

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΕΝΩΝ

*Μια Ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν*

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

*Μια Ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν*

© Κώστας Βουλαζέρης
<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

ISBN: 978-960-89578-8-6

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του [Creative Commons](http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/) – <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Στο

**[www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/
thrymmatismeno_sympan](http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismeno_sympan)**

μπορείτε να βρείτε περισσότερες ιστορίες από το Θρυμματισμένο Σύμπαν,
τελείως δωρεάν,
σε πολλές μορφές ηλεκτρονικού βιβλίου.

Μ Ε Ρ Ο Σ Π Ρ Ω Τ Ο

Η Εκστρατεία

Κεφάλαιο 1^ο

Οι Φωτιές της Εκδίκησης

• 1 •

Θυέλλης Τόπος.

Έτσι ονομάζονταν οι περιοχές νοτιοανατολικά της μεγάλης (και μοναδικής) θάλασσας της Αρβήντλια, η οποία εκτεινόταν κάπου τριακόσια-εξήντα χιλιόμετρα από τον Βορρά ως τον Νότο, και ήταν γεμάτη με αρμυρό νερό, τροφοδοτούμενη από τα ποτάμια που κυλούσαν βαθιά κάτω από τη γη ετούτης της ξερής διάστασης και σπανίως έβγαιναν στην επιφάνεια για να ευλογήσουν τους γηγενείς, δημιουργώντας οάσεις μέσα στις ερήμους. Υδάτων Τόπος, είχαν οι Αρβήντλιοι ονοματίσει τη μοναδική τους θάλασσα, για προφανείς λόγους.

Και τα εδάφη που αποκαλούνταν Θυέλλης Τόπος είχαν ονομαστεί έτσι για επίσης προφανείς λόγους. Επρόκειτο για εκτάσεις που μαστίζονταν από καταστροφικές θύελλες: πανίσχυρους ανέμους οι οποίοι έμοιαζαν να σηκώνονται από το πουθενά, και έκαναν τη σκόνη και τις πέτρες να στροβιλίζονται, ενώ παρέσερναν ό,τι τύχαινε να βρουν στο διάβα τους: θηρία που δεν είχαν προφτάσει να κρυφτούν σε βαθιές τρύπες, σκηνές και άμαξες νομάδων που δεν είχαν αλλάξει πορεία εγκαίρως, ταξιδιώτες που δεν είχαν προλάβει να καλυφτούν, χωριά ολόκληρα που αυτοί που τα είχαν κτίσει είχαν, λανθασμένα, προβλέψει ότι οι θύελλες δε θα περνούσαν από εκείνο το μέρος για τουλάχιστον τα επόμενα πενήντα χρόνια.

Τώρα, όμως, καθώς βράδιαζε, και ο Φωτεινός Ήλιος βυθιζόταν στη Δύση, ακολουθούμενος επίμονα (ως συνήθως) από τον Σκοτεινό Ήλι-

ο, δεν είχε ξεσπάσει καμία θύελλα σε τούτες τις ερήμους. Ή, μάλλον, δεν είχε ξεσπάσει θύελλα στην περιοχή όπου κάλπαζαν οι πέντε ιππείς, επάνω σε λιγνά αλλά γεροδεμένα άτια.

Ο πρώτος ανάμεσά τους –ο οποίος ήταν, καταφανώς, αρχηγός τους– είχε δέρμα κατάλευκο, σαν μάρμαρο, σαν κόκαλο, κι αυτό, στη διάσταση της Αρβήντλια, σήμαινε ότι ανήκε στην ευρύτερη φυλή των Λευκών. Τα μαλλιά του ήταν μακριά και καστανά, και στο πρόσωπό του υπήρχε το μούσι δύο ημερών. Ήταν ντυμένος με δέρμα και λευκό ύφασμα, και ο μανδύας του ανέμιζε πάνω απ'τους ώμους του, καθώς το άτι του κάλπαζε, γρήγορα και λαχανιασμένα. Επάνω στον μανδύα ήταν κεντημένα δύο σύμβολα: το σύμβολο του Θρόνου που τώρα υπηρετούσε και, κάτω απ'αυτό, το σύμβολο της φυλής που τον είχε γεννήσει. Από την πλάτη του κρεμόταν, λοξά, ένα μακρύ, πλατυλέπιδο ξίφος με μεγάλο μανίκι.

Κάραγγελ του ονόμαζαν και, κατόπιν γάμου, ήταν ο Πρωτοσπαθάρης του Θρόνου της Ελρείσβα.

Οι άλλοι τέσσερις καβαλάρηδες ήταν πολεμιστές του τάγματός του, όλοι τους Λευκοί, φυσικά, και όλοι τους στην υπηρεσία του Θρόνου της Ελρείσβα. Όταν ο Κάραγγελ είχε φύγει από την πόλη, αριθμούσαν οκτώ· και τώρα, επέστρεφε με τους μισούς. Μεγάλη ντροπή. Και ακόμα χειρότερο ήταν το γεγονός που τον είχε κάνει να υποχωρήσει, μαζί με όσους μαχητές τού είχαν απομείνει.

Η οργή έβραζε μέσα του. Μια φλογερή, έντονη οργή. Μια οργή που άστραφτε σαν τον Φωτεινό Ήλιο. Μια οργή που τύφλωνε σαν τον Φωτεινό Ήλιο. Μια οργή που αποζητούσε να ρίξει σκοτάδι στους εχθρούς του, όπως όταν ο Σκοτεινός Ήλιος σκεπάζει τον Φωτεινό και έρχονται οι Σκιερές Ημέρες.

Εκδίκηση! Εκδίκηση!

Εκδίκηση! Αυτό που είχε συμβεί απαιτούσε εκδίκηση!

Ο Κάραγγελ και οι τέσσερις ιππείς του έφτασαν κοντά στον Υδάτων Τόπο και στην παράκτια πόλη της Ελρείσβα όταν το σκοτάδι είχε πέσει για τα καλά και τα δύο πράσινα φεγγάρια είχαν υψωθεί στους έναστρους ουρανούς. Τα τείχη της πόλης διακρίνονταν καθαρά, καθώς επάνω τους ήταν αναμμένες φωτιές και, σε ορισμένα σημεία, ενεργειακές λάμπες. Ο Θρόνος της Ελρείσβα είχε στην κατοχή του μία από

τις σημαντικότερες πηγές ενέργειας της Αρβήντλια, κι έτσι του επιτρεπόταν μια παραπάνω σπατάλη. Εξάλλου, δεν ήταν ανάγκη όλη τους την ενέργεια να τους την παίρνουν οι Παντοκρατορικοί! πίστευε ο Κάραγγελ.

Εκείνος και οι τέσσερις ιππείς του τράβηξαν τα ηνία των αλόγων τους μπροστά από την πύλη, καθώς οι φρουροί εκεί τούς έκαναν νόημα να σταματήσουν, σημαδεύοντάς τους με βαλλίστρες. Τα άτια χρεμέτισαν δυνατά και σηκώθηκαν, αγριεμένα, στα πίσω πόδια τους, κλοτσώντας τον αέρα με τα μπροστινά.

«Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ!» φώναξε ο Κάραγγελ, βάζοντας το άλογό του να πλησιάσει με αργό βηματισμό τα φώτα, για να φανεί το πρόσωπό του και να τον αναγνωρίσουν. Δεν υπήρχαν φρουροί και πολεμιστές στην Ελρείσβα που να μην έχουν δει την όψη του. «Παραμερίστε να περάσω!» Τα λόγια του φανέρωναν, πέρα από κάθε σκία αμφιβολίας, ότι βιαζόταν.

Οι φύλακες παραμέρισαν, κατεβάζοντας τις βαλλίστρες τους, χωρίς να τον παρακωλύσουν άλλο.

Ο Κάραγγελ και οι τέσσερις ιππείς μπήκαν στην πόλη, και διέσχισαν τους δρόμους της με τις οπλές των αλόγων τους να βροντούν επάνω στο πλακόστρωτο, ενώ όσοι βρίσκονταν στο διάβα τους γρήγορα απομακρύνονταν. Γύρω τους, ορθώνονταν μεγαλύτερα και μικρότερα οικοδομήματα, καμωμένα αποκλειστικά από πέτρα, αφού το ξύλο ήταν σπάνιο στην Αρβήντλια και δεν το σπαταλούσαν. Ανάμεσα στα υπόλοιπα χτίρια της Ελρείσβα, υπήρχαν και κάμποσες πολυκατοικίες, που είτε ήταν πανύψηλες –ο ένας όροφος πάνω από τον άλλο πάνω από τον άλλο πάνω από τον άλλο–, είτε επρόκειτο για έναν λαβύρινθο οικημάτων ο οποίος έπιανε ολόκληρο οικοδομικό τετράγωνο.

Οι κάτοικοι της Ελρείσβα ήταν όλοι λευκόδερμοι, αφού η πόλη ανήκε στους Λευκούς. Εξαίρεση αποτελούσαν αυτοί που υπηρετούσαν την Παντοκρατορία, που μπορεί να είχαν και πολλούς άλλους δερματικούς χρωματισμούς. Ωστόσο, όσοι ανάμεσά τους ήταν μαυρόδερμοι λάμβαναν μονάχα καχυποψία και εχθρικά βλέμματα, παρότι, φυλετικά, δεν ανήκαν στους Μελανούς, που ήταν οι προαιώνιοι εχθροί των Λευκών στην Αρβήντλια (οι μαυρόδερμοι Παντοκρατορικοί ήταν, συνήθως, από άλλες διαστάσεις, όπως τη Μοργκιάνη ή τη Ρελκάμνια).

Στους δρόμους της Ελρείσβα, που ήταν, ομολογουμένως, μια από τις μεγαλύτερες πόλεις της Αρβήντλια, εκτός από ιππείς και πεζούς, συναντούσες, κάπου-κάπου, και κανένα ενεργειακό όχημα. Και ο Κάραγγελ κι οι σύντροφοί του αναγκάστηκαν να προσπεράσουν δύο από αυτά, προτού φτάσουν στον προορισμό τους, το ένα σταματημένο και το άλλο εν κινήσει. Τα ενεργειακά οχήματα ήταν, συνήθως, μεγάλα και χρησιμοποιούνταν για μαζικές μεταφορές και για περιπτώσεις ανάγκης, ή περιπτώσεις που κάποιο άλλο μέσο δεν βόλευε· κι αυτό συνέβαινε επειδή η ενέργεια που ο Θρόνος της Ελρείσβα συγκέντρωνε σε φιάλες (αλλά και κάθε είδους άλλη παρόμοια ενέργεια) καταναλωνόταν πολύ γρήγορα από τα συστήματα των οχημάτων, σε σημείο που να συμφέρει περισσότερο να πουλάς την ενέργεια παρά να τη χρησιμοποιείς ευρέως ο ίδιος. Ο Κάραγγελ, αν και προσωπικά δεν είχε ποτέ στη ζωή του φύγει από την Αρβήντλια, είχε ακούσει πως, σε άλλες διαστάσεις, τα πράγματα δεν ήταν έτσι· η ενέργεια καταναλωνόταν με πολύ πιο αργούς ρυθμούς. Υπήρχαν διαστάσεις, μάλιστα, όπως η Απολλώνια και η Ρελκάμνια, όπου σχεδόν ο καθένας μπορούσε να έχει ενεργειακό όχημα και να τριγυρίζει χάρη αναψυχή! Εξωφρενικό! Ο Κάραγγελ πάντοτε εμπιστευόταν τα άλογα περισσότερο. Τουλάχιστον, όταν πάθαιναν κάτι, ήξερε τι να κάνει για να τα συνεφέρει· δε χρειαζόταν να έχει ούτε μάγους μαζί του ούτε ανθρώπους με ειδικές μηχανικές γνώσεις.

Το Μέγαρο της Ελρείσβα βρισκόταν στο κέντρο της πόλης, και όλες οι συνοικίες έμοιαζαν να σχηματίζουν ομόκεντρους κύκλους γύρω του. Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ και οι ιππείς του ζύγωσαν την ψηλή πύλη του μεγαλειώδους, πετρόχτιστου οικήματος και μπήκαν, ξεκαβαλικεύοντας και δίνοντας τα άλογά τους σε ιπποκόμους για να τα φροντίσουν.

Η Αίθουσα του Θρόνου βρισκόταν στον δεύτερο όροφο του Μεγάλου. Ήταν ένα μεγάλο, στρογγυλό δωμάτιο που στην περιφέρειά του υπήρχαν είκοσι-τέσσερις κίονες. Το κέντρο του ήταν υπερυψωμένο, και εκεί πάνω έστεκε ο Θρόνος της Ελρείσβα, καμωμένος από πανάκριβο και σπάνιο γυαλιστερό ξύλο, και σκεπασμένος με μαλακά μαξιλάρια και αριστοτεχνικά κεντημένα υφάσματα, στιλπνά και έντονα στο χρώμα. Γύρω από τον Θρόνο υπήρχαν πέτρινες θέσεις, όπου κά-

θονταν οι διάφοροι σύμβουλοι του Βασιλιά της Ελρείσβα στις συσκέψεις.

Το Μέγαρο είχε έναν ανελκυστήρα ο οποίος περνούσε από όλα τα πατώματά του, κι επομένως, και από το πάτωμα όπου βρισκόταν η Αίθουσα του Θρόνου· ο Κάραγγελ και οι σύντροφοί του, όμως, προτίμησαν να πάνε από την πέτρινη σκάλα· δεν υπήρχε λόγος να σπαταλούν, άσκοπα, ενέργεια.

Φτάνοντας στον προορισμό τους, είδαν ότι, στην Αίθουσα του Θρόνου, βρίσκονταν τώρα δύο άνθρωποι, πέρα από τους συνηθισμένους φρουρούς: ο Παντοκρατορικός Πρέσβης και η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης. Στέκονταν κοντά στα σκαλοπάτια του Θρόνου και μιλούσαν· η δεύτερη χαμογελούσε, δείχνοντας τα αστραφτερά της δόντια, ενώ κρατούσε ένα αργυρό κύπελλο στο χέρι της. Μόλις, όμως, αντιλήφθηκαν τον Κάραγγελ και τους συντρόφους του να μπαίνουν, στράφηκαν να τους αντικρίσουν, και η όψη της Αρχιέρειας σοβάρεψε. Έγινε μυστηριώδης και αινιγματική, όπως πάντα. Τα μάτια της γυάλιζαν σαν μαύροι λίθοι επάνω στο κατάλευκο πρόσωπό της, που πλαισιωνόταν από έναν καταρράκτη μακριών μαύρων μαλλιών. Ο Πρέσβης της Παντοκρατορίας έμοιαζε κοντός πλάι της, καθώς ήταν πολύ ψηλή γυναίκα.

«Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε ο Πρέσβης, μιλώντας πρώτος απ'όλους. Το δέρμα του ήταν κατάλευκο, αν και δεν καταγόταν από τους Λευκούς· δεν ήταν Αρβήντλιος. Το μουστάκι του ήταν καστανό, και το κεφάλι του ξυρισμένο. Στο αριστερό του μάτι φορούσε ένα στρογγυλό γυαλί, περιτριγυρισμένο από μέταλλο με κυκλώματα και λεπτά καλώδια. Το γυαλί στηριζόταν στο αριστερό του αφτί και στη μύτη του, και ο Κάραγγελ ποτέ δεν τον είχε δει χωρίς αυτό.

«Ναι, Εξοχότατε,» του αποκρίθηκε τώρα. «Κάτι, όντως, συμβαίνει. Και πρέπει να μιλήσω στον Βασιλιά.» Στράφηκε σ'έναν απ'τους φρουρούς. «Καλέστε τον Μεγαλειότατο στην αίθουσα! Πείτε του ότι είναι επείγον.»

«Μάλιστα, Υψηλότητα!» είπε ο φρουρός, κλίνοντας το κεφάλι και φεύγοντας αμέσως.

«Ακούγεται ανησυχητικό...» παρατήρησε ο Παντοκρατορικός Πρέσβης, που ονομαζόταν Άνσελμος.

«Τι είναι, Πρωτοσπαθάριε;» ρώτησε ευθέως η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης.

Τα μάτια του Κάραγγελ γυάλισαν, και τα δόντια του έτριξαν· η όψη του έγινε σαν την όψη εξαγριωμένου λύκου της ερήμου. «Οι Μελανοί, Ιερότατη. Ερχόμενοι από το Φαράγγι του Πεπρωμένου, επιτέθηκαν στη φυλή μου. Σκότωσαν τους πάντες! Μονάχα εγώ απομένω απ'τους Τουρβάλκλι, κι αναγκάστηκα να τραπώ σε φυγή, σαν δειλός! Αλλά τούτο δε θα περάσει έτσι, Αρχιέρεια! Όχι, δεν θα περάσει έτσι!» Τράβηξε το μεγάλο του σπαθί από την πλάτη του και χτύπησε τις πέτρες του πατώματος, κάνοντας σπίθες να πεταχτούν. «Θα χύσω το αίμα τους στην άμμο και θα σκορπίσω τα διαμελισμένα κορμιά τους απ'τη μια άκρη του Κοράκου Τόπου στην άλλη!»

Ο Βασιληάς της Ελρείσβα ήταν ένας χοντρός άντρας που έμοιαζε έτοιμος να σκάσει από το πάχος. Ανήκε στην ευρύτερη φυλή των Λευκών, φυσικά, και τα μαλλιά του ήταν μακριά και ξανθά. Το πρόσωπό του ήταν πλούσιο σε γένια, και τα φρύδια του μεγάλα και πεταχτά. Οι ρυτίδες στο μέτωπό του ήταν βαθιές, σαν αρχαία ξεραμένα ποτάμια, αν και δεν πρέπει να ήταν μεγαλύτερος από πενήντα-πέντε χρονών.

«Ολόκληρη τη φυλή των Τουρβάλκλι;» απόρησε, καθισμένος στον Θρόνο του και ατενίζοντας τον Κάραγγελ από κάτω. «Πώς είναι δυνατόν, Πρωτοσπαθάριε; Πόσοι ήταν; Και πώς το ξέρεις ότι όλοι οι Τουρβάλκλι είναι νεκροί; Ήταν όλοι τους συγκεντρωμένοι μόνο σ'ένα μέρος;»

«Βασιληά μου,» αποκρίθηκε ο Κάραγγελ, συγκρατώντας μετά δυσκολίας τη μάνητα που έκαιγε στην καρδιά του, «ήταν η Εορτή της Εμφανίσεως. Και όλοι οι Τουρβάλκλι που θέλουν να λέγονται Τουρβάλκλι συγκεντρώνονται γύρω από το Ιερό Δέντρο εκείνη την ημέρα. Γι'αυτό είχα κι εγώ ζητήσει την άδειά σου για να εγκαταλείψω, προσωρινά, την πόλη.»

«Ναι, σωστά...» είπε ο Βασιληάς Ίρσολμπελ, κάνοντας μια ημικυκλική χειρονομία, η οποία έμοιαζε να υποδηλώνει ότι θεωρούσε το ζήτημα δευτερεύον, αφού υπήρχαν τόσες φυλές που η καθεμία είχε τις

ιδιαίτερές της εορτές. «Πόσοι, όμως, ήταν οι Μελανοί; Ήταν τόσοι πολλοί ώστε να-;»

«Ναι, Βασιληά μου!» είπε ο Κάραγγελ. «Φυσικά και ήταν!» Γνώριζε πως μ'αυτό που έκανε μπορούσε να τιμωρηθεί· δεν επιτρεπόταν να διακόπτει τον Κάτοχο του Θρόνου της Ελρείσβα, και ειδικά ενώπιον τρίτων. Του ήταν αδύνατον, όμως, να συγκρατήσει την οργή του. «Παρουσιάστηκαν μέσ'από τη νύχτα, ντυμένοι στα μαύρα. Μαύρα ρούχα, μαύρο δέρμα, μαύρη νύχτα· δεν τους αντιληφτήκαμε να ζυγώνουν, καθώς γιορτάζαμε. Και μετά, άρχισαν οι σκοτωμοί!»

«Από ποιες φυλές ήταν;» ρώτησε ο Ίρσολμπελ, αγνοώντας το γεγονός ότι ο Πρωτοσπαθάριός του τον είχε διακόψει. «Ή ήταν από μονάχα μία φυλή;»

Ο Κάραγγελ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, Άρχοντά μου, δεν ήταν από μία φυλή. Ήταν από πολλές, σίγουρα· μέσα στη νύχτα, όμως, δεν μπορούσα να διακρίνω, ακόμα κι αν είχαν επάνω στις ενδυμασίες τους εμβλήματα. Με ανάγκασαν να υποχωρήσω, Βασιληά μου· και δεν κάθισα να πεθάνω για ένα λόγο και μόνο: γιατί ήξερα ότι ετούτη η πράξη τους δεν έπρεπε να μείνει ατιμώρητη!» Τράβηξε πάλι το σπαθί του. «Απαιτώ εκδίκηση, Βασιληά μου! Απαιτώ δικαιοσύνη! Ζητώ την άδειά σου να τους κυνηγήσω σαν ύαινες των βράχων και να τους σφάξω μέχρι τον τελευταίο!»

«Ποιους θα κυνηγήσεις, όμως, Κάραγγελ; Είπες ότι δεν ξέρεις από ποιες φυλές ήταν.»

«Γνωρίζω ότι ήταν Μελανοί και ότι ήρθαν από τη μεριά του Φαραγγιού του Πεπρωμένου· αυτό είναι αρκετό!»

«Θα κυνηγήσεις όλους τους Μελανούς στον Κοράκου Τόπο, Κάραγγελ;»

Ο Πρωτοσπαθάριος χτύπησε πάλι με το πλατύ του λεπίδι, τις πλάκες του πατώματος, κάνοντας κομμάτια πέτρας να σπάσουν και σπίθες να πεταχτούν. «Ναι!» φώναξε.

«Μην είσαι παράλογος. Θα προκαλέσεις έτσι ένα σωρό προβλήματα στον Θρόνο της Ελρείσβα—»

«Άρχοντά μου,» φώναξε ο Κάραγγελ, «πρόκειται για την τιμή μου, και για την τιμή της φυλής μου! Θα αποδώσω δικαιοσύνη όπως οφείλω! Και, καθώς είμαι Πρωτοσπαθάριός σου, αυτό πρέπει να το—!»

«Αρκετά!» τον διέκοψε ο Ίρσολμπελ, υψώνοντας το χέρι του. «Αρκετά. Καταλαβαίνω την οργή σου, Κάραγγελ, μα δεν έχουμε αρκετούς πολεμιστές για να τους... για να κάνουμε επίθεση σ'όλους τους Μελανούς του Κοράκου Τόπου!»

«Το αίμα θα ξεπληρωθεί με αίμα!»

Τα χέρια του Ίρσολμπελ έσφιξαν, νευρικά, τους βραχίονες του Θρόνου του· το κατάλευκο δέρμα στις φάλαγγες των δαχτύλων του φάνηκε να μαυρίζει από την πίεση. «Είσαι Πρωτοσπαθάριός μου, Κάραγγελ,» γρύλισε ο Βασιληάς, «και θα κάνεις ό,τι σε προστάζω! Πρώτα, εμένα υπηρετείς! Σκοπεύεις να με προδώσεις;»

«Δεν παύω να είμαι και γόνος της φυλής μου,» αποκρίθηκε ο Κάραγγελ, ατενίζοντας τον Βασιληά του κατάματα, αλλά τώρα χωρίς να φωνάζει.

«Τι επιθυμείς να κάνω μ'εσένα, λοιπόν; Να σε κρεμάσω; Να σε καρατομήσω;»

Η όψη του Κάραγγελ σκοτείνιασε. «Δεν είμαι προδότης...»

«Ναι,» είπε ο Βασιληάς Ίρσολμπελ, «δεν είσαι. Πράγματι, δεν είσαι...» Και, καθώς μιλούσε, αναρωτιόταν ποια θα ήταν η αντίδραση παρόμοιων αντρών και γυναικών που τον υπηρετούσαν, αν εκτελούσε τον Κάραγγελ, ή αν απλά τον καθαιρούσε. Τι θα σκέφτονταν; Ότι μπορεί ο Βασιληάς τους να κάνει το ίδιο και σ'εκείνους, αν προέκυπτε κάποιο ζήτημα με τη φυλή τους; Δε χρειάζομαι αντάρτες ανάμεσα στους υπηκόους μου· έχω ήδη αρκετούς εχθρούς, συλλογίστηκε, στρίβοντας τα ξανθά του μούσια με τον δείκτη και τον μέσο του αριστερού του χεριού. «Ωστόσο,» είπε, «εξακολουθεί να υφίσταται το εξής πρόβλημα, Κάραγγελ: Δεν ξέρω αν οι δυνάμεις μου θα επαρκέσουν για να σου δώσω την εκδίκηση που ζητάς.» Και, προτού ο Πρωτοσπαθάριος μιλήσει, ο Ίρσολμπελ ύψωσε το χέρι του. «Περίμενε· μη βιάζεσαι. Ο Βασιληάς σου σ'αγαπά, Κάραγγελ, παρότι δε φαίνεται να το νομίζεις.» Στράφηκε στον Πρέσβη Άνσελμο, λέγοντας: «Θα ήθελα να μιλήσω με τον Παντοκρατορικό Επόπτη, Εξοχότατε.»

Ο Ευρύμαχος ταρακούνησε τα παγάκια μέσα στην αργυρή κούπα του και, ύστερα, ήπια μια αργή γουλιά από το ποτό που οι Αρβήντλιοι ονόμαζαν *ίνφρετ* και γινόταν από το στύψιμο ενός καρπού που φύτευαν μόνο στις ακτές του Υδάτων Τόπου, ενώ περιείχε και δυο σταγόνες (όπως μετρούσαν τη σταγόνα με το ειδικό μηχάνημα) αίματος λεοντόσαυρου, το οποίο ήταν γνωστό ως επικίνδυνο ναρκωτικό και, σε μεγάλες ποσότητες, θανατηφόρο.

Ο Ευρύμαχος αισθάνθηκε το *ίνφρετ* να τσιμπά τη γλώσσα του, αλλά, κατεβαίνοντας στον λαιμό του, του πρόσφερε μια παράξενη, θα έλεγε κανείς, αίσθηση δροσιάς και ευφορίας.

«Θέλεις ένα;» ρώτησε την Αλντάρνη, στεκόμενος μπροστά στην κάβα των διαμερισμάτων του, μέσα στο Μέγαρο της Ελρείσβα.

Η Παντοκρατορική Αρχικατάσκοπος αποκρίθηκε: «Όχι,» και άφησε τον φάκελό της επάνω στο τραπέζι του δωματίου.

Ο Ευρύμαχος ήλπιζε ότι θα δεχόταν. Ήταν πιο... δραστήρια όταν ήταν πιωμένη· ή, μάλλον, όχι πιωμένη ακριβώς, αλλά όταν είχε πει αρκετά ώστε να είναι πιο ευδιάθετη, πιο πρόθυμη. Γιατί η δραστηριότητα που ενδιέφερε τώρα τον Ευρύμαχο δεν ήταν η δραστηριότητά της ως Αρχικατάσκοπος, αλλά η δραστηριότητά της ως γυναίκα. Ασφαλώς, καθότι Επόπτης της περιοχής, μπορούσε να έχει όσες πόρνες επιθυμούσε· όμως πάντοτε υπήρχε διαφορά ανάμεσα σε μια πόρνη και σε μια αληθινή, πρόθυμη γυναίκα. Και η Αλντάρνη ήταν και αληθινή και πρόθυμη –όταν ήταν πρόθυμη, τουλάχιστον.

Η ομορφιά της δεν ήταν τέτοια που θα αποκαλούσε κανείς εκθαμβωτική· είχε, όμως, μια φυσική γοητεία στις κινήσεις της, στον τρόπο που περπατούσε, ακόμα και στον τρόπο που καθόταν. Το δέρμα της ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ, όχι λευκό όπως του Ευρύμαχου και των λευκόδερμων κατοίκων της Αρβήντλια. Τα μαλλιά της ήταν μακριά, ξανθά, και λεία· και, συνήθως, έδενε τις δύο μπροστινές τούφες πίσω απ'το κεφάλι της, ενώ άφηνε την υπόλοιπη κόμη να πέφτει στους ώμους της. Τώρα ήταν ντυμένη σύμφωνα με την Αρβήντλια μόδα ανάμεσα στις αριστοκρατίσες: φορούσε ένα μακρύ, καφετί φόρεμα, το οποίο διπλώνονταν μπροστά της και κούμπωνε στο σημείο της δίπλωσης με μερικά κοκάλινα κουμπιά. Δεν είχε μανίκια, και το ντεκολτέ του ήταν διακριτικό. Στα χέρια της, σε διάφορα σημεία

από τον βραχίονα μέχρι τον καρπό, τυλίγονταν βραχιόλια από μπρούντζο και άργυρο, κάνοντας φιδοειδείς σχηματισμούς. Στη μέση της δενόταν μια φαρδιά, πέτσινη, μαύρη ζώνη.

«Υπάρχει κάτι ενδιαφέρον εκεί μέσα;» ρώτησε ο Ευρύμαχος, στρέφοντας το βλέμμα του στον φάκελο επάνω στο τραπέζι.

«Τίποτα το ιδιαίτερο,» αποκρίθηκε η Αλντάρνη, «αλλά θα πρέπει να τον κοιτάξεις.»

«Φυσικά και θα τον κοιτάξω.» Ο φάκελος περιείχε τη συνηθισμένη της αναφορά: όλα όσα είχε πληροφορηθεί η Αρχικατάσκοπος μέσω του δικτύου της. Ο Ευρύμαχος ήπια ακόμα μια γουλιά από το ίνφρετ. «Είσαι σίγουρη πως δε θέλεις ένα ποτό;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Αλντάρνη, τρίβοντας τον αυχένα της κάτω απ'την ξανθιά της κόμη. «δε θα καθίσω.»

«Κρίμα· μου είπαν ότι το δείπνο θα είναι πλούσιο απόψε...» Ασφαλώς, δεν του είχαν πει τίποτα τέτοια, αλλά ένα μικρό ψεματάκι δε βλάπτει...

Τα μάτια της Αλντάρνης κινήθηκαν· τον ατένισαν από πάνω ως κάτω· και εκεί που ήταν έτοιμη να πει κάτι, το κουδούνι της εξώπορτας χτύπησε.

Ο Ευρύμαχος καταράστηκε, εσωτερικά, και φώναξε: «Ποιος είναι;»

«Εγώ,» ήρθε μια αντρική φωνή. Ο Άνσελμος.

«Είναι σημαντικό;»

«Είναι.»

«Πέρασε.»

Η εξώπορτα των διαμερισμάτων του Επόπτη άνοιξε και ο λευκόδερμος Πρέσβης μπήκε. Το μηχανικό γυαλί στο αριστερό του μάτι γυάλισε, έντονα, στο φως της ενεργειακής λάμπας.

«Δεν είμαστε μόνοι, βλέπω...» παρατήρησε ο Άνσελμος, ρίχνοντας ένα βλέμμα στην Αλντάρνη.

Ναι, σκέφτηκε ο Ευρύμαχος, δεν είμαστε μόνοι, αλλά εσύ είσαι ο περιττός.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε η Αρχικατάσκοπος.

Ο Άνσελμος τής ανταπέδωσε την καλησπέρα, κι ύστερα, είπε στον Ευρύμαχο: «Ένα θέμα προέκυψε στην Αίθουσα του Θρόνου.»

«Αυτή την ώρα;» Ο ήλιος είχε, προ πολλού, δύσει· ήταν νύχτα.

«Τα απρόοπτα συμβαίνουν οποιαδήποτε ώρα, φίλτατε.»

Οι σοφίες του Άνσελμου... «Επί του προκειμένου,» είπε ο Ευρύμαχος.

«Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ επέστρεψε από μια επίσκεψη στη φυλή του για την Εορτή της Εμφανίσεως... μαζί με τους τέσσερις από τους οκτώ ιππείς που τον είχαν συνοδέψει. Οι Μελανοί επιτέθηκαν στους Τουρβάλκλι, και, σύμφωνα με τα λεγόμενα του Πρωτοσπαθάριου, τους σκότωσαν όλους.»

«Ολόκληρη τη φυλή;»

«Έτσι φαίνεται. Οι Μελανοί πρέπει να ήταν από διάφορες φυλές, αν και ο Πρωτοσπαθάριος δεν είδε κανένα έμβλημα επάνω τους –ίσως, λόγω του σκοταδιού της νύχτας, υποθέτει.» Και ο Άνσελμος συνέχισε, μεταφέροντας στον Ευρύμαχο και την Αλντάρνη όλες τις πληροφορίες που είχε στη διάθεσή του σχετικά με το θέμα. Τελειώνοντας, είπε: «Ο Βασιλιάς Ίρσολμπελ ρωτά αν μπορούμε εμείς να τον βοηθήσουμε. Ήθελε, μάλιστα, να σου μιλήσει πάραυτα, αλλά του είπα ότι καλύτερα θα ήταν να σου μιλήσω εγώ πρώτα, να μη σε ανησυχήσουμε, τέτοια ώρα που είναι...»

«Ζητά να τον βοηθήσουμε;» απόρησε ο Ευρύμαχος. «Πώς;»

«Προσφέροντάς του την απαιτούμενη μαχητική δύναμη, ώστε να επιτεθεί στους Μελανούς και να πάρει ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ την εκδίκησή του.»

«Θέλει, δηλαδή, να επιτεθούμε σ'όλους τους Μελανούς που βρίσκονται στον Κοράκου Τόπο;» μούγκρισε ο Ευρύμαχος. «Είναι τρελός; Τι όφελος θα υπάρξει για εμάς; Προσπαθούμε να κρατάμε ετούτη την περιοχή υπό τον έλεγχο της Παντοκράτειρας, όχι να τη διαλύσουμε!»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε, ήρεμα, ο Άνσελμος. «Αλλά,» πρόσθεσε, υπομειδώντας, «υπάρχουν ορισμένα μέρη όπου δε θα μπορέσουμε ποτέ να φτάσουμε, χωρίς κάποιους... εμ... λεπτούς χειρισμούς, φίλτατε Ευρύμαχε.»

Συνηθισμένος τρόπος ομιλίας για τον Άνσελμο, παρατήρησε ο Ευρύμαχος. Και εκνευριστικός! Έμοιαζε να προσπαθεί να επιδείξει το γεγονός ότι ήξερε κάτι παραπάνω από σένα. Ή, μήπως, δεν το έκανε επίτηδες; Όπως και να ήταν, εξακολουθούσε να είναι εκνευριστικό! Ο Ευρύμαχος ρώτησε: «Σε τι ακριβώς αναφέρεσαι;»

«Θυμάμαι εκείνη την αναφορά της Αλντάρνης, ότι πάλι κάποιος επαναστάτες πέρασαν τη δίοδο για τη Διάσταση του Φωτός, έχοντας ένα κατάλληλα σχεδιασμένο όχημα μαζί τους... το οποίο πρέπει να βρήκαν στη βάση που δεν μπορούμε να φτάσουμε.»

Ναι, πράγματι, έτσι ήταν: Υπήρχε μια βάση επαναστατών κάπου στα βουνά, στις δυτικές περιοχές του Κοράκου Τόπου, η οποία, είχαν την πληροφόρηση οι Παντοκρατορικοί, μπορούσε να εφοδιάζει τους επαναστάτες με οχήματα ειδικά φτιαγμένα για να αντέχουν στη Διάσταση του Φωτός. Αυτό σήμαινε ότι η βάση πρέπει να είχε εξελιγμένο εξοπλισμό, κι επομένως αποτελούσε απειλή. Οι Παντοκρατορικοί, όμως, δεν είχαν καταφέρει να την εντοπίσουν και να τη διαλύσουν, γιατί δεν μπορούσαν καν να πλησιάσουν αυτές τις περιοχές. Οι φυλές των Μελανών δεν τους άφηναν, και, μέχρι στιγμής, εκείνοι δεν είχαν βρει κάποιον τρόπο ώστε να διαπραγματευτούν επιτυχώς μαζί τους. Στην ανατολική Αρβήντλια, η μεγαλύτερη επιρροή των Παντοκρατορικών επικεντρωνόταν γύρω από τις πόλεις Νιργκέλβα και Ελρείσβα, που η μία βρισκόταν στις βόρειες ακτές του Υδάτων Τόπου και η άλλη στις νότιες. Τα βουνά στα δυτικά του Κοράκου Τόπου ήταν εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά από την Ελρείσβα. Χιλιόμετρα γεμάτα άνυδρες ερημιές, γεμάτες πέτρα, ξερό χώμα, καυτή άμμο, και εχθρικές, μυστικοπαθείς, κρυψίνους φυλές.

«Οι γηγενείς του Κοράκου Τόπου δε νομίζω να εκτιμήσουν το γεγονός ότι θα τους επιτεθούμε...» είπε ο Ευρύμαχος, πίνοντας μια γουλιά ίνφρετ.

«Δε χρειάζεται μόνο να τους επιτεθούμε,» εξήγησε ο Άνσελμος. «Μπορούμε, συγχρόνως, να διαπραγματευτούμε μαζί τους.»

«Σοβαρά;...» είπε ο Ευρύμαχος, ειρωνικά και δύσπιστα. Και τότε, μια άλλη απορία ήρθε στο μυαλό του. «Αλήθεια, εσύ πώς έμαθες ότι, τώρα τελευταία, ακόμα ένα όχημα με επαναστάτες πέρασε στη Διάσταση του Φωτός; Η Αλντάρνη μου το ανέφερε τις προάλλες.» Έριξε ένα βλέμμα στην Αρχικατάσκοπο, που η όψη της ήταν ανέκφραστη.

«Κι εμένα η Αλντάρνη μου το είπε,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος.

Παράξενο... παρατήρησε ο Ευρύμαχος. «Νόμιζα ότι η Αρχικατάσκοπος έδινε την αναφορά της κατευθείαν στον Επόπτη, όπως οφείλει,» είπε, ατενίζοντάς την.

Η Αλντάρνη αποκρίθηκε: «Φυσικά και δίνω την αναφορά μου κατευθείαν σ'εσένα, Ευρύμαχε. Και μετά από εσένα, δεν τη δίνω πουθενά αλλού. Τη συγκεκριμένη πληροφορία απλώς έτυχε να την αναφέρω στον Άνσελμο, επειδή πλέον αυτή η κατάσταση ίσως θα μπορούσε να ειπωθεί ότι έχει παραγίνει...» Ανασήκωσε τους ώμους.

Παράξενο, ακόμα κι έτσι, σκέφτηκε, καχύποπτα, ο Ευρύμαχος· δε σε είχα για γυναίκα που της... ξεφεύγουν πράγματα τα οποία δε θα ήθελε να της ξεφύγουν. Κι επιπλέον, δε νομίζω ότι θα κατάφερνες να φτάσεις στο αξίωμα της Αρχικατασκόπου αν ήσουν τέτοια. Προτίμησε, όμως, να μη δώσει συνέχεια στο ζήτημα (για την ώρα, τουλάχιστον). Στράφηκε στον Άνσελμο. «Τι μου έλεγες, λοιπόν, για τους Μελανούς στον Κοράκου Τόπο; Να τους κατασφάξουμε, προκειμένου να διαπραγματευτούμε μαζί τους; Θα περίμενα κάτι καλύτερο από εσένα, αγαπητέ...»

Ο Άνσελμος μειδίασε στραβά. «Ναι,» είπε. «Προφανώς, με ξέρεις αρκετά καλά για να μην πιστεύεις ότι θα έκανα μια τόσο ηλίθια πρόταση. Ή, μάλλον, μια πρόταση που εσύ θεωρείς τόσο ηλίθια...»

Ο Ευρύμαχος συνοφρυώθηκε, ατενίζοντάς τον, και περιμένοντάς τον να συνεχίσει.

Ο Άνσελμος είπε, ενώ το μειδιάμά του μετατρεπόταν σε μια σκιά μονάχα, μια υποψία, επάνω στο πρόσωπό του: «Εκπληρώνοντας την επιθυμία του Βασιλιά Ίρσολμπελ, μπορούμε να διαπραγματευτούμε και με εκείνον, και με τον Πρωτοσπαθάριο Κάραγγελ, και με τους Μελανούς—»

«Με τους δύο πρώτους είναι καταφανές γιατί μπορούμε να διαπραγματευτούμε—»

«Θα επιτεθούμε στους Μελανούς και, μετά, θα έρθουμε σε κρυφή συνεννόηση μαζί τους, ζητώντας τους να βρουν τη βάση των επαναστατών για εμάς, προκειμένου να σταματήσουμε την επίθεση.»

«Χμμ...» έκανε, σκεπτικά, ο Ευρύμαχος.

Ο Άνσελμος γέλασε. «Αρχίζει η πρότασή μου να σου φαίνεται... υποσχόμενη, φίλτατε;»

«Δεν είναι άσχημη, πρέπει να παραδεχτώ. Δεν είναι άσχημη... Ωστόσο, αν οι Μελανοί ανταποκριθούν στην απαίτησή μας και μας βρουν τη βάση των επαναστατών, τι θα κάνουμε τότε; Θα πάψουμε την επίθεση;»

«Θα κάνουμε ό,τι μας βολεύει, βέβαια!» είπε ο Άνσελμος. «Αν μας βολεύει να τη σταματήσουμε, θα τη σταματήσουμε –έχοντας, μάλιστα, αποκτήσει διασυνδέσεις ανάμεσα στις φυλές του Κοράκου Τόπου. Αν δεν μας βολεύει να τη σταματήσουμε,» ο Πρέσβης μόρφασε αδιάφορα, «δε θα τη σταματήσουμε.»

«Μοιάζει πιο συμφέρον να τη σταματήσουμε, εφόσον οι Μελανοί αποδειχτούν συνεργάσιμοι. Τι θα πούμε, όμως, στον Βασιλιά Ίρσολμπελ, τότε; Ότι οι δυνάμεις μας δεν επαρκούν, τελικά, για μια τόσο μεγάλη επίθεση;»

«Ναι. Ή ίσως να μη χρειαστεί καν να δώσουμε εξηγήσεις. Ίσως η... εκδικητική μανία του Πρωτοσπαθάριου Κάραγγελ να έχει κορεστεί, ύστερα από... εμ... έναν αρκετά μεγάλο αριθμό μαζικών φόνων.»

Ο Ευρύμαχος κάθισε σε μια πολυθρόνα, αναλογιζόμενος την πρόταση του Πρέσβη. Ο Άνσελμος και η Αλντάρνη παρέμειναν όρθιοι.

Ο Επόπτης ρώτησε, τελικά: «Τι ακριβώς είναι η Εορτή της Εμφανίσεως;»

«Οι Τουρβάλκλι γιορτάζουν την ημέρα που εμφανίστηκε το Ιερό Δέντρο τους,» εξήγησε ο Άνσελμος.

Ο Ευρύμαχος ύψωσε τα φρύδια του. «Ιερό Δέντρο;»

«Ναι, έχουν ένα Ιερό Δέντρο. Πρόκειται για ένα φυτό που, σύμφωνα με τις δοξασίες τους, φύτεψε μέσα στη μέση της ερήμου. Περισσότερα, ασφαλώς, δεν γνωρίζω, γιατί οι Τουρβάλκλι θεωρούν τις λεπτομέρειες ανάμεσα στα μυστικά της φυλής τους· και ξέρεις πόσο μυστικοπαθείς είναι όλοι οι Αρβήντλιοι.»

«Ναι...» μουρμούρισε ο Ευρύμαχος, κοιτάζοντας το δάπεδο. Ύστερα, ύψωσε το βλέμμα του. «Γιατί, όμως, τόσες φυλές Μελανών να συγκεντρωνθούν ώστε να επιτεθούν στους Τουρβάλκλι, κατά την Εορτή της Εμφανίσεως; Είχε συμβεί κάτι, πρόσφατα;» Η ερώτησή του δεν απευθυνόταν σε κάποιον συγκεκριμένα, αλλά ο Ευρύμαχος πίστευε ότι, αν κάποιος γνώριζε την απάντηση, μάλλον θα ήταν η Αλντάρνη.

Ωστόσο, η Αρχικατάσκοπος είπε: «Δεν έχω πληροφορηθεί τίποτα.»

«Ούτε εγώ,» παραδέχτηκε ο Άνσελμος.

«Αυτό που συνέβη, όμως, δεν είναι συνηθισμένο,» είπε ο Ευρύμαχος, «ακόμα και για την Αρβήντλια. Γιατί τόσες φυλές Μελανών να επιτεθούν στους Τουρβάλκλι;»

«Οι Τουρβάκλι είναι Λευκοί,» του θύμισε ο Άνσελμος.

«Ναι, το ξέρω. Αλλά, και πάλι, είναι... ασυνήθιστο. Πρέπει να είχε προκύψει κάτι, για να γίνει μια τέτοια μαζική επίθεση. Ίσως οι Τουρβάκλι να είχαν διαπράξει κάποιο κακό εναντίον των Μελανών.»

«Εναντίον τόσων φυλών;» είπε η Αλντάρνη, υψώνοντας ένα φρύδι.

«Δεν ξέρω τι άλλο να υποθέσω...»

«Θέλεις να το ερευνήσω;»

«Ναι,» ένευσε ο Ευρύμαχος, «πρέπει να το ερευνήσεις. Είναι, αναμφίβολα, αξιοπερίεργο.»

«Εν τω μεταξύ,» ρώτησε ο Άνσελμος, «θα βοηθήσουμε τον Πρωτοσπαθάριο να πάρει την εκδίκησή του;»

«Θα τον βοηθήσουμε,» δήλωσε ο Παντοκρατορικός Επόπτης της Ελρείσβα. «Αλλά μην το πεις ακόμα στον Βασιληά, ούτε σε κανέναν άλλο. Πες τους μονάχα ότι το σκέφτομαι και θα τους απαντήσω το πρωί.»

● 2 ●

Ύστερα από την απόφαση του Ευρύμαχου, η Αλντάρνη και ο Άνσελμος έφυγαν από τα διαμερίσματα του Παντοκρατορικού Επόπτη της Ελρείσβα και βάδισαν μέσα στο Μέγαρο, ο ένας πλάι στον άλλο.

«Δεν έπρεπε να του το είχες πει!» σφύριξε η Αρχικατάσκοπος, όταν ήταν βέβαιη ότι κανείς δε μπορούσε να τους κρυφακούσει.

«Ποιο πράγμα;»

«Μην παριστάνεις τον ανόητο! Τώρα θα υποψιάζεται ότι αναφέρω και σε άλλους, εκτός από εκείνον!»

Ο Άνσελμος ανασήκωσε τους ώμους, βαδίζοντας. «Μην κάνεις έτσι. Δεν είμαι κανένας εχθρός της Παντοκράτειρας· ο Ευρύμαχος το καταλαβαίνει αυτό.»

«Δεν έχει σημασία! Δεν έπρεπε να του το είχες πει! Ήταν ανάγκη να το αναφέρεις;»

«Χρειαζόμουν ένα... εμ... σκαλοπάτι, προκειμένου να μιλήσω για τη βάση των επαναστατών—»

«Μπορούσες να το κάνεις αυτό και χωρίς να πεις για το όχημα που πέρασε, τελευταία, από τη δίοδο για τη Διάσταση του Φωτός—»

Ο Άνσελμος στράφηκε να την αντικρίσει, καθώς πλησίαζαν τα δωμάτιά του μέσα στο Μέγαρο. «Έχει τόση μεγάλη σημασία;»

«Φυσικά και έχει! Γιατί, μετά, του είπες ότι εγώ σου—»

«Και λοιπόν; Όπως τόνισα και πριν, δεν είμαι εχθρός.» Ο Άνσελμος άνοιξε την εξώπορτα των δωματίων του και μπήκε. Ο χώρος ήταν σκοτεινός, και τον φώτισε, πατώντας έναν διακόπτη κι ανάβοντας μια ενεργειακή λάμπα στον τοίχο. Το σαλόνι που αποκαλύφτηκε δεν ήταν στολισμένο με υπερβολή, αλλά ήταν άνετο και βολικό.

Η Αλντάρνη ακολούθησε τον Πρέσβη στο εσωτερικό των δωματίων του, κλείνοντας την εξώπορτα. Ορισμένες φορές, πραγματικά, δεν τον καταλάβαινε! Δεν έβλεπε ότι, με τα λόγια του, την είχε φέρει σε δύσκολη θέση; «Θα με κάνεις να μετανιώσω για τις πληροφορίες που σου δίνω,» του είπε.

«Τώρα λες ανοησίες. Αφού το ξέρεις πως οι πληροφορίες που μου δίνεις χρησιμοποιούνται μόνο για το καλό της Παντοκρατορίας και για τίποτε άλλο...» Ο Άνσελμος στάθηκε εμπρός της· το δεξί του χέρι άγγιξε, ήπια, τον γυμνό της βραχίονα: τα δάχτυλά του κινήθηκαν επάνω στο δέρμα της και στα βραχιόλια εκεί.

Η Αλντάρνη αισθάνθηκε να αναριγεί, αλλά με ευχάριστο τρόπο. Ο Άνσελμος είχε μια σχεδόν παράξενη επιρροή επάνω της. Μια γοητεία που ήταν, συγχρόνως, ενοχλητική και ανυπέρβλητη, αν και δεν ήταν κάτι που μπορούσες να αντιληφτείς με την πρώτη μάτια. Όταν, όμως, τον γνώριζες λίγο, όταν σου μιλούσε λίγο, τα πράγματα ξαφνικά άλλαζαν, σαν ο κόσμος να είχε αναποδογυρίσει. Η Αλντάρνη θυμόταν ότι, την πρώτη φορά που τον είχε αντικρίσει, είχε σκεφτεί: Τι είν'αυτός ο ηλιθιος; Μετά, η ψευδαισθήση της ηλιθιότητας είχε εξαφανιστεί, όπως ο καπνός.

«Δεν αμφιβάλλω ότι χρησιμοποιείς τις πληροφορίες για το καλό της Παντοκρατορίας,» του είπε. «Ο Ευρύμαχος, όμως, θα σκεφτεί πως υπονομεύεις την εξουσία του στην Ελρείσβα, αν μάθει πως σου μιλάω για ό,τι μαθαίνω. Οι πληροφορίες μου πρέπει, κανονικά, να πηγαί-

νουν κατευθείαν στον Επόπτη και, αν εκείνος κρίνει ότι κάποιες από αυτές οφείλουν να μεταφερθούν και αλλού –όπως στον Πρέσβη–, τις μεταφέρει ο ίδιος.»

«Γνωρίζω τους κανόνες. Το ξέρεις, όμως, ότι πάντοτε προσπαθώ να... προλαμβάνω.»

«Εντάξει,» είπε η Αλντάρνη, «δε διαφωνώ μ'αυτό, αλλιώς δε θα σου έλεγα τίποτα. Αλλά δε χρειάζεται να κάνεις φανερό στον Ευρύμαχο ότι αγνοώ το τυπικό της οργάνωσης–»

«Μην ανησυχείς,» τη διέκοψε ο Άνσελμος, κάνοντας, αργά, κύκλο γύρω της και αγγίζοντας τον ώμο της. «Ο Ευρύμαχος, κατά πάσα πιθανότητα, θα το έχει ήδη ξεχάσει. Επιπλέον, θεωρώ πως είμαι άτομο της εμπιστοσύνης του, όπως κι εσύ είσαι άτομο της εμπιστοσύνης του. Και γνωρίζει πολύ καλά ότι... εμ, συνδιαλεγόμαστε οι δυο μας. Επομένως, πού είναι το παράξενο, αν μου ανέφερες κάτι που σου έκανε αίσθηση;» Σταμάτησε να βαδίζει και, στεκόμενος πίσω της, παραμέρισε μια τούφα από τα μακριά, ξανθά της μαλλιά, αποκαλύπτοντας το πλάι του λαιμού της.

Η Αλντάρνη αισθάνθηκε την ανάσα του επάνω στο δέρμα της. Η καρδιά χτυπούσε δυνατά κάτω απ'το στήθος της· το αίμα κυλούσε γρήγορα μέσα στις φλέβες της. «Εντάξει,» είπε, κάνοντας μερικά βήματα, για ν'απομακρυνθεί. «Πάψε.» Στράφηκε να τον αντικρίσει. «Το κάνεις επίτηδες, και το καταλαβαίνω· δεν είμαι ανόητη.»

Ο Άνσελμος γέλασε. «Φυσικά,» είπε. Και διευκρίνισε: «Φυσικά και το κάνω επίτηδες· και φυσικά και δεν είσαι ανόητη.»

Τα μάτια της στένεψαν. «Τι πάει να πει αυτό; Το κάνεις ενώ ξέρεις ότι δεν πρόκειται να πιάσει;»

«Με βαρέθηκες, λοιπόν, τόσο σύντομα; Με τραυματίζεις.»

«Προσπαθείς να με τρελάνεις; Τι εννοείς; Σου λέω ότι το καταλαβαίνω πως επιδιώκεις να μου αποσπάσεις την προσοχή από αυτό που συζητάμε!»

«Δεν επιδιώκω τέτοιο πράγμα,» είπε ο Άνσελμος, και η έκφρασή του έμοιαζε ειλικρινής. Η Αλντάρνη, όμως, τον ήξερε καλά, κι επομένως γνώριζε ότι μπορούσε να ψεύδεται με μια τελείως αθώα όψη στο πρόσωπό του.

«Τι επιδιώκεις, τότε;»

«Νόμιζα ότι ήταν προφανές,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος. «Αλλά, εφόσον δεν ήταν, τότε θα πρέπει να γίνω πιο... έκδηλος.» Πλησίασε, τυλίγοντας τα χέρια του γύρω απ'τη μέση της και φιλώντας τα χείλη της.

Η Αλντάρνη δεν απομακρύνθηκε αυτή τη φορά. Τουναντίον, ανταποκρίθηκε με θέρμη, σταυρώνοντας τους πήχεις της πίσω απ'τον λαιμό του. Σε αντίθεση με τον Ευρύμαχο, δεν αισθανόταν ποτέ ότι ο Άνσελμος την άφηνε αδιάφορη, και ποτέ δε χρειαζόταν να πει για να έρθει σε ερωτική διέγερση μαζί του. Βασικά, με τον Ευρύμαχο πήγαινε, πού και πού, επειδή πίστευε ότι ήταν καλό να έχει από κοντά τον Επόπτη της Ελρείσβα, ο οποίος ήταν η ανώτατη εξουσία της περιοχής, τουλάχιστον για όσο η Παντοκρατορία είχε ετούτα τα εδάφη υπό τον έλεγχό της. Με τον Άνσελμο, όμως, δεν ήταν έτσι· ερωτοτροπούσε μαζί του επειδή της άρεσε. Ο Άνσελμος έμοιαζε, πολλές φορές, να γνωρίζει τις επιθυμίες του σώματός της καλύτερα από ό,τι η ίδια. Και ικανοποιούσε εξίσου και τα μάτια της και το μυαλό της.

Τα χείλη τους χώρισαν. Η γλώσσα της γλίστρησε έξω απ'το στόμα του, και η Αλντάρνη τού είπε: «Συζητούσαμε, όμως, για το γεγονός ότι ανέφερες στον Ευρύμαχο το όχημα που πέρασε από τη δίοδο για τη Διάσταση του Φωτός...» Αισθανόταν τη στύση του, σκληρή και μακριά, να πιέζει το φόρεμα και την κοιλιά της. Θα τον καβαλούσε απόψε· ω ναι, θα τον καβαλούσε μέχρι που κι οι δυο τους να λιποθυμήσουν· αλλά, πρώτα, θα τον έβαζε να λογοδοτήσει για την ανοησία που είχε κάνει!

Ο Άνσελμος γέλασε. «Τι άλλο απομένει να συζητήσουμε; Τελείωσε. Έγινε. Και ο Ευρύμαχος δε νομίζω να κάνει κάτι εναντίον σου· δεν είναι επαρκής λόγος αυτός!»

«Πράγματι,» αποκρίθηκε εκείνη, «δεν είναι. Όμως δεν πρέπει να ξανασυμβεί. Δε θα του ξαναπείς τίποτα, συνεννοηθήκαμε; Τίποτα από όσα σου αναφέρω. Υποτίθεται ότι δεν τα ξέρεις.»

«Εννοείται,» είπε ο Άνσελμος. «Αυτή ήταν εξαρχής η συμφωνία μας, έτσι δεν είναι;» Τα χέρια του έλυσαν τις δύο τούφες των ξανθών μαλλιών της που η Αλντάρνη είχε δεμένες πίσω απ'το κεφάλι της.

«Έτσι είναι. Αλλά φάνηκε να το ξέχασες απόψε.»

«Τίποτα δεν ξεχνάω· απλώς, το θεώρησα απαραίτητο να αναφερθεί, προκειμένου να... χμμ... παρακινήσω τον Ευρύμαχο να επιλέξει σωστά. Εξάλλου, κάποτε πρέπει να βρεθεί αυτή η βάση των επαναστατών· και το κάποτε, μάλλον, έχει έρθει.»

Στην Αρβήντλια, οι νύχτες ήταν τόσο κρύες όσο οι ημέρες ζεστές. Και ανάμεσα στα πολλά ρητά των Αρβήντλιων υπήρχε και ένα που έλεγε ότι «μια καλή γυναίκα είναι, την ημέρα, δροσερή σαν τη νύχτα και, τη νύχτα, ζεστή σαν την ημέρα».

Ο Κάραγγελ, που, ασφαλώς, γνώριζε αυτό το ρητό, δε θα μπορούσε ποτέ να πει πως είχε παράπονο από τη σύζυγό του, η οποία ονομαζόταν Ταράλβι και ήταν ανιψιά του Βασιληά Ίρσολμπελ. Επί του παρόντος, ήταν ξαπλωμένος στην αγκαλιά της, ανάσκελα, δίπλα στο αναμμένο τζάκι του υπνοδωματίου των διαμερισμάτων του. Δε φορούσε τίποτα, ούτε καν την περισκελίδα του, και οι μύες του έμοιαζαν να γυαλίζουν σαν μάρμαρο στο φως της φωτιάς. Στα αριστερά του πλευρά υπήρχε ένα τραύμα, το οποίο είχε προκληθεί πρόσφατα, στην Εορτή της Εμφανίσεως, από μια λεπίδα των τρισκατάρατων Μελανών· ευτυχώς, δεν ήταν παρά επιδερμικό. Στον δεξή του μηρό, από την εξωτερική μεριά, υπήρχε άλλο ένα τραύμα, που είχε επίσης προκληθεί στην Εορτή της Εμφανίσεως, από ένα βέλος των Μελανών, το οποίο είχε μονάχα ξύσει το δέρμα του Κάραγγελ, και γι'ακόμα μια φορά είχε σταθεί τυχερός. Υποχωρώντας από εκείνη τη σφαγή (γιατί για σφαγή επρόκειτο, όχι για έντιμη μάχη, τέτοιοι δειλοί που ήταν οι Μελανοί, να επιτεθούν τόσοι πολλοί σε τόσους λίγους!), είχε δέσει πρόχειρα τα τραύματά του, ώστε να πάψει η αιμορραγία, και μετά δεν τα είχε ξανακοιτάξει, ενόσω ερχόταν ολοταχώς προς την Ελρείσβα. Η Ταράλβι είχε, όμως, τώρα περιποιηθεί τις πληγές όπως έπρεπε, βάζοντας επάνω τους θεραπευτικές αλοιφές και τυλίγοντάς τες με επιδέσμους.

Καθώς ο Κάραγγελ είχε το κεφάλι του ξαπλωμένο στα γεμάτα στήθη της, εκείνη έτριβε τις παλάμες της στους ώμους και στο στέρνο του, αλείφοντάς τον με ένα αρωματικό έλαιο που έκανε το λευκόδερμο

σώμα του να γυαλίζει ακόμα πιο έντονα στο φως της φωτιάς του τζακιού.

Ο Κάραγγελ βαριαναστέναξε.

«Τι μπορώ να κάνω για ν'απαλύνω τον πόνο σου, αγάπη μου;» τον ρώτησε η Ταράλβι. Η φωνή της ήταν μαλακή, και αναμιγνυόταν με τον θόρυβο των ξύλων που καίγονταν.

«Έχεις ήδη κάνει ό,τι μπορείς,» αποκρίθηκε ο Κάραγγελ, φιλώντας το δεξί της χέρι. «Έχεις ήδη κάνει ό,τι μπορείς... Δεν υπάρχει κάτι άλλο που μπορείς να κάνεις... Και δε μου αρέσει που πρέπει να μας συντρέξουν οι ξένοι. Αυτή η εκδίκηση είναι δική μου! Πρέπει να είναι δική μου.»

Οι ξένοι... Δε χρειαζόταν να εξηγήσει ποιους εννοούσε. Στην Αρβήντλια, συνήθως, έτσι αναφέρονταν στους Παντοκρατορικούς. Παρότι τους είχαν –εν μέρει– αποδεχτεί μέσα στην κοινωνία τους, δεν τους έβλεπαν ως δικούς τους ανθρώπους.

«Ο θεός σου με ντρόπιασε... Με ντρόπιασε κι άλλο, ύστερ'από–»

«Σς...» Η Ταράλβι τον διέκοψε, βάζοντας τα δάχτυλά της στα χείλη του· ο Κάραγγελ γεύτηκε το αρωματικό έλαιο που γυάλιζε επάνω τους. «Μη μιλάς έτσι.»

«Μα, είναι αλήθεια! Είμαι ο Πρωτοσπαθάριος του Θρόνου της Ελρείσβα, και μου φέρθηκε σα νάμαι ένας κοινός πολεμιστής της ερήμου – ένας νομάδας!»

«Δεν είναι έτσι, αγάπη μου. Σε παρακαλώ, μη μιλάς έτσι. Ο θεός, μάλλον, έχει προβλήματα... και, όντως, θα του είναι δύσκολο να... να επιτεθεί σ'όλους τους Μελανούς στον Κοράκου Τόπο.»

«Αρχίζοντας την επίθεση, θα συγκεντρώσουμε κι άλλους, Ταράλβι λεοντόσαυρά μου!» της είπε ο Κάραγγελ, καθώς ανασηκωνόταν και στρεφόταν, για να κοιτάξει τα καταγάλανα μάτια της. «Θα έρθουν ένα σωρό Λευκές φυλές από τον Θυέλλης Τόπο, για να μας βοηθήσουν! Θα λιανίσουμε τους Μελανούς! Θα τους κάνουμε να πληρώσουν, και να θυμούνται για πάντα το έγκλημά τους –και την τιμωρία τους γ'αυτό το έγκλημα!»

«Ναι,» είπε η Ταράλβι, αποφεύγοντας το βλέμμα του, «ίσως να γίνει όπως το λες. Ίσως να έρθουν... Μα, ο θεός φοβάται για διάφορα πράγματα–»

«Ο Κάτοχος του Θρόνου της Ελρείσβα δε χρειάζεται να φοβάται τίποτα!»

Τα μάτια της κοίταξαν πάλι τα μάτια του. «Θα το έλεγες αυτό αν ήσουν στη θέση του; Αν ήξερες ότι έπρεπε να κρατήσεις μια ισορροπία, όχι μονάχα ανάμεσα στις φυλές της Αρβήντλια, αλλά και ανάμεσα σ'αυτές και τους Παντοκρατορικούς;» Και του ψιθύρισε: «Τι θα γίνει αν αποδυναμωθούμε πολύ, αγάπη μου, από τις εσωτερικές μας συγκρούσεις; Δε θα έρθουν, τότε, οι Παντοκρατορικοί να μας κατακτήσουν; Δε θα έρθουν να μας κάνουν δούλους τους, όπως έχουν κάνει σε άλλες διαστάσεις; Τουλάχιστον, τώρα υπάρχει κάποια... συνεργασία, ας πούμε, ανάμεσα σ'εμάς και σ'αυτούς. Δε είμαστε υποτελείς τους. Όχι εντελώς. Και τούτο γιατί δεν μπορούν να μας έχουν υποταγμένους. Η Αρβήντλια είναι πολύ περίεργη γι'αυτούς: ό,τι είναι για εμάς καθημερινό, για εκείνους είναι εξωτικό, αγάπη μου.»

Ο Κάραγγελ ατένιζε την Ταράλβι άφωνος, καθώς του μιλούσε. Ορισμένες φορές, η σύζυγός του τον εξέπληττε. Το μυαλό της ήταν τόσο κοφτερό όσο τα δόντια μιας λεοντόσαυρας! Και ο Κάραγγελ όφειλε να παραδεχτεί ότι τώρα είχε δίκιο. Οι σκέψεις της ήταν σωστές. Οι Παντοκρατορικοί, πράγματι, πιθανώς να περίμεναν οι Αρβήντλιοι να αποδυναμωθούν, για να τους υποτάξουν πλήρως...

Η Ταράλβι χάιδεψε το πλάι του προσώπου του· το αρωματικό έλαιο πλημμύρισε τα ρουθούνια του.

«Πρέπει, όμως, να παρθεί εκδίκηση,» της είπε ο Κάραγγελ.

Εκείνη ένευσε. «Πρέπει,» συμφώνησε. «Αλλά ας αφήσουμε τους Παντοκρατορικούς να κάνουν τη δουλειά μας –ή, τουλάχιστον, ένα μεγάλο μέρος αυτής. Γιατί όχι; Οι Μελανοί θα χτυπηθούν, όπως τους αξίζει, ενώ εμείς θα παραμένουμε το ίδιο ισχυροί όπως πριν. Να εύχεσαι μόνο ο Επόπτης να συναινέσει με την επίθεση,» είπε, και φίλησε τα χείλη του.

Το κλάμα ενός μωρού αντήχησε από το διπλανό δωμάτιο.

«Η κόρη μας η Κράσνι με καλεί,» παρατήρησε η Ταράλβι, χαμογελώντας. Σηκώθηκε στα γυμνά της πόδια και βγήκε απ'το δωμάτιο. Ήταν ντυμένη μονάχα μ'ένα αραχνούφαντο, ημιδιαφανές πέπλο, και ο Κάραγγελ κοίταζε τη λυγρή μορφή της, καθώς εκείνη περνούσε το κατώφλι και χανόταν απ'τα μάτια του.

Τον παραξένευε πώς η γυναίκα του μπορούσε να αναγνωρίζει ποια από τις δίδυμες κόρες τους έκλαιγε. Και δεν ήταν κάτι που είχε κάνει μόνο τώρα· ήταν κάτι που έκανε πάντα. Ποτέ δεν είχε μαντέψει λάθος. Όταν εκείνος την είχε ρωτήσει, η Ταράλβι είχε μονάχα γελάσει, λέγοντας ότι ήταν μυστικό.

Ο Κάραγγελ έπιασε το κύπελλο με το ίνφρετ, που βρισκόταν πλάι του, και ήπια μια μεγάλη γουλιά. Η ζέστη του τζακιού τον είχε κάνει να διψάσει.

Το κλάμα του μωρού δεν άργησε να πάψει, και, σύντομα, η Ταράλβι επέστρεψε στο υπνοδωμάτιο. Πλησίασε τον ξαπλωμένο σύζυγό της, αφήνοντας το αραχνούφαντο πέπλο της να πέσει, ανάλαφρα, γύρω απ'τους αστραγάλους της. Το κατάλευκο δέρμα της έμοιαζε σχεδόν να φωσφορίζει. «Θα μου δανείσει ο Πρωτοσπαθάριος το σπαθί του γι'απόψε;» ρώτησε.

Ο Κάραγγελ στράγγισε το κύπελλο του και το πέταξε μακριά, για να κυλήσει επάνω στο πέτρινο πάτωμα.

Ο Φωτεινός Ήλιος ξεπρόβαλε πίσω από τα ανατολικά βουνά, ακολουθούμενος από τον Σκοτεινό Ήλιο, ο οποίος, όμως, δεν ήταν ακόμα ορατός, αλλά, και να ήταν, δεν θα πρόσφερε κανέναν σπουδαίο φωτισμό στη διάσταση της Αρβήντλια. Το φως του ήταν χαμηλό και ασθενικό, ασθενικότερο από των φεγγαριών· και, όταν η Αρβήντλια διάνυε τη χρονική περίοδο αμέσως μετά τις Σκιερές Ημέρες, που εκείνος ξεπρόβαλλε πρώτος από την Ανατολή και ο Φωτεινός Ήλιος ακολουθούσε, η εμφάνισή του δεν θεωρείτο πως έφερνε την ημέρα· για την ακρίβεια, πολλοί θεωρούσαν ότι, τότε, το σκοτάδι ήταν πιο βαθύ κι από της βαθύτερης νύχτας, και το αρρωστιάρικο, ασθενικό φως ήταν διαβολικό και ικανό να καλέσει δαίμονες από τις ερήμους οι οποίοι καταβρόχθιζαν ψυχές και βίαζαν γυναίκες στον ύπνο τους.

Σήμερα, όμως, ούτε οι πιο προληπτικοί δε χρειαζόταν ν'ανησυχούν για την ψυχή τους ή για τα ερωτικά όνειρα που πιθανώς να είχαν δει τη νύχτα· γιατί σήμερα ο Φωτεινός Ήλιος προηγείτο, τυλίγοντας με τη λαμπρότητά του την Αρβήντλια, στέλνοντας τις χρυσαφίες του ακτί-

νες να χορέψουν στους ξερούς βράχους των βουνών, να γλιστρήσουν παιχνιδιάρικα επάνω στις άμμους των ερήμων, να τρεμοπαίζουν στα ρηχά (σε σύγκριση πάντα μ'αυτά των θαλασσών άλλων διαστάσεων) νερά του Υδάτων Τόπου, να εισβάλουν σε καταυλισμούς και χωριά, μέσα σε σκηνές και σπίτια, μπαίνοντας από χαραμάδες κι από ανοιχτά παράθυρα και πόρτες, κλέφτες που κανείς δεν δυνόταν να εμποδίσει το πέρασμά τους, ούτε γηγενείς φρουροί ούτε Παντοκρατορικοί.

Στην Ελρείσβα, οι ηλιακές ακτίνες πλημμύρισαν τους δρόμους με φως, και το ίδιο και το Μέγαρο του Θρόνου, εκτός από τα σκοτεινότερά του σημεία, εκεί όπου τα πάντα ήταν αμπαρωμένα και σφραλισμένα, ώστε να μην περνά η παραμικρή αχτίδα.

Μια έντονη δέσμη πρωινού φωτός χτύπησε κι ένα παράθυρο του Μεγάρου που ήταν κλειστό αλλά τα παντζούρια του σχημάτιζαν μια χαραμάδα ανάμεσά τους, κι απ'αυτή τη χαραμάδα το φως μπήκε, σαν μακριά, θεϊκή λεπίδα, φωτίζοντας το ημίγυμνο σώμα μιας γυναίκας, που ήταν ξαπλωμένη μπρούμυτα σ'ένα μεγάλο κρεβάτι. Το δέρμα της δεν ήταν άσπρο όπως των Λευκών που κατοικούσαν στην Ελρείσβα· ήταν άσπρο με απόχρωση του ροζ, αλλά αρκετά ψημένο από τον ήλιο –κάτι που, παραδόξως, δε συνέβαινε στους γηγενείς: το κατάλευκό τους δέρμα πάντοτε έμενε σαν μάρμαρο, σαν ελεφαντοστό· ο ήλιος δεν τους μαύριζε (εκτός από τους Μελανούς, φυσικά, που ήταν ήδη κατάμαυροι σαν κάρβουνο). Τα μαλλιά της γυναίκας ήταν μακριά και ξανθά, κι έπεφταν, λυτά και ανακατεμένα, στους ώμους της.

Το φως ενόχλησε τα μάτια της, κι εκείνη βλεφάρισε· τεντώθηκε, βγάζοντας ένα μακρόσυρτο Μμμμμμμ, και άπλωσε το χέρι της πλάι... δε βρήκε, όμως, αυτό που έψαχνε. Ο νυχτερινός εραστής της είχε ήδη σηκωθεί.

Η Αλντάρνη παραξενεύτηκε. Πού είχε να πάει, πρωί-πρωί; αναρωτήθηκε. Και μετά: *Είσαι χαζή!* μάλωσε τον εαυτό της, πικαρισμένη. *Τίποτα δεν πήρες χαμπάρι!* Επιτρεπόταν η Παντοκρατορική Αρχικατάσκοπος να μην καταλαβαίνει τότε έφευγε από δίπλα της ένας άντρας που βρισκόταν εκεί όλη νύχτα; Κανονικά, όχι, πίστευε η Αλντάρνη. Και, γυρίζοντας ανάσκελα, ανασηκώθηκε, στηριζόμενη στους αγκώνες.

Παρατήρησε μια σκιερή μορφή μπροστά στον ψηλό καθρέφτη του δωματίου.

Τελικά, δεν είχε πάει μακριά... Έμοιαζε να ετοιμάζεται για κάπου. Ντυνόταν.

«Καλημέρα,» της είπε, χωρίς να γυρίσει να την κοιτάξει. Ξαφνιάζοντάς την.

Πρέπει να την είχε δει από τον καθρέφτη. Και ήταν εκνευριστικό έτσι όπως την αιφνιδίαζε, πρώτα με το γεγονός ότι σηκώθηκε δίχως εκείνη να τον αντιληφτεί, και τώρα με το γεγονός ότι την πρόσεξε να ξυπνά ενώ, συγχρόνως, ήταν απασχολημένος με το να ετοιμάζεται. Ναι, ήταν εκνευριστικό, αλλά, επίσης, την ενθουσίαζε μ'έναν παράξενο, ερωτικό τρόπο. Η Αλντάρνη είχε μάθει να παρατηρεί τα πάντα, να προσπαθεί να προβλέπει όσο το δυνατόν περισσότερα, και τίποτα να μην την ξαφνιάζει. Αλλά ο Άνσελμος, χωρίς να κάνει κάτι το ιδιαίτερο, μπορούσε να ξεγλιστρά από τον έλεγχό της, σα να μην ήταν παρά απόλυτα φυσιολογικό για εκείνον, όπως περπατούσε και όπως ανέπνεε. Μόνο όταν τον είχε παγιδευμένο ανάμεσα στα πόδια της νόμιζε ότι μπορούσε να τον ελέγξει. Κι αυτό την ενθουσίαζε ακόμα περισσότερο· έκανε τους οργανισμούς της μνημειώδεις, τον έναν μετά τον άλλο.

«Νωρίς σηκώθηκες,» είπε η Αλντάρνη.

«Ναι. Πρέπει να είμαι στην Αίθουσα του Θρόνου, σύντομα.»

Η Αλντάρνη συνοφρυώθηκε. «Για ποιο λόγο;»

Ο Άνσελμος τελείωσε με το θηλύκωμα των κουμπιών του πουκαμίσου του και στράφηκε να την κοιτάξει. «Για τη συζήτηση του Επόπτη μας με τον Βασιλιά και τον Πρωτοσπαθάριο, φυσικά.»

«Θα πάει ο Ευρύμαχος τόσο νωρίς;»

«Δε νομίζω να το καθυστερήσει. Είναι άνθρωπος... εμ... ταχύς στις ενέργειές του. Σ'αντίθεση μ'εμένα.»

»Παρεμπιπτόντως,» πρόσθεσε, βαδίζοντας προς το κρεβάτι, «σκεφτόμουν εκείνο που είπε. Κατά καιρούς, έχει κάποιες καλές ιδέες, ξέρεις...»

Η Αλντάρνη, ωθώντας το σώμα της με τους αγκώνες, γλίστρησε επάνω στο στρώμα, φέρνοντας τον εαυτό της στην κάτω άκρη του κρεβατιού, μπροστά από την οποία τώρα στεκόταν ο Άνσελμος. «Και ποια ήταν η καλή του ιδέα, αυτή τη φορά;»

«Το γεγονός ότι αναρωτήθηκε για τον λόγο της επίθεσης των Μελανών κατά των Τουρβάλκλι, την ημέρα της Εορτής της Εμφανίσεως· και το γεγονός ότι σου ζήτησε να μάθεις αυτόν τον λόγο.»

Η Αλντάρνη, καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού και ντυμένη μόνο με το μεσοφόρι της και τίποτε άλλο, ύψωσε το δεξί φρύδι. «Πιστεύεις ότι θα είναι κάτι σημαντικό;»

«Δεν αποκλείεται. Είναι, πράγματι, πολύ περίεργο που τόσες φυλές Μελανών ενώθηκαν, προκειμένου να επιτεθούν σε μία και μόνο φυλή Λευκών· και, μάλιστα, την ημέρα που γνώριζαν ότι οι Τουρβάλκλι θα είναι άπαντες συγκεντρωμένοι σ'ένα συγκεκριμένο μέρος... Εν ολίγοις, οι Μελανοί είχαν, εκ των προτέρων, σχεδιάσει γενοκτονία. Σκέψου το, Αλντάρνη· δεν είναι... εεε... αξιοσημείωτο;»

Η Αλντάρνη ανασήκωσε τους ώμους. «Είπα εγώ πως δεν είναι;» αποκρίθηκε. «Μέχρι στιγμής, όλο εσύ μιλάς,» πρόσθεσε, με σοβαρό τόνο στη φωνή της αλλά με έκδηλη διάθεση να τον πειράξει.

Ο Άνσελμος φάνηκε να το αγνοεί αυτό. «Να δώσεις... ιδιαίτερη σημασία στην εύρεση της αιτίας για την επίθεση. Πρέπει να μάθουμε.»

Τι προσπαθούσε τώρα να κάνει; Να της μάθει τη δουλειά της; «Ξέρω τη δουλειά μου,» του αποκρίθηκε.

«Καλώς· δεν ισχυρίστηκα το αντίθετο. Θέλησα μόνο να σου επιστήσω την προσοχή—»

«Τα κατάφερες.»

«Μην είσαι τόσο... εμ... ετοιμοπόλεμη,» της είπε, και έσκυψε, για να φιλήσει τα χείλη της, βάζοντας το χέρι του κάτω απ'το σαγόνι της.

Η Αλντάρνη δεν αντιστάθηκε.

Μετά, είπε: «Μείνε.»

«Πρέπει να πάω στην Αίθουσα του Θρόνου, όπως σου εί—»

«Κανείς δε θα είναι εκεί—»

«Τότε, θα είμαι ο πρώτος— Τι κάνεις;»

Η Αλντάρνη είχε τυλίξει τα πόδια της γύρω απ'τη μέση του, καθώς εκείνος ακόμα στεκόταν μπροστά από το πέρας του κρεβατιού. Γέλασε. «Είπα, μείνε!»

Ο Άνσελμος δεν έμοιαζε το ίδιο εύθυμος μ'εκείνη. «Θα έχουμε ώρα αργότερα,» είπε. «Πρέπει να πηγαίνω.» Προσπάθησε να ξεμπλέξει από τα πόδια της και ν'απομακρυνθεί.

Η Αλντάρνη τα τύλιξε πιο επίμονα γύρω του, σχεδόν βίαια, και νόμιζε πως άκουσε ένα ελαφρύ κρακ από τη ράχη του. Τα μάτια της είχαν εστιαστεί στη μπροστινή μεριά του παντελονιού του, όπου σχηματιζόταν ένας υφασμάτινος λοφίσκος. Τα χέρια της πήγαν στο φερμουάρ. Ο Άνσελμος έπιασε τους καρπούς της.

«Αλντάρνη...!»

«Γιατί λες ψέματα; Αφού βλέπω ότι δε θες να φύγεις –όχι αμέσως, τουλάχιστον.» Τα δάχτυλά της χάιδεψαν τη στύση του.

«... Δεν καταλαβαίνεις ότι πρέπει να πάω–;» άρχισε, αλλά η φωνή του ήταν πιο αδύναμη τώρα.

«Υπερβάλλεις απλώς. Κι επιπλέον,» πρόσθεσε η Αλντάρνη, μειδώντας λοξά, «δε θ’αργήσουμε· το υπόσχομαι. Δεν πρόκειται να φύγεις αλλιώς· είναι η μόνη επιλογή που έχεις.»

«Μην κάνεις παιχνίδια...»

«Μιλάω σοβαρά.» Τα πόδια της τυλίχτηκαν πάλι δυνατά γύρω απ’τη μέση του. Την έφτιαχνε τόσο, να τον κρατά έτσι εκεί... Αν ο Άνσελμος μπορούσε να δει ανάμεσα στους μηρούς της –που, μάλλον, μπορούσε στο σημείο όπου στεκόταν–, αναμφίβολα, θα το διέκρινε αυτό. Ήταν κάθυγρη.

Ελευθέρωσε τους καρπούς της, και η Αλντάρνη γέλασε, λέγοντάς του: «Λογικεύσαι τώρα!...» Τράβηξε κάτω το φερμουάρ του και το παντελόνι του.

Ο Άνσελμος έσκυψε από πάνω της, σηκώνοντας το μεσοφόρι της και πιάνοντας το αριστερό της στήθος, ενώ τα δάχτυλα του άλλου του χεριού πλέκονταν με τα δάχτυλα του δεξιού της χεριού. «Έφτασα σ’ένα πολύ κρίσιμο συμπέρασμα σήμερα,» της είπε, καθώς τα σώματά τους γίνονταν ένα.

«Τι συμπέρασμα;» ρώτησε η Αλντάρνη, μη μπορώντας (και μη θέλοντας) να απομακρύνει μια χροιά ερωτικής ευχαρίστησης από τη φωνή της.

«Τα φιλιά είναι επικίνδυνα, τα ξημερώματα.»

Η Αλντάρνη γέλασε. «Δεν ήταν το φιλί.»

«Τι ήταν, τότε;»

«Δε θα σου πω.»

Και δεν ήξερε ακριβώς.

Στην Αίθουσα του Θρόνου παρουσιάστηκε πρώτος ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ, ντυμένος με δέρμα και έχοντας στους ώμους του ριγμένο τον λευκό του μανδύα, όπου υπήρχαν ραμμένα το σύμβολο της (βλάσφημα δολοφονημένης πλέον) φυλής του και το σύμβολο του Θρόνου της Ελρείσβα. Στην πλάτη του ήταν περασμένο το μακρύ, πλατυλέπιδο σπαθί του.

Ο Πρωτοσπαθάριος είχε σκοτεινή όψη στο πρόσωπό του· δολοφονική όψη, θα έλεγαν ορισμένοι απ’τους φρουρούς –Παντοκρατορικοί και γηγενείς– που τον είδαν. Προχώρησε αργά μέσα στην άδεια αίθουσα, με τα βήματα των μποτοφορεμένων του ποδιών ν’αντηχούν. Έφτασε σ’ένα από τα πέτρινα καθίσματα γύρω από τον Θρόνο και κάθισε, βαριά, ακουμπώντας τους αγκώνες του στα γόνατά του. Και περιμένοντας.

Η όψη του δεν καλυτέρευσε.

Δεύτερος ήρθε ο Βασιλιάς Ίρσολμπελ, με τα ξανθά μούσια και μαλλιά του καλοχτενισμένα, και ντυμένος πλούσια, όπως άρμοζε σ’έναν άνθρωπο του αξιώματός του. Κοιτάζοντας τον Πρωτοσπαθάριο, συμπέρανε πως δε θα είχε νόημα να τον καλημερίσει, αφού ούτε εκείνος φάνηκε πρόθυμος να το κάνει· μονάχα τον ατένιζε μ’ένα βλέμμα που έβαζε τον Βασιλιά σε δυσοίωνες υποψίες, ότι μπορεί ο Κάραγγελ να είχε χάσει τα λογικά του. Έτσι, ο Ίρσολμπελ ανέβηκε τα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στον Θρόνο από πανάκριβο, γυαλιστερό ξύλο και κάθισε. Περιμένοντας κι αυτός.

Περιμένοντας τον Παντοκρατορικό Επόπτη να παρουσιαστεί.

Επόμενος, όμως, ήρθε ο Παντοκρατορικός Πρέσβης Άνσελμος, καλοντυμένος και καλοχτενισμένος, αλλά με κάτι το βιαστικό στον βηματισμό του. Κοίταξε ολόγυρα και, μετά, το βλέμμα του εστιάστηκε στον Βασιλιά. «Καλημέρα σας, Μεγαλειότατε,» είπε.

«Καλημέρα, Πρέσβη,» αποκρίθηκε ο Ίρσολμπελ.

«Καλημέρα, Υψηλότατε,» χαιρέτησε ο Άνσελμος τον Κάραγγελ.

Ο Πρωτοσπαθάριος τον αγνόησε.

Ο Πρέσβης αποφάσισε πως το συνετότερο θα ήταν να μην κάνει θέμα ετούτη τη μικρή παράληψη. Προχώρησε προς μια από τις πέτρινες θέσεις και κάθισε. Μόρφασε, δυσδιάκριτα, καθώς αισθάνθηκε τα γεννητικά του όργανα –που, πριν από κανένα πεντάλεπτο, περιβάλλονταν ακόμα από την ερωτική ζέση της Αλντάρνης– να ακουμπούν στην ψυχρή πέτρα του καθίσματος.

«Ο Επόπτης;» ρώτησε ο Βασιληάς Ίρσολμπελ.

«Δε θ'αργήσει να παρουσιαστεί, Μεγαλειότατε· είμαι βέβαιος,» απάντησε ο Άνσελμος.

Και πράγματι, μετά από λίγο, ο Παντοκρατορικός Επόπτης Ευρύμαχος κατέφτασε, ντυμένος με την επίσημη ενδυμασία του, την ενδυμασία που υποδήλωνε την εξουσία του επί της Αρβήντλια: έναν λευκό χιτώνα με χρυσό σιρίτι, κάτω από τον οποίο μπορούσε να φορά ό,τι ρούχα ήθελε, και πάνω από τον οποίο έπεφτε ένας άλικος μανδύας, που το σιρίτι του ήταν επίσης χρυσό και σχημάτιζε μαιάνδρους. Στο στέρνο του χιτώνα υπήρχαν τα εμβλήματα της Παντοκρατορίας και του Θρόνου της Ελρείσβα. Στο χέρι του, ο Επόπτης βαστούσε ένα μακρύ, μαύρο ραβδί, διακοσμημένο με χρυσάφι, άργυρο, και πολύτιμους λίθους, που γυάλιζαν στο πρωινό φως το οποίο γλιστρούσε μέσα στην αίθουσα.

Το δέρμα του Ευρύμαχου ήταν ολόλευκο, αλλά και ο Κάραγγελ και ο Ίρσολμπελ θα μπορούσαν εύκολα να αντιληφτούν ότι δεν ανήκε στη φυλή των Λευκών, ακόμα κι αν δεν το ήξεραν ήδη. Ήταν ένας ξένος, ένας εξωδιαστασιακός, παρά την ψευδαίσθηση που προκαλούσε η εμφάνισή του.

(Προσέχετε τις ψευδαισθήσεις, παιδιά μου, έλεγε ο παππούς του Κάραγγελ, τον οποίο οι δαιμονισμένοι Μελανοί είχαν δολοφονήσει μαζί με τους υπόλοιπους Τουρβάλκλι· μπορεί να αποδειχτούν πιο θανατηφόρες κι από τα δηλητηριασμένα βέλη.)

Τα μαλλιά του Ευρύμαχου ήταν πυρόξανθα και σγουρά, κι επάνω τους βρισκόταν τώρα ένα αργυρό διάδημα με λίθους. Το πρόσωπό του ήταν φρεσκοξυρισμένο, το βλέμμα του σοβαρό.

«Καλή σας ημέρα, κύριοι,» είπε, στεκόμενος αντίκρυ τους κι ακουμπώντας, ηχηρά, το ραβδί του στο πάτωμα.

Ο Βασιλιάς της Ελρείσβα τού ανταπέδωσε την καλημέρα, καθώς και ο Άνσελμος. Ο Κάραγγελ έμεινε σιωπηλός κι ακίνητος, λες κι ήταν καμωμένος από πέτρα: το άγαλμα κάποιου αρχαίου πολεμιστή της ερήμου. Το βλέμμα του ήταν, επίσης, σκληρό σαν πέτρα.

«Υποθέτω, Υψηλότατε, γνωρίζετε πώς έχουν τα πράγματα...» είπε ο Ίρσολμπελ.

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Ευρύμαχος. «Ο Άνσελμος με ενημέρωσε πλήρως, και οφείλω να ομολογήσω ότι αντιλαμβάνομαι το πρόβλημα που υφίσταται.» Βημάτισε μέσα στην αίθουσα, με μια συλλογισμένη όψη στο πρόσωπό του. Προσπονητά συλλογισμένη· εξάλλου, είχε ήδη σκεφτεί το θέμα: ήξερε ακριβώς τι να πει. «Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ δικαιολογημένα αποζητά εκδίκηση, ύστερα από αυτό το τερατώδες έγκλημα κατά της φυλής του. Μιλάμε για γενοκτονία...» Κοίταξε τον Πρωτοσπαθάριο, και είδε τα μάτια του να γυαλίζουν, λες και ξαφνικά να είχαν φλογιστεί. «Εσείς, όμως, Βασιλιά μου, είστε επίσης δικαιολογημένος να φοβάστε μια μεγάλη σύγκρουση με τους Μελανούς.» Ο Ευρύμαχος έστρεψε το βλέμμα του στον Ίρσολμπελ, παύοντας να βηματίζει. «Αναμφίβολα, αν επιτεθείτε τώρα σ'όλες τις φυλές των Μελανών που κατοικούν στον Κοράκου Τόπο, αυτό θα έχει συνέπειες... πάρα πολλές συνέπειες. Ας σκεφτούμε τι θα συμβεί με το εμπόριο της ενέργειας, κατά πρώτον—»

«Κάθε άνθρωπος της φυλής μου είναι νεκρός!» φώναξε ο Κάραγγελ, καθώς ορθωνόταν. «Άντρες, γυναίκες, παιδιά! Οι πάντες! Και συζητάμε εδώ για το εμπόριο ενέργειας;»

«Σε καταλαβαίνω, Πρωτοσπαθάριε,» του είπε ο Ευρύμαχος, ατενίζοντάς τον ευθέως. «Η οργή σου είναι αυτό που θα ονομάζαμε 'δίκαιη οργή', πιστεύω. Και είμαι πρόθυμος να σε βοηθήσω. Η Συμπαντική Παντοκρατορία είναι πρόθυμη να σε βοηθήσει.»

Ο Ίρσολμπελ φάνηκε να ανακουφίζεται.

Ο Κάραγγελ φάνηκε χαχύροπτος· τα μάτια του στένεψαν. Τα λόγια της γυναίκας του, της Ταράλβι, είχαν έρθει στο νου του. Οι Παντοκρατορικοί δεν ήταν άξιοι εμπιστοσύνης.

«Ωστόσο, θα πρέπει να κάνετε κι εσείς κάτι για τη Συμπαντική Παντοκρατορία,» πρόσθεσε ο Ευρύμαχος. «Ως δείγμα καλής θέλησης προς την Παντοκράτειρα.»

Τώρα, και τα μάτια του Ίρσολμπελ στένεψαν.

Ο Άνσελμος παρατηρούσε τις αντιδράσεις τους δίχως να μιλά. Τα συμπεράσματα που θα έβγαζε από τούτη τη μικρή συγκέντρωση πίστευε ότι, σίγουρα, θα του φαινόταν χρήσιμα για μελλοντικούς σχεδιασμούς κινήσεων.

«Και τι επιθυμεί η Παντοκράτειρα;» ρώτησε ο Βασιλιάς Ίρσολμπελ, αγγίζοντας τους βραχίονες του Θρόνου του και τεντώνοντας τον εαυτό του μπροστά, προς το μέρος του Επόπτη.

«Μια κάποια έκπτωση στην ενέργεια που της δίνετε, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο Ευρύμαχος.

«Μα, οι τιμές είναι ήδη πολύ χαμηλές!» διαμαρτυρήθηκε ο Ίρσολμπελ, ενώ πρόσθετε νοερά: *Εξευτελιστικά χαμηλές!*

«Μεγαλειότατε,» είπε, σταθερά, ο Ευρύμαχος, «περιμένετε, πραγματικά, η Παντοκράτειρα να θυσιάσει στρατιώτες και άρματα μάχης εντελώς δωρεάν; Θα τολμούσε κανείς να πιστέψει πως ισχυρίζεστε, έστω και εμμέσως, ότι σας χρωστά κάποιου είδους χάρη...»

«Δεν ήθελα να πω αυτό, Επόπτη...»

«Επιπλέον, η έκπτωση δε θα κρατήσει για πάντα. Θα κρατήσει για... ένα ορισμένο χρονικό διάστημα, ανάλογα με το πόσος χρόνος θα χρειαστεί γι'αυτό τον πόλεμο εκδίκησης.

»Συμφωνείτε, λοιπόν, Βασιληά μου;»

Ο Ίρσολμπελ έσμιξε, νευρικά, τα χείλη του. «Θα προσπαθήσετε, όμως, να συντομέψετε τα πράγματα, υποθέτω, σωστά; Γνωρίζω πως έχετε τεχνικές πολέμου που προκαλούν μεγάλες καταστροφές.»

«Βεβαίως και θα κάνουμε ό,τι καλύτερο μπορούμε, Μεγαλειότατε.»

«Καλώς, τότε,» είπε ο Κάτοχος του Θρόνου της Ελρείσβα. «Είμαστε σύμφωνοι.»

«Χαίρομαι,» αποκρίθηκε ο Ευρύμαχος. «Προσφέροντας, όμως, στρατό, δεν εξυπηρετούμε μονάχα εσάς σ'αυτή την περίπτωση, Βασιληά μου. Εξυπηρετούμε και τον Πρωτοσπαθάρίο σας.» Το βλέμμα του στράφηκε στον Κάραγγελ.

«Υπηρετώ τον Θρόνο της Ελρείσβα,» δήλωσε εκείνος, που ήταν ακόμα όρθιος, όπως κι ο Επόπτης.

«Το γνωρίζω αυτό, Πρωτοσπαθάριε,» είπε ο Ευρύμαχος. «Ωστόσο, κι εσύ θα πρέπει, μάλλον, να παραδεχτείς ότι ετούτη η υπόθεση είναι κάπως... προσωπικής φύσεως, δεν είναι;» Ύψωσε τα φρύδια του.

Ο Κάραγγελ έσμιξε τα δικά του φρύδια, οργισμένα. Αλλά αποκρίθηκε: «Πράγματι, είναι. Τι θέλετε, λοιπόν, από εμένα; Τι μπορώ εγώ να προσφέρω;»

«Επί του παρόντος, δεν έχω κάτι συγκεκριμένο στο μυαλό μου. Όμως να έχεις υπόψη σου, Πρωτοσπαθάριε, ότι, από εδώ και στο εξής, χρωστάς στην Παντοκρατορία, και η Παντοκρατορία, αργά ή γρήγορα –πιθανότατα, γρήγορα–, θα σου ζητήσει κάποια υπηρεσία, την οποία δε θα δύνασαι να αρνηθείς. Είμαστε σύμφωνοι;»

Ο Κάραγγελ έβλεπε, καθαρά, ότι έπεφτε σε παγίδα· ή, αν όχι ακριβώς σε παγίδα, τότε έβλεπε ότι ήταν έτοιμος να «κάνει συμφωνία με τον Μόρμαμ», όπως έλεγαν στην Αρβήντλια, αναφερόμενοι στον Αρουραίο της Ερήμου, έναν ύπουλο, διαβολικό θεό. Η οργή του Κάραγγελ, όμως, ήταν μεγάλη εναντίον των Μελανών που είχαν κατασφάξει τους Τουρβάλκλι, και ήξερε ότι έπρεπε, οπωσδήποτε, να αποδοθεί δικαιοσύνη.

Έτσι, απάντησε στον Παντοκρατορικό Επόπτη: «Είμαστε σύμφωνοι.»

Η Ταράλβι δε θα το έβρισκε συνετό ετούτο· ήταν βέβαιος.

Ο Ευρύμαχος ένευσε. «Μπορούμε να ξεκινήσουμε τον πόλεμο, επομένως,» είπε, στρέφοντας το βλέμμα του στον Βασιληά Ίρσολμπελ.

• 3 •

Θα χρειαζόταν παραπάνω από μία ημέρα, προκειμένου να ετοιμαστούν και να συγκεντρωθούν οι βασικές δυνάμεις των Παντοκρατορικών που θα επιτίθονταν στις φυλές των Μελανών στον Κοράκου Τόπο. Κι αυτό επειδή ο Επόπτης Ευρύμαχος της Ελρείσβα έκρινε ότι οι δυνάμεις που βρίσκονταν εδώ, στην πόλη, δεν επαρκούσαν, επομένως έπρεπε να ζητηθεί βοήθεια τουλάχιστον και από την Επόπτρια

Χάνρρα, της Νιργκέλβα. Του επιτρεπόταν να το κάνει αυτό, καθώς όλοι οι Παντοκρατορικοί Επόπτες της Αρβήντλια είχαν άδεια από την Παντοκράτειρα να μπορούν να απαιτήσουν ο ένας από τον άλλο έναν συγκεκριμένο αριθμό μαχητών και αρμάτων μάχης ως στρατιωτική αρωγή, σε περίπτωση πολέμου στις περιοχές τους. Και ο Ευρύμαχος θεωρούσε την περίπτωση που του είχε τύχει «περίπτωση πολέμου». Είχε βαλθεί να χτυπήσει ένα σωρό φυλές Μελανών!

Η Ελρείσβα βρισκόταν στο νότιο άκρο του Υδάτων Τόπου, ενώ η Νιργκέλβα στο βόρειο άκρο, και, για να πλεύσει ένα καράβι από τη μία πόλη στην άλλη, απαιτούνταν δώδεκα ώρες, αν το καράβι αυτό είχε ενεργειακές μηχανές. Αν το καράβι ήταν ιστιοφόρο ή κωπήλατο, χωρίς ενεργειακές μηχανές, τότε ο απαιτούμενος χρόνος για το ταξίδι θα ήταν, περίπου, δεκαπλάσιος. Ευτυχώς, ο Ευρύμαχος είχε στις διαταγές του ένα ενεργειακό πλοίο για να κάνει τη δουλειά· και ήταν αρκετά μεγάλο ώστε να φορτώσει τους στρατιώτες και τα άρματα που ήθελε από τη Νιργκέλβα και να τα φέρει στην Ελρείσβα.

Δε σκόπευε, όμως, να ζητήσει βοήθεια μόνο από τη Νιργκέλβα, γιατί ήταν βέβαιος πως η Επόπτρια Χάνρρα –μια στριφνή Φεηνάρκια, που δεν τον πολυσυμπαθούσε, και τα αισθήματα ήταν αμοιβαία– δε θα του πρόσφερε τίποτα παραπάνω από την ελάχιστη στρατιωτική αρωγή που η Παντοκρατορική Άδεια των Αρβήντλιων Εποπτών τής επέβαλλε να του προσφέρει. Αν, δε, αφιέρωνε χρόνο για να της εξηγήσει τον λόγο του πολέμου του εναντίον των Μελανών του Κοράκου Τόπου, ήταν βέβαιος πως εκείνη, όχι μόνο θα τον κατέκρινε και θα διαφωνούσε μαζί του, αλλά ίσως και να ερχόταν σε επαφή με τη Ρελκάμνια, την Ατέρμονη Πολιτεία, την έδρα της ίδιας της Παντοκράτειρας, προκειμένου να ζητήσει να παρεμποδίσουν το σχέδιό του, ως υπερφίαλο και υπερβολικά παράτολμο. Επομένως, ο Ευρύμαχος έκρινε ότι καλύτερα ήταν να μην έχει πολλά-πολλά μ'αυτή τη σκύλα· όχι περισσότερα απ'ό,τι του ήταν απαραίτητο, τουλάχιστον. Κι έτσι, θα ζητούσε επιπλέον στρατιωτική αρωγή από δύο άλλες διαστάσεις: τη Σεργήλη και τη Σάρντλι. Θα έστελνε δύο ειδικά κατασκευασμένα οχήματα στη δίοδο που οδηγούσε στη Διάσταση του Φωτός (η οποία βρισκόταν περίπου τριακόσια-εξήντα χιλιόμετρα νοτιοανατολικά της Ελρείσβα, διασχίζοντας τον Θυέλλης Τόπο), ώστε αυτά, περνώντας

από την εν λόγω ακατοίκητη διάσταση, να φτάσουν το ένα στη Σεργίλη και το άλλο στη Σάρντλι.

Οι δυνάμεις που θα έρχονταν από εκεί δεν πίστευε ότι θα έφταναν στην Ελρείσβα μέσα σε δύο ημέρες, αλλά, τουλάχιστον, μέσα σε δύο ημέρες θα είχε τις δυνάμεις από τη Νιργκέλβα και θα μπορούσε να αρχίσει τις πρώτες επιθέσεις στον Κοράκου Τόπο...

Εν τω μεταξύ, ο Βασιληάς Ίρσολμπελ είχε προστάξει τον Στρατάρχη της Ελρείσβα –έναν άντρα μετρίου αναστήματος με πονηρό βλέμμα, ο οποίος ονομαζόταν Άλφερκεμ και είχε το παρωνύμιο «ο Λύκος της Ερήμου»– να συγκεντρώσει τους Λευκούς μαχητές της πόλης και να τους ετοιμάσει για τον επερχόμενο πόλεμο.

Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ κανόνισε να σταλούν έφιπποι μαντατοφόροι σε πολλές από τις φυλές των Λευκών που κατοικούσαν στον Θυέλλης Τόπο, ώστε να ειδοποιηθούν για το τι συνέβαινε, καθώς επίσης και για τους λόγους που συνέβαινε ό,τι συνέβαινε. Ο Κάραγγελ ήλπιζε ότι, έτσι, θα είχε την υποστήριξη κάμποσων από αυτές τις φυλές, οι οποίες, αναμφίβολα, θα έβλεπαν το έγκλημα που είχε διαπραχθεί εναντίον των Τουρβάλκλι και θα κατανοούσαν την ανάγκη να αποδοθεί δικαιοσύνη με σκληρό και άμεσο τρόπο. Οι Μελανοί είχαν, γι'ακόμα μια φορά μέσα στους αιώνες, προβεί σε πράξεις ανήθικες και αποτρόπαιες, και έπρεπε, επομένως, να τιμωρηθούν! Οι Λευκοί δε θα ανέχονταν τη γενοκτονία καμίας φυλής τους!

Όταν ο Κάραγγελ είχε δώσει τις τυλιγμένες περγαμηνές –τα μηνύματα που είχε ετοιμάσει– σ'έναν υπηρέτη, ώστε να τα μεταφέρει στους μαντατοφόρους που θα ταξίδευαν στον Θυέλλης Τόπο, η Ταράλβι είπε: «Ο Επόπτης συμφώνησε πολύ εύκολα, νομίζω, και πολύ γρήγορα... Δε μου αρέσει.» Ήταν καθισμένη σ'ένα μπαλκόνι των διαμερισμάτων του Πρωτοσπαθάριου, επάνω σ'ένα στρογγυλό πέτρινο κάθισμα. Τα πόδια της ήταν σταυρωμένα στον αστράγαλο, οκλαδόν, και οι παλάμες των χεριών της ακουμπούσαν στα γόνατά της. Το βλέμμα της ήταν στραμμένο προς τον Βορρά, προς την ατελείωτη θάλασσα που ονομαζόταν Υδάτων Τόπος και στα πλοία που έπλεαν στα νερά

της, εδώ, τόσο κοντά στην Ελρείσβα. Τα μακριά, ξανθά, σγουρά μαλλιά της Ταράλβι αναδεύονταν ανάλαφρα στον αδύναμο, ξερό, καυτό αγέρα της Αρβήντλια. Ήταν ντυμένη μ'ένα ελαφρύ, ασημόχρωμο, μεταξωτό φόρεμα που, πέφτοντας γύρω της, έμοιαζε να τυλίγει και το πέτρινο κάθισμα όπου η Ταράλβι καθόταν.

Ο Κάραγγελ, που βρισκόταν στο εσωτερικό των διαμερισμάτων του, ίσα που την άκουσε να μιλά, και ζύγωσε την πόρτα του μπαλκονιού, για να την ατενίσει.

Η Ταράλβι τον αντιλήφτηκε να έρχεται, αλλά δε γύρισε το πρόσωπό της προς το μέρος του.

«Μα,» είπε ο Κάραγγελ, «εσύ δε μου έλεγες, χτες, ότι καλύτερα να αφήσουμε τους Παντοκρατορικούς να πολεμήσουν για εμάς; Ε, λοιπόν, αποφάσισαν να το κάνουν, απ'ό,τι φαίνεται!»

«Ακριβώς,» αποκρίθηκε η Ταράλβι. «Πράγμα το οποίο είναι περίεργο. Ποιος ο λόγος να κάνουν κάτι που δεν τους συμφέρει και τόσο;»

Ο Κάραγγελ γρύλισε πίσω απ'τα δόντια του και βημάτισε πάνω στο μπαλκόνι, για να σταθεί κοντά στην κουπαστή και ν'αντικρίσει το πρόσωπο της συζύγου του. «Είσαι μυστήρια γυναίκα!» της είπε. «Όπως και οι περισσότερες γυναίκες. Αλλά εσύ είσαι περισσότερο μυστήρια από τις περισσότερες!»

Η Ταράλβι μειδίασε, αχνά. «Δε σε καταλαβαίνω, αγάπη μου.»

«Χτες, μου έλεγες ότι μας συμφέρει να μας βοηθήσουν οι Παντοκρατορικοί, και τώρα που μας βοηθάνε, δείχνεις να το θεωρείς ύποπτο!»

«Φυσικά και το θεωρώ ύποπτο,» είπε η Ταράλβι, ήρεμα, «γιατί δεν υπάρχει κανένας ουσιαστικός λόγος να μας κάνουν ένα τέτοιο δώρο. Η συμφωνία του Επόπτη με τον Θείο μου και μ'εμένα δε νομίζω ότι δικαιολογεί έναν πόλεμο.» Ανασήκωσε τους ώμους της, κάνοντας το μεταξωτό της φόρεμα ν'αστράψει στον πρωινό ήλιο. «Εντάξει, θα υπάρξει κάποια μείωση στην τιμή της ενέργειας, για ένα μικρό χρονικό διάστημα. Και λοιπόν; Δεν είναι αυτό τόσο σπουδαίο ώστε να απασχολεί άμεσα τη Συμπαντική Παντοκρατορία. Ούτε, βέβαια, είναι τόσο σπουδαίο το γεγονός ότι εσύ θα τους χρωστάς μια χάρη, αγάπη μου. Είσαι, ουσιαστικά, ένα τίποτα γι'αυτούς τους ανθρώπους, που ενδιαφέρονται να ελέγχουν διαστάσεις ολόκληρες. Με το συμπάθιο, αγάπη μου, και μ'όλη την εκτίμηση που ξέρεις ότι σου τρέφω.»

Ο Κάραγγελ είχε σταυρώσει τα χέρια του εμπρός του, ατενίζοντάς την αμίλητα. Και ούτε τώρα μίλησε για να πει το παραμικρό. Η όψη του ήταν σκοτεινή, όπως ο ουρανός τις Σκιερές Ημέρες.

Η Ταράλβι έπλεξε τα δάχτυλά της, κοιτάζοντάς τον καρτερικά. «Είσαι θυμωμένος μαζί μου, αγάπη μου;»

Ο Κάραγγελ κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Τι είναι, τότε;»

«Με τρομάζεις, ορισμένες φορές.»

«Όπως τώρα;»

«Ναι.»

«Δεν το έκανα επίτηδες,» τον διαβεβαίωσε η Ταράλβι.

«Το ξέρω,» είπε ο Κάραγγελ. Και ρώτησε: «Τι νομίζεις, λοιπόν, ότι πρέπει να κάνουμε;»

«Τίποτα απολύτως. Το ζητούμενο είναι να παρατηρούμε, για να μάθουμε τι σκοπεύουν να κάνουν οι Παντοκρατορικοί.»

Ο Παντοκρατορικός Πρέσβης Άνσελμος στεκόταν σε μια από τις πέτρινες αποβάθρες του λιμανιού της Ελρείσβα και έβλεπε το σκάφος να απομακρύνεται, πλέοντας επάνω στα γαλαζοπράσινα νερά της θάλασσας και κατευθυνόμενο βόρεια με προορισμό τη Νιργκέλβα. Το πλοίο ήταν μεγάλο, και χωρούσε αρκετούς στρατιώτες και άρματα μάχης. Οι γιγάντιες προπέλες του φαίνονταν να αναταράζουν το νερό και να κάνουν αφρούς να σηκώνονται. Η καρίνα του δεν ήταν βαθιά, ήταν περίπου όπως αυτή των ποταμόπλοιων, γιατί ο Υδάτων Τόπος, παρότι εντυπωσιακός για τη γενικότερα άνυδρη Αρβήντλια, δεν ξεπερνούσε σε βάθος τους μεγάλους ποταμούς άλλων διαστάσεων. Στο εσωτερικό του πλοίου, στα σπλάχνα του, βρισκονταν δύο μάγοι, οι οποίοι, χρησιμοποιώντας τη Μαγγανεία Κινήσεως, ρύθμιζαν την ενεργειακή ροή του σκάφους. Η ενέργεια προερχόταν από ενεργειακές φιάλες, που εδώ, στην Αρβήντλια, απαιτούνταν πολύ περισσότερες απ'ό,τι σε άλλες διαστάσεις, καθώς ο ρυθμός ενεργειακής κατανάλωσης ήταν μεγάλος για όλα τα μηχανήματα, εκτός από εξαιρέσεις· και οι Παντοκρατορικοί επιστήμονες δεν είχαν καταφέρει να κάνουν τί-

ποτα αξιοσημείωτες προόδους, ώστε να τον μειώσουν, ενώ οι μάγοι που ανήκαν στο τάγμα των Ερευνητών ισχυρίζονταν ότι δε χρειαζόταν καν να προσπαθούν, αφού δεν πρόκειται ποτέ να γινόταν κάτι ουσιαστικό: η κάθε διάσταση ακολουθούσε τους δικούς της νόμους, και αυτοί οι νόμοι δεν ήταν εύκολο –ή, μάλλον, ήταν αδύνατον– να αλλοιωθούν ή να παρακαμφθούν.

Ο Άνσελμος δεν απασχολούσε, όμως, το νου του με τέτοια... συμπαντικά θέματα. Η μελέτη της φύσης των διαστάσεων ήταν για άλλους, όχι για εκείνον. Εκείνος προτιμούσε να ασχολείται με πιο άμεσα προβλήματα, τα οποία, κατά κανόνα, σχετίζονταν με την πολιτική. Εξάλλου, τι να τις κάνεις τις μηχανές και την ενέργεια και την έρευνα του σύμπαντος και την ανακάλυψη καινούργιων χρήσιμων ξορκιών και μαγανειών, όταν δεν μπορείς να ελιχθείς με τρόπο ορθό μέσα στα κοινωνικά συστήματα που η ανθρωπότητα έχει –ακούσια, συνήθως· χωρίς καμία μελέτη, κανέναν σχεδιασμό· τελείως χαοτικά και ανεξέλεγκτα– δημιουργήσει σε τόσες διαστάσεις του σύμπαντος;

Πολιτική... Δυσκολότερη από τη μηχανική, πιο μπερδεμένη από τις διόδους των διαστάσεων, πιο δυσνόητη από τους κώδικες διαφόρων συστημάτων, πιο επικίνδυνη από τη μαγεία, πιο δυσέλεγκτη από κάθε μορφή ενέργειας...

Ευελπιστώ η τακτική μας να λειτουργήσει, σκεφτόταν ο Άνσελμος, αναλογιζόμενος τι ήθελαν πραγματικά να επιτύχουν με τούτο τον πόλεμο κατά των Μελανών του Κοράκου Τόπου. Αυτή η βάση των επαναστατών πρέπει να βρεθεί και να διαλυθεί, διότι, μελλοντικά, πιθανώς να μας προκαλέσει περισσότερα προβλήματα. Πολύ περισσότερα από μερικά οχήματα που περνούν στη Διάσταση του Φωτός... Η Αρβήντλια, πίστευε ο Άνσελμος, ήταν ιδανική για να στήσουν οι αποστάτες οποιαδήποτε σκοτεινή πλεκτάνη κατά της Παντοκράτειρας. Η φύση της διάστασης ενδεικνυόταν–

«Πρέσβη...»

Ο Άνσελμος στράφηκε και την αντίκρισε να στέκεται πίσω του. Ψηλή, κατάλευκη, με μακριά, μαύρα μαλλιά και μυστηριώδη, μαύρα μάτια, που μπορούσαν, όμως, να γυαλίσουν και με τρόπο σαγηνευτικό. Η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης, που ο περισσότερος κόσμος δεν ήξερε το όνομά της –ήξερε μονάχα το ιερατικό της αξίωμα–, αλλά στον Άνσελ-

μο είχε πει ότι την έλεγαν Βενάρδα: σημάδι ότι του έδινε αξία ανάμεσα στους άλλους· σημάδι ότι τον εκτιμούσε ιδιαίτερα· σημάδι ότι τον τιμούσε.

Ήταν ντυμένη με τα ιερατικά της ράσα, και επάνω στα μαύρα της μαλλιά φορούσε ένα αργυρόχρωμο δίχτυ που γυάλιζε. Στα πόδια της δένονταν μαλακά, δερμάτινα σανδάλια, τα οποία δεν έκαναν τον παραμικρό θόρυβο επάνω στην πέτρινη αποβάθρα, κι έτσι ο Άνσελμος δεν την είχε ακούσει να ζυγώνει.

Χαμογέλασε, συγκρατημένα. «Βενάρδα.» Πίστευε ότι μπορούσε πλέον να την αποκαλεί με το όνομά της· πίστευε ότι είχε αναπτυχθεί αρκετή οικειότητα ανάμεσά τους.

Και πράγματι, η Αρχιέρεια δε φάνηκε να ενοχλείται στο ελάχιστο. Ωστόσο, ήταν φανερά προβληματισμένη, εξαιτίας άλλου θέματος. «Έχουμε πόλεμο...» είπε.

«Δεν έχει αρχίσει ακόμα,» αποκρίθηκε, σοβαρά, ο Άνσελμος, «αλλά, ναι, σύντομα θα έχουμε πόλεμο με τους Μελανούς του Κοράκου Τόπου.»

«Ο Επόπτης αποφάσισε να βοηθήσει. Το έμαθα.»

«Προτιμότερη, ασφαλώς, θα ήταν μια διπλωματική λύση,» είπε ο Άνσελμος. «Αλλά δε νομίζω ότι η επιθυμία για εκδίκηση του Πρωτοσπαθάριου μάς αφήνει περιθώριο για διπλωματικές ενέργειες.»

«Μπορούσατε, όμως, να του αρνηθείτε τη βοήθειά σας,» αποκρίθηκε η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης με ήπιο τόνο.

«Ο Ευρύμαχος θεώρησε ότι ήταν καλύτερα έτσι. Μοιάζει να είναι πολεμοχαρής, ορισμένες φορές, το ξέρω... Σου υπόσχομαι, όμως, Βενάρδα, πως θα κάνω ό,τι περνά απ'το χέρι μου για να καθούν όσο το δυνατόν λιγότερες ζωές και να βρεθεί μια διπλωματική λύση.»

«Σ'ευχαριστώ...» ψιθύρισε η Αρχιέρεια, και, προς στιγμή, το χέρι της άγγιξε το δικό του· τα δάχτυλά της έσφιξαν τα δικά του· κι ύστερα, απομακρύνθηκαν, για να κρυφτούν πάλι μέσα στις πτυχές του ιερατικού της ράσου.

Δεν ήταν εραστές οι δυο τους, όχι ακόμα, αλλά ο Άνσελμος υπολόγιζε ότι δε θ'αργούσαν να γίνουν· και τότε, θα είχε πρόσβαση, ήλπιζε, στον Ναό της Κρωμβέλης, πράγμα καθόλου ασήμαντο.

Η Αρχιέρεια φαινόταν να τον συμπαθεί, και το γεγονός ότι τα συνηθισμένα έθιμα δεν τη δέσμευαν βόλευε τον Άνσελμο. Στην Αρβήντλια, έπαιρναν το ζευγάρι πολύ σοβαρά, και οι Λευκοί και οι Μελανοί. Προτού ζευγαρώσουν, προσπαθούσαν, μέσα από σχεδόν τελετουργικές ερωτήσεις, να μάθουν τα πάντα ο ένας για τον άλλο, τα προτερήματά του και τα ελαττώματά του. Αλλά, κυρίως, τα προτερήματα, γιατί αυτά ήταν που ήθελαν να διαιωνίσουν. Πίστευαν ότι, επιλέγοντας τους κατάλληλους συντρόφους, βελτίωναν τη φυλή τους και την κοινωνία τους. Εξέλιξαν το είδος τους. Όταν ένας άντρας ήθελε να κάνει παιδιά που θα ήταν καλοί ιχνηλάτες, επέλεγε να ζευγαρώσει με μια καλή ιχνηλάτρια. Όταν μια γυναίκα ήθελε να κάνει παιδιά που θα ήταν ικανοί ιππείς, επέλεγε να ζευγαρώσει με έναν ικανό ιππέα. Κι έτσι, ανάλογα με τις δυνατότητές τους, οι απόγονοι έβρισκαν τη θέση τους μέσα στην κοινωνία των Αρβήντλιων. Πράγμα που ίσχυε και για τους Μελανούς και για Λευκούς. Τα έθιμά τους ήταν απίστευτα όμοια, συνήθως, παρά την –επίσης απίστευτη– έχθρα ανάμεσά τους.

Οι ιέρειες της Κρωμβέλης, όμως, της θεάς των υπόγειων υδάτων της Αρβήντλια, της θεάς που πρόσφερε τη σπάνια ευλογία της όπου και όπως επιθυμούσε, δεν δεσμεύονταν από τα συνήθη έθιμα των κατοίκων της διάστασης, διότι υποτίθεται πως όφειλαν να προσηλώνονται στο λειτούργημά τους. Δεν ήταν η θέση τους να τεκνοποιούν, αλλά να καθοδηγούν, να μαντεύουν το θέλημα της θεάς, και να προσφέρουν την ευλογία της. Κατά συνέπεια, πιστευόταν πως ήταν παρθένες, πράγμα που ο Άνσελμος αμφέβαλλε από παλιά· και τώρα, ύστερα από κάποιες γενικότερες παρατηρήσεις του, καθώς και ύστερα από τη συναναστροφή του με την Αρχιέρεια, είχε συμπεράνει ότι αυτό, σίγουρα, δεν ίσχυε. Οι ιέρειες έπαιρναν εραστές και, μάλιστα, αρκετά συχνά. Τούτο, όμως, γινόταν κρυφά, χωρίς να κοινοποιείται. (Κι επιπλέον, αν κάποιος ισχυριζόταν πως είχε κοιμηθεί με μια ιέρεια της Κρωμβέλης, ποιος θα τον πίστευε; Απλώς, θα γελοιοποιείτο και, ακόμα χειρότερα, θα θεωρείτο βλάσφημος και απορριπτέος.) Ήταν ένα από τα μυριάδες μυστικά των Αρβήντλιων, ενός άκρως μυστικοπαθή λαού.

«Δεν έχω κάνει τίποτα ακόμα, Βενάρδα,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος. «Θα μπορούσα, όμως, να σε ενημερώνω, τουλάχιστον, για τα δρώμε-

να του πολέμου, αν επιθυμείς. Μαθαίνω πολλά που δεν τα ξέρουν άλλοι.»

«Θα το ήθελα,» είπε η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης. «Ελπίζω μονάχα να μη σε βάζω σε κόπο, Άνσελμε. Ή σε κίνδυνο...»

Ο Άνσελμος κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν υπάρχει πρόβλημα. Και δεν είναι κόπος. Ωστόσο, θα πρέπει να γίνεται με κάποια... εμ... διακριτικότητα, όπως καταλαβαίνεις. Ο Επόπτης δεν υπάρχει λόγος να το γνωρίζει.»

Η Αρχιέρεια κατένευσε. «Ασφαλώς. Τούτο είναι το λιγότερο που μπορώ να κάνω. Δε θα σε εκθέσω.»

Ο Άνσελμος χαμογέλασε, γοητευτικά, και η Βενάρδα τού επέστρεψε το χαμόγελο.

Το πλοίο που ταξίδευε βόρεια είχε πλέον χαθεί στον ορίζοντα.

• 4 •

Ο Κάραγγελ προτιμούσε να ιππεύει άλογα απ'το να κάθεται στο εσωτερικό μεταλλικών ενεργοβόρων οχημάτων, όπως επίσης προτιμούσε να χτυπά τους εχθρούς του από κοντά, πρόσωπο με πρόσωπο, κατεβάζοντας το ξίφος του και τσακίζοντάς τους τα κρανία. Ο Παντοκρατορικός Επόπτης της Ελρείσβα, όμως, είχε διαφορετική άποψη για το θέμα· και, όταν είχαν έρθει οι δυνάμεις από τη Νιργκέλβα και ο Βασιλιάς Ίρσολμπελ είχε συγκεντρώσει όλους τους συμβουλάτορές του στην Αίθουσα του Θρόνου, ο Ευρύμαχος είπε στον Πρωτοσπαθάριο με τελεσίδικο τόνο στη φωνή του:

«Τα πράγματα θα γίνουν όπως επιθυμώ εγώ, με γρήγορο και αποτελεσματικό τρόπο. Αποφάσισα να σας προσφέρω τη βοήθεια της Παντοκράτειρας, λειτουργώντας ως όπλο της, ως όργανό της, αλλά δεν πρόκειται να χάσω, άσκοπα, πολύτιμο χρόνο, ούτε πολεμιστές. Προτιμώ να χάσω ενέργεια—»

(Τη δική μας ενέργεια, μούγκρισε, νοερά, ο Κάραγγελ, ατενίζοντάς τον, καθώς κι οι δυο τους ήταν όρθιοι μπροστά από τα πέτρινά τους καθίσματα, όχι τη δική σου!)

«–και τίποτα περισσότερο. Οι στρατιώτες μας θα μεταφερθούν στους στόχους με φορητά, και θα επιτεθούμε με ενεργειακά όπλα, που θα διαλύσουν εύκολα το μεγαλύτερο μέρος των χωριών. Κατόπιν, οι πολεμιστές μας θα κάνουν έφοδο, ώστε να αποτελειώσουν ό,τι έχει απομείνει ακόμα όρθιο.»

Ο Κάραγγελ είχε ακούσει ότι, σε άλλες διαστάσεις, οι Παντοκρατορικοί χρησιμοποιούσαν, κυρίως, «πυροβόλα όπλα», όπως τα ονόμαζαν: δηλαδή, όπλα μακρινής απόστασης που εκτόξευαν σφαίρες μέσα από κυλίνδρους που λέγονταν «κάννες». Στην Αρβήντλια, όμως, αυτά τα όπλα –για κάποιον λόγο που ο Κάραγγελ δεν καταλάβαινε ακριβώς– δεν λειτουργούσαν, και οι Παντοκρατορικοί ήταν αναγκασμένοι να μάχονται με ξίφη και δόρατα και τόξα και βαλλίστρες, όπως οι Αρβήντλιοι. Εκτός από όταν θεωρούσαν ότι βιάζονταν. Τότε, χρησιμοποιούσαν τα ενεργειακά τους κανόνια, τα οποία εξαπέλυαν ακατέργαστη ενέργεια και προκαλούσαν τεράστιες καταστροφές. Η ενεργειακή κατανάλωση ήταν επίσης τεράστια, και για την ορθή λειτουργία του κανονιού χρειαζόταν μάγος· αλλά αυτά τα άκρως επικίνδυνα όπλα ήταν για περιπτώσεις ανάγκης.

Και ο Επόπτης Ευρύμαχος φαίνεται να θεωρούσε ετούτη την περίπτωση «περίπτωση ανάγκης».

Θέλει να τελειώνει στα γρήγορα, σκέφτηκε ο Κάραγγελ, σαν η εκδίκησή μου να είναι ασήμαντη. Έσφιξε τις γροθιές του, αλλά προτίμησε να μη φωνάξει· με συγκρατημένη φωνή, είπε: «Θέλω, όμως, οι Μελανοί να μάθουν γιατί πεθαίνουν! Θέλω να μάθουν ότι ετούτο αποτελεί ανταπόδοση για το έγκλημά τους κατά των Τουρβάκκλι! Θέλω να ξέρουν ότι πρόκειται για απόδοση δικαιοσύνης!»

Δεν μπορούσε να μείνει σιωπηλός, γιατί τόσοι άνθρωποι βρίσκονταν στην Αίθουσα του Θρόνου, κι αισθανόταν την ανάγκη –άσκοπα, ίσως– να τους τονίσει, γι'ακόμα μια φορά, τις προθέσεις του και τον λόγο της οργής του.

«Μπορείς, τότε, να βρεις έναν τρόπο για να τους... πληροφορήσεις,» του αποκρίθηκε ο Ευρύμαχος. «Δεν με ενοχλεί αυτό.» Ανασήκωσε

τους ώμους του, αδιάφορα. Μη με σκοτίζεις με τα προσωπικά σου προβλήματα, έμοιαζε να λέει η κίνησή του· δεν έχω χρόνο για ανοησίες.

Και τότε μίλησε η Πριγκίπισσα Θυάλκνα, που βρισκόταν τρίτη στη σειρά διαδοχής για τον Θρόνο της Ελρείσβα: «Θα αφήνουμε κάθε φορά και κάποιον ζωντανό, Κάραγγελ. Θα του λέμε γιατί του χαρίσαμε τη ζωή και θα τον στέλνουμε να μεταφέρει το μήνυμά μας σε όσους περισσότερους από τους άλλους Μελανούς του Κοράκου Τόπου μπορεί.»

Τα δόντια του Κάραγγελ γυμνώθηκαν, καθώς ένα άγριο χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό του. «Ναι,» είπε. «Ακούγεται σωστό και δίκαιο, Πριγκίπισσά μου.»

Η Θυάλκνα, το τρίτο παιδί του Βασιλιά Ίρσολμπελ, ήταν μια Λευκή γυναίκα μετρίου αναστήματος με καστανόξανθα μαλλιά, που ήταν δεμένα σε μια μακριά αλογοουρά πίσω απ'το κεφάλι της και ξεπερνούσαν τη μέση της σε μήκος. Το σώμα της ήταν γυμνασμένο, αλλά όχι χωρίς τη θηλυκή του γοητεία. Ήταν από τις αγριότερες πολέμιστριες που ο Κάραγγελ είχε ποτέ αντικρίσει· μαχόταν σαν στρόβιλος από ατσάλι και επικίνδυνες κλοτσιές, που τσάκιζαν μύτες, σαγόνια, λαιμούς, γεννητικά όργανα, γόνατα, και αστραγάλους. Αν δεν είχε παντρευτεί την Ταράλβι, ο Πρωτοσπαθάριος θα παντρευόταν τη Θυάλκνα (αν κι εκείνη, φυσικά, το επιθυμούσε). Οι απόγονοί τους, αναμφίβολα, θα συνέθλιβαν στρατούς στο πέρασμά τους.

Επί του παρόντος, η Πριγκίπισσα φορούσε πανοπλία από φολίδες λεοντόσαυρου, και, καθισμένη καθώς ήταν στο πέτρινο κάθισμά της, ακουμπούσε τα δαχτυλιδοφορεμένα χέρια της στη λαβή του ανεστραμμένου της σπαθιού, η αιχμή του οποίου στηριζόταν στο πάτωμα. Η Θυάλκνα θα πήγαινε μαζί με τις δυνάμεις των Παντοκρατορικών που θα επιτίθονταν στους Μελανούς του Κοράκου Τόπου· είχε ήδη αποφασιστεί από τον πατέρα της, κι εκείνη είχε πρόθυμα συμφωνήσει.

«Καλώς,» είπε ο Επόπτης Ευρύμαχος. «Αφού λύσαμε κι ετούτο το ζήτημα, υπάρχει κάτι άλλο που πιστεύετε ότι θα έπρεπε να συζητηθεί, προτού ξεκινήσει η εκστρατεία;»

«Ναι.»

Άπαντες στράφηκαν να κοιτάξουν τη γυναίκα που είχε μιλήσει. Την Αρχιέρεια της Κρωμβέλης.

«Σας ακούμε, Ιερότατη,» την προέτρεψε ο Ευρύμαχος, στηριζόμενος στο μακρύ ραβδί του αξιώματός του.

«Θα ήθελα να θέσω το εξής ερώτημα: Γνωρίζουμε ποιος είναι ο λόγος που τόσες φυλές Μελανών επιτέθηκαν στους Τουρβάκλι, την ημέρα της Εορτής της Εμφανίσεως;»

«Ομολογώ πως, όχι, δεν τον γνωρίζουμε ακόμα, Ιερότατη,» αποκρίθηκε ο Ευρύμαχος. «Ή, τουλάχιστον, εγώ δεν τον γνωρίζω.» Έστρεψε το βλέμμα του στον Βασιλιά Ίρσολμπελ, που καθόταν στον Θρόνο της Ελρείσβα, στο υπερυψωμένο επίπεδο.

Ο Ίρσολμπελ είπε: «Ούτε εγώ τον γνωρίζω, Υψηλότετε.» Και κοίταξε τον Κάραγγελ με ερωτηματικό βλέμμα. Γνώριζε εκείνος, μήπως;

Ο Πρωτοσπαθάριος αποκρίθηκε: «Δεν ξέρω, και δε νομίζω ότι οι Μελανοί χρειάζονται συγκεκριμένο λόγο για να διαπράξουν ένα τέτοιο έγκλημα. Είναι στη φύση τους, όπως όλοι μας πολύ καλά γνωρίζουμε.»

«Κανένα παρόμοιο συμβάν, όμως, δεν έχει υποπέσει στην αντίληψή μου, Πρωτοσπαθάριε,» είπε η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης. «Σε τι θα τους ωφελούσε η γενοκτονία των Τουρβάκλι; Σκοπεύουν να επεκταθούν στα εδάφη σας;»

Ο Κάραγγελ, με τη σιωπή του, δήλωσε την άγνοιά του.

Ο Βασιλιάς Ίρσολμπελ είπε: «Ο λόγος των Μελανών για την επίθεσή τους, αν έχει όντως ενδιαφέρον, θα μας απασχολήσει αργότερα. Προς το παρόν, νομίζω ότι μπορούμε να συνεχίσουμε με την εκστρατεία μας.» Και κοιτάζοντας τον Επόπτη: «Τι λέτε κι εσείς, Υψηλότετε;»

«Της ίδιας γνώμης είμαι, Βασιλιά μου,» αποκρίθηκε ο Ευρύμαχος.

Και το συμβούλιο δεν άργησε να διαλυθεί.

Το επόμενο πρωί, με την αυγή, ξεκίνησαν. Δέκα φορτηγά οχήματα των Παντοκρατορικών και δύο φορτηγά οχήματα του Θρόνου της Ελρείσβα, γεμάτα στρατιώτες, Παντοκρατορικούς και Αρβήντλιους, και εξοπλισμένα με τέσσερα ενεργειακά κανόνια. Ο Κάραγγελ ήταν

στο ένα από τα δύο Ελρείσβια οχήματα, μαζί με την Πριγκίπισσα Θυάλκνα. Στέκονταν ο ένας πλάι στον άλλο, πίσω από τον οδηγό του οχήματος, και ατένιζαν έξω από το μεγάλο γυάλινο παράθυρο. Ο Επόπτης Ευρύμαχος, φυσικά, δεν είχε έρθει μαζί τους· επικεφαλής των Παντοκρατορικών δυνάμεων είχε διοριστεί ένας γαλανόδερμος άντρας που ονομαζόταν Αλκίνοος Λιτόγγελος και είχε το αξίωμα του συνταγματάρχη· για την παρούσα εκστρατεία και μόνο, όμως, ο Επόπτης τον είχε προβιβάσει σε προσωρινό στρατηγό.

Συνολικά, τα μεγάλα οχήματα μετέφεραν οχτακόσιους Παντοκρατορικούς στρατιώτες και εκατόν-πενήντα πολεμιστές του Θρόνου της Ελρείσβα. Από αυτούς, οι διακόσιοι Παντοκρατορικοί και οι πενήντα Ελρείσβιοι ήταν ιππείς (επομένως, και τα άλογά τους ήταν φορτωμένα στα οχήματα).

Στον ουρανό, ο Σκοτεινός Ήλιος φαινόταν να πλησιάζει τον Φωτεινό, καθώς το στράτευμα είχε ξεκινήσει την προέλασή του προς τα νοτιοδυτικά. Η επόμενη ημέρα θα ήταν η πρώτη από τις πέντε Σκιερές Ημέρες.

Ταιριαστό, δεν μπόρεσε παρά να παρατηρήσει ο Κάραγγελ. Ετούτες οι ημέρες πρέπει, σίγουρα, να είναι σκοτεινές για τους Μελανούς. Ωστόσο, όφειλε να παραδεχτεί πως το γεγονός τον ανησυχούσε κιόλας, εν μέρει, γιατί ήταν γνωστό ότι οι Μελανοί χρησιμοποιούσαν το σκοτάδι προς όφελός τους, λόγω του δερματικού τους χρωματισμού. Τι μπορούσαν, όμως, να κάνουν ενάντια στις δυνάμεις που συνέτρεχαν τώρα τον Πρωτοσπαθάριο του Θρόνου της Ελρείσβα στην εκδίκησή του; Μάλλον, όχι και πολλά.

Θα πληρώσουν.

Τα φορτηγά οχήματα διέσχισαν τα άνυδρα εδάφη του Θυέλλης Τόπου, τσακίζοντας πέτρες και χαλίκια στο πέρασμά τους και αναταράζοντας την άμμο με τους πελώριους τροχούς τους. Ένας πολεμιστής που ήταν στην κορυφή του οχήματος του Πρωτοσπαθαρίου Κάραγγελ και της Πριγκίπισσας Θυάλκνα βίγλιζε τον ορίζοντα, χρησιμοποιώντας ένα μακρύ κιάλι και ψάχνοντας για πιθανές θύελλες άμμου και πέτρας που μπορεί να παρακώλυαν, ή ακόμα και να έθεταν σε σοβαρό κίνδυνο, την εκστρατεία. Κατά συνέπεια, το όχημα του Κάραγγελ και της Θυάλκνα ήταν που οδηγούσε τα υπόλοιπα, πράγμα με το ο-

ποίο ο Συνταγματάρχης –και, προσωρινά, Στρατηγός– Αλκίνοος Λιτόγελος δεν διαφωνούσε, αφού οι Παντοκρατορικοί δεν γνώριζαν ετούτα τα εδάφη τόσο καλά όσο οι γηγενείς. Για την ακρίβεια, δεν τα γνώριζαν παρά ελάχιστα· η Αρβήντλια ήταν μια άγρια διάσταση γι'αυτούς.

Κάποιες ώρες πριν από το μεσημέρι, συνάντησαν το χωριό των Τουρβάλκλι, που ήταν χτισμένο γύρω από μια όαση και τώρα έρημο. Μονάχα ο άνεμος τριγύριζε ανάμεσα στα χαμηλά, πέτρινα σπίτια του, σφυρίζοντας πένθιμα τραγούδια.

Σε απόσταση περίπου μισού χιλιομέτρου από το χωριό, δέσποζε το Ιερό Δέντρο, πανύψηλο και επιβλητικό, επάνω σ'έναν λόφο. Ολομόναχο, χωρίς καμία άλλη βλάστηση κοντά του: ένα θαύμα για τους Τουρβάλκλι.

Τώρα, όμως, το Δέντρο δεν ήταν ακριβώς μόνο: παντού γύρω του κουφάρια κείτονταν. Εκατοντάδες κουφάρια. Και τα κοράκια, οι γύπες, και οι ύαινες είχαν έρθει για να γλεντοκοπήσουν επάνω στις νεκρές σάρκες. Θα είχαν, αναμφίβολα, να τρώνε για καιρό πολύ.

Κανείς δεν ήταν στο χωριό κατά την επίθεση· οι πάντες βρίσκονταν γύρω από το Ιερό Δέντρο. Και οι Μελανοί τούς είχαν κατασφάξει. Κάθε Τουρβάλκλι. Άντρες και γυναίκες. Γηραιούς και νέους. Και, όπως φαινόταν, είχαν φύγει χωρίς να πειράξουν τίποτ'άλλο. Ούτε το Ιερό Δέντρο είχαν κόψει, ούτε τα σπίτια είχαν ρημάξει.

Περίεργο, όφειλε να παρατηρήσει ο Κάραγγελ, ακόμα και μέσα από τη δυνατή οργή που φούντωνε στο στήθος του και στο μυαλό του. Πολύ περίεργο.

Και δεν ήταν ο μόνος που το πρόσεξε. Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα παραξενεύτηκε επίσης, και το είπε. «Φαίνεται πως τους ενδιέφερε μόνο να σκοτώσουν, Κάραγγελ. Μόνο να σκοτώσουν... τους πάντες. Γιατί;»

Ο Πρωτοσπαθάριος δεν είχε απάντηση. Έδωσε, όμως, διαταγή στον οδηγό οχήματός του και, μέσω τηλεπικοινωνιακού πομπού, στον οδηγό του άλλου οχήματος του Θρόνου της Ελρείσβα να σταματήσουν.

Οι πελώριοι τροχοί έπαψαν να περιστρέφονται, αφήνοντας το σύννεφο σκόνης γύρω τους να καταλαγιάσει.

Τα Παντοκρατορικά οχήματα σταμάτησαν επίσης, και ο Στρατηγός Λιτόγελος μίλησε στην Πριγκίπισσα, μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού, απαιτώντας να μάθει γιατί ετούτη η «αχρείαστη στάση».

Ο Κάραγγελ έτριξε τα δόντια, γρυλίζοντας: «Θα τον σκοτώσω, τον αναιδή μπάσταρδο!»

Ο Θυάλκνα μειδίασε, άγρια, αλλά έκανε νόημα στον Κάραγγελ να σωπάσει. Μιλώντας στον τηλεπικοινωνιακό πομπό, είπε: «Θα ερευνήσουμε, Στρατηγέ. Μέχρι στιγμής, δεν έχει γίνει έρευνα τούτου του τόπου.»

«Η αποστολή μας δεν είναι αυτή, Υψηλοτάτη!» διαμαρτυρήθηκε ο Παντοκρατορικός.

«Γνωρίζω ποια είναι η αποστολή μας, Στρατηγέ. Εδώ, όμως, θα κά-
νουμε μια... αχρείαστη στάση,» αποκρίθηκε η Θυάλκνα, και έκλεισε τον πομπό.

Οι Λευκοί πολεμιστές του Θρόνου της Ελρείσβα κατέβηκαν από τα οχήματα, καθώς κι ένα μεγάλο μέρος των Παντοκρατορικών στρατιωτών, ανάμεσα στους οποίους και ο Στρατηγός Λιτόγελος.

Ο Κάραγγελ καβάλησε το άλογό του και η Θυάλκνα το δικό της. Ιππεύοντας πλάι-πλάι, ζύγωσαν τον Αλκίνοο, ο οποίος ήταν επίσης έφιππος. Φορούσε την επίσημή του στολή, και η έκφρασή του έμοιαζε ενοχλημένη.

«Θα μας συντροφεύσεις, Στρατηγέ;» ρώτησε η Πριγκίπισσα.

«Προτιμώ να μείνω εδώ, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε εκείνος. «Παρακαλώ, μην αργήσετε.» Το παρακαλώ φάνηκε να του βγαίνει μετά δυσκολίας, καθώς μάλλον είχε συνηθίσει να δίνει διαταγές, και μάλλον πίστευε ότι και τώρα αυτό έπρεπε να κάνει· αλλά αποφάσισε να δείξει ευγένεια, καθότι, αναμφίβολα, αντιλαμβανόταν ότι τα άτομα στα οποία μιλούσε δεν ήταν όποιοι κι όποιοι.

Ο Κάραγγελ και η Θυάλκνα ίππευσαν προς το χωριό, περιστοιχισμένοι από καρβαλάρηδες του Θρόνου της Ελρείσβα. Φτάνοντας εκεί, είδαν –προς έκπληξή τους– ότι δεν ήταν μόνοι.

Από ένα πετρόχτιστο σπίτι, ένας νεαρός ξεπρόβαλε. Φορούσε λευκό μαντήλι στο πρόσωπο και λευκό μανδύα, και στο δεξί χέρι βαστούσε ένα ξίφος.

«Ποιοι είστε;» ρώτησε, θαρρετά, αν και ήταν φανερό ότι πρέπει να τους φοβόταν.

Ένας επιζών; σκέφτηκε ο Κάραγγελ. Ένας επιζών της φυλής μου; Αισθάνθηκε χαρά να τον γεμίζει. «Είσαι Τουρβάλκλι, μικρέ; Αν είσαι Τουρβάλκλι, πρέπει να μπορείς να μ'αναγνωρίσεις.»

Τα μάτια του νεαρού εστιάστηκαν στον Κάραγγελ, και γούρλωσαν. Το αριστερό του χέρι κατέβασε το μαντήλι του, φανερώνοντας την όψη του. «Πρωτοσπαθάριε!...» έκανε, ξέπνοα. «Ναι, Τουρβάλκλι είμαι, Πρωτοσπαθάριε! Νόμιζα πως ήσουν νεκρός! Αλλά, δόξα στους θεούς, είσαι ζωντανός!» Το χαμόγελό του έμοιαζε έτοιμο να σκίσει το λευκό του πρόσωπο. Στράφηκε στη σκοτεινή είσοδο του σπιτιού, φωνάζοντας: «Έλα, Σιρτάνι! Δεν υπάρχει κίνδυνος.»

Ένα κοριτσάκι βγήκε, το οποίο έφτανε ως τη μέση του νεαρού. Ήταν Λευκό, όπως κι εκείνος, και η όψη του φοβισμένη.

«Η αδελφή μου, κύριε,» εξήγησε ο νεαρός, στρεφόμενος στον Κάραγγελ. «Είμαστε οι μόνοι που επιζήσαμε. Καταφέραμε... κάπως... να τους ξεφύγουμε, και τρέξαμε μες στις ερήμους. Μετά, επιστρέψαμε, για να βρούμε... να βρούμε μήπως ήταν και κανείς άλλος εδώ... μα, κανένas,» μόρφασε, και η όψη του φανέρωσε πόνο, οδύνη μεγάλη, «κανένas δεν είναι ζωντανός... Στο Δέντρο δεν έχουμε πάει ακόμα...» Κατέβασε το βλέμμα του, δείχνοντας να ντρέπεται που δεν είχε βρει το θάρρος.

Ο Κάραγγελ αφίππευσε κι ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του νεαρού Τουρβάλκλι. «Προστάτεψες την αδελφή σου από τους Μελανούς δαίμονες,» του είπε· «δε χρειάζεται να ντρέπεσαι για τίποτα. Μπορείς νάρθεις μαζί μας τώρα, και κανείς δε θα σε πειράξει. Ποιο είναι τ'όνομά σου;»

«Ζάρκαμεθ, κύριε.»

«Οι θεοί σου έδωσαν τη ματιά τους, Ζάρκαμεθ, για να μπορέσεις να βρεις άνοιγμα μέσα από κείνη τη σφαγή και να ξεφύγεις· και μετά, σε κάλυψαν με το χέρι τους, εσένα και την αδελφή σου. Να χαίρεσαι γι'αυτό.» Του έσφιξε τον ώμο. «Εγώ είναι που πρέπει να ντρέπομαι.»

Τα μάτια του Ζάρκαμεθ τον κοίταξαν πάλι γουρλωμένα, απορημένα.

«Αναγκάστηκα να φύγω, ενώ η φυλή μου σκοτωνόταν,» εξήγησε ο Κάραγγελ. «Δε μπορούσα να διώξω τους Μελανούς, ούτε είχα προ-

βλέψει τον ερχομό τους. –Μπορώ, όμως, να εκδικηθώ, και θα το κάνω. Αλλιώς, δε θα έχω πλέον το δικαίωμα να είμαι Πρωτοσπαθάριος του Θρόνου της Ελρείσβα· οι θεοί θα μου τόχουν στερήσει.»

Αφότου έκαναν μια βιαστική έρευνα στα σπίτια του χωριού –χωρίς να βρουν τίποτα αξιοσημείωτο–, ζύγωσαν τον λόφο, και ο Κάραγγελ έγνεψε στους υπόλοιπους ιππείς να σταματήσουν. Ο ίδιος αφίππευσε, και ο Ζάρκαμεθ, που καθόταν πίσω του στη σέλα του δυνατού αλόγου, αφίππευσε επίσης.

«Είσαι σίγουρος ότι θέλεις να έρθεις;» ρώτησε ο Κάραγγελ τον νεαρό.

Εκείνος κατένευσε, βουβά. Η έκφρασή του ήταν επίπεδη, σα να προσπαθούσε να πνίξει κάθε συναίσθημα εντός του. Στο πρόσωπό του, το γένι που φύτρωνε ήταν αραιό και μαλακό· ήταν, πράγματι, πολύ μικρός, σκέφτηκε ο Κάραγγελ. Πολύ μικρός για να αναγκαστεί να δει ένα τόσο τερατώδες έγκλημα. Αυτό δε σήμαινε ότι δεν έπρεπε να εμπλακεί σε μάχη· βρισκόταν σε μια ηλικία που μπορούσε να το κάνει. Άλλο μάχη, όμως, κι άλλο σφαγή. Οι δειλοί Μελανοί είχαν έρθει σα φονιάδες που υψώνουν στριφτά στιλέτα πάνω από τις κούνιες μωρών. Οι τρισκατάρατοι ποντικοί της ερήμου!

Ο Κάραγγελ έστρεψε το βλέμμα του στη Θυάλκνα, που ήταν ακόμα έφιππη και κρατούσε εμπρός της την αδελφή του Ζάρκαμεθ. «Πάρε τη μικρή από δω, Πριγκίπισσα. Σε παρακαλώ.»

Εκείνη ένευσε, και, στρέφοντας τον ίππο της, κάλπασε προς τα μεγάλο φορτηγά οχήματα, που τα μετάλλά τους γυάλιζαν, εκτυφλωτικά, στις δυνατές αχτίνες του πρωινού ήλιου.

Ο Κάραγγελ, ο Ζάρκαμεθ, και μερικοί ακόμα πολεμιστές βάδισαν επάνω στον ξερό λόφο κι ανάμεσα στα κουφάρια, πηγαίνοντας προς το Ιερό Δέντρο, στην κορυφή. Τα κοράκια και οι γύπες φτερούγιζαν, φεύγοντας από το πέραςμά τους, ενώ οι ύαινες απομακρύνονταν, έφταναν σε μια απόσταση ασφαλείας, και τους ατένιζαν από εκεί με στενά μάτια και μουσούδες γεμάτες αίμα. Τριγύρω, οι νεκροί ήταν όλοι Λευκοί, παρατήρησε ο Κάραγγελ· ήταν, όμως, βέβαιος πως και Μελανοί είχαν σκοτωθεί. Αλλά εκείνοι είχαν, προφανώς, πάρει τους δικούς τους νεκρούς, για να τους κηδέψουν... αφήνοντας τους ανθρώπους της φυλής μου στους πτωματοφάγους! Έσφιξε τις γροθιές του,

έτριξε τα δόντια. Πόσο ήθελε να τους κάνει να πληρώσουν! Να τους κάνει να πληρώσουν! Να ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ!

Και θα γινόταν. Δε θα αργούσε. Ω, δε θα αργούσε καθόλου, μα καθόλου!...

Τα μάτια των πτωμάτων ατένιζαν άψυχα τον ουρανό, ή ήταν στραμμένα στη γη, όταν τα νεκρά σώματα ήταν μπρούμυτα. Εντόσθια, αίμα, και σωματικά υγρά είχαν ποτίσει το ξερό έδαφος, κάνοντας σκουρόχρωμες κηλίδες. Μια δυνατή, ασφυκτική αποφορά πλανιόταν παντού, ενώ ο ουρανός ήταν γεμάτος κοράκια και γύπες.

Ωστόσο, παρατήρησε ο Κάραγγελ, κανένα από τα πτωματοφάγα πουλιά δεν είχε καθίσει πάνω στα κλαδιά του Ιερού Δέντρου. Τυχαίο; Δεν το νόμιζε.

Τα πτηνά το φοβόνταν, για κάποιο λόγο.

Ο Πρωτοσπαθάρης, φτάνοντας στην κορυφή του λόφου, πλησίασε το Ιερό Δέντρο της φυλής του. Ο κορμός του ήταν παχύς, οι γραμμές του βαθιές και μπλεγμένες, σχηματίζοντας διάφορες μορφές και σύμβολα. Οι σαμάνοι ισχυρίζονταν ότι μπορούσαν να τα διαβάσουν, κι έτσι να κάνουν προβλέψεις.

Ο Κάραγγελ ύψωσε το δεξί του χέρι, κι άγγιξε τον κορμό του δέντρου–

Βαριά αναπνοή, από κάπου. Από μεγάλο βάθος–

Νερά τρέχουν στα υπόγεια. Καταρράκτες ολόκληροι πέφτουν μέσα σε μια λίμνη. Ένα απέραντο σπήλαιο παντού γύρω–

Κροτάλισμα από αλυσίδες–

Ρίζες –πλατιές, πανίσχυρες ρίζες, σαν πλοκάμια– γαντζώνονται πάνω σε βράχους ποτισμένους από νερό. Περνούν μέσα από τους καταρράκτες, φτάνουν στη λίμνη–

Μια φωνή· μιλά σε μια ανέγνωρη γλώσσα–

Ένα στριφτό σύμβολο. Τρεις σπείρες, από τις οποίες ξεπροβάλλουν ουρές–

Το χέρι του Κάραγγελ τινάχτηκε πίσω, σπασμωδικά. Οι εικόνες χάθηκαν από τα μάτια του. Οι ήχοι δεν αντηχούσαν πλέον μέσα στο μυαλό του.

Βλεφάρισε, μπερδεμένος.

«Κύριε;...» έκανε ο Ζάρκαμεθ, πλάι του.

«Υψηλότετε, είστε καλά;» ρώτησε ένας πολεμιστής του Θρόνου της Ελρείσβα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κάραγγελ, και κοίταξε τους σχηματισμούς επάνω στον κορμό του Δέντρου. Τι μου έδειξες;

Βρήκε το σύμβολο. Τρεις σπείρες, με ουρές να ξεπροβάλλουν από την καθεμία και να μπλέκονται αναμεταξύ τους. Ναι, εδώ είναι...

Τι σημαίνουν, όμως, όλα τούτα;

Δυστυχώς, δεν υπήρχε ούτε ένας σαμάνος της φυλής του για να του εξηγήσει. Ήταν όλοι τους νεκροί· τους είχε δει, λίγο προτού φτάσει στο Ιερό Δέντρο. Οι λαιμοί τους ήταν σχισμένοι, οι κοιλίες τους ανοιγμένες, τα στήθη τους τρυπημένα. Πτωματοφάγα πουλιά είχαν φάει τα μάτια των περισσότερων, αφήνοντας μονάχα άδειες, αιματοβαμμένες κόγχες.

Όταν επέστρεψε στα φορτηγά οχήματα, ο Κάραγγελ είπε στον Στρατηγό Αλκίνοο: «Θα κηδέψουμε τους νεκρούς.»

«Αυτό,» αποκρίθηκε εκείνος, «δεν ήταν μέσα στο αρχικό μας σχέδιο.»

«Τότε,» γρύλισε ο Κάραγγελ, «το αρχικό μας σχέδιο έχει αλλάξει!»

«Από πότε, Πρωτοσπαθάριε;»

«Από τώρα που το λέω εγώ—»

«Επιπλέον,» παρενέβη η Θυάλκνα με ηπιότερο αλλά αποφασιστικό τρόπο, «ήταν αναπόφευκτο να περάσουμε από το χωριό των Τουρβάλκλι, πηγαίνοντας προς τον πρώτο μας στόχο, Στρατηγέ. Και, πραγματικά, πίστευες ότι δε θα επιθυμούσε ο Πρωτοσπαθάριος να κηδέψει τους νεκρούς της φυλής του; Πραγματικά, πίστευες ότι θα τους άφηνε στις ύαινες; Πες μου, Στρατηγέ, είσαι τόσο ανόητος;»

Το βλέμμα του Αλκίνοου σκλήρυνε. Αλλά είπε: «Ίσως να έχετε δίκιο, Υψηλοτάτη, αλλά θα έπρεπε να είχε αναφερθεί τούτο, ώστε να είμαστε προετοιμασμένοι...»

Η Θυάλκνα σήκωσε τους ώμους. «Δεν καταλαβαίνω τι είδους προετοιμασία μπορεί να χρειάζόταν από μέρους σας.»

«Απλώς, δεν ήξερα ότι θα γίνει αυτή η στάση· και θα προτιμούσα να το ξέρω,» τόνισε ο Αλκίνοος.

«Θα το έχουμε υπόψη μας, στο μέλλον.»

Οι Παντοκρατορικοί περίμεναν, καθώς οι γηγενείς της Αρβήντλια άρχισαν να διώχνουν τα κοράκια, τους γύπες, και τις ύαινες από τον λόφο και να συγκεντρώνουν τους νεκρούς κάτω απ'αυτόν, σχηματίζοντας έναν άλλο λόφο εμπρός του: έναν λόφο από πεθαμένους.

Ο Κάραγγελ παρακολουθούσε σιωπηλά, καθώς ετούτη η διαδικασία ολοκληρωνόταν, γνωρίζοντας πως ανάμεσα στα πτώματα που απάρτιζαν τον μακάβριο λόφο ήταν κοντινότεροι και μακρινότεροι συγγενείς του: ο πατέρας του, η μητέρα του, τα αδέλφια του, ξάδελφοι και ξαδέλφες, θείοι και θείες, δεύτερα και τρίτα ξαδέλφια... Οι ψυχές τους είχαν πάει στους θεούς· ή ίσως να είχαν κατοικήσει, αέναα, στο εσωτερικό του Ιερού Δέντρου...

Και τι ήταν αυτό που το Ιερό Δέντρο μού έδειξε; Τι ήταν αυτό που μου έδειξε;

Ο Κάραγγελ άναψε έναν δαυλό και, έχοντας προ πολλού αφιππεύσει, βάδισε προς τον λόφο των νεκρών, βαστώντας τη φωτιά υψωμένη εμπρός του. Φτάνοντας εκεί, πλησίασε τις φλόγες στα πτώματα με μια τελευταία, γρήγορη προσευχή στους θεούς και στο Ιερό Δέντρο, και άφησε την πυρά να καταβροχθίσει το σάρκινο γεύμα της.

Καθώς επέστρεφε εκεί όπου στέκονταν η Πριγκίπισσα Θυάλκνα, ο Ζάρκαμεθ, η μικρή Σιρτάνι, και οι πολεμιστές του Θρόνου της Ελρείσβα, οι φλόγες θέριευαν πίσω του, βρυχούμενες και εντείνοντας την ήδη δυνατή ζέστη της ημέρας.

Ο Κάραγγελ στράφηκε να τις αντικρίσει, και είδε ολόκληρο τον λόφο των νεκρών να φλέγεται, από την κορυφή ως τους πρόποδες.

Μετά από κάποια ώρα, κι ενώ σιγή επικρατούσε, εκτός από τον θόρυβο που έκαναν η πυρά κι ο ξερός άνεμος της ερήμου, μια φωνή αντήχησε:

«Καθαλάρης πλησιάζει!» φώναξε ο πολεμιστής που βίγλιζε τον ορίζοντα με το κιάλι.

Ο Κάραγγελ στράφηκε και, περιμένοντας λίγο, είδε ότι ο άντρας είχε δίκιο. Πράγματι, ένας ιππέας ζύγωνε, ερχόμενος από τα νότια.

Ο Πρωτοσπαθάριος του Θρόνου της Ελρείσβα τράβηξε το σπαθί από την πλάτη του και βάδισε προς τα εκεί, κάνοντας νόημα στους Λευκούς πολεμιστές και στην Πριγκίπισσα Θυάλκνα να μείνουν πίσω.

Στάθηκε, και περίμενε...

...ενώ ο ιππέας ζύγωνε, και η μορφή του γινόταν ολοένα και πιο ευδιάκριτη. Ήταν ντυμένος στα άσπρα, και ο μανδύας του ήταν επίσης άσπρος, όπως και η κουκούλα που έκρυβε το πρόσωπό του. Στην πλάτη του ήταν περασμένο ένα μεγάλο τόξο και μια φαρέτρα με βέλη.

Φτάνοντας στα είκοσι μέτρα από τον Κάραγγελ, τράβηξε τα ηνία του γκρίζου αλόγου του, σταματώντας το και κάνοντάς το να ανασηκωθεί στα πίσω πόδια. Ύψωσε το δεξί του χέρι και τα δάχτυλά του σχημάτισαν ένα σύμβολο.

Φίλος, έλεγε.

Ο Κάραγγελ ύψωσε το δικό του χέρι και σχημάτισε με τα δάχτυλα ένα άλλο σύμβολο. Καλωσόρισες.

Ο λευκοντυμένος καβαλάρης αφίππευσε και, παίρνοντας τ'άλογό του από τα γκέμια, πλησίασε τον Πρωτοσπαθάριο.

Ο Κάραγγελ είχε ως τώρα υποψιαστεί ποιος ήταν, και, κοιτάζοντας μέσα στη σκιά της κουκούλας του, βεβαιώθηκε. «Ώλριχ,» είπε. «Σε χαιρετώ.»

«Κι εγώ εσένα, Κάραγγελ,» αποκρίθηκε ο άντρας, που ανήκε στη φυλή των Αλβάκλι και ήταν ανιχνευτής. «Είδα φωτιά και αποφάσισα να πλησιάσω.»

«Είναι νεκροί...» είπε ο Κάραγγελ, νιώθοντας το λαιμό του ξερό· το βλέμμα του στράφηκε, προς στιγμή, στον φλεγόμενο λόφο. «Όλοι τους, νεκροί...»

Ο Ώλριχ ένευσε. «Το ξέρω. Χαίρομαι που είσαι ζωντανός.»

«Εγώ όχι,» αποκρίθηκε, μουντά, ο Κάραγγελ.

«Σε καταλαβαίνω, Πρωτοσπαθάριε. Ήσουν εδώ, όταν το κακό συνέβη;»

Ο Κάραγγελ μούγκρισε, γνέφοντας καταφατικά. «Κι αναγκάστηκα να υποχωρήσω μ'όσους ιππείς μου απέμειναν. Τώρα, όμως, επέστρεψα για να εκδικηθώ.» Τα μάτια του στένεψαν, ατενίζοντας τη σκιασμένη κατάλευκη όψη του Ώλριχ. «Γνωρίζεις ποιοι ήταν; Από ποιες φυλές;»

«Οι Μελανοί;»

Ο Κάραγγελ ένευσε πάλι.

«Δεν ξέρω,» παραδέχτηκε ο Ώλριχ. «Μέχρι τώρα, δεν ήξερα ούτε καν ότι είχε συμβεί αυτό...» Ύψωσε το χέρι του προς την πυρά. «Χτες το εντόπισα. Οι Μελανοί το έκαναν, λοιπόν... Το είχα υποψιαστεί, αλλά...» κούνησε το κεφάλι, «είναι τερατώδες.»

«Την ημέρα της Εορτής της Εμφανίσεως έγινε. Τη νύχτα. Ήρθαν σα σκιές, και τους σκότωσαν όλους. Αποκλείεται να ήταν από μία μόνο φυλή, Ώλριχ. Ήταν πάρα πολλοί.»

«Για ποιο λόγο αυτή η επίθεση, φίλε μου;»

«Δεν ξέρω.»

«Ανταπόδοση για κάτι;»

Ο Κάραγγελ μόρφασε. «Δεν είχε συμβεί τίποτα, τελευταία. Αλλά από τότε οι Μελανοί χρειάζονται λόγο, Ώλριχ;»

«Για μια τόσο μεγάλη και συγχρονισμένη επίθεση; Θα έλεγα πως ακόμα κι αυτοί χρειάζονται λόγο, φίλε μου.»

Ο Κάραγγελ έμεινε σιωπηλός για λίγο.

«Πού κατευθύνεσαι τώρα μαζί με τόσο στρατό;» ρώτησε ο Ώλριχ.

«Στους Ερνεό'ωμ,» αποκρίθηκε ο Κάραγγελ. «Θα τους κάνουμε ό,τι έκαναν εδώ. Οι... σύμμαχοί μας,» κοίταξε τους Παντοκρατορικούς, «έχουν φέρει πανίσχυρα όπλα. Ενεργειακά.»

«Δεν το ήξερα ότι οι Παντοκρατορικοί είναι εναντίον των Μελανών και μαζί με τους Λευκούς...» Τα γαλανά μάτια του Ώλριχ γυάλισαν. Υποψίες, πολλές υποψίες στο μυαλό του.

«Χρειάζονται τον Θρόνο της Ελρείσβα,» είπε ο Κάραγγελ, «κι έτσι μας βοηθάνε.»

«Και είσαι βέβαιος ότι οι Ερνεό'ωμ ήταν μπλεγμένοι στην επίθεση κατά των Τουρβάλκλι;»

«Δεν έχει σημασία! Οι Μελανοί του Κοράκου Τόπου θα πληρώσουν για τούτο το έγκλημα! Όλοι τους! Δε μ'ενδιαφέρει ποιοι και γιατί. Θα θυμούνται για αιώνες την εκδίκηση των Τουρβάλκλι!»

«Μάλιστα...» είπε, σιγανά, ο Ώλριχ, η φωνή του τίποτα περισσότερο από ένας ψίθυρος μέσα στον άνεμο της ερήμου. «Είθε η Δύναμη του Άρσαγκαρ να είναι μαζί σου, Κάραγγελ.»

«Και η Ματιά του Σάρκλιφ μαζί μ'εμένα, Ώλριχ.»

Ο Ώλριχ ανέβηκε στη σέλα του γκρίζου αλόγου του. «Θα προσπαθήσω να μάθω περισσότερα, αν μπορώ.»

«Για την επίθεση;»

Ο Ώλριχ κατένευσε. «Καλή τύχη, Κάραγγελ,» είπε, και απομακρύνθηκε, καλπάζοντας.

• 5 •

Τα φορτηγά οχήματα έφτασαν στο χωριό των Ερνεό'ωμ δύο ώρες μετά το μεσημέρι, και, όπως το περίμενε ο Κάραγγελ, οι Μελανοί τούς είχαν βιγλίσει από απόσταση και ήταν έτοιμοι γι'αυτούς. Στέκονταν και τους ατένιζαν, μοιάζοντας με μαύρες κηλίδες μέσα στην έρημο, καθώς μαύρο ήταν το δέρμα τους και μαύρες κι οι ενδυμασίες τους. Στα χέρια τους βαστούσαν λεπιδοφόρα όπλα, αλλά και τόξα και βαλλίστρες. Κατά πάσα πιθανότητα, δεν ήταν βέβαιοι αν οι ξένοι έρχονταν εχθρικά ή όχι, αλλά προτιμούσαν να είναι επιφυλακτικοί. Οι σημαίες επάνω στα οχήματα δήλωναν, φανερά, ότι επρόκειτο για Παντοκρατορικούς, καθώς και για ανθρώπους του Θρόνου της Ελρείσβα.

Πίσω από το χωριό φαινόταν το γιγαντιαίο Φαράγγι του Πεπρωμένου, που απλωνόταν για εκατοντάδες χιλιόμετρα προς το Βορρά και γι'άλλα τόσα προς το Νότο. Το έδαφος έχανε απότομα ύψος εκεί όπου άρχιζε το φαράγγι, κι από κάτω μπορούσε κανείς να δει περιοχές που έμοιαζαν βγαλμένες από άλλο κόσμο. Το χωριό των Ερνεό'ωμ βρισκόταν στο χείλος του Φαραγγιού του Πεπρωμένου, σα να αποτελούσε πύλη για τον κόσμο αυτό.

Ο Κάραγγελ γνώριζε ότι ετούτα τα μέρη δεν ονομάζονταν πλέον Θυέλλης Τόπος. Εκείνος κι οι σύντροφοί του είχαν μόλις περάσει στον Κοράκου Τόπο, όπου κυριαρχούσαν οι Μελανοί. Και η εκδίκησή του μπορούσε ν'αρχίσει. Θάνατος στους εγκληματίες! Δικαιοσύνη!

Ο Στρατηγός Αλκίνοος Λιτόγελος έδωσε διαταγή, μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού, να σταματήσουν σε απόσταση διακοσίων μέτρων από τον στόχο.

Δηλαδή, τώρα, σκέφτηκε ο Κάραγγελ, ατενίζοντας το χωριό των Ερνεό'ωμ αντίκρυ τους.

Τα φορτηγά σταμάτησαν. Οι πελώριοι τροχοί έπαψαν να κυλάνε· η αφηνίδια ησυχία, μετά από τον θόρυβο της ακατάπαυστης περιστροφής τους, έμοιαζε σχεδόν ενοχλητική. Το σύννεφο σκόνης που είχαν σηκώσει γύρω απ'τα οχήματα άρχισε να καταλαγιάζει στη γη.

Αντίκρυ, οι Μελανοί παρέμειναν ακίνητοι, αναμφίβολα περιμένοντας ότι κάποιος θα τους πλησίαζε για να τους μιλήσει.

Κάνουν λάθος, σκέφτηκε ο Κάραγγελ· κανείς δεν πρόκειται να τους πει τίποτα. Όχι τώρα, τουλάχιστον. Η αρχική επίθεση θα γινόταν εξ αποστάσεως, αν και εκείνος, προσωπικά, θα προτιμούσε να ορμήσει ανάμεσα στους εχθρούς του, σπαθίζοντάς τους από κοντά, παίρνοντας την εκδίκησή του με αίμα και στομώνοντας τη λεπίδα του ύστερα από δεκάδες μισητούς Μελανούς που θα είχε σκοτώσει.

Ο Στρατηγός Αλκίνοος έδωσε διαταγή τα ενεργειακά κανόνια να βάλουν.

Και οι χειριστές τους, στρέφοντας τις μεγάλες κάννες προς το μικρό χωριό, στόχευσαν και έβαλαν. Παχιές δέσμες ακατέργαστης ενέργειας εκτοξεύτηκαν, σαν λόγχες που έσχιζαν τον αέρα. Οι πολεμιστές των Μελανών που στέκονταν πρώτοι-πρώτοι εξαϋλώθηκαν, μην προλαβαίνοντας ούτε να ουρλιάξουν. Τα οικοδομήματα που χτυπήθηκαν σμπαραλιάστηκαν· οι πέτρες τους πετάχτηκαν δώθε-κείθε, μαζί με πίδακες χώματος.

Οι Ερνεόωμ, αναμενόμενα, πανικοβλήθηκαν. Τρέχοντας. Ουρλιάζοντας. Προσπαθώντας να απομακρυνθούν από την καταστροφή.

Ο Κάραγγελ τούς ατένιζε με ψυχρά μάτια, γνωρίζοντας ότι τους άξιζε η μοίρα τους, γνωρίζοντας πως θέριζαν ό,τι είχαν σπείρει, γνωρίζοντας πως, επειδή και μόνο ήταν Μελανοί, επειδή και μόνο ήταν ο προαιώνιος εχθρός, δίκαια σκοτώνονταν...

Αυτή είναι, όμως, η εκδίκησή μου; δεν μπόρεσε παρά να αναρωτηθεί ο Πρωτοσπαθάριος του Θρόνου της Ελρείσβα. Γιατί, αν ήταν αυτή η εκδίκησή του, τον άφηνε... κενό. Τόσο κενό...

Τα ενεργειακά κανόνια είχαν εξαπολύσει την πρώτη καταστροφική τους βολή, αφήνοντας το χωριό σχεδόν ισοπεδωμένο, στάχτες και συντρίμια παντού, ενώ οι κάτοικοί του έτρεχαν να γλιτώσουν ή έψαχναν, ξέφρενα, ανάμεσα στις πέτρες, για συγγενείς. Μάνες που αναζητούσαν τα παιδιά τους· παιδιά που αναζητούσαν τις μάνες τους·

αδέλφια που αναζητούσαν αδέλφια· άντρες που αναζητούσαν τις γυναίκες τους· γυναίκες που αναζητούσαν τους άντρες τους–

«Δεύτερη βολή!» αντήχησε η φωνή του Στρατηγού Αλκίνοου, μέσα από τον τηλεπικοινωνιακό πομπό.

Δεύτερη βολή; ξεπλάγη ο Κάραγγελ. Μα, δεν υπάρχει λόγος! Μπορούμε τώρα να τους επιτεθούμε κανονικά· δεν έχουν τη δύναμη να– Προσπαθώντας να προλάβει την εκτέλεση της διαταγής, άνοιξε τον πομπό του και φώναξε: «Όχι! Μη ρίξετε!»

Αλλά ήταν πολύ αργά.

Οι χειριστές των κανονιών το μόνο που χρειαζόταν να κάνουν ήταν να πατήσουν ένα πλήκτρο, καθώς ήδη σημάδευαν το χωριό. Τα καταστροφικά όπλα ρούφηξαν ενέργεια από τις φιάλες στα σπλάχνα των οχημάτων, και από τις κάννες τους παχιές δέσμες βλήθηκαν, έσχισαν τον αέρα, και χτύπησαν το χωριό. Πέτρες εκτινάχτηκαν, χώμα, και άνθρωποι, άντρες και γυναίκες, μεγάλοι και μικροί, ενώ άλλοι εξαϋλώθηκαν κατευθείαν, μην αφήνοντας τίποτα παρά στάχτες από την προηγούμενη ύπαρξή τους.

«Όχι!» φώναξε ο Κάραγγελ, κοπανώντας τη δεξιά του γροθιά στην κονσόλα εμπρός του και κάνοντάς τη να τρίζει. «Όχι!»

Οι Ερνεόωμ έτρεχαν να γλιτώσουν, μα δεν είχαν απομείνει πλέον και πολλοί απ'αυτούς.

«Στρατηγέ!» είπε ο Κάραγγελ, μιλώντας μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού. «Όχι άλλη ριπή! Θα τους αναλάβουμε εμείς τώρα.»

Ο Αλκίνοος δεν έφερε αντίρρηση, και ο Πρωτοσπαθάριος πρόσταξε τους πολεμιστές του Θρόνου της Ελρείσβα να βγουν απ'τα φορτηγά και να ζυγώσουν το χωριό. Ο ίδιος ανέβηκε στο άλογό του και κάλπασε πλάι στην επίσης έφιππη Πριγκίπισσα Θυάλκνα.

Εξακολουθούσε να αισθάνεται κενός, καθώς ζύγωναν το κατεστραμμένο χωριό. Δεν υπήρχε και τίποτα που να στέκεται όρθιο εδώ, εκτός από μερικά κομμάτια τοίχων. Αυτή είναι η εκδίκησή μου; Αυτή είναι η εκδίκησή μου;

Οι Μελανοί που είχαν απομείνει προσπαθούσαν να κατεβούν μέσα στο Φαράγγι του Πεπρωμένου, ακολουθώντας ένα στριφτό μονοπάτι ανάμεσα σε ψηλούς βράχους. Κραυγές οδύνης αντηχούσαν στον άνεμο, το κλάμα γυναικών και τα ουρλιαχτά αντρών.

Ένας Ερνεό'ωμ ξεπρόβαλε μέσα από τα συμπαραλιασμένα οικήματα, καθώς οι ιππείς του Κάραγγελ και της Πριγκίπισσας έφταναν κοντά, και, υψώνοντας μια βαλλίστρα, έβαλε καταπάνω τους. Το βέλος του πέτυχε έναν καβαλάρη στο στήθος, σωριάζοντάς τον.

Ο Κάραγγελ τράβηξε το σπαθί του και, κραυγάζοντας Τουρβάλκλι! Τουρβάλκλι!, βρέθηκε πλάι στον Μελανό και διέγραψε ένα θανατηφόρο ημικύκλιο με την πλατιά του λεπίδα, κόβοντας το κεφάλι του Ερνεό'ωμ από τους ώμους του. Ωστόσο, καθώς τον σκότωσε, όφειλε να αναγνωρίσει το θάρρος του πολεμιστή, ο οποίος είχε μείνει πίσω για να χτυπήσει τους εχθρούς του, παρότι ήξερε ότι ήταν καταδικασμένος.

«Κυνηγήστε τους!» φώναξε ο Κάραγγελ, δείχνοντας τους Μελανούς που είχαν τραπεί σε φυγή. «Μονάχα έναν κρατήστε ζωντανό! Μονάχα έναν!»

Οι καβαλάρηδες του Θρόνου της Ελρείσβα υπάκουσαν, καλπάζοντας καταπάνω στους υποχωρούντες Ερνεό'ωμ και σπαθίζοντας, ξέφρενα. Οι Μελανοί πρόβαλαν όση αντίσταση μπορούσαν, μα ήταν πολύ τρομαγμένοι και πολύ αποπροσανατολισμένοι, και δεν είχαν, ουσιαστικά, καμία πιθανότητα να αμυνθούν με επιτυχία. Οι ιππείς του Κάραγγελ τούς κατέκοψαν, και ένας απ'αυτούς έφερε μπροστά στον Πρωτοσπαθάριο μια γυναίκα, τραβώντας την από τα μαλλιά, καθώς εκείνη ούρλιαζε και θρηνούσε. Τα πόδια της ακουμπούσαν στραβά στη γη, και ο καβαλάρης ήταν που την κρατούσε όρθια· μόλις την άφησε, εκείνη σωριάστηκε στα γόνατα και στις παλάμες.

Ο Κάραγγελ αφίππευσε, ζυγώνοντάς την, ενώ συγχρόνως, με τις άκριες των ματιών του, έβλεπε την Πριγκίπισσα Θυάλκνα να έρχεται, έφιππη.

«Πώς σε λένε, γυναίκα;» ρώτησε ο Πρωτοσπαθάριος.

Η Μελανή δεν απάντησε· τα γαλανά μαλλιά της έπεφταν ανακατεμένα γύρω απ'το κεφάλι της, τα μάτια της ήταν κοκκινισμένα από τα δάκρυα, το στόμα της έκανε ακούσιους σπασμούς.

«Σε ρώτησα πώς σε λένε.»

«Κτήνη!» ούρλιαξε η γυναίκα. «Δειλοί! Ποντίκια της ερήμου! Κτήνη!»

Ο Κάραγγελ τη χαστούκισε, κάνοντας το κεφάλι της να συναντήσει την καυτή άμμο, καθώς το σώμα της έγειρε στο πλάι. Τα δόντια του

Πρωτοσπαθάριου έτριζαν και η όψη του είχε αγριέψει. Το μποτοφορεμένο πόδι του πάτησε τον ώμο της γυναίκας, κάνοντάς τη να κραυγάσει. Το αιματοβαμμένο ξίφος του πιάστηκε στο πλάι του λαιμού της.

«Δεν είχες την ίδια γνώμη όταν σκοτώνετε τους Τουρβάλκλι, ε, σκύλα;» φώναξε. «Φονιάδες!» Έφτυσε πάνω στο πρόσωπό της. «Ήσουν κι εσύ ανάμεσά τους; Ήταν τ'αδέλφια σου; Ο άντρας σου;» Ο Κάραγγελ ύψωσε το σπαθί του, νιώθοντας μια δυνατή παρόρμηση να το κατεβάσει και να τσακίσει το κρανίο αυτής της Μελανής ύαινας–

«Τη χρειαζόμαστε, για να διαδώσει το μήνυμά μας.» Η φωνή της Θυάλκνα, καθώς η Πριγκίπισσα ζύγωνε, έχοντας ξεπεζέψει. «Μην τη σκοτώσεις, Πρωτοσπαθάριε.»

Ναι, σκέφτηκε ο Κάραγγελ, έτσι έχουμε πει. Ένας θα μείνει ζωντανός, για να μάθουν κι οι άλλοι Μελανοί μπασταρδόσκυλοι το λόγο που πεθαίνουν. Κατέβασε το σπαθί του, αλλά όχι για να σκοτώσει, παρά για να τοποθετήσει πάλι την πλατιά, αιματοβαμμένη λάμα στο πλάι του λαιμού της γυναίκας, όπου το δέρμα της είχε ελαφρά τραυματιστεί.

«Το όνομά σου,» απαίτησε ο Κάραγγελ. «Ζήτησα να μάθω το όνομά σου.»

«... Νατλάο,» ψιθύρισε η Μελανή μέσα από ματωμένα χείλη.

«Θα ζήσεις ετούτη την ημέρα, γυναίκα,» είπε η Κάραγγελ, «επειδή έτσι το θέλω. Αφήνοντάς σε να ζήσεις, όμως, σημαίνει πως, τουλάχιστον, ένα μικρό μέρος της ζωής σου μου ανήκει. Συμφωνείς;»

Η Νατλάο δε μίλησε, αλλά η λύπη, η απόγνωση, στα μάτια της μαρτυρούσε πως, ναι, έτσι ήταν. Δεν μπορούσε να το αρνηθεί. Θα ήταν ανόητο να το αρνηθεί: είτε ήταν Λευκή είτε Μελανή, δεν είχε σημασία.

«Αυτό που συνέβη σήμερα στους Ερνεό'ωμ ήταν ξεπλήρωμα για ό,τι κάνατε στους Τουρβάλκλι κατά την Εορτή της Εμφανίσεως,» της είπε ο Κάραγγελ. «Και το ξεπλήρωμα δεν έχει τελειώσει ακόμα. Εγώ, ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ, του Θρόνου της Ελρείσβα, της φυλής των Τουρβάλκλι, δεν έχω ακόμα τελειώσει μαζί σας. Η γενοκτονία με γενοκτονία απαντιέται, και μόνο.

»Τώρα,» είπε, παίρνοντας το σπαθί του απ'το λαιμό της και το μποτοφορεμένο του πόδι από τον ώμο της, «σήκω και πήγαινε να μεταφέρεις τα λόγια μου σ'όσους περισσότερους από τους Μελανούς του

Κοράκου Τόπου μπορείς. Με καταλαβαίνεις; Σ'όσους περισσότερους μπορείς! Απ'άκρη σ'άκρη στον Κοράκου Τόπο! Θέλω όλοι τους να μάθουν! Με καταλαβαίνεις, γυναίκα;»

Η Νατλάο ένευσε, αμίλητα, τρέμοντας. Τα μάτια της έμοιαζαν να έχουν στερέψει τώρα από δάκρυα· έμοιαζαν να έχουν ξεραθεί. Η όψη της ήταν σαν μια πέτρινη μάσκα.

«Πήγαινε, λοιπόν!» φώναξε ο Κάραγγελ. «Εξαφανίσου από τα μάτια μου! Και να ξέρεις πως, αν σε ξαναδώ μπροστά μου, θα σε σκοτώσω, γυναίκα.»

Η Νατλάο σηκώθηκε από την άμμο της ερήμου, ενώ τα γόνατά της έτρεμαν. Στράφηκε κι άρχισε να τρέχει, παραπατώντας, πηγαίνοντας προς το μονοπάτι που είχαν προσπαθήσει ν'ακολουθήσουν κι οι υπόλοιποι της φυλής των Ερνεό'ωμ: το μονοπάτι που, περνώντας ανάμεσα από μεγάλους βράχους, οδηγούσε στα βάθη του Φαραγγιού του Πεπρωμένου.

Ο Κάραγγελ ατένιζε την πλάτη της, μέχρι που εκείνη εξαφανίστηκε.

Σκούπισε το σπαθί του και το θηκάρωσε. «Ο πρώτος μας στόχος καταστράφηκε, Πριγκίπισσα,» είπε, δίχως να κοιτάζει τη Θυάλκνα.

«Ναι, και με μεγάλη ευκολία.»

Ο Κάραγγελ, όμως, δεν αισθανόταν όπως θα έπρεπε να αισθάνεται. Δεν αισθανόταν καλά μ'ετούτη την εκδίκηση. Και δεν ήξερε γιατί. Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί. Έσφιξε τις γροθιές του. Οι καταραμένοι Παντοκρατορικοί έφταιγαν, σίγουρα! Αυτοί έφταιγαν! Είχαν ισοπεδώσει τα πάντα με τα δαιμονικά τους κανόνια, και δεν είχαν αφήσει τίποτα για εκείνον! Τον είχαν κάνει να νιώσει σαν ένας κοινός φονιάς.

Τι αξίζουν, όμως, οι Μελανοί; Αξίζουν κάτι περισσότερο; Τι έκαναν εκείνοι στους Τουρβάλκλι; Πώς τους σκότωσαν; Σαν κοινοί φονιάδες τούς σκότωσαν, οι ύαινες της ερήμου!

Ο Κάραγγελ ανέβηκε στο άλογό του κι άρχισε να καλπάζει προς τα μεγάλα φορτηγά οχήματα.

Οι Τουρβάλκλι, όμως, αξίζουν κάτι καλύτερο. Η εκδίκησή μου θάπρεπε να είναι καλύτερη –γι'αυτούς!

Αλλά, χωρίς τη βοήθεια των Παντοκρατορικών, δε θα υπήρχε καθόλου εκδίκηση... τουλάχιστον, όχι εκδίκηση του μεγέθους που επιθυμούσε ο Κάραγγελ.

Πίσω του, άκουσε τους ιππείς του να τον ακολουθούν, και είδε την Πριγκίπισσα Θυάλκνα να τον πλησιάζει πλευρικά.

«Πρωτοσπαθάριε,» του είπε, «δεν μοιάζεις ικανοποιημένος.»

«Δεν είμαι. Όχι ακόμα,» απάντησε ο Κάραγγελ, και προτίμησε να το αφήσει εκεί. Τι να της έλεγε; Ότι ο πατέρας της δεν είχε κάνει καλά που είχε δεχτεί τη βοήθεια των Παντοκρατορικών; Ότι, έτσι, η εκδίκησή του γινόταν λιγότερο... προσωπική;

Όχι, δεν μπορούσε να της πει τίποτα από αυτά.

Μπορούσε, όμως, να προσευχηθεί στον Άρσαγκαρ, τον Λύκο της Ερήμου, να προσφέρει στην ψυχή του την άγρια ικανοποίηση που αποζητούσε.

Την επόμενη φορά, οι Μελανοί, μάλλον, θα ήταν καλύτερα προετοιμασμένοι γι'αυτούς, και ίσως να γινόταν πραγματική μάχη, πραγματική σύγκρουση, που θα τιμούσε τους Τουρβάλκλι και η δικαιοσύνη θα αποδιδόταν όπως έπρεπε!

Κεφάλαιο 2^ο

Οι Μάσκες της Επανάστασης

• 1 •

Στη διάσταση που ονομαζόταν Σάρντλι, στις βορειότερες όχθες του μεγάλου ποταμού Ράντραμ, όχι πολύ μακριά από εκεί όπου αυτός εκπήγαζε, κάτω από τα βουνά, βρισκόταν η Τόλκα, μια πόλη που, κανονικά, λόγω της θέσης της, δε θα έπρεπε να είναι πολυσύχναστη. Ωστόσο, αρκετός κόσμος ερχόταν εδώ, μέσω οχημάτων ή μέσω των περίφημων ατμόπλοιων της Σάρντλι που κινούνταν με την καύση καπνόλιθου· κι αυτό συνέβαινε γιατί η Τόλκα βρισκόταν κοντά σε μια άλλη πόλη, μικρότερη μα σημαντικότερη, η οποία δεν ήταν στις όχθες του ποταμού αλλά περίπου εκατόν-πενήντα χιλιόμετρα δυτικά απ'αυτές, και ονομαζόταν Νόλρι.

Η Νόλρι ήταν, ουσιαστικά, ένας σταθμός, καθώς και μια βάση για τις δυνάμεις της Παντοκράτειρας. Οικοδομημένη στους πρόποδες των βουνών, αποτελούσε πέρασμα προς τα ορυχεία μετάλλων και πολύτιμων λίθων που βρίσκονταν σε τούτα τα μέρη, καθώς και πέρασμα προς τη δίοδο για τη διάσταση της Αρβήντλια, η οποία ήταν επίσης στα βουνά, μέσα σε μια σκοτεινή σήραγγα. Επομένως, οι Παντοκρατορικοί είχαν δύο πολύ, πολύ καλούς λόγους για να θεωρούν τη Νόλρι μια σημαντικότερη (παρότι μικρή) πόλη· και, φυσικά, την είχαν μετατρέψει σχεδόν σε φρούριο, έχοντας βάσει περιπολίες οχημάτων και στρατιωτών γύρω της, καθώς και κανόνια και πολυβόλα σε διάφορα στρατηγικά σημεία. Επιπλέον, ένα αρκετά μεγάλο ελικοδρόμιο υπήρ-

χε εδώ. Και μάγοι διαφόρων ταγμάτων διέμεναν στη Νόλρι: Ερευνητές και Γαιοδίφες, Τεχνομαθείς και Διαλογιστές.

Η κίνηση δεν ήταν λιγοστή σε τούτη την πόλη, παρά το μέγεθός της, καθώς περνούσαν κάθε λογής άνθρωποι, Σάρντλιοι και μη. Ταξιδιώτες που πήγαιναν και έρχονταν από την Αρβήντλια, ή στρατιωτικοί, ή έμποροι και σ'όλους, ασφαλώς, γινόταν έλεγχος για το τι όφειλαν να πληρώσουν (αν είχανπραμάτεια), για το τι οπλισμούς έφεραν (δεν επιτρεπόταν ο καθένας να κουβαλά ό,τι όπλα ήθελε μέσα σε διαστάσεις ελεγχόμενες από τους Παντοκρατορικούς), και για το αν ήταν καταζητούμενοι ή αποστάτες. Επίσης, από τη Νόλρι περνούσαν και έμποροι, Γαιοδίφες μάγοι, επιστήμονες, και μηχανικοί που πηγαίνοέρχονταν στα ορυχεία μετάλλων και πολύτιμων λίθων· και σ'αυτούς ο έλεγχος ήταν ακόμα πιο εξονυχιστικός, διότι όλοι ήξεραν ότι κάποιος επιτήδειος μπορούσε να προκαλέσει σοβαρές ζημιές στα ορυχεία, αν είχε τον κατάλληλο εξοπλισμό. Και υπήρχαν άνθρωποι που, αναμφίβολα, θα ήθελαν να κάνουν καταστροφές εκεί, προκειμένου να παρακωλύσουν τους Παντοκρατορικούς: άνθρωποι όπως οι αποστάτες και ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος, ένας πρώην σύζυγος της Παντοκράτειρας ο οποίος είχε επαναστατήσει εναντίον της.

Οι Παντοκρατορικές δυνάμεις πάντοτε είχαν τα μάτια τους δεκατέσσερα γι'αυτόν και τους συνεργούς του, γιατί το κίνημα που είχε ονομάσει «Επανάσταση» ολοένα και εξαπλωνόταν τελευταία...

Έξι ταξιδιώτες είχαν σταματήσει στην ανατολική όχθη του ποταμού Ράντραμ, και δυτικά, μέσα στη νύχτα, μπορούσαν να δουν τα φώτα της Τόλκα, στην αντίπερα όχθη. Στο μέρος όπου ήταν κατασκηνωμένοι δεν υπήρχε ούτε πόλη ούτε οικισμός· υπήρχε, όμως, αρκετή βλάστηση για να τους κρύβει, αν και σε αρκετούς από αυτούς δεν άρεσε το γεγονός ότι, εδώ, ένα σωρό φτερωτά έντομα έκαναν κύκλους γύρω τους ή έρχονταν να καθίσουν επάνω τους, πιθανώς προσπαθώντας να πιούν μερικές σταγόνες αίμα.

Κανένας τους δεν ήταν γηγενής της Σάρντλι· η χρυσόδερμη επαναστάτρια που ονομαζόταν Σιλάνα τούς είχε οδηγήσει ως εδώ και μετά

είχε φύγει, λέγοντάς τους πως τώρα τα πράγματα πρέπει να ήταν εύκολα γι'αυτούς, αν ακολουθούσαν τις οδηγίες της.

Οι έξι ταξιδιώτες είχαν ανάψει μια φωτιά και είχαν κατασκηνώσει. Κανείς, όμως, δεν είχε πέσει για ύπνο· κοίταζαν τα σκοτάδια γύρω τους, καθώς και τα φώτα της Τόλκα, η οποία ήταν ο προορισμός τους.

Ένας απ'αυτούς, ο Δάρυλμος, που ήταν πρασινόδερμος και καταγόταν από τη διάσταση Βίηλ, βρισκόταν σε δουλειά, φτιάχνοντας διαφόρων χρωμάτων πολτούς μέσα σε μεγάλα, ξύλινα γουδιά. Γύρω του είχε σύνεργα που του χρειάζονταν, ανάμεσα στα οποία ήταν φιαλίδια με χρωματιστά υγρά, καλούπια, φακοί επαφής, θύσανοι από τρίχες, ψαλίδια, μαχαίρια, και σπάτουλες.

Η νύχτα ήταν ζεστή, όπως και οι περισσότερες νύχτες στη Σάρντλι, και οι πέντε υπόλοιποι ταξιδιώτες ιδρώναν κάτω απ'τα ρούχα τους, καθώς περίμεναν τον έκτο σύντροφό τους να τελειώσει τη δουλειά του. Όλοι τους ήταν σιωπηλοί. Ένας απ'αυτούς, που είχε δέρμα κατάλευκο, καταγόταν από την Αρβήντλια, και ονομαζόταν Ράθνης, σκότωνε τα ιπτάμενα έντομα που τον πλησίαζαν με αιφνίδιες κινήσεις των χεριών του. Ήταν πολύ γρήγορος.

Η απαραίτητη ώρα πέρασε, και ο Δάρυλμος, στρεφόμενος στους συντρόφους του, είπε: «Είμαστε έτοιμοι,» ενώ ένα λεπτό ρυάκι ιδρώτα κυλούσε επάνω στο μέτωπό του. «Ποιος θα έρθει πρώτος;»

Ο Ράθνης πλησίασε, και κάθισε κοντά του με την πλάτη σε μια μεγάλη πέτρα. Ο Δάρυλμος γέμισε ένα καλούπι –το οποίο είχε φτιάξει χτες, ακριβώς στα μέτρα του Ράθνη– και το πλησίασε στο πρόσωπο του λευκόδερμου επαναστάτη. «Πάρε βαθιά ανάσα,» του είπε. «Και μην αναπνεύσεις ξανά, μέχρι που να σου πω.»

Ο Ράθνης εισέπνευσε βαθιά.

Ο Δάρυλμος προσάρμοσε το καλούπι επάνω στο πρόσωπο του λευκόδερμου άντρα, και μέτρησε, φωναχτά, ως το είκοσι. Ύστερα, έβγαλε το καλούπι και όλοι είδαν ότι το πρόσωπο του Ράθνη δεν ήταν πλέον κατάλευκο σαν κόκαλο, αλλά ερυθρό, όπως ορισμένων από τους κατοίκους της Σάρντλι.

Ο Δάρυλμος, που το επάγγελμά του ήταν μασκοποιός, του έδωσε έναν καθρέφτη.

Ο Ράθνης κοίταξε τον εαυτό του και μόρφασε. «Μα τους θεούς, άνθρωπέ μου!»

Αυτοί που κάθονταν γύρω απ'τη φωτιά μειδίασαν.

«Δεν είμαι καλλιτέχνης;» είπε ο Δάρυλμος.

«Είσαι τελείως τρελός,» αποκρίθηκε ο Ράθνης, επιστρέφοντάς του τον καθρέφτη.

«Σ'ευχαριστώ, φίλε μου. Άνοιξε τη μπλουζα σου τώρα.»

Ο Ράθνης υπάκουσε, και ο Δάρυλμος έτριψε μια αλοιφή επάνω στο στήρνο και στο λαιμό του λευκόδερμου άντρα, με αποτέλεσμα το δέρμα του να γίνει κόκκινο.

«Ελπίζω,» είπε ο Ράθνης, «να μη μείνω έτσι για πάντα.»

«Μην ανησυχείς· δε θα κρατήσει για πολύ. Η τέχνη μου είναι, δυστυχώς, εφήμερη. Δώσε μου τα χέρια σου.»

Ο Ράθνης τού τα έδωσε, και ο Δάρυλμος τα έκανε κι αυτά κόκκινα, αλείφοντάς τα και στεγνώνοντάς τα μ'ένα πανί.

Ύστερα, κοίταξε τον Ράθνη συλλογισμένα.

«Τι είναι;» ρώτησε εκείνος. «Έχω αρχίσει να ξεφλουδίζω;»

«Αναρωτιέμαι αν θα έπρεπε να βάψουμε και τα μαλλιά σου—»

«Καλύτερα όχι!»

Ο Δάρυλμος ύψωσε τον καθρέφτη μπροστά στον Ράθνη. «Τα μαλλιά σου είναι γκρίζα. Και τα γένια σου, επίσης.»

«Και μ'αρέσουν έτσι! Μη μου πεις ότι δεν υπάρχουν ερυθρόδερμοι, σε τούτη τη διάσταση, με γκρίζα μαλλιά και γένια.»

«Χμμ...» Ο Δάρυλμος φάνηκε σκεπτικός. «Λογικά, πρέπει να υπάρχουν. Γιατί όχι; Ας σε αφήσουμε έτσι. Μπορείς να σηκωθείς. Και να θυμάσαι: να έχεις καλυμμένα τα σημεία του σώματός σου που δεν έχω κάνει κόκκινα.»

«Δε σκόπευα να δείξω σε κανέναν τον κώλο μου,» αποκρίθηκε ο Ράθνης, καθώς σηκωνόταν και απομακρυνόταν από τον πρασινόδερμο μασκοποιό.

Ορισμένοι από αυτούς που βρίσκονταν γύρω απ'τη φωτιά γέλασαν.

Ο Δάρυλμος αναστέναξε. «Καμία εκτίμηση για την τέχνη μου... Ποιος είναι επόμενος;»

Μια γυναίκα ορθώθηκε, πλησιάζοντας. Το δέρμα της ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ, και τα μαλλιά της, μακριά και ξανθά, έπεφταν

λυτά στους ώμους της. Το όνομά της ήταν Ιωάννα και, παλιότερα, ανήκε στο (διαλυμένο πλέον) τάγμα των Μαύρων Δρακαινών της Παντοκράτειρας, προτού επαναστατήσει εναντίον της.

Ο Δάρυλμος τής έκανε νόημα να καθίσει εκεί όπου, πριν, καθόταν ο Ράθνης. Εκείνη κάθισε, ακουμπώντας την πλάτη της στον βράχο, που ήταν καλυμμένος με μαλακά μούσκλια.

Ο Δάρυλμος πήρε από τα σύνεργά του το καλούπι που είχε φτιάξει ειδικά για το πρόσωπό της και το γέμισε με τον απαραίτητο χρωματικό πολτό. Ο δερματικός χρωματισμός της Ιωάννας δεν ήταν σπάνιος στη Σάρντλι· υπήρχαν πάρα πολλοί γηγενείς με λευκό-ροζ δέρμα· όμως η Μαύρη Δράκαινα ήταν γνωστή και καταζητούμενη από τις δυνάμεις της Παντοκράτειρας· επομένως, μια μεταμφίεση δεν μπορεί παρά να αποτελούσε συνετό μέτρο προστασίας.

Ο Δάρυλμος είπε στην Ιωάννα να πάρει βαθιά ανάσα και μετά να μην αναπνέει, ακριβώς όπως είχε κάνει κι ο Ράθνης. Εκείνη γέμισε τα πνευμόνια της με τον υγρό, σχεδόν απτό αέρα της όχθης και τον κράτησε εντός της. Ο Δάρυλμος προσάρμοσε το καλούπι στο πρόσωπό της και μέτρησε ως το είκοσι. Ύστερα, το έβγαλε και κράτησε έναν καθρέφτη μπροστά στην Ιωάννα.

Εκείνη μειδίασε, βλέποντας το καινούργιο, κατάμαυρο δέρμα της. «Τα μάτια μου δεν ταιριάζουν, όμως,» παρατήρησε.

«Μην ανησυχείς για τα μάτια,» της είπε ο Δάρυλμος, φέρνοντας κοντά μια πήλινη κούπα, μισογεμάτη με νερό, μέσα στην οποία έπλεε ένα ζευγάρι φακοί επαφής· «σύντομα, θα γίνουν σκούρα-μπλε. Να σ'τους βάλω εγώ, ή προτιμάς να τους βάλεις μόνη σου;»

Η Ιωάννα ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν έχω πρόβλημα.»

Ο Δάρυλμος πήρε τον έναν φακό επάνω στο δάχτυλό του και, ανοίγοντας διάπλατα το δεξί μάτι της Ιωάννας με το άλλο χέρι, τον προσάρμοσε στον κερατοειδή χιτώνα του ματιού. Έπειτα, επανέλαβε τη διαδικασία για το αριστερό μάτι.

«Πολύ ωραία,» είπε η Ιωάννα, κοιτάζοντας τον εαυτό της στον καθρέφτη. «Θα κάνουμε τα μαλλιά τώρα;»

«Καλύτερα να τελειώσουμε, πρώτα, με το σώμα. Ελπίζω να μην είσαι ντροπαλή.»

«Θα περιμένες από μια Μαύρη Δράκαινα να είναι;»

«Έχεις δίκιο.»

Η Ιωάννα έβγαλε τη στενή μπλούζα που φορούσε και τον άφησε να αλείψει τους ώμους της, το λαιμό της, και το επάνω μέρος του στήθους της, κάνοντας το δέρμα να γίνει μαύρο σαν μελάνι.

Στη συνέχεια, ο Δάρυλμος έβαψε τα χέρια της με παρόμοιο χρώμα, και τη ρώτησε αν θα ήθελε να βάψει και κανένα άλλο μέρος του σώματός της.

«Πιστεύεις ότι θα χρειαστείς;»

«Αναλόγως πώς σκοπεύεις να ντυθείς,» της είπε.

«Θα ντυθώ όπως είμαι τώρα.»

«Καλώς, τότε.»

«Τα μαλλιά;»

Ο Δάρυλμος έφερε κοντά έναν ξύλινο κουβά, έριξε μέσα στο νερό κάποια υγρά από φιαλίδια, και είπε στην Ιωάννα να βάλει τα μαλλιά της μέσα και να περιμένει εκεί για μισή ώρα.

Η Μαύρη Δράκαινα ξάπλωσε στο έδαφος, αφήνοντας την ξανθιά της κόμη να μπει στη βαφή.

«Θα γίνουν πράσινα,» της είπε ο Δάρυλμος.

Και ζήτησε ο επόμενος να έρθει.

Ένας μαυρόδερμος άντρας ρώτησε: «Θα χρειαστεί να με αλλάξεις κι εμένα;» Το όνομά του ήταν Σέλιρ'χοκ και, όπως υποδήλωνε η κατάληξη 'χοκ, ήταν μάγος και ανήκε στο τάγμα των Διαλογιστών.

«Νομίζεις ότι είσαι τόσο πολύ καταζητούμενος όσο η Ιωάννα;»

«Μάλλον όχι.»

«Επομένως, δεν πιστεύω να χρειαστεί. Όχι στην Τόλκα, τουλάχιστον. Μετά, όμως—»

«Μετά, είναι άλλη ιστορία· θ'αλλάξουμε όλοι μεταμφίηση, έτσι δεν είναι;»

Ο Δάρυλμος κατένευσε.

«Τότε, μάλλον, ήρθε η δική μου σειρά.» Μια γυναίκα σηκώθηκε, πλησιάζοντας τον μασκοποιό. Είχε χρυσό δέρμα και κοντά, μαύρα μαλλιά. Ονομαζόταν Άνμα'ταρ, και ήταν μάγισσα του τάγματος των Δρακαινών: ένα τάγμα προσαρτημένο στη στρατιωτική ελίτ θηλέων Μαύρες Δράκαινες, όταν αυτές υπηρετούσαν την Παντοκράτειρα. Δεν

εκπαιδεύονταν τέτοιες μάγισσες πια· η Άνμα'ταρ ήταν από τις τελευταίες.

Ο δερματικός της χρωματισμός δεν ήταν σπάνιος στη Σάρντλι· ήταν τόσο κοινός όσο και το λευκό-ροζ δέρμα της Ιωάννας· μα, ακριβώς όπως κι η Ιωάννα, η Άνμα ήταν γνωστή και καταζητούμενη. Η Παντοκράτειρα ήθελε εκδίκηση από όλες τις Δράκαινες που την είχαν προδώσει, συμμαχώντας με τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο.

Ο Δάρυλμος ζήτησε από την Άνμα να καθίσει, και έκανε, περίπου, ό,τι είχε κάνει και με τον Ράθνη και την Ιωάννα. Το δέρμα της το έβαψε κόκκινο και, επιπλέον, της μάκρυνε τα μαλλιά, βάζοντας προσθετικές τρίχες που ήταν αδύνατον να τις ξεχωρίσεις απ'τις κανονικές. Επίσης, δημιούργησε αδιόρατες σκιές γύρω απ'τα μάτια και τα χείλη της, που την έκαναν να φαίνεται πολύ πιο άγρια απ'ό,τι συνήθως.

Η Άνμα'ταρ πέρασε τα δάχτυλά της μέσα από τα καινούργια της μαλλιά, ενώ κοίταζε τον εαυτό της στον καθρέφτη. «Με τρομάζω!» είπε, γελώντας. Και ζήτησε από τον Δάρυλμο να βάψει και τις κνήμες και τα πόδια της, γιατί θα φορούσε φούστα και σανδάλια στην Τόλκα.

Ο Σέλιρ'χοκ, που ήταν εραστής της Άνμα'ταρ εδώ και κάμποσο καιρό, κοίταζε τον μασκοποιό να κάνει τη δουλειά του, χωρίς η όψη του να φανερώνει ζήλια ή ενόχληση.

Ο Δάρυλμος τελείωσε και, αφότου έπλυνε τα χέρια του από την αλοιφή, έστρεψε το βλέμμα του στον τελευταίο άνθρωπο που καθόταν κοντά στη φωτιά, μισοτυλιγμένος στις σκιές της νύχτας.

«Πρίγκιπά μου,» είπε, «μπορείς να έρθεις.»

Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος της Απολλώνιας, πρώην σύζυγος της Παντοκράτειρας και Αρχιεπαναστάτης (ή Αρχιπροδότης, αναλόγως την οπτική γωνία του καθενός), σηκώθηκε και πλησίασε τον πρασινόδερμο μασκοποιό.

Μετά από κάποια ώρα, το λευκό-ροζ δέρμα του είχε γίνει χρυσό, και τα ξανθά μούσια και μαλλιά του είχαν γίνει μαύρα, ενώ ο Δάρυλμος είχε προσθέσει και μερικές πινελιές στο πρόσωπό του, για να του δώσει μια ελαφρώς πιο παιδική όψη.

Η Ιωάννα, που είχε πλέον βγάλει τα πράσινα μαλλιά της από τον κουβά, είπε, κοιτάζοντάς τον και χαμογελώντας: «Αξιολάτρευτος είσαι!»

«Αυτό, θέλω να πιστεύω, είναι κομπλιμέντο...» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος.

Ο Δάρυλμος έκανε το δικό του πρόσωπο λευκό-ροζ και φόρεσε μια πρόσθετη μαύρη γενειάδα, ενόσω οι υπόλοιποι συναρμολογούσαν τη βάρκα τους, που θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί ότι έμοιαζε με σχεδία, μα δεν ήταν. Δεν αποτελείτο από απλά κομμάτια ξύλο που δένονται το ένα πλάι στο άλλο· τα κομμάτια της ήταν ειδικά κατασκευασμένα ώστε να προσαρμόζονται εύκολα αναμεταξύ τους και να φτιάχνουν ένα πλήρες σκάφος με κουπιά και μικρό κατάρτι. Το ιστίο αποφάσισαν να το αφήσουν τυλιγμένο· θα διέσχιζαν τον ποταμό κωπηλατώντας.

Όταν και ο Δάρυλμος είχε ετοιμαστεί, έσπρωξαν τη βάρκα στο νερό, πήδησαν μέσα, και ο Ράθνης κι η Ιωάννα έπιασαν τα κουπιά, ξεκινώντας το σύντομο ταξίδι τους. Ο ποταμός Ράντραμ ήταν σκοτεινός μέσα στη νύχτα, και η σιγαλιά έκανε τον θόρυβο των κουπιών να ακούγεται έντονα. Οι επαναστάτες, όμως, δε σκόπευαν να μπουκ στην Τόλκα απαρατήρητοι· δεν τους ενδιέφερε αυτό. Θεωρούσαν πως οι μεταμφιέσεις τους ήταν αρκετές για να τους προστατέψουν, σε περίπτωση που οι Παντοκρατορικοί τούς σταματούσαν για έλεγχο. Τα όπλα που είχαν φανερά επάνω τους ήταν απλά: τίποτα περισσότερο από ό,τι μπορεί να είχε ένας οποιοσδήποτε ταξιδιώτης που τριγύριζε στους αγριότοπους και στις ζούγκλες της Σάρντλι. Τα υπόλοιπα όπλα τα είχαν κρυμμένα, και ο Σέλιρ'χοκ είχε υφάνει ένα Ξόρκι Προκαλύψεως γύρω από την κρυψώνα τους, προκειμένου να αποκρούσει πιθανά ξόρκια εντοπισμού των Παντοκρατορικών.

Η βάρκα έφτασε στη δυτική όχθη του ποταμού, χωρίς κανένα δυσάρεστο επεισόδιο. Μπαίνοντας στο λιμάνι της Τόλκα, άραξε σε μια μικρή αποβάθρα δίχως φωτισμό. Ο Ράθνης έδεσε το σκάφος σε μια δέστρα, και οι επαναστάτες βγήκαν και βάδισαν στους δρόμους της πόλης. Τα χτίρια γύρω τους ήταν οικοδομημένα από πέτρα και ξύλο, και τα περισσότερα δεν ήταν ψηλά. Πολυκατοικίες υπήρχαν ελάχιστες,

και χαμηλές. Η Τόλκα μπορεί να είχε αρκετό κόσμο, λόγω της θέσης της, μα εξακολουθούσε να είναι μια μικρή πόλη.

Η κίνηση των δρόμων δεν ήταν πολλή, πράγμα που, αναμφίβολα, οφειλόταν και στη νυχτερινή ώρα. Ωστόσο, στις ταβέρνες και στα πανδοχεία υπήρχαν πελάτες που οι φωνές τους αντηχούσαν. Σε διάφορα σημεία ήταν παρκαρισμένα ενεργειακά οχήματα, τετράκυκλα και δίκυκλα κυρίως, μικρά, όχι φορτηγά, ιδιοκτησία των πιο εύπορων κατοίκων ετούτου του μέρους. Χωρίς να υπολογίζονται, βέβαια, τα Παντοκρατορικά οχήματα της φρουράς.

Η Σιλάνα, που ήταν Σάρντλιας καταγωγής, είχε δώσει στον Πρίγκιπα Ανδρόνικο και τους συντρόφους του δύο διευθύνσεις: η μία ήταν του εμπόρου που θα τους βοηθούσε· η άλλη ήταν αυτή ενός πανδοχείου όπου υπήρχαν μικρές πιθανότητες οι Παντοκρατορικοί να κάνουν έρευνα (χωρίς, όμως, το μέρος να είναι προσανατολισμένο στο σκοπό της Επανάστασης! τους είχε τονίσει, για να είναι προσεχτικοί).

«Καλύτερα να χωριστούμε,» είπε ο Ανδρόνικος τώρα στους υπόλοιπους. «Δε χρειάζεται να πάμε όλοι σ’αυτόν τον Κέλκιλ.»

«Γιατί;» ρώτησε η Ιωάννα. «Φοβάσαι κάτι συγκεκριμένο;»

«Όχι· δεν είναι, όμως, προτιμότερο να είμαστε επιφυλακτικοί;»

«Σ’αυτή την περίπτωση, εσύ σίγουρα δεν πρέπει να πας στον έμπορο. Αν, παρ’ελπίδα, έχει προδοτικές διαθέσεις, θα ξέρει ότι η Παντοκράτειρα θέλει τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο όσο κανέναν άλλο επαναστάτη...»

«Προσβάλλεις τη μεταμφίεσή μου, Μαύρη Δράκαινα!» της είπε ο Δάρυλμος. «Πιστεύεις ότι είναι δυνατόν κάποιος να τον αναγνωρίσει, έτσι όπως τον έχω κάνει;»

Η Ιωάννα μόρφασε. «Δεν ξέρω. Εξαρτάται από τις ικανότητές του—»

«Το αποκλείω,» είπε ο Δάρυλμος.

«Είσαι πολύ σίγουρος για τον εαυτό σου. Κακό σημάδι. Το τελευταίο κακό σημάδι, ίσως.»

«Δε μπορώ να λείπω από τις διαπραγματεύσεις με τον έμπορο, όσο σύντομες κι αν είναι,» δήλωσε ο Ανδρόνικος. «Επομένως, η διαφωνία σας δεν έχει νόημα.»

«Το φοβόμουν ότι θα τόλεγες αυτό...» μούγκρισε η Ιωάννα.

«Και τώρα εγώ είμαι σίγουρος ότι εσύ θα πεις πως θα έρθεις μαζί μου.»

«Φυσικά και θα έρθω μαζί σου. Αν, τελικά, αποδειχτεί προδοτής, θα με χρειαστείς.»

Κι αυτό ήταν αλήθεια, όπως ήξερε ο Ανδρόνικος πολύ καλά. Λίγοι άνθρωποι στο Γνωστό Σύμπαν είχαν τις πολεμικές ικανότητες μιας Μαύρης Δράκαινας.

Σταμάτησαν να βαδίζουν σε μια μικρή πλατεία της Τόλκα, όπου υπήρχαν καμια δεκαριά άνθρωποι. Τόσοι ήταν φανεροί, τουλάχιστον, γιατί πιθανώς να βρίσκονταν κι άλλοι μέσα στα πυκνά σκοτάδια, κάτω από καμάρες ή σε στενωρύμια εκεί κοντά.

«Ετούτη,» είπε ο Ανδρόνικος, «πρέπει νάναι η Κεντρική Πλατεία, που μας ανέφερε η Σιλάνα. Θυμάστε τις κατευθύνσεις που μας έδωσε;»

Οι άλλοι κατένευσαν.

«Καλώς. Εγώ, η Ιωάννα, και ο Ράθνης θα πάμε να επισκεφτούμε τον έμπορο. Οι υπόλοιποι θα πάτε στο πανδοχείο.»

Αντάλλαξαν μικρούς τηλεπικοινωνιακούς πομπούς κωδικοποιημένου σήματος, για περίπτωση ανάγκης, και χωρίστηκαν, δίχως άλλες κουβέντες.

● 2 ●

Η οικία ήταν διώροφη, κι αυτό την καθιστούσε ένα από τα ψηλά οικοδομήματα της Τόλκα. Οι τοίχοι της ήταν πέτρινοι και η οροφή της από χοντρό, στέρεο ξύλο, οι άκριες του οποίου ήταν λαξεμένες με διάφορα σχήματα. Από ορισμένα απ'τα παράθυρα φως φαινόταν. Έξω απ'την είσοδο της οικίας υπήρχε μια ενεργειακή λάμπα, αναμμένη. Δίπλα από το σπίτι, ήταν ένα μικρότερο οίκημα που αποτελούσε στάβλο και γκαράζ, συγχρόνως: ένα μεταλλικό όχημα φαινόταν στο εσωτερικό του, καθώς και κάποια άλογα, τουλάχιστον τρία.

Δε χρειαζόταν πολλή φαντασία για να καταλάβει κανείς ότι εδώ έμενε κάποιος εύπορος άνθρωπος. Κι επίσης, δε χρειαζόταν πολλή φα-

ντασία για να καταλάβει ότι η οικία, αναμφίβολα, θα φρουρείτο, παρότι, εκ πρώτης όψης, ούτε ένας φύλακας δεν ήταν φανερός.

Ο Ανδρόνικος πλησίασε την εξώπορτα, που φωτιζόταν από το λευκό φως της ενεργειακής λάμπας. Η Ιωάννα βάδιζε δεξιά του και ο Ράθνης αριστερά του. Ο Πρίγκιπας ύψωσε το χέρι του και πάτησε το κουδούνι.

Ένα ελαφρύ ντριιινν ακούστηκε απ'το εσωτερικό της οικίας, και η πόρτα άνοιξε, σαν κάποιος να στεκόταν ακριβώς πίσω της. Και μάλλον στεκόταν, γιατί ο άντρας που παρουσιάστηκε είχε την όψη φρουρού: ήταν γεροδεμένος και από τη ζώνη του κρέμονταν ένα πιστόλι κι ένα σπαθί. Το δέρμα του ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ, τα μαλλιά του κοντά και καστανά, το μουστάκι του λεπτό και μακρύ. Τα μάτια του ήταν μαύρα, σταθερά, και καχύποπτα.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε. «Τι θα θέλατε;»

«Καλησπέρα,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Θα θέλαμε να μιλήσουμε στον κύριο Κέλκιλ. Ενδιαφερόμαστε για μια... ειδική μεταφορά. Μας περιμένει.» Έτσι του είχε πει η Σιλάνα να μιλήσει: να τονίσει ότι τους ενδιέφερε μια ειδική μεταφορά, και να προσθέσει ότι ο έμπορος τούς περίμενε, παρότι αυτό μπορεί να μην ήταν αληθές. Επρόκειτο για συνηθισμένο σύνθημα, και, όταν οι φρουροί του Κέλκιλ μετέφεραν τα λόγια του Ανδρόνικου στον έμπορο, εκείνος θα τους δεχόταν, ό,τι ώρα κι αν ήταν· ή θα τους έλεγε πότε να τον συναντήσουν, αν τύχαινε να είναι απασχολημένος.

Ο φύλακας συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντας το πρόσωπο του Ανδρόνικου, που ήταν καλυμμένο από τη μάσκα του Δάρυλμος. Στα μάτια του, ο Πρίγκιπας είδε καχυποψία, αλλά τίποτα περισσότερο· και η καχυποψία ήταν δικαιολογημένη –η ώρα είναι προχωρημένη, εξάλλου.

«Περιμένετε εδώ, παρακαλώ,» ζήτησε ο φρουρός, κλείνοντας την πόρτα.

Η οποία, μετά από μερικά λεπτά, άνοιξε και πάλι. Και ο φρουρός τώρα είπε στον Ανδρόνικο: «Ο κύριος Κέλκιλ δεν σας περιμένει. Κάποιο λάθος θα κάνετε.»

Λάθος; Η Σιλάνα δεν τους είχε προειδοποιήσει για μια τέτοια απάντηση. «Είσαι βέβαιος; Του είπες ότι ενδιαφερόμαστε για ειδικές μεταφορές;»

«Του το είπα, αλλά δεν περιμένει κανέναν. Αν θέλετε να μου πείτε ποιος είστε, ίσως να σας θυμηθεί, σε περίπτωση που έχει ξεχάσει γι' αυτή τη συνάντηση. Δεν είναι καλά ετούτη τη στιγμή.»

Δεν είναι καλά; απόρησε ο Ανδρόνικος. Τι εννοεί; «Δε χρειάζεται να τον ανησυχήσουμε περισσότερο. Θα ξαναπεράσουμε.»

«Όπως επιθυμείτε.» Η καχυποψία δεν είχε φύγει απ' το βλέμμα του φύλακα· αν μη τι άλλο, είχε ενταθεί. «Καλή σας νύχτα,» τους ευχήθηκε, τυπικά, και έκλεισε την πόρτα.

ΤΟ ΣΙΩΠΗΛΟ ΕΡΠΕΤΟ, έγραφε η κυματιστή πινακίδα πάνω από την πόρτα του πανδοχείου: ένα μονώροφο χτίριο από πέτρα, λάσπη, και ξύλο. Τα υλικά έμοιαζαν να έχουν αναμιχθεί τόσο πολύ αναμεταξύ τους, ώστε να αποτελούν ένα καινούργιο αμάλγαμα. Και οι τοίχοι του ήταν κάθε άλλο παρά καθαροί: υπήρχαν λεκέδες κάθε είδους επάνω τους· ορισμένοι ήταν, αναμφίβολα, από κάτουρα, άλλοι από αίμα, και κάποιοι η Άνμα'ταρ δεν μπορούσε με τίποτα να μαντέψει από τι είχαν γίνει. Από ποτά, ίσως. Λάδια, ή άλλες ουσίες.

Εκατέρωθεν της εισόδου του πανδοχείου κρέμονταν δύο λάμπες λαδιού, που φώτιζαν το κουρασμένο, γεμάτο βαθιές ρυτίδες ξύλο της πόρτας, επάνω στην οποία υπήρχε ένα μεγάλο σύμβολο χαραγμένο, πλαισιωμένο από έναν κύκλο.

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Δάρυλμος, κοιτάζοντάς το με επιφύλαξη.

«Δεν είναι τίποτα,» τον διαβεβαίωσε ο Σέλιρ'χοκ. «Επικαλείται τη δύναμη του Βάσλεοθ, που βοηθά τους ταξιδιώτες.»

«Σάρντλιος θεός;»

«Ναι.»

Η Άνμα πλησίασε την πόρτα του πανδοχείου και την έσπρωξε, ανοίγοντάς την και μπαίνοντας σε μια χαμηλοτάβανη τραπεζαρία με καμπουριασμένα δοκάρια. Στα τραπεζάκια κάθονταν κάμποσοι πελάτες. Ο φωτισμός ήταν ασθενικός και το μέρος πλημμυρισμένο στις σκιές, αφού υπήρχαν λάμπες λαδιού μόνο επάνω σε ορισμένα από τα τραπέζια, ενώ από το ταβάνι δεν κρεμόταν καμία λάμπα, ούτε, φυσι-

κά, πολύφωτο. Ο χώρος μύριζε φαγητό, ποτό, καπνό, και ιδρώτα. Γάτες περιφέρονταν από δω κι από κει, αναζητώντας πεταμένα αποφάγια· κάποιες ήταν αξιοσημείωτα παχιές. Ένας μεγάλος, μαύρος, λιγνός σκύλος στεκόταν κοντά στον πάγκο του μπαρ, ακίνητος, με μάτια παρατηρητικά και βλέμμα επικίνδυνο.

Η Άνμα'ταρ διέσχισε την τραπεζαρία, με τον Σέλιρ'χοκ και τον Δάρυλμος στο κατόπι της. Μερικοί από τους πελάτες τούς κοίταξαν· κανένας, όμως, δε φάνηκε να τους δίνει ιδιαίτερη σημασία.

Η γυναίκα πίσω από τον πάγκο του μπαρ ήταν ερυθρόδερμη και είχε μακριά, μαύρα μαλλιά. Από τη μέση και πάνω φορούσε μόνο έναν στηθόδεσμο και πέτσινια περικάρπια, μέσα σ'ένα απ'τα οποία ήταν θηκαρωμένο ένα ξιφίδιο. Από τη μέση και κάτω, η ενδυμασία της ήταν κρυμμένη από το παλιό, γεμάτο τρύπες και χαρακιές έπιπλο.

Η Άνμα σκέφτηκε ότι η γυναίκα του μπαρ τής έμοιαζε, ύστερα από τη μεταμφίεση που της είχε κάνει ο Δάρυλμος: η μάγισσα ήταν τώρα ερυθρόδερμη (τουλάχιστον, εκεί όπου το δέρμα της φαινόταν), και είχε μακριά, μαύρα μαλλιά.

«Θέλουμε να κλείσουμε δωμάτια,» είπε η Άνμα στη γυναίκα του μπαρ. «Για έξι.»

Εκείνη τούς κοίταξε. «Τρεις φαίνεται νάστε.»

«Οι φίλοι μας θάρθουν σε λίγο.»

«Δύο τρίκλινα είναι καλά;»

«Υποθέτω πως ναι.»

«Πόσο καιρό θα καθίσετε;»

«Θα δείξει.»

Η Άνμα'ταρ πλήρωσε τη γυναίκα για την πρώτη βραδιά και, μετά, απομακρύνθηκε απ'το μπαρ μαζί με τον Σέλιρ'χοκ και τον Ράθνη. Βρήκαν ένα άδειο τραπέζι και κάθισαν.

Μια σερβιτόρα τούς πλησίασε, ρωτώντας τι ήθελαν να παραγγείλουν.

«Η Σιλάνα δε μας είχε προειδοποιήσει ότι μπορεί να μας έδιωχναν,» είπε η Ιωάννα, καθώς απομακρύνονταν απ'την οικία του Κέλκιλ και βάδιζαν μέσα σ'ένα σκιερό σοκάκι.

«Ακριβώς το ίδιο σκεφτόμουν κι εγώ,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, προβληματισμένα. Και είπε: «Είχες περάσει πρόσφατα από τη δίοδο που οδηγεί στην Αρβήντλια, έτσι δεν είναι, Ιωάννα;»

Η Μαύρη Δράκαινα κατένευσε.

«Δεν είχες έρθει σε επαφή με τον Κέλκιλ, όμως· επομένως, τι τρόπο είχες χρησιμοποιήσει για να περάσεις;»

«Είχαμε όχημα μαζί μας, και ήμασταν αρκετά τυχεροί ώστε, επίσης, να έχουμε τον Γεράρδο, που η όψη του δεν είναι γνωστή στους Παντοκρατορικούς. Έτσι, εγώ, ο Τάμπριελ'λι, και ο Σέλιρ'χοκ κρυφτήκαμε μέσα στο όχημα και, με τον Γεράρδο να οδηγεί, διασχίσαμε τη δίοδο. Στους Παντοκρατορικούς φρουρούς ο Γεράρδος είπε ότι ήταν ταξιδιώτης, και τους έδειξε μια πλαστή ταυτότητα. Στο όχημα δεν έγινε λεπτομερής έλεγχος, επειδή ήταν φανερό πως δεν ήταν φορτηγό κι επομένως δεν μπορεί να μετέφερεπραμάτεια. Χρησιμοποιήθηκε μονάχα ένα όργανο αυτόματης ανίχνευσης, το οποίο πρέπει να χειριζόταν κάποιος μάγος· αλλά, με τον Σέλιρ'χοκ και τον Τάμπριελ'λι μαζί μας, είναι να απορείς που δε βρήκε τίποτα;»

Ο Ανδρόνικος όφειλε να συμφωνήσει μ'αυτό το τελευταίο. Ο Σέλιρ'χοκ ήταν ένας ικανότατος μάγος, ενώ ο Τάμπριελ'λι ήταν ακόμα καλύτερος, σύμφωνα με τις φήμες. Πάρα πολύ ισχυρός. Επίσης, μέχρι πρότινος, ήταν ένας από τους συζύγους της Παντοκράτειρας, αλλά, ύστερα από κάποια... οράματα που είχε δει, την είχε εγκαταλείψει, αναζητώντας πράγματα που ο Ανδρόνικος δεν μπορούσε ακριβώς να καταλάβει. Τελευταία φορά που ο Πρίγκιπας είχε αντικρίσει τον Τάμπριελ ήταν λίγο προτού ένας υπερδιαστασιακός στρόβιλος τον ρουφήξει. Ο μάγος δε θα έπρεπε, κανονικά, να μπορεί να επιβιώσει από κάτι τέτοιο, όμως ο ίδιος είχε ισχυριστεί ότι θα επιβίωνε. Ο Ανδρόνικος, πάντως, δεν τον είχε ξαναδεί από τότε.

Ευτυχώς, πριν εξαφανιστεί, είχε μιλήσει στον Απολλώνιο Πρίγκιπα για ένα από τα οράματά του: του είχε πει για μια από τις εικόνες που περνούσαν μπροστά από τα πνευματικά του μάτια· και τώρα, ο Ανδρόνικος πήγαινε στην Αρβήντλια εξαιτίας αυτού του οράματος, για

να ξεκλειδώσει ένα μυστήριο που είχε μείνει για πολύ καιρό κλειδωμένο. Για να αποκωδικοποιήσει ένα μήνυμα που ίσως να φαινόταν πολύ σημαντικό για το σκοπό της Επανάστασης.

«Θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε την ίδια μέθοδο,» είπε ο Ανδρόνικος στην Ιωάννα. «Να περάσουμε τη δίοδο ισχυριζόμενοι ότι είμαστε ταξιδιώτες. Με τις μεταμφιέσεις του Δάρυλμος, δε θα είναι δύσκολο να κρυφτούμε από τα μάτια των φρουρών.»

«Δεν έχουμε όχημα, όμως, πράγμα το οποίο θα μας παρουσιάσει πρόβλημα στην Αρβήντλια. Ο Κέλκιλ υποτίθεται ότι θα είχε οχήματα και ότι θα περνούσαν από κάμποσες πόλεις της Αρβήντλια.»

«Ναι, εντάξει,» είπε ο Ανδρόνικος. «Τι θα γίνει, όμως, αν φανεί αδύνατον να επικοινωνήσουμε μαζί του; Η Σιλάνα μάς είπε ότι, λογικά, σε λίγες μέρες θα είναι έτοιμος να φύγει, αν συνεχίζει ν'ακολουθεί την τακτική που—»

«Νομίζω,» τους διέκοψε ο Ράθνης, «πως κάποιος μάς παρακολουθεί.»

Οι ψιθυριστές φωνές του Ανδρόνικου και της Ιωάννας έπαψαν, καθώς βάδιζαν μέσα στα σκιερά σοκάκια της Τόλκα. Η Μαύρη Δράκαινα καταράστηκε, εσωτερικά, που δεν είχε προσέξει ότι βρίσκονταν υπό παρακολούθηση· η κουβέντα της με τον Πρίγκιπα είχε αποσπάσει την προσοχή της, αλλά, κανονικά, αυτό δεν θα έπρεπε να είχε συμβεί! Κοιτάζοντας, φευγαλέα, πάνω απ'τον ώμο της, καθώς έστριβαν σε μια γωνία, παρατήρησε ότι, πράγματι, ο Ράθνης είχε δίκιο: τους παρακολουθούσαν. Μια σκιερή φιγούρα ερχόταν πίσω τους. Η Ιωάννα δεν μπόρεσε να διακρίνει καμία άλλη λεπτομέρεια γι'αυτήν, ούτε καν αν επρόκειτο για άντρα ή γυναίκα.

Ο Ανδρόνικος δεν προσπάθησε να δει πίσω του, καθώς είχε εμπιστοσύνη και στην Ιωάννα και στον Ράθνη, και ήξερε ότι κι οι δυο τους ήταν πολύ καλύτεροι από εκείνον σε τέτοιου είδους παιχνίδια. «Πόσοι είναι;» ρώτησε.

«Ένας,» απάντησε η Μαύρη Δράκαινα.

Ο Ράθνης ένευσε μονάχα, λιγομίλητος ως συνήθως.

«Από την οικία του Κέλκιλ μάς έχει πάρει από πίσω;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Δεν αποκλείεται,» είπε η Ιωάννα· «εξάλλου, δεν είμαστε παρά πέντε βήματα απόσταση από εκεί. Πότε τον εντόπισες εσύ, Ράθνη;»

«Μόλις τον εντόπισα, σας ειδοποίησα.»

Ο Ανδρόνικος λοξοκοίταξε την Ιωάννα. «Πράκτορας της Παντοκρατειρας;» Αν οι Παντοκρατορικοί είχαν υποψιαστεί ότι ο Κέλκιλ περνούσε παρανόμους στην Αρβήντλια μέσα στα οχήματά του, τότε πιθανώς να κατασκόπευαν το σπίτι του, σκέφτηκε ο Πρίγκιπας. Ήταν μια συνηθισμένη τακτική τους. Και, όταν έβρισκαν κάποιο στοιχείο, ή θα τον κατέστρεφαν φανερά, ή θα τον έκανα να «εξαφανιστεί» (με διάφορους τρόπους), ή θα τον εκβίαζαν, προκειμένου να τους υπηρετήσει ακριβώς όπως επιθυμούσαν –εν ολίγοις θα τον καθιστούσαν σπιούνο τους.

Τα μάτια της Ιωάννας στένεψαν. «Ό,τι κι αν είναι, ας μην τον οδηγήσουμε στους άλλους. Ας δούμε μέχρι πού είναι πρόθυμος να μας ακολουθήσει.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε.

Και συνέχισαν να βαδίζουν, πηγαίνοντας προς το λιμάνι και σε μέρη που ήταν σκοτεινά.

Η Ιωάννα είδε ότι ο κατάσκοπος εξακολουθούσε να βρίσκεται στο κατόπι τους. Θέλει να μάθει τον προορισμό μας, συμπέρανε. Επομένως, μάλλον είναι Παντοκρατορικός. Αν ήταν κάποιος ληστής, θα είχε σφυρίξει στα φιλαράκια του ως τώρα, για να μας την πέσουν.

Καθώς έστριψαν, πρόσεξε μια σκάλα στ'αριστερά της. «Καλά είμαστε εδώ,» είπε στους συντρόφους της. «Ήρθε η ώρα να τον ξεφορτωθούμε. Ανδρόνικε, θα συνεχίσεις να βαδίζεις; Ράθνη, θα κρυφτείς εκεί.» Έδειξε ένα στενωρύμι στα δεξιά: τίποτα περισσότερο από μια χαραμάδα ανάμεσα σε δυο παλιά πέτρινα χτίρια.

Δεν περίμενε απάντηση· αμέσως, έτρεξε πάνω στη σκάλα, τραβώντας ένα ξιφίδιο μέσα απ'τα ρούχα της.

Ο Ανδρόνικος δεν της έφερε αντίρρηση, καταλαβαίνοντας το σχέδιό της. Συνέχισε να βαδίζει στο σοκάκι, πιάνοντας, συγχρόνως, το πιστόλι του και απασφαλίζοντάς το.

Ο Ράθνης χώθηκε στις σκιές του σοκακιού, κι εξαφανίστηκε μέσα στο σκοτάδι.

Η Ιωάννα αφουγκράστηκε: τα βήματα του κατασκόπου ίσα που ακούγονταν, καθώς ζύγωνε. Δεν ήταν κακός στη δουλειά του. Αλλά δεν μπορεί να παραβγεί με μια Μαύρη Δράκαινα. Η Ιωάννα λύγισε το σώμα της, ετοιμάζοντας τον εαυτό της για επίθεση.

Ο άγνωστος παρουσιάστηκε, φορώντας κάπα και κουκούλα – μια ακόμα απ’τις σκιές της νύχτας.

Η Ιωάννα τινάχτηκε.

Το μμποτοφορεμένο πόδι της τον κλότσησε στο πλάι του κεφαλιού, κάνοντάς τον να χάσει την ισορροπία του και να πέσει στα γόνατα, αιφνιδιασμένος.

Το χέρι του πήγε, ενστικτωδώς, στο πιστόλι στη ζώνη του, για να το τραβήξει–

Το γόνατο της Ιωάννας κοπάνησε πάνω στο πρόσωπό του, σπάζοντας τη μύτη του. Ο άντρας σωριάστηκε, αναίσθητος.

Ο Ράθνης είχε ήδη ξεπροβάλει απ’το στενωρύμι και πλησιάζει.

«Τράβηξέ τον μέσα,» του είπε η Ιωάννα.

Εκείνος έπιασε τον άγνωστο απ’τα χέρια και, γρήγορα, τον έσυρε. Η Μαύρη Δράκαινα ακολούθησε τον Ράθνη στο στενωρύμι· το ίδιο κι ο Ανδρόνικος.

Μέσα στο σκοτάδι, ο Πρίγκιπας της Απολλώνιας άναψε έναν μικρό φακό και φώτισε το πρόσωπο του κατασκόπου. Δεν ήταν κάποιος που γνώριζε. Έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στην Ιωάννα, μήπως τον ήξερε εκείνη, αλλά η Μαύρη Δράκαινα κούνησε το κεφάλι. Ο άντρας ήταν χρυσόδερμος με κοντά, πορφυρά μαλλιά· αίμα κυλούσε από τη μύτη του.

Η Ιωάννα έψαξε, εσπευσμένα, τα ρούχα του, μα δε βρήκε τίποτα το αξιοσημείωτο, τίποτα που μπορούσε να τους πει ποιος ήταν. Είχε, ωστόσο, κάμποσα όπλα επάνω στο άτομό του. Και δεν ήταν όπλα τρίτης κατηγορίας.

«Παντοκρατορικός πρέπει νάναι,» είπε η Μαύρη Δράκαινα. «Σίγουρα.»

«Αρα, παρακολουθούσαν την οικία του Κέλκιλ,» συμπέρανε ο Ανδρόνικος. «Λες γι’αυτό να μας έδιωξε ο έμπορος; Επειδή ήξερε πως τον κατασκοπεύουν και δεν ήθελε να δώσει δικαιώματα;»

«Ίσως. Αλλά δεν μπορούμε να είμαστε βέβαιοι. Όχι ακόμα, τουλάχιστον.»

«Πάμε στο πανδοχείο. Κι ας ελπίσουμε ότι δε συμβαίνει κι εκεί τίποτα παράξενο που δεν ήξερε η Σιλάνα...»

«Καλ'σπέρα, φιλαράκια.»

Ο άντρας που ζύγωσε το τραπέζι τους ήταν ψηλός με δέρμα λευκόροζ και φαρδείς ώμους. Φορούσε τριμμένη τουνίκα και υφασμάτινο παντελόνι με τουλάχιστον δύο αμέσως φανερές τρύπες. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα και σγουρά, το πρόσωπό του αξύριστο. Τα μάτια του έμοιαζαν θολά. Στο αριστερό χέρι βαστούσε ένα αναμμένο τσιγάρο.

Ο Σέλιρ'χοκ ύψωσε το βλέμμα του από το φαγητό του (σούπα με Σάρντλια μανιτάρια του βουνού) και κοίταξε τον άντρα. «Καλησπέρα,» του είπε στη Συμπαντική Γλώσσα, αφού κι εκείνος σ' αυτή τη γλώσσα είχε μιλήσει.

«Λέμε να στήσουμε ένα παιχνιδάκι, εκεί πέρα, μαζί με κάτι άλλους...» Ο άντρας έστρεψε το βλέμμα του σ' ένα μεγαλύτερο τραπέζι, γύρω απ' το οποίο ήταν συγκεντρωμένοι τρεις άντρες και μια γυναίκα. Τράπουλες και πούλια φαίνονταν απλωμένα κοντά στη λάμπα λαδιού, ανάμεσα σε ποτήρια με ποτά και μπουκάλια. «Γουστάρετε ναρθείτε; Δε θα παίξουμε τίποτα μεγαλοποσά... χε-χε... Κάτι ψιλά, μόνο, για να περάσ' η βραδιά.»

«Σ' ευχαριστούμε, αλλά θα πρέπει ν' αρνηθούμε.»

«Δεν είμαστε κλέφτες, άμα σκέφτεσ' αυτό.»

«Δε σκέφτομαι αυτό. Είμαστε, όμως, κουρασμένοι απ' το ταξίδι μας.»

«Ααα, κρίμα. Αλλά δεν πειράζει. Καλή σας βραδιά, φιλαράκια.»

Ο άντρας απομακρύνθηκε, πηγαίνοντας σ' ένα άλλο τραπέζι παραδίπλα και λέγοντας, μάλλον, τα ίδια.

«Δε μας ρώτησες εμάς, μάγε,» είπε ο Δάρυλμος στον Σέλιρ'χοκ. «Ίσως να θέλαμε να δοκιμάσουμε την τύχη μας.»

«Ο Πρίγκιπας μας δε νομίζω να το θεωρούσε συνετό,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ.

«Επιπλέον,» πρόσθεσε η Άνμα, «αν θες τόσο να παίζεις, μπορείς να πας.»

«Ούτε αυτό, πιστεύω, θα ήταν συνετό,» τόνισε ο Σέλιρ.

«Δεν έχετε καθόλου πλάκα.» Ο Δάρυλμος ήπια μια γουλιά απ'τη μπίρα του. «Παρεμπιπτόντως, αυτό το πράμα είναι σα νάχουν κατουρήσει τούτες οι γάτες μέσα του!» Έσπρωξε με το πόδι μια απ'τις γάτες που είχε ζυγώσει το τραπέζι τους, κοιτάζοντας επάνω και νιαουρίζοντας απαιτητικά. «Στη Βίηλ, ο ζύθος δεν είναι έτσι, φίλοι μου. Καθόλου έτσι.»

Η Άνμα πήρε μια λωρίδα κρέατος από το πιάτο της και την έριξε στη γάτα, η οποία την πάτησε με τα μπροστινά της πόδια κι άρχισε να τη μασουλά.

Ο Δάρυλμος αναποδογύρισε τα μάτια. «Γιατί το έκανες τώρα αυτό, μάγισσα; Δε θα μας αφήσουν σε ησυχία!»

«Έχουμε παρέα,» παρατήρησε ο Σέλιρ, κοιτάζοντας τους τρεις ανθρώπους που είχαν μόλις μπει στο Σιωπηλό Ερπετό και πλησίαζαν το τραπέζι τους.

Ο Ανδρόνικος, η Ιωάννα, και ο Ράθνης πήραν καρέκλες και κάθισαν κοντά τους. Ίσα-ίσα χωρούσαν γύρω απ'το μικρό τραπέζι, το οποίο δεν έμοιαζε να στέκεται και πολύ καλά στα τρία πόδια του, καθώς το ένα ήταν ελαφρώς κοντύτερο από τα άλλα δύο.

«Συναντήσατε κανένα πρόβλημα;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Κανένα,» αποκρίθηκε η Άνμα. «Εσείς;»

«Δυστυχώς, ναι. Φαίνεται πως, τελικά, δε θα είναι τόσο εύκολο να φύγουμε από τη διάσταση.» Και τους εξήγησε τι είχε γίνει στην οικία του Κέλκιλ, καθώς και τι είχε γίνει ύστερα με τον –πιθανώς Παντοκρατορικό– κατάσκοπο.

«Το σπίτι του εμπόρου πρέπει νάναι υπό παρακολούθηση,» είπε η Άνμα.

Η Ιωάννα ένευσε, καπνίζοντας ένα τσιγάρο. «Αυτό είναι προφανές. Και ίσως αυτός νάναι κι ο λόγος που δεν δέχτηκε να μας μιλήσει. Αλλά δε μπορούμε να είμαστε σίγουροι...»

«Τι άλλος λόγος να υπάρχει, δηλαδή;»

«Ο φρουρός στην είσοδο μάς είπε ότι ο έμπορος δεν είναι καλά...»

«...και δεν πρέπει να έλεγε ψέματα,» πρόσθεσε ο Ανδρόνικος. «Δε χρειαζόταν καν να το πει αυτό· μας είχε ήδη διώξει, ισχυριζόμενος ότι ο Κέλκιλ δε μας περίμενε.»

Η Ιωάννα ένευσε. «Ναι. Άρα, ο έμπορος, όντως, δεν ήταν καλά, ό,τι κι αν σημαίνει αυτό.»

«Ίσως, βέβαια, νάναι και κάτι ασήμαντο. Μπορεί απλά νάχε πονοκέφαλο ή να ήταν κουρασμένος εκείνη την ώρα.»

«Μπορεί.»

Ο Σέλιρ'χοκ είπε: «Το βασικό ερώτημα είναι, τι θα κάνουμε τώρα. Πώς θα πάμε στην Αρβήντλια;» Κοίταξε την Ιωάννα. «Όπως πήγαμε και την προηγούμενη φορά;»

«Την προηγούμενη φορά, είχαμε όχημα μαζί μας· τώρα, δεν έχουμε.»

«Το ξέρω. Αλλά τι άλλη λύση υπάρχει;»

«Νομίζω,» είπε η Ιωάννα, «ότι χρειαζόμαστε περισσότερες πληροφορίες για τον Κέλκιλ. Υποπτεύομαι πως η Σιλάνα δεν ήξερε αρκετά για την τωρινή του κατάσταση.»

«Και πιστεύεις πως έχουμε χρόνο να μάθουμε πιο πολλά γι'αυτόν; Μονάχα να περάσουμε τη δίοδο θέλουμε, εξάλλου· δε μας απασχολεί ο ίδιος ο έμπορος.»

«Σωστά,» αποκρίθηκε η Ιωάννα. «Ωστόσο, μην ξεχνάς, Σέλιρ, ότι ο έμπορος έχει οχήματα που θα μας βοηθήσουν να ταξιδέψουμε μέσα στην Αρβήντλια· επομένως, δεν μας είναι αμελητέος. Ίσως, μάλιστα, να μας είναι απαραίτητος.»

Ο Ανδρόνικος είπε: «Αν δεν κάνω κάποιο τραγικό λάθος, υπάρχει ένας σύνδεσμός μας στην Τόλκα—»

Η Ιωάννα ένευσε αμέσως. «Ακριβώς. Αυτόν σκεφτόμουν κι εγώ. Θα πάω, όμως, να τον επισκεφτώ το πρωί, γιατί τώρα, υποθέτω, θα είναι απασχολημένος.»

• 3 •

Χάρκελμ, τον έλεγαν, και το επίσημο επάγγελμά του ήταν συνοδός: που ήταν ευγενικότερο από το να τον αποκαλεί κανείς πόρνο. Πρόσφερε ερωτικές υπηρεσίες σε γυναίκες –και, ορισμένες φορές, σε άντρες– επί πληρωμή. Το ανεπίσημό του επάγγελμα (που, ασφαλώς, ελάχιστοι γνώριζαν) ήταν σύνδεσμος της Επανάστασης, και κατάσκοπος. Συνήθως, εργαζόταν τα βράδια, οπότε η Ιωάννα ήξερε ότι θα έπρεπε να πάει να τον βρει το πρωί.

Διανυκτέρευσε, μαζί με τον Ανδρόνικο και τον Ράθνη, στο ένα από τα δύο δωμάτια που είχε κλείσει η Άνμα’ταρ στο Σιωπηλό Ερπετό. Ο χώρος ήταν στενός και επάνω στα στρώματα κυκλοφορούσαν κοριοί. Ετούτο το πανδοχείο, προφανώς, δεν ήταν και το καλύτερο μέρος για να μείνει κανείς, αλλά αφού το είχε προτείνει η Σιλάνα....

«Έχω την αίσθηση,» είπε, μέσα στο σκοτάδι, ο Ανδρόνικος στην Ιωάννα, «ότι κοιμάμαι με παρέα.»

Η Μαύρη Δράκαινα μειδίασε, και άπλωσε το χέρι της για να τον αγγίξει. Βρήκε τον πήχη του. «Να έρθω κι εγώ στην παρέα σας;»

Τον άκουσε να γελά. «Μόνο αν πιστεύεις ότι δε θα ενοχληθεί ο Ράθνης.»

Ο Πρίγκιπας της Απολλώνιας και η Μαύρη Δράκαινα ήταν εραστές από προτού ξεκινήσει επίσημα η Επανάσταση· προτού η Απολλώνια αποτινάξει τον ζυγό της Παντοκρατορίας και αποτελέσει πυρήνα αντίστασης στο Γνωστό Σύμπαν. Η Παντοκράτειρα ίσως και να γνώριζε για τη σχέση τους, μα δεν την ενδιέφερε· εξάλλου, μπορούσε να έχει όποιον άντρα ήθελε.

«Ο Ράθνης είναι Αρβήντλιος,» ψιθύρισε η Ιωάννα στον Ανδρόνικο, «κι αυτό σημαίνει ότι, ακόμα κι αν τώρα δεν κοιμάται, ή ακόμα κι αν καταλάβει κάτι, θα φανεί διακριτικός.»

«Αφού το νομίζεις...» Ο Ανδρόνικος ήταν σεμνότυφος, ορισμένες φορές, είχε παρατηρήσει η Ιωάννα. Ίσως να έφταιγε η αριστοκρατική του καταγωγή από την Απολλώνια, υπέθετε.

Κατέβηκε απ'το κρεβάτι της και γλίστρησε στο κρεβάτι του, και μέσα στα χέρια του που ήταν έτοιμα να τυλιχτούν γύρω απ'τη μέση της.

Ο Ράθνης, πράγματι, δεν έδωσε κανένα σημάδι ότι τους είχε καταλάβει.

Το πρωί, η Ιωάννα είδε ότι η μάσκα του Ανδρόνικου είχε διαλυθεί· το χρυσό του δέρμα είχε κομματιαστεί, για να αποκαλύψει από κάτω λευκό-ροζ δέρμα. Επίσης, η μαύρη βαφή είχε αρχίσει να φεύγει απ'τα μαλλιά του. Και τούτο δεν είχε συμβεί μόνο σ'εκείνον· είχε συμβεί και στην Ιωάννα: δεν είχε πλέον μαύρο δέρμα, ούτε πράσινα μαλλιά. Προς στιγμή, πίστεψε ότι η καταστροφή της μεταμφίεσής τους οφειλόταν στις νυχτερινές τους δραστηριότητες, αλλά, ύστερα, είδε ότι και η μάσκα του Ράθνη είχε διαλυθεί.

«Ο Δάρυλμος μάς το είπε ότι δε θα κρατούσαν για πολύ,» της θύμισε ο Ανδρόνικος.

«Θα φορέσω την κουκούλα της κάπας μου. Δε νομίζω κανέναν να με σταματήσει για να με ελέγξει.» Η Ιωάννα πήρε την ελαφριά κάπα από εκεί όπου την είχε τυλίξει και την έριξε στους ώμους της, δένοντάς την. «Όσο θα λείπω, ρώτησε τον Δάρυλμος αν μπορεί να μας φτιάξει κι άλλες μάσκες, γιατί δεν ξέρουμε, τελικά, πόσο ίσως χρειαστεί να μείνουμε εδώ.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε. «Θα μας έκανε καινούργιες μάσκες, ούτως ή άλλως, προτού ξεκινήσουμε για τη δίοδο της Αρβήντλια –και, μάλιστα, καλύτερες από τις προηγούμενες. Δε θυμάσαι τι είχε πει; Αυτές που θα έφτιαχνε για να περάσουμε τον ποταμό και να μπούμε στην Τόλκα ήταν πρόχειρες.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Ιωάννα. «Πηγαίνω.» Έχοντας πάρει μαζί της ό,τι πιθανώς να της χρειαζόταν, άνοιξε τη μικρή πόρτα του στενόχωρου δωματίου και έφυγε.

Κατέβηκε στο ισόγειο του Σιωπηλού Ερπετού, διέσχισε την τραπεζαρία, που δεν είχε ούτε τον μισό κόσμο απ'ό,τι χτες βράδυ, και βγήκε στους λιθόστρωτους δρόμους της Τόλκα.

Θυμόταν πού ήταν το σπίτι του Χάρκελμ, κι έτσι βάδισε κατευθείαν προς τα εκεί, ενώ, συγχρόνως, είχε το νου της μήπως κανείς την παρακολουθούσε. Όχι, βέβαια, πως είχε λόγο να πιστεύει κάτι τέτοιο,

όμως μια Μαύρη Δράκαινα ήταν πάντοτε προσεχτική. Δευτέρα φύση, αδύνατον να ξεπεραστεί.

Καθώς πήγαινε στον προορισμό της και έτυχε να περνά από έναν δρόμο δίπλα από το λιμάνι, παρατήρησε ότι κάτι γινόταν εκεί, κοντά στις αποβάθρες. Κόσμος είχε συγκεντρωθεί, για να κοιτάξει. Ένα μεγάλο καράβι είχε αγκυροβολήσει, και κάτι πρέπει να έβγαινε από μέσα. Κάτι μεγάλο. Εμπορεύματα; Δε μπορεί να ήταν εμπορεύματα· δε θα γινόταν τόση φασαρία.

Παρακινημένη από την περιέργεια, η Ιωάννα ζύγωσε, και είδε ότι, πράγματι, δεν ήταν εμπορεύματα αυτά που έβγαιναν από το πλοίο.

Αεροπλάνα ήταν. Μαχητικά. Αυτά που χρησιμοποιούσαν οι Παντοκρατορικοί όταν ήθελαν να κάνουν πόλεμο. Γιατί τα έφερναν εδώ, στην Τόλκα; Απ'όσο γνώριζε η Ιωάννα, δεν υπήρχε κανένα ανοιχτό μέτωπο στη Σάρντλι· και σίγουρα όχι σε τούτα τα μέρη της Σάρντλι, που ελέγχονταν πολύ στενά από τις Παντοκρατορικές δυνάμεις.

Τα αεροπλάνα ήταν φορτωμένα σε μεγάλα φορτηγά οχήματα, που έβγαιναν, το ένα μετά το άλλο, από το πελώριο καράβι, το οποίο δεν ήταν ατμόπλοιο (τα ατμόπλοια της Σάρντλι ήταν επικίνδυνα να εκραγούν, και, μάλλον, οι Παντοκρατορικοί δεν ήθελαν να το ρισκάρουν με τόσα αεροσκάφη επάνω), αλλά πρέπει να κινιόταν με ενέργεια ρυθμιζόμενη από μάγους στο εσωτερικό του.

Μονάχα ένας λόγος μπορεί να υπάρχει, για να φέρνουν μαχητικά αεροπλάνα εδώ... ή, τουλάχιστον, μονάχα έναν λόγο μπορούσε να σκεφτεί η Ιωάννα... Τα πηγαίνουν στη δίοδο. Τη δίοδο που οδηγεί στην Αρβήντλια.

Συνοφρυώθηκε. Είχε ξεσπάσει πόλεμος εκεί; Δεν είχε πληροφορηθεί κάτι τέτοιο. Ούτε νόμιζε ότι κι ο Ανδρόνικος το είχε πληροφορηθεί. Πρέπει να ήταν πρόσφατο, πολύ πρόσφατο.

Καλύτερα, όμως, να πάω στη δουλειά μου.

Άρχισε πάλι να βαδίζει προς το σπίτι του Χάρκελμ.

Ή, ίσως...

Το χέρι της γλίστρησε μέσα στην κάπα της.

Ο Ανδρόνικος άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και άκουσε την Ιωάννα να του λέει για τα αεροσκάφη στο λιμάνι της Τόλκα. Εκείνη τη στιγμή, βρισκόταν στο δωμάτιο της Άνμα, του Σέλιρ, και του Δάρυλμος, μαζί με τον Ράθνη –και το στενό μέρος ίσα που τους χωρούσε.

«Δε θα το πιστέψετε,» είπε ο Ανδρόνικος στους συντρόφους του, κλείνοντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό.

«Κάτι κακό, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ, καθώς ήταν καθισμένος οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι του. Το μακρύ του ραβδί ήταν ξαπλωμένο πλάι του, καλυμμένο κατά το ένα τρίτο με μικροσκοπικά κάτοπτρα, κρύσταλλα, και κυκλώματα. Μέχρι στιγμής, το είχε τυλιγμένο με χοντρά υφάσματα και κρεμασμένο από τον σάκο στην πλάτη του, για να μη δίνει στόχο· εδώ, όμως, μέσα στο δωμάτιο, μάλλον δεν έβρισκε λόγο να το κρατά κρυμμένο. Επιπλέον, απ'ό,τι ήξερε ο Ανδρόνικος, το ραβδί τον βοηθούσε στις μαγείες του.

«Δε γνωρίζω αν είναι 'κακό' ακριβώς, πάντως είναι... περίεργο.» Και τους είπε ό,τι του είχε πει η Ιωάννα.

«Νομίζω πως θα έπρεπε να ρίξουμε μια ματιά,» πρότεινε η Άνμα'ταρ.

«Σε πόση ώρα θα έχεις έτοιμες τις μεταμφιέσεις μας;» ρώτησε ο Ανδρόνικος τον Δάρυλμος.

«Αν θέλεις τις καλύτερες μεταμφιέσεις που σου είχα πει, Πρίγκιπά μου, αυτές θα χρειαστούν χρόνο. Αν θέλεις τις ίδιες μεταμφιέσεις όπως όταν διασχίσαμε τον ποταμό, τότε ο χρόνος που χρειάζεται είναι λίγος. Αλλά να ξέρεις ότι τα υλικά μου τελειώνουν. Είχα μαζέψει κάποιες φυτικές ουσίες, καθώς ερχόμασταν, και δε μου έχει μείνει κανένα μεγάλο περίσσειμα.»

«Δε χρειάζονται μεταμφιέσεις για να ρίξουμε μια ματιά,» παρενέβη η Άνμα'ταρ. «Θα πάω εγώ να δω τι γίνεται.»

«Όχι,» διαφώνησε ο Σέλιρ'χοκ· «καλύτερα να πάω εγώ. Είμαι λιγότερο γνωστός. Και οι Παντοκρατορικοί, σίγουρα, θα φρουρούν την περιοχή, για να μη χτυπήσει κανείς τα αεροσκάφη τους.» Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, χωρίς να πάρει το ραβδί του.

Ο Ράθνης τον σταμάτησε, βάζοντας το χέρι του στον ώμο του Σέλιρ'χοκ. «Θα πάω εγώ, Σέλιρ.»

Εκείνος συνοφρυώθηκε.

«Είσαι μάγος. Ίσως ο Πρίγκιπας μας να χρειαστεί τις υπηρεσίες σου. Κι αν είναι να συμβεί κάτι, καλύτερα να συμβεί σε μένα, που η χρησιμότητά μου είναι μικρότερη.»

«Κανενός η χρησιμότητα δεν είναι ‘μικρότερη’, Ράθνη,» είπε ο Ανδρόνικος. «Και ο Σέλιρ’χοκ έχει μαύρο δέρμα, που είναι πιο συνηθισμένο στη Σάρντλι, ενώ εσύ είσαι ολόλευκος κι έτσι θα ξεχωρίζεις. Εκείνος θα πάει.»

Η Ιωάννα πλησίασε τη γυαλιστερή, κόκκινα βαμμένη πόρτα. Ύψωσε το χέρι της και χτύπησε με τις φάλαγγες των δαχτύλων. Περίμενε λίγο και, μετά, ένας άντρας άνοιξε. Ήταν ψηλός και ερυθρόδερμος, με πλούσια αλλά όχι μακριά, μαύρα, σπαστά μαλλιά. Το πρόσωπό του ήταν φρεσκοξυρισμένο. Μια μεταξωτή ρόμπα τον έντυνε, η οποία ήταν ανοιχτή στο στέρνο· και το στήθος του Χάρκελμ δεν ήταν καθόλου άσχημο, όφειλε να παραδεχτεί η Ιωάννα.

«Ο ήλιος βρίσκεται χαμηλά κάτω από το φεγγάρι,» του ψιθύρισε, μέσα απ’τη σκιά της κουκούλας της.

«Αλλά δε χρειάζεται παρά λίγος κόπος για να τον βγάλουμε από τον βυθό,» αποκρίθηκε ο άντρας, ακριβώς όπως έπρεπε. «Πέρασε.»

Η Ιωάννα μπήκε σ’ένα όμορφα διακοσμημένο καθιστικό, καθώς ο Χάρκελμ παραμέριζε από το κατώφλι. Ζωγραφικοί πίνακες υπήρχαν στους τοίχους, καθώς και μια ταπετσαρία κυνηγιού. Μαλακοί σοφάδες και πολυθρόνες ήταν ολόγυρα. Μια γλυκιά μυρωδιά πλανιόταν στο χώρο, αναμφίβολα από την καύση κάποιου αρωματικού φυτού.

«Είμαστε μόνοι;» ρώτησε η Ιωάννα.

Ο Χάρκελμ έκλεισε την πόρτα. «Ναι.»

Η Ιωάννα έβγαλε την κουκούλα της.

Ο Χάρκελμ χαμογέλασε, γιατί τη γνώριζε. «Καλωσόρισες, Μαύρη Δράκαινα. Τι θα μπορούσα να κάνω για σένα;» Πλησίασε μια μικρή κάβα του καθιστικού.

«Μερικές πληροφορίες θέλω.»

«Μόνο;» Ο Χάρκελμ γέμισε δύο ποτήρια από ένα μπουκάλι, και της πρόσφερε το ένα.

Η Ιωάννα κοίταξε το βαθυκόκκινο ποτό. «Τι είναι;»

«Τάο βις. Φτιάχνεται από την ανάμιξη υπόγειου οίνου με ένα είδος κουκουνάρας που βρίσκεται στα δάση νότια της λίμνης Κρούκ'φα. Νομίζω ότι θα σου αρέσει.» Ήπια μια γουλιά.

«Δεν έχω φάει τίποτα απ'το πρωί,» είπε η Ιωάννα. «Ελπίζω να μη μου κάνει το στομάχι άνω-κάτω.» Δοκίμασε το ποτό, και διαπίστωσε ότι είχε γλυκιά γεύση. «Καλό φαίνεται.»

«Και είναι δωρεάν,» της είπε ο Χάρκελμ. «Ό,τι άλλο θέλεις, πάει στη μισή τιμή,» πρόσθεσε, στεκόμενος εμπρός της.

Η Ιωάννα αναρωτήθηκε αν το τάο βις, το άρωμα του Χάρκελμ, ή η ίδια η παρουσία του έκανε το σώμα της να ανταποκριθεί ερωτικά. Αισθάνθηκε τα στήθη της να πιέζονται μέσα στο στηθόδεσμό της. Έκανε μερικά βήματα παραδίπλα, στρέφοντας την πλάτη στον ερυθρόδερμο άντρα και απομακρυνόμενη. «Κάποια άλλη στιγμή, ίσως. Τώρα, μ'ενδιαφέρει να μάθω για έναν συγκεκριμένο έμπορο. Κέλκιλ, τον λένε. Τον ξέρεις;»

«Ναι,» είπε ο Χάρκελμ. «Ακουστά μόνο, βέβαια. Από φήμες και τα λοιπά. Τι θες να μάθεις γι'αυτόν;» Ήπια μια γουλιά τάο βις. Το βλέμμα του έμοιαζε να τη γδύνει, παρατήρησε η Ιωάννα, που τώρα είχε στραφεί πάλι να τον αντικρίσει. Μα την Έχιδνα, πώς το κάνει αυτό; Και πώς το κάνει χωρίς να φαίνεται γελοίο αλλά ερωτικό; Μάλλον, ήταν από τα μυστικά της δουλειάς...

«Ταξιιδεύει στην Αρβήντλια, συχνά. Θα το γνωρίζεις, υποθέτω.»

Ο Χάρκελμ ένευσε. «Το γνωρίζω. Όπως επίσης γνωρίζω ότι κάνει και κάποιες... αμφίβολες μεταφορές, ας πούμε.»

«Μεταφορές ανθρώπων.»

«Ναι. Σ'ενδιαφέρουν αυτές οι μεταφορές, σωστά;»

«Μ'ενδιαφέρει να μάθω αν είναι καλά.»

Ο Χάρκελμ συνοφρυώθηκε. «Αν είναι καλά;»

«Ναι. Έχεις ακούσει τίποτα για την υγεία του, τελευταία;»

Ο Χάρκελμ ανασήκωσε τους ώμους και κάθισε σ'έναν σοφά. «Αυτό που ξέρω δεν είναι 'τελευταία'.» Έκανε νόημα στην Ιωάννα να καθίσει πλάι του, χτυπώντας το μαξιλάρι.

Εκείνη –παρότι υποπτευόταν ότι ίσως να το μετάνιωνε τούτο– κάθισε, κρατώντας το ποτήρι με το τάο βις στα χέρια, χωρίς να πίνει. «Δεν πειράζει· πες μου.»

«Ο άνθρωπος είναι άρρωστος· αυτό είναι αρκετά γνωστό σ'όσους ακούν διάφορες φήμες. Έχει μια ασθένεια εκ γενετής. Δε θυμάμαι πώς λέγεται, αλλά τον δυσκολεύει στην αναπνοή, στο φαγητό, και στην όραση. Έχει να κάνει με κάποια βιολογική δυσλειτουργία του οργανισμού του. Παίρνει βοτάνια για να στέκεται.»

«Μάλιστα...» μουρμούρισε η Ιωάννα. Αυτό, λοιπόν, ίσως να εξηγεί το γεγονός ότι δε μας δέχτηκε... Ωστόσο, εκείνος ο Παντοκρατορικός κατάσκοπος δεν παύει να βρισκόταν κοντά στην οικία του... «Γνωρίζεις αν τον παρακολουθούν;»

«Τον Κέλκιλ; Υποθέτω, πολλοί άνθρωποι θα τον παρακολουθούν, για διάφορους λόγους.» Πίνοντας ακόμα μια γουλιά, είχε αδειάσει πλέον το μισό ποτήρι από τάο βις.

«Οι Παντοκρατορικοί;»

«Ίσως. Αλλά δεν ξέρω κάτι συγκεκριμένο.»

«Χτες, τη νύχτα, συνέβη ένα... επεισόδιο κοντά στην οικία του,» είπε η Ιωάννα. «Είχαμε πάει να του μιλήσουμε, αλλά ο φρουρός μάς είπε ότι δεν μπορούσε να μας δει· και πρόσθεσε ότι ο κύριός του δεν ήταν καλά. Οπότε, φύγαμε... και παρατηρήσαμε ότι κάποιος μάς είχε πάρει στο κατόπι. Όταν καταφέραμε να τον αδρανοποιήσουμε, ανακαλύψαμε ότι, κατά πάσα πιθανότητα, ήταν Παντοκρατορικός κατάσκοπος.»

«Χμμ.» Ο Χάρκελμ την κοίταζε, πίνοντας και, προφανώς, περιμένοντάς τη να συνεχίσει.

«Πιστεύεις ότι μας έδωσε από την οικία του λόγω της ασθένειάς του, ή επειδή γνώριζε ότι οι Παντοκρατορικοί τον παρακολουθούν;»

Ο Χάρκελμ μόρφασε. «Δύσκολο ν'απαντήσω. Μπορεί να οφείλεται είτε στο ένα είτε στο άλλο. Ίδιες πιθανότητες. Ίσως και να μην ξέρει ότι τον παρακολουθούν...

»Είχα ακούσει ότι η αρρώστια του έχει χειροτερέψει, πράγμα που, μάλλον, αληθεύει, αν αυτός είναι ο λόγος που σας έδωσε· σε διαφορετική περίπτωση, θα σας είχε δεχτεί, αφού πάντοτε παίρνει τα βοτάνια που τον κάνουν καλά.»

Η Ιωάννα ήπια μια μικρή γουλιά τσόβις, σκεπτική. «Ό,τι απ'τα δύο κι αν ισχύει, δε νομίζω πως θα ήταν συνετό να ξαναπάμε στην οικία του...»

«Ούτε κι εγώ το νομίζω. Αφού χτυπήσατε τον κατάσκοπο, θα σας περιμένουν.»

«Πώς μπορούμε, όμως, να έρθουμε αλλιώς σε επαφή μαζί του;»

«Θέλετε να σας πάει στην Αρβήντλια, ε;»

«Οπωσδήποτε.»

«Κοίτα· έτσι όπως έχουν εξελιχθεί τα πράγματα, ο καλύτερος τρόπος για να του μιλήσετε είναι όταν θα έχει βγει από το σπίτι του, για να πάει στις αποθήκες του, πιθανώς. Τις ελέγχει πριν από τα ταξίδια του στην Αρβήντλια. Περιμένετέ τον εκεί και θα τον δείτε. Γνωρίζετε πώς είναι;»

Η Ιωάννα ένευσε. «Έχουμε δει φωτογραφίες του.»

«Τότε, λοιπόν, αυτό σας προτείνω να κάνετε.»

«Πού είναι οι αποθήκες;»

Ο Χάρκελμ τής είπε.

Η Ιωάννα σηκώθηκε από τον σοφά. «Σ'ευχαριστώ.»

Εκείνος σηκώθηκε επίσης. «Έχω κατορθώσει και δυσκολότερες αποστολές. Σίγουρα δε θέλεις τίποτ'άλλο;»

Η Ιωάννα χαμογέλασε. «Όχι,» και του έδωσε το ποτήρι της με το τσόβις.

Ο Χάρκελμ την ξεπροβόδισε μέχρι την εξώπορτα του σπιτιού του. «Αν αλλάξεις γνώμη, εδώ θα είμαι,» της είπε.

«Το ξέρω.»

Η Μαύρη Δράκαινα φόρεσε την κουκούλα της και χάθηκε μέσα στους λιθόστρωτους δρόμους της Τόλκα.

Τα φορτηγά έβγαιναν το ένα μετά το άλλο από το πελώριο ποταμό-πλοιο, μεταφέροντας μικρά μαχητικά αεροπλάνα. Η τοπική Παντοκρατορική φρουρά προσπαθούσε να κάνει το περίεργο πλήθος να παραμερίσει, ώστε τα οχήματα να κινηθούν κατά μήκος του λιμανιού, κατευθυνόμενα νότια. Ήταν φανερό πως δεν είχαν σκοπό να μπουν

στους μικρούς δρόμους της Τόλκα, στους περισσότερους από τους οποίους δε θα χωρούσαν καν, και σε όσους χωρούσαν οι τροχοί τους, αναμφίβολα, θα προκαλούσαν μεγάλες ζημιές στο λιθόστρωτο, από το βάρος.

Τα αεροπλανοφόρα οχήματα σκόπευαν να βγουν από τη νότια μεριά της πόλης και να κυλήσουν επάνω στον δρόμο που ένωνε αυτήν με μια άλλη πόλη στα δυτικά: τη Νόλρι, η οποία βρισκόταν κοντά στη δίοδο για την Αρβήντλια.

Ο Σέλιρ'χοκ είχε ανεβεί σε μια πέτρινη σκάλα και παρακολουθούσε, χωρίς να χρησιμοποιεί τα κιάλια που είχε μαζί του, γιατί φοβόταν ότι αυτό πιθανώς να τραβούσε την προσοχή των πρακτόρων της Παντοκράτειρας που, σίγουρα, θα περιφέρονταν αθέατοι εδώ γύρω. Επιπλέον, δεν είχε πραγματική ανάγκη τα κιάλια· ό,τι ήταν σημαντικό να δει το έβλεπε εύκολα: οι λεπτομέρειες δεν πίστευε πως θα του αποκάλυπταν κανένα σπουδαίο μυστικό.

Μέτρησε τα αεροπλανοφόρα οχήματα που κατευθύνονταν προς τη νότια έξοδο της πόλης, κυλώντας κατά μήκος του λιμανιού. Τρία... έξι... οκτώ. Δώδεκα.

Δώδεκα αεροπλάνα για την Αρβήντλια. Αναρωτιέμαι τι θα τα κάνουν εκεί. Σ'αυτή τη διάσταση, τα πυροβόλα όπλα δεν λειτουργούσαν, ούτε οι συνηθισμένες βόμβες εκρήγνυντο· οι εκρηκτικές ύλες, που αλλού ήταν καταστροφικές, εκεί ήταν αδρανείς, και δεν είχε βρεθεί κάτι για να τις αντικαταστήσει. Επομένως, ακόμα και πόλεμο να είχαν στην Αρβήντλια οι Παντοκρατορικοί, τι θα τα έκαναν δώδεκα μαχητικά αεροσκάφη; Μονάχα μία απάντηση μπορούσε να σκεφτεί ο Σέλιρ: εκτόξευση ακατέργαστης ενέργειας κατά των εχθρών. Αλλά, για να γίνει αυτό, θα έπρεπε ένα ενεργειακό κανόνι να προσαρτηθεί σε κάθε αεροπλάνο· και επίσης σε κάθε αεροπλάνο θα έπρεπε να υπάρχει ένας μάγος του τάγματος των Τεχνομαθών. Επιπλέον, η ποσότητα ενέργειας που θα ξοδευτεί για όλα τούτα θα είναι τεράστια, δεδομένου του υψηλού ρυθμού ενεργειακής κατανάλωσης που ισχύει στην Αρβήντλια. Ενέργεια και για την εναέρια κίνηση των αεροσκαφών και για τις επιθέσεις...

Οι Παντοκρατορικοί ή έχουν τρελαθεί τελείως ή βιάζονται πολύ να εξολοθρεύσουν κάποιον, χωρίς να τους ενδιαφέρει το κόστος.

Ο Σέλιρ δεν μπόρεσε παρά να αναρωτηθεί αν είχαν, κάπως, εντοπίσει τη βάση των επαναστατών στην Αρβήντλια και γι'αυτό υπήρχε τέτοια κινητοποίηση.

Θα τους ήταν, όμως, τα αεροπλάνα απαραίτητα για να χτυπήσουν τη βάση; Το αμφέβαλλε.

Καλύτερα να επιστρέψω στον Ανδρόνικο· δε νομίζω ότι έχω κάτι άλλο να κάνω εδώ.

Τα αεροπλανοφόρα οχήματα είχαν αρχίσει να βγαίνουν από τη νότια έξοδο της Τόλκα και, σύντομα, θα κατευθύνονταν προς τη Νόλρι – απόσταση εβδομήντα-πέντε χιλιόμετρα, περίπου–, για να περάσουν τη διαστασιακή δίοδο.

Ο Σέλιρ'χοκ επέστρεψε στο Σιωπηλό Ερπετό λίγο μετά την Ιωάννα, και συνάντησε τους συντρόφους του στο δωμάτιο που, τη νύχτα, μοιραζόταν με την Άνμα'ταρ και τον Δάρυλμος. Ο χώρος ήταν στριμωγμένος με όλους τους συγκεντρωμένους εδώ.

Ο Ανδρόνικος ρώτησε τον μάγο τι είχε δει, κι εκείνος τού απάντησε, μιλώντας επίσης για τις υποθέσεις, τις υποψίες, και τα ερωτηματικά του.

«Ο Σέλιρ έχει δίκιο,» είπε η Ιωάννα· «είναι περίεργο που μεταφέρουν μαχητικά αεροπλάνα στην Αρβήντλια. Η μόνη λογική εξήγηση είναι, πράγματι, ότι σκοπεύουν να τα εξοπλίσουν με ενεργειακά κανόνια και μάγους, ώστε να χτυπήσουν κάποιον εχθρό, γρήγορα και καταστροφικά.»

«Τι εχθρό, όμως;» έθεσε το ερώτημα ο Ράθνης, που ήταν από την Αρβήντλια κι έδειχνε πολύ προβληματισμένος από την όλη κατάσταση. Η όψη του με τα γκρίζα μούσια και μαλλιά, που έμοιαζε με λύκου, τώρα έμοιαζε με αγριεμένου λύκου. «Δεν έχουν κανένα ανοιχτό μέτωπο εκεί. Τίποτα που να δικαιολογεί τα μαχητικά αεροπλάνα που φέρνουν.»

«Προφανώς,» είπε ο Ανδρόνικος, «πρόκειται για κάποια καινούργια υπόθεση. Πολύ πρόσφατη, για την οποία δεν έχουμε πληροφορηθεί.»

«Και ίσως να μας δυσκολέψει στην αποστολή μας...» πρόσθεσε η Άνμα'ταρ.

«Ίσως,» συμφώνησε ο Ανδρόνικος. «Θα δείξει. Θ'ασχοληθούμε μ'αυτό το θέμα όταν φτάσουμε στην Αρβήντλια. Για την ώρα, πρέπει να βρούμε τρόπο να πάμε εκεί.

»Δάρυλμος.» Στράφηκε στον πρασινόδερμο μασκοποιό. «Χρειάζομαι να μου φτιάξεις την καλή μεταμφίεσή σου τώρα: αυτή που θα έχω και στο ταξίδι μας. Θα προσπαθήσω να συναντήσω τον Κέλκιλ στην αποθήκη του, όπως πρότεινε ο σύνδεσμός μας. Κι εύχομαι, ετούτη τη φορά, να μπορέσω να τον βρω και να συνεννοηθώ μαζί του.»

Ο Δάρυλμος ένευσε. «Αρχίζω αμέσως, Πρίγκιπά μου. Σε καμια, μιάμιση ώρα, θα είσαι έτοιμος. Πράγμα που σημαίνει ότι θα μπορείς να πας να τον δεις ως το μεσημέρι.»

«Δεν ξέρουμε, όμως, τι ώρες ακριβώς επισκέπτεται την αποθήκη,» είπε η Άνμα'ταρ.

«Θα πρέπει να τον παραφυλάξουμε,» εξήγησε ο Ανδρόνικος· «δεν υπάρχει άλλος τρόπος.»

• 4 •

Ο Δάρυλμος έπιασε δουλειά, απλώνοντας τα σύνεργά του σ'όλο το δωμάτιο, πράγμα το οποίο ανάγκασε τους υπόλοιπους να φύγουν και να πάνε στο άλλο δωμάτιο που είχαν νοικιάσει. Μονάχα ο Ανδρόνικος έμεινε, καθώς εκείνος ήταν που θα φορούσε τη μεταμφίεση που έφτιαχνε ο μασκοποιός.

Ο Δάρυλμος καταπιάστηκε με κόλλες, βαφές, πολτούς, υγρά, τρίχες, και λεπτά δέρματα. Χρησιμοποίησε γουδιά, πινέλα, δοχεία και σταγονόμετρα, βελόνες και κλωστές, μικρές ξύλινες ράβδους, και, φυσικά, το καλούπι του προσώπου του Πρίγκιπα της Απολλώνιας, το οποίο, αυτή τη φορά, δεν προσάρμοσε πάνω στην όψη του Ανδρόνικου, αλλά το μεταχειρίστηκε για να φτιάξει εντός του μια μάσκα. Όταν την τελείωσε, την έβγαλε απ'το καλούπι και την κρέμασε από ένα ξύλινο

Τ, βάζοντας ένα ειδικό ανεμιστηράκι (που λειτουργούσε με μια βραχύβια μπαταρία) να τη στεγνώσει. Η μάσκα δεν ήταν καμωμένη έτσι ώστε να καλύπτει μόνο το πρόσωπο, αλλά ολόκληρο το κεφάλι· και ο Ανδρόνικος την κοίταζε με κάποια δυσπιστία καθώς ήταν κρεμασμένη. Θα μου κάνει; αναρωτήθηκε, γιατί του φαινόταν μικρή, σχεδόν παιδική.

Αυτό, όμως, αποδείχτηκε πως δεν ήταν παρά μια ψευδαίσθηση. Όταν στέγνωσε, ο Δάρυλμος την πέρασε άνετα πάνω από το κεφάλι του Πρίγκιπα και έκανε μερικές μικρές τελευταίες ραφές κοντά στο λαιμό, από την πίσω μεριά.

«Κοίταξε τον εαυτό σου, Πρίγκιπά μου,» του είπε, «και θαύμασε την τελειότητα της τέχνης μου!»

Ο Ανδρόνικος στράφηκε στον καθρέφτη που ο Δάρυλμος είχε κρεμάσει στον τοίχο–

–και είδε ένα πρόσωπο που παραλίγο να μην αναγνωρίσει. Ήταν μαύρο σαν μελάνι, χωρίς μούσι ή μουστάκι, και τα μαλλιά ήταν κοντοκουρεμένα και γαλανά. Δεν θύμιζε το κανονικό πρόσωπο του Πρίγκιπα ούτε καν στο γενικότερο σχήμα· τα μάγουλα έμοιαζαν πιο βαθουλά, το σαγόνι πιο τραβηγμένο.

«Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ...!» καταράστηκε ο Ανδρόνικος, κάτω απ'την ανάσα του.

«Τέλειο, έτσι;» είπε ο Δάρυλμος, χαμογελώντας πλατιά.

«Αν τύχει να ξεχάσω ποιος είμαι, θα πρέπει κάποιος άλλος να μου το θυμίσει.» Ο Ανδρόνικος πήρε το βλέμμα του από τον καθρέφτη και στράφηκε ν'αντικρίσει τον πρασινόδερμο μασκοποιό. «Είσαι ένας πολύ επικίνδυνος άνθρωπος, Δάρυλμος.»

«Με κολακεύεις, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε εκείνος, αλλά ήταν φανερό πως η φιλοφρόνηση δεν τον δυσαρεστούσε καθόλου. «Να ολοκληρώσουμε τώρα;»

«Δεν έχουμε ολοκληρώσει;»

«Τα χέρια σου...»

Ο Ανδρόνικος ύψωσε τα χέρια του και είδε ότι ήταν ακόμα λευκά-ροζ, όπως πριν. «Φυσικά,» είπε, και κάθισε.

Ο Δάρυλμος, χρησιμοποιώντας πάλι τα σύνεργά του, ετοίμασε ένα ζευγάρι γάντια και τα άφησε να στεγνώσουν. Μετά, τα πήρε από τις

ράβδους όπου τα είχε κρεμάσει και τα φόρεσε στα χέρια του Ανδρόνικου. Τα γάντια έγιναν ένα με το πετοσί του, κάνοντάς το από λευκό-ροζ, κατάμαυρο. Επίσης, τα δάχτυλά του ήταν τώρα πιο παχιά και πιο κοντά απ'ό,τι κανονικά.

Ο Ανδρόνικος ανοιγόκλεισε τις γροθιές του, μη νιώθοντας καμία αντίσταση· τίποτα που να τον δυσκολεύει. Ήταν βέβαιος ότι θα μπορούσε, άνετα, να κάνει οτιδήποτε φορώντας ετούτα τα γάντια. Ή, μάλλον, ίσως να μην ήταν σωστό να τα αποκαλεί γάντια· περισσότερο με δεύτερο δέρμα έμοιαζαν, τέλεια προσαρμοσμένο πάνω στο πρώτο.

«Κι αυτή η μεταμφίηση δεν καταστρέφεται ποτέ;» ρώτησε τον Δάρυλμος.

«Τίποτα δεν είναι άφθαρτο, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε ο μασκοποιός. «Μπορεί, όμως, να αντέξει ακόμα και χρόνια. Βέβαια, μάλλον, δε θα θες να τη φοράς για χρόνια... Όπως και νάχει, δε χρειάζεται ν'ανησυχείς ότι θα φύγει από πάνω σου στο άμεσο μέλλον. Το νερό δεν την καταστρέφει, για παράδειγμα, ούτε σκίζεται εύκολα. Επιπλέον, είναι φτιαγμένη από δέρμα που έχει πόρους· επομένως, το φυσικό σου δέρμα αναπνέει από κάτω της, και δε θα αισθανθείς καμία ενόχληση για πολύ καιρό. Ωστόσο, θα πρέπει να προσέχεις τη φωτιά και, ασφαλώς, τα χτυπήματα από λεπίδες, σφαίρες, ή βέλη. Ό,τι καταστρέφει το δέρμα καταστρέφει και τη μεταμφίεσή σου.»

«Εντάξει,» είπε ο Ανδρόνικος, καθώς σηκωνόταν από την άκρη του κρεβατιού όπου είχε καθίσει. «Μπορώ να ξεκινήσω τώρα;»

«Χωρίς καμία καθυστέρηση,» απάντησε ο Δάρυλμος. Και ρώτησε: «Θα ήθελες ν'αρχίσω να φτιάχνω και τις μεταμφιέσεις των υπολοίπων, για να είναι έτοιμες όταν θα τις χρειαστούν;»

«Ναι, γιατί όχι; Μπορείς, όμως, να το κάνεις ενώ θα λείπουν;»

Ο Δάρυλμος ύψωσε ένα του φρύδι ερωτηματικά.

«Δε σκοπεύω να πάω τελείως μόνος στις αποθήκες του Κέλκιλ,» εξήγησε ο Ανδρόνικος.

«Μην ανησυχείς· τα καλούπια για τα πρόσωπά τους τα έχω, οπότε είμαστε εντάξει.»

Ο Ανδρόνικος άνοιξε την πόρτα του τρίκλινου δωματίου, διέσχισε τον διάδρομο, και πήγε στο άλλο δωμάτιο.

«Ποιος-;» έκανε, αιφνιδιασμένη, η Άνμα'ταρ, βλέποντάς τον να περνά το κατώφλι. Ύστερα, πρόσεξε τα ρούχα του. «Πρίγκιπά μου;» έκανε, συνοφρυωμένη.

Ο Ανδρόνικος γέλασε, παρατηρώντας το πρόσωπο της μάγισσας και των υπολοίπων. «Υποθέτω, θα σας φαίνομαι, κάπως... ασυνήθιστος. Χα-χα-χα-χα...!» Έκλεισε την πόρτα πίσω του.

«Ασυνήθιστος;» είπε η Ιωάννα. «Μοιάζεις με άλλο άνθρωπο! Τελείως, όμως.»

«Αν δεν ήταν τα ρούχα σου, δε θα σε πίστευα,» δήλωσε η Άνμα'ταρ.

«Εγώ,» είπε ο Ράθνης, που είχε την πλάτη του ακουμπισμένη σε μια γωνία του δωματίου και τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του, «ακόμα έχω τις υποψίες μου.»

Ο Ανδρόνικος άνοιξε τα μπροστινά κουμπιά του πουκαμίσου του, για να δείξει ότι το πραγματικό του δέρμα ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ. «Ελπίζω αυτό να διώχνει κάθε αμφιβολία απ'το μυαλό σας.»

«Ο Ράθνης, μάλλον, αστειευόταν,» είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Αν και πάντοτε πρέπει να φυλάγεται κανείς από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας...»

«Ακριβώς,» συμφώνησε ο Ανδρόνικος. «Γι'αυτό δε θα πάω μόνος να παραφυλάξω τον Κέλκιλ. Ιωάννα, Άνμα: θα έρθετε μαζί μου. Θέλω να βεβαιωθώ ότι κανένας κατάσκοπος δεν παρακολουθεί τις αποθήκες του εμπόρου. Ή, αν, τελικά, διαπιστώσετε ότι τις παρακολουθεί, θέλω να τον απομακρύνετε, ώστε να μπορέσω να μιλήσω με τον Κέλκιλ ελεύθερα.»

«Δε θα είναι πρόβλημα,» είπε η Άνμα'ταρ, καθώς σηκωνόταν από το κρεβάτι όπου είχε μισοξαπλώσει.

«Αυτή είναι η δουλειά μας,» πρόσθεσε η Ιωάννα.

Ο Ράθνης ρώτησε: «Εμείς τι θα κάνουμε;»

«Μπορείτε να κάνετε παρέα στον Δάρυλμος,» απάντησε ο Ανδρόνικος.

Αυτό δε φάνηκε να τους χαροποίησε και πολύ.

Οι αποθήκες του Κέλκιλ –τέσσερα χτίρια καθόλου ευκαταφρόνητου μεγέθους– δεν βρίσκονταν κοντά στο λιμάνι, όπως οι αποθήκες άλλων εμπορών οι οποίοι εμπορεύονταν, κυρίως, επί του ποταμού Ράντραμ· βρίσκονταν κοντά στο κέντρο της πόλης και προς τον Βορρά, ώστε να είναι εύκολο τα οχήματα του Κέλκιλ να φεύγουν από εκεί και, βγαίνοντας από την Τόλκα, να κατευθύνονται δυτικά, στη Νόλρι και στη δίοδο για την Αρβήντλια.

Ο Ανδρόνικος, η Ιωάννα, και η Άνμα'ταρ δεν πλησίασαν όλοι μαζί, ούτε από την ίδια μεριά· πλησίασαν με κάποια χρονική διαφορά ο ένας από τον άλλο, και από διαφορετικές μεριές, ώστε, αν το μέρος παρακολουθείτο, το μυαλό που βρισκόταν πίσω από τα περίεργα μάτια να μη μπορούσε να δημιουργήσει καμία σύνδεση μεταξύ τους.

Η ζέστη ήταν δυνατή, καθότι μεσημέρι, και ο ήλιος βρισκόταν στο κέντρο του ουρανού, σαν πύρινος οφθαλμός. Ο Ανδρόνικος, κοιτάζοντας τη μεγάλη είσοδο των αποθηκών στον κεντρικό δρόμο, παρατήρησε ότι, μάλλον, κανείς δεν ήταν εδώ τώρα· η πόρτα έμοιαζε κλειδωμένη και λουκετωμένη. Θα έπρεπε, επομένως, να περιμένει. Ευτυχώς, υπήρχε μια ταβέρνα εκεί κοντά, όπου και κάθισε, παραγγέλλοντας μια μπίρα. Εκτός από εκείνον, στο μαγαζί βρισκονταν κι ένα σωρό άλλοι άνθρωποι, κυρίως της εργατικής τάξης και της μισθοφορικής. Άνθρωποι που δούλευαν για εμπόρους, ή που μπορεί να έκαναν διάφορες ευκαιριακές δουλειές. Ανάμεσά τους, ο Ανδρόνικος είδε και μερικούς Παντοκρατορικούς πολεμιστές, ντυμένους με τις άσπρες στολές τους· προφανώς, όμως, δεν ήταν εν ώρα υπηρεσίας, και, δίχως αμφιβολία, δεν μπορούσαν να τον αναγνωρίσουν. Μα τον Απόλλωνα, εδώ εγώ κοντεύω να μη μπορώ να με αναγνωρίσω!

Η Σιλάνα, καθώς έφερνε τον Ανδρόνικο και τους συντρόφους του προς τις ανατολικές όχθες του ποταμού Ράντραμ, τους είχε πει ότι ο Κέλκιλ πρέπει, λογικά, να έφευγε σε λίγες ημέρες για την Αρβήντλια, οπότε δεν είχαν πολύ καιρό στη διάθεσή τους· καλό θα ήταν να του μιλούσαν αμέσως μόλις έφταναν στην Τόλκα. Το συντομότερο δυνατό. Δεν έχει, όμως, φύγει ακόμα, σκέφτηκε ο Ανδρόνικος, πίνοντας μια γουλιά από τη μπίρα του. Αν είχε φύγει, ο Χάρκελμ θα το ήξερε. Πράγμα που σημαίνει ότι –αν, όντως, συνηθίζει να ελέγχει τις αποθήκες του προτού αναχωρήσει– θα φανεί, αργά ή γρήγορα. Κι ελπίζω να το κάνει σήμε-

ρα, γιατί δε θέλω να γίνω τακτικός πελάτης σε τούτη την ταβέρνα. Οι τακτικοί πελάτες που, κατά τα άλλα, είναι άγνωστοι στην περιοχή τραβούν ανεπιθύμητη προσοχή.

Καθώς η ώρα περνούσε και η μπίρα του είχε πλέον τελειώσει, αναρωτήθηκε τι να έκαναν η Ιωάννα και η Άνμα'ταρ. Είχαν, άραγε, εντοπίσει κάποιον Παντοκρατορικό κατάσκοπο, ή περιφέρονταν τριγύρω, παρατηρώντας και περιμένοντας; Καμία, πάντως, δεν τον είχε πλησιάσει, εδώ όπου καθόταν, ούτε του είχε κάνει νόημα να φύγει απ'την ταβέρνα ώστε να του μιλήσει. Το οποίο, κατά πάσα πιθανότητα, είναι καλό σημάδι. Οι αποθήκες του Κέλκιλ δεν πρέπει να παρακολουθούνται.

Το πρόβλημα, βέβαια, είναι πως κι ο Κέλκιλ δε φαίνεται να έρχεται...

Ο Ανδρόνικος παράγγειλε φαγητό από την ερυθρόδερμη σερβιτόρα, κι εκείνη τού έφερε το πιάτο της ημέρας: κάποιου είδους βραστό σαυροειδές με σάλτσα ντομάτα.

Το απόγευμα, όταν ο ήλιος είχε πέσει λιγάκι, ένας άντρας –ψηλός με δέρμα λευκό-ροζ και γκρίζα μούσια– τον ζύγωσε, ρωτώντας: «Φίλε, είσαι εδώ ψάχνοντας για δουλειά;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Γιατί ρωτάς;»

«Ψάχνω κάποιον για μια δουλειά που θέλω να μου κάνει. Κάποιον που ασχολείται με... διάφορες δουλειές, ξέρεις.»

«Καλή τύχη,» του ευχήθηκε ο Ανδρόνικος, ανάβοντας τσιγάρο.

Ο άντρας ανασήκωσε το καπέλο του σε χαιρετισμό. «Φχαριστώ,» αποκρίθηκε, φεύγοντας απ'την ταβέρνα.

Ο Ανδρόνικος αναρωτήθηκε αν ο άγνωστος μπορεί να ήταν ύποπτος... δηλαδή, πράκτορας της Παντοκράτειρας. Αν ήταν τέτοιος, όμως, δεν είχε δώσει κανένα σημάδι· μονάχα η συνήθης παράνοια όλων των επαναστατών είναι που μου λέει πως ίσως να ήταν.

Ωστόσο, τελειώνοντας το τσιγάρο του, ο Ανδρόνικος σηκώθηκε απ'το τραπέζι και έφυγε από την ταβέρνα· γιατί, ακόμα κι αν ο άντρας δεν ήταν πράκτορας της Παντοκράτειρας (που, μάλλον, δεν ήταν), πάλι η παρουσία του σήμαινε ότι ο Απολλώνιος Πρίγκιπας είχε αρχίσει να τραβά την προσοχή, κι αυτό ήταν κάτι που, αναμφίβολα, δεν ήθελε.

Βαδίζοντας στους γύρω δρόμους, βρήκε μια μεγάλη καμάρα που σχηματιζόταν κάτω από ένα μπαλκόνι και στάθηκε εκεί, μέσα στις

σκιές, οι οποίες ολοένα και πλήθαιναν με τον ερχομό του απογεύματος.

Η Ιωάννα παρουσιάστηκε πλάι του. «Αρχίσαμε να βαριόμαστε;»

«Λίγο. Αλλά δεν υπάρχει κάτι καλύτερο να κάνω. Βρήκατε κανένα ζευγάρι μάτια;»

«Τίποτα, μέχρι στιγμής,» είπε η Μαύρη Δράκαινα, κι απομακρύνθηκε.

Ο Ανδρόνικος άναψε άλλο ένα τσιγάρο, κοιτάζοντας τους περαστικούς στον κεντρικό δρόμο.

Το τσιγάρο δεν είχε ακόμα τελειώσει, όταν είδε τέσσερις ανθρώπους να πλησιάζουν τη μεγάλη, διπλή πόρτα της αποθήκης του Κέλκιλ και να την ξεκλειδώνουν. Ο Ανδρόνικος τούς παρατήρησε, και διαπίστωσε πως ένας απ'αυτούς ήταν ο ίδιος ο έμπορος. Τον θυμόταν από τις φωτογραφίες που του είχε δείξει η Σιλάνα. Ένας άντρας μετρίου αναστήματος, λιγάκι παχύς, με χρυσό δέρμα, καραφλό κεφάλι, και μακρύ μουστάκι. Στις φωτογραφίες ήταν ντυμένος με φαρδιά ρούχα, και το ίδιο κι εδώ.

Ο κύριος Κέλκιλ. Και δε μου μοιάζει άρρωστος. Για να δούμε τι έχει να μας πει...

Ο Ανδρόνικος βγήκε απ'τις σκιές της καμάρας, πετώντας κάτω το τσιγάρο του και σβήνοντάς το με τη μπότα. Πλησίασε τον έμπορο με γρήγορα βήματα, καθώς ένας απ'τους φρουρούς τελείωνε με το ξεκλείδωμα της πόρτας. Ένας άλλος φρουρός ήταν ο άντρας με τον οποίο ο Απολλώνιος Πρίγκιπας είχε μιλήσει στην οικία του εμπόρου, χτες βράδυ.

«Κύριε Κέλκιλ!» είπε ο Ανδρόνικος. «Θα μπορούσα να σας απασχολήσω για λίγο;»

Ο έμπορος στράφηκε να τον αντικρίσει, στενεύοντας τα μάτια. Οι φρουροί του είχαν ήδη στραφεί στον Πρίγκιπα, εκτός από αυτόν που ξεκλείδωνε την πόρτα, ο οποίος γύρισε τώρα να τον κοιτάξει. Τα χέρια τους πήγαν στις λαβές των πιστολιών στις ζώνες τους.

«Τι επιθυμείτε, κύριε;» ρώτησε ο Κέλκιλ. «Σας γνωρίζω;»

Και τώρα, ο Ανδρόνικος παρατήρησε ότι η όψη του εμπόρου ήταν... κουρασμένη, θα μπορούσε να πει. Εξουθενωμένη, σαν να είχε περάσει πολλές νύχτες άπνους. Τελικά, ίσως όντως να είναι άρρωστος. Και

ίσως, όντως, η αρρώστια του να έχει χειροτερέψει, όπως είπε ο Χάρκελμ στην Ιωάννα...

«Όχι, δε με γνωρίζετε, αλλά δεν έχει σημασία. Μ'ενδιαφέρουν κάποιες... ειδικές μεταφορές που κάνετε, προς την Αρβήντλια.»

«Συνήθως, έρχονται να μου μιλήσουν στο σπίτι μου για κάτι τέτοιο. Δεν γνωρίζετε πού βρίσκεται;»

«Γνωρίζω· μου είχαν πει, όμως, πως ήσασταν άρρωστος. Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε τώρα;»

Ο Κέλκιλ τον ατένισε με δισταγμό· μετά, όμως, ένευσε. «Ελάτε,» είπε, «ελάτε,» περνώντας την είσοδο της αποθήκης.

Ο Ανδρόνικος τον ακολούθησε, υπό το καχύποπτο βλέμμα των φρουρών. Ο μισθοφόρος που είχε συναντήσει ο Πρίγκιπας χτες βράδυ δεν πρέπει να τον είχε αναγνωρίσει –όπως ήταν φυσικό, άλλωστε, ύστερα από τις μεταμφιέσεις του Δάρυλμος. Την πρώτη φορά, είχε δει έναν χρυσόδερμο άντρα με μαύρα μαλλιά και μούσι, ενώ τώρα έβλεπε έναν κατάμαυρο τύπο, χωρίς μούσι και με κοντά, γαλανά μαλλιά. Δεν υπήρχε καμία ομοιότητα, ούτε καν στις λεπτομέρειες του σχήματος του προσώπου.

Το εσωτερικό της αποθήκης μύριζε μπαχαρικά, φρούτα, και δέρμα· υπήρχαν κι άλλες οσμές, αλλά αυτές ήταν που επικρατούσαν και κάλυπταν τις υπόλοιπες. Ο Κέλκιλ άναψε μια σχετικά μικρή ενεργειακή λάμπα, και ο χώρος φάνηκε πως ήταν μεγάλος και σκιερός. Τριγύρω ήταν στοιβαγμένα καφάσια, κιβώτια, και βαρέλια.

«Χρειάζεστε μια 'ειδική μεταφορά', είπατε,» είπε ο έμπορος στον Ανδρόνικο. «Τι ακριβώς...» Σταμάτησε, βάζοντας το χέρι του στο στήθος, για να πάρει μια βαθιά ανάσα, σαν, ξαφνικά, κάτι να τον είχε πνίξει. Ξεροκατάπие. «Τι ακριβώς θέλετε; Τι μεταφορά; Τον εαυτό σας, μήπως;»

Ο Ανδρόνικος ένευσε. «Κι άλλους πέντε. Ονομάζομαι Φένχιλ,» συστήθηκε. «Μπορούμε να έρθουμε ως φρουροί στο караβάνι σας. Γνωρίζουμε πώς να χειριζόμαστε όπλα κι ίσως να σας φανούμε χρήσιμοι, σε περίπτωση ανάγκης.»

Ο Κέλκιλ τον παρατήρησε με στενεμένα μάτια. «Ως φρουροί,» είπε, «δε νομίζω ότι θα μπορείτε να κρυφτείτε και τόσο εύκολα... αν σας ψάχνουν, βέβαια.»

«Μην ανησυχείτε, κύριε Κέλκιλ· κανείς δε θα μας αναγνωρίσει, σας το εγγυώμαι.»

«Χμμμ...» Ο Κέλκιλ έστριψε τη μία άκρη του μακρού μουστακιού του. «Δηλαδή, είναι σα να μου λέτε ότι μου προσφέρετε έξι δωρεάν φρουρούς... Για ποιο λόγο να το κάνετε αυτό, κύριε, αν κανείς δε σας κυνηγά; Για ποιο λόγο να χρειάζεστε το δικό μου караβάνι, ώστε να αλλάξετε διάσταση;»

«Το караβάνι σας θα ταξιδέψει μέσα στην Αρβήντλια, έτσι δεν είναι;» Ο Κέλκιλ ένευσε.

«Αυτό ακριβώς χρειαζόμαστε: κάποιον να μας μεταφέρει, επάνω σε οχήματα. Κι ως αντάλλαγμα, θα σας προσφέρουμε την προστασία μας, αν παρουσιαστεί κίνδυνος.»

«Τι όπλα έχετε μαζί σας; Στην Αρβήντλια, τα πυροβόλα δε λειτουργούν· το ξέρετε αυτό, έτσι;»

«Μην ανησυχείτε, το γνωρίζουμε, και είμαστε όλοι μας αρκετά καλοί με το ξίφος, το τόξο, και τη βαλλίστρα.» Ο Ανδρόνικος άγγιξε τη λαβή του σπαθιού που κρεμόταν από τη ζώνη του. Ήταν εξαίρετος ξιφομάχος· δεν ήταν ψέμα. Στην Απολλώνια, όλοι οι αριστοκράτες ήταν καλοί στο ξίφος, και θεωρούσαν τις μονομαχίες πολύ σοβαρή υπόθεση.

«Χμμμ...» έκανε πάλι ο Κέλκιλ, εξακολουθώντας να τον παρατηρεί. «Αποκλείεται τα πράγματα να είναι ακριβώς όπως μου τα λέτε, κύριε Φένχιλ. Αναμφίβολα—» Έκλεισε τα μάτια του, και τα έτριψε μ'ένα υγρό μαντήλι που έβγαλε από μια τσέπη της φαρδιάς αμφίσεής του. «Αναμφίβολα,» είπε, βλεφαρίζοντας, σαν για να καθαρίσει τα μάτια του από τσίμπλες, «κάτι κρύβετε. Αλλά,» πρόσθεσε, υπομειδώντας, «όλοι έχουμε τα μυστικά μας. Πράγμα το οποίο είναι λογικό και θεμιτό, θα έλεγα· επομένως, δε θα ζητήσω πληροφορίες που, προφανώς, δεν επιθυμείτε να μου δώσετε. Ωστόσο, θα πρέπει να σας προειδοποιήσω πως, αν τύχει να προκαλέσετε προβλήματα μέσα στο караβάνι μου, οι φρουροί μου θα σας φερθούν ανάλογα.»

«Το καταλαβαίνω αυτό, και δε ζητώ τίποτα περισσότερο.»

«Καλώς, τότε,» είπε ο Κέλκιλ, δίνοντάς του το χέρι του. «Είμαστε σύμφωνοι.»

Ο Ανδρόνικος το έσφιξε, και διαπίστωσε ότι ήταν κρύο. Μ' αυτή τη δαιμονισμένη ζέστη! Κρύο!

«Το караβάνι μου ξεκινά αύριο το πρωί, στις εννέα ακριβώς,» δήλωσε ο έμπορος. «Δε χρειάζεται να έρθετε νωρίτερα, για τη φόρτωση των εμπορευμάτων, εφόσον δεν είστε πληρωμένοι φρουροί. Θα μας συναντήσετε βόρεια της πόλης. Απλώς, ακολουθήστε τον δρόμο όπου βρίσκεται τούτη η αποθήκη. Ακολουθήστε τον βόρεια και θα μας βρείτε. Θα έχουμε τέσσερα φορτηγά, και θα είμαι κι εγώ ο ίδιος εκεί, ασφαλώς.»

«Θα τα πούμε αύριο, λοιπόν,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος.

«Εις το επανιδείν.»

Ο Πρίγκιπας της Απολλώνιας βγήκε από την αποθήκη και βάδισε μέσα στους δρόμους της Τόλκα, μην πηγαίνοντας κατευθείαν στο Σιωπηλό Ερπετό, αλλά κάνοντας αχρείαστες στροφές, σε περίπτωση που κάποιος τον παρακολουθούσε (αν και δεν το νόμιζε). Η Ιωάννα και η Άνμα'ταρ ήταν βέβαιοι ότι τον είχαν δει να φεύγει και θα τον συναντούσαν όταν έφτανε στο πανδοχείο.

Όπως αποδείχτηκε, είχε δίκιο.

• 5 •

Μέχρι το πρωί, ο Δάρυλμος είχε φτιάξει μεταμφιέσεις για όλους τους δερμάτινες μάσκες που γίνονταν ένα με το πρόσωπό τους, και γάντια που γίνονταν ένα με τα χέρια τους. Τους ζήτησε να κρύβουν οποιοδήποτε άλλο μέρος του σώματός τους, πάση θυσία, γιατί, διαφορετικά, η ψευδαίσθηση θα χαλούσε. Τους είχε κάνει άπαντες ή κατάμαυρους ή κατάλευκους, επειδή, στην Αρβήντλια, έτσι θα τραβούσαν λιγότερο την προσοχή. Εκεί, οι μισοί γηγενείς ήταν μαυρόδερμοι, και ονομάζονταν Μελανοί, κι οι άλλοι μισοί ήταν λευκόδερμοι, και ονομάζονταν Λευκοί. Μονάχα τον Ράθνη και τον Σέλιρ'χοκ ο Δάρυλμος τούς άφησε όπως ήταν, τουλάχιστον όσον αφορούσε τον δερματικό τους χρωματισμό· γιατί ο Ράθνης ήταν Αρβήντλιος και λευκόδερμος, και ο Σέ-

λιρ'χοκ, αν και όχι Αρβήντλιος, είχε δέρμα κατάμαυρο σαν μελάνι. Ωστόσο, ο Δάρυλμος τούς έφτιαξε μάσκες που άλλαζαν τελείως την όψη τους, τους έκαναν άλλους ανθρώπους.

Τη νύχτα, ο μασκοποιός ίσα που κατόρθωσε να κοιμηθεί δύο ώρες, ύστερα από τόση δουλειά, και, όταν βγήκαν από το Σιωπηλό Ερπετό για να πάνε στο караβάνι του Κέλκιλ, ήταν φανερά εξουθενωμένος, παρά μια ολόκληρη κούπα δυνατό καφέ που είχε πιει για να μπορέσει να σταθεί.

Ο έμπορος τούς περίμενε εκεί όπου είχε υποσχεθεί. Διέσχισαν τον δρόμο μπροστά από τις αποθήκες του, βγήκαν από τη βόρεια μεριά της πόλης, και βρήκαν τα τέσσερα φορτηγά οχήματα εμπρός τους. Ήταν όλα τους τετράτροχα, εκτός από ένα, το μεγαλύτερο, που είχε έξι τροχούς. Οι χαμάληδες φόρτωναν τα τελευταία εμπορεύματα, ενώ αρκετοί φρουροί στέκονταν τριγύρω, κρατώντας τουφέκια. Στις ζώνες τους και στην πλάτη τους βρίσκονταν σπαθιά και τόξα, τα οποία είχαν πάρει μαζί τους για πιθανή χρήση στην Αρβήντλια.

Ο Κέλκιλ στεκόταν μπροστά από το εξαάτροχο όχημα, όπου η φόρτωση των εμπορευμάτων φαινόταν να έχει τελειώσει. Ήταν πάλι ντυμένος με φαρδιά ρούχα, αν και όχι τα ίδια με τα οποία τον είχε δει ο Ανδρόνικος χτες το απόγευμα. Το βλέμμα του εμπόρου στράφηκε στους έξι που πλησίαζαν και, αμέσως, τα μάτια του γυάλισαν, καθώς αναγνώρισε εκείνον που βάδιζε πρώτος. Ορισμένοι απ'τους φρουρούς είχαν ήδη υψώσει τα τουφέκια τους, αλλά ο Κέλκιλ τούς έκανε νόημα να τα κατεβάσουν, και περίμενε τον προπορευόμενο Ανδρόνικο (που ήξερε ως Φένχιλ) να έρθει κοντά του.

Εκείνος ζύγωσε και αντάλλαξε μια χειραψία με τον έμπορο, ενώ ένας καυτός άνεμος σφύριζε γύρω τους, ερχόμενος από τα βορειοανατολικά, από την απέραντη έρημο που ονομαζόταν Εσχάτη, πέρα από την οποία οι Σάρντλιοι θρύλοι έλεγαν ότι βρίσκονταν τα Επτά Βασίλεια του Θανάτου.

«Καλημέρα, Φένχιλ,» είπε ο Κέλκιλ. Και, κοιτάζοντας τους υπόλοιπους: «Οι σύντροφοί σου;»

«Ναι,» απάντησε ο Ανδρόνικος.

«Καλή σας ημέρα, φίλοι μου,» τους χαιρέτησε ο Κέλκιλ, ανασηκώνοντας το πλατύγυρο καπέλο που φορούσε. «Παρατηρώ, ήρθατε εξο-

πλισμένοι, όπως μου υποσχέθηκε ο Φένχιλ.» Κοίταξε τα όπλα τους: σπαθιά και βαλλίστρες. «Θα είστε στο τρίτο φορτηγό.» Ύψωσε το χέρι του, για να δείξει. «Υπάρχει αρκετός χώρος εκεί, πιστεύω.»

«Είμαι βέβαιος πως θα καταφέρουμε να βολευτούμε,» του είπε ο Ανδρόνικος.

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Κέλκιλ. «Επιβιβαστείτε τώρα, γιατί είμαστε σχεδόν έτοιμοι να ξεκινήσουμε.»

Ο Ανδρόνικος και οι σύντροφοί του πλησίασαν το τρίτο όχημα, και βρήκαν μια από τις πόρτες του ανοιχτή, να τους περιμένει. Ανέβηκαν τα λιγοστά μεταλλικά σκαλάκια και μπήκαν σ'έναν χώρο που μύριζε δέρμα και ήταν γεμάτος με κιβώτια. Εκτός από αυτούς, άλλοι τέσσερις μισθοφόροι βρίσκονταν εδώ, καθισμένοι ανάμεσα στα εμπορεύματα και συζητώντας. Οι δύο κάπνιζαν· ένας άλλος έπινε κάποιο ρόφημα από μια κούπα. Η μοναδική γυναίκα ακόνιζε κάτι μαχαίρια και τα έβαζε σε θήκες.

«Ποιοι είστε σεις;» ρώτησε ένας απ'αυτούς που κάπνιζαν, κοιτάζοντας τους έξι επαναστάτες. Ήταν ξανθός, με κοντά μαλλιά, λευκό-ροζ δέρμα, στενά μάτια, και γωνιώδες, σκληρό πρόσωπο.

Ο Ανδρόνικος συστήθηκε ως Φένχιλ, και σύστησε και τους υπόλοιπους: με ψεύτικα ονόματα, ασφαλώς. Δήλωσε πως ήταν αρχηγός της ομάδας τους.

«Οι μισθοφόροι που περίμενε ο κύριος Κέλκιλ, λοιπόν...» είπε η γυναίκα που ακόνιζε τα μαχαίρια. Είχε δέρμα κατάμαυρο, και μαλλιά κατάμαυρα επίσης. Τα μάτια της ήταν βιολετιά και έμοιαζαν τριγωνικά.

«Περιμένει ότι θα υπάρξει κάποιος κίνδυνος;» τη ρώτησε ένας άντρας που ήταν ερυθρόδερμος και είχε μακριά, μαύρα μαλλιά, δεμένα κοτσίδα, η οποία έφτανε σχεδόν ως τη μέση του. «Εννοώ, κάτι περισσότερο απ'ό,τι συνήθως...»

«Δεν ξέρω,» είπε η γυναίκα. Κι έστρεψε το βλέμμα της στους νεόφερτους. «Ίσως εσείς θα μπορούσατε να μας πείτε...»

«Ούτε εμείς γνωρίζουμε,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, ενώ εκείνος κι οι σύντροφοί του έβρισκαν θέσεις για να καθίσουν και ν'αφήσουν τους σάκους τους ανάμεσα στα εμπορεύματα.

«Δεν είναι μισθοφόροι ετούτοι,» είπε ο άντρας που κρατούσε μια κούπα στο χέρι και δεν είχε μιλήσει ως τώρα. «Εγώ λέω ότι ‘ειδικές μεταφορές’ είναι.» Το χαμόγελό του ήταν άγριο, δείχνοντας πολλά δόντια που έμοιαζαν επικίνδυνα. Ο άντρας είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ και μαλλιά αραιά και γκριζα· ένα άγριο μούσι στόλιζε το πρόσωπό του. Πρέπει να ήταν τουλάχιστον σαράντα-πέντε χρονών, αλλά το κορμί του ήταν σφριγηλό και δε φαινόταν κουρασμένο. Το αριστερό του αφτί ήταν κομμένο. Στο επάνω μέρος του σώματός του φορούσε μονάχα ένα μαύρο, πέτσινο γιλέκο, που μέσα στο τριγωνικό άνοιγμα του στήθους του γυάλιζαν ένα σωρό μπιχλιμπίδια τα οποία κρέμονταν από περιδέραια.

«Έχει σημασία;» απαίτησε η Ιωάννα, καρφώνοντας τον άντρα με το βλέμμα της. Το δέρμα της ήταν τώρα κατάμαυρο, όπως και τα μαλλιά της. Έμοιαζε με τη μισθοφόρο, αν και τα μαλλιά αυτής ήταν κοντά, ενώ τα μαλλιά της Μαύρης Δράκαινας μακριά.

«Δεν είπα ότι έχει, μορφονιά,» απάντησε ο άντρας. «Τις ξέρουμε τις ειδικές μεταφορές του κύριου Κέλκιλ –κάθε είδους. Δε μας πειράζουνε· γι’αυτό είμαστε δω, ’ξάλλου.»

«Αν νομίζεις, πάντως, ότι αυτά τα όπλα τα κουβαλάμε μόνο για μόστρα, κάνεις λάθος, φίλε μου,» τον πληροφόρησε ο Ανδρόνικος. «Δεν είπα ψέματα στον κύριο Κέλκιλ, όταν υποστήριξα ότι μπορούμε να προστατέψουμε το караβάνι του, αν χρειαστεί.»

«Σοβαρά, ε; Ε, καλό αυτό, τότε. Αισθάνομαι πιο ασφαλής τώρα.» Μειδίασε και ήπιε μια ακόμα γουλιά απ’το ρόφημα στην κούπα του. «Τ’όνομά μου είναι Λεονάρδος, παρεμπιπτόντως. Χάρηκα για τη γνωριμία.»

«Λεονάρδος;» είπε ο Ανδρόνικος. «Αυτό δεν είναι Σάρντλιο όνομα.»

«Ναι,» μούγκρισε ο Λεονάρδος, νεύοντας, «δεν είναι. Δε με γέννησαν εδώ.»

»Η κοπελιά,» έδειξε τη μαυρόδερμη γυναίκα με τον αντίχειρα του αριστερού του χεριού, «ονομάζεται Σάθρα. Και τα παλικάρια τα φωνάζουνε Ναβόνρι,» κοίταξε τον ερυθρόδερμο, «και Κάβμικ,» κοίταξε τον ξανθομάλλη.

«Έτοιμοι γι’αναχώρηση!» αντήχησε μια φωνή απ’τη μπροστινή μεριά του φορτηγού. «Κλείστε όλες τις πόρτες!»

«Αν έχετε την καλοσύνη...» είπε ο Λεονάρδος, δείχνοντας την ανοιχτή πόρτα στον Ανδρόνικο και τους συντρόφους του, που βρίσκονταν πιο κοντά της.

Ο Δάρυλμος πλησίασε και την έκλεισε, γυρίζοντας τη χειρολαβή, για να τη σφαλίζει.

«Περίφημα,» είπε ο Λεονάρδος. «Η βόλτα μας αρχινά.»

Οι μηχανές των φορτηγών μούγκρισαν, και τα οχήματα ξεκίνησαν να κινούνται. Σύντομα, έφυγαν από τη βόρεια μεριά της Τόλκα και ακολούθησαν τη δημοσιά δυτικά της, η οποία ήταν λιθόστρωτη και καλοφτιαγμένη, γιατί οι Παντοκρατορικοί τη χρησιμοποιούσαν συχνά και την ήθελαν σε άριστη κατάσταση.

Δεξιά κι αριστερά του δρόμου δεν υπήρχαν τίποτα σπουδαία αξιοθέατα, εκτός από πέτρες, ψηλό χορτάρι, χαμηλά δέντρα, και, πού και πού, καμια περιπολία Παντοκρατορικών επάνω σε ξεσκέπαστο τετράτροχο όχημα με ψηλές ρόδες.

Μετά από μία ώρα, τα τέσσερα φορτηγά του Κέλκιλ έφτασαν στη Νόλρι, μια πόλη μικρότερη από την Τόλκα, που ο στρατός της Παντοκράτειρας είχε κάνει σαν φρούριο. Οι περιπολίες εδώ ήταν πολύ περισσότερες, είτε επάνω σε οχήματα είτε όχι. Επίσης, σε αρκετά σημεία υπήρχαν τείχη, κι επάνω στα τείχη πολυβόλα και κανόνια.

Η Ιωάννα, που στεκόταν κοντά σ'ένα απ'τα παράθυρα και κοίταζε έξω, σκέφτηκε ότι δε θυμόταν ποτέ –ούτε όταν δούλευε για την Παντοκράτειρα, ούτε ύστερα, που είχε πάει με τους επαναστάτες– να είχε γίνει επίθεση στη Νόλρι· κι όμως, οι Παντοκρατορικοί φαινόταν να παίρνουν ύψιστα μέτρα ασφαλείας εδώ. Αναμφίβολα, αυτό οφειλόταν στο γεγονός ότι η Νόλρι ήταν διπλό πέρασμα, που οδηγούσε και στη δίοδο για την Αρβήντλια και στα ορυχεία μετάλλων τα οποία βρίσκονταν στα βουνά, βόρεια.

Η τοπική φρουρά σταμάτησε το караβάνι του Κέλκιλ, για να γίνει έλεγχος, και, σε λίγο, στρατιώτες είχαν μπει σ'όλα τα οχήματα, για να ρίξουν μια ματιά στα εμπορεύματα. Με τους μισθοφόρους δεν είχαν όρεξη ν'ασχοληθούν· πέραν του ότι κοίταξαν τα πρόσωπά τους, δεν έμοιαζε να τους ενδιαφέρει τίποτ'άλλο γι'αυτούς. Τα πάντα είχαν την αίσθηση ρουτίνας.

Όταν ο έλεγχος τελείωσε, τα οχήματα πέρασαν τη Νόλρι και ακολούθησαν τον έναν απ'τους δύο δρόμους που ξεκινούσαν απ'αυτήν: τον δρόμο ο οποίος πήγαινε βορειοδυτικά, προς τη διαστασιακή δίοδο. Ο άλλος δρόμος πήγαινε βορειοανατολικά, προς τα ορυχεία μετάλλων, και ήταν ορατός στην αρχή, προτού χαθεί πίσω από τα ψηλά βράχια.

Το караβάνι ανηφόριζε, και οι τροχοί των οχημάτων του ακούγονταν να τσακίζουν χαλίκια από κάτω τους. Πού και πού, ανάμεσα στα βράχια, η Ιωάννα μπορούσε να δει παρατηρητήρια των Παντοκρατορικών, όπου κάποιος πολεμιστής στεκόταν με κιάλια υψωμένα και αγναντεύοντας τους. Σίγουρα, όλοι τους είχαν λάβει σήμα, μέσω τηλεπικοινωνιακού πομπού, ότι ένα караβάνι θα περνούσε, ώστε να μην επιχειρήσουν να το χτυπήσουν. Γιατί, σε ορισμένα από αυτά τα παρατηρητήρια, η Ιωάννα διέκρινε και όπλα μεγάλης εμβέλειας, που οι ριπές τους θα έφταναν με άνεση τα οχήματα του Κέλκιλ.

Η κλίση του εδάφους έγινε κατηφορική, απότομα.

Πλησιάζουμε, σκέφτηκε η Ιωάννα, στρέφοντας το βλέμμα της μπροστά και βλέποντας, στο βάθος, τη σήραγγα που ανοιγόταν ανάμεσα στους βράχους των βουνών. Ένα πελώριο σπήλαιο, σαν το ορθάνοιχτο στόμα μυθικού τέρατος. Στο εσωτερικό του, το σκοτάδι έμοιαζε να ανασαλεύει, λες κι ήταν ζωντανό. Η δίοδος προς την Αρβήντλια...

Τα οχήματα του караβανιού πέρασαν την είσοδο και μπήκαν στη σήραγγα, φωτίζοντάς τη με τους προβολείς τους και αποκαλύπτοντας πέτρινα τοιχώματα με ασυνήθιστους σχηματισμούς, που θύμιζαν ζαρωμένη σάρκα γέρικου πλάσματος. Σταλαγμίτες, ωστόσο, δεν υπήρχαν, ούτε σταλακτίτες. Πράγμα το οποίο η Ιωάννα θεωρούσε περίεργο. Σ'ένα μέρος σαν κι ετούτο, λογικά, θα έπρεπε να είχαν δημιουργηθεί τέτοιοι σχηματισμοί. Αλλά, βέβαια, στις διαστασιακές διόδους πάντοτε τα πράγματα ήταν λιγάκι παράξενα. Και θα γίνουν ακόμα πιο παράξενα... σκέφτηκε, καθώς, έχοντας ξαναπεράσει από εδώ, γνώριζε τι ακολουθούσε.

Οι σχηματισμοί στα τοιχώματα γύρω από τα οχήματα άρχισαν να παίρνουν πιο έντονες μορφές, δίνοντας την εντύπωση ότι οι ίδιες οι πέτρες προσπαθούσαν να αναδιπλωθούν, να καταπιούν τον εαυτό τους· κι αυτό, για κάποιο λόγο, έκανε την Ιωάννα ν'ανατριχιάζει –

παρότι λίγα πράγματα την έκαναν ν'ανατριχιάζει. Οι Μαύρες Δράκαινες είχαν συνηθίσει σε ορισμένα από τα πιο αποτρόπαια θεάματα· ήταν μέρος της εκπαίδευσής τους.

Τα τοιχώματα σκοτείνιασαν. Παρά τους προβολείς των οχημάτων, σκοτείνιασαν. Ένα αλλόκοτο σκοτάδι τα τύλιξε, σαν ομίχλη αντιφωτός. Οι σχηματισμοί τους έγιναν θολοί. Έγιναν μέρος του σκοταδιού. Θύμιζαν πρόσωπα τώρα, και στόματα, και μάτια.

Τα πάντα έμοιαζαν να κινούνται γρηγορότερα από πριν, αν και η Ιωάννα ήταν βέβαιη πως τα οχήματα του εμπόρου δεν είχαν επιταχύνει.

Τα τοιχώματα εξαφανίστηκαν.

Παντού σκοτάδι τώρα, και μια αίσθηση ότι τα οχήματα γλιστρούσαν επάνω σε μια συμπαντική τσουλήθρα–

–Φως!

Ξαφνικό φως, ύστερα από το απόλυτο σκοτάδι.

Σύντομα, όμως, οι επιβάτες των οχημάτων αντιλήφτηκαν ότι αυτό δεν μπορεί να ήταν κανονικό φως ημέρας. Ούτε καν κανονικό φως απογεύματος. Δεν ήταν λυκόφως.

Είχαν φτάσει στην Αρβήντλια, σε μια από τις πέντε ονομαζόμενες Σκιερές Ημέρες.

Κεφάλαιο 3^ο

Η Γραφή του Πεπρωμένου

• 1 •

Η Νατλάο κατέβαινε το στριφτό μονοπάτι, παραπατώντας, σκοντάφτοντας και σηκώνοντας πάλι τον εαυτό της από κάτω για να συνεχίσει. Τα βράχια έγδερναν τα γόνατα και τα πόδια της, όταν έπεφτε, αλλά εκείνη δεν έδινε σημασία. Δεν μπορούσε να αισθανθεί τίποτα. Είχε μουδιάσει. Ολόκληρο το είναι της, ολόκληρη η ύπαρξή της, είχε μουδιάσει.

Τους είχαν σκοτώσει! Τους είχαν σκοτώσει όλους! Όλη τη φυλή της! Μ'αυτή την ακτινοβολία... αυτό το θανατηφόρο φως. Τους είχαν κάψει. Τους είχαν κάνει να εξαφανιστούν μέχρι να προλάβει το μάτι να βλεφαρίσει. Και τα σπίτια του χωριού των Ερνεό'ωμ, το ίδιο· είχαν γίνει σωροί από πέτρες και χώμα, τόσο γρήγορα, τόσο γρήγορα...

Η Νατλάο σκόνταψε γι'ακόμα μια φορά, αλλά τώρα δε σηκώθηκε για να συνεχίσει. Έμεινε εκεί, γονατισμένη, πιέζοντας τις γροθιές της σ'έναν ψηλό βράχο, κολλώντας το πρόσωπό της επάνω του, κι αφήνοντας τον εαυτό της να κλάψει και να ουρλιάξει, και να αισθανθεί αυτή τη μεγάλη καταστροφή.

Οι γονείς της δεν υπήρχαν πια. Ο άντρας της, τα παιδιά της. Οι περισσότεροι είχαν εξαϋλωθεί κατευθείαν από το θανατηφόρο φως, και ο γιος της που είχε τρέξει μαζί της προς το μονοπάτι του φαραγγιού – το ίδιο μονοπάτι όπου βρισκόταν τώρα η Νατλάο, έχοντας φτάσει σχεδόν στο τέλος του–, τον είχαν σκοτώσει τον γιο της, όπως και τους υπόλοιπους, καλπάζοντας καταπάνω τους και κατακόπτοντάς

τους με ξίφη, σωριάζοντας το ένα πτώμα μετά το άλλο. Τόσοι πολλοί νεκροί γύρω της... Τα πρόσωπά τους, στις τελευταίες τους στιγμές... Τα ουρλιαχτά, το αίμα, οι σπασμοί των χεριών και των ποδιών τους...

Οι αποτρόπαιες εικόνες βασάνιζαν το νου της, σα μοχθηροί δαίμονες. Κάρφωναν μακριά, πυρακτωμένα καρφιά μέσα του. Και ένας από τους δαίμονες μίλησε και είπε: Αυτό που συνέβη σήμερα στους Ερνεό'ωμ ήταν ξεπλήρωμα για ό,τι κάνατε στους Τουρβάλλκλι κατά την Εορτή της Εμφανίσεως. Και το ξεπλήρωμα δεν έχει τελειώσει ακόμα. Εγώ, ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ, του Θρόνου της Ελρείσθα, της φυλής των Τουρβάλλκλι, δεν έχω ακόμα τελειώσει μαζί σας. Η γενοκτονία με γενοκτονία απαντιέται, και μόνο.

«Μα δε φταίγαμε εμείς!» ούρλιαξε η Νατλάο, κοπανώντας τη γροθιά της πάνω στον βράχο. «Δε φταίγαμε εμείς!» Τσακάλια της ερήμου! Καταραμένα τσακάλια της ερήμου! Πάντοτε έτσι ήταν οι Λευκοί: κατέστρεφαν ό,τι έβρισκαν μπροστά τους! Πάντοτε κατέστρεφαν και κατέστρεφαν και κατέστρεφαν! Και τους σκότωσαν όλους! Όλους τους ανθρώπους μου! Όλους!...

Η Νατλάο είχε δαγκώσει τα χείλη της· μπορούσε να γευτεί το αίμα της... κι αυτό, για κάποιο λόγο, την έκανε να συνέλθει. Την έκανε να σταματήσει να χτυπιέται πάνω στο βράχο, να σταματήσει να κλαίει, και να σταματήσει να ουρλιάζει. Ξεροκατάπιε. Σκούπισε τα μάτια της με το μανίκι της φαρδιάς, μαύρης πουκαμίσας της. Το πρόσωπό της πονούσε από το χτύπημα του άντρα που είχε αποκαλέσει τον εαυτό του Πρωτοσπαθάριο Κάραγγελ. Και ο λαιμός της έτσουζε, από το επικίνδυνο γδάρσιμο που είχε κάνει εκεί το ξίφος του.

Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ. Του Θρόνου της Ελρείσθα. Ένας Τουρβάλλκλι.

Δεν ήταν ανάμεσα στους υπόλοιπους της φυλής του, την ημέρα εκείνης της τελετής; Ή ήταν και, κάπως, κατόρθωσε να επιβιώσει;

Η Νατλάο είχε ακούσει πως όλοι οι Τουρβάλλκλι ήταν νεκροί, πως τους είχε σκοτώσει όλους μια συμμαχία φυλών από τα βάθη του Φαραγγιού του Πεπρωμένου. Για να αποτρέψουν κάποιο κακό... έτσι είχε ακούσει η Νατλάο. Ποιο κακό, όμως, είχαν αποτρέψει; Στη δική μου φυλή περισσότερο κακό έφεραν, τελικά! Δεν έπρεπε να το είχαν κάνει αυτό! Δεν έπρεπε να είχαν σκοτώσει τους Τουρβάλλκλι!

Και τα λόγια του Πρωτοσπαθάρου αντήχησαν πάλι στο νου της: Αυτό που συνέβη σήμερα στους Ερνεό'ωμ ήταν ξεπλήρωμα για ό,τι κάνατε στους Τουρβάλλικι κατά την Εορτή της Εμφανίσεως. Και το ξεπλήρωμα δεν έχει τελειώσει ακόμα.

Η Νατλάο, γονατισμένη καθώς ήταν, έσφιξε το ξερό χύμα μέσα στις χούφτες της. Οι Λευκοί! Καταραμένοι νάναι όλοι τους! Αιμοβόρα τσακάλια! Ποντίκια της ερήμου! Δεν είχαν ούτε το θάρρος να επιτεθούν σαν πολεμιστές στους Ερνεό'ωμ· είχαν φέρει αυτά... αυτά τα όπλα που πετούσαν το θανατηφόρο φως. Είχαν κάνει κάποια διαβολική συμφωνία με τους ξένους, αυτούς που ισχυρίζονταν πως υπηρετούσαν μια γυναίκα που διαφέντευε ολάκερο το Σύμπαν, την Παντοκράτειρα.

Και θα συνεχίσει. Ο Πρωτοσπαθάριος είπε ότι θα συνεχίσει.

Και μου ζήτησε να μεταφέρω το μήνυμά του. Γι'αυτό μ'άφησε ζωντανή: για να μεταφέρω το μήνυμά του.

Η Νατλάο αισθανόταν δυνατή οργή να καίει βαθιά μέσα στο στήθος της. Δεν ήθελε νάναι υποχρεωμένη σ'αυτόν τον τρισκατάρατο Λευκό δαίμονα! Δεν ήθελε να του χρωστά τη ζωή της! Και σκέφτηκε ν'αυτοκτονήσει: να τραβήξει το ξιφίδιο που ήταν δεμένο στην κνήμη της και να το μπήξει στην καρδιά της. Μα, αν το έκανε αυτό, τότε και η τελευταία των Ερνεό'ωμ θα είχε πεθάνει. Έτσι, αποφάσισε να ζήσει. Να ζήσει και να προειδοποιήσει τους άλλους Μελανούς. Εξάλλου, εκείνο που της ζητούσε ο Κάραγγελ –χίλιες κατάρες επάνω του!– δεν ήταν κάτι που, ούτως ή άλλως, δε θα επεδίωκε κι από μόνη της.

Η Νατλάο σηκώθηκε όρθια με τη βοήθεια του βράχου, νιώθοντας τα γόνατά της να τρέμουν, αλλά νιώθοντας και μια καινούργια αποφασιστικότητα εντός της.

Βρισκόταν σχεδόν στον πυθμένα του φαραγγιού, και συνέχισε να κατεβαίνει, τώρα χωρίς να σκοντάφτει κάθε τρεις και λίγο, έχοντας συνέλθει κάπως από το πρώτο σοκ. Η θλίψη, όμως, που πλημμύριζε την ψυχή της ήταν δίχως τέλος. Οι θάνατοι που είχε δει, το μέγεθος της καταστροφής που είχε δει, την είχαν αλλάξει για πάντα. Το ήξερε, αν και δεν ήξερε ακόμα πώς ακριβώς την είχαν αλλάξει. Το ατελείωτο μυστήριο του εαυτού... έτσι θα έλεγε ο άντρας της, ο Λάρμελ, που ήταν πολεμιστής, αλλά και ποιητής και φιλόσοφος. Ένας πολύ ευαίσθητος άνθρωπος.

Δάκρυα γέμισαν πάλι τα μάτια της Νατλάο, κι έτρεξαν σαν ρυάκια στα μάγουλά της.

Εκείνη δε σταμάτησε να βαδίζει επάνω στο στριφτό μονοπάτι, που τα βράχια γύρω του ολοένα και αραίωναν, ώσπου, σχεδόν απρόσμενα, έφτασε στο τέλος του, και η Νατλάο βρισκόταν τώρα στον πυθμένα του Φαραγγιού του Πεπρωμένου: ένα μέρος που έμοιαζε με άλλον κόσμο, συγκρινόμενο με τις περιοχές έξω από το φαράγγι. Εδώ, παρότι τα ανατολικά και δυτικά τοιχώματα του φαραγγιού απείχαν χιλιόμετρα το ένα από το άλλο, πολλά σημεία ήταν σκιερά, σκεπασμένα από πελώριους βράχους που είχαν απότομη κλίση ή που σχημάτιζαν καμάρες και φυσικές οροφές. Αλλού φύτρωνε βλάστηση, χωρίς να υπάρχει όαση κοντά· βλάστηση που τρεφόταν από τα υπόγεια νερά της Αρβήντλια, βλάστηση ευλογημένη από την Κρωμβέλη. Υπήρχαν, όμως, και κίνδυνοι στο φαράγγι: θηρία από τα οποία έπρεπε κανείς να φυλάγεται, και ερπετά και έντομα δηλητηριώδη και ύπουλα. Ακόμα και λεοντόσαυροι, σοφά αλλά θανατηφόρα πλάσματα.

Οι Ερνεό'ωμ ήταν μια από τις επονομαζόμενες φυλές των Φαραγγοφυλάκων. Τις φυλές που βρίσκονταν στα μονοπάτια που οδηγούσαν στον πυθμένα του φαραγγιού. Τις φυλές που, σύμφωνα με αρχαία έθιμα, όφειλαν να το φρουρούν, ώστε να κατεβαίνουν μέσα του μόνο όσοι ήταν άξιοι να κατεβούν. Αυτό, ωστόσο, δεν ίσχυε πλέον. Ο ρόλος των Φαραγγοφυλάκων δεν ήταν παρά τυπικός, αφού υπήρχαν πολλές φυλές που, έτσι κι αλλιώς, κατοικούσαν στα βάθη του φαραγγιού. Σε παλιότερες εποχές, όμως, το Φαράγγι του Πεπρωμένου ήταν ακατοίκητο από ανθρώπους: το κατοικούσαν μονάχα θηρία, λεοντόσαυροι, δαίμονες, και θεοί. Έτσι, τουλάχιστον, είχε διδαχθεί η Νατλάο από τη Γερόντισσα των Ερνεό'ωμ, τη γηραιότερη γυναίκα της φυλής της... η οποία ήταν τώρα νεκρή, μαζί με τους υπόλοιπους. Η καταστροφική ακτινοβολία την είχε σκοτώσει.

Η Νατλάο βάδισε κοντά σε ψηλούς βράχους, επάνω στους οποίους υπήρχαν σχήματα, σαν σύμβολα, σαν γράμματα, σαν ζωγραφική. Σχήματα που ορισμένοι σαμάνοι μπορούσαν να διαβάσουν, και να προβλέψουν το μέλλον μέσω αυτών· μπορούσαν να μάθουν αν ένα μέρος ήταν επικίνδυνο, αν ένα θηρίο ήταν εφικτό να ημερωθεί, αν μια γυναίκα θα έπιανε παιδί, αν ήταν τώρα καλή εποχή να ξεκινήσει κά-

ποιος ένα ταξίδι... Δεν ονομαζόταν τυχαία «το Φαράγγι του Πεπρωμένου». Ορισμένα από τα σχήματα των βράχων του λεγόταν πως μπορούσαν να καθοδηγήσουν έναν άνθρωπο μέσα σ' όλη τη ζωή του, ή μια ολόκληρη φυλή μέσα στους αιώνες· ή μπορούσαν να προμηνύσουν μεγάλους κινδύνους και καταστροφές, ώστε να αποφευχθούν.

Την καταστροφή της φυλής μου, όμως, κανένας δεν την προείδε, και κανένας δεν την εμπόδισε, σκέφτηκε με πικρία η Νατλάο, περνώντας δίπλα από μια σειρά παράξενων σχημάτων που δεν είχε καμία ιδέα τι, ίσως, να έλεγαν, και δεν ήξερε αν ήταν εδώ χτες ή αν θα ήταν εδώ αύριο. Τα σχήματα στους βράχους του Φαραγγιού του Πεπρωμένου ήταν γνωστό πως άλλαζαν: εξαφανίζονταν και εμφανίζονταν, σε τυχαία σημεία, δίχως κανείς να ξέρει γιατί, σαν οι πέτρες να ήταν ζωντανές και να τα γεννούσαν...

Υπάρχει ζωή στις ερήμους, είχε η Νατλάο ακούσει τους σαμάνους της φυλής της να λένε, αλλά πρέπει να κοιτάξεις προσεχτικά για να τη δεις. Πολύ προσεχτικά. Και καρτερικά. Η ζωή στις ερήμους είναι πολύτιμη, και γεμάτη νόημα.

Η Νατλάο αναρωτήθηκε τι νόημα μπορούσε να είχε τώρα η δική της ζωή. Χωρίς τον άντρα της, χωρίς τα παιδιά της, χωρίς κανέναν από τη φυλή της. Μόνη, ολομόναχη... Θα έπρεπε να στραφεί στην εκδίκηση; Ήταν αυτός ο μοναδικός δρόμος που της απέμενε; Να γίνει σαν τον Πρωτοσπαθάριο Κάραγγελ –ένα κτήνος που αποζητά αίμα, αγνοώντας ποιου το αίμα θα χυθεί;

Η Νατλάο θα μισούσε τον εαυτό της, αν γινόταν έτσι. Το ήξερε πως θα τον μισούσε.

Δεν έπρεπε, όμως, να σταματήσει την καταστροφή; Δεν έπρεπε να κάνει κάτι, για να βάλει τέλος στη δολοφονική εκστρατεία του Πρωτοσπαθαρίου και των συμμάχων του;

Η Νατλάο βάδιζε στον πυθμένα του Φαραγγιού του Πεπρωμένου, βάδιζε στον κόσμο του Φαραγγιού του Πεπρωμένου, περιτριγυρισμένη από μυστηριώδη σχήματα στους βράχους, ανεβαίνοντας σε μικρές πλαγιές, κατεβαίνοντας από μικρές πλαγιές, κλοτσώντας την άμμο που απλωνόταν ανάμεσα σε ογκόλιθους, βηματίζοντας προσεχτικά μέσα σε χαμηλή βλάστηση – ή, μάλλον, όχι και τόσο χαμηλή: εδώ υπήρχαν δέντρα που έφταναν ως το στήθος της!

Η Νατλάο σταμάτησε, καθώς ο Φωτεινός Ήλιος είχε χαθεί πίσω από τη δυτική άκρη του φαραγγιού και μονάχα το πέρας του Σκοτεινού Ήλιου ήταν φανερό από εκείνη την κατεύθυνση. Αύριο, σκέφτηκε η Νατλάο, κουρασμένα, θα έχουμε την πρώτη από τις πέντε Σκιερές Ημέρες. Και, για κάποιο λόγο, δεν της άρεσε που βρισκόταν στον πυθμένα του φαραγγιού μια τέτοια χρονική περίοδο· θα ήταν σχεδόν σαν υπόγειος κόσμος εδώ...

Προς το παρόν, όμως, έπρεπε να ξεκουραστεί. Τα πόδια της την πονούσαν. Κι επιπλέον, πεινούσε. Υπήρχε, άραγε, τίποτα για να κυνηγήσει;

Τραβώντας το ξιφίδιο από την κνήμη της, βάδισε ανάμεσα στη βλάστηση, κοιτάζοντας στο έδαφος, πίσω από τους κορμούς και κάτω από τις φυλλωσιές.

Ένα μικρό τρωκτικό την ατένισε, βλεφαρίζοντας – ύστερα, έτρεξε!

Η Νατλάο τινάχτηκε, για να το πιάσει, και κατέληξε μπρούμυτα στο έδαφος, έχοντας χάσει το θήραμά της. Σηκώθηκε, αποφασίζοντας να είναι προσεχτικότερη την επόμενη φορά.

Τι είδους τρωκτικό ήταν αυτό που είχε δει; Σίγουρα, όχι συνηθισμένος ποντικός της ερήμου. Στον πυθμένα του φαραγγιού ζούσαν πλάσματα που η Νατλάο δεν ήξερε, εκτός από ελάχιστα, πολύ γνωστά.

Λυγίζοντας τα γόνατά της και έχοντας το ξιφίδιό της ανεστραμμένο και υψωμένο πάνω απ'το κεφάλι της, περίμενε, να δει ή ν'ακούσει κάποια κίνηση.

Το τρωκτικό δεν ξαναφάνηκε, αλλά η Νατλάο κάρφωσε ένα φίδι λίγο προτού τη ζυγώσει αθόρυβα, από τα πλάγια, και δαγκώσει τον αστράγαλό της. Περισσότερο από ένστικτο το αντιλήφτηκε παρά από οτιδήποτε άλλο. Τα μάτια της γούρλωσαν, βλέποντάς το να πλησιάζει, σερνόμενο μέσα στο χαμηλό χορτάρι· κι ύστερα, στένεψαν, και το λεπίδι της κατέβηκε, αστραπιαία. Πάνω στο κεφάλι του, καρφώνοντάς το στο έδαφος. Σκοτώνεις το κεφάλι του φιδιού και πεθαίνει και το σώμα. Πάντα έτσι είναι, και ποτέ αντίστροφα.

Η Νατλάο γνώριζε το συγκεκριμένο ερπετό· δεν της ήταν άγνωστο, όπως το τρωκτικό. Επομένως, ήξερε πώς να αφαιρέσει το δηλητήριο του και να το μαγειρέψει, χωρίς φόβο, αφού θα έβγαζε τις φολίδες.

Το κρέας του ήταν πολύ τρυφερό, αν και λιγάκι άγευστο. Ωστόσο, τώρα η Νατλάο δεν είχε την πολυτέλεια για γευστικό φαγητό· συγκέντρωσε μερικά ξύλα, άναψε μια φωτιά, και το άφησε να ψηθεί από πάνω.

Έβγαλε τα δερμάτινα παπούτσια της –που δεν ήταν για πεζοπορία και είχαν ήδη αρχίσει να καταστρέφονται σε τούτα τα δύσβατα μέρη– και, καθισμένη σε μια πέτρα, τέντωσε τα πληγιασμένα πόδια της μέσα στο χώμα. Ήταν ζεστό, όχι καυτό, και ανακουφιστικό επάνω στο δέρμα της.

Όταν το φίδι είχε ψηθεί, το πήρε από τη φωτιά και το έφαγε, ενώ, συγχρόνως, σκεφτόταν πως είχε παραμελήσει να βρει νερό. Το στόμα της ήταν ξερό, κι ο λαιμός της το ίδιο.

Για να υπάρχουν, όμως, φυτά εδώ, σκέφτηκε, το νερό δε μπορεί νάναι μακριά.

Τελειώνοντας το γεύμα της, έσκαψε κοντά στις ρίζες με τα χέρια και το ξιφίδιό της, και σύντομα βρήκε αυτό που έψαχνε. Δεν την πείραζε που είχε και λίγο χώμα μέσα· δεν την πείραζε καθόλου. Γέμισε τις χούφτες της με νερό και ήπие όσο περισσότερο μπορούσε.

Έπειτα, μισοξάπλωσε κοντά στη σβησμένη φωτιά, για να ξεκουραστεί κάποια ώρα, προτού συνεχίσει το ταξίδι της.

Σκόπευε να πάει στους Σασμάτουμ, τη φυλή του συζύγου της, οι οποίοι δεν βρίσκονταν μακριά. Δεν είχε ποτέ ιδιαίτερες σχέσεις μαζί τους, μα γνώριζε κάποιους απ'αυτούς, κι επιπλέον δεν είχε κανένα άλλο μέρος να πάει. Κανένα άλλο μέρος που να μπορούσε να θεωρήσει πιο φιλικό.

Οι ήλιοι είχαν δύσει· τα δύο φεγγάρια κρέμονταν στον σκοτεινό ουρανό, το ένα καταπράσινο, το άλλο πράσινο με αποχρώσεις του γαλάζιου. Η Νατλάο είχε καθίσει εδώ παραπάνω απ'όσο, αρχικά, σκόπευε· το σώμα της ήταν πιο κουρασμένο απ'ότι νόμιζε, το πνεύμα της πιο καταπονημένο. Έπρεπε, όμως, να συνεχίσει· δεν έπρεπε να κοιμηθεί μες στις ερημιές· δεν ήξερε τι μπορεί να ερχόταν τη νύχτα. Ίσως εγώ να γίνω θήραμα, όπως το φίδι που έφαγα.

Φορώντας τα μισοδιαλυμένα της παπούτσια, σηκώθηκε απ'το έδαφος και στάθηκε όρθια. Άναψε ένα κομμάτι ξύλο και το κράτησε ως

δαυλό, αν και ήξερε ότι δε θα διαρκούσε πολύ. Προσανατολίστηκε, κοιτάζοντας τον ουρανό, και συνέχισε να βαδίζει.

Τα σκοτάδια ήταν πυκνά γύρω της και, κάπου-κάπου, νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει γυαλιστερά μάτια να την ατενίζουν και μετά να χάνονται, ή σκιερές σιλουέτες να περνάνε και να φεύγουν. Η Νατλάο ρίγησε. Δεν ήθελε να μάθει τι ήταν αυτά τα πλάσματα· δεν ήθελε να μάθει καν αν ήταν άνθρωποι ή θηρία. Τάχυνε το βήμα της, προσπαθώντας να φτάσει στον προορισμό της το συντομότερο δυνατό, κατά προτίμηση πριν από τα μεσάνυχτα· γιατί είχε ακούσει ότι, τη βαθιά νύχτα, μέσα στο Φαράγγι του Πεπρωμένου, δαίμονες τριγυρνούσαν, οι οποίοι μπορούσαν ν'αρπάξουν το μυαλό και την ψυχή.

Το ξύλο του δαυλού της είχε σχεδόν φαγωθεί και η φωτιά πλησίαζε το χέρι της, όταν η Νατλάο διέσχιζε ένα μέρος γεμάτο μυτερούς βράχους. Πέταξε τον δαυλό στο έδαφος και τον άφησε να σβήσει μόνος του, ενώ εκείνη συνέχιζε να βαδίζει, μη σταματώντας καθόλου. Η στάση δεν ήταν λύση· δε θα τη βοηθούσε να ανακτήσει τις δυνάμεις της: απλά, θα την έκανε να λιποθυμήσει. Το σώμα της ήταν ήδη κουρασμένο, περισσότερο απ'ό,τι θυμόταν να είναι ποτέ στη ζωή της. Το πώς δεν σκόνταφτε ξανά ήταν θαύμα. Ίσως οι θεοί της ερήμου να τη συνέτρεχαν. Ίσως να είχαν δει την αδικία και να είχαν αποφασίσει να κάνουν κάτι γι'αυτό.

Η Νατλάο νόμιζε ότι βρισκόταν μέσα σε όνειρο, όταν, τελικά, είδε φώτα αντίκρου της: οι φωτιές των Σασμάτουμ, ήλπιζε. Οι φωτιές των Σασμάτουμ. Θα έφτανε, και θα μπορούσε, επιτέλους, να ξεκουραστεί...

Μακάρι να ήταν κι ο Λάρμελ μαζί της... Μακάρι να ήταν κι ο Λάρμελ μαζί της... Ζωντανός...

Δάκρυα κυλούσαν πάλι στο πρόσωπό της. Η όρασή της είχε θολώσει. Όλες της οι αισθήσεις είχαν θολώσει. Δυσκολευόταν ν'αναπνεύσει, αλλά συνέχισε να προχωρά. Το ένα της παπούτσι πρέπει να είχε διαλυθεί τελείως και να είχε φύγει απ'το πόδι της, αν και δεν ήταν σίγουρη, και δεν κάθισε να κοιτάξει· το σκοτάδι δεν την άφηνε να δει εύκολα, κι εξάλλου δεν είχε σημασία. Πλησίαζε! Οι φωτιές τώρα ήταν πιο κοντά!

Πιο κοντά...!

Τα γόνατα της Νατλάο λύθηκαν, και λιποθύμησε.

• 2 •

Τα μάτια της άνοιξαν, και είδε σκοτάδι παντού γύρω. Έναν χώρο γεμάτο σκιές. Ένα ημιφωτισμένο δωμάτιο. Και το λιγοστό φως ερχόταν από έξω, από ένα παράθυρο.

Είχε φτάσει στους Σασμάτουμ; Δε θυμόταν.

Το σώμα της... το ένιωθε τόσο αδύναμο. Τόσο αδύναμο... Προσπάθησε, ωστόσο, να ανασηκωθεί επάνω στο δερμάτινο στρώμα όπου ήταν ξαπλωμένη.

Και είδε μια γυναίκα να κάθεται, οκλαδόν, στα δεξιά της κι ελαφρώς προς τα πίσω, έτσι που, αρχικά, δεν την είχε προσέξει. Ήταν Μελανή και τα μαλλιά της μακριά και... πρέπει να ήταν καστανά, νόμιζε η Νατλάο, αν και το ασθενικό φως δεν τη βοηθούσε.

Τι ώρα είναι; Νύχτα; Όχι, συνειδητοποίησε αμέσως. Όχι, δεν ήταν νύχτα. Ετούτη είναι η πρώτη από τις πέντε Σκιερές Ημέρες.

«Πώς σε λένε, κόρη μου;» ρώτησε η γυναίκα, που, αν έκρινε η Νατλάο απ'τη φωνή της (γιατί το πρόσωπό της ήταν σκιασμένο), πρέπει να ήταν μιας κάποιας ηλικίας. Τουλάχιστον δεκαπέντε χρόνια μεγαλύτερη από εμένα.

«Νατλάο,» είπε, διαπιστώνοντας πως η δική της φωνή ήταν ξερή σαν άμμος που τρίβεται πάνω στην πέτρα, επειδή κι ο λαιμός της ήταν ξερός.

Η μεγαλύτερη γυναίκα γέμισε μια πλήλινη κούπα με νερό από μια κανάτα και της την πρόσφερε. Η Νατλάο την κράτησε με τα δύο χέρια και ήπие βαθιά, ανακτώντας τη μιλιά της.

«Ευχαριστώ,» ψιθύρισε. Και μετά, είπε: «Έρχομαι από τους... τους Ερνεό'ωμ...» Η φωνή της έσπασε. Είμαι η τελευταία από τους Ερνεό'ωμ, η τελευταία... Αλλά δεν το είπε αυτό· ρώτησε: «Είμαι στους Σασμάτουμ;»

«Ναι,» απάντησε η γυναίκα, «και νομίζω πως σ’αναγνωρίζω, Νατλάο. Μοιάζεις, όμως, πολύ... κουρασμένη. Το ταξίδι δεν είναι τόσο μακρινό.»

«Είναι όλοι τους νεκροί,» είπε η Νατλάο. «Όλοι οι Ερνεό’ωμ.»

Η γυναίκα σηκώθηκε απ’τη θέση της και την πλησίασε, για να γονατίσει κοντά της. Τώρα, το πρόσωπό της φαινόταν καθαρά, όπως επίσης κι η ηλικία του. Τα μαλλιά της ήταν, πράγματι, καστανά με τούφες γκρίζων ανάμεσα τους.

«Τι είν’αυτά που λες, κόρη μου; Πώς είναι νεκροί;»

Η Νατλάο αισθάνθηκε δάκρυα στα μάτια κι έναν κόμπο στο λαιμό. «Τους σκότωσαν... οι Λευκοί. Ένας Τουρβάλκλι...»

«Ένας Τουρβάλκλι, είπες;» Τα μάτια της γυναίκας γυάλισαν.

«Ναι. Εκείνος μ’άφησε να φύγω, αλλιώς θα με είχανε σκοτώσει κι εμένα. Και μου ζήτησε να μεταφέρω το μήνυμά του.»

«Τι είναι το μήνυμά του;» ρώτησε η μεγαλύτερη γυναίκα.

«Ονομάζεται Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ, είπε, του Θρόνου της Ελρεϊσβα, της φυλής των Τουρβάλκλι, και αυτό που κάνει είναι ξεπλήρωμα για ό,τι έγινε στη φυλή του. Αλλά δεν ήταν μόνος του. Είχε μαζί του τους ξένους που υπηρετούν την Παντοκράτειρα, και χτύπησαν το χωριό μας με όπλα που πετούσαν φως. Θανατηφόρο φως που κατέστρεφε τα πάντα. Τους έκανε σκόνη, ανθρώπους και σπίτια και ζωα...»

Τα μάτια της μεγαλύτερης γυναίκας είχαν γουρλώσει. Σηκώθηκε όρθια, λέγοντας: «Ξεκουράσου, Νατλάο.» Και βάδισε προς την έξοδο του μικρού δωματίου.

«Το όνομά σας;» ζήτησε να μάθει η Νατλάο, προτού η γυναίκα φύγει.

«Βακάημ,» αποκρίθηκε εκείνη, και, παραμερίζοντας το δερμάτινο παραπέτασμα της πόρτας, βγήκε.

Βακάημ... Η Νατλάο το ήξερε αυτό το όνομα. Το είχε ξανακούσει... από τον άντρα της. *Βακάημ!* Η Γερόντισσα των Σασμάτων! Μα τους θεούς, η Νατλάο τη νόμιζε για μεγαλύτερη· έτσι όπως την περιέγραφε ο Λάρμελ, τη νόμιζε για πολύ μεγαλύτερη. Αυτή ήταν η γηραιότερη γυναίκα των Σασμάτων;

Η Νατλάο ξάπλωσε πάλι, πιστεύοντας ότι η Γερόντισσα –αν ήταν, όντως, η Γερόντισσα– θα επέστρεφε σε λίγο.

–Και η Νατλάο ξύπνησε. Τινάχτηκε πάνω στο στρώμα της, παίρνοντας καθιστή θέση.

Μια σκιερή φιγούρα στεκόταν στην είσοδο του δωματίου. Τα μάτια της γυάλιζαν στο λιγοστό φως της Σκιερής Ημέρας.

«Ποιος είσαι;» έκανε αμέσως η Νατλάο με πνιχτή φωνή.

«Με συγχωρείς αν σε τρόμαξα, Νατλάο,» είπε ο άντρας, και άναψε μια λάμπα. «Είμαι ο Άνκαμερ, ο αδελφός του Λάρμελ. Σίγουρα, θα με θυμάσαι.» Πλησίασε. Ήταν ένας ψηλός άντρας με πορφυρά μαλλιά και μούσια. Δεν έμοιαζε καθόλου με τον Λάρμελ, αλλά, ναι, ήταν αδελφός του· η Νατλάο τον γνώριζε.

«Ναι,» αποκρίθηκε. «Φυσικά και σε θυμάσαι, Άνκαμερ. Και δεν ήσουν εσύ που με τρόμαξες. Έβλεπα ένα όνειρο.» Ή, μήπως, ήταν κάτι παραπάνω από όνειρο; Τι θέλουν να μου πουν οι Ερνεό'ωμ; Ότι ζητούν εκδίκηση; Ότι ζητούν αίμα; Δεν μπορώ εγώ να γίνω αυτό που ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ έγινε για τους Τουρβάλκλι! Δεν μπορώ να γίνω έτσι! Δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά της.

Ο Άνκαμερ κάθισε πλάι της, οκλαδόν, αφήνοντας τη λάμπα ανάμεσά τους, να πλημμυρίζει το σκοτεινό δωμάτιο με τη ρόδινη ακτινοβολία της.

«Ο Λάρμελ,» ρώτησε, «είναι νεκρός;»

Η Νατλάο ένευσε, σκουπίζοντας τα δάκρυα με τα δάχτυλά της. «Όλοι τους είναι νεκροί...»

«Ο Λόγκροθ το Τσακάλι να καταβροχθίσει τους Λευκούς!» μούγκρισε ο Άνκαμερ.

«Κάποιος που ονομάζεται Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ, ένας Τουρβάλκλι... αυτός ευθύνεται για την καταστροφή. Και θα συνεχίσει. Θα συνεχίσει σ'όλους τους Μελανούς–»

«Το ξέρω· η Γερόντισσα μάς το είπε. Αυτός ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ θα πεθάνει!»

«Οι άνθρωποι που υπηρετούν την Παντοκράτειρα είναι μαζί του, και έχουν φέρει όπλα που εκτοξεύουν φως που καταστρέφει τα πάντα. Δε μπορούμε να τους πλησιάσουμε–»

«Γιατί το κάνουν αυτό; Τους πειράξαμε; Γιατί βοηθούν τους Λευκούς;»

Η Νατλάο κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω, Άνκαμερ. Νομίζω, όμως, πως σχετίζεται με το γεγονός ότι ο Κάραγγελ είναι Πρωτοσπαθάριος του Θρόνου της Ελρείσβα. Οι ξένοι πρέπει νάχουν κάνει κάποια συμφωνία με τον Θρόνο της Ελρείσβα.»

«Κι έχουν στραφεί, λοιπόν, εναντίον των Μελανών;» γρύλισε ο Άνκαμερ. «Θέλουν να εξολοθρεύσουν εμάς και να δώσουν την Αρβήντλια στους Λευκούς;»

«Δεν ξέρω,» ψιθύρισε η Νατλάο. «Δε νομίζω ότι είναι έτσι ακριβώς. Ο Πρωτοσπαθάριος... αυτός τα ξεκίνησε όλα. Για εκδίκηση.»

«Ναι, αλλά γιατί οι ξένοι τον βοηθούν;»

«Αυτά που συμβαίνουν στην Ελρείσβα είναι, πολλές φορές, αινιγματικά. Είναι γνωστό.»

Η όψη του Άνκαμερ είχε αγριέψει. Τα μάτια του είχαν σκληρύνει. Είχαν γίνει σχεδόν όπως τα μάτια του Πρωτοσπαθαρίου.

«Δεν έπρεπε να το είχαν κάνει αυτό στους Τουρβάλκλι,» είπε η Νατλάο.

Τα φρύδια του Άνκαμερ υψώθηκαν. Η όψη του ήταν τώρα αιφνιδιασμένη.

«Γιατί τους σκότωσαν; Τι ήταν εκείνη η τελετή;»

«Επικίνδυνη,» απάντησε ο Άνκαμερ. «Μονάχα αυτό ξέρω.»

«Αυτό που έκαναν ήταν επικίνδυνο! Δες τώρα τι συμβαίνει!» φώναξε η Νατλάο. «Οι ανόητοι! Οι άμυαλοι! Τώρα, θα έρθουν οι ξένοι και, τον έναν μετά τον άλλο, θα μας—!»

«Δε θα τους αφήσουμε!» τη διέκοψε ο Άνκαμερ, σφίγγοντας το μπράτσο της. «Δε θα τους αφήσουμε.»

Και τι θα κάνετε; σκέφτηκε η Νατλάο. Πώς θα αντιμετωπίσετε τα όπλα τους; Δεν τα έχεις δει να εξαπολύουν το καταστροφικό φως τους, Άνκαμερ. Δεν τα έχεις δει, γι' αυτό το λες τούτο. Γι' αυτό το λες. Δεν αποκρίθηκε τίποτα, όμως. Ρώτησε μονάχα: «Ποιοι συμμαχήσαν κατά των Τουρβάλκλι; Για δύο από τις φυλές έχω ακούσει: οι Κρατ'μάελ και οι Ζιντ'κέιλ. Ποιοι ήταν οι άλλοι, όμως; Δε μπορεί να ήταν μόνο αυτοί.»

«Γιατί ρωτάς, Νατλάο;»

«Ο Πρωτοσπαθάριος –αν και δεν του το ζήτησα με κανέναν τρόπο– μου χάρισε τη ζωή και μου είπε να μεταφέρω το μήνυμά του σε όσους

περισσότερους Μελανούς στον Κοράκου Τόπο μπορώ. Πιστεύω, λοιπόν, πως καλύτερα θα ήταν ν'αρχίσω από—»

«Δεν του χρωστάς τίποτα! Είναι Λευκός!»

«Μπορούσε να με είχε σκοτώσει, όμως... και ίσως να το προτιμούσα. Αλλά δεν έχει σημασία. Μου είπε ότι, αφού σου χαρίζω τη ζωή, ένα μικρό της μέρος, τουλάχιστον, μου ανήκει. Και δεν έλεγε ψέματα· είναι έτσι, πράγματι. Κι αυτό που ζήτησε...» Ατένισε τον Άνκαμερ καταπρόσωπο. «Θα το έκανα, έτσι κι αλλιώς, αυτό, αν ζούσα. Θα προειδοποιούσα όσους περισσότερους μπορώ, για να κρυφτούν από τους ξένους. Πρώτοι, όμως, δε θα πρέπει να μάθουν για την κατάσταση εκείνοι που ευθύνονται γι'αυτήν; Πρώτοι δε θα πρέπει να μάθουν εκείνοι που ευθύνονται για το θάνατο της φυλής μου;»

«Οι Λευκοί ευθύνονται για το θάνατο των Ερνεό'ωμ, Νατλάο!»

«Αν δεν είχαν σκοτώσει τους Τουρβάλκλι—»

«Κάποιοι σαμάνοι είπαν ότι έπρεπε να σταματήσουν την τελετή τους, γιατί κάτι κακό θα γινόταν!»

«Το κακό έγινε!» φώναξε η Νατλάο, οργισμένη. «Το κακό έγινε! Δεν το βλέπεις; Ο άντρας μου είναι νεκρός! τα παιδιά μου είναι νεκρά! όλοι μου οι συγγενείς είναι νεκροί!» Έκλαιγε πάλι. «Επειδή αυτές οι άμυνες ύαινες ήθελαν να σταματήσουν την καταραμένη τελετή που αφορούσε μόνο τους καταραμένους Λευκούς! Μη μου λες, λοιπόν, ποιος φταίει για όλα τούτα, Άνκαμερ.» Η Νατλάο παραμέρισε τα δέρματα και σηκώθηκε από το στρώμα. Τα πόδια της πονούσαν, αλλά αγνόησε τον πόνο. Έπιασε τα ρούχα της, που βρίσκονταν σ'έναν μικρό σωρό παραδίπλα, κι άρχισε να ντύνεται.

«Πού πηγαίνεις;» τη ρώτησε ο Άνκαμερ, καθώς κι εκείνος ορθωνόταν, μοιάζοντας μουδιασμένος.

«Ποιες ήταν οι άλλες φυλές; Ξέρεις;» είπε η Νατλάο, καθώς ντυνόταν.

«Οι Ενκούτεν και οι Νεφρέλεθ.»

«Τέσσερις φυλές, στο σύνολό τους;»

«Ναι. Ή, τουλάχιστον, για τόσες ξέρω.»

«Ποια απ'αυτές τις φυλές πρότεινε τη συμμαχία;»

«Δε γνωρίζω, Νατλάο.» Έσκυψε, για να πάρει τη λάμπα του από κάτω.

«Γιατί μου λες ψέματα;»

Τα λόγια της άφησαν σιωπή μέσα στο πέτρινο δωμάτιο για μερικές στιγμές.

Ο Άνκαμερ αναστέναξε. «Νομίζω –δεν είμαι σίγουρος– πως ήταν οι Ζιντ'κέιλ.»

«Οι Ζιντ'κέιλ...» Η Νατλάο ήξερε γι'αυτούς. Ήταν μια από τις πιο παράξενες φυλές στον πυθμένα του Φαραγγιού του Πεπρωμένου. Κατοικούσαν μέσα σε σπηλιές, και ορισμένοι έλεγαν ότι ήταν μισότρελοι από γεννησιμιού τους. Άλλοι έλεγαν πως ήταν καταραμένοι. «Ποιος θ'ακολουθούσε τους Ζιντ'κέιλ, Άνκαμερ;»

«Να, όμως, που τους ακολούθησαν. Ή έτσι έχω ακούσει, τουλάχιστον. Σου είπα, δεν είμαι σίγουρος αν είναι αλήθεια.

»Μην πας να τους βρεις, Νατλάο· τι νόημα θα έχει, ό,τι και να τους πεις; Επιπλέον... φοβάμαι για σένα.»

Φοβάσαι για μένα; Τι έχω να χάσω; Τι άλλο έχω να χάσω; Τη ζωή μου; Δε με νοιάζει η ζωή μου πλέον. Δεν ξέρω τι να κάνω μ'αυτήν. «Θα μου δώσεις κάποια πράγματα;» τον ρώτησε. «Τρόφιμα, ρούχα, μερικά όπλα;»

Ο Άνκαμερ παρατήρησε ότι η Νατλάο δεν του είχε απαντήσει· δεν του είχε πει αν θα πήγαινε, τελικά, στους Ζιντ'κέιλ ή όχι, και, μάλλον, αυτό δεν του άρεσε· μάλλον, υποπτευόταν ότι θα πήγαινε. Ωστόσο, δεν προσπάθησε να τη μεταπείσει. Έγνεψε μονάχα, μελαγχολικά. «Μπορείς να πάρεις ό,τι θέλεις, Νατλάο. Αλλά να προσέχεις τον εαυτό σου. Σ'αγαπώ σαν αδελφή μου.»

• 3 •

Η Νατλάο έφαγε με την παρέα του Άνκαμερ και της Βακάημ. Η Γερόντισσα των Σασμάτουμ τη συμβούλεψε να μην πάει στους Ζιντ'κέιλ, γιατί όλοι γνώριζαν πόσο παράξενοι και επικίνδυνοι μπορούσαν να αποδειχτούν. Επιπλέον, υπήρχαν άλλες, κοντινότερες φυλές που μπορούσε να προειδοποιήσει· δεν ήταν ανάγκη να ταξιδέψει σ'αυτούς, που βρίσκονταν σχεδόν δυο μέρες δρόμο από εδώ. Η Νατλάο, όμως, αποκρίθηκε ότι μπορούσαν οι Σασμάτουμ να ειδοποιή-

σουν τις κοντινές τους φυλές· εκείνη θα πήγαινε στους Ζιντ'κέιλ, επειδή ο βασικός λόγος που θα τους επισκεπτόταν, είπε, δεν ήταν για να τους προειδοποιήσει· ήταν για να δει καταπρόσωπο τους ανθρώπους που είχαν προκαλέσει την καταστροφή της φυλής της και να μάθει γιατί τα είχαν ξεκινήσει όλα τούτα.

«Δεν είναι δίκαιο αυτό, Νατλάο,» της είπε ο Άνκαμερ, χωρίς όμως να την κοιτάζει στα μάτια. «Οι Ζιντ'κέιλ, ό,τι κι αν είναι, δεν προκάλεσαν οι ίδιοι την καταστροφή της φυλής σου—»

«Αν δεν είχαν επιτεθεί στους Τουρβάλκλι, αν δεν τους είχαν σκοτώσει όλους, δε θα είχε συμβεί αυτό!» αντιγύρισε εκείνη.

Ο Άνκαμερ έμεινε σιωπηλός, πίνοντας μια γουλιά απ'το νερό του.

Η Βακάημ είπε: «Η κατάληξη των πραγμάτων, κόρη μου, δεν είναι πάντοτε όπως θα επιθυμούσαν εκείνοι που έκαναν την αρχή. Ούτε εσύ ξέρεις τι κατάληξη ακριβώς θα έχει το ταξίδι σου στους Ζιντ'κέιλ, κι όμως είσαι αποφασισμένη να το ξεκινήσεις.»

«Δε σκοπεύω να σκοτώσω κανέναν, Γερόντισσα.»

«Ο σκοπός δεν είναι πάντοτε και η κατάληξη. Αυτό σου λέω,» αποκρίθηκε η Βακάημ, και πήρε μια ρουφηξιά από την πίπα της, καθώς ήταν καθισμένη σ'ένα πέτρινο σκαμνί, που είχε φέρει στο δωμάτιο όπου ξεκουραζόταν η Νατλάο.

«Θα το έχω στο μυαλό μου, Γερόντισσα,» αποκρίθηκε η τελευταία των Ερνεό'ωμ, παρατηρώντας ότι τα λόγια της Βακάημ δεν ήταν ασυλλόγιστα και, όντως, περιείχαν σοφία. Ωστόσο, η Νατλάο δε θα έκανε πίσω· θα επισκεπτόταν τους Ζιντ'κέιλ, θα μάθαινε τι τους είχε ωθήσει να επιτεθούν στους Τουρβάλκλι.

Όταν τελείωσε το φαγητό της, ευχαρίστησε τους Σασμάτουμ για τη φιλοξενία τους, καθώς και για τα τρόφιμα, τα ρούχα, και τα όπλα που της είχαν δώσει. Ο Άνκαμερ τής αποκρίθηκε ότι δεν ήταν παρά υποχρέωσή τους. «Δεν είσαι ξένη, Νατλάο· είσαι γυναίκα του αδελφού μου. Αλλά, ακόμα και να μην ήσουν, πάλι θα σε βοηθούσαμε, ύστερα από μια τέτοια καταστροφή. Οι Λευκοί θα μετανιώσουν για τις πράξεις τους· σ'το υπόσχομαι.»

Και τι θα γίνει, τότε; αναρωτήθηκε η Νατλάο. Θα ξεκινήσει πόλεμος ανάμεσα σ'εμάς και σ'αυτούς; Ασφαλώς, πόλεμος υπήρχε πάντοτε ανάμεσα στους Λευκούς και στους Μελανούς: από τότε που υπήρχε η

Αρβήντλια, υπήρχε και πόλεμος μεταξύ τους, και οι περισσότεροι πλέον είχαν λησμονήσει γιατί τα πράγματα έπρεπε να είναι έτσι. Οφείλονταν όλα σε κάτι που είχε συμβεί παλιά, πολύ παλιά, πριν από χιλιετίες. Η Νατλάο είχε ακούσει ότι οι αρχαίοι Μελανοί είχαν έρθει από μια διάσταση που ονομαζόταν Μοργκιάνη και είχαν βρει τους Λευκούς εδώ, στην Αρβήντλια, σχεδόν ημιάγριους. Οι Μελανοί τούς είχαν διδάξει πολλά πράγματα και, γι'αρκετά χρόνια, είχαν ζήσει μαζί τους, φιλικά. Μετά, όμως, οι Λευκοί, δόλιοι καθώς ήταν, είχαν προσπαθήσει να καταστρέψουν τους Μελανούς, επειδή δεν ήθελαν να αισθάνονται κατώτεροι μπροστά τους. Κι έτσι, ο αέναος πόλεμος είχε αρχινήσει.

Συγκρούσεις γίνονταν πάντοτε, από τότε που θυμόταν η Νατλάο. Σκοτωμοί μεταξύ φυλών των Λευκών και των Μελανών. Μεγαλύτερες και μικρότερες μάχες. Ποτέ, όμως, δε θυμόταν ολόκληρες φυλές να εξολοθρεύονται έτσι όπως είχαν εξολοθρευτεί οι Ερνεό'ωμ... Τι μπορούσε να προμηνύει κάτι τέτοιο; Η Νατλάο αισθανόταν έναν παγερό τρόπο εντός της.

Γιατί οι καταραμένοι Ζιντ'κέιλ έπρεπε να το αρχίσουν αυτό; Γιατί;

Στον Άνκαμερ δεν αποκρίθηκε τίποτα· τον φίλησε μονάχα, και στα δύο μάγουλα, και τον ευχαρίστησε πάλι. Στη Γερόντισσα έκανε μια μικρή υπόκλιση και, ύστερα, μάζεψε τα πράγματά της, παραμέρισε το δερμάτινο παραπέτασμα από την πόρτα του δωματίου, και βγήκε.

Το μεσημέρι είχε περάσει, και οι ήλιοι έγερναν προς τη Δύση· δεν είχαν, όμως, ακόμα χαθεί πίσω απ'το χέιλος του φαραγγιού. Κινούνταν συγχρονισμένα οι δυο τους· ο Σκοτεινός κάλυπτε τον Φωτεινό, εκτός από ένα λαμπερό στεφάνι μονάχα. Τα πάντα ήταν τυλιγμένα στις σκιές.

Η Νατλάο διέσχισε το χωριό των Σασμάτουμ, ενώ, με τις άκριες των ματιών της, έβλεπε ανθρώπους να την κοιτάζουν, μεγάλους και παιδιά, και μπορούσε να αισθανθεί άλλες τόσες ματιές επάνω της: ματιές κάποιων που αδυνατούσε να δει, αλλά οι οποίοι την ατένιζαν από μισοτραβηγμένα παραπετάσματα παραθύρων ή πορτών. Κανένας δεν την πλησίασε για να της μιλήσει. Αναμφίβολα, όλοι τους είχαν μάθει ως τώρα ποια ήταν και τι είχε συμβεί στη φυλή της. Ίσως και να τη λυπούνταν, αλλά η Νατλάο δεν το ήθελε τούτο. Δεν ήθελε να τη λυ-

πούνται. Ήθελε... Δεν ήξερε τι ακριβώς ήθελε απ'αυτούς. Μάλλον, να την αφήσουν ήσυχη. Καλύτερα που κανείς δεν τολμούσε να της μιλήσει. Εξάλλου, δε θα ήξερε τι να του αποκριθεί.

Η Νατλάο άφησε τους Σασμάτουμ πίσω της και βάδισε μέσα στα βάθη του Φαραγγιού του Πεπρωμένου, περιτριγυρισμένη από βράχους με αλλόκοτα σχήματα επάνω τους: σχήματα που έμοιαζαν να προσπαθούν να της πουν κάτι, αλλά εκείνη δεν είχε ιδέα τι, έτσι προτίμησε να τα αγνοήσει. Γνώριζε τι έπρεπε να κάνει –προς το παρόν, τουλάχιστον–· δε χρειαζόταν καθοδήγηση από πέτρες.

Ένας δυνατός αέρας έπιασε, καθώς οι ήλιοι χάνονταν πίσω από το δυτικό χείλος του φαλαγγιού. Ένας δυνατός αέρας που έφερνε ξερή άμμο και μικρά χαλίκια. Η Νατλάο τυλίχτηκε στην κάπα που της είχαν δώσει οι Σασμάτουμ, για να προστατευτεί, μη θέλοντας να σταματήσει ακόμα, αφού δεν θεωρούσε ότι είχε πέσει η νύχτα –παρότι, τις Σκιερές Ημέρες, νύχτα και μέρα είχαν μικρή διαφορά. Ο άνεμος τη σφυροκοπούσε, αλλά η Νατλάο συνέχιζε, προφυλάσσοντας το πρόσωπό της από την άμμο και τα χαλίκια, πατώντας γερά στα πόδια της και νιώθοντας ότι πάλευε κάποιο ζωντανό θηρίο.

Όταν οι μυστηριακές ανταύγειες των ήλιων είχαν εξαφανιστεί τελείως, και στον ουρανό είχε μείνει μονάχα ο ελαφρύς φωτισμός που πρόσφεραν τα πράσινα φεγγάρια, ο άνεμος αποφάσισε να κοπάσει. Δεν ήταν πλέον παρά ένα απαλό χάδι, και η Νατλάο δε χρειαζόταν να προστατεύεται απ'αυτόν, ούτε αισθανόταν ότι πάλευε μαζί του.

Ήταν ώρα να ξεκουραστεί. Έπρεπε να βρει ένα καλό μέρος, να φάει λίγο, και να κοιμηθεί. Η μέρα της είχε τελειώσει. Πριν από κάποια ώρα, είχε δει φώτα από μακριά· και, κατά πάσα πιθανότητα, εκεί ήταν το χωριό μιας φυλής που γνώριζε· μα δε θέλησε να σταματήσει και να ζητήσει κατάλυμα· προτίμησε να μη χάσει χρόνο, συνεχίζοντας την πορεία της. Και τώρα, μες στις ερημιές του Φαραγγιού του Πεπρωμένου, βρήκε μια ρηχή σπηλιά, που το στόμιό της ήταν περιτριγυρισμένο από σχήματα, τα οποία έμοιαζαν να διαγράφουν μια αψίδα. Η Νατλάο έβγαλε από το σάκο της τον φακό που της είχε δώσει ο Άνκαμερ: έναν μεταλλικό κύλινδρο με κρύσταλλο στο ένα άκρο, τον οποίο οι Σασμάτουμ είχαν πάρει από κάποια εμπορική δοσοληψία. Η Νατλάο πάτησε το κουμπί επάνω στον φακό και φως βγήκε από τον

κρύσταλλό του, για να διώξει το σκοτάδι στο εσωτερικό της σπηλιάς, και να φανεί ότι το μέρος ήταν ασφαλές για διανυκτέρευση.

Κλείνοντας τον φακό (για να διατηρήσει τη μοναδική μπαταρία που είχε), μπήκε. Άναψε μια φωτιά και έφαγε, ενώ, απόμακρα, άκουγε τα ουρλιαχτά των τσακαλιών. Αργότερα, τυλίχτηκε στην κάπα της και κοιμήθηκε, έχοντας κοντά της, οπλισμένη, μια βαλλίστρα που της είχαν δώσει οι Σασμάτουμ.

Το πρωί, ξύπνησε περισσότερο από ένστικτο παρά από το φως της αυγής. Η δεύτερη από τις πέντε Σκιερές Ημέρες είχε ξημερώσει. Η Νατλάο παρατήρησε ότι η φωτιά της είχε σβήσει κάποια στιγμή μέσα στη νύχτα. Βγήκε απ'τη σπηλιά και τεντώθηκε, νιώθοντας λιγάκι μουδιασμένη.

Δεν είχε ονειρευτεί τίποτα. Δεν είχε ξαναδεί εκείνη τη λίμνη του αίματος και τα δέντρα. Και δεν το θεωρούσε καθόλου αρνητικό σημάδι. Ίσως να σήμαινε ότι τα πνεύματα των ανθρώπων της φυλής της είχαν βρει γαλήνη, παρά τον άδικο χαμό τους.

Η Νατλάο στράφηκε στη σπηλιά, για να μαζέψει τα πράγματά της... αλλά έμεινε ακίνητη. Κοιτάζοντας τα σχήματα γύρω από την είσοδο. Ήταν έτσι και πριν; Ήταν έτσι και όταν είχε μπει; Είχε την εντύπωση πως ήταν διαφορετικά. Όχι πολύ διαφορετικά, αλλά αρκετά διαφορετικά.

Κούνησε το κεφάλι. *Τι σημασία έχει;* Πήρε τα πράγματά της και έφυγε, συνεχίζοντας προς τα βόρεια, προς τους Ζιντ'κέιλ.

Θα έφτανε, άραγε, μέχρι το βράδυ; αναρωτήθηκε. Μάλλον, όχι. Μάλλον, θα έφτανε το επόμενο πρωί. Επομένως, θα έπρεπε να περάσει άλλη μια νύχτα σε κάποια σπηλιά του φαραγγιού –αν ήταν τυχερή.

Και μετά, τι θα γίνει; σκέφτηκε η Νατλάο, καθώς ταξίδευε επάνω σ'ένα στενό, κατηφορικό μονοπάτι, περιτριγυρισμένο από βράχους. *Τι θα γίνει όταν έχω συναντήσει τους Ζιντ'κέιλ και μου έχουν πει ό,τι είναι να μου πουν; Πώς θα συνεχίσω να ζω; Τι μου έχει απομείνει να κάνω;* Η ζωή της ήταν άδεια τώρα χωρίς τη φυλή της· και η Νατλάο αισθανόταν σαν ένα φύλλο μέσα σε αντικρουόμενους άγριους ανέμους. Ποιο ήταν το νόημα της ύπαρξής της; Ήταν Ερνεό'ωμ, Φαραγγοφύλακας· αλλά δεν υπήρχαν πλέον Ερνεό'ωμ. Το όνομά τους βρισκόταν

τώρα μονάχα στη Βίβλο της Αιώνιας Καταγραφής του Σέλεντουρ, και οι θνητοί, σύντομα, θα το ξεχνούσαν.

Είμαι μόνη. Τελείως μόνη...

Ακόμα και το γεγονός ότι πήγαινε στους Ζιντ'κέιλ τής έμοιαζε ανόητο, ανούσιο. Τι καλύτερο, όμως, είχε να κάνει;

Όταν πλησίαζε το μεσημέρι, και το λαμπερό στεφάνι που τύλιγε τη σκοτεινή σφαίρα ήταν στο κέντρο του ουρανού, η Νατλάο βρέθηκε σε μια μικρή όαση: ένα μέρος όπου φύτρωναν χαμηλά δέντρα, νερό τινάζοταν από μια μικρή πηγή ανάμεσα σε δύο βράχους, και ποντίκια με μακριά πόδια χοροπηδούσαν από δω κι από κει, δίχως να φαίνονται επικίνδυνα.

Η Νατλάο, όμως, αμέσως διαπίστωσε ότι δεν ήταν ο μοναδικός άνθρωπος εδώ. Ένας άντρας στεκόταν μέσα στη βλάστηση, ντυμένος με μαύρο χιτώνα και έχοντας μαύρο μαντήλι τυλιγμένο γύρω απ'το σαγόνι του. Στο κεφάλι φορούσε κουκούλα. Τα μάτια του γυάλιζαν, καταπράσινα, σα σμαράγδια. Ήταν Μελανός. Και έμοιαζε να την περιμένει, γιατί την κοιτούσε καθώς εκείνη πλησίαζε. Από τη μέση του κρεμόταν ένα ξίφος, μα δεν το είχε τραβήξει· δεν έδειχνε νάχει εχθρικές διαθέσεις.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε η Νατλάο, σταματώντας στα πέντε μέτρα απόσταση από τον άγνωστο.

«Σημασία δεν έχει ποιος είμαι εγώ,» αποκρίθηκε εκείνος, «αλλά ποια είσαι εσύ. Είσαι η τελευταία των Ερνεό'ωμ, ή λαθεύω;»

Η Νατλάο έμεινε σιωπηλή για λίγο. «Γιατί ν'απαντήσω;»

«Γιατί θέλω να σε ρωτήσω κάποια πράγματα, αν είσαι όντως αυτή. Το όνομά μου είναι Ίσναχ, αν τούτο σου λέει κάτι –που αμφιβάλλω ότι θα σου λέει.»

«Έχεις δίκιο, δε μου λέει τίποτα. Αλλά τι θέλεις να με ρωτήσεις;»

«Κάποια πράγματα σχετικά με την καταστροφή της φυλής σου. Έχεις χρόνο να καθίσεις λίγο μαζί μου; Έχω ετοιμάσει και φαγητό.» Ο άγνωστος έκανε στο πλάι, τεντώνοντας το χέρι του, και η Νατλάο είδε πως πίσω του, σε απόσταση κανενός μέτρου, ήταν, πράγματι, φαγητό απλωμένο επάνω σε μερικές πέτρες.

«Εντάξει,» του αποκρίθηκε. «Εξάλλου, κι εγώ σκεφτόμουν να σταματήσω εδώ για μεσημέρι.»

Κάθισαν αντικριστά, με το φαγητό ανάμεσά τους: κάποιου είδους κρέας, που η Νατλάο δεν αναγνώριζε, καθώς και καρπού, που αναγνώριζε.

«Από τι ζώο είναι το κρέας;»

Ο Ίσναχ έδειξε ένα από τα ποντίκια με τα μακριά πόδια, καθώς αυτό πεηδούσε μεσ'από τα χόρτα και κρυβόταν πίσω από ένα δέντρο.

Η Νατλάο μειδίασε. «Μάλιστα. Ελπίζω να έχει καλή γεύση.» Το δοκίμασε, και δεν έμεινε δυσαρεστημένη.

Ο Ίσναχ έβγαλε το μαντήλι απ'το πρόσωπό του και κατέβασε την κουκούλα του, αποκαλύπτοντας γαλανά μαλλιά και ξυρισμένο σαγόνι. «Με συγχωρείς που θα σου ζητήσω να μου μιλήσεις για πράγματα που είμαι βέβαιος ότι σου είναι δυσάρεστο να θυμάσαι.»

Η Νατλάο είπε, ύστερα από μερικές ανάσες σιγής: «Δε μπορώ να κάνω τίποτ'άλλο απ'το να τα θυμάμαι. Οπότε, δε μου κάνεις κάποιο κακό που δεν κάνω ήδη η ίδια στον εαυτό μου, Ίσναχ.»

«Λυπάμαι για το χαμό της φυλής σου.»

«Ναι, κι εγώ...» αποκρίθηκε, πικρά, η Νατλάο. «Πες μου τώρα: τι θέλεις να μάθεις;» Ήταν περίεργη, όφειλε να ομολογήσει.

«Θέλω να μου πεις πόσοι ήταν οι εχθροί, αν θυμάσαι, και τι όπλα είχαν στη διάθεσή τους. Τι λεπτομέρειες πρόσεξες γι'αυτούς. Τα πάντα.»

Τα μάτια της Νατλάο στένεψαν. «Γιατί σ'ενδιαφέρουν αυτά; Σχεδιάζεις κάποιου είδους αντεπίθεση;»

«Ας πούμε ότι προτιμώ να ξέρω τι έχω να αντιμετωπίσω προτού το αντιμετωπίσω.»

«Φοβάσαι για τη φυλή σου; Το καλύτερο που έχετε να κάνετε είναι να απομακρυνθείτε όσο το δυνατόν περισσότερο απ'αυτούς τους εχθρούς, όχι να τους αντιμετωπίσετε. Τα όπλα τους εκτοξεύουν φως που θα σας κάψει προτού προλάβετε να ξεσπαθώσετε.»

«Ενεργειακά κανόνια, λοιπόν, όπως είπαν οι Σασμάτουμ...» μουρμούρισε ο Ίσναχ.

«Από τους Σασμάτουμ έρχεσαι;»

«Όχι ακριβώς. Και δε σε ρωτάω ό,τι σε ρωτάω επειδή μ'ενδιαφέρει για τη φυλή μου, Νατλάο. Ελπίζω η φυλή μου να μη χρειαστεί να πολεμήσει αυτούς τους εχθρούς.»

«Γιατί ρωτάς, τότε; Σκοπεύεις να τους πολεμήσεις μόνος σου;»

«Αλίμονο,» είπε ο Ίσναχ, «θα ήταν ανόητο.»

Η Νατλάο τον ατένισε, καρτερικά, περιμένοντας μια καλύτερη απάντηση.

«Σίγουρα, γνωρίζεις για τους Παντοκρατορικούς...»

«Τους ξένους που υπηρετούν την Παντοκράτειρα,» είπε εκείνη. «Φυσικά και τους ξέρω. Από πού νομίζεις ότι είμαι;»

«Γνωρίζεις, όμως, και για τους εχθρούς τους;»

«Τους εχθρούς τους;»

«Την Επανάσταση.»

Η Νατλάο συνοφρυώθηκε, προσπαθώντας να θυμηθεί. «Πρέπει νάχω ακούσει κάτι. Μα, δεν είμαι σίγουρη αν είναι αλήθεια... Θες να πεις ότι εσύ...;»

Ο Ίσναχ ένευσε. «Ναι, έχω άμεση σχέση με την Επανάσταση, Νατλάο.»

Τα μάτια της γυάλισαν. «Και θα τους σταματήσετε; Θα σταματήσετε τους ξένους και τον Πρωτοσπαθάριο;»

«Δεν ξέρω αν θα είναι τόσο εύκολο. Γι' αυτό, όμως, θέλω να μου πεις ό,τι έχεις προσέξει. Κάθε λεπτομέρεια.»

Η Νατλάο δε δίστασε άλλο· του είπε τα πάντα, όλα όσα είχε μπορέσει να διακρίνει μέσα από την καταστροφή. «Τουλάχιστον οκτώ μεταλλικά οχήματα είχαν, και τουλάχιστον δύο από αυτά τα ενεργειακά κανόνια. Και πολλούς πολεμιστές. Τα οχήματα πρέπει να ήταν γεμάτα με πολεμιστές. Δε χρειάστηκε, όμως, να βγουν για πολύ, ούτε όλοι,» εξήγησε, στραβώνοντας τα χείλη. «Σαν δειλοί, μας έκαψαν, και μονάχα στο τέλος ήρθαν καλπάζοντας καταπάνω μας, για να σκοτώσουν τους επιζώντες. Και ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ-Σου είπαν οι Σασμάτουμ γι' αυτόν;»

«Ναι, έμαθα...» Ο Ίσναχ φαινόταν συλλογισμένος, καθώς είχε τελειώσει το φαγητό του.

Η τελευταία των Ερνεόωμ δε συνέχισε να μιλά, ύστερα από την απόκρισή του, έτσι εκείνος τη ρώτησε: «Πού πηγαίνεις τώρα, Νατλάο;»

«Στους Ζιντ'κίλ. Αυτό δεν το έμαθες;»

«Το άκουσα κι αυτό, αλλά δεν ήμουν βέβαιος αν αλήθευε.»

«Γνωρίζεις γιατί επιτέθηκαν στους Τουρβάκλι;»

«Από όσο ξέρω,» αποκρίθηκε ο Ίσναχ, «οι σαμάνοι των Ζιντ'κέιλ διάβασαν κάτι στα σχήματα του φαραγγιού. Μια προειδοποίηση. Και ήξεραν ότι έπρεπε να σταματήσουν μια τελετή που θα έκαναν οι Τουρβάλκλι μια συγκεκριμένη ημέρα. Τρεις άλλες φυλές συμμαχήσαν με τους Ζιντ'κέιλ και η επιθεση έγινε.»

«Και τώρα, εξαιτίας αυτού, η δική μου φυλή καταστράφηκε...» είπε η Νατλάο.

Ο Ίσναχ έμεινε σιωπηλός· και, για κάποια ώρα, μονάχα τα πηδήματα των μακρόποδων ποντικιών ακούγονταν στην όαση. Ύστερα, ρώτησε: «Τι σε παρακινεί να πας να τους βρεις, Νατλάο;»

«Θέλω να μάθω περισσότερα.»

«Κι αν είναι μυστικό της φυλής τους;»

«Ο λόγος της επιθεσης;»

Ο Ίσναχ ένευσε.

Η Νατλάο συνοφρυώθηκε. «Θα πρέπει, τότε, να το μοιραστούν μαζί μου,» είπε, επίμονα. Και πρόσθεσε: «Επιπλέον, αν είναι μυστικό, πώς κατάφεραν να πείσουν τις άλλες τρεις φυλές να συμμαχήσουν μ'αυτούς;»

«Δυστυχώς, δε γνωρίζω ακόμα. Θα ήθελα, όμως, κι εγώ να μάθω, για να είμαι ειλικρινής. Αλλά, όπως φαίνεται, άλλα πράγματα προέχουν: Πρέπει να σταματήσουμε την εκστρατεία των Παντοκρατορικών στον Κοράκου Τόπο. Κάπως, πρέπει να τη σταματήσουμε. Σ'ευχαριστώ που κάθισες να μου μιλήσεις, Νατλάο. Είθε ο Σάρκλιφ να είναι μαζί σου, και να σε κάνει να προβλέπεις τους κινδύνους.»

«Οι θεοί εγκατέλειψαν τη φυλή μου,» είπε εκείνη.

«Δεν την εγκατέλειψαν,» αποκρίθηκε ο Ίσναχ· «βρέθηκαν ενάντια σε μεγαλύτερες δυνάμεις. Ούτε οι θεοί δεν είναι παντοδύναμοι. Η δικαιοσύνη, όμως, θα αποδοθεί, Νατλάο.»

»Τώρα, πρέπει να σε αφήσω.» Σηκώθηκε όρθιος. «Ίσως να ξανασυναντηθούμε στο σύντομο μέλλον.»

«Καλό ταξίδι, Ίσναχ, όπου κι αν πορεύεσαι,» αποκρίθηκε εκείνη.

Ο επαναστάτης φόρεσε το μαντήλι και την κουκούλα του, και έφυγε από την όαση.

• 4 •

Τη νύχτα η Νατλάο την πέρασε σ'ένα αμμώδες μέρος, κουλουριασμένη πλάι σ'έναν αμμόλοφο, τυλιγμένη στην κάπα της και έχοντας τη βαλλίστρα της από κοντά. Ο άνεμος σφύριζε από πάνω της κι έκανε την άμμο να σηκώνεται και να στροβιλίζεται· τα φεγγάρια πλημμύριζαν τη νύχτα με την αχνή, πράσινη ακτινοβολία τους.

Η Νατλάο δεν κοιμήθηκε καλά· κάθε τρεις και λίγο ξυπνούσε, από το ουρλιαχτό του ανέμου και από τα αλυχτήματα λύκων ή τσακαλιών. Έτσι, όταν ήρθε το πρωί, όταν η τρίτη Σκιερή Ημέρα ξημέρωσε, δεν αισθανόταν καλά. Το κεφάλι της ήταν βαρύ και νόμιζε πως μπορούσε ν'ακούσει ένα επίμονο βουητό ακριβώς ανάμεσα στ'αφτιά της, μέσα στο κρανίο της. Ολόκληρο το σώμα της ήταν μουδιασμένο· τα κόκαλά της πονούσαν. Και τα πόδια της επίσης· δεν ήταν τόσο συνηθισμένη στις πεζοπορίες, και είχε βαδίσει πολλά χιλιόμετρα τις τελευταίες ημέρες. Χιλιόμετρα και χιλιόμετρα και χιλιόμετρα.

Επιπλέον, το βάρος στην ψυχή της, το βάρος για το θάνατο της φυλής της, του συζύγου της, και των παιδιών της, δεν έμοιαζε να λιγοστεύει καθώς ο χρόνος κυλούσε. Αν μη τι άλλο μεγάλωνε, απειλώντας να τη λιώσει από κάτω του.

Η Νατλάο πήρε μια βαθιά ανάσα, και βλεφάρισε, κοιτάζοντας προς τα βόρεια, άμμο και βράχους και σκιές. Τόσες πολλές σκιές και τόσο λίγο φως. Πλησιάζω, όμως. Σήμερα, πρέπει να φτάσω στους Ζιντ'κέιλ. Είμαι κοντά. Και προσπάθησε να αντλήσει θάρρος από αυτό, και να αποτινάξει λίγο από το βάρος που την πλάκωνε, αρκετό ώστε να μπορέσει να βάλει τα πόδια της να συνεχίσουν την οδοιπορία.

Μάλλον, τα κατάφερε· γιατί άρχισε πάλι να βαδίζει, κλοτσώντας άμμο και, μετά από λίγο, χαλίκια, ξερά χαλίκια που απλώνονταν ανάμεσα σε ψηλούς βράχους, επάνω στους οποίους υπήρχαν ακατανόητα σχήματα, που έμοιαζαν σχεδόν να την ικετεύουν να σταματήσει και να τα διαβάσει, παρότι εκείνη ήξερε πως δεν υπήρχε ούτε μία περίπτωση στο εκατομμύριο να καταλάβει το παραμικρό απ'ό,τι έλεγαν. Και, για να ήταν ειλικρινής, δεν ήθελε να καταλάβει.

Οι απαντήσεις που αναζητούσε βρίσκονταν στους Ζιντ'κέιλ.

Και κάθε της βήμα την πήγαινε πιο κοντά σ'αυτούς. Ωσπου, καθώς το φωτεινό στεφάνι πλησίαζε στο κέντρο του ουρανού, η Νατλάο έφτασε σε μια περιοχή γεμάτη απότομους, μυτερούς βράχους που σχημάτιζαν υψώματα και βαθουλώματα, κατηφόρες κι ανηφόρες όπου μπορούσε κάποιος εύκολα να γλιστρήσει, να πέσει, και να τσακίσει τη ράχη του. Και μέσα σ'ετούτο το... θρυμματισμένο τοπίο, που θα το λμούσε κανείς να πει ότι πρέπει να είχε υποστεί δυνατούς σεισμούς, διακρίνονταν σπηλιές, η μία κοντά στην άλλη. Το χωριό των Ζιντ'κέιλ. Αν και η Νατλάο δεν μπορούσε, επί του παρόντος, να δει κανέναν άνθρωπο εκεί κοντά. Ίσως, όμως, αν πλησίαζε να τους ξεχώρισε· ίσως απλώς να κρύβονταν, φρουρώντας την περιοχή τους. Ελπίζω να μη με τοξέψουν, βλέποντάς με να έρχομαι. Λένε πως είναι τρελοί, αλλά δεν πιστεύω νάναι τόσο τρελοί...

Η Νατλάο άρχισε να κατηφορίζει ένα μονοπάτι, προσέχοντας πού έβαζε τα μποτοφορεμένα πόδια της, για να μη γλιστρήσει. Χαλίκια κατακυλούσαν από εκεί όπου περνούσε, μαζί με ξερό χώμα.

Οι σπηλιές φαίνονταν ακόμα μακριά. Δε θα είναι τόσο εύκολο να τις πλησιάσω όσο αρχικά νόμιζα, σκέφτηκε η Νατλάο. Πώς οι Ζιντ'κέιλ έρχονται και φεύγουν από εδώ; Ή, μήπως, δεν φεύγουν και πολύ, παρά κάθονται διαρκώς στα υπόγεια σκοτάδια;

Η Νατλάο, ίσως, θα μάθαινε σύντομα. Προς το παρόν, όμως, έπρεπε να στρίψει, γιατί το κατηφορικό μονοπάτι τελείωνε μπροστά σ'έναν κατακόρυφο κρημνό, που, παρότι δεν ήταν πολύ ψηλός, η τελευταία των Ερνεό'ωμ δεν είχε καμία όρεξη να προσπαθήσει να τον κατεβεί. Επιπλέον, δεν είχε ούτε σχοινί μαζί της· δεν είχε σκεφτεί να ζητήσει κάτι τέτοιο από τους Σασμάτουμ.

Επομένως, έστριψε και βρέθηκε σ'ένα ελαφρώς πιο επίπεδο σημείο: ένα σημείο που, τουλάχιστον, δεν ήταν τόσο απότομο όσο τα προηγούμενα από τα οποία είχε περάσει. Η Νατλάο το χρησιμοποίησε αυτό ως μονοπάτι της για λίγο, παρότι της έμοιαζε ότι έκανε κύκλο-Ένα γρύλισμα.

Η Νατλάο τινάχτηκε, στρεφόμενη.

Ανάμεσα από δύο μεγάλους βράχους, είδε μια λεοντόσαυρα να ξεπροβάλλει. Μια λεοντόσαυρα!

Παρέλυσε, αιφνιδιασμένη και τρομαγμένη.

Η λεοντόσαυρα την ατένισε με κατάμαυρα, γυαλιστερά μάτια. Τα δόντια της ήταν γυμνωμένα. Τα τέσσερα νυχάτα πόδια της κινήθηκαν, πηγαίνοντας το μακρύ σώμα της –αργά, προσεχτικά, σαν το θηρίο να προετοιμαζόταν για μάχη– προς τη Νατλάο.

Μα τους θεούς! δεν έχω κάνει καμία εχθρική κίνηση! Δεν την έχω απειλήσει. Γιατί μου επιτίθεται; Πώς θα της δείξω ότι δεν είμαι εχθρός;

Ή, μήπως, θα ήταν ανόητο να επιχειρήσει κάτι τέτοιο; Μήπως είχε, κάπως, προσβάλει το θηρίο; Οι λεοντόσαυροι ήταν περίεργα πλάσματα: σοφά και θανατηφόρα.

Θα προλάβαινε, άραγε, να τραβήξει τη βαλλίστρα της;

Ή να έτρεχε καλύτερα; Η λεοντόσαυρα απείχε ακόμα μερικά μέτρα – δεν έχω πολύ χρόνο, όμως!

Αποφάσισε να τρέξει, πηδώντας επάνω στους απότομους βράχους.

Η λεοντόσαυρα σύριξε, κυνηγώντας την.

Η Νατλάο σκαρφάλωσε, γρήγορα, σ'έναν ψηλό βράχο και, από εκεί, πήδησε πιο μακριά, προς έναν άλλο. Τον έφτασε, αλλά τα κουρασμένα πόδια της δεν πάτησαν καλά. Γλίστρησε, χάνοντας την ισορροπία της–

«...όχι!» έκανε πνιχτά, πέφτοντας, απλώνοντας τα χέρια της για να πιαστεί. Τα δάχτυλά της γδάρθηκαν πάνω στην πέτρα. Χαλίκια έφυγαν, τινάχτηκαν προς το πρόσωπό της. «Αααααααααααααα...!» Η Νατλάο κατρακύλησε.

Κοπάνησε σ'ένα βαθούλωμα ανάμεσα σε πέτρες, χτυπώντας τον γοφό της, επώδυνα. Ο σάκος της είχε φύγει απ'τον ώμο της· είχε πέσει παραδίπλα, ανοίγοντας κι απλώνοντας τα πράγματά της ολόγυρα.

Ένα γρύλισμα!

Η λεοντόσαυρα την ατένιζε από ένα ψηλότερο σημείο των βράχων. Πίσω της φαινόταν το λαμπερό στεφάνι στον ουρανό. Τα μάτια της είχαν στενέψει.

Η βαλλίστρα μου! Η Νατλάο είχε τη βαλλίστρα κρεμασμένη στον ώμο της, μα δεν ήταν πια εκεί. Κοίταξε ολόγυρα, ψάχνοντας να τη βρει. Και την είδε παραδίπλα. Σπασμένη. Όχι! ΟΧΙ!

Η λεοντόσαυρα πήδησε από εκεί όπου βρισκόταν και προσγειώθηκε παρακάτω, ανάλαφρα όπως τα αιλουροειδή, επάνω σε κάτι πέτρες,

όχι μακρύτερα από πέντε μέτρα απόσταση από την τελευταία των Ερνεό'ωμ.

Η Νατλάο προσπάθησε να σηκωθεί-

Ο γοφός της την τύλιξε με πόνο, και έτριξε τα δόντια της. Τα χέρια της σφίχτηκαν επάνω στις πέτρες, για να την κρατήσουν όρθια.

Αναπάντεχα: μια φωνή!

Κάποιος είχε φωνάξει κάτι που η Νατλάο δεν μπορούσε να καταλάβει. Έστρεψε το βλέμμα της και είδε έναν γέρο να ζυγώνει, φορώντας μαύρο χιτώνα και στηριζόμενος σ'ένα μακρύ μπαστούνι. Σαμάνος. Η όλη του εμφάνιση το υποδήλωνε. Ένας σαμανός των Ζιντ'κέιλ. Και δεν κοίταζε τη Νατλάο.

Κοίταζε τη λεοντόσαυρα.

Το θηρίο γρύλισε προς το μέρος του.

Ο σαμάνος είπε πάλι κάτι που η Νατλάο δεν καταλάβαινε και έδειξε στα δεξιά της λεοντόσαυρας με το ραβδί του.

Η λεοντόσαυρα γύρισε και κοίταξε. Στα μάτια της καθρεπτίστηκε... τι ήταν αυτό που καθρεπτίστηκε στα μάτια της;... φόβος, ναι· αναμφίβολα, φόβος.

Γιατί; Τι βλέπει;

Σχήματα. Τα αλλόκοτα σχήματα επάνω στους βράχους του Φαραγιού του Πεπρωμένου.

Η λεοντόσαυρα στράφηκε και έφυγε, πηδώντας απ'τον έναν βράχο στον άλλο.

Η Νατλάο πήρε μια βαθιά ανάσα. Θεοί... Ω, Θεοί...! Αντιλαμβανόταν ότι παρατρίχα είχε γλιτώσει ζωντανή.

«Γέροντα,» ρώτησε, λαχανιασμένα, τον σαμάνο, «τι της κάνετε;»

Εκείνος γύρισε να την κοιτάξει με σταθερό βλέμμα. Τα μαλλιά του ήταν άσπρα και αραιά, και τα γένια του επίσης. Το δέρμα του ήταν, φυσικά, κατάμαυρο. Τα μάτια του είχαν μια γκριζα, απόκοσμη χροιά. «Της έδειξα το θάνατό της,» αποκρίθηκε, στηριζόμενος στο ραβδί του.

Η Νατλάο ξεροκατάπие, προσπαθώντας να ξελαχανιάσει. «Το θάνατό της;»

«Εκεί,» ο σαμάνος έδειξε· «εκεί είναι γραμμένος.»

Στα σχήματα του φαραγγιού. «Σας ευχαριστώ,» του είπε η Νατλάο. «Κι εγώ νομίζω πως σήμερα είδα το θάνατό μου. Ευτυχώς, δε με πρόφτασε, χάρη σ'εσάς.

»Γιατί, όμως, μου επιτέθηκε; Δεν καταλαβαίνω. Δεν την πείραξα.» Η Νατλάο εξακολουθούσε να κρατιέται απ'τις πέτρες, για να στέκεται όρθια. Ο γοφός της τη λόγχιζε με έντονο πόνο. Ήλπιζε να μην είχε σπάσει κανένα κόκαλο. Το τελευταίο που της χρειαζόταν τώρα ήταν να είχε σπάσει και κόκαλο!

«Οι λεοντόσαυροι έρχονται συχνά εδώ, για να διαβάσουν τη Γραφή,» εξήγησε ο σαμάνος. «Πρέπει να της απέσπασες την προσοχή από την Ανάγνωση, κι αυτό πρέπει να τη θύμωσε.»

«Δε μου έδωσε την ευκαιρία να της ζητήσω συγνώμη,» είπε η Νατλάο, μορφάζοντας απ'τον πόνο στο γοφό της.

«Είσαι χτυπημένη;»

«Λιγάκι.»

«Μπορείς να βαδίσεις;»

Η Νατλάο άφησε τις πέτρες και προσπάθησε να σταθεί, έτοιμη όμως να τις ξαναπιάσει, σε περίπτωση που αισθανόταν ότι ο γοφός της την εγκατέλειπε. Ευτυχώς, δεν την εγκατέλειψε. Δεν πρέπει να είχε σπάσει κόκαλο.

Πήρε ακόμα μια βαθιά ανάσα. «Ναι,» αποκρίθηκε στον σαμάνο, «μπορώ να βαδίσω. Όχι γρήγορα, όμως.»

Εκείνος έτεινε το ραβδί του προς το μέρος της. «Θα το χρειαστείς μέχρι να πάμε στη σπηλιά.»

Η Νατλάο το πήρε.

Ο σαμάνος σήκωσε το σάκο της από κάτω και τη βαλλίστρα. «Αυτό το όπλο έχει σπάσει,» παρατήρησε. «Θα δούμε αν μπορούμε να σ'το φτιάξουμε εμείς. Εξάλλου, έκανες τόσο δρόμο για νάρθεις να μας βρεις.»

Η Νατλάο βλεφάρισε. «Γνωρίζετε γιατί έχω έρθει;»

«Όχι ακριβώς,» αποκρίθηκε ο σαμάνος. «Είχα Διαβάσει, όμως, ότι μια γυναίκα θα ερχόταν κοντά στο μεσημέρι, ολομόναχη, έχοντας βαδίσει κάμποση απόσταση. Μια γυναίκα γεμάτη λύπη, που θέλει απαντήσεις.»

«Δεν ξέρετε, δηλαδή, ποια είμαι;»

Ο σαμάνος κούνησε το κεφάλι του. «Όχι.»

Οι σπηλιές ήταν λαβυρινθώδεις για τη Νατλάο, αλλά ο σαμάνος δε φαινόταν να έχει πρόβλημα να βαδίζει εδώ μέσα, πράγμα λογικό, άλλωστε, αφού ήταν το σπίτι του. Τα τοιχώματα ολόγυρα ήταν γεμάτα σχήματα, και λίγη άλλη διακόσμηση υπήρχε στο υπόγειο χωριό των Ζιντ'κέιλ. Μάλλον, πίστευαν ότι δε χρειάζονταν πολλά περισσότερα.

Λάμπες φώτιζαν τα περάσματα και τις φυσικές αίθουσες. Τα καθίσματα και τα τραπέζια ήταν όλα καμωμένα από πέτρα, όπως και στα περισσότερα χωριά της Αρβήντλια, αφού το ξύλο ήταν σπάνιο υλικό και το χρησιμοποιούσαν μόνο σε ειδικές περιπτώσεις.

Φρουροί υπήρχαν εκεί όπου διασταυρώνονταν τα περάσματα, καθώς και στα μέρη που οι Ζιντ'κέιλ πρέπει να θεωρούσαν σημαντικότερα από τα άλλα.

Ενώσω ο σαμάνος οδηγούσε τη Νατλάο μέσα στον λαβύρινθο του χωριού του, εκείνη μπορούσε να δει μάτια να την παρατηρούν. Μάτια που ήταν γεμάτα περιέργεια, γιατί, αναμφίβολα, δεν την αναγνώριζαν· καταλάβαιναν ότι ήταν άγνωστη, παρείσακτη ίσως.

Ο σαμάνος σταμάτησε σε μια σπηλιά, γεμάτη σχήματα στους τοίχους, στο ταβάνι, στο πάτωμα, παντού. Δύο άλλοι άντρες βρίσκονταν εδώ, κι αυτοί μεγάλης ηλικίας, αλλά, μάλλον, νεότεροι από εκείνον. Σηκώθηκαν από τα πέτρινα καθίσματά τους και παρατήρησαν τη Νατλάο με βλέμματα που εκείνη εύκολα θα μπορούσε να χαρακτηρίσει καχύποπτα.

Σαμάνοι. Η εμφάνισή τους τους πρόδιδε.

Κι ετούτος ο χώρος πρέπει νάναι ιερός για τη φυλή τους. Κάποιου είδους ναός, ίσως. Γι'αυτό κιόλας ήταν γεμάτος σχήματα, που, σίγουρα, δεν τα είχαν κάνει εκείνοι, αλλά είχαν δημιουργηθεί φυσικά, από τις μυστηριώδεις δυνάμεις του Φαραγγιού του Πεπρωμένου.

«Ποια είναι τούτη η γυναίκα, Σάτμεκ;» ρώτησε ο ένας από τους δύο σαμάνους, που είχε καστανά μαλλιά και μούσια, τόσο σκούρα που ήταν σχεδόν μαύρα· με το ζόρι μπορούσε η Νατλάο να ξεχωρίσει το

πραγματικό τους χρώμα, στο φως των τριών μαγκαλιών που βρίσκονταν στα άκρα της αίθουσας.

Ο σαμάνος που την είχε φέρει εδώ –και που, όπως φαινόταν, ονομαζόταν Σάτμεκ– τη σύστησε: «Το όνομά της είναι Νατλάο. Τα υπόλοιπα υποσχέθηκε ότι θα μου τα πει τώρα.»

«Μοιάζει τραυματισμένη,» παρατήρησε ο άλλος σαμάνος, που πρέπει να ήταν ο νεότερος από τους τρεις. Τα μαλλιά του ήταν σκούρα-μπλε και μακριά· μούσια δεν είχε.

«Έπεσα,» εξήγησε η Νατλάο, «καθώς ερχόμουν. Δεν πρέπει, όμως, νάναι τίποτα το σοβαρό. Μπορώ να καθίσω;»

Ο σαμάνος έτεινε το χέρι του προς ένα πέτρινο κάθισμα.

Η Νατλάο κάθισε, επιστρέφοντας το ραβδί στον Σάτμεκ.

Οι άλλοι δύο σαμάνοι συστήθηκαν. Αυτός με τα καστανά, σχεδόν μαύρα μαλλιά και μούσια ονομαζόταν Ίγκολαμ· ο άλλος, Νίρνεμοκ.

«Γιατί ήρθες εδώ, Νατλάο;» ρώτησε ο Νίρνεμοκ.

«Θέλω να μάθω γιατί επιτεθήκατε στους Τουρβάλκλι, και να σας προειδοποιήσω. Και να σας δείξω το κακό που μου κάνατε,» πρόσθεσε, κάπως απότομα.

Οι σαμάνοι ταράχτηκαν.

«Τι κακό σου κάναμε;» απόρησε ο Ίγκολαμ, που η όψη του είχε αγριέψει. «Δε σε ξέρουμε καν. Από ποια φυλή είσαι;»

«Ερνεό'ωμ. Η τελευταία που έχει απομείνει.»

Τα μάτια του Ίγκολαμ στένεψαν. «Η τελευταία;»

«Οι υπόλοιποι είναι νεκροί,» είπε η Νατλάο, τρίζοντας τα δόντια, όχι μονάχα από τον πόνο στο γοφό της. «Εξαιτίας σας! Επειδή δε σκοτώσατε όλους τους Τουρβάλκλι, και τώρα έχουν βαλθεί να μας ξεκληρίσουν! Να σκοτώσουν κάθε Μελανό στον Κοράκου Τόπο–»

«Αδύνατον!» φώναξε ο Ίγκολαμ. «Οι Τουρβάλκλι δεν υπάρχουν πια! Τους κυκλώσαμε και–»

«Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ είναι ζωντανός! Και έχει φέρει στρατό από το Θρόνο της Ελρείσβα, ενώ τον συντρέχουν και οι ξένοι, αυτοί που υπηρετούν την Παντοκράτειρα! Ήρθαν στο χωριό μας και μας χτύπησαν με τα όπλα τους, που εκτοξεύουν θανατηφόρο φως και διαλύουν τα πάντα. Δεν προλάβαμε ούτε να τρέξουμε!»

«Μα τους θεούς...» μουρμούρισε ο Σάτμεκ. Τα μάτια του είχαν γουρλώσει και κοίταζε τα σχήματα στους τοίχους, σα να περίμενε από εκεί κάποια καθοδήγηση.

«Ποιος είναι αυτός ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ;» ρώτησε ο Ίγκολαμ.

«Ένας Τουρβάλκλι,» απάντησε η Νατλάο. «Ο τελευταίος, μάλλον, που έμεινε απ'αυτούς. Και τώρα, έχει έρθει στον Κοράκου Τόπο για ν'αφανίσει όλους τους Μελανούς. Μ'άφησε να ζήσω για να μεταφέρω το μήνυμά του. Θέλει να ξέρουμε γιατί πεθαίνουμε—»

«Εκείνος είναι που θα πεθάνει!» είπε, σταθερά, ο Ίγκολαμ. «Δεν έχει ελπίδες ενάντια σε όλους μας.» Γέλασε κοφτά. «Θα πάει, σύντομα, να συναντήσει τους άλλους της άθλιας φυλής του!»

«Δεν άκουσες τι σας είπα;» φώναξε η Νατλάο. Έκανε να σηκωθεί, απότομα, αλλά αναγκάστηκε να ξανακαθίσει απ'τον πόνο στο γοφό της. «Είσαι κουφός; Έχει μαζί του τους ξένους! Και οι ξένοι έχουν όπλα που πετάνε θανατηφόρο φως. Διαλύουν τα πάντα, αυτές οι ακτίνες. Τα πάντα.»

«Τι έχουν εναντίον μας οι ξένοι;» έκανε ο Νίρνεμοκ. «Δεν τους προσβάλαμε με κανέναν τρόπο...»

Η Νατλάο τον αγνόησε, και ρώτησε: «Γιατί επιτεθήκατε στους Τουρβάλκλι; Γιατί;»

«Υπήρχε καλός λόγος που το κάναμε,» της είπε ο Ίγκολαμ.

«Δεν το ξέρατε ότι θα ήθελαν εκδ—»

«Υποτίθεται πως θα πέθαιναν όλοι!»

«Γιατί, όμως;»

«Ήταν αναγκαίο,» είπε ο Ίγκολαμ.

«Αναγκαίο,» τόνισε ο Σάτμεκ, «ήταν να σταματήσουμε την τελετή. Ίσως να το παρακάναμε—»

«Ανόητε!» Ο Ίγκολαμ στράφηκε να τον αντικρίσει. «Αν τους αφήναμε ζωντανούς, θα συνέχιζαν.»

«Τι θα συνέχιζαν;» ρώτησε η Νατλάο.

«Την τελετή, τι άλλο;»

«Και γιατί έπρεπε να σταματήσετε αυτή την τελετή; Τι θα συνέβαινε αν την ολοκλήρωναν;»

«Μεγάλη καταστροφή,» είπε ο Ίγκολαμ. «Στην ίδια την Αρβήντλια. Θα τραυματίζαν την ίδια την Αρβήντλια, και ένα ακατονόμαστο θηρίο θα ξαμολιόταν ανάμεσά μας.»

«Πώς το...;» Πώς το ξέρετε; ήταν έτοιμη να ρωτήσει, μα διέκοψε τον εαυτό της, γιατί η ερώτηση ήταν, φυσικά, αφελής. Προφανώς, το είχαν Διαβάσει. «Το θηρίο ξαμολήθηκε. Η φυλή μου πέθανε.»

«Δεν ξέρεις τι λες, γυναίκα.»

«Το θεωρείτε ασήμαντο; Και νομίζετε ότι τώρα θα σταματήσουν; Δε θα σταματήσουν! Ο Πρωτοσπαθάριος-!»

«–θα πεθάνει!» είπε ο Ίγκολαμ. «Ο τελευταίος των Τουρβάλκλι θα πεθάνει. Πρέπει να πεθάνει.»

«Και οι ξένοι;» έθεσε το ερώτημα ο Σάτμεκ. «Δεν αμφιβάλλω ότι όσα είπε η Νατλάο αληθεύουν, Ίγκολαμ. Τα όπλα τους θα είναι, όντως, θανατηφόρα.»

«Δε μπορώ να καταλάβω τι θέλουν αυτοί από εμάς...» είπε ο Ίγκολαμ. «Εκτός... εκτός αν είχαν κάνει κάποιου είδους συμφωνία με τους Τουρβάλκλι–»

«Δεν Διαβάσαμε κάτι τέτοιο,» του θύμισε ο Σάτμεκ.

Η Νατλάο ακούμπησε το πρόσωπό της στις παλάμες της και έπαψε να τους ακούει, καθώς άρχισαν να μιλούν αναμεταξύ τους. Δεν την ένοιαζε τι θα έλεγαν. Ανοησίες, αυτό θα έλεγαν! Ανοησίες! Η φυλή της... δεν υπήρχε πλέον. Κι ετούτοι εδώ... δε φαινόταν αυτό να τους ενδιαφέρει και τόσο...

Τι περίμενες, δηλαδή; είπε μια φωνή εντός της. Ν'αρχίσουν ν'αυτοκτονούν από τη θλίψη τους; Περισσότερο θα τους ενδιέφερε η απειλή των ξένων παρά ο χαμός των Ερνεό'ωμ. Έπρεπε να το ξέρεις.

–Οι τρισκατάραιοι!

Τι θα κάνω τώρα; Θεοί, τι θα κάνω;

Επιτέθηκαν στους Τουρβάλκλι επειδή είδαν κάτι ακαθόριστες απειλές στα σχήματα των βράχων... κι εξαιτίας αυτού, η φυλή μου καταστράφηκε! Είναι τρελοί!

Η Νατλάο αισθανόταν τις σκέψεις της να παραδέρνουν μέσα σ'έναν αγριεμένο αμμοστρόβιλο. Ολόκληρη η νόσή της παράδερνε μέσα σ'έναν αγριεμένο αμμοστρόβιλο.

«Είστε δολοφόνοι!» ούρλιαξε, ξαφνικά, και η φωνή της αντήχησε στις σπηλιές. «ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ!»

Οι τρεις σαμάνοι στράφηκαν να την κοιτάξουν, σαστισμένοι.

«Είστε ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΙ και ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ, και οι θεοί μάς τιμωρούν γι' αυτό που κάνετε! ΑΝΟΗΤΟΙ!» συνέχισε να ουρλιάζει η Νατλάο, με δάκρυα να κυλάνε στο πρόσωπό της.

Σκιερές φιγούρες άρχισαν να συγκεντρώνονται στην είσοδο του ναού.

«Νατλάο, σε παρακαλώ,» είπε ο Σάτμεκ. «Σε καταλαβαίνω, αλλά—»

«Δεν καταλαβαίνεις τίποτα! Η φυλή μου δεν υπάρχει πια –κι εσείς φταίτε!»

«Οι Λευκοί φταίνε για—» άρχισε ο Ίγκολαμ.

«Εσείς το αρχίσατε!» Η Νατλάο τινάχτηκε όρθια, παρά τον πόνο στο γοφό της, και τράβηξε ένα ξιφίδιο.

Οι φιγούρες που βρίσκονταν στην είσοδο όρμησαν μέσα, και κάποιος άρπαξε τον καρπό της.

«Αφήστε με!» φώναξε η Νατλάο, κλοτσώντας. «Αφήστε με!»

Κι άλλοι είχαν μαζευτεί γύρω της, προσπαθώντας να τη συγκρατήσουν.

«Δολοφόνοι!»

Κάποιος έβαλε ένα πανί στο πρόσωπό της. Ένα πανί που μύριζε, μύριζε τόσο έντονα, και την έκανε να μουδιάσει· έκανε τα μέλη της να γίνουν βαριά· έκανε τους ήχους να έρχονται απόμακρα στ' αφτιά της· έκανε τα βλέφαρά της να κλείσουν—

• 5 •

Μια μεγάλη, σπηλαιώδης αίθουσα. Μαγκάλια αναμμένα. Δαυλοί κρεμασμένοι στους τοίχους. Σχήματα επάνω σε κάποιες πέτρες: σχήματα που θύμιζαν μορφές ή γράμματα, σχήματα που μιλούσαν σε όσους μπορούσαν να τα διαβάσουν. Άνθρωποι καθισμένοι από δω κι από κει, από τη μια άκρη της αίθουσας στην άλλη: Μελανοί όλοι τους,

μοιάζοντας να γίνονται ένα με το σκοτάδι εκεί όπου οι σκιές ήταν πυκνότερες.

Η Νατλάο, έχοντας μόλις ξυπνήσει, ανασηκώθηκε επάνω στο δερμάτινο στρώμα όπου την είχαν βάλει να ξαπλώσει.

Ένας άντρας, που καθόταν κοντά της, έστρεψε το βλέμμα του προς το μέρος της. Τα χέρια του τα είχε ακουμπισμένα στη λαβή του σπαθιού του, η αιχμή του οποίου στηριζόταν στο πέτρινο πάτωμα. Τα μάτια του προειδοποιούσαν τη Νατλάο πως, αν έκανε καμία εχθρική κίνηση, ήταν έτοιμος γι'αυτήν.

Τι νόημα θα έχει; σκέφτηκε, πικρά, εκείνη. Ό,τι και να κάνω, δεν πρόκειται να φέρει πίσω τη φυλή. Ούτε τον Λάρμελ, ούτε τα παιδιά μας. Έχουν όλα χαθεί, επειδή εσείς αρχίσατε τούτο τον πόλεμο, χωρίς αιτία...

Αν, όμως, είχαν δίκιο οι σαμάνοι; δεν μπόρεσε παρά ν'αναρωτηθεί η Νατλάο. Αν είχαν δίκιο σχετικά με την τελετή των Τουρβάλκλι; Αν, όντως, μπορούσε να προκαλέσει κάποιο κακό σ'ολόκληρη την Αρβήντλια;

Δε μ'ενδιαφέρει! Και δεν το ξέρω πως είναι έτσι. Εγώ δε Διάβασα τίποτα. Δεν είδα τίποτα. Είδα μόνο τους δικούς μου να πεθαίνουν, τόσο γρήγορα, τόσο άδοξα, τόσο... άδικα.

Κοίταξε πλάι της και διαπίστωσε πως οι Ζιντ'κέιλ δεν της είχαν πάρει τα πράγματά της. Ο σάκος της ήταν εκεί, όπως επίσης και η σπασμένη βαλλίστρα της. Επιπλέον, της είχαν αφήσει ένα μακρύ μαστούνι· όχι αυτό που ανήκε στον σαμάνο Σάτμεκ, φυσικά: ένα άλλο. Μάλλον, θα της χρειαζόταν, μέχρι να περάσει ο πόνος στον γοφό της.

Πού έχω να πάω, όμως; Πού έχω τώρα να πάω; Είχε έρθει στους Ζιντ'κέιλ, τους είχε πει ό,τι ήταν να τους πει, είχε μάθει ό,τι ήταν να μάθει· δε νόμιζε ότι υπήρχε πια λόγος για να βρίσκεται εδώ· δε νόμιζε, μάλιστα, ότι κανένας την ήθελε εδώ –όχι ύστερα από τη σπασμωδική της αντίδραση κατά των σαμάνων. Αναμφίβολα, θα την έβλεπαν ως επικίνδυνη. Δεν έπρεπε να είχα φερθεί έτσι. Ο θυμός μου... Αναστέναξε.

«Πεινάς;» τη ρώτησε ο πολεμιστής που καθόταν κοντά της με τα χέρια του στη λαβή του σπαθιού του.

Πεινούσε; Πεινούσε. «Ναι. Υπάρχει κάτι να φάω;»

Ο άντρας σηκώθηκε· πήγε λίγο παραπέρα και μίλησε σε τρεις γυναίκες, οι οποίες γέμισαν ένα βαθύ, πήλινο πιάτο με χυλό, καθώς και μια κούπα με νερό, και του τα έδωσαν. Εκείνος επέστρεψε στη Νατλάο και άφησε το φαγητό και το πιτό πλάι της.

«Ευχαριστώ,» είπε η τελευταία των Ερνεό'ωμ, προσπαθώντας να πάρει βολική θέση πάνω στο δερμάτινο στρώμα και νιώθοντας τον γοφό της να την πονά. «Και συγνώμη για πριν. Ήμουν αναστατωμένη.»

«Δε χρειάζεται να ζητάς συγνώμη από εμένα,» της είπε ο πολεμιστής, καθώς καθόταν πάλι εκεί όπου καθόταν και πριν. «Άκουσα ότι έχασες ολόκληρη τη φυλή σου. Ο θυμός σου είναι κατανοητός.»

Η Νατλάο δεν ήξερε τι ν'αποκριθεί σ'αυτό. Άρχισε να τρώει, σιωπηλά.

Τι θα κάνω τώρα; σκέφτηκε ξανά. Πού θα πάω;

Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ μίλησε, γι'ακόμα μια φορά, μέσα στο μυαλό της: «Σήκω και πήγαινε να μεταφέρεις τα λόγια μου σ'όσους περισσότερους από τους Μελανούς του Κοράκου Τόπου μπορείς. Με καταλαβαίνεις; Σ'όσους περισσότερους μπορείς! Απ'άκρη σ'άκρη στον Κοράκου Τόπο! Θέλω όλοι τους να μάθουν! Με καταλαβαίνεις, γυναίκα;»

Να υπάκουγε, όμως, αυτόν το φονιά;

Την είχε, βέβαια, αφήσει να ζήσει· τούτο ήταν δεδομένο, και δεν άλλαζε· επομένως, η Νατλάο τού χρωστούσε, είτε το ήθελε είτε όχι· κι ετούτο ήταν δεδομένο, και δεν άλλαζε. Θα πήγαινε, λοιπόν, και θα μετέφερε τα λόγια του. Όμως...

Αυτή, όμως, δεν είναι ζωή. Ούτε κάποιος άξιος σκοπός. Μπορούσε να ξεπληρώσει τον Πρωτοσπαθάριο για το γεγονός ότι δεν τη σκότωσε και μπορούσε, συγχρόνως, να κάνει κάτι άλλο... κάτι που θα... που θα αντικαθιστούσε την παλιά της ζωή; Με τη φυλή της, με τον Λάρμελ, με τα παιδιά της; Ήταν δυνατόν να γίνει αυτό;

Τι επιλογές έχω;

Της φαινόταν πως το μόνο που της απέμενε ήταν ν'ακολουθήσει τον δρόμο της εκδίκησης. Μα, δεν της άρεσε αυτός ο δρόμος. Κι επιπλέον, εκδίκηση ενάντια σε ποιον; Στους Λευκούς; Στον Πρωτοσπαθάριο; Στους ξένους, που τον είχαν συντρέξει χωρίς να φαίνεται να έχουν

καλό λόγο γι'αυτό; Στους Ζιντ'κέιλ, που είχαν αρχίσει την αιματοχυσία;

Η Νατλάο ήταν μπερδεμένη.

Και τότε, θυμήθηκε τον Ίσναχ. Τον είχε ρωτήσει πώς κατόρθωσαν οι Ζιντ'κέιλ να πείσουν τις άλλες τρεις φυλές να συμμαχήσουν μαζί τους, κι εκείνος είχε αποκριθεί: «Δυστυχώς, δε γνωρίζω ακόμα. Θα ήθελα, όμως, κι εγώ να μάθω, για να είμαι ειλικρινής.»

Θα τον ενδιέφεραν, άραγε, τα όσα είχαν πει οι σαμάνοι στη Νατλάο; Δε μου είπαν, βέβαια, και τίποτα σπουδαίο. Αλλά είναι, σίγουρα, κάποιες πληροφορίες που ίσως να ενδιαφέρουν τους επαναστάτες.

«Μεγάλη καταστροφή,» είχε πει ο σαμάνος Ίγκολαμ. «Στην ίδια την Αρβήντλια. Θα τραυμάτιζαν την ίδια την Αρβήντλια, και ένα ακατονόμαστο θηρίο θα ξαμολιόταν ανάμεσά μας.»

Ένα ακατονόμαστο θηρίο... Τι θηρίο; Η Νατλάο αμφέβαλλε αν κι αυτοί γνώριζαν. Η Γραφή, μάλλον, δεν ήταν ξεκάθαρη. Όπως επίσης δεν πρέπει να ήταν ξεκάθαρη και σχετικά με τη «μεγάλη καταστροφή». Τι θα πει Θα τραυμάτιζαν την ίδια την Αρβήντλια; Πώς ήταν δυνατόν να τραυματιστεί μια διάσταση, ένας ολόκληρος κόσμος; Η Νατλάο δεν μπορούσε να καταλάβει.

Ο Ίσναχ, όμως, ίσως να μπορεί. Αλλά πώς θα τον έβρισκε για να του μιλήσει; Δεν είχε ιδέα πού βρισκόταν. Εκείνος είχε έρθει για να τη συναντήσει.

Οι επαναστάτες θα έχουν κάποιου είδους... δίκτυο –ναι, αυτή ήταν η λέξη: δίκτυο– για να επικοινωνούν. Αν καταφέρω να εντοπίσω το δίκτυο και να πω ότι ζητάω τον Ίσναχ... Γιατί, όμως, να την εμπιστευόνταν; Εκείνη θα εμπιστευόταν μια άγνωστη που θα ερχόταν και θα ζητούσε κάποιον; Κι επιπλέον, οι επαναστάτες υποτίθεται πως έπρεπε να μένουν κρυμμένοι, γιατί τους κυνηγούσαν οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας.

Με τι άλλο τρόπο μπορούσε να συναντήσει τον Ίσναχ;

«Πρέπει να σταματήσουμε την εκστρατεία των Παντοκρατορικών στον Κοράκου Τόπο. Κάπως, πρέπει να τη σταματήσουμε,» της είχε πει ο επαναστάτης. Και, για να σταματήσουν τους Παντοκρατορικούς, θα πρέπει να είναι κάπου κοντά τους, σωστά;

Στα χωριά που αυτοί επιτίθενται, λοιπόν. Εκεί θα βρω και τους επαναστάτες. Στα χωριά των Μελανών που θα πάει να καταστρέψει ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ.

Η Νατλάο είχε σχεδόν τελειώσει τον χυλό της. Ήπια μια γουλιά νερό από την πήλινη κούπα και ρώτησε τον πολεμιστή που καθόταν κοντά της: «Τι ώρα είναι;»

«Απόγευμα.»

«Της ίδιας ημέρας; Της τρίτης Σκιερής Ημέρας;»

Ο άντρας κατένευσε.

«Θα διανυκτερεύσω εδώ, αν δεν πειράζει.»

Ο άντρας ανασήκωσε τους ώμους. «Όπως επιθυμείς.»

Και το πρωί, θα φύγω, σκέφτηκε η Νατλάο, και θα αναζητήσω τον Ίσναχ, ανατολικά του Φαραγγιού του Πεπρωμένου, εκεί όπου πρέπει να συνεχίζει τις επιθέσεις του ο Πρωτοσπαθάριος.

Αργότερα, ο Σάτμεκ ήρθε να την επισκεφτεί.

«Θα μου επιτεθείς, αν καθίσω εδώ;» τη ρώτησε.

Η Νατλάο μειδίασε αχνά. «Όχι,» είπε. «Και συγνώμη για πριν. Δεν έπρεπε να το είχα κάνει αυτό.»

«Δεν έπρεπε,» αποκρίθηκε ο Σάτμεκ, καθίζοντας κοντά της, «αλλά σε καταλαβαίνω, Νατλάο. Είναι δύσκολες οι μέρες που περνάς... και, για να είμαι ειλικρινής μαζί σου, δεν ξέρω αν θα γίνουν ποτέ ευκολότερες. Είναι άσχημο να χάνει κανείς τη φυλή του. Όμως, για να σ'αφήσουν οι θεοί να ζήσεις, αυτό σημαίνει πως έχουν κάποιο σχέδιο για σένα. Η ζωή σου εξακολουθεί να έχει νόημα.»

«Αν έχει,» είπε η Νατλάο, «τότε δεν το έχω βρει ακόμα.»

«Θα το βρεις.» Υπήρχε βεβαιότητα στη φωνή του Σάτμεκ. «Θα το βρεις, όσο κι αν αργήσεις.»

Η Νατλάο έμεινε σιωπηλή, για λίγο. Ύστερα, ρώτησε: «Μπορείτε να δείτε τι λέει η Γραφή για μένα;»

«Ίσως,» απάντησε ο Σάτμεκ. «Όλων των ανθρώπων η μοίρα είναι γραμμένη στο Φαράγγι του Πεπρωμένου, Νατλάο.»

«Θα το κάνετε, δηλαδή;»

«Δεν μπορώ να Διαβάσω ό,τι θέλω, όποτε θέλω,» εξήγησε ο σαμάνος· «τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά. Σχετικά μ'εμένα, Διάβασα μονάχα ό,τι θα έρθεις, αναζητώντας μας.»

«Τώρα, όμως, με γνωρίζετε καλύτερα.»

«Αυτό είναι αλήθεια,» παραδέχτηκε ο Σάτμεκ. «Ωστόσο, η Γραφή δε μου έχει αποκαλύψει τίποτα.»

«Έχετε προσπαθήσει;»

«Δεν απαιτείται προσπάθεια. Ή Διαβάζεις ή δεν Διαβάζεις. Προσπαθώ δεν υπάρχει.»

Της Νατλάο τής φαινόταν περίεργο τούτο, ωστόσο δεν έφερε αντίρρηση στον σαμάνο. Προφανώς, εκείνος γνώριζε περισσότερα γι'αυτά τα θέματα.

«Αν θέλεις φιλοξενία,» της είπε ο Σάτμεκ, «μπορούμε να σου την προσφέρουμε. Εξάλλου, είχες, εν μέρει, δίκιο, όταν είπες ό,τι φταίμε κι εμείς για την καταστροφή της φυλής σου,» παραδέχτηκε, με μελαγχολικό βλέμμα.

«Δεν είναι μόνο η φυλή μου,» αποκρίθηκε η Νατλάο. «Και τόσες άλλες φυλές θα καταστραφούν από τους ξένους και τον Πρωτοσπαθάριο Κάραγγελ.»

«Θα βρεθεί τρόπος να τους σταματήσουμε.»

Εσείς; Δε νομίζω ό,τι μπορείτε. Η Επανάσταση, όμως... Μακάρι η Επανάσταση να κάνει κάτι. «Όπως και νάχει, αύριο θα φύγω,» είπε η Νατλάο.

«Το χτύπημά σου;»

«Θα γιατρευτεί από μόνο του.»

«Γιατί βιάζεσαι τόσο, Νατλάο; Έχεις κάποιον συγκεκριμένο προορισμό;»

«Περίπου.»

Ο Σάτμεκ παρατήρησε την όψη της. «Υποθέτω, δε θες να πεις περισσότερα.»

«Θ'αναζητήσω κάποιον γνωστό μου· αυτό είν'όλο,» εξήγησε η Νατλάο, νιώθοντας ό,τι δεν ήταν ευγενικό να μην του πει τίποτα. Εξάλλου, κι ο Σάτμεκ τής είχε σώσει τη ζωή, όπως ο Πρωτοσπαθάριος· εκείνη η λεοντόσαυρα πιθανώς να τη σκότωνε.

«Οι θεοί μαζί σου, ό,τι κι αν κάνεις, Νατλάο. Εγώ, για την ώρα, ο μόνος τρόπος για να σε βοηθήσω είναι να» –σηκώθηκε απ'τη θέση του και ζύγωσε τη βαλλίστρα της, σκύβοντας για να την πάρει από κάτω– «πάω αυτό το όπλο σ'εκείνους που μπορούν να το επισκευάσουν. Ίσως να το χρειαστείς στα ταξίδια σου.»

«Σας ευχαριστώ, γέροντα. Για όλα,» πρόσθεσε, εννοώντας το γεγονός ότι την είχε σώσει από τη λεοντόσαυρα.

Ο Σάτμεκ φάνηκε να το καταλαβαίνει, και είπε: «Θεώρησε πως ήταν υποχρέωσή μου για το κακό που, άθελά μας, σου κάναμε.» Και, παίρνοντας τη σπασμένη βαλλίστρα μαζί του, απομακρύνθηκε από τη Νατλάο. Η μορφή του έμοιαζε σαν τίποτα περισσότερο από μια ακόμα σκιά μέσα στη μεγάλη, σπηλαιώδη αίθουσα.

Ο πολεμιστής που καθόταν εκεί κοντά είπε στη Νατλάο: «Πολύ σοφός, ο σαμάνος Σάτμεκ. Και πολύ καλός άνθρωπος.»

Είναι, σίγουρα, σκέφτηκε εκείνη. Αλλά, επίσης σίγουρα, δεν αντιπροσωπεύει όλους τους σαμάνους των Ζιντ'κείλ. Όχι αυτούς που υποκίνησαν τη μαζική επίθεση κατά των Τουρβάλκλι.

Παρότι ο Σάτμεκ, πράγματι, της είχε δείξει καλοσύνη, η Νατλάο δεν μπορούσε να πει ότι λυπόταν που θα έφευγε από τούτες τις σπηλιές.

Κεφάλαιο 4^ο Η Απειλή της Επανάστασης

● 1 ●

Τρίτη ημέρα της εκστρατείας.

Η δεύτερη από τις Σκιερές Ημέρες της Αρβήντλια.

Απόβραδο.

Το όγδοο χωριό είχε καταστραφεί. Τα ενεργειακά κανόνια των Παντοκρατορικών δεν είχαν αφήσει παρά συντρίμια από τα σπίτια του και στάχτες από τους κατοίκους του.

Το χωριό βρισκόταν στο χείλος του Φαραγγιού του Πεπρωμένου, και από κάτω φαίνονταν τα βάθη του φαραγγιού, που ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ γνώριζε ότι ήταν κατοικημένα από τους Μελανούς. Ετούτη ήταν η τρίτη φυλή που είχε καταστρέψει η οποία έμενε στο χείλος του φαραγγιού. Μετά τους Ερνεό'ωμ, η εκστρατεία δεν είχε ακολουθήσει πορεία κατά μήκος του φαραγγιού· είχε στρίψει προς τα βορειοανατολικά, χτυπώντας άλλο ένα χωριό το βράδυ· οι Μελανοί, τελείως ανυποψίαστοι, είχαν πεθάνει σαν σκυλιά, προτού προλάβουν να αντιδράσουν. Ο Κάραγγελ κατάφερε να κρατήσει έναν γέρο ζωντανό και να τον στείλει να μεταφέρει το μήνυμά του. Όταν, όμως, ο γέροντας είχε απομακρυνθεί καμια πενηνταριά βήματα, ο Πρωτοσπαθάριος τον είδε να βγάζει ένα λυγιστό μαχαίρι απ'τον χιτώνα του και ν'αυτοκτονεί, ο Θεοπάλαβος. Μερικοί ξιπασμένοι Μελανοί δεν μπορούσαν να εκτιμήσουν ούτε το γεγονός ότι τους χάριζε την άθλια ζωή τους! Ο Κάραγγελ είχε τρίξει τα δόντια, σφίγγοντας τη λαβή του

σπαθιού του, οργισμένος. Ακόμα ένας λόγος για να τους έκανε να πληρώσουν! Δεν άξιζαν έλεος!

Ωστόσο, και πάλι, δεν αισθανόταν πως είχε κορέσει στο ελάχιστο την επιθυμία του για εκδίκηση. Κι ετούτο δεν άλλαξε την επόμενη ημέρα, που η εκστρατεία συνέχισε την πορεία της, χτυπώντας τρία χωριά στον Κοράκου Τόπο, το ένα κατόπιν του άλλου. Οι Παντοκρατορικοί τελείωναν στα γρήγορα με τα δαιμονικά τους κανόνια· έσβηναν τα χωριά από τον χάρτη, σα να μην είχαν ποτέ υπάρξει. Και έκλεβαν την εκδίκηση του Κάραγγελ, ο οποίος έπρεπε να αρκεστεί μόνο στο να επιτίθεται σε μερικούς επιζώντες που δεν είχαν καμία ελπίδα εναντίον του, ώστε να τους κατακόψει και ν'αφήσει έναν ζωντανό για να μεταφέρει το μήνυμά του.

Αυτή τη φορά, κανένας από εκείνους στους οποίους έδειξε έλεος δεν αυτοκτόνησε. Είχαν, φαίνεται, περισσότερη σύνεση –και περισσότερη τιμή– από τον ψωριάρη γέρο.

Τη νύχτα, μέσα στη σκηνή του, ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ ήταν ανήσυχος. Εξακολουθούσε να πιστεύει πως η εκδίκησή του δεν ήταν όπως θα έπρεπε να είναι. Αυτό που συνέβαινε ήταν... ήταν λάθος. Ήταν... στρεβλό. Δεν άξιζε στους Τουρβάκκλι. Μια πιο άμεση αντιμετώπιση· ναι, αυτό χρειαζόταν: μια πιο άμεση αντιμετώπιση. Μια σύγκρουση, πρόσωπο με πρόσωπο!

Και οι τρισκαράτοι Μελανοί δε φαινόταν να οργανώνονται, για να του δώσουν κάτι τέτοιο. Δεν συγκεντρώνονταν για να αντιμετωπίσουν την επίθεσή του. Γιατί;

Γιατί; Ηλίθια ερώτηση. Ο Κάραγγελ και οι Παντοκρατορικοί κινούνταν πολύ γρήγορα γι'αυτούς, παρότι κατέστρεφαν τα χωριά, το ένα μετά το άλλο, δίχως να βιάζονται ιδιαίτερα. Τα οχήματά τους έτρωγαν δεκάδες και δεκάδες χιλιόμετρα κάτω απ'τις μεγάλες ρόδες τους, και τα κανόνια τους έκαναν σκόνη τα πάντα που χτυπούσαν.

Και πάλι, όμως, δεν μπορεί, οι Μελανοί θα οργανώνονταν κάποια στιγμή. Δε θα οργανώνονταν;

Όταν, τελικά, κοιμήθηκε εκείνο το βράδυ, ο Κάραγγελ ονειρεύτηκε ένα παράξενο όνειρο. Είδε ένα απέραντο σπήλαιο, όπου νερά κυλούσαν από καταρράκτες, πέφτοντας μέσα σε μια λίμνη, ενώ παχιές ρίζες απλώνονταν στα τοιχώματα. Και μετά, είδε να αιωρείται μπροστά

του ένα στριφτό σύμβολο: τρεις σπείρες απ'όπου ουρές ξεπρόβαλλαν.

Ο Κάραγγελ ξύπνησε και, ανοίγοντας τα βλέφαρά του, συνέχισε να βλέπει, για λίγο, το σύμβολο εμπρός του, όπως όταν έχεις κοιτάξει για πολλή ώρα κάτι φωτεινό κι έπειτα δε φεύγει αμέσως απ'τα μάτια σου.

Το όραμα... σκέφτηκε. Το όραμα που μου έδειξε το Ιερό Δέντρο, όταν το άγγιξα... Το όνειρό του ήταν ίδιο με το όραμα. Είχε δει το ίδιο μέρος, νόμιζε· το σπήλαιο με τους καταρράκτες. Και το σύμβολο· το σύμβολο ήταν ίδιο, δίχως καμία αμφιβολία.

Τι σημαίνουν όλα τούτα; Γιατί τα έβαλε το Δέντρο στο μυαλό μου; Πρέπει να κάνω κάτι; Κάτι που δεν γνωρίζω;

Βγήκε απ'τη σκηνή του, και δεν κοιμήθηκε άλλο εκείνη τη νύχτα, τριγυρίζοντας σαν φάντασμα μέσα στον καταυλισμό.

Την επόμενη ημέρα, η εκστρατεία συνεχίστηκε, στρίβοντας τώρα προς τα βορειοδυτικά, έχοντας στόχο μια φυλή που βρισκόταν πιο κοντά στο Φαράγγι του Πεπρωμένου, αλλά όχι και στο χείλος του. Το χωριό καταστράφηκε γρήγορα, όπως και τα προηγούμενα· τα ενεργειακά κανόνια άφησαν πίσω τους μονάχα διαλυμένες πέτρες, συντρίμια, στάχτες, και μισοκαμένα, αποκρουστικά πτώματα. Τους επιζώντες οι βαλάρηδες του Κάραγγελ τούς καταδίωξαν και τους σφάγιασαν· δεν κατόρθωσαν, όμως, να πιάσουν κανέναν αιχμάλωτο· τα τσακάλια της ερήμου πολέμησαν αποφασισμένα, ως το τέλος.

Όταν η σύγκρουση είχε λήξει, ο Στρατηγός Αλκίνοος Λιτόγελος είπε στον Πρωτοσπαθάριο ότι θα έπρεπε, σύντομα, να κάνουν μια στάση, μέχρι να έρθουν καινούργια ενεργειακά αποθέματα, γιατί αυτά που είχαν πάρει μαζί τους –τα οποία δεν ήταν καθόλου λίγα– είχαν σχεδόν ξοδευτεί, και μάλιστα πολύ, πολύ γρήγορα. Καθώς το έλεγε τούτο, ο Κάραγγελ μπορούσε να διαβάσει στο βλέμμα του ότι ο γαλανόδερμος Παντοκρατορικός, ουσιαστικά, θεωρούσε όλη την εκστρατεία μια τεράστια και παράλογη σπατάλη. Ο Πρωτοσπαθάριος προτίμησε να το αγνοήσει αυτό, αλλιώς, κανονικά, θα έπρεπε να λογομαχήσουν, ή ίσως ακόμα και να μονομαχήσουν.

Μετά το μεσημέρι, άλλο ένα χωριό καταστράφηκε, αυτό στο χείλος του Φαραγγιού του Πεπρωμένου. Φαραγγοφύλακες, είχε ακούσει ο

Κάραγγελ πως τους ονόμαζαν αυτούς που κατοικούσαν στο χείλος, αλλά δεν ήταν και σίγουρος, ούτε είχε, εξάλλου, μεγάλη σημασία πώς ήθελαν να αποκαλούν τους εαυτούς τους. Οι Φαραγγοφύλακες σκοτώθηκαν το ίδιο εύκολα όσο κι οι υπόλοιποι Μελανοί. Ο Κάραγγελ κατάφερε να κρατήσει ζωντανό έναν τραυματισμένο άντρα και να τον στείλει μέσα στο φαράγγι, για να μεταφέρει το μήνυμά του.

Το βράδυ, ρήμαξαν το όγδοο χωριό· και τώρα, ο Πρωτοσπαθάριος του Θρόνου της Ελρείσβα βάδιζε ανάμεσα στα ερείπια, αναζητώντας επιζώντες.

Δυστυχώς, δεν έβρισκε κανέναν. Οι τρισκατάρτοι Παντοκρατορικοί είχαν βιαστεί να τελειώσουν! Οι παράφρονες, ελεεινοί σκύλοι! Έβλεπαν την εκδίκησή του ως μια δουλειά που έπρεπε να ολοκληρώσουν στα γρήγορα, για να επιστρέψουν σπίτι! Ο Κάραγγελ ήταν οργισμένος, καθώς βημάτιζε ανάμεσα στα συντρίμια και στους κατακαμένους νεκρούς. Οι στάχτες έτριζαν κάτω απ'τις μπότες του. Ο αέρας ήταν βρόμικος, σχεδόν μολυσμένος. Το νερό της όασης που βρισκόταν κοντά στο χωριό είχε μαυρίσει· ο Κάραγγελ υποπτευόταν ότι κανένας δε θα το ξαναπλησίαζε, ούτε άνθρωπος ούτε ζώο.

Τα έκαναν όλα μαύρα σαν την ψυχή τους! γρύλισε, εσωτερικά, ο Πρωτοσπαθάριος του Θρόνου της Ελρείσβα. Και, με τις γροθιές του σφιγμένες, στράφηκε και βάδισε, με μεγάλες, γρήγορες δρασκελιές, προς τα εκεί όπου ήταν σταματημένα τα οχήματα, γύρω απ'τα οποία οι Παντοκρατορικοί είχαν ήδη αρχίσει να στήνουν τον καταυλισμό τους. Οι Λευκοί πολεμιστές που είχαν συνοδέψει τον Κάραγγελ τον πήραν στο κατόπι, σιωπηλά.

«Στρατηγέ!» φώναξε ο Πρωτοσπαθάριος, ζυγώνοντας τον γαλανό-δερμο άντρα. «Τι χάλια είν'αυτά, Στρατηγέ; Είναι ηλίθιοι οι καταραμένοι στρατιώτες σου; Δε μπορούν να υπακούσουν σε απλές διαταγές; Δεν υπάρχει ούτε ένας επιζών! Δεν υπάρχει τίποτα όρθιο εδώ!» Ο Κάραγγελ, σταματώντας μπροστά απ'τον Παντοκρατορικό, έδειξε τα συντρίμια του χωριού.

«Δεν πρέπει να υπολόγισαν σωστά,» αποκρίθηκε ο Αλκίνοος Λιτόγε-λος. «Λάθη συμβαίνουν, Πρωτοσπαθάριε· μην—»

«Λάθη;» γρύλισε ο Κάραγγελ.

«Είναι νύχτα!» τόνισε ο Αλκίνοος. «Πού να δουν αν κάποιοι προσπαθούσαν να φύγουν; Επιπλέον, δεν είναι παρά άλλο ένα χωριό—»

«Είσαι κι εσύ ηλίθιος, Στρατηγέ; Εξαρχής, είχα πει ότι ήθελα να αφήνω έναν επιζώντα, για να—»

«—μεταφέρει το μήνυμά σου, ναι, το ξέρω—»

«Μη με διακόπτεις όταν σου μιλάω!» Τα δόντια του Κάραγγελ είχαν γυμνωθεί, κι έμοιαζε νάναι έτοιμος να δαγκώσει τον λαιμό του Στρατηγού, σαν λύκος της ερήμου.

Η όψη του Αλκίνοου αγρίεψε επίσης, αλλά με πιο... πολιτισμένο τρόπο. «Μου φαίνεται, Πρωτοσπαθάριε, ότι ξεχνάς τη θέση σου.»

«Τη θέση μου;»

«Κύριοι! Κύριοι!» Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα πλησίασε. «Είναι νύχτα, και είμαστε όλοι κουρασμένοι...»

«Οι ηλίθιοι μπάσταρδοι τούς σκότωσαν όλους!» της είπε ο Κάραγγελ.

«Θα έπρεπε, Πρωτοσπαθάριε,» άρχισε ο Αλκίνοος, «να δείχνεις περισσότερη ευγνωμοσύνη στους ανθρώπους που σε συντρέ- Ααγκχ!»

Ο Κάραγγελ τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, σωριάζοντάς τον στην άμμο.

Ο Αλκίνοος κοίταξε τον Πρωτοσπαθάριο κατάπληκτος, με αίμα να τρέχει απ'τη μύτη του.

Η Θυάλκνα άρπαξε τον Κάραγγελ από το στέρνο της δερμάτινης πανοπλίας του και τον έσπρωξε όπισθεν. «Έχεις χάσει το μυαλό σου, Πρωτοσπαθάριε;» του φώναξε. Και, πιο σιγανά: «Αυτό ήταν περιττό, όσο ανόητοι κι αν είναι!»

Ο Αλκίνοος σηκώθηκε από κάτω και, ρίχνοντας ένα σκοτεινό βλέμμα στον Κάραγγελ, απομακρύνθηκε, βγάζοντας ένα μαντήλι μέσα απ'τη στολή του, για να σκουπίσει το αίμα στο πρόσωπό του.

Ο Κάραγγελ αναστέναξε, ατενίζοντας την όψη της Πριγκίπισσας. «Έχεις δίκιο,» είπε.

Η Θυάλκνα συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντας ερευνητικά το πρόσωπό του. «Τι έχεις πάθει; Κανονικά, δε θάπρεπε νάσαι ικανοποιημένος; Δεν είναι αυτή η εκδίκηση» –το χέρι της έδειξε το κατεστραμμένο χωριό– «αρκετή για σένα;»

«Δεν είναι σωστή,» αποκρίθηκε ο Κάραγγελ, και, στρεφόμενος, απομακρύνθηκε από την Πριγκίπισσα.

«Όλα τούτα για χάρη σου γίνονται,» είπε εκείνη πίσω του με τόνο που, πιθανώς, υπονοούσε ότι ήταν αχάριστος προς τον Θρόνο της Ελρείσβα.

Και, μάλλον, έχει πάλι δίκιο, σκέφτηκε ο Κάραγγελ, πλησιάζοντας τη σκηνή που του είχαν ετοιμάσει οι πολεμιστές του. Αλλά δεν μπορώ να διώξω από μέσα μου αυτό που νιώθω. Δεν είναι δικαιοσύνη ετούτη! Δεν είναι σωστή εκδίκηση! Δεν είναι... δεν είναι δική μας εκδίκηση. Είναι εκδίκηση με ξένα όπλα· κι οι ξένοι δεν είναι σαν κι εμάς.

Μπήκε στη σκηνή του, παραμερίζοντας απότομα τον μπερντέ. Έβγαλε τον μανδύα του, τη δερμάτινη αρματωσιά του, και τις μπότες του και κάθισε πάνω στα μεγάλα μαξιλάρια με μια κούπα ίνφρετ στο χέρι. Το δροσιστικό ποτό κατάφερε να ηρεμήσει λιγάκι τα νεύρα του, αλλά δεν έκανε τίποτα για τον βαθύ θυμό που έτρωγε τα σωθικά του. Αυτόν μπορούσε να τον καταλαγιάσει μονάχα η σωστή απόδοση δικαιοσύνης. Και ο Κάραγγελ πολύ φοβόταν ότι δε θα συνέβαινε ποτέ κάτι τέτοιο.

Όταν η φασαρία από το στήσιμο του καταυλισμού είχε πάψει, ο Κάραγγελ σηκώθηκε από τα μαξιλάρια και, ξαναγεμίζοντας την κούπα του με ίνφρετ, βγήκε απ'τη σκηνή. Απέξω, το μέρος ήταν γεμάτο με παρόμοιες σκηνές, καθώς και φωτιές, γύρω απ'τις οποίες κάθονταν στρατιώτες. Παραπέρα φαίνονταν τα συντρίμια του χωριού, καθώς και η μολυσμένη πλέον όαση. Μετά, ήταν το φαράγγι. Το Φαράγγι του Πεπρωμένου, όπου ο Αλκίνοος Λιτόγελος είχε πει στον Κάραγγελ ότι δε θα μπορούσαν να κατεβούν. Τουλάχιστον, όχι από τώρα. Τα οχήματα ήταν αδύνατον να ακολουθήσουν τα στενά μονοπάτια που οδηγούσαν εκεί κάτω. «Θα πρέπει να φέρουμε πιο μικρά και ευέλικτα οχήματα για να γίνει αυτό,» είχε πει ο γαλανόδερμος Παντοκρατορικός.

Του Κάραγγελ, όμως, καθώς τώρα το σκεφτόταν, δεν του άρεσε καθόλου ως ιδέα. Θα κατεβούμε οι ίδιοι και θα επιτεθούμε στους Μελανούς. Όπως πρέπει!

Ωστόσο, δεν ήταν βέβαιος ότι ο Αλκίνοος θα συμφωνούσε μ'ετούτο. Δεν ήταν καθόλου, μα καθόλου, βέβαιος. Μάλλον, οι καταραμένοι Παντοκρατορικοί δεν ήθελαν να χάσουν ούτε έναν στρατιώτη τους

σ'αυτή την εκστρατεία. Ούτε έναν. Ίσως να μην ήθελαν ακόμα και να γρατσουνιστούν, οι ελεεινοί, δειλοί ποντικοί της ερήμου!

Ο Κάραγγελ έσφιξε την κούπα μέσα στη χούφτα του. Ήπιε μια μεγάλη γουλιά ίνφετ· αισθάνθηκε το ποτό να τσιμπά τη γλώσσα του και να κατεβαίνει δροσιστικά στο λαιμό του.

Άκουσε βήματα να τον πλησιάζουν. Στράφηκε και είδε την Πριγκίπισσα Θυάλκνα. Το κατάλευκο δέρμα της έπαιρνε μια πρασινωπή απόχρωση στο φως των φεγγαριών. Τα καστανόξανθα μαλλιά της χύνονταν λυτά στους ώμους της, φτάνοντας ως τη μέση. Δε φορούσε τώρα την πανοπλία της από φολίδες λεοντόσαυρου· φορούσε μονάχα μια μαύρη υφασμάτινη μπλούζα, η οποία έπεφτε φαρδιά μέχρι τα γόνατά της. Τεχνοτροπίας των Παντοκρατορικών, παρατήρησε ο Κάραγγελ. Τα πόδια της Πριγκίπισσας ήταν γυμνά.

«Τι σε προβληματίζει;» τον ρώτησε, χωρίς να τον χαιρετήσει. Δεν της άρεσαν τα περιττά λόγια. Κι ετούτο ήταν καλό· ο Κάραγγελ συμφωνούσε.

«Αυτό που συμβαίνει, σε βρίσκει σύμφωνη, Πριγκίπισσα;»

«Εσένα, πάντως, δεν φαίνεται να σε βρίσκει σύμφωνο,» του είπε η Θυάλκνα. «Τι είναι εκείνο που φταίει; Άλλαξες γνώμη για την επίθεση κατά των Μελανών, ή σε ενοχλεί η τακτική των συμμάχων μας;»

«Γνωρίζεις τι από τα δύο είναι. Ετούτος δεν είναι πόλεμος!»

«Οι Παντοκρατορικοί έχουν δικό τους ορισμό για τον πόλεμο—»

«Ας τον κρατήσουν για τον εαυτό τους!»

«Εμείς ζητήσαμε τη βοήθειά τους,» του θύμισε η Θυάλκνα.

Ο Κάραγγελ έμεινε σιωπηλός για λίγο. Ήπιε ακόμα μια γουλιά από την κούπα του. «Εγώ δεν την ήθελα. Όχι... όχι μ'αυτό τον τρόπο.» Μόρφασε, στραβώνοντας τα χείλη, αηδιασμένος.

«Χωρίς αυτούς, δε θα γινόταν επίθεση· το ξέρεις πολύ καλά.»

«Θα μου το αρνιόταν ο πατέρας σου;»

«Δεν μπορούσε να επιτεθεί μόνος του—»

«Οι άλλες φυλές των Λευκών από τον Θυέλλης Τόπο θα μας υποστήριζαν, Πριγκίπισσα!»

«Ίσως,» αποκρίθηκε η Θυάλκνα. «Αλλά, και πάλι, το ρίσκο ήταν μεγάλο.»

«Η τιμή μου, και η τιμή της φυλής μου, απαιτούσαν να εκδικηθώ.»

«Το ξέρω. Μην κάνεις σαν παιδί, λοιπόν. Η εκδίκησή σου πραγματοποιείται.»

Ο Κάραγγελ κοίταξε τον σκοτεινό ουρανό. «Δεν είμαι βέβαιος ότι αυτό θα ήθελαν οι άνθρωποι της φυλής μου... Δεν είμαι βέβαιος.»

Η Θυάλκνα ακούμπησε το χέρι της στον ώμο του. «Δεν είναι εδώ για να μας πουν. Επομένως, θα πρέπει να αποφασίσεις εσύ γι'αυτούς. Αν εσύ είσαι ικανοποιημένος, τότε κι εκείνοι είναι ικανοποιημένοι. Έτσι λέω εγώ, Κάραγγελ. Σκέψου το.» Και η Πριγκίπισσα έφυγε, αφήνοντας τον μόνο.

Το ίνφρετ είχε τελειώσει στην κούπα του.

Το πρωί, ο Πρωτοσπαθάριος του Θρόνου της Ελρείσβα ρώτησε τους πολεμιστές του γιατί δεν διέλυαν τον καταυλισμό τους, ούτε αυτοί ούτε οι Παντοκρατορικοί.

«Ο Στρατηγός είπε πως πρέπει να σταματήσουμε εδώ,» αποκρίθηκε ένας τους, «μέχρι να έρθουν καινούργια ενεργειακά αποθέματα από την Ελρείσβα, Υψηλότητα.»

«Μας έχουν τελειώσει; Δεν μπορούν να κινηθούν τα οχήματα;»

«Μπορούν, Υψηλότητα, αλλά, μάλλον, όχι για παραπάνω από μία ημέρα.»

Υπό το ασθενικό φως της Σκιερής Ημέρας, ο Κάραγγελ πήγε προς τη σκηνή του Στρατηγού Αλκίνοου, ο οποίος στεκόταν απέξω και μιλούσε μ'έναν αξιωματικό του. Βλέποντας τον Πρωτοσπαθάριο να ζυγώνει, η μούρη του στράβωσε. Το χέρι του ακούμπησε τη λαβή του σπαθιού στη ζώνη του, αλλά δεν το τράβηξε· αν το τραβούσε, θα ήταν πρόκληση, και, όσο ηλίθιος κι αν ήταν, αυτό το ήξερε.

«Θα περιμένουμε εδώ;» τον ρώτησε ο Κάραγγελ.

«Σ'το είπα από χτες, Πρωτοσπαθάριε, δε σ'το είπα; Μας τελειώνουν τα ενεργειακά αποθέματα.»

Πράγματι, του το είχε πει.

«Αυτή η εκστρατεία είναι πολύ... εξαντλητική,» συνέχισε ο Αλκίνοος, «για όλους μας.»

Ο Κάραγγελ προτίμησε να το αγνοήσει τούτο. «Πόσος καιρός θα χρειαστεί για να ανεφοδιαστούμε;» ρώτησε.

«Θα στείλω ένα από τα οχήματα τώρα,» εξήγησε ο Αλκίνοος, «για να φορτώσει φιάλες και να επιστρέψει. Αυτό σημαίνει ότι, ως το βράδυ, το αργότερο, θα έχουμε αναπληρώσει τα ενεργειακά αποθέματά μας.»

«Καλώς,» είπε ο Κάραγγελ· και σκέφτηκε: *Η καθυστέρηση ίσως να δώσει χρόνο στους Μελανούς να οργανωθούν. Ίσως να τους δώσει χρόνο να ετοιμαστούν για μια ΑΛΗΘΙΝΗ μάχη! Μια αληθινή σύγκρουση, που θα τιμήσει τους Τουρβάλκλι ενώπιον των Θεών!*

Τα μάτια του Πρωτοσπαθάριου της Ελρείσβα γυάλισαν. «Καλώς, Στρατηγέ,» επανέλαβε. «Θα περιμένουμε.» Και, γυρίζοντας την πλάτη στον Αλκίνοο, έφυγε.

• 2 •

Ο Ευρύμαχος πήρε τα μάτια του από την αναφορά της Αρχικατασκόπου και τα ύψωσε, για να την κοιτάξει, καθώς ήταν καθισμένος στο γραφείο του. «Τίποτα για τους Τουρβάλκλι;» ρώτησε.

Η Αλντάρνη ύψωσε ένα της φρύδι. «Τους Τουρβάλκλι;»

«Ναι,» είπε ο Ευρύμαχος. «Έμαθες γιατί τους επιτέθηκαν κατά την Εορτή της Εμφανίσεως;»

«Όχι ακόμα.»

Ο Ευρύμαχος συνοφρυώθηκε. «Δεν είναι το δίκτυό μας αρκετό για να πάρει μια τέτοια απλή πληροφορία;»

«Το δίκτυό μας δεν επεκτείνεται παρά με δυσκολία στις ερήμους του Κοράκου Τόπου,» εξήγησε η Αλντάρνη, που στεκόταν αντίκρυ του. «Δεν είναι εύκολο να μάθω τους λόγους της συμμαχίας μερικών Μελανών φυλών, ειδικά έτσι μυστικοπαθείς όπως είναι οι Αρβήντλιοι.»

Ο Ευρύμαχος ακούμπησε την πλάτη του στην πολυθρόνα. «Ναι,» είπε, συλλογισμένα, «αυτό είναι αλήθεια. Όποιοι κι αν συμάχησαν για να γίνει η επίθεση δε θ'αποκαλύψουν εύκολα τους λόγους τους...»

«Θεωρείς ότι είναι σημαντικό πλάνο;»

«Σημαντικό να μάθουμε; Φυσικά και είναι. Μην ξεχνάς ποιο είναι το πραγματικό μας σχέδιο για την εκστρατεία του Πρωτοσπαθάριου.»

Ναι, σκέφτηκε η Αλντάρνη, σκοπεύουμε να εκφοβίσουμε τους Μελανούς του Κοράκου Τόπου, ώστε να συνεργαστούν μαζί μας για να θρούμε τη βάση των επαναστατών. Μα, δεν μπορώ να καταλάβω σε τι θα μας ωφελήσει να μάθουμε τον λόγο για τον οποίο επιτέθηκαν στους Τουρβάλκλι. Τίποτα από αυτά, όμως, δεν είπε στον Παντοκρατορικό Επόπτη της Ελρείσβα. «Όταν έχω καταφέρει να συλλέξω περισσότερες πληροφορίες, θα ξαναμιλήσουμε,» αποκρίθηκε μόνο, και, στρεφόμενη, βάδισε προς την έξοδο των διαμερισμάτων του.

Ο Ευρύμαχος δεν προσπάθησε να τη σταματήσει· έμεινε σιωπηλός πίσω της και καθισμένος –η Αρχικατάσκοπος δεν τον άκουσε να σηκώνεται.

Η Αλντάρνη άνοιξε την εξώπορτα και βγήκε στους διαδρόμους του Μεγάρου της Ελρείσβα. Ήταν πρωί, αλλά το φως που έμπαινε από τα παράθυρα ήταν ασθενικό, και... περίεργο. Η Αρβήντλια διένυε την τρίτη Σκιερή Ημέρα. Κάθε είκοσι μέρες τα ίδια. Πρέπει να υφιστάμεθα τούτη την άθλια κατάσταση. Παρότι η Αλντάρνη ήταν αρκετά χρόνια στην Αρβήντλια, ακόμα δεν είχε συνηθίσει τις Σκιερές Ημέρες· προτιμούσε τις διαστάσεις που το πρωί ήταν πρωί και η νύχτα ήταν νύχτα, όλες τις ημέρες.

Διασχίζοντας τους διαδρόμους του Μεγάρου, έφτασε στα δωμάτια της και μπήκε. Έλεγε να δει μήπως κανένας την είχε καλέσει στον επικοινωνιακό δίαυλο και διαπίστωσε ότι κανένας δεν την είχε καλέσει. Έφτιαξε καφέ και, βγάζοντας τα παπούτσια της, κάθισε σε μια βαθιά πολυθρόνα, πίνοντας αργές γουλιές.

Δεν είχε τίποτα ιδιαίτερο να κάνει. Τα πράγματα έδειχναν να είναι ήσυχα στον Θρόνο της Ελρείσβα, αν εξαιρούσε κανείς την εκστρατεία που είχε αρχίσει στον Κοράκου Τόπο. Αλλά οι εκστρατείες δεν ήταν θέματα που αφορούσαν άμεσα την Αλντάρνη, τουλάχιστον μέχρι που να μπλεχτούν και εχθρικοί κατάσκοποι στην όλη ιστορία, οπότε εκείνη έπρεπε να τους εντοπίζει και να τους εξολοθρεύει, πράγμα που, πολλές φορές, αποδεικνυόταν... ταραχώδες, και αιματηρό. Δεν ήταν απλή υπόθεση να ξετρυπώνεις κατασκόπους. Ωστόσο, η Αλντάρνη

δεν πίστευε ότι με την εκστρατεία του Πρωτοσπαθάριου θα είχαν να αντιμετωπίσουν τέτοιες καταστάσεις. Οι Μελανοί του Κοράκου Τόπου δε θα ήξεραν πού να κρυφτούν, και σίγουρα δε θα είχαν χρόνο να στέλνουν κατασκόπους τους εδώ.

Η Αλντάρνη, επομένως, δεν είχε καμία σοβαρή δουλειά. Κι αυτό που της είχε ζητήσει ο Ευρύμαχος να μάθει –τον λόγο της επίθεσης κατά των Τουρβάλκλι– δε φαινόταν εύκολο. Το μόνο που της έμενε ήταν να περιμένει, ώσπου το δίκτυό της να της φέρει την πληροφορία· η ίδια δε χρειαζόταν να κάνει τίποτα συγκεκριμένο. Τους συνδέσμους της τους είχε ρωτήσει μήπως γνώριζαν κάτι, μα της είχαν απαντήσει αρνητικά. Κανείς δε γνώριζε γιατί οι φυλές των Μελανών είχαν συμμαχήσει ώστε να επιτεθούν στους Τουρβάλκλι κατά την Εορτή της Εμφάνισης. Και οι περισσότεροι τής είχαν πει: «Οι άνθρωποι της ερήμου έχουν παράξενα έθιμα και παράξενες αιτίες για τις οποίες κινούνται ο ένας εναντίον του άλλου», ή κάτι παρόμοιο. Τι συμπέρασμα, λοιπόν, να έβγαζε η Αλντάρνη;

Κατά πάσα πιθανότητα, ποτέ δε θα μάθουμε, σκέφτηκε τώρα, καθώς σηκωνόταν από την πολυθρόνα, για να πλησιάσει τη βιβλιοθήκη και να πάρει ένα βιβλίο από εκεί. Τα Μυστήρια της Οδού Χαμαιλέοντος και η Κυρία Ζιμπάνη, έγραφε ο τίτλος, και ανάμεσα στις σελίδες του υπήρχε ένας πάνινος σελιδοδείκτης. Ένα μυθιστόρημα μυστηρίου, που η Αλντάρνη διάβαζε για να περνά την ώρα. Εκείνο που της άρεσε στο συγκεκριμένο βιβλίο ήταν ότι δεν είχε ξεκάθαρο τέλος· δηλαδή, στο τέλος λυνόταν η υπόθεση, μα δεν ήξερες πώς ακριβώς είχε λυθεί: έπρεπε εσύ, ο αναγνώστης, να εντοπίσεις τα στοιχεία από τις προηγούμενες σελίδες. Επομένως, μπορούσες να το διαβάζεις και να το ξαναδιαβάζεις και να το ξαναδιαβάζεις, ψάχνοντας. Και δεν ήταν καθόλου μικρό: πεντακόσιες-εξήντα-εφτά πυκνογραμμένες σελίδες.

Η Αλντάρνη ξάπλωσε στον καναπέ, ανοίγοντας το μυθιστόρημα εκεί όπου το είχε αφήσει.

Η ώρα κύλησε.
 ...Ο επικοινωνιακός δίαυλος κουδούνισε. Η Αλντάρνη ανασηκώθηκε επάνω στον καναπέ, κοιτάζοντας το ρολόι στον τοίχο. Πλησιάζει μεσημέρι. Ο χρόνος είχε περάσει χωρίς να το καταλάβει.

Πήγε στον επικοινωνιακό δίαυλο και τον άνοιξε.

«Ναι;» είπε.

«Αρχικατάσκοπε,» ακούστηκε η φωνή ενός απ'τους συνδέσμους της, «ένα από τα οχήματα της εκστρατείας μόλις επέστρεψε στην πόλη, μάλλον για ανεφοδιασμό. Θα πρέπει να μπορείτε να το δείτε από το παράθυρό σας.»

«Σ'ευχαριστώ.»

Η Αλντάρνη έκλεισε τον δίαυλο και ζύγωσε το παράθυρο, για να κοιτάξει έξω. Και, πράγματι, είδε το φορτηγό να είναι σταματημένο σε μια εσωτερική αυλή του Μεγάρου.

Αποφάσισε να κατεβεί· εξάλλου, δεν είχε τίποτα καλύτερο να κάνει. Φόρεσε τα παπούτσια της, έφτιαξε στα γρήγορα τα μαλλιά της μπροστά στον καθρέφτη, και βγήκε απ'τα δωμάτιά της. Βαδίζοντας βιαστικά μέσα στους πέτρινους διαδρόμους, πήγε προς τον μοναδικό ανελκυστήρα του Μεγάρου. Η πόρτα του έκλεινε όταν τον ατένισε, έτσι έτρεξε, για να καλύψει τα τελευταία τρία μέτρα και να την πιάσει προτού κλείσει τελείως. Τα κατάφερε και, μπαίνοντας, βρέθηκε μπροστά στον Άνσελμο.

«Αλντάρνη,» είπε εκείνος, κλίνοντας το κεφάλι.

«Γεια. Πού πηγαίνεις;»

«Κάτω, στο όχημα που μόλις ήρθε.»

Η Αλντάρνη συνοφρυώθηκε. «Πώς το ξέρεις ότι ήρθε;» ρώτησε, πατώντας ένα από τα πλήκτρα πλάι τους. Ο ανελκυστήρας άρχισε να κατεβαίνει.

«Το περίμενα.»

«Το περίμενες;»

Ο Άνσελμος ανασήκωσε τους ώμους. «Είχα υπολογίσει, περίπου, πότε θα τελείωναν τα ενεργειακά αποθέματα του Συνταγματάρχη Λιτόγελου. Επομένως, ήξερα ότι κάποιο όχημα πρέπει να εμφανιζόταν, ή χτες βράδυ ή σήμερα το πρωί.»

Η Αλντάρνη αναστέναξε. Ορισμένες φορές, ο Άνσελμος τής έδινε την εντύπωση πως μπορούσε να υπολογίσει τα πάντα με το μυαλό του και μόνο.

«Κι εσύ για το όχημα κατεβαίνεις;» τη ρώτησε.

«Ναι.»

Ο ανελκυστήρας έφτασε στο ισόγειο. Η Αλντάρνη άνοιξε την πόρτα και βγήκαν στους διαδρόμους του Μεγάλου. Κι από τους διαδρόμους βγήκαν, τελικά, στην αυλή όπου είχε σταματήσει το μεγάλο όχημα. Το γυαλί στο αριστερό μάτι του Άνσελμου γυάλιζε σα να ήταν πυρακτωμένο στο αλλόκοτο φως της Σκιερής Ημέρας.

«Τι συμβαίνει εδώ;» ρώτησε ο Πρέσβης τον οδηγό του φορτηγού, ο οποίος είχε βγει, μαζί με τους συντρόφους του.

«Έχουμε έρθει για ανεφοδιασμό,» εξήγησε ο στρατιώτης, που, αναμφίβολα, αναγνώριζε τον Άνσελμο. «Στείλαμε κάποιον να ειδοποιήσει τον Επόπτη, για να μας φέρουν ενεργειακές φιάλες.»

«Πώς πηγαίνει η εκστρατεία σας;»

«Καλά, μέχρι στιγμής. Δεν υπάρχει αντίσταση.»

«Τίποτ'άλλο;» ρώτησε ο Άνσελμος, ζυγώνοντας τον στρατιώτη. «Τίποτα... εμμ, αξιοσημείωτο;»

Η Αλντάρνη ακολούθησε τον Πρέσβη, παρατηρώντας και ακούγοντας. Αυτή ήταν, εξάλλου, η δουλειά της: να παρατηρεί και να ακούει· να βλέπει ακόμα κι αυτά που ήταν καλυμμένα πίσω από ψευδαισθήσεις, και να αφουγκράζεται ακόμα κι αυτά που κρύβονταν πίσω από υπονοούμενα.

«Μπα,» είπε ο στρατιώτης. «Κανονικά πράγματα, ευτυχώς, Εξοχότατε. Τα χωριά πέφτουν εύκολα. Δεν έχουν όπλα για να μας αντιμετωπίσουν.»

«Πόσα έχετε καταστρέψει;» θέλησε να μάθει ο Άνσελμος.

«Εεε, οχτώ, νομίζω. Ναι, οχτώ πρέπει νάναι. Και τώρα, βρισκόμαστε πλάι στο Φαράγγι του Πεπρωμένου, προς τη βόρεια μεριά του.»

«Από το χωριό των Τουρβάλκλι περάσατε;» Αυτή τη φορά η Αλντάρνη ήταν που ρώτησε.

Ο στρατιώτης έστρεψε το βλέμμα του επάνω της, κοιτάζοντάς την σαν τώρα να την είχε προσέξει. Γνώριζε, ασφαλώς, ότι ήταν Αρχικατάσκοπος σε τούτα τα μέρη, κι αυτό έμοιαζε να τον κάνει διστακτικό μαζί της, καχύποπτο, λες και τόση ώρα να μη μιλούσε μπροστά της!

«Ναι,» αποκρίθηκε, «περάσαμε...»

«Και;»

Ο στρατιώτης ανασήκωσε τους ώμους. «Ρημαγμένο ήταν, κυρία. Όλοι οι Τουρβάλκλι νεκροί. Ο Πρωτοσπαθάριος ζήτησε να σταματήσουμε για να τους κάψει. –Α, ναι, υπήρχαν και δύο επιζώντες.»

«Επιζώντες;» είπε ο Άνσελμος.

«Μάλιστα, Εξοχότατε. Ένας νεαρός κι ένα κοριτσάκι. Προτού φύγουμε, ο Πρωτοσπαθάριος τούς έστειλε και τους δύο σε μια κοντινή φυλή Λευκών με τη συνοδεία δύο ιππέων του.»

Ένας άλλος στρατιώτης ζύγωσε, ερχόμενος από το εσωτερικό του Μεγάρου. «Ο Επόπτης έδωσε την άδεια,» είπε. «Σύντομα, θα έχετε τις φιάλες.»

Ο οδηγός του οχήματος ένευσε προς το μέρος του, και άναψε τσιγάρο.

Ο Άνσελμος δε συνέχισε την κουβέντα μαζί του, και η Αλντάρνη αποφάσισε να παραμείνει επίσης σιωπηλή. Το βλέμμα της πλανήθηκε γύρω-γύρω, όπως συνήθιζε, και κάπου... σταμάτησε.

Σ'ένα μπαλκόνι του Μεγάρου.

Μια φιγούρα στεκόταν εκεί, λευκόδερμη και ντυμένη στα λευκά. Τα μακριά, ξανθά μαλλιά της γυάλιζαν σαν παλιό χρυσάφι στο φως της Σκιερής Ημέρας. Ήταν προφανές ότι κοίταζε κάτω, το φορτηγό που είχε έρθει από την εκστρατεία και τους ανθρώπους που ήταν συγκεντρωμένοι κοντά του.

Η Ταράλβι, σκέφτηκε η Αλντάρνη. Η ανιψιά του Βασιλιά Ίρσολμπελ, και σύζυγος του Πρωτοσπαθαρίου. Ανησυχεί για τον άντρα της, ή άλλος είναι ο λόγος που μας παρατηρεί;

Η Αρχικατάσκοπος πήρε τη ματιά της από τη Λευκή, για να μην αντιληφτεί εκείνη ότι την είχε προσέξει.

Ο Ευρύμαχος ήρθε στην αυλή, ντυμένος με την επίσημη ενδυμασία του Επόπτη, αλλά χωρίς να κρατά το ραβδί του. Οι στρατιώτες τον χαιρέτισαν.

«Ποιος είναι επικεφαλής εδώ;» ρώτησε ο Ευρύμαχος.

«Εγώ, Υψηλότατε,» αποκρίθηκε ο οδηγός.

«Ανάφερέ μου. Θέλω να ξέρω πώς πηγαίνει η εκστρατεία.»

Ο στρατιώτης τού είπε όσα είχε ήδη πει στον Άνσελμο και στην Αλντάρνη, και ο Ευρύμαχος φάνηκε ικανοποιημένος. Έκανε νόημα στον Πρέσβη και στην Αρχικατάσκοπο να τον ακολουθήσουν, και βάδισε

προς το εσωτερικό του Μεγάρου. Εκείνοι υπάκουσαν, πηγαίνοντας ο ένας δεξιά του κι η άλλη αριστερά του.

«Πώς κρίνετε την κατάσταση;» τους ρώτησε με χαμηλωμένη φωνή, καθώς βηματίζουν μέσα στους πέτρινους διαδρόμους του Μεγάρου.

«Νομίζω πως τα πάντα πηγαίνουν σύμφωνα με το σχέδιό μας, Ευρύμαχε,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος. «Παρατηρείς εσύ κάποιο πρόβλημα;»

Ο Επόπτης κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Ομολογώ πως όχι. Ωστόσο, η επίθεση κατά των Τουρβάλκλι εξακολουθεί να με βάζει σε σκέψεις· θέλω να μάθω τον λόγο.»

«Η Αλντάρνη δεν έχει ακόμα ανακαλύψει κάτι;»

«Αν είχα ανακαλύψει κάτι,» παρενέβη η Αρχικατάσκοπος, ενοχλημένα, «ο Επόπτης θα ήταν ο πρώτος που θα το μάθαινε.»

«Ασφαλώς,» είπε ο Άνσελμος. «Η ερώτησή μου ήταν... εμμ... ρητορική, θα μπορούσες να πεις. Τέλος πάντων. Δεν θεωρώ, Ευρύμαχε, το ζήτημα τόσο σημαντικό. Κι επιπλέον, ίσως η Αλντάρνη να μάθει σύντομα τον λόγο της επίθεσης. Εκείνο που με απασχολεί περισσότερο είναι η... διατήρηση της ισορροπίας.»

«Που σημαίνει τι;» ρώτησε ο Επόπτης, κάπως απότομα.

«Αν καταστραφούν πιο πολλά χωριά απ'ό,τι είναι... μμμ... πρέπει για τον σκοπό μας, τα αποτελέσματα ίσως να είναι αντίστροφα. Ο-χτώ χωριά είπε ο στρατιώτης πως έχουν καταστραφεί ως τώρα. Αναρωτιέμαι αν θα ωφελούσε να έχουμε κάποιο 'ξαφνικό πρόβλημα' στην παράδοση των ενεργειακών φιαλών, ώστε να κερδίσουμε χρόνο.»

«Χρόνο; Για ποιο λόγο;»

«Μα, για να προλάβουν οι Μελανοί να αντιδράσουν, αρκετά ώστε να μην τους αφανίσει όλους ο Πρωτοσπαθάριος.»

Ο Επόπτης σταμάτησε να βαδίζει και κοίταξε καταπρόσωπο τον Πρέσβη. «Πιστεύεις ότι έχει έρθει η ώρα να τους μιλήσουμε, δηλαδή;»

«Όχι, δε θα το έλεγα. Ωστόσο, φοβάμαι μήπως ο... ρυθμός της καταστροφής τούς τραντάξει τόσο ώστε να μη μπορούμε πλέον να έχουμε καμία συνεννόηση μαζί τους.»

«Χμμμ...» Ο Ευρύμαχος κοίταξε, για λίγο, το πάτωμα, σκεπτικός. Μετά, είπε: «Δεν θα καθυστερήσουμε αυτόν τον ανεφοδιασμό, Άνσελμε. Τον επόμενο, ίσως· αλλά όχι αυτόν. Γιατί, παρότι όντως φαίνε-

ται να έχουν καταστραφεί πολλά χωριά, ξέρεις πόσα ακόμα υπάρχουν στον Κοράκου Τόπο;»

«Ακριβώς όχι!»

«Είναι παρά πολλά, όμως,» τόνισε η Αλντάρνη. «Δεκάδες. Πιθανώς, εκατοντάδες.»

Ο Ευρύμαχος ένευσε. «Ναι. Επιπλέον, οι δυνάμεις μας δεν έχουν κατεβεί μέσα στο Φαράγγι του Πεπρωμένου, ούτε νομίζω πως θα μπορούν. Αν αυτά που έχω διαβάσει για τη μορφολογία του αληθεύουν, είναι αδύνατον να κατεβάσεις μεγάλα οχήματα εκεί κάτω. Και θέλουμε να στείλουμε πεζούς; Η απάντηση είναι όχι. Επομένως, περιμένουμε τα αεροσκάφη για να κάνουμε τη δουλειά μας στα βάθη του φαράγγιού. Όλα τούτα εμένα μού δείχνουν πως δεν βρισκόμαστε παρά στην αρχή ετούτης της εκστρατείας, και μια εσκεμμένη καθυστέρηση δε νομίζω πως θα μας ωφελήσει τώρα.»

«Πιθανώς να έχεις δίκιο,» παραδέχτηκε ο Άνσελμος. «Ωστόσο,» τόνισε, «θα πρέπει να υπάρξει κάποιο... χμμ, μέτρο στις καταστροφές που θα γίνουν, για να μπορώ, έπειτα, να διαπραγματευτώ με τους Μελανούς. Διότι, αν πάτε και τους κάνετε κομμάτια, μετά το μόνο που θα εισπράξουμε θα είναι εχθρότητα από μέρους τους, ενώ θέλουμε να συνεργαστούν.»

«Καταλαβαίνω, Άνσελμε,» αποκρίθηκε ο Ευρύμαχος, με τρόπο που έμοιαζε να προσθέτει: Δεν είμαι ηλίθιος, όπως φαίνεται να νομίζεις!

Ο Άνσελμος ένευσε. «Καλώς, φίλτατε Ευρύμαχε. Καλώς.»

Ήταν βράδυ· τα δύο πράσινα φεγγάρια βρίσκονταν στον ουρανό, και το όχημα είχε προ πολλού φύγει, κατευθυνόμενο προς το Φαράγγι του Πεπρωμένου, όπου θα συναντούσε τα υπόλοιπα οχήματα της εκστρατείας, γεμάτο με ενεργειακές φιάλες.

Η σπατάλη ήταν πραγματικά μεγάλη, σκεφτόταν η Αλντάρνη, καθώς έβαφε το πρόσωπό της μπροστά στον καθρέφτη. Όλη αυτή η ενέργεια πήγαινε, ουσιαστικά, χαμένη. Δεν άξιζε η κατανάλωσή της για την εύρεση μιας βάσης των επαναστατών. Αν ήμουν εγώ Επόπτρια, δε θα το επέτρεπα. Δεν ήταν, όμως· και, παρότι είχε κάποια επιρροή

επάνω στον Επόπτη, δε νόμιζε ότι θα μπορούσε να τον μεταπείσει σχετικά μ'αυτό το θέμα. Επιπλέον, δεν ήταν και σίγουρη ότι έπρεπε να τον μεταπείσει. Ίσως ο Άνσελμος να είχε δίκιο, που πίστευε ότι η βάση όφειλε να βρεθεί το συντομότερο δυνατό, ότι ήταν άκρως επικίνδυνη.

Η Αλντάρνη, τελειώνοντας με το βάψιμό της, σηκώθηκε και ντύθηκε μ'ένα μακρύ, μαύρο φόρεμα, το οποίο ήταν έξωμο και είχε ένα προκλητικό σχίσιμο στο δεξί πόδι. Ο Ευρύμαχος την είχε καλέσει στα διαμερίσματά του απόψε, και δεν μπορούσε να του αρνηθεί· του είχε αρνηθεί πολλές φορές τελευταία. Έπρεπε να πάει, αν δεν ήθελε να διακόψει τις πιο στενές επαφές μαζί του. Πράγμα το οποίο δεν ήθελε, γιατί, βρισκόμενη κοντά σ'έναν Επόπτη, πολλές ευκαιρίες μπορούσαν να της παρουσιαστούν. Ίσως, κάποια στιγμή, να κατόρθωνε να γίνει Επόπτρια κι η ίδια. Δε θα ήταν άσχημα. Καθόλου άσχημα. Αν κι οι Επόπτες ήταν κατά κανόνα στρατιωτικοί, όχι κατάσκοποι, δεν ήταν κι αδύνατον ένας κατάσκοπος να πάρει τη θέση Επόπτη. Η Αλντάρνη, παρότι δεν το έδειχνε στους περισσότερους, είχε κι εκείνη τις βλέψεις της. Επιθυμούσε, κάποια μέρα, να ανελιχθεί σε υψηλές θέσεις εξουσίας μέσα στην Παντοκρατορία.

Έφτιαξε το φόρεμά της, φόρεσε ένα ζευγάρι ψηλοτάκουνα παπούτσια, αρωματίστηκε, και έφυγε από τα δωμάτιά της, διασχίζοντας τους πέτρινους διαδρόμους, για να πάει στα διαμερίσματα του Επόπτη, όπου ο Ευρύμαχος την περίμενε, καλοντυμένος κι εκείνος και έχονταςβάλει τους υπηρέτες του να ετοιμάσουν ένα όμορφο δείπνο.

Την ίδια ώρα, σ'έναν άλλο διάδρομο του Μεγάρου της Ελρείσβα, ο Παντοκρατορικός Πρέσβης Άνσελμος έβγαине από τα δικά του δωμάτια και, έχοντας μια κάπα ριγμένη στους ώμους του, άρχιζε να βαδίζει, όχι βιαστικά αλλά ούτε και αργά. Αναμφίβολα, δεν πήγαινε περίπατο για χάρη αναψυχής· πήγαινε σε κάποιο συγκεκριμένο μέρος, για κάποια συγκεκριμένη δουλειά.

Σηκώνοντας την κουκούλα της κάπας του, βγήκε από το Μέγαρο και προχώρησε μέσα στους δρόμους της Ελρείσβα, που φωτίζονταν, κυρίως, από λάμπες λαδιού και σε ελάχιστα σημεία μόνο υπήρχαν ενεργειακές λάμπες. Στην Αρβήντλια, δεν σπαταλούσαν την ενέργεια, καθώς καταναλωνόταν με ταχείς ρυθμούς.

Ειρωνικό, συλλογίστηκε ο Άνσελμος, αν σκεφτεί κανείς αυτό που κάνουμε τώρα εμείς στον Κοράκου Τόπο. Η ενέργεια που καταναλώνεται για την εκστρατεία μας θα φώτιζε εκατό πόλεις σαν την Ελρείσβα για δέκα χρόνια. Ωστόσο, άξιζε το κόστος, πίστευε ο Άνσελμος· διότι, μπορεί όλα τούτα να ήταν σπατάλη για τα δεδομένα της Αρβήντλια, μα η Παντοκρατορία είχε ενεργειακούς πόρους από ολάκερο το Γνωστό Σύμπαν, και η Επανάσταση έπρεπε, οπωσδήποτε, να συνθλιβεί. Η Επανάσταση, που, επίσης, δεν απειλούσε μονάχα την Αρβήντλια, αλλά όλο το Γνωστό Σύμπαν. Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος, που είχε ξεσηκώσει την Απολλώνια κατά της Παντοκράτειρας και είχε συγκεντρώσει γύρω του τόσους δυσारेστημένους, απείθαρχους, παρανόμους, και κακοποιούς, έπρεπε να ηττηθεί! Ο άνθρωπος ήταν σαν μάστιγα, και η Επανάστασή του το ίδιο! Οι βάσεις τους έπρεπε να καταστραφούν, ως την τελευταία, ώσπου να μη μείνει κανένα μέρος για να κρυφτούν, εκτός από την Απολλώνια· και τότε, απλά ολόκληρο το Γνωστό Σύμπαν θα στρεφόταν εναντίον της Απολλώνιας, και η Παντοκρατορία θα την επανακτούσε.

Ο Άνσελμος, όμως, τα έδιωξε τώρα ετούτα από το μυαλό του. Η ώρα της Επανάστασης θα ερχόταν· σταδιακά βήματα χρειαζονταν, αυτό ήταν όλο.

Προχώρησε προς το λιμάνι της Ελρείσβα, και μετά έστριψε, κατευθυνόμενος δυτικά, για να πάρει τον φιδογυριστό δρόμο που οδηγούσε στον Ναό της Κρωμβέλης.

Το μεγάλο, λίθινο οικοδόμημα βρισκόταν πάνω από τα νερά της μοναδικής θάλασσας της Αρβήντλια, του Υδάτων Τόπου. Αέρας φυσούσε απόψε, όχι πολύ δυνατός, αλλά αρκετός για να κάνει κύματα να σηκώνονται και να διαλύονται στα βράχια, όπου ήταν χτισμένος ο Ναός.

Ο Άνσελμος σταμάτησε μπροστά στην καγκελωτή, διπλή πύλη που βρισκόταν στο πέρας του στριφτού δρόμου, λίγο πριν από τον Ναό. Πίσω της στέκονταν δύο φρουροί: Λευκοί, φυσικά, και οπλισμένοι με δόρατα και ασπίδες, ενώ κοντά ξίφη κρέμονταν από τις ζώνες τους.

«Θα επιθυμούσα να μιλήσω με την Αρχιέρεια,» είπε ο Άνσελμος.

«Σας περιμένει, κύριε;»

«Ναι.»

«Το όνομά σας;» Ο πολεμιστής προσπαθούσε να δει μέσα στη σκιά της κουκούλας του, αλλά δεν έμοιαζε να τα καταφέρνει.

«Το όνομά μου δεν έχει σημασία. Πείτε της, όμως, πως της φέρνω νέα από... τον Κοράκου Τόπο.»

Οι πολεμιστές αλληλοκοιτάχτηκαν για μια στιγμή. Ύστερα, ο ένας απ'τους δύο έκανε νόημα σε κάποιον που βρισκόταν μακριά, επάνω στα βράχια. Μια σκιερή φιγούρα –την οποία ο Άνσελμος δεν είχε προσέξει πριν– ξεπρόβαλε και ήρθε, τρέχοντας. Μια Λευκή κοπέλα με κοντά, μαύρα μαλλιά, η οποία δεν πρέπει να ήταν πάνω από δεκαεφτά χρονών και φορούσε ένα γαλανό χιτώνιο, ενώ ένα ξίφος ήταν περασμένο στην πλάτη της.

«Ο κύριος,» της είπε ο φρουρός που είχε μιλήσει και στον Άνσελμο, «θέλει να δει την Αρχιέρεια–»

«Τόσο αργά;» τον διέκοψε η κοπέλα, και το βλέμμα της στράφηκε στον Πρέσβη. Τα μάτια της ήταν μαύρα αλλά αστραφτερά. Συνοφρυώθηκε, καθώς δεν μπορούσε να διακρίνει την όψη του. «Ποιος είσαι;»

Προτού μιλήσει ο Άνσελμος, ο φρουρός είπε: «Ο κύριος λέει πως το όνομά του δεν έχει σημασία. Και ζητά να πούμε στην Αρχιέρεια πως φέρνει νέα από τον Κοράκου Τόπο. Θα την ειδοποιήσεις;»

Η κοπέλα δίστασε για μια στιγμή, αλλά, έπειτα, ένευσε και έφυγε, τρέχοντας πάλι.

Ο Άνσελμος περίμενε, καθώς ο άνεμος σφύριζε γύρω του.

Σε λίγο, είδε κάποιον –την κοπέλα, μάλλον– να κάνει νόημα στους φρουρούς, από τον Ναό. Εκείνοι άνοιξαν το ένα φύλλο της καγκελωτής πύλης και τον άφησαν να περάσει.

Ο Άνσελμος ανηφόρισε τον λιθόστρωτο δρόμο, πλησιάζοντας τον Ναό πάνω από τα κύματα. Καθοδόν, μια ιέρεια τον συνάντησε, λέγοντάς του: «Η Αρχιέρεια σάς περιμένει στους βράχους, βόρεια.»

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος.

Έκανε τον κύκλο της κιονοστοιχίας του Ναού και βρέθηκε στους βόρειους βράχους, όπου, πράγματι, η Αρχιέρεια τον περίμενε μ'ένα μακρύ πέπλο ν'ανεμίζει γύρω της.

«Καλησπέρα, Άνσελμε,» είπε, αναγνωρίζοντάς τον, παρότι εκείνος δεν είχε ακόμα βγάλει την κουκούλα του.

Ο Πρέσβης πλησίασε. «Καλησπέρα, Βενάρδα,» αποκρίθηκε. «Και με συγχωρείς για το... μυστηριώδες της εμφάνισής μου, αλλά δεν επιθυμούσα οι πάντες να μάθουν ότι ήρθα εδώ απόψε.»

«Μην ανησυχείς,» είπε η Αρχιέρεια· «οι άνθρωποι του Ναού είναι όλοι εχέμυθοι.»

Ή έτσι νομίζεις, σκέφτηκε ο Άνσελμος, που δεν εμπιστευόταν και πολλούς ανθρώπους στη ζωή του. Για την ακρίβεια, κανέναν. «Αυτό,» είπε, βγάζοντας την κουκούλα του, «είναι ευχάριστο.»

«Μου φέρνεις νέα από τον Κοράκου Τόπο;»

«Ναι. Φαντάστηκα ότι θα ήθελες να γνωρίζεις τι συμβαίνει, κι αυτά είναι πράγματα που έμαθα μόλις σήμερα.»

«Ναι, Άνσελμε,» είπε η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης, «θα ήθελα να ξέρω τι συμβαίνει· θα το ήθελα πολύ.»

«Οχτώ χωριά των Μελανών έχουν καταστραφεί. Οι πολεμιστές μας δεν έχουν δυσκολευτεί μέχρι στιγμής, αλλά φοβάμαι πως η ανταπόδοση δε θ'αργήσει να έρθει.»

«Μου είχες πει ότι θα προσπαθούσες να βρεθεί μια λύση... να γίνει κάτι, για να σταματήσει αυτός ο πόλεμος. Στο τέλος, οι συνέπειες θα είναι δυσάρεστες. Για όλους μας, Λευκούς και Μελανούς. Είμαι βέβαιη, Άνσελμε.»

Ο Άνσελμος ένευσε. «Σε καταλαβαίνω, Βενάρδα. Και σκοπεύω να προσπαθήσω· αλλά, ως τώρα, δε μου έχει δοθεί καμία ευκαιρία. Ελπίζω... ελπίζω η ευκαιρία που περιμένω να μην αργήσει να παρουσιαστεί.»

«Σ'ευχαριστώ,» είπε η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης.

«Δε χρειάζεται. Εκείνο που επιθυμώ μονάχα είναι η σταθερότητα στην ευρύτερη περιοχή,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος, αγγίζοντας το μπράτσο της. «Εν τω μεταξύ, ό,τι νέα έχω θα σου τα φέρνω.»

«Με υποχρεώνεις,» είπε η Αρχιέρεια· και ρώτησε: «Θα φύγεις τώρα; Θα επιστρέψεις στο Μέγαρο;»

«Εκτός αν υπάρχει κάποιος άλλος λόγος για να μείνω...»

«Έλα μέσα. Τόσο δρόμο έκανες για νάρθεις εδώ. Θα σε κεράσω κάτι.»

Ο Άνσελμος την ακολούθησε προς την κιονοστοιχία. Προτού μπουν στο Ναό, όμως, είδε εκείνη την κοπέλα να τους παρατηρεί, καθισμένη

σ'έναν βράχο· και το βλέμμα της ήταν παράξενο, σχεδόν απειλητικό... κι επιπλέον, κάτι μου θυμίζει. Τι μου θυμίζει;

Μετά, πρόσεξε τα μάτια της Αρχιέρειας της Κρωμβέλης, καθώς εκείνη άνοιγε μια ξύλινη θύρα στο πλάι του Ναού και του ζητούσε να περάσει.

Ο νυχτερινός ουρανός φωτίστηκε από τις μακριές, λαμπερές ουρές των μεγάλων μεταλλικών πουλιών. Και ο θόρυβος από τις μηχανές τους ήταν δυνατός, ξεσηκώνοντας τους ανθρώπους της Ελρείσβα μέσα στη νύχτα, οι οποίοι δεν ήταν συνηθισμένοι σε τέτοιου είδους αφίξεις. Τα αεροσκάφη ήταν σπάνια εδώ· πολύ, πολύ σπάνια. Κι όσα, ορισμένες φορές, χρησιμοποιούνταν (από Παντοκρατορικούς, κυρίως) ήταν ελικόπτερα. Ετούτα, όμως, ήταν αεροπλάνα, τα οποία, φτάνοντας από τα βορειοδυτικά, διέσχισαν τον ουρανό πάνω από την πόλη προς τα ανατολικά, με προορισμό το πρόσφατα στημένο αεροδρόμιο στις υπώρειες των βουνών, κοντά στα ορυχεία ενέργειας.

Ο Ευρύμαχος είχε μόλις ρίξει την Αλντάρνη στο μεγάλο κρεβάτι της κρεβατοκάμαρας των διαμερισμάτων του, με μοναδικό ρούχο επάνω της έναν λεπτό στηθόδεσμο που δεν έκρυβε, ουσιαστικά, τίποτα από το στήθος της κι αν μη τι άλλο το τόνιζε περισσότερο. Τα χείλη και η γλώσσα του Ευρύμαχου σέρνονταν επάνω στην επίπεδη κοιλιά της, όταν ο δυνατός βόμβος των αεροπλάνων τάραξε τη νυχτερινή ησυχία της Ελρείσβα.

Ο Παντοκρατορικός Επόπτης τινάχτηκε, αιφνιδιασμένος, και η Αρχικατάσκοπος το ίδιο, πιάνοντας το σεντόνι που βρισκόταν παραδίπλα και τραβώντας το επάνω της.

Ο Ευρύμαχος άνοιξε το παράθυρο της κρεβατοκάμαρας και κοίταξε στον ουρανό. Τα αεροπλάνα που είχε καλέσει από τη Σάρντλι είχαν έρθει... αλλά ήρθαν τη χειρότερη δυνατή στιγμή! μούγκρισε εσωτερικά, γνωρίζοντας πως τώρα θα επικοινωνούσαν μαζί του από το καινούργιο, πρόχειρο αεροδρόμιο, για να τον ειδοποιήσουν για την άφιξή τους, κι εκείνος θα έπρεπε να πάει εκεί για να ελέγξει.

Αισθάνθηκε την Αλντάρνη να έρχεται πλάι του· ο γυμνός της ώμος τρίφτηκε επάνω του, εξάπτοντάς τον. «Τα αεροπλάνα μας;»

«Ναι,» είπε ο Ευρύμαχος, τυλίγοντας το ένα του χέρι γύρω απ'τη μέση της και κρατώντας την κοντά του, καθώς κοίταζε τα αεροσκάφη να ξεμακραίνουν προς τ'ανατολικά, να γίνονται φωτεινές κουκίδες, και να χάνουν ύψος. Προσγειώνονταν στο αεροδρόμιο, το ένα μετά το άλλο. «Θα πρέπει να πάω, για να ελέγξω...»

«Δεν πειράζει.» Η Αλντάρνη φίλησε το μάγουλό του.

Ο Ευρύμαχος στράφηκε να την κοιτάξει. «Θα με περιμένεις εδώ;»

Η Αλντάρνη χαμογέλασε, ενώ, συγχρόνως, δύο πράγματα περνούσαν από το μυαλό της: ότι ήθελε να φύγει και όχι να τον περιμένει και ότι, αν δεν τον περίμενε, θα ήταν αγενές και, ως εκ τούτου, θα ήταν σα να τον απομακρύνει από κοντά της –το οποίο δεν επιθυμούσε να κάνει. Χρειαζόταν να ισορροπήσει, κάπως, την κατάσταση, λοιπόν.

«Θα έρθω μαζί σου,» είπε.

Ο Ευρύμαχος δε δυσαρεστήθηκε από τούτο. Έσκυψε και τη φίλησε. «Εντάξει,» αποκρίθηκε. «Ντύσου–» Αλλά τότε θυμήθηκε το φόρεμά της: ένα φόρεμα με το οποίο, μάλλον, δεν ήταν να επισκέπτεται μια γυναίκα ένα στρατιωτικό αεροδρόμιο, μέσα στη νύχτα. «Αν και αυτό το φόρεμα... εε, υποθέτω θα θες να φορέσεις κάτι άλλο.»

Η Αλντάρνη μειδίασε. «Αυτό σκοπεύω να κάνω. Θα πάω στα δωμάτιά μου και θα επιστρέψω. Δε θ'αργήσω.»

Ο Ευρύμαχος ένευσε.

Η Αλντάρνη απομακρύνθηκε. Άφησε το σεντόνι να πέσει από πάνω της και φόρεσε την περισκελίδα και το φόρεμά της, που βρίσκονταν ριγμένα στο πάτωμα. Ο Ευρύμαχος αναστέναξε, κοιτάζοντας την πλάτη της. Θα μπορούσα να έχω αυτή τη γυναίκα όλη μέρα στο κρεβάτι μου, σκέφτηκε. Αλλά, ορισμένες φορές, μοιάζει να έχει τόσο κακή διάθεση, και χωρίς να φαίνεται να υπάρχει λόγος. Από την άλλη, βέβαια, ποιος μπορούσε να καταλάβει τις γυναίκες; Δεν είχε σημασία να τις καταλαβαίνεις, αλλά να μπλέκεσαι μέσα στην αγκαλιά των χεριών και των ποδιών τους και να παίρνεις ό,τι είχαν να σου δώσουν–

Ο επικοινωνιακός δίαυλος κουδούνισε απ'το γραφείο του.

Ο Ευρύμαχος πέρασε πλάι από την Αλντάρνη –χαϊδεύοντας φευγαλέα τον μηρό της, καθώς εκείνη έφτιαχνε το φόρεμα γύρω απ'τη μέ-

ση της– και βγήκε απ’το υπνοδωμάτιο, πηγαίνοντας να απαντήσει. Ήταν βέβαιος πως τον καλούσαν από το αεροδρόμιο, για να τον ειδοποιήσουν ότι τα αεροπλάνα είχαν έρθει, λες και δεν το είχε μάθει αυτό όλη η πόλη.

Η Αλντάρνη μόρφασε πίσω του, βλέποντάς τον να περνά το κατώφλι του δωματίου και να φεύγει. Είναι τελείως άγαρμπος! συλλογίστηκε. Ποιος ήταν ο λόγος τώρα να τη χουφτώσει έτσι; Δεν ήταν στο κρεβάτι οι δυο τους; ετοιμαζόταν να φύγει! Ορισμένοι άντρες ήταν απλά... ανεπίκαιροι. Μόνο ο Άνσελμος ήταν πάντα σωστός· ό,τι κι αν έκανε έμοιαζε πως έπρεπε να γίνει, και ποτέ δεν την άφηνε αδιάφορη, ακόμα κι όταν το μυαλό της της έλεγε ότι, σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, θα όφειλε να την αφήνει. Υπήρχε κάτι μέσα της που, πάντοτε, αντιδρούσε θετικά μαζί του. Κι αυτό μπορούσε να γίνει και ενοχλητικό!... αλλά με ευχάριστο τρόπο.

Η Αλντάρνη έδωσε τα παπούτσια της και βγήκε απ’το υπνοδωμάτιο, παραμερίζοντας τον Άνσελμο απ’το νου τους.

Ο Ευρύμαχος είχε μόλις κλείσει τον δίαυλο και τη συνάντησε κοντά στην εξώθυρα των διαμερισμάτων του.

«Τι είναι;» τον ρώτησε η Αλντάρνη.

«Τίποτα. Ήρθα να σε ξεπροβοδίσω...»

Περιμένεις φιλάκι; «Δεν είπαμε ότι θα ξανάρθω;»

«... Ναι. Τέλος πάντων–»

Η Αλντάρνη χαμογέλασε και έφυγε.

Ο Ευρύμαχος καταράστηκε την ώρα που είχαν έρθει τα αεροπλάνα. Δεν μπορούσαν να είχαν αργήσει λίγο; Μισή ώρα θα ήταν αρκετή. Μί-α, ακόμα καλύτερα.

Ο Παντοκρατορικός Πρέσβης και η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης έπιναν μια κούπα ίνφρετ, καθισμένοι στο μπαλκόνι των διαμερισμάτων της, όταν άκουσαν το δυνατό βουητό και είδαν τα αεροπλάνα να περνούν πάνω από την Ελρείσβα και να κατευθύνονται ανατολικά, προς τη μεριά όπου βρίσκονταν τα ορυχεία ενέργειας.

Η Αρχιέρεια συνοφρυώθηκε. «Τι είν'αυτό; Αεροσκάφη;» Σηκώθηκε από την καρέκλα της. Την ξύλινη καρέκλα της –και δεν είχε ο καθένας ξύλινα έπιπλα στην Αρβήντλια. Η Βενάρδα πλησίασε την άκρη του μπαλκονιού, ατενίζοντας πέρα, στον νυχτερινό ουρανό, τις φωτεινές κουκίδες.

«Δικά μας είναι,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος, πίνοντας μια γουλιά ίνφρετ, δίχως να σηκωθεί. «μην ανησυχείς.»

«Δεν ανησυχώ γι'αυτό.» Η Αρχιέρεια στράφηκε να τον αντικρίσει. «Σε τι θα χρειαστούν;»

«Στην εκστρατεία–»

«Κι αυτό δε θα χειροτερέψει τα πράγματα;»

«Ίσως,» παραδέχτηκε ο Άνσελμος. «Ή, ίσως όχι.»

Η Βενάρδα στένεψε τα μάτια. «Τι εννοείς;»

«Τα αεροπλάνα θα πάνε σε μέρη που αλλιώς δεν μπορούμε να φτάσουμε. Αυτό μπορεί νάχει και θετικά αποτελέσματα, ξέρεις. Μπορεί να μου δώσει την ευκαιρία που χρειάζομαι, ώστε να σταματήσω την άσκοπη αιματοχυσία και να προσφέρω μια ειρηνική λύση.»

Η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης αναστέναξε. «Πιστεύεις, πραγματικά, ότι θα καταφέρεις κάτι τέτοιο;»

Ο Άνσελμος σηκώθηκε. «Θα το προσπαθήσω· αυτό σ'το υπόσχομαι.

»Και τώρα,» άφησε την κούπα του στην κουπαστή του μπαλκονιού, «φοβάμαι πως πρέπει να φύγω, αγαπητή Βενάρδα. Θέλω να δω αυτά τα αεροσκάφη από κοντά. Ο Ευρύμαχος, μάλλον, θα ετοιμάζεται επίσης για να πάει στο αεροδρόμιο.»

«Εντάξει,» είπε η Αρχιέρεια, πλησιάζοντάς τον για να σταθεί εμπρός του. «Θα τα ξαναπούμε.»

«Αναμφίβολα.» Ο Άνσελμος χάιδεψε, ανάλαφρα, το μπράτσο της.

Η Βενάρδα –χωρίς να χρειαστεί να τεντωθεί, καθώς ήταν αξιοσημείωτα ψηλή γυναίκα– τον φίλησε στο μάγουλο, αλλά πολύ κοντά στο στόμα για να μπορεί να θεωρηθεί το φιλί της φιλικό μονάχα.

Ο Άνσελμος χαμογέλασε και, φορώντας την κουκούλα της κάπας του, έφυγε από τα διαμερίσματά της και από τον Ναό.

Την παράξενη κοπέλα δεν την ξαναείδε (πράγμα που, ασφαλώς, δεν σήμαινε ότι κι αυτή δεν είδε εκείνον), αλλά αισθανόταν βέβαιος πως, πριν από λίγη ώρα, έπινε ίνφρετ μαζί με τη μητέρα της...

• 3 •

Το φορτηγό που είχε πάει στην Ελρείσβα για ανεφοδιασμό έφυγε μερικές ώρες μετά το μεσημέρι, κατευθυνόμενο νοτιοδυτικά και διασχίζοντας τις ξερές εκτάσεις του Θυέλλης Τόπου. Μια μεγάλη θύελλα άμμου και πέτρας φαινόταν να στροβιλίζει το σύμπαν, πολλά χιλιόμετρα νότιά του, μα, απ'ό,τι μπορούσαν να καταλάβουν οι στρατιώτες στο εσωτερικό του, δεν υπήρχε κίνδυνος να έρθει προς το μέρος τους, τουλάχιστον για τώρα.

Και, μετά από κάποια ώρα, εξακολουθώντας να έχουν νοτιοδυτική κατεύθυνση, απομακρύνθηκαν από τη θύελλα, αφήνοντάς την πίσω τους. Πράγμα το οποίο τους έκανε να χαλαρώσουν.

Και δε θα έπρεπε.

Γιατί, καθώς περνούσαν δίπλα από ένα βραχώδες μέρος, μάτια τούς παρακολουθούσαν. Πολλά ζευγάρια μάτια, που διακρίνονταν μέσα από το άνοιγμα της κουκούλας που καλύπτει το κεφάλι και του μαντηλιού που κρύβει το στόμα, τη μύτη, και το σαγόνι.

Καβαλάρηδες, που γνώριζαν ακριβώς τι είχε πάει να κάνει ετούτο το μεταλλικό όχημα στην Ελρείσβα. Έφερνε ενέργεια στα άλλα οχήματα· ενέργεια που θα χρησιμοποιούσαν για να κινήσουν τους μεγάλους τροχούς τους, αλλά και για να προκαλέσουν ανείπωτη καταστροφή σε ακόμα περισσότερα χωριά.

Οι καβαλάρηδες ήταν όλοι Λευκοί, μα δε συμφωνούσαν μ'ετούτη την εκστρατεία κατά των Μελανών του Κοράκου Τόπου. Τουλάχιστον, όχι με τον τρόπο που γινόταν η εκστρατεία –δεν ήταν έντιμος– και με το γεγονός ότι γινόταν από τους παρείσακτους. Οι Παντοκρατορικοί δεν είχαν θέση στην Αρβήντλια· έπρεπε να διωχτούν. Όσο πιο γρήγορα τόσο το καλύτερο.

Ο αρχηγός ύψωσε το χέρι του, δίνοντας το σύνθημα για την επίθεση.

Τα άγρια άλογα της ερήμου κάλπασαν καταπάνω στο όχημα, ενώ οι καβαλάρηδες τους τραβούσαν όπλα. Λεπίδες γυάλισαν στο ασθενικό

φως της Σκιερής Ημέρας, και πολεμικές κραυγές αντήχησαν στον άνεμο.

Οι Παντοκρατορικοί στρατιώτες είδαν τους ιππείς να έρχονται, και καταράστηκαν.

«Ρίξτε τους!» πρόσταξε ο λοχαγός. «Με τις βαλλίστρες!»

Δεν είχαν αρκετό χρόνο, όμως. Όταν είχαν υψώσει τα όπλα και ανοίξει τα παράθυρα, οι καβαλάρηδες βρίσκονταν ήδη κοντά στο όχημα και πηδούσαν επάνω του, προσπαθώντας να πιαστούν από την οροφή.

Οι Παντοκρατορικοί πάτησαν τις σκανδάλες, και δύο εχθροί έπεσαν από τις σέλες τους, καθώς ζύγωναν· όμως, από κει και πέρα, ήξεραν ότι τα εκηβόλα όπλα τους θα τους ήταν άχρηστα, έτσι τράβηξαν ξίφη.

Ένας από τους εχθρούς που ήταν στην οροφή του οχήματος χτύπησε με τη λεπίδα του το μπροστινό τζάμι. Δεν το έσπασε, γιατί ήταν γερό, φτιαγμένο για ν'αντιστέκεται σε χτυπήματα· μα, αμέσως μετά, ακόμα ένας άρχισε να το κοπανά με το σπαθί του.

«Διώξτε τους από πάνω!» γκάριξε ο λοχαγός.

Οι στρατιώτες άνοιξαν την καταπακτή που έβγαζε στην οροφή του οχήματος, κι έριξαν βέλη προς τα πάνω, τα οποία αστόχησαν, περνώντας ανάμεσα από τους εχθρούς. Και εκείνοι έριξαν τα δικά τους βέλη μέσα στο όχημα. Ένας στρατιώτης χτυπήθηκε στον ώμο κι έπεσε, ουρλιάζοντας. Δύο άλλοι τον τράβηξαν παραδίπλα, καθώς περισσότερα βέλη έπεφταν, σαν βροχή.

Τα σπαθιά εξακολουθούσαν να χτυπούν το μπροστινό τζάμι, χωρίς να το σπάνε. Ένας εχθρός προσπάθησε να μπει στο όχημα από ένα παράθυρο που ήταν ακόμα ανοιχτό, αλλά δεν τα κατάφερε, καθώς ο λοχαγός τού έκοψε τα δάχτυλα του δεξιού χεριού με το τσεκούρι του. Ο άντρας πετάχτηκε στη γη, κραυγάζοντας.

Ένας πανίσχυρος γδούπος τράνταξε το μπροστινό τζάμι! Οι επιτιθέμενοι είχαν δέσει μια χοντρή πέτρα με σχοινιά και, χρησιμοποιώντας την σαν σφύρα, το χτυπούσαν, ενώ οι ίδιοι, βρισκόμενοι στην οροφή του οχήματος, ήταν αόρατοι γι'αυτούς στο εσωτερικό του.

«Πετάξτε τους κάτω!» φώναξε ο λοχαγός. «Βγείτε έξω και πετάξτε τους κάτω! Κουνηθείτε!»

Οι στρατιώτες προσπάθησαν να σκαρφαλώσουν στην οροφή, και η σύγκρουση αγρίεψε. Οι λεπίδες γέμισαν αίμα, και ουρλιαχτά αντηχούσαν.

Έξω απ'το όχημα, υπήρχαν ακόμα μερικοί καβαλάρηδες που κάλπαζαν, παρατήρησε ο λοχαγός. Και καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα του, γιατί ήξερε πως οι πολεμιστές του ήταν αιφνιδιασμένοι και σε μειονεκτική θέση.

Η πέτρα έκανε το μπροστινό τζάμι να ραγίσει.

Οι Παντοκρατορικοί δυσκολεύονταν να φτάσουν στην οροφή του οχήματος, καθώς τρεις από τους εχθρούς στέκονταν από πάνω τους, γύρω από την καταπακτή, και τους χτυπούσαν. Μέχρι που ένας από τους στρατιώτες είπε στους συντρόφους του: «Απ'τα παράθυρα! Θα βγούμε απ'τα παράθυρα και θα σκαρφαλώσουμε επάνω—»

«Είσαι τρελός!» τον διέκοψε μια γυναίκα.

Εκείνος την αγνόησε. Άνοιξε ένα παράθυρο και, πιάνοντας το σπαθί του με τα δόντια, βγήκε από εκεί· γάντζωσε τα χέρια του στα πλευρά του μεγάλου οχήματος κι άρχισε να σκαρφαλώνει. Καθώς ανέβαινε, άκουσε έναν από τους καβαλάρηδες που κάλπαζαν τριγύρω να φωνάζει μια προειδοποίηση στους συμμάχους του· είχε μιλήσει στη Γλώσσα των Λευκών, αλλά ο Παντοκρατορικός στρατιώτης, έχοντας μείνει κάμποσα χρόνια εδώ, τη γνώριζε. Η φωνή δεν τον πτόησε· συνέχισε να σκαρφαλώνει, ακόμα πιο γρήγορα, και βρέθηκε επάνω, τη στιγμή που οι τρεις εχθροί γύρω απ'την καταπακτή στρέφονταν να τον αντικρίσουν.

Λευκές κάπες και κουκούλες. Πρόσωπα μισοκρυμμένα με μαντήλια. Κακοποιοί. Κι επαναστάτες, πιθανώς.

Ο στρατιώτης πήρε το ξίφος του στο χέρι και, βρυχούμενος, όρμησε καταπάνω τους, σπαθίζοντας άγρια και ημικυκλικά. Ο ένας αντίπαλός του προσπάθησε ν'αποκρούσει το χτύπημα, μα η λεπίδα του Παντοκρατορικού ερχόταν με ορμή και, παραμερίζοντας τη δική του λεπίδα, του έσκισε το στήθος και συνέχισε προς τον άντρα πλάι του. Εκείνος απέφυγε το όπλο, που πήγαινε προς το κεφάλι του, σκύβοντας.

Ο τρίτος κουκουλοφόρος –που πρέπει να ήταν γυναίκα απ'την εμφάνισή της– επιτέθηκε καρφωτά στον Παντοκρατορικό, βρίσκοντάς τον στον ώμο και κάνοντάς τον να παραπατήσει επικίνδυνα επάνω

στην οροφή του οχήματος, το οποίο ακόμα έτρεχε, σηκώνοντας ένα σύννεφο άμμου από τον Θυέλλης Τόπο.

Ο κουκουλοφόρος που είχε τραυματιστεί στο στήθος δεν ήταν νεκρός, και επιχείρησε να σπαθίσει τον Παντοκρατορικό στο κεφάλι, καθώς εκείνος ήταν τώρα αποπροσανατολισμένος. Ο στρατιώτης, όμως, ήταν βετεράνος, όχι κανένας τυχαίος, κι ετούτη δεν ήταν η πρώτη φορά που όπλο τον είχε πληγώσει· απέφυγε την επίθεση του κουκουλοφόρου και, βάζοντάς του τρικλοποδιά, τον πέταξε από το όχημα.

Αμέσως μετά, απέκρουσε τη σπαθιά της γυναίκας–

Ένα βέλος τού διαπέρασε το στήθος, σωριάζοντάς τον νεκρό στην οροφή του οχήματος.

Η γυναίκα στράφηκε προς τη μπροστινή μεριά, όπου στέκονταν τρεις από τους συντρόφους της. Οι δύο βαστούσαν τα σχοινιά της πέτρας που κοπανούσε το μπροστινό τζάμι· ο τρίτος κρατούσε το τόξο του υψωμένο.

Η αιφνίδια επίθεση του Παντοκρατορικού βετεράνου, όμως, είχε δώσει ένα σημαντικό πλεονέκτημα στους συμμαχητές: είχε απομακρύνει δύο από τους φρουρούς της καταπακτής, αφήνοντας μονάχα έναν, τον οποίο εκείνοι μπορούσαν πολύ πιο εύκολα ν'αντιμετωπίσουν. Ένα βέλος βαλλίστρας τον βρήκε τώρα στην κνήμη, σωριάζοντάς τον, και οι στρατιώτες άρχισαν ν'ανεβαίνουν.

Η γυναίκα, ακούγοντας την κραυγή του συντρόφου της, στράφηκε πάλι, για να δει τους Παντοκρατορικούς να βγαίνουν στην οροφή. Υψώνοντας το σπαθί της, τους επιτέθηκε.

Ενώ ο τοξοφόρος εξαπέλυε το ένα βέλος κατόπιν του άλλου, διαπερνώντας τους.

Δύο από τους καβαλάρηδες που κάλπαζαν γύρω απ'το όχημα πήδησαν επάνω, για να προσφέρουν τη βοήθειά τους.

Κουφάρια κύλησαν στην οροφή κι έπεσαν στις καυτές άμμους της ερήμου.

Το μπροστινό τζάμι θρυμματίστηκε από τα χτυπήματα της βαριάς πέτρας. Ο οδηγός ούρλιαξε, καθώς σπασμένα γυαλιά καρφώθηκαν στο πρόσωπό του. Ο λοχαγός, που ήταν ακόμα στο εσωτερικό του οχήματος, πέταξε το τσεκούρι του κι έπιασε αμέσως το τιμόνι, προ-

σπαθώντας ν'αποφύγει μια πρόσκρουση με τους βράχους, αλλά, συγχρόνως, κάνοντας μια απότομη στροφή που ήλπιζε ότι θα πετούσε τους εχθρούς από την οροφή.

Καθώς άρχιζε τη μανούβρα, ένα μποτοφορεμένο πόδι τον κλότσησε καταπρόσωπο, μπαίνοντας από το σπασμένο μπροστινό τζάμι. Ο λοχαγός παραπάτησε, πέφτοντας ανάσκελα, και είδε έναν κουκουλοφόρο να πηδά στο εσωτερικό του οχήματος, κρατώντας ένα ξιφίδιο στο δεξί χέρι και τραβώντας άλλο ένα με το αριστερό.

«Ποιοι διάολοι είστε;» γρύλισε ο λοχαγός, πιάνοντας το τσεκούρι του από κάτω –καθώς, για καλή του τύχη, είχε βρεθεί δίπλα στο όπλο– και προσπαθώντας να σηκωθεί.

«Χαιρετισμούς από την Επανάσταση,» είπε ο κουκουλοφόρος, και, υψώνοντας ένα ξιφίδιό του, έκανε να το εκτοξεύσει καταπάνω στον λοχαγό. Και κατά πάσα πιθανότητα, τότε, θα τον σκότωνε· δεν είχε, όμως, υπολογίσει τον οδηγό, ο οποίος μπορεί να είχε χτυπηθεί από τα σπασμένα γυαλιά του μπροστινού παραθύρου, μα δεν ήταν νεκρός, ούτε αναίσθητος· κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή σηκώθηκε και έπεσε πάνω στα γόνατα του επαναστάτη, σωριάζοντάς τον στο πάτωμα και κάνοντας το ξιφίδιο να φύγει απ'το χέρι του.

Ο κουκουλοφόρος γρύλισε, κι έμπηξε το άλλο του ξιφίδιο στην κοιλιά του οδηγού, του οποίου το στόμα άνοιξε διάπλατα καθώς ένα υπόκωφο βογκητό έβγαινε από μέσα του.

Ο λοχαγός είχε τώρα σηκωθεί και, πλησιάζοντας, στάθηκε πάνω από τον επαναστάτη και ύψωσε το τσεκούρι του με τα δύο χέρια. «Χαιρετισμούς απ'τη Μάνα του Σκοτοδαίμονος, καθίκι!» μούγκρισε, κατεβάζοντας το όπλο του στο κεφάλι του εχθρού και κόβοντάς του το πρόσωπο στα δύο.

Το όχημα, τότε, κοπάνησε πάνω σ'έναν βράχο.

Τραντάχτηκε.

Αναπήδησε.

Τα μεταλλικά του τοιχώματα ακούστηκαν να γρυλίζουν, το ίδιο και οι τροχοί του.

Τα τζάμια έτριξαν.

Ορισμένοι από τους ανθρώπους που βρίσκονταν στην οροφή του τινάχτηκαν πέρα, για να κουτρουβαλήσουν επάνω σε άμμους και πέτρες. Άλλοι πρόλαβαν να πιαστούν, προτού πέσουν.

Ο λοχαγός έχασε την ισορροπία του και κοπάνησε, επώδυνα, τη ράχη του στην κονσόλα ελέγχου του οχήματος. Το τσεκούρι είχε φύγει απ'τα χέρια του.

Σκοτάδι τύλιξε την όρασή του, για λίγο. Μετά, συνήλθε και συνειδητοποίησε ότι το όχημα είχε σταματήσει· δεν έτρεχε πλέον.

Μια φιγούρα τον πλησίαζε.

Βλεφάρισε, για να ξεθολώσουν τα μάτια του. Ο εχθρός κρατούσε ξίφος!

Ο λοχαγός έκανε να τραβήξει το ξιφίδιο απ'τη μπότα του—

Το ξίφος τού διαπέρασε το λαιμό με μια ξαφνική, γρήγορη κίνηση.

Ο λοχαγός πέθανε.

Ο Ώλριχ τράβηξε πίσω το σπαθί του και σκούπισε τη λεπίδα μ'ένα μαντήλι.

«Το όχημα είναι γεμάτο με φιάλες ενέργειας, Πρόμαχε,» είπε ένας από τους συντρόφους του, που είχε αμέσως πάει να κοιτάξει τι βρισκόταν πίσω. «Γεμάτο απ'τη μια άκρη ως την άλλη!»

Ο Ώλριχ στράφηκε να τον αντικρίσει, νεύοντας. «Όπως το περίμενα. Τα καταραμένα τσακάλια της ερήμου ρουφάνε το αίμα της Αρβήντλια για να κάνουν τα πάντα ερείπια και στάχτες.» Θηκάρωσε το σπαθί του.

«Πολέμησαν καλά, όμως, ετούτοι εδώ,» παραδέχτηκε η σύζυγός του, Ατάλι, βγάζοντας την κουκούλα της και το μαντήλι απ'το πρόσωπό της.

«Ναι,» είπε ο Ώλριχ. «Είχαμε περισσότερες απώλειες απ'ό,τι υπολόγιζα.»

«Και τώρα;» ρώτησε ο άντρας που είχε μιλήσει και πριν. «Πού θα τις πάμε όλες τούτες τις φιάλες, Πρόμαχε;»

«Θα βρούμε μέρος.» Ο Ώλριχ, παραμερίζοντας το πτώμα του λοχαγού από την κονσόλα, κάθισε μπροστά στο τιμόνι και δοκίμασε να δει αν το όχημα ακόμα λειτουργούσε ή αν οι μηχανές του είχαν καταστραφεί, ύστερα από τη σύγκρουση με τον βράχο.

Λειτουργούσε. Οι τροχοί του κινούνταν, αν και κάτι βαθιά εντός του έκανε ένα εκνευριστικό τοκ τοκ τοκ τοκ.

Δεν είχε σημασία. Ο Ώλριχ το πήρε από εδώ, βάζοντάς το να τρέξει πάλι μέσα στον Θυέλλης Τόπο, αλλά προς διαφορετική κατεύθυνση.

• 4 •

Ο Κάραγγελ καθόταν έξω απ'τη σκηνή του, καθώς οι ήλιοι βασίλευαν, ανακοινώνοντας το τέλος της τρίτης Σκιερής Ημέρας. Το βλέμμα του Πρωτοσπαθάριου πήγαινε μια από δω μια από κει, και τώρα και πριν, που τριγύριζε μέσα στον καταυλισμό. Έψαχνε για τυχόν σημάδια στον ορίζοντα, ότι οι Μελανοί πλησίαζαν, οργανωμένοι κι έτοιμοι να επιτεθούν. Μα, μέχρι στιγμής, κανένα τέτοιο σημάδι δεν είχε δει. Και ήξερε ότι, όπου νάταν, θα έρχονταν τα ενεργειακά αποθέματα, και η εκστρατεία θα συνεχιζόταν με τον προηγούμενό της ρυθμό –τον ρυθμό που δεν του έδινε την ευκαιρία να διαμορφώσει την εκδίκησή του όπως επιθυμούσε.

Δεν έχουν αργήσει πολύ, όμως; σκέφτηκε ο Κάραγγελ. Ο γαλανομούτσουνος Παντοκρατορικός έλεγε ότι, κανονικά, το φορτηγό πρέπει να είχε έρθει ως το βράδυ...

Είχε δεν είχε ολοκληρώσει τούτη τη σκέψη και είδε την Πριγκίπισσα Θυάλκνα να τον ζυγώνει, ντυμένη με την αρματωσιά της από φολίδες λεοντόσαυρου κι έχοντας το σπαθί της περασμένο στην πλάτη.

«Ο Αλκίνοος ανησυχεί,» του είπε, φτάνοντας κοντά του.

«Γιατί;»

«Επειδή το φορτηγό δεν έχει επιστρέψει ακόμα. Αναρωτιέται αν κάτι τού έτυχε.»

Ο Κάραγγελ συνοφρυώθηκε. «Σαν τι;»

«Οτιδήποτε.» Η Πριγκίπισσα κάθισε κοντά του.

Ο Κάραγγελ έμεινε για λίγο σιωπηλός· έπειτα, είπε: «Σκέφτεται να κάνει κάτι για να διαπιστώσει τι έγινε; Σκέφτεται να στείλει κάποιον;»

«Αν το σκέφτεται, δε μου το είπε. Μάλλον, σκοπεύει να περιμένει ώς το πρωί, προτού κινηθεί με οποιονδήποτε τρόπο.»

«Εσύ τι πιστεύεις, Πριγκίπισσα; Τι μπορεί να συνέβη;»

«Υποθέτω ότι απλά υπήρξε κάποια καθυστέρηση στο φόρτωμα των ενεργειακών φιαλών. Δε νομίζω ότι πρόκειται για τίποτα το ανησυχητικό. Ο Αλκίνοος» –έστρεψε το βλέμμα της προς τη σκηνή του Στρατηγού– «μοιάζει, γενικά, πολύ νευρικός μ’ετούτη την εκστρατεία...»

«Γιατί την ανέλαβε, τότε;» μούγκρισε ο Κάραγγελ.

«Τι εννοείς;» Η Θυάλκνα έστρεψε πάλι το βλέμμα της στον Πρωτοσπαθάριο. «Αυτές ήταν οι διαταγές του.»

«Ο Επόπτης, τότε, θα έπρεπε να είχε αναθέσει την αρχηγεία της εκστρατείας σε κάποιον άλλο, καλύτερο. Πιο... πρόθυμο.»

«Ίσως. Ή ίσως να μην είχε κανέναν καλύτερο, ή πιο πρόθυμο.»

Όταν ο Κάραγγελ μπήκε στη σκηνή του και ξάπλωσε, για να κοιμηθεί, το όνειρο επέστρεψε. Εντονότερο ετούτη τη φορά. Πολύ εντονότερο.

Ο Κάραγγελ είδε τον εαυτό του –ναι, τον είδε από πάνω και από πίσω, σαν το πνεύμα του να ήταν, κάπως, αποκομμένο απ’το σώμα του– να κατεβαίνει μέσα σε μια τρύπα του ξερού εδάφους, όπου πρόχειρα σκαλιά ήταν λαξεμένα, ή ίσως να μην επρόκειτο για τίποτα παραπάνω από οριζόντιες ρωγμές. Τα πόδια του με δυσκολία κατάφεραν να πατήσουν εκεί, και, καθώς ήταν ξυπόλυτος, αισθανόταν τις πέτρες να τον κόβουν, να μπήγονται στη σάρκα του.

Από το βάθος, μια βαριά αναπνοή ερχόταν, και ο Κάραγγελ αυτή την αναπνοή ήταν που ακολουθούσε.

Ψάχνω να βρω κάτι ζωντανό; Η σκέψη διαπέρασε το μυαλό του, αλλά δεν μπορούσε να σταματήσει τον ονειρικό εαυτό του απ’το να προχωρά, κατεβαίνοντας τα σκαλοπάτια.

–Μια σήραγγα, ξαφνικά! Τώρα, ήταν σε μια σήραγγα, στα τοιχώματα της οποία ρίζες απλώνονταν, και στο έδαφος υπήρχε νερό που έφτανε ως τους μηρούς του Κάραγγελ, παγώνοντάς τον.

Η αναπνοή ακουγόταν πιο βαριά, και συνοδευόταν από το κροτάλισμα αλυσίδων.

Είναι κανείς εκεί; άκουσε ο Κάραγγελ τον εαυτό του να φωνάζει. Είναι κανείς εκεί;

Μια τρύπα άρχισε να ρουφά το νερό, σχηματίζοντας δίνη!

Ο Κάραγγελ προσπάθησε να κρατηθεί από τις ρίζες, για να μην παρασυρθεί· οι ρίζες, όμως, γλίστρησαν απ'τα χέρια του, σαν φίδια που ήθελαν να τον αποτινάξουν.

Η δίνη τον ρούφηξε, στέλνοντάς τον μέσα στο νερό, σ'έναν υποβρύχιο κόσμο, γεμάτο βράχους και παράξενες σπηλιές, όπου το φως ερχόταν από λαξεύματα. Λαξεύματα που όλα απεικόνιζαν το ίδιο σύμβολο: τρεις σπείρες, από τις οποίες ξεπρόβαλλαν ουρές. Το ίδιο σύμβολο και το ίδιο σύμβολο και το ίδιο σύμβολο, παντού γύρω του· και η συνεχής επανάληψη έμοιαζε να φτιάχνει μια ευρύτερη εικόνα –ή, μήπως, το φανταζόταν;

Δεν είχε χρόνο! Έπρεπε να βιαστεί, γιατί –ο αέρας τού τελείωνε! –και μονάχα νερό τον περιέβαλλε! Δεν είχε χρόνο! Ο Κάραγγελ κολύμπησε γρήγορα, χαμένος ανάμεσα στους βράχους και στις σπηλιές.

Πού είναι η έξοδος;

Πού είναι η επιφάνεια;

Πώς θγαίνω από εδώ;

Τα πνευμόνια του έκαιγαν.

–Τα μάτια του άνοιξαν.

Είδε από πάνω του ένα φωτεινό σύμβολο. Το ίδιο σύμβολο, πάλι!

Το οποίο χάθηκε, καθώς το φως του έσβησε.

Τα πνευμόνια του Κάραγγελ άνοιξαν· μπορούσε ξανά να αναπνεύσει. Και τώρα, από πάνω του ήταν μια οροφή. Από δέρμα.

Η σκηνή του. Ήταν στη σκηνή του.

Ζαλισμένος, ανακάθισε πάνω στο στρώμα, ακουμπώντας τους αγκώνες του στα γόνατά του και το πρόσωπό του στις παλάμες του.

Νυράθα, Κυρά των Ονείρων, τι μου συμβαίνει;

Σηκώθηκε και, στο φως των κεριών, ζύγωσε ένα μπαούλο. Το άνοιξε και πήρε από μέσα μια κούπα κι ένα μπουκάλι. Γέμισε την κούπα με ίνφет και επέστρεψε το μπουκάλι στο μπαούλο.

Ήπιε, βαθιά.

Τι ήθελε να μου πει το Ιερό Δέντρο; Τι ήθελε να μου πει; Δεν μπορώ να καταλάβω! Δεν μπορώ να ΚΑΤΑΛΑΒΩ!

Έσφιξε την κούπα μέσα στη χούφτα του, κι ύστερα τη στράγγισε, και την ξαναγέμισε με ίνφρετ.

Πού μπορούσε να βρει απαντήσεις; Μονάχα ένας σαμάνος των Τουρβάλκλι θα είχε τις απαραίτητες γνώσεις για να του πει τι συνέβαινε· αλλά τώρα όλοι οι Τουρβάλκλι ήταν νεκροί –και, μα τα Δόντια του Άρσαγκαρ, οι Μελανοί θα πληρώσουν για τούτο!

Ο Κάραγγελ βγήκε απ'τη σκηνή του, ντυμένος μόνο με την περισκελίδα του, αφήνοντας το νυχτερινό ψύχος να παγώσει τον ιδρώτα επάνω στο σώμα του.

Ο καταυλισμός ήταν ήσυχος. Οι περισσότεροι κοιμόνταν· μονάχα οι φρουροί ήταν έξω, προσέχοντας μήπως κανένας εχθρός ζυγώσει. Προφανώς, όμως, κανένας δεν ερχόταν. Οι Μελανοί, δειλοί καθώς είναι, έχουνε λουφάζει στις τρύπες τους.

Ο Κάραγγελ ήπια μια γουλιά ίνφρετ.

Και ούτε το φορτηγό με τις ενεργειακές φιάλες έχει φανεί ακόμα... παρατήρησε. Μάλλον, η Πριγκίπισσα είχε άδικο. Ετούτη δε μπορεί νάναι μια απλή καθυστέρηση.

Τι να είχε συμβεί, όμως; Ποιος να είχε επιτεθεί στο όχημα, μέσα στις περιοχές των Λευκών; Ή, μήπως, δεν επρόκειτο για επίθεση; Μήπως οι ηλίθιοι Παντοκρατορικοί είχαν πέσει σε κάποια θύελλα και είχαν πάθει ζημιές; Ο Κάραγγελ δε θα το απέκλειε. Δε θα το απέκλειε καθόλου.

Επέστρεψε στη σκηνή του.

Το πρωί, ο Αλκίνοος Λιτόγελος συνάντησε τον Πρωτοσπαθάριο Κάραγγελ και την Πριγκίπισσα Θυάλκνα, και το γαλανό δέρμα του ήταν πιο χλωμό απ'ό,τι συνήθως, πιο ανοιχτόχρωμο. Πράγμα το οποίο δεν συνέβαινε ποτέ στους Λευκούς, αλλά οι Λευκοί είχαν παρατηρήσει ότι συνέβαινε σε άλλους, ειδικά όταν ήταν φοβισμένοι ή ανήσυχοι.

«Η ενέργεια δεν έχει έρθει,» είπε ο Στρατηγός, καθώς οι τρεις τους στέκονταν μπροστά από τη σκηνή του. «Πρέπει κάτι να έχει συμβεί

στο φορτηγό.» Το έλεγε σα να ανακοίνωνε ότι είχε φτάσει η συντέλεια του σύμπαντος.

Ο Κάραγγελ είχε τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του. «Και τι θέλεις να κάνουμε εμείς γι' αυτό;»

«Τίποτα συγκεκριμένο,» αποκρίθηκε, κάπως απότομα, ο Αλκίνοος. «Πρέπει, όμως, να μάθουμε τι έγινε. Να στείλουμε κάποιους.»

«Άλλο ένα φορτηγό;»

Ο Αλκίνοος φάνηκε διστακτικός. «Ίσως... Δεν είμαι σίγουρος. Σκέφτομαι πως... Πρωτοσπαθάριε, αν κάποιοι επιτέθηκαν στο ένα φορτηγό, ίσως να επιτεθούν και στο άλλο.»

«Ποιοι μπορεί να του επιτέθηκαν; Περιοχές των Λευκών διέσχιζε, στις οποίες δε θυμάμαι να γίνεται καμία φυλετική διαμάχη ετούτο τον καιρό.»

«Δεν αναφέρομαι σε εσωδιαστασιακές συγκρούσεις, Πρωτοσπαθάριε. Οι επαναστάτες είναι που με ανησυχούν.»

Ο Κάραγγελ ύψωσε ένα του φρύδι. «Οι επαναστάτες;»

«Δεν ξέρεις για την Επανάσταση; Τη μάστιγα της εποχής μας; Έχουν εξαπλωθεί παντού, τελευταία!»

«Τους ξέρω, Στρατηγέ· αλλά τι σχέση μπορεί να έχουν αυτοί με την εκστρατεία μας;»

«Οι επαναστάτες μπλέκονται εκεί που δεν το περιμένεις,» είπε ο Αλκίνοος.

«Κι αν είναι επαναστάτες,» ρώτησε η Πριγκίπισσα Θυάλκνα, «τι έγινε; Δε μπορεί να έχουν αρκετές δυνάμεις για να μας επιτεθούν! Ίσως να έστησαν ενέδρα σ' ένα φορτηγό, αλλά από κει και πέρα...» Μόρφασε.

«Όλα τούτα, βέβαια, δεν είναι παρά υποθέσεις,» τόνισε ο Αλκίνοος.

«Μονάχα ένας τρόπος υπάρχει για να μάθουμε, Στρατηγέ,» είπε η Θυάλκνα: «να στείλουμε κάποιους στην Ελρείσβα. Εκεί, θα μας πληροφορήσουν αν το φορτηγό έφτασε ή όχι.»

Ο Αλκίνοος αναστέναξε. «Ναι, δυστυχώς έτσι φαίνεται πως πρέπει να γίνει. Δυστυχώς...»

Χάνουμε χρόνο, σκέφτηκε ο Κάραγγελ. Αυτό σ' απασχολεί, Στρατηγέ, σωστά; Αυτό σε φοβίζει. Φοβάσαι μήπως οι Μελανοί οργανωθούν και μας επιτεθούν όσο δεν διαθέτουμε ακόμα αρκετή ενέργεια. Είσαι δειλός, που προτιμά να αποφεύγει τον δίκαιο πόλεμο! Δεν είπε, όμως, τίποτα

απ'αυτά, φυσικά, αν και, για μια στιγμή, παραλίγο να ξεφύγουν απ'το στόμα του. Δάγκωσε τη γλώσσα του και δε μίλησε.

«Θα πάω εγώ,» δήλωσε η Θυάλκνα. «Μαζί με μερικούς πολεμιστές κι ένα από τα οχήματα.»

Ο Αλκίνοος την κοίταξε αιφνιδιασμένος, αλλά η πρότασή της δε φάνηκε να τον δυσαρεστεί. «Όπως επιθυμείτε, Υψηλοτάτη,» είπε.

«Εκτός αν έχουμε κάτι άλλο να πούμε, λοιπόν, καλύτερα να πηγαίνω...» Η Θυάλκνα κοίταξε μια τον Κάραγγελ και μια τον Αλκίνοο.

Ο Πρωτοσπαθάριος αποκρίθηκε: «Δε νομίζω ότι υπάρχει κάτι άλλο, Πριγκίπισσα. Ο Σάρκλιφ να είναι μαζί σου.»

«Σ'ευχαριστώ, Κάραγγελ. Δε θ'αργήσω να επιστρέψω, ό,τι κι αν μάθω, τελικά, στην Ελρείσβα. Εν τω μεταξύ, μη φύγετε από εδώ, σε καμία περίπτωση.»

Ο Αλκίνοος κατένευσε. «Ασφαλώς, Πριγκίπισσά μου.»

Ο Κάραγγελ έμεινε σιωπηλός.

Η Θυάλκνα στράφηκε και βάδισε προς το ένα από τα δύο φορτηγά οχήματα του Θρόνου της Ελρείσβα, φωνάζοντας στους πολεμιστές της να έρθουν.

Ελπίζω, σκέφτηκε ο Κάραγγελ, να μη σε χάσουμε κι εσένα, Πριγκίπισσα. Θα ήταν μεγάλη απώλεια για τους Λευκούς.

• 5 •

Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα καθόταν δίπλα στη θέση του οδηγού, καθώς το όχημα διέσχιζε τις ερήμους του Θυέλλης Τόπου. Στο τιμόνι ήταν ένας πολεμιστής που ονομαζόταν Λάτμερ και το δέρμα του ήταν πορφυρό· ωστόσο, θεωρείτο πως ανήκε στους Λευκούς. Η μητέρα του είχε, κάποτε, ταξιδέψει σε άλλες διαστάσεις, και εκεί είχε συνδεθεί μ'έναν πορφυρόδερμο άντρα, τον οποίο είχε, κατόπιν, φέρει στην Αρβήντλια. Η φυλή της της είχε επιτρέψει να τον παντρευτεί, ώστε ο γάμος να νομιμοποιηθεί. Ορισμένα από τα παιδιά τους είχαν γεννηθεί κατάλευκα, ορισμένα ερυθρόδερμα. Ο Λάτμερ ήταν από τα δεύτερα.

Αλλά ο δερματικός του χρωματισμός δεν είχε καμία σημασία· η Θυάλκνα τον θεωρούσε από τους καλύτερους πολεμιστές του Θρόνου της Ελρείσβα, και τον έβλεπε όπως κάθε άλλον Λευκό. Στα μάτια της, το δέρμα του θα μπορούσε να ήταν και κάτασπρο.

Επιπλέον, ήταν εξαιρετικός οδηγός, πράγμα το οποίο δεν ήταν τυχαίο. Ένας από τους λόγους που η μητέρα του είχε παντρευτεί τον πατέρα του ήταν επειδή ήταν τόσο καλός στην οδήγηση οχημάτων.

«Κοιτάξτε, Πριγκίπισσά μου,» είπε ο Λάτμερ, όταν βρίσκονταν στα μισά της διαδρομής τους. «Αντίκρυ μας.»

Η Θυάλκνα στένεψε τα μάτια, προσπαθώντας να διακρίνει μέσα στο ασθενικό φως της Σκιερής Ημέρας. Πτώματα; «Σταμάτα κοντά τους.»

Τα πλησίασαν, και το όχημα σταμάτησε. Τώρα, ήταν πλέον φανερό πως επρόκειτο για πτώματα. Γύπες και τσακάλια τρέφονταν από τις σάρκες τους, αλλά σκόρπισαν, τρομαγμένα, καθώς το μεγάλο, μεταλλικό κατασκεύασμα ήρθε κοντά.

Παντοκρατορικοί, σκέφτηκε η Θυάλκνα, βλέποντας τις λευκές στρατιωτικές στολές των νεκρών. Άνοιξε την πόρτα που βρισκόταν πλάι της και πήδησε έξω απ'το όχημα. Οι πολεμιστές της βγήκαν επίσης, σχηματίζοντας έναν προστατευτικό κλοιό γύρω της· μάλλον, φοβόταν ότι ίσως εχθροί να βρίσκονταν ακόμα εδώ.

Η Πριγκίπισσα, ωστόσο, δεν το νόμιζε· όποιοι κι αν ευθύνονταν για τούτη την καταστροφή πρέπει να είχαν φύγει. Πλησίασε τα κουφάρια και κοίταξε τα πρόσωπά τους, αναγκαζόμενη να αναποδογυρίσει μερικά από αυτά με το μμποτοφορεμένο πόδι της. Δεν ήταν σίγουρη αν ετούτοι ήταν οι στρατιώτες που είχε στείλει ο Στρατηγός Αλκίνοος για να φέρουν ενέργεια –δε θυμόταν την όψη τους–, μα είχε την υποψία πως αυτοί ήταν. Ποιοι άλλοι Παντοκρατορικοί πολεμιστές θα τριγύριζαν μες στις ερήμους και θα δέχτηκαν τέτοια επίθεση; Οι Παντοκρατορικοί δε συνήθιζαν να ταξιδεύουν· καταλάμβαναν κάποια στρατηγικά πόστα (όπως ήταν η Ελρείσβα, για παράδειγμα) και έμεναν εκεί, ελέγχοντας τη γύρω περιοχή χωρίς οι ίδιοι να περιφέρονται παντού.

Πού είναι, όμως, το όχημά τους; Η Θυάλκνα κοίταξε προς όλες τις μεριές του ορίζοντα, μα δεν το είδε πουθενά. Αν κάποιοι το είχαν καταστρέψει, τα συντρίμια του θα ήταν φανερά· επομένως, πρέπει να το έκλεπαν.

Το είχαν κλέψει, όμως, προτού φτάσουν οι στρατιώτες στην Ελρείσβα ή καθώς επέστρεφαν;

Και ποιοι μπορεί να το είχαν κάνει αυτό; Ήταν, όντως, οι επαναστάτες, όπως υπέθετε ο Αλκίνοος;

Αποκλείεται να βρούμε τα ίχνη τους μες στην έρημο.

«Συνεχίζουμε,» είπε η Πριγκίπισσα στους πολεμιστές της, και σκαρφάλωσε πάλι μέσα στο όχημα.

Ο Λάτμερ δεν είχε σηκωθεί απ'τη θέση του οδηγού. «Προς την Ελρείσβα, Πριγκίπισσά μου;» ρώτησε.

Η Θυάλκνα ένευσε. «Ναι. Θέλω να μάθω αν τους σκότωσαν στον πηγμό ή στην επιστροφή.»

Οι πολεμιστές της είχαν ξαναμπεί στο εσωτερικό του οχήματος, έτσι ο Λάτμερ το ξεκίνησε, σηκώνοντας σκόνη γύρω απ'τους μεγάλους τροχούς του.

Από πάνω τους, το φωτεινό στεφάνι της Σκιερής Ημέρας πλησίαζε στο κέντρο του ουρανού.

«Βασιλιά μου, η κόρη σας είναι εδώ,» ανέφερε ο υπηρέτης.

Ο Βασιλιάς Ίρσολμπελ βρισκόταν στην Αίθουσα του Θρόνου, μαζί με μερικούς συμβουλάτορές του, καθώς και τον Παντοκρατορικό Επόπτη Ευρύμαχο. Κανένας τους δεν ήταν καθισμένος· στέκονταν όλοι μπροστά από τον ξύλινο Θρόνο της Ελρείσβα και συζητούσαν σχετικά μ'ένα θέμα που αφορούσε το εμπόριο της ενέργειας.

«Ποια κόρη μου;» ρώτησε ο Ίρσολμπελ τον υπηρέτη, παραξενεμένος και αιφνιδιασμένος.

«Μία κόρη δεν έχεις, πατέρα;» είπε η Πριγκίπισσα Θυάλκνα, μπαίνοντας στην Αίθουσα του Θρόνου, ντυμένη με την αρματωσιά της από φολίδες λεοντόσαυρου, και με το ξίφος της περασμένο στην πλάτη.

Ο Ίρσολμπελ συνοφρυώθηκε. «Θυάλκνα... Τι κάνεις εδώ; Η εκστρατεία;»

«Με περιμένει,» αποκρίθηκε η Πριγκίπισσα. Και συνέχισε: «Στείλαμε ένα φορτηγό στην Ελρείσβα, για να ανεφοδιαστούμε με ενέργεια. Ήρθε;»

«Φυσικά και ήρθε.» Δεν ήταν ο Βασιληάς Ίρσολμπελ που μίλησε, αλλά ο Επόπτης Ευρύμαχος, που η όψη του είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει, καθώς διαισθανόταν ότι η Πριγκίπισσα βρισκόταν εδώ για να αναφέρει κάτι άσχημο.

«Σ'εμάς, όμως, δεν έφτασε ποτέ.»

«Για ποιο λόγο;»

«Τους επιτέθηκαν καθοδόν,» εξήγησε η Θυάλκνα. «Βρήκα πτώματα, καθώς ταξίδευα προς την Ελρείσβα. Πτώματα Παντοκρατορικών στρατιωτών, Επόπτη.»

Η όψη του Ευρύμαχου είχε τώρα αγριέψει. «Και το φορτηγό; Τα αποθέματα ενέργειας;»

Η Θυάλκνα ανασήκωσε τους ώμους. «Άφαντα.»

Ο Ευρύμαχος έσφιξε το μαύρο ραβδί μέσα στη γροθιά του, το οποίο ήταν στολισμένο με χρυσό, άργυρο, και πολύτιμους λίθους. «Ποιος ευθύνεται γι'αυτό;»

«Ο Στρατηγός Αλκίνοος υποπτεύεται ότι ίσως να ευθύνονται οι επαναστάτες, χωρίς, βέβαια, ο ίδιος να έχει δει τα πτώματα. Την υπόθεση αυτή την έκανε όσο βρισκόμουν μαζί με την εκστρατεία και το φορτηγό αργούσε να έρθει.»

Ο Ευρύμαχος καταράστηκε στο όνομα κάποιου Σκοτοδαίμονος – ενός διαβολικού θεού που η Θυάλκνα είχε ακούσει ότι υπήρχε στη Ρελκάμνια, τη διάσταση-έδρα της Παντοκρατορίας. «Κανένα άλλο σημάδι εντόπισες, Πριγκίπισσα;» ρώτησε ο Επόπτης.

«Όπως;»

«Από πού ήρθαν οι επαναστάτες.»

«Αυτό δεν είναι εύκολο να βρεθεί, λόγω της φύσης του τοπίου. Μπορεί να ήρθαν από οποιαδήποτε κατεύθυνση.»

Ο Ευρύμαχος καταράστηκε πάλι, βηματίζοντας μέσα στην αίθουσα με το ραβδί του πιασμένο πίσω απ'την πλάτη.

«Υπάρχει κίνδυνος για την εκστρατεία, δηλαδή;» ρώτησε ο Ίρσολμπελ τη Θυάλκνα.

«Δεν ξέρω, πατέρα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δε νομίζω, όμως. Αν αυτοί οι επαναστάτες μπορούσαν να μας επιτεθούν ανοιχτά, πιστεύω, θα το είχαν κάνει, όποιοι κι αν είναι και όποιος κι αν είναι ο σκοπός τους.»

«Ο σκοπός τους είναι να προκαλούν προβλήματα στο ευνοούμενο καθεστώς της Παντοκρατορίας!» είπε απότομα ο Ευρύμαχος, γυρίζοντας να την κοιτάξει. «Ο σκοπός τους είναι να φέρνουν το χάος εκεί όπου βασιλεύει η τάξη! Ο σκοπός τους είναι η έλλειψη σκοπού!» Σταμάτησε να μιλά, προσπαθώντας να συγκρατήσει τον εκνευρισμό του. «Πριγκίπισσα,» ρώτησε, «θα ανεφοδιάσεις εσύ την εκστρατεία;»

«Αυτό σκεφτόμουν—»

«Μπορεί να είναι επικίνδυνο,» παρενέβη ο Ίρσολμπελ. «Αν οι επαναστάτες επιτέθηκαν στο προηγούμενο φορτηγό, πολύ πιθανόν να επιτεθούν και στο δικό σου.»

Τα μάτια της Θυάλκνα στένεψαν. «Άστους να προσπαθήσουν, πατέρα.»

«Δε χρειάζονται τέτοιοι άσκοποι ηρωισμοί!» είπε ο Ευρύμαχος. «Δε θέλω να χαθούν άλλες τόσες φιάλες ενέργειας. Το κόστος αρχίζει να μεγαλώνει με άσχημο ρυθμό, Βασιλιά μου.»

Ο Ίρσολμπελ δε μίλησε· φαινόταν, όμως, προβληματισμένος. Ανέβηκε τα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στον ξύλινο Θρόνο και κάθισε, σιωπηλά, ακουμπώντας το σαγόνι του στη γροθιά του.

«Θα μας δώσετε κάποιους φρουρούς, Υψηλότετε;» ρώτησε η Θυάλκνα τον Ευρύμαχο. Ποτέ δεν είχε συνηθίσει να του μιλά στον πληθυντικό όταν εκείνος της μιλούσε στον ενικό, και ποτέ δεν είχε συνηθίσει να τον αποκαλεί Υψηλότετε· ωστόσο, τα έκανε και τα δύο, γιατί ο πατέρας της της το είχε ζητήσει, λέγοντας ότι έπρεπε να τα έχουν καλά με την Παντοκρατορία. Κι επιπλέον, δεν ήταν τίποτα σπουδαίο να τηρούν τους τύπους, ήταν;

Για μια στιγμή, η Πριγκίπισσα αναρωτήθηκε αν οι επαναστάτες ήταν άνθρωποι που είχαν βαρεθεί να ανέχονται τους Επόπτες.

«Φρουρούς...» είπε ο Ευρύμαχος, συνεχίζοντας να βηματίζει μες στην αίθουσα κι αγνοώντας τους συμβουλάτορες του Βασιλιά Ίρσολμπελ, καθώς περνούσε ανάμεσά τους. «Έχουμε στείλει ήδη αρκετούς πολεμιστές μας σε τούτη την εκστρατεία, Πριγκίπισσα—»

«Θα προσφέρω δικούς μου—» άρχισε ο Ίρσολμπελ.

«Μη με διακόπτετε, παρακαλώ, Βασιλιά μου,» είπε ο Ευρύμαχος, με τρόπο ευγενικό αλλά απότομο συγχρόνως: τρόπο που υποδήλωνε ότι δε θα το ανεχόταν ξανά. «Θα μπορούσαμε να στείλουμε δύο από τα

αεροπλάνα που ήρθαν χτες βράδυ. Ήδη έχουμε αρχίσει να τα προετοιμάζουμε για την εκστρατεία.»

«Τα αεροπλάνα,» είπε ο Ίρσολμπελ, «πετάνε στον αέρα. Ποιος θα προστατέψει το φορτηγό στη γη, αν δεχτεί επίθεση;»

«Τα αεροπλάνα πετάνε στον αέρα, αλλά βάλλουν στη γη, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε ο Ευρύμαχος, σα να εξηγούσε κάτι απλό σ'ένα παιδάκι. «Έχουμε προσαρτήσει ενεργειακά κανόνια επάνω τους. Αν εντοπίσουν τους επαναστάτες να ζυγώνουν, θα τους κάνουν σκόνη.»

Ο Ίρσολμπελ έστριψε τα πλούσια μούσια του ανάμεσα στον δείκτη και τον μέσο του δεξιού του χεριού, αμίλητος.

Ο Ευρύμαχος ρώτησε τη Θυάλκνα: «Πώς σου φαίνεται η ιδέα, Πριγκίπισσα;»

«Δεν είναι άσχημη, Επόπτη,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Χαίρομαι, λοιπόν, που είμαστε σύμφωνοι. Δύο από τα αεροπλάνα μας θα σε συνοδέψουν, όταν θα έχεις ανεφοδιαστεί και θα κατευθύνεσαι προς τα υπόλοιπα οχήματα της εκστρατείας.»

«Και τα άλλα αεροπλάνα; Θα μείνουν εδώ;»

«Προς το παρόν, ναι. Όταν έρθει η ώρα, όμως, θα τα στείλω για να σας συντρέξουν. Απ'ό,τι καταλαβαίνω, θα έχετε δυσκολία να κατεβείτε στο Φαράγγι του Πεπρωμένου με τα οχήματά σας, σωστά;»

«Αυτό είναι αλήθεια,» είπε η Θυάλκνα.

«Τα μαχητικά αεροπλάνα μου θα ρημάξουν ό,τι βρίσκεται στα βάθη του φαραγγιού, χωρίς να χρειαστεί να κάνουν τίποτα περισσότερο απ'το να πετάξουν από πάνω του.» Τα χέρια του Ευρύμαχου ακούμπησαν στην κορυφή του μακρύ, μαύρου ραβδιού του.

«Επαναστάτες! Τόσο κοντά στην Ελρείσβα! Πώς το εξηγείς αυτό;»

Η Αλντάρνη βημάτισε μέσα στο καθιστικό των διαμερισμάτων του Ευρύμαχου. «Δε μπορώ να το εξηγήσω... Θα έπρεπε, κανονικά, να είχαں βρεθεί—»

«Ναι,» είπε ο Ευρύμαχος. «Κανονικά, θα έπρεπε.» Τα μάτια του τη διαπερνούσαν, αλλά όχι με ερωτικό τρόπο τώρα.

«Θες να πεις ότι δεν κάνω σωστά τη δουλειά μου;» αντιγύρισε η Αλντάρνη, στεκόμενη για να τον αντικρίσει.

«Το κατασκοπευτικό δίκτυο θα έπρεπε να ξέρει για τους επαναστάτες, δε θα έπρεπε;»

«Το κατασκοπευτικό δίκτυο ξέρει για τους επαναστάτες--»

«Τότε, γιατί συνέβη αυτό;» γρύλισε ο Ευρύμαχος, κοπανώντας το ραβδί του στο πάτωμα. «Αντιλαμβάνεσαι πόσες ενεργειακές φιάλες χάθηκαν με το φορτηγό;»

«Το φταίξιμο δεν είναι δικό μου!» φώναξε η Αλντάρνη. «Ας πρόσεχαν, ο οδηγός του φορτηγού και οι πολεμιστές μαζί του!»

«Τους είχαν στήσει ενέδρα, προφανώς! Τόσο κοντά στην Ελρείσβα!»

«Μες στις ερήμους είπες πως έγινε η επίθεση, όχι κοντά στην Ελρείσβα!»

«Δηλαδή, έπρεπε να γίνει μέσα στην ίδια την καταραμένη την πόλη; Είναι απαράδεκτο που υπάρχουν ενεργοί επαναστάτες σε τούτα τα μέρη! Θα έπρεπε να είχαν, προ πολλού, βρεθεί και εξολοθρευτεί!»

«Ευρύμαχε,» είπε η Αλντάρνη, «γνωρίζεις πολύ καλά ότι είναι αδύνατον να ελέγχονται όλες οι φυλές. Ίσως κάποιες απ'αυτές να πήγαν με την Επανάσταση--»

«Τότε, θέλω να βρεθούν οι προδότες και να πεθάνουν!» πρόσταξε ο Ευρύμαχος. «Θα μου τους βρεις, Αλντάρνη; Μπορείς να μου τους βρεις; Ή θα έχει κι αυτή η υπόθεση την ίδια μοίρα με το λόγο της επίθεσης κατά των Τουρβάλκλι;»

«Μη συγχέεις άσχετα πράγματα!»

«Η δουλειά σου είναι να μου αποκαλύπτεις ό,τι δεν μπορώ άμεσα να δω! Δε συγχέω πράγματα.»

«Οι επαναστάτες θα βρεθούν,» τον διαβεβαίωσε, ξερά, η Αλντάρνη. «Θα μάθω ποιες φυλές έχουν πάει με την Επανάσταση, το συντομότερο δυνατό. Σίγουρα, δε θα βρίσκονται πολύ μακριά από την Ελρείσβα· μέσα σε ακτίνα εκατό χιλιομέτρων νότια της πόλης θα είναι, έτσι όπως μου περιέγραψες την κατάσταση.»

»Υπάρχει κάτι άλλο που θα ήθελες, Επόπτη, ή θα μπορούσα να αρχίσω τη δουλειά μου;»

«Πήγαινε,» της είπε ο Ευρύμαχος, κάνοντας μια αποδεσμευτική χειρονομία με το αριστερό του χέρι.

Η Αλντάρνη έφυγε απ'τα διαμερίσματά του με το σαγόνι της σφιγμένο.

Το καθίχι του Σκοτοδαίμονος! Συνέβη μια τυχαία καταστροφή και πρέπει ΕΓΩ να φταίω γι'αυτό! Έχει τρελαθεί; Δεν έχει ιδέα πόσο μπλεγμένη είναι η δουλειά ενός κατασκόπου στην Αρβήντλια! Δεν έχει ιδέα! Εδώ, δεν ήταν τόσο απλό να παίρνει κανείς πληροφορίες, όπως σε άλλες διαστάσεις. Υπήρχαν ένα σωρό φυλές· το κατασκοπευτικό δίκτυο «έσπαγε» από τις μεγάλες αποστάσεις στις ερήμους· και η έμφυτη μυστικοπάθεια των Αρβήντλιων δε βοηθούσε τα πράγματα καθόλου!

Και έφταιγα ΕΓΩ για την καταραμένη επίθεση κατά του φορτηγού!

Το καθίχι!...

Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα είχε την πλάτη της ακουμπισμένη στο πλάι του φορτηγού και τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της, καθώς περίμενε να φέρουν τις ενεργειακές φιάλες και να γεμίσουν το όχημα, ώστε να μπορέσει να επιστρέψει στην εκστρατεία. Οι πολεμιστές της είχαν, εν τω μεταξύ, πάει να φάνε κάτι και να ξεκουραστούν, γιατί ήταν μεσημέρι. Η ίδια δεν αισθανόταν την ανάγκη ούτε να φάει ούτε να κοιμηθεί. Είχε πει μονάχα λίγο νερό, για να υγράνει τον λαιμό της.

Και είχε αρχίσει να το μετανιώνει. Η κοιλιά της γουργούριζε, ζητώντας φαγητό· και η Θυάλκνα σκεφτόταν ότι καλύτερα να πήγαινε στα διαμερίσματά της, να κάνει ένα μπάνιο, να φάει, και να ξαπλώσει στο μεγάλο της κρεβάτι, παρά να στέκεται εδώ, σε τούτη την καυτή αυλή.

Ήταν σχεδόν έτοιμη να φύγει, όταν είδε μια γυναίκα να την πλησιάζει, ξεπροβάλλοντας κάτω από μια καμάρα, ντυμένη μ'ένα φαρδύ, πράσινο πέπλο.

«Πριγκίπισσα,» χαιρέτησε η Ταράλβι.

«Ο άντρας σου είναι καλά,» της είπε η Θυάλκνα, γνωρίζοντας ότι η ξαδέλφη της, μάλλον, γι'αυτόν ερχόταν να τη ρωτήσει. Πρέπει ν'ανησυχούσε για τον Κάραγγελ. «Σωματικά, τουλάχιστον.»

Η Ταράλβι συνοφρυώθηκε. «Τι πάει να πει αυτό;» ρώτησε με παράδοξα ήρεμη φωνή. Η Ταράλβι πάντοτε –ή, τουλάχιστον, συνήθως– ήταν παράδοξα ήρεμη. Στωική.

«Δε νομίζω ότι αισθάνεται ικανοποιημένος μ'αυτό που συμβαίνει.»

«Με ποιο;»

«Την εκστρατεία. Πηγαίνουμε στα χωριά των Μελανών, τα διαλύουμε... αυτό.»

«Γιατί; Ήθελε εκδίκηση για τη γενοκτονία της φυλής του.»

Η Θυάλκνα ένευσε. «Δεν του αρέσει, όμως, η μέθοδος των Παντοκρατορικών. Επιθυμεί μια πιο άμεση σύγκρουση.»

«Καταλαβαίνω...» είπε η Ταράλβι. «Κι εσύ;» ρώτησε. «Συμφωνείς μαζί του;»

«Δεν είναι προσωπικό το ζήτημα για μένα, ξαδέλφη,» αποκρίθηκε η Πριγκίπισσα. «Είναι περισσότερο... διαδικαστικό. Αν και, ναι, καταλαβαίνω κι εγώ τον άντρα σου. Αν βρισκόμουν στη θέση του, μάλλον το ίδιο θα ένιωθα. Οι σύμμαχοί μας βάζουν με τα ενεργειακά κανόνια τους και ισοπεδώνουν τα πάντα· δε μένει τίποτα παρά μερικοί πανικόβλητοι επιζώντες, τους οποίους μπορούμε να καταδιώξουμε, έφιπποι, και να τους σκοτώσουμε. Ουσιαστικά, δεν προβάλλουν καμία αντίσταση.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Η όλη υπόθεση μοιάζει ανούσια.»

«Πες του ότι τον αγαπώ,» ζήτησε η Ταράλβι.

Η Θυάλκνα ένευσε πάλι. «Θα του πω.»

«Και να προσέχεις.»

Ένα λεπτό μειδίαμα χάραξε το πρόσωπο της Πριγκίπισσας. «Τους επαναστάτες; Δε φοβάμαι αυτούς τους επαναστάτες, ξαδέλφη. Δε φοβάμαι κανέναν.»

«Μην υπερεκτιμάς τον εαυτό σου, Θυάλκνα,» είπε η Ταράλβι, σοβαρά.

Η Θυάλκνα γέλασε. «Μ'αρέσεις, ξαδέλφη!» Ακούμπησε το χέρι της στον ώμο της Ταράλβι. «Πάντα έχεις κάτι συνετό να πεις.

»Δε μου λες, έχεις φάει για μεσημέρι;»

«Όχι.»

«Να σε κεράσω στα διαμερίσματά μου;»

«Ευχαρίστως, Θυάλκνα.»

Έφυγαν από την αυλή, αφήνοντας το φορτηγό μόνο του, υπό την επίβλεψη δύο φρουρών.

«Ο Ευρύμαχος έχει δίκιο που είναι αναστατωμένος,» είπε ο Άνσελμος, σκεπτικά, αφότου η Αλντάρνη είχε πάψει να βρίζει τον Παντοκρατορικό Επόπτη με όλες τις βρισιές που ήξερε.

«Τι!» Η Αρχικατάσκοπος, που έκανε πέρα-δώθε μέσα στο καθιστικό των δωματίων της, σταμάτησε τώρα να βαδίζει και στράφηκε να κοιτάξει τον Πρέσβη, ο οποίος καθόταν σε μια πολυθρόνα, σταυροπόδι.

«Νομίζω,» είπε ο Άνσελμος, «ότι είναι, όντως, ανησυχητικό το γεγονός ότι οι επαναστάτες μπορούν να σαμποτάρουν τόσο εύκ-»

«Δεν έφταιγα εγώ, όμως, γι' αυτό!» Το λευκό-ροζ πρόσωπο της Αλντάρνης πλησίαζε να γίνει τόσο κόκκινο όσο μιας ερυθρόδερμης γυναίκας.

«Δεν είπα ότι έφταιγες εσύ,» αποκρίθηκε, νηφάλια, ο Άνσελμος. «Είπα ότι είναι ανησυχητικό. Σταμάτα να κάνεις γύρω-γύρω και κάθισε κάτω, Αλντάρνη· έχω αρχίσει να ζαλίζομαι.»

«Κι εγώ έχω αρχίσει να ζαλίζομαι, αλλά για άλλο λόγο!» είπε εκείνη, και πήρε θέση αντίκρυ του.

«Πώς σκοπεύεις να τους βρεις;»

«Θα βάλω να κατοπτρεύσουν όλη την περιοχή, γι' αρχή.»

«Και πιστεύεις ότι αυτό θα φέρει αποτελέσματα;»

«Ίσως να εντοπίσω το όχημα,» είπε η Αλντάρνη. «Ολόκληρο φορτηγό είναι· πού θα το έχουν κρύψει;»

«Σε κάποια σπηλιά;»

«Δεν υπάρχουν πολλές σπηλιές μέσα σε εκατό χιλιόμετρα νότια της Ελρείσβα. Και δεν είναι όλες οι σπηλιές κατάλληλες για να κρύψεις ένα τόσο μεγάλο όχημα.»

«Σωστά,» είπε ο Άνσελμος. «Όμως μπορεί οι επαναστάτες να εγκατέλειψαν το όχημα σε κάποιο τυχαίο σημείο και να έφυγαν. Δε σημαίνει πως εκεί όπου θα βρεις το φορτηγό θα βρεις κι αυτούς.»

«Το ξέρω. Αλλά, όπως σου είπα, τούτη δεν είναι παρά η αρχή.»

«Και μετά;»

Η Αλντάρνη συνοφρυώθηκε. «Γιατί θες να ξέρεις;»

Ο Άνσελμος γέλασε. «Δεν είμαι κατάσκοπος, σε διαβεβαιώνω.»

«Αν ήσουν κατάσκοπος, θα το γνώριζα.»

«Βλέπεις;

»Τι θα κάνεις μετά, λοιπόν;»

«Θα χρησιμοποιήσω τις διασυνδέσεις του δικτύου μου, τι άλλο; Θα τους βρω. Εκτός από το φορτηγό, έχουν κλέψει και τις φιάλες, κι αυτές δε νομίζω ότι θα τις εγκαταλείψουν κάπου μέσα στις ερήμους, γιατί, αναμφίβολα, θα τους χρειάζονται. Τόση ενέργεια δεν την πετάς.»

«Ναι, πράγματι,» είπε ο Άνσελμος. «Σου εύχομαι καλή τύχη, γιατί θα τη χρειαστείς.»

Η Αλντάρνη τον αγριοκοίταξε.

«Δε νομίζω ότι θα καταφέρεις τίποτα—»

«Σ’ευχαριστώ πολύ!»

Ο Άνσελμος σηκώθηκε απ’την πολυθρόνα. «Το κακό το κόβεις από τη ρίζα, Αλντάρνη. Αυτά δεν είναι παρά τα παρακλάδια. Ό,τι κι αν βρεις μέσα σε εκατό χιλιόμετρα από την Ελρείσβα –αν, τελικά, βρεις κάτι–, δε θα είναι παρά καμια μικρή ομάδα. Τίποτα το σημαντικό. Τίποτα το ουσιώδες. Τη βάση είναι που πρέπει να καταστρέψουμε. Ο λόγος που οι επαναστάτες έχουν καταφέρει να κάνουν τέτοιες ζημιές τόσο κοντά στην Ελρείσβα είναι ότι έχουν αποκτήσει στην Αρβήντλια περισσότερη επιρροή απ’ό,τι πρέπει· και, για να διαλύσουμε την επιρροή τους, χρειάζεται να διαλύσουμε τη βάση τους στα βουνά δυτικά του Κοράκου Τόπου.»

«Όλο σοφίες είσαι...» μούγκρισε η Αλντάρνη. «Γιατί δεν προσπαθείς εσύ να εντοπίσεις αυτούς τους τρελούς, να δεις τι όμορφα που είναι;»

«Επειδή δεν είναι η δουλειά μου. Η δουλειά μου είναι να διατηρώ την πολιτική κατάσταση σε μια τάξη στον Θρόνο της Ελρείσβα, και αμφιβάλλεις ότι το έχω επιτύχει;»

Η Αλντάρνη τού χτύπησε παλαμάκια. «Μπράβο!»

Ο Άνσελμος μειδίασε. «Είσαι πολύ τσαντισμένη, τελικά, ε;» Βάδισε, για να σταθεί πίσω απ’την καρέκλα της. «Μην ανησυχείς· θα λυθεί, σύντομα, το πρόβλημα.» Έβαλε τα χέρια του στους ώμους της, μαλάσσοντάς τους, αργά, επιδέξια.

Η Αλντάρνη αναστέναξε. «Θα βρω τους επαναστάτες που επιτέθηκαν στο φορτηγό,» του είπε, υψώνοντας το βλέμμα της για να τον κοιτάξει.

«Είμαι βέβαιος πως θα τους βρεις,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος, σκύβοντας, για να φιλήσει τα χείλη της.

Η Θυάλκνα έφαγε μαζί με την ξαδέλφη της, καθισμένες κι οι δυο τους σε μεγάλα μαλακά μαξιλάρια, με πιατέλες γεμάτες φαγητό ανάμεσά τους. Η Πριγκίπισσα δεν είχε ξύλινο τραπέζι στα διαμερίσματά της· προτιμούσε την απλή επίπλωση, παρότι διέθετε αρκετό πλούτο για να έχει όσα έπιπλα επιθυμούσε, από τα καλύτερα ξύλα της Αρβήντλια ή και από ξύλα άλλων διαστάσεων, σπάνια και εξωτικά.

Καθώς έτρωγαν, συζητούσαν για την εκστρατεία, για τα ορυχεία ενέργειας, για τα μαχητικά αεροπλάνα που είχαν έρθει χτες βράδυ ταράζοντας ολόκληρη την Ελρείσβα, αλλά και για πιο απλά κι ανάλαφρα πράγματα.

Όταν τελείωσαν το γεύμα τους, η Ταράλβι ευχαρίστησε τη Θυάλκνα και είπε ότι έπρεπε να επιστρέψει στα παιδιά της. Η Πριγκίπισσα τη χαιρέτησε μ'ένα φιλί σε κάθε μάγουλο, κι εκείνη έφυγε.

Η Θυάλκνα τη συμπαθούσε πολύ αυτή την ξαδέλφη της, και χαμογελούσε αχνά, ικανοποιημένη από την παρέα της, καθώς φώναζε μια υπηρέτρια για να μαζέψει τα πιάτα και τα ποτήρια. Όταν τα αποφάγια είχαν εξαφανιστεί, η Θυάλκνα έκανε ένα δροσερό μπάνιο μέσα στο μεγάλο, πέτρινο λουτρό της (που είχε ακούσει από Παντοκρατορικούς ότι, σε άλλες διστάσεις, θα το ονόμαζαν πισίνα –μια λέξη άγνωστη στην Αρβήντλια) και, μετά, σκουπίστηκε και ξάπλωσε στο κρεβάτι της, ντυμένη μόνο με τα εσώρουχά της.

Η γλυκιά, γαλήνια λήθη του μεσημεριανού ύπνου τύλιξε τη συνειδησή της· και, όταν ξύπνησε, ανασηκώθηκε πάνω στο στρώμα και κοίταξε το ρολόι στον τοίχο. Ήταν ενεργειακό, από αυτά που έφερναν οι Παντοκρατορικοί, και της έδειχνε ότι είχε κοιμηθεί καμιά ώρα. Παράξενο· η ίδια θα νόμιζε ότι είχε κοιμηθεί περισσότερο. Αισθανόταν ξεκούραστη.

Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και ζύγωσε το σπαθί της, που ήταν κρεμασμένο στον τοίχο. Το τράβηξε από το θηκάρι και πήγε στο εκπαιδευ-

τήριο των διαμερισμάτων της, όπου άρχισε να μάχεται με αόρατους εχθρούς και με ανθρώπινα ομοιώματα από ύφασμα και άμμο.

Μετά από κάποια ώρα, το κουδούνι της εξώθυρας χτύπησε. Η Πριγκίπισσα, με το ξίφος της ανά χείρας, πήγε και άνοιξε. Μια υπηρέτρια ήταν, η οποία είπε: «Το φορτηγό είναι έτοιμο να ξεκινήσει, Υψηλοτάτη.»

Η Θυάλκνα ένευσε.

Η υπηρέτρια υποκλίθηκε και έφυγε.

Η Πριγκίπισσα σκούπισε τον ιδρώτα απ'το κατάλευκο δέρμα της και φόρεσε ρούχα, μπότες, και την αρματωσιά της από φολίδες λεοντόσαυρου.

Ύστερα, κατέβηκε στην αυλή όπου την περίμενε το φορτηγό, μαζί με τους πολεμιστές της, γεμάτο με ενεργειακές φιάλες.

Καθώς το φορτηγό βγήκε απ'τη νότια πύλη της Ελρείσβα, δύο μαχητικά αεροπλάνα πετούσαν από πάνω του και, κάπου-κάπου, έκαναν μεγάλους κύκλους στην περιοχή γύρω του. Στην κάτω μεριά του καθενός ήταν προσαρτημένο ένα ειδικά κατασκευασμένο ενεργειακό κανόνι. Στο εσωτερικό των αεροσκαφών, κάθονταν ένας πιλότος κι ένας Τεχνομαθής μάγος, ο πρώτος για να οδηγεί το σκάφος και να χειρίζεται το κανόνι, κι ο δεύτερος για να ελέγχει την ενεργειακή ροή που, αλλιώς, θα ήταν επικίνδυνη.

Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα δεν ήξερε τις λεπτομέρειες για το πώς ακριβώς λειτουργούσαν αυτά τα πράγματα. Καθώς, όμως, έβλεπε τα αεροπλάνα, μέσα από το τζάμι του οχήματός της, όφειλε να παραδεχτεί ότι την τρώμαζαν κάπου βαθιά εντός της. Ή, μάλλον, καλύτερα, της προκαλούσαν δέος, αυτά τα δύο γιγάντια, μεταλλικά πουλιά που γυάλιζαν στον ασθενικό φωτισμό της Σκιερής Ημέρας και μπορούσαν να εξαπολύσουν καταστροφική ενέργεια στη γη.

Κεφάλαιο 5^ο

Τα Ίχνη Ενός Νεκρού

• 1 •

Ο Αρίσταρχος ήταν κατάσκοπος, ένας πράκτορας της Επανάστασης που γύριζε στις διαστάσεις, ανακαλύπτοντας μυστικά και κρυμμένες αλήθειες. Η καταγωγή του ήταν από την Απολλώνια, και ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος εμπιστευόταν πολύ τις ικανότητές του. Τελευταία, ο Αρίσταρχος βρισκόταν σ'ένα μεγάλο προσωπικό κυνήγι· προσπαθούσε ν'ανακαλύψει κάτι που θα πρόσφερε σημαντική βοήθεια στην Επανάσταση, και, για κάποιον καιρό, ο Ανδρόνικος είχε χάσει τα ίχνη του. Τελικά, ο Αρίσταρχος πρέπει να βρήκε εκείνο που αναζητούσε, γιατί ο Πρίγκιπας πληροφορήθηκε, από μια πράκτορα της Επανάστασης που βρισκόταν στη Σεργήλη, πως την είχε συναντήσει και, εσπευσμένα, της είχε πει δύο πράγματα, προτού εξαφανιστεί: ότι είχε κάνει μια σπουδαία και συνταρακτική ανακάλυψη που ίσως να άλλαζε τα δεδομένα του πολέμου της Επανάστασης κατά της Παντοκρατορίας, και ότι κάποιοι μυστηριώδεις πράκτορες ήταν στο κατόπι του. Κάποιοι πράκτορες που ήταν χειρότεροι από τους κανονικούς πράκτορες της Παντοκράτειρας, είχε τονίσει· και τι μπορούσε να εννοεί με τούτο, ο Ανδρόνικος δεν είχε ιδέα.

Εκτός από αυτά, ο Αρίσταρχος είχε πει στην πράκτορα ότι θα πήγαινε τώρα στη Διάσταση του Φωτός, και ότι δεν μπορούσε άλλο να καθυστερήσει· έπρεπε να βιαστεί.

Κι από τότε, ο Ανδρόνικος είχε χάσει τελείως τα ίχνη του.

Είχε αρχίσει να πιστεύει ότι ίσως να ήταν νεκρός· γιατί, αν ο Αρίσταρχος ζούσε, λογικά θα ερχόταν σ'εκείνον, να του πει τι είχε βρει που ήταν τόσο σημαντικό για την Επανάσταση. Θα διέσχιζε τη Διάσταση του Φωτός, υπέθετε ο Ανδρόνικος, θα έβγαινε στη Σάρντλι, θα περνούσε στον Αιθέρα, και θα κατέληγε έτσι στην Απολλώνια.

Ο Αρίσταρχος, όμως, ήταν εξαφανισμένος.

Ο Πρίγκιπας είχε, λοιπόν, στείλει την Ιωάννα να τον εντοπίσει, λέγοντάς της να ξεκινήσει από τη Διάσταση του Φωτός, αφού, προτού χαθεί, ο Αρίσταρχος εκεί είχε δηλώσει ότι θα κατευθυνόταν. Η Μαύρη Δράκαινα πήγε στο πυρακτωμένο μέρος που ονομαζόταν Διάσταση του Φωτός και, επιστρέφοντας, είπε στον Ανδρόνικο ότι βρήκε τον Αρίσταρχο νεκρό, μέσα σ'ένα όχημα. Η μονωτική ιδιότητα του οχήματος, που κρατούσε έξω την ακτινοβολία της διάστασης, είχε χαλάσει και ο πράκτορας της Επανάστασης είχε πεθάνει. Δολιοφθορά, αναμφίβολα, σκέφτηκε ο Ανδρόνικος· γιατί ο Αρίσταρχος ήταν πολύ προσεκτικός ώστε να ταξιδεύει μέσα σε όχημα με χαλασμένη μονωτική ιδιότητα.

Ο Πρίγκιπας, όμως, ήταν βέβαιος πως, αν ο Αρίσταρχος είχε αποκτήσει κάποια σημαντική πληροφορία, δε θα την άφηνε να πεθάνει μαζί του. Σίγουρα, θα την είχε καταγράψει, για την περίπτωση του θανάτου του· και, μάλλον, θα την είχε συμπιέσει μοριακά και θα την είχε κρύψει επάνω του.

Ο Ανδρόνικος είχε δίκιο στην υπόθεσή του: η Ιωάννα είχε, πράγματι, βρει στα μαλλιά του Αρίσταρχου ένα μοριακά πεπιεσμένο αντικείμενο, το οποίο, όταν η Άνμα'ταρ επανέφερε στη φυσιολογική του κατάσταση με μια Μαγγανεία Μοριακής Αποσυμπιέσεως, ο Ανδρόνικος είδε πως ήταν ένα κομμάτι χαρτί, γραμμένο σε κάποιον κώδικα που δεν γνώριζε. Δεν ήταν ένας απ'τους γνωστούς κώδικες της Επανάστασης, ούτε θύμιζε έστω και το παραμικρό στον Πρίγκιπα.

Αργότερα, ο Ανδρόνικος είχε συναντήσει τον Τάμπριελ'λι, έναν Φεν-νάρκιο μάγο του τάγματος των Δεσμοφυλάκων, ο οποίος ήταν πρώην σύζυγος της Παντοκράτειρας και, ύστερα από μια παράξενη πνευματική εμπειρία, έβλεπε οράματα –ή, μάλλον, όπως υποστήριζε ο ίδιος, εικόνες, που περνούσαν σαν φωτογραφίες απ'το μυαλό του: σαν φωτογραφίες που τις ανέσυρε από ένα συρτάρι. Ο Τάμπριελ είπε

στον Ανδρόνικο ότι τον είχε «δει» να αποκωδικοποιεί το παράξενο μήνυμα του Αρίσταρχου· τον είχε «δει» να το διαβάζει, ενώ γύρω του βρισκόταν μια έρημος και κοντά του ήταν ένας λεοντόσαυρος. Αυτά τα δύο στοιχεία μπορούσαν να σημαίνουν μονάχα ένα πράγμα: ο Πρίγκιπας της Απολλώνιας θα αποκωδικοποιούσε το μήνυμα του Αρίσταρχου στην Αρβήντλια.

Ο Ανδρόνικος το σκέφτηκε και διαπίστωσε ότι έβγαζε κάποιο νόημα. Στην Αρβήντλια υπήρχε δίοδος για τη Διάσταση του Φωτός, και στην Αρβήντλια υπήρχαν, επίσης, πολλοί μυστικοί κώδικες, μυστικοπαθείς και κρυψίνους καθώς ήταν οι γηγενείς της. Αν ο Αρίσταρχος είχε περάσει από εδώ, θα μπορούσε να είχε κωδικοποιήσει το μήνυμά του, για ασφάλεια, και μετά να είχε μπει στη Διάσταση του Φωτός... όπου και πέθανε.

Το πρόβλημα, βέβαια, ήταν ότι η πράκτορας της Επανάστασης που είχε μιλήσει τελευταία με τον Αρίσταρχο βρισκόταν στη Σεργήλη, και εκείνος τής είχε πει ότι από εκεί θα περνούσε στη Διάσταση του Φωτός. Μετά, όμως, η επαναστάτρια είχε χάσει τα ίχνη του, όπως κι όλοι οι άλλοι. Επομένως, ο Ανδρόνικος υπέθετε ότι ο Αρίσταρχος είχε αναγκαστεί ν'αλλάξει δρόμο, επειδή τον κυνηγούσαν εκείνοι οι μυστήριοι πράκτορες (που ήταν, μάλιστα, επικινδυνότεροι από τους «κανονικούς» πράκτορες της Παντοκράτειρας –πράγμα τελείως περίεργο ως προς το τι μπορεί να σήμαινε), και, κάπως, είχε καταλήξει στην Αρβήντλια.

Ο Πρίγκιπας της Απολλώνιας είχε αποφασίσει να ασχοληθεί προσωπικά πλέον με το ζήτημα του Αρίσταρχου και του κωδικοποιημένου μηνύματός του· έτσι, τώρα είχε μόλις φτάσει στην Αρβήντλια.

Τα οχήματα του καραβανιού του εμπόρου Κέλκιλ είχαν διασχίσει το σπήλαιο που αποτελούσε δίοδο από τη Σάρντλι, είχαν βρεθεί στο απόλυτο σκοτάδι, κι έπειτα–

–φως!

Οι τροχοί τους είχαν, ξαφνικά, πατήσει σε άμμο και ξερές πέτρες. Πίσω τους δεν υπήρχε κανένα άνοιγμα, καμία σπηλιά ή τύποτα παρόμοιο. Η συγκεκριμένη δίοδος ήταν μονόδρομη. Για να επιστρέψει κανείς στη Σάρντλι, έπρεπε να πάει από αλλού.

Το φως, στην αρχή, φάνηκε δυνατό στον Ανδρόνικο και τους συντρόφους του, καθώς είχαν μόλις βγει από το απόλυτο σκοτάδι· μετά, όμως, διαπίστωσαν ότι ήταν ασθενικό, αλλόκοτο... Στον ουρανό δεν υπήρχε παρά μονάχα ένα στεφάνι φωτός, σα να γινόταν ηλιακή έκλειψη.

«Σκιερή Ημέρα...» είπε ο Ράθνης, που ήταν Αρβήντλιος.

«Ναι,» ένευσε ο Ανδρόνικος, που ήξερε για τις Σκιερές Ημέρες της Αρβήντλια.

«Φρικτό!» σχολίασε ο Δάρυλμος. «Είναι συνέχεια έτσι εδώ;»

«Για πέντε μέρες μόνο,» εξήγησε ο Ανδρόνικος. «Η Αρβήντλια έχει δύο ήλιους: τον Σκοτεινό Ήλιο και τον Φωτεινό Ήλιο. Και κάθε είκοσι μέρες, ο Σκοτεινός προλαβαίνει τον Φωτεινό στους ουρανούς, και τον κρύβει· έτσι, οι επόμενες πέντε ημέρες είναι Σκιερές Ημέρες.»

Ο Ράθνης ένευσε, αμίλητα.

«Και σε ποια από τις πέντε βρισκόμαστε τώρα;» ρώτησε η Άνμα'ταρ.

«Θα μάθουμε σύντομα,» είπε ο Ανδρόνικος.

Στο ίδιο όχημα μαζί τους βρίσκονταν πολλά κιβώτια με εμπορεύματα, καθώς και τέσσερις μισθοφόροι του Κέλκιλ: ένας ξανθός άντρας με κοντά μαλλιά, λευκό-ροζ δέρμα, και γωνιώδες πρόσωπο, ο οποίος ονομαζόταν Κάβμικ· μια μαυρόδερμη γυναίκα που την έλεγαν Σάθρα· ένας ερυθρόδερμος πολεμιστής που ονομαζόταν Ναβόνρι και είχε μακριά, μαύρα μαλλιά τα οποία έδενε κοτσίδα που έφτανε σχεδόν ως τη μέση του· και ένας άντρας με λευκό-ροζ δέρμα και κομμένο αριστερό αφτί, ο οποίος πρέπει να ήταν τουλάχιστον σαράντα-πέντε χρονών, μα έμοιαζε ετοιμοπόλεμος. Τ'όνομά του ήταν Λεονάρδος. Ένα όνομα που, σίγουρα, δεν ήταν Σάρντλιο, και θύμιζε στον Ανδρόνικο όνομα από τη Χάρνταβελ.

Και οι τέσσερις μισθοφόροι κοίταζαν τώρα έξω απ'τα παράθυρα του οχήματος, το έρημο τοπίο γύρω τους.

Έρημο, δηλαδή, με την εξαίρεση του Παντοκρατορικού φυλακίου που βρισκόταν εδώ: ένα μεγάλο, λίθινο οικοδόμημα με πολεμιστές στις επάλξεις, καθώς και τεράστιες βαλλίστρες. Κοντά του, παρατήρησε ο Ανδρόνικος, είχε στηθεί ένα πρόχειρο αεροδρόμιο. Τίποτα περισσότερο από ένα μέρος όπου μπορούσαν να απογειωθούν στα γρήγορα αεροπλάνα.

Τα αεροπλάνα που οι Παντοκρατορικοί έφεραν από τη Σάρντλι...

«Το βλέπεις αυτό;» μουρμούρισε στην Ιωάννα, που στεκόταν πλάι του, καθώς τα φορτηγά του Κέλκιλ ζύγωναν το φυλάκιο, κατόπιν νοήματος των φρουρών.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μαύρη Δράκαινα. «Προφανώς, είχαν δουλειές που δεν μπορούσαν να περιμένουν.»

Ο έμπορος Κέλκιλ μίλησε στους Παντοκρατορικούς στρατιώτες από ένα παράθυρο του προπορευόμενου εξάτροχου οχήματος του καραβανιού του και τους έδειξε κάποια απαραίτητα χαρτιά. Εκείνοι έγνεψαν καταφατικά και του έκαναν νόημα να συνεχίσει.

Έτσι, τα φορτηγά κύλησαν επάνω στην ατελείωτη, ανοιχτή έκταση που ονομαζόταν Ηλίου Τόπος, και ο Ανδρόνικος, που είχε ξαναβρεθεί εδώ παρότι δεν ήταν Αρβήντλιος, γνώριζε γιατί είχε τέτοιο όνομα. Δεν υπήρχε πουθενά τίποτα που να σε κρύβει από τις ακτίνες του ήλιου. Το μέρος ήταν καμίνι, ακόμα και τις Σκιερές Ημέρες. Αν τύχαινε να βρεθείς εδώ χωρίς κάτι για προστασία, όπως ένα όχημα ή μια σκηνή, ήταν σχεδόν σαν να είχες βρεθεί μες στη μέση της Διάστασης του Φωτός δίχως ειδική στολή.

Και το παράξενο ήταν ότι άνθρωποι ζούσαν σε τούτο το μέρος.

Τους Αρβήντλιους ο Ανδρόνικος, πραγματικά, ποτέ δε θα τους καταλάβαινε. Ακόμα κι οι Σάρντλιοι τού ήταν πιο κατανοητοί απ'αυτούς, παρά τα άκρως παράξενα έθιμα που είχαν.

Ο οδηγός του οχήματος, που είχε ρυθμισμένα τα όργανα στην κονσόλα του έτσι ώστε να μετατρέπουν τον χρόνο από Σάρντλιο σε Αρβήντλιο, τους φώναξε ότι βρίσκονταν στη δεύτερη από τις Σκιερές Ημέρες.

«Τέσσερις μέρες σκοταδιού, λοιπόν, υπολογίζοντας κι ετούτην,» είπε ο Λεονάρδος. «Τι άλλο να θέλαμε; Το αισχρό εδώ πέρα είναι, βέβαια, πως, παρότι δε βλέπεις τη μύτη σου τις Σκιερές Ημέρες, η ζέστη παραμένει το ίδιο αναθεματισμένα δαιμονισμένη.» Παρατήρησε τον Ανδρόνικο και τους συντρόφους του, καθώς ήταν καθισμένος πάνω σ'ένα κιβώτιο με τους αγκώνες του ακουμπισμένους στα γόνατά του.

«Δεν εντυπωσιάζεστε, βλέπω. Είστε περίεργοι εσείς. Σας είχα κόψει απ'την αρχή.»

Η Ιωάννα ανασήκωσε τους ώμους της. «Έχουμε ξαναπεράσει απ'την Αρβήντλια.»

Ο Λεονάρδος ένευσε, κοιτάζοντάς την με το ένα μάτι μισόκλειστο.

«Πού θα είναι ο πρώτος μας σταθμός;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Στην Ούσλετ,» απάντησε ο Λεονάρδος, «αν τ'αφεντικό κάνει τα πράματα όπως συνήθως. Και δε νομίζω νάχει λόγο να μην τα κάνει έτσι.»

«Πηγαίνουμε από τον Κρυστάλλου Τόπο,» εξήγησε ο Κάβμικ, «περνάμε κοντά απ'τον Λεοντόσαυρων Τόπο, διασχίζουμε τη Διχάλα, μπαίνουμε στον Κοράκου Τόπο, δε μένουμε για πολύ εκεί, πηγαίνουμε στον Θυέλλης Τόπο και στην Ελρείσβα, και μετά διασχίζουμε τον Υδάτων Τόπο με κάποιο πλοίο, για να φτάσουμε στη Νιργκέλβα και, τέλος, να επιστρέψουμε στη Σάρντλι πάλι.»

Υπήρχε μια διαστασιακή δίοδος από κείνη τη μεριά· ο Ανδρόνικος το ήξερε. Όπως επίσης ήξερε και όλα τα μέρη που είχε αναφέρει ο μισθοφόρος· ήταν πολύ γνωστά: μια ματιά αν έριχνες στο χάρτη της Αρβήντλια, αμέσως τα εντόπιζες.

«Εσείς,» ρώτησε ο Σάθρα, «πού θα μας αφήσετε;»

Οι τέσσερις μισθοφόροι γνώριζαν ότι ο Ανδρόνικος και οι σύντροφοί του ήταν από τις «ειδικές μεταφορές» που έκανε ο έμπορος Κέλκιλ· γνώριζαν ότι δεν ήταν πραγματικοί συνάδελφοί τους.

«Θα δούμε,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, που είχε συστηθεί στον έμπορο και στους μισθοφόρους ως Φένχιλ. «Δεν έχουμε αποφασίσει ακόμα. Και η συμφωνία μας με τον κύριο Κέλκιλ ήταν ότι θα ταξιδέψουμε μαζί του· δε μας απασχολούσε μονάχα να φύγουμε απ'τη Σάρντλι. Αυτό μπορούσαμε να το κάνουμε και μόνοι μας.»

«Περίφημα,» είπε ο Λεονάρδος. «Θάχουμε παρεούλα στο δρόμο.» Μειδίασε, δείχνοντας εκείνα τα δόντια που ήταν τρομαχτικά, χωρίς να έχουν τίποτα το ιδιαίτερο.

Οι επαναστάτες απομακρύνθηκαν από τους τέσσερις μισθοφόρους, για να συζητήσουν αναμεταξύ τους, ανάμεσα στα κιβώτια. Ο Ανδρόνικος κάθισε στη μέση κι οι άλλοι γύρω του.

«Από πού θ' αρχίσουμε ν' αναζητούμε τον Αρίσταρχο;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Δεν έχουμε κάποιο φανερό στοιχείο,» είπε ο Ανδρόνικος· «επομένως, θα χρησιμοποιήσουμε τις διασυνδέσεις μας εδώ.» Κοίταξε τον Ράθνη, ο οποίος έγνεψε καταφατικά.

«Από ποιο μέρος της Αρβήντλια είσαι, Ράθνη;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ.

«Από τον Ανέμου Τόπο,» αποκρίθηκε εκείνος.

Ο Σέλιρ'χοκ συνοφρυώθηκε. «Δεν τον ανέφερε ο Κάβμικ...»

Ο Ράθνης έβγαλε έναν χάρτη, ξετυλίγοντάς τον ανάμεσά τους. «Εδώ είναι,» είπε, δείχνοντας μια περιοχή βορειοδυτικά του Υδάτων Τόπου, κοντά στη δίοδο προς τη Σάρντλι. «Μην ανησυχείτε, όμως· έχω ταξι-δέψει σ'ολόκληρη τη διάσταση, έχω διασυνδέσεις μ' όλους τους επαναστάτες εδώ.»

«Αν δεν κάνω λάθος,» είπε η Άνμα'ταρ, «έχουμε μια βάση στην Αρβήντλια, όπου φτιάχνονται και οχήματα για τη Διάσταση του Φωτός...»

«Δεν κάνεις λάθος,» τη διαβεβαίωσε ο Ανδρόνικος.

«Αν ο Αρίσταρχος πήγε στη Διάσταση του Φωτός, λοιπόν, μάλλον από εκεί θα πέρασε πρώτα.»

«Μπορεί και όχι. Για δύο λόγους. Πρώτον: αφού ήξερε πως τον καταδίωκαν, ίσως να μην ήθελε να βάλει τη βάση σε κίνδυνο. Δεύτερον: δε θέλω να πιστέψω ότι κάποιος μέσα από τη βάση μας ήταν που σαμπόταρε τη μονωτική ιδιότητα του οχήματός του.»

Αυτό τούς έκανε όλους να σωπάσουν για λίγο, γιατί ήταν, πραγματικά, τρομαχτικό να έχουν έναν προδότη ανάμεσά τους. Από την άλλη, όμως, αν είχαν προδότη ανάμεσά τους, τότε αυτός δε θα είχε, εδώ και καιρό, αποκαλύψει τη θέση της βάσης στους Παντοκρατορικούς; Τι περίμενε;

«Με την Ιωάννα είχαμε περάσει πρόσφατα από τη βάση στην οποία αναφέρεστε,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, «καθώς πηγαίναμε προς την Απολλώνια.»

Η Μαύρη Δράκαινα κατένευσε. «Ναι. Και δε μας ανέφεραν τίποτα για τον Αρίσταρχο, όσο ήμασταν εκεί. Βέβαια, δε ρωτήσαμε κιόλας...»

«Η αλήθεια είναι αυτή,» συμφώνησε ο Σέλιρ'χοκ. «Δε ρωτήσαμε. Είχαμε, όμως, άλλα πράγματα να μας απασχολούν, τότε. Έπρεπε να φέρουμε τον Τάμπριελ'λι στον Ανδρόνικο.»

«Πού ακριβώς είναι αυτή η βάση;» ρώτησε ο Δάρυλμος, που δεν ήξερε.

Ο Ράθνης κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του, τους τέσσερις μισθοφόρους· και, βλέποντας ότι ήταν στραμμένοι αλλού και κανένας δεν παρακολουθούσε εκείνον και τους συντρόφους του, έδειξε, ακουμπώντας το δάχτυλό του στον χάρτη: ένα σημείο νότια της Διχάλας, στα βουνά ανάμεσα στον Κοράκου Τόπο και στον Λεοντόσαυρων Τόπο.

«Δε νομίζω ο Αρίσταρχος να πέρασε από τη βάση,» είπε ο Ανδρόνικος. «Από κάπου αλλού προμηθεύτηκε το όχημα για τη Διάσταση του Φωτός.» Στρεφόμενος στην Ιωάννα, ρώτησε: «Θυμάσαι να είδες κάτι επάνω στο όχημα που να φανερώνει την προέλευσή του;»

Εκείνη συνοφρυώθηκε για λίγο. Ύστερα, κούνησε το κεφάλι. «Όχι...

»Ναι!» είπε, καθώς ήταν έτοιμη να μιλήσει η Άνμα'ταρ. «Ναι, κάτι θυμάμαι. Υπήρχε ένα σύμβολο στην πίσω μεριά του.» Πήρε μολύβι και το διέγραψε στην άκρη του χάρτη. «Δε μου λέει κάτι, όμως.»

«Ούτε κι εμένα,» παραδέχτηκε ο Ανδρόνικος, και κοίταξε τον Ράθνη, ερωτηματικά.

Ο Αρβήντλιος κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Μοιάζει με μέρος λογότυπου,» είπε ο Δάρυλμος. «Δεν έχει, όμως, καθόλου γράμματα που να μας λένε το όνομα της επιχείρησης.» Κοίταξε την Ιωάννα. «Είσαι σίγουρη πως το θυμάσαι καλά;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά αυτό θυμάμαι.»

«Ας το έχουμε υπόψη μας,» είπε ο Ανδρόνικος, «μήπως το δούμε πουθενά. Επάνω σε κάποιο όχημα, επάνω σε κάποιο χτίριο, επάνω σε κάποια στολή. Οπουδήποτε.»

Οι υπόλοιποι κατένευσαν.

«Επιπλέον,» πρόσθεσε ο Ανδρόνικος, «ας μην ξεχνάμε πως η βασική μας αποστολή δεν είναι να μάθουμε από πού προμηθεύτηκε ο Αρίσταρχος το όχημα που τον σκότωσε, αλλά να βρούμε τον κώδικα που αποκωδικοποιεί το μήνυμά του.»

«Στην Αρβήντλια,» είπε ο Ράθνης, «υπάρχουν εκατοντάδες κώδικες, Πρίγκιπά μου. Θα πρέπει να εντοπίσουμε, πρώτα, τα ίχνη του Αρίσταρχου· αλλιώς, μπορούμε να ψάχνουμε για πάντα, χωρίς κανένα αποτέλεσμα.»

● 2 ●

Έφτασαν στην Ούσλετ καθώς νύχτωνε.

Ήταν μια πόλη κοντά στα βουνά, περιτειχισμένη και φρουρούμενη από Παντοκρατορικούς στρατιώτες, πέρα από τους τοπικούς φρουρούς. Τα χτίριά της δεν ήταν ψηλά, με μερικές εξαιρέσεις ανάμεσά τους. Ο Κέλκιλ μίλησε στους φύλακες της πύλης, κι αυτοί μπήκαν στα οχήματα του караβανιού, για να κάνουν έναν πρόχειρο έλεγχο των εμπορευμάτων. Στον Ανδρόνικο και τους συντρόφους του δεν έδωσαν ιδιαίτερη σημασία, ούτε και στους υπόλοιπους μισθοφόρους.

Το караβάνι μπήκε στους δρόμους της Ούσλετ, κινούμενο με μειωμένη ταχύτητα, καθώς εδώ τα ενεργειακά οχήματα ήταν ελάχιστα και πολλοί οι πεζοί, οι έφιπποι, και οι αμαξάδες. Τα τροχοφόρα του Κέλκιλ αποτελούσαν λόγο για τους ντόπιους να σταματήσουν τις δουλειές τους και να κοιτάξουν, καταλαβαίνοντας ότι ξένοι είχαν έρθει στην πόλη.

Μελανοί, παρατήρησε η Ιωάννα, κοιτάζοντας έξω απ'το παράθυρο. Όλοι τους Μελανοί είναι εδώ. Έστρεψε το βλέμμα στους συντρόφους της. Λευκό δέρμα είχε η μεταμφίεση της Άνμα'ταρ και του Ράθνη (ο οποίος ήταν, εκ φύσεως, λευκόδερμος και ήθελε να παραμείνει έτσι, ακόμα και φορώντας μάσκα)· η μεταμφίεση των υπόλοιπων ήταν μαυρόδερμη, συμπεριλαμβανομένης και της Ιωάννας. Ελπίζω οι λευκοί ανάμεσά μας να μην αντιμετωπίσουν κανένα πρόβλημα... Η Μαύρη Δράκαινα γνώριζε για τον αιώνιο πόλεμο στην Αρβήντλια, αλλά γνώριζε επίσης ότι οι Αρβήντλια σπάνια ενοχλούσαν τους ξένους, εκτός αν εκείνοι τούς ενοχλούσαν πρώτοι, ό,τι δερματικό χρωματισμό κι αν είχαν. Επιπλέον, είχε ακούσει πως ο Λευκός και ο Μελανός της Αρβή-

ντλια είχαν κάποια διαφορά από έναν οποιοδήποτε λευκόδερμο ή μαυρόδερμο άνθρωπο άλλης διάστασης. Η Ιωάννα δε μπορούσε να εντοπίσει αυτή τη διαφορά, μα ήταν βέβαιη πως ένας Αρβήντλιος – όπως ο Ράθνης – εύκολα μπορούσε.

Τα οχήματα του Κέλκιλ σταμάτησαν σ'ένα μεγάλο, ξεσκεπαστο γκαράζ, και ο έμπορος κι οι μισθοφόροι του βγήκαν. «Θα φυλάτε βάρδιες,» είπε ο πρώτος. «Εδώ πέρα, γυρίζουν ένα σωρό λωποδύτες.»

«Μην ανησυχείτε, κύριε Κέλκιλ· θα φροντίσουμε για όλα,» αποκρίθηκε ένας πολεμιστής, που ο Ανδρόνικος και οι σύντροφοί του δεν ήξεραν, καθώς ήταν από άλλο όχημα, όχι από το δικό τους.

Ο Κέλκιλ πήρε μια βαθιά ανάσα, σαν πριν να είχε πρόβλημα ν'αναπνεύσει ελεύθερα. «Καλώς,» είπε. «Κανονίστε μεταξύ σας ποιοι θα μείνουν εδώ για τώρα. Οι υπόλοιποι θα πάμε στο γνωστό μέρος.» Έβηξε μέσα στο μαντήλι του.

Ο άντρας που είχε μιλήσει με τον Κέλκιλ πρέπει να ήταν επικεφαλής όλων των πολεμιστών του караβανιού, καθώς άρχισε να δίνει διαταγές στους άλλους. Ήταν ερυθρόδερμος, με μαύρα μούσια και κοντά μαλλιά, και μάτια που βρίσκονταν βαθιά μέσα στις κόγχες του κρανίου του. Η μύτη του, αντιθέτως, φαινόταν να προεξέχει περισσότερο απ'όσο έπρεπε. Ήταν ντυμένος με φολιδωτό θώρακα, κι απ'τη ζώνη του κρεμόταν ένα σπαθί. Οι άλλοι μισθοφόροι τον αποκάλεσαν Φάλρεμακ.

Ο Κέλκιλ οδήγησε τους φρουρούς του караβανιού του σ'ένα τετραώροφο πανδοχείο που ονομαζόταν «Ο Χορευτής της Άμμου». Απ'ό,τι φάνηκε, γνώριζε τον ιδιοκτήτη, καθώς πήγε αμέσως να τον συναντήσει και μίλησαν με κάποια σχετική οικειότητα: την οικειότητα δύο ανθρώπων που έχουν ξανασυνεργαστεί με επιτυχία στο παρελθόν, χωρίς να έχουν παράπονα ο ένας από τον άλλο.

Η ομάδα του Ανδρόνικου κάθισε σ'ένα τραπέζι, και ο Ράθνης είπε: «Δεν είναι άσχημο μέρος ο Χορευτής της Άμμου. Θεωρείται απ'τα καλά πανδοχεία σε τούτες τις περιοχές.»

«Δηλαδή, είναι φυσιολογικό αυτό;» Η Άνμα'ταρ έτριψε τις παλάμες της πάνω στην πέτρινη επιφάνεια του τραπεζιού. Τα καθίσματά τους ήταν επίσης πέτρινα.

«Ναι,» είπε ο Ράθνης. «Στην Αρβήντλια, το ξύλο χρησιμοποιείται όσο το δυνατόν λιγότερο, γιατί βρίσκεται σε έλλειψη. Το μοναδικό δάσος εδώ είναι ο Λεοντόσαυρων Τόπος, και είναι ένα μέρος επικίνδυνο.»

«Η πέτρα, πάντως, δεν είναι κακή επιλογή υλικού για να φτιάχνει κανείς έπιπλα για τις τραπεζαρίες πανδοχείων,» σχολίασε η Ιωάννα. «Αποθαρρύνει τους καβγατζήδες απ'το να πετάνε τραπέζια και καρέκλες δεξιά κι αριστερά, όταν μεθύσουν.»

Η Άνμα'ταρ μειδίασε.

Μια μαυρόδερμη σερβιτόρα πλησίασε, η οποία κοίταξε την Άνμα και τον Ράθνη με φανερή δυσaráσκεια, αναμφίβολα λόγω του λευκού δέρματός τους. Ωστόσο, δεν είπε τίποτα γι'αυτό. Ρώτησε, στη Συμπαντική Γλώσσα: «Είστε με τον κύριο Κέλκιλ, σωστά;»

«Σωστά,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος.

«Θα κλείσετε δωμάτια;»

«Ναι. Έχετε τρία δίκλινα;»

«Έχουμε.»

«Εντάξει, τότε. Τρία δίκλινα γι'απόψε, και ίσως και για αύριο, αναλόγως πόσο ο κύριος Κέλκιλ θέλει να μείνουμε εδώ. Επίσης, θα φέρεις φαγητό και ποτό.»

Η σερβιτόρα τούς έδωσε καταλόγους, οι οποίοι ήταν όμορφα τυπωμένοι σε κάποια τυπογραφική μηχανή, όχι γραμμένοι στο χέρι. Οι επαναστάτες παράγγειλαν, χωρίς να καθυστερήσουν πολύ.

Το φαγητό τους, επίσης, δεν καθυστέρησε να έρθει.

Και η Άνμα διαπίστωσε, κοιτάζοντας με γουρλωμένα μάτια, ότι ένα μικρό σαυράκι βρισκόταν επάνω στα ζυμαρικά της, μοιάζοντας κολλημένο μέσα στη σάλτσα. Η σερβιτόρα, που έφερε το φαγητό, έφυγε αμέσως, έτσι η μάγισσα δεν πρόλαβε να της μιλήσει.

«Επίτηδες το έκαναν αυτό το πράγμα;» ρώτησε, δείχνοντας το σαυράκι επάνω στα ζυμαρικά της.

Οι άλλοι κοίταξαν το φαγητό της Άνμα'ταρ.

Ο Ράθνης γέλασε. «Ορεκτικό είναι.»

«Ορεκτικό; Εμένα, πάντως, δε μου ανοίγει την όρεξη!»

Ο Σέλιρ'χοκ μειδίασε και φίλησε το μάγουλο της Άνμα πάνω από τη λευκόδερμη μάσκα. Άπλωσε το χέρι του, πήρε το σαυράκι απ'τα ζυμαρικά της, και το έκανα μια χαψιά.

Η Άνμα μόρφασε. «Ήταν καλός;»

«Ήταν, πράγματι. Αλλά δεν έχει άλλο για σένα.»

«Τι κρίμα...»

Καθώς οι επαναστάτες και οι υπόλοιποι μισθοφόροι του Κέλκιλ έτρωγαν και συζητούσαν, μερικοί οργανοπαίκτες άρχισαν να παίζουν μια ανάλαφρη μουσική από μια γωνία της τραπεζαρίας. Η ατμόσφαιρα στο πανδοχείο ήταν ευχάριστη.

Ο Ανδρόνικος έστρεψε το βλέμμα του στον Ράθνη. «Μπορούμε να μάθουμε αν πέρασε ο Αρίσταρχος από εδώ;»

«Από το πανδοχείο ή από την Ούσλετ;»

«Από την Ούσλετ.»

«Υπάρχει μια σύνδεσμός μας στην πόλη. Μπορώ να πάω να τη βρω απόψε, αν επιθυμείς, Πρίγκιπά μου.»

«Μη με λες έτσι,» του είπε ο Ανδρόνικος. «Δε νομίζω ότι κανένας κρυφακούει τώρα, αλλά καλύτερα να μη μας γίνεται συνήθιο.»

Ο Ράθνης κατένευσε, θεωρώντας το συνετό.

«Θα πάμε να τη βρούμε απόψε,» είπε ο Ανδρόνικος. «Δεν υπάρχει λόγος να χάνουμε χρόνο.»

Όταν είχαν τελειώσει το φαγητό τους και οι περισσότεροι μισθοφόροι είχαν αρχίσει να αποσύρονται στα δωμάτιά τους, ο Ανδρόνικος, ο Ράθνης, και η Ιωάννα βγήκαν απ'τον Χορευτή της Άμμου και βάδισαν μέσα στους νυχτερινούς δρόμους της Ούσλετ. Από πάνω τους, στον σκοτεινό ουρανό, κρέμονταν τα δύο πράσινα φεγγάρια της Αρβήντλια.

Πέρασαν από στενά σοκάκια, από μεγάλες λεωφόρους, και κάτω από καμάρες, μέχρι που έφτασαν μπροστά σε μια πέτρινη σκάλα, στο πλάι ενός από τα σπάνια ψηλά οικοδομήματα της πόλης. Ο Ανδρόνικος και η Ιωάννα, υψώνοντας το βλέμμα τους, υπολόγισαν πως είχε έξι ορόφους. Πολυκατοικία.

Ο Ράθνης άρχισε πρώτος ν'ανεβαίνει την εξωτερική σκάλα, που περνούσε πάνω από το ισόγειο και οδηγούσε σε μια πόρτα στον πρώτο όροφο. Ο Ανδρόνικος και η Ιωάννα τον ακολούθησαν.

Ο Ράθνης χτύπησε την πόρτα με τη γροθιά του, κι αυτή...

...άνοιξε από μόνη της, τρίζοντας. Δεν ήταν κλειδωμένη.

Ο Ανδρόνικος έπιασε τη λαβή του σπαθιού που κρεμόταν απ'τη μέση του.

Το χέρι της Ιωάννας πήγε σ'ένα ξιφίδιο κάτω απ'την κάπα της.

Αυτό που είχε συμβεί δε μπορεί να ήταν φυσιολογικό, ακόμα και για την Αρβήντλια.

Στο εσωτερικό, ο χώρος ήταν σκοτεινός.

«Αυγούστα;» είπε ο Ράθνης.

Καμία απάντηση.

Ο Ράθνης άναψε έναν φακό, φωτίζοντας το δωμάτιο και φανερώνοντας ότι ήταν άνω-κάτω. Έμοιαζε κάποιος να είχαν μπει εδώ και να είχαν αναποδογυρίσει τα πάντα, ψάχνοντας.

Στην Ιωάννα, όμως, κάτι δεν άρεσε στο όλο σκηνικό, καθώς εκείνη κι οι σύντροφοί της έμπαιναν, κλείνοντας την πόρτα πίσω τους και τραβώντας όπλα. Κάτι υπάρχει εδώ... Κάτι περίεργο... Κάτι... μη-φυσιολογικό.

«Αυγούστα;» φώναξε ο Ράθνης, βαστώντας το ξίφος του στο δεξί χέρι και τον φακό του στο αριστερό. Η εξώπορτα ήταν από ξύλο, αλλά οι είσοδοι των άλλων δωματίων δεν είχαν καθόλου πόρτα· ήταν μονάχα ανοίγματα με τραβηγμένες κουρτίνες. Το φως του Ράθνη δε δυσκολευόταν να ταξιδέψει μέσα σ'όλους τους χώρους του διαμερίσματος.

«Ανδρόνικε,» ψιθύρισε η Ιωάννα στ'αφτί του Απολλώνιου Πρίγκιπα, «δε μ'αρέσει αυτό.»

«Ούτε κι εμένα. Φοβάμαι ότι—»

«Όχι, δεν κατάλαβες τι εννοώ. Εννοώ ότι η... ακαταστασία του χώρου δεν είναι φυσιολογική.»

Ο Ανδρόνικος στράφηκε για να κοιτάξει την κατάμαυρη μάσκα της, που έμοιαζε με κανονικό πρόσωπο, ακόμα και στο ότι, ετούτη τη στιγμή, φανέρωνε το γεγονός ότι η Μαύρη Δράκαινα ήταν παραξενεμένη κι ανήσυχη, συγχρόνως. Το συνοφρύωμά της ήταν τόσο έντονο. «Δεν είναι 'φυσιολογική';»

«Στημένη,» ψιθύρισε η Ιωάννα. «Η ακαταστασία πρέπει νάναι στημένη. Σαν θεατρικό σκηνικό.»

Ο Ράθνης, που είχε μπει φευγαλέα στα γύρω δωμάτια, επέστρεψε κοντά στους συντρόφους του. «Παντού τα ίδια. Πρέπει να ερευνήσ--»

Ο Ανδρόνικος ύψωσε το χέρι του, κάνοντάς του νόημα να πάψει. Θηκαρώνοντας το σπαθί του, τράβηξε μια μικρή συσκευή απ'το δερμάτινο βαλάντιο στη ζώνη του και την ενεργοποίησε. Η ένδειξη που άναψε επάνω της ήταν προειδοποιητική.

Ο Ανδρόνικος στράφηκε προς μια γωνία του δωματίου, και το βλέμμα του υψώθηκε στο ταβάνι. Για να δει ένα μικροσκοπικό, μεταλλικό μάτι να γυαλίζει εκεί.

«Τηλεοπτικός πομπός,» είπε. «Παγίδα είναι.»

Την ίδια στιγμή, η Ιωάννα είχε εκτοξεύσει το ξιφίδιό της, και η στροβιλιζόμενη λεπίδα του χτύπησε τη συσκευή που βρισκόταν κοντά στο ταβάνι, διαλύοντάς την.

Καθώς το όπλο έπεφτε, η Μαύρη Δράκαινα τινάχτηκε, πιάνοντάς το απ'τη λαβή.

«Οι Παντοκρατορικοί την έχουν αιχμαλωτίσει,» είπε ο Ανδρόνικος στον Ράθνη, «και περίμεναν ότι κάποιος θα έρθει εδώ, για να τον αιχμαλωτίσουν κι αυτόν. Πρέπει να φύγουμε.»

Ανοίγοντας την εξώπορτα, η Ιωάννα βγήκε πρώτη, και είδε δύο σκιερές φιγούρες να πλησιάζουν την πέτρινη σκάλα. Το ήξερα! σκέφτηκε. Το σπίτι παρακολουθείται κι από ανθρώπινα μάτια.

Άρχισε να κατεβαίνει, καθώς ο Ανδρόνικος κι ο Ράθνης έβγαιναν πίσω της.

«Μείνε εκεί που είσαι!» της είπε ο ένας από τους δύο που ζύγωναν τη σκάλα, πριν από λίγο, και που τώρα την ανέβαιναν. Το χέρι του πήγαινε μέσα στην κάπα του, για να τραβήξει κάποιο όπλο.

Η Ιωάννα, εκμεταλλευόμενη το πλεονέκτημα της ανώτερης θέσης της, τον κλότσησε καταπρόσωπο, νιώθοντας το σαγόνι του να σπάει και στέλνοντάς τον πάνω στον σύντροφό του.

Αμέσως μετά, η Μαύρη Δράκαινα πήδησε πάνω απ'το πέτρινο τοίχωμα της σκάλας, για να προσγειωθεί με τα γόνατα λυγισμένα στον δρόμο μπροστά απ'την πολυκατοικία –και να κουτρουβαλήσει, οικιοθελώς και επιδέξια, ενώ ένα βέλος έσχιζε τον αέρα από πάνω της.

Όπως είχε υπολογίσει, οι δύο Παντοκρατορικοί κατάσκοποι δεν είχαν έρθει χωρίς κάποιον να τους καλύπτει.

Εν τω μεταξύ, ο Ανδρόνικος και ο Ράθνης ορμούσαν καταπάνω στους δύο αιφνιδιασμένους εχθρούς, κραδαίνοντας τα σπαθιά τους. Ο Πρίγκιπας της Απολλώνιας διέγραψε μια τροχιά με τη λεπίδα του, χτυπώντας τον αλώβητο κατάσκοπο στο στήθος και στέλνοντάς τον να κατακυλήσει, αιμόφυρτος, μαζί με τον μισολιποθυμισμένο σύντροφό του που είχε δεχτεί την κλοτσιά της Ιωάννας.

Η Μαύρη Δράκαινα είχε καταλάβει, περίπου, από πού είχε έρθει το βέλος, και, καθώς ανασηκωνόταν στο ένα γόνατο, κοίταξε. Για να διακρίνει έναν βαλλιστροφόρο στην οροφή ενός αντικρινού μονώροφου οικοδομήματος. Ο εχθρός προσπαθούσε, βιαστικά, να περάσει δεύτερο βέλος στη βαλλίστρα του.

Η Ιωάννα έτρεξε –τα πόδια της πατούσαν και τινάζονταν, πατούσαν και τινάζονταν, ελαφριά σαν γάτας, και το ίδιο γρήγορα. Δεν είχε χρόνο να δει από πού υπήρχε σκάλα, για ν’ανεβεί στην οροφή του πέτρινου οικοδομήματος· ίσως, μάλιστα, η σκάλα να ήταν στο εσωτερικό, όχι απέξω. Λυγίζοντας τα γόνατα και τεντώνοντάς τα ξανά, η Ιωάννα πετάχτηκε προς τα πάνω. Πιάστηκε στην επάνω μεριά του περβαζιού ενός απ’τα παράθυρα του ισογείου, ανέβηκε εκεί, και τινάχτηκε πάλι, για να πιαστεί τώρα απ’το περβάζι ενός παραθύρου του πρώτου ορόφου και, μ’ακόμα ένα τίναγμα, να γραπωθεί απ’το χείλος της οροφής και ν’ανεβεί.

Η γυναίκα που βρισκόταν εκεί –γιατί η Ιωάννα τώρα μπορούσε να διακρίνει ότι ήταν γυναίκα: μαυρόδερμη και λιγνή– είχε προλάβει να οπλίσει τη βαλλίστρα της, και στράφηκε.

Η Μαύρη Δράκαινα εκτόξευσε δύο στροβιλιζόμενα ξιφίδια καταπάνω της, πετυχαίνοντάς τη στο στήθος. Εκείνη παραπάτησε κι έπεσε απ’την άκρη της οροφής, βροντώντας στο έδαφος.

Σκατά, σκέφτηκε η Ιωάννα. Έχω γίνει αδέξια!

Ο Ανδρόνικος και ο Ράθνης, που είχαν πλέον κατεβεί τη σκάλα και βρίσκονταν στον δρόμο, είδαν τη μορφή της βαλλιστροφόρου κατασκόπου να χτυπά στο πλακόστρωτο, όχι και πολλά μέτρα στ’αριστερά τους. Στο στήθος της ήταν καρφωμένα δύο ξιφίδιο, και ο Ανδρόνικος αμέσως σκέφτηκε: Η Ιωάννα.

«Εκεί!» Ο Ράθνης έδειξε με το ξίφος του κάποιον ο οποίος στεκόταν μέσα σ'ένα σοκάκι, κοντά στο οικοδόμημα απ'το οποίο είχε πέσει η βαλλιστροφόρος.

Η φιγούρα στράφηκε κι έτρεξε. Μια άλλη φιγούρα, που τότε φανερώθηκε απ'τις σκιές, την ακολούθησε.

Ο Ανδρόνικος και ο Ράθνης τούς κυνήγησαν.

Οι δύο σκιερές φιγούρες έτρεξαν να φύγουν, αφού κατάλαβαν ότι τις είχαν αντιληφτεί· γιατί πίστευαν ότι ο δρόμος πίσω τους ήταν ανοιχτός.

Μα, δεν ήταν.

Δύο άλλοι ξεπρόβαλαν, ενώ, ταυτόχρονα, επιτίθονταν. Τα πρόσωπά τους δε φαίνονταν μες στο σκοτάδι και στις κουκούλες τους. Ο ένας απ'αυτούς κλότσησε, χτυπώντας στην κοιλιά τον έναν απ'τους δύο που έτρεχαν και κάνοντάς τον να διπλωθεί. Ο άλλος κρατούσε ένα μακρύ ραβδί, τυλιγμένο με πανιά, και, βάζοντάς το ανάμεσα στις κνήμες του δεύτερου από τους δύο που έτρεχαν, τον έκανε να σωριαστεί.

«Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ!...» γρύλισε ο Ανδρόνικος, βλέποντας τη σύντομη σύγκρουση.

Εκείνος που κρατούσε το ραβδί παραμέρισε την κουκούλα του, και η μάσκα του Σέλιρ'χοκ αποκαλύφτηκε.

Η άλλη ήταν, ασφαλώς, η Άνμα'ταρ.

«Τι κάνετε εδώ;» απόρησε ο Ανδρόνικος.

«Ακολουθούσαμε αυτούς που σας ακολουθούσαν,» αποκρίθηκε η Άνμα.

Οι δύο άγνωστοι, που είχαν τρέξει να φύγουν, δεν ήταν καθόλου άγνωστοι, παρατήρησε ο Ανδρόνικος. Η φιγούρα που είχε διπλωθεί απ'την κλοτσιά της Άνμα ήταν η Σάθρα, και η φιγούρα που είχε σωριαστεί απ'το ραβδί του Σέλιρ ήταν ο Ναβόνρι. Δύο από τους μισθοφόρους που βρίσκονταν στο όχημα μαζί με τους επαναστάτες.

Ο Ανδρόνικος έβαλε τη λεπίδα του ξίφους του στο λαιμό του ερυθρόδερμου άντρα. «Για ποιον δουλεύετε;»

«Για κανέναν εκτός απ'τον κύριο Κέλκιλ,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Ναι, και όλως τυχαίως αποφασίσατε να μας παρακολουθήσετε!»
είπε ο Πρίγκιπας.

Η Ιωάννα παρουσιάστηκε πίσω απ'τον Ανδρόνικο και τον Ράθνη.
«Καλύτερα ν'απομακρυνθούμε από εδώ.»

«Σήκω πάνω,» είπε ο Ανδρόνικος στον Ναβόνρι, κι εκείνος υπάκουσε.

Με τους δύο μισθοφόρους περιτριγυρισμένους, οι επαναστάτες απομακρύνθηκαν από τον τόπο της σύγκρουσης.

«Κανένας δε μας έβαλε να σας παρακολουθήσουμε,» είπε η Σάθρα, που τώρα μπορούσε πάλι ν'αναπνεύσει και να μιλήσει. «Μας είχατε φανεί περίεργοι από την αρχή—»

«Περίεργοι;» είπε ο Ανδρόνικος.

«Είστε όλοι μαυρόδερμοι, εκτός από δύο που είναι ασπρόδερμοι. Αναρωτιόμασταν αν είστε Αρβήντλιοι και ποια μπορεί νάναι η δουλειά σας εδώ. Δεν υπήρχε άλλος λόγος που σας ακολουθήσαμε.»

«Γιατί να σας πιστέψουμε;» έθεσε το ερώτημα η Άνμα'ταρ.

«Γιατί όχι;» αντιγύρισε η Σάθρα, καθώς σταματούσαν σ'ένα άλλο σοκάκι της πόλης, μακριά από την πολυκατοικία όπου είχαν αντιμετωπίσει τους Παντοκρατορικούς. «Υπάρχει κανένας που σας κυνηγάει; – Αλλά τι λέω; Φυσικά και υπάρχει...»

«Νομίζω ότι ξέρετε πολλά, οι δυο σας,» είπε η Ιωάννα, κοιτάζοντας μια τη Σάθρα μια τον Ναβόνρι. «Περισσότερα απ'ό,τι χρειάζεται.»

«Και τι σκοπεύετε να κάνετε;» ρώτησε ο τελευταίος. «Να μας σκοτώσετε;»

«Δεν είναι άσχημη ιδέα,» αποκρίθηκε η Ιωάννα. «Κανείς δεν πρόκειται να μάθει τίποτα, έτσι κι αλλιώς.» Περισσότερο, όμως, ήθελε να τους τρομάξει και, κρίνοντας απ'τα πρόσωπά τους, το είχε καταφέρει. Εκτός των άλλων, οι Μαύρες Δράκαινες ήταν εκπαιδευμένες και στην τέχνη του εκφοβισμού.

Ο Σέλιρ'χοκ κοίταξε τον Ανδρόνικο, ερωτηματικά.

Ο Πρίγκιπας πήρε την Ιωάννα από το μπράτσο και την απομάκρυνε μερικά βήματα απ'τους υπόλοιπους. «Πιστεύεις ότι ίσως νάναι πράκτορες της Παντοκράτειρας;» της ψιθύρισε.

«Δεν το νομίζω. Η συνάντησή μας μαζί τους ήταν πολύ συμπτωματική για να είναι. Ωστόσο, ποτέ δεν ξέρεις...»

«Εννοείς το γεγονός ότι τους συναντήσαμε στο ίδιο όχημα μ'εμάς, μέσα στο καραβάνι του Κέλκιλ, έτσι;»

Η Ιωάννα ένευσε.

«Τι προτείνεις να κάνουμε;»

«Να τους προσέχουμε. Και να τους ψάξουμε. Αν και δεν πιστεύω να βρούμε τίποτα ιδιαίτερο επάνω τους, ακόμα κι αν είναι πράκτορες.»

Ο Ανδρόνικος και η Ιωάννα επέστρεψαν κοντά στους υπόλοιπους.

«Ψάξτε τους,» πρόσταξε ο Πρίγκιπας, και ο Ράθνης κι η Μαύρη Δράκαινα έκαναν σωματική έρευνα στη Σάθρα και τον Ναβόνρι, από πάνω ως κάτω.

«Το χέρι σου πάει παντού!» μούγκρισε η Σάθρα στην Ιωάννα, αγριοκοιτάζοντάς την, όταν εκείνη είχε βάλει τα δάχτυλά της μέσα στην περισκελίδα της μαυρόδερμης μισθοφόρου.

«Μου το έχουν ξαναπει,» αποκρίθηκε η Ιωάννα, και γλίστρησε τον δείκτη και τον μέσο του χεριού της μέσα στον πισινό της Σάθρα.

Τα μάτια της μισθοφόρου γούρλωσαν, κι ύστερα αποκάλεσε τη Μαύρη Δράκαινα γαμημένη λεσβία. Η Ιωάννα την αγνόησε.

Τα πράγματα που βρέθηκαν τελικά επάνω στη Σάθρα και τον Ναβόνρι, όντως, δεν έδειχναν τίποτα το ιδιαίτερο· και, σίγουρα, δε φανέρωναν ότι μπορεί οι δύο μισθοφόροι να ήταν στη δούλεψη της Παντοκράτειρας.

«Αυτά που είδατε απόψε θα τα ξεχάσετε,» τους είπε ο Ανδρόνικος. «Δε συνέβη τίποτα απολύτως.»

Οι δύο μισθοφόροι κατένευσαν, σιωπηλά.

«Οι δουλειές μας δε σας αφορούν,» συνέχισε ο Ανδρόνικος. «Κι ελπίζω να μη σας ξαναπιάσω να μπλέκεστε σ'ό,τι δε σας αφορά.»

Οι μισθοφόροι κατένευσαν πάλι.

«Επιστρέφουμε στο πανδοχείο τώρα. Σαν τίποτα να μη συνέβη. Εσείς θα μπείτε πρώτοι και εμείς μετά. Είμαστε σύμφωνοι σε όλα;»

«Σύμφωνοι,» είπε ο Ναβόνρι.

«Σύμφωνοι,» είπε και η Σάθρα.

Ο Δάρυλμος τούς περίμενε στην τραπεζαρία, και, όταν ήρθαν, ανέβηκαν όλοι μαζί σ'ένα απ'τα δωμάτιά τους, για να συζητήσουν.

«Ποια ήταν αυτή η Αυγούστα;» ρώτησε η Ιωάννα τον Ράθνη.

«Το πραγματικό της όνομα δεν είναι Αυγούστα,» εξήγησε εκείνος. «Το 'Αυγούστα' δεν είναι Αρβήντλιο όνομα· έτσι, όμως, τη λένε όσοι θέλουν να της δείξουν ότι είναι με την Επανάσταση.»

«Κωδικός, δηλαδή.»

«Ναι. Αλλά, δυστυχώς, μάλλον η Αυγούστα μας πιάστηκε από τους Παντοκρατορικούς.»

«Και οι Παντοκρατορικοί,» πρόσθεσε ο Ανδρόνικος, «είχαν στήσει καρτέρι, για να πιάσουν κι άλλους επαναστάτες. Θα πρέπει να ειδοποιήσουμε τους συμμάχους μας για τούτο, με την πρώτη ευκαιρία· γιατί πιθανώς η παγίδα του σπιτιού της Αυγούστας να συνεχίσει να υφίσταται για κάμποσο καιρό.»

«Δεν έχουμε άλλο σύνδεσμο στην Ούσλετ;» ρώτησε η Άνμα'ταρ. «Δεν υπάρχουν άλλοι επαναστάτες εδώ;»

«Επαναστάτες υπάρχουν,» είπε ο Ράθνης. «Τώρα, όμως, δεν ξέρω πώς ακριβώς να έρθω σε επαφή μαζί τους. Με την Αυγούστα συνεννοούνται πρώτα, κι ύστερα εκείνη με κατεύθυνε σε άλλους ανθρώπους.»

«Εν ολίγοις,» είπε η Άνμα, «δεν έχουμε άλλους συνδέσμους εδώ.»

«Φοβάμαι πως αυτό αληθεύει, μάγισσα.»

Η απάντησή του τους έριξε, για λίγο, το ηθικό.

Ο Ανδρόνικος, όμως, είπε: «Έχουμε ακόμα πολλές περιοχές να επισκεφτούμε· η Ούσλετ δεν είναι παρά μόνο μία. Είμαι βέβαιος ότι αλλού θα βρούμε τα ίχνη του Αρίσταρχου. Πρέπει να τα βρούμε.» Ο Τάμπριελ είδε ότι εδώ, στην Αρβήντλια, θα αποκωδικοποιήσω το μήνυμα. Επομένως, ακόμα κι αν η μοίρα δεν είναι προδιαγεγραμμένη, αναμφίβολα έχω καλές πιθανότητες να τα καταφέρω.

• 3 •

Ολόκληρη την επόμενη ημέρα, το караβάνι του Κέλκιλ έμεινε στην Ούσλετ, γιατί ο έμπορος είχε να διαπραγματευτεί με άλλους εμπόρους που έδρευαν στην Αρβήντλια και πουλούσαν αγαθά σε τιμές λιανικής, καθώς και με διακινητές εμπορευμάτων, ενδιαμέσους που θα μετέφεραν την πραμάτεια σε λιανοπωλητές, πιθανώς εκτός της Ούσλετ.

Στο μεταξύ, οι μισθοφόροι έπρεπε να περιφρουρούν τα εμπορεύματα και τα σταθμευμένα οχήματα, καθώς και να συνοδεύουν τον Κέλκιλ όπου κι αν πήγαινε. Επίσης, κάμποσες φορές, έπρεπε να κουβαλάνε κιόλας κιβώτια ή βαρέλια· και το έκαναν δίχως να παραπονιούνται: οι μισθοί τους, επομένως, μάλλον δεν ήταν καθόλου ευκαταφρόνητοι.

Ο Ανδρόνικος και οι σύντροφοί του ήταν μαζί με τους πολεμιστές που βρίσκονταν κοντά στα οχήματα του караβανιού. Ασφαλώς, ο Κέλκιλ δεν τους πλήρωνε τίποτα και, ως εκ τούτου, δεν ήταν υποχρεωμένοι να κάθονται εδώ· αλλά, επί του παρόντος, δεν είχαν και πού αλλού να πάνε.

Ο Ράθνης, που ήταν ο πιο έμπειρος ανάμεσά τους σχετικά με την Αρβήντλια, απομακρύνθηκε μερικές ώρες, όμως όχι μόνος· μαζί του πήρε την Ιωάννα και τον Σέλιρ'χοκ, γιατί εκείνος ήταν κατάλευκος ενώ εκείνοι κατάμαυροι, και η Ούσλετ ήταν μια πόλη των Μελανών. Φυσικά, η μεταμφίηση του Δάρυλμος δεν του προσέδιδε και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των Λευκών της Αρβήντλια, πέρα από το άσπρο δέρμα, αλλά και πάλι καλύτερα νάναι κανείς προσεχτικός.

Η περιπλάνησή τους δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα· δεν έμαθαν τίποτα που να τους ενδιαφέρει. Δεν κατάφεραν να εντοπίσουν επαναστάτες, ούτε έτυχε να δουν το σύμβολο που είχε προσέξει η Ιωάννα επάνω στο όχημα του Αρίσταρχου, στη Διάσταση του Φωτός. Επέστρεψαν στον Ανδρόνικο όταν είχε έρθει το μεσημέρι.

Ήταν η τρίτη Σκιερή Ημέρα, και ο Δάρυλμος εξακολουθούσε να παραπονιέται για τον ασθενικό φωτισμό.

«Πιστεύεις ότι ο Αρίσταρχος ήρθε στην Αρβήντλια από τη Σάρντλι;» ρώτησε η Άνμα'ταρ τον Πρίγκιπα της Απολλώνιας, καθώς γευμάτιζαν στην τραπεζαρία του Χορευτή της Άμμου. (Αυτή τη φορά, η μάγισσα είχε φάει το σαυράκι-ορεκτικό επάνω στα ζυμαρικά της, και είχε δηλώσει ότι, τελικά, δεν ήταν και τόσο άσχημο.)

«Γιατί ρωτάς;» θέλησε να μάθει ο Ανδρόνικος.

«Γιατί, αν δεν ήρθε από τη Σάρντλι, αλλά από τη Μοργκιάνη –που είναι η μόνη άλλη λογική είσοδος–, τότε ψάχνουμε από μια τελείως λάθος μεριά. Θα έπρεπε να βρισκόμαστε στα βορειοανατολικά της Αρβήντλια, όχι στα δυτικά, κατευθυνόμενοι νοτιοανατολικά.»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Ανδρόνικος, «έτσι είναι. Αλλά, πρώτον, δεν ξέρω από πού ήρθε ο Αρίσταρχος· δεν έχω κανένα στοιχείο. Και, δεύτερον, το караβάνι του Κέλκιλ θα μας πάει, στο τέλος, και στα βορειοανατολικά. Μπορεί σήμερα να καθόμαστε στην Ούσλετ και να φαίνεται ότι χάνουμε χρόνο, μα τα οχήματα θα μας μεταφέρουν γρήγορα μέσα στην Αρβήντλια. Δε μας συμφέρει να τα εγκαταλείψουμε, αν αυτό προτείνεις.»

«Θα ήταν καλύτερα αν είχαμε δικό μας όχημα,» είπε η Άνμα.

«Θα πρέπει να συναντήσουμε τους επαναστάτες της Αρβήντλια και να τους ρωτήσουμε αν έχουν να μας δώσουν,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. Και κοίταξε, ερωτηματικά, τον Ράθνη.

«Μπορεί και να έχουν,» είπε εκείνος. «Αναλόγως την περίπτωση. Αν φτάσουμε στη βάση μας, νότια της Διχάλας, εκεί λογικά πρέπει να βρούμε όχημα...»

«Η βάση, όμως, δεν είναι κοντά,» τόνισε η Άνμα.

«Ούτε και τόσο μακριά είναι,» διαφώνησε ο Ράθνης. «Υποθέτω, με τα οχήματα του Κέλκιλ, θα έχουμε φτάσει εκεί σε δυο-τρεις μέρες. Λαμβάνοντας υπόψη μου και τις στάσεις που θα κάνει ο έμπορος, φυσικά. Γιατί, σε διαφορετική περίπτωση, θα μπορούσαμε να φτάσουμε και σε μία μέρα.»

«Εντάξει,» είπε ο Ανδρόνικος. «Όταν είμαστε κοντά στη βάση, βλέπουμε τι θα κάνουμε. Μέχρι, όμως, να φτάσουμε εκεί, θα διασχίσουμε τόσα μέρη· και σ'αυτά τα μέρη ίσως να βρούμε χρήσιμα στοιχεία για την αναζήτησή μας. Νάχετε τα μάτια και τ'αφτιά σας ανοιχτά, όπως πάντα.»

Ο Ράθνης ένευσε. «Ο σοφός ταξιδευτής μετρά τα βήματά του και περιμένει τα σημάδια των θεών.»

«Και σε τι θεούς πιστεύετε στην Αρβήντλια;» τον ρώτησε η Άνμα'ταρ.

Οπότε ο Ράθνης, καθώς έτρωγαν, τους μίλησε για τον Άρσαγκαρ, τον Λύκο της Ερήμου, που έδινε δύναμη στους πολεμιστές και σε όλους όσους αγωνίζονταν· τους μίλησε για τον Μόρμαμ, τον Αρουραίο της Ερήμου, που ήταν ύπουλος και διαβολικός θεός, και υπέσκαπτε το έδαφος κάτω απ'τα πόδια των γενναίων· τους μίλησε για τον Σάρκλιφ, τον Αετό της Ερήμου, που πρόσφερε οξυδέρκεια σ'όσους είχαν την εύνοιά του και ασφάλεια στους ταξιδιώτες· τους μίλησε για τον Λόγκροθ, το Τσακάλι της Ερήμου, που ήταν αιμοβόρος και εκδικητικός, και αγαπούσε τον θάνατο και την καταστροφή· τους μίλησε για την Κρωμβέλη, την Κυρά των Υδάτων, που, όπου έδινε την ευλογία της, το νερό έσπαγε το ξερό έδαφος και ανάβλυζε από ιερές πηγές· τους μίλησε για τη Νυράθα, την Κυρά των Ονείρων, που ήταν αινιγματική και μυστηριώδης· και, τέλος, τους μίλησε για τον Σέλεντουρ, που όριζε τη μοίρα και τον θάνατο, και που κατέγραφε τους πάντες στη Βίβλο της Αιώνιας Καταγραφής.

«Οι θεοί σας μου έκαναν την τρίχα να σηκωθεί, αγαπητέ,» δήλωσε ο Δάρυλμος.

Ο Ανδρόνικος μειδίασε.

Το φαγητό τους είχε τελειώσει.

Η Ιωάννα παρατήρησε ότι η Σάθρα και ο Ναβόνρι τούς έριχναν λοξά βλέμματα κάθε τόσο, μα δεν προσπάθησαν να τους προσεγγίσουν για να μιλήσουν μαζί τους, ούτε πρέπει να είπαν τίποτα στον Κάβμικ και τον Λεονάρδο, ή σε κανέναν άλλο. Επίσης, αν έκρινε από τις κινήσεις τους, μάλλον δεν ήταν πράκτορες της Παντοκράτειρας· δεν είχαν επιχειρήσει να απομακρυνθούν, ώστε να ειδοποιήσουν κάποιον. Η υπόθεσή μου γι'αυτούς ήταν, επομένως, σωστή, σκέφτηκε η Μαύρη Δράκαινα.

Ωστόσο, θέλησε να βεβαιωθεί περισσότερο για τους μισθοφόρους. Σε κάποια στιγμή του απογεύματος, που είχε δει ότι η Σάθρα και ο

Ναβόνρι ήταν έξω, κοντά στα οχήματα, ζήτησε από την Άνμα'ταρ να έρθει μαζί της, και την πήγε στο δωμάτιο των δύο μισθοφόρων, στον Χορευτή της Άμμου. Εκεί, η μάγισσα ύφανε ένα Ξόρκι Ξεκλειδώματος και η κλειδαριά –απροστάτευτη από μαγεία καθώς ήταν– άνοιξε εύκολα. Η Ιωάννα μπήκε και ερεύνησε γρήγορα τον χώρο, αφού πρώτα τον έλεγξε για κοριούς με μια συσκευή εντοπισμού. Δε βρήκε ούτε κοριούς ούτε τίποτε άλλο ύποπτο. Βγήκε απ'το δωμάτιο, και η Άνμα κλείδωσε πάλι την πόρτα.

«Δεν υπάρχει κίνδυνος απ'αυτούς,» είπε η Ιωάννα, αργότερα, στον Ανδρόνικο.

«Καλύτερα, όμως, να τους δείξουμε πως δεν τους κρατάμε κακία για ό,τι συνέβη τη νύχτα,» παρενέβη ο Δάρυλμος. «Ας τους κεράσουμε κανένα ποτό απόψε, στο πανδοχείο.»

Η Ιωάννα μόρφασε, σκεπτικά, αλλά ο Ανδρόνικος συμφώνησε με την πρόταση του μασκοποιού.

Το βράδυ, κάλεσαν και τους τέσσερις μισθοφόρους κοντά τους –όχι μόνο τη Σάθρα και τον Ναβόνρι, για να μη φανεί περίεργο– και τους κέρασαν ποτά. Ενόσω έπιναν, ο Ναβόνρι τούς είπε Σάρντλια ανέκδοτα (μερικά από τα οποία ήταν πολύ παράξενα, καθότι βασιζόνταν σε τοπικά έθιμα) και ο Λεονάρδος τούς διηγήθηκε διάφορες ιστορίες· πρέπει να ήταν πολυταξιδεμένος και να είχε εργαστεί σε πολλά μέρη ως μισθοφόρος. Είχε δουλέψει και για λογαριασμό της Παντοκράτειρας, απ'ό,τι φάνηκε, μα δεν έδειχνε νάναι πιστός σ'αυτήν.

Η διάθεση όλων, σύντομα, έφτιαξε.

Ο Σέλιρ'χοκ είπε μερικές δικές του ιστορίες, από την πατρίδα του, τη Μοργκιάνη, και η Άνμα'ταρ από τη Ρελκάμνια, που ήταν η δική της πατρίδα. Κανένας απ'τους δυο τους, ασφαλώς, δεν αποκάλυψε τίποτα για τη σχέση τους με την Επανάσταση. Ο Ανδρόνικος συμμετείχε στις κουβέντες, αλλά προτίμησε να μη δείξει ότι ήταν από την Απολλώνια, ενώ η Ιωάννα προτίμησε απλώς να είναι παρατηρητική. Ο Ράθνης ποτέ δεν ήταν ιδιαίτερα ομιλητικός άνθρωπος, και ούτε και τώρα. Ο Δάρυλμος, όμως, μόλις ξεθάρρεψε, άρχισε να λέει διάφορα (ευτυχώς, όχι τίποτα που μπορούσε να βάλει τους συντρόφους του σε μπελάδες), ανάμεσα στα οποία και κάμποσα ανέκδοτα που προσπαθούσαν να συναγωνιστούν αυτά του Ναβόνρι.

Άργησαν να πάνε στα δωμάτιά τους, και πιθανώς ν'αργούσαν ακόμα περισσότερο, αν δεν ήξεραν ότι αύριο θα σηκώνονταν με την αυγή, διότι το καραβάνι του Κέλκιλ θα έφευγε από την Ούσλετ.

Η Ιωάννα έβγαλε τις μπότες της κι έπεσε μπρούμυτα στο στρώμα της, καθώς, όφειλε να παραδεχτεί, ήταν λιγάκι ζαλισμένη απ'τα ποτά. Δυστυχώς, η εκπαίδευσή της ως Μαύρη Δράκαινα δε συμπεριλάμβανε την κατανάλωση ποτών που χτυπούσαν στο κεφάλι· για την ακρίβεια, αποθάρρυνε την πόση τέτοιων ουσιών.

Ο Ανδρόνικος ξάπλωσε στο διπλανό στρώμα, ανάσκελα, κοιτάζοντας το ταβάνι.

Ο ύπνος δεν τους είχε πάρει ακόμα, όταν ύποπτοι θόρυβοι τούς ανησύχησαν, προερχόμενοι από τον τοίχο.

Η Ιωάννα τράβηξε ένα ξιφιδιό της, καθώς ανασηκωνόταν.

«Δε νομίζω πως είναι τίποτα που πρέπει να μας θορυβήσει,» είπε ο Ανδρόνικος.

Η Ιωάννα αφουγκράστηκε, διαπιστώνοντας ότι οι ήχοι έρχονταν από το πλαϊνό δωμάτιο, όπου βρίσκονταν η Άνμα'ταρ και ο Σέλιρ'χοκ. Μια θηλυκή φωνή ήταν που ακουγόταν περισσότερο, αλλά δεν έμοιαζε να εκφράζει τη δυσαρέσκειά της με ό,τι της συνέβαινε· το αντίθετο, μάλιστα.

Η Ιωάννα αναστέναξε και θηκάρωσε το ξιφιδιό της. «Θα την πλακώσω στις κλοτσιές,» μούγκρισε, ξαπλώνοντας πάλι.

«Ίσως να μην το κάνει επίτηδες...»

«Είναι νύχτα! Ο κόσμος θέλει να κοιμηθεί.»

Το καραβάνι ξεκίνησε με την αυγή, όπως ήταν προκαθορισμένο, και ταξίδεψε νότια, με τα ψηλά, ξερά βουνά να βρίσκονται ανατολικά του και αριστερά των οχημάτων, που οι μεγάλοι τροχοί τους άλλοτε τίνιζαν άμμο, άλλοτε τσάκιζαν μικρές πέτρες, άλλοτε έκαναν και τα δύο συγχρόνως.

Επόμενη στάση ήταν η Νουρασέκ, στην αρχή του Κρυστάλλου Τόπου, μια πόλη των Λευκών, στην οποία έφτασαν περίπου μιάμιση ώρα προτού οι ήλιοι της τέταρτης Σκιερής Ημέρας μεσουρανήσουν. Το

μέρος δεν είχε τρομερές διαφορές από την Ούσλετ: η Νουρασέκ ήταν περιτειχισμένη, και τα ψηλά οικοδομήματα ήταν σπάνια, αν και όχι ανύπαρκτα.

Στο κέντρο της πόλης, υπήρχε μια όαση, γύρω από την οποία είχε χτιστεί η υπόλοιπη Νουρασέκ, και εκεί ήταν που ο Κέλκιλ οδήγησε τα οχήματα του караβανιού του, για να σταματήσουν κάτω από πλούσια δέντρα, σ'έναν χώρο στάθμευσης στρωμένο με μαλακή άμμο. Κατέβηκαν όλοι από τα φορτηγά, και ο Κέλκιλ πρόσταξε να ξεφορτώσουν ορισμένη από την πραμάτεια και να τη μεταφέρουν στην αγορά της πόλης, η οποία δε βρισκόταν μακριά από την όαση. Κάποιοι από τους μισθοφόρους πήγαν μαζί με τον έμπορο, κάποιοι έμειναν πίσω, κοντά στα οχήματα. Ο Ανδρόνικος και οι σύντροφοί του ήταν ανάμεσα στους δεύτερους· ο Κάβμικ και ο Ναβόνρι ανάμεσα στους πρώτους.

Ο Δάρυλμος έδειξε ένα κιόσκι που βρισκόταν πλάι στα δροσερά νερά της όασης, και πρότεινε να πάνε εκεί. Οι επαναστάτες συμφώνησαν, και, όταν ήταν στο κιόσκι, ο Ράθνης αγόρασε σ'όλους ένα ποτό που ονομαζόταν *κράσνετ* και ήταν παχύρευστο (και λιγάκι βαρύ στην κοιλιά) αλλά δροσιστικό.

«Τι επιλογές έχουμε;» ρώτησε ο Ανδρόνικος τον Ράθνη, πίνοντας μια γουλιά απ'το ποτό του. Δε χρειαζόταν να διευκρινίσει σε τι αναφερόταν.

«Υπάρχει ένα μέρος κάτω από μια σκάλα. Εκεί θα βρούμε αυτό που ζητάμε.»

«Θα μας οδηγήσεις;»

Ο Ράθνης ένευσε, κι αφού τελείωσαν τα ποτά τους, έφυγαν από το κιόσκι.

Η Ιωάννα έριξε μια ματιά πίσω τους, για να δει μήπως η Σάθρα τούς ακολουθούσε πάλι· αλλά η μισθοφόρος δεν είχε φύγει από τη θέση της κοντά στα οχήματα του караβανιού.

«Μας κοιτάζουν περίεργα,» παρατήρησε ο Δάρυλμος, καθώς κατὰ δύνονταν μέσα στους δρόμους της Νουρασέκ, που έκαναν πολλά σκαμπανεβάσματα, σαν το έδαφος όπου ήταν χτισμένη η πόλη να ήταν ανώμαλο.

«Οι περισσότεροι από μας είναι μαύροι,» εξήγησε ο Ράθνης. «Ωστόσο,» πρόσθεσε, καθησυχαστικά, «είμαι βέβαιος πως οι ντόπιοι καταλαβαίνουν ότι δεν είμαστε παρά εξωδιαστασιακοί ταξιδιώτες και, επομένως, περαστικοί.»

Καθώς διέσχιζαν μερικά μπλεγμένα στενωρύμια, άκουσαν μια βρισιά στην Κοινή Γλώσσα της Αρβήντλια, η οποία, ουσιαστικά, σήμαινε παρείσακτοι, αλλά με την πιο άσχημη δυνατή έννοια: ανεπιθύμητοι, βρώμικοι, ελεεινοί, μολυσμένοι. Και είχε έρθει από το στόμα ενός παιδιού που αποκλείεται να ήταν πάνω από δεκατριών χρονών. Οι επαναστάτες στράφηκαν, και είδαν το αγόρι να τους ατενίζει μέσα από ένα σοκάκι, μαζί με κάμποσα άλλα παιδιά της ηλικίας του. Όλα τους κρατούσαν πέτρες στα χέρια, κι άρχισαν να τις εκτοξεύουν καταπάνω στους ξένους, συνεχίζοντας να βρίζουν.

Οι επαναστάτες έτρεξαν, για ν'απομακρυνθούν, καθώς τους κυνηγούσε η λίθινη βροχή. Μια πέτρα βρήκε τον Σέλιρ'χοκ στο κεφάλι, ευτυχώς χωρίς να τον τραυματίσει ή να καταστρέψει τη μάσκα του. Μια άλλη πέτρα βρήκε τον Ανδρόνικο στον ώμο, και μια ακόμα την Ιωάννα στην πλάτη.

«Εσύ δεν είπες πως θα καταλάβουν ότι είμαστε ξένοι κι επομένως όλα θα πάνε καλά;» μούγκρισε ο Δάρυλμος στον Ράθνη.

«Ηρέμησε,» του αποκρίθηκε εκείνος· «παιδιά είναι.»

«Λυπάμαι που σ'το λέω, φίλε μου, αλλά σ'αυτή τη διάσταση πρέπει να κάνετε κάτι για το σύστημα διαπαιδαγώγησής σας!»

«Γιατί;»

«Μα, πετάνε πέτρες!»

«Εξασκούνται στο σημάδι, λοιπόν.»

«Επάνω μας;»

«Φτάσαμε,» είπε ο Ράθνης.

«Τι;»

Ο Ράθνης, αγνοώντας τον Δάρυλμο, πλησίασε μια πλατιά, πέτρινη σκάλα, που οδηγούσε σε μια γέφυρα. Δεν την ανέβηκε, όμως· έσκυψε, μπαίνοντας από κάτω της.

Ο Ανδρόνικος τον ακολούθησε, κάνοντας νόημα στους υπόλοιπους να περιμένουν.

Η Ιωάννα πήρε τον Πρίγκιπα στο κατόπι, μη δίνοντας σημασία στο νόημά του.

Εκείνος στράφηκε να την κοιτάξει. «Νομίζω πως είπα να μείνετε πίσω.»

«Υπέθεσα ότι δεν ίσχυε για μένα.»

«Οι υποθέσεις σου με εκπλήσσουν.»

«Ίσως να είναι επικίνδυνα εδώ,» είπε η Ιωάννα, σοβαρά.

Το μέρος εμπρός τους ήταν κατασκότεινο και βαθύ, σαν κάποιο σπήλαιο, και, αναμφίβολα, εκτεινόταν πέραν των πλατιών σκαλοπατιών, μέσα σε κάποιο εγκαταλειμμένο, μάλλον, οικοδόμημα. Σ'ορισμένα σημεία, αναμμένα φανάρια ή μικρές φωτιές διέλυαν το πυκνό σκοτάδι.

Ο Ράθνης έγνεψε στον Ανδρόνικο και την Ιωάννα να έρθουν μαζί του, και προχώρησε, σκυφτός, γιατί το ταβάνι εδώ ήταν χαμηλό.

Πήγε αριστερά, πλησιάζοντας ένα από τα φωτεινά σημεία, που, συνολικά, ήταν τρία, μπορούσαν να δουν ο Απολλώνιος Πρίγκιπας και η Μαύρη Δράκαινα.

Ένα παιδί καθόταν πλάι στο φανάρι, λευκόδερμο και της ίδιας ηλικίας μ'αυτά που τους είχαν πετροβολήσει. Έφτιαχνε χάντρες από πολύχρωμα κορδόνια· τα χεράκια του ήταν πληγιασμένα απ'τη δουλειά. Έστρεψε τα ολοστρογγυλά μάτια του επάνω τους με περιέργεια, όχι με φόβο.

«Γεια θαθ,» είπε. Το ένα του μάγουλο ήταν μελανιασμένο, σαν κάποιος να το είχε πρόσφατα σφαλιαρίσει.

«Αναζητώ το λευκό φως κάτω από τη σκάλα του σκότους,» του είπε ο Ράθνης.

«Τα βήματά θου κάνε αργά κι έχει το βλέμμα θου θτιθ θκίεθ,» αποκρίθηκε το παιδί. «Φτιάχνω κομποθοκίνια, κύριε· τι θέλεις;»

«Πρέπει να μιλήσω σ'έναν δικό μας άνθρωπο, να τον ρωτήσω κάποια πράγματα.»

«Θα έλθει να θε βρει. Πώθ θε λένε;»

Ο Ράθνης τού είπε το ψεύτικο όνομα που είχαν δώσει και στον Κέλκιλ και τους μισθοφόρους του. «Στην Όαση θα είμαι. Στο κιόσκι.» Έβγαλε την κουκούλα της κάπας του. «Δες με καλά, και πες του να με ψάξει.»

Ο μικρός ένευσε, κοιτάζοντας τον Ράθνη.

Ο Ράθνης ξανάβαλε την κουκούλα του. «Επίσης, πες του να βιαστεί· δε θα είμαι εκεί όλη μέρα.»

Και, με τούτα τα λόγια, έφυγε.

Ο Ανδρόνικος κι η Ιωάννα τον ακολούθησαν, και βγήκαν κάτω από την πέτρινη γέφυρα. Οι άλλοι τούς περίμεναν έξω.

«Δε συναντήσατε τίποτα απρόοπτο...» είπε η Άνμα.

«Όχι,» απάντησε ο Ανδρόνικος. «Επιστρέφουμε στο κιόσκι· θα έρθουν να μας βρουν, σύντομα.»

«Κι αυτή τη φορά, προτείνω να πάμε από μεγάλους δρόμους,» τόνισε ο Δάρυλμος. «Πιστεύω, εκεί υπάρχει μικρότερη πιθανότητα να μας λιθοβολήσουν!»

Ο Δάρυλμος αποδείχτηκε ότι είχε δίκιο.

Και, κατά το μεσημέρι, ενώ βρίσκονταν στο κιόσκι, μια βοϊδάμαξα, φορτωμένη με βαρέλια, σταμάτησε εκεί κοντά. Πλάι στον αμαξά καθόταν μια γυναίκα, η οποία κατέβηκε και ζύγωσε την Όαση. Ήταν λευκόδερμη και λυγρή, και τα μαλλιά της ήταν μαύρα και κομμένα στους ώμους. Φορούσε γκριζο φόρεμα, σανδάλια, και πλατύγυρο καπέλο. Από τη ζώνη της κρεμόταν ένα μαχαίρι μέσα σε παλιό, τριμμένο δερμάτινο θηκάρι.

Μπήκε στο κιόσκι και κοίταξε τριγύρω, ψάχνοντας για κάποιον αλλά χωρίς να το δείχνει υπερβολικά. Αν δεν περίμενες να σε αναζητήσουν, ή αν δεν ήσουν κατάσκοπος ή Μαύρη Δράκαινα, δε θα σου έκανε εντύπωση. Η γυναίκα θα μπορούσε απλά να ψάχνει και θέση να καθίσει.

Εντοπίζοντας τον Ράθνη, τον πλησίασε.

Και είπε το ψεύτικο όνομά του.

«Ο ίδιος,» αποκρίθηκε εκείνος, που καθόταν παράμερα από τους άλλους, μαζί με τον Ανδρόνικο, πίνοντας ένα ποτήρι μπίρα ο καθένας. «Κι εσύ ποια είσαι;»

«Νίρνιφα, με λένε. Μου είπαν ότι με ζητησες, κάτω από τη σκάλα.» Και η γυναίκα έριξε ένα βλέμμα στον Ανδρόνικο.

«Φίλος είναι,» της είπε ο Ράθνης. «Πολύ καλός φίλος. Ψάχνουμε για έναν άνθρωπο: δικό μας.»

Η Νίρνιφα ένευσε. «Αν μπορώ να βοηθήσω...»

«Αρίσταρχος, ονομάζεται. Ξέρουμε ότι πέρασε από την Αρβήντλια. Τον έχεις υπόψη σου;»

«Όχι.» Η Νίρνιφα έβγαλε ένα τσιγάρο μέσα απ'το φόρεμά της και το άναψε.

Ο Ράθνης τής περιέγραψε τον Αρίσταρχο.

Η Νίρνιφα κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Μπορείς να ρωτήσεις αν πέρασε από τη Νουρασέκ; Είναι πολύ σημαντικό. Ο ίδιος ο Πρίγκιπας ενδιαφέρεται γι'αυτόν.» Δε χρειαζόταν να διευκρινίσει σε ποιον Πρίγκιπα αναφερόταν· όταν οι επαναστάτες μιλούσαν για τον Πρίγκιπα, ήξεραν ότι αναφέρονταν στον Ανδρόνικο.

«Πού θα σε βρω;» ρώτησε η Νίρνιφα.

«Εδώ,» απάντησε ο Ράθνης. «Λογικά, πρέπει να μείνω μέχρι το απόγευμα. Μετά, ίσως φύγω από την πόλη.»

«Εντάξει. Θα προσπαθήσω να κάνω γρήγορα.»

Η Νίρνιφα βγήκε από το κιόσκι και την είδαν να επιστρέφει στη βοϊδάμαξα. Ο αμαξάς μαστίγωσε τα κερασφόρα βόδια κι αυτά ξεκίνησαν.

Οι επαναστάτες δεν έμειναν στο κιόσκι, για να μη δίνουν στόχο, σε περίπτωση που κάποιος πράκτορας της Παντοκράτειρας παρακολουθούσε· μετά από λίγο, έφυγαν, επιστρέφοντας στα φορτηγά του Κέλκιλ. Οι περισσότεροι μισθοφόροι που δεν είχαν τώρα βάρδια είχαν αρχίσει να πηγαίνουν σ'ένα κοντινό πανδοχείο για να φάνε. Οι επαναστάτες αποφάσισαν να τους μιμηθούν. Ωστόσο, ένας έπρεπε να μείνει πίσω, για να βλέπει μήπως επιστρέψει η Νίρνιφα.

Η Ιωάννα προθυμοποιήθηκε να μείνει, και περίμενε, καθισμένη στα σκαλοπάτια μιας εισόδου του φορτηγού και καπνίζοντας το ένα τσιγάρο μετά το άλλο.

«Καπνίζεις πολύ,» της είπε ο Λεονάρδος, που στεκόταν παραδίπλα, πίνοντας έναν χυμό που είχε αγοράσει από το κιόσκι. Το αναψυκτικό

ήταν μέσα σ'ένα κρυστάλλινο ποτήρι, όπως και όλα τα ποτά που πρόσφερε το κιόσκι. (Κρυστάλλου Τόπος, είχε σκεφτεί η Ιωάννα, όταν το πρωτοπρόσεξε. Μάλλον ο κρύσταλλος είναι ντόπιος.) «Σε παρατήρησα και όσο ταξιδεύαμε. Θα σε σκοτώσει στο τέλος.»

«Στο τέλος, ίσως,» του αποκρίθηκε η Ιωάννα. «Αλλά όχι τώρα.»

Ο Λεονάρδος γέλασε, και ήπια μια γουλιά απ'το ποτήρι του.

Η Νίρνιφα δεν παρουσιάστηκε.

Ο Ανδρόνικος κι οι άλλοι επέστρεψαν από το πανδοχείο, για να κάνουν παρέα στην Ιωάννα· και ο Πρίγκιπας τής έφερε ένα τυλιχτό φαγητό του χειριού.

Ο Ράθνης πήγε πάλι στο κιόσκι, όταν οι ήλιοι είχαν αρχίσει να γέρνουν προς τα δυτικά.

Η Νίρνιφα δεν ήρθε, αυτή τη φορά, επάνω σε βοϊδάμαξα· ήρθε μόνη της, και από διαφορετική μεριά, διασχίζοντας την Όαση και ξεπροβάλλοντας ανάμεσα από τα φυτά, προτού μπει στο κιόσκι.

Ο Ανδρόνικος την είδε να πηγαίνει κοντά στον Ράθνη, να μιλά μαζί του, και να κάθονται εκεί, για κάποια ώρα, πίνοντας. Προφανώς, το τελευταίο δεν ήταν απαραίτητο· το έκαναν για τα μάτια των περιέργων.

Όταν η Νίρνιφα έφυγε, ο Ράθνης επέστρεψε στους συντρόφους του και κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Τίποτα;» είπε η Άνμα·ταρ. «Δεν τον έχουν καν ακούσει;»

«Τίποτα. Δεν πρέπει να πέρασε από δω· ή, αν πέρασε, δεν είχε καμία επαφή με τους τοπικούς επαναστάτες.»

Καθώς βράδιαζε, ο Κέλκιλ ανακοίνωσε ότι είχε ολοκληρώσει τις αγοραπωλησίες του στη Νουρασέκ και ότι έπρεπε να φύγουν απόψε, παρότι έμοιαζε πιο άρρωστος απ'ό,τι συνήθως: έβηχε συχνά-πυκνά κι έδειχνε να μη μπορεί ν'αναπνεύσει ελεύθερα, ενώ σκούπιζε τα μάτια του μ'ένα μαντήλι, σα να γέμιζαν τσίμπλες κάθε λίγο και λιγάκι.

«Ελπίζω,» μουρμούρισε η Άνμα, «να μη μας μείνει στο δρόμο.»

Οι επαναστάτες μπήκαν στο όχημα που φρουρούσαν μαζί με τους άλλους τέσσερις μισθοφόρους, και το караβάνι σύντομα ξεκίνησε,

βγαίνοντας από τη Νουρασέκ και κατευθυνόμενο νοτιοανατολικά, με τα φώτα του αναμμένα, να σχίζουν το αυξανόμενο σκοτάδι των ερήμων της Αρβήντλια.

Μετά από δύο και κάτι ώρες, έφτασαν κοντά στο μεγάλο άνοιγμα του εδάφους που ονομαζόταν Κρυστάλλινο Φαράγγι. Τα οχήματά τους κυλούσαν τώρα πλάι του και, κοιτάζοντας από τα παράθυρα, οι επιβαίνοντες μπορούσαν να δουν τα βάθη του να... γυαλίζουν. Γιατί, στα τοιχώματά του, φύτεωναν κρυσταλλικοί σχηματισμοί, που αντανακλούσαν το φως των πράσινων φεγγαριών της Αρβήντλια και τα φώτα των φορτηγών του караβανιού· αλλά πολλοί απ'αυτούς εξέπεμπαν και δικό τους φως: έναν φασματικό φωσφορισμό που τους διέγραφε μαγευτικά μέσα στη νύχτα.

Μια ώρα ακόμα τα οχήματα κυλούσαν πλάι στο φαράγγι και, έπειτα, πλησίασαν μια πόλη που ήταν οικοδομημένη στο χείλος του, και που εμπρός της υπήρχε μια πελώρια γέφυρα, η οποία περνούσε πάνω από το Κρυστάλλινο Φαράγγι και κατέληγε στη νότιά του μεριά, όπου διακρίνονταν τα φώτα μιας άλλης πόλης.

«Η γέφυρα είναι φυσική,» είπε ο Ράθνης στους συντρόφους του. «Η πόλη που ζυγώνουμε ονομάζεται Ντίλκνα-μερ. Αυτή που βλέπετε αντίκρυ είναι η συνέχειά της, και ονομάζεται Ντίλκνα-σερ. Άνω Ντίλκνα και Κάτω Ντίλκνα.»

«Το πρώτο όμορφο θέαμα που είδα σε τούτη την ξερή διάσταση,» σχολίασε ο Δάρυλμος, κοιτάζοντας έξω απ'το παράθυρο. Και προς τον Ράθνη: «Με το συμπάθιο, αγαπητέ.»

Ο Αρβήντλιος έμεινε σιωπηλός.

Το караβάνι σταμάτησε μπροστά στην πύλη της Ντίλκνα-μερ, ζητώντας άδεια να περάσει. Ο Κέλκιλ βγήκε και μίλησε με τους φρουρούς για μερικά λεπτά. Η πύλη άνοιξε, και τα οχήματα μπήκαν μετά από έναν σύντομο έλεγχο από Παντοκρατορικούς στρατιώτες.

Μέσα στην πόλη, στάθμευσαν σ'ένα γκαράζ, και ο Κέλκιλ οδήγησε τους μισθοφόρους του (όσους δεν έμειναν πίσω, για να φρουρούν τα φορτηγά και τα εμπορεύματα) σ'ένα πανδοχείο εκεί κοντά, το οποίο ονομαζόταν «Ο Μεγάλος Κρύσταλλος». Στην τραπεζαρία του, υπήρχε ένα πελώριο κομμάτι κρύσταλλο που λαμπύριζε.

Ο Ανδρόνικος και οι σύντροφοί του κάθισαν σ'ένα από τα πέτρινα τραπέζια και έφαγαν βραδινό. Ύστερα, έκλεισαν τρίκλινα δωμάτια και πήγαν για ύπνο.

Ο Ράθνης μοιραζόταν το ίδιο κατάλυμα με τον Ανδρόνικο και την Ιωάννα, και ο Πρίγκιπας τον ρώτησε πού θα πήγαιναν αύριο για να πάρουν πληροφορίες.

«Στα βάθη του φαραγγιού,» απάντησε ο Αρβήντλιος, και ξάπλωσε στο στρώμα του, μοιάζοντας με λύκο που είχε αποφασίσει ότι η ημέρα τον είχε κουράσει και ήταν πια ώρα να κοιμηθεί.

• 4 •

Πρώι της πέμπτης Σκιερής Ημέρας, και οι σκιές ήταν πυκνές στο Κρυστάλλινο Φαράγγι, δημιουργώντας ένα εξώκοσμο θέαμα ανάμεσα στους φωσφορίζοντες κρυστάλλους που φύτρωναν από τα τοιχώματά του.

Ο Κέλκιλ είχε σηκωθεί από την αυγή, ξυπνώντας και τους μισθοφόρους του, και είχε πιάσει δουλειά: διαπραγματεύσεις με λιανοπωλητές, διανομείς, και χοντρέμπορους, στη Ντίλκνα-μερ αλλά και απέναντι, στη Ντίλκνα-σερ, διασχίζοντας τη μεγάλη, φυσική γέφυρα του φαραγγιού.

Ο Ανδρόνικος και οι σύντροφοί του δεν τον ακολουθούσαν μέσα στις πόλεις –που κατοικούνταν από Λευκούς–, αλλά ούτε περίμεναν στα οχήματα. Ο Ράθνης είχε πει ότι θα τους οδηγούσε στα βάθη του φαραγγιού, και τώρα εκπλήρωνε την υπόσχεσή του. Τους έβγαλε από τη Ντίλκνα-μερ και ακολούθησε ένα μονοπάτι που κατηφόριζε ανάμεσα σε μικρούς, γυαλιστερούς κρυστάλλους, οι οποίοι φύτρωναν σαν λουλούδια γύρω του.

«Πού ακριβώς βρίσκεται ο σύνδεσμός μας;» ρώτησε η Άνμα'ταρ.

«Θα δεις, μάγισσα,» απάντησε ο Ράθνης.

«Αν δε λαθεύω,» είπε ο Ανδρόνικος, καθώς έφταναν σ'ένα σημείο του μονοπατιού όπου υπήρχε καλή θέα προς τα βάθη του φαραγγιού,

«εδώ είναι τα ορυχεία κρυστάλλων, τα οποία ελέγχονται από τις δυνάμεις της Παντοκράτειρας.»

Και οι σύντροφοί του δε χρειαζόνταν να βασιστούν μονάχα στα λόγια του, καθώς, από εκεί όπου τώρα στέκονταν, μπορούσαν άνετα να ατενίσουν ένα σωρό εργάτες που δούλευαν επάνω σε μια πλαγιά του φαραγγιού, πλούσια σε κρυστάλλους. Οι περισσότεροι ήταν Μελανοί και ημίγυμνοι, δεν μπόρεσαν παρά να παρατηρήσουν οι επαναστάτες. Οι Παντοκρατορικοί που επιτηρούσαν, με τις άσπρες στρατιωτικές στολές τους, έκαναν έντονη αντίθεση ανάμεσά τους.

«Δούλοι;» είπε η Άνμα'ταρ.

«Ναι,» απάντησε ο Ράθνης, καθώς συνέχιζαν να κατεβαίνουν το μονοπάτι και, προς το παρόν, η θέα των εργατών μειωνόταν.

«Από πού; Γίνεται πόλεμος; Επιδρομές;»

«Συνεχώς γίνεται πόλεμος, Άνμα,» παρενέβη ο Ανδρόνικος. «Στην Αρβήντλια είμαστε. Οι Μελανοί και οι Λευκοί ποτέ δεν παύουν να πολεμούν.»

«Ναι, αλλά... τόσοι δούλοι... Από πού προέρχονται; Σίγουρα, οι Παντοκρατορικοί έχουν βάλει το χέρι τους.»

Ο Ράθνης κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Τα ορυχεία κρυστάλλων υπήρχαν από πολύ πριν έρθουν οι Παντοκρατορικοί, και από τότε χρησιμοποιούνταν δούλοι. Τους μαζεύουν, κυρίως, από τον Ηλίου Τόπο και τον Γιγάντων Τόπο.»

«Γιγάντων Τόπος;» είπε ο Δάρυλμος. «Πού είν' αυτός;»

«Νότια από δω. Δε θα περάσουμε.»

«Και υπάρχουν γίγαντες εκεί;»

«Μόνο στους θρύλους.» Ο Ράθνης ανασήκωσε τους ώμους. «Ίσως κάποτε να υπήρχαν και στην πραγματικότητα· ποιος ξέρει; Και τι σημασία έχει, τώρα πλέον;» Η κουβέντα έμοιαζε να τον έχει κουράσει· προτιμούσε να μη λέει πολλά. Ή ίσως αυτά τα θέματα να ήταν τόσο κοινότοπα για εκείνον, που τον έκαναν να βαριέται.

Η Ιωάννα είπε, καθώς έστριβαν σε μια διακλάδωση του μονοπατιού: «Καλύτερα να μην πλησιάσουμε τα ορυχεία, εκτός αν είναι τελείως απαραίτητο.» Διέσχιζαν τώρα ένα δάσος από ψηλούς, λιγνούς κρυστάλλους, ορισμένοι απ'τους οποίους έμοιαζαν επικίνδυνοι, σαν ρομφαίες. Το αλλόκοτο φως της Σκιερής Ημέρας τούς έκανε να γυαλί-

ζουν εφιαλτικά. «Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας, αναμφίβολα, θα παρακολουθούν το μέρος. Ίσως ήδη να μας έχουν δει.»

«Μάλλον, ναι, θα μας έχουν δει, Ιωάννα,» αποκρίθηκε ο Ράθνης· «αλλά δεν πειράζει.»

Η Μαύρη Δράκαινα τον ατένισε ερωτηματικά μέσα απ'τη σκιά της κουκούλας της.

Ο Ράθνης δε γύρισε να την κοιτάξει. «Ο άνθρωπος στον οποίο πηγαίνουμε δέχεται κάμποσες επισκέψεις. Είναι σαμάνος. Μάντης. Σοφός. Τον λένε Καλθάρη.»

Βγήκαν απ'το κρυσταλλικό δάσος και περπάτησαν σ'ένα μονοπάτι που ήταν ολίγο επικίνδυνο, καθώς το φάρδος του ήταν μόλις ενάμιση μέτρο, και από τη μια του μεριά βρισκόταν το τοίχωμα του φαραγγιού, ενώ από την άλλη κρημνός. Κι αν έπεφτες από εκεί, θα κατρακυλούσες για πολλά μέτρα επάνω στην απότομη πλαγιά, η οποία ήταν γεμάτη μυτερούς κρυστάλλους. Πιθανώς, θα σκοτωνόσουν.

Δε χρειάστηκε, ωστόσο, ν'ακολουθήσουν το μονοπάτι για πολύ. Σύμφωνα, ο Ράθνης μπήκε σε μια σπηλιά και οι υπόλοιποι μαζί του. Το μέρος ήταν τυλιγμένο στο σκοτάδι, χωρίς να υπάρχει καμία εστία φωτός· και το ασθενικό φως της Σκιερής Ημέρας, που ερχόταν απέξω, δεν ήταν παρά αρκετό για να φωτίζει τρία βήματα στο εσωτερικό της σπηλιάς.

Η Ιωάννα έκανε ν'ανάψει φακό, αλλά ο Ράθνης τη σταμάτησε, αγγίζοντάς της το μπράτσο και κουνώντας το κεφάλι. Η Μαύρη Δράκαινα επέστρεψε τον φακό στην τσέπη της.

«Καλθάρη!» φώναξε ο Ράθνης, και η φωνή του ακούστηκε ν'αντηχεί: το σπήλαιο είναι βαθύ, λοιπόν, συμπέρανε η Ιωάννα.

Καμια απόκριση δεν ήρθε.

«Καλθάρη!»

«Σας περιμένω;» αντήχησε μια αντρική φωνή, που φανέρωνε άτομο ηλικιωμένο. Ήταν δύσκολο, όμως, να καθορίσει κανείς από πού ακριβώς προερχόταν. Κι ετούτο ανησύχησε την Ιωάννα· μια Μαύρη Δράκαινα μπορούσε εύκολα να εντοπίσει τη θέση κάποιου από θορύβους και μόνο. Αυτή η σπηλιά διαστρεβλώνει τους ήχους.

«Σε σκοτεινά μέρη έχουμε βαδίζει για να φτάσουμε εδώ, Γέροντα,» είπε ο Ράθνης –και η Ιωάννα ήταν βέβαιη πως επρόκειτο για σύνθημα.

«Ακολουθήστε το φως μου, τότε.» Ακόμα ένα σύνθημα, και η φωνή εξακολουθούσε να φτάνει περίεργα στ'αφτιά τους.

Ένα μέρος του σκοταδιού διαλύθηκε από φως, που εκπεμπόταν από έναν κρυσταλλικό σχηματισμό στο ταβάνι. Κανένας δε φαινόταν κοντά του, και η Ιωάννα αναρωτήθηκε πώς αυτός ο σαμάνος είχε κάνει τους κρυστάλλους να φωτίσουν ενώ, πριν από λίγο, ήταν σκοτεινοί.

Ο Ράθνης ακολούθησε το φως, και οι υπόλοιποι ακολούθησαν τον Ράθνη. Κατέβηκαν μέσα σε μια στενή σήραγγα και, στο βάθος, ατένισαν κι άλλους φωτεινούς κρυστάλλους. Πήγαν προς τα εκεί, κι έφτασαν σε μια σπηλιά που, μάλλον, ήταν πολύ μικρότερη από την προηγούμενη.

Στο κέντρο της καθόταν, οκλαδόν, ένας γέρος. Το δέρμα του ήταν κατάλευκο και το κεφάλι του ξυρισμένο· στο πρόσωπό του φύτρωνε μια πλούσια, γκριζα γενειάδα που έφτανε ως την κοιλιά του. Τομάρια ζώων τον έντυναν. Γύρω του, κρύσταλλοι προεξείχαν από το έδαφος, σχηματίζοντας έναν δακτύλιο και φωτίζοντας. Το δεξί του χέρι έτριβε, αργά, έναν απ'τους κρυστάλλους, σαν αυτός να μπορούσε να αντληφτεί το άγγιγμά του.

«Καλθάρη...»

Το βλέμμα του γέροντα ήταν ήρεμο, στωικό. «Ράθνη. Η όψη σου είναι κρυμμένη, αλλά η φωνή σου όχι. Ούτε το βήμα σου. Η νυχτερίδα δε χρειάζεται μάτια για να δει.»

Ο Ράθνης μειδίασε. «Αναγκαιότητα του επαγγέλματος, Γέροντα.» Άγγιξε το μάγουλο της μάσκας που του είχε φτιάξει ο Δάρυλμος. «Κι ευτυχώς που οι πράκτορες της Παντοκράτειρας δεν είναι νυχτερίδες.»

«Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας είναι τυφλοί, φίλε μου. Ούτε βλέπουν ούτε ακούνε.»

Μακάρι αυτό να ήταν αλήθεια, γέρο... σκέφτηκε η Ιωάννα, αλλά έμεινε σιωπηλή.

«Γιατί είσαι εδώ, λοιπόν;» ρώτησε ο Καλθάρης.

«Αναζητούμε κάποιον.»

«Αναζητάτε...» Ο σαμάνος ατένισε τους συντρόφους του Ράθνη, που στέκονταν πίσω και γύρω του. Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος ήταν δεξιά του Αρβήντλιου, η Ιωάννα αριστερά.

«Όπως καταλαβαίνεις, είναι φίλοι.»

«Ποιον αναζητάτε;»

Ο Ανδρόνικος ήταν που απάντησε: «Έναν άντρα ο οποίος ονομαζόταν Αρίσταρχος. Άνθρωπός μας, που πέρασε από την Αρβήντλια, πήγε στη Διάσταση του Φωτός, κι εκεί πέθανε.»

«Το ένα απ'αυτά δεν το ξέρεις, όποιος κι αν είσαι,» παρατήρησε ο Καλθάρης. «Το ότι πέρασε από την Αρβήντλια το υποθέτεις, σωστά;»

«Σωστά. Αλλά έχει καμια σημασία;»

Ο Καλθάρης δεν αποκρίθηκε.

«Έχεις ακούσει τ'όνομα του Αρίσταρχου;» τον ρώτησε ο Ράθνης.

«Φοβάμαι πως όχι. Δεν τον γνωρίζω.»

Ο Ανδρόνικος περιέγραψε τον Αρίσταρχο στον σαμάνο.

«Δεν τον έχω δει,» δήλωσε εκείνος.

Ο Ράθνης τον ρώτησε: «Ποιος θα μπορούσε να μας βοηθήσει;»

«Κάποιος που τον είχε δει,» είπε ο Καλθάρης. «Είναι σημαντικό να εντοπίσετε τα ίχνη ενός νεκρού;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Πολύ σημαντικό.»

«Θα ειδοποιήσω κάποιους ανθρώπους, τότε. Πού μπορούν να σας βρουν για να σας μιλήσουν;»

«Στον Μεγάλο Κρύσταλλο μένουμε,» είπε ο Ράθνης. «Θα έχουμε απάντηση ως το βράδυ;»

«Μετά, θα φύγετε;»

«Κατά πάσα πιθανότητα. Εκτός αν πιστεύεις πως υπάρχει λόγος να μείνουμε, πως θα μας βρεις τα ίχνη του Αρίσταρχου.»

«Θα έχετε τις απαντήσεις που ζητάτε μέχρι να σουρουπώσει,» υποσχέθηκε ο σαμάνος.

Το μεσημέρι, ένας νάνος μπήκε στον Μεγάλο Κρύσταλλο και βάδισε ανάμεσα στα πέτρινα τραπέζια, με ανάλαφρο βήμα και έχοντας το κοντό ραβδί του κάτω απ'τη μασκάλη. Ήταν Λευκός και είχε καστανά, αραιά μαλλιά· τα μούσια του ήταν άγρια και το ίδιο αραιά. Το ντύσιμό του μπορεί να φανέρωνε ταξιδιώτη, αλλά και πέννητα· για πλούσιος, πάντως, δεν έμοιαζε.

Έβγαλε ένα κατακόκκινο μαντήλι και σκούπισε το μέτωπό του (που, αν κάποιος παρατηρούσε, θα έβλεπε ότι δεν ήταν και τόσο ιδρωμένο). Το σύνθημα.

Ο Ανδρόνικος έριξε την άδεια πήλινη κούπα του στο πάτωμα, και καταράστηκε τον Μόρμαμ, σκύβοντας να την πιάσει. Η απάντηση στο σύνθημα.

Ο νάνος πλησίασε τον Πρίγκιπα της Απολλωνίας και τον χαιρέτησε να ήταν παλιοί γνωστοί. «Να καθίσω;» ρώτησε.

«Κάτσε,» του αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. Και φώναξε στη σερβιτόρα να γεμίσει πάλι την κούπα του με μπίρα και να φέρει μια κούπα μπίρα και στον νάνο.

Όταν τα ποτά είχαν έρθει, ο νάνος ήπие βαθιά, έριξε μια ματιά στον Ράθνη, που καθόταν δεξιά του Ανδρόνικου, και μια ματιά στην Ιωάννα, που καθόταν αριστερά, και είπε: «Δεν τον ξέρω το φίλο σας, ούτε έχω ξανακούσει τ'όνομά του. Έχω, όμως, ακούσει μια φήμη από άλλους φίλους, ότι ένας άνθρωπός μας έφτασε στον Άμμου Τόπο, κυνηγημένος από κάποιους και ζητώντας εφόδια για να συνεχίσει. Βασικά πράγματα: νερό, φαγητό, τέτοια. Τον θυμούνταν οι φίλοι μου επειδή τους έκανε αίσθηση η βιάση του.»

«Στον Άμμου Τόπο, ε;...» είπε ο Ράθνης, σκεπτικά.

Ο νάνος ένευσε προς το μέρος του. Και συνοφρυώθηκε. «Για στάσου, ρε αλήτη... Κάτι μού θυμίζει η φωνή σου...»

«Μου φαίνεται πως όλοι έχετε τ'αφτιά του λύκου εδώ, στο Κρυστάλλινο Φαράγγι. Ή, μήπως, σ'το είπε ο σαμάνος;»

«Μα το σκελετωμένο τομάρι του Σέλεντουρ, δε μου είπε τίποτα για σένανε.»

«Ο Ράθνης είμαι, Έθραβελ.»

Ο νάνος γούρλωσε τα μάτια. «Και τι φάτσα είν'αυτή, ρε;»

Ο Ράθνης μειδίασε. «Τα παράπονά σου στον δημιουργό. Αλλά όχι τώρα,» τόνισε.

Ο Έθραβελ τελείωσε τη μπίρα του με μια μεγάλη γουλιά. «Καλώς.»

Δύο ώρες μετά το μεσημέρι, ένας άλλος Αρβήντλιος επαναστάτης ήρθε να τους βρει, χωρίς να χρησιμοποιήσει κανένα σύνθημα. Είδε τον Ανδρόνικο, την Ιωάννα, και τον Ράθνη να κάθονται μαζί και τους πλησίασε· ο Καλθάρης πρέπει να του είχε δώσει τις περιγραφές τους. Τους είπε μια κωδική φράση κι εκείνοι τού απάντησαν όπως όφειλαν.

Ο άντρας –ένας ψηλός, γεροδεμένος Λευκός με ξανθά, μακριά μαλλιά– κάθισε στο τραπέζι τους, συστήθηκε ως Βαθλάμης, και τους είπε ότι δεν ήξερε τίποτα για τον Αρίσταρχο: ούτε είχε ακούσει γι'αυτόν, ούτε τον είχε συναντήσει. Δυστυχώς.

Ο Ανδρόνικος τον ευχαρίστησε που είχε έρθει να τους βρει, κι εκείνος, μετά από λίγο, έφυγε απ'τον Μεγάλο Κρύσταλλο.

«Τουλάχιστον, έχουμε ένα στοιχείο,» είπε η Ιωάννα. «Είναι μακριά αυτός ο Άμμου Τόπος;» Κοίταξε τον Ράθνη.

Εκείνος άνοιξε τον χάρτη του, για να της δείξει. Το μέρος βρισκόταν βόρεια της Διχάλας. Το ένα παρακλάδι της οδηγούσε εκεί.

«Δε νομίζω ο Κέλκιλ να πάρει αυτή την κατεύθυνση,» είπε η Ιωάννα. «Οι μισθοφόροι του λένε ότι ταξιδεύει προς τον Θυέλλης Τόπο και την Ελρείσβα.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Κι αυτό είναι ένα πρόβλημα. Θα δούμε τι θα κάνουμε, όταν φτάσουμε στη Διχάλα. Αν δεν έχουμε κανένα άλλο στοιχείο ως τότε, ίσως χρειαστεί ν'αφήσουμε το καραβάκι.»

Ο Κέλκιλ δήλωσε ότι θα έφευγαν όταν νύχτωνε· γι'αυτό πρότεινε στους οδηγούς των οχημάτων του να κοιμηθούν και στους υπόλοιπους μισθοφόρους που δε χρειαζόταν άμεσα το ίδιο. Εν τω μεταξύ, είχε κι άλλες δουλειές να κάνει μέχρι την αναχώρησή τους από τη Ντίλκνα-μερ.

Ο Ανδρόνικος και οι σύντροφοί του αγνόησαν τη συμβουλή περί ύπνου, γιατί περίμεναν ότι ίσως και κανένας άλλος επαναστάτης να ερχόταν να τους βρει για να τους μιλήσει. Ο Ράθνης είχε πει ότι τρεις, τουλάχιστον, πρέπει να έρχονταν· ο Καλθάρης είχε πολλές διασυνδέ-

σεις, και θεωρείτο σεβαστό πρόσωπο ανάμεσα στους επαναστάτες της Αρβήντλια: όταν ζητούσε κάτι, οι άλλοι έτρεχαν να υπακούσουν.

Καθώς νύχτωνε, μια γλυκιά, μελαγχολική μουσική ακούστηκε έξω απ'το πανδοχείο. Και, κοιτάζοντας από το παράθυρο της τραπεζαρίας, μπορούσε κανείς να δει μια γυναίκα να κάθεται οκλαδόν σε μια γωνία, παίζοντας φλογέρα. Το δέρμα της ήταν γαλανό, αλλά είχε μια σκούρα χροιά. Τα μαλλιά της ήταν μαύρα και μακριά. Φορούσε μια φαρδιά, γκρίζα κάπα.

«Δική μας είναι,» είπε ο Ράθνης.

«Πώς το ξέρεις;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Από τη μουσική της,» είπε ο Ανδρόνικος.

Ο Ράθνης κατένευσε.

Σηκώθηκε απ'την πέτρινη θέση του και βγήκε απ'το πανδοχείο, πλησιάζοντας τη γυναίκα, για να της δώσει ένα νόμισμα. Ύστερα, επέστρεψε κοντά στον Πρίγκιπα της Απολλώνιας και τους υπόλοιπους συντρόφους του. Άνοιξε τη χούφτα του και παρουσίασε μια μικρή αλλά πλατιά πέτρα, επάνω στην οποία ήταν χαραγμένο ένα Χ.

«Δεν ξέρει τίποτα,» είπε στον Ανδρόνικο.

• 5 •

Το караβάνι του Κέλκιλ έφυγε από τη Ντίλκνα-μερ μέσα στη νύχτα. Οι προβολείς των οχημάτων του έσχιζαν τα σκοτάδια της ερήμου, και οι τροχοί τους έκαναν τις άμμους να σηκώνονται γύρω τους. Οι περισσότεροι μισθοφόροι είχαν κοιμηθεί πριν, κι έτσι τώρα ήταν φρέσκοι. Το ίδιο και οι οδηγοί, φυσικά.

Ο Ανδρόνικος και οι σύντροφοί του, όμως, δεν είχαν πέσει για ύπνο, όσο βρίσκονταν στη Ντίλκνα-μερ, επομένως αισθάνονταν κουρασμένοι. Η Ιωάννα προέτρεψε τους υπόλοιπους να κοιμηθούν· είπε ότι εκείνη θα φυλούσε σκοπιά, μήπως τίποτα απρόοπτο συνέβαινε. Κανείς δε διαφώνησε. Ωστόσο, ο Ανδρόνικος τής είπε: «Μετά από καμια-δυο ώρες, να ξυπνήσεις έναν άλλο.»

«Θα σας ξυπνήσω όλους όταν φτάσουμε στη Σάηρλεσκ,» αποκρίθηκε η Ιωάννα, που ήξερε ότι αυτός ήταν ο νέος προορισμός του καραβιού.

Καθώς οι σύντροφοί της κοιμόνταν, άναψε τσιγάρο, κοιτάζοντας έξω από ένα παράθυρο του οχήματος, τις ξερές εκτάσεις που απλώνονταν βόρεια. Από ένα άλλο, αντικρινό παράθυρο φαινόταν ακόμα το Κρυστάλλινο Φαράγγι, στα νότια· μετά από καμια ώρα, όμως, το καραβάνι το άφησε πίσω του. Η Ιωάννα, φέρνοντας στο νου της τον χάρτη του Ράθνη, προσπάθησε να υπολογίσει πόσο μεγάλο ήταν περίπου το φαράγγι, και συμπέρανε πως πρέπει να ήταν γύρω στα εκατό-πενήντα χιλιόμετρα από τη δυτική ως την ανατολική του άκρη. Δεν ήταν, όμως, το μεγαλύτερο φαράγγι της Αρβήντλια· το μεγαλύτερο, σύμφωνα με τον χάρτη, ήταν το Φαράγγι του Πεπρωμένου, στον Κοράκου Τόπο. Τουλάχιστον διπλάσιο από το Κρυστάλλινο Φαράγγι· ίσως και τριπλάσιο.

Η Ιωάννα άνοιξε λίγο το τζάμι του παραθύρου, νιώθοντας τον παγερό αέρα της νύχτας, και πέταξε έξω το τρίτο τελειωμένο τσιγάρο, βλέποντας την καύτρα του να εξαφανίζεται μες στο σκοτάδι.

«Από την Αρβήντλια είσαι;»

Η Ιωάννα είχε ακούσει τα βήματα του Λεονάρδου πολύ πριν από τη φωνή του. Στράφηκε να τον αντικρίσει. «Γιατί ρωτάς;»

«Επειδή είσαι κατάμαυρη. Από πάνω ως κάτω.»

Η Ιωάννα μειδίασε αχνά. Όχι, σκέφτηκε· μόνο επάνω. «Δεν είμαι από την Αρβήντλια. Ούτε κανένας από τους συντρόφους μου.»

«Πρέπει, όμως, να έχετε γνωστούς εδώ, ε; Στο πανδοχείο, στη Ντίλκνα, σας μπάνισα να μιλάτε μ'έναν κοντό.»

«Ναι,» είπε η Ιωάννα, «έχουμε ξαναπεράσει.»

«Είστε, τελικά, μισθοφόροι, όπως λέτε;»

«Δεν είπαμε ποτέ ότι είμαστε μισθοφόροι.»

«Είπατε ότι μπορείτε να προσφέρετε προστασία στο καραβάνι, αν χρειαστεί.»

«Πράγματι,» αποκρίθηκε η Ιωάννα. «Αλλά δεν είπαμε ότι είμαστε μισθοφόροι.»

«Είστε, λοιπόν, ή δεν είστε;»

«Ορισμένες φορές. Γιατί ρωτάς;»

Ο Λεονάρδος ανασήκωσε τους ώμους. «Κανένας ιδιαίτερος λόγος.»

Η Ιωάννα δε μίλησε, και ο μισθοφόρος απομακρύνθηκε, μη συνεχίζοντας την κουβέντα.

Δεν της άρεσαν οι άγνωστοι άνθρωποι που έκαναν πολλές ερωτήσεις. Τους υποπτευόταν. Μπορεί να μην είχε καμία απόδειξη ότι κάποιος από τους συνεπιβάτες του οχήματος ήταν πράκτορας της Παντοκράτειρας, αλλά αυτό δε σήμαινε και πως, όντως, δεν ήταν.

Βέβαια, αν ήταν, θα επρόκειτο για άσχημη σύμπτωση, επειδή δεν το θεωρούσε δυνατό οι εχθροί της Επανάστασης να ήξεραν ότι σε τούτο το όχημα θα έμπαιναν επαναστάτες ως «ειδικές μεταφορές».

Βηματίζοντας αθόρυβα ανάμεσα στα κιβώτια, κρυφοκοίταξε τους μισθοφόρους: Ο Λεονάρδος είχε πάει κοντά σε μια μικρή, φορητή εστία, η οποία άναβε με ενεργειακή φιάλη, και ετοίμαζε κάποιο ρόφημα μέσα σ'ένα μπρίκι. Ο Κάβμικ στεκόταν μπροστά σ'ένα παράθυρο, ατενίζοντας έξω και καπνίζοντας, όπως η Ιωάννα πριν από λίγο.

Τον Ναβόνρι και τη Σάθρα η Μαύρη Δράκαινα δεν τους εντόπισε αμέσως· συνεχίζοντας, όμως, να βηματίζει, αθόρυβη και αθέατη, ανάμεσα στα κιβώτια, τους βρήκε. Ήταν σε μια σκιερή γωνία και ερωτοτροπούσαν. Η Ιωάννα είχε αντιληφτεί, εδώ και κάποιο καιρό, ότι οι δυο τους ήταν εραστές, οπότε αυτό δεν την εξέπληξε. Απομακρύνθηκε, αθόρυβα όπως είχε έρθει.

Ακόμα μια ώρα πέρασε, κι ύστερα τα οχήματα του караβανιού σταμάτησαν, απότομα.

Απέξω, μονάχα έρημος φαινόταν.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Ιωάννα τον Λεονάρδο.

Ο γκριζομάλλης μισθοφόρος ήταν συνοφρυωμένος. «Δεν έχω ιδέα,» είπε, οπλίζοντας τη βαλλίστρα του.

Ο Κάβμικ τράβηξε το σπαθί του, και άνοιξε μια πόρτα του οχήματος, προσεχτικά. Κοίταξε τριγύρω και βγήκε.

Η Ιωάννα τον ακολούθησε, βλέποντας πως κι άλλοι μισθοφόροι είχαν βγει από τα οχήματα του караβανιού που είχαν σταματήσει μες στη μέση της ερήμου.

«Τι είναι, ρε σεις;» φώναξε ο Λεονάρδος.

«Ο έμπορος,» απάντησε ένας μισθοφόρος. «Είναι άρρωστος.»

«Γι'αυτό σταματήσαμε;»

«Ναι. Πρέπει νάθελε να πάρει αέρα.» Ο άντρας μόρφασε, δείχνοντας ότι δεν ήξερε και πολύ καλά τι συνέβαινε.

«Ο Κέλκιλ είναι άρρωστος;»

Η Ιωάννα στράφηκε, για να δει τον Ανδρόνικο να στέκεται στην ανοιχτή θύρα του οχήματός τους. «Έτσι φαίνεται,» του είπε. Και ρώτησε τον Λεονάρδο: «Έχει ξαναγίνει αυτό; Όσο εργάζεστε για τον έμπορο, σας έχει ξανασταματήσει έτσι, μες στην έρημο;»

Ο μισθοφόρος κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

Ο Ανδρόνικος κατέβηκε από το όχημα, λέγοντας: «Πάμε να δούμε από κοντά.» Οι άλλοι επαναστάτες –που είχαν, επίσης, ξυπνήσει από την απρόσμενη στάση κι από τη φασαρία– τον ακολούθησαν έξω.

Ο Πρίγκιπας άρχισε να πηγαίνει προς το πρώτο όχημα του караβανιού, που ήταν εξάτροχο. Οι σύντροφοί του βάδισαν πίσω του· η Ιωάννα έχοντας το νου της, μήπως κανένας τούς ζυγώσει με ύπουλες, δολοφονικές διαθέσεις μες στην αναστάτωση. Η λογική της δεν το θεωρούσε και πολύ πιθανό, μα το ένστικτο της Μαύρης Δράκαινας δεν την άφηνε να κάνει αλλιώς.

«Τι είστε;» φώναξε πίσω τους ο Λεονάρδος. «Γιατροί είστε;»

Εκείνοι δεν του απάντησαν.

Πλησίασαν το σημείο όπου βρισκόταν ο Κέλκιλ, περιτριγυρισμένος από μισθοφόρους. Ήταν γονατισμένος επάνω στο σκληρό, ξερό έδαφος, βήχοντας μέσα σ'ένα μαντήλι.

«Τι θέλετε δω;» ρώτησε ο Φάλρεμακ, ο επικεφαλής των μισθοφόρων του караβανιού, τον Ανδρόνικο.

«Να δούμε τι έχει.»

«Είναι άρρωστος, δε βλέπετε;»

«Δε θάπρεπε να τον κοιτάξει κάποιος ειδικός;» είπε ο Ανδρόνικος. «Δεν υπάρχει γιατρός στο караβάνι;»

«Υπάρχει,» είπε μια γυναίκα, που στεκόταν εκεί κοντά. Ήταν μετρίου αναστήματος, με λευκό-ροζ δέρμα και μαύρα, μακριά μαλλιά, δεμένα κοτσίδα. Φορούσε μια μελανή κάπα. «Με λένε Ωκεανίδα, και δεν ξέρω τι πρέπει να του κάνω· δεν είναι η ειδικότητά μου. Ανέκαθεν, είχε μια σπάνια ασθένεια ο κύριος Κέλκιλ· εκ γενετής, απ'όσο γνωρίζω· αλλά, παίρνοντας τα κατάλληλα βοτάνια, την αντιμετώπιζε.»

«Και τώρα,» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ, «τι άλλαξε;»

«Δεν έχω ιδέα. Ήταν, πάντως, χειρότερα σ'ετούτο το ταξίδι απ'ό,τι σε άλλα.»

Ο έμπορος ακόμα δεν έμοιαζε να έχει συνέλθει, αν και τώρα ο βήχας του είχε κάπως ελαττωθεί.

Ο Σέλιρ'χοκ έκανε να τον πλησιάσει, αλλά δύο μισθοφόροι τον σταμάτησαν, διασταυρώνοντας τα δόρατά τους εμπρός του.

«Δε θα τον πειράξω,» τους είπε.

Οι φρουροί κοίταξαν τον Φάλρεμακ, ο οποίος έγενεψε καταφατικά.

Τα δόρατα χώρισαν μπροστά απ'τον Σέλιρ'χοκ, κι εκείνος ζύγωσε τον Κέλκιλ και γονάτισε πλάι του στο ένα γόνατο. Ο έμπορος έστρεψε το βλέμμα του, για να τον κοιτάξει· τα μάτια του είχαν γίνει κατακόκκινα.

«Τι μπορούμε να κάνουμε;» τον ρώτησε ο μάγος.

Εκείνος, μάλλον, δεν είχε τη δύναμη να μιλήσει· ο λαιμός του πρέπει να είχε κλείσει από τους σπασμούς.

«Σου έχει τελειώσει το φάρμακο;»

Ο Κέλκιλ κατάφερε να γνέψει αρνητικά.

«Συνέβη κάτι;»

Ο Κέλκιλ έγενεψε πάλι αρνητικά, προσπαθώντας συγχρόνως να κάνει τον βήχα του να καταλαγιάσει. Τα μάτια του ήταν μισόκλειστα τώρα· τα βλέφαρά του πρέπει να ζοριζόταν να τ'ανοίξει. Κι επίσης, η αναπνοή του ακουγόταν βαριά, δύσκολη, σα να πάλευε για κάθε ανάσα που έπαιρνε.

Η Ιωάννα, που τον παρατηρούσε από κάποια απόσταση, σκέφτηκε: Μα τους θεούς, άμα πεθάνει, τι θα γίνει μ'ετούτο το καραβάνι; Γιατί, πραγματικά, ο άνθρωπος τής φαινόταν λίγο ως πολύ ετοιμοθάνατος.

Ο Σέλιρ'χοκ σηκώθηκε από πλάι του και ζύγωσε τους υπόλοιπους. «Νομίζω,» είπε, «πως το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να τον ναρκώσουμε. Έτσι οι σπασμοί του θα πάψουν.»

Η Ωκεανίδα ατένισε τον μάγο διστακτικά. Ύστερα, το βλέμμα της πήγε στον έμπορο που πάλευε με το σώμα του, το οποίο αρνιόταν να τον υπακούσει. «Ναι, ίσως νάχεις δίκιο...»

«Έχετε κάποιο ναρκωτικό;» ρώτησε ο Ανδρόνικος τον Φάλρεμακ.

Ο Φάλρεμακ κοίταξε την Ωκεανίδα.

«Έχω,» είπε εκείνη, «για τους τραυματίες.» Και έβγαλε από τον δερμάτινο σάκο της ένα φιαλίδιο και μια σύριγγα.

Πλησίασε τον Κέλκιλ, χωρίς άλλο δισταγμό. Χρησιμοποιώντας τη σύριγγα, τράβηξε υγρό από το φιαλίδιο και γονάτισε δίπλα στον έμπορο. «Αυτό θα σε ηρεμήσει,» του είπε. «Θα σε κάνει να κοιμηθείς...» Περίμενε την απόκρισή του.

Εκείνος κατένευσε, κρώζοντας κάτι ακατανόητο. Το χρυσό δέρμα του προσώπου του είχε αρχίσει να γίνεται μελανό, αναμφίβολα λόγω του ότι δυσκολευόταν ν'αναπνεύσει.

Η Ωκεανίδα τού έκανε την ένεση, στο μπράτσο, και ο Κέλκιλ, μετά από μερικά δευτερόλεπτα, έπεσε σε ύπνο. Το σώμα του, όμως, δεν είχε ακόμα ηρεμήσει τελείως· συνέχιζε να κάνει σπασμούς, αν και όχι τόσο δυνατούς όσο πριν.

«Πάρτε τον μέσα,» είπε η Ωκεανίδα στους μισθοφόρους. «Βάλτε τον να ξαπλώσει στο κρεβάτι του.»

Ο Φάλρεμακ έδωσε διαταγή τα οχήματα να συνεχίσουν το δρόμο τους, ισχυριζόμενος πως, όσο γρηγορότερα έφταναν στη Σάηρλεσκ, τόσο το καλύτερο. Ίσως εκεί να υπήρχε κάποιος γιατρός που να ήξερε τι να κάνει στον κύριο Κέλκιλ για να συνέλθει.

Οι μισθοφόροι, επομένως, επέστρεψαν στις θέσεις τους και το καραβάνι κύλησε προς τα ανατολικά.

Οι επαναστάτες δεν έπεσαν πάλι για ύπνο.

«Το θεωρείς πιθανό να πεθάνει;» ρώτησε η Άνμα'ταρ τον Σέλιρ'χοκ.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δεν έχω ιδέα τι ασθένεια είναι αυτή που έχει. Πάντως, για να είμαι ειλικρινής, μοιάζει ότι θα μπορούσε να τον σκοτώσει, αφού του εμποδίζει την αναπνοή.»

Ο Λεονάρδος τούς πλησίασε, με τους άλλους τρεις μισθοφόρους γύρω του. «Τι έγινε;» ρώτησε.

Ο Ανδρόνικος τούς είπε.

«Το πράμα φαίνεται άσχημο,» συμπέρανε ο Λεονάρδος. Αλλά δεν είπε τίποτ'άλλο· απομακρύνθηκε, για να πάρει μια κούπα με κάποιο ρόφημα, που είχε ετοιμάσει πριν από λίγο, και ν'αρχίσει να πίνει.

Οι υπόλοιποι μισθοφόροι δεν έδειχναν νάχουν όρεξη για συζήτηση· επέστρεψαν κι αυτοί εκεί όπου κάθονταν συνήθως.

«Πόσο μακριά είμαστε από τη Σάηρλεσκ;» ρώτησε η Άνμα'ταρ τους συντρόφους της.

Ο Ράθνης κοίταξε την Ιωάννα. «Πόσες ώρες ταξιδεύουμε;»

«Δυο ώρες, πάνω-κάτω.»

«Δεν αργούμε, λοιπόν,» είπε ο Αρβήντλιος, ρίχνοντας μια ματιά σ'ένα ρολόι. «Θα είμαστε εκεί μετά τα μεσάνυχτα. Το πρόβλημα, βέβαια, είναι ότι ίσως να μη μας αφήσουν να μπούμε.»

«Γιατί;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Λόγω της προχωρημένης ώρας.»

«Ακόμα κι όταν έχουμε έναν άρρωστο μαζί μας;»

«Θα δείξει...»

Η πρόβλεψη του Ράθνη αποδείχτηκε σωστή: μετά τα μεσάνυχτα έφτασαν έξω από τη Σάηρλεσκ, μια πόλη κοντά στα βουνά, η οποία ήταν οικοδομημένη σαν απόρθητο φρούριο, με ψηλά τείχη που έδιναν την εντύπωση πως έκλειναν από πάνω, δημιουργώντας σκεπή. Αλλά ο Ανδρόνικος δεν πίστευε να ίσχυε κάτι τέτοιο· ή, τουλάχιστον, αν ίσχυε, θα ίσχυε μόνο για ορισμένα σημεία: δεν μπορεί να σκέπαζαν ολόκληρη την πόλη, στερώντας της το ηλιακό φως.

Η δυτική πύλη ήταν ψηλή, πλατιά, και κλειστή με ατσάλι, χωρίς να έχει κάγκελα ή ανοίγματα. Τα οχήματα του караβανιού σταμάτησαν εμπρός της, και ο Ανδρόνικος κοίταξε από το παράθυρό του, τις επάλξεις, εκεί όπου κυμάτιζαν σημαίες οι οποίες είχαν για έμβλημα έναν αετό. Απ'όσο ήξερε ο Πρίγκιπας της Απολλώνιας, η Σάηρλεσκ ήταν μια πόλη ακόμα ελεύθερη από τον ζυγό της Παντοκράτειρας. Ίσως οι Παντοκρατορικοί να μην τη θεωρούσαν αρκετά σημαντική ώστε να αναλώσουν δυνάμεις για να την κατακτήσουν. Ωστόσο, είχε ακούσει πως είχαν προσπαθήσει να την πάρουν με τον έναν τρόπο ή τον άλλο· αλλά όλες τους οι προσπάθειες είχαν αποβεί μάταιες.

Επί του παρόντος, ο Ανδρόνικος πάσχιζε να διακρίνει τους φρουρούς στις επάλξεις των απόρθητων τειχών, και κατόρθωσε να δει μονάχα μερικές αντανakλάσεις μετάλλου, από πανοπλίες μάλλον.

Έφυγε από το παράθυρο και πήγε σε μια πλευρική θύρα του οχήματος· την άνοιξε και βγήκε. Οι επαναστάτες του τον πήραν στο κατόπι.

Ο Φάλρεμακ βρισκόταν ήδη έξω, παρατήρησε ο Πρίγκιπας, όπως επίσης και η Ωκεανίδα, και μαζί βάδιζαν προς την κλειστή πύλη της Σάηρλεσκ. Εκτός απ'αυτούς, και κάποιοι άλλοι μισθοφόροι είχαν βγει, αλλά έμεναν ακίνητοι, περιμένοντας.

Ο Φάλρεμακ στάθηκε μπροστά στην πανύψηλη πύλη, φωνάζοντας: «Ζητάμε πρόσβαση!»

«Οι πύλες μένουν κλειστές τη νύχτα!» αντήχησε μια φωνή από τις επάλξεις.

«Έχουμε έναν άρρωστο! Χρειάζεται άμεση φροντίδα. Ίσως να πεθάνει.»

«Ποιοι είστε;»

«Το όνομά μου είναι Φάλρεμακ. Αλλά εμένα δε θα με ξέρετε. Τον ασθενή, όμως, ίσως κάποιοι να τον γνωρίζουν εδώ. Ονομάζεται Κέλκιλ και είναι έμπορος. Έρχεται από τη διάσταση Σάρντλι και περνά από πολλά μέρη της Αρβήντλια.»

«Περιμένετε,» είπε η φωνή του φρουρού.

Και, για λίγη ώρα, μονάχα το σφύριγμα του ανέμου ακουγόταν, καθώς παρέσερνε το χώμα επάνω στην ξερή γη της ερήμου.

Ύστερα, ο ίδιος φρουρός φώναξε: «Μπορείτε να περάσετε! Αλλά μόνο όσοι είναι απαραίτητοι για να μεταφέρουν τον ασθενή!»

Η Ωκεανίδα έκανε νόημα να φέρουν έξω τον Κέλκιλ. Δύο μισθοφόροι μπήκαν στο εξάτροχο όχημα του караβανιού και, όταν βγήκαν, κρατούσαν τον έμπορο ανάμεσά τους, ξαπλωμένο σ'ένα φορείο κι ακόμα ναρκωμένο. Το σώμα του εξακολουθούσε να κάνει ακούσιους σπασμούς, παρατήρησε ο Ανδρόνικος.

Μια μικρή θύρα άνοιξε επάνω στην πύλη της Σάηρλεσκ, και οι μισθοφόροι που κουβαλούσαν το φορείο την πλησίασαν, καθώς επίσης και η Ωκεανίδα κι ο Φάλρεμακ. Εκεί, ένας φρουρός τούς συνάντησε, και μίλησαν μαζί του, βιαστικά· ο Ανδρόνικος δεν μπορούσε ν'ακούσει τι έλεγαν, γιατί βρίσκονταν μακριά του και δε φώναζαν. Ο φρουρός, τελικά, παραμέρισε, επιτρέποντάς τους να μπουν στη Σάηρλεσκ.

Η μικρή θύρα έκλεισε μ'έναν μεταλλικό γδούπο, αφήνοντας τα περισσότερα μέλη του караβανιού έξω απ'την πόλη.

«Θα πρέπει να περιμένουμε ώς το πρωί,» είπε ο Ράθνης.

«Ναι...» μουρμούρισε ο Ανδρόνικος.

«Και καλύτερα να κοιμηθούμε,» πρότεινε, πρακτικά, ο Δάρυλμος.
«Δεν ωφελεί κανέναν να ξαγρυπνήσουμε.»

Με το χάραμα, παρατήρησαν ότι οι Σκιερές Ημέρες είχαν περάσει. Ο Σκοτεινός Ήλιος δεν κάλυπτε πλέον εξολοκλήρου τον Φωτεινό· άφηνε την ακτινοβολία του να πέσει άπλετη, και καυτή, στη γη της Αρβήντλια.

Η πύλη της Σάηρλεσκ είχε ανοίξει, και τα οχήματα του караβανιού οδηγήθηκαν μέσα, ύστερα από έναν εξονυχιστικό έλεγχο από τους φρουρούς.

Ούτε οι Παντοκρατορικοί δεν σε ψαχουλεύουν τόσο πολύ, σκέφτηκε ο Ανδρόνικος. Αλλά υπέθετε πως τούτο οφειλόταν στο γεγονός ότι οι κάτοικοι της Σάηρλεσκ φοβόνταν την Παντοκράτειρα και ήθελαν να είναι ασφαλείς. Δυστυχώς, όμως, δεν μπορούν να είναι ασφαλείς. Όσο η Παντοκρατορία συνεχίζει να υφίσταται, κανείς δεν μπορεί να είναι ασφαλής, ούτε από τις επιθέσεις της, ούτε από την επιρροή της.

Οι δρόμοι της Σάηρλεσκ που βρίσκονταν πιο κοντά στα τείχη ήταν σκιεροί, καθώς αυτά δημιουργούσαν ένα προστατευτικό σκέπαστρο από πάνω τους: μια οροφή από σκληρή, επεξεργασμένη πέτρα. Πιο μέσα στην πόλη, όμως, ο ουρανός φαινόταν ξανά και το φως έλουζε τις λεωφόρους και τα σοκάκια.

Τα οικοδομήματα εδώ δεν ήταν ψηλά, και πολυκατοικίες δεν υπήρχαν. Ωστόσο, έμοιαζε να υπάρχει άριστη οργάνωση, και σε πολλά μέρη μπορούσες να δεις περιπολίες. Οι φρουροί ήταν όλοι τους Μελανοί, καθώς αυτή η φυλή κυβερνούσε τη Σάηρλεσκ.

Τα οχήματα του караβανιού σταμάτησαν σ'ένα γκαράζ μιας μεγάλης αγοράς, και οι μισθοφόροι βγήκαν. Ο Φάλρεμακ τούς πλησίασε· προφανώς, τους περίμενε εδώ, γιατί φάνηκε να ξεπροβάλλει αμέσως. Εκείνοι τον ρώτησαν τι συνέβαινε με τον κύριο Κέλκιλ. Ήταν καλά;

«Τον έχουμε πάει σ'ένα τοπικό νοσοκομείο,» τους πληροφόρησε. «Οι γιατροί τον περιποιούνται. Μέχρι στιγμής, κανένας δεν ξέρει την ασθένειά του· υποθέτουν ότι ίσως να πρόκειται για κάποια ασθένεια

που υπάρχει μόνο στη Σάρντλι. Μας ζήτησαν, όμως, να τους αφήσουμε τα βοτάνια που χρησιμοποιεί, για να τα εξετάσουν.»

«Είναι ακόμα ναρκωμένος;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Ναι, αλλά η Ωκεανίδα μου λέει ότι, όπου νάναι, πρέπει ν'αρχίσει να ξυπνά. Η ένεση που του έκανε δεν ήταν τόσο δυνατή ώστε να τον κρατήσει σε ύπνο για περισσότερη ώρα.»

Οι επαναστάτες απομακρύνθηκαν από τους μισθοφόρους του Κέλκιλ, για να μιλήσουν αναμεταξύ τους.

«Δε νομίζω ότι μπορούμε να κάνουμε τίποτα για τον έμπορο, προς το παρόν,» είπε ο Ανδρόνικος.

Ο Σέλιρ'χοκ έγνεψε καταφατικά. «Ούτε κι εγώ το νομίζω.»

«Συνεχίζουμε, λοιπόν, την αναζήτησή μας;» ρώτησε η Άνμα'ταρ.

«Προφανώς,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, και στράφηκε στον Ράθνη.

«Ακολουθήστε με,» τους είπε εκείνος. «Θα σας οδηγήσω σ'έναν άνθρωπό μας. Στη Σάηρλεσκ, τα πράγματα είναι πολύ πιο άνετα με τους Παντοκρατορικούς απόντες.»

Οι σύντροφοί του τον ακολούθησαν, φεύγοντας από τα οχήματα του Κέλκιλ.

«Τελείως απόντες;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Κυκλοφορούν πράκτορες της Παντοκράτειρας, βέβαια. Ετούτη η πόλη, όμως, είναι, ας πούμε... ουδέτερο έδαφος. Δεν βρίσκεται υπό τον έλεγχό τους, τουλάχιστον.»

Ο Ράθνης οδήγησε τους συντρόφους του μέσα στους δρόμους της Σάηρλεσκ και προς το κέντρο της, όπου βρισκόταν ένα ψηλό οικοδόμημα –το ψηλότερο στην πόλη– που έμοιαζε με παλάτι. Δεν τους πήγε, όμως, εκεί· τους πήγε σ'ένα άλλο μέρος, όχι πολύ μακριά. Έναν ναό, ο οποίος ήταν περιστοιχισμένος από μηχανήματα που τον ξεπερνούσαν σε ύψος. Μηχανήματα που η λειτουργία τους έμοιαζε να βασίζεται σε πελώριες τροχαλίες και αλυσίδες.

«Τι είν'αυτό;» ρώτησε ο Δάρυλμος.

«Υδραγωγείο,» εξήγησε ο Ράθνης. «Βαθιά κάτω απ'την πόλη υπάρχει νερό. Πολύ νερό. Και οι κάτοικοι το οδηγούν σε πήλινες σωληνώσεις με ένα κατά βάση απλό σύστημα πίεσης.»

«Κι ο ναός;»

«Ο ναός,» είπε ο Ανδρόνικος, προτού μιλήσει ο Ράθνης, «είναι της Κρωμβέλης, αν δεν κάνω λάθος απ'την εμφάνισή του· και μπορώ να καταλάβω γιατί βρίσκεται εδώ.»

«Κανένα λάθος δεν κάνεις,» τον διαβεβαίωσε ο Ράθνης.

Πλησίασαν ένα πλευρικό οικοδόμημα του Ναού της Κρωμβέλης, και ο Αρβήντιος πήγε κοντά σε μια γυναίκα που ήταν απέξω. Στεκόταν μπροστά σ'έναν πέτρινο πάγκο και έμοιαζε να προσπαθεί να φτιάξει κάποιο ποτό από αναμίξεις. Από το ντύσιμό της, φαινόταν για ιέρεια.

Στράφηκε να κοιτάξει τον Ράθνη από πάνω ως κάτω. Ήταν Μελανή, και δεν έμοιαζε να της αρέσει το γεγονός ότι εκείνος ήταν λευκόδερμος. Ωστόσο, πρέπει, εξαιτίας της μάσκας του, να τον πέρασε για εξωδιαστασιακό, όχι για έναν από τους Λευκούς. «Τι επιθυμείτε, κύριε;» ρώτησε στη Συμπαντική Γλώσσα.

«Θα ήθελα να μιλήσω με τη Φάσρι, Σεβασμιότατη. Είμαι εδώ εκ μέρους της Επανάστασης.»

Η Ιωάννα ταραχτηκε. Πολύ ανοιχτός δεν είναι ο τρόπος του; σκέφτηκε. Μπορεί εδώ να είναι «ουδέτερο έδαφος», μα, αν τριγυρίζουν πράκτορες της Παντοκράτειρας, δε θα ήταν καλό να μάθουν για εμάς.

«Θα την ειδοποιήσω,» αποκρίθηκε η ιέρεια, αφήνοντας τη δουλειά της.

«Ευχαριστώ, Σεβασμιότατη,» είπε ο Ράθνης, καθώς εκείνη έμπαινε στο παράπλευρο οικοδόμημα του Ναού.

Η Ιωάννα κοίταξε τον Ανδρόνικο, έντονα. Στην όψη της ήταν φανερός ο λόγος της ανησυχίας της. Και ίσως νάχει δίκιο που ανησυχεί, σκέφτηκε ο Πρίγκιπας.

«Ράθνη,» είπε, παίρνοντας το βλέμμα του από τη Μαύρη Δράκαινα, «την ξέρεις αυτή τη γυναίκα στην οποία μίλησες;»

«Δεν είναι με τους εχθρούς μας,» του αποκρίθηκε εκείνος. «Ούτε υπάρχει περίπτωση να μας προδώσει. Είναι ιέρεια της Κρωμβέλης, και οι ιέρειες της Κρωμβέλης που βρίσκονται στη Σάηρλεσκ ήταν, ανέκαθεν, φιλικές προς την Επανάσταση. Δεν κάνουν όλες τους δουλειές μαζί μας, μα καμία δεν κάνει δουλειές με τους Παντοκρατορικούς. Είμαστε ασφαλείς εδώ.»

Κακό πράγμα οι βεβαιότητες, όμως, σκέφτηκε η Ιωάννα. Σε οδηγούν στην απροσεξία.

Η ιέρεια που έφτιαχνε τα ποτά σύντομα επέστρεψε, αλλά όχι μόνη. Μαζί της ήταν μια άλλη ιέρεια, πολύ νεότερη, όμως επίσης Μελανή. Τα μαλλιά της ήταν μακριά, σπαστά, και γαλάζια. Το σώμα της τύλιγε ένας ιερατικός χιτώνας.

«Εσείς θέλετε να μου μιλήσετε;» ρώτησε η Φάσρι, κοιτάζοντας τον Ράθνη και τους συντρόφους του.

«Ναι,» είπε εκείνος, νεύοντας και κάνοντας μερικά βήματα, για ν'απομακρυνθεί από την άλλη ιέρεια.

Δεν είναι, λοιπόν, τόσο απρόσεχτος όσο εξαρχής φάνηκε, συμπέρανε η Ιωάννα, καθώς εκείνη κι οι υπόλοιποι επαναστάτες τον ακολουθούσαν, όπως επίσης και η ιέρεια με τη γαλανή κόμη.

«Ένας σκοτεινός ήλιος έχει υψωθεί πάνω από τα όρη...» είπε η Φάσρι.

«... για να βυθιστεί και πάλι μέσα στο νερό...» αποκρίθηκε ο Ράθνης.

«... που μας δίνει ζωή,» τελείωσε η ιέρεια. «Είστε, λοιπόν, πράγματι επαναστάτες.»

«Με γνωρίζεις, Φάσρι.» Δεν ήταν ερώτηση.

Η ιέρεια συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντάς τον προσεχτικά και με κάποια καχυποψία στο βλέμμα. «Δεν το νομίζω,» είπε, τελικά.

«Ο Ράθνης είμαι.»

Η Φάσρι έκανε ένα βήμα όπισθεν, σαν από ένστικτο. «Αν είσαι ο Ράθνης, τότε έχεις αλλάξει πολύ...»

«Φοράω μάσκα,» εξήγησε εκείνος, και άνοιξε το μπροστινό μέρος της ενδυμασίας του. «Αν αγγίζεις εδώ, θα δεις ότι υπάρχει κάποια διαφορά,» της είπε, πιάνοντας το σημείο που τελείωνε ο λαιμός του.

Η Φάσρι τον πλησίασε· ύψωσε το χέρι της και τα δάχτυλά της τον άγγιξαν. Φάνηκε να ικανοποιείται. «Ναι, υπάρχει κάποια διαφορά,» παραδέχτηκε. «Πάντως, είναι δύσκολο να διακριθεί. Ο άνθρωπος που έφτιαξε τη μάσκα πρέπει νάναι πολύ καλός.»

«Εξαίρετος είναι, για την ακρίβεια!» είπε ο Δάρυλμος, μειδώντας.

«Κι επίσης, είναι παρών,» εξήγησε ο Ράθνης, κουμπώνοντας την ενδυμασία του.

Η Φάσρι γέλασε. «Εντάξει,» είπε. «Πώς θα μπορούσα να σας βοηθήσω; Μου φαίνεται ότι βρίσκεστε, ως συνήθως, σε κάποια αποστολή.»

«Αναζητούμε κάποιον,» αποκρίθηκε ο Ράθνης. «Το όνομά του είναι Αρίσταρχος.»

«Άνθρωπος της Επανάστασης;»

«Ναι. Πιστεύουμε ότι πιθανώς να πέρασε από την Αρβήντλια, κυνηγημένος, προτού πεθάνει στη Διάσταση του Φωτός. Έχουμε ανακαλύψει κι ένα στοιχείο ως τώρα: μάθαμε ότι κάποιοι επαναστάτες βοήθησαν έναν άλλο επαναστάτη στον Άμμου Τόπο, δίνοντάς του τρόφιμα και χρήσιμα αντικείμενα. Έναν επαναστάτη που τους έκανε εντύπωση, γιατί βιαζόταν πολύ.»

«Δεν ξέρετε, όμως, ότι ήταν σίγουρα αυτός ο Αρίσταρχος...»

«Όχι, αλλά το υποπτευόμαστε.»

«Και είπες ότι πέθανε στη Διάσταση του Φωτός;»

«Ναι· βρέθηκε νεκρός μέσα στο όχημά του. Κάποιος πρέπει να είχε σαμποτάρει τη μονωτική ιδιότητα που κρατά έξω την επικίνδυνη ακτινοβολία.»

Η Φάσρι συνοφρυώθηκε. «Αφού είναι νεκρός, τι νόημα έχει να τον αναζητάτε;»

Ο Ανδρόνικος μίλησε: «Πρέπει να βρούμε τα ίχνη του, γιατί νομίζουμε ότι κωδικοποίησε ένα μήνυμά του εδώ.»

«Και δεν μπορείτε να σπάσετε μόνοι σας τον κώδικα, επομένως ψάχνετε...»

«Ακριβώς.»

«Υπάρχουν πάρα πολλοί μυστικοί κώδικες στην Αρβήντλια,» είπε η Φάσρι.

«Το ξέρουμε,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, «γι'αυτό προσπαθούμε να μάθουμε όλα τα μέρη από τα οποία πέρασε ο Αρίσταρχος.»

«Προσωπικά,» είπε η Φάσρι, «δεν τον έχω δει. Το όνομά του δε μου λέει κάτι.»

Ο Ανδρόνικος τής περιέγραψε την εμφάνισή του.

«Όχι,» αποκρίθηκε η ιέρεια, «δεν έχει περάσει από το Ναό. Θα προσπαθήσω, όμως, να μάθω περισσότερα. Αν ήρθε στη Σάηρλεσκ, κάποιος δικός μας άνθρωπος θα τον συνάντησε, ελπίζω. Εκτός αν ο ίδιος δεν ήθελε να μιλήσει σε κανέναν.»

«Πολύ φοβάμαι,» είπε ο Ανδρόνικος, «ότι, αν δεν του ήταν απαραίτητο να μιλήσει, δε θα μιλούσε. Πίστευε ότι τον καταδίωκαν.»

«Πότε να έρθουμε ξανά στον Ναό, Φάσρι;» ρώτησε ο Ράθνης.

«Θα ξεκινήσω από τώρα να ψάχνω,» είπε η ιέρεια. «Ίσως να έχω απάντηση και ώς το μεσημέρι, αν είμαι τυχερή. Εσείς θα μείνετε για πολύ στη Σάηρλεσκ;»

Ο Ράθνης κοίταξε τον Ανδρόνικο, ο οποίος έμεινε σιωπηλός. Κανείς τους δεν ήξερε για πόσο θα ήταν άρρωστος ο Κέλκιλ.

«Θα δούμε,» είπε ο Ράθνης στην ιέρεια της Κρωμβέλης.

• 6 •

Το μεσημέρι, ο Ράθνης πήγε να επισκεφτεί τη Φάσρι στον Ναό της Κρωμβέλης, και δεν άργησε να επιστρέψει. Οι επαναστάτες είχαν καθίσει σ'ένα πανδοχείο κοντά στην αγορά της Σάηρλεσκ, το οποίο ονομαζόταν Πατρόθεν. Δεν ήταν πολύ μεγάλο, ούτε φασαριόζικο, και τους βόλευε. Οι περισσότεροι μισθοφόροι του Κέλκιλ βρίσκονταν κοντά στα οχήματα του караβανιού, κι οι υπόλοιποι είχαν καθίσει σε άλλα πανδοχεία.

Ο Ράθνης δεν είχε πάει μόνος του να επισκεφτεί την ιέρεια· μαζί του είχε έρθει η Ιωάννα, γιατί, καθότι λευκόδερμος, υπήρχε πιθανότητα να μπλέξει, σε μια πόλη που ανήκε στους Μελανούς. Ευτυχώς, δεν έμπλεξε, καθώς φορούσε την κουκούλα της κάπας του στους δρόμους, και κανείς δεν έμοιαζε να είχε προσέξει τον δερματικό του χρωματισμό· ή, αν τον είχε προσέξει, τον είχε αγνοήσει, θεωρώντας τον Ράθνη εξωδιαστασιακό. Εξάλλου, κι η Ιωάννα, που βάδιζε πλάι του χωρίς κουκούλα (επίτηδες, για να φαίνεται πως ήταν μαυρόδερμη), δεν έδειχνε για εσωδιαστασιακή· δεν είχε τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των Μελανών, πέραν του μελανόχρωμου δέρματος.

Μπαίνοντας στο Πατρόθεν, πλησίασαν το κοντό, πέτρινο τραπέζι όπου κάθονταν ο Ανδρόνικος, ο Σέλιρ'χοκ, η Άνμα'ταρ, και ο Δάρυλμος.

«Τα νέα μας θα σας αρέσουν,» είπε η Ιωάννα, καθώς εκείνη κι ο Ράθνης έπαιρναν θέση κοντά τους.

«Βρήκε η ιέρεια κάποιον που έχει ακούσει για τον άνθρωπό μας;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Όχι μόνο· βρήκε κάποιον που έχει μιλήσει στον άνθρωπό μας.»

«Του έχει μιλήσει; Σα να λέμε ότι ο Αρίσταρχος πήγε και τον επισκέφτηκε;»

Η Ιωάννα ένευσε. «Ακριβώς. Υπάρχει μόνο ένα πρόβλημα.»

Δε μου αρέσει αυτό, σκέφτηκε ο Ανδρόνικος. «Τι πρόβλημα;»

«Είναι νεκρός.»

«Νεκρός; Και πώς, τότε, η ιέρεια ξέρει ότι μίλησε με τον Αρίσταρχο;»

«Της το είπε ένας άλλος, που τον γνώριζε,» εξήγησε η Ιωάννα.

«Κι αυτός ο άλλος δεν έχει όνομα;»

«Έχει,» είπε ο Ράθνης, «και μπορούμε να πάμε να τον συναντήσουμε.»

«Τον γνωρίζεις;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Προσωπικά, όχι. Αλλά η Φάσρι λέει ότι είναι δικός μας άνθρωπος. Και δεν είναι Αρβήντλιος.»

Ο Ανδρόνικος συνοφρυώθηκε. «Τι είναι;»

«Πρέπει να κατάγεται από τη Σεργήλη· το δέρμα του είναι ροζ.»

«Μακριά από εδώ...» Η Σεργήλη δε συνδεόταν άμεσα με την Αρβήντλια.

Η Άνμα'ταρ είπε: «Θα πάμε να τον βρούμε, λοιπόν;»

Ο Ανδρόνικος ήπια την τελευταία γουλιά της μπίρας του. «Δεν έχουμε κάτι καλύτερο να κάνουμε.»

Ο δρόμος ήταν στενός και βρώμικος, και η μυρωδιά κρέατος πλανιόταν στον αέρα, καθώς εκεί κοντά βρισκόταν ένα σφαγείο. Η πόρτα στο τέλος του δρόμου ήταν χαμηλή, και δεν έκλεινε με ξύλο αλλά με μια δερμάτινη κουρτίνα.

«Πώς ζει εδώ αυτός ο άνθρωπος;» μούγκρισε ο Δάρυλμος, σουφρώνοντας τη μύτη του. «Είσαι σίγουρος πως είναι, όντως, μάγος, Ράθνης;»

«Έτσι είπε η ιέρεια.»

«Γιατί να μην είναι μάγος, Δάρυλμος;» είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Πιστεύεις ότι οι μάγοι μένουν σε καλύτερα μέρη;»

«Εσύ, μάγε, θα έμενες σε τούτο τον οχετό;»

«Μόνο αν ήταν απαραίτητο... πράγμα το οποίο δε σημαίνει τίποτα.»

Πλησίασαν το πέρας του σοκακιού, που τελείωνε σε αδιέξοδο.

Ο Ράθνης άγγιξε την κουρτίνα, για να δηλώσει την παρουσία του, και φώναξε με όχι πολύ δυνατή φωνή: «Γιάρντικ'χοκ;» Μετά, περίμενε, ακίνητος και σιωπηλός.

Η Ιωάννα έριξε μια ματιά πίσω τους, να δει μήπως κανείς τούς παρακολουθούσε, μα δεν εντόπισε κανέναν, ούτε στο δρόμο, ούτε στα παράθυρα, ούτε στις πόρτες. Δεν είχαν τραβήξει την προσοχή, πράγμα που ήταν, αναμφίβολα, καλό.

Η δερμάτινη κουρτίνα παραμερίστηκε, και ένα πρόσωπο παρουσιάστηκε με δερμά λευκό-ροζ, κόκκινα μαλλιά, και ξυρισμένο σαγόνι. Τα μάτια του ήταν πράσινα.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε.

«Το λευκό παλάτι ήταν κάποτε ο τόπος μου,» είπε ο Ράθνης.

«Αλλά τώρα οι αίθουσές του δεν είναι πια δικές μου.»

«Είσαι ο Γιάρντικ'χοκ, έτσι;»

«Ναι.»

«Να περάσουμε;»

«Περάστε.» Ο μάγος παραμέρισε απ'την είσοδο.

Οι επαναστάτες μπήκαν σ'ένα δωμάτιο που δεν ήταν τόσο χαμηλοτάβανο όσο χαμηλή ήταν η πόρτα. Για την ακρίβεια, δεν ήταν καθόλου χαμηλοτάβανο· ήταν, όμως, αναμφίβολα, κάτω απ'το επίπεδο του δρόμου. Η διακόσμησή του ήταν συνηθισμένη για την Αρβήντλια: σ'έναν απ'τους τοίχους υπήρχε μια μπάντα με σκηνές από τις ερήμους, χωρισμένες με γραμμές που έμοιαζαν να απεικονίζουν φαράγγια· ένα κοντό, πέτρινο τραπέζι ήταν στο κέντρο του δωματίου, με μια πήλινη κανάτα επάνω· γύρω απ'το τραπέζι, υπήρχαν μεγάλα μαξιλάρια· σε μια απ'τις γωνίες του δωματίου έστεκε μια ψηλή λάμπα, αναμμένη. Παράθυρα δεν είχε ο χώρος.

«Καθίστε,» είπε ο Γιάρντικ'χοκ, καθίζοντας οκλαδόν επάνω σ'ένα απ'τα μαξιλάρια.

Ο Ανδρόνικος κι οι σύντροφοί του τον μιμήθηκαν.

«Δε σας έχω ξαναδεί σε τούτα τα μέρη...» παρατήρησε ο Γιάρντικ'χοκ.

«Ερχόμαστε από άλλη διάσταση,» απάντησε ο Ανδρόνικος, «αναζητώντας κάποιον.»

«Και πιστεύετε πως εγώ μπορώ να σας βοηθήσω να τον βρείτε;»

«Γνωρίζουμε ότι ξέρεις γι' αυτόν,» είπε ο Ράθνης. «Ή, τουλάχιστον, γνώριζες τον άνθρωπο που τον ήξερε.»

«Γνώριζα...» Ο Γιάρντικ'χοκ πρόσεξε τον παρελθοντικό χρόνο.

«Ζάλφαμ.»

Τα μάτια του Γιάρντικ'χοκ στένεψαν. «Είναι νεκρός.»

«Ναι,» είπε ο Ανδρόνικος. «Αλλά, προτού πεθάνει, έχουμε την πληροφορία ότι συνάντησε κάποιον Αρίσταρχο. Αληθεύει;»

Ο Γιάρντικ'χοκ ένευσε. «Αληθεύει. Και ίσως αυτός να ήταν που έφταιγε για τον θάνατό του.»

«Γιατί;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Τον Αρίσταρχο ψάχνετε;»

«Τα ίχνη του, ναι. Ο Αρίσταρχος είναι νεκρός.»

«Ακόμα ένας νεκρός, λοιπόν,» είπε ο Γιάρντικ'χοκ.

«Πώς πέθανε ο Ζάλφαμ;»

«Θα σας τα πω με τη σειρά. Κατά πρώτον, όταν με συνάντησε εμένα και μου μίλησε για τον Αρίσταρχο, το έκανε επειδή αντιλήφτηκε ότι κάποιοι είχαν μπει και του είχαν ψάξει το σπίτι. Μου είπε ότι ο Αρίσταρχος –ένας πράκτορας της Επανάστασης που γύριζε σε διάφορες διαστάσεις– παρουσιάστηκε απρόσκλητος μια νύχτα, ζητώντας του προσωρινό κατάλυμα και εφόδια. Ο Ζάλφαμ δεν του αρνήθηκε ούτε το ένα ούτε το άλλο, και, καθώς τον είδε ταλαιπωρημένο και κατάκοπο, τον ρώτησε τι του συνέβαινε. Εκείνος απάντησε πως δεν μπορούσε να του πει· ήταν πολύ επικίνδυνο. Κάποιοι πράκτορες βρίσκονταν στο κατόπι του, και τον κυνηγούσαν μέσα στις διαστάσεις, εξαιτίας μιας πληροφορίας που είχε, την οποία δεν μπορούσε να εμπιστευτεί παρά μόνο στο κατάλληλο πρόσωπο και σε κανέναν άλλο.»

Σ'εμένα, σκέφτηκε ο Ανδρόνικος, παρακολουθώντας σιωπηλά την αφήγηση του μάγου. Σ'εμένα ερχόταν, αλλά ποτέ δεν έφτασε...

«Το μόνο που ήθελε από τον Ζάλφαμ ήταν τα εφόδια που του είχε ζητήσει και τίποτα περισσότερο· θα έφευγε γρήγορα από τη Σάηρλεσκ, για να μην τον κάνει κι αυτόν στόχο. Έπρεπε να βγει από την Αρβήντλια, είπε, και να πάει στη Διάσταση του Φωτός. Ο Ζάλφαμ τού

πρότεινε να επισκεφτεί τη βάση μας στα βουνά, αλλά ο Αρίσταρχος αμέσως κούνησε το κεφάλι, σα να τον είχε τσιμπήσει σφήκα, και τόνισε αυτά που είχε πει και πριν: ότι κάποιοι τον καταδίδωκαν και έπρεπε να απομακρυνθεί, και να μην κάνει κανέναν άλλο στόχο. Ο Ζάλφαμ τον ρώτησε αν ήταν πράκτορες της Παντοκράτειρας, κι εκείνος αποκρίθηκε πως δεν ήταν βέβαιος· υποπτευόταν ότι ήταν πολύ πιο επικίνδυνοι από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας... πράγμα το οποίο ο Ζάλφαμ μού ομολόγησε ότι τον παραξένεψε.

»Ο Αρίσταρχος έφυγε από τη Σάηρλεσκ το επόμενο πρωί, πηγαίνοντας μάλλον προς τον Κοράκου Τόπο. Μετά από καμια-δυο μέρες, κάποιοι μπήκαν στο σπίτι του Ζάλφαμ και το έψαξαν, κάνοντάς το άνω-κάτω, όσο εκείνος έλειπε. Κι αυτά που σας λέω τώρα είναι πράγματα που έχουν συμβεί πριν από κανένα χρόνο, έχετε υπόψη σας – υπολογίζοντας πάντα τον χρόνο σύμφωνα με τη χρονική ροή της Αρβήντλια.

»Εκείνο τον καιρό, έτυχε να συναντήσω τον Ζάλφαμ, και μου μίλησε γι' αυτό το παράξενο περιστατικό, λέγοντας ότι υποπτευόταν πως ίσως να είχαν ψάξει το σπίτι του οι πράκτορες για τους οποίους τον είχε προειδοποιήσει ο Αρίσταρχος. Του αποκρίθηκα ότι δεν αποκλειόταν, αλλά εγώ δεν μπορούσα να κάνω τίποτα γι' αυτό· δεν είχα κανένα στοιχείο για το ποιοι μπορεί να ήταν, και δεν πίστευα ότι θα συνέβαινε ό,τι συνέβη μετά... Σκότωσαν τον Ζάλφαμ κοντά στο σπίτι του· το βέλος μιας βαλλίστρας τού τρύπησε το λαιμό.»

Ο Γιάρντικ'χοκ γέμισε μια κούπα με νερό από την κανάτα στο κέντρο του τραπεζιού, και ήπие. «Αυτά ξέρω,» είπε. «Ελπίζω να σας βοηθήσα κάπως.»

«Μας βοήθησες,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Σ'ευχαριστούμε.»

«Να προσέχετε,» τους είπε ο Γιάρντικ'χοκ. «Αυτοί που καταδίδωκαν τον Αρίσταρχο ίσως ν'αρχίσουν να καταδιώκουν κι εσάς, αν αντιληφτούν ότι βρίσκεστε στα ίχνη του.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε. «Ναι, θα πρέπει να το έχουμε υπόψη μας.»

«Ποιοι μπορεί να είναι αυτοί οι πράκτορες;» είπε η Άνμα'ταρ, όταν βρίσκονταν σ'ένα απ'τα δίκλινα δωμάτιά τους στο Πατρόθεν.

«Πράκτορες της Παντοκράτειρας θα είναι,» υπέθεσε η Ιωάννα. «Δε μπορεί νάναι κάτι άλλο. Απλά, ο Αρίσταρχος ήταν πολύ ταραγμένος και νόμιζε ότι ήταν διαφορετικοί.»

«Δεν πρέπει να είμαστε τόσο σίγουροι για τούτο,» είπε ο Ανδρόνικος. «Δεν ήταν άνθρωπος που έβγαζε αυθαίρετα συμπεράσματα.»

«Οι πάντες βγάζουν αυθαίρετα συμπεράσματα όταν είναι τρομαγμένοι,» επέμεινε η Ιωάννα. «Η πληροφορία που μετέφερε ο Αρίσταρχος αφορούσε την Επανάσταση, έτσι δεν είναι; Επομένως, ποιος άλλος θα ήθελε να τον σταματήσει, εκτός από την Παντοκράτειρα;»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Ανδρόνικος, «ακούγεται λογικό αυτό που λες... αλλά, και πάλι, έχω τις αμφιβολίες μου.»

«Η ιέρεια τι πιστεύει για τον φόνο του Ζάλφαμ;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ τον Ράθνη.

«Δεν ξέρω. Δε μου είπε κάτι, και δεν τη ρώτησα.»

«Θα την ξαναδείς;»

«Ναι, το απόγευμα.»

«Ρώτησέ την, αυτή τη φορά. Ίσως να μπορεί να μας δώσει κάποιο στοιχείο, ακόμα κι αν δεν το νομίζει.»

Ο Ράθνης συμφώνησε.

Ο Ανδρόνικος είπε: «Θα πάω τώρα να μάθω τι γίνεται με τον Κέλκιλ. Θέλω να ξέρω πότε το караβάνι μας θ'αρχίσει πάλι να κινείται.»

Η Ιωάννα σηκώθηκε απ'την άκρη του κρεβατιού όπου καθόταν. «Θα έρθω μαζί σου.»

Βγήκαν απ'το πανδοχείο και πήγαν στην αγορά, όπου η κίνηση ήταν μειωμένη, εξαιτίας της ανυπόφορης ζέστης του μεσημεριού. Οι κανονικές ημέρες της Αρβήντλια δεν ήταν τόσο δροσερές όσο οι Σκιερές, και οι Σκιερές Ημέρες δε θα μπορούσε κανείς να πει ότι ήταν κάτι λιγότερο από ζεστές, για τα δεδομένα άλλων διαστάσεων.

Ο Ανδρόνικος και η Ιωάννα πλησίασαν το όχημά τους, και μπήκαν από μια πλευρική θύρα που ήταν μισάνοιχτη. Στο εσωτερικό, βρίσκονταν μόνο η Σάθρα και ο Ναβόνρι, παίζοντας ζάρια, καθισμένοι οκλαδόν στο πάτωμα. Ο καθένας είχε πλάι του μια κούπα μπίρα.

«Πού ήσασταν εσείς;» ρώτησε ο ερυθρόδερμος άντρας, βλέποντας τους δύο επαναστάτες να μπαίνουν.

«Είχαμε πάει σ'ένα πανδοχείο, να φάμε και να ξεκουραστούμε,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Πατρόθεν, το λένε.»

«Το ξέρω. Αλλά ποτέ δεν έχω πάει.»

«Με τον κύριο Κέλκιλ τι γίνεται; Έχει συνέλθει;»

«Ο Φάλρεμακ είπε ότι έχει ξυπνήσει από την ένεση που του έκαναν και ότι πηγαίνει καλύτερα, παίρνοντας τα βοτάνια του.»

«Αυτό είναι ευχάριστο. Έχει βγει απ'το νοσοκομείο;»

«Δε νομίζω. Όχι ακόμα.» Ο Ναβόνρι κούνησε τα ζάρια μέσα στη χούφτα του και τα πέταξε ανάμεσα σ'εκείνον και τη Σάθρα. Αυτά κύλησαν στο πάτωμα και σταμάτησαν κοντά στο γόνατό της.

Η Σάθρα τα κοίταξε κι αναποδογύρισε τα μάτια. «Η κωλοφαρδία σου δε φαίνεται να γνωρίζει όρια σήμερα!» μούγκρισε.

Ο Ναβόνρι μειδίασε.

Η Σάθρα πέταξε δύο νομίσματα προς το μέρος του.

«Θα μας ειδοποιήσετε όταν βγει απ'το νοσοκομείο;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Στο Πατρόθεν θα είστε;» είπε ο Ναβόνρι.

«Ναι, μάλλον.»

«Εντάξει, τότε.»

Ο Ανδρόνικος και η Ιωάννα κατέβηκαν απ'το όχημα και διέσχισαν την αγορά, ενώ οι ηλιακές ακτίνες τούς σφυροκοπούσαν κατακέφαλα. Κι οι δύο σήκωσαν τις κουκούλες τους, για να προστατευτούν.

Φτάνοντας στο πανδοχείο –που δεν ήταν μακριά από την αγορά–, πήραν δύο κούπες κρύο νερό από το μπαρ και ανέβηκαν στο δωμάτιό τους, όπου δεν ήταν πλέον κανένας από τους υπόλοιπους. Είχαν, μάλλον, πάει στα δικά τους δωμάτια.

Ο Ανδρόνικος πέρασε το χέρι του πίσω απ'το λαιμό της Ιωάννας και τη φίλησε.

«Δεν είναι περίεργο να φιλάς κάποιον που φορά μάσκα;» ρώτησε εκείνη.

«Ναι. Αλλά είναι επίσης περίεργο που μπορείς καν να τον φιλήσεις.»

«Ο Δάρυλμος δεν είναι ερασιτέχνης.»

«Πράγμα το οποίο, αναμφίβολα, θα μπορούσε να μας πει κι ο ίδιος, χωρίς δισταγμό.»

Η Ιωάννα μειδίασε, και φιλήθηκαν ξανά.

Έκαναν έρωτα και, μετά, τους πήρε ο ύπνος, και πρέπει να κοιμήθηκαν περισσότερο απ'ό,τι υπολόγιζαν, γιατί τους ξύπνησαν ελαφρά χτυπήματα στην πόρτα.

«Φένχιλ;» Η φωνή της Άνμα'ταρ. Φώναζε τον Ανδρόνικο με το ψεύτικο όνομά του για λόγους ασφάλειας.

Ο Πρίγκιπας της Απολλώνιας και η Μαύρη Δράκαινα σηκώθηκαν απ'το κρεβάτι τους και ντύθηκαν βιαστικά, για να κρύψουν το σώμα τους που είχε διαφορετικό χρώμα από το κεφάλι και τα χέρια τους. Κατά πάσα πιθανότητα, ήταν μόνο η Άνμα και κανείς άλλος, αλλά οι επαναστάτες όφειλαν πάντα να είναι προσεχτικοί.

«Φένχιλ;»

«Μισό λεπτό!»

Ο Ανδρόνικος φόρεσε τις μπότες του, κούμπωσε τα τελευταία κουμπιά της ενδυμασίας του, και άνοιξε την πόρτα.

Η Άνμα'ταρ στεκόταν στο κατώφλι, μόνη. Κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του Πρίγκιπα, για να δει πού ήταν η Ιωάννα. «Διασκεδάζουμε;» της είπε, πειραχτικά.

«Με λιγότερη φασαρία, ευτυχώς,» αποκρίθηκε εκείνη.

Η Άνμα συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς;» ρώτησε τον Ανδρόνικο.

Εκείνος προσπάθησε να μη χαμογελάσει. «Δεν έχω ιδέα. Συμβαίνει κάτι;»

«Να μπω;»

Ο Ανδρόνικος παραμέρισε και η μάγισσα μπήκε, κλείνοντας την πόρτα πίσω της. «Ο Ράθνης επέστρεψε.»

«Είχε πάει στο Ναό;»

«Ναι, μαζί με τον Σέλιρ.»

Ο Ανδρόνικος άνοιξε ένα ρολόι, για να δει τι ώρα ήταν. «Παρακοιμηθήκαμε,» παρατήρησε. Ήταν εφτά και πέντε, το απόγευμα. Ρώτησε την Άνμα: «Έμαθε κάτι ενδιαφέρον;»

Η μάγισσα κούνησε το κεφάλι. «Η ιέρεια δεν ξέρει τίποτα για τον φόνο· υποθέτει ότι ίσως οι πράκτορες της Παντοκράτειρας να σκό-

τωσαν τον Ζάλφαμ. Και δεν βρήκε κανέναν άλλο που να έχει ακούσει για τον Αρίσταρχο.»

«Λογικό,» είπε ο Ανδρόνικος, «αφού ο Αρίσταρχος ήρθε, επισκέφτηκε τον Ζάλφαμ, και έφυγε.»

Η Άνμα ένευσε. Κι έπειτα, ρώτησε την Ιωάννα: «Τι εννοούσες, ‘Με λιγότερη φασαρία’;»

«Δεν ενοχλήσαμε κανέναν, έτσι δεν είναι;»

«Φυσικά και όχι· δεν το ανέφερα γι’ αυτό! Ορισμένες φορές, αναρωτιέμαι, Ιωάννα, γιατί δεν έχεις καθόλου αίσθηση του χιούμορ.»

Η Ιωάννα απλώς χαμογέλασε στραβά, και παραμέρισε τη βαριά κουρτίνα του παραθύρου, για να κοιτάξει έξω απ’ το πανδοχείο.

«Τέλος πάντων,» είπε η Άνμα. «Θα είμαι κάτω.» Και έφυγε απ’ το δωμάτιο.

Ο Ανδρόνικος γέλασε. «Δεν έπρεπε να το κάνεις αυτό.»

«Δεν μπόρεσα να κρατηθώ. Αλλά, μετά, είδες ότι το διόρθωσα. Πράγμα που, ίσως, δεν της άξιζε. Εκείνη τη νύχτα μάς είχε πάρει τ’ αφτιά.»

«Μάλλον, όμως, όπως σου είχα πει, δεν το έκανε επίτηδες. Ήταν μεθυσμένη.»

Η Ιωάννα άναψε τσιγάρο. «Δεν είναι αυτή δικαιολογία.»

Ο Κέλκιλ είχε βγει απ’ το νοσοκομείο. Όταν ο Ανδρόνικος και οι σύντροφοί του πήγαν στα οχήματα του καραβανιού, για να δουν τι γινόταν, τον βρήκαν εκεί, να μιλά με τον Φάλρεμακ, την Ωκεανίδα, και μερικούς άλλους μισθοφόρους.

«Μας ξέχασες,» είπε η Ιωάννα στον Ναβόνρι, που δεν είχε έρθει να τους ειδοποιήσει.

«Θα ερχόμουν τώρα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ο κύριος Κέλκιλ μόλις επέστρεψε· δεν είναι πολλή ώρα.»

Η Ιωάννα, όμως, δεν τον πολυπίστευε. Ίσως να το είχε κάνει επίτηδες, επειδή είχαν ορμήσει σ’ αυτόν και τη Σάθρα, τότε, στην Ούσλετ.

Ο Κέλκιλ πλησίασε τους επαναστάτες, απομακρυνόμενος από τον Φάλρεμακ και τους άλλους μισθοφόρους. Η όψη του ήταν χλωμή, αλ-

λά φαινόταν πολύ καλύτερα από πριν· το σώμα του δεν τρανταζόταν από σπασμούς.

«Θα ήθελα να σας ευχαριστήσω,» είπε. «Και ειδικώς εσένα.» Κοίταξε τον Σέλιφ'χοκ. «Μου είπαν ότι εσύ ήσουν που πρότεινες να με ναρκώσουν.»

«Δεν έκανα τίποτα το ιδιαίτερο,» αποκρίθηκε ο μάγος, κλίνοντας το κεφάλι. «Αισθάνεστε καλά τώρα;»

«Αρκετά καλά,» είπε ο Κέλκιλ. «Αρκετά καλά,» αν και υπήρχε κάτι στο βλέμμα του που υποδήλωνε πως φοβόταν. Ίσως να πίστευε ότι η ασθένειά του είχε, μετά από τόσα χρόνια, αρχίσει να θέλει τη ζωή του, σαν αιμοβόρο θηρίο.

«Θα συνεχίσουμε την πορεία μας κανονικά, δηλαδή;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Ναι,» είπε ο Κέλκιλ. «Αλλά όχι από αύριο. Αύριο, έχω ανθρώπους να συναντήσω εδώ, στη Σάηρλεσκ. Και σκοπεύω να το κάνω με την άνεσή μου. Επομένως, δε θα φύγουμε το επόμενο απόγευμα, ούτε το επόμενο βράδυ, αλλά τη μεθεπόμενη μέρα.»

Κεφάλαιο 6^ο

Η Αναζήτηση Μιας Μελανής

● 1 ●

Το πρωί της τέταρτης Σκιερής Ημέρας, η Νατλάο βγήκε από τις σπηλιές που αποτελούσαν κατοικία των Ζιντ'κέιλ και διέσχισε τη βραχύ-δη περιοχή γύρω τους από το μονοπάτι που της έδειξε ο σαμάνος Σά-τμεκ. Στον ώμο της είχε τον σάκο της, και στο δεξί της χέρι βαστούσε το μπαστούνι που της είχαν δώσει οι Ζιντ'κέιλ, γιατί ο πόνος στον γοφό της δεν είχε περάσει ακόμα, και της χρειαζόταν ώστε να βαδίζει με άνεση. Τη βαλλίστρα της –που είχε σπάσει, όταν η Νατλάο έπεσε, προσπαθώντας να γλιτώσει από μια λεοντόσαυρα σε τούτα τα μέρη– οι Ζιντ'κέιλ την είχαν επισκευάσει, και τώρα την είχε κι αυτή κρεμασμένη στην πλάτη, πλάι στον σάκο της.

Παρότι δεν της είχαν φερθεί άσχημα, η Νατλάο είχε την αίσθηση ότι χαίρονταν που έφευγε. Δεν πρέπει να την ήθελαν κοντά τους, επειδή, μάλλον, αισθάνονταν πως ποτέ δε θα μπορούσε να τους συγχωρέσει για ό,τι συνέβη στη φυλή της, πως για πάντα θα τους θεωρούσε υπεύθυνους, ή, τουλάχιστον, συνυπεύθυνους. Κι επιπλέον, ίσως να φοβόνταν να την έχουν μέσα στις σπηλιές τους· ίσως να φοβόνταν τι μπορεί να έκανε, όταν καμια εκδικητική παραφροσύνη την καταλάμβανε.

Και μπορεί νάχουν δίκιο που με φοβούνται, σκέφτηκε η Νατλάο. Κι εγώ η ίδια φοβάμαι τον εαυτό μου τώρα. Δεν είμαι σίγουρη τι μπορώ να κάνω και τι όχι. Δεν της είχε, εξάλλου, απομείνει κανένας λόγος για να ζει: ο άντρας της ήταν νεκρός, τα παιδιά της ήταν νεκρά, ολόκληρη η

φυλή της ήταν νεκρή. Κι ένας άνθρωπος που δεν του έχει απομείνει λόγος για να ζει η Νατλάο είχε ακούσει –και τώρα διαπίστωνε εκ πείρας– ότι μπορεί να ήταν πολύ απρόβλεπτος, και πολύ επικίνδυνος – ακόμα και για τον εαυτό του. Απρόβλεπτος για τον εαυτό του, επικίνδυνος για τον εαυτό του.

Πρέπει να βρω έναν σκοπό. Η σκέψη ήταν επιτακτική εντός της. Της χρειαζόταν να βρει έναν σκοπό: για να μην τρελαθεί.

Και, προς το παρόν, είχε αποφασίσει να συναντήσει και πάλι τον επαναστάτη που ονομαζόταν Ίσναχ. Ίσως να τον ενδιέφερε να μάθει τι είχαν δει οι σαμάνοι των Ζιντ'κέιλ, ώστε να βάλουν άλλες τρεις φυλές να συμμαχήσουν μαζί τους και να επιτεθούν στους Τουρβάλκλι κατά την Εορτή της Εμφανίσεως. Πρώτα, όμως, η Νατλάο έπρεπε να εντοπίσει τον Ίσναχ, κι αυτό ίσως να μην αποδεικνυόταν εύκολο. Ίσως να μην αποδεικνυόταν καθόλου εύκολο, καθώς οι επαναστάτες, που αντιμάχονταν τους ανθρώπους της Παντοκράτειρας, ήταν καλοί στο να κρύβονται και να μένουν κρυμμένοι. Μια παρείσακτη, σαν τη Νατλάο, θα δυσκολευόταν να έρθει σε επαφή με το δίκτυό τους.

Επομένως, το καλύτερο που μπορούσε να κάνει ήταν να πάει στα μέρη ανατολικά του Φαραγγιού του Πεπρωμένου, όπου ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ και οι ξένοι σύμμαχοί του, κατά πάσα πιθανότητα, ακόμα προκαλούσαν καταστροφές, διαλύοντας το ένα χωριό μετά το άλλο: εξαφανίζοντας τη μία φυλή μετά την άλλη. Οι καταραμένοι δολοφόνοι! Οι επαναστάτες, αν ήθελαν να τους σταματήσουν (όπως είχε υποστηρίξει ο Ίσναχ πως ήθελαν), θα βρίσκονταν επίσης στα ανατολικά του φαλαγγιού· κι εκεί η Νατλάο ήλπιζε πως θα τους συναντούσε, αν το επιδίωκε.

Τα πετρώδη μέρη των Ζιντ'κέιλ έδωσαν τη θέση τους σε μια περιοχή γεμάτη άμμο και χαμηλά φυτά εδώ κι εκεί, ανάμεσα στα οποία σέρνονταν μικρά ερπετά, που κοίταζαν, κάπου-κάπου, τη Νατλάο με μάτια γυαλιστερά στο αλλόκοτο φως της Σκιερής Ημέρας.

Οι Σασμάτουμ τής είχαν δώσει τρόφιμα, προτού φύγει απ'το χωριό τους, έτσι εκείνη δε χρειαζόταν να σταματήσει εδώ για να κυνηγήσει. Συνέχισε την πορεία της, αγνοώντας τα μικρά ζώα της περιοχής. Και, σύντομα, στο τοπίο προστέθηκαν ψηλοί βράχοι, που σχημάτιζαν κολόνες ή καμάρες, ή έπαιρναν ακαθόριστες μορφές· κι επάνω τους υ-

πήρχε η παράξενη γραφή του φαραγγιού, που ελάχιστοι μπορούσαν να κατανοήσουν και, μέσω αυτής, να διαβάσουν τη μοίρα.

Η Νατλάο στάθηκε, σε κάποια στιγμή, για να ξεκουράσει τον χτυπημένο της γοφό. Ακούμπησε την πλάτη της σ'έναν βράχο γεμάτο φυσικά λαξεύματα, έβγαλε απ'το σάκο της ένα φλασκί, το άνοιξε, και ήπие νερό. Και, καθώς το κατέβαζε από εμπρός της για να το ξανακλείσει, διέκρινε ότι κάποιοι την πλησίαζαν από απόσταση, ερχόμενοι απ'τ'ανατολικά. Ούτε ένας, ούτε δύο. Ούτε δέκα, ούτε είκοσι. Αυτοί πρέπει νάναι ολόκληρο χωριό... Τι συμβαίνει; Τι βλέπω;

Η Νατλάο επέστρεψε το φλασκί στον σάκο της και, ζυγώνοντας έναν πελώριο βράχο ακαθόριστου σχήματος, γαντζώθηκε επάνω του και σκαρφάλωσε, παρά τον πόνο στον γοφό της. Εξάλλου, είχε μονάχα χτυπήσει· το κόκαλο δεν είχε σπάσει, ούτε η σάρκα της είχε τραυματιστεί. Πιάνοντας τις φυσικές χειρολαβές του μεγάλου βράχου, έφτασε στην κορυφή του, από μια μεριά που πίστευε ότι αυτοί που έρχονταν θα ήταν δύσκολο να τη δουν, αλλά εκείνη θα μπορούσε να τους παρατηρήσει με άνεση.

Ποιοι είναι; αναρωτήθηκε, κοιτάζοντάς τους. Αναμφίβολα, δεν ήταν μονάχα πολεμιστές· είχαν μαζί τους και γέρους και παιδιά. Και κουβαλούσαν ένα σωρό πράγματα στις πλάτες τους, κι επάνω σε μουλάρια και άλογα.

Από τ'ανατολικά έρχονταν... Από τ'ανατολικά· και τι ήταν προς εκείνη την κατεύθυνση; Ένα από τα ψηλά τοιχώματα του φαραγγιού. Η Νατλάο μπορούσε να το δει από εδώ όπου βρισκόταν. Και το τοίχωμα δεν ήταν πολύ μακριά· ως το μεσημέρι, περίπου, πρέπει να το έφτανε· άντε να έκανε λίγο περισσότερο χρόνο.

Τα μάτια της εστιάστηκαν πάλι στους ανθρώπους που ταξίδευαν. Από έξω απ'το φαράγγι πρέπει να έρχονται. Κι έτσι όπως κουβαλάνε τόσα πράγματα μαζί τους, μόνο μία εξήγηση μπορεί να υπάρχει για την παρουσία τους: εγκατέλειψαν το χωριό τους, για να γλιτώσουν από τον Πρωτοσπαθάριο και τους ξένους με τα όπλα του καταστροφικού φωτός.

Η Νατλάο κατέβηκε απ'τον βράχο, και μόρφασε, καθώς πάτησε απότομα στην άμμο και ο γοφός της τη λόγχισε με πόνο γι'ακόμα μια φορά. Έπιασε το μπαστούνι της, τη βαλλίστρα της, και το σάκο της

από κάτω, όπου τα είχε αφήσει προτού σκαρφαλώσει, και ξεκίνησε να βαδίζει προς τους ανθρώπους που έρχονταν από τα ανατολικά.

Εκείνοι την είδαν να ζυγώνει, και ένας απ'αυτούς που έμοιαζαν να οδηγούν τους υπόλοιπους έκανε νόημα να σταματήσουν.

Η Νατλάο ήρθε κοντά τους και ατένισε τον άντρα που είχε κάνει το νόημα. Φορούσε κουκούλα, αλλά δεν είχε το πρόσωπό του κρυμμένο, κι έτσι τον αναγνώρισε. Ήταν ο φύλαρχος των Κά'ορνωμ, οι οποίοι έμεναν στο χείλος του Φαραγγιού του Πεπρωμένου, κοντά σ'ένα μονοπάτι, όπως οι Ερνεό'ωμ, και ήταν, επομένως, κι αυτοί Φαραγγοφύλακες. Το χωριό τους δεν ήταν πολύ μακριά από το χωριό των Ερνεό'ωμ (όταν αυτό ακόμα υπήρχε): λιγότερο από μιάμιση μέρα δρόμος.

Η Νατλάο έκανε ένα σήμα με τα δάχτυλά της, το οποίο δήλωνε ότι ερχόταν φιλικά. Ύστερα, είπε: «Φύλαρχε Σαφάλκι, σε χαιρετώ.»

«Με γνωρίζεις...» παρατήρησε ο άντρας.

«Ονομάζομαι Νατλάο, της φυλής των... Είμαι η τελευταία της φυλής των Ερνεό'ωμ. Η φυλή μου δεν υπάρχει πλέον, Φύλαρχε.»

Τα μάτια του άντρα στένεψαν. «Οι ξένοι...!» σφύριξε, οργισμένα, πίσω απ'τα δόντια του.

«Ναι,» ένευσε η Νατλάο, «αλλά όχι μόνο αυτοί. Μαζί τους είναι ένας πολεμιστής που ονομάζεται Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ, του Θρόνου της Ελρείσβα—»

«Οι τρισκατάρτοι Λευκοί!» φώναξε ο Σαφάλκι. «Τι δουλειά έχει ο Θρόνος της Ελρείσβα στα μέρη μας;»

«Ο Κάραγγελ είναι ο τελευταίος της φυλής των Τουρβάλκλι.»

Ο Σαφάλκι καταράστηκε στο όνομα του Λόγκροθ, του Τσακαλιού της Ερήμου.

«Επιτέθηκαν στο χωριό σας, Φύλαρχε;» ρώτησε η Νατλάο.

«Φύγαμε, προτού προλάβουν να επιτεθούν.» Κι αν έκρινε κανείς απ'τον τόνο της φωνής του Σαφάλκι, δεν του άρεσε το γεγονός ότι είχαν αφήσει τα σπίτια τους. «Τους είδε ένας από μας να καταστρέφουν το χωριό των Νακελμά'ω, στα βόρεια, και ήρθε να μας προειδοποιήσει. Οι ξένοι έκαναν τα πάντα στάχτη με κάτι όπλα που εκτοξεύουν φως—»

«Ναι,» είπε η Νατλάο, «παντού αυτά χρησιμοποιούν.»

«Δεν έφυγαν, όμως, αμέσως από τα ερείπια του χωριού των Νακελ-μά'ω· κατασκήνωσαν εκεί. Κι ίσως ακόμα νάναι κατασκηνωμένοι, απ'όσο ξέρω. Μοιάζουν να περιμένουν κάτι, σύμφωνα μ'ό,τι μου είπαν οι ανιχνευτές μου. Δεν μπορώ να φανταστώ τι...» Η όψη του, πάντως, φανέρωνε ότι πίστευε πως, ό,τι κι αν περίμεναν, δεν μπορεί να ήταν τίποτα το καλό για τους Μελανούς στον Κοράκου Τόπο.

Μια γυναίκα μίλησε, τότε, η οποία στεκόταν κοντά στον φύλαρχο: «Σκεφτήκαμε ότι θα είμαστε πιο ασφαλείς μέσα στο φαράγγι. Τα οχήματα τους δεν πρέπει να μπορούν να κατεβούν εδώ, άρα ούτε και τα όπλα τους.»

«Ναι,» είπε η Νατλάο, που δεν το είχε ξανασκεφτεί η ίδια, «αυτό είναι πολύ πιθανό.»

«Εσύ, Νατλάο,» ρώτησε ο Σαφάλκι, «πώς γνωρίζεις τόσα για τον Πρωτοσπαθάριο Κάραγγελ;»

Δεν της άρεσε να το λέει, αλλά... «Επειδή με άφησε να ζήσω, προστάζοντάς με να μεταφέρω το μήνυμά του σε όσους περισσότερους από τους Μελανούς του Κοράκου Τόπου μπορώ. Να τους πω πως ό,τι συμβαίνει είναι ξεπλήρωμα γι'αυτό που έκαναν στους Τουρβάλκλι.»

Ο Σαφάλκι έτριξε τα δόντια. «Ο Λευκός είναι τρελός! όπως κι όλοι οι Λευκοί! Τι φταίμε εμείς για την επίθεση κατά των Τουρβάλκλι;»

«Ο Πρωτοσπαθάριος, μάλλον, δεν ενδιαφέρεται να βρει τους πραγματικούς υπευθύνους—»

«Θα το μετανιώσει, όμως, τούτο! Τ'ορκίζομαι στ'όνομα του Άρσαγκαρ και στην τιμή μου ως Φαραγγοφύλακας!»

«Καλύτερα να προσπαθήσετε να κρυφτείτε για τώρα, Φύλαρχε,» είπε η Νατλάο. «Έχεις να σκεφτείς το λαό σου—»

«Θα μου υποδείξεις τι πρέπει να κάνω, γυναίκα;» αντιγύρισε απότομα ο Σαφάλκι.

«Σε προειδοποιώ μόνο, Φύλαρχε· τίποτα περισσότερο. Τα όπλα τους δεν μπορείτε να τ'αντιμετωπίσετε. Υπάρχουν, όμως, κάποιοι που ίσως να μπορούν...»

«Κάποιοι; Ποιοι;»

«Δεν μπορώ να πω περισσότερα,» αποκρίθηκε η Νατλάο, γιατί δεν ήξερε αν ο Ίσναχ ήθελε να μιλήσει για τους επαναστάτες και για το σχέδιό τους.

Ο Σαφάλκι την ατένισε από πάνω ως κάτω. «Και πού πηγαίνεις τώρα;» τη ρώτησε.

Η Νατλάο έδειξε ανατολικά με το σαγόνι.

«Από κει είναι οι εχθροί μας.»

«Το ξέρω.» Και δεν τους φοβάμαι.

«Οι θεοί μαζί σου, Νατλάο,» είπε ο Σαφάλκι. Και πρόσθεσε: «Αν θέλεις, πάντως, να έρθεις μ'εμάς, θα σε δεχτούμε.»

«Σ'ευχαριστώ, Φύλαρχε, αλλά πρέπει να αρνηθώ.» Δεν είστε η φυλή μου· δεν είστε οι Ερνεόωμ, και, μα τους θεούς, δε θα προσποιηθώ πως είστε.

«Όπως επιθυμείς.» Ο Σαφάλκι δεν φαινόταν να είχε δυσареστηθεί από την απόφασή της. Ίσως, μάλιστα, να την είχε θεωρήσει γενναία απόφαση, αξιοθαύμαστη.

«Καλό ταξίδι,» είπε η Νατλάο, «όπου κι αν πηγαίνετε.»

Και συνέχισε την πορεία της προς το ανατολικό τοίχωμα του Φαραγγιού του Πεπρωμένου, ενώ οι Κά'ορνωμ συνέχισαν τη δική τους πορεία, προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Το μεσημέρι, η Νατλάο δεν ήταν κοντά στο ανατολικό τοίχωμα του φαραγγιού. Ο γοφός της την είχε καθυστερήσει περισσότερο απ'ό,τι υπολόγιζε, παρά το μπαστούνι που χρησιμοποιούσε. Σταμάτησε σ'ένα βαθούλωμα ανάμεσα σε δύο μεγάλους βράχους και κάθισε να ξεκουραστεί και να φάει. Στον ουρανό, οι ήλιοι ήταν ενωμένοι, και φαίνονταν σαν μια σκοτεινή, σφαιρική μάζα, περιτριγυρισμένη από ένα πύρινο στεφάνι.

Ο πόνος στο γοφό της Νατλάο είχε κάνει όλη της τη μία πλευρά να μουδιάσει, και, τώρα που καθόταν, αισθάνθηκε τα βλέφαρά της να βαραίνουν, και τα μάτια της να κλείνουν, και ο ύπνος να την παίρνει...

... για να βρεθεί σε μια όαση, περιστοιχισμένη από πανύψηλα δέντρα με πολλά κλαδιά, όλα τους άφυλλα. Ανάμεσά τους ήταν μια λίμνη που, αντί για νερό, είχε αίμα· αλλά το αίμα βρισκόταν στο τέλος του, σαν κάποια ζώα να έρχονταν εδώ και να το έπιναν.

Ένα υπόκωφο χρρρρρρ ακούστηκε. Ένας ήχος που έφερε στο μυαλό της Νατλάο έναν ξεδοντιάρη γέρο ο οποίος προσπαθεί να ρουφήξει νερό μέσα από ένα ξύλινο καλάμι. Προσπαθεί, και δεν τα καταφέρνει και πολύ καλά.

Ακόμα ένα χρρρρρρ...

Κι άλλο ένα... Κι άλλο ένα...

Τα δέντρα γύρω της: αυτά ήταν που έκαναν τον θόρυβο. Και, παρατηρώντας τους κορμούς τους, μπορούσε τώρα να διακρίνει ότι είχαν πρόσωπα επάνω τους, και σώματα. Ανθρώπινες λαξευτές μορφές, που έμοιαζαν γνώριμες.

Άνθρωποι της φυλής μου! Αισθάνθηκε την καρδιά της να χτυπά δυνατά κάτω απ'το στήθος της.

Είχε ξαναβρεθεί εδώ, σ'ένα άλλο όνειρο, μα τώρα δεν το θυμόταν· ήταν σαν ποτέ να μην είχε συμβεί. Τώρα, υπήρχε μονάχα ετούτο το όνειρο. Ετούτο το όνειρο και τίποτε άλλο.

Το όνειρό της ήταν το σύμπαν της.

Ο εφιάλτης της ήταν το σύμπαν της.

Νατλάοοοοοο... Η φωνή ήρθε από τον αέρα, πίσω της.

Στράφηκε, για να κοιτάξει, και είδε ένα δέντρο που της θύμιζε τον Λάρμελ, τον άντρα της· και κοντά του ήταν τρία ακόμα δέντρα: τα παιδιά τους.

Διψάμε, μαμά! Διψάμε!

Η λίμνη στερεύει, μαμά! Διψάμε!

Νατλάοοοοοοο...

–Η Νατλάο ξύπνησε, τρομαγμένη. Τα βλέφαρά της άνοιξαν σαν κάποιος να την είχε κεντρίσει, δυνατά. Η αναπνοή της ήταν γρήγορη, και το σώμα της ιδρωμένο. Ανασηκώθηκε, κι έτριψε τα μάτια της με τις παλάμες των χεριών της.

Τι θέλετε να κάνω; σκέφτηκε, απεγνωσμένα, νιώθοντας δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά της. Τι θέλετε να κάνω; Δεν μπορώ να κάνω τίποτα! Με συγχωρείτε! Με συγχωρείτε! Με συγχωρείτε!...

Είχαν πεθάνει τόσο άσκοπα... Τόσο ξαφνικά...

Σας αγαπούσα... Σας αγαπώ.

Η Νατλάο σκούπισε τα δάκρυά της και κοίταξε τον απειλητικό ουρανό της Σκιερής Ημέρας. Οι ενωμένοι ήλιοι είχαν ταξιδέψει κάμποσο

προς τη Δύση· έπρεπε να σηκωθεί και να συνεχίσει κι εκείνη το ταξίδι της, αλλά αντίθετα απ'αυτούς, προς την Ανατολή. Μέχρι το τέλος της ημέρας, πρέπει να έχω βγει από το φαράγγι. Πρέπει!

Έπιασε τα πράγματά της και το μπαστούνι της, και άρχισε να βαδίζει. Παραδόξως, αισθανόταν τον γοφό της καλύτερα· ή ίσως να της φαινόταν έτσι μετά την ξεκούρασή της. Δεν είχε σημασία τι απ'τα δύο ίσχυε· σημασία είχε ότι μπορούσε τώρα να οδοιπορεί ευκολότερα.

Το τοίχωμα του Φαραγγιού του Πεπρωμένου ερχόταν ολοένα και πιο κοντά της, καλύπτοντας όλο και μεγαλύτερο μέρος του ουρανού. Μέχρι που, από τ'ανατολικά, το τοίχωμα έγινε, για τη Νατλάο, ολόκληρος ο ουρανός. Και οι σκιές ήταν τώρα μακριές μπροστά της, καθότι απόγευμα· και έμοιαζαν να την κοροϊδεύουν: *Ακόμα κι εμείς είμαστε πιο γρήγορες από εσένα! Ακόμα κι εμείς! Ακόμα κι εμείς!*

Η Νατλάο, αγνοώντας τες, ακολούθησε ένα μονοπάτι επάνω στην πλαγιά, ανεβαίνοντας. Και τώρα, ο γοφός της είχε αρχίσει πάλι να την πονά πιο έντονα· δεν μπορούσε, όμως, να τα παρατήσει: βρισκόταν πολύ κοντά. Σήμερα το βράδυ, είχε πει στον εαυτό της, θα ξεκουραζόταν έξω από το Φαράγγι του Πεπρωμένου.

Καθώς ανηφόριζε το μονοπάτι, περιτριγυρισμένη από ψηλούς βράχους και νιώθοντας χαλίκια και άμμο να τρίζουν και να κυλούν κάτω απ'τις μπότες της, σκέφτηκε ότι από εδώ πρέπει να είχαν έρθει και οι Κά'ορνωμ. Ετούτο το μονοπάτι πρέπει να οδηγεί στο εγκαταλειμμένο χωριό τους. Στο τέλος, θα το συναντήσω.

Και δεν είχε άδικο. Φτάνοντας στην κορυφή του ανατολικού τοιχώματος του φαραγγιού, βρέθηκε κοντά σ'ένα χωριό που, αμέσως, φαινόταν για εγκαταλειμμένο. Μονάχα ο άνεμος της ερήμου κατοικούσε εδώ, σφυρίζοντας ανάμεσα στα μικρά οικοδομήματά του.

Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ δεν πρέπει, πάντως, να είχε περάσει ακόμα από τούτο το μέρος. Αν είχε περάσει, η Νατλάο υποπτευόταν ότι θα έβρισκε μονάχα ερείπια. Τίποτα δε θα στεκόταν όρθιο.

Και, καθώς ζύγωνε το χωριό, αναρωτήθηκε αν θα ήταν συνετό να διανυκτερεύσει εδώ. Αν τύχαινε να έρθουν οι ξένοι όσο βρισκόταν στο χωριό των Κά'ορνωμ, μάλλον θα τη σκότωσαν με τα όπλα του καταστροφικού φωτός.

Ο Φύλαρχος Σαφάλκι είπε, όμως, ότι οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας είναι στα βόρεια, στους Νακελμά'ω, περιμένοντας κάτι... σκέφτηκε η Νατλάο, βαδίζοντας ανάμεσα στα εγκαταλειμμένα σπίτια και σέρνοντας το ένα της πόδι. Ο γοφός της τη βάραινε πολύ τώρα, μετά την ανάβαση του μονοπατιού.

Καλύτερα να φύγω από δω, αποφάσισε. Καλύτερα να είσαι σαν τον αετό, που βλέπει πιο μακριά, παρά σαν τον αμμοπόντικα που βλέπει μονάχα μπροστά του.

Στράφηκε βόρεια κι άρχισε να βαδίζει, βγαίνοντας από το εγκαταλειμμένο χωριό.

Οι ήλιοι έγερναν προς τη Δύση· τα φεγγάρια φαίνονταν να έχουν ανατείλει. Το σκοτάδι πύκνωνε στις ερήμους. Ο άνεμος γινόταν ψυχρός, και η Νατλάο τον αισθανόταν έντονο επάνω στο ιδρωμένο της δέρμα, καθώς γλιστρούσε μέσα στα ρούχα της. Εκτός απ'τον γοφό της, και τα πόδια της πονούσαν απ'την οδοιπορία· έπρεπε, σύντομα, να βρει κάπου να σταματήσει.

Το βλέμμα της, ωστόσο, τράβηξε κάτι στον ουρανό, όχι στη γη.

Βόρεια. Κάτι που γυάλιζε στις τελευταίες φωτεινές ακτίνες της ηλιακής στεφάνης.

Η Νατλάο ένιωσε την αναπνοή της να κόβεται, για λίγο.

Δύο γιγαντιαία πουλιά με πετσί σαν μέταλλο, που φαίνονταν από πολύ μακριά –πάνω από δέκα χιλιόμετρα απόσταση, σίγουρα.

Τι είναι τούτα; σκέφτηκε, σταματώντας και στηριζόμενη στο μπαστούνι της. Κατασκευάσματα των ξένων; Μηχανές;

Παρατήρησε. Είδε τα πουλιά να φτάνουν ως ένα σημείο του ουρανού και, μετά, να διαγράφουν ημικύκλιο στον αέρα και να φεύγουν, πετώντας πιο γρήγορα απ'ό,τι όταν είχαν έρθει –πολύ, πολύ πιο γρήγορα, βγάζοντας δυνατή φωτιά από τα οπίσθιά τους.

Σύντομα, πήγαν τόσο μακριά που η Νατλάο δεν μπορούσε πια να τα δει.

Γιατί ήρθαν; Τι ήθελαν;

Θα μπορούσαν να είχαν πετάξει πάνω απ'το χωριό των Νακελμά'ω, δε θα μπορούσαν; Ναι, η Νατλάο πίστευε ότι βρίσκονταν στη σωστή απόσταση για να είχαν πετάξει πάνω απ'το χωριό. Αυτό περίμεναν οι ξένοι; Τα μεταλλικά πουλιά;

Ήταν αδύνατον να βρει απάντηση τώρα· έτσι, αντ'αυτού, αρκέστηκε στο να βρει ένα μέρος για να περάσει τη νύχτα.

Δεν άργησε να εντοπίσει μια σπηλιά ανάμεσα στους βράχους, και κουλουριάστηκε εκεί, έχοντας τη βαλλίστρα της από κοντά, οπλισμένη.

• 2 •

Ακούγοντας τον θόρυβο, ξύπνησε και βγήκε απ'τη σπηλιά της, στα τέσσερα, παρατηρώντας να δει τι ερχόταν. Και είδε τα οχήματα των ξένων να κινούν τους μεγάλους τροχούς τους επάνω στην έρημο, πλησιάζοντας το εγκαταλειμμένο χωριό των Κά'ορνωμ.

Αυτή τη φορά, η Νατλάο τα μέτρησε, για να θυμάται πόσα ακριβώς ήταν. Έντεκα, συνολικά. Αλλά δεν ήταν όλα τα ίδια. Δύο από τα έντεκα πρέπει να ανήκαν στον Θρόνο της Ελρείσβα, ενώ τα υπόλοιπα εννέα στους ξένους. Επάνω σε τέσσερα από τα τελευταία υπήρχαν μεταλλικά, κυλινδρικά κατασκευάσματα. Τα ενεργειακά κανόνια που της είχε πει ο Ίσναχ, αναμφίβολα. Τα όπλα που εκτόξευαν το καταστροφικό φως.

Η Νατλάο αποτραβήχτηκε στο εσωτερικό της σπηλιάς της, φοβούμενη μην την προσέξουν, αν και δεν το θεωρούσε και πολύ πιθανό. Τα οχήματα πέρασαν από μπροστά της, αλλά όχι από κοντά· υπήρχε απόσταση τουλάχιστον διακοσίων μέτρων. Συνέχισαν και έφτασαν στο χωριό των Κά'ορνωμ, σταματώντας και σημαδεύοντάς το με τα όπλα τους.

Φυσικά, κανένας δεν ξεπρόβαλε για να τους αντικρίσει, κι αυτό πρέπει να τους παραξένεψε, γιατί ορισμένοι απ'αυτούς βγήκαν απ'τα οχήματα. Ανάμεσά τους, η Νατλάο νόμιζε ότι μπορούσε να δει και τον Πρωτοσπαθάριο Κάραγγελ. Μπορούσε να ξεχωρίσει τον λευκό του μανδύα και το μεγάλο σπαθί που κρεμόταν από την πλάτη του. Παραδόξως, συνειδητοποίησε ότι, ετούτη τη στιγμή, δεν αισθανόταν τίποτα γι'αυτό τον άνθρωπο. Απολύτως τίποτα. Σα να μην ήταν δυ-

νατόν να υπάρξει μίσος ή οργή μέσα της. Ήταν, όμως, σωστό αυτό; αναρωτήθηκε. Ήταν σωστό να μην αισθάνεται μίσος και οργή για τον άνθρωπο που είχε αφανίσει τη φυλή της; Ή, μήπως, ήταν ακόμα τόσο κλονισμένη από την απώλειά της, που δεν είχε ξεκαθαρίσει τα πράγματα εντός της;

Η Νατλάο είδε ορισμένους από τους εχθρούς να βάζουν κιάλια στα μάτια τους, για να κοιτάζουν το χωριό. Ίσως να υποπτεύονταν ότι οι Κάρνωμ είχαν στήσει κάποια παγίδα. Αλλά τι σημασία είχε να τους στήσει κανείς παγίδα, όταν εκείνοι διέθεταν τα όπλα που διέθεταν;

Η Νατλάο αποφάσισε να εκμεταλλευτεί το γεγονός ότι αργοπορούσαν και ότι είχαν εστιασμένη την προσοχή τους στο χωριό. Βγήκε απ'τη σπηλιά της και, διαγράφοντας ημικύκλιο με την πορεία της, βάδισε βιαστικά προς τα οχήματα, για να τα πλησιάσει απ'τα νώτα. Πιθανώς η ενέργειά της να ήταν παράτολμη, αλλά δεν την ενδιέφερε. Δεν είχε τίποτα να χάσει. Τα είχε ήδη χάσει όλα.

Κατάφερε να φτάσει στα οχήματα, χωρίς κανείς να την προσέξει και χωρίς ο χτυπημένος της γοφός να την πονέσει ιδιαίτερα, δεν μπόρεσε παρά να παρατηρήσει. Πλησίασε το πλάι ενός από τα πελώρια φορτηγά και, με το βλέμμα της, έφαξε να βρει ένα σημείο... ένα σημείο όπως περίπου το φανταζόταν... ένα σημείο για να γαντζωθεί εκεί και να μπορέσει ν'ακολουθήσει τους ξένους στην καταστροφική τους εκστρατεία· γιατί υποψιαζόταν πως όπου πήγαιναν αυτοί, αργά ή γρήγορα, θα παρουσιάζονταν κι οι επαναστάτες. Έτσι είχε πει ο Ίσναχ· είχε πει ότι θα τους εμπόδιζαν.

Η Νατλάο, δίχως να δυσκολευτεί, εντόπισε μια εγκοπή επάνω στο μέταλλο, αρκετά μεγάλη για να τη χωρέσει και βρισκόμενη κοντά στην πίσω μεριά ενός από τα οχήματα, πλάι στις κλειστές του πόρτες. Ήταν βέβαιη πως δε θα έβρισκε τίποτα καλύτερο. Αφήνοντας το μπαστούνι της να πέσει στην ξερή γη, σκαρφάλωσε πάνω στα πλευρά του μεταλλικού θηρίου και χώθηκε μέσα στην εγκοπή, μαζεύοντας τα γόνατά της και έχοντας τη βαλλίστρα της στην αγκαλιά της. Αν με δουν, σκέφτηκε, σίγουρα θα με σκοτώσουν. Θα με περάσουν για κατάσκοπο και θα με σκοτώσουν. Αλλά ετούτη η σκέψη δεν την έκανε να ανησυχήσει. Αν ήταν να τελειώσει έτσι η ζωή της, τότε ας τελείωνε έτσι!

Μετά από λίγο, άκουσε τα κανόνια να εξαπολύουν το καταστροφικό τους φως, και τα μικρά σπίτια του χωριού των Κά'ορνωμ να διαλύονται. Η Νατλάο έκλεισε τα μάτια, σα να μπορούσε να τα δει από εκεί όπου ήταν κρυμμένη, αν και στην πραγματικότητα δεν μπορούσε. Ο Φύλαρχος Σαφάλκι είχε κάνει καλά που είχε πάρει τους ανθρώπους του από εδώ, παρότι πρέπει να του φαινόταν δειλία να εγκαταλείπει τα μέρη των προγόνων του. Δεν ήταν δειλία, όμως· ήταν σύνεση. Ακόμα κι ο λεοντόσαυρος ξέρει να υποχωρεί μπροστά σ'έναν ισχυρότερο εχθρό. Και οι άνθρωποι που υπηρετούσαν την Παντοκράτειρα δεν ήταν απλά ισχυρότεροι· τα όπλα τους τους καθιστούσαν άτρωτους για τις φυλές των Μελανών του Κοράκου Τόπου.

Το Φαράγγι του Πεπρωμένου, σκέφτηκε η Νατλάο. Μονάχα αυτό μάς μένει. Πρέπει να το εκμεταλλευτούμε: να κρυφτούμε εκεί, όπου δεν μπορούν να έρθουν τα οχήματά τους. Ήλπιζε κι άλλοι να είχαν δείξει την ίδια «δειλία» με τον Φύλαρχο Σαφάλκι και να είχαν υποχωρήσει στα βάθη του φαραγγιού.

Τα κανόνια των ξένων δεν συνέχισαν την επίθεσή τους για πολύ. Μία ριπή ήταν αρκετή για να γίνει κομμάτια το μικρό χωριό των Κά'ορνωμ· και μετά, σιγή απλώθηκε για λίγο.

Κάποιοι άρχισαν να μιλάνε, αλλά η Νατλάο, καθώς είχε κρυφτεί στα νώτα του σχηματισμού των οχημάτων, δεν μπορούσε να καταλάβει τι έλεγαν. Ο άνεμος έφερνε τα λόγια τους ακατανόητα στ'αφτιά της.

Ύστερα, άκουσε τις πόρτες μερικών οχημάτων να κλείνουν, και οι τροχοί των φορτηγών άρχισαν να περιστρέφονται, κάνοντάς τα να στρίψουν και να κατευθυνθούν προς τα νότια. Κι αυτή τους η στροφή έφερε τη Νατλάο σε τέτοια θέση ώστε να μπορεί να δει το κατεστραμμένο χωριό των Κά'ορνωμ, καθώς απομακρυνόταν. Τα σπίτια του δεν ήταν τώρα παρά σωροί από πέτρες.

• 3 •

Τα μεγάλα οχήματα των ξένων κύλησαν προς τα νότια, σηκώνοντας σκόνη γύρω τους και κινούμενα κοντά στο Φαράγγι του Πεπρωμένου.

Η Νατλάο βρισκόταν πιασμένη επάνω στο τελευταίο από αυτά, κρυμμένη μέσα σε μια εγκοπή του μεταλλικού του περιβλήματος· και γνώριζε πως, αν το όχημά της άλλαζε θέση, αν πήγαινε πιο μπροστά και ανάμεσα σε άλλα οχήματα, τότε πιθανώς κάποιος να την έβλεπε. Και δεν είχε καμία αμφιβολία ότι, σε μια τέτοια περίπτωση, θα τη σκότωναν. Κανονικά, θα έπρεπε να το φοβάται αυτό. Κανονικά, θα έπρεπε να φοβάται ακόμα και να γαντζωθεί πάνω στο εχθρικό όχημα και να κρατιέται εκεί ενώ το μηχανικό κατασκευάσμα κυλούσε. Όμως δεν είχε απομείνει άλλος φόβος εντός της. Ο φόβος της είχε πεθάνει, μαζί με τον άντρα της, τα παιδιά της, και όλη τη φυλή της.

Έτσι, η Νατλάο έμενε στη θέση της, ασάλευτη και, προς το παρόν, αθέατη, ενώ αισθανόταν κενή. Υπήρχε μονάχα ένας σκοπός στο μυαλό της, και ο σκοπός τώρα ήταν να παραμείνει εδώ, γαντζωμένη σε τούτο το όχημα, ακολουθώντας τους φονιάδες των Μελανών. Δεν είχε χώρο για συναισθήματα στην ψυχή της. Κι επομένως, κατά μία έννοια, η Νατλάο θα μπορούσε να πει ότι έβλεπε τον εαυτό της, όχι ως άνθρωπο, αλλά ως στοιχείο της ερήμου. Μια δύναμη, που κινιόταν για συγκεκριμένους λόγους και που αποσκοπούσε να φέρει ορισμένα αποτελέσματα, αδιαφορώντας για τη δική της ύπαρξη. Μια δύναμη... όπως ο άνεμος.

Τα οχήματα πέρασαν μπροστά απ'το κατεστραμμένο χωριό της. Μπροστά από το κατεστραμμένο χωριό των Ερνεό'ωμ, που, σαν το χωριό των Κά'ορνωμ, δεν ήταν πλέον παρά σωροί πέτρας. Και η Νατλάο εξακολουθούσε να μην αισθάνεται τίποτα, πέρα από τον αέρα που, αλωνίζοντας τις άμμους, έκανε τα ρούχα της να φουσκώνουν και ουρές απ'αυτά να κυματίζουν.

Τα οχήματα άφησαν γρήγορα πίσω τους τα συντρίμια του χωριού των Ερνεό'ωμ και πήραν νοτιοανατολική κατεύθυνση. Απομακρύνθηκαν από το χείλος του Φαραγγιού του Πεπρωμένου, και η Νατλάο

το έχασε απ'τα μάτια της. Για λίγο, ανησύχησε μήπως, στρίβοντας, τα οχήματα θα άλλαζαν το σχηματισμό τους· αλλά αυτό δε συνέβη: έτσι, η Νατλάο εξακολούθησε να βρίσκεται στο τελευταίο τροχοφόρο του σχηματισμού, αθέατη από όλους.

Και τα οχήματα δεν άργησαν να φτάσουν σ'ένα άλλο χωριό, που δεν της ήταν άγνωστο. Ήταν το χωριό των Φάντ'νεχ, μιας ακόμα φυλής των Μελανών, η οποία είχε, πολλές φορές, συγκρούσεις με τους Λευκούς του Θυέλλης Τόπου, καθώς βρισκόταν, ουσιαστικά, επάνω στα σύνορα Κοράκου Τόπου και Θυέλλης Τόπου.

Η Νατλάο υπολόγιζε ότι πρέπει να είχε περάσει, περίπου, μία ώρα και μισή, από τότε που γαντζώθηκε στο μηχανικό κατασκευάσμα των ξένων για ν'ακολουθήσει την εκστρατεία. Η ταχύτητα με την οποία κινούνταν ετούτα τα μεταλλικά τροχοφόρα ήταν εφιαλτική. Για να βαδίζει κανείς από τους Κά'ορνωμ μέχρι τους Ερνεό'ωμ, χρειαζόταν πάνω από μία ημέρα· και, για να ιππεύσει την ίδια απόσταση, χρειαζόταν περισσότερο από μισή ημέρα. Για να βαδίζει από τους Ερνεό'ωμ μέχρι τους Φάντ'νεχ, ήθελε μερικές ώρες πιο λίγο, όπως και για να ιππεύσει. Τα οχήματα εκμηδένιζαν αυτές τις αποστάσεις με τρόπο που σχεδόν ζάλιζε τη Νατλάο. Δεν ήταν, φυσικά, η πρώτη φορά που είχε δει ενεργοβόρο όχημα, μα ποτέ δεν είχε δει τόσο πολλά μαζεμένα, ούτε τόσο μεγάλα. Και, ούτως ή άλλως, αυτά τα μηχανήματα πάντοτε την εξέπλητταν. Τέτοια πράγματα είχαν μόνο στις μεγάλες πόλεις, όχι στα χωριά στις ερήμους.

Επί του παρόντος, τα τροχοφόρα σταμάτησαν μπροστά στο χωριό των Φάντ'νεχ, και τα όπλα του καταστροφικού φωτός, υπέθεσε η Νατλάο, σημάδεψαν τα μικρά σπίτια. Από τη θέση όπου βρισκόταν δεν είχε καλή θέα, πράγμα που δεν το θεωρούσε και τόσο αρνητικό. Καλύτερα να μην έβλεπε την πανωλεθρία που θ'ακολουθούσε.

Ωστόσο, δεν άκουσε τα όπλα να εξαπολύουν το φως τους· άκουσε τις πόρτες ορισμένων οχημάτων ν'ανοίγουν και, μετά, κάποιους να μιλούν. Δυστυχώς, όμως, ήταν πολύ μακριά τους, για να καταλάβει τι ακριβώς έλεγαν.

Αλλά, για να μιλάνε και να μη σκοτώνουν, σημαίνει ότι κάτι δεν πάει καλά. Σημαίνει, ίσως, ότι κι ετούτο το χωριό είναι εγκαταλειμμένο. Οι Μελανοί έχουν αρχίσει να αντιστέκονται: να μαθαίνουν τι συμβαίνει και

να αντιστέκονται! Η Νατλάο αισθάνθηκε μια άγρια χαρά εντός της, η οποία έσβησε γρήγορα, αφήνοντας την ψυχή της στο κενό όπου βρισκόταν και πριν.

Το επόμενο πράγμα που άκουσε ήταν καλπασμός. Οι εχθροί είχαν βγάλει τα άλογά τους από τα οχήματα και πήγαιναν στο χωριό, για να ερευνήσουν. Μάλλον, δε θα έβρισκαν τίποτα...

Και πράγματι, μετά από λίγο, η Νατλάο άκουσε τα άλογα να επιστρέφουν, κι ανθρώπους πάλι να μιλάνε.

Στη συνέχεια, τα όπλα του καταστροφικού φωτός έβαλαν. Το χωριό των Φάντ'νεχ χάθηκε, για πάντα. Αλλά όχι και η φυλή των Φάντ'νεχ. Αυτοί κάπου είχαν πάει· κάπου είχαν κρυφτεί. Ίσως, στο Φαράγγι του Πεπρωμένου, το οποίο δε βρισκόταν μακριά από εδώ: μισής μέρας οδοιπορία.

Μετά την καταστροφή του χωριού, τα οχήματα συνέχισαν την πορεία τους, στρίβοντας νοτιοδυτικά τώρα. Στους Νέζρε'ωμ πηγαίνουν, σκέφτηκε η Νατλάο. Οι Νέζρε'ωμ ήταν μια ακόμα φυλή στο χείλος του Φαραγγιού του Πεπρωμένου: μια ακόμα φυλή Φαραγγοφυλάκων. Μακάρι κι αυτοί να έχουν φύγει. Μακάρι να έχουν κατεβεί στα βάθη του φαραγγιού, για να γλιτώσουν τις ζωές τους.

Κι ύστερα, συλλογίστηκε: Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ φαίνεται να γνωρίζει τη θέση όλων των χωριών στον Κοράκου Τόπο: κατευθύνει τους ξένους από το ένα στο άλλο, δίχως να χάνουν την πορεία τους. Ο Θρόνος της Ελρείσθα πρέπει να έχει τις περιοχές μας χαρτογραφημένες απ'άκρη σ'άκρη. Επικίνδυνο τούτο. Πολύ, πολύ επικίνδυνο. Δεν έπρεπε ποτέ να είχε συμβεί. Έπρεπε να περιφρουρούμε καλύτερα τα μέρη μας. Έτσι όπως φαίνονται τα πράγματα, ίσως οι εχθροί να ξέρουν τα πάντα για μας. Τα πάντα... Γνώριζε, όμως, ότι αυτό δε μπορεί να ήταν αλήθεια. Πολλές κρυψώνες και άλλα σημαντικά στοιχεία θα τους διέφευγαν. Τα χωριά, κατά πάσα πιθανότητα, τα είχαν μάθει από τους εμπόρους που περνούσαν από τούτα τα μέρη, χρηματίζοντάς τους, καθώς επίσης κι από κατασκόπους. Οι καταραμένοι Λευκοί πάντοτε ετοιμάζονταν για πόλεμο· πάντοτε ήθελαν να χύνουν αίμα. Και, όταν είχαν περισσότερη δύναμη στα χέρια τους –όπως αυτοί στον Θρόνο της Ελρείσθα–, τόσο το χειρότερο... Τόσο το χειρότερο...

Καταβροχθίζοντας τα χιλιόμετρα κάτω απ'τους μεγάλους τροχούς τους, τα οχήματα έφτασαν στο χωριό των Νέζρε'ωμ σε λιγότερο από μία ώρα· κι εκεί, σταμάτησαν, περιτριγυρισμένα από ψηλούς βράχους.

Η Νατλάο άκουσε πόρτες ν'ανοίγουν κι ανθρώπους να βγαίνουν, μιλώντας. Έχουν φύγει! σκέφτηκε. Οι Νέζρε'ωμ έχουν φύγει!

Οι φωνές δυνάμωσαν, σαν κάποιοι να διαφωνούσαν. Ύστερα, άλογα ακούστηκαν να βγαίνουν απ'τα οχήματα και να καλπάζουν προς το χωριό. Πήγαιναν να ερευνήσουν πάλι, αλλά αποκλείεται να έβρισκαν τίποτα, όπως και πριν–

Κραυγές!

Πολεμικές κραυγές, από γύρω.

Πολεμικές κραυγές, που η Νατλάο αναγνώριζε, γιατί ήταν των Μελανών. Από τη θέση της, στην εγκοπή του τελευταίου οχήματος, είδε πολεμιστές να πηδάνε από τους ψηλούς βράχους ολόγυρα και να εφορμούν καταπάνω στους ανθρώπους της Παντοκράτειρας και του Θρόνου της Ελρείσβα, ενώ ορισμένοι έμεναν πίσω, βάλλοντας με τόξα.

Οι φωνές παντού γύρω της δυνάμωσαν, καθώς οι εχθροί ξεσπάθωσαν ή ανταπέδιδαν βέλη. Η Νατλάο γλίστρησε από την εγκοπή και, πέφτοντας στο ξερό, πετρώδες έδαφος, κύλησε ανάμεσα από τους πελώριους τροχούς και κάτω απ'το όχημα.

Η σύγκρουση αγρίεψε, καθώς τώρα πολεμιστές χτυπιόνταν με πολεμιστές, από κοντά. Όπλα ηχούσαν επάνω σε όπλα. Ουρλιαχτά αντηχούσαν, οδύνης ή πολεμικής παραφροσύνης. Η Νατλάο είδε ένα κουφάρι να πέφτει κοντά της, κρύβοντας το σημείο απ'το οποίο είχε περάσει για να συρθεί κάτω απ'το όχημα. Ήταν μια γυναίκα, ντυμένη με λευκή στολή. Είχε δέρμα άσπρο με απόχρωση ροζ. Μία από τους ξένους.

Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ και δώδεκα από τους ιππείς του Θρόνου της Ελρείσβα είχαν φτάσει στο χωριό που έμοιαζε εγκαταλειμμέ-

νο, όπως τα δύο προηγούμενα, όταν πολεμικές κραυγές αντήχησαν από τα βράχια.

Ο Κάραγγελ στράφηκε για να δει Μελανούς να επιτίθενται από γύρω με στόχο τα οχήματα. Γελώντας, τράβηξε το σπαθί απ'την πλάτη του. «Επιτέλους!» φώναξε. «Οι δειλοί φονιάδες έδειξαν το πρόσωπό τους!

»Επίθεση, ιππείς της Ελρείσβα! Επίθεση!» Και, μπήγοντας τα τακούνια των μποτών του στα πλευρά του αλόγου του, κάλπασε καταπάνω στους Μελανούς, κραυγάζοντας.

Οι καβαλάρηδες τον ακολούθησαν, φωνάζοντας: «Ελρείσβα! Ελρείσβα! Ελρείσβα!» και σπαθίζοντας τους εχθρούς τους, κάνοντας ξαφνικούς πίδακες αίματος να τινάζονται, μαζί με κομμένα χέρια και κεφάλια, πολλές φορές.

«Για τους Τουρβάκλι!» κραύγασε ο Κάραγγελ. Το μεγάλο λεπίδι του χτύπησε έναν Μελανό στο πρόσωπο, σχίζοντάς του την όψη στα δύο. «Για τους ΤΟΥΡΒΑΛΚΛΙ!» Το σπαθί του απέκρουσε μια επίθεση και έκοψε το κουκουλοφόρο κεφάλι του εχθρού του. «ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΟΥΡΒΑΛΚΛΙ!» Το αλόγό του ποδοπάτησε έναν Μελανό, ενώ η λεπίδα του καρφώθηκε στο στήθος ενός άλλου προτού ξαναβγεί, με κάποια δυσκολία, από τα τσακισμένα κόκαλα της θωρακικής του κοιλότητας.

Έχοντας φτάσει ανάμεσα στα οχήματα, είδε την Πριγκίπισσα Θυάλκνα αρκετά μέτρα παραπέρα, να μάχεται χωρίς νάναι έφιππη. Το λεπίδι της γυάλιζε στο ασθενικό φως της τελευταίας Σκιερής Ημέρας, σχίζοντας το λαιμό μιας πολεμίστριας των Μελανών. Το δεξί της πόδι κλότσησε έναν εχθρό στο γόνατο, κάνοντάς τον να χάσει την ισορροπία του, και το σπαθί της του άνοιξε την κοιλιά, αφήνοντάς τα εντόσθιά του να κυλήσουν έξω. Ύστερα, στιγμιαία, η λεπίδα της υψώθηκε και πήγε στην πλάτη της, για ν'αποκρούσει ένα χτύπημα που ερχόταν από τα νώτα. Η Πριγκίπισσα στράφηκε, κλοτσώντας τον πελεκυφόρο Μελανό στην κοιλιά, κι έπειτα του έσπασε το κρανίο με το ξίφος της, προτού γυρίσει ν'αντικρίσει έναν ακόμα που ερχόταν καταπάνω της, βαστώντας δόρυ και κραυγάζοντας. Η Θυάλκνα παραμέρισε και χτύπησε το μακρύ όπλο με το λεπίδι της, κρατώντας το κάτω. Το πόδι της κλότσησε τον εχθρό στα αχامνά, και το σπαθί της ανέβηκε πάλι, για να μπηχτεί στο στέρνο του.

Ο Κάραγγελ πήρε το βλέμμα του από το εξαίρετο θέαμα που αποτελούσε η Πριγκίπισσα, και κοίταξε να δει τι γινόταν ολόγυρα. Προς το παρόν, οι Μελανοί δεν ήταν κοντά του, γι'αυτό είχε κιάλας χρόνο να κοιτάζει: οι Παντοκρατορικοί και οι μαχητές του Θρόνου της Ελρείσβα τούς κρατούσαν σε κάποια απόσταση από τα οχήματα, εκτός από ορισμένα σημεία, όπου αυτοί είχαν καταφέρει να σπάσουν την άμυνα και να περάσουν. Μάχονται λυσσασμένα, τα τσακάλια της ερήμου. Μ'αρέσει αυτό! Η νίκη μου θα είναι πιο γλυκιά! Η εκδίκησή μου πιο σωστή! Άξια των Τουρβάλκλι!

Και τότε, ένα ενεργειακό κανόνι γύρισε, βάλλοντας.

Η ακατέργαστη ενέργεια που εκτοξεύτηκε από την κάννη του ανατίναξε τους βράχους στα βόρεια, απ'όπου ερχόταν ένα μέρος των Μελανών. Ογκόλιθοι διαλύθηκαν σε χαλίκια και σκόνη. Ανθρώπινα σώματα αποσυντέθηκαν.

–Ακόμα μια έκρηξη.

Ο Κάραγγελ στράφηκε και είδε ότι άλλο ένα κανόνι είχε βάλει, προς τα νότια, ανατινάζοντας τους βράχους κι από εκείνη τη μεριά και προκαλώντας παρόμοια καταστροφή, ενώ σήκωνε πυκνό σύννεφο σκόνης.

Τούτο, όμως, δε φάνηκε να πτοεί τους Μελανούς, οι οποίοι συνέχιζαν να έρχονται από γύρω.

Δεν πρέπει να είναι μονάχα από μία φυλή, παρατήρησε ο Κάραγγελ. Είναι πάρα πολλοί για να είναι μόνο από μία φυλή. Πρέπει να έχουν πολεμιστές και από το προηγούμενο χωριό που περάσαμε. Μια συμμαχία ανάμεσα στους Φάντ'νεχ και τους Νέζρε'ωμ.

Και πιστεύουν ότι αυτό θα είναι αρκετό για να σταματήσει τη δική μου οργή;

Ο Κάραγγελ γέλασε και, ωθώντας το άλογό του, κάλπασε μέσα στη μάχη. Το σπαθί του διψούσε για αίμα.

Τα πνεύματα των Τουρβάλκλι απαιτούσαν εκδίκηση! Εκδίκηση! Εκδίκηση!

Δαίμονες της ερήμου!

Η Νατλάο είδε κάποιον να χώνεται κάτω απ'το όχημα, όπως εκείνη, και να σέρνεται, βιαστικά. Ήταν ένας άντρας με γαλανό δέρμα και λευκή στολή. Πολεμιστής της Παντοκράτειρας. Και φαινόταν πανικόβλητος· πρέπει να προσπαθούσε να ξεφύγει από τους Μελανούς. Μπορεί να μην την είχε καν δει, κατάμαυρη καθώς ήταν μες στο σκοτάδι, κάτω απ'το όχημα. Σίγουρα δεν την είχε δει.

Κι αυτό θάνατι το τελευταίο του λάθος. Η Νατλάο τράβηξε το ξιφίδιό της και σύρθηκε γρήγορα προς το μέρος του.

Είδε τα μάτια του άντρα να γουρλώνουν, τρομαγμένα. Αναμφίβολα, δεν περίμενε κανέναν εδώ κάτω.

Το λεπίδι της Νατλάο μπήχτηκε στο λαιμό του, κι έστριψε, καθώς ο πολεμιστής σπαρταρούσε, βγάζοντας αίμα απ'το στόμα και τη μύτη. Τα μάτια του είχαν αναποδογυρίσει.

Η Νατλάο δεν αισθανόταν λύπη γι'αυτόν. Δεν αισθανόταν τίποτα. Της ήταν ασήμαντος.

Τράβηξε πίσω το ξιφίδιό της και, μετά, προσπάθησε να κάνει το πτώμα να κυλήσει έξω απ'την κρυψώνα της, να βγει από κάτω απ'το όχημα.

Αφού το κατάφερε, έμεινε ακίνητη, αφουγκραζόμενη τη μάχη. Μέσα της, ήλπιζε ότι οι Μελανοί θα νικούσαν και η εκστρατεία του Πρωτοσπαθάρου θα τελείωνε εδώ· αλλά η λογική της της έλεγε πως, μάλλον, αυτό δε θα συνέβαινε.

Ύστερα, άκουσε τα όπλα του καταστροφικού φωτός να βάλλουν και δυνατές εκρήξεις να γίνονται.

Τι ανατινάζουν; Το χωριό; Δεν μπορεί· δεν έχει νόημα τώρα. Μάλλον, χτυπούν τα βράχια απ'όπου έρχονται οι Μελανοί.

Οι Μελανοί πολεμιστές ήταν πολλοί, αλλά ο Κάραγγελ ήξερε, εξαρχής, ότι δεν μπορούσαν να νικήσουν. Οι Παντοκρατορικοί ήταν επίσης πολλοί –οχτακόσιοι στρατιώτες, εκ των οποίων οι διακόσιοι ιππείς–, καθώς και οι μαχητές της Ελρείσβα –εκατόν-πενήντα, εκ των οποίων οι πενήντα ιππείς. Και δε θα έπρεπε κανείς να ξεχνά το γεγονός ότι ήταν εξοπλισμένοι με τα καλύτερα όπλα και τις καλύτερες πανοπλίες

στην Αρβήντλια και έξω απ'αυτήν. Επιπλέον, είχαν μαζί τους τα ενεργειακά κανόνια, που ήταν τρομερά θανατηφόρα, παρότι χρήσιμα μόνο για να χτυπούν στόχους σε κάμποση απόσταση και όχι σε κοντινή μάχη.

Παρ'όλ'αυτά, ο Πρωτοσπαθάριος θεωρούσε πως τώρα η δικαιοσύνη που ήθελε να αποδώσει αποδιδόταν αρτιότερα: πιο άξια για τους Τουρβάλκλι. Το σπαθί του είχε γεμίσει αίμα· οι φονιάδες δεν είχαν πεθάνει από ένα δυνατό φως, που τους έσβηνε σα να μην είχαν ποτέ υπάρξει.

Οι Μελανοί δεν άργησαν να τραπούν σε φυγή, κατευθυνόμενοι προς το Φαράγγι του Πεπρωμένου· και, όταν συνέβη αυτό, ο Κάραγγελ, έφιππος, τους έδειξε με το ξίφος του, φωνάζοντας: «Καταδιώξτε τους! Σκοτώστε τους όλους!» Και κάλπασε ξοπίσω τους. Οι βαλαάρηδες του τον ακολούθησαν, μακελεύοντας και μακελεύοντας και μακελεύοντας.

Ελάχιστοι Μελανοί ξέφυγαν ανάμεσα στα βράχια, κατερχόμενοι στα βάθη του φαραγγιού.

Ο Κάραγγελ σκέφτηκε να τους ακολουθήσει ακόμα κι εκεί, να τους σκοτώσει μέχρι τον τελευταίο· αλλά, τότε, ακούστηκε η φωνή του Στρατηγού Αλκίνοου Λιτόγελου, που πρόσταζε να έρθουν πίσω και να ανασυγκροτηθούν. Τον Πρωτοσπαθάριο δεν τον ενδιέφερε και πολύ η γνώμη του μαλθακού Παντοκρατορικού, ούτε θεωρούσε τον εαυτό του υπό τις διαταγές του Αλκίνοου· ωστόσο, όφειλε να παραδεχτεί πως τώρα είχε δίκιο.

Οι βαλαάρηδες του Κάραγγελ επέστρεψαν κοντά στα οχήματα, και το ίδιο κι εκείνος.

Ο Αλκίνοος πρόσταξε με δυνατή φωνή να καταστραφεί το χωριό, και δύο από τα ενεργειακά κανόνια έβαλαν, μετατρέποντάς το σε σωρούς πέτρας, στάχτης, και μαύρου χώματος.

Ύστερα, ο Στρατηγός ζύγωσε την Πριγκίπισσα Θυάλκνα και τον Πρωτοσπαθάριο Κάραγγελ, ο οποίος είχε μόλις αφιππεύσει.

«Ήμασταν απρόσεκτοι!» είπε, οργισμένα, ο Αλκίνοος. «Πολύ απρόσεκτοι! Πέσαμε σε παγίδα! Αυτό δεν πρέπει να ξανασυμβεί.»

Η Πριγκίπισσα τον αγριοκοίταξε. «Υπονοείς, Στρατηγέ, ότι φταίμε εμείς για την παγίδα;»

«Όχι,» είπε ο Αλκίνοος. «Ωστόσο, Υψηλοτάτη, γνωρίζοντας καλύτερα τις μεθόδους των εχθρών σας στην Αρβήντλια, θα μπορούσατε να με είχατε προειδοποιήσει ότι ίσως να—»

«Οι κάτοικοι των δύο προηγούμενων χωριών είχαν τραπεί σε φυγή, Στρατηγέ,» τον διέκοψε η Θυάλκνα. «Δε βλέπω τον λόγο γιατί να μην είχε συμβεί το ίδιο κι εδώ.»

«Σε τούτο το μέρος,» είπε ο Κάραγγελ, «οι Φάντ'νεχ είχαν συμμαχήσει με τους Νέζρε'ωμ· είμαι βέβαιος. Αλλιώς, δε θα είχαμε να κάνουμε με τόσους πολλούς αντιπάλους.»

Η Θυάλκνα κατένευσε. «Ναι, πολύ πιθανόν, Πρωτοσπαθάριε.»

«Όπως καινάχει,» είπε ο Αλκίνοος, «θα είμαστε προσεχτικότεροι στο μέλλον. Οι Μελανοί φαίνεται να έχουν αρχίσει να οργανώνονται εναντίον μας.» Στράφηκε, απομακρυνόμενος από την Πριγκίπισσα και τον Πρωτοσπαθάριο.

Η Νατλάο περίμενε, κρυμμένη κάτω απ'το όχημα, καθώς οι εχθροί μάζευαν τους νεκρούς. Μπορούσε να δει τι γινόταν από τις άκριες του μηχανικού κατασκευάσματος: τα πτώματα μετακινούνταν, καθώς κάποιοι τα τραβούσαν από τα χέρια ή από τα πόδια, ή τα σήκωναν.

Οι Μελανοί ηττήθηκαν, αλλά είμαι βέβαιη πως θα πήραν κάμποσους απ'αυτούς τους καταραμένους αμμοπόντικες μαζί τους.

Ωστόσο, η Νατλάο θα προτιμούσε οι Μελανοί να μην είχαν επιτεθεί ποτέ. Δεν ήξεραν ότι δεν μπορούσαν να νικήσουν; Δεν είχαν μάθει για τα όπλα του καταστροφικού φωτός; Δεν είχαν μάθει πόσα οχήματα βρίσκονταν μέσα στην εκστρατεία, και πόσοι πολεμιστές; Στο φαράγγι θα ήσασταν ασφαλείς. Στήσατε καρτέρι εδώ και ηττηθήκατε. Ίσως να είστε τώρα όλοι σας νεκροί, όπως η φυλή μου...

Καθώς η ώρα περνούσε και η Νατλάο έβλεπε ότι είχαν μαζέψει τους νεκρούς μέχρι εκεί όπου έφτανε η ματιά της, σύρθηκε προς μια από τις μπροστινές άκριες του οχήματος, ανάμεσα από τους πελώριους τροχούς. Μπορούσε να δει καλύτερα τώρα· και είδε ότι οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας είχαν συγκεντρώσει τα πτώματα των πολεμιστών τους σ'ένα σημείο και τα έκαιγαν. Παραδίπλα, οι Λευκοί είχαν

μαζέψει τους δικούς τους νεκρούς, για να τους κάψουν. Ο Πρωτο-σπαθάριος ήταν ζωντανός, παρατήρησε η Νατλάο, και πλάι του στεκόταν μια Λευκή που, αν έκρινε κανείς απ'την όψη και το παράστημά της, δεν μπορεί να ήταν κάποια απλή πολεμίστρια. Η αρματωσιά της, επίσης, ήταν περίεργη... Από τι ήταν φτιαγμένη;

Και μετά, η Νατλάο κατάλαβε: Από φολίδες λεοντόσαυρου! Μα τους Θεούς, αυτό δεν ήταν και το συνηθέστερο υλικό για να φτιάξει κανείς πανοπλία. Η γυναίκα πρέπει, αναμφίβολα, να είχε κάποια αξιοσημείωτη θέση στον Θρόνο της Ελρείσβα.

Η Νατλάο πήρε τα μάτια της απ'αυτήν και κοίταξε τριγύρω. Σε αρκετή απόσταση από τις δύο νεκρικές πυρές, ήταν συγκεντρωμένα τα πτώματα των Μελανών, σ'έναν μεγάλο σωρό, προφανώς ως τροφή για τα σαρκοφάγα της ερήμου. Μια ιεροσυλία, που θα έπρεπε κανονικά να την εξοργίζει, αν δεν αισθανόταν τόσο κενή εντός της.

Όσοι δεν ασχολούνταν με το κάψιμο των νεκρών έστηναν σκηνές λίγο παραπέρα. Σκόπευαν να καταυλιστούν εδώ για το μεσημέρι. Καλό αυτό, γιατί η Νατλάο ήθελε να κατουρήσει, κι αν συνέχιζαν την πορεία τους, δεν ήξερε πώς θα το κατάφερνε, γαντζωμένη επάνω στο όχημα.

Σύρθηκε πάλι κάτω απ'την προστατευτική σκιά του μεγάλου τροχοφόρου. Το μέταλλό του ανέδιδε μια άσχημη οσμή, από την κατανάλωση της ενέργειας που το κινούσε, μάλλον.

Όταν υπολόγιζε ότι η καύση των νεκρών θα είχε τελειώσει και οι εχθροί θα είχαν καταυλιστεί, η Νατλάο ξαναπλησίασε μια άκρια του οχήματος και κοίταξε έξω. Δεν πρέπει να ήταν πολύ δύσκολο να πάει απαρατήρητη εκεί όπου ήθελε, σκέφτηκε. Όχι αν ήταν γρήγορη και προσεχτική.

Αφήνοντας τον σάκο και τη βαλλίστρα της, βγήκε απ'την κρυψώνα και πήγε προς τα βράχια στα βόρεια, που τα κανόνια του καταστροφικού φωτός είχαν σμπαραλιάσει. Κινήθηκε μέσα στις σκιές της ασθενικής ακτινοβολίας της Σκιερής Ημέρας, ανάμεσα από τα μεγάλα οχήματα και τις σκηνές, κι έφτασε στον προορισμό της.

Το μέρος ήταν ρημαγμένο. Οι ψηλοί, παχείς βράχοι δεν είχαν μόνο θρυμματιστεί και γίνει σωροί από πέτρες και χαλίκια, αλλά αυτές οι πέτρες και τα χαλίκια είχαν μαυρίσει κιόλας, σαν κάτι μοχθηρό, βλα-

βερό, και άσχημο να τα είχε μολύνει ανεπανόρθωτα. Το ίδιο ίσχυε και για ορισμένα σημεία του εδάφους. Η Νατλάο δίστασε, για μια στιγμή, να κάνει την ανάγκη της εδώ· έπειτα, όμως, είτε στον εαυτό της να μην είναι ανόητη και τελείωσε με τη δουλειά της, προτού επιστρέψει πάλι στα οχήματα των ξένων.

Κανένας δεν την αντιλήφτηκε, και η Νατλάο σύρθηκε κάτω απ'το τροχοφόρο όπου βρισκόταν και πριν.

Και περίμενε, προσέχοντας να μην την πάρει ο ύπνος. Δεν ήθελε κατά λάθος να ξεκινήσουν αφήνοντάς την πίσω ή, ίσως, συνθλίβοντάς την με τους μεγάλους τροχούς τους.

Αναρωτήθηκε αν αυτοί που είχαν επιτεθεί ήταν οι επαναστάτες του Ίσναχ. Αλλά κατέληξε πως δεν μπορεί να ήταν. Ο Ίσναχ θα έκανε κάτι καλύτερο, σωστά; Θα έκανε κάτι που θα προκαλούσε πραγματικό πρόβλημα στους ανθρώπους της Παντοκράτειρας. Θα έθετε τέλος στην εκστρατεία τους. Η επίθεση των Μελανών εδώ, αν και γενναία, ήταν ουσιαστικά ανόητη. Δεν είχαν ελπίδα να νικήσουν. Ο Ίσναχ θα είχε σχεδιάσει καλύτερα τα πράγματα. Είμαι σίγουρη.

Κι επίσης, είμαι σίγουρη πως δε θ'αργήσει να κάνει κάτι.

Το ήλπιζε, τουλάχιστον.

Όταν το μεσημέρι πέρασε, οι εχθροί άρχισαν να ετοιμάζονται για αναχώρηση. Η Νατλάο τούς άκουσε να διαλύουν τον καταυλισμό τους και να μπαίνουν στα οχήματα. Κοιτάζοντας από τις άκριες γύρω της, περίμενε την κατάλληλη στιγμή για να ξεμυτίσει και να πιαστεί πάλι από την εγκοπή.

Περίμενε τη στιγμή που όλοι θα είχαν μπει στα οχήματα, αλλά αυτά δε θα είχαν ξεκινήσει ακόμα.

Περίμενε...

...και άκουσε το μηχανικό θηρίο να βρυχάται από πάνω της. Αισθάνθηκε την έντονη θερμότητά του να γλείφει το δέρμα της, αγνοώντας τα ρούχα που το κάλυπταν.

Θεοί!

Η Νατλάο βγήκε απ'τη σκιά του τροχοφόρου, πιστεύοντας ότι κανένας δε θα την έβλεπε. Και είχε δίκιο: κανείς δεν ήταν έξω πλέον, και το όχημά της εξακολουθούσε να είναι στο τέλος του σχηματισμού· η θέση του δεν είχε αλλάξει.

Η Νατλάο ορθώθηκε γρήγορα, ανέβηκε στα πλευρά του τροχοφόρου, και κουλουριάστηκε μέσα στην εγκοπή.

Τα οχήματα ξεκίνησαν, κάνοντας στροφή και διατηρώντας τον σχηματισμό τους. Αυτό της Νατλάο συνέχιζε να βρίσκεται στο τέλος, και κανένα άλλο δεν ήταν από τη μεριά όπου κάποιος θα μπορούσε να τη δει.

Εκείνη αναρωτήθηκε τι σκοπό εξυπηρετούσε το όχημά της. Δεν είχε επάνω του κανένα από τα όπλα του καταστροφικού φωτός, ούτε άλλα μετέφερε. Ορισμένοι πολεμιστές, ωστόσο, βρίσκονταν στο εσωτερικό του· η Νατλάο τούς είχε δει να βγαίνουν, όταν γινόταν η σύγκρουση. Εκτός απ'τους πολεμιστές, όμως, πίστευε ότι το όχημα πρέπει να μετέφερε ή πολεμοφόδια ή ενέργεια, με την οποία κινούνταν ετούτα τα μηχανικά θηρία και έβαλλαν τα ενεργειακά κανόνια, όπως ονόμαζε ο Ίσναχ τα όπλα των ξένων.

Και πού πηγαίνουμε τώρα; Σ'άλλη φυλή; Για να προκαλέσουμε κι άλλες καταστροφές;

Σύντομα, θα μάθαινε. Η έρημος περνούσε γρήγορα μπροστά απ'τα μάτια της, καθώς οι μεγάλοι τροχοί κυλούσαν, μουγκρίζοντας.

• 4 •

Το επόμενο χωριό που συνάντησαν, λιγότερο από μια ώρα αφότου έφυγαν από το χωριό των Νέζρε'ωμ, ήταν αυτό της φυλής των Τάσμιλ. Το πύρινο στεφάνι που σχημάτιζαν οι ήλιοι της Σκιερής Ημέρας δεν είχε δύσει ακόμα, αν και κατευθυνόταν προς τον δυτικό ορίζοντα. Τα οχήματα σταμάτησαν, και τα ενεργειακά κανόνια έβαλαν. Μία, δύο, τρεις ριπές, ακολουθούμενες από δυνατές εκρήξεις. Κραυγές και ουρλιαχτά αντηχούσαν στον αέρα, καθώς και χρεμετίσματα αλόγων.

Η Νατλάο, που δεν είχε καλή θέα από τα πλευρά του τελευταίου οχήματος όπου ήταν γαντζωμένη, μπορούσε να καταλάβει ότι οι Τάσμιλ δεν είχαν εγκαταλείψει τα μέρη τους. Ίσως να ήταν απλά πεισματάρηδες, ή ίσως να μην είχαν μάθει για τη φονική εκστρατεία ακόμα.

Οι ιππείς του Πρωτοσπαθάριου Κάραγγελ ακούστηκαν να βγαίνουν από τα μεγάλα τροχοφόρα και να ξεκινούν την καταδίωξη των λιγοστών επιζώντων. Κραυγές και ουρλιαχτά συνέχισαν ν'αντηχούν, ώσπου έπαψαν τελείως, και μονάχα ο καλπασμός των αλόγων που επέστρεφαν ακουγόταν για λίγο. Μετά, μερικοί άνθρωποι μίλησαν αναμεταξύ τους, χωρίς η Νατλάο να μπορεί να καταλάβει τι έλεγαν, λόγω της απόστασης. Τέλος, τα οχήματα της εκστρατείας συνέχισαν την πορεία τους, πηγαίνοντας νοτιοανατολικά.

Το επόμενο χωριό που συνάντησαν η Νατλάο δε θυμόταν σε ποια φυλή ανήκε. Ήταν αρκετά μακριά από τα δικά της μέρη, των Ερνεό'ωμ. Και είχε, τελικά, την ίδια μοίρα όπως και το χωριό των Τάσμιλ. Οι κάτοικοί του δεν είχαν φύγει, και ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ και οι ξένοι ισοπέδωσαν τα πάντα. Σκότωσαν τους πάντες. Κατά πάσα πιθανότητα, άφησαν μονάχα έναν ζωντανό, όπως συνήθιζαν, για να μεταφέρει το μήνυμά τους.

Η εκστρατεία δε συνεχίστηκε αμέσως μετά από τούτη την καταστροφή. Αποφάσισαν πως ήταν ώρα να καταυλιστούν. Η Νατλάο κατέβηκε απ'την εγκοπή όπου κρατιόταν και σύρθηκε κάτω απ'το όχημα, καθώς οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας και οι πολεμιστές του Θρόνου της Ελρείσβα άρχιζαν να στήνουν σκηνές.

Σιγά-σιγά, οι ήλιοι έγερναν προς τη Δύση. Οι ούτως ή άλλως πυκνές σκιές της Σκιερής Ημέρας τώρα πύκνωναν, και πύκνωναν, και πύκνωναν. Η Νατλάο δε χρειαζόταν ν'ανησυχεί ότι κάποιος θα την έβλεπε κατά λάθος, εκεί όπου ήταν κρυμμένη· μπορούσαν να τη βρουν μονάχα αν έψαχναν εσκεμμένα: και δεν είχαν κανένα λόγο για να το κάνουν αυτό.

Η επόμενη ημέρα δε θα ήταν Σκιερή, σκέφτηκε η Νατλάο. Ετούτη ήταν η πέμπτη: η τελευταία. Αύριο, οι ήλιοι θα ανέτειλαν με κάποια απόσταση ο ένας από τον άλλο· και ο Φωτεινός Ήλιος θα έλουζε την

Αρβήντλια με τη δυνατή ακτινοβολία του. Οι δικές μου ημέρες, όμως, θα είναι για πάντα σκιερές...

Η νύχτα έπεσε. Η Νατλάο μπορούσε να δει, από τις άκριες της κρυφώνας της, ότι οι εχθροί είχαν ανάψει φωτιές ανάμεσα στις σκηνές τους και ότι κάμποσοι απ'αυτούς στέκονταν φρουροί.

Τι κάνουμε τώρα; σκέφτηκε. Γιατί βρίσκομαι εδώ; Ήθελα να συναντήσω τον Ίσναχ και τους επαναστάτες, αλλά, σ'ετούτο το δρόμο που ακολούθησα, θα τους συναντήσω ποτέ;

Ή, μήπως, είμαι εδώ για να ενεργήσω από μόνη μου; Ιδέες πέρασαν απ'το νου της: ότι μπορούσε να βγει κρυφά κάτω από το όχημα και να σκοτώσει όσους περισσότερους εχθρούς κατόρθωνε· ή ότι μπορούσε να ψάξει να βρει τη σκηνή του Πρωτοσπαθάριου Κάραγγελ, για να τον δολοφονήσει στον ύπνο του κι έτσι, ίσως, να δώσει τέλος στην εκστρατεία· ή ότι μπορούσε να εντοπίσει όλες τις σκηνές των αρχηγών της εκστρατείας και να τους σκοτώσει, τον έναν μετά τον άλλο.

Σταμάτησε, όμως, αυτές τις σκέψεις, γιατί γνώριζε ότι, μάλλον, δε θα τα κατάφερνε· οι προσπάθειές της δε θα απέδιδαν. Δεν ήταν δολοφόνος, ούτε στην ψυχή της, ούτε στην εκπαίδευσή της. Ήξερε πώς να μάχεται σε μια ανάγκη, όπως όλοι στη φυλή της, μα δεν ήξερε πώς να κινείται απαρατήρητη ανάμεσα σε τόσους εχθρούς, φονεύοντάς τους έναν-έναν, κόβοντας τους λαιμούς τους στο σκοτάδι.

Επομένως, παρέμεινε κάτω απ'το μεγάλο τροχοφόρο. Το καλύτερο, μάλλον, που είχε να κάνει ήταν να προσπαθήσει να κοιμηθεί, ώστε, το πρωί, να έχει αρκετή δύναμη για να πιαστεί πάλι από την εγκοπή στο πλάι του οχήματος και ν'ακολουθήσει τους φονιάδες της φυλής της στην εκστρατεία τους.

Ο ύπνος, όμως, δεν ερχόταν, διαπίστωσε μετά από λίγη ώρα. Παρότι έκλεινε τα βλέφαρά της και, καθώς ήταν μπρούμυτα, ακουμπούσε το πρόσωπό της στα διπλωμένα χέρια της· παρότι ήταν κουρασμένη και μουδιασμένη απ'όλη την ημέρα που βρισκόταν μέσα στη στενή εγκοπή του τροχοφόρου, ο ύπνος δεν ερχόταν. Τα νεύρα της ήταν πολύ τσιτωμένα.

Και η ώρα περνούσε. Πρέπει να ήταν βαθιά νύχτα τώρα. Στον καταυλισμό γύρω της δεν ακούγονταν φωνές πλέον· κανένas δε μιλούσε. Οι

περισσότεροι πρέπει να είχαν κοιμηθεί. Όλοι, ίσως, εκτός από τους φρουρούς.

Η Νατλάο χασμουρήθηκε. Ο ύπνος μπορεί, τελικά, να ερχόταν, παρότι είχε αποφασίσει να αργήσει. Τα βλέφαρά της βάραιναν· το αισθανόταν.

Και τότε, είδε πόδια να βαδίζουν πλάι σε μια από τις άκριες της κρυψώνας της. Μποτοφορεμένα πόδια. Και δεν πήγαιναν σαν ο κάτοχός τους να έκανε περιπολία. Πήγαιναν σαν... τα πόδια ενός κλέφτη.

Εισβολέας;

Οι αισθήσεις της Νατλάο ξύπνησαν, αμέσως. Ο ύπνος έτρεξε κι έφυγε, πανικόβλητος. Τα βλέφαρά της δεν ήταν πλέον καθόλου βαριά.

Τα μάτια της παρατηρούσαν τα πόδια. Τα είδε να προχωρούν, προσεχτικά, και να πλησιάζουν ένα άλλο ζευγάρι πόδια, τα οποία πρέπει, σίγουρα, να ανήκαν σε κάποιον φρουρό, γιατί η Νατλάο τα έβλεπε εκεί από πολλή ώρα.

Ένας θόρυβος ακούστηκε. Ένας πνιχτός θόρυβος.

Τα πόδια του φρουρού κλότσησαν, άσκοπα· κι έπειτα, το σώμα του ολόκληρο βρέθηκε εκεί όπου ήταν τα πόδια του. Δεν έπεσε απότομα, όμως· κάποιος πρέπει να το κατέβασε ομαλά. Κάποιος που είχε σκοτώσει τον φρουρό –με μια μαχαιριά στο λαιμό, κατά πάσα πιθανότητα, αν έκρινε η Νατλάο απ'τον πνιχτό θόρυβο που είχε ακουστεί.

Εισβολέας!

Επαναστάτης, ίσως. Γνωστός του Ίσναχ.

Η Νατλάο άρχισε να σέρνεται κάτω απ'το τροχοφόρο, προς τη μεριά των ποδιών που κινούνταν ακόμα. Τα είδε να σταματούν, και άκουσε μια πόρτα ν'ανοίγει. Πηγαίνει να κοιτάξει μέσα στο όχημα. Πρέπει να το έκανε με προσοχή, όμως· δεν πρέπει να είχε ανοίξει ολόκληρη τη θύρα.

Η Νατλάο έβγαλε το κεφάλι της από την άκρια του οχήματος, για να δει–

–και βρήκε μια λεπίδα μπροστά στο αριστερό της μάτι.

«Δεν είμαι εχθρός!» είπε αμέσως στον άντρα που στεκόταν από πάνω της, χωρίς όμως να φωνάζει, διατηρώντας τη φωνή της χαμηλωμένη, γιατί καταλάβαινε ότι μπορεί κάποιος φρουρός να την άκουγε και να πλησίαζε.

«Ποια είσαι;» ρώτησε ο άγνωστος, που φορούσε κουκούλα και είχε μαντήλι στο πρόσωπο. Το δέρμα του δε φαινόταν καλά στο φως των πράσινων φεγγαριών, αλλά η Νατλάο νόμιζε ότι ήταν Λευκός.

Λευκός ή Μελανός, όμως, πρέπει να ήταν εναντίον των ξένων, για να έρχεται σαν κλέφτης, σωστά;

«Νατλάο, με λένε,» του απάντησε. «Και τους ακολουθώ, γι' αυτό είμαι εδώ. Δεν το ξέρουν ότι είμαι εδώ. Εσύ ποιος είσαι; Είσαι με τους επαναστάτες; Γνωρίζεις κάποιον Ίσναχ;»

«Σήκω όρθια. Χωρίς απότομες κινήσεις.»

Η Νατλάο σηκώθηκε.

Τα μάτια του αγνώστου –ναι, σίγουρα ήταν Λευκός, μπορούσε να δει τώρα– την παρατήρησαν. Γαλανά, καταγάλανα μάτια.

«Η φυλή μου,» είπε η Νατλάο, «ήταν οι Ερνεό'ωμ. Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ και οι ξένοι τούς σκότωσαν όλους. Είμαι η τελευταία.» Την παραξένεψε που είχε καταφέρει να το πει τόσο εύκολα. Πολύ ευκολότερα από τις άλλες φορές. Μάλλον, επειδή η κατάσταση ήταν έντονη, κι επειδή δεν είχε ιδέα ποιος ήταν αυτός στον οποίο μιλούσε. «Είσαι επαναστάτης;»

Ο άντρας θηκάρωσε το σπαθί του, και μπήκε στο εσωτερικό του οχήματος από την πόρτα που είχε μισανοίξει, κάνοντας νόημα στη Νατλάο να τον ακολουθήσει. Εκείνη υπάκουσε, και βρέθηκαν σ'έναν σκοτεινό χώρο. Ο άγνωστος άναψε έναν φακό, και γύρω τους είδαν δοχεία. Πολλά δοχεία, ανάμεσα σε άλλα πράγματα μέσα σε κιβώτια.

«Γιατί τους ακολουθείς, Νατλάο;»

«Ψάχνω να βρω τους επαναστάτες. Τον Ίσναχ. Ξέρεις τον Ίσναχ;»

«Τον έχω ακουστά.»

«Είσαι επαναστάτης, δηλαδή;»

«Ναι, είμαι.»

Η Νατλάο δίστασε λίγο, παρατηρώντας το λευκό του δέρμα ανάμεσα στην κουκούλα και στο μαντήλι. Οι Λευκοί ήταν ο προαιώνιος εχθρός των Μελανών· είχε διαφορά αν ήταν επαναστάτες; Ο Ίσναχ, όμως, ήταν και Μελανός και επαναστάτης...

«Σκοπεύεις να μείνεις εδώ, κρυμμένη;» τη ρώτησε ο άγνωστος.

«Σου εξήγησα: περίμενα να συναντήσω τον Ίσναχ. Θέλω να του πω κάτι. Μου είχε πει ότι οι επαναστάτες θα προσπαθήσουν να εμποδίσουν την εκστρατεία—»

«Καλύτερα νάρθεις μαζί μου, λοιπόν, καθώς θα φεύγω.» Ο άγνωστος ξεθηκάρωσε ένα μακρύ, κοφτερό ξιφίδιο. Πλησίασε ένα από τα δοχεία και κάρφωσε την αιχμή του ξιφιδίου επάνω του, πιέζοντας τη λεπίδα με δύναμη και τραβώντας την, για να διαγράψει μια μεγάλη χαρακιά στο γυαλί του δοχείου.

Υγρό άρχισε να κυλά.

«Τι είν' αυτό;» ρώτησε η Νατλάο.

«Ενέργεια,» εξήγησε ο επαναστάτης. «Ήρθαμε για να τους πάρουμε αυτό που τους κάνει πανίσχυρους σε τούτους τους τόπους.» Χρησιμοποιώντας το ξιφίδιό του, χάραξε ακόμα ένα δοχείο, αφήνοντας το υγρό να τρέξει στο πάτωμα. Η οσμή του ήταν έντονη. «Αυτά τα πράγματα ονομάζονται 'ενεργειακές φιάλες', Νατλάο. Τροφοδοτούν τα οχήματα, και τα ενεργειακά κανόνια.» Ο άγνωστος επιτάχυνε τη δουλειά του, σπάζοντας τη μία φιάλη μετά την άλλη. Ήταν, όμως, τόσες πολλές, παρατήρησε η Νατλάο· θα προλάβαινε να τις σπάσει όλες;

«Μπορώ να βοηθήσω!» Τράβηξε το ξιφίδιό της.

«Όχι,» της είπε ο επαναστάτης, χωρίς να διακόψει τη δουλειά του. «Το όπλο σου πρέπει να είναι ειδικά φτιαγμένο, ώστε να μπορεί να τρυπήσει άνετα το γυαλί. Αν δεν είναι, τότε θα χρειαστεί να χτυπήσεις τη φιάλη με δύναμη, προκειμένου να τη σπάσεις, κι αυτό θα κάνει θόρυβο και θα ειδοποιήσει τους φρουρούς.»

Η Νατλάο θηκάρωσε πάλι το ξιφίδιό της.

«Βλέπε από το άνοιγμα της πόρτας,» της είπε ο επαναστάτης, «μήπως πλησιάσει κανένας.»

Η Νατλάο υπάκουσε, κοιτάζοντας από τη σχισμάδα με το ένα μάτι. Οι φρουροί δεν έμοιαζαν να έχουν πάρει είδηση τίποτα ακόμα. Δε θ'αργούσαν, όμως· σύντομα, θα έβρισκαν τους νεκρούς που είχαν αφήσει πίσω τους οι επαναστάτες: γιατί, σίγουρα, δεν είχε σκοτώσει φρουρό μόνο ο άντρας που συνάντησε η Νατλάο, αλλά κι οι υπόλοιποι που είχαν εισβάλει. Ήρθαμε για να τους πάρουμε αυτό που τους κάνει πανίσχυρους σε τούτους τους τόπους, είχε πει ο Λευκός. Ήρθαμε. Επομένως, ήταν κι άλλοι εδώ.

Αναπάντεχα, η τελευταία των Ερνεό'ωμ παρατήρησε περισσότερη κίνηση στη μεριά του καταυλισμού που μπορούσε να δει. Παντοκρατορικοί πολεμιστές πήγαιναν κι έρχονταν. Κάτι πρέπει να είχαν αντιληφτεί.

Αμέσως, στράφηκε στον επαναστάτη που έσπαγε τις φιάλες (και είχε διαλύσει πολλές απ'αυτές ως τώρα). «Νομίζω ότι σας κατάλαβαν,» τον προειδοποίησε.

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να τελειώσει τα λόγια της και δυνατές φωνές άρχισαν ν'ακούγονται απέξω.

«Ο Λόγκροθ να τους φάει!» καταράστηκε ο επαναστάτης, σπάζοντας μια τελευταία φιάλη και πλησιάζοντας την πόρτα του φορτηγού, κοντά στην οποία στεκόταν η Νατλάο.

Πολεμιστές της Παντοκράτειρας φάνηκαν να έρχονται προς το όχημα. Τέσσερις απ'αυτούς.

«Βγάλε τη βαλλίστρα σου,» είπε ο άγνωστος στη Νατλάο και, τραβώντας το σπαθί του, άνοιξε την πόρτα, προτού προλάβει να την ανοίξει ο πρώτος από τους εχθρούς.

Το λεπίδι του επαναστάτη κινήθηκε αστραπιαία, σχίζοντας το λαιμό του στρατιώτη.

Η Νατλάο, υψώνοντας τη βαλλίστρα της, πάτησε τη σκανδάλη και πέτυχε έναν άλλο στο στήθος.

Ο επαναστάτης πήδησε έξω απ'το όχημα, σπαθίζοντας.

Συγχρόνως, φωνές ακούγονταν απ'όλο τον καταυλισμό.

Η Νατλάο ήξερε ότι δεν πρόφταινε να ξαναοπλίσει τη βαλλίστρα της για να ρίξει. Την πέρασε στην πλάτη και τράβηξε το ξιφίδιό της, ορμώντας καταπάνω στα πλευρά ενός απ'τους δύο Παντοκρατορικούς που ξιφομαχούσαν με τον Λευκό επαναστάτη. Το όπλο της μπήχτηκε ανάμεσα στα κόκαλα του εχθρού, μάλλον τρυπώντας τον πνεύμόν του, κι εκείνος διπλώθηκε, καθώς πνιγόταν στο αίμα του.

Η Νατλάο τράβηξε έξω το ξιφίδιο, βλέποντας συγχρόνως τον επαναστάτη να αποφεύγει, με μια ευέλικτη κίνηση, το σπαθί του τελευταίου του αντιπάλου και να του σχίζει το στήθος.

«Νατλάο, έλα!» της είπε, αρχίζοντας να τρέχει.

Κι άλλοι Παντοκρατορικοί έρχονταν, δείχνοντας εκείνη και τον καινούργιο σύντροφό της. Ένα βέλος σφύριξε επικίνδυνα κοντά στο κεφάλι της.

Η Νατλάο ακολούθησε τον επαναστάτη. Ο γοφός της της έριξε μια έντονη σουβλιά, αλλά τον αγνόησε. Σχεδόν τον είχε ξεχάσει ως τώρα. Δεν την είχε ενοχλήσει εδώ και πολλές ώρες.

Μαζί με τον άγνωστο, κουκουλοφόρο Λευκό, έτρεξαν ανάμεσα στις σκηνές–

–και βρήκαν τρεις οπλισμένους Παντοκρατορικούς μπροστά τους, οι οποίοι φαινόταν ότι είχαν σηκωθεί άρον-άρον από τον ύπνο τους, καθώς ήταν ημίγυμνοι και ξυπόλυτοι.

Ο επαναστάτης απέκρουσε το ξίφος ενός και χτύπησε έναν άλλο με τον αγκώνα του. Η Νατλάο πετάχτηκε όπισθεν, για ν’αποφύγει μια θανατηφόρα λεπίδα. Ύστερα, προσπάθησε να χτυπήσει την αντίπαλό της –μια κοκκινόδερμη γυναίκα– με το ξιφίδιό της, μα εκείνη το σταμάτησε εύκολα με το ξίφος της, και γρονθοκόπησε τη Νατλάο στο πλάι του κεφαλιού. Η τελευταία των Ερνεό’ωμ σωριάστηκε. Η πολεμίστρια στάθηκε από πάνω της, πατώντας την στην κοιλιά. Εκείνη την κάρφωσε στο γόνατο, και η Παντοκρατορική έπεσε, ουρλιάζοντας.

Η Νατλάο προσπάθησε να σηκωθεί, γρήγορα, νιώθοντας την αναπνοή της κομμένη και την καρδιά της να σφυροκοπά το στήθος της.

Ο σύντροφός της ακόμα μαχόταν με τους Παντοκρατορικούς, που ο αριθμός τους είχε αυξηθεί. Αλλά, απρόσμενα, κάποιος άλλος παρουσιάστηκε, χτυπώντας τους απ’τα νώτα. Το κρανίο ενός θρυμματίστηκε από μια δυνατή τσεκουριά, τινάζοντας αίματα και μυαλά τριγύρω. Ένας άλλος σωριάστηκε από τραύμα στην πλάτη.

Ο σύντροφος της Νατλάο σπάθισε έναν τρίτο στο στήθος.

Ένας καινούργιος επαναστάτης είχε έρθει. Φορούσε κουκούλα κι αυτός και μαντήλι, και σε κάθε χέρι βαστούσε ένα μικρό τσεκούρι. Η Νατλάο μπορούσε να διακρίνει ότι ήταν Λευκός. Τι γίνεται εδώ; Όλοι οι επαναστάτες Λευκοί είναι; Ο Ίσναχ ήταν Μελανός!

«Τρεχάτε,» είπε ο πελεκυφόρος. «Τρεχάτε!»

Ο σύντροφος της Νατλάο τής έκανε νόημα να τον ακολουθήσει, κι εκείνη τον ακολούθησε.

Πέντε Παντοκρατορικοί μαχητές ήρθαν καταπάνω τους, καθώς έτρεχαν. «Σκατίσιοι ποντικοί του Μόρμαμ!» μούγκρισε ο επαναστάτης, κάτω απ'την ανάσα του, κι αρπάζοντας την τελευταία των Ερνεό'ωμ απ'τον καρπό, την τράβηξε μέσα σε μια σκηνή. Μονάχα ένας στρατιώτης ήταν εδώ, ημίγυμνος, και ο επαναστάτης τον χτύπησε στο πρόσωπο με το σπαθί του κι έτρεξε στην άλλη άκρη της σκηνής, σχίζοντας το πάνινο τοίχωμά της.

Η Νατλάο τον ακολούθησε έξω.

Ο επαναστάτης στράφηκε κι έκοψε ένα χοντρό σχοινί. Ένα μέρος της σκηνής κατέρρευσε. Φωνές ακούστηκαν από μέσα, καθώς οι πέντε πολεμιστές, μάλλον, είχαν έρθει ξοπίσω τους.

Η Νατλάο έτρεξε, και ο επαναστάτης το ίδιο.

Δύο πολεμιστές του Θρόνου της Ελρείσβα φάνηκαν, πλησιάζοντάς τους με τα όπλα τους υψωμένα. Δεν τους έφτασαν, όμως, καθώς ένας ιππέας ήρθε, καλπάζοντας, και ποδοπάτησε τον έναν. Ο άλλος στράφηκε, ξαφνιασμένος. Ο ιππέας στράφηκε επίσης, καθόλου ξαφνιασμένος, αλλά τινάζοντας ένα μακρύ, δερμάτινο μαστίγιο και χτυπώντας τον πολεμιστή καταπρόσωπο. Εκείνος παραπάτησε, με το ένα του χέρι στα μάτια και το ξίφος του σηκωμένο αμυντικά. Ο σύντροφος της Νατλάο εκτόξευσε ένα μικρό βέλος με το αριστερό του χέρι, πετυχαίνοντας τον άντρα στο στήθος.

Ο καβαλάρης ζύγωσε, και φάνηκε ότι ήταν γυναίκα. Φορούσε κουκούλα και μαντήλι, όπως τους άλλους επαναστάτες, και ήταν Λευκή.

«Ποια είν'αυτή η μαύρη σκύλα;» ρώτησε.

Τα μάτια της Νατλάο στένεψαν. *Μαύρη σκύλα!*

«Δική μας είναι. Πάρτη μαζί σου,» είπε ο επαναστάτης στην καβαλάρισσα. «Φύγετε!»

«Δεν την παίρνω εγώ μαζί μου· πάρτη εσύ.»

«Πάρτη και φύγετε!»

«Καλά, ντε, μη γκαρίζεις,» είπε η καβαλάρισσα, και τέντωσε το χέρι της προς τη Νατλάο. «Έλα.»

Η τελευταία των Ερνεό'ωμ ανέβηκε πίσω της και κάλπασαν, έξω απ'την άκρη του καταυλισμού και μέσα στις ερήμους. Γρήγορα. Ολοένα και πιο γρήγορα.

«Ο άλλος;» ρώτησε η Νατλάο. «Τι θα γίνει ο άλλος;»

«Ο Κάφλαχ;» είπε η καβαλάρισσα. «Μην ανησυχείς· θάρθει κι αυτός. Καταφέραμε να πάρουμε τ'άλογα των ξένων.

»Αλλά ποια είσαι συ;»

«Νατλάο. Και μη με ξαναπείς 'μαύρη σκύλα'!»

«Μη νομίζεις ότι, επειδή σε πήρα στ'άλογό μου, συμπάθησα ξαφνικά και το είδος σου,» αντιγύρισε η καβαλάρισσα. «Και θα σε λέω όπως θέλω!»

Η Νατλάο δεν ήξερε αμέσως πώς ν'απαντήσει, και δεν είχε και χρόνο, καθώς είδε ότι κάπου έφταναν. Σ'ένα όχημα, που τους περίμενε. Ένα όχημα που δεν ήταν μεγάλο όπως αυτά της εκστρατείας. Δεν ήταν φορτηγό· ήταν πολύ πιο χαμηλό και πολύ πιο κοντό. Οι δύο πίσω τροχοί του ήταν μεγαλύτεροι, ενώ οι δύο μπροστινοί μικρότεροι. Και ήταν ξεσκεπάστο. Είχε, ωστόσο, αρκετές θέσεις επιβατών στο εσωτερικό του. Ένας άντρας καθόταν μπροστά στο τιμόνι, χωρίς να φορά κουκούλα ή μαντήλι. Είχε κόκκινα μαλλιά και μούσια, και ήταν Λευκός κι αυτός.

Δεν υπάρχει ούτε ένας Μελανός ανάμεσά τους;

Εκείνη τη στιγμή, φάνηκαν να πλησιάζουν άλλα δύο άλογα. Στο ένα κάθονταν δύο άνθρωποι.

Η καβαλάρισσα αφίππευσε πλάι στο όχημα και πήδησε μέσα. Η Νατλάο κατέβηκε επίσης απ'το άλογο.

Ο οδηγός την ατένισε, συνοφρυωμένος. «Μελανή;» είπε. «Ποια είσαι;»

«Ο Κάφλαχ την έφερε,» τον πληροφόρησε η γυναίκα.

«Από πού την έφερε; Από τον ουρανό; Γιατί εγώ δεν τη θυμάμαι, όταν ερχόμασταν.»

«Ήμουν μέσα στην εκστρατεία,» εξήγησε η Νατλάο. «Τους... κατασκόπευα.» Προτίμησε να το θέσει έτσι, για να κερδίσει, ίσως, το σεβασμό τους. «Τον Κάφλαχ τον συνάντησα κατά τύχη.»

Τα άλλα δύο άλογα είχαν έρθει, και οι τρεις επαναστάτες είχαν αφιππεύσει. Δύο άντρες, μία γυναίκα· κι αυτοί Λευκοί.

«Πού είν'οι υπόλοιποι;» είπε ο οδηγός. «Πώς σας πήραν χαμπάρι οι ξένοι;»

«Θα σου πούμε,» του απάντησε η γυναίκα που είχε φέρει εδώ τη Νατλάο. «Ο Κάφλαχ κι ο Ίσμαρ θάρθουν όπου νάναι. Περίμενε λίγο.»

«Το λίγο δεν είναι πάντα πραγματικά λίγο, αν θες να μείνεις ζωντανός.» Ο οδηγός έβαλε μπροστά τη μηχανή του οχήματος, κάνοντάς το να μουγκρίσει· δεν έβαλε, όμως, και τους τροχούς να κινηθούν. «Τι θα γίνει μ'εσένα;» ρώτησε τη Νατλάο. «Θα μπει, ή θα στέκεσαι εκεί, να μας κοιτάς;»

Η Νατλάο πήδησε μέσα.

Ένα σύννεφο σκόνης φάνηκε να έρχεται: μέσα του διακρινόταν ένα άλογο με δύο καβαλάρηδες.

Οι μηχανές του οχήματος μούγκρισαν δυνατώτερα. Ο οδηγός έκανε νόημα στους ερχόμενους επαναστάτες, καθώς σηκωνόταν απ'τη θέση του. «Γρήγορα, ρε τσάκαλοι! Κουνηθείτε!»

Το άλογο έφτασε κοντά, λαχανιασμένο. Ο Κάφλαχ και ο επαναστάτης με τα δύο μικρά τσεκούρια (τα οποία τώρα κρέμονταν απ'τη ζώνη του) αφίππευσαν και πήδησαν μέσα στο όχημα. Ίσα που τους χωρούσε όλους.

Ιππείς φαίνονταν να ζυγώνουν, τυλιγμένοι σ'ένα ακόμα μεγαλύτερο σύννεφο σκόνης.

«Ήρθε η ώρα της συνετής υποχώρησης, αδέλφια μου,» είπε ο οδηγός, και οι τροχοί του οχήματός του γρύλισαν, βάζοντάς το να τρέξει μέσα στις ερήμους, κατευθυνόμενο ανατολικά.

Στον Θυέλλης Τόπο, σκέφτηκε η Νατλάο. Πηγαίνουμε προς τον Θυέλλης Τόπο.

Κοίταξε πίσω της, και είδε τους καβαλάρηδες να διαλύονται, καταλαβαίνοντας ότι δεν είχαν ελπίδες να τους προφτάσουν.

Το όχημα άρχισε να κάνει απότομες στροφές, μια από δω μια από κει, μια από δω μια από κει.

«Τι συμβαίνει;» γρύλισε η Νατλάο.

«Τα κανόνια,» είπε ο οδηγός. «Ετοιμάζομαι για τα κανόνια. Η μόνη μας ελπίδα είναι να κάνουμε τους χειριστές τους ν'αστοχήσουν· δε μπορείς ν'αποφύγεις την ενεργειακή ριπή αφότου έχει—»

Ο κόσμος τραντάχτηκε. Κομμάτια γης και πέτρας εκτοξεύτηκαν στον νυχτερινό ουρανό. Το όχημα αναπήδησε. Θολούρα σηκώθηκε παντού γύρω.

«Χα-χα-χα-χα-χα!» γέλασε ο οδηγός, σαν τρελός. Φαινόταν να το διασκεδάζει. «Αυτό ήταν!»

«Όχι,» του είπε ο Κάφλαχ. «Αυτό ήταν το πρώτο.»

«Δε θα ρίξουν άλλη· έχει θολούρα, τώρ–»

Ο κόσμος τραντάχτηκε. Κι άλλα κομμάτια γης και πέτρας εκτοξεύτηκαν στον ουρανό, και όχι μόνο στον ουρανό· πολλά έπεσαν μες στο όχημα, που αναπηδούσε. Η Νατλάο έσκυψε κι έβαλε τα χέρια της στο κεφάλι, για να καλυφτεί. Άκουσε έναν επαναστάτη να μουγκρίζει, καθώς κάτι πρέπει να τον πέτυχε.

«Γαμώ την ψωριάρα μάνα του Μόρμαμ!...» καταράστηκε ο Κάφλαχ.

Η θολούρα είχε πυκνώσει.

Ο οδηγός ακόμα γελούσε. (Ο άνθρωπος πρέπει, σίγουρα, να είναι τρελός! σκέφτηκε η Νατλάο.) «Ρίχνουν εκεί που δε μπορούν να δουν! Η Παντοκρατορική βλακεία κυριαρχεί! Χα-χα-χα!»

«Αν η Παντοκρατορική βλακεία δεν κυριαρχούσε,» του είπε η γυναίκα που είχε φέρει τη Νατλάο επάνω στο άλογό της, «τώρα δε θα ζούσες για να παραπονιέσαι γι'αυτήν.»

«Είναι προφανές, όμως, ότι έπρεπε να περιμένουν το σύννεφο να καταλαγιάσει.»

«Οι ξένοι δεν έχουν υπομονή,» είπε μια φωνή πίσω απ'τη Νατλάο· «και η υπομονή πάντα ανταμείβεται το αντίθετό της, όχι.»

«Αυτό το έχεις πει και για μένα, μάγε,» είπε ο οδηγός.

«Και λοιπόν;»

«Σε τούτη την κωλοπερίπτωση,» είπε ο Κάφλαχ, «αν περίμεναν να καταλαγιάσει η θολούρα, θα είχαμε βγει απ'το βεληνεκές των κανονιών τους, πανέξυπνα τσακάλια μου όλοι σας –όπως και έχουμε ήδη βγει.»

Το όχημά τους έτρεχε τώρα μέσα στις ερημιές του Θυέλλης Τόπου, ενώ, μακριά στον βόρειο ορίζοντα, η Νατλάο νόμιζε ότι μπορούσε να δει ένα πελώριο, μαύρο σύννεφο να έρχεται...

• 5 •

Ο Αλκίνοος στεκόταν επάνω σ'ένα απ'τα οχήματα, πίσω απ'το ενεργειακό κανόνι. Μπροστά στα μάτια του είχε ένα ζευγάρι κιάλια και ατένιζε προς τ'ανατολικά, βλέποντας το πυκνό σύννεφο να διαλύεται.

«Είναι ζωντανοί!» μούγκρισε, και κατέβασε τα κιάλια, αφήνοντάς τα να κρεμαστούν απ'το λαιμό του. Στρεφόμενος στον χειριστή του κανονιού, ρώτησε: «Είναι εντός εμβέλειας;»

«Όχι, κύριε Στρατηγέ.»

Ο Αλκίνοος καταράστηκε στο όνομα του Σκοτοδαίμονος, και πήδησε κάτω απ'το όχημα, πλάι στον Πρωτοσπαθάριο Κάραγγελ και στην Πριγκίπισσα Θυάλκνα.

«Ποιοι ήταν αυτοί;» ρώτησε η τελευταία. «Οι πολεμιστές μου μου είπαν ότι ήταν Λευκοί.»

«Επαναστάτες ήταν, Πριγκίπισσά μου,» αποκρίθηκε ο Αλκίνοος. «Εισέβαλαν στον καταυλισμό μας με σκοπό να διαλύσουν τις ενεργειακές φιάλες και να σαμποτάρουν τα μηχανήματα. Μας έκαναν αρκετές ζημιές,» πρόσθεσε με σκοτεινό ύφος. «Το ένα απ'τα κανόνια μας έχει χαλάσει· και δεν ξέρω αν μπορούμε να το επισκευάσουμε εδώ, μέσα στις ερήμους.»

«Τα οχήματα;» ρώτησε η Θυάλκνα. «Λειτουργούν όλα; Μπορούν να κινηθούν;»

«Νομίζω πως ναι. Τους αντιληφτήκαμε προτού καταφέρουν να ολοκληρώσουν τη δουλειά τους.»

«Γιατί, όμως, οι Λευκοί να κάνουν κάτι τέτοιο;» απόρησε ο Κάραγγελ. «Τι μπορεί να έχουν εναντίον μας; Πολεμάμε τους Μελανούς!»

«Οι επαναστάτες είναι κατά της Παντοκρατορίας, Πρωτοσπαθάριε,» είπε ο Αλκίνοος. «Δεν τους ενδιαφέρει τίποτ'άλλο.»

«Οι Λευκοί δεν υπερασπίζονται τους Μελανούς!»

«Δεν τους είδα να 'υπερασπίζονται' κανέναν· τους είδα να επιτίθενται σ'εμάς,» αντιγύρισε ο Στρατηγός. «Φαίνεται πως τα πράγματα ολοένα

και χειροτερεύουν. Το πρωί, δεχτήκαμε εκείνη την επίθεση· τώρα, μες στη νύχτα—»

«Εκείνη η επίθεση έγινε από τους Μελανούς,» τόνισε ο Κάραγγελ. «Δεν υπήρχε ούτε ένας Λευκός ανάμεσά τους, όπως είναι και το λογικό, εξάλλου.»

«Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί η επίθεση να είχε υποκινηθεί από την Επανάσταση. Η Επανάσταση, Πρωτοσπαθάριε, δεν ασχολείται με το ποιος είναι Λευκός και ποιος Μελανός—»

«Λες τρελά πράγματα, Στρατηγέ! Αδυνατώ να καταλάβω γιατί οι Λευκοί να μου επιτεθούν!»

Ο Αλκίνοος αναστέναξε. «Επιτέθηκαν, όμως. Και ίσως αυτοί που χτύπησαν το όχημα που είχαμε στείλει στην Ελρείσβα να ήταν επίσης Λευκοί—»

«Αποκλείεται!»

«Ποιοι άλλοι θα μπορούσαν να βρίσκονται στον Θυέλλης Τόπο, Πρωτοσπαθάριε; Οι Μελανοί; Δεν το νομίζω.» Και, λέγοντας αυτά, ο Αλκίνοος στράφηκε απ'την άλλη κι απομακρύνθηκε, βαδίζοντας ανάμεσα στους αναστατωμένους στρατιώτες του και μιλώντας σ'έναν αξιωματικό.

Ο Κάραγγελ γύρισε να κοιτάξει τη Θυάλκνα. «Δεν είναι λογικό αυτό που συνέβη. Είναι βέβαιοι οι πολεμιστές μας ότι είδαν Λευκούς;»

Η Πριγκίπισσα ένευσε. «Ναι. Πρέπει, όντως, να ήταν επαναστάτες, όπως λέει ο Αλκίνοος. Και το ξέρεις ότι υπάρχουν επαναστάτες ανάμεσα στους Λευκούς, Κάραγγελ· μη δείχνεις τόσο έκπληκτος.»

«Φυσικά και το ξέρω πως υπάρχουν. Αλλά ετούτη η εκστρατεία... δεν μπορώ να καταλάβω γιατί θα έπρεπε να τους αφορά. Χτυπάμε τους Μελανούς, Πριγκίπισσα! Γιατί οι Λευκοί να θέλουν να τους προστατέψουν;»

«Γιατί τους χτυπάμε με τη βοήθεια των Παντοκρατορικών,» απάντησε η Θυάλκνα. «Ίσως να μη θεωρούν αυτό τον πόλεμο σωστό. Ή ίσως να νομίζουν ότι ετούτη είναι μια καλή ευκαιρία για να προκαλέσουν ζημιές στους ανθρώπους της Παντοκράτειρας.»

Ο Κάραγγελ κοίταξε προς τ'ανατολικά, τις ερήμους, μέσα στη νύχτα. «Θα πρέπει, λοιπόν, να είμαστε προσεκτικότεροι στο μέλλον...»

«Σ'αυτό συμφωνεί μαζί σου και ο Αλκίνοος, είμαι σίγουρη.»

«Μια θύελλα,» παρατήρησε ο Ίσμαρ, κοιτάζοντας βόρεια. «Και νομίζω πως έρχεται προς το μέρος μας.»

«Θα την αποφύγουμε,» αποκρίθηκε ο πορφυρομάλλης οδηγός του οχήματός τους, με ήρεμο ύφος και φωνή.

Και πράγματι, μετά από λίγη ώρα, είχαν απομακρυνθεί αρκετά από τη θύελλα ώστε να μην κινδυνεύουν απ'αυτήν, παρότι είχε προχωρήσει αρκετά νότια.

«Πού πηγαίνουμε;» ρώτησε η Νατλάο.

«Ας αρχίσουμε, πρώτα, από βασικότερα πράγματα,» της είπε η γυναίκα που την είχε πάρει πάνω στο άλογό της. Έχοντας βγάλει τώρα το μαντήλι και την κουκούλα της, φαινόταν ότι είχε μακριά, ξανθά μαλλιά. «Ποια είσαι και πώς ακριβώς κατέληξες να βρίσκεσαι μαζί με τους ξένους;»

«Δεν ήμουν μαζί τους,» αντιγύρισε η Νατλάο. «Τους κατασκόπευα.»

«Για ποιον;» τη ρώτησε ο Ίσμαρ, που –όπως όλοι τους– είχε κι αυτός βγάλει την κουκούλα και το μαντήλι του, φανερώνοντας σγουρά, μαύρα μαλλιά κι αξύριστο πρόσωπο.

«Ουσιαστικά, έψαχνα για εσάς,» εξήγησε η Νατλάο. «Για τους επαναστάτες. Επειδή ήθελα να βρω τον Ίσναχ. Τον ξέρετε τον Ίσναχ, έτσι;»

«Τον Ίσναχ; Δε νομίζω ότι έχουμε κανέναν που να τον λένε Ίσναχ.» Ο επαναστάτης που μίλησε είχε ξυρισμένο κεφάλι και μυτερό, καστανό μούσι. Η Νατλάο δεν ήξερε πώς λεγόταν.

«Ο Ίσναχ,» του είπε ο Κάφλαχ, «είναι ένας απ'τους επαναστάτες που δρουν, κυρίως, στον Κοράκου Τόπο. Έχουμε έρθει κάποιες φορές σε επαφή μαζί του.»

«Ναι; Δεν το θυμάμαι.»

«Η Νατλάο,» είπε ο Κάφλαχ προς όλους, «είναι η τελευταία των Ερνεό'ωμ, ή έτσι μου είπε.»

«Ποιοι είναι οι Ερνεό'ωμ;» ρώτησε μια γυναίκα με λεία, μαύρα μαλλιά και στενά μάτια.

«Μια φυλή των Μελανών.»

«Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ, του Θρόνου της Ελρείσβα, σκότωσε όλους τους ανθρώπους της φυλής μου,» εξήγησε η Νατλάο.

«Και γιατί εσύ είσαι ζωντανή;» τη ρώτησε η μαυρομάλλα Λευκή. «Έτρεξε να σωθείς;»

Η Νατλάο την αγριοκοίταξε. «Δεν έτρεξα να σωθώ! Ο Πρωτοσπαθάριος με άφησε να ζήσω, για να μεταφέρω το μήνυμά του σε όσους περισσότερους Μελανούς μπορώ.»

«Τι μήνυμα;» ρώτησε ο άντρας που ο οδηγός είχε αποκαλέσει μάγο, πιο πριν. Είχε δέρμα λευκό, όπως τους άλλους, και τα μαλλιά του ήταν μακριά, λυτά, και καστανά, μοιάζοντας άγρια.

«Στους Μελανούς, της είπε να το πει, όχι σ'εμάς,» παρενέβη η επαναστάτρια με τα ξανθά μαλλιά.

«Ο Πρωτοσπαθάριος σκοτώνει τους Μελανούς του Κοράκου Τόπου γι'αυτό που νομίζει ότι έκαναν στους Τουρβάλκλι. Αλλά δε φταίμε εμείς για ό,τι συνέβη στους Τουρβάλκλι!»

Ο τύπος με το μυτερό μούσι και το ξυρισμένο κεφάλι ρουθύνισε. «Και ποιος φταίει;»

«Δεν τους σκότωσαν οι Ερνεό'ωμ, ούτε οι άλλες φυλές που διαλύει ο Πρωτοσπαθάριος!»

Τα μάτια του άντρα στένεψαν. «Ποιες φυλές το έκαναν; Ξέρεις;»

Η Νατλάο παρατήρησε ότι υπήρχε κάποια μοχθηρία κρυμμένη πίσω απ'την ερώτησή του. Γιατί θέλει να μάθει; Για να ανταποδώσει το κακό εκεί όπου πρέπει; Δεν μπορούσε να δώσει μια τέτοια πληροφορία στους Λευκούς. Δεν ήταν σωστό. Μία Μελανή όφειλε να προστατεύει τους Μελανούς. «Δεν είμαι βέβαιη.»

«Λέει ψέματα, η μαύρη σκύλα,» είπε η ξανθιά γυναίκα.

Η Νατλάο γύρισε, απότομα, και τη χαστούκισε.

Η επαναστάτρια τράβηξε ένα ξιφίδιο—

Ο Κάφλαχ τής έπιασε τον καρπό, ενώ με το άλλο χέρι απομάκρυνε τη Νατλάο, πιέζοντας τον ώμο της. «Γαμώ τη μάνα του Μόρμαμ, γαμώ!» φώναξε. «Δεν έχουμε χρόνο για τέτοια!» Και προς την ξανθιά γυναίκα: «Είναι αναστατωμένη, δεν το βλέπεις;»

Εκείνη άγγιξε την άκρη του στόματός της· το χείλος της είχε κοπεί και λίγο αίμα έτρεχε. «Ναι, φαίνεται...» είπε. «Ωστόσο, εξακολουθεί να λέει ψέματα.»

«Πιθανώς,» συμφώνησε ο Κάφλαχ, αφήνοντας τον καρπό της επαναστάτριας και τον ώμο της Νατλάο, «αλλ'αυτό δε σημαίνει τίποτα.»

«Σημαίνει,» είπε ο άντρας με το μυτερό μούσι, «ότι μας κρύβει ποιοι μπάσταρδοι σκότωσαν τους καημένους τους Τουρβάκλι.»

«Και δε νομίζω πως πρόκειται να μας το πει, επειδή είμαστε Λευκοί. Εκτός αν προτείνεις να τη βασανίσουμε, Νάσκρωμ...» Ο τόνος της φωνής του Κάφλαχ υποδήλωνε, όμως, ότι ο ίδιος δεν ενέκρινε κάτι τέτοιο.

«Δεν είπα να τη βασανίσουμε...» αποκρίθηκε ο άντρας με το μυτερό μούσι, που ονομαζόταν Νάσκρωμ.

«Στον Ίσναχ είμαι βέβαιος ότι θα μιλήσει, χωρίς κανένα πρόβλημα,» είπε ο μάγος, στρέφοντας το βλέμμα του στη Νατλάο. «Έτσι δεν είσαι;»

Εκείνη ένευσε.

«Επομένως,» είπε ο μάγος στους άλλους, «δεν έχουμε παρά να βρούμε τον Ίσναχ.»

«Δεν έχουμε χρόνο να ψάχνουμε για τον Ίσναχ,» είπε η ξανθιά επαναστάτρια. «Έχουμε άλλες δουλειές!»

«Όπως;»

«Να πολεμάμε τους Παντοκρατορικούς, μήπως;»

«Οι Παντοκρατορικοί θα είναι τώρα καλύτερα φυλαγμένοι,» είπε ο μάγος. «Θα πρέπει κι εμείς, λοιπόν, να οργανωθούμε καλύτερα.»

«Και για νάχουμε καλό ερώτημα, πώς σας πήραν χαμπάρι, ρε;» ρώτησε ο οδηγός.

«Ένας φρουρός είδε το πτώμα ενός άλλου φρουρού,» είπε η μαυρομάλλα Λευκή. «Ο βλάκας ο Νάσκρωμ δεν το είχε τραβήξει πιο πέρα—»

«Μη ρίχνεις το φταίξιμο σε μένα! Εσύ τον σκότωσες.»

«Και σου είπα να τον τραβήξεις παραπέρα, για να μην τον δουν, κουφιοκέφαλε!»

«Στη σκιά ήταν, ούτως ή άλλως!»

«Τέλος πάντων,» τους διέκοψε ο Κάφλαχ, «το κακό έγινε. Ελπίζω μόνο να προκαλέσαμε αρκετές ζημιές στους Παντοκρατορικούς, ώστε να τους καθυστερήσουμε στην εκστρατεία τους. Σαμποτάρατε τη μηχανή κανενός φορτηγού;»

Κανείς δεν απάντησε.

«Κατάλαβα, γαμώ τη μάνα του Μόρμαμ...»

«Σαμπόταρα, όμως, ένα κανόνι,» είπε η μαυρομάλλα γυναίκα. «Δε νομίζω να μπορέσουν να το βάλουν να ξαναλειτουργήσει, εκτός αν το στείλουν πίσω, στην Ελρείσβα.»

Τα γαλανά μάτια του Κάφλαχ γυάλισαν. «Καλό αυτό, Οτλάβι. Μπράβο.»

Η επαναστάτρια μειδίασε.

Ο οδηγός ρώτησε: «Τη Νατλάο θα την πάρουμε στην κρυψώνα;»

«Εγώ λέω να την αφήσουμε κάπου μέσα στον Θυέλλης Τόπο, κι ας βρει μόνη το δρόμο—» άρχισε η ξανθιά επαναστάτρια.

«Ναι,» είπε ο Κάφλαχ στον οδηγό. Και προς τη Νατλάο: «Εσύ μάς έχεις συστηθεί· εμείς, όχι ακόμα, και καιρός είναι να το κάνουμε. Το όνομά μου είναι Κάφλαχ. Ο οδηγός λέγεται Νίρχαλμον. Αυτή,» έδειξε με τον αντίχειρά του τη μαυρομάλλα Λευκή, «τη λένε Οτλάβι. Από δω είναι ο Νάσκρωμ. Από δω, ο Λόαχραμ'νιρ: μάγος του τάγματος των Βιοσκόπων. Έχει ταξιδέψει και σε διαστάσεις πέρα απ'την Αρβήντλια.» Ο Λόαχραμ'νιρ ένευσε προς τη μεριά της Νατλάο.

«Αυτός,» συνέχισε ο Κάφλαχ, «είναι ο Ίσμαρ. Αυτή,» κοίταξε την ξανθιά γυναίκα, «ονομάζεται Μιρνάβρα.»

«Καλωσήρθες στην ευτυχισμένη μας οικογένεια,» είπε ο Νίρχαλμον, «και καλά ξεμπερδέματα.»

Διέσχισαν περιοχές του Θυέλλης Τόπου όπου η Νατλάο δεν είχε ποτέ ξανά ταξιδέψει, αφού δεν είχε ποτέ της βγει από τον Κοράκου Τόπο, ούτε είχε ποτέ απομακρυνθεί πολύ από το Φαράγγι του Πεπρωμένου. Πράγμα το οποίο ίσχυε για τους περισσότερους ανθρώπους: δεν απομακρύνονταν απ'το χωριό τους, αν δεν υπήρχε καλός λόγος, εκτός αν ήταν πραματευτάδες.

Οι έρμημοι απλώνονταν γύρω απ'το ταχέως κινούμενο όχημα, ενώ, σε διάφορα σημεία του ορίζοντα, φαίνονταν αμμοθύελλες να στροβιλίζονται μέσα στη νύχτα. Ο Νίρχαλμον, όμως, ούτε μία φορά δεν έπεσε κοντά τους. Έμοιαζε έμπειρος οδηγός. Αλλά, βέβαια, τι ξέρω εγώ από οδήγηση;

Οι Λευκοί επαναστάτες γύρω απ'τη Νατλάο είχαν πάψει να μιλούν, εδώ και κάμποση ώρα, και σιγή είχε απλωθεί ανάμεσά τους. Μια σιγή που, για κάποιο λόγο, την έκανε να αισθάνεται άβολα. Τους Λευκούς δεν ήταν κανείς να τους εμπιστεύεται· ποιος ξέρει πότε μπορεί ν'αποφάσιζαν να τη σκοτώσουν;

Το όχημα σταμάτησε, τελικά, κάτω από ένα βραχώδες μέρος, και οι επαναστάτες βγήκαν, εκτός από τον Νίρχαλμον. Ο Κάφλαχ έκανε νόημα στη Νατλάο να τους ακολουθήσει, κι εκείνη υπάκουσε.

«Κανονικά, δε θάπρεπε να τη φέρουμε εδώ,» είπε η Μιρνάβρα στον Κάφλαχ. «Εγώ δεν την εμπιστεύομαι. Μπορεί να προδώσει το μέρος στους-»

«Σε ποιους; Στους Παντοκρατορικούς, που σκότωσαν όλη τη φυλή της;»

Της Νατλάο δεν της άρεσε που μιλούσαν γι'αυτήν σα να ήταν απύσσωπα, αλλά προτίμησε να μην πει τίποτα.

Μαζί με τους επαναστάτες, ακολούθησε ένα ανηφορικό μονοπάτι επάνω στα βράχια. Ένας παγερός νυχτερινός άνεμος είχε σηκωθεί, γλιστρώντας μέσα στα ρούχα της και κάνοντάς τη ν'ανατριχιάζει.

Η ανάβασή τους δεν κράτησε πολλή ώρα· δεν ήταν, όμως, κι ευθύγραμμη. Χρειάστηκε να κάνουν κάμποσες στροφές μέχρι να φτάσουν στον προορισμό τους, και η Νατλάο νόμιζε πως, αν λάθευες σε κάποια απ'αυτές τις στροφές, θα ήταν κάπως δύσκολο να ξαναβρείς τον κανονικό δρόμο.

Τελικά, βρέθηκαν μπροστά στην είσοδο μιας σπηλιάς, και ο Κάφλαχ άναψε έναν φακό, μπαίνοντας πρώτος. Η Νατλάο παρατήρησε ότι η σπηλιά δεν ήταν μεγάλη· στο έδαφός της, όμως, υπήρχε μια φαρδιά τρύπα, κι από εκεί σχοινιά ξεκινούσαν.

Ο Κάφλαχ, στρέφοντας τον φακό του προς την τρύπα, έκανε κάποιο σήμα με αναβοσβήσματα του φωτός. Από κάτω, πρέπει να ήρθε ένα παρόμοιο σήμα.

Ο Κάφλαχ πιάστηκε από ένα σχοινί κι άρχισε να κατεβαίνει.

Η Μιρνάβρα έκανε νόημα στη Νατλάο να κατεβεί εκείνη μετά. Η τελευταία των Ερνεόωμ βεβαιώθηκε ότι ο σάκος και η βαλλίστρα της ήταν πιασμένα καλά στην πλάτη της, κι ύστερα, προσέχοντας με την άκρια του ματιού της τη Μιρνάβρα (ίσως η Λευκή να επιχειρούσε να

τη σπρώξει), άρπαξε ένα σχοινί με τα δύο χέρια, σταύρωσε τα πόδια της γύρω του, κι άρχισε να κατεβαίνει.

Η τρύπα δεν ήταν πολύ βαθιά, αλλά ούτε και πολύ ρηχή. Μετά από λίγο, η Νατλάο βρέθηκε να πατά σε πετρώδες έδαφος, και δεξιά της είδε ένα άλλο άνοιγμα: μια είσοδο, απ'την οποία ερχόταν χαμηλό φως, και στο κατώφλι της οποίας στεκόταν ο Κάφλαχ.

Η τελευταία των Ερνεό'ωμ πλησίασε, και ο επαναστάτης την άφησε να περάσει. Μέσα, ήταν ένας άλλος άντρας, οπλισμένος και Λευκός. Δε φαινόταν να εκπλήσσεται που έβλεπε μια Μελανή εδώ· ο Κάφλαχ πρέπει να τον είχε προειδοποιήσει.

«Έλα μαζί μου, Νατλάο,» της είπε ο Κάφλαχ. «Θα σε οδηγήσω σ'ένα δωμάτιο, για να ξεκουραστείς.»

Η Νατλάο τον ακολούθησε μέσα σε πέτρινους διαδρόμους και δωμάτια. Σε ορισμένα σημεία, παρατήρησε, υπήρχαν ενεργειακές λάμπες, ενώ αλλού το μέρος φωτιζόταν από λάμπες λαδιού. Περίεργα μάτια την ατένιζαν, και ανήκαν όλα σε Λευκούς. Κανένας, όμως, δεν την πλησίασε για να την πειράξει, γιατί έβλεπαν ότι ήταν μαζί με έναν δικό τους άνθρωπο.

Σε κάποια στιγμή, η Νατλάο νόμισε πως είδε και κάποιον που δεν ήταν Λευκός. Μια γυναίκα με δέρμα όπως των ξένων: άσπρο αλλά με απόχρωση του ροζ. Ο Κάφλαχ, όμως, προχωρούσε γρήγορα, και η τελευταία των Ερνεό'ωμ δεν είχε χρόνο να παρατηρήσει περισσότερο αυτή την επαναστάτρια.

Έφτασαν σ'ένα μικρό δωμάτιο, που στο πάτωμά του ήταν απλωμένο ένα παλιό, σκονισμένο στρώμα.

«Το έχουμε για τυχόν επισκέπτες,» εξήγησε ο Κάφλαχ, «αλλά, δυστυχώς ή ευτυχώς, δε μας επισκέπτονται πολλοί. Επομένως, όπως βλέπεις, το στρώμα είναι λιγάκι χάλια.»

«Θα βολευτώ.»

«Θα σου φέρω ένα άλλο,» της είπε ο Κάφλαχ. «Κάθισε, προς το παρόν, να ξαποστάσεις. Θα επιστρέψω σε λίγο.»

Η Νατλάο έβγαλε τον σάκο και τη βαλλίστρα της απ'την πλάτη και κάθισε σε μια γωνία του μικρού δωματίου, μαζεύοντας τα γόνατά της και τυλίγοντας τα χέρια της γύρω τους. Ο γοφός της της έριξε μια ξαφνική σουβλιά, αλλά μετά ο πόνος πέρασε.

Καθώς περίμενε, είδε, παραπάνω από μία φορά, σκιερές μορφές να πλησιάζουν, για να την κοιτάζουν από το άνοιγμα του δωματίου. Ποτέ, όμως, δεν έρχονταν αρκετά κοντά ώστε να μπορέσει να διακρίνει τα πρόσωπά τους. Οι επαναστάτες που βρίσκονταν σε τούτο το μέρος ήταν, μάλλον, περίεργοι για εκείνη. Λογικό, άλλωστε. Και μακάρι να μην ήταν όλοι τους Λευκοί. Αλλά, δυστυχώς, ήταν.

Εκτός από κείνη την παράξενη εξωδιαστασιακή γυναίκα, θύμισε στον εαυτό της η Νατλάο.

Ο Κάφλαχ δεν άργησε να επιστρέψει, έχοντας δεμένο στην πλάτη του ένα καινούργιο στρώμα, και κρατώντας στα χέρια του έναν δίσκο με φαγητό και νερό.

«Ευχαριστώ,» είπε η Νατλάο, παίρνοντας τον δίσκο.

Ο Κάφλαχ έλυσε το καινούργιο στρώμα από την πλάτη του και, αφού τύλιξε το παλιό, το άπλωσε στο πέτρινο πάτωμα. «Ξεκουράσου, κι αύριο θα μιλήσουμε περισσότερο. Είσαι μέρος της Επανάστασης τώρα, Νατλάο.»

Η Νατλάο ήπια μια γουλιά απ'το νερό της, σκεπτόμενη: Και είναι καλό αυτό, ή κακό; Δε μίλησε, όμως.

Κεφάλαιο 7^ο

Οι Δουλειές της Αρχικατασκόπου

• 1 •

Η Αλντάρνη ξεκίνησε την έρευνά της το ίδιο απόγευμα που η Πριγκίπισσα Θυάλκνα έφυγε από την Ελρείσβα. Το απόγευμα της τέταρτης Σκιερής Ημέρας. Έστειλε τους κατασκόπους της σε ανιχνευτική αποστολή, στην περιοχή που εκτεινόταν έως εκατό χιλιόμετρα νότια της πόλης, και η ίδια κατευθύνθηκε στο σημείο όπου είχε γίνει η επιδρομή.

Έχοντας ανεβεί σ'ένα τετράκυκλο όχημα, μαζί μ'έναν οδηγό και τρεις στρατιώτες, διέσχισε την έρημο, καθώς το φως ολοένα και λιγόστευε. Φτάνοντας εκεί όπου είχε πει η Πριγκίπισσα Θυάλκνα πως βρήκε τους νεκρούς, σταμάτησε και κατέβηκε απ'το όχημά της. Ήταν ντυμένη με μια λευκή, εφαρμοστή στολή και ψηλές, μαύρες μπότες. Στους ώμους της έπεφτε μια επίσης μαύρη κάπα. Οι δύο μπροστινές τούφες των ξανθών της μαλλιών ήταν δεμένες πίσω απ'το κεφάλι της, όπως συνήθιζε. Το βλέμμα της κοίταξε γύρω-γύρω, το μέρος, καθώς το φώτιζαν οι προβολείς του οχήματος.

Το έδαφος, πράγματι, ήταν γεμάτο νεκρούς. Παντοκρατορικοί πολεμιστές, όλοι τους. Ορισμένους τούς μασουλούσαν ή τους τσιμπολούσαν τσακάλια και σαρκοφάγα πτηνά. Ορισμένων τα κόκαλα ήδη φαίνονταν.

Η Αλντάρνη βάδισε ανάμεσα στα κουφάρια, ψάχνοντας για κάποιο στοιχείο, αν και ήξερε πως οι πιθανότητες να βρει κάτι ήταν ελάχι-

στες. Η έρημος, αναμφίβολα, θα έχει κρύψει το πέρασμα των επαναστατών· δε θα εντοπίσω ποτέ τα ίχνη τους έτσι.

Και είχε δίκιο: δεν υπήρχαν ίχνη για ν'ακολουθήσει.

Πήραν το φορτηγό με όλες τις ενεργειακές φιάλες και έφυγαν.

Αλλά θα τους βρω. Πού θα έχουν κρύψει ένα τόσο μεγάλο όχημα; Θα τους βρω!

Την εξόργιζε το γεγονός ότι ο Ευρύμαχος την είχε κατηγορήσει για τούτη την καταστροφή. Της είχε, ουσιαστικά, πει ότι δεν έκανε καλά τη δουλειά της. Ότι έπρεπε να είχε, κάπως, προβλέψει την επίθεση και να την είχε σταματήσει.

Ανοησίες! Πώς μπορούσε να είχε προβλέψει κάτι τέτοιο; Οι καταραμένοι επαναστάτες είχαν έρθει απ'τις ερήμους, και οι έρημοι δύσκολα ελέγχονταν. Ή, μάλλον, δεν ελέγχονταν καθόλου.

Ωστόσο, θα βρω πού έχουν λουφάξει. Θα τους βρω, και θα τους αφανίσω!

Η Αλντάρνη τράβηξε μια φωτογραφική μηχανή απ'τη ζώνη της και πήρε μερικές φωτογραφίες των πτωμάτων, καθώς κι ολόκληρου του μέρους. Ύστερα, πήγε στο όχημά της και είπε στον οδηγό να φύγουν, να επιστρέψουν στην Ελρείσβα.

Όταν έφτασαν, είχε νυχτώσει για τα καλά· μονάχα τα δύο πράσινα φεγγάρια της Αρβήντλια υπήρχαν στον ουρανό. Το όχημά της Αρχικατασκόπου πέρασε πλάι από πεζούς, έφιππους, και άμαξες, προτού καταλήξει στο Μέγαρο, αλλά ούτε μία φορά δεν συνάντησε άλλο ενεργειακό όχημα. Η Αλντάρνη κατέβηκε και, λέγοντας στους στρατιώτες να πάνε να ξεκουραστούν, πήγε κι εκείνη προς τα δωμάτιά της.

Καθοδόν, και καθώς έμπαινε στον μοναδικό ανελκυστήρα του Μεγάρου, άλλαξε γνώμη. Πήγε στα δωμάτια του Άνσελμου. Ύψωσε το χέρι της να χτυπήσει την εξώθυρα, μα ξανά άλλαξε γνώμη. Λίγος αιφνίδιος έλεγχος δεν έβλαπτε. Εξάλλου, ήταν η Αρχικατάσκοπος σε τούτο το μέρος· έπρεπε να ξέρει τα πάντα, σωστά; Βγάζοντας ένα διπλωμένο εργαλείο διάρρηξης απ'τη στολή της, το άνοιξε, το πέρασε μέσα στην κλειδαριά, και την ξεκλείδωσε. Μισάνοιξε την πόρτα και μπήκε, αθόρυβα.

Ο Άνσελμος δεν ήταν στο καθιστικό του, παρατήρησε. Στο γραφείο υπήρχε φως, έτσι πλησίασε εκεί, αλλά είδε ότι κανείς δεν ήταν μέσα. Τότε, άκουσε θορύβους από το μπάνιο. Νερό που έτρεχε. Κάποιος πλενόταν.

Η Αλντάρνη έριξε μια ματιά στο γραφείο. Μια οθόνη ήταν ανοιχτή, δείχνοντας τον χάρτη της ανατολικής Αρβήντλια: τον Κοράκου Τόπο, τον Θυέλλης Τόπο, τον Υδάτων Τόπο, και τον Πτερού Τόπο. Παραδίπλα, ήταν απλωμένα κάποια χαρτιά: καταστάσεις με τα ενεργειακά αποθέματα της Ελρείσβα, καθώς και με τις στρατιωτικές μονάδες που υπήρχαν εδώ.

Η Αλντάρνη έφυγε απ'το γραφείο του Άνσελμου και πήγε στο υπνοδωμάτιο, που ήταν σκοτεινό. Δεν άναψε το φως, γιατί το ήξερε αρκετά καλά ώστε να μη μπερδεύεται. Έλυσε την κάπα της και την κρέμασε στην κρεμάστρα. Έβγαλε τις μπότες της και τη λευκή της στολή και, φορώντας μόνο τα εσώρουχά της, πλησίασε το κομοδίνο, άνοιξε το συρτάρι όπου γνώριζε πως ο Άνσελμος έβαζε τα τσιγάρα του, πήρε ένα, το άναψε, κι ύστερα ξάπλωσε στο κρεβάτι, καπνίζοντας.

Μετά από λίγο, άκουσε την πόρτα του μπάνιου ν'ανοίγει και είδε τη μορφή του Άνσελμου να έρχεται στο κατώφλι του υπνοδωματίου. Επάνω στην αριστερή μεριά του κεφαλιού του είχε ριγμένη μια πετσέτα, ώστε να καλύπτει το ένα του μάτι. Γύρω απ'τη μέση του τυλιγόταν μια άλλη πετσέτα, πολύ μεγαλύτερη.

Το χέρι του πήγε, βιαστικά (ανήσυχα, ίσως), προς τον διακόπτη του φωτός. Η Αλντάρνη είχε τελειώσει το τσιγάρο της, αλλά, αναμφίβολα, η μυρωδιά του καπνού τον είχε παραξενέψει.

«Εγώ είμαι,» του είπε, προτού ανάψει το φως. Γνώριζε πως ο Άνσελμος προτιμούσε το σκοτάδι, προτού φορέσει το γυαλί του.

«Αλντάρνη... Πώς μπήκες;» Είδε το δεξί του μάτι να γυαλίζει, καθώς εστιαζόταν στο κρεβάτι, έχοντας πλέον εντοπίσει τη μορφή της.

Η Αλντάρνη ανακάθισε, γελώντας. «Εσύ πώς λες; Διέρρηξα την κλειδαριά.» Έλυσε τα μαλλιά της, ρίχνοντας το κοκαλάκι επάνω στο κομοδίνο.

Ο Άνσελμος βάδισε προς τον καθρέφτη. Έβγαλε την πετσέτα απ'το κεφάλι του και, πλάνοντας το γυαλί του, άρχισε να το προσαρμόζει μπροστά στο αριστερό του μάτι. Η Αλντάρνη γνώριζε ποιο ήταν το

πρόβλημά του: Κάποτε, διασχίζοντας τη Διάσταση του Φωτός, του είχε συμβεί ένα ατύχημα. Το αριστερό κρύσταλλο των ειδικά κατασκευασμένων γυαλιών του είχε σπάσει, και η θανατηφόρα ακτινοβολία αυτής της τρομερής διάστασης τον είχε χτυπήσει. Μετά βίας είχε καταφέρει να σώσει το μάτι του, και από τότε δεν μπορούσε ν'αντέξει στο δυνατό φως, εκτός αν φορούσε το ειδικό του γυαλί, που περιβαλλόταν από μέταλλο και κυκλώματα, τα οποία το ενίσχυαν.

«Τελείωσε η... αναζήτησή σου;» τη ρώτησε τώρα, καθώς στρεφόταν στο μέρος της με το γυαλί στη θέση του.

«Περίμενες να έχει τελειώσει;» Ορισμένες φορές, νόμιζε ότι της έκανε πλάκα!

«Δε βρήκες τίποτα;»

«Όχι ακόμα. Αλλά έχω βάλει ανθρώπους να χτενίσουν όλη την περιοχή νότια της Ελρείσβα. Αν οι επαναστάτες έχουν το φορτηγό κρυμμένο εκεί, θα το βρουν.

»Εγώ τράβηξα μόνο μερικές φωτογραφίες.»

«Τι φωτογραφίες;»

«Των νεκρών στρατιωτών.»

«Ήταν εκεί όπου έλεγε η Πριγκίπισσα;»

«Ναι. Μισοφαγωμένοι από τα σαρκοβόρα. Δε νομίζω ότι υπάρχει κάποιο στοιχείο στις φωτογραφίες· τους φωτογράφισα για διαδικαστικούς λόγους.»

«Να τις δω;» Ο Άνσελμος άναψε το φως.

Η Αλντάρνη κάθισε στην άκρη του κρεβατιού, έσκυψε, και τράβηξε τη φωτογραφική μηχανή απ'τη ζώνη της, που ήταν στο πάτωμα. «Εδώ είναι.»

Ο Άνσελμος πήρε τη μηχανή και πήγε προς το γραφείο του. Η Αλντάρνη τον ακολούθησε. Εκείνος κάθισε στη δερμάτινη πολυθρόνα του, έβγαλε τον μικρό δίσκο της μηχανής, και τον πέρασε στο σύστημά του. Πάτησε μερικά πλήκτρα στην κονσόλα εμπρός του και ο χάρτης που φαινόταν στην οθόνη έσβησε, για ν'αντικατασταθεί από τη λίστα των φωτογραφιών.

«Από εδώ και κάτω κοιτάς,» του είπε η Αλντάρνη, δείχνοντας.

«Οι άλλες τι είναι;»

«Απόρρητες. Όπως και όλα τα δεδομένα που έχει η Αρχικατάσκοπος της Ελρείσβα.» Καθώς στεκόταν πίσω του, ακούμπησε τους αγκώνες της στους ώμους του και στηρίχτηκε, ελαφριά, εκεί. Λυγίζοντας, κοίταξε το πλάι του προσώπου του.

Ο Άνσελμος στράφηκε και φίλησε τα χείλη της, και η Αλντάρνη χαμογέλασε, γιατί, στο μυαλό της, ακριβώς αυτό ήταν που έπρεπε να κάνει.

Ο Άνσελμος κοίταξε τις φωτογραφίες, μία προς μία. Και τη ρώτησε: «Τι συμπέρασμα βγάζεις εσύ απ'αυτές;»

«Κανένα. Σου είπα: για διαδικαστικούς λόγους τις τράβηξα. Δε νομίζω ότι μπορούν να με οδηγήσουν πουθενά. Οι στρατιώτες φαίνεται να έχουν σκοτωθεί από όπλα συνηθισμένα για την Αρβήντλια: λεπίδες και βέλη. Οι επαναστάτες θα μπορούσαν, άνετα, να έχουν τέτοια. Δεν υπάρχει κανένα ιδιαίτερο συμπέρασμα για να εξάγω.»

Ο Άνσελμος έκλεισε το σύστημά του, για εξοικονόμηση ενέργειας, έβγαλε τον μικρό δίσκο, και τον επέστρεψε στη φωτογραφική μηχανή της Αλντάρνης.

«Πάμε μέσα,» του ψιθύρισε εκείνη, φιλώντας τον κάτω απ'το αφτί.

Ο Άνσελμος σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα και γλίστρησε τα χέρια του μέσα στην περισκελίδα της, σφίγγοντας τους γλουτούς της, καθώς τα χείλη τους συναντιούνταν. Η Αλντάρνη αισθάνθηκε το σώμα της ν'αρπάζει φωτιά. Τα πόδια της τυλίχτηκαν γύρω απ'τη μέση του και τα χέρια της πιάστηκαν πίσω απ'το λαιμό του.

Δε χρειάστηκε να πάνε μέσα, τελικά· η δερμάτινη πολυθρόνα αποδείχτηκε αρκετά βολική.

Το πρωί, η Αλντάρνη ξύπνησε πριν από τον Άνσελμο, χωρίς να έχει βάλει κανένα ρολόι να χτυπήσει· γιατί, παρότι ο έρωτάς του την είχε πρώτα εκστασιάσει και μετά χαλαρώσει, μέσα της φώλιαζε η ανησυχία σχετικά με την εύρεση των επαναστατών και του κλεμμένου φορτηγού. Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και φόρεσε τα εσώρουχά της, τη λευκή της στολή, τις μπότες, και την κάπα της. Πήρε το κοκαλάκι της

από το κομοδίνο και έδεσε τα μαλλιά της κότσο, γιατί ήταν πολύ μπερδεμένα από τις νυχτερινές της ερωτικές δραστηριότητες.

«Φεύγεις;»

Η φωνή του την έκανε να αναπηδήσει, εσωτερικά. Δεν τον είχε αντιληφτεί να ξυπνά, κι αυτό, ως συνήθως, τη θύμωνε. Στράφηκε να τον αντικρίσει, καθώς ήταν ανασηκωμένος, στηριζόμενος στον ένα αγκώνα. «Γιατί ρωτάς;» του είπε, κάπως απότομα.

Ο Άνσελμος κοίταξε το ρολόι, στενεύοντας τα μάτια. «Είναι αυγή...»

«Έχω πολλές δουλειές.»

«Καλώς.»

Δε θα μου ζητήσεις να μείνω; σκέφτηκε η Αλντάρνη. Έστω και για λίγο; Ο Άνσελμος έκλεισε τα μάτια, σταυρώνοντας τα χέρια του πίσω απ'το κεφάλι.

Η Αλντάρνη συνέχισε να τον κοιτάζει. Ζήτησέ μου!

Εκείνος δεν είπε τίποτα.

Γιατί δεν της ζητούσε να μείνει; Για λίγο, έστω. Για μια γρήγορη τούμπα ακόμα.

Η Αλντάρνη πλησίασε το κρεβάτι και ανέβηκε, χωρίς να βγάλει τις μπότες ή την κάπα της. Τα μάτια του Άνσελμου άνοιξαν, κι εκείνη, καθώς βρισκόταν από πάνω του, έσκυψε και τον φίλησε. Συγχρόνως, το ένα της χέρι πήγε κάτω απ'το σεντόνι, βρίσκοντας το ανδρικό του όργανο, και χαϊδεύοντας και μαλάσσοντάς το, ώσπου το αισθάνθηκε μακρύ και σκληρό ανάμεσα στα δάχτυλά της. Η αναπνοή του ήταν λαχανιασμένη, καθώς τα χείλη τους συναντιόνταν, ξανά και ξανά.

Ικανοποιημένη, η Αλντάρνη σηκώθηκε απότομα απ'το κρεβάτι, παίρνοντας το χέρι της από το μόριο του Άνσελμου και τα χείλη της από τα χείλη του. Εκείνος την κοίταζε, μοιάζοντας σαστισμένος. «Αργότερα,» του είπε η Αλντάρνη, και έφυγε απ'το υπνοδωμάτιο.

Βγήκε απ'την εξώθυρα των δωματίων του Άνσελμου και, διασχίζοντας τους πέτρινους διαδρόμους του Μεγάρου –οι οποίοι, μια τέτοια ώρα, ήταν έρημοι με την εξαίρεση των φρουρών–, πήγε στα δικά της δωμάτια.

Εκεί, έκανε ένα μπάνιο και μετά περίμενε την αναφορά των κατασκόπων της, καθώς η πέμπτη Σκιερή Ημέρα ξημέρωνε και οι δύο ήλιοι

άφηναν πίσω τους τον ανατολικό ορίζοντα, μοιάζοντας μ'ένα πύρινο στεφάνι.

Ο επικοινωνιακός πομπός της, τελικά, κουδούνισε κι εκείνη τον σήκωσε και άκουσε μια γνώριμη φωνή, που της είπε ότι δεν είχαν βρει τίποτα. Κανένα ίχνος των επαναστατών.

«Δε σας ζήτησα να βρείτε ίχνος τους! Σας ζήτησα να βρείτε το φορτηγό!»

«Δυστυχώς, δεν έχει βρεθεί ακόμα, Αρχικατάσκοπε. Ωστόσο, συνεχίζουμε την έρευνά μας. Μέχρι το βράδυ θα μπορούμε να πούμε με κάποια βεβαιότητα τι συμβαίνει.»

«Καλώς,» είπε η Αλντάρνη, αναστενάζοντας. «Να με κρατάς ενήμερη για οτιδήποτε τύχει να συναντήσετε.»

Καμια ώρα πριν από το μεσημέρι, ο Ευρύμαχος την κάλεσε στα διαμερίσματά του.

Γιατί δεν έρχεται εκείνος να βρει εμένα; σκέφτηκε η Αλντάρνη, καθώς διέσχιζε τους διαδρόμους του Μεγάρου της Ελρείσβα, με τα χαμηλά τακούνια των παπουτσιών της να αντηχούν επάνω στις πέτρες. Δεν ήταν ντυμένη με τη λευκή στολή που φορούσε χτες βράδυ· τώρα, φορούσε ένα καφετί, αμάνικο φόρεμα με γιακά. Στα χέρια της ήταν περασμένα βραχιόλια και περικάρπια. Από τη ζώνη της κρεμόταν ένα στολισμένο ξιφίδιο.

Φτάνοντας στα διαμερίσματα του Επόπτη, πάτησε το κουμπί που χτυπούσε το κουδούνι.

«Περάστε,» ακούστηκε η φωνή του Ευρύμαχου από μέσα.

Η Αλντάρνη άνοιξε και μπήκε, πηγαίνοντας να τον βρει στο γραφείο του, όπου εκείνος την περίμενε, καθισμένος.

«Κάθισε,» της είπε, δείχνοντας την καρέκλα αντίκρου του.

Η Αλντάρνη κάθισε, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο.

Ο Ευρύμαχος τής πρόσφερε τσιγάρο.

Προσπαθεί να επανορθώσει για τη χτεσινή του συμπεριφορά; Νομίζει ότι τόσο εύκολα θα με τουμπάρει; Είναι γελασμένος! Η Αλντάρνη κούνησε το κεφάλι, αρνητικά.

Ο Ευρύμαχος άναψε ένα τσιγάρο για τον εαυτό του. «Τι βρήκες;» τη ρώτησε.

«Είναι πολύ νωρίς για να έχω βρει κάτι.»

Ο Ευρύμαχος συνοφρυώθηκε. «Θες να πεις ότι δε βρήκες τίποτα;» Καθίλι! «Σου είπα: είναι πολύ νωρίς,» τόνισε η Αλντάρνη. «Έχω, ωστόσο, κάποιες φωτογραφίες, αν σ'ενδιαφέρουν.» Τράβηξε από τη ζώνη της έναν μικρό, μεταλλικό δίσκο και τον απόθεσε πάνω στο γραφείο, ανάμεσά τους.

«Τι φωτογραφίες;»

«Των νεκρών στρατιωτών μας στην έρημο.»

«Δίνουν κάποιο στοιχείο;»

«Αποκαλύπτουν ότι σκοτώθηκαν από όπλα κανονικά για την Αρβήντλια: λεπίδες και βέλη.»

Ο Ευρύμαχος ρουθούνισε. «Αυτό δεν είναι στοιχείο. Από τι άλλο μπορεί να είχαν σκοτωθεί;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε, ξερά, η Αλντάρνη. «Αυτό βρήκα, αυτό λέω.»

«Καλώς,» είπε ο Ευρύμαχος, καπνίζοντας.

«Δε θα τις κοιτάξεις;»

«Τι να τις κάνω; Αν εσύ, που είναι η δουλειά σου, δεν μπορείς να βρεις κάποιο στοιχείο απ'αυτές, τι να βρω εγώ;»

«Πολύ καλά.» Η Αλντάρνη πήρε τον δίσκο και τον έκρυψε πάλι στη ζώνη της.

«Περισσότερα πότε υπολογίζεις να έχεις μάθει;»

«Μέχρι το βράδυ. Οι κατάσκοποί μου χτενίζουν τις ερήμους νότια της Ελρείσβα, σε ακτίνα εκατό χιλιομέτρων.»

«Εντάξει,» είπε ο Ευρύμαχος, τινάζοντας στάχτη μέσα σ'ένα αργυρό τασάκι. «Ενημέρωσέ με, μόλις ανακαλύψεις κάτι.»

«Θα σ'ενημερώσω.» Η Αλντάρνη σηκώθηκε απ'τη θέση της.

«Δε θα καθίσεις για μεσημεριανό;» ρώτησε ο Ευρύμαχος, σβήνοντας το τσιγάρο του.

Πώς τολμούσε να της προτείνει κάτι τέτοιο, ύστερα από την ελεεινή συμπεριφορά του; «Είμαι πολύ κουρασμένη μ'ετούτη την ιστορία,» αποκρίθηκε η Αλντάρνη, όσο πιο ευγενικά μπορούσε (αν και δεν πίστευε ότι του άξιζε η ευγένεια!). «Θέλω μόνο να ξαπλώσω, να κοιμηθώ λίγο. Το θέμα μ'απασχολούσε όλη νύχτα.»

«Μια άλλη φορά, τότε.»

«Ναι, μια άλλη φορά.»

Η Αλντάρνη έφυγε απ'τα διαμερίσματα του Παντοκρατορικού Επόπτη της Ελρείσβα.

Το βράδυ, τα νέα ήταν απογοητευτικά.

«Τι κάνετε τόσες ώρες;» φώναξε η Αλντάρνη, μιλώντας μέσω του επικοινωνιακού διαύλου. «Είστε ηλίθιοι;»

«Ίσως να έχουν απομακρυνθεί, Αρχικατάσκοπε. Ίσως να πήραν το φορτηγό και να έφυγαν. Με τόσες ενεργειακές φιάλες που είχε μέσα, μπορούσαν θεωρητικά να πάνε οπουδήποτε στην Αρβήντλια.»

«Ερευνήσατε όλα τα πιθανά μέρη; Όλες τις σπηλιές; Όλους τους κρημνούς; Τα πάντα;»

«Ασφαλώς, Αρχικατάσκοπε. Κάναμε ό,τι βρισκόταν εντός των δυνατοτήτων μας. Αν θέλετε, μπορούμε να συνεχίσουμε την έρευνα, αλλά, προσωπικά, δεν πιστεύω ότι θα ανακαλύψουμε κάτι άλλο.»

«Να συνεχίσετε,» πρόσταξε η Αλντάρνη. «Και να επεκτείνετε την εμβέλεια της έρευνας σας άλλα πενήντα χιλιόμετρα. Επίσης, να μιλήσετε με τους ιθαγενείς των ερήμων. Έχετε μιλήσει με κανέναν τους ως τώρα;»

«Όχι—»

«Γιατί;»

«Δεν ήταν μέσα στις διαταγές μας. Υποτίθεται πως θα κατοπτεύαμε τα εδάφ—»

«Η δουλειά σας είναι να βρείτε τους επαναστάτες που έκλεψαν το φορτηγό! Βρείτε τους, λοιπόν! Με ό,τι μέσα έχετε στη διάθεσή σας.»

«Μάλιστα, Αρχικατάσκοπε.»

Η Αλντάρνη έκλεισε τον επικοινωνιακό δίαυλο, εκνευρισμένη.

«Ωραία...!» γρύλισε, βηματίζοντας μέσα στο καθιστικό των δωματίων της. «Ωραία...!» Τι θα πούμε τώρα, στον Ευρύμαχο;

«Θα του πούμε αυτό που είναι να του πούμε!» μονολόγησε. «Κι άμα του αρέσει!»

Πήρε το ποτήρι που ήταν επάνω στο τραπέζι και ήπια την τελευταία γουλιά ίνφετ, νιώθοντας το ποτό να τσιμπά τη γλώσσα της και να τη δροσίζει.

Φόρεσε τα παπούτσια της και έφυγε απ'τα δωμάτιά της, πηγαίνοντας στα διαμερίσματα του Ευρύμαχου. Και να δεις τώρα που θα μου ζητήσει να μείνω για βραδινό... σκέφτηκε η Αλντάρνη, καθώς ύψωνε το χέρι της για να χτυπήσει το κουδούνι. Έχω αρχίσει να τον σιχαίνομαι!

Πάτησε το κουδούνι.

Ντιν-ντον!

Η εξώθυρα άργησε λίγο ν'ανοίξει, αλλά άνοιξε, για ν'αποκαλύψει τον Ευρύμαχο. «Αλντάρνη,» είπε ο Επόπτης. «Πέρασε.» Παραμέρισε απ'το κατώφλι, αφήνοντάς τη να μπει.

«Έχουμε νέα;» τη ρώτησε, κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

«Όχι,» απάντησε η Αλντάρνη. «Οι επαναστάτες δεν πρέπει να έκρυψαν το φορηγό κάπου κοντά στην Ελρείσβα. Έχω επεκτείνει, όμως, την εμβέλεια της έρευνας, και είπα επίσης στους κατασκόπους μου να μιλήσουν με τους ιθαγενείς, αν μπορούν. Δεν είναι δυνατόν τέτοιο μεγάλο όχημα να πέρασε απαρατήρητο.»

«Μάλιστα...» είπε ο Ευρύμαχος με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του. «Μάλιστα...»

«Δε μπορεί να γίνει κάτι άλλο,» τόνισε η Αλντάρνη. «Χρειάζεται χρόνος.»

«Ναι,» είπε ο Ευρύμαχος, βαδίζοντας, «το καταλαβαίνω αυτό. Έχεις αναρωτηθεί, όμως, πώς η πληροφορία διέρρευσε τόσο γρήγορα, Αλντάρνη;»

Η Αλντάρνη συνοφρυώθηκε. «Ποια πληροφορία;»

«Ο ερχομός του φορητού από την εκστρατεία. Οι επαναστάτες γνώριζαν ότι ήρθε να πάρει φιάλες από εδώ, γι'αυτό μπόρεσαν να συγχρονίσουν την επίθεσή τους με την αναχώρηση του οχήματος.»

«Θες να πεις ότι πιστεύεις πως υπάρχει κάποιος... κάποιος προδότης εδώ;»

Ο Ευρύμαχος έπαψε να βηματίζει, στρεφόμενος να την αντικρίσει. «Δε σου φαίνεται πιθανό;»

«Καθόλου,» είπε η Αλντάρνη. «Θα τον είχα βρει.»

«Όπως έχεις βρει κι αυτούς που έκλεψαν το φορ-;»

«Δεν είναι το ίδιο! Και ακόμα κι αυτούς θα τους βρω. Δεν είναι παρά θέμα χρόνου.»

«Νομίζω, Αλντάρνη, πως δεν είσαι πλέον τόσο αποτελεσματική όσο παλιά-»

«Τι!» φώναξε η Αλντάρνη. «Πώς τολμάς; Πιστεύεις ότι θα ήσουν ακόμα εδώ, αν δεν έκανα ό,τι χρειαζόταν για να βρίσκω προδότες και κατασκόπους;»

«Σου λέω ότι βλέπω,» αντιγύρισε ο Ευρύμαχος, χωρίς να υψώσει τη φωνή του. «Για να διαρρεύσει μια τέτοια πληροφορία-»

«Αν επαναστάτες ήταν εδώ μέσα, θα ήσουν νεκρός!»

«Μην είσαι τόσο σίγουρη. Σκοτώνοντας εμένα, το μόνο που θα καταφέρουν θα είναι να σταλεί ένας άλλος Επόπτης, για να συνεχίσει τη δουλειά μου.»

Η Αλντάρνη μόρφασε. «Τα ξέρεις όλα, λοιπόν... Να αποχωρήσω;»

«Νομίζεις ότι αυτό είναι προσωπική επίθεση εναντίον σου; Δεν είναι.»

«Δεν είναι;»

«Όχι, δεν είναι-»

«Μου λες ότι είμαι άχρηστη!»

«Σου λέω ότι παλιότερα ήσουν πιο προσεκτική, και ότι υποπτεύομαι πως υπάρχει ένας πληροφοριοδότης της Επανάστασης κοντά μας. Μπορείς να μου τον βρεις;»

«Αν όντως υπάρχει, θα τον βρω,» είπε η Αλντάρνη.

«Εντάξει,» είπε ο Ευρύμαχος, «αυτό θέλω.» Την πλησίασε, για ν'αγγίξει το μπράτσο της. «Με συγχωρείς αν σ'έκανα να πιστέψεις ότι έχω κάτι εναντίον σου, Αλντάρνη. Πώς θα μπορούσε να ισχύει αυτό; Απλώς, είμαι εκνευρισμένος με την κλοπή του φορτηγού και, κυρίως, των ενεργειακών φιαλών.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Αλντάρνη, «άστο... Κι εγώ είμαι εκνευρισμένη, ούτως ή άλλως.» Στράφηκε, για να βαδίζει προς την εξώπορτα.

Ο Ευρύμαχος, όμως, την κράτησε από τον αγκώνα. «Αλντάρνη. Μη φεύγεις. Μείνε.»

Εκείνη έκλεισε τα βλέφαρά της, καθώς του είχε στραμμένη την πλάτη. «Δεν έχω διάθεση, Ευρύμαχε. Σου είπα, είμαι εκνευρισμένη.»

«Άσε με να επανορθώσω,» της ψιθύρισε ο Ευρύμαχος, τυλίγοντας τα χέρια του γύρω της.

Δεν μπορείς. Όχι με τον τρόπο που νομίζεις.

«Εξάλλου,» συνέχισε ο Ευρύμαχος, «την προηγούμενη φορά, ήρθαν τ'αεροπλάνα· δεν προλάβαμε να κάνουμε τίποτα.» Φίλησε το πλάι του λαιμού της. «Σε περιμένω, από τότε.»

Η Αλντάρνη ήθελε να πάει στον Άνσελμο, αλλά γνώριζε πως έπρεπε να έχει και τον Ευρύμαχο από κοντά. Θα τον χρησιμοποιούσε για να ανελιχθεί μέσα στο Παντοκρατορικό σύστημα. Μπορεί να μην ήταν προφανές, ακόμα, το πώς θα της φαινόταν χρήσιμος, αλλά θα της φαινόταν· το ήξερε. Κι απόψε, ίσως, ήταν καιρός ν'αρχίσει να κάνει κάτι προς αυτή την κατεύθυνση.

Στράφηκε μέσα στην αγκαλιά του, για να τον φιλήσει. «Θα ετοιμαστώ και θα έρθω,» του είπε. «Θα έχεις κάτι να φάμε;»

Ο Ευρύμαχος χαμογέλασε. «Ναι.» Το δεξί του χέρι χτύπησε τον μηρό της, ηχηρά.

Η Αλντάρνη πήγε στα δωμάτιά της, ετοιμάστηκε, και επέστρεψε, φορώντας ένα φόρεμα που αμέσως κατάλαβε ότι ενθουσίασε τον Ευρύμαχο, καθώς έμοιαζε ν'αποκαλύπτει περισσότερα απ'όσα έκρυβε. Εκείνος, όπως είχε υποσχεθεί, είχε ένα πλούσιο βραδινό έτοιμο, το οποίο, ασφαλώς, δεν είχε φτιάξει ο ίδιος, αλλά ο προσωπικός του μάγειρας. Ενόσω έτρωγαν, η Αλντάρνη έβγαλε τα παπούτσια της και χρησιμοποίησε τα πόδια της χωρίς συστολές, αφήνοντάς τα να ακουμπήσουν, να χαϊδέψουν, και να εξερευνήσουν τα γόνατα, τους μηρούς, την κοιλιά, και το ορθωμένο μόριο του Ευρύμαχου. Εκείνος έμοιαζε πολύ ευχαριστημένος μ'όλα τούτα, και της είπε, ύστερα από ένα γρήγορο φιλί πάνω απ'το τραπέζι: «Είδες που η διάθεσή σου δεν άργησε να φτιάξει;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Αλντάρνη, χαμογελώντας, «έχεις τόσο πολύ δικίο...» Αλλά θα είχες ακόμα περισσότερο αν ήσουν ο Άνσελμος.

Μετά από το γεύμα και προτού ο Ευρύμαχος την τραβήξει (Τι άγαρμπα που αρπάζει!) στη μεγάλη κρεβατοκάμαρά του, η Αλντάρνη τού είπε ότι ήθελε να την ποτίσει πρώτα, για να ανθίσει. Εκείνος φάνηκε,

αρχικά, να μπερδεύεται, αλλά δεν άργησε, τελικά, να μπει στο νόημα· και η Αλντάρνη ξάπλωσε σ'έναν μαλακό καναπέ, ενώ ο Ευρύμαχος τής έδινε να πιει Σεργήλιο οίνο από ένα ψηλό, κρυστάλλινο ποτήρι και, μετά, άρχισε να βρέχει το σώμα της με το ίδιο ποτό, μουσκεύοντας το ημιδιαφανές φόρεμά της και φιλώντας την πάνω από αυτό. Ήταν ενθουσιασμένος όπως ποτέ άλλοτε, παρατήρησε η Αλντάρνη· και όφειλε να παραδεχτεί πως κι εκείνη ψιλοδιασκέδαζε. Το γέλιο της δεν ήταν προσποιητό, αν και οι ηδονικές της φωνές ήταν.

Όταν την πήγε στο κρεβάτι του υπνοδωματίου του, είχε βγάλει το βρεγμένο φόρεμά της και ο Ευρύμαχος τη γύρισε ανάσκελα επάνω στο στρώμα και την καβάλησε σα να μην υπήρχε αύριο. Αυτό, όμως, δεν ήταν αρκετό για την Αλντάρνη, ώστε να είναι βέβαιη πως θα έκανε τη δουλειά της όπως επιθυμούσε. (Από ερωτικής άποψης, βέβαια, ήταν υπεραρκετό και κάτι παραπάνω, μέχρι να έρθουν οι επόμενες Σκιερές Ημέρες! Αλλά δεν ήταν ο έρωτας που την απασχολούσε τώρα.) Όταν κι οι δυο τους είχαν ξελαχανιάσει, τον ξεσήκωσε και πάλι, και τον καβάλησε εκείνη τώρα, ενώ τα χέρια του έσφιγγαν και ζουλούσαν το σώμα της. Μετά απ'αυτό, ο Ευρύμαχος έμοιαζε έτοιμος για ύπνο, όμως η Αλντάρνη δεν τον άφησε να κοιμηθεί· ήθελε να δει αν ήταν πραγματικά στα όρια της λιποθυμίας. Λίγο ακόμα, του ψιθύρισε. Δε θα μου δώσεις λίγο ακόμα; Και τα χείλη της φιλούσαν το κατάλευκο στήθος του, ενώ το χέρι της χάιδευε το κουρασμένο όργανό του... και το αισθάνθηκε να ανταποκρίνεται, αν και όχι τόσο πρόθυμα όσο πριν. Ο Ευρύμαχος είπε, λαχανιασμένα, κάτι που η μνήμη της δε συγκράτησε ακριβώς –ότι ήταν υπέροχη, ίσως· ή, γιατί δεν ήταν πάντα τόσο υπέροχη;– και έσφιξε το αριστερό της στήθος, πιο δυνατά απ'ό,τι εκείνη θα προτιμούσε –αλλά, έτσι κι αλλιώς, ήταν άγαρμος σε όλα του. Η Αλντάρνη τον έβαλε να τελειώσει στη χούφτα της, κι ύστερα τον δοκίμασε ξανά, να δει αν είχε μείνει άλλη δύναμη μέσα του· μα, ετούτη τη φορά, ο Ευρύμαχος ήθελε μόνο να κοιμηθεί. Έτσι, η Αλντάρνη άφησε τον ύπνο να τον πάρει, κι όταν ροχάλιζε πλάι της, σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, γνωρίζοντας πως τα διαμερίσματα του Επόπτη ήταν όλα δικά της, καθότι κανείς άλλος δε βρισκόταν εδώ.

Από την τσάντα της πήρε τη φωτογραφική της μηχανή, μια συσκευή αποθήκευσης δεδομένων, κι ένα εργαλείο διάρρηξης. Δε φόρεσε το

μουσκεμένο φόρεμά της, και εσώρουχα δε φορούσε εξαρχής· γυμνή, με μόνο τον απαραίτητο μηχανικό εξοπλισμό μαζί της, περιπλανήθηκε στα αφύλαχτα διαμερίσματα. Φωτογράφησε ό,τι έγγραφο βρήκε στο γραφείο, και έκλεψε όλα τα δεδομένα που είχε ο Ευρύμαχος στο αποθηκευτικό του σύστημα. Συρτάρια και ντουλάπια που ήταν κλειδωμένα τα ξεκλείδωσε, για να δει τα περιεχόμενά τους και να τα φωτογραφίσει όλα. Όταν έβρισκε συσκευές αποθήκευσης δεδομένων, τις ένωνε με τη δική της συσκευή και έκλεβε τις πληροφορίες τους. Ακόμα κι ένα μεταλλικό κιβώτιο ασφαλείας κατάφερε να διαρρήξει και να φανερώσει ό,τι είχε στο εσωτερικό του.

Δεν άφησε σημείο των διαμερισμάτων του Επόπτη που να μην ψάξει· τώρα, ό,τι είχε ο Ευρύμαχος ήταν και δικό της. Επέστρεψε τον εξοπλισμό της στην τσάντα της και την έκλεισε. Χαμογελώντας, κάθισε σε μια πολυθρόνα και άναψε τσιγάρο, καπνίζοντας αργά. Είχε μείνει ικανοποιημένη από την έρευνά της. Τελικά, άξιζε τον κόπο.

Το αριστερό της χέρι πήγε ανάμεσα στους μηρούς της, και δύο δάχτυλά της βυθίστηκαν μέσα της, προσπαθώντας να δώσει στον εαυτό της αυτό που ο Ευρύμαχος, με τον άγαρμπο έρωτά του, δεν είχε καταφέρει να της δώσει ούτε μία φορά. Όταν ο οργασμός της ήρθε, δάγκωσε τα χείλη της για να μη φωνάξει, αν και ήξερε πως ο Επόπτης, έτσι όπως τώρα κοιμόταν, δεν υπήρχε πιθανότητα να την ακούσει.

Τεντώθηκε και έσβησε το τελειωμένο της τσιγάρο μέσα σ'ένα κρυστάλλινο τασάκι.

● 2 ●

Ο επικοινωνιακός δίαυλος κουδούνιζε, αντηχώντας μέσα στα διαμερίσματα.

Ο Ευρύμαχος κοιμόταν, ανάσκελα, μην ακούγοντάς τον.

Ο επικοινωνιακός δίαυλος συνέχισε να κουδουνίζει, επίμονα, και ο Παντοκρατορικός Επόπτης της Ελρείσβα κουνήθηκε επάνω στο κρε-

βάτι του. Τα βλέφαρά του τρεμόπαιζαν, και άνοιξαν. Κοίταξε πλάι του· είδε ότι η Αλντάρνη δεν ήταν εκεί. Είχε φύγει;

Σηκώθηκε, βιαστικά, φορώντας μια ρόμπα, ενώ ο διάυλος εξακολουθούσε να κουδουνίζει. Διέσχισε τα διαμερίσματά του, έφτασε στο γραφείο του, και τον άνοιξε.

«Ναι;»

«Καλημέρα, Υψηλότατε.» Η φωνή ενός από τους αξιωματικούς του.

«Τι είναι, Κωνσταντίνε;»

«Ένα όχημα ήρθε από την εκστρατεία, Υψηλότατε. Ένα από τα οχήματα με τα κανόνια. Ο οδηγός του ζητά να σας μιλήσει. Να τον στείλω στα διαμερίσματά σας;»

Τι ώρα είναι; σκέφτηκε ο Ευρύμαχος, και κοίταξε ένα ρολόι. Μα τους θεούς, ήταν δέκα και μισή! Είχε παρακοιμηθεί. Είχε χρόνια να παρακοιμηθεί τόσο πολύ. «Ναι, Κωνσταντίνε,» είπε στον διάυλο. «Στείλτον στα διαμερίσματά μου, σε κανένα τέταρτο, εντάξει;»

«Μάλιστα, Υψηλότατε.»

Η επικοινωνία τερματίστηκε.

Ο Ευρύμαχος έφυγε από το γραφείο του, και περιπλανήθηκε μέσα στα δωμάτια των διαμερισμάτων του. Πού είχε πάει η Αλντάρνη; Δεν ήταν εδώ· ούτε τα ρούχα της ήταν εδώ. Παράξενο που είχε σηκωθεί τόσο νωρίς. Χτες βράδυ, η γυναίκα ήταν σα να την είχαν ποτίσει ό,τι Σάρντλιο αφροδισιακό υπήρχε! Και ήταν υπέροχη, αν και λίγο ακραία, όφειλε να ομολογήσει ο Ευρύμαχος.

Τέλος πάντων· έπρεπε να ετοιμαστεί.

Πήγε στο μπάνιο, έκανε ένα γρήγορο ντους, και μετά ντύθηκε με την επίσημη ενδυμασία του Παντοκρατορικού Επόπτη. Πήρε το μακρύ, μαύρο ραβδί του, που ήταν διακοσμημένο με άργυρο, χρυσό, και πολύτιμους λίθους, και περίμενε, βηματίζοντας μέσα στην αίθουσα υποδοχής των διαμερισμάτων του.

Για ποιο λόγο μπορεί να είχε επιστρέψει ένα οπλοφόρο όχημα από την εκστρατεία; αναρωτήθηκε. Σύντομα θα μάθαινε, βέβαια, αλλά υπέθετε ότι δεν μπορεί να ήταν για καλό λόγο. Αν ήθελαν κι άλλες φιάλες, θα έστελναν ένα όχημα χωρίς ενεργειακό κανόνι. Ή, μήπως, φοβόνταν ότι καθοδόν θα τους επιτίθονταν πάλι οι επαναστάτες και

γι'αυτό είχαν προτιμήσει να έχουν ένα τέτοιο πανίσχυρο όπλο μαζί τους;

Το κουδούνι χτύπησε.

Ο Ευρύμαχος στάθηκε στο κέντρο της αίθουσας υποδοχής, ακουμπώντας τα χέρια του στην κορυφή του ραβδιού του. «Περάστε,» φώναξε.

Η εξώθυρα άνοιξε και ένας στρατιώτης μπήκε, ντυμένος με τη λευκή του στολή και χαιρετώντας τον Παντοκρατορικό Επόπτη στρατιωτικά.

«Πλησίασε,» του είπε ο Ευρύμαχος. «Και πες μου γιατί είσαι εδώ.»

«Με διαταγή του Στρατηγού Λιτόγελου, φέραμε το όχημα στην Ελρείσβα, Υψηλότητα. Το ενεργειακό κανόνι του έχει πάθει βλάβη, ύστερα από δολιοφθορά που υποπτευόμαστε πως οφείλεται στην Επανάσταση.»

«Στην Επανάσταση;» έκανε ο Ευρύμαχος. Το ήξερα ότι δεν είχατε έρθει εδώ για καλό!

Ο στρατιώτης έβγαλε ένα διπλωμένο και σφραγισμένο κομμάτι χαρτί. «Ο Στρατηγός Λιτόγελος έχει ετοιμάσει μια αναφορά για εσάς, Υψηλότητα.»

Ο Ευρύμαχος πήρε το χαρτί. «Υπάρχει κάτι άλλο που πρέπει να μου πεις;»

«Όχι, Υψηλότητα. Αναμένω τις διαταγές σας.»

«Πήγαινε,» του είπε ο Ευρύμαχος. «Θα σε ειδοποιήσω όταν σε χρειαστώ.»

Ο άντρας χαιρέτισε και έφυγε.

Ο Ευρύμαχος έσπασε τη σφραγίδα και άνοιξε την αναφορά του Στρατηγού Αλκίνοου.

ΠΡΟΣ: Παντοκρατορικό Επόπτη Ευρύμαχο Νάλφερ, του Θρόνου της Ελρείσβα

ΑΠΟ: Συνταγματάρχη και Προσωρινό Στρατηγό Αλκίνοο Λιτόγελο

Υψηλότητα,

Έχω να αναφέρω δύο δυστυχή περιστατικά που συνέβησαν την έκτη ημέρα από την αρχή της εκστρατείας μας, ήτοι την πέμπτη Σκιερή Ημέρα.

Περιστατικό 1^ο: Φτάνοντας στο χωριό της φυλής των Νέζρε'ωμ (το οποίο θα μπορείτε, υποθέτω, να βρείτε στον χάρτη σας, κοντά στο Φαράγγι του Πεπρωμένου), δεχθήκαμε επίθεση από Μελανούς. Επρόκειτο για ενέδρα, και ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ υποπτεύεται ότι είχαν συμπράξει δύο φυλές: οι Νέζρε'ωμ και οι Φάντ'νεχ, των οποίων το χωριό είχαμε πρωτύτερα βρει εγκαταλειμμένο. Η ενέδρα αντιμετωπίστηκε χωρίς μεγάλη δυσκολία και χωρίς πολλές απώλειες.

Περιστατικό 2^ο: Τη νύχτα, ενώ ήμασταν καταυλισμένοι στο χωριό της φυλής των Τορμόκομ (το οποίο, επίσης, θα πρέπει να μπορείτε να βρείτε στον χάρτη σας, ανατολικά του Φαραγγιού του Πεπρωμένου), κάποιοι κατόρθωσαν να εισβάλουν στον καταυλισμό μας και να προκαλέσουν ζημιές. Κατέστρεψαν αρκετές ενεργειακές φιάλες, καθώς και το ενεργειακό κανόνι που σας επιστρέφω στην Ελρείσθα, γιατί εδώ δεν έχουμε τρόπο να το επισκευάσουμε. Ευτυχώς, οι εισβολείς εντοπίστηκαν εγκαίρως, προτού προλάβουν να προκαλέσουν περισσότερες ζημιές. Δυστυχώς, δεν κατορθώσαμε να αιχμαλωτίσουμε ούτε έναν από αυτούς· διέφυγαν προς τα ανατολικά –προς τον Θυέλλης Τόπο– επάνω σε ταχύ ενεργειακό όχημα. Ωστόσο, γνωρίζουμε πως ήταν της ευρύτερης φυλής των Λευκών, και, ως εκ τούτου, υποπτεύομαι πως πρόκειται για μέλη της Επανάστασης.

Οφείλω να ομολογήσω πως η εκστρατεία μας εξελίσσεται πιο επικίνδυνη από ό,τι, αρχικώς, ανέμενα. Θα ήθελα να σας προτρέψω να στείλετε τα μαχητικά αεροσκάφη το συντομότερο δυνατό. Αν οι Μελανοί, και οι επαναστάτες, αρχί-

σουν να οργανώνονται ακόμα καλύτερα, τότε πιθανώς να βρεθούμε σε μεγάλο κίνδυνο.

Τιμή και Δόξα στην Παντοκράτειρα!

Προσωρινός Στρατηγός Αλκίνοος Λιτόγελος

Ο Ευρύμαχος δίπλωσε πάλι το χαρτί.

Το ένα... δυστυχές περιστατικό –όπως τα είχε αποκαλέσει ο Αλκίνοος– φαίνεται πως διαδεχόταν το άλλο, τελευταία! Οι τρισκατάρατοι επαναστάτες βρίσκονταν εκτός ελέγχου μέσα στην Αρβήντλια! Εκτός ελέγχου!

Κάτι έπρεπε να γίνει γι' αυτό.

Καλά θα κάνει η Αλντάρνη να βρει πού φωλιάζουν, οι δαιμονισμένοι! Και γρήγορα! σκέφτηκε ο Ευρύμαχος, βαδίζοντας προς το γραφείο του. Γρήγορα!

Άνοιξε τον επικοινωνιακό του δίαυλο και πρόσταξε να πουν στην Αρχικατάσκοπο και στον Πρέσβη να έρθουν, το συντομότερο δυνατό, στα διαμερίσματά του.

Ύστερα, κάθισε στην πολυθρόνα του και παράγγειλε –πάλι μέσω του επικοινωνιακού διαύλου– να του φέρουν καφέ και πρωινό, τα οποία σύντομα είχε ακουμπισμένα μπροστά του.

Ο Άνσελμος ήρθε πρώτος και, μετά από λίγο, η Αλντάρνη. Κάθισαν αντίκρυ του Ευρύμαχου σε δύο ξύλινες καρέκλες.

«Ένα όχημα ήρθε, από την εκστρατεία,» είπε η Αρχικατάσκοπος.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ευρύμαχος, «γι' αυτό σάς κάλεσα εδώ. Πρέπει να μιλήσουμε.» Και τους είπε πώς είχαν τα πράγματα. «Τι γνώμη έχετε;» τους ρώτησε, πίνοντας μια γουλιά από τον καφέ του.

«Αναμενόμενο ήταν οι επαναστάτες να δουν την εκστρατεία ως ευκαιρία για να μας χτυπήσουν,» είπε ο Άνσελμος. «Ο Αλκίνοος θα έπρεπε να είναι προετοιμασμένος καλύτερα, και να μη χάσει ούτε ένα κανόνι. Ούτε μία φιάλη.»

«Πιστεύεις, δηλαδή, ότι το λάθος ήταν δικό του;»

«Εν μέρει, ναι. Απόλυτα, όχι. Η φύλαξη του καταυλισμού του ήταν, αναμφίβολα... εμ... ανεπαρκής, για να καταφέρουν οι δολιοφθορείς να εισβάλουν.»

Ο Ευρύμαχος έστρεψε το βλέμμα του στην Αλντάρνη, περιμένοντας και τη δική της ερμηνεία των γεγονότων.

Εκείνη απλώς ανασήκωσε τους ώμους. «Συμφωνώ με τον Άνσελμο. Ο Αλκίνοος θα έπρεπε να είναι καλύτερα προετοιμασμένος.»

«Και οι επαναστάτες πρέπει να βρεθούν,» τόνισε ο Ευρύμαχος.

Τα μάτια της Αλντάρνης στένεψαν. «Θα βρεθούν, αργά ή γρήγορα.»

«Το βασικό,» είπε ο Άνσελμος, «δεν είναι να βρεθούν αυτοί οι επαναστάτες. Αυτοί κρύβονται στις ερήμους, από δω κι από κει· δεν είναι εύκολο να τους εντοπίσεις. Η βάση στα βουνά, δυτικά του Κοράκου Τόπου, είναι που πρέπει να βρεθεί.»

«Ο Αλκίνοος μου πρότεινε να χρησιμοποιήσω τα αεροπλάνα,» είπε ο Ευρύμαχος. «Πιστεύεις ότι έχει δίκιο; Ότι είναι ώρα;»

Ο Άνσελμος φάνηκε σκεπτικός. «Δεν είμαι σίγουρος... Όχι, δε νομίζω ότι είναι ώρα ακόμα. Μέχρι πού έχει φτάσει η εκστρατεία;»

Ο Ευρύμαχος πάτησε μερικά πλήκτρα στην κονσόλα του και έστρεψε την οθόνη προς τον Άνσελμο και την Αλντάρνη. Επάνω της φαινόταν ο χάρτης του Κοράκου Τόπου, και τα μέρη που είχε αναφέρει ο Αλκίνοος ήταν σημειωμένα.

«Σίγουρα,» είπε ο Ευρύμαχος, «έχουν διαλύσει πολλά χωριά Μελανών. Μιλάμε για εκατοντάδες νεκρούς. Παραπάνω από εκατοντάδες, ίσως. Χιλιάδες.»

«Τα χωριά που υπάρχουν στον Κοράκου Τόπο δεν είναι μόνο γύρω απ'το Φαράγγι του Πεπρωμένου,» του θύμισε η Αλντάρνη. «Αντικειμενικά, η εκστρατεία δεν έχει προχωρήσει πολύ.»

Ο Άνσελμος έτριψε το φρεσκοξυρισμένο σαγόνι του. «Το θέμα, βέβαια, είναι να μην εξαγριώσουμε τόσο τους Μελανούς, ώστε μετά να μη μπορούμε να συνεννοηθούμε μαζί τους. Η ισορροπία που οφείλουμε να διατηρήσουμε είναι... λεπτή.»

«Να στείλω, όμως, τα αεροπλάνα, ή όχι;» έθεσε το ερώτημα ο Ευρύμαχος. «Τι νομίζετε εσείς;»

Ο Άνσελμος και η Αλντάρνη έμειναν σιωπηλοί για μερικές ανάσες.

Μετά, η δεύτερη είπε: «Είναι τόσο σημαντικό το πότε θα τα στείλεις;»

«Η επίθεση των αεροπλάνων,» εξήγησε ο Άνσελμος, «αναμφίβολα, θα προκαλέσει ένα κάποιο... μμμ, δέος στους Μελανούς. Δε βλέπουν κάθε μέρα αεροσκάφη. Κι αυτό πιθανώς να μετρήσει υπέρ μας στις διαπραγματεύσεις μας μαζί τους. Πιθανώς να κάνει τη ζυγαριά να γείρει προς τα εκεί όπου επιθυμούμε. Ο φόβος... πολύ σοβαρό κίνητρο, ορισμένες φορές.»

Ο Ευρύμαχος ένευσε. «Ακριβώς.

»Τι πιστεύεις, λοιπόν, Άνσελμε; Θα πρέπει να περιμένω, μέχρι να έρθει η κατάλληλη στιγμή; ή η κατάλληλη στιγμή έχει ήδη έρθει;»

«Φρονώ,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος, «ότι οφείλουμε να κάνουμε υπομονή ακόμα. Η Αλντάρνη έχει δίκιο στο ότι ο Κοράκου Τόπος είναι ένα πολύ μεγάλο μέρος, που δεν περιορίζεται μόνο γύρω από το Φαράγγι του Πεπρωμένου. Ας περιμένουμε, κι ας παρακολουθούμε, ώστε να μην... υπερβούμε το όριο –εκείνο το όριο που διαχωρίζει την έντρομη υποταγή των Μελανών από την παράτολμη, απεγνωσμένη αντίσταση.»

«Μάλιστα,» είπε ο Ευρύμαχος και, ακουμπώντας την πλάτη του στην πολυθρόνα, άναψε τσιγάρο.

«Και ποια είναι η δική σου γνώμη, φίλτατε;» τον ρώτησε ο Άνσελμος.

«Περίπου ίδια με τη δική σου. Πιστεύω ότι πρέπει να περιμένουμε λίγο ακόμα. Δε θα είχε νόημα να στείλω τα αεροπλάνα από τώρα. Ωστόσο, θα φροντίσω το ενεργειακό κανόνι να επισκευαστεί και να πάει πίσω στην εκστρατεία και πάλι.»

«Είσαι σίγουρος ότι, ως τότε, η εκστρατεία θα βρίσκεται σ'αυτό το χωριό των Τορμόκομ;» είπε η Αλντάρνη.

«Θα προστάξω ένα αεροσκάφος να δει πού βρίσκονται, προτού τους στείλω το κανόνι. Πόσο μακριά θα έχουν πάει;

»Και τώρα,» άλλαξε θέμα ο Ευρύμαχος, «θα ήθελα να επιστήσω την προσοχή και των δυο σας σε ένα ζήτημα που θεωρώ πολύ σημαντικό. Χτες, συζήτησα με την Αλντάρνη το ενδεχόμενο ότι μπορεί κάποιος πληροφοριοδότης της Επανάστασης να βρίσκεται μέσα στην Ελρείσβα, Άνσελμε· μέσα στο ίδιο το Μέγαρο, πιθανώς. Η υπόθεσή μου βασίζεται στο ότι πρέπει κάποιος να ειδοποίησε τους επαναστάτες για

το φορτηγό που επέστρεψε από την εκστρατεία, ώστε εκείνοι να το χτυπήσουν και να κλέψουν τις ενεργειακές φιάλες, καθώς θα έφευγε από την πόλη.

«Το λέω και στους δυο σας, επειδή πιστεύω πως πρέπει να έχουμε όλοι τα μάτια μας ανοιχτά, αν όντως υπάρχει αυτός ο πληροφοριοδότης που υποπτεύομαι.»

Ή, σκέφτηκε η Αλντάρνη, το λες και στους δυο μας επειδή δεν εμπιστεύεσαι εμένα αρκετά... Πιστεύεις ότι ο Άνσελμος θα μπορέσει να λύσει τούτο το μυστήριο; Γέλασε, εσωτερικά. Ο Άνσελμος μπορεί να έχει πολλά χαρίσματα, αλλά δεν είναι εκπαιδευμένος στην αντικατασκοπία, ανόητε! Αν υπάρχει πληροφοριοδότης, εγώ θα τον βρω!

Ο Άνσελμος συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας τον Ευρύμαχο. «Σωστά...» είπε, συλλογισμένα. «Σωστά... Για να έμαθαν ότι το φορτηγό ήρθε και ότι πήρε φιάλες από εμάς, πρέπει κάποιος να τους το ανέφερε, αλλιώς δε θα είχαν τον απαιτούμενο χρόνο ώστε να ενεργήσουν...» Στράφηκε στην Αλντάρνη. «Ποιον υποπτεύεσαι; Ποιος μπορεί να είναι ο πληροφοριοδότης;»

Εκείνη μόρφασε. «Δεν ξέρω... Δεν ξέρω καν αν οι υποψίες του Ευρύμαχου είναι βάσιμες. Ίσως απλά οι επαναστάτες να καιροφυλακτούσαν στα νότια της Ελρείσβα και να επιτέθηκαν στο όχημα καθώς το είδαν να έρχεται.»

«Δεν είναι δυνατόν να το πιστεύεις αυτό,» είπε ο Άνσελμος, σχεδόν γελώντας, αν έκρινε κανείς από το λύγισμα των χειλιών του.

Η Αλντάρνη αισθάνθηκε να εξοργίζεται. Κοροϊδεύει εμένα; Εμένα; «Είναι μια πιθανότητα!» αντιγύρισε. «Γιατί, αν υπήρχε προδότης εδώ μέσα, θα τον είχα εντοπίσει. Σε περίπτωση, όμως, που πρόκειται για κάποιο τόσο ικανό άτομο που μου ξέφυγε, θα τον εντοπίσω τώρα. Έχω ήδη βάλει τους ανθρώπους μου να ψάχνουν.» Στην πραγματικότητα, δεν τους είχε βάλει ακόμα, αλλά θα τους έβαζε σύντομα. Πολύ σύντομα.

«Καλώς,» είπε ο Ευρύμαχος. «Θέλω, όμως, και οι δύο να έχετε τα μάτια σας ανοιχτά. Εσύ, Άνσελμε, έρχεσαι σε επαφή με πολύ κόσμο. Να τους προσέχεις όλους. Και, κυρίως, να προσέχεις τι τους λες.»

«Πάντοτε προσέχω τι λέω, αγαπητέ. Σου μοιάζω για άνθρωπος που φλυαρεί ασκόπως;»

• 3 •

Η Βενάρδα θα ενδιαφερόταν για τις εξελίξεις σχετικά με την εκστρατεία· ο Άνσελμος ήταν βέβαιος γι' αυτό. Και, μεταφέροντάς της εκείνος τα νέα, θα αποκτούσε περισσότερο την εύνοιά της, ενώ, συγχρόνως, θα της δημιουργούσε μια κάποια συναισθηματική φόρτιση μιλώντας –με λύπη– για τόσους άσκοπους θανάτους. Μια συναισθηματική φόρτιση που αυξανόταν, σταδιακά, κάθε φορά που ο Άνσελμος τής έφερνε άσχημα μαντάτα. Έτσι, όταν τελικά ερχόταν η ώρα για να διαλυθεί –ως δια μαγείας– η εκστρατεία, και όταν ο Άνσελμος εξηγούσε στη Βενάρδα ότι εκείνος ήταν που είχε βοηθήσει στην επίτευξη της ειρήνης, η αρνητική συναισθηματική φόρτιση θα μετατρεπόταν σε θετική: σε ανακούφιση, και σε ευγνωμοσύνη –προς τον Άνσελμο. Ο οποίος, μ' αυτό τον τρόπο, θα αποκτούσε τον έλεγχο που επιθυμούσε επάνω στον Ναό της Κρωμβέλης.

Τώρα, στεκόταν μπροστά στον καθρέφτη του υπνοδωματίου του και ετοιμαζόταν, φορώντας ρούχα που ήταν καλά χωρίς να είναι φανταχτερά. Δεν ήταν σκοπός του να εντυπωσιάσει με την εμφάνιση· δεν μπορούσε να εντυπωσιάσεις την Αρχιερεία της Κρωμβέλης με την εμφάνιση. Χρειάζοταν κάτι πολύ περισσότερο.

Ο Άνσελμος φόρεσε μια κάπα, σήκωσε την κουκούλα στο κεφάλι, και έφυγε από τα δωμάτιά του. Διέσχισε τους διαδρόμους του Μεγάλου της Ελρείσβα και βγήκε απ' αυτό, στους λιθόστρωτους δρόμους της πόλης. Οι ήλιοι έγερναν προς τη Δύση, πλημμυρίζοντας τα πάντα στις σκιές. Ετούτη ήταν η πρώτη «κανονική» ημέρα μετά από τις πέντε Σκιερές Ημέρες.

Ο Άνσελμος κατευθύνθηκε προς το λιμάνι της Ελρείσβα και, μετά, δυτικά, ακολουθώντας τον στριφτό δρόμο που οδηγούσε στον Ναό της Κρωμβέλης.

Το γεγονός ότι μπορεί να τον παρακολουθούσαν δεν είχε περάσει καθόλου απ' το μυαλό του, επειδή έκρυβε το πρόσωπό του μέσα στη σκιά της κουκούλας του, κι επειδή... ποιος θα μπορούσε να τον παρακολουθεί; και για ποιο λόγο;

Ένας άνθρωπος, όμως, βρισκόταν πίσω του, από τότε που ο Παντοκρατορικός Πρέσβης έφυγε από τα δωμάτιά του μέσα στο Μέγαρο...

Η Αλντάρνη είχε βάλει να παρακολουθούν τους πάντες, αποφασισμένη ότι, αν υπήρχε πληροφοριοδότης της Επανάστασης μέσα στο Μέγαρο ή στην Ελρείσβα, θα τον εντόπιζε. Οι κατάσκοποί της θα κουράζονταν, αλλά θα της τον έβρισκαν –αν, όντως, ήταν υπαρκτός. Που δεν ήταν καθόλου βέβαιη ότι ήταν έτσι τα πράγματα. Η υπόθεση του Ευρύμαχου μπορεί να ήταν λανθασμένη.

Καθόταν σε μια πολυθρόνα του καθιστικού της, καθώς βράδιαζε, και ατένιζε την πόλη, έξω από ένα ανοιχτό παράθυρο. Ένα ψυχρό αεράκι ερχόταν, δροσίζοντας το πρόσωπό της. Στο δεξί της χέρι κρατούσε μια κούπα με ίνφρετ και πάγο.

Ο επικοινωνιακό δίαυλος κουδούνισε. Η Αλντάρνη σηκώθηκε από την πολυθρόνα, πλησίασε το γραφείο της, και τον άνοιξε.

«Αρχικατάσκοπε;»

«Τι είναι;»

«Έχω μια πληροφορία που ίσως να σας ενδιαφέρει. Ο Παντοκρατορικός Πρέσβης, πριν από λίγη ώρα, βγήκε απ'τα δωμάτιά του, φορώντας κουκούλα και δίνοντάς μου την εντύπωση πως ήθελε να μείνει απαρατήρητος.»

Η Αλντάρνη συνοφρυώθηκε. «Είδες πού πήγε;»

«Ασφαλώς, Αρχικατάσκοπε. Στο Ναό της Κρωμβέλης. Κι εκεί, βέβαια, δεν μπορούσα να τον ακολουθήσω... Οι φρουροί του Ναού, πάντως, δε φάνηκαν ν'αργούν να του ανοίξουν για να περάσει.»

«Εντάξει...» είπε η Αλντάρνη, παραξενεμένη. «Να συνεχίσεις να τον παρακολουθείς. Να δεις πότε θα επιστρέψει.»

«Μάλιστα.»

Η Αλντάρνη έκλεισε τον επικοινωνιακό δίαυλο, ταρακούνησε το ίνφρετ μέσα στην κούπα της, και ήπια μια γουλιά.

Τι δουλειές έχει αυτός με το Ναό της Κρωμβέλης; Οι ιέρειες της Κρωμβέλης δεν ήταν, γενικά, πολύ ανοιχτές με τους ξένους. Ούτε καν με τους γηγενείς. Ήταν μυστηριώδεις και αινιγματικές· περισσότερο από

τους συνηθισμένους Αρβήντλιους, ίσως. Κι αυτό σήμαινε πως ήταν πολύ μυστηριώδεις και αινιγματικές. Η Αλντάρνη, παρότι Παντοκρατορική Αρχικατάσκοπος της Ελρείσβα, δεν ήξερε, ουσιαστικά, τίποτα γι'αυτές. Αλλά ούτε και ποτέ είχε περάσει απ'το νου της η υποψία ότι μπορεί να ήταν με την Επανάσταση. Οι ιέρειες της Κρωμβέλης έπαιζαν, συνήθως, έναν... παθητικό ρόλο μέσα στην Αρβήντλια κοινωνία, νόμιζε η Αλντάρνη. Ήταν καθοδηγήτριες· ειρηνικές καθοδηγήτριες. Η θεά τους ήταν θεά των υπόγειων υδάτων της διάστασης, που θεωρούνταν ευλογία όταν έσπαγαν την ξερή γη και ανάβλυζαν, για να ποτίσουν ανθρώπους, ζώα, και φυτά.

Τι δουλειές μπορεί, λοιπόν, να έχει ο Άνσελμος μαζί τους;

Η Αλντάρνη αδυνατούσε να καταλάβει. Ο Άνσελμος μπλεκόταν στα πολιτικά δρώμενα, κυρίως· και τι επιρροή είχαν οι ιέρειες της Κρωμβέλης σ'αυτά; Μικρή, πίστευε η Αλντάρνη, πολύ μικρή.

Ήπие ακόμα μια γουλιά ίνφετ, κι επέστρεψε στην πολυθρόνα της, χωρίς να καθίσει. Κοίταξε έξω απ'το ανοιχτό παράθυρο, και το βλέμμα της στράφηκε προς τα βορειοδυτικά: προς τα εκεί όπου φαινόταν ο Ναός της Κρωμβέλης, γαντζωμένος στα βράχια και πάνω απ'τα νερά του Υδάτων Τόπου.

Ο Άνσελμος δεν είναι ανόητος. Σίγουρα, θα έχει κάποιον καλό λόγο για να πηγαίνει εκεί, μια τέτοια ώρα. Και ούτε πρέπει νάναι η πρώτη φορά που έχει πάει... Η Αλντάρνη συνοφρυώθηκε. Από καιρό πρέπει νάχει πάρε-δώσε με τις ιέρειες.

Αλλά γιατί;

Τα νέα δεν ευχαρίστησαν την Αρχιέρεια. Δεν της άρεσαν ούτε οι συνεχόμενες καταστροφές των χωριών στον Κοράκου Τόπο –παρότι επρόκειτο για χωριά Μελανών–, ούτε η ενέδρα των Μελανών κατά των Παντοκρατορικών και του Πρωτοσπαθάριου, ούτε η επιχείρηση δολιοφθοράς των επαναστατών, οι οποίοι, μάλιστα, ήταν Λευκοί.

«Πρέπει να σταματήσει αυτό, Άνσελμε!» είπε, ταραγμένα. «Πρέπει να σταματήσει! Δεν το βλέπετε ότι μας οδηγεί απ'το κακό στο χειρότερο;

Τα όσα θ'ακολουθήσουν θα είναι... θα είναι...» κούνησε το κεφάλι της, «καταστροφικά.»

«Έχω ήδη ένα σχέδιο στο μυαλό μου...»

«Τι σχέδιο;» ρώτησε αμέσως η Αρχιέρεια.

«Δε μπορώ να σου πω από τώρα, Βενάρδα. Πιστεύω, όμως, ότι θα επιτευχθεί ειρήνη, αν τα καταφέρω. Αν δεν τα καταφέρω, μάλλον η πρόβλεψή σου θα βγει σωστή. Τα αποτελέσματα της εκστρατείας θα είναι καταστροφικά. Για όλους. Ούτε οι Λευκοί θα κερδίσουν τίποτα από τούτη την κατάσταση, αλλά ούτε κι η Παντοκράτειρα. Μπορεί οι Μελανοί να βγουν πιο ζημιωμένοι, μα, από ένα σημείο και μετά, αυτό δεν έχει σημασία· είναι... αμελητέο.»

Η Αρχιέρεια κατένευσε. «Ακριβώς,» είπε, σιγανά. Και, κερνώντας τον Άνσελμο ένα ποτό, τον οδήγησε σ'ένα μπαλκόνι των διαμερισμάτων της.

«Αισθάνομαι υποχρεωμένη απέναντί σου, και δεν ξέρω πώς να σε ξεπληρώσω,» του είπε, ύστερα από μερικά λεπτά σιωπής, όταν κι οι δυο τους ήταν καθισμένοι σε ξύλινες καρέκλες και έπιναν.

«Ανοησίες,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος μ'ένα ήπιο χαμόγελο. «Έχουμε τον ίδιο σκοπό, Βενάρδα. Και νομίζω πως, ως ένα βαθμό, οι σκέψεις μας... συναντιούνται, παρότι δεν είμαι Αρβήντλιος.» Δεν είχε νόημα να προσπαθήσει να απομακρύνει απ'το μυαλό της την αλήθεια· η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης δεν παρέβλεπε το γεγονός ότι ο Πρέσβης δεν ήταν Λευκός. Τον συμπαθούσε επειδή τον συμπαθούσε, όχι επειδή ανήκαν στην ίδια φυλή.

Η Βενάρδα τού επέστρεψε το χαμόγελο. «Ναι, πράγματι, οι σκέψεις μας συναντιούνται... Δεν είναι περίεργο;»

«Για ποιο λόγο να είναι;»

«Εγώ είμαι ιερωμένη της Κρωμβέλης· εσύ, Πρέσβης της Παντοκρατορίας.»

«Και οι δύο επιθυμούμε τη σταθερότητα της περιοχής,» τόνισε ο Άνσελμος. «Δεν είμαι εδώ για να... εμ... υποτάξω κανέναν, Βενάρδα. Είμαι εδώ για να ρυθμίζω έτσι τα πράγματα ώστε να αποφεύγονται οι άσκοπες εντάσεις. Μπορούμε όλοι να επωφ-» Σταμάτησε απότομα να μιλά, καθώς, με την άκρια του ματιού του, πρόσεξε μια σκιά.

Μια ανθρώπινη σκιά. Από το εσωτερικό των διαμερισμάτων της Αρχιέρειας.

Κοίταξε ανάμεσα απ' τις κουρτίνες της πόρτας του μπαλκονιού, και είδε δύο αστραφτερά μαύρα μάτια να τον παρατηρούν, κι ένα κατάλευκο πρόσωπο.

Η κοπέλα στράφηκε και χάθηκε μες στο σκοτάδι, γρήγορα, σα να μην ήταν τίποτα παραπάνω από μια οπτασία.

Αυτή... σκέφτηκε ο Άνσελμος, που τη θυμόταν από την προηγούμενη φορά που είχε έρθει εδώ. Η κόρη της... Πρέπει νάναι κόρη της, αν και είναι απαγορευμένο–

«Τι συμβαίνει, Άνσελμε;» Η φωνή της Αρχιέρειας διέκοψε τις σκέψεις του. «Τι είναι;» Το βλέμμα της στράφηκε προς τα εκεί όπου κοίταζε κι ο Πρέσβης.

«Δεν είμαστε μόνοι,» της είπε εκείνος.

Τα μάτια της Αρχιέρειας διαστάλθηκαν, προς στιγμή. Σηκώθηκε απ' την ξύλινη καρέκλα της και μπήκε, βιαστικά, στο εσωτερικό των διαμερισμάτων, παραμερίζοντας τις κουρτίνες.

Εκνευρισμένα. Τόσο εκνευρισμένα... παρατήρησε ο Άνσελμος. Δεν της ταιριάζει. Δεν την έχω ξαναδεί να φέρεται έτσι.

Αφουγκράστηκε.

Άκουσε βήματα από το εσωτερικό των διαμερισμάτων, και κάποιες ομιλίες. Αλλά δεν ήταν τόσο κοντά ώστε να μπορεί να καταλάβει τι έλεγαν. Τα διαμερίσματα της Αρχιέρειας ήταν μεγάλα: αποτελούνταν από πολλά δωμάτια, και οι φωνές έρχονταν απόμακρα στ' αφτιά του Άνσελμου. Οι δύο γυναίκες –μητέρα και κόρη, κατά πάσα πιθανότητα– βρίσκονταν πολύ μακριά του.

Μετά από κάποια ώρα, η Βενάρδα επέστρεψε στο μπαλκόνι.

«Με συγχωρείς γι' αυτό,» είπε, και κάθισε στην ξύλινη καρέκλα της. «Ήταν... Μην ανησυχείς· δεν ήταν τίποτα το ανησυχητικό. Μια βοήθος, μόνο.»

«Την έχω ξαναδεί,» σχολίασε ο Άνσελμος, δήθεν αδιάφορα.

Η Αρχιέρεια βλεφάρισε. «Την έχεις ξαναδεί;»

«Ναι, την προηγούμενη φορά. Ήταν κοντά στην πύλη. Αυτή δε σε ειδοποίησε για την άφιξή μου;»

Η Αρχιέρεια συνοφρυώθηκε, σκεπτικά. Ύστερα, είπε: «Τέλος πάντων, δεν είναι τίποτα το σημαντικό.»

Ο Άνσελμος ήπια μια γουλιά απ'το ποτό του. «Δε νομίζω ότι με συμβαθεί...»

«Γιατί το λες αυτό;»

«Από το βλέμμα της.»

Η Αρχιέρεια αναστέναξε. «Είναι εκνευριστική ορισμένες φορές, το ξέρω. Μην της δίνεις σημασία. Ήταν από πολύ μικρή στο Ναό· εδώ μεγάλωσε. Δεν έχει συνηθίσει καθόλου τους ξένους. Και ως ξένους χαρακτηρίζει όλους όσους δεν είναι άνθρωποι του Ναού.»

«Εδώ μεγάλωσε... Δεν είναι ιέρεια, όμως;»

«Αν ήταν ιέρεια, θα ήταν ντυμένη και σαν ιέρεια.»

«Σωστά...» είπε ο Άνσελμος.

«Γιατί σ'έχει αναστατώσει;»

Δεν έχει αναστατώσει εμένα, Βενάρδα· εσένα έχει αναστατώσει. «Απλώς, μου έχει κινήσει την περιέργεια.»

Η Αρχιέρεια χαμογέλασε. «Είναι καλό κορίτσι κατά βάθος, αν και λιγάκι ατίθασο.»

«Δεν το αμφιβάλλω...» είπε ο Άνσελμος, παρατηρώντας την, καθώς έπινε ακόμα μια γουλιά απ'το ποτό του.

Αργότερα, επέστρεψε στο Μέγαρο της Ελρείσβα και στα δωμάτιά του. Άνοιξε την εξώθυρα, μπήκε, και—

Σταμάτησε, κλείνοντας σιγανά πίσω του.

«Αλντάρνη,» είπε, φωναχτά. «Τι κάνεις εδώ;»

Από το σκοτάδι της πόρτας του υπνοδωματίου, η Παντοκρατορική Αρχικατάσκοπος ξεπρόβαλε. Και είναι ντυμένη, παρατήρησε ο Άνσελμος. Φορούσε μια μαύρη, δερμάτινη τουνίκα, που δενόταν με λουριά εμπρός της, και ένα γκρίζο, εφαρμοστό παντελόνι. Στα πόδια της ήταν καφετιά σανδάλια, σφιχτοδεμένα. Από τη ζώνη της κρεμόταν ένα ξιφίδιο. Βρισκόταν εδώ για κάποια δουλειά. Ήθελε να μιλήσουν.

«Πώς στο Μάτι του Σκοτοδαίμονος το κατάλαβες;» τον ρώτησε, δείχνοντας ενοχλημένη, καθώς σταύρωνε τα χέρια της μπροστά της.

«Ότι είσαι εδώ; Όταν έφυγα, είχα κλείσει την πόρτα του υπνοδωματίου μου και τώρα ήταν ανοιχτή.»

Η Αλντάρνη τον καταράστηκε από μέσα της. *Τόσο παρατηρητικός! Τόσο παρατηρητικός!* Σε σημείο παραφροσύνης. Ωστόσο, δε θέλησε να του δείξει ότι την είχε αιφνιδιάσει. Άνοιξε το στόμα της για να μιλήσει—

Αλλά ο Άνσελμος μίλησε πρώτος, πλησιάζοντάς την: «Δε μ'αρέσει, όμως, αυτό που κάνεις, Αλντάρνη. Δε μ'εμπιστεύεσαι;»

«Τι εννοείς;»

«Μπαίνεις σαν κλέφτης στα δωμάτιά μου.»

«Αυτή είναι η δουλειά μου—»

«Δεν είναι η δουλειά σου να κατασκοπεύεις τον Παντοκρατορικό Πρέσ—»

«Η δουλειά μου είναι να ξέρω τα πάντα για τους πάντες! Ή, μήπως, έχεις κάτι να κρύψεις;»

Ο Άνσελμος άγγιξε το μάγουλό της με τις άκριες των δαχτύλων του, χαμογελώντας. «Από εσένα; Δε νομίζω.»

«Μην προσπαθείς να με αποπροσανατολίσεις! Ήρθα εδώ για να σου μιλήσω για κάτι.»

Ο Άνσελμος γέλασε. «Δεν προσπαθώ να σε αποπροσανατολίσω.»

Η όψη της Αλντάρνης σκοτείνιασε. «Πού ήσουν;»

Ο Άνσελμος έλυσε την κάπα του και την κρέμασε στην κρεμάστρα. «Έχει σημασία;»

«Είχες πάει στο Ναό της Κρωμβέλης.» Δεν ήταν ερώτηση.

Με παρακολουθείς τώρα, Αλντάρνη; Ο Άνσελμος είχε παρατηρήσει ότι, τον τελευταίο καιρό, η Αρχικατάσκοπος είχε αρχίσει να φέρεται πιο... ακραία απ'ό,τι παλιότερα. Ίσως να έφταιγαν τα γεγονότα, αλλά και πάλι—

«Δεν είχες πάει;» συνέχισε η Αλντάρνη.

Προφανώς, δεν έχει νόημα να το αρνηθώ. «Ναι, είχα πάει. Και τι μ'αυτό;»

«Γιατί;»

«Πρέπει να ξέρεις;»

Κι εσύ πρέπει να το κρύψεις; σκέφτηκε η Αλντάρνη. Τι είναι αυτό που πρέπει να κρύψεις; «Μόλις τώρα δε μου έλεγες ότι δεν έχεις να κρύψεις τίποτα από εμένα;» Η φωνή της ήταν ψυχρή, αλλά έντονη.

«Δεν το κρύβω· απλά, δεν είναι και τίποτα το ιδιαίτερο.» Ο Άνσελμος ανασήκωσε τους ώμους, βηματίζοντας μέσα στο καθιστικό και πλησιάζοντας την κάβα. «Είχα πάει να μιλήσω με την Αρχιέρεια.»

«Γιατί;»

Ο Άνσελμος γέμισε ένα ποτήρι με νερό. «Θέλεις;» ρώτησε.

«Όχι. Γιατί είχες πάει να μιλήσεις στην Αρχιέρεια;»

Ο Άνσελμος ήπια μια γουλιά νερό. Κάτι έχει αρχίσει να μην πηγαίνει καθόλου καλά μαζί σου, Αλντάρνη... σκέφτηκε, παρατηρώντας την. «Μιλώ με πολύ κόσμο μέσα στην Ελρείσβα. Το ξέρεις αυτό, έτσι; Υποθέτω πως δεν είναι τόσο δύσκολο για την Αρχικατάσκοπο να το ανακαλύψει—»

«Ήταν προφανές, όμως, ότι δεν ήθελες να σε δουν να πηγαίνεις στο Ναό!»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Άνσελμος, «επειδή δεν αφορά κανέναν. Συζητώ με την Αρχιέρεια όπως συζητώ και με πολλούς άλλους, Αλντάρνη. Μη μου πεις ότι είναι η πρώτη φορά που αντιλήφτηκες το γεγονός ότι συζητώ μαζί της.»

«Δεν ξέρω, όμως, αν είχες ξαναπάει στο Ναό.»

«Είχα πάει.»

«Δεν επιτρέπεται να μπαίνει ο οποιοσδήποτε εκεί.»

«Δεν είμαι ο οποιοσδήποτε· είμαι ο Παντοκρατορικός Πρέσβης της Ελρείσβα. Μην το ξεχνάς αυτό. Είμαι ο άνθρωπος που κρατά τα πράγματα ισορροπημένα εδώ.»

Μεγάλη ιδέα έχεις για τον εαυτό σου! σκέφτηκε η Αλντάρνη.

«Και, για να το καταφέρνω αυτό,» συνέχισε ο Άνσελμος, «πρέπει να μιλάω με πολύ κόσμο. Μη μου πεις ότι υποπτεύεσαι πως εγώ είμαι ο πληροφοριοδότης που φοβάται ο Ευρύμαχος.»

Η Αλντάρνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν είναι αυτό που υποπτεύομαι,» είπε, και το εννοούσε.

«Τι υποπτεύεσαι, τότε;»

«Τίποτα συγκεκριμένο. Απλά, η νυχτερινή σου επίσκεψη στο Ναό της Κρωμβέλης ήταν παράξενη... Τι ακριβώς είπατε με την Αρχιέρεια;»

Ο Άνσελμος αναστέναξε. «Για την εκστρατεία τής μίλησα. Προσπαθώ, ουσιαστικά, να την... εμμ... ηρεμήσω σχετικά με το όλο θέμα. Δε θα θέλαμε οι ιέρειες της Κρωμβέλης να στραφούν, ξαφνικά, εναντίον μας, Αλντάρνη. Μπορεί να μην τις θεωρείς και τίποτα το... σπουδαίο, αλλά, πίστεψέ με, ασκούν αρκετή επιρροή στους Αρβήντλιους. Το νερό είναι πολύτιμο εδώ. Πολυτιμότερο από την ενέργεια, ίσως.»

Η Αλντάρνη έμεινε σιωπηλή, για λίγο. «Κι αυτό ήταν; Γι'αυτό πήγες να τη βρεις;»

«Ναι, μα τον Κρόνο! Για τι άλλο να πάω;» Ο Άνσελμος άφησε το ποτήρι του επάνω στην κάβα και βάδισε προς το λουτρό. «Θα κάνω ένα μπάνιο. Αν θες να μείνεις, μείνε. Σαν στο σπίτι σου.»

Η Αλντάρνη στάθηκε ακίνητη μέσα στο καθιστικό, ακούγοντας το νερό ν'αρχίζει να τρέχει πίσω απ'την κλειστή πόρτα. Ύστερα, έφυγε απ'τα δωμάτια του Άνσελμου, λιγάκι προβληματισμένη. Δεν είχε όρεξη για ερωτικά παιχνίδια απόψε.

Κεφάλαιο 8^ο

Η Βάση της Επανάστασης

• 1 •

Ο Κέλκιλ έμεινε ακόμα μια μέρα στη Σάηρλεσκ, για να διεκπεραιώσει τις δουλειές που είχε εδώ. Τώρα, φαινόταν πολύ καλύτερα από πριν, αλλά επίσης δεν έδειχνε να βιάζεται. Ήθελε να κάνει ό,τι ήταν να κάνει με το πάσο του. Μάλλον, φοβόταν πως ίσως η κούραση να επιδείνωνε την ασθένειά του.

Ο Ανδρόνικος και οι σύντροφοί του περίμεναν, μένοντας κυρίως στο Πατρόθεν. Δεν είχαν τίποτ'άλλο να κάνουν στην πόλη· την πληροφορία που ήθελαν να πάρουν την είχαν πάρει: Ο Αρίσταρχος είχε περάσει από εδώ, για να προμηθευτεί κάποια πράγματα, και είχε φύγει, γρήγορα, κατευθυνόμενος προς τον Κοράκου Τόπο, καθώς πίστευε ότι τον κυνηγούσαν. Και οι διώκτες του, αναμφίβολα, δεν ήταν φανταστικοί, γιατί, λίγες μέρες ύστερα από την αναχώρησή του, κάποιοι σκότωσαν τον Ζάλφαμ, τον επαναστάτη που είχε βάλει τον Αρίσταρχο στο σπίτι του.

Όλα τούτα, βέβαια, δεν απαντούσαν στον Ανδρόνικο ένα πολύ βασικό ερώτημα: πώς είχε ο Αρίσταρχος κωδικοποιήσει το μήνυμά του· τι κώδικα είχε χρησιμοποιήσει. Επομένως, ο Πρίγκιπας της Απολλώνιας ήξερε ότι βρισκόταν ακόμα στην αρχή της αναζήτησής του.

Προτού φύγουν από τη Σάηρλεσκ, επισκέφτηκε πάλι τον Γιάρντικ'χοκ, τον μάγο που είχε πει σ'εκείνον και τους συντρόφους του για τον θάνατο του Ζάλφαμ. Αυτή τη φορά, ο Ανδρόνικος τού έδειξε

το ίδιο το μήνυμα του Αρίσταρχου και τον ρώτησε μήπως αναγνώριζε τον κώδικα. Ο Γιάρντικ'χοκ αποκρίθηκε πως δεν τον είχε ξαναδεί.

Και την ίδια απάντηση έδωσε κι η Ιέρεια Φάσρι, που ο Ανδρόνικος τη ρώτησε μετά από τον μάγο.

«Δε με εκπλήσσει,» του είπε ο Ράθνης, όταν είχαν επιστρέψει στο Πατρόθεν. «Αν γνώριζαν τον κώδικα, τότε δε θα ήταν μυστικός.»

Ορισμένες φορές, σκέφτηκε ο Ανδρόνικος, απορώ γιατί ο Αρίσταρχος αισθάνθηκε την ανάγκη να κωδικοποιήσει έτσι το μήνυμά του. Ποιος φοβόταν ότι μπορεί να το διάβαζε; Οι Παντοκρατορικοί; Μα, αν η πληροφορία βοηθά την Επανάσταση, τότε οι Παντοκρατορικοί, κατά πάσα πιθανότητα, θα την ξέρουν ήδη...

Η ενέργεια του Αρίσταρχου έμοιαζε να δείχνει ότι μέσα στο μήνυμά του υπήρχε κάτι το τόσο επικίνδυνο που δεν έπρεπε κανένας να το μάθει: κανένας, εκτός απ'τον Ανδρόνικο, στον οποίο και το μετέφερε όταν πέθανε στη Διάσταση του Φωτός.

«Θα εγκαταλείψουμε το караβάνι του Κέλκιλ, όταν φτάσουμε στη Διχάλα;» ρώτησε η Άνμα'ταρ, το απόγευμα, που είχαν όλοι τους συγκεντρωθεί στο δωμάτιο του Ανδρόνικου και της Ιωάννας. «Εννοώ, για να πάμε στη βάση.»

«Ο Αρίσταρχος πρέπει να πήγε, κατευθείαν, στον Κοράκου Τόπο,» της είπε ο Ράθνης.

«Ναι, αλλά και πάλι νομίζω πως μας συμφέρει να πάμε στη βάση. Ίσως εκεί να μπορέσουμε να πάρουμε και κάποιο όχημα και να κάνουμε τη δουλειά μας πιο εύκολα.»

«Συμφωνώ,» είπε ο Ανδρόνικος. «Κι εγώ πιστεύω πως πρέπει να επισκεφτούμε τη βάση, για γενικότερους λόγους. Εκτός από το όχημα που μπορεί να προμηθευτούμε, ίσως να μάθουμε και κάτι επιπλέον για τον Αρίσταρχο. Το γεγονός ότι ο ίδιος, μάλλον, δεν πέρασε από εκεί, δε σημαίνει πως κι οι επαναστάτες της βάσης δεν άκουσαν τίποτα γ'αυτόν.»

Το επόμενο πρωί, το караβάνι του Κέλκιλ έφυγε από την αγορά της Σάηρλεσκ, και τα τέσσερα μεγάλα φορτηγά οχήματά του, γυαλίζοντας στις ακτίνες του πρωινού ήλιου, κατευθύνθηκαν προς την ανατολική πύλη της πόλης. Αρκετές δεκάδες μέτρα προτού την πλησιάσουν, μπήκαν κάτω από τη σκιά των ψηλών, πέτρινων τειχών, τα οποία σχημάτιζαν σκέπαστρο πάνω από τους δρόμους που βρίσκονταν κοντά τους. Το λιθόστρωτο έτριζε κάτω από τους τροχούς των βαριών οχημάτων.

Κι ένας άντρας παρακολουθούσε, από το ψηλότερο παράθυρο ενός μονώροφου σπιτιού. Στα μάτια του είχε ένα ζευγάρι κιάλια, και κοίταζε το τρίτο κατά σειρά όχημα. Το όχημα όπου βρίσκονταν οι μισθοφόροι που είχαν κινήσει την περιέργεια εκείνου και των κατασκόπων του. Οι μισθοφόροι αυτοί, μάλλον, δεν ήταν κανονικοί μισθοφόροι, αλλά πράκτορες της Επανάστασης· γιατί ο άντρας είχε μάθει ότι αναζητούσαν τα ίχνη ενός άλλου πράκτορα της Επανάστασης: του Αρίσταρχου, ο οποίος είχε ανακαλύψει ένα πολύ επικίνδυνο μυστικό και ο οποίος τώρα ήταν νεκρός, στη Διάσταση του Φωτός.

Και το μυστικό του είχε πεθάνει μαζί του... ή, έτσι νομίζαμε.

Αλλά δεν πρέπει να ήταν αλήθεια.

Όταν οι κατάσκοποι του άντρα τού είχαν αναφέρει ότι οι παράξενοι μισθοφόροι είχαν επισκεφτεί ανθρώπους που υπήρχε η έντονη υποψία –η βεβαιότητα, ουσιαστικά– ότι δούλευαν για την Επανάσταση, εκείνος είχε πάει στο πανδοχείο που ονομαζόταν Πατρόθεν, είχε κλείσει ένα δωμάτιο, και, χρησιμοποιώντας τη μαγεία του, τους είχε παρακολουθήσει.

Και, ναι, είχε καταφέρει να μάθει ανησυχητικά πράγματα. Πολύ ανησυχητικά.

Ο Αρίσταρχος ήταν νεκρός, αλλά όχι και το μυστικό του. Αυτό ακόμα ζούσε, κάπως. Μέσα σε κάποιο κωδικοποιημένο μήνυμα, απ'ό,τι είχε καταλάβει ο άντρας, το οποίο οι επαναστάτες προσπαθούσαν να αποκωδικοποιήσουν.

Δυστυχώς, δεν τους είχε εντοπίσει από την αρχή της άφιξής τους στη Σάηρλεσκ. Μόλις χτες είχαν τραβήξει την προσοχή των κατασκόπων του με τις συνεχείς επισκέψεις τους στα ύποπτα πρόσωπα· επομένως,

ο άντρας δεν είχε χρόνο να μάθει όσα θα ήθελε. Γιατί, σήμερα, το καραβάνι έφρευγε.

Και δε μπορώ να το ακολουθήσω, σκεφτόταν, καθώς κατέβαζε τα κιάλια από μπροστά του, βλέποντας τα οχήματα να περνάνε την ανατολική πύλη της Σάηρλεσκ και να βγαίνουν από τα τείχη της πόλης. Δε μπορώ ν' αφήσω το πόστο μου.

Ούτε έχω τη δυνατότητα να στείλω κατασκόπους πίσω τους. Θα πρέπει να πάρουν ενεργειακά οχήματα, για να προλάβουν τα οχήματα του καραβανιού, και οι επαναστάτες, σίγουρα, θα τους αντιληφτούν. Θα καταλάβουν ότι παρακολουθούνται–

Αλλά ίσως να άξιζε το ρίσκο. Ίσως να άξιζε πολύ. Επειδή είχε ακούσει τους επαναστάτες να αναφέρουν ότι θα επισκέπτονταν τη βάση της Επανάστασης στα βουνά, ανατολικά από εδώ· κι αυτή τη βάση οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας την έψαχναν από καιρό.

Τέλος πάντων. Το ακόμα πιο βασικό ήταν να ειδοποιήσει τους Αφέντες του για ετούτους τους επαναστάτες, γιατί αυτό που αναζητούσαν ήταν πολύ επικίνδυνο.

Ο άντρας έφυγε απ' το παράθυρο και από το σπίτι, βαδίζοντας βιαστικά.

Καθοδόν, έδωσε κάποιες διαταγές στους κατασκόπους του, χωρίς τη χρήση τηλεπικοινωνιακού πομπού, αλλά μ' ένα Ξόρκι Προφορικής Τηλεπικοινωνίας, μουρμουρίζοντας τα λόγια του μηνύματος μέσα στην κουκούλα του και στέλνοντάς τα στην κατάλληλη συχνότητα. Κάτι απλό για έναν Τεχνομαθή. Το μήνυμα, ασφαλώς, μπορούσε να υποκλαπεί, αλλά μόνο αν κάποιος τον παρακολουθούσε εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ή αν παρακολουθούσε τον λήπτη του μηνύματος· κι αυτό ο μάγος δεν πίστευε ότι συνέβαινε.

Μπήκε σ' ένα άλλο χτίριο και κατέβηκε σκάλες, για να φτάσει στο υπόγειο, το οποίο ήταν πλημμυρισμένο από μηχανικούς εξοπλισμούς. Πλησίασε ένα μηχάνημα που ήταν από τα πιο περίπλοκα, πιο τεχνολογικά εξελιγμένα, και πιο ενεργοβόρα που υπήρχαν. Ένα μηχάνημα που δεν χρησιμοποιούσε κανείς χωρίς καλό λόγο, πουθενά στο Γνωστό Σύμπαν, και ειδικά στην Αρβήντλια. Ένα μηχάνημα το οποίο έστελνε μηνύματα μέσα από τις διαστάσεις. Εξέπεμπε σε συχνότητες που έσχιζαν τα συμπαντικά τοιχώματα των διαστάσεων, μεταλλάσ-

σονταν, και συνέχιζαν σε άλλες διαστάσεις και σε άλλες διαστάσεις και σε άλλες διαστάσεις, ώσπου να φτάσουν στον προορισμό τους.

Δεν ήταν μια συσκευή που μπορούσε να χειριστεί ο καθένας εύκολα. Ο άντρας, όμως, μπορούσε· και τώρα, ήταν αναγκαίο να επικοινωνήσει με τους Αφέντες του, ώστε εκείνοι να δουν πώς θα λύσουν ετούτο το απρόσμενο πρόβλημα που είχε παρουσιαστεί.

Ο Τεχνομαθής μάγος χρησιμοποίησε ένα Ξόρκι Υπερδιαστασιακής Αποστολής και πάτησε μερικά πλήκτρα. Ένα κόκκινο φωτάκι άναψε, έντονα, επάνω στη συσκευή. ΜΗΝΥΜΑ ΣΤΕΛΝΕΤΑΙ, έγραψε η οθόνη. Ένας ήχος σαν από ξαφνικό ανεμοστρόβιλο αντήχησε στο υπόγειο, αν και αέρας δεν είχε σηκωθεί. Πέντε ενεργειακές φιάλες καταναλώθηκαν μέσα σε λιγότερο από ένα λεπτό.

ΜΗΝΥΜΑ ΕΣΤΑΛΗ, έγραψε η οθόνη.

Τα οχήματα του караβανιού κυλούσαν επάνω σε άμμο και πέτρες, κατευθυνόμενα νοτιοανατολικά, προς τη Διχάλα.

Ο Ανδρόνικος στεκόταν προστά σ'ένα παράθυρο και κοίταζε βόρεια, τα ξερά, απόκρημνα βουνά, στους πρόποδες των οποίων ταξίδευε το караβάνι. Ο Ράθνης ακόνιζε το σπαθί του, καθισμένος επάνω σ'ένα κιβώτιο. Ο Σέλιρ'χοκ καθόταν στο πάτωμα του φορτηγού και, έχοντας τα μάτια του κλειστά, διαλογιζόταν. Η Άνμα'ταρ έδειχνε να βαριέται, καθώς έπινε καφέ από μια κούπα. Ο Δάρυλμος καθόταν κοντά της και έπαιζε χαρτιά· της είχε προτείνει να παίξουν μαζί, αλλά εκείνη δεν ήθελε.

Η Ιωάννα ήταν η μόνη που πρόσεξε αμέσως ότι κάποιοι τούς ακολουθούσαν, γιατί ήταν επίσης η μόνη που κοίταζε προς τα νώτα του караβανιού, από ένα μικρό, ακριανό παράθυρο.

Δύο δίκυκλα οχήματα, με πολύ παχείς τροχούς· κι επάνω στο καθένα, ένας καβαλάρης με κλειστό κράνος.

Παράξενο. Υποπτο. Τουλάχιστον για μια Μαύρη Δράκαινα και επαναστάτρια.

Η Ιωάννα άφησε το πόστο της και ζύγωσε τον Ανδρόνικο, ψιθυρίζοντάς του: «Μας ακολουθούν.» Δε μίλησε πιο δυνατά, γιατί δεν ήθελε

να την ακούσουν οι άλλοι μισθοφόροι που μοιράζονταν το ίδιο φορτηγό μ'εκείνους. Αναμφίβολα, είχαν καταλάβει ότι η Ιωάννα και οι σύντροφοί της είχαν κάτι το ασυνήθιστο, μα δεν ήξεραν τι ακριβώς ήταν αυτό, ούτε υπήρχε λόγος να μάθουν τώρα ότι οι «ειδικές μεταφορές» του Κέλκιλ φοβόνταν μήπως κάποιος τούς παρακολουθεί.

Τα μάτια του Πρίγκιπα της Απολλώνιας στράφηκαν στο πρόσωπό της. «Πώς το ξέρεις;»

Η Ιωάννα τού έκανε νόημα να έρθει μαζί της, και τον οδήγησε στο μικρό, ακριανό παράθυρο, όπου κι ο Ανδρόνικος είδε τα δίκυκλα οχήματα.

Δε μπορεί...! σκέφτηκε. Δεν είναι δυνατόν να μας πήραν είδηση οι Παντοκρατορικοί!

«Είσαι βέβαιη ότι-;»

«Φυσικά και όχι. Αλλά εσύ τι νομίζεις;»

Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ!

Ο Ανδρόνικος ζύγωσε τον Ράθνη. Εκείνος πήρε το βλέμμα του από το σπαθί που ακόνιζε και κοίταξε τον Πρίγκιπα. «Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε, παρατηρώντας την έκφρασή του.

«Δύο δίκυκλα βρίσκονται στο κατόπι μας.»

«Μπορεί νάναι τυχαίο.»

«Μπορεί.»

Η Άνμα'ταρ είχε ήδη σηκωθεί απ'τη θέση της, καταλαβαίνοντας ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, και τώρα ζύγωσε τον Ανδρόνικο και τον Ράθνη. Η Ιωάννα βρισκόταν ακόμα κοντά στο μικρό, ακριανό παράθυρο, κοιτάζοντας έξω.

«Τι είναι;» ρώτησε η Άνμα τον Πρίγκιπα και τον Αρβήντλιο επαναστάτη.

«Δύο δίκυκλα, πίσω μας,» είπε ο Ανδρόνικος.

«Πράκτορες;» Η Άνμα μιλούσε σιγανά.

«Πιθανώς· δε μπορώ να ξέρω. Η παρουσία τους, πάντως, είναι περίεργη.»

«Και τι θα κάνουν; Θα επιτεθούν στο караβάνι;» είπε η Άνμα. «Δεν το νομίζω.»

«Ούτε κι εγώ. Μάλλον, θέλουν να μάθουν πού πηγαίνουμε.»

Τα μάτια της μάγισσας στένεψαν. «Να βρουν τη βάση;»

«Για να το κάνουν αυτό, θα πρέπει να ξέρουν πολλά για εμάς,» τους θύμισε ο Ράθνης.

«Καλή παρατήρηση,» είπε ο Ανδρόνικος, νιώθοντας ένα ρίγος να τον διαπερνά. Πώς τους είχαν καταλάβει οι Παντοκρατορικοί; Τι λάθος κάναμε;

Η Άνμα ένευσε. «Ναι... Δε μπορούν να ξέρουν...» Φαινόταν, όμως, σκεπτική. Πρέπει να έψαχνε τη μνήμη της κι εκείνη, όπως ο Ανδρόνικος, για να βρει πού είχαν κάνει το λάθος: πώς είχαν καταλήξει να παρακολουθούνται από πράκτορες της Παντοκράτειρας, χωρίς να το αντιληφτούν.

«Τι παλαβοί είν'ετούτοι;» Η φωνή αντήχησε μες στο όχημα, και ανήκε στον Κάβμικ.

Ο Ανδρόνικος, κοιτάζοντας έξω από ένα παράθυρο, είδε τους δύο καθαλάρηδες των δίκυκλων να περνάνε δίπλα απ'το καραβάνι. Συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος.

«Εξερευνητές, ίσως,» ακούστηκε η τραχιά φωνή του Λεονάρδου. «Ή τίποτα χειρότερο.»

«Δε μου μοιάζουν για εξερευνητές...» είπε η Σάθρα.

«Τίποτα χειρότερο, λοιπόν!» γέλασε ο Λεονάρδος. «Εντάξει· κοιτάτε τη δουλειά σας. Δε νομίζω νάναι ληστές.»

«Μην το λες,» τον προειδοποίησε ο Ναβόνρι. «Μπορεί ετούτοι να μας προσπερνάνε για να ειδοποιήσουν τους φίλους τους, παρακάτω, ώστε να μας στήσουν ενέδρα.»

Αυτή η υπόθεση έκανε τους υπόλοιπους μισθοφόρους να σωπάσουν. Ακόμα κι ο Λεονάρδος δεν είχε κάτι να πει.

Η Ιωάννα πλησίασε τον Ανδρόνικο, μαζί με τον Δάρυλμος και τον Σέλιρ'χοκ. «Ο Ναβόνρι ίσως νάχει δίκιο,» τόνισε η Μαύρη Δράκαινα. «Αν δεν έχω εγώ δίκιο, τότε πρέπει νάχει αυτός.»

«Μπορεί,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, «να μην έχει δίκιο κανένας απ'τους δυο σας. Παρότι η εμφάνιση των δίκυκλων μοιάζει ύποπτη, αφού έφυγαν απ'τη Σάηρλεσκ αμέσως μετά από εμάς, δε μπορούμε να αποκλείσουμε και την πιθανότητα να μην έχουν καμία σχέση μ'εμάς ή με το καραβάνι.»

Μετά από δύο ώρες έφτασαν στο μεγάλο πέραςμα που ανοιγόταν ανάμεσα στα βουνά, το ένα παρακλάδι της Διχάλας, και άρχισαν να το ακολουθούν. Γύρω από τα οχήματα του караβανιού ορθώνονταν τώρα πανύψηλοι βράχοι, ο ένας πάνω στον άλλο, δημιουργώντας απότομους, απειλητικούς κρημνούς.

«Οι κατολισθήσεις δεν πρέπει να είναι σπάνιες εδώ...» είπε ο Δάρυλμος, κοιτάζοντας έξω από ένα παράθυρο.

«Όχι,» τον διαβεβαίωσε ο Ράθνης, «δεν είναι καθόλου σπάνιες. Είμαι βέβαιος, όμως, πως ο οδηγός του κύριου Κέλκιλ έχει το νου του για τα προειδοποιητικά σημάδια.»

«Ποιος απ'όλους τους οδηγούς;»

«Ο οδηγός του πρώτου οχήματος, προφανώς,» είπε ο Ανδρόνικος, όταν ο Ράθνης δεν απάντησε αμέσως στην ερώτηση του μασκοποιού.

«Οι φίλοι μας με τα δίκυκλα δεν έχουν ξαναφανεί...» παρατήρησε η Άνμα'ταρ, μετά από λίγο.

«Αυτό δε σημαίνει τίποτα,» της είπε η Ιωάννα.

«Το ξέρω.»

Ο Ανδρόνικος ρώτησε τον Ράθνη: «Πότε θα κατεβούμε;»

«Κατά το μεσημέρι,» αποκρίθηκε εκείνος, «θα έχουμε φτάσει στο κέντρο της Διχάλας: εκεί όπου ενώνονται τα τρία παρακλάδια της. Σ'αυτό το σημείο, υπάρχει ένα αρκετά μεγάλο χωριό Μελανών, που ονομάζεται Τάσλαμ Τε'έμ –ή Καρδιά της Διχάλας'. Ο κύριος Κέλκιλ, υποθέτω, θα σταματήσει εκεί· και το μέρος βολεύει κι εμάς. Δεν έχει νόημα να φύγουμε πιο νωρίς από το караβάνι.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε. «Καλώς,» είπε· «θα προχωρήσουμε όπως λες.»

Μετά από λίγο, ρώτησε την Ιωάννα: «Αν ήταν πράκτορες αυτοί οι καθαλάρηδες, πώς νομίζεις ότι μας εντόπισαν;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Μαύρη Δράκαινα.

«Καμια υπόθεση;»

«Μάλλον, τους κινήσαμε την περιέργεια επειδή ήρθαμε σε επαφή με κάποιον που ήδη παρακολουθούσαν.»

«Κάποιον από τους συνδέσμους μας στη Σάηρλεσκ...»

«Πιθανώς. Παρότι η Σάηρλεσκ δεν βρίσκεται υπό τον πλήρη έλεγχο της Παντοκράτειρας, ξέρουμε ότι πράκτορές της περιφέρονται εκεί – όπως και δικοί μας.»

«Για να στείλουν, όμως, ανθρώπους τους να μας ακολουθήσουν μες στις ερήμους, θα πρέπει να βρήκαν κάτι πιο συγκεκριμένο για εμάς, δε νομίζεις;»

«Ίσως να έχεις δίκιο. Αλλά δεν ξέρω πώς. Και, αυτή τη στιγμή, δεν έχει μεγάλη σημασία. Εκείνο που θα πρέπει να κάνουμε είναι να πλησιάσουμε τη βάση μας πολύ, πολύ προσεχτικά. Κι αν δούμε ότι κάποιοι μάς παρακολουθούν, θα πρέπει να τους εξολοθρεύσουμε.»

Ο Φωτεινός Ήλιος πλησίαζε στο κέντρο του ουρανού, ακολουθώντας από κοντά τον Σκοτεινό Ήλιο, καθώς δεν ήταν πολύς καιρός που οι Σκιερές Ημέρες είχαν περάσει και τα δύο μεγάλα ουράνια σώματα δεν είχαν ακόμα απομακρυνθεί πολύ.

Το караβάνι του Κέλκιλ είχε μόλις φτάσει στο κέντρο της Διχάλας, στο χωριό Τάσλαμ Τεΐμ. Ψηλά, απόκρημνα ξεροβούνια βρίσκονταν παντού γύρω, σαν φυσικά τείχη. Τα σπίτια του χωριού ήταν οικοδομημένα από πέτρα, και οι κάτοικοί του έμοιαζαν καχύποπτοι, παρότι βρίσκονταν σ'ένα μέρος που ήταν περαστικό από εμπόρους και ταξιδευτές.

Ο Κέλκιλ είχε βγει, μαζί με κάμποσους μισθοφόρους του, για να διαπραγματευτεί με τους ντόπιους.

«Μάλλον,» είπε ο Ανδρόνικος, παρατηρώντας τον από απόσταση, «δεν έχουμε χρόνο να τον αποχαιρετήσουμε.»

«Δε χρειάζεται,» είπε η Ιωάννα. «Καλύτερα έτσι.»

Ο Πρίγκιπας και οι σύντροφοί του βρίσκονταν έξω απ'το όχημά τους, όπως επίσης κι οι περισσότεροι μισθοφόροι του караβανιού. Είχαν βγει για να ξεσκάσουν, παρότι, ουσιαστικά, στο εσωτερικό των φορτηγών είχε περισσότερη δροσιά απ'ό,τι έξω. Έξω, ήταν καμίνι. Ο Ανδρόνικος νόμιζε ότι μπορούσε να αισθανθεί το καυτό έδαφος κάτω απ'τις μπότες του. Νόμιζε ότι η γη της Αρβήντλια προσπαθούσε να καψαλίσει τις πατούσες του.

«Είμαστε όλοι έτοιμοι;» ρώτησε τους συντρόφους του.

Ο Ράθνης κατένευσε.

«Ναι,» είπε η Άνμα'ταρ. Όλοι τους είχαν τους σάκους τους στους ώμους και τα όπλα τους δεμένα επάνω τους.

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος.

Αναπάντεχα, μια φωνή: «Για πού το βάλατε εσείς;»

Ο Πρίγκιπας στράφηκε, για να δει τον Λεονάρδο να πλησιάζει.

«Φεύγετε;» τους ρώτησε.

«Ναι,» του είπε ο Ανδρόνικος. «Πρέπει να συνεχίσουμε μόνοι μας.»

«Για πού;»

Η Ιωάννα, που ήταν πάντοτε σε εγρήγορση, έψαξε να δει (διακριτικά) μήπως και κανένας άλλος τούς κοίταζε: κι αμέσως εντόπισε τη Σάθρα. Η μαυρόδερμη, μαυρομάλλα μισθοφόρος τούς ατένιζε από ένα απ'τα παράθυρα του φορτηγού, ενώ η ίδια βρισκόταν στη δροσερή σκιά του εσωτερικού του. Ακόμα αναρωτιέται για εμάς...

Αναμενόμενο.

Ο Ανδρόνικος είπε στον Λεονάρδο: «Νότια.»

Εκείνος συνοφρυώθηκε. «Νότια; Μεσ στα βουνά;» Ύψωσε το χέρι του, για να δείξει τους ξερούς, απόκρημνους βράχους.

«Ναι.»

«Έχουμε φίλους εκεί,» είπε ο Ράθνης.

Ο Λεονάρδος ύψωσε ένα του φρύδι. «Σοβαρά;»

«Σου μοιάζει να αστειεύομαι;»

Ο Λεονάρδος μειδίασε, υψώνοντας τα χέρια με τις παλάμες προς τα έξω. «Μην αρπάζεσαι, αδελφέ! Μια κουβέντα είπα. Καλό ταξίδι, όπου κι αν πηγαίνετε.» Έδωσε το χέρι του στον Ανδρόνικο.

Ο Πρίγκιπας το έσφιξε. «Καλό ταξίδι και σ'εσάς.»

«Και να είστε προσεχτικοί,» είπε η Ιωάννα. «Αυτοί οι τύποι με τα δίκυκλα ίσως, όντως, να έχουν πάει να ετοιμάσουν κάποια ενέδρα παρακάτω.» Δεν το ανέφερε επειδή πραγματικά πίστευε ότι χρειαζόταν να προειδοποιήσει τον Λεονάρδο και τους άλλους μισθοφόρους, αλλά επειδή ήθελε να αποσπάσει την προσοχή του από την αναχώρηση της ομάδας της. Καλύτερα να σκέφτεται πώς θα προστατέψει τον εαυτό του και το καρναβάνι, παρά να αναρωτιέται για το παράξενο γεγονός ότι κατευθυνόμαστε νότια, μεσ στα βουνά.

Ο Λεονάρδος ένευσε. «Ναι, κι εμένα δε μου καλοφανήκανε αυτοί. Θα χρειαστούν, όμως, πολύ περισσότεροι από δυο ληστές για να πάρουν τούτο το καραβάνι.»

Ο Ανδρόνικος και οι σύντροφοί του απομακρύνθηκαν από το φορτηγό τους και από τα υπόλοιπα φορτηγά του Κέλκιλ, βαδίζοντας επάνω στις ξερές πέτρες. Στα κεφάλια τους σήκωσαν τις κουκούλες τους, για να προστατευτούν, όσο ήταν δυνατόν, από το έντονο φως του μεσημεριού.

Η Ιωάννα έριξε μια γρήγορη, επιφυλακτική ματιά πίσω τους, για να δει μήπως κανείς τούς ακολουθούσε. Δεν εντόπισε κανέναν, όμως εκείνοι οι καβαλάρηδες συνέχιζαν να την ανησυχούν. Δεν ήταν η πρώτη της φορά στην Αρβήντλια, και γνώριζε ότι υπήρχαν διάφορα μονοπάτια που διέσχιζαν ετούτα τα βουνά· η Διχάλα ήταν απλά το μεγαλύτερο. Οι καβαλάρηδες θα μπορούσαν να είχαν πάει από κάποιο απ'τα μικρότερα μονοπάτια και να βρίσκονταν κοντά τους. Ίσως, μάλιστα, να τους παρακολουθούσαν ετούτη τη στιγμή, χωρίς εκείνοι να μπορούν να τους δουν...

Οι επαναστάτες άρχισαν ν'ανεβαίνουν στα επικίνδυνα βράχια από μια γλιστερή πλαγιά, όπου χαλίκια και άμμος κυλούσαν κάτω απ'τις μπότες τους.

● 2 ●

«Σε πόσες ώρες θα είμαστε στη βάση;» ρώτησε ο Δάρυλμος, καθώς οδοιπορούσαν μέσα στα κακοτράχαλα βουνά και οι ήλιοι είχαν αρχίσει να γέρνουν προς τη Δύση.

«Δε θα είμαστε εκεί σε ώρες,» του είπε ο Ανδρόνικος. «Θα είμαστε εκεί σε μέρες.»

Ο Δάρυλμος μόρφασε. «Μέρες; Πόσες;»

«Τέσσερις, περίπου,» του απάντησε η Ιωάννα, που είχε μελετήσει τους χάρτες της Αρβήντλια και παλιότερα, και ήξερε τις αποστάσεις γύρω από τη βάση.

«Λίγο παραπάνω,» τη διόρθωσε ο Ράθνης.

«Λίγες μέρες παραπάνω,» πετάχτηκε ο Δάρυλμος.

«Λίγο παραπάνω από τέσσερις ημέρες,» διευκρίνισε ο Ράθνης.

Ο Δάρυλμος κοίταξε τον Ανδρόνικο. «Πρίγκιπά μου, μήπως θα ήταν καλύτερα, τελικά, αν δεν είχαμε εγκαταλείψει το караβάνι;»

«Μένοντας στο караβάνι, δε θα μπορούσαμε να επισκεφτούμε τη βάση,» είπε ο Ανδρόνικος· «και θέλουμε να την επισκεφτούμε.»

Συνέχισαν το ταξίδι τους σιωπηλά.

Όταν νύχτωσε, σταμάτησαν σε μια σπηλιά, και η Ιωάννα είπε στον Σέλιρ'χοκ: «Θα φροντίσεις να μη μας πλησιάσει κανείς απροειδοποίητα;»

Ο μάγος κατένευσε· και, καθώς οι σύντροφοί του βολεύονταν μέσα στη σπηλιά, πάτησε γερά το ραβδί του στο ξερό έδαφος κι άρχισε να υφαίνει τα μάγια του. Οι κρύσταλλοι επάνω στο ραβδί γυάλισαν κάτω απ'τα υφάσματα που το τύλιγαν για να μην είναι φανερό.

Ο Σέλιρ'χοκ, τελειώνοντας τη δουλειά του, πλησίασε τους υπόλοιπους και κάθισε σε μια πέτρα. «Οποιαδήποτε υλική οντότητα μάς πλησιάσει μέσα σε εμβέλεια εκατό-πενήντα μέτρων, θα την καταλάβω.»

«Οποιαδήποτε υλική οντότητα;» είπε ο Δάρυλμος. «Και τα έντομα;»

Ο Σέλιρ'χοκ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, όχι τα έντομα. Μπορώ να εστιάσω τη μαγανεία στη μάζα που με ενδιαφέρει.»

«Αυτό δε σημαίνει πως δε θα φυλάμε σκοπιές, βέβαια,» είπε η Ιωάννα στους συντρόφους της, πάντοτε επιφυλακτική.

Μέσα στη νύχτα, όμως, κανένας δεν τους πλησίασε. Το πρωί, σηκώθηκαν με την ανατολή του Φωτεινού Ήλιου και συνέχισαν το ταξίδι τους. Η Ιωάννα ερεύνησε με το βλέμμα τα βράχια γύρω τους, μήπως δει κάποιον να τους ακολουθεί, μα δεν είδε κανέναν. Ωστόσο, τόνισε στους συντρόφους της να είναι προσεχτικοί.

«Αν μας παρακολουθούν,» της είπε ο Ράθνης, «το μεσημέρι θα έχουμε μια καλή ευκαιρία να τους εντοπίσουμε.»

«Γιατί;»

«Θα έχουμε φτάσει σ'ένα μέρος με καλή ορατότητα σ'όλη τη γύρω περιοχή.»

Το καυτό φως της Αρβήντλια τούς σφυροκοπούσε ανελέητα, καθώς οδοιπορούσαν, και οι αντανakλάσεις έκαναν τα μάτια τους να πονάνε. Είχαν ιδρώσει κάτω απ'τα ρούχα τους, αλλά κανένας δε σκέφτηκε να βγάλει την κάπα ή την κουκούλα του, γιατί, χωρίς κάλυψη, το φως θα τους έκαιγε χειρότερα. Συχνά-πυκνά, τραβούσαν παγούρια απ'τους σάκους τους κι έπιναν νερό. Μονάχα ο Ράθνης έμοιαζε να μην πολυεπηρεάζεται από το θερμό περιβάλλον, πράγμα που δεν εξέπληττε τους άλλους, ασφαλώς, αφού ετούτη ήταν η πατρίδα του· είχε συνηθίσει τη ζέστη.

Η Ιωάννα, επίσης, ήταν εκπαιδευμένη να αντεπεξέρχεται σε οποιεσδήποτε συνθήκες, περιβαλλοντικές ή μη. Η Παντοκράτειρα ήθελε τις Μαύρες Δράκαινες άτρωτες, όταν διαμόρφωσε το τάγμα τους. Τις ήθελε να μπορούν να πάνε παντού, να εισβάλλουν παντού, και να φέρνουν σε πέρας ό,τι αποστολή επιθυμούσε. Δυστυχώς, δεν είχαν αποδειχτεί αντάξιες των προσδοκιών της κυράς τους, κι εκείνη είχε αρχίσει να τις τιμωρεί, τη μία κατόπιν της άλλης. Τα άκρα στα οποία η Παντοκράτειρα έφτασε έφεραν, τελικά, τις Μαύρες Δράκαινες –όσες είχαν απομείνει απ'αυτές– με το μέρος του Πρίγκιπα Ανδρόνικου και της Επανάστασης.

Η εκπαίδευση, ωστόσο, δεν ξεχνιέται. Έτσι, τώρα η Ιωάννα, παρότι ζεσταινόταν αφόρητα κάτω απ'την κάπα και τα ρούχα της, μπορούσε να κάνει το μυαλό της να αγνοεί τη δυσφορία και το σώμα της να συνεχίζει, σαν μηχανή. Ορισμένες φορές, ο Ανδρόνικος τής είχε πει ότι αναρωτιόταν αν, με τη δημιουργία του τάγματος των Μαύρων Δρακαινών, η Παντοκράτειρα προσπαθούσε να φτιάξει ανθρώπους-μηχανές. Πράγμα που η Ιωάννα έβρισκε λίγο προσβλητικό, και πάντοτε του απαντούσε ότι δεν ήξερε τι έλεγε. Επιπλέον, και σε σένα έχουμε φανεί χρήσιμες· δεν είναι αλήθεια;

Αλήθεια είναι. Αλλά εγώ δεν σας εκπάιδευσα. Σας έδωσα την ευκαιρία να είστε ελεύθερες.

Θες να πεις, λοιπόν, ότι συμπεριφέρομαι σαν μηχανή;

Θέλω να πω ότι η εκπαίδευσή σου, και όλων των Μαύρων Δρακαινών, προσπάθησε να σας κάνει να συμπεριφέρεστε σαν μηχανές.

Αλλά δεν τα κατάφερε; Πιστεύεις ότι δεν κάνω καλά τη δουλειά μου;

Ο Ανδρόνικος γέλασε, και είπε ότι παραδινόταν, γιατί δεν μπορούσε να βγάλει άκρη μαζί της.

Η Παντοκράτειρα, πάντως, αυτό πίστευε... συνέχισε η Ιωάννα. Γι' αυτό μάς τιμωρούσε. Δε νομίζω, όμως, ότι είχε δίκιο. Κάναμε ακριβώς ό,τι ήμασταν εκπαιδευμένες να κάνουμε.

Η πρώτην σύζυγός μου είναι τρελή, Ιωάννα---

Η Ιωάννα βλεφάρισε, για να διώξει τον ιδρώτα που έτρεχε απ' το μέτωπό της στα μάτια της, και η ανάμνηση της κουβέντας της με τον Ανδρόνικο διαλύθηκε. Ύψωσε το μανίκι της, για να σκουπίσει το πρόσωπό της. Η μάσκα του Δάρυλμος ήταν τόσο εξαιρετικά κατασκευασμένη, που είχε πόρους μέσα από τους οποίους μπορούσε να κυλά ο ιδρώτας.

Η ζέστη έχει αρχίσει να με ζαλίζει, σκέφτηκε η Ιωάννα· και γίνομαι απρόσεκτη! Πράγμα απαράδεκτο για μια Μαύρη Δράκαινα. Οι εχθροί μπορεί να πλησίαζαν, όσο εκείνη αεροβατούσε. Κοίταξε πίσω της και γύρω, για να δει αν ήταν κανένας άνθρωπος κοντά. Η αντηλιά, όμως, δεν τη βοηθούσε· δεν τη βοηθούσε καθόλου. Φαινομενικά, κανένας δεν τους ακολουθούσε, μα η Ιωάννα δεν μπορούσε νάναι βέβαιη.

Σκέφτηκε να χρησιμοποιήσει τα κιάλια της και, συγχρόνως, να ζητήσει μαγική βοήθεια από την Άνμα'ταρ, αλλά το απέρριψε. Θα περίμενε, καλύτερα, ως το μεσημέρι, οπότε θα έφταναν στο μέρος που της είχε πει ο Ράθνης.

Η ζέστη είχε γίνει αβάσταχτη. Θα νόμιζε κανείς ότι πύρινες λόγχες εξαπολύονταν απ' τον ουρανό.

Ο Φωτεινός Ήλιος βρισκόταν ακριβώς πάνω απ' τους επαναστάτες, καθώς σκαρφάλωναν σ' ένα ύψωμα. Οι πέτρες γύρω τους ήταν γεμάτες με σαύρες οι οποίες έμοιαζαν ν' απλώνονται, προσπαθώντας να τις αγκαλιάσουν. Και όχι μόνο αυτό, αλλά τούτες οι σαύρες έδειχναν να απολαμβάνουν τον έντονο ήλιο του μεσημεριού. Ο Ανδρόνικος τις έβλεπε και τρώμαζε, καθώς ο ίδιος αισθανόταν να βρίσκεται στα όρια της λιποθυμίας. Ήθελε, απελπισμένα, να καθίσει και να ξεκουραστεί·

κι απορούσε γιατί ο Ράθνης τούς οδηγούσε εδώ πάνω, σ'ετούτη την ανηφόρα. Είχε ξεχάσει αυτό που ο Λευκός Αρβήντλιος είχε πει στην Ιωάννα –η θερμότητα τον είχε κάνει να ξεχάσει.

Όταν έφτασαν, όμως, στην κορυφή του υψώματος, θυμήθηκε, γιατί ο Ράθνης είπε: «Εδώ είμαστε. Κοιτάξτε γύρω σας.»

Κοιτάζοντας, παρατήρησαν ότι βρίσκονταν στο πιο ψηλό σημείο για αρκετές εκατοντάδες μέτρα.

«Δε φαίνεται κανένας να μας ακολουθεί,» είπε ο Ανδρόνικος, ξέπνοα.

Η Ιωάννα έβγαλε τα κιάλια της απ'τον σάκο και ζήτησε από την Άνμα'ταρ: «Βοήθησέ με να δω καλύτερα.»

Η μάγισσα ένευσε. «Άρχισε να κοιτάζεις.»

Η Ιωάννα ύψωσε τα κιάλια στα μάτια της και έστρεψε το βλέμμα της προς τα βόρεια: την κατεύθυνση από την οποία θα ήταν λογικό να έρχεται κάποιος που τους παρακολουθούσε.

Η Άνμα'ταρ ύφανε ένα Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως, και η Ιωάννα είδε, ξαφνικά, ένα σωρό περισσότερες λεπτομέρειες απ'ό,τι πριν. Επίσης, μπορούσε να δει καλύτερα μέσα στις σκιές, κάτω απ'τους βράχους. Ο κόσμος έμοιαζε να είναι πολλές βαθμίδες πιο καθαρός, πιο ευδιάκριτος.

Κι έτσι, η Μαύρη Δράκαινα ερεύνησε...

Αν μας ακολουθούν, σκέφτηκε, αποκλείεται νάναι πιο μακριά. Πρέπει να μπορώ να τους δω. Ο Ράθνης είχε δίκιο που είχε πει ότι ετούτο το σημείο ήταν το καλύτ-

Νάτοι!

Δύο φιγούρες. Ένας άντρας και μια γυναίκα· η Ιωάννα μπορούσε να τους διακρίνει, παρότι ήταν κρυμμένοι στη σκιά των βράχων, για προστασία και από το ηλιακό φως και από τα μάτια των επαναστατών. Ο άντρας ήταν μαυρόδερμος, πιθανώς Μελανός Αρβήντλιος· η γυναίκα ήταν χρυσόδερμη, εξωδιαστασιακή. Δεν είχαν κανένα όχημα μαζί τους, μα η Ιωάννα ήταν βέβαιη ότι επρόκειτο για τους δύο καβαλάρηδες που ακολουθούσαν το караβάνι επάνω στα δίκυκλα.

Κατέβασε τα κιάλια της, και ο κόσμος φάνηκε να θολώνει εμπρός της. Βλεφάρισε, για να διώξει την ενοχλητική εντύπωση από τα μάτια της. Η Άνμα'ταρ είχε υφάνει το Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως επάνω στα κιάλια, όχι επάνω στους οφθαλμούς της Ιωάννας. Αυτό θα ήταν επι-

κίνδυνο, όπως ήξερε η Μαύρη Δράκαινα: επικίνδυνο για την όρασή της. Μπορούσες να πάθεις ανεπανόρθωτη ζημιά, γι'αυτό κιόλας αποφευγόταν.

«Μας ακολουθούν,» είπε η Ιωάννα. «Ένας μαυρόδερμος άντρας και μια χρυσόδερμη γυναίκα. Κατά πάσα πιθανότητα, οι δύο που ήρθαν από τη Σάηρλεσκ πάνω στα δίκυκλα.»

«Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ...!» καταράστηκε ο Ανδρόνικος κάτω απ'την ανάσα του.

«Θα πρέπει να τους ξεφορτωθούμε,» είπε η Ιωάννα.

«Για την ώρα,» πρότεινε ο Ράθνης, «καλύτερα ν'αναπαυθούμε. Αν μας δουν ν'αλλάζουμε, απρόσμενα, πορεία και να πηγαίνουμε προς το μέρος τους, θα χάσουμε το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού.»

Η Ιωάννα ένευσε, συμφωνώντας.

«Ελάτε μαζί μου,» τους είπε ο Ράθνης, αρχίζοντας να κατεβαίνει το ύψωμα απ'την άλλη μεριά.

Η κάθοδος ήταν ευκολότερη από την άνοδο, αλλά ο Ανδρόνικος παρατήρησε ότι έπρεπε να προσέχει, για να μη σκοντάψει, από την κούραση, και κουτρουβαλήσει μέσα στις πέτρες και την ξερή άμμο.

Όταν έφτασαν κάτω, ο Ράθνης τούς οδήγησε μπροστά σ'ένα άνοιγμα που δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια στενή τρύπα στο έδαφος.

«Εδώ;» απόρησε ο Ανδρόνικος.

Ο Ράθνης ένευσε.

«Σίγουρα, θα υπάρχει κάποιο καλύτερο μέρος!»

«Αυτό είναι αρκετά καλό μέρος, Πρίγκιπά μου.» Ο Αρβήντλιος άναψε φακό, έσκυψε, και σύρθηκε μέσα στην τρύπα.

Ο Ανδρόνικος τον ακολούθησε και, αμέσως, διαπίστωσε ότι το άνοιγμα πλάταινε πολύ, παρακάτω. Πλάταινε τόσο που γινόταν μια ευρύχωρη σπηλιά. Και δροσερή.

Το κελάρυσμα του νερού ερχόταν από κάπου. Ο Ανδρόνικος άναψε τον δικό του φακό και έψαξε για την προέλευση του ήχου. Δεν είδε, όμως, πουθενά νερό· πρόσεξε μονάχα μια σχισμάδα σ'ένα απ'τα τοιχώματα της σπηλιάς.

Κοίταξε τον Ράθνη, ερωτηματικά.

«Το νερό κυλά δίπλα μας,» εξήγησε ο Αρβήντλιος, καθώς κι οι υπόλοιποι επαναστάτες έρχονταν, ο ένας κατόπιν του άλλου. «Αυτό το μέρος είναι ιερό· ανήκει στην Κρωμβέλη. Βγάλτε όλοι τα υποδήματά σας.» Και, όταν τους είδε να διστάζουν: «Κάντε το. Πρέπει να τιμήσουμε τη θεά, εφόσον βρισκόμαστε σ'ένα από τα ιερά της μέρη.»

Οι επαναστάτες υπάκουσαν, και διαπίστωσαν ότι το έδαφος ήταν δροσερό κάτω απ'τα γυμνά τους πόδια.

Ο Δάρυλμος ήπια νερό απ'το παγούρι του, αχόρταγα. Κι ύστερα, ενώ ήταν καθισμένος στο έδαφος με την πλάτη ακουμπισμένη στις πέτρες, ρώτησε: «Υπάρχουν κι άλλα τέτοια μέρη, Ράθνη;»

«Υπάρχουν.»

«Εννοώ, αν υπάρχουν στο δρόμο μας.»

«Στο δρόμο μας, όχι.»

«Κακό αυτό.»

Η Άνμα'ταρ είπε: «Τα πράγματα θα μπορούσαν να ήταν χειρότερα.»

Ο Δάρυλμος στράφηκε να την κοιτάξει, υψώνοντας το ένα του φρύδι ερωτηματικά.

«Θα μπορούσε να μην υπήρχε ούτε αυτό το μέρος στο δρόμο μας,» είπε η μάγισσα.

Ο Δάρυλμος αναποδογύρισε τα μάτια, και ήπια ξανά απ'το παγούρι του.

«Θα κοιμηθούμε μερικές ώρες,» είπε ο Ανδρόνικος. «Φυλώντας σκοπιές, φυσικά. Και ο Σέλιρ'χοκ θα κάνει πάλι τη Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως.» Κοίταξε τον μάγο. «Έτσι δε λέγεται;»

Εκείνος ένευσε, και ορθώθηκε μέσα στη σπηλιά, αρθρώνοντας τα κατάλληλα λόγια.

Όταν ξανακάθισε, η Άνμα ρώτησε: «Χρειαζόμαστε ακόμα τις μάσκες μας; Ήταν απαραίτητες όσο βρισκόμασταν μέσα στο καραβάνι, αλλά τώρα...» Μόρφασε.

«Η αλήθεια είναι πως κι εγώ ήθελα να προτείνω να τις βγάλουμε,» είπε ο Ανδρόνικος, «γιατί, όταν φτάσουμε στη βάση, καλό θα ήταν να μπορούν να δουν τα αληθινά μας πρόσωπα. Αλλιώς, δικαιολογημένα, θα πρέπει να μας υποψιαστούν.»

Η Ιωάννα ρώτησε τον Δάρυλμο: «Μπορούμε να τις ξαναχρησιμοποιήσουμε μετά, αφότου τις έχουμε βγάλει;»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Τα έργα τέχνης μια φορά γίνονται, Μαύρη Δράκαινα. Θα πρέπει να τις ξαναφτιάξω απ'την αρχή.»

«Δε θα ήθελα να χαλάσω το έργο σου, Δάρυλμος,» είπε ο Ανδρόνικος, «αλλά πρέπει να τις βγάλουμε, νομίζω.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο μασκοποιός, τραβώντας ένα λεπτό εγχειρίδιο από τον σάκο, «δε θα το πάρω προσωπικά.» Χρησιμοποιώντας τη λεπίδα, έσκισε τη μάσκα του και την έβγαλε. Ύστερα, επανέλαβε τη διαδικασία για τα χέρια του, σκίζοντας και βγάζοντας τα ειδικά κατασκευασμένα γάντια.

Σηκώθηκε απ'τη θέση του και πήγε να αφαιρέσει τη μεταμφίεση και των συντρόφων τους. Σε λίγο, όλοι τους είχαν τη φυσική τους εμφάνιση.

«Παράξενο...» είπε η Άνμα. «Δεν αισθάνομαι μεγάλη διαφορά. Εννώς, επάνω στο δέρμα μου.»

«Ούτε κι εγώ,» συμφώνησε ο Ανδρόνικος, τρίβοντας το ξανθό μούσι του, που, πριν, κρυβόταν κάτω απ'τη μαυρόδερμη μάσκα.

«Δεν είμαι ερασιτέχνης, φίλοι μου.» Ο Δάρυλμος δίπλωσε τα σκισμένα κομμάτια και τα έβαλε στο σάκο του.

Πέρασαν το μεσημέρι μέσα στη δροσερή σπηλιά και, ύστερα, βγήκαν πάλι στη θερμή κόλαση των βουνών. Η ζέστη δεν ήταν τόσο δυνατή όσο πριν, αλλά ήταν αρκετά δυνατή για να θεωρείται θασανιστική από τους μη-Αρβήντλιους.

Η Ιωάννα δεν κοίταξε προς τα βόρεια, για να δει αν οι κατάσκοποι συνέχιζαν να τους ακολουθούν, όμως ήταν σίγουρη πως τους ακολουθούσαν.

«Πού μας συμφέρει να τους στήσουμε ενέδρα;» ρώτησε τον Ράθνη, χωρίς να χρειαστεί να διευκρινίσει σε ποιους αναφερόταν.

«Οποιοδήποτε καλυμμένο σημείο είναι καλό.»

«Το ξέρω αυτό. Λέω μήπως γνωρίζεις τίποτα περισσότερο. Κάποιο μέρος όπως το προηγούμενο, για παράδειγμα, που ήταν ιδανικό για να ερευνήσουμε τη γύρω περιοχή.»

Ο Ράθνης έγνεψε αρνητικά.

«Εντάξει, λοιπόν,» είπε η Ιωάννα. «Δεν υπάρχει λόγος να καθυστερούμε.» Και στράφηκε να κοιτάξει τον Πρίγκιπα της Απολλώνιας. «Ανδρόνικε;»

«Δε διαφωνώ.»

Συνέχισαν να οδοιπορούν για κάμποση ώρα ακόμα, μέχρι που οι ήλιοι άρχισαν να βυθίζονται στη Δύση και οι σκιές να μακραίνουν και να πυκνώνουν παντού στο ξερό τοπίο.

«Εκεί,» είπε η Ιωάννα, δείχνοντας ένα βαθούλωμα του εδάφους, που ψηλοί βράχοι βρίσκονταν από τη βόρεια μεριά του.

«Καλή επιλογή,» συμφώνησε ο Ράθνης.

Κατέβηκαν μια μικρή, απότομη πλαγιά και βρέθηκαν μέσα στο βαθούλωμα. Οι βράχοι τώρα βρίσκονταν από πάνω τους, μοιάζοντας απειλητικοί. Στην κορυφή ενός απ'αυτούς φαινόταν να έχουν τη φωλιά τους κάποια όρνια.

Η Ιωάννα –που γνώριζε περίπου τα ξόρκια που χρησιμοποιούσαν οι Δράκαινες, οι μάγισσες που ήταν προσαρτημένες στο τάγμα των Μαύρων Δρακαινών όταν υπηρετούσαν την Παντοκράτειρα– είπε στην Άνμα'ταρ: «Πρέπει να μπορώ μ'ευκολία να σκαρφαλώσω εκεί πάνω.» Έδειξε τους βράχους.

«Γιατί;» ρώτησε ο Ανδρόνικος, προτού μιλήσει η Άνμα. «Θα τους τοξέψεις από εκεί;»

«Όχι· θέλω να δω πού βρίσκονται.»

«Θα πάω εγώ να δω. Εσύ κι οι άλλοι ετοιμαστείτε να τους πλησιάσετε. Θα σας ενημερώσω για τη θέση τους.» Ύψωσε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του.

Η Ιωάννα ένευσε. «Εντάξει.»

«Καλύτερα να βγάλεις τις μπότες σου,» είπε η Άνμα στον Ανδρόνικο.

Εκείνος τις έβγαλε, και η μάγισσα ύφανε ένα Ξόρκι Λιθικής Έλξεως. Ο Ανδρόνικος αισθάνθηκε τα πόδια του να έχουν, ξαφνικά, αποκτήσει μια αφύσικη έλξη για τις πέτρες από κάτω τους. Και το ίδιο ίσχυε και για τα χέρια του, όπως διαπίστωσε όταν άγγιξε έναν απ'τους ψηλούς βράχους.

«Στάσου,» του είπε η Άνμα, προτού αρχίσει να σκαρφαλώνει. «Δώσε μου τα κιάλια σου.»

Ο Ανδρόνικος τής τα έδωσε, κι εκείνη έκανε άλλο ένα ξόρκι. Ύστερα, του τα επέστρεψε. «Για να μπορείς να δεις καλύτερα.»

Ο Ανδρόνικος ένενυσε, και τα κρέμασε από το λαιμό του.

Με τα χέρια και τα πόδια του να κολλούν εύκολα επάνω στην πέτρα, άρχισε ν'ανεβαίνει στον ψηλό βράχο, σχεδόν όπως θα ανέβαινε κι ένα έντομο. Και το παράδοξο ήταν ότι του έμοιαζε απόλυτα φυσικό, σα να είχε γεννηθεί για να το κάνει. Γνώριζε, όμως, πως τούτο δεν ήταν πραγματικό· το ξόρκι, σύντομα, θα τελείωνε, κι όταν τελείωνε, η λιθική έλξη θα έπαυε να υφίσταται. Η Άνμα δεν του είχε πει πόσο χρόνο είχε στη διάθεσή του, αλλά ο Ανδρόνικος υπέθετε ότι ο χρόνος του ήταν υπεραρκετός για ν'ανεβεί στον βράχο και, κατά πάσα πιθανότητα, για να κατεβεί κιόλας.

Φτάνοντας στην κορυφή, είδε, από τον διπλανό βράχο, τα όρνια που φώλιαζαν εκεί να στρέφουν τα ραμφοφόρα κεφάλια τους προς το μέρος του και να τον ατενίζουν με περίεργα, αν και όχι φοβισμένα, μάτια.

Ο Ανδρόνικος έφερε στα δικά του μάτια τα κιάλια του, που ήταν ενισχυμένα από την Άνμα·ταρ, και κοίταξε βόρεια. Οι σκιές ήταν πυκνές, αλλά κατάφερε να διακρίνει τους δύο που ακολουθούσαν εκείνον και τους συντρόφους του. Όπως είχε πει η Ιωάννα, ήταν ένας μαυρόδερμος άντρας (Μελανός, μάλλον) και μια χρυσόδερμη γυναίκα. Και πλησίαζαν· δεν είχαν σταματήσει να βαδίζουν. Δεν πρέπει να έχουν καταλάβει ότι είμαστε εδώ· πρέπει να νομίζουν ότι συνεχίζουμε το δρόμο μας.

Άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και το είπε αυτό στην Ιωάννα και στους υπόλοιπους. Επίσης, έδωσε την ακριβή θέση των κατασκόπων, εκείνη τη στιγμή που τους έβλεπε. «Περιμένετε, όμως· μην κινηθείτε. Θα σας πω μόλις πάνσουν να προχωρούν. Κι αν δεν πάνσουν, πάλι θα σας το πω.»

Τα κιάλια δεν τα είχε βγάλει απ'τα μάτια του, και παρατηρούσε όσες περισσότερες λεπτομέρειες μπορούσε για τους κατασκόπους: Ο άντρας είχε ένα ξίφος περασμένο στη μέση του, κι ένα τόξο και μια φαρέτρα στην πλάτη· και, ναι, πρέπει σίγουρα να ανήκε στη φυλή των Μελανών. Τα μαλλιά του ήταν γκρίζα, το ίδιο και τα μούσια του, κι έμοιαζαν με του Ράθνη, παρότι ο Ράθνης ήταν Λευκός. Η γυναίκα είχε μαύρα μαλλιά και στη μέση της ήταν θηκαρωμένα δύο ξιφίδια·

από την πλάτη της κρεμόταν μια βαλλίστρα. Η φαρέτρα με τα βέλη ήταν δεμένη στον αριστερό γοφό της.

«Πλησιάζουν κι άλλο,» είπε ο Ανδρόνικος μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού, «αλλά προσεχτικά. Δεν είναι βέβαιοι αν έχουμε σταματήσει ή όχι πίσω από τους βράχους.»

«Εντάξει,» άκουσε τη φωνή της Ιωάννας. «Ξεκινάμε. Μείνε εκεί που είσαι.»

Η Ιωάννα και η Άνμα'ταρ πήγαν από τα ανατολικά, τη μεριά απ'όπου ο Ανδρόνικος τούς είχε πει ότι ζύγωναν οι δύο κατάσκοποι· ο Ράθνης πήγε από τα δυτικά, με το ξίφος του ξεθηκαρωμένο στα χέρια του. Ο Σέλιρ'χοκ κι ο Δάρυλμος έμειναν πίσω, με τις βαλλίστρες τους έτοιμες.

Η Ιωάννα και η Άνμα'ταρ γλίστρησαν μέσα στις σκιές των βράχων, και αμέσως είδαν τους δύο κατασκόπους, οι οποίοι είχαν πλέον φτάσει κοντά και –όπως είχε πει ο Ανδρόνικος– ζύγωναν με επιφύλαξη. Ο μαυρόδερμος άντρας είχε τραβήξει το σπαθί του, και η χρυσόδερμη γυναίκα είχε βγάλει τη βαλλίστρα της από την πλάτη.

Η Άνμα έβγαλε τη δική της βαλλίστρα· η Ιωάννα ξεθηκάρωσε δύο ξιφίδια, και της έγνεψε να μείνει σ'ένα συγκεκριμένο σημείο. Η μάγισσα υπάκουσε, και η Μαύρη Δράκαινα, κάνοντας κύκλο, κατάφερε να βρεθεί στα πλάγια των εχθρών, δίχως να την αντιληφτούν.

Εκτόξευσε το ένα της ξιφίδιο, στέλνοντάς το να στροβιλιστεί στον αέρα και να καρφωθεί στον ώμο της χρυσόδερμης γυναίκας. Εκείνη διπλώθηκε, κραυγάζοντας· η βαλλίστρα έπεσε απ'τα χέρια της.

Ο Ράθνης όρμησε απ'τα δυτικά, κραδαίνοντας το σπαθί του, κι αμέσως βρέθηκε να ξιφομαχεί με τον Μελανό άντρα.

Η Άνμα, που σημάδευε με τη βαλλίστρα της, δίστασε να ρίξει, για να μην τραυματίσει τον σύντροφό της.

Η Ιωάννα όρμησε στη χρυσόδερμη κατάσκοπο, προτού εκείνη προλάβει να συνέλθει. Την κλότσησε πίσω απ'το γόνατο, κάνοντάς τη να πέσει, και μετά τη χτύπησε με τον αγκώνα της στον αυχένα. Η κατάσκοπος έχασε τις αισθήσεις της.

Τα ξίφη του Ράθνη και του Μελανού άντρα συγκρούονταν ξέφρενα· ήταν, όμως, προφανές ποιος θα έβγαине νικητής. Ο Ράθνης ήταν από τους καλύτερους ξιφομάχους που είχε γνωρίσει η Ιωάννα στη ζωή της. Καλύτερος κι απ'τον Ανδρόνικο, ίσως. Μπορούσε να τη νικήσει στο σπαθί –και οι Μαύρες Δράκαινες ήταν άριστα εκπαιδευμένες σ'όλα τα όπλα. Οι Αρβήντλιοι, όμως, δεν αναπαράγονταν τυχαία· αναπαράγονταν προσπαθώντας να διαιωνίζουν κάποιες ικανότητες και να τις εξελίσσουν. Και η μητέρα του Ράθνη είχε επιλέξει τον πατέρα του ακριβώς επειδή ήταν από τους καλύτερους ξιφομάχους του στρατού τους.

Το σπαθί του Μελανού, σύντομα, έφυγε απ'τα χέρια του, κι εκείνος έκανε μερικά βήματα όπισθεν.

«Παραδώσου!» του φώναξε η Άνμα'ταρ, ξεπροβάλλοντας από την κάλυψή της με τη βαλλίστρα της υψωμένη και σηματοδύνοντας τον.

Η Ιωάννα βρισκόταν στα νώτα του, και δεν είχε κινηθεί· αν χρειαζόταν, όμως, ήταν έτοιμη να του ορμήσει.

Ο κατάσκοπος ύψωσε τα χέρια του, σιωπηλά.

Ο Σέλιρ'χοκ πλησίασε, με τον Ανδρόνικο και τον Δάρυλμος εκατέρωθέν του. Στο δεξί του χέρι βαστούσε το ραβδί του, που τώρα δεν ήταν τυλιγμένο με υφάσματα, και οι κρύσταλλοι, τα μικροσκοπικά κάτοπτρα, και τα κυκλώματα επάνω του γυάλιζαν στο τελευταίο φως της ημέρας.

«Ποιος σας έστειλε;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Κανένas. Εσείς μάς επιτεθήκατε!» αποκρίθηκε ο Μελανός.

«Σκότωσέ τον,» είπε ο Ανδρόνικος στην Άνμα. «Η άλλη ίσως να αποδειχτεί πιο—»

«Εντάξει!» παρενέβη ο κατάσκοπος. «Κάποιος μάς έστειλε.»

«Ποιος;»

«Ένας πράκτορας.»

«Της Παντοκράτειρας;»

«Ναι. Αλλά...» Τους κοίταξε όλους. «Αλλά δεν ακολουθούσαμε εσάς... Δεν ήσασταν εσείς...» Έμοιαζε παραξενεμένος.

Μας είχε δει με τις μάσκες του Δάρυλμος, σκέφτηκε ο Ανδρόνικος, και τώρα δε μας αναγνωρίζει. «Δεν ήμασταν εμείς; Τι πάει να πει αυτό; Εμάς ακολουθούσατε!»

«Ναι, αλλά... Δεν ξέρω... Ίσως να έγινε κάποιο λάθος. Ειλικρινά σου μιλάω. Εμείς κατασκοπεύαμε κάποιους άλλους. Έξι ήταν κι αυτοί, οι τέσσερις με μαύρο δέρμα κι οι δύο με λευκό. Εσείς... δε μοιάζετε εσείς μ'αυτούς...» Ήταν σαστισμένος.

«Θες να με πείσεις, λοιπόν, ότι κάπου στο δρόμο μπερδέψατε αυτούς τους άλλους μ'εμάς;»

Ο κατάσκοπος μόρφασε. «... Ναι,» αναγκάστηκε να παραδεχτεί.

Ο Ανδρόνικος γέλασε, και ο Δάρυλμος επίσης. Το ίδιο κι η Άνμα'ταρ.

«Σας λέω αλήθεια!» φώναξε ο κατάσκοπος. «Δεν έχουμε τίποτα εναντίον σας. Αφήστε μας να φύγουμε!»

«Ποιος ήταν ο πράκτορας που σας έστειλε;» τον ρώτησε ο Ανδρόνικος. «Πώς τον λένε;»

«Τι... τι σημασία έχει;»

«Θέλω να μάθω. Υπάρχει πρόβλημα;»

«... Είστε επαναστάτες, έτσι δεν είναι;»

«Εγώ,» είπε ο Ανδρόνικος, «κάνω τις ερωτήσεις. Και ρωτάω: Ποιος ήταν ο πράκτορας που σας έστειλε;»

«Δεν ξέρω τ'όνομά του—»

«Τότε, μας είσαι άχρηστος.» Ο Ανδρόνικος στράφηκε στην Άνμα.

«Θέλω να πω ότι δεν ξέρω αν είναι το πραγματικό του όνομα!»

«Η αλήθεια είναι,» είπε η Ιωάννα, «πως ούτε εμείς ξέρουμε αν θα μας πει το 'πραγματικό του όνομα'. Προτείνω να τον πάρουμε μαζί μας.»

Ο Ανδρόνικος την κοίταξε ερωτηματικά. «Μαζί μας;» Στη βάση;

Η Ιωάννα ένευσε, καταλαβαίνοντας ολόκληρη την ερώτησή του. «Ναι· εκεί ίσως να δώσει περισσότερες χρήσιμες πληροφορίες για τους Παντοκρατορικούς κατασκόπους στη Σάηρλεσκ.»

Ο Ανδρόνικος στράφηκε στον Ράθνη. «Τι λες;»

«Ακούγεται συνετό.»

«Με τη γυναίκα τι θα κάνουμε;» ρώτησε ο Δάρυλμος, κοιτάζοντας τη λιπόθυμη κατάσκοπο στα πόδια της Ιωάννας. «Θα την πάρουμε κι αυτή μαζί μας;»

«Δεν έχει νόημα,» είπε η Ιωάννα· «λογικά, τα ίδια πράγματα θα ξέρουν. Θα τη γδύσουμε και θα την αφήσουμε εδώ. Δε θάναί σε κατάσταση να μας ακολουθήσει, και δε θα ξέρει τι έγινε με τον σύντροφό της.»

Ο Ανδρόνικος έγενεψε καταφατικά. «Αφοπλίστε αυτόν, πρώτα,» είπε, κοιτάζοντας τον Μελανό κατάσκοπο, «και δέστε του τα χέρια.»

Ο Ράθνης πήρε τα όπλα του κατασκόπου και τον έβαλε να γδυθεί, αφήνοντάς τον μόνο με την περισκελίδα του. Πέρασε ένα σχοινί γύρω απ'τους καρπούς του και τους έδεσε, ώστε να μπορεί να τον τραβά απ'αυτό.

Τη γυναίκα την αφόπλισε και την έγδυσε η Ιωάννα, ενώ εκείνη εξακολουθούσε να είναι αναίσθητη.

Οι επαναστάτες εγκατέλειψαν τη χρυσόδερμη κατάσκοπο μέσα στα ξεροβούνια και συνέχισαν το ταξίδι τους, τραβώντας τον Μελανό από το σχοινί του.

«Πραγματικά, δεν έχω τίποτα σπουδαίες πληροφορίες να σας δώσω, όποιοι κι αν είστε,» τους είπε εκείνος. «Δεν ξέρω πολλά. Δε μου λένε σχεδόν τίποτα.»

«Θα το κρίνουμε αυτό όταν έρθει η ώρα,» του απάντησε ο Ανδρόνικος. «Και, ως τότε, καλά θα κάνεις να έχεις κάτι χρήσιμο να μας πεις.»

Ο άντρας δε μίλησε· τα ξυπόλυτα πόδια του παραπατούσαν επάνω στις άγριες πέτρες, καθώς ο Ράθνης τον τραβούσε απ'το σχοινί.

«Τ'όνομά σου;» τον ρώτησε ο Δάρυλμος.

«Έρνταοκ.»

«Από τη Σάηρλεσκ είσαι;»

«Από τον Κρυστάλλου Τόπο, έξω απ'τη Σάηρλεσκ. Το χωριό μου βρίσκεται μακριά από την πόλη, στα νοτιοδυτικά.»

«Και τι έκανες στη Σάηρλεσκ, τότε;» θέλησε να μάθει ο Δάρυλμος.

«Δούλευα, εσύ τι λες να έκανα;»

«Ελπίζω να πληρωνόσουν καλά, τουλάχιστον.»

«Δε φαίνεται νάχει μεγάλη σημασία τώρα...» μούγκρισε ο Μελανός.

• 3 •

Δύο ημέρες ταξίδευαν μέσα στα ξερά βουνά, τραβώντας τον Έρνταοκ μαζί τους. Τα ξυπόλυτα πόδια του είχαν ματώσει από την οδοιπορία

επάνω στις άγριες πέτρες, και το δέρμα του είχε καεί από το ανελέητο ηλιακό φως της Αρβήντλια. Ο Ανδρόνικος σκεφτόταν, κάπου-κάπου, να προστάξει να του δώσουν, τουλάχιστον, τα ρούχα και τις μπότες του, ώστε να μην ταλαιπωρείται άσκοπα. Ο Ράθνης, όμως, δεν έμοιαζε να λυπάται καθόλου τον αιχμάλωτό τους. Πράγμα που, μάλλον, οφειλόταν στην αιώνια διαμάχη των Λευκών με τους Μελανούς. Τον τραβούσε από το σχοινί του όπως θα τραβούσε κανείς έναν δεμένο σκύλο.

Ο Ανδρόνικος αποφάσισε ν'αφήσει την κατάσταση ως είχε, εκτός αν έβλεπε τον Έρνταοκ να σωριάζεται και να μη μπορεί να συνεχίσει.

Την Ιωάννα δεν τη συγκινούσε το θέαμα του δεμένου κατασκόπου· είχε δει χειρότερα στη ζωή της, όσο υπηρετούσε την Παντοκράτειρα. Και για την Άνμα'ταρ το ίδιο ίσχυε. Γι'αυτές, ο Έρνταοκ ήταν ένας αιχμάλωτος από τη μεριά του εχθρού· δεν έπρεπε να τον σκοτώσουν, αλλά ούτε χρειαζόταν και να του φερθούν με καμια ιδιαίτερη επιείκεια. Εξάλλου, αν του έδιναν τα ρούχα του, μπορεί να προσπαθούσε να δραπετεύσει, ελπίζοντας ότι ίσως να κατόρθωνε να διασχίσει τα βουνά μόνος του. Κι αυτό η Ιωάννα το τόνισε στον Ανδρόνικο, όταν, το μεσημέρι της δεύτερης ημέρας, εκείνος τής είπε ότι ίσως ο Έρνταοκ να βασανιζόταν χωρίς λόγο. Ο Πρίγκιπας της Απολλώνιας φάνηκε προβληματισμένος από την απάντησή της, έτσι η Ιωάννα τού θύμισε ότι ο Έρνταοκ ήταν κατάσκοπος. «Νομίζεις ότι εκείνος θα λυπόταν εσένα, αν σε είχε στα χέρια του; Θα σε παρέδιδε στην Παντοκράτειρα και θα κόμπαζε γι'αυτό! Δεν είναι καλό να είσαι τόσο ιδεαλιστής σε τούτο το σύμπαν, Ανδρόνικε...»

«Αν δεν ήμουν ιδεαλιστής σε τούτο το σύμπαν, θα ήμουν ακόμα μαζί με την Παντοκράτειρα,» της είπε εκείνος, «και η διάστασή μου θα ήταν υποτελής. Κι εσείς, οι Μαύρες Δράκαινες, θα ήσασταν πιθανώς νεκρές, ή, αν όχι νεκρές, τότε ακόμα φυλακισμένες στα παρανοϊκά παιχνίδια της Παντοκράτειρας.»

«Η Έχιδνα να σε φάει!» μούγκρισε η Ιωάννα. «Έχεις δίκιο. Γενικά. Αλλά δεν έχεις πάντα δίκιο· μην το ξεχνάς αυτό.»

Ο Σέλιρ'χοκ δεν έμοιαζε να δίνει και πολύ σημασία στον Έρνταοκ· ήταν στωικός και λιγομίλητος, ως συνήθως. Οι μάγοι του τάγματος των Διαλογιστών έτσι ήταν, εκτός από εξαιρέσεις. Αυτό, βέβαια, δεν

αποκάλυπτε τίποτα για το τι πραγματικά πίστευε ο Σέλιρ'χοκ σχετικά με την κατάσταση.

Ο Δάρυλμος μιλούσε αρκετά συχνά στον Μελανό κατάσκοπο. Για την ακρίβεια, ήταν ο μόνος που του μιλούσε για κάτι άλλο πέρα απ'το για να τον απειλήσει. Ωστόσο, δεν πρότεινε ποτέ να τον λύσουν ή να του δώσουν τα ρούχα του. Ο μασκοποιός ίσως και να έπαιζε κάποιο παιχνίδι, σκέφτηκε η Ιωάννα, προκειμένου να αποσπάσει πληροφορίες από τον Έρνταοκ. Οι άνθρωποι που κατάγονταν από τη Βίηλ ήταν, πολλές φορές, πονηροί.

Το απόγευμα της τρίτης ημέρας του ταξιδιού τους, ο Ράθνης έδεσε τα μάτια του Έρνταοκ μ'ένα μαύρο πανί. «Πλησιάζουμε τη βάση,» εξήγησε στους συντρόφους του.

«Θα με σκοτώσετε έτσι!» διαμαρτυρήθηκε, κουρασμένα, ο Μελανός κατάσκοπος.

«Σκασμός!» φώναξε ο Ράθνης, γρονθοκοπώντας τον στο στομάχι και κάνοντάς τον να διπλωθεί και να γονατίσει.

«Αυτό,» είπε ο Ανδρόνικος, αγριοκοιτάζοντας τον Λευκό, «δεν ήταν απαραίτητο.»

Ο Ράθνης δεν αποκρίθηκε.

Όταν νύχτωσε, έφτασαν στη βάση της Επανάστασης.

Η Ιωάννα αναγνώριζε το μέρος, καθώς είχε πρόσφατα ξαναπεράσει από εδώ. Το ίδιο κι ο Σέλιρ'χοκ, που ήταν, τότε, μαζί της. Ο Ανδρόνικος, επίσης, ήξερε την περιοχή, γιατί δεν ήταν η πρώτη φορά που ερχόταν.

Φαινομενικά, δεν υπήρχε τίποτα το ασυνήθιστο εδώ. Μονάχα ψηλά βράχια: και ψηλά βράχια υπήρχαν παντού σε τούτα τα βουνά.

Η βάση ήταν κάτω από το έδαφος.

Οι επαναστάτες βάδισαν προς μια σπηλιά, με μοναδικό φως τους την επουράνια ακτινοβολία των πράσινων φεγγαριών. Στο εσωτερικό της σπηλιάς, όμως, ο Ράθνης άναψε έναν φακό και έστρεψε το βλέμμα του προς τη γωνιά στο βάθος αριστερά, όπου ήξερε πως βρισκόταν ένας τηλεοπτικός πομπός που τους έβλεπε. Με τα δάχτυλά του έκανε κάποια νοήματα, χρησιμοποιώντας έναν μυστικό κώδικα των επαναστατών της Αρβήντλια.

Περίμεναν λίγο, χωρίς κανείς να μιλά. Τον Έρνταοκ τώρα τον κρατούσε απ'το σχοινί του ο Δάρυλμος.

Ένας μηχανικός θόρυβος έσπασε τη σιγαλιά, και το έδαφος στο βάθος της σπηλιάς φάνηκε ν'ανοίγει, δημιουργώντας κεκλιμένο επίπεδο.

Η είσοδος της βάσης.

Ο Ράθνης έσβησε το φακό του, γιατί από το εσωτερικό ερχόταν αρκετό φως για να βλέπουν. Κατέβηκαν τη μικρή πλαγιά και βρέθηκαν σ'ένα δωμάτιο σκαμμένο μέσα στη γη, το οποίο φωτιζόταν από μια δυνατή ενεργειακή λάμπα. Δύο γυναίκες και ένας άντρας βρίσκονταν εδώ. Η μία ήταν ερυθρόδερμη, η άλλη Μελανή, και ο άντρας Λευκός. Ήταν σπάνιο να βλέπεις Λευκούς και Μελανούς να συνυπάρχουν ειρηνικά στην Αρβήντλια, αλλά, για χάρη της Επανάστασης, ορισμένοι είχαν αποφασίσει ν'αφήσουν κατά μέρος τον αιώνιο πόλεμό τους – προς το παρόν, τουλάχιστον: μέχρι να διώξουν τους ανεπιθύμητους Παντοκρατορικούς απ'τη διάστασή τους.

Σε μια γωνία του δωματίου, υπήρχαν μηχανικά συστήματα και οθόνες: η μία απ'αυτές έδειχνε τη σπηλιά επάνω, από τα δεδομένα που της μετέφερε ο τηλεοπτικός πομπός.

«Καλησπέρα, Ράθνη,» είπε ο Λευκός επαναστάτης. «Και...» Συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντας τον Ανδρόνικο. «Υψηλότερα;»

«Δεν ξέρω ποιος είσαι,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, «αλλά εσύ φαίνεται να ξέρεις ποιος είμαι εγώ.»

Ο Λευκός επαναστάτης κοίταξε τη Μελανή επαναστάτρια. «Αυτή τη φορά, κερδίζεις το στοίχημα, μαύρο σκυλί...»

Εκείνη μειδίασε, δείχνοντας αστραφτερά άσπρα δόντια.

Ο Λευκός επαναστάτης έκανε μια υπόκλιση προς τον Ανδρόνικο.

Η ερυθρόδερμη επαναστάτρια πάτησε ένα κουμπί επάνω στον μηχανικό εξοπλισμό, και η καταπακτή ακούστηκε να κλείνει από πάνω τους.

«Πρίγκιπά μου,» είπε ο Ράθνης, «να σου συστήσω τον Τάλλαχ,» κοίταξε τον Λευκό επαναστάτη, «τη Ρέισκα,» κοίταξε τη Μελανή, «και τη Ντρίλια,» κοίταξε την ερυθρόδερμη γυναίκα, «η οποία δεν είναι από την Αρβήντλια.»

«Από τη Φηνάρκια είμαι, Υψηλότατε,» είπε η ίδια. «Και το κλίμα εδώ δεν είναι και ό,τι καλύτερο για μένα...»

Ο Ράθνης σύστησε την Ιωάννα, τον Σέλιρ'χοκ, την Άνμα'ταρ, και τον Δάρυλμος. Επίσης, είπε ότι ο Έρνταοκ ήταν Παντοκρατορικός κατάσκοπος, τον οποίο είχαν αιχμαλωτίσει στο δρόμο, αφού είχαν εντοπίσει αυτόν και τη σύντροφό του να τους παρακολουθεί.

«Έχουμε ξανασυναντηθεί...» είπε η Ντρίλια, κοιτάζοντας την Ιωάννα και τον Σέλιρ'χοκ. Είχαν περάσει από εδώ πριν από κάποιους μήνες, για να πάρουν ένα όχημα για τη Διάσταση του Φωτός.

«Χαίρομαι που είστε καλά,» τους είπε ο Τάλλαχ. «Οι άλλοι δύο που ήταν μαζί σας είναι επίσης εντάξει;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ, «αν και, δυστυχώς, έχουμε χάσει τα ίχνη του ενός, για την ώρα.»

Ο Τάλλαχ συνοφρυώθηκε. «Αυτός που νομίζω; Ο Πρίγκιπας Τάμπριελ;»

«Ναι.»

«Σας πρόδωσε τελικά;»

«Δε μας πρόδωσε, και ελπίζουμε να τον ξανασυναντήσουμε σύντομα... αν είναι ζωντανός.»

«Χρειάζεστε πάλι όχημα για τη Διάσταση του Φωτός, λοιπόν;» ρώτησε η Ρέισκα.

«Όχι,» είπε ο Ανδρόνικος. «Θέλουμε να μιλήσουμε με τον Πρόμαχο Γεθβάρη.»

«Είμαι βέβαιος πως θα χαρεί που θα σας δει, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Τάλλαχ. «Ελάτε μαζί μου.»

Στο δωμάτιο υπήρχαν τρία ανοίγματα: το ένα ήταν αρκετά μεγάλο και πλατύ, ώστε να μπορούν να περάσουν οχήματα, και βρισκόταν στο βάθος· τα άλλα δύο ήταν μικρότερα, και βρισκόνταν δεξιά κι αριστερά. Ο Τάλλαχ βάδισε προς αυτό στ'αριστερά.

«Τον αιχμάλωτό σας,» ρώτησε η Ντρίλια, «να τον πάμε σ'ένα κελί;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Καλύτερα να μην είναι μπροστά, όταν θα μιλάμε με τον Πρόμαχο.»

Η Ντρίλια πλησίασε και πήρε το σχοινί του Έρνταοκ από τον Δάρυλμος. «Τα μάτια του πρέπει νάναι δεμένα; Έχει κάποιο πρόβλημα;»

«Όχι,» είπε ο Ανδρόνικος. «Μπορείς να του τα λύσεις τώρα.»

Η Ντρίλια τα έλυσε, και ο Έρνταοκ βλεφάρισε στο δυνατό φως της ενεργειακής λάμπας.

«Οδήγησέ μας στον Πρόμαχο, Τάλλαχ,» προέτρεψε τον Λευκό επαναστάτη ο Πρίγκιπας της Απολλώνιας.

Ο Πρόμαχος Γεθβάρης ήταν Λευκός και μεγαλόσωμος. Τα γένια του ήταν μαύρα και τα μαλλιά του αραιά. Καθόταν σ'ένα φαρδύ, πέτρινο κάθισμα, σκεπασμένο με δέρματα. Φορούσε καφετί, πέτσινο παντελόνι και γκριζα τουνίκα που έπεφτε ως τα γόνατά του· δεν υπήρχε τίποτα το φανταχτερό στην ενδυμασία του. Ολόκληρο το όνομά του ήταν Γεθβάρης'μορ, επειδή ήταν μάγος του τάγματος των Τεχνομαθών. Είχε, για κάποιο καιρό, φύγει από την Αρβήντλια για να διδαχθεί τα μυστικά της τέχνης του και, μετά, είχε επιστρέψει για να πολεμήσει τις δυνάμεις της Παντοκράτειρας.

Δίπλα του στεκόταν μια γυναίκα που πρέπει να είχε τα μισά του χρόνια. Ήταν γαλανόδερμη και μαυρομάλλα, με μικρά χαρακτηριστικά. Φορούσε ένα πράσινο φόρεμα με μακριά μανίκια και ψηλό γιακά, το οποίο τελείωνε στα γόνατά της. Στα πόδια της δενόταν ένα ζευγάρι μαύρα, δερμάτινα σανδάλια. Στη μέση της τυλιγόταν μια φαρδιά ζώνη.

Αφού ο Πρόμαχος Γεθβάρης καλωσόρισε τον Ανδρόνικο και τους συντρόφους του, σύστησε τη γαλανόδερμη γυναίκα ως Νίσκρι. «Αρβήντλια είναι,» είπε. «Λευκή, παρότι δεν το δείχνει.» Μειδίασε. «Ο πατέρας της ήταν Λευκός και η σύζυγός του γαλανόδερμη, από άλλη διάσταση· η φυλή του τη δέχτηκε, όμως. Η Νίσκρι είναι η καλύτερη τεχνουργός που έχω γνωρίσει, Πρίγκιπά μου! Πράγμα όχι τυχαίο, σε διαβεβαιώνω: η μητέρα της ήταν τεχνουργός, επίσης, και ο πατέρας της έφτιαχνε ένα σωρό πιπιλμπίδια εδώ, στην Αρβήντλια.»

Ο Ανδρόνικος παρατήρησε ότι ο Γεθβάρης μιλούσε σε παρελθοντικό χρόνο για τους γονείς της. Το οποίο σήμαινε ότι, μάλλον, δεν ήταν ζωντανοί. «Τότε, είσαι τυχερός,» αποκρίθηκε στον Πρόμαχο. «Υποθέτω πως χρειάζεσαι ικανούς ανθρώπους. Όπως και όλοι χρειαζόμαστε ικανούς ανθρώπους στον αγώνα μας κατά της Παντοκρατορίας.»

Ο Γεθβάρης κούνησε το κεφάλι, αργά. «Ναι, αυτό είναι αλήθεια, Πρίγκιπά μου. Είναι αλήθεια...» Έκανε νόημα με το δεξί χέρι, και μια Λευκή γυναίκα μπήκε στο δωμάτιο, κρατώντας έναν δίσκο με ποτά. Πλησίασε τον Ανδρόνικο και τους συντρόφους του, που ήταν καθισμένοι σε πέτρινα καθίσματα σκεπασμένα με δέρματα, και τους κέρασε. Τα περισσότερα ποτήρια –τα οποία πρέπει να ήταν φτιαγμένα από κρύσταλλο που έβγαине στον Κρυστάλλου Τόπο– περιείχαν ίνφρετ και τα υπόλοιπα νερό (που δεν ήταν καθόλου αμελητέο στην Αρβήντλια).

«Στην υγειά σου, Πρόμαχε!» είπε ο Ανδρόνικος, υψώνοντας το ποτήρι ίνφρετ που πήρε από τον δίσκο.

«Και στη δική σου, Πρίγκιπά μου!» αποκρίθηκε ο Γεθβάρης, υψώνοντας την αργυρή κούπα του.

Ήπιαν.

Και μετά, ο Πρόμαχος ρώτησε: «Τι σε φέρνει εδώ, λοιπόν, Πρίγκιπά μου; Άκουσες για τα προβλήματα που έχουμε στην Ελρείσβα;»

Ο Ανδρόνικος συνοφρυώθηκε. «Προβλήματα στην Ελρείσβα;»

Ο Γεθβάρης ένευσε. «Ναι... ή, μάλλον, προβλήματα που εκπορεύονται από την Ελρείσβα. Και τους Παντοκρατορικούς, όπως θα καταλαβαίνεις.»

«Για να είμαι ειλικρινής, δε γνωρίζω τίποτα γι'αυτά τα προβλήματα. Θα ήθελα να μάθω, όμως.»

«Και θα μάθεις. Ίσως, μάλιστα, να χρειαστούμε και τη βοήθειά σου· θα δείξει... Αλλά πες μου, πρώτα, γιατί ήρθες εδώ.»

Ο Ανδρόνικος ακούμπησε την πλάτη του στο κάθισμά του. «Αναζητώ τα ίχνη ενός πράκτορά μου,» εξήγησε. «Τα ίχνη του, όχι τον ίδιο,» τόνισε. «Ο ίδιος ξέρω πού βρίσκεται, κι από εκεί δεν υπάρχει γυρισμός.»

«Νεκρός, δηλαδή...»

Ο Ανδρόνικος ένευσε. «Στη Διάσταση του Φωτός πέθανε. Μ'ενδιαφέρει, ωστόσο, να μάθω από πού πέρασε, γιατί προσπαθώ ν'αποκωδικοποιήσω ένα μήνυμά του, το οποίο εκείνος πιστεύω ότι κωδικοποίησε εδώ, στην Αρβήντλια, χρησιμοποιώντας κάποιον μυστικό κώδικα.»

«Μυστικό κώδικα, ε;» Ο Γεθβάρης ήπια μια γουλιά απ'το ποτό στην αργυρή κούπα του. «Ξέρεις πόσοι μυστικοί κώδικες υπάρχουν στην Αρβήντλια; Πιο πολλοί απ'ό,τι θα ήθελες να καθίσεις να μετρήσεις!»

«Το ξέρω, Πρόμαχε.» Ο Ανδρόνικος σηκώθηκε απ'τη θέση του, έβγαλε το τυλιγμένο μήνυμα του Αρίσταρχου απ'τα ρούχα του, και, πλησιάζοντας τον Γεθβάρη, του το έδωσε. «Μήπως, παρ'ελπίδα, τον αναγνωρίζεις;»

Ο μάγος τον κοίταξε, συνοφρυωμένος. Αλλά, τελικά, είπε: «Όχι, δε μου λέει τίποτα.» Επέστρεψε το μήνυμα στον Ανδρόνικο.

Εκείνος κάθισε πάλι, τυλίγοντας το χαρτί και κρύβοντάς το. «Μήπως ο Αρίσταρχος πέρασε από εδώ; Από ετούτη τη βάση, εννοώ.»

«Απ'όσο θυμάμαι, όχι. Και πιστεύω ότι θα το θυμόμουν.»

«Πρέπει να πηγαίνει κανένας χρόνος από τότε,» του είπε ο Ανδρόνικος, και τον πληροφόρησε και για όλα τα άλλα που, ως τώρα, είχε μάθει για το ταξίδι του Αρίσταρχου.

Ο Γεθβάρης έτριβε τα γένια του, ακούγοντας. «Είχε, λοιπόν, περάσει από τον Άμμου Τόπο κι από τη Σάηρλεσκ, ε;»

«Ναι, και κατευθυνόταν προς τον Κοράκου Τόπο, για να πάει, τελικά, στη Διάσταση του Φωτός.»

«Με τι όχημα, όμως; Είχε όχημα;»

«Δεν το νομίζω. Πρέπει να το προμηθεύτηκε καθοδόν.»

«Εγώ, πάντως, δεν του έδωσα κανένα όχημα,» είπε ο Γεθβάρης. «Αποκλείεται να το είχα ξεχάσει. Να, για παράδειγμα, τους φίλους σου τους θυμάμαι.» Έδειξε με το σαγόνι την Ιωάννα και τον Σέλιρ'χοκ.

«Από πού θα μπορούσε να το προμηθεύτηκε;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

Ο Γεθβάρης ανασήκωσε τους ώμους. «Το πρώτο μέρος που έρχεται στο μυαλό μου είναι η Ελρείσβα. Εκεί, μπορείς να βρεις όχημα ειδικό για τη Διάσταση του Φωτός. Αλλά, με τόσους Παντοκρατορικούς σε κείνα τα μέρη, είναι επικίνδυνο, Πρίγκιπά μου.»

«Το όχημα του Αρίσταρχου κάποιος το σαμπόταρε,» είπε ο Ανδρόνικος, «προκειμένου να τον σκοτώσει...»

«Βλέπεις, λοιπόν, τι σου λέω;...»

«Πιστεύεις, δηλαδή, ότι το πήρε από την Ελρείσβα;»

«Το πιθανότερο.»

«Και πού μπορεί να κωδικοποίησε το μήνυμά του;»

Ο Γεθβάρης μόρφασε, συλλογισμένα. «Αυτό δεν το ξέρω...»

Για λίγο, σιγή βασίλεψε στο δωμάτιο.

«Λυπάμαι αν δε μπορώ να προσφέρω περισσότερη βοήθεια, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Γεθβάρης.

«Δε φταις εσύ, Πρόμαχε,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Η αναζήτησή μου είναι, ούτως ή άλλως, δύσκολη. Πες μου τώρα για τα προβλήματα στην Ελρείσβα. Μ'ενδιαφέρει να μάθω, ειδικά αν είναι να ταξιδέψω εκεί.»

«Απ'ό,τι γνωρίζω, ξεκίνησαν από τη γενοκτονία μιας φυλής των Λευκών,» είπε ο Γεθβάρης, και η όψη του αγρίεψε καθώς το έλεγε τούτο, γιατί –όπως ήξερε ο Ανδρόνικος– κι η δική του φυλή είχε καταστραφεί ολοσχερώς από τους Παντοκρατορικούς. Αυτό, μάλιστα, ήταν που ανάγκασε τον Γεθβάρη να φύγει από την Αρβήντλια, να ταξιδέψει σ'άλλες διαστάσεις, να διδαχθεί την τέχνη του Τεχνομαθή μάγου (για την οποία είχε εκ γενετής κλίση, ασφαλώς, όπως πρέπει να έχουν όλοι οι μάγοι), να μπλέξει με την Επανάσταση, και να επιστρέψει, τελικά, στην πατρίδα του με σκοπό να αγωνιστεί κατά της Παντοκράτειρας. «Της φυλής των Τουρβάλκλι, η οποία βρισκόταν στον Θυέλλης Τόπο. Ορισμένες φυλές των Μελανών του Κοράκου Τόπου συνωμότησαν και επιτέθηκαν στους Τουρβάλκλι την ημέρα που εκείνοι είχαν μια εορτή. Τους σκότωσαν όλους. Ή σχεδόν όλους. Ο Πρωτοσπαθάριος του Θρόνου της Ελρείσβα, ο οποίος ονομάζεται Κάραγγελ, γλίτωσε και θέλησε να πάρει εκδίκηση. Ο Παντοκρατορικός Επόπτης της Ελρείσβα αποφάσισε –για λόγο που αγνωώ– να τον βοηθήσει. Κι έτσι, οι Παντοκρατορικοί έχουν στείλει τώρα στρατό στον Κοράκου Τόπο, και καταστρέφουν τα χωριά των Μελανών. Τη μία φυλή μετά την άλλη. Και δε σταματούν πουθενά.»

»Επιπλέον, δεν έχουν μόνο πεζούς και ιππείς μαζί τους, αλλά και κανόνια, Πρίγκιπά μου. Ενεργειακά κανόνια, που αφανίζουν τα πάντα. Οι Μελανοί δεν έχουν ελπίδες εναντίον τους. Και, σα να μην έφτανε τούτο, πρόσφατα πληροφορήθηκα ότι οι Παντοκρατορικοί έχουν φέρει κι αεροπλάνα στην Ελρείσβα. Δώδεκα μαχητικά αεροσκάφη, τα οποία υποπτεύομαι ότι σκοπεύουν να χρησιμοποιήσουν επίσης στην εκστρατεία του Πρωτοσπαθαρίου.»

Η Ιωάννα είπε στον Ανδρόνικο: «Τ'αεροπλάνα που είδαμε να φεύγουν από τη Σάρντλι.»

Εκείνος έγνεψε καταφατικά. Και ρώτησε τον Γεθβάρη: «Γιατί ο Πρωτοσπαθάριος δεν επιτίθεται σ'εκείνους που κατέστρεψαν τη φυλή του; Γιατί επιτίθεται σε όλους τους Μελανούς του Κοράκου Τόπου;»

«Δε νομίζω ότι ξέρει ποιες φυλές συμμαχισαν εναντίον των Τουρβάλκλι. Ούτε αυτό είναι ένα μυστικό που θα μπορούσε να μάθει εύκολα· οι Μελανοί δε θα πρόδιδαν άλλους Μελανούς σ'έναν Λευκό. Έτσι, ο Πρωτοσπαθάριος παίρνει όση εκδίκηση μπορεί...» Ο Γεθβάρης ήπια μια γουλιά απ'την κούπα του. «Για να είμαι ειλικρινής, Πρίγκιπά μου, δεν τον αδικώ. Η οργή του είναι δικαιολογημένη. Πρέπει κανείς να δίνει σκληρή απάντηση στη γενοκτονία. Όμως... αυτός δεν είναι ο σωστός τρόπος. Ενεργειακά κανόνια; Αεροπλάνα; Βοήθεια από τους ξένους; Αυτός δεν είναι ο σωστός τρόπος, Πρίγκιπά μου!»

«Οι Παντοκρατορικοί...» είπε ο Ανδρόνικος. «Γιατί βοηθούν σε τούτη την εκστρατεία; Τι όφελος έχουν;»

«Δε γνωρίζω. Αλλά θα ήθελα κι εγώ να μάθω. Η όλη τους στρατηγική μου μοιάζει παράλογη. Σπαταλούν τόση ενέργεια, για να κάνουν τα οχήματα και, κυρίως, τα κανόνια τους να λειτουργήσουν... Και ξέρεις πόσο γρήγορα καταναλώνεται η ενέργεια στην Αρβήντλια, Πρίγκιπά μου.»

«Ναι...» είπε ο Ανδρόνικος, σκεπτικά. *Πραγματικά, ποιο μπορεί να είναι το σχέδιο των Παντοκρατορικών; Αποκλείεται όλα τούτα να τα κάνουν τυχαία. Κάτι θέλουν να επιτύχουν...*

«Με τα καμώματά τους, όμως,» συνέχισε ο Γεθβάρης, «μας έχουν δώσει την ευκαιρία να τους χτυπήσουμε.»

«Έχετε επιτεθεί στους Παντοκρατορικούς;»

«Δολιοφθορές, μέχρι στιγμής· τίποτα περισσότερο. Αλλά θα έρθει κι η ώρα...» Τα μάτια του Γεθβάρη στένεψαν.

«Τι σημαίνει αυτό, Πρόμαχε;»

«Ετοιμάζω ένα ενεργειακό κανόνι, Πρίγκιπά μου. Θα τους χτυπήσουμε με ό,τι χτυπούν κι αυτοί τους Μελανούς του Κοράκου Τόπου! Η Νίσκρι» –κοίταξε τη γαλανόδερμη γυναίκα πλάι του, η οποία είχε τώρα καθίσει οκλαδόν επάνω σ'ένα μαξιλάρι– «με βοηθά στην κατα-

σκευή του. Θα γίνει υπέροχο όπλο, Πρίγκιπά μου: καλοφτιαγμένο και τρομερό!»

«Και πώς θα το... ταΐζεις αυτό το όπλο, Πρόμαχε;»

«Έχω εξασφαλίσει ενεργειακές φιάλες. Ο Πρόμαχος Ώλριχ τις λήστεψε από τους Παντοκρατορικούς. Από ένα απ'τα φορτηγά τους, μάλιστα, που πήγαινε στην εκστρατεία! Εκείνος δεν έχει τα μέσα για να φτιάξει ενεργειακό κανόνι, αλλά εγώ έχω· έτσι, είπαμε να συμπράξουμε.» Ο Γεθβάρης έμοιαζε ευχαριστημένος με τον εαυτό του.

Και ο Ανδρόνικος όφειλε να παραδεχτεί ότι το σχέδιό του δεν ήταν άσχημο, ούτε τα κατορθώματα αυτού και των υπόλοιπων επαναστατών ασήμαντα. Ωστόσο, εξακολουθούσε να τον προβληματίζει η στρατηγική των Παντοκρατορικών. Οι στρατηγοί της Παντοκράτειρας δεν είναι ηλίθιοι. Είναι οι καλύτεροι στο Γνωστό Σύμπαν. Δε θα έκαναν κάτι ασύμφορο. Ποιο είναι το κέρδος γι'αυτούς από την επίθεση στον Κοράκου Τόπο; Ποιο;

«Διαφωνείς με τις ενέργειές μας, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε ο Γεθβάρης, παρατηρώντας τον.

«Καθόλου,» τον διαβεβαίωσε ο Ανδρόνικος. «Απλώς, ορισμένα πράγματα με ανησυχούν...»

«Αναρωτιέσαι πώς θα βρεις τα ίχνη του Αρίσταρχου μέσα σε τούτο το χαλασμό;»

«Ναι, και αυτό.»

«Κοίτα,» είπε ο Γεθβάρης, «ο πράκτοράς σου, για να φτάσει στην Ελρεϊσβα, λογικά θα έβρασε από τον Κοράκου Τόπο. Επομένως, ίσως να μπορούν να σε βοηθήσουν οι επαναστάτες εκεί. Ο Ράθνης γνωρίζει κάποιους απ'αυτούς, αν δε λαθεύω...» Κοίταξε τον εν λόγω επαναστάτη.

«Οι σχέσεις μου με τους Μελανούς, όμως, δεν είναι και τόσο στενές,» τόνισε εκείνος.

«Λευκός είσαι· εννοείται αυτό,» του είπε ο Γεθβάρης. «Αλλά ξέρεις πού να οδηγήσεις τον Πρίγκιπά μας, έτσι δεν είναι;»

Ο Ράθνης κατένευσε.

«Το μόνο που θα πρέπει να προσέξετε,» τους προειδοποίησε ο Γεθβάρης, «είναι ότι, ουσιαστικά, γίνεται ανοιχτός πόλεμος στον Κοράκου Τόπο· και κυρίως, γύρω από το Φαράγγι του Πεπρωμένου.»

«Θα μπορούσες να μας προμηθεύσεις με κάποιο όχημα;» τον ρώτησε ο Ανδρόνικος. «Είμαι βέβαιος ότι θα μας χρειαστεί.»

«Το συζητάς, Πρίγκιπά μου; Εγώ το είχα θεωρήσει δεδομένο.»

• 4 •

Ο Γεθβάρης'μορ τούς οδήγησε στα βάθη της επαναστατικής βάσης, μέσα από διαδρόμους σκαμμένους στους βράχους, πηγαίνοντάς τους σε μια πελώρια αίθουσα, γεμάτη μηχανικούς εξοπλισμούς κάθε είδους. Ανάμεσά τους, ο Ανδρόνικος και οι σύντροφοί του είδαν ολόκληρα κομμάτια από οχήματα και τροχούς διαφόρων μεγεθών.

«Εδώ,» είπε ο Γεθβάρης, «είναι το δώρο που ετοιμάζω για τους Παντοκρατορικούς.» Στάθηκε πλάι σ'ένα ημιτελές ενεργειακό κανόνι που τον ξεπερνούσε σε ύψος. Τα κυκλώματα και οι μηχανισμοί στο εσωτερικό του φαίνονταν και γυάλιζαν στο φως των ενεργειακών λαμπών, καθώς δεν είχε περίβλημα προς το παρόν· ήταν γυμνό, όπως μια ζωντανή οντότητα χωρίς το δέρμα της. «Είναι πολύ ισχυρό,» τόνισε ο Τεχνομαθής μάγος. «Ό,τι καλύτερο μπορούμε να κατασκευάσουμε, εγώ και η Νίσκρι.» Η γαλανόδερμη τεχνουργός στεκόταν μερικά βήματα αριστερά του και κοίταζε το κανόνι, έχοντας το ένα της χέρι στη μέση. Το κοίταζε όπως ένας ζωγράφος θα κοίταζε έναν ημιτελή πίνακα, ή ένας γλύπτης ένα ημιτελές άγαλμα.

«Γνωρίζοντας τις ικανότητές σου, Γεθβάρη, δεν εντυπωσιάζομαι,» είπε ο Ανδρόνικος.

«Με κολακεύεις, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε ο μάγος. «Δε θα μπορούσα, όμως, να το είχα φτιάξει μόνος μου. Κι επιπλέον, δεν είναι ακόμα τελειωμένο, όπως θα μπορείς να δεις. Πρέπει να χρειαζόμαστε καμια-δυο μέρες για να το ολοκληρώσουμε. Έχουμε βάλει τα δυνατά μας.

»Αλλά αρκετά μ'ετούτη την αυτάρεσκη επίδειξη· θα δεις το κανόνι εν δράσει, πιθανώς: και τότε θα κρίνεις πόσο καλό είναι. Θα σου δείξω

τώρα το όχημα που σκέφτομαι να σου δώσω.» Ο Γεθβάρης στράφηκε και βάδισε με τη Νίσκρι πλάι του.

Ο Ανδρόνικος και οι σύντροφοί του τον ακολούθησαν μέσα από τους διαδρόμους που σχηματίζονταν απ'τους μηχανικούς εξοπλισμούς.

«Σου έχουμε φέρει κι έναν αιχμάλωτο,» είπε ο Πρίγκιπας στον Πρόμαχο, καθώς βάδιζαν.

Εκείνος τον κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του. «Τι αιχμάλωτο;»

«Έναν Παντοκρατορικό κατάσκοπο που μας παρακολουθούσε, από τη Σάηρλεσκ και μετά. Είναι Μελανός, και είχε μαζί του και μια χρυσόδερμη γυναίκα. Αφού τους αδρανοποιήσαμε, εκείνη την αφήσαμε στα βουνά, χωρίς εξοπλισμό· αυτόν, όμως, τον πήραμε μαζί μας. Τον έδωσα στη Ντρίλια, όταν μπήκαμε στη βάση, για να τον πάει σ'ένα κελί. Εμάς το μόνο που μας είπε είναι ότι τον έστειλε κάποιος πράκτορας της Παντοκράτειρας, που βρίσκεται στη Σάηρλεσκ. Δεν τον πείσαμε και ιδιαίτερα, βέβαια· προτιμήσαμε να τον φέρουμε εδώ, σ'εσένα. Ίσως, μέσω αυτού του κατασκόπου, να μπορέσεις ν'αποκαλύψεις πράγματα για το Παντοκρατορικό δίκτυο στη Σάηρλεσκ.»

«Καλά κάνετε, Πρίγκιπά μου. Είμαι βέβαιος πως, όντως, θα μου φανεί χρήσιμος,» είπε ο Γεθβάρης, και σταμάτησε πλάι σε κάτι καλυμμένο με βαθυπράσινο ύφασμα: έναν όγκο που ήταν στο ύψος του, αλλά πολύ πιο μακρύς και φαρδύς απ'αυτόν.

Ο μάγος έπιασε το ύφασμα. «Ίδού ο Αμμοπόντικας!» είπε και, τραβώντας το ύφασμα, αποκάλυψε ένα όχημα που το περίβλημά του είχε χρώμα καφέ της άμμου και διέθετε τέσσερις μεγάλους τροχούς, ειδικούς για δύσβατα εδάφη. «Ο οποίος,» συνέχισε ο Γεθβάρης, «δεν είναι τόσο απλός όσο φαίνεται. Είναι ένα μεταλλασσόμενο όχημα, Πρίγκιπά μου.» Άνοιξε μια θύρα του Αμμοπόντικα και μπήκε στο εσωτερικό του.

Το τζάμι ήταν σκούρο, κι έτσι ο Ανδρόνικος κι οι σύντροφοί του δεν μπορούσαν να δουν τον μάγο· υποψιάζονταν, όμως, τι είχε πάει να κάνει. Είχε πάει να υφάνει ένα Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας. Κι όπως αποδείχτηκε, είχαν δίκιο: το όχημα άλλαξε μορφή. Οι τροχοί μαζεύτηκαν και εξαφανίστηκαν, σαν να έλιωσαν μέσα στα υπόλοιπα

μέταλλά του· και το μήκος του μεγάλωσε: από τη μπροστινή μεριά φάνηκε να ξεπροβάλλει μια μουσούδα, κι από την πίσω μεριά μια ουρά. Συγχρόνως, τέσσερα πόδια φύτεψαν εκεί όπου, πριν από λίγο, βρίσκονταν οι τροχοί. Το καθένα τους είχε τρία δάχτυλα με αστραφτερά νύχια. Τα παράθυρα του Αμμοπόντικα έκλεισαν με μεταλλικά κομμάτια, αφήνοντας μονάχα μικρά, κυκλικά φινιστρίνια, για να μπορεί να δει κανείς έξω.

Ο Γεθβάρης'μορ άνοιξε και βγήκε. «Ο φίλος μου,» είπε, ακουμπώντας το χέρι του επάνω στο όχημα, σα να ήταν πλάσμα ζωντανό, «είναι ειδικός στο σκάψιμο. Στην άμμο είναι ό,τι πρέπει, αλλά και στο πιο σκληρό χώμα τα καταφέρνει. Μην τον βάλετε, όμως, να σκάψει και μέσα σε βράχους· θα σπάσετε τα πόδια του.»

«Είσαι βέβαιος ότι θέλεις να μας δώσεις ένα τόσο χρήσιμο όχημα, Πρόμαχε;» είπε ο Ανδρόνικος. Ο Αμμοπόντικας δεν ήταν ένα μηχανήμα εύκολο να κατασκευαστεί, ειδικά εδώ, στην Αρβήντλια. Ο Γεθβάρης, σίγουρα, δεν έκανε μαζική παραγωγή από τέτοια.

«Δεν περνά κάθε μέρα ο Πρίγκιπας της Επανάστασης από τη βάση μου,» αποκρίθηκε ο μάγος.

Ο Πρόμαχος Γεθβάρης είπε σε μερικούς επαναστάτες να οδηγήσουν τον Ανδρόνικο και τους συντρόφους του σε ξενώνες, για να ξεκουραστούν. Έτσι, ο Πρίγκιπας της Απολλώνιας και η Ιωάννα βρέθηκαν στο καλύτερο δωμάτιο που είχε η βάση να προσφέρει. Δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο, αλλά ήταν αρκετό. Είχε ακόμα και λουτρό. Το νερό προερχόταν από τα υπόγεια βάθη της Αρβήντλια, ευλογημένο από την Κρωμβέλη.

Ο Ανδρόνικος και η Ιωάννα έβγαλαν τα ρούχα τους και βυθίστηκαν στην πέτρινη λεκάνη του λουτρού, γύρω απ'την οποία υπήρχαν μπουκαλάκια με σαπούνια και έλαια.

«Δεν είναι παράλογη η στρατηγική των Παντοκρατορικών στον Κοράκου Τόπο;» είπε ο Ανδρόνικος, παίρνοντας ένα μπουκαλάκι με σαπούνι στα χέρια του. Έβγαλε το πώμα και έχυσε λίγο από το περιεχό-

μενο στο νερό, το οποίο θόλωσε και αφρός άρχισε να βγαίνει, ενώ μια γλυκιά μυρωδιά απλωνόταν.

«Μοιάζει παράλογη,» αποκρίθηκε η Ιωάννα. «Επειδή δεν ξέρουμε τι παίζεται από πίσω.»

Ο Ανδρόνικος έκλεισε το μπουκαλάκι και το επέστρεψε στο πλάι του λουτρού. Ανακίνησε το νερό με τα χέρια του, κάνοντας το σαπούνι να απλωθεί παντού. «Κι εγώ το ίδιο πιστεύω. Τι θα μπορούσε, όμως, να κρύβεται πίσω από τη στρατηγική τους, Ιωάννα; Η Παντοκράτειρα θέλει να κρατά ολόκληρη την Αρβήντλια υποταγμένη· δεν την ενδιαφέρει να βοηθήσει τους Λευκούς κατά των Μελανών, ή τους Μελανούς κατά των Λευκών. Και, στη συγκεκριμένη περίπτωση, φαίνεται να βοηθά τους Λευκούς· ή, τουλάχιστον, να καταστρέφει τους Μελανούς –που, σε τελική ανάλυση, ίσως νάναι το ίδιο πράγμα.»

«Υποθέτω,» είπε η Ιωάννα, παίρνοντας ένα μπουκαλάκι από το πλάι της λεκάνης, «ότι ο Παντοκρατορικός Επόπτης της Ελρείσβα έχει κάνει κάποια συμφωνία με τον Βασιλιά της περιοχής. Πρόκειται για συναλλαγή, ουσιαστικά.

»Γύρνα.» Έκανε μια περιστροφική κίνηση με τον δείκτη του αριστερού της χεριού.

Ο Ανδρόνικος γύρισε. «Συναλλαγή; Ο Βασιλιάς δίνει κάτι στους Παντοκρατορικούς, και οι Παντοκρατορικοί δίνουν κάτι σ'εκείνον;»

Η Ιωάννα άνοιξε το μπουκαλάκι, έριξε λίγο αρωματικό έλαιο στη χούφτα της, και άρχισε να τρίβει στην πλάτη του Απολλώνιου Πρίγκιπα. «Αυτό σημαίνει συναλλαγή, αν δεν κάνω λάθος.»

«Ναι,» είπε ο Ανδρόνικος· «αλλά δε μπορώ να φανταστώ τι έχει να δώσει ο Θρόνος της Ελρείσβα στους Παντοκρατορικούς, ώστε εκείνοι να ξεκινήσουν μια τόσο μεγάλη εκστρατεία κατά των Μελανών. Ο Κοράκου Τόπος δεν είναι μικρή περιοχή, Ιωάννα. Θυμάσαι τον χάρτη;»

Η Μαύρη Δράκαινα συνέχισε ν'αλείφει την πλάτη και τους ώμους του με το λάδι. «Τον θυμάμαι. Εσύ θυμάσαι ότι η Ελρείσβα έχει ορυχεία ενέργειας;»

«Ο Θρόνος της Ελρείσβα, ούτως ή άλλως, προμηθεύει την Παντοκράτειρα με ενέργεια.»

«Περισσότερη ενέργεια, τότε;»

«Δηλαδή, θες να πεις ότι ο Επόπτης κάνει όλη τούτη την εκστρατεία για να του δώσει ο Βασιληάς της Ελρείσβα καμια εκατοστή ενεργειακές φιάλες παραπάνω; Τι να τις κάνει τις φιάλες, αφού θα τις καταναλώσει στην ίδια την εκστρατεία;»

«Σωστό αυτό που λες. Αλλά, και πάλι, πρέπει να υπάρχει κάποια συναλλαγή ανάμεσά τους. Αλλιώς, η εκστρατεία δε θ'άρχιζε ποτέ.»

Ο Ανδρόνικος στράφηκε να την κοιτάξει, καθώς η Ιωάννα έπαψε να τον αλείφει με το αρωματικό έλαιο. «Οι Παντοκρατορικοί μπορεί να έχουν κάτι άλλο να κερδίσουν.»

Η Ιωάννα ύψωσε το ένα της φρύδι. «Όπως;»

«Δεν ξέρω ακόμα...»

«Τι μπορεί ποτέ να έχουν να κερδίσουν, εξολοθρεύοντας όλους τους Μελανούς του Κοράκου Τόπου, Ανδρόνικε; Το μοναδικό πράγμα που έχουν να κερδίσουν –και θα το κερδίσουν– είναι η έχθρα όλων των Μελανών της Αρβήντλια.»

«Και αποκλείεται να είναι τόσο ηλίθιοι ώστε να το θέλουν αυτό.» Ο Ανδρόνικος πήρε το μπουκαλάκι με το λάδι, που η Ιωάννα είχε αφήσει στο πλάι του λουτρού όσο του αλείφει την πλάτη.

«Ακριβώς.»

«Επομένως, οι ενέργειές τους δε βγάζουν κανένα νόημα.»

«Αλλά κάποιο νόημα, σίγουρα, υπάρχει,» είπε η Ιωάννα.

Ο Ανδρόνικος συνοφρυώθηκε. «Γιατί νομίζω ότι κάνουμε κύκλους;»

«Επειδή κάνουμε.»

«Ο Παντοκρατορικός Επόπτης της Ελρείσβα μοιάζει να είναι παράφρονas,» είπε ο Ανδρόνικος. «Γύρνα.» Έβγαλε το πώμα του μπουκαλιού.

Η Ιωάννα γύρισε, κι ο Ανδρόνικος άρχισε ν'αλείφει την πλάτη της με το αρωματικό έλαιο. Το σώμα της ήταν, συγχρόνως, σφριγηλό και απαλό κάτω απ'τις παλάμες του. «Έχεις σκεφτεί,» της είπε, «ότι ίσως αυτός ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ να ανάγκασε κάπως τον Επόπτη να επιτεθεί στους Μελανούς;»

«Να τον ανάγκασε; Πώς, Ανδρόνικε;»

«Δε μπορώ να το ξέρω αυτό. Αλλά ο Πρωτοσπαθάριος είναι, ουσιαστικά, ο μόνος που φαίνεται να έχει καλό λόγο για να γίνει η εκστρα-

τεία. Θέλει εκδίκηση κατά των Μελανών, ως απάντηση για τη γενοκτονία της φυλής του.»

«Δε νομίζω,» είπε η Ιωάννα, «ότι ένας οποιοσδήποτε Λευκός της Αρβήντλια έχει τη δύναμη να αναγκάσει έναν Παντοκρατορικό Επόπτη να κάνει κάτι... Απ'την άλλη, βέβαια, ποτέ δεν ξέρεις... Ωστόσο, το πιθανότερο–

»Ανδρόνικε, δεν τρίβεις την πλάτη μου.»

«Το ξέρω.» Τα χέρια του κινούνταν επάνω στην επίπεδη κοιλιά της, ανεβαίνοντας· κι ύστερα, έκλεισαν τα στήθη της ανάμεσα στα δάχτυλά τους. Οι θηλές της ήταν σκληρές.

Η Ιωάννα γύρισε το κεφάλι, μειδώντας, και φιλήθηκαν. «Μμμμμ... Το πιθανότερο, ωστόσο,» είπε, καθώς τα χείλη τους χώρισαν, «είναι οι Παντοκρατορικοί να έχουν κάτι να κερδίσουν απ'την εκστρατεία, όχι ο Πρωτοσπαθάριος να έχει, κάπως, αναγκάσει τον Επόπτη να κινηθεί κατά των Μελανών.»

«Το ίδιο νομίζω κι εγώ,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, «αλλά, ορισμένες φορές, συμβαίνουν και απρόσμενα πράγματα.»

Το αριστερό χέρι της Ιωάννας, που ήταν κάτω απ'το αφρώδες σαπουνόνερο, γλίστρησε ανάμεσά τους και ζούληξε ελαφρά τα αχαμνά του.

«Προσπαθείς να μου δώσεις ένα παράδειγμα απρόσμενου γεγονότος;» της είπε ο Ανδρόνικος.

Η Ιωάννα γέλασε και γύρισε μέσα στην αγκαλιά του. Φιλήθηκαν ξανά, και βούτηξαν κάτω απ'το νερό.

Ο Δάρυλμος παραμέρισε τη βαριά, δερμάτινη κουρτίνα της πόρτας, και ο Ράθνης μπήκε στο δωμάτιό του.

«Ο τελευταίος άνθρωπος που περίμενα,» είπε ο πρασινόδερμος γηγενής της Βίηλ. «Ήρθες για να πιούμε; Να παίξουμε ζάρια; Χαρτιά;»

«Τίποτα από τα τρία.»

«Κάτι μέσα μου ήξερε ότι θ'απαντούσες έτσι,» είπε ο Δάρυλμος, κλείνοντας την κουρτίνα. «Τι σε φέρνει εδώ, λοιπόν; Δεν έχω τελειώσει το φαγητό μου, όπως βλέπεις.»

«Να μη σε παρακωλύω,» αποκρίθηκε ο Ράθνης. «Συνέχισε.»

«Είσαι πολύ καλός, φίλε μου.» Ο Δάρυλμος κάθισε, οκλαδόν, μπροστά στο πέτρινο τραπεζάκι, όπου βρισκόταν το μισοτελειωμένο βραδινό που του είχαν προσφέρει οι επαναστάτες της βάσης: το οποίο, όφειλε να παραδεχτεί, δεν ήταν καθόλου άσχημο. Απορούσε πού έβρισκαν αυτοί οι Αρβήντλιοι την τροφή τους μέσα σε τούτες τις ερημιές. Ήταν αληθινοί θαυματοποιοί, οι άνθρωποι!

«Μπορείς να μας ξαναφτιάξεις μάσκες, αν τις χρειαστούμε;» ρώτησε ο Ράθνης, στεκόμενος στη μέση του δωματίου.

Ο Δάρυλμος χαμογέλασε. «Τι ανόητες ερωτήσεις είναι τούτες;» Σήκωσε το κύπελλό του και ήπие νερό. «Εννοείς, μάσκες σαν τις προηγούμενες;»

«Ναι.»

«Χμμ...» Ο Δάρυλμος έφαγε λίγο από το βραδινό του, σκεπτικά. «Θα χρειαστώ τα κατάλληλα υλικά, και δεν ξέρω αν θα μπορούσα να τα βρω στην Αρβήντλια. Ή, τουλάχιστον, δεν ξέρω πόσο εύκολα θα μπορούσα να τα βρω. Στη Σάρντλι, τα πράγματα είναι σε περισσότερη αφθονία, αν καταλαβαίνεις τι θέλω να πω...»

«Τα πάντα υπάρχουν στην Αρβήντλια,» αποκρίθηκε ο Ράθνης.

«Με συγχωρείς, τότε. Απλά μπερδεύτηκα· ξέρεις, μ'όλες αυτές τις ερημιές παντού γύρω, όλο βράχοι και άμμος και τίποτ'άλλο φανερό.» Ο Δάρυλμος μειδίασε, και ήπие νερό. «Τέλος πάντων. Θα μου βρεις εσύ τα υλικά; Αυτό θες να πεις;»

«Θέλω να πω ότι καλύτερα να πάρεις ό,τι χρειάζεσαι από εδώ. Από τη βάση.»

«Εντάξει, αυτό μπορούσα να το σκεφτώ κι εγώ. Το θέμα είναι...» Τα μάτια του Δάρυλμος στένεψαν. «Πιστεύεις ότι θα χρειαστούμε πραγματικά τις μάσκες; Υπάρχει κίνδυνος να μπλέξουμε;»

«Θα ταξιδέψουμε στον Κοράκου Τόπο,» του είπε ο Ράθνης: «ένα μέρος γεμάτο Μελανούς –κι εγώ είμαι Λευκός. Επίσης, στο ίδιο μέρος κάνουν εκστρατεία οι Παντοκρατορικοί –και έχουμε τον ίδιο τον Πρίγκιπα της Επανάστασης μαζί μας. Καλό είναι να είμαστε έτοιμοι για τα πάντα, δε νομίζεις;»

«Σωστός,» συμφώνησε ο Δάρυλμος, ύστερα από μερικές μπουκιές από το βραδινό του.

Ο Ράθνης στράφηκε για να φύγει.

«Δεν κάθεται λίγο;» τον πρόλαβε ο Δάρυλμος.

Ο Ράθνης τον κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του. «Ο λόγος;»

«Να παίξουμε κάνα χαρτάκι, βρε αδελφέ...»

«Άλλη φορά.» Ο Λευκός επαναστάτης παραμέρισε τη δερμάτινη κουρτίνα και έφυγε, κλείνοντας πίσω του.

Ο Δάρυλμος αναποδογύρισε τα μάτια. «Αν μου έλεγαν ότι όλοι οι Αρβήντλιοι είναι έτσι, δε θα ερχόμουν ποτέ για διακοπές σε τούτη τη διάσταση...» μονολόγησε. Και, απ'ό,τι είχε δει ως τώρα, οι περισσότεροι Αρβήντλιοι ήταν κάπως έτσι. Ακατανόητοι για τους εξωδιαστασιακούς. Και δεν είχαν καθόλου, μα καθόλου, πλάκα!

Ο Δάρυλμος αναστέναξε, και βάλθηκε να τελειώσει το βραδινό του. Ευτυχώς, το φαγητό τους δεν είναι τόσο ξινό όσο η συμπεριφορά τους!...

Ο Σέλιρ'χοκ κάθισε οκλαδόν στο πάτωμα και έκλεισε τα μάτια του, διαλογιζόμενος. Το φαγητό που του είχαν φέρει οι επαναστάτες της βάσης ούτε που το άγγιξε. Η Άνμα'ταρ, όμως, έφαγε όλο το δικό της φαγητό και μια πιρουινιά απ'το δικό του. Ήπιε νερό και έμεινε καθισμένη αντίκρυ του, περιμένοντάς τον ν'ανοίξει τα μάτια και να επανέλθει στον κόσμο των ξυπνητών.

Εκείνος δεν άνοιξε τα μάτια.

Η Άνμα σηκώθηκε, κάνοντας πέρα-δώθε μες στο δωμάτιο και καπνίζοντας ένα τσιγάρο. Είχε βγάλει τις μπότες της, αλλά τα πόδια της την πονούσαν λιγάκι, καθώς βημάτιζε πάνω στο έτριντο δάπεδο. Το ταξίδι στα βουνά είχε κάνει φουσκάλες να εμφανιστούν στις πατούσες, στα δάχτυλα, και στις φτέρνες της. Δεν της άρεσε να διανύει μεγάλες αποστάσεις οδοιπορώντας, παρότι ήταν, εν μέρει, εκπαιδευμένη γ'αυτό, όπως και η Ιωάννα. Η εκπαίδευση της Ιωάννας, όμως, ήταν πιο σκληρή. Οι Μαύρες Δράκαινες ήταν πολεμίστριες. Οι Δράκαινες ήταν ένα τάγμα μαγισσών. Αυτό, βέβαια, δε σήμαινε πως δεν ήξεραν να πολεμάνε, ούτε ότι ήταν μαλθακές. Απλά, δεν ήταν και τόσο καλές όσο οι συντρόφισσές τους. Ο ρόλος τους ήταν να τις υποβοηθούν, όχι να τις αντικαθιστούν. Απ'την άλλη, βέβαια, οι Δράκαινες ήταν σκλη-

ρότερα εκπαιδευμένες από οποιονδήποτε κανονικό στρατιώτη της Παντοκράτειρας. Η Άνμα μπορούσε, με τα χέρια και τα πόδια της μόνο, να τα βάλει με τέσσερις στρατιώτες και να νικήσει χωρίς μεγάλη δυσκολία.

Το τσιγάρο της τελείωσε, κι αφού ο Σέλιρ διαλογιζόταν ακόμα, αποφάσισε να γυμναστεί. Μέρος της εκπαίδευσής της ήταν, επίσης, να βρίσκεται πάντοτε σε φόρμα. Έβγαλε τα ρούχα της και έκανε διάφορες ασκήσεις, μέχρι που το χρυσό δέρμα της γυάλιζε από τον ιδρώτα.

Πήρε μια πετσέτα απ'το σάκο της και σκουπίστηκε.

Ο Σέλιρ εξακολουθούσε να έχει τα βλέφαρά του κλειστά και να βρίσκεται στην ίδια θέση.

Η Άνμα ξάπλωσε, μπρούμυτα, στο κρεβάτι, στηρίζοντας το σαγόνι στα ενωμένα χέρια της και σταυρώνοντας τα πόδια της στον αστράγαλο.

Σφύριξε, μακρόσυρτα.

Ο Σέλιρ άνοιξε ένα μάτι. «Τι είναι;»

«Αναρωτιόμουν ποιος απ'τους δυο μας θα κάνει τη Μαγγανεία Κινήσεως, αύριο, μέσα στον Αμμοπόντικα.»

«Δεν είναι αυτός ο λόγος που μου μιλάς.» Ο Σέλιρ άνοιξε και το άλλο μάτι.

«Ναι; Και ποιος είναι;»

«Θέλεις να μιλήσεις. Πέρα-δώθε κάνεις συνέχεια, τόση ώρα.»

«Πού ξέρεις τι κάνω εγώ; Ουσιαστικά, κοιμάσαι!»

«Δεν είναι και πολύ δύσκολο να το αντιληφτώ.»

Η Άνμα αναστέναξε. «Τέλος πάντων. Θα καθίσεις εσύ στο ενεργειακό κέντρο του οχήματος, ή να καθίσω εγώ;»

Ο Σέλιρ άρχισε να τρώει από το φαγητό που του είχαν φέρει πριν από ώρα. «Μπορούμε να το κάνουμε εναλλάξ. Τι σημασία έχει;»

Η Άνμα χασμουρήθηκε. «Είπα να πω κάτι...»

«Εμένα με απασχολεί περισσότερο γιατί οι Παντοκρατορικοί αποφάσισαν να ξεκινήσουν την εκστρατεία τους στον Κοράκου Τόπο.»

«Γνωρίζεις τα πολιτικά θέματα της Αρβήντλια;»

«Όχι, εκτός από λίγα πράγματα που με συνδέουν, ίσως, με την αρχαία ιστορία της. Το ζήτημα της εκστρατείας, όμως, φαίνεται να έχει προβληματίσει τον Πρίγκιπά μας, και καταλαβαίνω γιατί—»

«Τι εννοείς ότι κάποια πράγματα σε συνδέουν με την αρχαία ιστορία της;» ρώτησε η Άνμα, συνοφρυωμένη.

«Υπάρχει ένας μύθος που λέει ότι οι Μοργκιανοί, κάποτε, αποφάσισαν να επεκταθούν σε μια άλλη διάσταση: την Αρβήντλια–»

«Δηλαδή, οι Μελανοί που βρίσκονται εδώ είναι Μοργκιανοί; Συμπατριώτες σου;»

«Δε θα τους ονόμαζα ‘συμπατριώτες μου’,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ. «Μιλάμε για πολύ παλιά γεγονότα. Και δεν είμαι βέβαιος ότι αληθεύουν καν.»

Η Άνμα έτριψε τα μάτια της. «Ο Ανδρόνικος τον ξέρει αυτό τον μύθο;»

«Υποθέτω πως ναι. Αν και δεν έχει μεγάλη σημασία πλέον.»

«Οι Μελανοί δεν έχουν τα δικά σου χαρακτηριστικά,» τόνισε η Άνμα.

«Ακριβώς. Γι’ αυτό σου λέω πως, ακόμα κι αν ο μύθος αληθεύει, πρόκειται για γεγονότα πάρα, πάρα πολύ παλιά.»

Ο Σέλιρ συνέχισε το φαγητό του, σιωπηλά.

«Ο Δάρυλμος μού έδειξε ένα παιχνίδι,» είπε η Άνμα.

«Τι παιχνίδι;»

«Με ζάρια.»

«Ο άνθρωπος είναι τζογαδόρος...»

«Θέλεις να παίξουμε για το ποιος θα κάνει τη Μαγγανεία Κινήσεως αύριο;»

«Έχεις εθιστεί, λοιπόν...»

Η Άνμα γέλασε. «Λες υπερβολές!»

«Σε πειράζω.»

«Πολύ αστείο.» Η Άνμα ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι και άπλωσε το δεξί της χέρι, για να φτάσει τον σάκο της. Από μέσα πήρε τρία ζάρια. Σηκώθηκε και πήγε να καθίσει στο πάτωμα, οκλαδόν, αντίκρυ του Σέλιρ.

Εκείνος δεν είχε ακόμα τελειώσει το φαγητό του. «Από τότε κουβαλάς ζάρια μαζί σου;»

«Δεν είναι δικά μου.»

«Αυτού του αχρείου είναι;»

«Ναι.»

«Για δώστα μου.»

Η Άνμα τού τα έδωσε.

Ο Σέλιρ τα κράτησε, ένα-ένα, μέσα στη δεξιά του χούφτα, σα να τα ζύγιαζε.

«Τι κάνεις εκεί;»

«Αυτό το ζάρι,» της είπε, κρατώντας το ένα από τα τρία ανάμεσα στον δείκτη και στον αντίχειρά του, «είναι ζυγιασμένο, ώστε συνήθως να παρουσιάζεται ετούτη η πλευρά του.» Της έδειξε την πλευρά που εννοούσε, και άφησε το ζάρι να κυλήσει στο πάτωμα.

Η πλευρά που είχε πει παρουσιάστηκε.

Πήρε το ζάρι από κάτω και το ξανάριξε. Η ίδια πλευρά παρουσιάστηκε. Το ξαναπήρε από κάτω και το έριξε πάλι. Η ίδια πλευρά παρουσιάστηκε για τρίτη φορά.

«Τρίτωσε το κακό,» είπε ο Σέλιρ.

«... Το καθίκι!» μούγκρισε η Άνμα. «Γι' αυτό μου έδωσε αυτά τα ζάρια: για να νικά εκείνος κάθε γαμημένη φορά!»

Ο Σέλιρ μειδίασε. «Ο Δάρυλμος έπαιζε με άλλα ζάρια;»

«Ναι.»

«Μια Δράκαινα θα έπρεπε νάναι πιο προσεχτική.»

«Μη μου κάνεις μάθημα εμένα!» Η Άνμα πήρε και τα τρία ζάρια από κάτω, όπου τα είχε αφήσει ο Σέλιρ.

Κεφάλαιο 9^ο

Η Αντεπίθεση της Ερήμου

• 1 •

Ο Κάφλαχ είχε πει ότι αύριο θα μιλούσαν με τη Νατλάο περισσότερο, αλλά ολόκληρη την επόμενη ημέρα δε φάνηκε. Το μεσημέρι – τουλάχιστον, εκείνη υπολόγιζε ότι πρέπει να ήταν μεσημέρι– της έφερε φαγητό ο επαναστάτης που ονομαζόταν Νάσκρωμ, καθώς επίσης και μερικά μαξιλάρια, ώστε να μπορεί να κάθεται πιο βολικά στο πάτωμα. Η Νατλάο τον κοίταζε χωρίς να του μιλά, και ούτε εκείνος τής είπε τίποτα. Άφησε τον δίσκο κοντά της και τα μαξιλάρια λίγο παραδίπλα, και έφυγε. Αργότερα, η Νατλάο μετάνιωσε που δεν τον είχε ρωτήσει τι είχαν αποφασίσει για εκείνη, τότε θα την πήγαιναν στον Ίσναχ. Το μετάνιωσε, γιατί είδε ότι ο Κάφλαχ, μάλλον, δεν είχε σκοπό να έρθει...

Θεοί, τι κάνω εδώ; Είμαι σαν φυλακισμένη!

Μερικές φορές, βγήκε απ'το μικρό δωμάτιό της, αλλά δεν πήγε πολύ μακριά απ'το κατώφλι της πόρτας του. Κι από εκεί είδε μονάχα Λευκούς να περνάνε, ορισμένοι απ'τους οποίους την κοίταζαν με περιέργεια. Κανείς, όμως, δεν πλησίασε για να της μιλήσει, και ούτε εκείνη είχε το θάρρος να μιλήσει σε κανέναν.

Το βράδυ (που σύμφωνα πάλι με τους υπολογισμούς της πρέπει να ήταν βράδυ, γιατί δεν υπήρχε παράθυρο εδώ, ώστε να μπορεί να δει τον ουρανό, ούτε ρολόι είχε), η Μιρνάβρα ήρθε στο δωμάτιό της, κρατώντας έναν δίσκο με φαγητό και ποτό. Η Νατλάο την ατένιζε,

καθισμένη οκλαδόν επάνω σ'ένα απ'τα μαξιλάρια. Απ'όλους τους επαναστάτες, αυτήν θρήκαν να μου στείλουν;

Η Λευκή, ξανθομάλλα πολεμίστρια άφησε τον δίσκο κοντά στη Νατλάο και πήρε τον προηγούμενο. «Επιθυμεί τίποτ'άλλο η Βασίλισσα;» είπε.

Βασίλισσα; «Κρατούμενη», θες να πεις! «Μια ερώτηση: Πότε θα με πάτε στον Ίσναχ;»

«Μόλις φτάσει το αεροσκάφος σας,» αποκρίθηκε η Μιρνάβρα, φεύγοντας απ'το δωμάτιο.

Σκύλα! Τσακάλι! γρύλισε η Νατλάο εντός της· και δοκίμασε το φαγητό με επιφύλαξη, γιατί, ποτέ δεν ξέρεις, αυτή η τρισκατάρατη Λευκή μπορεί και να το είχε δηλητηριάσει.

Τι είναι, όμως, το «αεροσκάφος»; αναρωτήθηκε, καθώς έτρωγε, προσεχτικά. Κάποιο αστείο; Λογοπαίγνιο των επαναστατών; Δεν μπορούσε να καταλάβει.

Το φαγητό, τελικά, δεν ήταν δηλητηριασμένο. Η Νατλάο το τελείωσε και, μετά, βγήκε για λίγο στον διάδρομο, περιμένοντας μήπως εμφανιστεί ο Κάφλαχ. Εκείνος, όμως, δε φάνηκε, έτσι επέστρεψε στο δωμάτιό της και ξάπλωσε για να κοιμηθεί.

Στα όνειρά της, είδε μεταλλικά πουλιά να πετούν στον ουρανό, βγάζοντας φωτιά από τις ουρές τους. Κι από κάτω τους κείτονταν χιλιάδες νεκροί. Σωροί από νεκρούς. Ολόκληροι λόφοι. Το αίμα τους είχε φτιάξει μια καινούργια όαση μέσα στις ερήμους. Και κοντά στην όαση αυτή καθόταν ένας ζωντανός σκελετός, ντυμένος με κουρέλια και κρατώντας ένα βιβλίο μπροστά του, απ'το οποίο διάβαζε ονόματα. Ο Σέλεντουρ, δε μπόρεσε παρά να συνειδητοποιήσει η Νατλάο, και η Βίβλος της Αιώνιας Καταγραφής.

Ξυπνώντας, δεν είχε τρόπο να γνωρίζει τι ώρα ήταν. Ήξερε μόνο ότι ήταν τρομαγμένη από τον εφιάλτη της, και ότι δεν της άρεσε καθόλου το γεγονός ότι βρισκόταν σ'ένα υπόγειο μέρος γεμάτο Λευκούς. Την έκανε να νιώθει φυλακισμένη, και νόμιζε πως κάποιος έγδερνε τα σωθικά της μ'ένα τραχύ μαχαίρι.

Περίμενε, μέχρι να της φέρουν φαγητό, ελπίζοντας ότι, αυτή τη φορά, θα ερχόταν ο Κάφλαχ, για να της μιλήσει, να της πει πότε θα την πήγαιναν στον Ίσναχ. Αλλιώς, γιατί την κρατούσαν εδώ; Για να τη βα-

σανίζουν; Ήθελε να φύγει! Πριν, ήθελε να βρει τους επαναστάτες, και τώρα που τους είχε βρει, ήθελε να φύγει μακριά τους! Δεν ήξερε, τότε, ότι θα ήταν όλοι τους Λευκοί, οι καταραμένοι! Νόμιζε πως θα ήταν Μελανοί, όπως ο Ίσναχ. Και υπήρχαν Μελανοί επαναστάτες· σίγουρα, υπήρχαν. Εκείνη ήταν τόσο άτυχη ώστε να πέσει πάνω στους Λευκούς!...

Το φαγητό της έφερε, τελικά, κάποιος που η Νατλάο δεν περίμενε: η γυναίκα με το λευκό-ροζ δέρμα, την οποία είχε δει όταν ο Κάφλαχ την οδηγούσε μέσα από τους πέτρινους διαδρόμους της βάσης.

Μια ξένη...

Η γυναίκα δεν ήταν ψηλότερη από τη Νατλάο, και κάτι στις κινήσεις της έδινε στην τελευταία των Ερνεό'ωμ να καταλάβει ότι ήταν πολεμίστρια. Φορούσε μια μαύρη, δερμάτινη στολή, κάτω απ'την οποία το σώμα της φαινόταν καλογυμνασμένο. Τα μαλλιά της ήταν καστανά και έπεφταν λυτά στους ώμους της.

Στα χέρια της κρατούσε έναν δίσκο με φαγητό, τον οποίο άφησε δίπλα στη Νατλάο.

«Θα πρέπει να αισθάνεσαι λιγάκι... αφιλόξενα εδώ, υποθέτω,» της είπε, και κάθισε οκλαδόν επάνω σ'ένα μαξιλάρι.

«Αφιλόξενα;»

«Η βάση είναι γεμάτη Λευκούς, κι εσύ είσαι Μελανή...» εξήγησε η γυναίκα.

Η Νατλάο συνοφρυώθηκε. «Φαίνεται να γνωρίζεις πολλά για μας. Αλλά δεν είσαι Αρβήντλια, έτσι δεν είναι;»

«Όχι,» παραδέχτηκε εκείνη, «δεν είμαι Αρβήντλια. Το όνομά μου είναι Νίκη.» Πρότεινε το χέρι της.

Οι Αρβήντλιοι, συνήθως, δεν ανταλλάσσαν χειραψίες· ήταν ένα ξενόφερτο έθιμο. Αλλά, στην προκειμένη περίπτωση, η γυναίκα αντίκρυ στη Νατλάο ήταν ξένη· επομένως, εκείνη άπλωσε το δικό της χέρι και έσφιξε το χέρι της Νίκης. «Νατλάο,» συστήθηκε. «Είμαι η τελευταία της φυλής των Ερνεό'ωμ.»

«Μου το έχουν πει,» αποκρίθηκε η Νίκη, νεύοντας. «Λυπάμαι για τη φυλή σου.»

Η Νατλάο αναστέναξε, κοιτάζοντας το φαγητό της. «...Ναι,» μουρμούρισε. Πήρε ένα κομμάτι αποξηραμένο φρούτο και το έβαλε στο

στόμα της, μασώντας. Ύψωσε το βλέμμα της στο πρόσωπο της Νίκης. «Επαναστάτρια είσαι, έτσι;»

Εκείνη ένευσε.

«Πώς βρέθηκες εδώ;»

«Πηγαίνω όπου υπάρχει ανάγκη. Στην Αρβήντλια έχετε αρκετούς επαναστάτες που δεν είναι Αρβήντλιοι, Νατλάο.»

«Από πού είσαι; Πού είναι η πατρίδα σου;»

«Η πατρίδα μου είναι σε μια διάσταση που ονομάζεται Σεργήλη. Την έχεις ακουστά;»

Η Νατλάο κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Τη Σάρντλι, όμως, θα την ξέρεις, υποθέτω...»

«Την έχω ακούσει,» είπε η Νατλάο, τρώγοντας. «Από τη Σάρντλι μπορείς να πας στην Αρβήντλια, και αντιστρόφως.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Νίκη. «Και από τη Σάρντλι μπορείς, επίσης, να πας στη Σεργήλη.»

Η Νατλάο έμεινε σιωπηλή, για λίγο, μασουλώντας το φαγητό της και πίνοντας νερό. Και παρατηρώντας τη Νίκη. Θέλει κάτι από μένα; Ή βρίσκεται εδώ μόνο για να μου κάνει παρέα; Όχι πως η παρέα της ήταν δυσάρεστη. Για ξένη, καλή ήταν. Μιλούσε κι αρκετά καλά την Κοινή Γλώσσα της Αρβήντλια.

Και το βλέμμα της είναι... ήρεμο. Καρτερικό. Είναι... είναι σαν το βλέμμα ενός κυνηγού, ανθρώπου ή ζώου. Λιγάκι τρομαχτικό αυτό, αν σκεφτόταν κανείς ότι μιλούσε τόσο φιλικά. Ήταν σα να είχε δύο φύσεις.

«Δεν ήμουν πάντοτε με την Επανάσταση, Νατλάο...» είπε η Νίκη.

Παρατήρησε ότι την παρατηρώ; Κατάλαβε τις σκέψεις μου γι'αυτήν; «Τι εννοείς;»

«Υπηρετούσα την Παντοκράτειρα.»

Η Νατλάο συνοφρυώθηκε. «Ήσουν με τους ανθρώπους που καταστρέφουν τις φυλές στον Κοράκου Τόπο;»

«Φοβάμαι πως ναι. Πριν από πολύ καιρό, όμως. Ανήκα σ'ένα στρατιωτικό τάγμα θηλέων που ονομαζόταν Μαύρες Δράκαινες. Ήμασταν ειδικά εκπαιδευμένες για να φέρνουμε σε πέρας ό,τι επιθυμούσε η Παντοκράτειρα.»

«Και τι έγινε μετά;»

Η Νίκη ανασήκωσε τους ώμους. «Τη δυσареστήσαμε... Δε φανήκαμε αντάξιες των προσδοκιών της... Έτσι είναι η Παντοκράτειρα, Νατλάο... παράξενη. Παρανοϊκή. Και δυσареστείται πολύ εύκολα. Ακόμα κι από μας δυσареστήθηκε, που μας είχε εκπαιδεύσει ακριβώς όπως ήθελε. Κι άρχισε να μας τιμωρεί με διάφορους τρόπους... Εγώ και κάποιες άλλες καταλήξαμε σ'ένα...» Χαμογέλασε. «Δε θα ξέρεις τι είναι αυτό, Νατλάο, αλλά μας έριξε σ'ένα Μεταβλητό Αυτοσυντηρούμενο Όχημα, που τότε είχε τη μορφή τρένου... Ξέρεις τι είναι το τρένο;»

Η Νατλάο κούνησε το κεφάλι.

«Είναι ένα... Το τρένο αποτελείται από πολλά οχήματα που ενώνονται το ένα με το άλλο, και όλα μαζί κυλάνε επάνω σε... ράγες: σε σίδερα, όπου ακουμπούν οι ρόδες τους.

»Η Παντοκράτειρα είχε βάλει μάγους να σβήσουν τη μνήμη μας, και μας είχε ρίξει σ'αυτό το τρένο, που περνούσε από διάφορες μικρές, διαρκώς μεταβαλλόμενες διαστάσεις. Και μέσα στο τρένο υπήρχαν τηλεοπτικοί πομποί, για να μπορεί να μας παρακολουθεί: για να αποτελούμε 'φυσικό θέατρο' για εκείνη και τον περίγυρό της. Εμείς, ασφαλώς, δεν ξέραμε τίποτα γι'αυτό· δεν ξέραμε καν πού είμαστε—»

«Δεν καταλαβαίνω,» είπε η Νατλάο. «Δεν καταλαβαίνω τίποτα.»

Η Νίκη μειδίασε. «Μάλλον, τα λέω λιγάκι μπερδεμένα. Ποτέ δεν ήμουν καλή στο να αφηγούμαι πράγματα. Τέλος πάντων, θα σου πω τα βασικά: Η Παντοκράτειρα μάς είχε φυλακίσει σ'αυτό το τρένο, έχοντας βάλει τους μάγους της να παίξουν με το μυαλό μας, ώστε να μη θυμόμαστε τίποτα για την περασμένη μας ζωή· και ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος κατάφερε, μέσω ενός τεχνάσματός του, να μας ελευθερώσει· έτσι, πήγαμε με το μέρος του και με το μέρος της Επανάστασης.»

«Ποιος είναι ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος;» ρώτησε η Νατλάο.

«Δεν έχεις ακούσει ποτέ για τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο; Τον αποκαλούν, επίσης, 'ο Πρίγκιπας της Επανάστασης'. Ήταν, παλιότερα, σύζυγος της Παντοκράτειρας, αλλά αποφάσισε να της εναντιωθεί, να ελευθερώσει τη διάστασή του από τον ζυγό της, και να κάνει την Επανάσταση να φουντώσει σ'ολόκληρο το Γνωστό Σύμπαν.»

«Ήταν σύζυγός της;» είπε η Νατλάο.

«Ναι.»

«Και μετά, στράφηκε εναντίον της;»

«Αυτό δεν είπα;»

«Πρέπει να είναι κακός άνθρωπος,» παρατήρησε η Νατλάο. «Ανήθικος.»

Η Νίκη γέλασε. «Εξαρτάται από ποια οπτική γωνία βλέπεις τα πράγματα,» είπε. «Οι Παντοκρατορικοί τον ονομάζουν ‘ο Αρχιπροδότης’.»

Η Νατλάο συνέχισε το φαγητό της, χωρίς να μιλά.

Όταν το είχε σχεδόν τελειώσει, είπε: «Ο Κάφλαχ μου είχε πει ότι θα ερχόταν να μου μιλήσει, αλλά δεν ήρθε...»

«Δεν το έκανε επίτηδες,» τη διαβεβαίωσε η Νίκη. «Έτυχαν κάποια πράγματα, κι έπρεπε να φύγει.»

«Γνωρίζεις τον Ίσναχ;»

Η Νίκη ένευσε. «Τον έχω δει μερικές φορές.»

«Ο Κάφλαχ μου είχε πει ότι θα με πάνε στον Ίσναχ. Πρέπει να του μιλήσω.»

«Ξέρεις κάτι που ενδιαφέρει την Επανάσταση, σωστά;»

«Ναι.»

«Γιατί δεν το λες, τότε, σ’εμάς;»

«Ξέρεις γιατί...» είπε η Νατλάο.

«Επειδή όλοι εδώ είναι Λευκοί;»

Η Νατλάο κατένευσε.

«Και λοιπόν;» είπε η Νίκη. «Κι αυτοί εναντίον των Παντοκρατορικών είναι, όπως εσύ.»

«Δεν είναι τόσο απλό. Ο Ίσναχ θα ξέρει τι να κάνει. Αυτούς εδώ... δεν τους εμπιστεύομαι.»

Η Νίκη έσμιξε τα χείλη. «Είστε όλοι σας τόσο ξεροκέφαλοι, και οι Λευκοί και οι Μελανοί!»

«Δεν ξέρεις τίποτα για εμάς,» της είπε η Νατλάο. Ποια ήταν ετούτη η ξένη που θα μιλούσε για τους Αρβήντλιους;

«Εντάξει,» είπε η Νίκη, καθώς η όψη της μαλάκωνε, «μην το παίρνεις προσωπικά.»

Η Νατλάο τελείωσε το φαγητό της. «Πότε θα με πάτε στον Ίσναχ;» ρώτησε.

«Σύντομα, ίσως χρειαστεί να στείλουμε κάποιους ανθρώπους μας στον Κοράκου Τόπο. Ανάμεσα σ'αυτούς θα είμαι κι εγώ. Αν θέλεις, μπορείς να είσαι κι εσύ. Μπορώ να το φροντίσω.»

Η Νατλάο συνοφρυώθηκε. «Στον Κοράκου Τόπο; Όχι στον Ίσναχ;»

«Θα προσπαθήσουμε να βρούμε και τον Ίσναχ. Ή ίσως αυτός να βρει εμάς. Στον Κοράκου Τόπο τριγυρίζει, εξάλλου.

»Πρέπει να καταλάβεις ότι τα γεγονότα μάς κυνηγούν, Νατλάο· οι Παντοκρατορικοί δεν περιμένουν. Διαλύουν τα πάντα. Σκοτώνουν Μελανούς. Ανθρώπους του είδους σου—»

«Και νομίζεις ότι δε με νοιάζει γι'αυτούς;» τη διέκοψε απότομα η τελευταία των Ερνεό'ωμ. «Θα βοηθήσω, όσο μπορώ. Κανείς, όμως, δεν έρχεται να μου μιλήσει εδώ! Κανείς δεν έρχεται να μου πει τίποτα! Και είναι όλοι τους Λευκοί...»

«Εκτός από εμένα,» τόνισε η Νίκη. «Άκουσέ με, λοιπόν. Μόλις αποφασιστεί να φύγουμε για τον Κοράκου Τόπο, θα έρθεις μαζί μου. Εντάξει; Θα πολεμήσουμε τους Παντοκρατορικούς, και, κατά πάσα πιθανότητα, θα συναντήσουμε και τον Ίσναχ.»

«Εντάξει,» είπε η Νατλάο.

«Επιπλέον,» πρόσθεσε η Νίκη, «ίσως να μας φανεί περισσότερο χρήσιμη απ'ό,τι νομίζεις.»

Η Νατλάο την κοίταξε ερωτηματικά, με το ένα μάτι στενεμένο.

«Δεν είσαι η μόνη ξεροκέφαλη Αρβήντλια που έχω γνωρίσει,» της είπε η Μαύρη Δράκαινα. «Στον Κοράκου Τόπο, θα βρούμε όλο Μελανούς, και οι δικοί μου επαναστάτες θα είναι όλοι τους Λευκοί. Εσύ ίσως να μπορείς να συνεννοηθείς καλύτερα με τους ανθρώπους που θα συναντήσουμε.» Σηκώθηκε από το μαξιλάρι, πατώντας στα μποτοφορεμένα πόδια της.

«Θα τα ξαναπούμε, σύντομα, Νατλάο,» υποσχέθηκε η Νίκη, και έφυγε από το δωμάτιο.

● 2 ●

Με την αυγή, ο Αλκίνοος Λιτόγγελος έστειλε στην Ελρείσβα το όχημα με το κανόνι που είχαν σαμποτάρει οι επαναστάτες το προηγούμενο βράδυ. Ο Κάραγγελ το είδε να απομακρύνεται, σηκώνοντας ένα σύννεφο άμμου γύρω απ'τους τροχούς του.

Ο Πρωτοσπαθάριος στεκόταν μπροστά απ'τη σκηνή του, ξυπόλυτος και χωρίς ακόμα να έχει φορέσει τη δερμάτινη πανοπλία του. Τη νύχτα μετά την επίθεση των επαναστατών, δεν είχε μπορέσει να πολυκοιμηθεί: κυρίως, επειδή αδυνατούσε να πιστέψει αυτό που είχε συμβεί. Οι Λευκοί! Στραμμένοι εναντίον μου. Γιατί; Ακόμα και το γεγονός ότι ήταν συνασπισμένοι με την Επανάσταση δεν το δικαιολογούσε τούτο. Πολεμάμε τους Μελανούς, μα όλους τους θεούς της ερήμου! Τους Μελανούς! Που διέλυσαν τη φυλή μου! Ολόκληρη τη φυλή μου! Σκότωσαν τους πάντες, οι μαύροι δαίμονες!

Δεν υπήρχε λογική εξήγηση γι'αυτό. Οι Λευκοί που τους είχαν επιτεθεί πρέπει να ήταν τρελοί!

Ο Κάραγγελ αντιλήφτηκε κάποιον να τον πλησιάζει. Στράφηκε και είδε την Πριγκίπισσα Θυάλκνα. Ούτε εκείνη φορούσε την αρματωσιά της από φολίδες λεοντόσαυρου, και, όπως κι ο Κάραγγελ, ήταν ξυπόλυτη επάνω στην άμμο, που δεν ήταν ακόμα τόσο καυτή ώστε να μη μπορείς να την αγγίξεις με γυμνό πόδι. Το κατάλευκο δέρμα της άστραφτε στο πρωινό φως, και τα καστανόξανθα μαλλιά της επίσης, καθώς χύνονταν, λυτά, από τους ώμους στην πλάτη της, στη μέση της, και παρακάτω, σαν μανδύας.

«Δεν κοιμήθηκες;...» είπε η Θυάλκνα.

«Όχι πολύ,» παραδέχτηκε ο Κάραγγελ. «Αναρωτιόμουν... διάφορα πράγματα.»

«Οι επαναστάτες είναι επαναστάτες. Μην προβληματίζεσαι γι'αυτούς. Ο πόλεμός τους είναι με τους Παντοκρατορικούς.»

«Οι συγκεκριμένοι επαναστάτες, όμως, ήταν Λευκοί.»

«Αυτό δεν αλλάζει τίποτα,» του είπε η Θυάλκνα. «Δεν έχουν κάτι ενάντια σ'εσένα ή στον Θρόνο της Ελρείσβα.»

«Παρακωλύουν την εκστρατεία μου.»

«Σου εξήγησα: οι Παντοκρατορικοί τούς ενδιαφέρουν. Δεν είσαι τόσο ανόητος ώστε να μη μπορείς να το καταλάβεις αυτό, Πρωτοσπαθάρει!» είπε η Πριγκίπισσα, και, στρεφόμενη, απομακρύνθηκε, βαδίζοντας προς τη σκηνή της.

Ο Κάραγγελ κούνησε το κεφάλι του, προβληματισμένα. Το γεγονός ότι ήταν Λευκοί έπρεπε, κανονικά, να σημαίνει περισσότερα γι' αυτούς από το γεγονός ότι ήταν επαναστάτες. Έτσι πίστευε.

Μπήκε στη σκηνή του, για να ετοιμαστεί και, όταν βγήκε, ήταν ντυμένος με την πανοπλία του και είχε το σπαθί του θηκαρωμένο στην πλάτη. Γύρω του, ο στρατός είχε αρχίσει να διαλύει τον καταυλισμό. Οι πολεμιστές της Ελρείσβα και της Παντοκράτειρας μάζευαν τις σκηνές και έμπαιναν στα οχήματα.

Ο Κάραγγελ πήγε στο όχημα που μοιραζόταν με την Πριγκίπισσα. Η Θυάλκνα βρισκόταν ήδη εκεί, καθισμένη πίσω από τον οδηγό, ντυμένη με την πανοπλία της από φολίδες λεοντόσαυρου. Ο Κάραγγελ δεν κάθισε· ακούμπησε τα χέρια του στην πλάτη ενός καθίσματος, παραμένοντας όρθιος και κοιτάζοντας έξω από το μπροστινό τζάμι του οχήματος.

Η εκστρατεία δεν άργησε να συνεχίσει την πορεία της, κατευθυνόμενη προς την επόμενη φυλή που είχε ως στόχο. Οι μεγάλοι τροχοί των οχημάτων της τράνταζαν τις άμμους.

Μετά από καμια ώρα περίπου, έφτασαν στον προορισμό τους: ακόμα ένα χωριό στο χείλος του Φαραγγιού του Πεπρωμένου, οικοδομημένο γύρω από μια όαση. Κανένας Μελανός δεν βγήκε για να τους αντιμετωπίσει, και ο Κάραγγελ αμέσως υποπτεύθηκε ότι οι κάτοικοι είχαν τραπεί σε φυγή, έχοντας μάθει για τον ερχομό τους.

Χρησιμοποιώντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό, είπε στον Αλκίνσοο να μην επιτεθεί με τα κανόνια του. «Θέλω, πρώτα, να ερευνήσω το μέρος.»

«Με προσοχή, όμως!» τόνισε ο Στρατηγός. «Ίσως οι Μελανοί να μας έχουν στήσει πάλι ενέδρα!»

Τα μάτια του Κάραγγελ ερεύνησαν το τοπίο, κοιτάζοντας έξω απ' το μπροστινό τζάμι του οχήματός του. «Δεν το νομίζω,» είπε. «Αλλά θα

έχω υπόψη μου την προειδοποίησή σου, Στρατηγέ.» Και έκλεισε τον πομπό.

Ο Πρωτοσπαθάριος βγήκε απ'το όχημα και, μαζί με αρκετούς ιππείς του, κάλπασαν προς το χωριό. Φτάνοντας, τριγύρισαν ανάμεσα στα λίθινα σπίτια, χωρίς να συναντήσουν ψυχή. Ορισμένοι μπήκαν και στο εσωτερικό των σπιτιών, για να ερευνήσουν, μα ούτε αυτοί βρήκαν κανέναν.

Ένας καβαλάρης είπε στον Κάραγγελ: «Πρέπει να έχουν πάρει μαζί τους ό,τι πολύτιμο είχαν, Υψηλότατε. Δε φαίνεται να έχουν αφήσει τίποτα για εμάς.»

«Δεν έχει σημασία,» αποκρίθηκε ο Κάραγγελ. «Δεν ήρθαμε εδώ για να πλιατσικολογήσουμε. Δεν είμαστε ληστές. Ο σκοπός μας είναι ιερός.» Και, μ'ετούτα τα λόγια, τράβηξε τα ηνία του αλόγου του και το έστρεψε προς τα οχήματα της εκστρατείας, καλπάζοντας.

«Στρατηγέ,» είπε στον Αλκίνοο, όταν είχε ανοίξει πάλι τον τηλεπικοινωνιακό πομπό, «μπορείς να κανείς τη δουλειά σου.»

Και τα ενεργειακά κανόνια έβαλαν, εξαπολύοντας το καταστροφικό φως τους και ανατινάζοντας τα σπίτια του χωριού, κάνοντάς τα κομμάτια πέτρας και σωρούς σκόνης. Μολύνοντας τα νερά της όασης, μαυρίζοντάς τα.

Αυτό, σκέφτηκε ο Κάραγγελ, δε θάπρεπε να συμβαίνει. Η όαση ήταν της Κρωμβέλης. Ήταν ιερή, όπως και όλες οι οάσεις. Πώς, όμως, μπορούσαν να καταστρέψουν το χωριό χωρίς να μολύνουν το νερό; Μια άσχημη αναγκαιότητα... Είμαι βέβαιος πως οι θεοί θα καταλάβουν. Οι Μελανοί διέπραξαν έγκλημα κατά των Τουρβάλκλι, και πρέπει να δεχτούν τις συνέπειες.

Η εκστρατεία συνεχίστηκε προς τα ανατολικά, αφήνοντας το χείλος του Φαραγγιού του Πεπρωμένου και μπαίνοντας σε αμώδεις περιοχές, όπου, μετά από καμια ώρα, συνάντησε άλλο ένα χωριό. Κι αυτό δεν ήταν εγκαταλειμμένο. Οι Μελανοί πολεμιστές του είχαν βγει, για ν'αντιμετωπίσουν τους εχθρούς. Δεν ήξεραν, άραγε, ότι ήταν όλοι τους καταδικασμένοι; Δεν είχαν ακούσει για την εκστρατεία; Ή είχαν προτιμήσει να πεθάνουν παρά ν'αφήσουν τα μέρη τους;

Δεν είχε σημασία. Δεν ήταν παρά ακόμα μια φυλή ανάμεσα σε τόσες.

Τα κανόνια έβαλαν, καίγοντας με ακατέργαστη ενέργεια ανθρώπους και ζώα, και διαλύοντας οικοδομήματα. Αφήνοντας στάχτες και πέτρες μονάχα. Και μερικούς επιζώντες, που έτρεξαν να σωθούν, ορισμένοι απ'αυτούς έφιπποι.

Ο Κάραγγελ και οι ιππείς του βγήκαν, για να τους καταδιώξουν· και οι Μελανοί δεν πρόβαλαν καμια σπουδαία αντίσταση. Δεν μπορούσαν να προβάλουν· ήταν πολύ πανικόβλητοι και αποδιοργανωμένοι. Ο Πρωτοσπαθάριος της Ελρείσβα τούς σκότωσε όλους, εκτός από έναν, για να μεταφέρει το μήνυμά του σε όσους περισσότερους κατοίκους του Κοράκου Τόπου μπορούσε: ότι το κακό ετούτο είχε πέσει στα κεφάλια των Μελανών επειδή είχαν καταστρέψει την φυλή των Τουρβάλκλι, και εκείνος, ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ, του Θρόνου της Ελρείσβα, ήταν που απέδιδε δικαιοσύνη.

Οι καβαλάρηδες επέστρεψαν στα οχήματα, και η εκστρατεία συνέχισε, φτάνοντας, μετά από άλλη μια ώρα, στο ανατολικότερο άκρο του Φαραγγιού του Πεπρωμένου, όπου βρήκε μια φυλή Φαραγγοφυλάκων να τους περιμένει για να υπερασπιστεί το έδαφός της. Ετούτοι οι Μελανοί, όμως, δεν είχαν βγει μπροστά από το χωριό τους, έτοιμοι να πεθάνουν· είχαν χωθεί μέσα στις άμμους, νοτιοανατολικά του χωριού, και, όταν τα οχήματα σταμάτησαν, αυτοί ξεπρόβαλαν και, βρυχούμενοι πολεμικές κραυγές, επιτέθηκαν με τα όπλα τους ν'αστράφτουν στο δυνατό φως της ημέρας.

Ο Κάραγγελ δε μπορούσε να αισθανθεί δυσαρεστημένος από τούτο το απρόσμενο γεγονός. Ακόμα μια σύγκρουση με τους Μελανούς ήταν ευπρόσδεκτη! Μια σύγκρουση πρόσωπο με πρόσωπο –όπως έπρεπε!

Τα άλογα δεν είχαν χρόνο να τα βγάλουν από τα οχήματα, καθώς ο εχθρός ερχόταν καταπάνω τους, έτσι οι πολεμιστές της Ελρείσβα και της Παντοκράτειρας πετάχτηκαν έξω πεζοί, τραβώντας τα όπλα τους και συναντώντας τους Μελανούς.

Η άμμος γέμισε αίμα και κουφάρια. Ο αέρας γέμισε πολεμικές κραυγές, κλαγγή, και ουρλιαχτά οδύνης.

Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ μαχόταν φωνάζοντας Τουρβάλκλι! Τουρβάλκλι! ΤΟΥΡΒΑΛΚΛΙ! για να μην ξεχνούν οι Μελανοί το λόγο της εκδίκησης του. Για να μην ξεχάσουν το έγκλημα που είχαν διαπράξει.

Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα μαχόταν σιωπηλά, αλλά το ίδιο θανατηφόρα, μοιάζοντας να χορεύει έναν επικίνδυνο χορό ανάμεσα στους αντιπάλους της.

Ο Στρατηγός Αλκίνοος βρισκόταν στο εσωτερικό του οχήματός του και παρατηρούσε τη μάχη. Δεν βγήκε παρά μόνο όταν αυτή είχε τελειώσει, και βάδισε αποφεύγοντας να πατήσει στα κουφάρια. Το γαλανόδερμο πρόσωπό του έμοιαζε ζαρωμένο· αναμφίβολα, δεν ήταν ευχαριστημένος από τούτη τη σύγκρουση, όπως ήταν ο Πρωτοσπαθάριος.

«Κι άλλες απώλειες!» μούγκρισε. «Κι άλλες απώλειες!...»

Ο Κάραγγελ σκούπισε το σπαθί του επάνω στον μανδύα ενός νεκρού Μελανού. Ο Πρωτοσπαθάριος ήταν τραυματισμένος στ'αριστερά πλευρά· η πανοπλία του, όμως, είχε κόψει την περισσότερη ορμή του χτυπήματος και η πληγή δεν ήταν άσχημη.

«Τι εννοείς, Στρατηγέ;» φώναξε. «Ήρθαμε να κάνουμε πόλεμο!»

Ο Αλκίνοος στράφηκε απ'την άλλη, βαδίζοντας προς έναν αξιωματικό του. Προφανώς, είχε διαφορετική ιδέα για τον πόλεμο.

Ο Κάραγγελ έφτυσε πίσω του. Το σάλιο του περιείχε αίμα, καθώς τα χείλη του ήταν κομμένα από μια γροθιά που είχε δεχτεί.

«Έχεις γίνει απρόσεχτος,» του είπε η Θυάλκνα, πλησιάζοντάς τον. «Τραυματίστηκες.»

«Δεν είναι τίποτα, Πριγκίπισσα. Όπως βλέπεις, μπορώ και στέκομαι. Οι θεοί είναι μαζί μου.»

Το βλέμμα της Θυάλκνα ήταν θυμωμένο, σαν να είχε κάνει προσωπική της υπόθεση το να μείνει ο Πρωτοσπαθάριος ζωντανός. «Πάμε σ'έναν θεραπευτή,» του είπε.

Τα κανόνια του Αλκίνοου κατέστρεψαν ολοσχερώς το χωριό στο χείλος του Φαραγγιού του Πεπρωμένου, και η εκστρατεία στρατοπέδευσε κάμποσα χιλιόμετρα ανατολικά του. Σκηνές στήθηκαν, και οι πολεμιστές έκαψαν τους νεκρούς τους και, έπειτα, κάθισαν να ξεκουραστούν. Ο Στρατηγός είπε ότι θα προχωρούσαν πάλι το απόγευμα. Ένα χωριό ακόμα θα κατέστρεφαν και εκεί θα τελείωνε η σημερινή ημέρα. Οι Παντοκρατορικοί στρατιώτες δε φάνηκαν και πολύ ευχαριστημένοι· μάλλον, ήθελαν η σημερινή ημέρα να τελειώσει τώρα.

Ο Κάραγγελ, ξαπλωμένος μέσα στη σκηνή του, άφησε τον θεραπευτή να περιποιηθεί το τραύμα στα πλευρά του.

«Δεν είναι τίποτα σοβαρό, Υψηλότητε,» είπε ο άντρας. «Δε νομίζω ότι θα σας παρακωλύει παρά ελάχιστα. Θα επιθυμούσατε κάτι άλλο από εμένα;»

Ο Κάραγγελ τού αποκρίθηκε ότι μπορούσε να πηγαίνει, και ο θεραπευτής έφυγε.

Η Θυάλκνα καθόταν παραδίπλα, επάνω σ'ένα μαξιλάρι, έχοντας βγάλει την πανοπλία της από φολίδες λεοντόσαυρου.

«Βλέπεις;» της είπε ο Κάραγγελ. «Δεν ήταν τίποτα.»

«Θα πρέπει, όμως, να είσαι προσεχτικότερος. Ετούτη δεν ήταν παρά μια μικρή σύγκρουση. Νομίζω ότι η οργή σου σε κάνει απρόσεχτο, κι αυτό είναι σοβαρό μειονέκτημα για έναν πολεμιστή.» Η όψη της ήταν απόλυτα σοβαρή, καθώς μιλούσε.

«Ίσως να έχεις δίκιο,» παραδέχτηκε ο Κάραγγελ. «Ίσως, όντως, η οργή μου να με έχει κάνει λιγότερο προσεχτικό απ'ό,τι ήμουν. Μπορείς, όμως, να με κατηγορήσεις γι'αυτό;»

«Δεν είπα ότι σε κατηγορώ.»

«Τι είναι, τότε;»

«Δε θα ήθελα να πεθάνεις άσκοπα. Θα ήταν μεγάλη απώλεια για τον Θρόνο της Ελρείσβα, Πρωτοσπαθάριε.»

Ο Κάραγγελ την παρατήρησε. Κι όμως, δε νομίζω ότι λες αλήθεια, Πριγκίπισσα. Ή, τουλάχιστον, όχι όλη την αλήθεια. Το ζήτημα μοιάζει να είναι, για σένα, λίγο πιο... προσωπικό.

Δεν καταλαβαίνω...

Ο Κάραγγελ ήταν παντρεμένος με την Ταράλβι, την ανιψιά του Βασιλιά Ίρσολμπελ, κι αυτό απέκλειε το γεγονός ότι μπορεί η Θυάλκνα να ενδιαφερόταν για εκείνον ως πιθανό σύζυγο. Επιπλέον, η γενικότερη συμπεριφορά της δεν υποδήλωνε κάτι τέτοιο· δεν του έκανε ερωτήσεις σχετικά με τις δεξιότητές του, και δεν έδειχνε κάποιο ιδιαίτερο ενδιαφέρον για εκείνον, όπως απαιτούσε το έθιμο.

Εξάλλου, αν η Πριγκίπισσα το έκανε αυτό, θα ήταν άπρεπο, όχι μόνο για τη θέση της, αλλά και ενώπιον των θεών και της κοινωνίας.

Κι όμως, ο Κάραγγελ διαισθανόταν ότι υπήρχε κάτι το προσωπικό, όταν του έλεγε πως όφειλε να είναι προσεχτικότερος.

«Γιατί με κοιτάζεις έτσι;» ρώτησε η Θυάλκνα.

«Με συγχωρείς, Πριγκίπισσα,» είπε ο Κάραγγελ, παίρνοντας τα μάτια του από πάνω της.

Η Θυάλκνα σηκώθηκε από το μαξιλάρι της, πήγε στην είσοδο της σκηνής, και πρόσταξε να τους φέρουν φαγητό.

«Θα γευματίσεις μαζί μου;» τη ρώτησε ο Κάραγγελ.

«Ναι.»

Το απόγευμα διέλυσαν το στρατόπεδό τους και κινήθηκαν προς τα νότια, περνώντας δίπλα από την ανατολικότερη άκρη του Φαραγγιού του Πεπρωμένου και προχωρώντας μέσα στις ερήμους, για να φτάσουν, πριν από τη δύση των ήλιων, σ'ένα χωριό που βρισκόταν κοντά σε μια όαση. Δυστυχώς, οι περισσότερες φυλές της ερήμου συγκεντρώνονταν γύρω από οάσεις, έτσι ήταν αναπόφευκτο ότι οι Παντοκρατορικοί θα μόλυναν τα νερά με τις επιθέσεις των κανονιών τους.

Δεν είναι σωστός πόλεμος αυτός, σκεφτόταν ο Κάραγγελ, καθώς τα οχήματα σταματούσαν μπροστά απ'το χωριό και έβλεπε τους Μελανούς να βγαίνουν με όπλα στα χέρια. Είναι, όμως, ο μόνος τρόπος για να αποδώσω δικαιοσύνη.

Τα κανόνια έβαλαν, προσφέροντας απλόχερα την καταστροφή τους.

Ο Κάραγγελ αρνήθηκε, αυτή τη φορά, να καλπάσει ο ίδιος εναντίον των λιγοστών επιζώντων. Πρόσταξε, όμως, τους ιππείς του να το κάνουν και να του φέρουν έναν –μόνο έναν– Μελανό ζωντανό, ως συνήθως.

«Φαίνεται,» του είπε η Θυάλκνα, καθώς οι δυο τους στέκονταν έξω απ'το όχημα, «ότι πήρες την προειδοποίησή μου πιο σοβαρά απ'ό,τι έπρεπε...»

«Όχι, Πριγκίπισσα,» αποκρίθηκε ο Κάραγγελ, «δεν είναι η προειδοποίησή σου που με κρατά εδώ.»

«Τι είναι, τότε;»

«Η έλλειψη αντιπάλου...» είπε ο Κάραγγελ, στραβώνοντας τα χείλη. «Δεν είναι πόλεμος αυτός.» Ύψωσε το χέρι του, δείχνοντας τους καβαλάρηδες του, που κατέκοπταν τους λιγοστούς επιζώντες. «Αυτή

είναι σφαγή. Και δε λέω πως οι Μελανοί αξίζουν κάτι καλύτερο: εμείς, όμως, το αξίζουμε. Φαινόμαστε δειλοί, παίρνοντας έτσι την εκδίκησή μας. Κι αυτό είναι... ανάρμοστο. Δε θα έπρεπε να συμβαίνει!»

Η Θυάλκνα έμεινε σιωπηλή για λίγο. Έπειτα, είπε: «Είναι πολύ τρομαγμένοι για να μας θεωρήσουν δειλούς, ή οτιδήποτε άλλο. Είμαστε απλά ο θάνατός τους...»

Ο Κάραγγελ μπορούσε να καταλάβει, όμως, πως κατά βάθος η Πριγκίπισσα συμφωνούσε μαζί του. Ήταν πολεμίστρια, εξάλλου· ήξερε τι σήμαινε δίκαιος πόλεμος. Και, σίγουρα, δίκαιος πόλεμος δεν ήταν αυτές οι... μέθοδοι των ξένων.

Οι καβαλάρηδες επέστρεψαν με τα όπλα τους αιματοβαμμένα. Κανένας τους δεν είχε πεθάνει· μονάχα ένας, μπορούσε να δει ο Κάραγγελ, είχε τραυματιστεί, αλλά όχι σοβαρά.

«Πολέμησαν μέχρι τέλους, Υψηλότητα,» ανέφερε ένας ιππέας, τραβώντας τα ηνία του αλόγου του μπροστά στον Πρωτοσπαθάριο. «Δεν καταφέραμε να αιχμαλωτίσουμε κανέναν. Δύο πήραν οι ίδιοι τη ζωή τους, καρφώνοντας μαχαίρια στο λαιμό τους.»

Ο Κάραγγελ ένευσε μόνο. «Κάνετε ό,τι μπορούσατε,» είπε, κουρασμένα. «Αναπαυθείτε.»

Την ίδια στιγμή, άκουγε τον Αλκίνοο να δίνει διαταγή να στρατοπεδεύσουν για το βράδυ.

Ένα σύμβολο, φωτεινό μέσα στο απόλυτο σκοτάδι.

Τρεις περιστρεφόμενες σπείρες, με ουρές να ξεπροβάλλουν γύρω τους σαν μαλλιά που ανέμιζαν σ'ένα ανάλαφρο αεράκι.

Ο Κάραγγελ ακολουθούσε το σύμβολο όπως οι υπνοβάτες. Εξάλλου, δεν υπήρχε τίποτ'άλλο για ν'ακολουθήσει σ'ετούτο το έρεβος. Τι είχε απογίνει ο κόσμος; Πού ήταν οι έρημοι της Αρβήντλια;

–Και ξαφνικά, τα πόδια του πάτησαν σε ζεστή άμμο. Την αισθανόταν να καίει τις πατούσες του με μένος, σα να προσπαθούσε να τον ψήσει ζωντανό.

Κοίταξε το σώμα του, και είδε ότι ήταν γυμνός. Ένωθε νεογέννητος. Νεογέννητος. Σαν πρώτη φορά να είχε περπατήσει σε τούτο τον κόσμο.

Πού είχε πάει το σύμβολο; Είχε εξαφανιστεί; Ο οδηγός του τον είχε εγκαταλείψει;

Το βλέμμα του σταμάτησε σε μια τρύπα στο έδαφος. Μια τρύπα που είχε μείνει ύστερα από... Ύστερα από τι;... Κάτι είχε ξεριζωθεί από εκεί, για να μείνει αυτή η τρύπα. Ο Κάραγγελ το ήξερε: κάτι είχε ξεριζωθεί.

Πλησίασε, καθώς, από τα υπόγεια βάθη, νόμιζε πως άκουγε μια αναπνοή. Στάθηκε στο χείλος του ανοίγματος και είδε σκαλοπάτια να κατεβαίνουν. Έβαλε τα πόδια του επάνω τους, ανακαλύπτοντας ότι ήταν δροσερά, όχι καυτά όπως η άμμος της ερήμ-

Μέσα σ'έναν υδάτινο κόσμο, κολυμπούσε πανικόβλητος. Παντού γύρω του υπήρχε νερό, κι εκείνος έπρεπε να βγει! Να βγει! Να αναπνεύσει!

Χωρίς να ξέρει πώς, έφτασε κοντά σ'ένα τοίχωμα. Το τοίχωμα κάποιας σπηλιάς, που επάνω του υπήρχαν ρίζες. Παχιές, σκληρές ρίζες. Ο Κάραγγελ γαντζώθηκε σ'αυτές, σκαρφαλώνοντας. Ελπίζοντας ότι ανέβαινε, ότι πήγαινε προς τα εκεί όπου ήταν ο αέρας, όχι προς τα απύθμενα βάθη ετούτης της ατελείωτης λίμνης.

Το κεφάλι του βγήκε απ'το νερό, και ο Κάραγγελ ανέπνευσε, πεινασμένα, γεμίζοντας τα πνευμόνια του με μια λαιμαργία που δεν είχε νιώσει ποτέ του. Οι σκληρές ρίζες μπήγονταν στο γυμνό δέρμα του, αλλά ο πόνος ήταν αμελητέος μπροστά στην έκσταση της ελεύθερης αναπνοής.

Ύστερα από λίγο, όμως, αντιλήφτηκε ότι δεν ήταν ο μόνος που ανέπνεε εδώ μέσα. Καθώς η δική του ανάσα καταλάγιαζε, άκουσε μια άλλη αναπνοή, πολύ δυνατότερη, η οποία ακουγόταν σαν ηχώ, σαν να πλημμύριζε ένα ολόκληρο σπήλαιο. Και, συγχρόνως, το κροτάλισμα των αλυσίδων...

Ο Κάραγγελ πήρε το βλέμμα του από τις πέτρες και κοίταξε ολόγυρα.

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ, είπε μια φωνή από τα βάθη του σπηλαίου, ΗΡΘΕΣ...

Η σπηλιά διαλύθηκε.

Οι ρίζες διαλύθηκαν κάτω από τα χέρια και τα πόδια του Κάραγγελ...

... κι εκείνος ξύπνησε. Μέσα στη σκηνή του.

Σηκώθηκε απ' το στρώμα του, άνοιξε ένα φλασκί, και ήπие νερό.

Αυτά τα όνειρα, πάλι... Από τότε που είχε αγγίξει το Ιερό Δέντρο των Τουρβάκκλι, έρχονταν αυτά τα όνειρα... Γιατί; Τι σήμαιναν; Τι γινόταν;

Ο Κάραγγελ έριξε τον μανδύα του στους ώμους, τον μανδύα του Πρωτοσπαθάριου της Ελρείσβα, και βγήκε απ' τη σκηνή. Έξω, το κρύο ήταν έντονο, όπως είναι συνήθως στην έρημο μέσα στη νύχτα.

Και ο Κάραγγελ διαπίστωσε πως δεν ήταν ο μόνος που ξαγρυπνούσε εκτός από τους σκοπούς. Μια σκιερή φιγούρα βάδιζε εκεί κοντά, με τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της, σα να σκεφτόταν. Τα καστανόξανθά της μαλλιά γυάλιζαν στο πράσινο φως των φεγγαριών.

«Πριγκίπισσα!» είπε ο Κάραγγελ με αρκετά δυνατή φωνή ώστε εκείνη να τον ακούσει, αλλά όχι τόσο δυνατή ώστε να μπορεί να θεωρηθεί ότι φώναζε.

Η Θυάλκνα στράφηκε –τότε πρέπει να είχε αντιληφτεί την παρουσία του– και τον πλησίασε. «Δεν είμαι μόνη, λοιπόν...» παρατήρησε, υπομειδώντας.

«Σ' έχει ανησυχήσει κάτι;» τη ρώτησε ο Κάραγγελ.

«Όχι· τίποτα το ιδιαίτερο. Εσένα;»

«Ναι...» παραδέχτηκε ο Πρωτοσπαθάριος, παίρνοντας το βλέμμα του από το πρόσωπό της και στρέφοντάς το προς τον ουρανό, προς τα δύο πράσινα φεγγάρια, σαν εκεί να μπορούσε να βρει απαντήσεις.

«Τι είναι;» ρώτησε η Πριγκίπισσα.

Ο Κάραγγελ δεν κατέβασε το βλέμμα του. Να της πω; Θα καταλάβει; Θα έχει κάποια λύση να μου δώσει; Λύση; Δε νόμιζε πως η Θυάλκνα θα μπορούσε να του δώσει λύση. Μονάχα ένας σαμάνος των Τουρβάκκλι ίσως μπορούσε, μα δεν υπήρχε κανένας απ' αυτούς πλέον.

Ωστόσο, θα αισθανόταν καλά αν το έβγαζε από μέσα του. Αν το μοιραζόταν με κάποιον. Ή, τουλάχιστον, έτσι νόμιζε. Ήλπιζε να είχε δικιο...

Κατέβασε το βλέμμα του από τα φεγγάρια και κοίταξε την Πριγκίπισσα. «Όνειρα...» είπε.

Η Θυάλκνα συνοφρυώθηκε. «Όνειρα;»

«Ναι· τα βλέπω από τότε που άγγιξα το Ιερό Δέντρο των Τουρβάλ-κλι.»

«Τι όνειρα ακριβώς;»

Ο Κάραγγελ μόρφασε. «...Δεν είναι εύκολο να.... Όταν άγγιξα τον κορμό του Δέντρου, είδα ένα όραμα. Δεν κοιμόμουν, τότε· ήμουν ξύπνιος, κι αυτό το όραμα πέρασε... πέρασε από μπροστά μου. Ήταν σα να βρισκόμουν, συγχρόνως, σε δύο μέρη.» Συνοφρυώθηκε, προσπαθώντας να θυμηθεί πώς ακριβώς ήταν. «Είδα καταρράκτες νερού να πέφτουν σε βαθιές σπηλιές. Ρίζες να σκαρφαλώνουν επάνω σε πέτρες. Άκουσα μια βαριά αναπνοή, και το κροτάλισμα αλυσίδων. Ένα απέραντο σπήλαιο ήταν παντού γύρω. Και μια λίμνη, όπου χύνονταν οι καταρράκτες... Τόσο πολύ νερό δεν υπάρχει πουθενά στην Αρβήντλια, Θυάλκνα. Πουθενά... Μια φωνή μου μίλησε σε μια γλώσσα που δεν καταλάβαινα, και είδα ένα σύμβολο. Τρεις σπείρες, και γύρω τους ουρές, σαν ξέφτια παλιού μανδύα.»

«Αυτό ήταν το όραμα;»

«Ναι.»

«Και τα όνειρα;»

«Τα όνειρα είναι παρόμοια, αλλά όχι ίδια. Βλέπω ότι κατεβαίνω σε υπόγεια βάθη, και υπάρχει πολύ νερό παντού. Ορισμένες φορές πνίγομαι μέσα σ'αυτό, προσπαθώντας να βγω στην επιφάνεια. Ρίζες σκαρφαλώνουν στα πέτρινα τοιχώματα, πάντοτε. Και γύρω υπάρχει αυτή η σπηλιά... Και βλέπω το σύμβολο. Ναι, πολύ συχνά βλέπω το σύμβολο. Συνήθως, σαν φως μέσα στο σκοτάδι. Μια άλλη φορά, το είδα χαραγμένο πάνω σε πέτρες.

»Απόψε, ενώ είχα βγει απ'το νερό και μπορούσα ν'αναπνεύσω, ενώ ήμουν πιασμένος σε παχιές ρίζες, κι ενώ είχα καταλάβει ότι γύρω υπήρχε ένα απέραντο σπήλαιο, άκουσα μια φωνή. Και μπορούσα να την καταλάβω. Επιτέλους, ήρθες... μου είπε. Και ξύπνησα...»

Ναι, αισθανόταν καλύτερα τώρα που είχε μιλήσει στην Πριγκίπισσα. Σαν να είχε ακουμπήσει, για λίγο, ένα βαρύ φορτίο στον ώμο κάποιου άλλου.

Η Θυάλκνα έμεινε σιωπηλή, μοιάζοντας προβληματισμένη.

«Τι νομίζεις για όλ'αυτά;» τη ρώτησε ο Κάραγγελ. «Τι σχέση μπορεί να έχει το Ιερό Δέντρο μ'αυτό το σύμβολο και με τον υπόγειο κόσμο που ονειρεύομαι;»

«Κανονικά, εσύ θα έπρεπε να ξέρεις. Το Ιερό Δέντρο είναι των Τουρβάλκλι.»

«Οι σαμάνοι μας θα ήξεραν...» είπε ο Κάραγγελ.

«Ίσως θα έπρεπε να ρωτήσεις κάποιον άλλο σαμάνο, τότε.»

Ο Κάραγγελ κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω ότι θα είχε νόημα. Ήταν το Δέντρο που μου μίλησε, Πριγκίπισσα. Το Δέντρο.»

Η Θυάλκνα ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω...» είπε. «Και δεν μπορώ να βγάλω και κάποιο ξεκάθαρο μήνυμα απ'τα όνειρά σου, έτσι όπως μου τα περιγράφεις. Καλύτερα να το ξεχάσεις και να μη δώσεις άλλη σημασία, Κάραγγελ,» πρότεινε, και απομακρύνθηκε, βαδίζοντας νωχελικά ανάμεσα στις σκιές του καταυλισμού.

Την επομένη, κατευθύνθηκαν βορειοδυτικά και επιτέθηκαν σ'ένα χωριό στο χείλος του Φαραγγιού του Πεπρωμένου. Οι κάτοικοι δεν είχαν φύγει, και τα κανόνια των Παντοκρατορικών τούς έκαναν στάχτη, μαζί με τα σπίτια, τα ζώα, και τα παιδιά τους. Τους επιζώντες τούς καταδίωξαν οι Ελρείσβιοι καβαλάρηδες, και μία γυναίκα την άφησαν ζωντανή, για να μεταφέρει το μήνυμα του Κάραγγελ σ'όλο τον Κοράκου Τόπο.

Καθώς ετοιμάζονταν να φύγουν από το ρημαγμένο τοπίο, κάτι έκρυψε τον ουρανό από πάνω τους, ρίχνοντας μια μαύρη σκιά. Υψώνοντας το βλέμμα, είδαν ένα μαχητικό αεροπλάνο, που το μεταλλικό του περίβλημα άστραφτε στο φως του Φωτεινού Ήλιου. Το αεροπλάνο έχασε ύψος, διαγράφοντας σπείρες στον ουρανό–

(Σπείρες, δε μπόρεσε παρά να σκεφτεί ο Κάραγγελ, όπως το σύμβολο στα όνειρά μου...)

–και άφησε ένα σιδερένιο, κυλινδρικό αντικείμενο να πέσει, από το οποίο πετάχτηκε κάτι σαν φτερά, που ο Κάραγγελ δε γνώριζε πώς ονομαζόταν, αλλά οι Παντοκρατορικοί ήξεραν ότι λεγόταν αλεξίπτωτο.

Το αεροπλάνο πήρε πάλι ύψος και έφυγε, πετώντας προς τα βορειοανατολικά.

Η Θυάλκνα πλησίασε πρώτη τον μεταλλικό κύλινδρο και, παραμερίζοντας το αλεξίπτωτο που τον σκέπαζε, τον σήκωσε στα χέρια της.

«Πριγκίπισσα,» της είπε ο Αλκίνοος, ζυγώνοντας την, «αυτό νομίζω ότι είναι για μένα.»

Ο Κάραγγελ τούς παρατηρούσε, διατηρώντας την απόστασή του.

Η Θυάλκνα έδωσε τον κύλινδρο στον Στρατηγό, κι εκείνος τον άνοιξε, βγάζοντας από μέσα ένα κομμάτι χαρτί. Ένα μήνυμα, το οποίο άρχισε να διαβάζει. Όταν το τελείωσε, έκανε νόημα στον Κάραγγελ να έρθει κοντά.

Εκείνος ήρθε. «Τι συμβαίνει, Στρατηγέ;» ρώτησε.

«Ο Επόπτης Ευρύμαχος λέει πως έχει έτοιμο το κανόνι που σαμπόταραν οι επαναστάτες, και προστάζει να μείνουμε στη θέση μας μέχρι να έρθει.»

«Σε πόσες ώρες θα είναι εδώ;» ρώτησε η Θυάλκνα.

«Υποθέτω, μέχρι το απόγευμα θα το έχουμε.

»Εκτός αυτών, ο Επόπτης λέει πως, μαζί με το κανόνι, θα μας στείλει και κάποιες ενεργειακές φιάλες –τις οποίες οφείλω να ομολογήσω ότι θα χρειαστούμε. Και, τέλος, μας δίνει την εξής οδηγία για περαιτέρω ανεφοδιασμό: Κάθε μέρα –ίσως και δύο φορές την ημέρα– ένα αεροπλάνο θα περνά από πάνω μας και θα κάνει κύκλους. Σε περίπτωση που έχουμε ανάγκη από ενέργεια, θα υψώνουμε μια κόκκινη σημαία. Το αεροπλάνο θα φεύγει κι εμείς θα περιμένουμε στη θέση που βρισκόμαστε, μέχρι να σταλούν οι φιάλες. Νομίζω ότι είναι καλή ιδέα από μέρους του Επόπτη, ειδικά τώρα που απομακρυνόμαστε πολύ από την Ελρείσβα.»

Η Θυάλκνα ένευσε. «Πράγματι,» συμφώνησε. Και ρώτησε: «Θα κατασκηνώσουμε, λοιπόν;»

«Ναι,» είπε ο Αλκίνοος.

«Ο επόμενός μας στόχος πρέπει να είναι αυτός.» Ο Κάραγγελ έδειξε μια κουκίδα επάνω στον χάρτη, η οποία βρισκόταν νοτιοδυτικά από

την παρούσα θέση τους, καμια πενήντα χιλιόμετρα απόσταση από το φαράγγι, σε κάτι πετρώδη υψώματα.

Ο Πρωτοσπαθάριος του Θρόνου της Ελρείσβα, η Πριγκίπισσα Θυάλκνα, και ο Στρατηγός Αλκίνοος Λιτόγελος στέκονταν γύρω από ένα ξύλινο τραπέζι, μπροστά από τη σκηνή του τελευταίου. Το γεγονός ότι το τραπέζι ήταν ξύλινο φαινόταν τρομερή σπατάλη στον Πρωτοσπαθάριο και την Πριγκίπισσα, αλλά τι μπορούσε να πει κανείς στους Παντοκρατορικούς;

«Γιατί;» ρώτησε ο Αλκίνοος, σκουπίζοντας το γαλανόδερμο πρόσωπό του μ'ένα μαντήλι, για να μαζέψει τον ιδρώτα που γεννούσε η μεσημεριανή ζέστη.

«Διότι,» είπε ο Κάραγγελ, «εδώ δεν είναι απλά άλλο ένα χωριό, αλλά ένα φρούριο.»

«Φρούριο;»

Ο Κάραγγελ ένευσε. «Ναι, και πολύ παλιό. Ονομάζεται 'Φωλιά του Αετού', επειδή βρίσκεται σε θέση απ'την οποία μπορεί κανείς να κοιτά τα πάντα γύρω, χωρίς ο εχθρός να έχει τη δυνατότητα να βρει κάλυψη.»

«Έχεις ξαναπάει εκεί, Πρωτοσπαθάριε;»

«Όχι. Έχω, όμως, ακούσει γι'αυτό, και έχω διαβάσει γι'αυτό. Έχουν γίνει πολλές μάχες γύρω από τη Φωλιά του Αετού. Οι περισσότερες ανάμεσα σε φυλές Μελανών.»

«Χμμ...» Ο Αλκίνοος άναψε τσιγάρο. «Από τι είναι κατασκευασμένο; Από πέτρα;»

«Από τι άλλο να ήταν, Στρατηγέ;»

«Η πέτρα δεν μπορεί να αποτελέσει πρόβλημα για τα κανόνια μας. Η Φωλιά του Αετού θα καταστραφεί εύκολα... αν και, βέβαια, θα χρειαστεί να καταναλώσουμε αρκετή ενέργεια. Η δουλειά μας δε θα τελειώσει τόσο γρήγορα όπως με τα χωριά.»

«Το φαντάζομαι,» είπε, ξερά, ο Κάραγγελ. «Νομίζω, όμως, ότι θα χρειαστούμε κάτι παραπάνω από ενεργειακά κανόνια...»

«Τι θες να πεις;»

«Υπάρχουν σήραγγες κάτω από τη Φωλιά, ή έτσι έχω ακούσει.»

«Και προτείνεις να στείλω τους στρατιώτες μου μέσα σ'αυτές τις σήραγγες;»

«Εκεί θα πάνε να κρυφτούν οι Μελανοί, όταν δουν τα τείχη τους να πέφτουν.»

«Δεν είμαστε προετοιμασμένοι για κάτι τέτοιο, Πρωτοσπαθάριε,» είπε ο Αλκίνοος, φυσώντας καπνό, νευρικά, από την άκρη του στόματός του.

Η όψη του Κάραγγελ αγρίεψε. «Συμφωνήσατε να κάνετε την εκστρατεία, δε συμφωνήσατε;»

«Ναι, αλλά όχι να πάμε μέσα σε σήραγγες! Αυτό που λες είναι πολύ επικίνδυνο, Πρωτοσπαθάριε! Οι Μελανοί, σίγουρα, θα γνωρίζουν τις σήραγγές τους καλύτερα από εμάς. Θα μας αποδεκατίσουν! Αν είναι να μπορούμε σ'ένα τέτοιο μέρος –πράγμα που δεν προτείνω–, θα πρέπει να προετοιμαστούμε κατάλληλα. Θα πρέπει, ίσως, να έχουμε και περισσότερους πολεμιστές. Κι ο Επόπτης δε μας έχει ακόμα στείλει ενισχύσεις, παρότι γνωρίζω πως έχει ζητήσει στρατό από άλλες διαστάσεις.»

«Τι προτείνεις, λοιπόν, να γίνει, Στρατηγέ; Να ρίξουμε το φρούριο και να φύγουμε, αφήνοντας τους Μελανούς να γλιτώσουν μέσα από τις σήραγγές τους;»

«Δε βλέπω να υπάρχει άλλη λύση. Εκτός, βέβαια, αν θες να πας εσύ στις σήραγγες, Πρωτοσπαθάριε, μαζί με τους δικούς σου πολεμιστές.»

«Θα το σκεφτώ,» είπε ο Κάραγγελ, και έφυγε από το τραπέζι, πηγαίνοντας προς τη σκηνή του.

Το απόγευμα, είδαν ένα σύννεφο σκόνης να έρχεται από τα ανατολικά· και, σύντομα, διέκριναν ότι ήταν ένα φορτηγό όχημα με μεγάλους τροχούς. Επάνω του υπήρχε ένα κανόνι.

Ο Αλκίνοος έμοιαζε ανακουφισμένος. Φοβόταν ότι ίσως να το σαμπόταραν πάλι οι επαναστάτες, σκέφτηκε ο Κάραγγελ, παρατηρώντας τον, καθώς στεκόταν μπροστά από την είσοδο της σκηνής του, στηριζόμενος στο μακρύ μανίκι του ξίφους του, η λεπίδα του οποίου ήταν καρφωμένη στην άμμο.

Το όχημα έφτασε στο στρατόπεδο και σταμάτησε. Οι στρατιώτες άνοιξαν τις πόρτες του και ο Αλκίνοος πήγε να ελέγξει τις ενεργειακές

φιάλες στο εσωτερικό του. Κανένα πρόβλημα δεν πρέπει να υπήρχε, γιατί ο Στρατηγός βγήκε από το φορτηγό και έδωσε διαταγή να διαλύσουν τον καταυλισμό τους.

Στη Φωλιά του Αετού, τώρα, σκέφτηκε ο Κάραγγελ, τραβώντας το σπαθί του από την άμμο και θηκαρώνοντάς το.

Καθώς οι πολεμιστές του μάζευαν τις σκηνές και τον εξοπλισμό τους, εκείνος ανέβηκε στο ένα από τα δύο οχήματα του Θρόνου της Ελρείσβα. Ο οδηγός δεν ήταν ακόμα εδώ· ο Πρωτοσπαθάριος ήταν μόνος. Έβγαλε το ξίφος του από την πλάτη και κάθισε σ'ένα από τα δερμάτινα καθίσματα. Μετά από λίγο, ήρθε η Πριγκίπισσα Θυάλκνα και κάθισε πλάι του.

«Ο Αλκίνοος έχει δίκιο σε ένα πράγμα,» του είπε: «δε θα είναι εύκολο να εισβάλουμε στις σήραγγες.»

«Έχουμε μιάμιση εκατοστή στρατιώτες μαζί μας,» αποκρίθηκε ο Κάραγγελ.

«Υπολογίζεις μόνο τους δικούς μας...» παρατήρησε η Θυάλκνα.

«Φυσικά. Οι ξένοι είναι δειλοί· δε θα έρθουν. Το είπε ο Στρατηγός τους.»

«Και νομίζεις ότι οι δικοί μας θα είναι αρκετοί για να νικήσουμε;»

«Δεν έχεις εμπιστοσύνη στους πολεμιστές του πατέρα σου, Πριγκίπισσα;»

«Δεν έχω εμπιστοσύνη στους Μελανούς,» είπε η Θυάλκνα. «Είναι πονηροί και επικίνδυνοι. Ειδικά όταν βρίσκονται σ'ένα μέρος που γνωρίζουν καλά.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κάραγγελ. «Αλλά δε θα κάνω πίσω. Ήρθα για να πάρω εκδίκηση.»

«Αν οι Μελανοί αποδεκατίσουν τους πολεμιστές μας, αυτό θα είναι εκδίκηση για σένα;»

Ο Κάραγγελ την ατένισε με στενεμένα μάτια. «Τι θες να πεις, Πριγκίπισσα; Ότι πρέπει να μην στείλω τους πολεμιστές μας στις σήραγγες;»

«Νομίζω,» είπε η Θυάλκνα, «ότι η διάλυση της Φωλιάς του Αετού θα είναι αρκετά μεγάλο πλήγμα για τους Μελανούς. Θα το δουν ως ήττα, ακόμα κι αν οι ίδιοι καταφέρουν να διαφύγουν μέσω των υπόγειων περασμάτων. Αν, όμως, προσπαθήσουμε να τους επιτεθούμε εκεί κά-

τω, τότε δεν έχω αμφιβολία ότι θα μας κατατροπώσουν, Κάραγγελ· κι αυτό, δικαίως, θα το δουν ως νίκη.»

Ο Κάραγγελ έμεινε σιωπηλός. Συλλογισμένος.

Ο οδηγός του οχήματος ήρθε και κάθισε μπροστά στο τιμόνι. Ο καταυλισμός είχε σχεδόν διαλυθεί· ελάχιστα πράγματα απέμεναν για να μαζέψουν οι στρατιώτες. Και, όταν τα μάζεψαν, τα οχήματα ξεκίνησαν. Οι μηχανές τους ακούστηκαν να βρυχώνται και οι τροχοί τους να περιστρέφονται. Σύννεφα άμμου σηκώθηκαν γύρω τους, καθώς έπαιρναν νοτιοδυτική κατεύθυνση, προς τη Φωλιά του Αετού.

Το φρούριο βρισκόταν στα άκρα της βραχύδους περιοχής, επάνω σ'έναν λόφο: τον ψηλότερο σε ακτίνα πέντε χιλιομέτρων. Ήταν οικοδομημένο με τέτοιο τρόπο που έμοιαζε να βγαίνει μέσα από τον λόφο, σα να το είχε χτίσει η φύση και να το είχε λαξέψει ο άνεμος. Οι ήλιοι βρίσκονταν πίσω του, γέροντας προς τη Δύση, δίνοντάς του μια απόκοσμη όψη. Κάνοντάς το να φαίνεται επιβλητικό και απόρθητο.

Ο Κάραγγελ γνώριζε πως η ιστορία της Φωλιάς του Αετού ήταν μεγάλη. Είχε ακούσει ότι κανείς δεν ήξερε ποιος ακριβώς είχε χτίσει το φρούριο· ορισμένοι έλεγαν ότι το είχε χτίσει κάποιος ξεχασμένος θεός· άλλοι ισχυρίζονταν πως δεν ήταν θεός, αλλά γίγαντας, και πως υπήρχαν παρόμοια οικοδομήματα στον Γιγάντων Τόπο, μακριά από εδώ, πέρα από τα δυτικά βουνά και πέρα από τον Λεοντόσαυρων Τόπο.

Τον τελευταίο αιώνα, μια φυλή Μελανών είχε κάνει το φρούριο μόνη κατοικία της. Το είχε κάνει χωριό της, μεγάλο και ασφαλές καθώς ήταν. Η φυλή ονομαζόταν Ρέτλιμ'εχ, και ο Κάραγγελ είχε ακούσει γ'αυτούς ότι ήταν δεινοί πολεμιστές. Θα ήθελε να τους αντικρίσει στη μάχη· θα ήθελε να δει ποιος, τελικά, ήταν καλύτερος: αυτοί ή εκείνος;

Τα λόγια της Θυάλκνα, όμως, τον έκαναν να είναι διστακτικός σχετικά με το θέμα. Η Πριγκίπισσα δεν έλεγε ανοησίες.

Τα οχήματα σταμάτησαν στους πρόποδες του ψηλού λόφου, και η φωνή του Αλκίνοου ακούστηκε από τον τηλεπικοινωνιακό πομπό: «Αυτό είναι το φρούριο, Πρωτοσπαθάρει;»

«Δεν υπάρχει κανένα άλλο εδώ πέρα,» αποκρίθηκε ο Κάραγγελ.

«Βρίσκεται εκτός της εμβέλειας των όπλων μας.»

«Θα πρέπει, τότε, να ανεβούμε την πλαγιά.»

«Δε μου φαίνεται και πολύ ομαλή, αλλά θα προσπαθήσουμε. Τουλάχιστον, για να φτάσουμε ως εκεί απ'όπου τα κανόνια μας θα μπορούν να βάλλουν.»

Τα οχήματα άρχισαν ν'ανεβαίνουν. Οι τροχοί τους γρύλιζαν επάνω στις ξερές πέτρες, και η ανάβαση γινόταν ολοένα και πιο δύσκολη, καθώς η πλαγιά έπαιρνε απότομη κλίση.

Αναπάντεχα, βράχοι φάνηκαν να κατακυλούν προς το μέρος τους. Τρεις μεγάλοι ογκόλιθοι. Προερχόμενοι από το φρούριο.

Ο Κάραγγελ καταράστηκε, βλέποντας τους να πλησιάζουν. «Έξω!» φώναξε. «Έξω απ'τα οχήματα!»

Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα άνοιξε την πόρτα που ήταν κοντά της, και εκείνη, ο οδηγός, και ο Κάραγγελ πήδησαν έξω.

Οι ογκόλιθοι έκαναν ολόκληρη την πλαγιά να τραντάζεται καθώς κατακυλούσαν.

Και μετά, ένας άλλος ήχος γέμισε τον αέρα. Ο ήχος των ενεργειακών κανονιών που έβαλλαν.

Οι ογκόλιθοι διαλύθηκαν σε μικρά θραύσματα, προτού φτάσουν στα οχήματα.

«Οι καταραμένοι μπάσταρδοι!» αντήχησε η φωνή του Αλκίνοου, ο οποίος είχε, επίσης, πεταχτεί έξω απ'το όχημά του, όπως είχαν κάνει και πολλοί άλλοι πολεμιστές, Παντοκρατορικοί και του Θρόνου της Ελρείσβα. «Ρίξτε τους! Διαλύστε αυτό το φρούριο! Κάντε το κομμάτια!»

«Δεν είναι δυνατόν, Στρατηγέ,» είπε ένας από τους χειριστές των κανονιών. «Εξακολουθούμε να βρισκόμαστε εκτός εμβέλειας.»

«Θα ανεβούμε, τότε. Θα ανεβούμε κι άλλο! Χτυπήστε το αμέσως μόλις είναι εντός εμβέλειας!»

«Μάλιστα, Στρατηγέ!»

Οι Παντοκρατορικοί και οι Ελρείσβιοι ξαναμπήκαν στα οχήματα και συνέχισαν την άνοδό τους, η οποία τώρα ήταν ακόμα δυσκολότερη από πριν. Η πλαγιά γινόταν πιο απότομη, οι πέτρες της πιο άτσαλες. Οι μεγάλοι τροχοί ζορίζονταν, οι μηχανές βρυχιόνταν.

Ο ουρανός άρχισε να βρέχει πέτρες.

Όχι τόσο μεγάλες όσο πριν. Όχι ογκόλιθους. Αλλά αρκετά μεγάλες για να μπορούν να προκαλέσουν ζημιά.

Τα Παντοκρατορικά κανόνια έβαλαν, προσπαθώντας να τις διαλύσουν στον αέρα. Μερικές έγιναν σκόνη από τα ενεργειακά πυρά. Άλλες αστόχησαν τα οχήματα και κατρακύλησαν στην πλαγιά. Ορισμένες, όμως, πέτυχαν τους στόχους τους. Μέταλλα ακούστηκαν να τρίζουν, τζάμια να σπάζουν.

Ο Κάραγγελ και η Θυάλκνα αισθάνθηκαν το όχημα τους να τραντάζεται ολόκληρο, καθώς κάποια πέτρα είχε χτυπήσει στην οροφή του.

Τα κανόνια έβαλαν προς το φρούριο: εστιασμένες δέσμες φωτός εκτοξεύτηκαν, πετυχαίνοντας τα τείχη του, ανοίγοντας τρύπες, προκαλώντας τεράστιες ζημιές. Βροντές θα νόμιζε κανείς ότι αντηχούσαν παντού.

Και τα οχήματα συνέχιζαν ν'ανεβαίνουν, παρά το ζόρισμα των τροχών τους. Ο Αλκίνος, μάλλον, ήθελε τα όπλα του να μπορούν να στοχεύσουν καλύτερα, να μπορούν να χρησιμοποιήσουν όλη την καταστροφική τους ισχύ.

Εν τω μεταξύ, η λίθινη βροχή δεν είχε σταματήσει. Οι υπερασπιστές του φρουρίου εξακολουθούσαν να τους επιτίθενται με καταπέλτες.

Μια πέτρα χτύπησε το μπροστινό μέρος του οχήματος του Κάραγγελ και της Θυάλκνα, κάνοντας το τζάμι να ραγίσει. Οι μεγάλοι τροχοί γλίστρησαν πάνω στην πλαγιά· το μηχανικό κατασκευάσμα πήγε λίγο προς τα κάτω, προτού ο οδηγός καταφέρει να το σταματήσει. Ιδρώντας γυάλιζε στο πρόσωπό του, και τα μάτια του ήταν γουρλωμένα, η αναπνοή του γρήγορη. Ήταν σχεδόν τρομοκρατημένος.

Τα ενεργειακά κανόνια έβαλλαν, ξανά και ξανά και ξανά. Η Φωλιά του Αετού τρανταζόταν, η πλαγιά τρανταζόταν, ολόκληρος ο λόφος τρανταζόταν. Ο Κάραγγελ μπορούσε να δει πυκνά σύννεφα σκόνης να έχουν τυλίξει το φρούριο.

Η λίθινη βροχή δεν έπεφτε τώρα τόσο πυκνή όσο πριν.

Τους έχουμε τρομοκρατήσει. Τους έχουμε διαλύσει...

Τα κανόνια έβαλλαν. Δέσμες ενέργειας φώτιζαν το δειλινό, σχίζοντας τους καπνούς, κομματίζοντας πέτρες, σηκώνοντας σκόνη, άμμο, και χαλίκια. Άνθρωποι δε φαίνονταν να πεθαίνουν, αλλά αυτό δε σήμαινε ότι δεν πέθαιναν. Οι Ρέτλιμ'εχ ήταν κρυμμένοι πίσω απ'τα τείχη τους... που κατακερματίζονταν. Ο Κάραγγελ μπορούσε να φανταστεί τον φόβο που θα τους είχε κυριεύσει. Αναμφίβολα, δε θα ήταν και πολύ διαφορετικός από τον φόβο που είχε κυριεύσει εκείνον και τους μαχητές του, καθώς δέχονταν τις πέτρες επάνω στα οχήματά τους.

«Μην ανεβαίνετε άλλο!» ακούστηκε η φωνή του Αλκίνοου από τον τηλεπικοινωνιακό πομπό. «Σταματήστε! Κρατήστε τη θέση σας! Και αποτελειώστε τους! Αποτελειώστε τους!»

Οι βολές των κανονιών αντηχούσαν. Η έντονη οσμή της ενέργειας είχε γεμίσει τον αέρα.

Πέτρες δεν έπεφταν πλέον. Η Φωλιά του Αετού ήταν αόρατη πίσω απ'τον πυκνό καπνό.

«Παύσατε πυρ!» πρόσταξε ο Αλκίνοος. «Παύσατε πυρ!»

Τα κανόνια σταμάτησαν να ρίχνουν.

Ο Κάραγγελ κοίταζε μέσα από το ραγισμένο τζάμι του οχήματός του, και είδε τον καπνό, μετά από κάποια ώρα, να διαλύεται για να αποκαλύψει τα συντρίμια του φρουρίου. Η Φωλιά του Αετού δεν υπήρχε πλέον. Υπήρχαν μονάχα ερείπια που θύμιζαν αμυδρά ότι εδώ, κάποτε, έστεκε ένα μεγάλο, επιβλητικό, προαιώνιο οικοδόμημα.

«Κατεβείτε τον λόφο,» πρόσταξε η φωνή του Αλκίνοου, «και στρατοπεδεύσατε!»

Τα οχήματα κατέβηκαν, κάνοντας όπισθεν. Η κάθοδος ήταν πολύ πιο επικίνδυνη από την άνοδο, όπως διαπίστωσαν. Το όχημα του Κάραγγελ δύο φορές παραλίγο να γλιστρήσει. Ένα άλλο όχημα γλίστρησε και, κάνοντας τούμπες, κατρακύλησε ως τις υπώρειες του λόφου. Όταν κατέβηκαν και οι υπόλοιποι, ο Κάραγγελ είδε πως δεν ήταν ένα από τα οχήματα που έφεραν κανόνι. Πολλοί στρατιώτες, όμως, που βρίσκονταν μέσα του είχαν τραυματιστεί, και οι ζημιές στις μηχανές του δεν ήταν μικρές, απ'ό,τι είπαν οι Παντοκρατορικοί.

Ο Αλκίνοος καταριόταν θεούς και δαίμονες, καθώς οι στρατιώτες του έστηναν το στρατόπεδο.

«Αυτή η ιστορία ήταν σκέτη καταστροφή, Πρωτοσπαθάριε!» φώναξε. «Σκέτη καταστροφή! Δεν έπρεπε ποτέ να έρθουμε εδώ! Ποτέ!»

Ο Κάραγγελ τον αγνόησε, προσπερνώντας τον. Ο καταραμένος γαλανομούρης Παντοκρατορικός μιλούσε πολύ και έπραττε λίγο. Μεγάλο ελάττωμα σ'έναν πολεμιστή. Τι νόμιζε ότι θα έρχονταν να κάνουν στον Κοράκου Τόπο; Περίπατο;

Ο Πρωτοσπαθάριος πήγε στη σκηνή που του είχαν ετοιμάσει. Έριξε το θηκαρωμένο σπαθί του στο έδαφος και έβγαλε τον μανδύα του και τη δερμάτινη αρματωσιά του. Ύστερα, βγήκε πάλι απ'τη σκηνή, και το βλέμμα του πήγε στην κορυφή του λόφου, στην ερειπωμένη Φωλιά του Αετού.

Τόσους αιώνες είχες κρατήσει και τώρα έπεσες... μέσα σε λίγη ώρα. Δεν είναι παράξενα τα αστεία που μας κάνουν οι θεοί;

Οι θεοί... Ποιοι θεοί; Αυτοί της Αρβήντλια; Ή αυτοί που είχαν έρθει από έξω, μαζί με τους ξένους;

Ετούτος ο πόλεμος είναι πολύ περίεργος... Πολύ περίεργος...

Αισθάνθηκε ένα χέρι στον ώμο του, και στράφηκε, για ν'αντικρίσει την Πριγκίπισσα Θυάλκνα.

«Τι σκέφτεσαι;» τον ρώτησε. «Θα τους επιτεθούμε μέσα στις σήραγες;»

«Όχι,» είπε ο Κάραγγελ. «Αρκετά.»

«Νατλάο. Σήκω.»

Η τελευταία των Ερνεόωμ γύρισε επάνω στο στρώμα της και, ανοίγοντας τα μάτια, είδε τη Νίκη να στέκεται στην είσοδο του δωματίου της.

«Φεύγουμε,» είπε η Μαύρη Δράκαινα.

Η Νατλάο σηκώθηκε. «Τι ώρα είναι;»

«Αυγή. Ετοιμάσου.»

Η Νατλάο ντύθηκε και πήρε τα λιγοστά πράγματά της.

«Ωραία,» είπε η Νίκη. «Έλα μαζί μου,» και βάδισε μέσα στους πέτρινους διαδρόμους του άντρου των επαναστατών.

Η Νατλάο την ακολούθησε. Γύρω της, όποτε κοίταζε, έβλεπε μονάχα Λευκούς. Ούτε έναν εξωδιαστασιακό, όπως τη Μαύρη Δράκαινα, δεν είδε. Σύντομα, όμως, θα είμαστε στον Κοράκου Τόπο· κι εκεί, οι Μελανοί θα είναι περισσότεροι από τους Λευκούς. Εκεί, εγώ θα έχω το πλεονέκτημα. Εξάλλου, η Νίκη το είπε: «Στον Κοράκου Τόπο, θα βρούμε όλο Μελανούς, και οι δικοί μου επαναστάτες θα είναι όλοι τους Λευκοί. Εσύ ίσως να μπορείς να συνεννοηθείς καλύτερα με τους ανθρώπους που θα συναντήσουμε.»

Πέρασαν από μια πέτρινη θύρα και βγήκαν σ'ένα μεγάλο σπήλαιο, όπου σχοινιά έρχονταν από ψηλά. Η Νατλάο το θυμόταν, ασφαλώς, αυτό το μέρος: εδώ την είχε φέρει ο Κάφλαχ, όταν πρωτοήρθαν στο άντρο των επαναστατών.

«Μπορείς να σκαρφαλώσεις, υποθέτω,» είπε η Νίκη, και πιάστηκε σ'ένα απ'τα σχοινιά, αρχίζοντας ν'ανεβαίνει.

Η Νατλάο, δίχως να μιλήσει, πιάστηκε επίσης από ένα σχοινί και την ακολούθησε. Η ταχύτητα, όμως, με την οποία σκαρφάλωνε η Μαύρη Δράκαινα την εξέπληξε. Πώς ήταν ποτέ δυνατόν αυτή η γυναίκα ν'ανεβαίνει τόσο γρήγορα, μα τους θεούς της ερήμου;

Όταν η Νατλάο έφτασε επάνω, βρήκε τη Νίκη να την περιμένει. «Πού είναι οι άλλοι;» τη ρώτησε. «Μόνες μας θα πάμε;»

«Όχι.» Η Μαύρη Δράκαινα στράφηκε, βαδίζοντας.

Βγήκαν απ'τη σπηλιά και βρέθηκαν στη βραχώδη πλαγιά. Από τ'ανατολικά, η Νατλάο μπορούσε να δει τον Φωτεινό Ήλιο να έχει ξεπροβάλλει. Οι Σκιερές Ημέρες είχαν περάσει· όταν ο Κάφλαχ την είχε οδηγήσει στο εσωτερικό του άντρου, ήταν η πέμπτη (και τελευταία) Σκιερή Ημέρα.

Κατεβαίνοντας τη βραχώδη πλαγιά, μαζί με τη Νίκη, η Νατλάο είδε ένα όχημα σταματημένο από κάτω. Το όχημα του Νίρχαλμον· και μέσα του, ήταν τέσσερις άνθρωποι που αναγνώριζε. Τέσσερις Λευκοί: ο ίδιος ο Νίρχαλμον –πολύ εύκολο να τον ξεχωρίσεις, με τα κατακόκκινα μαλλιά και μούσια του–, ο Ίσμαρ, η Οτλάβι, και ο Λόαχραμ'νιρ. Ευ-

τυχώς, δεν ήταν και η Μιρνάβρα εδώ, η οποία έδειχνε να αντιπαθεί τη Νατλάο περισσότερο από όλους τους.

«Νόμιζα,» είπε ο Νίρχαλμον, όταν η Νατλάο και η Νίκη έφτασαν κοντά στο όχημα, «πως οι Μαύρες Δράκαινες ήταν πιο γρήγορες.» Οι μηχανές του οχήματός του έβγαζαν ένα ρυθμικό μουρμουρητό.

«Μην ακούω ανοησίες.» Η Νίκη έριξε τον σάκο της μέσα και κάθισε στη θέση του συνοδηγού.

Η Νατλάο κάθισε πίσω, μαζί με τους άλλους τρεις επαναστάτες.

Ο Νίρχαλμον έστρεψε το κεφάλι του, για να της ρίξει μια ματιά. «Αυτή τη φορά, έχουμε μια Μελανή πηγαίνοντας στον Κοράκου Τόπο... καλό σημάδι.»

Η Νατλάο συνοφρυώθηκε. «Τι σημαίνει αυτό;»

Ο Νίρχαλμον γέλασε. «Ότι θα μπλέξουμε σε λιγότερους καβγάδες, ασφαλώς!» Και στράφηκε εμπρός του, πιάνοντας το τιμόνι. Ο ήχος των μηχανών του οχήματός του δυνάμωσε. Οι δύο μεγάλοι πίσω τροχοί περιστράφηκαν, το ίδιο και οι δύο μικρότεροι μπροστινοί, εκτινάζοντας άμμο γύρω τους.

Το όχημα ξεκίνησε, κινούμενο νοτιοδυτικά, ενώ στον νότιο ορίζοντα φαινόταν μια δυνατή αμμοθύελλα να σκουραίνει τον ουρανό. Μα τους θεούς, σκέφτηκε η Νατλάο, πώς ζουν οι Λευκοί σε τούτα τα μέρη; Πώς ξέρουν ότι μια απ'αυτές τις θύελλες δε θα τους πάρει μαζί της; Οι Λευκοί, όμως, ήταν όλοι τους παλαβοί, έτσι κι αλλιώς...

Το όχημα του Νίρχαλμον έτρεχε πάνω σε άμμο και πέτρες, διασχίζοντας εκτάσεις όπως ποτέ κανένας άνθρωπος και κανένα άλογο δε θα μπορούσε να τις διασχίσει. Και ούτε μία φορά δε βρέθηκε κοντά σε θύελλα. Ούτε μία φορά δεν κινδύνεψε.

Υπάρχει κάποια λογική στις θύελλες, παρατήρησε η Νατλάο. Κάποιο θεϊκό σχέδιο. Και οι Λευκοί το βλέπουν αυτό. Ο Νίρχαλμον, σίγουρα, το βλέπει· γνωρίζει πού να στρίψει και πού όχι, για να μας οδηγήσει με ασφάλεια στον προορισμό μας.

Η Νατλάο κοίταζε το ρολόι του οχήματος, και είδε ότι είχαν περάσει λιγότερο από δύο ώρες, όταν τελικά έφτασαν στην ανατολικότερη άκρη του Φαραγγιού του Πεπρωμένου, αφήνοντας πίσω τους τον Θυέλλη Τόπο και μπαίνοντας στον Κοράκου Τόπο.

«Μας πρόλαβαν, απ’ό,τι φαίνεται...» είπε ο Ίσμαρ, καθώς το όχημά τους σταματούσε.

Αντίκρυ τους βρίσκονταν τα ερείπια ενός χωριού. Η άμμος πριν από αυτό ήταν γεμάτη κουφάρια, όπου τσακάλια και κοράκια –ολόκληρα σύννεφα από κοράκια– είχαν μαζευτεί για να φάνε.

Οι γροθιές της Νατλάο σφίχτηκαν, ακούσια, και δάγκωσε το κάτω χείλος της. Πόσους Μελανούς είχαν καταστρέψει αυτά τα καθάρματα; Πόσες φυλές είχαν διαλύσει ολοσχερώς; Μεγαλύτερη βλασφημία δεν είχε δει ποτέ στη ζωή της, και δεν πίστευε ότι θα έβλεπε. Οι ξένοι έπρεπε να διωχτούν από την Αρβήντλια! Έπρεπε, οπωσδήποτε, να διωχτούν! Οι επαναστάτες είχαν δίκιο που τους πολεμούσαν. Κάτι το τελείωσ... αφύσικο συνέβαινε μαζί τους.

«Δε νομίζω πως μπορούμε να κάνουμε τίποτα εδώ,» είπε η Οτλάβι. «Πάμε να φύγουμε, Νίρχαλμον.»

«Μισό λεπτό,» τους πρόλαβε ο Λόαχραμ’νιρ. «Μισό λεπτό.» Σηκώθηκε όρθιος μέσα στο ξεσκέπαστο όχημα, και ύψωσε τα χέρια του προς το κατεστραμμένο χωριό. Τα μάτια του μισόκλεισαν, κι απ’τα χείλη του κύλησαν λόγια σε μια γλώσσα που η Νατλάο αδυνατούσε να κατανοήσει.

«Τι κάνει;» ψιθύρισε.

«Υποθέτω ότι προσπαθεί να δει αν υπάρχει κανένας ζωντανός εδώ γύρω,» της είπε η Νίκη. «Ο Λόαχραμ είναι μάγος του τάγματος των Βιοσκόπων, Νατλάο: αυτό σημαίνει και η κατάληξη ’νιρ του ονόματός του. Μπορεί να εντοπίσει ζωτικές ενέργειες.»

Ο μάγος κατέβασε τα χέρια του και άνοιξε τα μάτια. Κάθισε πάλι, και είπε: «Μπορούμε να φύγουμε. Μόνο τσακάλια και όρνια είναι ζωντανά εδώ.» Έμοιαζε αηδιασμένος, σαν τα μάγια που είχε κάνει να του είχαν δείξει κάτι αποτρόπαιο, παρατήρησε η Νατλάο.

«Αρκετά καθυστερήσαμε, λοιπόν,» είπε ο Νίρχαλμον. «Πάμε να βρούμε τον σύνδεσμό μας, για να δούμε τι γίνεται εδώ πέρα.»

Το όχημά τους ξεκίνησε πάλι να διασχίζει τις ερήμους, προς τα νότια.

«Ποιον σύνδεσμό μας;» ρώτησε η Νατλάο. «Έχουμε σύνδεσμο εδώ;»

«Εσύ θες να τα μάθεις όλα αμέσως!» της είπε ο Νίρχαλμον, γελώντας.

«Μπορεί να είσαι επαναστάτρια τώρα, Νατλάο,» εξήγησε ο Ίσμαρ, «αλλά αυτό δε σημαίνει ότι δε θα πρέπει και να μας αποδείξεις την αξία σου, προτού αρχίσουμε να σου λέμε όλα μας τα μυστικά.»

«Είμαι επαναστάτρια;...» έκανε εκείνη, αβέβαια.

«Γιατί,» είπε η Οτλάβι, «έχεις κάτι καλύτερο να κάνεις;»

Σωστά, αναγκάστηκε να παραδεχτεί η Νατλάο.

«Μην ανησυχείτε,» είπε η Νίκη στους συντρόφους της. «Η Νατλάο δε θα μας απογοητεύσει. Βλέπω ότι έχει τη φλόγα της Επανάστασης μέσα της.»

«Αφού μου το λέει αυτό μια Μαύρη Δράκαινα, δε μπορώ να διαφωνήσω,» αποκρίθηκε ο Νίρχαλμον, υπομειδώντας και λοξοκοιτάζοντάς την, καθώς εκείνη καθόταν πλάι του.

Το αεροσκάφος έκανε κύκλους στον ουρανό από πάνω τους, γυαλίζοντας στο πρωινό φως.

Ο Αλκίνοος, στεκόμενος επάνω σ'ένα απ'τα οχήματα, ύψωσε μια κόκκινη σημεία, κάνοντάς την πέρα-δώθε.

Το αεροσκάφος έφυγε, πετώντας προς τα βορειοανατολικά, πίσω στην Ελρείσβα.

Ο Στρατηγός κατέβηκε απ'το όχημα και συνάντησε τον Κάραγγελ και τη Θυάλκνα λίγο παραπέρα. «Οι ενέδρες των Μελανών δε μας προκάλεσαν κανένα ιδιαίτερο πρόβλημα,» τους είπε. «Οι επαναστάτες, επίσης, αντιμετωπίστηκαν σχετικά εύκολα. Κι εδώ, σ'αυτό το καταραμένο φρούριο,» ύψωσε το χέρι του, δείχνοντας τα ερείπια της Φωλιάς του Αετού επάνω στον λόφο, «πήγαμε και καταστραφήκαμε από μόνοι μας!»

«Η φυγοπονία σου δε με συγκινεί, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε ο Κάραγγελ. Το βλέμμα του ήταν σχεδόν δολοφονικό, καθώς ατένιζε τον γαλανόδερμο Παντοκρατορικό. «Αντιθέτως, με εκνευρίζει. Βρισκόμαστε σε πόλεμο. Χρειάζεται να σ'το θυμίζω εγώ αυτό; Δεν είσαι αρκετά καλά εκπαιδευμένος για να το θυμάσαι από μόνος σου;»

Ο Αλκίνοος, που ήδη ήταν εκνευρισμένος, τώρα φάνηκε να εκνευρίζεται ακόμα περισσότερο. «Ποιος νομίζεις ότι είσαι, Πρωτοσπαθάριε;»

είπε, με φωνή τόσο επίπεδη που ήταν τρομαχτική. «Πιστεύεις ότι γνωρίζεις την έννοια του πολέμου καλύτερα από εμένα, κλεισμένος συνεχώς στη διάστασή σου; Εγώ, Πρωτοσπαθάριε, έχω πολεμήσει σε περισσότερες διαστάσεις από ετούτη! Πώς τολμάς να με αμφισβητείς; Ξεχνάς ότι ο Θρόνος της Ελρείσβα είναι υποτελής στην Παντοκράτειρα;»

Το χέρι του Κάραγγελ πήγε στο μανίκι του μεγάλου ξίφους που κρεμόταν από την πλάτη του. «Δεν είμαστε υποτελείς σε κανέναν άνθρωπο!» φώναξε. «Ο Βασιληάς μας και η Παντοκράτειρά σας έχουν κάνει μεταξύ τους μια επικερδή συμφωνία, επειδή εκείνη χρειάζεται εμάς –χρειάζεται τα ορυχεία ενέργειας.»

«Ναι,» είπε ο Αλκίνοος, στραβώνοντας τα χείλη, «μια... επικερδή συμφωνία.» Γέλασε.

Ο Κάραγγελ τράβηξε το σπαθί του.

Η Θυάλκνα πετάχτηκε ανάμεσά τους με το δικό της ξίφος στα χέρια. «Πρωτοσπαθάριε, θηκάρωσε το όπλο σου!»

Εκείνος δίστασε, ατενίζοντας τον Στρατηγό με στενεμένα μάτια και σφιγμένα χείλη.

«Σε προστάζω, Πρωτοσπαθάριε: θηκάρωσε το όπλο σου!» είπε η Πριγκίπισσα.

Ο Κάραγγελ έφτυσε στην άμμο, και έφυγε με το ξίφος του κατεβασμένο.

Η Θυάλκνα θηκάρωσε το σπαθί της και είπε στον Αλκίνοο: «Στρατηγέ, το παρακάνεις. Αν ετούτη η εκστρατεία είναι, για κάποιο λόγο, πέρα από τις δυνατότητές σου, τότε θα έπρεπε να ζητήσεις από τον Παντοκρατορικό Επόπτη να σε πάρει από εδώ και να φέρει έναν άλλο.»

«Η εκστρατεία δεν είναι πέρα από τις δυνατότητές μου, Πριγκίπισσα. Η επίθεση, όμως, σ' αυτό το φρούριο δεν ήταν απαραίτητη. Καταλαβαίνεις πόση ενέργεια καταναλώθηκε; Για να μην αναφέρω καν τις ζημιές στα οχήματα.»

«Καταλαβαίνω τα πάντα,» είπε η Θυάλκνα. «Αυτό, ωστόσο, δε δικαιολογεί τη συμπεριφορά σου. Δε θα δεχτώ άλλη φορά να εξοργίζεις έτσι τον Πρωτοσπαθαρίό μου. Είναι ήδη πολύ ταραγμένος από την καταστροφή της φυλής του. Εσύ το καταλαβαίνεις αυτό; Πώς θα αι-

σθανόσουν αν κάποιοι συνωμοτούσαν για να σκοτώσουν όλη σου την οικογένεια;»

Ο Αλκίνοος δεν απάντησε, αλλά η όψη του μαλάκωσε κάπως. Στράφηκε και απομακρύνθηκε, πηγαίνοντας στους αξιωματικούς του.

Η Θυάλκνα αναστέναξε. Ταράλβι, σκέφτηκε, μου ζήτησες να προσέχω τον σύζυγό σου. Αλλά αυτό, μέρα με τη μέρα, γίνεται ολοένα και δυσκολότερο...

Συνεχίζοντας νότια, συνάντησαν ακόμα ένα κατεστραμμένο χωριό, που δε βρισκόταν στο χείλος του Φαραγγιού του Πεπρωμένου, αλλά μέσα στις ερήμους. Ο Νίρχαλμον δε σταμάτησε καθόλου το όχημά τους εδώ, αποφεύγοντας τα ερείπια και εξακολουθώντας να έχει νότια κατεύθυνση.

«Απομακρυνόμαστε από το φαράγγι...» παρατήρησε η Νατλάο. «Γιατί;»

«Γιατί ο προορισμός μας δεν είναι κοντά στο φαράγγι,» απάντησε ο Νίρχαλμον, ανασηκώνοντας τους ώμους.

«Οι ξένοι, όμως, είναι κοντά στο φαράγγι, σωστά;»

«Έτσι υποθέτουμε, μέχρι στιγμής.»

«Και θα το διαπιστώσουμε, σύντομα,» είπε η Νίκη, κρατώντας έναν ανοιχτό χάρτη εμπρός της. «Αν το επόμενο χωριό που θα συναντήσουμε είναι κατεστραμμένο, τότε οι Παντοκρατορικοί έχουν απομακρυνθεί πολύ από το φαράγγι.»

Η Νατλάο ευχόταν το χωριό να μην ήταν κατεστραμμένο. Ευχόταν οι Μελανοί εκεί να ήταν ζωντανοί, αν και δε γνώριζε ποιοι ήταν. Δεν είχε ποτέ της ξαναπεράσει από τούτες τις περιοχές του Κοράκου Τόπου. Υπήρχαν τόσα πράγματα που δεν είχα δει... σκέφτηκε. Τόσα μέρη... Αλλά, αν ήταν η φυλή της, ο άντρας της, και τα παιδιά της να ζούσαν, θα προτιμούσε ποτέ της να μην τα είχε δει.

Μετά από καμία ώρα περίπου, αφότου είχαν απομακρυνθεί από το ανατολικότερο άκρο του Φαραγγιού του Πεπρωμένου, είδαν καβαλάρηδες να κατεβαίνουν, καλπάζοντας, από μια σειρά αμμόλοφων.

Να κατεβαίνουν και να έρχονται καταπάνω τους, κρατώντας όπλα.

Μελανοί! παρατήρησε η Νατλάο.

«Τι κάνουν αυτοί οι ηλίθιοι;» γρύλισε η Οτλάβι.

Ο Νίρχαλμον προσπάθησε να τους αποφύγει, αλλά δεν ήταν εύκολο, καθώς έρχονταν από τα πλάγια, και η απόσταση που τους χώριζε από το όχημα δεν ήταν μεγάλη.

Ο Ίσμαρ τράβηξε τα δύο μικρά τσεκούρια του. Η Οτλάβι τράβηξε ένα ξίφος.

Η Νίκη είπε: «Νατλάο: φώναξέ τους! Πες τους ότι δεν είμαστε εχθροί! Νίρχαλμον: σταμάτα το όχημα! Σταμάτα το!»

Ο οδηγός δίστασε για μια στιγμή, αλλά, ύστερα, το σταμάτησε, κάνοντας τους τροχούς του να τρίζουν. Τη μηχανή, ωστόσο, δεν την έσβησε.

Συγχρόνως, η Νατλάο πιανόταν από μια άκρη του οχήματος και σηκωνόταν όρθια. Ύψωσε το ένα της χέρι και έκανε σημάδια στους καβαλάρηδες, θέλοντας να τους πει ότι ήταν φίλοι. Κι επιπλέον, σίγουρα, θα έβλεπαν ότι ήταν Μελανή...

Οι καβαλάρηδες τούς κύκλωσαν, κρατώντας σπαθιά και τσεκούρια. «Είσαι αιχμάλωτη;» φώναξε ένας τους στη Νατλάο.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη, πηδώντας έξω απ'το όχημα, για να τους δείξει πως κανένας δεν την κρατούσε μέσα χωρίς τη θέλησή της.

«Τι κάνεις, τότε, με τους Λευκούς;»

«Είναι... σύμμαχοί μου. Και δικοί σας,» πρόσθεσε αμέσως. «Και δικοί σας.»

Μερικοί καβαλάρηδες γέλασαν, όπως επίσης κι αυτός που της μιλούσε. «Και δικοί μας;»

«Ναι,» είπε η Νατλάο. «Είναι επαναστάτες. Είναι εναντίον των ξένων που καταστρέφουν τις φυλές γύρω απ'το Φαράγγι του Πεπρωμένου.»

«Τι τους νοιάζει τους Λευκούς για εμάς;»

«Δεν τους νοιάζει για εμάς. Τους νοιάζει για τους ξένους. Σου είπα: είναι επαναστάτες. Είναι εναντίον των ανθρώπων που υπηρετούν την Παντοκράτειρα.»

Ο άντρας αφίππευσε. Φορούσε μαύρα ρούχα, κουκούλα, και μαντήλι στο πρόσωπο. Το σπαθί του δεν το θηκάρωσε, καθώς ζύγωνε το όχημα και τον Νίρχαλμον. «Ποιοι είστε;» τον ρώτησε.

«Η Νατλάο σου είπε όσα χρειάζεται να ξέρεις για εμάς,» του απάντησε εκείνος. «Είμαστε επαναστάτες. Προσπαθούμε να σώσουμε το томάρι σας, ασχέτως αν η προσπάθεια αξίζει τον κόπο ή όχι.»

Τα μάτια του Μελανού στένεψαν και γυάλισαν, θυμωμένα.

Η Νίκη σηκώθηκε όρθια. «Πολεμάμε τους Παντοκρατορικούς, και κανέναν άλλο. Μη μου πεις ότι δεν έχεις ξανακούσει για την Επανάσταση, όποιος κι αν είσαι...»

«Έχω ακούσει,» παραδέχτηκε ο Μελανός. «Εσύ, όμως, είσαι εξωδιαστασιακή... ή, τουλάχιστον, έτσι φαίνεσαι.»

Η Νίκη πήδησε έξω απ'το όχημα. «Το όνομά μου είναι Νίκη,» είπε, δίνοντάς του το χέρι της.

Ο Μελανός το έσφιξε με κάποιο δισταγμό. «Φάτριμ,» συστήθηκε.

«Αν δεν κάνω λάθος,» είπε η Νίκη, «πλησιάζουμε ένα χωριό που ονομάζεται Κάμροχ. Είσαι από εκεί;»

«Ναι.»

«Και είναι όλοι στο χωριό καλά;»

«Γιατί ρωτάς;»

«Γιατί φοβόμαστε μήπως οι Παντοκρατορικοί έχουν περάσει από εδώ.»

«Δεν έχουν περάσει,» είπε ο Φάτριμ. «Όχι ακόμα. Νομίζαμε ότι εσείς ήσασταν Παντοκρατορικοί. Ανιχνευτές τους.»

«Δεν είμαστε μαζί τους,» του είπε ο Ίσμαρ. «Τώρα το ξέρεις.» Είχε κρύψει τα μικρά τσεκούρια του.

«Θα έρθετε στο χωριό μας;» ρώτησε ο Φάτριμ. Από τη φωνή του, όμως, δεν έμοιαζε να το προτείνει· οι Λευκοί δεν ήταν ευπρόσδεκτοι στα χωριά των Μελανών.

Η Νίκη κούνησε το κεφάλι. «Δε θα θέλαμε να προκαλέσουμε αναστάτωση. Το μόνο που χρειαζόμασταν ήταν να μάθουμε αν οι εχθροί μας πέρασαν από εδώ.»

«Προτού φύγουμε, όμως,» είπε η Νατλάο, «πρέπει να σας μεταφέρω ένα μήνυμα.»

«Τι μήνυμα;» ρώτησε ο Φάτριμ.

Η Νατλάο τού είπε το μήνυμα του Πρωτοσπαθάριου Κάραγγελ, και πρόσθεσε: «Είμαι η τελευταία των Ερνεό'ωμ, μιας φυλής Φαραγγοφυλάκων. Ο Πρωτοσπαθάριος με άφησε ζωντανή, λέγοντάς μου να

μεταφέρω τα λόγια του σε όσους περισσότερους Μελανούς του Κοράκου Τόπου μπορώ... κι επιπλέον, δε νομίζω πως αυτό είναι ενάντια στο δικό μου σκοπό.»

«Καταλαβαίνω, Νατλάο,» είπε ο Φάτριμ. «Αλλά ποιος είναι ο δικός σου σκοπός;»

«Ο σκοπός μου είναι ίδιος με των επαναστατών. Είμαι μία απ'αυτούς τώρα.»

Ο Φάτριμ ένευσε. «Σας εύχομαι καλό ταξίδι, τότε. Είθε ο Σάρκλιφ να είναι μαζί σας.»

«Και μαζί σου, Φάτριμ,» αποκρίθηκε η Νατλάο. «Και, αν δείτε τους ξένους να έρχονται προς το χωριό σας, μην καθίσετε να τους αντιμετωπίσετε. Φύγετε. Πηγαίνετε όσο πιο μακριά μπορείτε. Κρυφτείτε κάπου. Έχουν όπλα που τους κάνουν πανίσχυρους. Εκτοξεύουν θανατηφόρο φως που καταστρέφει τα πάντα.»

Ο Φάτριμ έμεινε σιωπηλός για μια στιγμή· μετά, είπε: «Θα σκεφτώ τα λόγια σου, Νατλάο.» Και έκανε νόημα στους καβαλάρηδες του να ανοίξουν τον δακτύλιο που είχαν σχηματίσει γύρω απ'τους επαναστάτες.

Η Νατλάο και η Νίκη μπήκαν στο όχημα, και ο Νίρχαλμον έβαλε τους τροχούς σε κίνηση. Σηκώνοντας ένα σύννεφο άμμου πίσω τους, έφυγαν από την περιοχή των Κάμροχ, παίρνοντας νοτιοδυτική κατεύθυνση.

«Οι Παντοκρατορικοί, λοιπόν, πρέπει να εξακολουθούν να βρίσκονται κοντά στο φαράγγι,» είπε η Οτλάβι.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Νίκη, «έτσι δείχνει.»

Τα εδάφη γίνονταν ολοένα και πιο βραχώδη, καθώς ταξίδευαν, χωρίς όμως να χάνεται και τελείως η άμμος. Και δεν άργησαν να σταματήσουν επάνω σ'έναν αμμόλοφο, απ'όπου μπορούσαν να δουν πετρώδη υψώματα αντίκρυ τους και, μπροστά από τα υψώματα, ένα χωριό.

«Ούνμαχ,» είπε η Νίκη. «Σύμφωνα με τον χάρτη μας, αυτό το χωριό ονομάζεται Ούνμαχ.»

Ο Νίρχαλμον ένευσε, σα να είχε ξαναπεράσει από εδώ. «Ναι...»

Η Νίκη κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της. «Το γνωρίζεις εσύ, Νατλάο;»

Η Νατλάο κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Δε φαίνεται κατεστραμμένο, πάντως,» παρατήρησε ο Ίσμαρ.

«Σ'αυτά τα μέρη υπάρχει και κάτι άλλο...» είπε η Νατλάο. «Κάτι που θυμάμαι να το λένε στο χωριό μου, γιατί είναι πολύ γνωστό. Ένα φρούριο... πανάρχαιο—»

«Η Φωλιά του Αετού,» τη διέκοψε ο Νίρχαλμον.

«Ναι.»

«Βρίσκεται βόρεια από εδώ. Λίγο παραπάνω από τριάντα χιλιόμετρα.»

«Θα το επισκεφτούμε;»

Η Οτλάβι παρενέβη: «Δε νομίζω ότι θα ήταν καλό να επισκεφτούμε ένα φρούριο των Μελανών.»

«Δεν είναι στο δρόμο μας, εξάλλου,» είπε ο Νίρχαλμον.

Το όχημά τους κατέβηκε από τον αμμόλοφο, περνώντας νότια του χωριού των Ούνμαχ και συνεχίζοντας δυτικά, προς τα βραχώδη υψώματα, που δεν έμοιαζαν να είναι τόσο δύσβατα ώστε να μη μπορούν να τα διασχίσουν.

Το μεσημέρι, είχαν διασχίσει τη βραχώδη περιοχή, καθώς επίσης και αρκετά χιλιόμετρα αμμώδους ερήμου. Τώρα, ο Νίρχαλμον είχε σταματήσει το όχημα τους και κοίταζαν τον τελικό τους προορισμό: μια όαση με αρκετή βλάστηση, κοντά στην οποία βρισκόταν ένα χωριό που ονομαζόταν Νίσρακ. Η Νατλάο δεν είχε ποτέ ξανά ακούσει γι'αυτή τη φυλή· ήταν πολύ μακριά από τους Ερνεό'ωμ. Έπρεπε να είσαι έμπορος για να την ξέρεις, ή ταξιδευτής.

Ο Νίρχαλμον είχε σηκωθεί όρθιος, και κρατούσε ένα ζευγάρι κιάλια στα μάτια του. «Δε νομίζω ότι είναι εδώ...» είπε. «Δε βλέπω πουθενά το όχημά της. Όχι εκεί όπου το αφήνει συνήθως, τουλάχιστον. Ούτε σε κανένα άλλο σημείο.»

«Για ποια μιλάει;» ρώτησε η Νατλάο τη Νίκη.

«Για το σύνδεσμό μας.»

«Και γιατί δεν είναι εδώ;»

Ο Νίρχαλμον κατέβασε τα κιάλια του και κάθισε. «Το όνομά της είναι Ταμλάκο, και μεταφέρει μηνύματα για την Επανάσταση. Δεν είναι

παράξενο που λείπει. Υποθέτω, μάλιστα, πως αυτή τη στιγμή προσπαθεί να ειδοποιήσει όσο το δυνατόν περισσότερες φυλές Μελανών για τους Παντοκρατορικούς.»

Η Νίκη ένευσε, μοιάζοντας να συμφωνεί.

«Ελπίζω μόνο,» συνέχισε ο Νίρχαλμον, «να καταφέρει να συγκεντρώσει αρκετούς, ώστε να έχουμε μια ελπίδα εναντίον των εχθρών μας...»

«Κι εμείς,» ρώτησε η Νατλάο, «τι θα κάνουμε τώρα;»

«Θα περιμένουμε. Τι άλλο απομένει να κάνουμε; Το πρώτο σκέλος της αποστολής μας είναι να συναντήσουμε την Ταμλάκο· εκείνη θα μας πει πώς έχει η κατάσταση και τι πρέπει να γίνει μετά.»

«Γνωρίζει τον Ίσναχ;»

«Ναι,» είπε ο Νίρχαλμον, «τον γνωρίζει.»

Τρεισήμισι η ώρα, το μεσημέρι.

Το φως της Αρβήντλια, καυτό.

Ο Κάραγγελ ήταν μέσα στη σκηνή του, μισοξαπλωμένος, αναλογιζόμενος το όραμα που του είχε δείξει το Ιερό Δέντρο και τα παράξενα όνειρα που είχαν ακολουθήσει. Δε μπορούσε να βγάλει κανένα συμπέρασμα· το ήξερε πως δε θα έβγαζε κανένα συμπέρασμα· έφερνε, όμως, τις εικόνες και τους ήχους και τα συναισθήματα στο μυαλό του. Απορημένος από αυτά.

Τους συλλογισμούς του διέκοψε ο ήχος μηχανών και οι φωνές ανθρώπων. Φορώντας τις μπότες του –δε μπορούσες να πατήσεις στην άμμο ξυπόλυτος μες στο μεσημέρι–, βγήκε απ'τη σκηνή του και είδε ότι δύο φορτηγά οχήματα είχαν μόλις έρθει.

Ο Κάραγγελ τα πλησίασε, παρατηρώντας ότι ο Στρατηγός Αλκίνους βρισκόταν ήδη εκεί κοντά.

«Οι ενεργειακές φιάλες;» ρώτησε ο Πρωτοσπαθάριος.

«Ναι,» απάντησε ο γαλανόδερμος ξένος, χωρίς να στραφεί να τον κοιτάξει.

Ένας στρατιωτικός βγήκε απ'το ένα φορτηγό, πλησιάζοντας τον Αλκίνοο και χαιρετώντας. «Σας φέραμε τις ενεργειακές φιάλες, Στρατηγέ, καθώς και τρόφιμα και πολεμοφόδια.»

Ο Αλκίνοος ένευσε. «Πολύ καλά,» είπε. «Ο Επόπτης φαίνεται πως σκέφτεται για εμάς πριν από εμάς.»

«Επίσης,» πρόσθεσε ο στρατιωτικός, «έχω να σας μεταφέρω ένα μήνυμά του.»

«Του Επόπτη;»

«Μάλιστα, Στρατηγέ. Μόλις έφτασαν στην Ελρείσβα ενισχύσεις από άλλες διαστάσεις. Ο Επόπτης σάς ζητά να παραμείνετε εδώ, μέχρι να έρθουν σ'εσάς.»

«Επιτέλους,» είπε ο Αλκίνοος, «και μερικά καλά νέα!»

Ο στρατιωτικός τού έδωσε ένα τυλιγμένο χαρτί. «Εδώ είναι και το επίσημο έγγραφο του Επόπτη, σε περίπτωση που θέλετε να διαβάσετε ο ίδιος τα λόγια του.»

«Σ'ευχαριστώ, Λοχία. Μπορείς να καθίσεις τώρα μαζί μας, να ξεκουραστείς, και εσύ και οι στρατιώτες σου.»

Ο λοχίας χαιρέτησε, στρατιωτικά. «Σας ευχαριστούμε, Στρατηγέ.»

Ο Κάραγγελ απομακρύνθηκε από τον Αλκίνοο Λιτόγελο, βαδίζοντας προς τη σκηνή του. Στο δρόμο, το βλέμμα του πήγε στο πιο άσχημα χτυπημένο όχημα της εκστρατείας: αυτό που είχε κατρακυλήσει πάνω στην απότομη πλαγιά του λόφου της Φωλιάς του Αετού. Οι Παντοκρατορικοί το είχαν πλέον γυρίσει από την καλή μεριά, και ένας από τους μάγους τους –ένας απ'αυτούς που εργάζονταν στα ενεργειακά κανόνια, «ρυθμίζοντας την ενεργειακή ροή», όπως έλεγαν– χρησιμοποιούσε τα ξόρκια του, προσπαθώντας να εντοπίσει τις βλάβες και να καθοδηγήσει τους στρατιώτες, ώστε να το επισκευάσουν σωστά.

Τεχνομαθείς. Όλοι οι μάγοι που εργάζονταν στα κανόνια ήταν Τεχνομαθείς: ένα τάγμα που ασχολιόταν αποκλειστικά με τα μηχανήματα. Και μία μάγισσα ανάμεσά τους, μάλιστα, ήταν Αρβήντλια. Ο Κάραγγελ την είχε δει κάμποσες φορές: μια ψηλή, Λευκή γυναίκα με μακριά, ξανθά μαλλιά, που μιλούσε λίγο και έμοιαζε να κοιτάζει τους πάντες με καχυποψία. Προφανώς, είχε φύγει απ'την Αρβήντλια, για να ενταχθεί στο τάγμα. Είχε ακολουθήσει τους Παντοκρατορικούς, σε

άλλες διαστάσεις. Ο Κάραγγελ αναρωτιόταν αν ήταν σωστό πλέον να τη θεωρεί Αρβήντλια. Έμοιαζε να έχει αφομοιωθεί από τους ξένους. Να έχει ασπαστεί τον τρόπο ζωής τους. Ή ίσως έναν ακόμα πιο μυστηριώδη τρόπο ζωής...

Παίρνοντας το βλέμμα του από το επισκευαζόμενο όχημα, ο Κάραγγελ συνέχισε να βαδίζει προς τη σκηνή του. Και συνάντησε την Πριγκίπισσα Θυάλκνα, η οποία στεκόταν μερικά βήματα απόσταση από τη δική της σκηνή.

«Οι ενεργειακές φιάλες ήρθαν...» του είπε, κοιτάζοντας πίσω του, προς τα δύο φορτηγά που είχαν σταματήσει στην άκρη του στρατοπέδου.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κάραγγελ· «και, σύντομα, θα έρθουν και ενισχύσεις.»

Η Θυάλκνα συνοφρυώθηκε. «Ενισχύσεις;»

«Στρατιώτες από άλλες διαστάσεις. Βρίσκονται ήδη στην Ελρείσβα.»

«Θα τους χρειαστούμε,» είπε η Πριγκίπισσα.

«Το ίδιο υποψιάζομαι κι εγώ.»

• 4 •

Η Νατλάο καθόταν οκλαδόν, έχοντας διπλώσει την κάπα της από κάτω της, για να μην την καίει η άμμος της ερήμου. Οι υπόλοιποι επαναστάτες είχαν επίσης απομακρυνθεί από το όχημα, εκτός από τον Νίρχαλμον, που φαινόταν να ελέγχει κάποια πράγματα στη μηχανή και στους τροχούς του. Ο Ίσμαρ είχε ανεβεί σ'έναν αμμόλοφο και ατένιζε τον ορίζοντα. Η Οτλάβι βημάτιζε, κλοτσώντας άμμο. Ο Λόαχραμ'νιρ στεκόταν με τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του, ακίνητος, σχεδόν σα να κοιμόταν όρθιος. Η Νίκη καθόταν στην άμμο, κοντά στη Νατλάο, και, έχοντας ένα ζευγάρι κιάλια στα μάτια της, κοίταζε την όαση αντίκρυ τους και το χωριό των Νίσρακ.

«Νομίζω,» είπε, «ότι έχουμε αρχίσει να τραβάμε την προσοχή τους...»

«Φυσικό είναι,» αποκρίθηκε η Νατλάο. «Δεν έχουμε κάνει τίποτα για να κρυφτούμε, κι αυτό το όχημα γυαλίζει σαν τρίτος ήλιος.»

«Και τι πιστεύεις ότι θα κάνουν τώρα;» Η Νίκη εξακολουθούσε να κοιτά το χωριό, έχοντας τα κιάλια στα μάτια της.

«Θα στείλουν κάποιους να ερευνήσουν. Οπλισμένους, κατά πάσα πιθανότητα. Τις άλλες φορές, πώς ερχόσασταν σε επαφή με την Ταμλάκο; Δε μπαίνατε στο χωριό;»

«Προσωπικά, δεν έχω ξανάρθει εδώ.» Η Μαύρη Δράκαινα κατέβασε τα κιάλια. «Νίρχαλμον!» φώναξε.

Ο Λευκός, κοκκινομάλλης επαναστάτης ήταν γονατισμένος δίπλα σε μια απ'τις μεγάλες πισινές ρόδες του οχήματός του, κι έμοιαζε να σκαλίζει κάτι από πίσω της, χρησιμοποιώντας ένα μακρύ, μεταλλικό εργαλείο. Ακούγοντας τη φωνή της Νίκης, σηκώθηκε και πλησίασε. «Τι είναι;» ρώτησε.

«Εδώ όπου βρισκόμαστε, μας έχουν δει. Τους ξέρεις τους ανθρώπους αυτού του χωριού;»

Ο Νίρχαλμον συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς αν τους ξέρω; Ξέρω την Ταμλάκο.»

«Και πώς ερχόσουν, παλιότερα, σε επαφή μαζί της; Δεν έμπαινες στο χωριό; Δε μιλούσες σε κανέναν από τους ντόπιους;»

Ο Νίρχαλμον κούνησε το κεφάλι. «Όχι,» είπε. «Αποφεύγω τις συναναστροφές με τους Μελανούς, φυσικά.» Κοίταξε τη Νατλάο. «Με το συμπάθιο, συντρόφισσα.» Στράφηκε πάλι στη Νίκη. «Συνήθως, γλιστράμε μέσα στο χωριό τη νύχτα. Βλέπεις πού είναι το σπίτι της Ταμλάκο;» Ύψωσε το χέρι του, για να δείξει. «Στη νότια άκρη του χωριού. Μπορείς εύκολα να πας εκεί, χωρίς να σε δουν, έτσι πλούσια σε βλάστηση που είναι η όαση. Άλλες φορές πάλι, η Ταμλάκο έβγαινε για να μας συναντήσει.»

«Μάλιστα,» είπε η Νίκη. «Κι άμα πλησιάσουν τώρα οι ντόπιοι, τι προτείνεις να κάνουμε;»

«Έχουμε μαζί μας τη Νατλάο,» αποκρίθηκε ο Νίρχαλμον. «Γι'αυτό δεν την πήραμε;» Στράφηκε, βαδίζοντας προς το όχημά του, και ξαναγονάτισε δίπλα στον ένα απ'τους δύο πίσω τροχούς.

Η Νίκη κοίταξε τη Νατλάο, υψώνοντας ένα φρύδι.

«Τι;» ρώτησε εκείνη.

«Είσαι σίγουρη ότι μπορείς να ταχτοποιήσεις ό,τι πρόβλημα κι αν προκύψει;» είπε η Μαύρη Δράκαινα.

«Τα κατάφερα με τους Κάμροχ, δεν τα κατάφερα;»

«Δεν ήταν, όμως, πολύ δύσκολο, καθώς θα φεύγαμε από τις περιοχές τους, ούτως ή άλλως. Τώρα, θέλουμε να μείνουμε εδώ...»

«Μην ανησυχείς,» της είπε η Νατλάο. «Δε νομίζω να παρουσιαστεί κανένα πρόβλημα.»

Η Νίκη την ατένισε, συνοφρυωμένη. «Με βάζεις σε σκέψεις, Νατλάο.»

«Τι σκέψεις;»

«Αναρωτιέμαι αν η ψυχραιμία σου προέρχεται από το γεγονός ότι ξέρεις τι λες, ή από το γεγονός ότι πιστεύεις πως δεν έχεις τίποτα πλέον να χάσεις.»

«Δεν είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο.»

«Τι είναι, τότε;»

«Ένας συνδυασμός και των δύο,» απάντησε η Νατλάο.

Η έκφραση της Νίκης μαρτυρούσε ότι δεν ήξερε αν έπρεπε να καθυσυχαστεί από αυτό ή να θορυβηθεί. Ύψωσε πάλι τα κιάλια στα μάτια της και στράφηκε προς το χωριό των Νίσρακ.

«Δε μ'αρέσει τούτο...» είπε. «Βλέπω να συγκεντρώνονται. Φέροντας όπλα.»

Η Νατλάο δε μίλησε.

Η Νίκη κατέβασε τα κιάλια της.

Οι Νίσρακ φάνηκαν να βγαίνουν απ'το χωριό τους και να διασχίζουν την αμμώδη έκταση που τους χώριζε από τους επαναστάτες. Πρέπει να ήταν καμια εικοσαριά, και, όπως είχε παρατηρήσει η Νίκη, κρατούσαν όπλα.

Ο Ίσμαρ κατέβηκε απ'τον αμμόλοφο και στάθηκε κοντά στην Οτλάβι, που είχε ήδη τραβήξει το σπαθί της. Ο Λόαχραμ'νιρ δεν είχε κινηθεί απ'τη θέση του, μοιάζοντας με άγαλμα. Ωστόσο, είπε, αρκετά δυνατά ώστε να τον ακούσουν: «Νατλάο, νομίζω ότι σε χρειαζόμαστε.»

Ο Νίρχαλμον δεν είχε σταματήσει την περιποίηση του οχήματός του.

Η Νίκη ήταν όρθια, αλλά δεν είχε τραβήξει όπλα.

Η Νατλάο σηκώθηκε, τίναξε την άμμο απ'την κάπα της, και βάδισε, για να σταθεί μπροστά απ'όλους τους επαναστάτες. Για να σταθεί ανάμεσα σ'εκείνους και τους ερχόμενους Μελανούς.

Υψώνοντας τα χέρια της, έκανε νόημα πως δεν ήταν εχθροί.

Οι Νίσρακ συνέχισαν να βαδίζουν, χωρίς να κάνουν κανένα παρόμοιο νόημα. Σταμάτησαν στα πέντε μέτρα από τη Νατλάο, κι εκείνη είδε πως αρχηγός τους πρέπει να ήταν ένας μυώδης άντρας με ξυρισμένο κεφάλι και πρόσωπο, ο οποίος είχε ένα μεγάλο σπαθί περασμένο στην πλάτη. Πλάι του στεκόταν μια γυναίκα, που βαστούσε ραβδί και φορούσε τον ιερατικό χιτώνα των ιερειών της Κρωμβέλης. Στο σαγόνι της υπήρχε μια έντονη ουλή. Η Νατλάο αναρωτήθηκε ποιος είχε τολμήσει να χτυπήσει μια ιέρεια της Κρωμβέλης, γιατί η ουλή, μάλλον, δεν είχε γίνει από κάποιο πέσιμο.

Ο μυώδης άντρας ζύγωσε τη Νατλάο. «Ονομάζομαι Σέφσαλ, και είμαι ο Φύλαρχος των Νίσρακ,» δήλωσε. Υπήρχε περηφάνια στη φωνή του. «Ποια είσαι εσύ, και τι γυρεύεις μ'αυτούς τους Λευκούς;» Έκανε μια ημικυκλική χειρονομία, που φανέρωνε απέχθεια, για να δείξει τους ανθρώπους πίσω απ'τη Νατλάο.

«Το όνομά μου είναι Νατλάο, και είμαι η τελευταία των Ερνεό'ωμ. Μάλλον, δε θα έχεις ακούσει για τη φυλή μου· ήμασταν, όμως, μια φυλή Φαραγγοφυλάκων, στα βόρεια του Φαραγγιού του Πεπρωμένου.» Η ηρεμία στη φωνή της την εξέπληττε. Τόσο γρήγορα είχε συμβιβαστεί με τη γενοκτονία της φυλής της; «Οι ξένοι μάς σκότωσαν όλους, εκτός από εμένα. Γιατί ο Λευκός που έχει υποκινήσει αυτή την εκστρατεία ήθελε να μεταφέρω ένα μήνυμα απ'άκρη σ'άκρη στον Κοράκου Τόπο.» Και μίλησε στον φύλαρχο για τον Πρωτοσπαθάριο Κάραγγελ και για τους Τουρβάλκλι.

Ο Σέφσαλ κούνησε το κεφάλι. «Ναι,» είπε, «έχω ακούσει γι'αυτή την εκστρατεία.» Έφτυσε στην άμμο. «Καταραμένοι απ'τους θεούς νάναι όλοι οι Λευκοί!» Ατένισε τους επαναστάτες πίσω απ'τη Νατλάο με εχθρικό βλέμμα. «Τι θες, λοιπόν, με δαύτους;»

«Δεν είναι εχθροί σου αυτοί—»

«Τι έχεις πάθει, γυναίκα;» μούγκρισε ο Σέφσαλ, εστιάζοντας τώρα το βλέμμα του επάνω της. «Έχεις τρελαθεί; Όλοι οι Λευκοί είναι εχθροί μας!»

«Οι συγκεκριμένοι είναι περισσότερο εχθροί των ξένων. Και αναζητούν την Ταμλάκο...»

Το όνομα της επαναστάτριας έκανε τα μάτια του Φύλαρχου των Νίσρακ να στενέψουν.

«Καταλαβαίνεις;» τον ρώτησε η Νατλάο.

«Γνωρίζω ότι η Ταμλάκο έχει... διάφορες επαφές.»

«Με ανθρώπους που θέλουν να διώξουν τους ξένους απ'την Αρβήντλια.» Δεν ήταν ερώτηση.

Ο Σέφσαλ ένευσε.

«Οι σύντροφοί μου» –η Νατλάο τούς έδειξε με μια κίνηση του σαγονιού της– «είναι σύμμαχοι της Ταμλάκο. Μάχονται για τον ίδιο σκοπό. Όπως κι εγώ.»

«Θες να πεις ότι η Ταμλάκο συναναστρέφεται Λευκούς;» Η όψη του Σέφσαλ είχε αgridίψει.

«Συναναστρέφεται επαναστάτες –ανθρώπους που εναντιώνονται στους ξένους. Και δεν είναι μόνο Λευκοί· είναι και Μελανοί.»

«Οι Μελανοί δεν έχουν επαφές με τους Λευκούς! Οι Λευκοί είναι όλοι τους αιμοβόρα τσακάλια!»

«Αυτοί που είναι μαζί μου δε θα επιτεθούν στο χωριό σου, Φύλαρχε,» τον διαβεβαίωσε η Νατλάο. «Θα περιμένουμε, μόνο, τον ερχομό της Ταμλάκο, αν μας το επιτρέπει. Δε θα πλησιάσουμε καν.»

«Εσύ είσαι ευπρόσδεκτη στο χωριό των Νίσρακ, τελευταία των Ερνεό'ωμ,» της είπε ο Σέφσαλ. «Οι... σύντροφοί σου» –τα χείλη του στράβωσαν καθώς άρθρωνε τη λέξη σύντροφοι– «όχι. Και καλύτερα να μείνουν μακριά, αλλιώς θα τους διώξουμε με τα όπλα!»

«Δε θα χρειαστεί,» τον διαβεβαίωσε η Νατλάο. «Και σ'ευχαριστώ για την πρόσκληση. Ίσως να έρθω σε λίγο.»

»Μήπως γνωρίζεις πότε θα επιστρέψει η Ταμλάκο;»

«Δυστυχώς, κανείς δεν ξέρει πότε έρχεται και πότε φεύγει αυτή,» αποκρίθηκε ο Σέφσαλ. «Κι όσο περνά ο καιρός, γίνεται ολοένα και πιο μυστηριώδης.»

«Δεν έχει κάποιον σύζυγο εδώ;»

«Ο σύζυγός της ήταν έμπορος, και, κάποτε, εξαφανίστηκε. Κανείς μας δε γνωρίζει τι του συνέβη. Η Ταμλάκο, όμως, δε θα το απέκλειε να γνωρίζει· ωστόσο, δε νομίζω ότι είναι διατεθειμένη να μας πει.»

Η Νατλάο ένευσε. «Εντάξει,» είπε. «Θα πρέπει να την περιμένουμε, λοιπόν. Σ'ευχαριστώ για την ανοχή σου, Φύλαρχε.»

«Αν δεν ήσουν εσύ εδώ, Νατλάο, θα τους είχα διώξει ετούτους από τα μέρη μου,» της είπε ο Σέφσαλ, δείχνοντας τους Λευκούς με το βλέμμα του. «Θα τους είχα κάνει να φύγουν τόσο μακριά, ώστε να μη μπορώ να τους δω ούτε με το κιάλι που μου έχει πουλήσει ένας έμπορος.»

Και μ'ετούτα τα λόγια, ο Φύλαρχος των Νίσρακ στράφηκε και βάδισε προς τους πολεμιστές του και την ιέρεια της Κρωμβέλης· και όλοι μαζί πήγαν πίσω, στο χωριό τους.

Η Νατλάο επέστρεψε στους συντρόφους της και κάθισε πάλι οκλαδόν στην άμμο.

«Βλέπεις;» είπε ο Νίρχαλμον στη Νίκη, κοιτάζοντάς τη πάνω απ'τον ώμο του, «το πρόβλημα λύθηκε.»

Η Μαύρη Δράκαινα δεν του απάντησε, καθίζοντας στην άμμο και φέρνοντας τα κιάλια στα μάτια της, για να κοιτάξει το χωριό των Νίσρακ.

«Θα πας εκεί, Νατλάο;» ρώτησε.

«Αν συμφωνείτε κι εσείς...» Κοίταξε τους επαναστάτες, που ήταν συγκεντρωμένοι τριγύρω.

«Δε νομίζω ότι θα ήταν κακή ιδέα,» είπε ο Λόαχραμ'νιρ. «Τουλάχιστον, ένας από μας θα είναι στη σκιά.»

«Δεν είναι από 'εμάς',» τόνισε η Οτλάβι. «Είναι Μελανή.»

«Είμαστε, όμως, όλοι επαναστάτες,» αποκρίθηκε ο μάγος.

«Το γεγονός ότι έχεις περάσει καιρό έξω απ'την Αρβήντλια σ'έχει κάνει περίεργο, Λόαχραμ.»

«Ίσως. Ή ίσως να έχω αντιληφτεί πόσο μεγάλος είναι πραγματικά ο κόσμος...»

Η Νατλάο σηκώθηκε απ'την άμμο. «Θα πάω.»

«Αν δεις πριν από εμάς την Ταμλάκο να έρχεται, έλα αμέσως να μας ειδοποιήσεις,» της είπε ο Νίρχαλμον. «Αν και δε νομίζω να τη δεις εσύ και να μην τη δούμε εμείς, αφού, σίγουρα, επάνω στ'όχημά της θα έρθει.»

Δεν την έχω ξαναδεί ποτέ μου, σκέφτηκε η Νατλάο· πώς θα την αναγνωρίσω; Αλλά δεν είπε τίποτα· ένευσε μονάχα προς τη μεριά του Νίρχαλμον και βάδισε προς το χωριό των Νίσρακ.

«Έρχονται! Έρχονται!»

Ο Κάραγγελ, ακούγοντας τις φωνές, βγήκε απ'τη σκηνή του και κοίταξε μες στο νυχτερινό σκοτάδι, πέρα απ'τον καταυλισμό. Φώτα έσχιζαν το μαύρο πέπλο. Προβολείς οχημάτων. Πέντε οχήματα, τα μέτρησε ο Κάραγγελ. Μεγάλα. Φορτηγά, όπως αυτά που είχαν στην εκστρατεία.

Οι ενισχύσεις των Παντοκρατορικών.

Ο Πρωτοσπαθάριος βάδισε προς την ανατολική άκρη του στρατοπέδου, όπως επίσης και ο Στρατηγός Αλκίνοος και η Πριγκίπισσα Θυάλκνα, μαζί με αρκετούς πολεμιστές.

Τα ερχόμενα οχήματα σταμάτησαν κάμποσα μέτρα απόσταση από αυτούς, και οι προβολείς τους έσβησαν. Μικρότερα φώτα, όμως, άναψαν, καθώς στρατιώτες έβγαιναν από μέσα, ντυμένοι με τις λευκές στολές του Παντοκρατορικού Στρατού, δερμάτινους θώρακες, και σιδερένια κράνη, και φέροντας ξίφη και ασπίδες. Ανάμεσά τους ξεχώρισε ένας άντρας ο οποίος φορούσε μόνο τη στρατιωτική του στολή, χωρίς να φορά κανενός είδους φανερή πανοπλία. Απ'τη μέση του κρεμόταν ένα θηκαρωμένο ξίφος. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα και κουρεμένα κοντά. Στο σαγόνι του είχε ένα μικρό γένι. Το δέρμα του ήταν κατάλευκο, μα δεν ανήκε στη φυλή των Λευκών: πράγμα εμφανές στον Κάραγγελ και στη Θυάλκνα, που έβλεπαν ότι ο Παντοκρατορικός δε διέθετε τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που αναγνώριζαν έναν Αρβήντλιο. Στο αριστερό του αφτί κρεμόταν ένα αργυρό σκουλαρίκι. Τα μάτια του βρίσκονταν βαθιά μέσα στις κόγχες του κρανίου του, και έμοιαζαν πολύ σκοτεινά και πολύ παρατηρητικά.

«Ο Στρατηγός Αλκίνοος Λιτόγελος, υποθέτω...» είπε, πλησιάζοντας τον Αλκίνοο, πίσω απ'τον οποίο στέκονταν ο Κάραγγελ και η Θυάλκνα.

«Ο ίδιος.»

«Στρατηγός Ίδας Οξύβιος,» συστήθηκε ο άντρας, και αντάλλαξαν μια χειραψία. «Φέρνω μαζί μου πέντε οχήματα και τετρακόσιους πολεμιστές, πενήντα από τους οποίους είναι ιππείς. Ερχόμαστε από τη Σεργίλη.»

«Καλωσήρθατε,» αποκρίθηκε ο Αλκίνοος. «Πιστεύω πως θα χρειαστούμε τη βοήθειά σας.»

«Είναι τα πράγματα άσχημα εδώ, Στρατηγέ;»

«Κατά περίσταση, ναι· κατά περίσταση, όχι. Είναι παράξενη υπόθεση, θα μπορούσες να πεις. Έχεις ξαναπολεμήσει στην Αρβήντλια;»

«Όχι,» παραδέχτηκε ο Ίδας. «Πιστεύεις ότι αυτό θα προκαλέσει πρόβλημα;»

«Δεν το νομίζω.» Ο Αλκίνοος στράφηκε στους δύο Λευκούς πίσω του. «Να σου συστήσω την Πριγκίπισσα Θυάλκνα, του Θρόνου της Ελρείσβα, και τον Πρωτοσπαθάριο Κάραγγελ.»

«Χαίρω πολύ,» είπε ο Ίδας με επίσημο τρόπο, και τους έδωσε το χέρι του.

Η Θυάλκνα και ο Κάραγγελ αντάλλαξαν μια σύντομη χειραψία μαζί του.

«Θα ήθελα να μου πεις κάποιες λεπτομέρειες για την εκστρατεία, Στρατηγέ,» ζήτησε ο Ίδας από τον Αλκίνοο, στρέφοντας πάλι το βλέμμα του σ'εκείνον.

«Ασφαλώς. Ακολουθήσέ με στη σκηνή μου.»

Οι Νίσρακ ήταν φιλικοί με τη Νατλάο. Της πρόσφεραν φαγητό και ποτό, και την άφησαν να καθίσει στη σκιά της όασής τους, για να ξεκουραστεί. Κανένας δε φάνηκε να δίνει σημασία στο γεγονός ότι είχε για συντρόφους της Λευκούς (έστω και επαναστάτες). Ο Σέφσαλ μονάχα τη ρώτησε πώς μπορούσε να ανέχεται την παρέα τους. Εκείνη αποκρίθηκε πως, όταν είχε κάποιος χάσει όλη του τη φυλή, ανακάλυπτε ξαφνικά ότι μπορούσε να ανεχθεί πολλά πράγματα· κι ετούτο σώπασε τον φύλαρχο, γιατί δεν υπήρχε κανένας που να μη θεωρεί τραγική μια τέτοια μοίρα.

Η ιέρεια της Κρωμβέλης πλησίασε τη Νατλάο, όταν εκείνη καθόταν μόνη πλάι στα νερά της όασης, ανάμεσα στην ευλογημένη βλάστηση. Τα μαλλιά της ιέρειας ήταν κατάμαυρα, όπως και το δέρμα της, και, καθώς ήταν ντυμένη με επίσης μαύρο χιτώνα, η Νατλάο, για μια στιγμή, παραλίγο να τη μπερδέψει με τις σκιές. Μετά, όμως, την ξεχώρισε και σηκώθηκε, για να κάνει μια σύντομη υπόκλιση. Η ιέρεια τής έγνεψε να ξανακαθίσει, και κάθισε κοντά της. Τη ρώτησε τι σχεδίαζε να κάνει τώρα στη ζωή της, και της είπε πως, αν ήθελε, μπορούσαν να της βρουν έναν σύζυγο εδώ, ανάμεσα στους Νίσρακ. Θα τη δέχονταν σαν παιδί τους.

Το χωριό ήταν όμορφο, και η όαση επίσης, αλλά η Νατλάο έπρεπε να αρνηθεί. Δεν είχε ξεχάσει ακόμα τον Λάρμελ και τα παιδιά της, ούτε τους Ερνεό'ωμ, και δε νόμιζε ότι ποτέ θα τους ξεχνούσε, όχι αρκετά για να πάρει καινούργιο σύζυγο και να ζήσει με μια άλλη φυλή. Στην ιέρεια είπε ότι είχε αποφασίσει να πολεμήσει μαζί με τους επαναστάτες. Ωστόσο, την ευχαρίστησε για την προσφορά της. Ήταν πολύ καλή.

Εκείνη τη στιγμή, ένας θόρυβος ήρθε από την πυκνή βλάστηση, κάμποση απόσταση από τις δύο Μελανές. Και η Νατλάο στένεψε τα μάτια, νομίζοντας πως είδε μια ερπετοειδή σκιά να κινείται. Ένα μεγάλο ερπετό... «Μοιάζει με...» έκανε.

«...λεοντόσαυρο,» της είπε η ιέρεια. «Κυκλοφορεί ένας λεοντόσαυρος σ'ετούτη την όαση. Μη φοβάσαι, όμως· δεν είναι εχθρικός. Συνήθως, τουλάχιστον...» Άγγιξε την ουλή στο σαγόνι της.

Η Νατλάο συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη. Και η ιέρεια τής εξήγησε πως, κάποτε, όταν ήταν μικρότερη, είχε προσπαθήσει να πάει κοντά στον λεοντόσαυρο και να τον πάρει μαζί της, μέσα στο χωριό. «Εκείνος, όμως, διαφωνούσε, δύστροπος γέρος καθώς είναι,» είπε, μειδώντας.

Η Νατλάο μειδίασε επίσης.

«Μην τον πειράξεις και δε θα σε πειράξει,» της είπε η ιέρεια.

Όταν νύχτωσε, οι Νίσρακ προθυμοποιήθηκαν να στήσουν μια σκηνή για τη Νατλάο. Εκείνη δέχτηκε, ζητώντας, αν ήταν δυνατόν, η σκηνή να στηθεί κοντά στο σπίτι της Ταμλάκο. Οι Νίσρακ δεν έφεραν καμία αντίρρηση· ο Σέφσαλ είπε πως υπήρχε, μάλιστα, αρκετός χώρος κο-

ντά σ'αυτό το σπίτι, αφού βρισκόταν στη νότια άκρη του χωριού. Δύο νεαροί έστησαν τη σκηνή της Νατλάο και την άφησαν να ξεκουραστεί.

Εκείνη κοίταξε προς τ'ανατολικά, για να διαπιστώσει αν μπορούσε να δει τη Νίκη και τους Λευκούς. Το όχημά τους το ξεχώρισε αμέσως στην πράσινη ακτινοβολία των δύο φεγγαριών της Αρβήντλια. Οι επαναστάτες κάθονταν παραδίπλα, γύρω από μια φωτιά.

Η Νατλάο μπήκε στη σκηνή της. Έβγαλε τις μπότες και τα περισσότερα ρούχα της και ξάπλωσε. Για πρώτη φορά από τότε που είχε καταστραφεί η φυλή της, αισθανόταν τόσο βολικά τη νύχτα. Αισθανόταν σχεδόν –σχεδόν– σα να βρισκόταν με μια καινούργια οικογένεια. Γνώριζε, όμως, πως δεν έπρεπε να το πολυσκεφτείται αυτό, γιατί, σύντομα, θα έφευγε από εδώ. Η ζωή της τώρα την οδηγούσε με τους επαναστάτες.

Ο ύπνος είχε αρχίσει να την παίρνει, όταν πίσω απ'τη σκηνή της άκουσε ένα σούρσιμο. Ένα σούρσιμο που της θύμιζε κάτι... Ο λεοντόσαυρος;

Η Νατλάο σηκώθηκε στα τέσσερα και πήγε προς τη μεριά απ'όπου είχε έρθει ο ήχος. Παραμέρισε το ύφασμα της σκηνής με το χέρι της και, από το άνοιγμα που δημιουργήθηκε, είδε τον λεοντόσαυρο να την ατενίζει. Τα κατάμαυρα μάτια του γυάλιζαν μέσα από την πυκνή βλάστηση. Γύρω απ'το κεφάλι του υπήρχε ένα μεγάλο λοφίο από δέρμα και κόκαλο –σημάδι ότι ήταν αρσενικός.

Η ιέρεια είπε ότι είναι άκακος... εγώ, όμως, είμαι ξένη εδώ· δεν είμαι από τους Νίσρακ. Κι ο λεοντόσαυρος, μάλλον, μπορεί να το νιώσει αυτό... Για λίγο, η Νατλάο έμεινε ακίνητη. Τρομαγμένη.

Ο λεοντόσαυρος έβγαλε ένα σιγανό σύριγμα, κοιτάζοντάς την· και μετά, εξαφανίστηκε μέσα στη βλάστηση.

Ελπίζω αυτό να σημαίνει πως με συμπάθησε...

Η Νατλάο άφησε το ύφασμα της σκηνής και επέστρεψε στο στρώμα της, ξαπλώνοντας.

Κοιμήθηκε, χωρίς ν'ανησυχεί άλλο για τον λεοντόσαυρο.

Και, μετά από πόση ώρα δεν ήξερε, ένας δυνατός θόρυβος την ξύπνησε. Αμέσως, πετάχτηκε σε γονατιστή θέση, τραβώντας το ξιφίδιό της από το θηκάρι. Μέσα στον ύπνο της, ο θόρυβος τής είχε φανεί

σαν το βρυχηθμό κάποιου πελώριου θηρίου· τώρα, όμως, που ήταν ξύπνια, μπορούσε να καταλάβει ότι δεν ήταν θηρίο που βρυχιόταν. *Μηχάνημα*. Αυτός ο ήχος προέρχεται από κάποιο *μηχάνημα*, όπως το όχημα του *Νίρχαλμον*. Όπως τα οχήματα του στρατού των ξένων.

Η Ταμλάκο; Είχε έρθει η Ταμλάκο;

Η Νατλάο, φορώντας βιαστικά τα ρούχα της κι αφήνοντας τις μπότες της εκεί όπου ήταν, βγήκε απ'τη σκηνή της. Και, μπροστά απ'το μικρό, πέτρινο σπίτι, είδε ένα μεταλλικό κατασκεύασμα με δύο μεγάλους τροχούς, έναν στο πρόσθιο μέρος και έναν στο οπίσθιο. Από τη μουσούδα του φως έβγαине, κι από τη ράχη του, εκείνη τη στιγμή, κατέβαινε μια γυναικεία μορφή που το καβαλούσε. Έβγαλε την κουκούλα της κάπας της και κοίταξε τη Νατλάο. Τα μαλλιά της ήταν πράσινα και κομμένα στους ώμους.

«Ποια είσαι εσύ;» ρώτησε.

Η Νατλάο την πλησίασε. «Η Ταμλάκο;»

«Σε ρώτησα ποια είσαι!» επέμεινε η γυναίκα, και το χέρι της πήγε στη λαβή του σπαθιού που ήταν δεμένο πλάι στη σέλα του οχήματός της.

«Μην ανησυχείς,» είπε η Νατλάο, υψώνοντας τα χέρια της, για να δείξει ότι δεν κρατούσε κανένα όπλο, «δεν είμαι εχθρός. Είμαι με την Επανάσταση.»

«Τα φεγγάρια κοιτάζουν χαμηλά απόψε...»

Η Νατλάο συνοφρυώθηκε. «Χαμηλά; Τι θες να πεις;»

Η Ταμλάκο τράβηξε το σπαθί της. «Λες ψέματα! Δεν είσαι με την Επανάσταση!»

Η Νατλάο πετάχτηκε πίσω. «Σ'τ'ορκίζομαι: είμαι με την Επανάσταση!» Έδειξε προς τ'ανατολικά. «Κοίτα εκεί! Βλέπεις αυτό όχημα; Είναι του *Νίρχαλμον*. Πρέπει να τον ξέρεις τον *Νίρχαλμον*. Ήρθαμε να σε βρούμε. Το όνομά μου είναι Νατλάο. Είμαι καινούργια στην Επανάσταση. Είμαι η τελευταία των Ερνεό'ωμ,» πρόσθεσε με σιγανότερη φωνή.

«Φαραγγοφύλακες, έτσι;» είπε η Ταμλάκο, κατεβάζοντας το ξίφος της.

Η Νατλάο κατένευσε.

«Οι Παντοκρατορικοί κατέστρεψαν τη φυλή σου;»

«Ναι.»

Η Ταμλάκο κοίταξε προς τ'ανατολικά. Ύστερα, θηκάρωσε το σπαθί της και καβάλησε το δίκυκλο όχημα. Έβαλε τους τροχούς του σε κίνηση και πήγε προς τα εκεί όπου ήταν κατασκηνωμένοι ο Νίρχαλμον και οι υπόλοιποι.

«Ε!» της φώναξε η Νατλάο. «Περίμενε!» Αλλά εκείνη δεν περίμενε. Ήταν αμφίβολο, μάλιστα, αν την άκουσε.

Η Νατλάο μπήκε στη σκηνή της, φόρεσε τις μπότες της, και μάζεψε τα λιγοστά πράγματά της. Βγήκε και, αφήνοντας το χωριό των Νίσρακ πίσω της, έτρεξε προς τους επαναστάτες, διασχίζοντας την αμμόμη έκταση που τη χώριζε απ'αυτούς.

Φτάνοντας, τους βρήκε συγκεντρωμένους γύρω από τη φωτιά τους, μαζί με την Ταμλάκο, η οποία είχε σταματήσει το όχημά της μπροστά από το όχημα του Νίρχαλμον. Καθώς αντιλήφθηκαν τη Νατλάο να ζυγώνει, έπαψαν να μιλούν και την περίμεναν να έρθει κοντά τους.

«Γιατί έφυγες έτσι;» είπε η τελευταία των Ερνεό'ωμ στην Ταμλάκο.

«Έπρεπε να διαπιστώσω αν έλεγες αλήθεια,» αποκρίθηκε εκείνη. «Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας στήνουν περίτεχνες παγίδες.»

«Δεν είμαι πράκτορας της Παντοκράτειρας.»

«Όχι, δεν είσαι,» είπε η Ταμλάκο, και στράφηκε στον Νίρχαλμον. «Νομίζω ότι έχω καταφέρει να συγκεντρώσω αρκετούς πολεμιστές, ώστε να επιτεθούμε. Θα πρέπει να είμαστε προσεχτικοί, όμως, και έτοιμοι να υποχωρήσουμε. Γιατί είμαι βέβαιη πως δεν μπορούμε να τους κατατροπώσουμε ακόμα. Και το μέρος όπου θα τους επιτεθούμε θα μετρήσει πολύ.»

«Έχει αποφασιστεί αυτό το μέρος;» τη ρώτησε η Νίκη.

«Ναι.»

«Πού είναι;»

«Έχετε χάρτη;»

Η Νίκη έβγαλε τον χάρτη της και τον άπλωσε πάνω σε μια πέτρα.

Η Ταμλάκο, γονατίζοντας στο ένα γόνατο, έδειξε ένα σημείο στη νοτιοδυτική μεριά του Φαραγγιού του Πεπρωμένου. «Εδώ,» είπε. «Σύμφωνα με ό,τι έχω καταλάβει, οι Παντοκρατορικοί κινούνται, προς το παρόν, γύρω απ'το φαράγγι. Πέρασαν από ετούτη τη μεριά,» έδειξε σχεδόν όλο το βόρειο χείλος του φαραγγιού, «έστριψαν εδώ,» το χέρι της πήγε στο ανατολικότερο άκρο του φαραγγιού, «και τώρα κινού-

νται στα νότια. Η τελευταία πληροφορία που έχω είναι ότι, χτες βράδυ, χτύπησαν τη Φωλιά του Αετού και με τα κανόνια τους την ισοπέδωσαν.» Υπήρχε θλίψη στη φωνή της, και η Νατλάο καταλάβαινε γιατί. Η Φωλιά του Αετού ήταν, σύμφωνα με τις ιστορίες που είχε ακούσει, ένα πανάρχαιο φρούριο. «Οι Ρέτλιμ'εχ –η φυλή που κατοικούσε στο φρούριο– κατάφεραν να διαφύγουν μέσω των υπόγειων περασμάτων. Οι Παντοκρατορικοί δεν τους καταδίωξαν εκεί, είτε επειδή δεν ήξεραν για τις σήραγγες είτε επειδή φοβόνταν.»

«Δηλαδή,» είπε ο Νίρχαλμον, «ο εχθρός βρίσκεται τώρα εδώ.» Έδειξε το μέρος όπου ήταν σημειωμένη η Φωλιά του Αετού επάνω στον χάρτη. «Όχι και τόσο μακριά μας.»

Η Ταμλάκο ένευσε. «Κι αν ακολουθήσουν την προβλεπόμενη πορεία, πρέπει να συνεχίσουν έτσι.» Διέτρεξε το δάχτυλό της επάνω στο νότιο χείλος του Φαραγγιού του Πεπρωμένου. «Πιθανώς να χτυπήσουν και κάποια χωριά που βρίσκονται σε μικρή απόσταση από το φαράγγι, αλλά αυτή τη γενικότερη κατεύθυνση πιστεύω πως θα έχουν.»

«Ναι,» είπε η Νίκη, «λογικά έτσι θα γίνει.»

Η Ταμλάκο σηκώθηκε όρθια. «Απόψε είμαι έτοιμη να λιποθυμήσω από την κούραση. Ελπίζω, λοιπόν, να μη θέλετε να ξεκινήσουμε τώρα.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» της είπε ο Νίρχαλμον. «Θα ξεκινήσουμε το πρωί.»

«Καλώς. Θα μου συστήσεις τους συντρόφους σου;»

«Φυσικά. Από εδώ ο Ίσμαρ –τον οποίο, νομίζω, έχεις ξαναδεί-, η Οτλάβι, και ο Λόαχραμ'νιρ.»

«Βιοσκόπος;» Η Ταμλάκο κοίταξε τον μάγο μ'ένα φρύδι υψωμένο.

«Ναι,» απάντησε ο ίδιος.

«Θα είναι πολύ καλό να έχουμε έναν Βιοσκόπο μαζί μας,» είπε η Ταμλάκο. «Όλοι οι μάγοι είναι χρήσιμοι.»

Της Νατλάο τής έκανε εντύπωση που η Ταμλάκο μπορούσε να μιλά τόσο άνετα με τους Λευκούς. Μάλλον, είχε συνηθίσει από τις πολλές συναναστροφές μαζί τους.

«Κι αυτή,» είπε ο Νίρχαλμον, δείχνοντας τη Νίκη με το βλέμμα του, «είναι η Νίκη, που κάποτε ήταν Μαύρη Δράκαινα.»

«Ακόμα είμαι,» τόνισε εκείνη. «Δε μπορείς να ξεγίνεις Μαύρη Δράκαινα, Νίρχαλμον. Απλώς, πλέον δεν υπηρετώ την Παντοκράτειρα.»

«Μαύρη Δράκαινα;» είπε η Ταμλάκο, και τα μάτια της γυάλισαν. «Μαύρη Δράκαινα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Νίκη.

«Δεν είχα δει ποτέ μια Μαύρη Δράκαινα. Είχα μόνο ακούσει για σας. Είστε κάτι σαν μύθος, ξέρεis.»

«Τιμή μας, τότε.» Η Νίκη μειδίασε.

Η Ταμλάκο σταύρωσε τα χέρια της εμπρός της, παρατηρώντας την. «Ναι... Ο Πρίγκιπας της Επανάστασης και οι Μαύρες Δράκαινες. Κάτι σαν μύθος... Δε θα σε περίμενα να είσαι έτσι· τόσο... κανονική.»

Η Νίκη ανασήκωσε τους ώμους. «Αυτή είμαι.»

«Τέλος πάντων,» είπε η Ταμλάκο. «Θα σας ξαναδώ το πρωί.» Βάδισε προς το όχημά της, και, φτάνοντας κοντά του, ρώτησε: «Νατλάο, θα έρθεις;»

«Ναι.»

«Ανέβα, τότε.»

Η Ταμλάκο καβάλησε το δίκυκλο, και η Νατλάο ανέβηκε πίσω της. Η αίσθηση ήταν παράξενη. Ήταν σα να καβαλάς άλογο, μόνο που δεν ήταν ζωντανό· ήταν μηχανή.

Η Ταμλάκο έβαλε μπροστά, λέγοντας: «Κρατήσου καλά επάνω μου,» και έτρεξαν προς το χωριό των Νίσρακ.

Η Νατλάο τύλιξε τα χέρια της γύρω απ'τη μέση της επαναστάτριας, γιατί διαπίστωσε πως, όντως, υπήρχε κίνδυνος να πέσει, από τη μεγάλη ταχύτητα.

Η Ταμλάκο σταμάτησε το δίκυκλο πλάι στο σπίτι της, και κατέβηκαν. «Η πρώτη φορά που ανεβαίνεις σε τέτοιο πράγμα,» ρώτησε τη Νατλάο.

«Ναι.»

«Φαίνεται,» χαμογέλασε η Ταμλάκο.

«Να σε ρωτήσω κάτι;»

«Ναι.»

«Γνωρίζεις τον Ίσναχ;»

«Τον γνωρίζω.»

«Θα τον συναντήσουμε εκεί όπου θα πάμε;»

«Θα τον συναντήσουμε,» είπε η Ταμλάκο. «Γιατί ρωτάς, όμως;»

«Ο Ίσναχ ήταν ο πρώτος επαναστάτης που γνώρισα. Τον συνάντησα μέσα στο Φαράγγι του Πεπρωμένου. Και τώρα, θέλω να του πω κάτι... σχετικά με την επίθεση κατά των Τουρβάλκλι.»

Η Ταμλάκο την κοίταξε με περιέργεια. «Μπορείς να το πεις μόνο σ'εκείνον;»

«Μόνο σε κάποιον Μελανό, γιατί δεν ξέρω πώς θα το εκλάβουν οι Λευκοί. Δεν τους εμπιστεύομαι. Και μέχρι στιγμής, μετά τον Ίσναχ, όλοι οι επαναστάτες που έχω συναντήσει είναι Λευκοί.»

«Εγώ δεν είμαι Λευκή.»

Η Νατλάο ένευσε, διστακτικά. Υπάρχει, όμως, κάτι το περίεργο επάνω σου...

«Θα μου μιλήσεις;» τη ρώτησε η Ταμλάκο.

«Γνωρίζεις γιατί οι Μελανοί επιτέθηκαν στους Τουρβάλκλι, Ταμλάκο;»

«Ορισμένες φυλές θεώρησαν ότι υπήρχε κίνδυνος από αυτούς. Αλλά δεν ξέρω τι κίνδυνος ακριβώς. Ξέρεις εσύ;»

Η Νατλάο ένευσε. «Επισκέφτηκα τους Ζιντ'κέιλ, στα βάθη του Φαραγγιού του Πεπρωμένου. Και οι Ζιντ'κέιλ... αυτοί είναι που ξεκίνησαν ετούτη την καταστροφή. Οι σαμάνοι τους διάβασαν κάποια πράγματα στα σχήματα του φαραγγιού...»

«Έλα μέσα, Νατλάο,» είπε η Ταμλάκο, λύνοντας τη δερμάτινη κουρτίνα από την είσοδο του σπιτιού της. «Και θα μου τα εξηγήσεις όλα καθώς θα τρώμε κάτι.»

«Ευχαριστώ, αλλά δεν πεινάω.»

«Εγώ, όμως, πεινάω. Πολύ,» είπε η Ταμλάκο, και μπήκε στο σπίτι της.

Η Νατλάο την ακολούθησε· και, μετά από λίγο, της έλεγε όσα τής είχαν πει οι σαμάνοι των Ζιντ'κέιλ, ενώ εκείνη έβραζε σούπα.

• 5 •

Κοιμήθηκε στο σπίτι της Ταμλάκο και, με την αυγή, εκείνη την ξύπνησε, λέγοντας της πως ήταν ώρα να φύγουν. Είχε μαζέψει κάποια πράγματά της σ'έναν σάκο, και, εκτός από το σπαθί της, είχε πάρει και ένα τόξο και μια φαρέτρα γεμάτη βέλη.

«Μην το βλέπεις έτσι,» είπε στη Νατλάο. «δεν είμαι καλή τοξότρια. Κάποιες βασικές γνώσεις μόνο.» Και παραμέρισε τη δερμάτινη κουρτίνα του σπιτιού, βγαίνοντας.

Η Νατλάο την ακολούθησε. Το ηλιακό φως ήταν ακόμα ήπιο, σχεδόν γκρίζο· ο Φωτεινός Ήλιος τώρα ξεμύτιζε. Κοιτάζοντας προς την Ανατολή, η τελευταία των Ερνεό'ωμ μπορούσε να δει το όχημα του Νίρχαλμον να γυαλίζει· αλλά δεν διέκρινε και πολλά άλλα πράγματα, εκτός απ'το γεγονός ότι κάποιοι –μια σκιερή φιγούρα– στεκόταν όρθιος, φρουρώντας μάλλον τους υπόλοιπους επαναστάτες.

Η Ταμλάκο κρέμασε το σάκο και τα όπλα της από τη σέλα του δίκυκλου οχήματός της, και το καβάλησε. «Θα έρθεις;» ρώτησε.

Η Νατλάο πλησίασε. «Χτες βράδυ, τι συμπέρασμα έβγαλες απ'αυτά που σου είπα;»

«Σχετικά με τους Ζιντ'κέιλ;»

Η Νατλάο κατένευσε.

«Μια υπόθεση έχω στο μυαλό μου, μονάχα...»

«Τι υπόθεση;»

«Δεν έχει νόημα τώρα.»

«Φυσικά και έχει!» είπε η Νατλάο. «Θέλω να ξέρω γιατί άρχισε αυτός ο ανόητος πόλεμος!»

«Η υπόθεσή μου δε θ'απαντήσει στα ερωτηματικά σου.»

Η Νατλάο σταύρωσε τα χέρια της εμπρός της, καρφώνοντας την Ταμλάκο με το βλέμμα της.

Εκείνη αναστέναξε. «Έχω ακούσει,» είπε, «ότι, με ορισμένους τρόπους, μπορεί κανείς να αποκτήσει πρόσβαση σε άλλες διαστάσεις. Και το γεγονός ότι οι σαμάνοι των Ζιντ'κέιλ σου είπαν πως οι Τουρβάλκλι θα 'τραυματίζαν' την ίδια την Αρβήντλια με κάνει να υποψιάζομαι ότι,

ίσως, εκείνο που οι Τουρβάλκλι ήθελαν ήταν, ουσιαστικά, να ανοίξουν μια κλειστή δίοδο προς κάποια άλλη διάσταση.»

«Δεν καταλαβαίνω...» είπε η Νατλάο.

«Αν σκεφτείς την Αρβήντλια ολόκληρη ως ένα σώμα, τότε ένα άνοιγμα επάνω της δε θα μπορούσε να είναι ‘τραύμα’;»

«Ναι... Εντάξει, καταλαβαίνω τώρα το σκεπτικό σου. Αλλά οι σαμάνοι δεν είπαν μόνο αυτό: είπαν και ότι ένα ακατονόμαστο θηρίο θα ξαμολιόταν ανάμεσά μας.»

«Μάλλον,» αποκρίθηκε η Ταμλάκο, «φοβόνταν ότι κάτι θα ερχόταν από την άλλη διάσταση. Δεν είμαι σίγουρη, όμως. Δεν είμαι σίγουρη για τίποτα απ’αυτά. Μονάχα ένας μάγος του τάγματος των Ερευνητών θα μπορούσε να μας απαντήσει.»

«Μάγος του τάγματος των Ερευνητών;»

«Ναι. Ασχολούνται με τη φύση των διαστάσεων. Με τις δυνάμεις που τις συγκροτούν.

»Τέλος πάντων. Έλα πάνω· πρέπει να πηγαίνουμε.»

Η Νατλάο ανέβηκε πίσω από την Ταμλάκο, κι εκείνη έβαλε τους παχείς τροχούς του δίκυκλου σε κίνηση.

Έστριψαν ανατολικά και, σύντομα, βρίσκονταν κοντά στους επαναστάτες. Η όρθια φιγούρα που είχε δει η Νατλάο ήταν η Νίκη. Οι υπόλοιποι ήταν ξαπλωμένοι –ο Νίρχαλμον και η Οτλάβι μέσα στο όχημα, ο Ίσμαρ και ο Λόαχραμ’νιρ στην άμμο, τυλιγμένοι στις κάπες τους– και, ακούγοντας την Ταμλάκο να έρχεται, είχαν αρχίσει να σηκώνονται.

«Είμαστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε;» ρώτησε ο Νίρχαλμον, τρίβοντας τα μάτια του και πίνοντας μια γουλιά απ’το φλασκί του.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ταμλάκο.

Ο Ίσμαρ έσβησε τη νυχτερινή φωτιά τους, ρίχνοντας επάνω της άμμο, κι ύστερα ακολούθησε τον Λόαχραμ’νιρ στο εσωτερικό του τετράκυκλου οχήματος. Η Οτλάβι, που βρισκόταν ήδη μέσα, είχε σηκωθεί και τεντωνόταν, για να ξεπιαστεί. Η Νίκη κάθισε στη θέση του συνοδηγού, βγάζοντας τον χάρτη της και ανοίγοντάς τον εμπρός της.

«Θα ταξιδέψεις μαζί μας, Νατλάο;» ρώτησε ο Νίρχαλμον. «Ή προτιμάς να μείνεις εκεί όπου είσαι;»

Η Νατλάο δεν προτιμούσε το δίκυκλο όχημα της Ταμλάκο· της έδινε μια πολύ παράξενη αίσθηση, αυτό το μεταλλικό άλογο. «Θα πάμε μακριά;» ρώτησε τη γυναίκα εμπρός της.

«Σας είπα χτες βράδυ: θα πάμε στα νοτιοδυτικά του Φαραγγιού του Πεπρωμένου. Πρέπει να είμαστε στον προορισμό μας σε... δύο, δυόμισι ώρες.»

Δυόμισι ώρες εδώ πάνω; σκέφτηκε η Νατλάο. «Εντάξει,» είπε, «θα ταξιδέψω με τον Νίρχαλμον.»

«Όπως θέλεις.»

Η Νατλάο κατέβηκε απ'τη σέλα του δίκυκλου και πήδησε σε μια απ'τις πίσω θέσεις του άλλου οχήματος των επαναστατών.

«Ακολουθήστε με!» είπε η Ταμλάκο, και έστριψε το δίκυκλό της προς τα βορειοδυτικά.

Ο Νίρχαλμον την ακολούθησε.

Τα δύο οχήματα τίνάζαν μεγάλα σύννεφα άμμου πίσω και γύρω τους, καθώς έμοιαζαν να κυνηγούν τις σκιές τους, οι οποίες πάντα ήταν λίγο πιο μπροστά και ποτέ δε μπορούσαν να τις φτάσουν. Διέσχιζαν την έρημο γρήγορα, προσπερνώντας χωριά και οάσεις, ενώ οι ήλιοι σκαρφάλωναν ολοένα και πιο ψηλά στον ουρανό. Η Νατλάο εξακολουθούσε να νιώθει εντυπωσιασμένη από τη μεγάλη ταχύτητα, παρότι είχε ταξιδέψει αρκετές φορές επάνω σε οχήματα, τις τελευταίες μέρες.

Η Ταμλάο είχε πει ότι θα πήγαιναν στο Φαράγγι του Πεπρωμένου, αλλά, καθώς η ώρα περνούσε, η Νατλάο δεν μπορούσε να το δει πουθενά. Έβλεπε μονάχα ερήμους, και δεξιά και αριστερά της.

«Ακολουθούμε τη σωστή πορεία;» ρώτησε τη Νίκη, ακουμπώντας τον ώμο της.

«Γιατί;»

«Δε βλέπω πουθενά το φαράγγι!»

«Κινούμαστε ανάμεσα στο βασικό άνοιγμα του φαραγγιού και στο νότιο από τα δύο δυτικά παρακλάδια του,» της είπε ο Νίρχαλμον. «Νίκη, άνοιξε τον χάρτη.»

Η Μαύρη Δράκαινα τον άνοιξε, και η Νατλάο είδε πως, στη δυτική μεριά, το Φαράγγι του Πεπρωμένου χωριζόταν, σχεδόν σαν ψαλίδα. Τα οχήματα του Νίρχαλμον και της Ταμλάκο πρέπει τώρα να κινού-

νταν ανάμεσα στο νότιο σαγόνι της «ψαλίδας» και στο κυρίως στέλεχος του φαραγγιού.

«Βλέπεις;» ρώτησε ο επαναστάτης τη Νατλάο, χωρίς να στραφεί να την κοιτάξει. Παρότι διέσχιζαν ανοιχτή έρημο, φαινόταν να είναι πολύ προσεχτικός στην οδήγησή του.

«Ναι,» αποκρίθηκε η τελευταία των Ερνεό'ωμ.

«Υποψιάζομαι,» είπε ο Νίρχαλμον, «πως η Ταμλάκο μάς πηγαίνει σ' αυτό το χωριό που βρίσκεται στο βάθος, τελευταίο-τελευταίο. Πώς το λένε, Νίκη;»

«Δέριβακ.»

«Φαραγγοφύλακες...» είπε η Νατλάο.

Ο Νίρχαλμον ήταν σωστός στην υπόθεσή του. Η Ταμλάκο τούς πήγε στους Δέριβακ, κι εκεί σταμάτησαν τα οχήματά τους. Αντίκρυ τους ήταν το χείλος του φαραγγιού και το χωριό, που δεν ήταν μεγαλύτερο από το χωριό της Νατλάο, όταν αυτό ακόμα υπήρχε.

Οι επαναστάτες κατέβηκαν από τα οχήματά τους και, πλησιάζοντας, είδαν ότι μπροστά από τα πέτρινα σπίτια τούς περίμεναν μερικοί Μελανοί, όλοι τους οπλισμένοι και με όψεις που μαρτυρούσαν πως ήταν αποφασισμένοι, στο εγγύς μέλλον, να δώσουν τη σκληρότερη μάχη της ζωής τους. Η Ταμλάκο χαιρέτησε έναν απ' αυτούς, και τον σύστησε στους συντρόφους της ως Καδρόζο, Φύλαρχο των Δέριβακ. Ήταν ένας λιγνός, νευρώδης άντρας με μακριά, μαύρα μαλλιά και πυκνά μούσια· τα μάτια του γυάλιζαν σαν αναμμένα κάρβουνα. Φαινόταν άγριος, αλλά καλωσόρισε τους επαναστάτες φιλικά (παρότι εκείνοι ήταν, ως επί το πλείστον, Λευκοί), λέγοντάς τους πως είχαν συγκεντρωθεί αρκετοί πολεμιστές εδώ, αλλά αναμενόταν να συγκεντρωθούν ακόμα περισσότεροι. Ο Ίσναχ, είπε, σύντομα θα ερχόταν, μαζί με τουλάχιστον άλλους εκατό.

Η Νατλάο παρατήρησε ότι σκηνές ήταν στημένες μέσα στο χωριό. Πρέπει να βρίσκονταν εδώ Μελανοί από κάμποσες φυλές –και, μάλιστα, πολλοί από αυτούς. Πραγματικά, όμως, πίστευαν ότι έτσι θα μπορούσαν να σταματήσουν τους ξένους; Τα κανόνια του καταστρο-

φικού φωτός θα έκαναν όλους ετούτους τους πολεμιστές στάχτη, μαζί με τα σπίτια του χωριού και τις σκηνές.

Η Νατλάο το είπε αυτό στον Φύλαρχο Καδρόζο και στην Ταμλάκο. «Είστε σίγουροι ότι ξέρετε τι κάνετε;» τους ρώτησε. «Δεν έχει σημασία πόσοι είστε. Τα όπλα τους δε μπορείτε να τα αντιμετωπίσετε.»

«Μην ανησυχείς,» της αποκρίθηκε ένας άλλος άντρας, που, μέχρι στιγμής, η Νατλάο δεν είχε προσέξει· «δε θα τους περιμένουμε εδώ, στο χωριό, για να έρθουν και να μας αποτελειώσουν.»

Η τελευταία των Ερνεό'ωμ τον κοίταζε ερωτηματικά. Η όψη της έλεγε, ξεκάθαρα: Ποιος είσαι εσύ;

«Το όνομά μου είναι Ράλναχ,» συστήθηκε ο άντρας, «και είμαι μέλος της Επανάστασης.» Ήταν ψηλός και πιο παχύς από τον Φύλαρχο των Δέριβακ, χωρίς όμως να είναι χοντρός. Τα μαλλιά του ήταν σκούρα-μπλε και δεμένα κότσο πίσω απ'το κεφάλι του. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του ήταν μυτερά, έντονα. Στην πλάτη του ήταν περασμένα ένα μακρύ τόξο και μια φαρέτρα. «Θα εγκαταλείψουμε το χωριό, Νατλάο, προτού έρθουν οι Παντοκρατορικοί. Θα τους επιτεθούμε από τους αμμόλοφους που βλέπεις στα ανατολικά σου και από τις σπηλιές που βλέπεις στα δυτικά. Θα τους περικυκλώσουμε. Στα πλευρά και στα νώτα τους θα έχουν εμάς· μπροστά τους θα έχουν το χείλος του φαραγγιού.»

«Και νομίζετε ότι αυτό θα τους αποτελειώσει;» ρώτησε η Οτλάβι. «Απ'όσο γνωρίζουμε, πλησιάζουν να αριθμούν χίλιοι, μαζί με τους μαχητές της Ελρείσβα.»

«Δε μπορούμε να τους κατατροπώσουμε,» της είπε η Ταμλάκο· «μπορούμε, όμως, να τους προκαλέσουμε τόσες πολλές ζημιές ώστε να τους καθυστερήσουμε.»

»Επιπλέον, καθώς θα πλησιάζουν, θα προσπαθήσουμε να τους κά-
νουμε κάποιο σαμποτάζ. Γι'αυτό κιόλας χρειάζομαι εσάς και το όχημά
σας.»

«Το φανταζόμουν,» είπε ο Νίρχαλμον, γνέφοντας. «Γιατί, έτσι όπως περιγράφετε το σχέδιό σας, το όχημά μου θα ήταν, ουσιαστικά, ά-
χρηστο εδώ. Οι Παντοκρατορικοί θα το διέλυαν με μια ριπή από τα
κανόνια τους, κι αυτό θα ήταν το τέλος του –και το δικό μου. Δεν έχω
χώρο να ελιχθώ άνετα σε τούτο το μέρος.»

«Ναι,» συμφώνησε η Ταμλάκο. «Πριν από τη σύγκρουση, θα πάρεις το όχημά σου από εδώ. Η Επανάσταση το χρειάζεται, και δεν υπάρχει λόγος να καταστραφεί αναίτια.»

«Η πραγματική επίθεση κατά των Παντοκρατορικών,» είπε ο Ράλναχ, «θα γίνει όταν έχουμε και το δικό μας κανόνι.»

«Ποιο δικό μας κανόνι;» ρώτησε η Νίκη.

«Ο Πρόμαχος Γεθβάρης κατασκευάζει ένα ενεργειακό κανόνι, στη βάση μας στα βουνά. Κι όταν είναι έτοιμο, θα μπορέσουμε να το χρησιμοποιήσουμε εναντίον των εχθρών μας.»

«Με τι ενέργεια;»

«Με τις ενεργειακές φιάλες που λήστεψε ο Πρόμαχος Όλριχ από τους Παντοκρατορικούς.»

«Μάλιστα,» είπε η Νίκη. «Ας φροντίσουμε, λοιπόν, να μείνουμε ζωντανοί μέχρι τότε... Πράγμα που φέρνει την εξής ερώτηση στο μυαλό μου: Αφού δε σχεδιάζετε να κατατροπώσετε τους Παντοκρατορικούς εδώ, πού θα υποχωρήσετε; Γιατί δε θα είναι μόνο αυτοί αποκλεισμένοι σε τούτο το μέρος, αλλά κι εσείς.»

«Θα πάμε στο φαράγγι,» εξήγησε ο Φύλαρχος Καδρόζο. «Θα κρυφτούμε στα βάθη του. Υπάρχουν δύο περάσματα που μπορείς ν'ακολουθήσεις για να φτάσεις εκεί: το ένα ξεκινά πίσω απ'το χωριό μας· το άλλο είναι μες στις σπηλιές στα δυτικά. Μόλις δούμε ότι έχουμε προκαλέσει αρκετές ζημιές στους εχθρούς, θα υποχωρήσουμε... και θ'αφήσουμε τα σπίτια μας στο έλεός τους,» πρόσθεσε με βαριά φωνή, που μαρτυρούσε ότι δεν του άρεσε αυτό αλλά το θεωρούσε αναγκάιο.

Οι Δέριβακ τούς πρόσφεραν φαγητό από τις αποθήκες τους και νερό από το βαθύ πηγάδι που υπήρχε στο κέντρο του χωριού τους, και τους άφησαν να ξεκουραστούν κάτω από μια σκηνή, την οποία έστησαν έξω από την ανατολική άκρη του χωριού. Προφανώς, δεν ήθελαν τους Λευκούς ανάμεσά τους, αλλά, συγχρόνως, δεν μπορούσαν και να τους διώξουν, αφού είχαν έρθει για να προσφέρουν βοήθεια.

«Είναι αχάριστοι και ξιπασμένοι, όπως όλοι οι Μελανοί...» μούγκρισε η Οτλάβι.

«Το ίδιο δε θα κάνετε κι εσείς, αν αυτοί έρχονταν στα μέρη σας;» τη ρώτησε, κάπως απότομα, η Ταμλάκο.

Η Οτλάβι δεν απάντησε.

Φυσικά και δεν απαντάει, σκέφτηκε η Νατλάο, γιατί οι Λευκοί κάνουν χειρότερα πράγματα από τους Μελανούς. Πολύ, πολύ χειρότερα! Αιμοβόρα τσακάλια, όλοι τους!

Η Ταμλάκο, μετά από λίγο, είπε: «Εγώ πρέπει να φύγω. Προσπαθήστε να μη μπλέξετε, όσο θα λείπω.» Και βγήκε απ'τη σκηνή.

«Πού πηγαίνεις;» Ο Νίρχαλμον την ακολούθησε έξω.

Και η Νατλάο, επίσης. Ήταν καλά να έχει μια Μελανή επαναστάτρια κοντά της. Παρότι οι Λευκοί ήταν με το μέρος της, δεν αισθανόταν τόσο βολικά μαζί τους όπως με την Ταμλάκο.

«Νοτιοανατολικά,» απάντησε η Ταμλάκο στον Νίρχαλμον, «να κατοπτεύσω. Πρέπει να ξέρουμε πού βρίσκονται οι Παντοκρατορικοί, προκειμένου να τους σαμποτάρουμε προτού φτάσουν στους Δέριβακ. Επιπλέον, ίσως να συγκεντρώσω και καμια άλλη χρήσιμη πληροφορία.»

«Να προσέχεις,» της είπε ο Νίρχαλμον.

«Εσείς να προσέχετε,» αποκρίθηκε η Ταμλάκο, και δεν υπήρχε αμφιβολία ότι το έλεγε τούτο επειδή φοβόταν πως ίσως να γινόταν κανένας καβγάς –ή τίποτα χειρότερα– ανάμεσα σ'αυτούς και τους Μελανούς.

Ο Νίρχαλμον μειδίασε. «Τι να μας κάνουν; Θα τους λιώσουμε, έτσι και μας κουνηθούν!»

Η Ταμλάκο τον αγριοκοίταξε, παρότι ήταν φανερό πως αστειευόταν.

Η Νατλάο τη ρώτησε: «Να έρθω μαζί σου;»

«Δε χρειάζομαι βοηθό. Και, ούτως ή άλλως, καλύτερα να μείνεις εδώ. Θα είσαι πιο ασφαλής. Τουλάχιστον, το ελπίζω.» Κοίταξε πάλι τον Νίρχαλμον.

«Τώρα,» είπε εκείνος, «υπερβάλλεις.»

Η Ταμλάκο απομακρύνθηκε, πηγαίνοντας στο δίκυκλο όχημά της. Το καβάλησε και έφυγε. Σύντομα, έγινε μια μαύρη κουκίδα μες στις ερήμους· μετά, ακόμα κι αυτή η κουκίδα εξαφανίστηκε.

Η Νατλάο προσευχήθηκε οι θεοί να ήταν μαζί με την επαναστάτρια. Ιδιαίτερα ο Σάρκλιφ, ο Αετός της Ερήμου, που προφύλασσε τους ανιχνευτές και τους ταξιδιώτες.

Καθώς πλησίαζε το μεσημέρι, η Νατλάο βγήκε απ'τη σκηνή και, φορώντας κουκούλα στο κεφάλι της για να μην τη χτυπά ο δυνατός ήλιος, βάδισε προς τα δυτικά, όπου φαίνονταν μεγάλα βράχια και όπου ο Φύλαρχος των Δέριβακ και ο Ράλναχ είχαν πει ότι υπήρχαν σπηλιές, τις οποίες θα χρησιμοποιούσαν στο εγγύς μέλλον για να επιτεθούν στους Παντοκρατορικούς. Η Νατλάο ήθελε να τις δει· και ήθελε, επίσης, να δει το πέραςμα που είχε αναφέρει ο φύλαρχος ότι οδηγούσε από τις σπηλιές στο φαράγγι. Στο χωριό των Ερνεό'ωμ δεν υπήρχαν παρόμοιες σπηλιές, ούτε κανένα παρόμοιο υπόγειο πέραςμα.

Δεν άργησε να φτάσει στον προορισμό της και να πιαστεί στις πέτρες, σκαρφαλώνοντας. Η ανάβαση ήταν εύκολη, καθώς η πλαγιά δεν ήταν πολύ απότομη. Από απόσταση, οι σπηλιές δύσκολα διακρίνονταν· για να τις δεις, έπρεπε να ξέρεις ήδη γι'αυτές, ή τα μάτια σου έπρεπε να είναι εκπαιδευμένα, ώστε να εντοπίζουν λεπτομέρειες που άλλοι παραβλέπουν. Πλησιάζοντας, όμως, οι σπηλιές γίνονταν αμέσως φανερές: ανοίγματα στους βράχους, όχι πολύ μεγάλα, αλλά αρκετά μεγάλα για να χωρά άνθρωπος, σκύβοντας.

Η Νατλάο άναψε τον φακό της και μπήκε σ'ένα απ'αυτά. Η μυρωδιά της γης γέμισε τα ρουθούνια της· και, μετά από λίγο, διαπίστωσε ότι είχε μπλεχτεί σ'έναν μικρό λαβύρινθο από περάσματα και διόδους. Οι σπηλιές δεν ήταν μεγάλες· ήταν πολλές και μικρές. Πού ήταν η σήραγγα που οδηγούσε στο φαράγγι; Η Νατλάο είχε μπερδευτεί. Για την ακρίβεια, δεν ήταν βέβαιη ότι θυμόταν πώς να επιστρέψει εκεί απ'όπου είχε έρθει· υπέθετε, όμως, ότι δεν μπορεί να ήταν και τόσο δύσκολο να βγει από εδώ, έτσι δεν πανικοβλήθηκε. Ο φύλαρχος, εξάλλου, δεν είχε πει ότι το μέρος ήταν επικίνδυνο.

Σε κάποια στιγμή, σταμάτησε να βαδίζει και τ'αφτιά της έπιασαν έναν άλλο ήχο, που πριν καλυπτόταν από το περπάτημά της. Δεν είμαι

μόνη εδώ, διαπίστωσε η Νατλάο. Υπήρχε και κάποιος άλλος. Πίσω της. Άκουγε τα βήματά του.

Στρέφοντας το φακό της, φώτισε, μα δεν είδε κανέναν. Το τεχνητό φως αποκάλυψε μονάχα βράχους. Και πόση ενέργεια έχω ακόμα; Θα κρατούσε η μπαταρία μέχρι να βγει από δω; Γιατί δεν το είχε σκεφτεί τούτο προτού μπει;

Η Νατλάο τράβηξε το ξιφίδιο που ήταν δεμένο στην κνήμη της, και αφουγκράστηκε.

Τα βήματα σταμάτησαν. Τώρα, όμως, νόμιζε πως είχε καταλάβει από πού έρχονταν. Προχώρησε προς τα εκεί, επιφυλακτικά. Δεν πίστευε ότι ήταν κάποιος εχθρός, αλλά καλό θα ήταν να προσέχει. Κρατούσε το ξιφίδιό της έτοιμο.

Φως ήρθε προς το μέρος της. Φως όπως το δικό της: από φακό.

«Ποιος είν'εκεί;» είπε η Νατλάο, μισοκλείνοντας τα μάτια της, για να τα προστατεύσει από την ακτινοβολία.

Ο φακός κατέβηκε. «Νατλάο;»

Η τελευταία των Ερνεό'ωμ κατέβασε και τον δικό της φακό, και τον έσβησε. Αναγνώριζε τον άντρα που της είχε μιλήσει. Ο Ράλναχ. Ο επαναστάτης που είχε γνωρίσει μαζί με τον Φύλαρχο των Δέριβακ.

«Με παρακολουθείς;» τον ρώτησε, απότομα.

«Δεν ήξερα πως ήσουν εσύ,» αποκρίθηκε ο Ράλναχ. «Είδα κάποιον να πηγαίνει προς τις σπηλιές, και σκέφτηκα να ερευνήσω. Πράκτορες της Παντοκράτειρας μπορεί να εμφανιστούν παντού, Νατλάο. Ακόμα κι εδώ, ανάμεσα στις φυλές της ερήμου.»

Η Νατλάο θηκάρωσε το ξιφίδιό της. «Είχα έρθει να δω πού βρίσκεται το πέρασμα που οδηγεί στα βάθη του φαραγγιού. Από περιέργεια. Στα μέρη μου δεν υπήρχε τέτοιο πέρασμα.»

Ο Ράλναχ θηκάρωσε το δικό του ξιφίδιο στη μέση του –και μόνο τότε η Νατλάο πρόσεξε ότι ήταν οπλισμένος· πριν, δεν είχε δει τη λεπίδα. «Και υποθέτω πως μπλέχτηκες εδώ μέσα...»

«Η αλήθεια είναι ότι, ναι, μπλέχτηκα.»

Ο Ράλναχ γέλασε, και το γέλιο του αντήχησε μες στις σπηλιές. «Μονάχα ο Μόρμαμ θα μπορούσε να βρει το δρόμο του με την πρώτη, σε τούτο το μέρος!»

Η Νατλάο μειδίασε.

«Θα σε οδηγήσω εγώ,» προθυμοποιήθηκε ο Ράλναχ, «αν θέλεις.»

Η Νατλάο ένευσε.

«Έλα μαζί μου, τότε.»

Ο Ράλναχ προχώρησε πρώτος, κι εκείνη τον ακολούθησε, έχοντας την αίσθηση ότι συνεχώς κατέβαιναν· πράγμα λογικό, άλλωστε, αφού πήγαιναν προς τα βάθη του Φαραγγιού του Πεπρωμένου. Η ατμόσφαιρα γινόταν ολοένα και πιο αποπνιχτική, ο αέρας ολοένα και λιγότευε, και η μυρωδιά της γης ήταν ολοένα και πιο έντονη.

Μέχρι που έφτασαν στην έξοδο.

Η Νατλάο είδε ηλιακό φως να σχίζει το σκοτάδι, και ο Ράλναχ έσβησε τον φακό του. Σε τούτο το σημείο, το πέρασμα ήταν πιο ψηλό από αλλού: η τελευταία των Ερνεό'ωμ μπορούσε να στέκεται ευθυτενής, χωρίς να χτυπά το κεφάλι της· και ο σύντροφός της μπορούσε να στέκεται σχεδόν ευθυτενής, καθώς ήταν ψηλός άντρας.

Βγήκαν, και βρέθηκαν σε μια προεξοχή στα τοιχώματα του Φαραγγιού του Πεπρωμένου. Από κάτω τους έμοιαζε να απλώνεται ένας ολόκληρος κόσμος. Η αντικρινή, βόρεια μεριά του φαραγγιού ήταν τόσο μακριά από εδώ που μπορούσαν να τη δουν μονάχα ως μια υποψία, μισοχαμένη στις αντανάκλασεις του ήλιου. Η κάψα του μεσημεριού έκανε τον ορίζοντα να φαίνεται να τρεμοπαίζει. Από την προεξοχή όπου στέκονταν ξεκινούσε ένα μονοπάτι, το οποίο οδηγούσε κάτω, στον πυθμένα του φαραγγιού.

«Αυτό το μέρος είναι πανέμορφο,» παρατήρησε η Νατλάο, που, παρ'ότι τα όσα τής είχαν συμβεί, μπορούσε ακόμα να αναγνωρίσει την ομορφιά –κι αυτό, πίστευε, πρέπει σίγουρα να ήταν αρετή στα μάτια των θεών.

«Πράγματι, είναι,» συμφώνησε ο Ράλναχ. «Το άλλο μονοπάτι –αυτό που ξεκινά από το χωριό των Δέριβακ– βρίσκεται εκεί.» Ύψωσε το χέρι του, για να της δείξει.

Η Νατλάο ένευσε, βλέποντάς το. «Είσαι από τη φυλή τους;» τον ρώτησε.

«Από τη φυλή των Δέριβακ; Όχι, δεν είμαι από εδώ.»

Η Νατλάο στράφηκε να τον κοιτάξει. «Από πού είσαι;»

«Από εκεί.» Διέγραψε ένα ημικύκλιο με το χέρι του, δείχνοντας όλα όσα φαίνονταν από κάτω τους.

«Από τα βάθη του φαραγγιού;»

«Ναι,» είπε ο Ράλναχ. «Από τη φυλή των Ενκούτεν.»

Τα μάτια της Νατλάο διαστάλθηκαν. «Μια από τις φυλές που συμμαχησαν κατά των Τουρβάλκλι!...»

Ο Ράλναχ δε μίλησε· ένευσε μονάχα.

«Ήσουν κι εσύ στην επίθεση που έγινε;»

«Ήμουν.»

«Μα τους θεούς! γιατί τους ακούσατε;» απαίτησε η Νατλάο, σφίγγοντας τις γροθιές της. «Είδες τι καταστροφή έγινε εξαιτίας σας!» φώναξε. Η φωνή της αντήχησε μέσα στο φαράγγι, καθώς την παρέσυρε ο ελαφρύς, καυτός άνεμος του μεσημεριού.

«Ποιους ακούσαμε;»

«Τους Ζιντ'κέιλ! Τους αφήσατε να σας οδηγήσουν σ'αυτή τη γενοκτονία, και τώρα... τώρα υποφέρουμε όλοι για τις πράξεις σας!»

«Μη ρίχνεις το φταίξιμο σ'εμάς, Νατλάο. Οι Παντοκρατορικοί είναι που—»

«Οι ξένοι απλά βρήκαν την ευκαιρία!»

«Ίσως,» αποκρίθηκε ο Ράλναχ· «αλλά δεν τους καλέσαμε εμείς...»

«Γιατί ακούσατε τους Ζιντ'κέιλ; Μα τους θεούς, γιατί τους ακούσατε;»

«Οι σαμάνοι μας είπαν ότι οι σαμάνοι τους είχαν δίκιο: ότι οι Τουρβάλκλι θα έκαναν μια τελετή που θα έβαζε σε κίνδυνο ολόκληρη την Αρβήντλια.»

«Κι αυτό που κάνατε εσείς έβαλε σε κίνδυνο όλους τους Μελανούς!»

«Δε γνωρίζαμε τι θα συνέβαινε!» αντιγύρισε ο Ράλναχ. «Κι επιπλέον—» Διέκοψε τα λόγια. «Τα κοράκια που κρώζουν απερίσκεπτα δε λένε τίποτα. Ούτε σκέφτονται αυτά που λένε,» είπε, πιο ήρεμα, προφέροντας ένα γνωμικό των λαών του Κοράκου Τόπου. «Καλύτερα να το αφήσουμε, Νατλάο, και να επιστρέψουμε στο χωριό.» Μπήκε στην είσοδο του περάσματος, πίσω τους.

Η τελευταία των Ερνεό'ωμ δεν τον ακολούθησε.

«Δεν έρχεσαι;» τη ρώτησε ο Ράλναχ.

«Θα μείνω εδώ για λίγο ακόμα,» είπε η Νατλάο, δίχως να στραφεί να τον κοιτάξει.

«Είσαι σίγουρη ότι θα μπορέσεις να επιστρέψεις;»

«Μην ανησυχείς, θα βρω το δρόμο.»

Ο Ράλναχ έφυγε· η Νατλάο άκουσε τα βήματά του να χάνονται μέσα στο πέρασμα.

Αναστέναξε, και κάθισε στην άκρη της προεξοχής. Είναι τρελοί, σκέφτηκε. Είναι όλοι τους τρελοί!

Πήρε μια πέτρα από δίπλα της και την εκτόξευσε μέσα στο φαράγγι. Η πέτρα έκανε κάμποση ώρα μέχρι να φτάσει κάτω· και, όταν έφτασε, έπεσε μέσα σ'ένα σημείο με βλάστηση, απ'τις σκιές του οποίου πετάχτηκε μια αλεπού της ερήμου, τρομαγμένη.

Η Ταμλάκο επέστρεψε μετά το μεσημέρι και, κατεβαίνοντας απ'το όχημά της, πλησίασε τη σκηνή των Λευκών επαναστατών, για να τους πει δύο πράγματα: «χρειάζομαι ενεργειακές φιάλες» και «λιμοκτονώ».

«Φαγητό, όπως βλέπεις, υπάρχει,» της είπε ο Νίρχαλμον. «Και ενεργειακές φιάλες επίσης υπάρχουν, στο όχημά μου. Τι τις θες;»

Η Ταμλάκο έδειξε το δίκυκλο με τον αντίχειρα του δεξιού της χεριού. «Με την τελευταία που μου απέμενε επέστρεψα,» είπε, καθίζοντας οκλαδόν.

«Συνέβη τίποτα το απρόσμενο;» τη ρώτησε η Νίκη.

Η Ταμλάκο κούνησε το κεφάλι αρνητικά, καθώς έπαιρνε φαγητό και ποτό για τον εαυτό της από τον δίσκο που υπήρχε στο κέντρο της σκηνής. «Όχι,» είπε, «τίποτα το απρόσμενο. Βασικά, τίποτα που να έχει σχέση με τα καύσιμά μου.»

Η Νίκη συνοφρυώθηκε. «Και με τους Παντοκρατορικούς;»

«Ήταν περισσότεροι απ'ό,τι θυμόμουν.»

«Περισσότεροι;» έκανε ο Νίρχαλμον.

«Ναι. Τώρα έχουν δεκάξι φορτηγά. Πρέπει να ήρθαν ενισχύσεις.»

«...Σκατά!» μούγκρισε η Οτλάβι.

«Και τα ενεργειακά κανόνια;» ρώτησε η Νίκη. «Είναι κι αυτά περισσότερα τώρα;»

«Δε νομίζω. Τέσσερα είδα. Εκείνο που καταστρέψατε πρέπει να το επισκεύασαν.»

«Τα πράγματα δυσκολεύουν...» παρατήρησε ο Ίσμαρ. «Αν είναι πιο πολλοί, αυτό σημαίνει πως κι εμείς θα χρειαστούμε περισσότερους πολεμιστές.»

«Καθώς περιμέναμε, πάντως, ήρθαν κάμποσοι,» είπε ο Νίρχαλμον, στρέφοντας το βλέμμα του στις σκηνές μέσα και γύρω απ'το χωριό των Δέριβακ.

«Νομίζεις, όμως, ότι θ'αποδειχτούν αρκετοί;»

Ο Νίρχαλμον ανασήκωσε τους ώμους. «Αυτό θα το δούμε.»

«Όταν θα είναι πολύ αργά...»

«Μην είσαι τόσο απογοητευτικός,» είπε η Ταμλάκο στον Ίσμαρ.

«Και μη ρίχνεις το ηθικό των υπολοίπων,» τόνισε η Νίκη.

«Η Νατλάο τι έχει;» ρώτησε η Ταμλάκο, παρατηρώντας πως η τελευταία των Ερνεό'ωμ καθόταν στην αντικρινή άκρη της σκηνής και κοίταζε έξω από το δεύτερο άνοιγμα, έχοντας τα γόνατά της μαζεμένα και τα χέρια της τυλιγμένα γύρω απ'τις κνήμες της.

«Δεν ξέρω,» είπε η Νίκη. «Πήγε μια βόλτα ως τις σπηλιές στα δυτικά, κι από τότε που γύρισε έτσι είναι.»

«Συνέβη κάτι;»

«Δε μας είπε.»

«Πού βρίσκονται τώρα οι Παντοκρατορικοί;» παρενέβη ο Ίσμαρ.

«Βγάλτε έναν χάρτη,» ζήτησε η Ταμλάκο.

Η Νίκη ξεδίπλωσε τον χάρτη της και τον άπλωσε πάνω στην άμμο.

«Εδώ τούς είδα.» Η Ταμλάκο ακούμπησε το δάχτυλό της σ'ένα χωριό που βρισκόταν παραπάνω από εκατό χιλιόμετρα απόσταση από τους Δέριβακ, προς τα νοτιοανατολικά. «Κατέστρεψαν πέντε χωριά σήμερα.»

«Ως τώρα,» τόνισε, δυσοίωνα, ο Ίσμαρ. «Η μέρα δεν έχει τελειώσει ακόμα.»

«Σωστά,» συμφώνησε η Ταμλάκο. «Ωστόσο, τα περισσότερα από αυτά τα χωριά ήταν εγκαταλειμμένα· είχαμε ειδοποιήσει τους κατοίκους τους. Δυστυχώς, ένα δεν ήταν.» Έδειξε, επάνω στον χάρτη, μια θέση λίγο νοτιότερα από την παρούσα θέση του στρατού των Παντοκρατορικών. «Όπως βλέπετε, το χωριό αυτό βρίσκεται αρκετά μακριά από το φαράγγι· δεν πιστεύαμε ότι θα επιτίθονταν ως εδώ.»

«Τα υπόλοιπα χωριά» –ο Νίρχαλμον έδειξε τα μέρη αμέσως νότια των Δέριβακ– «έχουν ειδοποιηθεί, υποθέτω. Έτσι δεν είναι;»

Η Ταμλάκο κατένευσε. «Κι όχι μόνο αυτό: πολλοί από τους Μελανούς των συγκεκριμένων χωριών ή βρίσκονται ήδη εδώ, για να πολεμήσουν μαζί μας, ή έρχονται.

»Το απόγευμα,» είπε, «θα πάω πάλι να κατοπτεύσω, για να δω πού μας συμφέρει να σαμποτάρουμε τους Παντοκρατορικούς αύριο.»

«Θα έρθω μαζί σου,» δήλωσε η Νίκη. «Θέλω να κοιτάξω τις περιοχές η ίδια.»

Η Ταμλάκο δεν έφερε αντίρρηση στη Μαύρη Δράκαινα.

Το απόγευμα, αφότου το δίκυκλο είχε φύγει, μια μεγάλη ομάδα Μελανών πολεμιστών έφτασε στο χωριό των Δέριβακ. Πρέπει να αριθμούσαν πάνω από εκατό, και ο Ίσναχ ήταν μαζί τους, καβάλα σ'ένα μαύρο άτι. Η Νατλάο τον είδε και τον πλησίασε, για να τον χαιρετήσει. Εκείνος φάνηκε να χάρηκε που τη συνάντησε, αλλά επίσης ήταν έκπληκτος που τη βρήκε εδώ.

«Είμαι μέλος της Επανάστασης τώρα,» του είπε η Νατλάο. «Τουλάχιστον, έτσι μου λένε.»

«Επισκέφτηκες τους Ζιντ'κέιλ, όπως μου έλεγες στο φαράγγι;» τη ρώτησε ο Ίσναχ.

«Ναι, και μου αποκάλυψαν κάποια πράγματα που ίσως να σ'ενδιαφέρουν. Η Ταμλάκο έκανε ήδη μερικές υποθέσεις. Δεν ξέρω αν είναι σωστές...»

Καθώς μιλούσαν, βάδιζαν ανάμεσα στις σκηνές, που κόντευαν πλέον να κρύψουν το χωριό των Δέριβακ· πιο πολλά σπίτια από ύφασμα έβλεπες παρά από πέτρα.

«Γνώρισες την Ταμλάκο;»

«Ναι. Λίγο προτού έρθω εδώ.» Και του διηγήθηκε τις περιπέτειές της με τους επαναστάτες, από τότε που τη βρήκαν να κρύβεται μέσα στο στρατό των Παντοκρατορικών, μέχρι τώρα που ετοιμάζονταν για μάχη μαζί τους.

«Πολύ επικίνδυνο αυτό που έκανες,» παρατήρησε ο Ίσναχ. «Εννοώ, το γεγονός ότι πιάστηκες επάνω σ'ένα απ'τα οχήματα των Παντοκρατορικών.»

«Ήθελα να σας βρω,» εξήγησε η Νατλάο, «και σκέφτηκα πως, όπου πήγαιναν οι ξένοι, εκεί τελικά θα ερχόσασταν κι εσείς.»

«Η σκέψη σου δεν ήταν λάθος, αλλά η ενέργειά σου εξακολουθεί να ήταν επικίνδυνη. Δε μου έχεις πει, όμως, ακόμα για τους Ζιντ'κέιλ...»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Νατλάο, και του μίλησε για τη συνάντησή της με τους σαμάνους.

Είχαν πλέον βγει από το χωριό των Δέριβακ και απομακρυνθεί από τα πέτρινα σπίτια του και τις σκηνές· βρίσκονταν επάνω στους αμμόλοφους, ανατολικά του. Αντίκρυ τους, ατένιζαν τα βάθη του Φαραγγιού του Πεπρωμένου, όπου οι σκιές μεγάλωναν, καθώς οι ήλιοι πορεύονταν προς τη Δύση.

«Και τι υποθέτει η Ταμλάκο;» ρώτησε ο Ίσναχ. Τα γαλανά μαλλιά του αναδεύονταν στο ελαφρύ αεράκι που ερχόταν απ'τα βόρεια.

«Ότι οι Τουρβάλκλι ήθελαν ν'ανοίξουν μια... δίοδο προς άλλη διάσταση· και ότι από αυτή τη διάσταση υπήρχε κίνδυνος να έρθει κάποιο θηρίο.»

«Ναι...» Ο Ίσναχ κοίταξε την άμμο μπροστά στα πόδια του, σκεπτικός.

«Τι νομίζεις;» ρώτησε η Νατλάο.

«Δεν ξέρω. Ίσως να έχει δίκιο. Η αναφορά σχετικά με τον 'τραυματισμό' της Αρβήντλια, σίγουρα, φέρνει στο μυαλό κάποιο άνοιγμα προς άλλη διάσταση... Με παραξενεύει, όμως, που οι Τουρβάλκλι –μια απλή φυλή της ερήμου– θα έκαναν κάτι τέτοιο. Με τι τρόπο ακριβώς θα το κατάφερναν; Χρειάζονται μάγοι για να ανοιχτεί δίοδος. Μάγοι του τάγματος των Ερευνητών· και πάλι, δεν είναι εύκολο. Καθόλου εύκολο. Πρέπει να συντρέχουν...» Ανασήκωσε τους ώμους του. «Πρέπει να ισχύουν κάποια πολύ συγκεκριμένα πράγματα, απ'ό,τι έχω ακούσει. Δεν ξέρω πώς ακριβώς γίνεται, για να είμαι ειλικρινής. Πάντως, δεν είναι απλό, Νατλάο.»

Η Νατλάο δε μίλησε, γιατί δεν είχε τίποτα να προσθέσει.

«Τέλος πάντων,» είπε ο Ίσναχ, στρεφόμενος προς το χωριό των Δέριβακ. «Καλύτερα να επικεντρωθούμε σ'αυτό που έχουμε να κάνουμε

τώρα: να αντιμετωπίσουμε τους Παντοκρατορικούς. Γιατί κανείς δεν ξέρει μέχρι που θα φτάσει η καταστροφική τους πορεία, αν δεν της δώσουμε εμείς ένα τέλος. Και όσο πιο σύντομα, τόσο το καλύτερο.»

• 6 •

Η Ταμλάκο και η Νίκη επέστρεψαν το βράδυ, και ανέφεραν ότι οι Παντοκρατορικοί είχαν συνεχίσει την πορεία τους προς τα βορειοδυτικά και πλησίαζαν. Είχαν καταστρέψει τέσσερα χωριά ακόμα, ευτυχώς κανένα από αυτά κατοικημένο· οι Μελανοί τα είχαν εγκαταλείψει, αφού είχαν ειδοποιηθεί για την ερχόμενη καταστροφή.

«Τώρα,» είπε η Ταμλάκο, δείχνοντας επάνω στον χάρτη, που φωτιζόταν από μια λάμπα λαδιού μέσα στη σκηνή τους, «οι Παντοκρατορικοί βρίσκονται εδώ.» Το δάχτυλό της ήταν κοντά σ'ένα χωριό, στην άκρη της νότιας σιαγόνας της «ψαλίδας» του Φαραγγιού του Πεπρωμένου. «Και υποθέτω ότι, μετά, θα συνεχίσουν εδώ, εδώ, κι εδώ.» Έδειξε τρία ακόμα χωριά. «Το πρόβλημα είναι ότι, μέχρι το ερχόμενο βράδυ, θα έχουν φτάσει στους Δέριβακ, εκτός αν κάτι ιδιαίτερο συμβεί. Αυτό σημαίνει πως δεν έχουμε πολύ χρόνο για να σχεδιάσουμε το σαμποτάζ μας. Ετούτη η νύχτα είναι η μόνη που έχουμε στη διάθεσή μας. Αν δεν κάνουμε κάτι τώρα, θα πρέπει να τους χτυπήσουμε το πρωί ή το μεσημέρι –που δεν ξέρω αν, πραγματικά, θα μας βολεύει.»

«Εγώ προτείνω να κινηθούμε τώρα,» είπε η Νίκη στους υπόλοιπους επαναστάτες. Εκτός από τους Λευκούς συντρόφους της, ήταν κοντά και ο Ίσναχ κι ο Ράλναχ.

«Είναι, όμως, βολική για εμάς η θέση όπου βρίσκονται αυτή τη στιγμή;» ρώτησε ο Ίσμαρ.

«Το χωριό που κατέστρεψαν ήταν χτισμένο γύρω από μια όαση,» απάντησε η Ταμλάκο. «Τα νερά της τώρα είναι μαυρισμένα και η βλάστησή της καμένη. Αυτό είναι το μόνο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της περιοχής, και ίσως να μας βοηθά ως ένα βαθμό, αλλά όχι πολύ.»

«Υπάρχει και κάτι άλλο,» είπε ο Ίσναχ. «Το χωριό των Σάμπελ'τοθ, στο οποίο αναφέρεστε, είναι στο χείλος του φαραγγιού, και κοντά του υπάρχει ένα μονοπάτι που οδηγεί προς τα κάτω· αλλά, επίσης, λίγο πιο βόρεια υπάρχει ένα άλλο μονοπάτι, λιγότερο γνωστό. Μπορούμε να περάσουμε από εκεί και να φτάσουμε στην κατεστραμμένη όαση των Σάμπελ'τοθ, χωρίς να μας αντιληφτούν οι κατασκονημένοι Παντοκρατορικοί.» Χρησιμοποιώντας ένα ξιφίδιό του, διέγραψε έναν χάρτη επάνω στην άμμο. «Μερικοί από εμάς θα πλησιάσουν από το ερειπωμένο χωριό και το χείλος του φαραγγιού, μερικοί από τα νότια, μερικοί από τα δυτικά, και μερικοί από τα ανατολικά. Έτσι, σε περίπτωση που μας προσέξουν, δε θα μας προσέξουν όλους· θα εξακολουθούμε να έχουμε το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού. Κι επιπλέον, θα προκαλέσουμε περισσότερη ζημιά σε λιγότερο χρόνο.» Κοίταξε τους υπόλοιπους, περιμένοντας τις αντιδράσεις τους.

«Συμφωνώ,» είπε η Νίκη.

Και κανένας άλλος δε διαφώνησε.

Ο Κάραγγελ ήξερε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά όλη την ημέρα. Από το πρωί, που είχαν φύγει από τη Φωλιά του Αετού, είχαν συνολικά καταστρέψει εννέα χωριά των Μελανών. Εννέα. Και μόνο ένα από αυτά ήταν κατοικημένο. Τα υπόλοιπα τα είχαν εγκαταλείψει. Καμία προσπάθεια δεν είχε γίνει για να τα προστατέψουν.

Γιατί δε στέκονταν να πολεμήσουν, οι τρισκατάρατοι Μελανοί;

Δεν ήταν, όμως, μόνο η έλλειψη αντιπάλου που ανησυχούσε τώρα τον Κάραγγελ. Υπήρχε κάτι το... δυσοίωνα σ'ετούτη τη γενικότερη υποχώρηση των Μελανών. Και, απ'ό,τι φαινόταν, δεν ήταν ο μοναδικός που το σκεφτόταν αυτό. Ο Στρατηγός Ίδας Οξύβιος είχε πει: «Τι πόλεμος είναι τούτος; Τι πολεμάμε; φαντάσματα;» Η όψη του Στρατηγού Αλκίνοου ήταν προβληματισμένη όλο το πρωί, και είχε γίνει ακόμα πιο προβληματισμένη καθώς η ημέρα έφτανε στο τέλος της. Όταν στρατοπέδευσαν, πρόσταξε να μπουν περισσότερες σκοπιές απ'ό,τι συνήθως, και οι στρατιώτες να είναι ιδιαιτέρως προσεχτικοί. Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα είπε στον Κάραγγελ ότι, για να υποχωρούν οι

Μελανοί, μπορούσε να σημαίνει μονάχα ένα πράγμα: συγκεντρώνονταν κάπου με σκοπό να τους επιτεθούν μαζικά. Ο Πρωτοσπαθάριος τής αποκρίθηκε ότι συμφωνούσε. Αλλά δεν μπορούσε να ξέρει πού σχεδίαζαν οι Μελανοί να τους χτυπήσουν. Μπορεί να γνώριζε τις θέσεις των περισσότερων χωριών του Κοράκου Τόπου, από τις αναφορές δωροδοκημένων εμπόρων και κατασκόπων, μα δε γνώριζε λεπτομέρειες για τούτα τα μέρη. Ούτε, ασφαλώς, ήξερε πώς σκέφτονταν οι Μελανοί. Ήταν ύπουλοι, όμως· αυτό ήταν βέβαιο. Ο Αλκίνοος δεν είχε άδικο που ανησυχούσε.

Ο Κάραγγελ καθόταν τώρα έξω απ'τη σκηνή του, καθώς η νύχτα είχε πέσει, και κοίταζε τον χάρτη του Κοράκου Τόπου –τον πιο πλήρη χάρτη που είχε ο Θρόνος της Ελρείσβα για τούτες τις περιοχές–, προσπαθώντας να μαντέψει το μέρος όπου οι Μελανοί μπορεί να συγκεντρώνονταν για να τους επιτεθούν.

Αντίκρυ του, ήταν η σκηνή της Θυάλκνα, αλλά η Πριγκίπισσα ήταν μέσα· ο Κάραγγελ δεν μπορούσε να τη δει, και δεν ήθελε να πάει να την ανησυχήσει, γιατί ίσως να κοιμόταν. Επιπλέον, για ποιο λόγο να την ανησυχούσε; Θα μπορούσε εκείνη, άραγε, να του πει πού ήταν το πιθανότερο να τους επιτεθούν οι Μελανοί;

Ο Πρωτοσπαθάριος τύλιξε τον χάρτη του και μπήκε στη σκηνή του. Οι Μελανοί, πάντως, δεν πρόκειται να μας επιτεθούν εδώ, σκέφτηκε.

Το όχημα του Νίρχαλμον σταμάτησε, αφήνοντας την άμμο γύρω του να καταλαγιάσει. Ο Ράλναχ και ο Ίσναχ κατέβηκαν, και το όχημα συνέχισε την πορεία του.

Το δίκυκλο πάνω στο οποίο βρίσκονταν η Ταμλάκο και η Νίκη είχε ήδη απομακρυνθεί.

Ο Ράλναχ και ο Ίσναχ έμειναν μόνοι στην έρημο, και βάδισαν προς το χείλος του Φαραγγιού του Πεπρωμένου. Τα βάθη από κάτω τους φαίνονταν κατασκότεινα. Κανένα απ'τα δύο πράσινα φεγγάρια δεν ήταν ολόγιομο στον νυχτερινό ουρανό. Οι Μελανοί επαναστάτες μπήκαν σε μια βραχώδη περιοχή, και ο Ίσναχ έδειξε ένα σημείο όπου

δε φαινόταν τίποτα παρά σκοτάδι. Άναψε τον φακό του και ένα άνοιγμα αποκαλύφτηκε: μια τρύπα στη γη.

Την πλησίασαν, και άκουσαν άμμο να πέφτει μέσα, σπρωγμένη από τα βήματα των μποτοφορεμένων τους ποδιών.

«Δεν είναι πολύ βαθιά,» παρατήρησε ο Ράλναχ, κοιτάζοντας κάτω, τον λίθινο αγωγό που φώτιζε ο Ίσναχ. Ύστερα, πήδησε μέσα, λυγίζοντας τα γόνατα.

Ο Ίσναχ τον ακολούθησε, μόλις εκείνος τού έκανε χώρο. Ο Ράλναχ δεν άναψε φακό, γιατί δε χρειαζόταν να σπαταλούν ενέργεια χωρίς καλό λόγο. Προχώρησαν μέσα σε μια στενή σήραγγα, η οποία ίσα που τους χωρούσε κι αναγκάζονταν να τρίβουν τους ώμους τους επάνω σε βράχια. Ειδικά ο Ράλναχ, που ήταν πιο ψηλός και σωματώδης από τον Ίσναχ, δυσκολευόταν περισσότερο.

Βγαίνοντας από τη σήραγγα, βρέθηκαν σε μια προεξοχή των τοιχωμάτων του φαραγγιού. Μια προεξοχή που συνεχιζόταν για πολλές εκατοντάδες μέτρα, φτάνοντας τελικά στο μονοπάτι που κατέβαινε από το (κατεστραμμένο πλέον) χωριό των Σάμπελ'τοθ προς τον πυθμένα του φαραγγιού.

Ένα χιλιόμετρο ανατολικά του στρατοπέδου των Παντοκρατορικών. Μέσα στις ερήμους.

Ο Νίρχαλμον είχε, προ πολλού, σβήσει τους προβολείς του οχήματός του, για να μην τον δουν από απόσταση, όπως εκείνος έβλεπε τώρα τις φωτιές των ξένων που ήταν αναμμένες ανάμεσα στις δεκάδες σκηνές τους.

Σταμάτησε το όχημά του, και ο Ίσμαρ κι η Οτλάβι βγήκαν, φορώντας κάπες, κουκούλες, και μαντήλια στο πρόσωπο και έχοντας τα όπλα τους σε ετοιμότητα. Προχώρησαν γρήγορα προς τον καταυλισμό, διασχίζοντας την αμμόδη έκταση που τους χώριζε από αυτόν. Αόρατοι μέσα στη νύχτα.

Ο Νίρχαλμον έστριψε το τιμόνι, πηγαίνοντας προς τα νότια. Μαζί του ήταν τώρα μόνο η Νατλάο και ο Λόαχραμ'νιρ. Σταμάτησε το όχημά του πίσω από μερικούς αμμόλοφους και άφησε τους συντρόφους

του να κατεβούν. Ο μάγος και η τελευταία των Ερνεό'ωμ κατευθύνθηκαν προς το Παντοκρατορικό στρατόπεδο και, σύντομα, χάθηκαν μέσα στη νύχτα, όπως είχαν χαθεί ο Ίσμαρ και η Οτλάβι.

Η Ταμλάκο σταμάτησε το δίκυκλο όχημά της κανένα χιλιόμετρο δυτικά του στρατοπέδου των Παντοκρατορικών, και εκείνη κι η Νίκη κατέβηκαν. Ντυμένες με κάπες, κουκούλες, και μαντήλια στο πρόσωπο, βάδισαν προς τον μεγάλο καταυλισμό. Κι όταν έφτασαν σχετικά κοντά, έπεσαν μπρούμυτα στην άμμο και περίμεναν το σύνθημα που θα τους έλεγε ότι όλοι βρίσκονταν στις θέσεις τους και η εισβολή μπορούσε ν'αρχίσει.

Η Νίκη έφερε στα μάτια της ένα ζευγάρι κιάλια, κοιτάζοντας τις θέσεις των φρουρών τους οποίους θα έπρεπε να αποφύγουν ή να αδρανοποιήσουν. «Μοιάζει να μας περιμένουν...» μουρμούρισε.

«Τι εννοείς;» ρώτησε η Ταμλάκο.

«Έχουν περισσότερες σκοπιές απ'ό,τι χρειάζεται.»

«Μάλλον, τους παραξένεψε το γεγονός ότι, συνεχώς, συναντούσαν εγκαταλειμμένα χωριά μέχρι εδώ.»

«Ναι...» συμφώνησε η Νίκη, «έτσι φαίνεται, γιατί δε μπορεί να είχαν άλλη πληροφόρηση. Εκτός αν υπάρχουν προδότες ανάμεσά μας, που δεν το νομίζω.»

Ο Ίσναχ και ο Ράλναχ βάδιζαν μέσα στην κατεστραμμένη όαση του χωριού των Σάμπελ'τοθ. Τα μποτοφορεμένα πόδια τους βυθίζονταν ως τον αστράγαλο στις στάχτες. Ο αέρας γύρω τους βρομούσε. Το νερό της μικρής λίμνης της όασης ήταν κατάμαυρο στο αχνό φως των πράσινων φεγγαριών· μολυσμένο, πιθανώς για πάντα. Τα σπίτια του χωριού των Σάμπελ'τοθ δεν ήταν τώρα παρά σωροί από πέτρες.

Τα ενεργειακά κανόνια των Παντοκρατορικών είχαν κάνει καλά τη δουλειά τους· και το τοπίο έμοιαζε βγαλμένο από εφιαλτικό όνειρο.

Ο Ράλναχ έφτυσε στη μαυρισμένη άμμο. «Καταραμένοι ποντικοί της ερήμου...!» μουρμούρισε, βγάζοντας το τόξο του απ'την πλάτη.

Καλυμμένοι από το νυχτερινό σκοτάδι, οι δύο Μελανοί επαναστάτες κινήθηκαν ανάμεσα στα ερείπια και κρύφτηκαν πίσω από τα απομεινάρια ενός τοίχου. Αντίκρυ τους, σε απόσταση περίπου πενήντα μέτρων, μπορούσαν ν'ατενίσουν τις φωτιές και τις σκηνές του καταυλισμού των Παντοκρατορικών. Τα πελώρια φορτηγά οχήματα με δυσκολία φαίνονταν από εδώ. Τα έχουν στο κέντρο του στρατοπέδου τους, σκέφτηκε ο Ίσμαχ, για λόγους ασφαλείας. Ξέρουν τι κάνουν. Έβγαλε κι εκείνος το τόξο του από την πλάτη, καθώς επίσης κι έναν πομπό από τα ρούχα του.

Και πάτησε ένα κουμπί επάνω στον πομπό.

Το σήμα δόθηκε.

Η Νίκη και η Ταμλάκο είδαν ένα φωτάκι να αναβοσβήνει επάνω στους πομπούς τους: μία, δύο, τρεις φορές.

Το ίδιο είδαν ο Ίσμαρ κι η Οτλάβι –που βρίσκονταν κρυμμένοι έξω απ'την ανατολική μεριά του στρατοπέδου– και η Νατλάο κι ο Λόαχραμ'νιρ –που βρίσκονταν κρυμμένοι έξω απ'τη νότια μεριά του στρατοπέδου–, καθώς επίσης και ο Νίρχαλμον, μέσα στο όχημά του.

Η Νίκη πάτησε ένα κουμπί του δικού της πομπού. Και το σήμα της μεταφέρθηκε στους πομπούς των υπολοίπων: ένα μακρύ άναμμα στο φωτάκι τους.

Ο Ίσμαρ έδωσε το σήμα του: δύο αναβοσβήσματα.

Η Νατλάο έδωσε το δικό της σήμα: τέσσερα αναβοσβήσματα.

Όλοι ήταν έτοιμοι. Η επιχείρηση μπορούσε να ξεκινήσει.

Και ξεκίνησε.

Η Νίκη κινήθηκε γρήγορα προς το στρατόπεδο, μ'ένα ξιφίδιο σε κάθε χέρι. Ένας φρουρός πρόσεξε τη φευγαλέα σκιά της, και στράφηκε να δει ποιος ήταν εκεί–

Το βέλος από το τόξο της Ταμλάκο τού τρύπησε τον λαιμό, σκοτώνοντάς τον. Η Νίκη πέρασε δίπλα απ'το κουφάρι και εκτόξευσε ένα της ξιφίδιο καταπάνω σε μια άλλη φρουρό, βρίσκοντάς την ανάμεσα στις ωμοπλάτες. Η γυναίκα κατέρρευσε στα γόνατα και σωριάστηκε, μπρούμυτα. Η Μαύρη Δράκαινα πήρε πίσω το όπλο της και χάθηκε μέσα στις σκιές.

Η Ταμλάκο δεν ήταν πολύ μακριά, έχοντας περασμένο ένα δεύτερο βέλος στο τόξο της. Ένας φρουρός την είδε κι έκανε να φωνάξει– Το βέλος ελευθερώθηκε, πετυχαίνοντάς τον στο στόμα: δόντια έσπασαν, η γλώσσα του τρυπήθηκε, και η αιχμή του βλήματος ξεπρόβαλε απ'τον αυχένα του. Ο μόνος ήχος που κατάφερε να βγάλει ήταν μια πνιχτή γαργάρα.

Η Νίκη και η Ταμλάκο βρίσκονταν τώρα στο εσωτερικό του στρατοπέδου, και η Μαύρη Δράκαινα είδε το γυάλισμα του μετάλλου των Παντοκρατορικών οχημάτων.

Ο στόχος της ήταν –όπως το περίμενε– στο κέντρο του καταυλισμού.

Ο Ίσμαρ βγήκε μπροστά απ'τον Παντοκρατορικό φρουρό. Εκείνος έπιασε τη λαβή του σπαθιού που κρεμόταν απ'τη ζώνη του. Μεγάλο λάθος που δεν είχε φωνάξει αμέσως, γιατί, προτού προλάβει να τραβήξει το όπλο του, ένα άλλο λεπίδι ξεπρόβαλε απ'το αριστερό του στήθος. Τα μάτια του άντρα γούρλωσαν, καθώς πέθαινε, και αίμα τινάχτηκε απ'τη μύτη και το στόμα του.

Η Οτλάβι αποκαλύφτηκε πίσω του με το σπαθί της αιματοβαμμένο ως τη λαβή.

Αναπάντεχα, ο Ίσμαρ εκτόξευσε το ένα απ'τα δύο μικρά τσεκούρια του. Το όπλο, στροβιλιζόμενο, πέρασε πάνω απ'τον ώμο της συντρόφισσάς του και έσπασε το κράνος –και το κρανίο– του φρουρού που είχε μόλις παρουσιαστεί, πέντε μέτρα πίσω της.

«Αγήνορα!» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή, μιλώντας στη Συμπαντική Γλώσσα.

Κάποια πολεμίστρια είχε δει τον άντρα να πεθαίνει.

Η Οτλάβι στράφηκε, τρέχοντας –προς τη φωνή.

Ο Ίσμαρ την ακολούθησε.

Η φρουρός είχε ήδη τραβήξει το σπαθί της, και ύψωσε την ασπίδα της για ν'αποκρούσει το λεπίδι της Οτλάβι.

Ο Ίσμαρ πήρε το τσεκούρι του απ'το διαλυμένο κεφάλι του νεκρού στρατιώτη και, χειριζόμενος τώρα ένα τσεκούρι σε κάθε χέρι, χίμησε πάνω στην Παντοκρατορική πολεμίστρια.

Η οποία ούρλιαξε: «Εισβολείς! ΕΙΣΒΟΛΕΙΣ!» Το ουρλιαχτό της μετατράπηκε σε κάτι ακατανόητο, καθώς ένα απ'τα τσεκούρια του επαναστάτη έσπασε το αριστερό της γόνατο, σωριάζοντάς την στην άμμο.

Η Οτλάβι τη σπάθισε στο πρόσωπο και, μαζί με τον Ίσμαρ, έτρεξαν μέσα στις σκιές του στρατοπέδου.

Σύντομα, χάος θ'ακολουθούσε. Αλλά ήταν προετοιμασμένοι γι'αυτό.

«Αυτός ο άντρας είναι στα πρόθυρα του ύπνου,» είπε ο Λόαχραμ'νιρ, ύστερα από ένα ξόρκι.

Εκείνος κι η Νατλάο ήταν κρυμμένοι στις σκιές, έξω απ'τη νότια άκρη του στρατοπέδου, και ατένιζαν δύο φρουρούς που βρίσκονταν στο δρόμο τους. Ετούτο ήταν το πιο κατάλληλο σημείο για να εισβάλουν· τα υπόλοιπα ήταν πολύ καλύτερα φυλαγμένα.

«Μπορείς να ταχτοποιήσεις τον άλλο;» ρώτησε ο μάγος.

«Επειδή είναι στα πρόθυρα του ύπνου, δε σημαίνει κι ότι θα κοιμηθεί.»

«Θα κοιμηθεί,» της είπε ο Λόαχραμ, «πίστεψέ με. Μπορείς να ταχτοποιήσεις τον άλλο;»

Η Νατλάο απασφάλισε τη βαλλίστρα της, υψώνοντάς την και σημάδεύοντας. «Ναι.»

Ο Λόαχραμ άρθρωσε μια σειρά από ακατανόητες φράσεις και διέγραψε σύμβολα στον αέρα με τα μακριά του δάχτυλα. Ο φρουρός τον οποίο κοίταζε χασμουρήθηκε και, ακουμπώντας την πλάτη του στο πάνινο τοίχωμα της σκηνής πίσω του, αποκοιμήθηκε.

Η Νατλάο πάτησε τη σκανδάλη της βαλλίστρας της. Το βέλος έσχισε τον αέρα και καρφώθηκε στην κοιλιά του άλλου Παντοκρατορικού

πολεμιστή. Εκείνος διπλώθηκε, αφήνοντας την ασπίδα του να πέσει και κρατώντας το στέλεχος του βλήματος με τα δύο χέρια. Η Νατλάο, ρίχνοντας τη βαλλίστρα της στον ώμο, έτρεξε καταπάνω του, ενώ, συγχρόνως, ξεθηκάρωνε το ξιφίδιο απ'την κνήμη της. Ο άντρας ήταν, ούτως ή άλλως, σχεδόν νεκρός όταν τον έφτασε, αλλά του έσχισε το λαιμό, για να βεβαιωθεί.

Ο Λόαχραμ'νιρ την ακολούθησε μέσα στο στρατόπεδο, και διαπίστωσαν ότι είχαν βρεθεί στη μεριά όπου οι Λευκοί –οι πολεμιστές του Θρόνου της Ελρείσβα– είχαν στημένες τις σκηνές τους.

Ο Πρωτοσπαθάριος είναι εδώ... σκέφτηκε η Νατλάο. Κοιμάται κάπου κοντά μας...

«Νομίζω πως ήρθε η ώρα να ξεκινήσουμε,» είπε ο Ράλναχ, παρατηρώντας κάποια αναστάτωση στην ανατολική μεριά του στρατοπέδου.

Ο Ίσναχ, που κοίταζε προς τα εκεί με τα κιάλια του, τα κατέβασε από μπροστά του και κατένευσε. «Ναι.»

Πίσω απ'τα απομεινάρια του τοίχου όπου κρύβονταν, είχαν ήδη ανάψει ένα μικρό μαγκάλι, το οποίο υπήρχαν ελάχιστες πιθανότητες να προσέξουν οι Παντοκρατορικοί από τον καταυλισμό τους. Τώρα, οι δύο επαναστάτες έβαλαν φωτιά στα βέλη τους, τα πέρασαν στα τόξα, και τα εξαπέλυσαν προς τις σκηνές...

Ο Νίρχαλμον, έχοντας ανεβεί στον αμμόλοφο πίσω απ'τον οποίο ήταν σταματημένο το όχημά του, κοίταζε το στρατόπεδο με τα κιάλια του, πεσμένος μπρούμυτα. Και τώρα, είδε τις φωτιές ν'ανάβουν, ενώ μια μικρή βροχή από βέλη ερχόταν από το κατεστραμμένο χωριό των Σάμπελ'τοθ.

Μειδίασε, άγρια.

Ολόκληρο το στρατόπεδο των Παντοκρατορικών και του Θρόνου της Ελρείσβα αναστατώθηκε. Πολεμιστές έβγαιναν απ'τις σκηνές τους, ξεσηκωμένοι απ'τις φωνές των συντρόφων τους, ημίγυμνοι και πρόχειρα οπλισμένοι.

Φωτιές στα βόρεια! Έλεγαν ορισμένοι.

Κάποιοι μάς τοξεύουν απ'την όαση! Απ'την όαση!

Ενώ, στην ανατολική μεριά του καταυλισμού: Εισβολείς! φώναζαν αυτοί που είδαν τους νεκρούς. Εισβολείς! Βρείτε τους! Βρείτε τους!

Ο Κάραγγελ βγήκε απ'τη σκηνή του με το ξίφος του στο δεξί χέρι, κι αντίκρυ του είδε τη μορφή της Πριγκίπισσας Θυάλκνα να έχει κι εκείνη βγει απ'τη σκηνή της, επίσης οπλισμένη, αν και ημίγυμνη.

«Τι συμβαίνει;» φώναξε ο Πρωτοσπαθάριος σ'έναν απ'τους πολεμιστές του Θρόνου της Ελρείσβα. «Τι συμβαίνει;»

Ο άντρας ζύγωσε. «Φωτιές, Υψηλότατε.» Έδειξε προς τα βόρεια, όπου φαίνονταν οι φλόγες, όπως και ο καπνός. «Και μόλις άκουσα ότι κάποιος ή κάποιοι εισέβαλαν από τ'ανατολικά. Βρέθηκαν νεκροί στρατιώτες από εκεί.»

Ο Κάραγγελ καταράστηκε. Ετούτη η επίθεση τού θύμιζε την προηγούμενη επίθεση. Των επαναστατών...

«Στην όαση!» φώναξε ο Αλκίνοος. «Στην όαση! Σκοτώστε αυτούς τους τοξότες! Κουνηθείτε!»

Οι στρατιώτες που ήταν κοντά του έτρεξαν, για να συγκεντρώσουν περισσότερους.

«Εσείς!» Ο Αλκίνοος στράφηκε σε τρεις άλλους που είχαν μόλις βγει από μια σκηνή. «Μαζέψτε ανθρώπους για να σβήσουν τις φωτιές! Κουνηθείτε! Μην κάθεστε να με κοιτάτε σα χαζοί! Κουνηθείτε, γαμώ το Μυαλό του Σκοτοδαίμονος!»

Οι στρατιώτες έτρεξαν να εκτελέσουν τη διαταγή του.

Με την άκρια του ματιού του, ο Αλκίνοος πρόσεξε τον Στρατηγό Ίδα να πλησιάζει. Στράφηκε για να τον αντικρίσει. «Εξακολουθείς να πιστεύεις ότι πολεμάμε φαντάσματα;» τον ρώτησε.

«Δεν έχω δει ανθρώπινους αντιπάλους ακόμα,» αποκρίθηκε ο Ίδας.

Συγκεντρώνονται βόρεια, παρατήρησε η Νίκη. Σύμφωνα με το σχέδιό μας.

Γλιστρώντας έξω απ'τις σκιές, άρπαξε το κράνος ενός φρουρού και του έσχισε τον λαιμό απ'το ένα αφτί ως το άλλο. Τον άφησε να σωριαστεί και προχώρησε, ακολουθούμενη από την Ταμλάκο, η οποία είχε τώρα περάσει το τόξο της στην πλάτη και τραβήξει το σπαθί της.

Περνώντας ανάμεσα από τις σκηνές του καταυλισμού, πηγαίνοντας από σκιά σε σκιά, οι δύο επαναστάτριες έφτασαν στα φορτηγά.

Τα κανόνια... Το βλέμμα της Μαύρης Δράκαινας τα αναζήτησε, και τα βρήκε πίσω από τα άλλα οχήματα. Εκ του ασφαλούς πάντα. Οι Παντοκρατορικοί είχαν περιτριγυρίσει τα οπλοφόρα οχήματα με τα υπόλοιπα. Εγώ, όμως, είμαι εκπαιδευμένη να διεισδύω παντού. Παντού.

«Ρίξε στη φρουρό στα δεξιά,» είπε στην Ταμλάκο.

«Κι οι άλλοι δύο;»

Δύο άλλοι φρουροί, σίγουρα, θα έβλεπαν τη γυναίκα να πεθαίνει. Οι Παντοκρατορικοί είχαν κυκλωμένα τα οχήματα με φύλακες.

«Θα τους φροντίσω εγώ αυτούς. Ρίξτης. –Τώρα!» Η Νίκη έφυγε απ'το πλάι της Ταμλάκο, τρέχοντας.

Η Ταμλάκο, έχοντας θηκαρώσει το σπαθί της και βγάλει το τόξο της, σημάδεψε τη φρουρό και άφησε τη χορδή. Το βέλος καρφώθηκε στο στήθος της.

Ένα ξιφίδιο στροβιλίστηκε στον αέρα, σχίζοντας το λαιμό του πολεμιστή που ήταν πιο μακριά από τους τρεις, τη στιγμή που εκείνος πρόσεξε ότι κάτι συνέβαινε.

Ο τελευταίος φρουρός είδε, ξαφνικά, μια μαύρη, κουκουλοφόρο μορφή να έρχεται καταπάνω του –να πέφτει στο έδαφος, κυλώντας – να χτυπά τα πόδια του με τα πόδια της.

Ο άντρας σωριάστηκε, κοπανώντας το κεφάλι του στο όχημα πίσω του. Και, καθώς ήταν ζαλισμένος, η Νίκη πήδησε πάνω του και τον κάρφωσε στον λαιμό. Ύστερα, πετάχτηκε πάλι όρθια, τρέχοντας ανάμεσα από τα οχήματα, για να φτάσει στα κανόνια.

Η Ταμλάκο είχε άλλη δουλειά: Θα πήγαινε για τις ενεργειακές φιάλες. Ανοίγοντας την πίσω πόρτα ενός φορτηγού, ανέβηκε στο εσωτερικό του, και, τραβώντας το σπαθί της, άρχισε να χτυπά τις φιάλες, αφήνοντας την υγρή ενέργεια να κυλήσει στο πάτωμα και να γεμίσει τον αέρα με την έντονη οσμή της. Δεν την ενδιέφερε το γεγονός ότι οι σπαθιές της έκαναν θόρυβο· ούτως ή άλλως, γινόταν πολλή φασαρία στο στρατόπεδο. Η ταχύτητα ήταν που μετρούσε τώρα.

Η Νατλάο πάτησε τη σκανδάλη της βαλλίστρας της, σκοτώνοντας έναν φρουρό.

Ο Λόαχραμ'νιρ, χρησιμοποιώντας έναν ενεργειακό αναπτήρα, έβαλε φωτιά στη σκηνή κοντά τους.

Ο μάγος και η τελευταία των Ερνεό'ωμ απομακρύνθηκαν, γρήγορα.

«Τα φορτηγά είναι προς τα εκεί,» είπε ο Λόαχραμ, δείχνοντας. Είχαν σταματήσει μέσα σε πυκνές σκιές, γονατισμένοι, για να τραβούν όσο το δυνατόν λιγότερο την προσοχή.

Πέντε πολεμιστές πέρασαν από μπροστά τους, χωρίς να τους δουν. Πέντε Λευκοί πολεμιστές, παρατήρησε η Νατλάο· και μετά, έστρεψε το βλέμμα της προς τα εκεί όπου έδειχνε ο σύντροφός της, για να δει τη μεταλλική γυαλάδα δύο μεγάλων οχημάτων. Ήταν διαφορετικά από αυτά των Παντοκρατορικών. Όχι τίποτα τεράστιες διαφορές, δηλαδή, αλλά μπορούσες να καταλάβεις ότι ανήκαν στον Θρόνο της Ελρείσβα, από το σχήμα τους και από το σύμβολο επάνω τους.

Η Νατλάο ένευσε, περνώντας ένα καινούργιο βέλος στη βαλλίστρα της. «Πάμε.»

Έφυγαν από τις σκιές που τους κάλυπταν και κρύφτηκαν πάλι λίγο παρακάτω, για ν'αποφύγουν μια ομάδα Λευκών πολεμιστών, οι οποίοι έτρεχαν προς τη σκηνή που είχε πυρπολήσει ο Λόαχραμ.

Τότε ήταν που η Νατλάο είδε τον Πρωτοσπαθάριο Κάραγγελ να στέκεται μπροστά σε μια σκηνή, ημίγυμνος και με το σπαθί του στο δεξί χέρι.

Χωρίς να το καλοσκεφτεί, σχεδόν από ένστικτο, ύψωσε τη βαλλίστρα της και πάτησε τη σκανδάλη.

Ο Νίρχαλμον μασουλούσε ένα αποξηραμένο φρούτο, καθώς παρακολουθούσε τα δρώμενα, ξαπλωμένος επάνω στον αμμόλοφο με τα κιάλια του εμπρός του.

Καλύτερα ν'αρχίσετε τη στρατηγική υποχώρηση, σκέφτηκε, βλέποντας Παντοκρατορικούς στρατιώτες να βγαίνουν απ'τη βόρεια, φλεγόμενη μεριά του καταυλισμού και να τρέχουν προς το κατεστραμμένο χωριό των Σάμπελ'τοθ και την όαση, κραυγάζοντας και έχοντας τα όπλα τους υψωμένα.

«Ήρθε η ώρα να πηγαίνουμε,» είπε ο Ίσναχ, περνώντας το τόξο του στην πλάτη.

«Επάνω που είχ' αρχίσει να διασκεδάζω...» μούγκρισε ο Ράλναχ.

«Ακόμα κι ο λεοντόσαυρος ξέρει να υποχωρεί μπροστά σ'έναν ισχυρότερο εχθρό.» Κλοτσώντας το μαγκάλι, ο Ίσναχ έτρεξε, και ο Ράλναχ τον ακολούθησε, προς τα βόρεια, προς το χείλος του φαραγγιού και το μονοπάτι που οδηγούσε κάτω.

«Το λιοντάρι των βουνών δεν πτοείται απ'το βρυχηθμό της γάτας της όασης!»

«Καλύτερα να είσαι σαν τον αετό, που βλέπει πιο μακριά, παρά σαν τον αμμοπόντικα, που βλέπει μονάχα μπροστά του.»

Άρχισαν να κατεβαίνουν το μονοπάτι, ενώ πίσω τους αντηχούσαν οι πολεμικές κραυγές των Παντοκρατορικών, που ζύγωναν την όαση γρήγορα.

«Το πλήθος των κορακιών δεν τρομάζει τον αετό!» είπε ο Ράλναχ.

«Αρκετά!» γρύλισε ο Ίσναχ, καθώς κατευθύνονταν προς την προεξοχή στο τοίχωμα του φαραγγιού, η οποία θα τους οδηγούσε σε ασφαλές μέρος.

Ο Ίσμαρ έκοψε το χοντρό σχοινί μιας σκηνής, κάνοντάς τη να πέσει από τη μια μεριά, και παρακωλύοντας τρεις πολεμιστές που καταδίωκαν εκείνον και την Οτλάβι.

«Δε νομίζω ότι τα καταφέραμε και τόσο καλά,» είπε στην επαναστάτρια, καθώς απομακρύνονταν. «Ο αντιπερισπασμός του Ίσναχ δεν τους πήρε μακριά από εμάς τους δυο.»

Κρύφτηκαν, και η Οτλάβι πυρπόλησε μια σκηνή με τον ενεργειακό της αναπτήρα.

Έτρεξαν πάλι–

–και βρέθηκαν περιτριγυρισμένοι από τέσσερις αντιπάλους. Η μία ήταν Λευκή πολεμίστρια του Θρόνου της Ελρείσβα, οι άλλοι τρεις Παντοκρατορικοί.

Ο Ίσμαρ και η Οτλάβι δεν έχασαν χρόνο· χίμησαν καταπάνω τους με το που τους είδαν. Έπρεπε να φύγουν από δω, προτού συγκεντρωθούν περισσότεροι.

Τα τσεκούρια του Ίσμαρ κινήθηκαν καταιγιστικά, χτυπώντας και χτυπώντας, μην αφήνοντας τους εχθρούς του να αντεπιτεθούν· ενώ η Οτλάβι ακολουθούσε άλλη τακτική, αποφεύγοντας τις επιθέσεις των αντιπάλων και σπαθίζοντάς τους με ταχύτητα και ακρίβεια. Το ξίφος της κάρφωσε έναν Παντοκρατορικό στο μάτι, σκοτώνοντας τον. Μετά, η επαναστάτρια έσκυψε, για ν'αποφύγει τη σπαθιά της Ελρείσβιας πολεμίστριας· η λεπίδα τής πήρε την κουκούλα απ'το κεφάλι, κι η αντίπαλός της είδε ότι ήταν Λευκή, παρότι το φως σ'ετούτο το σημείο του καταυλισμού ήταν ασθενικό. «Προδότρια!» γρύλισε, τρίζοντας τα δόντια, και τα μάτια της φάνηκαν να πετούν σπίθες.

Εν τω μεταξύ, ο Ίσμαρ είχε σπάσει το κεφάλι του ενός Παντοκρατορικού και τώρα επιτιθόταν στον άλλο, ο οποίος προστατευόταν με την ασπίδα του και προσπαθούσε να βρει ευκαιρία για να σπαθίσει τον επαναστάτη.

Τότε ήταν που ήρθε η Πριγκίπισσα του Θρόνου της Ελρείσβα, μαζί με πέντε Λευκούς πολεμιστές της.

Η Θυάλκνα είχε κατευθυνθεί προς ετούτη τη μεριά του στρατοπέδου επειδή, βγαίνοντας από τη σκηνή της, της είχαν πει ότι, εκτός από τις φωτιές στα βόρεια, κάποιος ή κάποιοι είχαν εισβάλει από

τ'ανατολικά: φρουροί είχαν σκοτωθεί, γρήγορα και προτού προλάβουν να κάνουν πολλή φασαρία. Η Πριγκίπισσα, έχοντας το σπαθί της στο χέρι, φώναξε σε μερικούς από τους πολεμιστές της να την ακολουθήσουν και ήρθε προς τα εδώ, για να δει από μόνη της τι γινόταν και, αν ήταν δυνατόν, να βοηθήσει στην εύρεση και την εξολόθρευση των εισβολέων, προτού προλάβουν να προκαλέσουν σοβαρές ζημιές στο στρατόπεδο –όπως να πυρπολήσουν σκηνές ή να φτάσουν στα οχήματα.

Δεν είχε χρόνο να δέσει τα καστανόξανθά της μαλλιά, και τώρα η πλούσια κώμη χυνόταν λυτή στην πλάτη της, ξεπερνώντας τη μέση της σε μήκος. Επίσης, ήταν ντυμένη μόνο με το μεσοφόρι που φορούσε μέσα στη σκηνή της ενώ κοιμόταν, όμως βάδιζε σα να ήταν ντυμένη με την πανοπλία της από φολίδες λεοντόσαυρου.

Και ήταν πολύ τυχερή, όπως φαινόταν! Οι θεοί ήταν με το μέρος της! Γιατί τώρα εμπρός της έβλεπε δύο από τους εισβολείς. Επαναστάτες, κατά πάσα πιθανότητα.

Αμέσως, έτρεξε καταπάνω στη Λευκή γυναίκα που της είχε πέσει η κουκούλα, φανερώνοντας λεία, μαύρα μαλλιά. Το μισό πρόσωπό της έκρυβε ένα μαντήλι.

Η Οτλάβι είδε την Πριγκίπισσα να έρχεται, αλλά δεν την αναγνώρισε. Δεν ήξερε ποια ήταν. Την παραξένεψε, ωστόσο, η αποφασιστικότητά της. Ορμούσε στη μάχη μ'αυτά τα μαλλιά λυτά; Πρέπει να ήταν τρελή!

Η Οτλάβι απέφυγε, γι'ακόμα μια φορά, το λεπίδι της Ελρείσβιας πολεμίστριας εμπρός της, και τη σπάθισε στο πλάι του λαιμού, καθώς η Θυάλκνα έφτανε.

Η Πριγκίπισσα του Θρόνου της Ελρείσβα συγκρούστηκε με την επαναστάτρια. Τα σπαθιά τους συναντηθήκαν στον αέρα, κλαγγάζοντας. Η όψη της Θυάλκνα δε φανέρωνε θυμό, που έβλεπε μια Λευκή για αντίπαλο· μονάχα αυτοπεποίθηση και πειθαρχία.

Η Οτλάβι τράβηξε πίσω το ξίφος της και, μετά, έκανε να καρφώσει την αντίμαχό της στα πλευρά· αλλά εκείνη την κλότσησε στο αριστερό γόνατο. Η Οτλάβι έχασε την ισορροπία της, γρυλίζοντας· το λεπίδι της χώθηκε στην άμμο.

Το σπαθί της Πριγκίπισσας κατέβηκε. Η επαναστάτρια, εγκαταλείποντας το όπλο της, κύλησε στο πλάι και δεν τραυματίστηκε. Σηκώθηκε μετά δυσκολίας και τράβηξε ένα ξιφίδιο απ'τη μπότα της.

Το σπαθί της Θυάλκνα σφύριξε ξανά, σχίζοντας τον αέρα. Η Οτλάβι το απέφυγε –και δέχτηκε την επόμενη κλοτσιά της Πριγκίπισσας κάτω απ'το στήθος, στο διάφραγμα. Διπλώθηκε, άθελά της. Αλλά – Πρέπει να τη σκοτώσω, γρήγορα!– το ξιφίδιό της κινήθηκε προς την αντίπαλό της, σα φίδι που περιμένει στην άμμο να πεταχτεί και να δαγκώσει.

Η λεπίδα έσχιζε το μεσοφύρι της Θυάλκνα, τραυματίζοντάς την στα πλευρά. Όμως δεν μπήχτηκε μέσα της. Η Πριγκίπισσα αιφνιδιάστηκε προς στιγμή, νιώθοντας τον ξαφνικό πόνο, μα δεν υποχώρησε. Το γυμνό της πόδι κλότσησε την επαναστάτρια στο σαγόνι, κάνοντάς την να πεταχτεί όπισθεν και να σωριαστεί ανάσκελα.

Το ξιφίδιο έφυγε απ'τη λαβή της Οτλάβι, καθώς ο κόσμος της στριφογύριζε. Αισθανόταν τα δόντια της να έχουν σπάσει· κομμάτια τους ήταν μέσα στο στόμα της, στο λαιμό της...

Ίσμαρ...! σκέφτηκε. Πού είναι ο Ίσμαρ;...

Και ήταν η τελευταία της σκέψη.

Το σπαθί της Πριγκίπισσας καρφώθηκε, με ακρίβεια, στην καρδιά της.

Εν τω μεταξύ, ο Ίσμαρ είχε βρεθεί περιτριγυρισμένος από τους μαχητές της Ελρείσβα· και, παρότι κατάφερε να ξεπαστρέψει τον Παντοκρατορικό αντίπαλό του με μια τσεκουριά στο μηρό κι άλλη μια στο λαιμό, ήξερε πως του ήταν αδύνατον να τα βάλει με πέντε εχθρούς συγχρόνως. Προσπάθησε να τους αποφύγει, τρέχοντας προς τη σκηνή που είχε, πριν από λίγο, πυρπολήσει η Οτλάβι–

Πού είν'η Οτλάβι τώρα;

Κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο του, είδε τη συντρόφισσά του να αντιμετωπίζει μια Λευκή πολεμίστρια με καστανόξανθα μαλλιά που θύμιζαν μανδύα με το μήκος τους. Μια πολεμίστρια η οποία έμοιαζε να μάχεται σαν ανεμοστρόβιλος της ερήμου! Μα τους θεούς, ποια είν'αυτή; σκέφτηκε, γνωρίζοντας πως έπρεπε να επιστρέψει, για να βοηθήσει την Οτλάβι. Αλλά, επίσης, γνώριζε ότι δεν μπορούσε να το

κάνει, γιατί οι πέντε πολεμιστές θα τον κύκλωναν και θα τον πετσόκοβαν σαν σφαχτάρι.

Έκοψε ένα σχοινί της φλεγόμενης σκηνής, αφήνοντάς τη να πέσει πίσω του, κλείνοντας το δρόμο των εχθρών του.

Έτσι, δεν είδε ποτέ την Οτλάβι να πεθαίνει...

Μπροστά του, ξαφνικά, βρέθηκαν τρεις Παντοκρατορικοί στρατιώτες. Ο ένας τον σημάδευε με μια οπλισμένη βαλλίστρα.

Ο Ίσμαρ τινάχτηκε στο πλάι, επάνω σε μια σκηνή.

Το βέλος αστόχησε για μερικά εκατοστά τον λαιμό του. Το ύφασμα της σκηνής άντεξε. Ο Ίσμαρ, όμως, το έσχισε με μια τσεκουριά–

–και βρέθηκε σ’ένα μέρος άδαιο από εχθρούς. Οι Παντοκρατορικοί είχαν βγει, για ν’αναζητήσουν τους εισβολείς έξω απ’τις σκηνές, όχι μέσα.

Ο Ίσμαρ έτρεξε, ενώ τον καταδίωκαν.

Βγήκε απ’την άλλη μεριά της σκηνής, και έσπασε το κεφάλι μιας Παντοκρατορικής πολεμίστριας που βρέθηκε στο δρόμο του. Ένα βέλος πέρασε πάνω απ’το δικό του κεφάλι –ο καταραμένος βαλλιστροφόρος, πάλι!

Ο Ίσμαρ στράφηκε, για να του πετάξει ένα τσεκούρι –και είδε ότι πίσω του τώρα βρίσκονταν πέντε Παντοκρατορικοί, όχι τρεις όπως πριν.

Σκατά!

Εκτόξευσε το ένα τσεκούρι του. Το όπλο στροβιλίστηκε στον αέρα και μπήχτηκε στο στήθος του βαλλιστροφόρου.

Οι άλλοι τέσσερις χίμησαν στον Ίσμαρ. Ο επαναστάτης έσκυψε, χτυπώντας τον πρώτο στο πόδι, και, καθώς ο άντρας έπεφτε, του άρπαξε την ασπίδα. Τη σήκωσε, για ν’αποκρούσει τα χτυπήματα των υπόλοιπων.

Κι έτρεξε πάλι.

Είμαι παγιδευμένος!

Είδε έναν βαλλιστροφόρο να τον σημαδεύει, κι απέκρουσε το βέλος πάνω στην ασπίδα του.

Παγιδευμένος!

Είχε αρχίσει να πανικοβάλλεται, κι αυτό δεν ήταν καλό. Το ήξερε, μα δε μπορούσε να κάνει τίποτα για να το σταματήσει.

«Ααααρχχ...!» κραύγασε, ξαφνικά.

Ένα άλλο βέλος τον είχε χτυπήσει στον αριστερό ώμο.

Παντοκρατορικοί μαχητές έρχονταν από παντού.

«ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΡΡΡ!» Ο Ίσμαρ εκτόξευσε το δεύτερο τσεκούρι του, πετυχαίνοντας έναν στα πλευρά και σωριάζοντάς τον.

Ένας δυνατός θόρυβος αντήχησε. Ένας δυνατός μηχανικός θόρυβος.

Τροχοί κυλούσαν.

Μια ολόκληρη σκηνή κατέρρευσε.

Οι Παντοκρατορικοί σκόρπισαν, αιφνιδιασμένοι, καθώς ένα τετράτροχο, ανοιχτό όχημα παρουσιαζόταν.

«Πήδα πάνω!» φώναξε ο Νίρχαλμον, περνώντας δίπλα από τον Ίσμαρ.

Εκείνος αρπάχτηκε από το πλάι του οχήματος και κατρακύλησε στο εσωτερικό του. Ο πόνος από το βέλος στον ώμο του τον έκανε να ουρλιάξει, σαν λαβωμένο θηρίο.

Ο Κάραγγελ αισθάνθηκε κάτι να τον σπρώχνει, με δύναμη. Έχασε την ισορροπία του και σωριάστηκε, ανάσκελα.

Ένα βέλος είχε καρφωθεί στα πλευρά του.

Ο πόνος, που ήρθε μετά το πρώτο σοκ, τον παρέλυσε.

Είδε ανθρώπους να τρέχουν γύρω του. Πολεμιστές της Ελρείσβα. Είδε κάποιον να στέκεται από πάνω του και να υψώνει μια ασπίδα.

Κραυγές, πανταχόθεν.

Το κεφάλι του... Πρέπει να είχε χτυπήσει το κεφάλι του, πέφτοντας, γιατί ζαλιζόταν. Τα πάντα στροβιλίζονταν. Έκαναν... σπείρες... σπείρες... απ'τις οποίες ουρές προεξείχαν, κυμάτιζαν, σαν μαλλιά... –Το σύμβολο από τα όνειρά του! Έλαμψε μπροστά στα μάτια του.

Και μετά, σκοτάδι.

«Όχι!» γρύλισε ο Λόαχραμ'νιρ. «Δεν έπρεπε να το κάνεις αυτό! Έλα!»

Απομακρύνθηκαν, γρήγορα, στρίβοντας πίσω από μια σκηνή.

«Αυτός ήταν ο Πρωτοσπαθάριος!» είπε η Νατλάο. «Ο Πρωτοσπαθάριος!»

«Και γύρω του ήταν ένα σωρό πολεμιστές, που τώρα μας ψάχνουν!» Ο Λόαχραμ πάτησε το κουμπί του ενεργειακού αναπτήρα του, κι έβαλε φωτιά στη σκηνή πλάι τους.

Έτρεξαν, και κρύφτηκαν ανάμεσα σε δυο άλλες σκηνές.

«Να μπορούμε εδώ,» πρότεινε η Νατλάο, δείχνοντας με το βλέμμα τη μία από αυτές. «Διασχίζοντάς την, πρέπει πάλι να φτάσουμε στα οχήμα—»

Ο Λόαχραμ είχε ήδη αρχίσει να μουρμουρίζει ένα ξόρκι πίσω απ'το μαντήλι που κάλυπτε το μισό του πρόσωπο.

Η Νατλάο συνοφρυώθηκε. Τι κάνει;

«Εντάξει,» είπε ο μάγος· «δεν είναι κανείς μέσα.» Σήκωσε την άκρη της σκηνής και γλίστρησε στο εσωτερικό.

Η τελευταία των Ερνεό'ωμ τον ακολούθησε. Πράγματι, σκέφτηκε, κανείς. Μονάχα όπλα, σάκοι, στρώματα, και άλλα μικροπράγματα.

Διέσχισαν τη σκηνή και έφτασαν στην αντικρινή μεριά της.

Ο Λόαχραμ έκανε μια σχισμή στο ύφασμα μ'ένα ξιφίδιό του, και κοίταξε έξω. «Όπως το περίμενα,» είπε. «Αυτή τη στιγμή, τα φορτηγά είναι αφύλαχτα. Αλλά θα πρέπει να βιαστούμε, Νατλάο.» Στράφηκε να την κοιτάξει, καθώς εκείνη όπλιζε τη βαλλίστρα της. «Και μην ρίξεις πάλι σε κανέναν,» της τόνισε.

Η Μελανή κατένευσε.

«Εκτός αν είναι απαραίτητο,» πρόσθεσε ο μάγος, και έκανε ένα μεγαλύτερο σχίσμο με το ξιφίδιό του στο ύφασμα της σκηνής.

Δυστυχώς, δεν είχε δει κάτι που ήταν κοντά του. Έναν Λευκό πολεμιστή στ'αριστερά. Εκείνος, όμως, αναπόφευκτα τον είδε, καθώς ο Λόαχραμ έβγαине. Και ύψωσε το σπαθί του. Ο μάγος αιφνιδιάστηκε, ετοιμάζοντας το ξιφίδιό του για ν'αποκρούσει τη μεγαλύτερη λεπίδα.

Η Νατλάο τόξεψε τον Ελρείσβιο μαχητή με τη βαλλίστρα της. Το βέλος μπήχτηκε στο στήθος του και βγήκε απ'την πλάτη.

«Ήταν απαραίτητο ή όχι, μάγε;»

Ο Λόαχραμ'νιρ μειδίασε. «Τολμώ να πω πως ήταν.»

Έτρεξαν, φτάνοντας στα δύο σταθμευμένα φορτηγά. Ο μάγος άνοιξε μια μπροστινή πόρτα κι άφησε τη Νατλάο να μπει πρώτη και να

καθίσει στη θέση του συνοδηγού. Ο ίδιος ανέβηκε, μετά, στη θέση του οδηγού.

«Κάποιοι είν'εκεί!» ακούστηκε μια φωνή. «Οι εισβολείς! Οι εισβολείς!»

Η Νατλάο πέρασε ένα βέλος στη βαλλίστρα της, προσπαθώντας γρήγορα να την οπλίσει.

Ο Λόαχραμ'νιρ υποτονθόρυζε ένα ξόρκι, αγγίζοντας ένα σημείο της κονσόλας του οχήματος.

Η Νατλάο είδε, από τα τζάμια, Λευκούς πολεμιστές να έρχονται, ξεσπαθωμένοι. «Ό,τι κι αν κάνεις, κάντο γρήγορα!»

Το φορτηγό βρυχήθηκε, καθώς οι μηχανές του άναψαν.

«Εντάξει είμαστε...» Ο Λόαχραμ έπιασε το τιμόνι. Το πόδι του πάτησε ένα πετάλι, και οι μεγάλοι τροχοί κύλησαν. Ένας πολεμιστής ούρλιαξε, καθώς τον συνέθλιβαν από κάτω τους.

Το ψηλό όχημα διέλυσε σκηνές στο πέρασμά του, κατευθυνόμενο βορειοανατολικά.

«Τι του έκανες, πριν;» ρώτησε η Νατλάο. «Προσπαθούσες να το ξεκινήσεις;»

«Ναι,» απάντησε ο Λόαχραμ. «Ήταν κλειδωμένο, και δεν είχα το κλειδί. Χρησιμοποίησα ένα Ξόρκι Μηχανικής Εκκινήσεως. Δεν είναι ακριβώς της ειδικότητάς μου, αλλά είναι ένα σχετικά απλό ξόρκι.»

Η Νίκη μπήκε στο όχημα και πήγε αμέσως στους δέκτες του ενεργειακού κανονιού: τις δύο μεταλλικές πλάκες που έπρεπε να αγγίζει ο Τεχνομαθής μάγος όταν χρησιμοποιούσε τη Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως για να κάνει το επικίνδυνο όπλο να λειτουργεί.

Η Μαύρη Δράκαινα τράβηξε το σπαθί της και έκοψε τα καλώδια που συνέδεαν τους δέκτες με τα υπόλοιπα συστήματα του κανονιού. Μετά, ανέβηκε μια μικρή σκάλα και σπάθισε το χειριστήριο του όπλου, καταστρέφοντας κυκλώματα και μοχλούς.

Βγήκε και πήγε στο διπλανό όχημα. Άνοιξε την πίσω πόρτα του και μπήκε, χτυπώντας πάλι τους δέκτες και το χειριστήριο με το ξίφος της.

Ασφαλώς, όλα αυτά δεν ήταν τόσο δύσκολο να επιδιορθωθούν, μα, σίγουρα, οι Παντοκρατορικοί δε μπορούσαν να τα επισκευάσουν μες στη μέση της ερήμου. Ή, ακόμα κι αν μπορούσαν, αυτό θα τους καθυστέρουσε. Η εκστρατεία τους θ'αργούσε, πράγμα που θα έδινε περισσότερη δύναμη στην Επανάσταση: περισσότερο χρόνο για να οργανώσουν τους Μελανούς του Κοράκου Τόπου.

Η Νίκη πήγε στην πόρτα του φορτηγού, για να βγει–

–και είδε Παντοκρατορικούς πολεμιστές να έρχονται, περνώντας ανάμεσα απ'τα άλλα οχήματα.

«Εκεί!» φώναξε ένας άντρας ανάμεσά τους, δείχνοντάς την. «Εκεί!»

Πώς με αντιλήφθηκαν;

Αλλά, ύστερα, κατάλαβε: Οι καταραμένοι Τεχνομαθείς είχαν υφάνει Μαγγανείες Εντοπισμού Μηχανικής Ακεραιότητας επάνω στα κανόνια· κι αυτό σήμαινε ότι, μόλις τα όπλα πάθαιναν ζημιά, εκείνοι το ήξεραν. Κάτι μέσα τους τους ειδοποιούσε.

Η Νίκη πήδησε έξω απ'το φορτηγό, φωνάζοντας το όνομα της Ταμλάκο, για να ειδοποιήσει τη Μελανή επαναστάτρια ότι ήταν ώρα να φύγουν.

Οι Παντοκρατορικοί όρμησαν καταπάνω στη Μαύρη Δράκαινα... και συγκρούστηκαν με την ατσάλινη εκπαίδευσή της. Το σπαθί της Νίκης έσχισε έναν λαιμό· το σώμα της ελίχτηκε, αιλουροειδώς, αποφεύγοντας χτυπήματα· το πόδι της έκανε έναν εχθρό να σωριαστεί στην άμμο· το ξιφίδιό της μπήχτηκε σ'ένα μάτι –και μετά εκτοξεύτηκε, για να καρφωθεί στο στήθος του Τεχνομαθή μάγου.

Η Ταμλάκο συνάντησε τη Νίκη ανάμεσα σε δύο φορτηγά. Στα χέρια της ήταν τώρα το τόξο της, και εξαπέλυσε δύο απανωτά βέλη προς τους ερχόμενους στρατιώτες. Το ένα μπήχτηκε σ'έναν μηρό, το δεύτερο σε μια κοιλιά.

Η Μαύρη Δράκαινα και η Μελανή επαναστάτρια έτρεξαν, γλιστρώντας μες στις σκιές των σκηνών στη δυτική μεριά του στρατοπέδου, η οποία ήταν σχετικά ήσυχη· οι περισσότεροι στρατιώτες πρέπει να είχαν πάει προς τα βόρεια και τ'ανατολικά.

Ένας άντρας, όμως, στάθηκε στο διάβα τους. Ένας αξιωματικός, αν έκρινε κανείς από τα ρούχα του. Προσωρινός Στρατηγός, τον αναγνώρισε η Νίκη. Γαλανόδερμος. Μάλλον, ο αρχηγός της εκστρατείας. Και

μαζί του ήταν άλλοι πέντε στρατιώτες. Δύο απ'αυτούς κρατούσαν βαλλίστρες, οπλισμένες και υψωμένες.

Η Νίκη, πάραυτα, έπεσε πάνω στην Ταμλάκο, σωριάζοντάς την στην άμμο.

Τα βέλη πέρασαν από εκεί όπου, κανονικά, έπρεπε να βρίσκονταν οι δύο γυναίκες.

«Πιάστε τις!» πρόσταξε ο Αλκίνοος, δείχνοντάς τις με το σπαθί του.

«Τρέξε,» είπε η Νίκη στην Ταμλάκο, καθώς πεταγόταν όρθια, σαν γάτα με ελατήρια αντί για πόδια.

«Όχι, δε θα σ—» Η Μελανή δεν είχε ακόμα ορθωθεί.

«Τρέξε, σου λέω!» Η Νίκη όρμησε στους στρατιώτες που της ορμούσαν

Η Ταμλάκο ακολούθησε τη συμβουλή της, και έφυγε. Εξάλλου, η Νίκη ήταν Μαύρη Δράκαινα, σκέφτηκε...

«Παραδώσου και θα—» άρχισε να λέει ένας Παντοκρατορικός στρατιώτης, προτού η κλοτσιά της αντιπάλου του τον κάνει να διπλωθεί, βογκώντας.

Η Νίκη απέκρουσε μια λεπίδα με το ξιφίδιό της· τσάκισε ένα σαγόνι με τον αγκώνα της· κάρφωσε το σπαθί της σ'ένα γυναικείο στήθος· έσκυψε κάτω από μια λεπίδα και βγήκε απ'τον κλοιό των εχθρών της, ενώ, συγχρόνως, σπάθιζε έναν στην πλάτη.

Αδύνατον! σκέφτηκε ο Αλκίνοος, παρατηρώντας την με γουρλωμένα μάτια. Αδύνατον! Μονάχα... μονάχα μια Μαύρη Δράκαινα θα πολεμούσε έτσι!

Και τώρα ερχόταν καταπάνω του, σαν αγρίμι που κάθε εκατοστό του σώματός του ήταν όπλο!

Ο Αλκίνοος σπάθισε, πανικόβλητος.

Η Νίκη απέκρουσε το σπαθί του με το σπαθί της· και το ξιφίδιό της μπήχτηκε κάτω απ'το σαγόνι του, τρυπώντας το στόμα του κι ανεβαίνοντας στον εγκέφαλό του.

Η Μαύρη Δράκαινα άφησε το μικρό όπλο μέσα στον Στρατηγό και συνέχισε προς το δυτικό άκρο του στρατοπέδου.

Η Ταμλάκο έτρεχε μες στην έρημο, όπως της είχε πει η Νίκη, και δεν άργησε να φτάσει στο σταματημένο δίκυκλο όχημά της. Στάθηκε πλάι του, λαχανιασμένη, και στράφηκε στ'ανατολικά.

Πού είναι;

Μια μαύρη σιλουέτα πλησίαζε, τρέχοντας, όπως η Ταμλάκο είχε δει λύκους της ερήμου να τρέχουν.

Η επαναστάτρια ανέβηκε στο δίκυκλο όχημα και άναψε τη μηχανή.

Η Μαύρη Δράκαινα ήταν, σύντομα, κοντά της και κάθισε πίσω της. «Πάμε,» είπε, και η Ταμλάκο απόρησε με το γεγονός ότι δεν ήταν τόσο λαχανιασμένη όσο κανονικά θα έπρεπε.

Οι τροχοί του δίκυκλου περιστράφηκαν, παίρνοντας τις δύο επαναστάτριες μακριά από τον Παντοκρατορικό καταυλισμό.

• 7 •

Το όχημα του Νίρχαλμον ζύγωσε απ'τα πλάγια το Ελρείσβιο φορτηγό που κατευθυνόταν βορειοανατολικά, και ο οδηγός κοίταξε μέσα για να δει ποιος καθόταν στο τιμόνι.

«Μάγε!» φώναξε στον Λόαχραμ'νιρ. «Είχα μια αίσθηση ότι θα σ'έβλεπα εδώ!» Ποιος άλλος θα έπαιρνε ένα φορτηγό μακριά απ'το στρατόπεδο;

Ο Λόαχραμ κοίταξε μέσα στο όχημα του Νίρχαλμον και είδε μόνο τον Ίσμαρ μ'ένα βέλος καρφωμένο στον ώμο. «Πού είναι η Οτλάβι;»

«Τα πράγματα δυσκόλεψαν,» αποκρίθηκε ο Νίρχαλμον, καθώς αισθανόταν το χαμόγελο να σβήνει απ'το πρόσωπό του. «Ο Ίσμαρ νομίζει ότι είναι νεκρή· κι αν όχι νεκρή, σίγουρα την αιχμαλώτισαν.»

Έστριψε το τιμόνι κι απομακρύνθηκε απ'το φορτηγό που οδηγούσε ο μάγος, για να πάει προς το χείλος του Φαραγγιού του Πεπρωμένου. Ο Λόαχραμ'νιρ συνέχισε προς τα βορειοανατολικά.

Ο Νίρχαλμον σταμάτησε το όχημά του δίπλα σε κάτι βράχια, και είδε τον Ίσναχ και τον Ράλναχ να ξεπροβάλλουν από τις σκιές.

«Ελάτε,» τους είπε. «Έχω μαζί μου κάποιον που χρειάζεται τη βοήθειά σας.»

Εκείνοι πλησίασαν, γρήγορα, και είδαν τον τραυματισμένο Ίσμαρ.

«Μα τους θεούς!» είπε ο Ίσμαχ, «τα καταφέρατε και μπλέξατε!»

«Δεν ήσουν εσύ εκεί, Μελανέ!» γρύλισε ο Ίσμαρ, τρίζοντας τα δόντια απ'τον πόνο. Το δεξί του χέρι έσφιγγε το στέλεχος του βέλους που ήταν καρφωμένο στον αριστερό του ώμο.

«Μην το πειράζεις,» του είπε ο Ίσμαχ, καθώς εκείνος κι ο Ράλναχ ανέβαιναν στο όχημα. «Θα το βγάλω όπως πρέπει να βγει, και θα περιποιηθώ το τραύμα.

»Η Οτλάβι πού είναι;» ρώτησε.

«Για να μην τη βλέπεις εδώ, εσύ πού λες να είναι;» μούγκρισε ο Ίσμαρ, καθώς ο Νίρχαλμον ξεκινούσε το όχημά του, κατευθυνόμενος βορειοανατολικά και βλέποντας το φορτηγό του Λόαχραμ εξ αποστάσεως, να σηκώνει την άμμο με τους μεγάλους του τροχούς, μέσα στη νύχτα.

«Είναι ζωντανή ή τη σκότωσαν;» ρώτησε ο Ράλναχ.

«Δεν ξέρω...»

Ένα όχημα τούς πλησίασε από τα πλάγια, και ο Νίρχαλμον, στρέφοντας το βλέμμα, είδε ένα γνώριμο δίκυκλο. Επάνω του, κάθονταν η Νίκη και η Ταμλάκο, κι οι δυο τους καλά, απ'ότι φαινόταν.

Ο Ίσμαχ είπε στον Ίσμαρ: «Μην κινείσαι τώρα. Θα πρέπει να σπρώξω το βέλος, ώστε η αιχμή του να βγει από πίσω και μετά, θα πρέπει να το σπάσω.»

«Ξέρω τη διαδικασία.»

Ο Ίσμαχ έσπρωξε το βέλος, και ο Ίσμαρ ούρλιαξε.

«Πώς είναι δυνατόν ν'αφήσατε κάτι τέτοιο να συμβεί;» φώναξε η Πριγκίπισσα Θυάλκνα, βλέποντας τον Πρωτοσπαθάριο Κάραγγελ τραυματισμένο μέσα στη σκηνή του.

«Η αναστάτωση στο στρατόπεδο ήταν μεγάλη, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε ένας πολεμιστής. «Δεν ξέρουμε... Δεν καταλάβαμε από πού-

»

«Δεν κάνατε σωστά αυτό που έπρεπε να κάνετε! Κανείς δε θα έπρεπε να μπορεί να έρθει τόσο κοντά, ώστε να τοξέψει τον Πρωτοσπαθάριο!»

«Μας συγχωρείτε, Πριγκίπισσά μου...»

Η Θυάλκνα άφησε τον πολεμιστή πίσω της και ζύγωσε τον τραυματία. Δίπλα του ήταν γονατισμένος ένας θεραπευτής.

«Πώς είναι;» τον ρώτησε η Πριγκίπισσα.

«Θα ζήσει, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε ο άντρας. «Ωστόσο, θα πρέπει να αναπαυθεί για αρκετές ημέρες.» Κοίταξε τα δεξιά πλευρά της Πριγκίπισσας, όπου το μεσοφόρι της ήταν σκισμένο, και αίμα είχε βάψει το ύφασμα και το κατάλευκο δέρμα της. «Είστε, όμως, κι εσείς τραυματισμένη...»

«Δεν είναι τίποτα. Το γδάρσιμο ενός ξιφιδίου.»

«Αφήστε με να το κοιτάξω. Καθίστε,» επέμεινε ο θεραπευτής.

Η Θυάλκνα κάθισε σ'ένα μαξιλάρι, και σήκωσε το μεσοφόρι της, για να περιποιηθεί ο άντρας την πληγή. Το βλέμμα της βρισκόταν, διαρκώς, στον Κάραγγελ, καθώς ήταν ξαπλωμένος επάνω στο στρώμα του μ'έναν επίδεσμο τυλιγμένο γύρω απ'τα πλευρά του.

Τι θα κάνουμε τώρα; αναρωτήθηκε. Θα συνεχίσουμε την εκστρατεία; Η εκστρατεία αυτή γινόταν για σένα, Πρωτοσπαθάριε. Για σένα, και για τους Τουρβάλκλι, που δεν υπάρχουν πια...

Όταν ο θεραπευτής είχε τελειώσει με το τραύμα της, σηκώθηκε όρθιος και είπε: «Πράγματι, Πριγκίπισσά μου, δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο.»

Καθώς ολοκλήρωνε τη φράση του, ένας πολεμιστής μπήκε στη σκηνή, λέγοντας: «Υψηλότατη! Με συγχωρείτε...»

«Τι είναι;» τον ρώτησε η Θυάλκνα.

«Μόλις μου ανέφεραν ότι ο Στρατηγός Αλκίνος Λιτόγελος είναι νεκρός. Κάποιος από τους εισβολείς τον σκότωσε.»

Η Θυάλκνα καταράστηκε στο όνομα του Μόρμαμ και του Λόγκροθ. Ο Πρωτοσπαθάριος τραυματισμένος... και τώρα, ο Στρατηγός της εκστρατείας νεκρός. Τι θα γίνει; Μπορούμε έτσι να συνεχίσουμε;

«Θα θέλατε κάτι άλλο από εμένα, Πριγκίπισσά μου;» ρώτησε ο πολεμιστής, βλέποντάς τη διστακτική.

«Ο Στρατηγός Ίδας Οξύβιος; Είναι ζωντανός;»

«Δεν άκουσα ότι είναι νεκρός.»

«Ζητήστε του, τότε, να έρθει να με δει στη σκηνή μου.»

«Μάλιστα, Υψηλοτάτη.» Ο πολεμιστής υποκλίθηκε και έφυγε.

Η Θυάλκνα σηκώθηκε απ'το μαξιλάρι όπου καθόταν και βάδισε προς την έξοδο της σκηνής. Έπιασε την άκρη της κουρτίνας και, προτού βγει, κοίταξε τον θεραπευτή πάνω απ'τον ώμο της. «Πότε νομίζεις ότι ο Πρωτοσπαθάριος θα είναι ξύπνιος και θα μπορεί να μου μιλήσει;» τον ρώτησε.

«Το πρωί, υποθέτω, Πριγκίπισσά μου. Καλύτερα να τον αφήσουμε να ξεκουραστεί για κάποιες ώρες.»

Η Θυάλκνα έφυγε απ'τη σκηνή, πηγαίνοντας στη δική της, όπου ντύθηκε μ'ένα φόρεμα και έβαλε τις μπότες της. Προτού προλάβει να δέσει τα μαλλιά της –να τα μετατρέψει σε μια μακριά αλογοουρά, όπως συνήθως–, ο φρουρός απέξω της είπε ότι ο Στρατηγός Ίδας είχε έρθει να τη δει.

«Να περάσει,» αποκρίθηκε η Πριγκίπισσα.

Η κουρτίνα της σκηνής παραμερίστηκε και ο στρατιωτικός μπήκε, ντυμένος με τη στολή του. «Υψηλοτάτη,» είπε, κάνοντας μια μικρή υπόκλιση.

«Πρέπει να μιλήσουμε, Στρατηγέ. Κάθισε, αν θέλεις.» Έδειξε μερικά μαξιλάρια.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Δε χρειάζεται... Μάθατε ότι ο Στρατηγός Αλκίνοος είναι νεκρός;»

Η Θυάλκνα κατένευσε. «Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ είναι, επίσης, βαριά τραυματισμένος,» είπε. «Τι θα κάνουμε από δω και στο εξής, Στρατηγέ; Πώς θα συνεχίσουμε την εκστρατεία;»

«Δυστυχώς, δεν μπορώ ν'απαντήσω σ'αυτό. Ο ρόλος μου εδώ είναι βοηθητικός. Φαίνεται, όμως, πως, μόλις ήρθα, συνέβη η μεγαλύτερη καταστροφή σε τούτη την εκστρατεία...» Συνοφρυώθηκε. «Πιστεύετε ότι θα έπρεπε να... σταματήσουμε;»

«Δεν ξέρω,» είπε η Θυάλκνα. «Ο Πρωτοσπαθάριος, πάντως, θα χρειαστεί μέρες μέχρι να συνέλθει. Δέχτηκε ένα βέλος στα πλευρά· είναι τυχερός που δε σκοτώθηκε. Δε μπορεί να μείνει εδώ... Δε νομίζω ότι πρέπει να μείνει εδώ. Πρέπει να τον μεταφέρουμε στην Ελρείσβα...»

Ο Ίδας ήταν σιωπηλός, παρατηρώντας την.

Προφανώς, δεν τον έστειλαν μαζί μας για να παίρνει αποφάσεις, αλλά για να εκτελεί διαταγές. «Από τα φορτηγά μου ένα πάρθηκε από τους εισβολείς. Τι άλλες απώλειες είχαμε, Στρατηγέ;»

«Από τα δικά μας φορτηγά κανέναν δεν πάρθηκε, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε ο Ίδας. «Δύο κανόνια, όμως, υπέστησαν σοβαρές ζημιές· δεν ξέρω αν μπορούν να επιδιορθωθούν εδώ. Επίσης, πολλές ενεργειακές φιάλες έσπασαν, και ένας από τους Τεχνομαθείς μάγους μας είναι νεκρός.»

Καταστροφή... σκέφτηκε η Θυάλκνα. Καταστροφή... Οι επαναστάτες τούς είχαν προκαλέσει μεγάλο πρόβλημα. Η Πριγκίπισσα άρχισε να καταλαβαίνει γιατί οι Παντοκρατορικοί φοβόνταν την Επανάσταση τόσο. «Πιάστηκε κανένας από τους εισβολείς;»

«Απ'όσο γνωρίζω, όχι.»

«Εγώ,» είπε η Θυάλκνα, «σκοτώσα μία Λευκή. Κι έναν άλλο οι πολεμιστές μου τον κυνήγησαν, αλλά ξέφυγε. Ένα όχημα τον πήρε, το οποίο εμφανίστηκε, απρόσμενα, μέσα απ'την έρημο.»

«Νομίζω πως ο Παντοκρατορικός Επόπτης της Ελρείσβα έχει κάποια μαχητικά αεροσκάφη έτοιμα, Πριγκίπισσά μου,» είπε ο Ίδας. «Ίσως, λοιπόν, θα ήταν ώρα να τα χρησιμοποιήσει...»

Η Θυάλκνα ένευσε. «Ναι, ίσως...» Πρέπει να μιλήσω με τον Κάραγκελ... Ολόκληρη ετούτη η εκστρατεία γίνεται γι'αυτόν! Εκείνος πρέπει να μου πει τι θέλει να κάνουμε... αν και, ό,τι και να μου πει, δεν πρόκειται να τον αφήσω να μείνει εδώ. Θα τον πάω η ίδια στην Ελρείσβα.

«Ο Στρατηγός Αλκίνοος μού είχε πει ότι μπορούμε να κάνουμε νόημα στο αεροπλάνο που περνά κάθε πρωί από πάνω μας, ώστε να μας φέρουν ενεργειακές φιάλες—»

«Το λιγότερο από τα προβλήματά μας είναι οι ενεργειακές φιάλες, Στρατηγέ.»

«Κι όμως, Πριγκίπισσά μου, μας τελειώνουν. Για την ακρίβεια, μας τελειώναν προτού μας επιτεθούν οι επαναστάτες. Τα ενεργειακά κανόνια καταναλώνουν πολλή ενέργεια στην Αρβήντλια.»

«Δηλαδή, δεν έχουμε αρκετή ενέργεια για να κινησουμε τα οχήματά μας;»

«Φυσικά και έχουμε,» είπε ο Ίδας. «Ωστόσο, δε θα ήταν φρόνιμο να φτάσουμε στα όρια να μη μπορούμε να κινηθούμε...»

«Έχεις δίκιο σ' αυτό,» ένευσε η Θυάλκνα. «Όταν περάσει το αεροπλάνο αύριο, να του κάνεις νόημα. Εγώ, όμως, νομίζω ότι θα πρέπει να φύγω, ούτως ή άλλως.»

Ο Ίδας βλεφάρισε. «Θα φύγετε;»

«Θα πάω τον Πρωτοσπαθάριο στην Ελρείσβα, αφότου συζητήσω μαζί του. Δε μπορώ να τον αφήσω εδώ· είναι άσχημα τραυματισμένος.»

«Σωστά, Πριγκίπισσά μου. Με χρειάζεστε για κάτι άλλο;»

«Όχι,» του είπε η Θυάλκνα. «Μπορείς να πηγαίνεις, Στρατηγέ. Σ' ευχαριστώ που ήρθες.»

Ο Ίδας έκανε ακόμα μια σύντομη υπόκλιση και αποχώρησε.

Η Θυάλκνα αναστέναξε. Γέμισε ένα κρυστάλλινο ποτήρι με ίνφρετ και ήπιε.

Επέστρεψαν στο χωριό των Δέριβακ, και βρήκαν τον Φύλαρχο Καδρόζο να τους περιμένει. Η όψη του έμοιαζε έκπληκτη, καθώς κοίταζε το μεγάλο φορτηγό που είχαν φέρει μαζί τους.

«Τα πράγματα πήγαν καλά, να υποθέσω;...» είπε.

«Περίπου,» του αποκρίθηκε ο Ίσναχ, πηδώντας έξω απ' το όχημα του Νίρχαλμον. «Χάσαμε έναν σύντροφο.»

«Λυπηρό αυτό.»

«Θα μιλήσουμε αργότερα, Καδρόζο.»

Ο φύλαρχος ένευσε, χωρίς να φέρει την παραμικρή αντίρρηση.

Οι επαναστάτες πήγαν στη σκηνή τους, έξω απ' το χωριό των Δέριβακ, και εκεί αντάλλαξαν πληροφορίες, για να έχουν όλοι τους μια πλήρη εικόνα σχετικά με το τι είχε συμβεί στη νυχτερινή τους επίθεση κατά των Παντοκρατορικών.

«Αν εξαιρέσει κανείς την απώλεια της Οτλάβι,» είπε η Ταμλάκο, «δεν τα πήγαμε καθόλου άσχημα—»

«Ναι,» μούγκρισε ο Ίσμαρ, «εύκολο για σένα να το λες...»

«Τι εννοείς;»

«Όποιος Λευκός κι αν χανόταν, δε θα σε πολυενδιέφερε!»

«Δεν είναι έτσι,» είπε η Ταμλάκο, χωρίς να υψώσει τη φωνή της.

Ο Ίσμαρ ήταν έτοιμος να ανταπαντήσει, αλλά ο Λόαχραμ'νιρ τον πρόλαβε: «Αυτός ο διαπληκτισμός δεν έχει κανένα απολύτως νόημα,» είπε, σταθερά.

Ο Ίσμαρ σηκώθηκε από την άμμο και, κρατώντας τον τραυματισμένο του ώμο, βγήκε απ'τη σκηνή.

«Είναι συγχυσμένος,» είπε ο Λόαχραμ στους υπόλοιπους. «Και έχει δίκιο να είναι.»

«Θα ήταν κι αυτός νεκρός, αν δεν τον είχα προλάβει,» εξήγησε ο Νίρχαλμον, όχι με τόνο που φανέρωνε ότι κατηγορούσε τον Ίσμαρ, αλλά με τόνο που φανέρωνε ότι τον δικαιολογούσε. «Οι καταραμένοι Παντοκρατορικοί τον είχαν κυκλώσει από παντού. Πολέμησε σα λύκος της ερήμου. Είναι αξιέπαινος.»

«Δεν είπα το αντίθετο,» τόνισε η Ταμλάκο.

Ο Νίρχαλμον ένευσε. «Το ξέρω.»

Η Νίκη αποφάσισε πως ήταν ώρα ν'αλλάξουν θέμα. «Το σημαντικό είναι πως η επίθεσή μας ήταν αποτελεσματική και θα καθυστερήσει τους Παντοκρατορικούς για κάμποσο,» είπε. «Θα θέλουν να επισκευάσουν τα κανόνια, σίγουρα, και θα θέλουν, επίσης...» Σταμάτησε. Στράφηκε στην τελευταία των Ερνεό'ωμ. «Νατλάο, μας είχες πει ότι η εκστρατεία γίνεται, ουσιαστικά, για να πάρει εκδίκηση ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ...»

Εκείνη κατένευσε.

«Τώρα, όμως, ο Πρωτοσπαθάριος ίσως νάναι νεκρός,» τόνισε η Νίκη.

Τα μάτια του Ίσναχ στένεψαν. «Και πιστεύεις ότι αυτό θα σταματήσει την εκστρατεία, Μαύρη Δράκαινα; Οι Παντοκρατορικοί, αναμφίβολα, έχουν τους δικούς τους λόγους που κάνουν ό,τι κάνουν.»

«Και ποιοι είναι αυτοί οι λόγοι; Γνωρίζεις;»

«Δεν γνωρίζω. Αλλά αμφιβάλλεις ότι υφίστανται;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Νίκη. «Ωστόσο, αν ο Πρωτοσπαθάριος είναι νεκρός, αυτό ίσως να εμποδίσει την εκστρατεία τους προς το παρόν, αφού τον χρησιμοποιούν ως δικαιολογία για τις επιθέσεις τους.»

«Δε θα σταματήσουν,» είπε η Νατλάο, κάνοντας όλους τους επαναστάτες να στραφούν να την κοιτάζουν. «Ο Βασιληάς της Ελρείσβα δε θ'αφήσει το θέμα να λήξει έτσι. Ο θάνατος του Πρωτοσπαθαρίου του –αν, όντως, ο Κάραγγελ είναι νεκρός– θα είναι προσβολή για τον ίδιο.

Ειδικά αφού τον σκότωσαν Μελανοί. Ο Βασιληάς δε θα θέλει οι Μελανοί του Κοράκου Τόπου να πανηγυρίζουν ότι νίκησαν τις δυνάμεις του Θρόνου της Ελρείσβα.»

Ο Νίρχαλμον ένευσε. «Έχει δίκιο,» είπε στη Νίκη. «Έχει δίκιο. Αν ο Πρωτοσπαθάριος είναι νεκρός, αυτό, κατά πάσα πιθανότητα, θα αποτελέσει αιτία για περισσότερη αιματοχυσία.»

«Εγώ,» είπε ο Ίσναχ, «δεν καταλαβαίνω μέχρι πού θέλουν να το φτάσουν. Και αναφέρομαι στους Παντοκρατορικούς, όχι στους Λευκούς του Θρόνου της Ελρείσβα· γιατί, αν είχαμε να κάνουμε μόνο μ'αυτούς, τώρα τα προβλήματά μας θα ήταν τελείως διαφορετικά.»

«Και η Επανάσταση δε θα υπήρχε λόγος να εμπλακεί,» τόνισε η Νίκη.

«Πράγματι.»

«Το ερώτημά σου, όμως, είναι σωστό, Ίσναχ,» είπε ο Λόαχραμ'νιρ. «Τι ακριβώς επιδιώκουν οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας; Αν το ξέραμε τούτο, τότε ίσως να μπορούσαμε να λύσουμε την κατάσταση πιο... άμεσα.»

«Μπορούμε, κάπως, να το μάθουμε;» ρώτησε η Ταμλάκο.

«Δεν ξέρω,» απάντησε ο μάγος. Κι έστρεψε το βλέμμα του στη Μαύρη Δράκαινα, ερωτηματικά.

«Ούτε κι εγώ ξέρω,» είπε η Νίκη. «Αν, πάντως, η πράκτοράς μας στην Ελρείσβα ανακαλύψει κάτι, είμαι βέβαιη πως θα μας το μεταφέρει.»

«Δηλαδή, ο μόνος τρόπος είναι να πάρουμε την πληροφορία από την Ελρείσβα;» απόρησε ο Νίρχαλμον.

«Βλέπεις εσύ κανέναν άλλο τρόπο;»

«Θα περιμένουμε, λοιπόν,» είπε ο Ίσναχ. «Κι εν τω μεταξύ, θα προετοιμαζόμαστε για την επίθεσή τους. Τον χρόνο που κερδίσαμε θα τον χρησιμοποιήσουμε προς όφελός μας.»

Η Θυάλκνα πέρασε τη νύχτα στη σκηνή του Κάραγγελ, καθισμένη κοντά του· και, όταν είχε έρθει η αυγή, είδε τα μάτια του ν'ανοίγουν.

Ο Πρωτοσπαθάριος άρχισε να βήχει.

Η Πριγκίπισσα γέμισε μια κούπα με νερό και του την έδωσε. Εκείνος ανασηκώθηκε με δυσκολία, και ήπιε. Ύστερα ξάπλωσε πάλι, αποθέτοντας τη μισοτελειωμένη κούπα πλάι του.

«Πώς είσαι;» τον ρώτησε η Θυάλκνα.

«...Τι έγινε; Ποιος επιτέθηκε;...»

«Οι επαναστάτες. Μας έκαναν πολλές ζημιές. Και ο Αλκίνοος είναι νεκρός.»

«Ποιος με τόξεψε;»

«Δεν ξέρω,» είπε η Θυάλκνα. «Κανείς δεν ξέρει. Γινόταν χαλασμός.»

«Θα πληρώσουν γι' αυτό... Ήταν Λευκοί; Ήταν προδότες της φυλής μας;» Τα μάτια του Κάραγγελ άστραψαν, καθώς την κοίταζε.

«Η μία απ' αυτούς, την οποία σκότωσα η ίδια, ναι, ήταν Λευκή.»

«Οι άλλοι;»

«Δεν ξέρω, Κάραγγελ.»

Ο Πρωτοσπαθάριος ξεροκατάπιε. Ανασηκώθηκε κι έπιασε την κούπα από δίπλα, για να πει νερό. Αισθανόταν το στόμα και το λαιμό του ξερά, και το κεφάλι του έκαιγε, σα να είχε βρεθεί ώρες ατελείωτες εκτεθειμένος στον Φωτεινό Ήλιο, μέσα στις ερήμους.

Τελείωσε το νερό του, νιώθοντας τα πλευρά του να πονάνε καθώς έπινε. «Είπες ότι ο Αλκίνοος είναι νεκρός, Πριγκίπισσα;»

«Ναι. Τον σκότωσαν.»

«Και ποιος είναι επικεφαλής των Παντοκρατορικών τώρα; Ο Ίδας;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Θυάλκνα. «Ο Ίδας ήρθε μόνο για να βοηθήσει. Αυτές είναι οι διαταγές του.»

«Τι θα γίνει, λοιπόν; Θα στείλει ο Επόπτης άλλον;»

«Κάραγγελ,» είπε η Θυάλκνα, «νομίζεις ότι θα έπρεπε να συνεχίσουμε;»

Ο Πρωτοσπαθάριος συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς, Πριγκίπισσα; Θα υποχωρήσουμε μπροστά στους Μελανούς;»

«Δεν είσαι σε κατάσταση να συνεχίσεις–»

«Ανοησίες!»

«Ο θεραπευτής είπε ότι το τραύμα σου χρειάζεται μέρες για να–»

«Ο θεραπευτής είναι θεραπευτής, όχι πολεμιστής!» Ο Κάραγγελ, τρίζοντας τα δόντια, πήρε καθιστή θέση επάνω στο στρώμα του. Ο πό-

νος απ'τα πλευρά του ερχόταν σαν παγερές λόγχες που διαπερνούσαν το σώμα του.

«Νομίζεις ότι μπορείς, σ'αυτά τα χάλια, να πολεμήσεις;» είπε απότομα η Θυάλκνα. «Δε θα σ'το επιτρέψω! Ως Πριγκίπισσα του Θρόνου της Ελρείσβα, δε θα σ'το επιτρέψω, Πρωτοσπαθάριε!»

«Θα μου αρνηθείς την εκδίκησή μου;» απαίτησε ο Κάραγγελ, οργισμένος. Η αναπνοή του έβγαине βαριά.

«Θα σου αρνηθώ να πας να πεθάνεις άσκοπα. Δεν υπηρετείς κανέναν έτσι! Ούτε τον Θρόνο της Ελρείσβα, ούτε τους Τουρβάλκλι. Πες μου: θεωρείς ότι, πραγματικά, μπορείς να βγεις και να πολεμήσεις;»

«Δεν είναι πόλεμος αυτός που κάνουμε, Πριγκίπισσα! Κοροϊδεύουμε τους θεούς! Δε χρειάζεται κανένας να 'βγει και να πολεμήσει'...» Γέλασε, κι αισθάνθηκε πάλι τον δυνατό πόνο να τον διαπερνά. «Το μόνο που χρειάζεται είναι ενέργεια και κανόνια. Η εκστρατεία θα συνεχιστεί! Δεν έχω τελειώσει με τους Μελανούς ακόμα!»

«Η εκστρατεία μπορεί να συνεχιστεί· εσύ, όμως, πρέπει να επιστρέψεις στην Ελρείσβα—»

«Τι!»

«Δεν έχει νόημα να είσαι εδώ—»

«Αυτή είναι η εκδίκησή μου, Πριγκίπισσα!» φώναξε ο Κάραγγελ. «Η εκδίκησή μου –για τους Τουρβάλκλι! Για τη γενοκτονία της φυλής μου! Και μου λες ότι πρέπει να λείπω; Δεν είμαι δειλός! Οι θεοί μάς παρακολουθούν! Θα είμαι εδώ μέχρι το τέλος, Πριγκίπισσα! Μα τον Άρσαγκαρ, μέχρι το τέλος!»

Ξαδέλφη, συλλογίστηκε η Θυάλκνα, ενθυμούμενη την Ταράλβι, τι μπορώ να κάνω; Ο σύζυγός σου είναι τρελός! «Όπως και νάχει, δεν είναι δυνατόν να συνεχίσουμε αμέσως την πορεία μας.»

«Γιατί;»

«Σου είπα: μας προκάλεσαν ένα σωρό ζημιές!» Ο Πρωτοσπαθάριος είχε αρχίσει να την εκνευρίζει. «Κι ο Αλκίνοος είναι νεκρός! Πρέπει να επικοινωνήσουμε με τον Παντοκρατορικό Επόπτη στην Ελρείσβα. Και πρέπει, επίσης, να ανεφοδιαστούμε με ενεργειακές φιάλες. Και δεν είναι μόνο αυτά... Δύο κανόνια έχουν υποστεί βλάβες, κι ένα από τα φορτηγά μας –τα δικά μας, του Θρόνου της Ελρείσβα– πάρηκε από τους εισβολείς.»

«Μα τους θεούς!» γρύλισε ο Κάραγγελ, «δεν υπήρχε καμία φύλαξη στο στρατόπεδο;»

«Ο Αλκίνοος είχε βάλει περισσότερες σκοπιές απ'ό,τι χρειαζόταν· σίγουρα, το θυμάσαι.»

«Δε φαίνεται, όμως, να μας ωφέλησαν...» Ο Κάραγγελ ξάπλωσε πάλι.

«Μπορεί τα πράγματα να ήταν χειρότερα, διαφορετικά.»

«Αυτοί οι επαναστάτες είναι πολύ επικίνδυνοι,» παρατήρησε ο Πρωτοσπαθάριος, κοιτάζοντας την υφασμάτινη οροφή της σκηνής του.

«Ναι,» συμφώνησε η Θυάλκνα. «Οι Παντοκρατορικοί δεν είναι ανόητοι που τους φοβούνται.»

Κεφάλαιο 10^ο

Η Άφιξη Ενός Πράκτορα

● 1 ●

Ο Ευρύμαχος άνοιξε τον επικοινωνιακό δίαυλο του γραφείου του.
«Παντοκρατορικός Επόπτης Ευρύμαχος, λέγετε.»

«Καλημέρα, Υψηλότατε,» ακούστηκε μια αντρική φωνή. «Μόλις ενημερωθήκαμε ότι η εκστρατεία ζητά ανεφοδιασμό.»

«Τι πράγμα;» έκανε ο Ευρύμαχος. «Προχτές τους στείλαμε τις ενισχύσεις του Στρατηγού Οξύβιου, καθώς επίσης και ενεργειακές φιάλες!»

«Κι όμως, Υψηλότατε—»

«Σου είπε ο πιλότος ότι του έκαναν το συμφωνημένο νόημα;»

«Μάλιστα, Υψηλότατε.»

Τι σκατά κάνει ο Λιτόγελος εκεί πέρα; Πυροβολεί ό,τι δει με τα ενεργειακά κανόνια; Είναι ηλίθιος; Μ'αυτό το ρυθμό, στο τέλος, θα τελείωναν τα ενεργειακά ορυχεία της Ελρείσβα! Παραφροσύνη!... σκέφτηκε ο Ευρύμαχος. Όλη τούτη η τρισεκατάρατη εκστρατεία είναι παραφροσύνη! Θα καταραστώ την ώρα και τη στιγμή που την ξε—

«Υψηλότατε;»

«Τι είναι; Κι άλλα καλά νέα;»

«Όχι, Υψηλότατε. Απλώς... απλώς, δεν σας άκουσα να απαντάτε πριν και—»

«Ναι, ναι, ναι... Ζωντανός είμαι ακόμα, δυστυχώς,» είπε ο Ευρύμαχος. «Σ'ευχαριστώ για την αναφορά, στρατιώτη.» Έκλεισε τον δίαυλο και σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα του, βαδίζοντας μέσα στο γραφείο με τα χέρια του πιασμένα πίσω απ'την πλάτη.

Τα πράγματα τού έμοιαζαν, συνεχώς, να χειροτερεύουν, απ'όλες τις απόψεις.

Πώς είναι ποτέ δυνατόν να κατανάλωσαν τόσο πολλή ενέργεια τόσο γρήγορα; Κούνησε το κεφάλι.

Κι έστρεψε τις σκέψεις του αλλού. Στην Αρχικατάσκοπό του. Τρεις δουλειές είχε αναλάβει, τελευταία: να μάθει γιατί οι Μελανοί επιτέθηκαν στη Λευκή φυλή των Τουρβάλκλι· να εντοπίσει τους επαναστάτες που κρύβονταν κοντά στην Ελρείσβα· και να βρει τον πράκτορα της Επανάστασης που, κατά πάσα πιθανότητα, κρυβόταν μέσα στην Ελρείσβα.

Και δεν έχει καταφέρει να φέρει σε πέρας τίποτα απ'αυτά! Τίποτα!

Ο Ευρύμαχος αναρωτιόταν μήπως κάτι τής συνέβαινε. Παλιότερα, η Αλντάρνη ήταν πολύ πιο αποτελεσματική· είχε πολλές φορές ξεσκεπάσει συνωμοσίες που μπορεί να αποδεικνύονταν επικίνδυνες. Τι είχε αλλάξει τώρα, λοιπόν; Ήταν τόσο δύσκολη η κατάσταση για εκείνη; Έχουν, μήπως, οι επαναστάτες οργανωθεί τόσο καλά στα μέρη μου; Μια τρομακτική σκέψη, όφειλε να παραδεχτεί ο Ευρύμαχος. Γιατί, αν η κατάσταση ξέφευγε απ'τον έλεγχο, ήξερε πολύ καλά ότι θα τον έπαιρναν από εδώ. Και θα του έπαιρναν, επίσης, όλα τα προνόμια που είχε ως Παντοκρατορικός Επόπτης.

Δεν ήθελε να το σκέφτεται αυτό. Και δεν υπήρχε λόγος, άλλωστε! Η κατάσταση δεν θα ξέφευγε απ'τον έλεγχο. Δεν θα την άφηνε να ξεφύγει! Θα αντικαθιστούσε την Αλντάρνη, αν δε γινόταν αλλιώς, παρότι του ήταν... πολύ συμπαθής, όφειλε να ομολογήσει. Η μορφή της ήταν, αναμφίβολα, στολίδι, όσο παράξενος κι αν ήταν ο χαρακτήρας της ώρες-ώρες– Αλλά μια Αρχικατάσκοπος πρέπει να είναι κάτι πολύ περισσότερο από στολίδι! Θύμισε στον εαυτό του ο Ευρύμαχος.

Υπομονή, όμως. Υπομονή. Τα πράγματα δεν είχαν ακόμα ξεφύγει τόσο, ώστε να χρειαστεί να κάνει σπασμωδικές ενέργειες. Δεν ήταν παρά τέσσερις ημέρες από τότε που η Αλντάρνη είχε ξεκινήσει να ερευνά για τον πιθανό πράκτορα της Επανάστασης, και περίπου δύο ημέρες παραπάνω από τότε που είχε αρχίσει να ερευνά για την κρυψώνα των επαναστατών στη γύρω περιοχή. Λίγος χρόνος. Και οι επαναστάτες δεν έχουν κάνει άλλη κίνηση ακόμα. Μόλις κινηθούν, η Αλ-

ντάρνη θα τους εντοπίσει, τώρα που είναι προετοιμασμένη γι'αυτούς. Τουλάχιστον, έτσι ήλπιζε ο Ευρύμαχος.

Στάθηκε, για λίγο, μπροστά στο παράθυρό του, κοιτάζοντας έξω απ'το Μέγαρο, την πόλη της Ελρείσβα, από ψηλά. Τόσο βαρετές και ήρεμες... Όλες οι πόλεις φαίνονται τόσο βαρετές και ήρεμες από ψηλά. Ακόμα και η Ρελκάμνια, παρά την απίστευτη πολυπλοκότητά της. Όταν, όμως, κατεβείς και ανακαλύψεις τι πραγματικά συμβαίνει μέσα στα σπίτια, στις τραπεζαρίες, σε κρυφά δωμάτια, στα υπόγεια, και στις σκιές, τότε... τότε, δεν υπάρχει πλέον τίποτα το βαρετό ή ήρεμο. Μονάχα διαρκείς απειλές. Φωτιές, που πρέπει κανείς να σβήνει γρήγορα, προτού εξαπλωθούν.

Ο Ευρύμαχος πλησίασε πάλι το γραφείο του και άνοιξε τον επικοινωνιακό δίαυλο, δίνοντας διαταγή να ετοιμάσουν τις ενεργειακές φιάλες για την εκστρατεία. Είπε, όμως, να μη στείλουν το φορτηγό προτού εκείνος το προστάξει.

Και, καθίζοντας στην πολυθρόνα του, έγραψε μια επιστολή προς τον Στρατηγό Λιτόγελο, απαιτώντας να μάθει τι ακριβώς συνέβαινε: πώς καταναλώνονταν τα αποθέματά του τόσο γρήγορα.

Όταν την τελείωσε, κατέβηκε αυτοπροσώπως στην αυλή του Μεγάλου όπου περίμενε, σταθμευμένο, το φορτηγό και την έδωσε στον οδηγό, προστάζοντάς τον να την παραδώσει στον Στρατηγό Αλκίνιο Λιτόγελο.

Η Αλντάρνη ακουμπούσε τα χέρια της στη ζεστή πέτρα του περβαζιού του παραθύρου του καθιστικού της, βλέποντας τον Ευρύμαχο να έρχεται στην αυλή και να δίνει ένα τυλιγμένο μήνυμα στον οδηγό του φορτηγού το οποίο, όπως της είχαν αναφέρει οι κατάσκοποί της, σύντομα θα γέμιζε με ενεργειακές φιάλες, για να τις πάει στην εκστρατεία.

Τόσο γρήγορα... σκέφτηκε η Αλντάρνη. Τόσο γρήγορα, θέλουν κι άλλη ενέργεια. Κάτι πρέπει να συνέβη. Κάποια σημαντική σύγκρουση. Τα αεροπλάνα, όμως, που περνούσαν κάθε τόσο πάνω απ'τον στρατό, δεν

είχαν αναφέρει καμία μεγάλη σύγκρουση μετά την επίθεση στο φρούριο των Μελανών που ονομαζόταν «Φωλιά του Αετού».

Επομένως, τι έγινε;

Από την άλλη, βέβαια, έτσι όπως καταναλωνόταν η ενέργεια στην Αρβήντλια, δεν ήταν παράξενο να έχει τελειώσει, αν συνέχιζαν να καταστρέφουν χωριά, χτυπώντας τα με τα ενεργειακά κανόνια. Και τα κανόνια και τα οχήματα απαιτούσαν ενεργειακές φιάλες για να λειτουργήσουν.

Τέλος πάντων· είχε και τα δικά της προβλήματα. Τα περί ενεργειακής κατανάλωσης μπορούσε να τα φροντίσει ο Ευρύμαχος· δεν ήταν η δουλειά της.

Η δουλειά μου είναι πολύ πιο κουραστική και πολύπλοκη!

Και δεν είχε καταφέρει, ακόμα, να βρει τους καταραμένους επαναστάτες! Οι κατάσκοποί της κατόπτευαν τις ερήμους νότια της Ελρείσβα, μα δεν έβλεπαν πουθενά το κλεμμένο φορτηγό. Η άμμος έμοιαζε να το έχει καταπιεί! Και οι ντόπιοι –οι Λευκοί των χωριών– δεν ήξεραν τίποτα. Ή, μάλλον, έτσι έλεγαν. Γιατί η Αλντάρνη το θεωρούσε απίθανο να μη γνώριζαν. Ορισμένοι απ'αυτούς θα ήξεραν. Σίγουρα, θα ήξεραν. Το πρόβλημα ήταν ότι υπήρχαν ένα σωρό φυλές, και η Αλντάρνη δεν είχε ιδέα σε ποια, ή ποιες, απ'αυτές να επικεντρωθεί. Αν ήταν μία ή δύο, ή ακόμα και τρεις ή τέσσερις, θα μπορούσε να βάλει τους ανθρώπους της να αιχμαλωτίσουν μερικούς ιθαγενείς, να τους βασανίσουν, και να μάθουν την αλήθεια. Με τόσες φυλές, όμως, κάτι τέτοιο δε θα είχε νόημα· κατά πάσα πιθανότητα, θα βασάνιζαν τους λάθος ανθρώπους. Κι έτσι όπως ήταν οι Αρβήντλιοι, τούτο θα είχε ως αποτέλεσμα να στρέψει τους Λευκούς –ή, τουλάχιστον, πολλούς από τους Λευκούς– κατά των Παντοκρατορικών. Έφτανε μόνο κανείς να θυμηθεί την οργή αυτού του παράφρονα, του Πρωτοσπαθάριου Κάραγγελ. Η Αλντάρνη δεν μπορούσε να ριψοκινδυνέψει να γίνουν φασαρίες. Ο Ευρύμαχος, τότε, θα έριχνε το φταίξιμο επάνω της, τέτοιος που ήταν!

Πήρε τα χέρια της από το περβάζι του παραθύρου και βημάτισε μέσα στο καθιστικό των δωματίων της.

Αναρωτιέμαι, σκέφτηκε, πότε οι επαναστάτες θα ξαναπροσπαθήσουν να σαμποτάρουν κάποιο φορτηγό με φιάλες. Μέχρι στιγμής, δεν το έ-

χουν κάνει, ασφαλώς, γιατί θέλουν να ξεχάσουμε την προηγούμενή τους επίθεση. Αργά ή γρήγορα, όμως, θα κινηθούν· και τότε... Έσφιξε τη γροθιά της.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που το είχε σκεφτεί τούτο. Ήταν, βασικά, η ευκαιρία που περίμενε. Το κατασκοπευτικό της δίκτυο ποτέ άλλοτε δε βρισκόταν σε τόση εγρήγορση όπως τώρα. Οποιαδήποτε ύποπτη κίνηση την εντόπιζε.

Ακόμα και κινήσεις που ήταν... σχετικά ύποπτες.

Ο Άνσελμος είχε επισκεφτεί πάλι τον Ναό της Κρωμβέλης, όταν τα νέα για την επίθεση στη Φωλιά του Αετού είχαν έρθει· οι κατάσκοποί της της το είχαν πει.

Δε μ'αρέσουν αυτές οι επισκέψεις του... Είναι... περίεργες! Ναι, σίγουρα, οι ιέρειες της Κρωμβέλης είναι σημαντικές, αλλά όχι και τόσο! Ο Άνσελμος ασχολείται μαζί τους πολύ περισσότερο απ'ό,τι... απ'ό,τι... απ'ό,τι είναι λογικό!

Κάτι μου κρύβει! Και όλο υπεκφυγές είναι!

Κάθισε στον καναπέ, διπλώνοντας το δεξί της πόδι από κάτω της. Πρέπει να μάθω! Αλλά πώς; Ο Άνσελμος δε θα πει περισσότερα, αν δε θέλει να πει· και αποκλείεται να καταφέρω να ξεθάψω κάποια πληροφορία απ'τα δωμάτιά του –εξάλλου, το ξέρει ότι τα ψαχουλεύω, παρότι δε λέει τίποτα.

Και ο Ναός της Κρωμβέλης είναι κλειστός για μένα και τους κατασκόπους μου· δεν έχω πρόσβαση εκεί. Καμία πρόσβαση...

Πρέπει να βάλω κάποιον άνθρωπό μου μέσα. Πρέπει!

Ακούμπησε το σαγόνι της στη γροθιά της, προσπαθώντας να σκεφτεί. Να βρει έναν τρόπο. Ήταν καλή σ'αυτό, δεν ήταν; Ήταν καλή στο να μαθαίνει τα πάντα για τους πάντες–

Απέτυχε, όμως, να βρει τους επαναστάτες! είπε μια χλευαστική φωνή μέσα της.

«Δεν απέτυχα!» σφύριξε η Αλντάρνη. Δεν απέτυχα! Απλώς, δεν τους έχω βρει ακόμα! Ακόμα.

Πήρε μια βαθιά ανάσα, συνεχίζοντας να σκέφτεται τι μέθοδος μπορεί να λειτουργούσε, για να βάλει άνθρωπό της μέσα στον καταραμένο Ναό της καταραμένης Κρωμβέλης.

Ο επικοινωνιακός δίαυλος του γραφείου της χτύπησε, διακόπτοντας τους συλλογισμούς της.

Η Αλντάρνη καταράστηκε, καθώς σηκωνόταν και βάδιζε βιαστικά. Είχε, ξαφνικά, ένα προαίσθημα... Κάτι σημαντικό συνέβη.

Πάτησε ένα πλήκτρο, ανοίγοντας τον δίαυλο. «Ναι;»

«Αρχικατάσκοπε;»

«Ναι. Συνέβη κάτι;»

«Μάλιστα, Αρχικατάσκοπε. Πριν από λίγο πιάσαμε μια ασυνήθιστη συχνότητα από τα διαμερίσματα του Πρωτοσπαθάριου Κάραγγελ.»

(Του Πρωτοσπαθάριου; απόρησε η Αλντάρνη.)

«Τη μεταφέραμε αμέσως στο κεντρικό μας σύστημα, και... Αρχικατάσκοπε, να σου στείλω την αποθηκευμένη συνομιλία; Η Ταράλβι, η σύζυγος του Πρωτοσπαθάριου, μιλά.»

«Και γιατί είναι σημαντικά αυτά που λέει;» Μα τους Θεούς, είναι με την Επανάσταση; Είναι αποστάτρια; Η ίδια η ανιψιά του Βασιλιά Ίρσολμπελ!

«Κρίνε μόνη σου, Αρχικατάσκοπε. Σου τη στέλνω.» Αυτός ο κατάσκοπος ονομαζόταν Στιούαρτ, ήταν γέννημα-θρέμμα της Ρελκάμνια, και το γεγονός ότι της μιλούσε στον ενικό εκνεύριζε την Αλντάρνη. Είχε αποκτήσει μια οικειότητα μαζί της που η ίδια δεν του είχε δώσει το δικαίωμα να αποκτήσει!

Η Αρχικατάσκοπος στράφηκε στην οθόνη του γραφείου της, καθώς εκείνη έγραφε:

ΜΗΝΥΜΑ ΑΠΟ ΤΟΜΕΑ Α4.

ΑΠΟΔΟΧΗ; — ΑΠΟΡΡΙΨΗ;

Η Αλντάρνη πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής, και το μήνυμα που μετέφερε την αποθηκευμένη συνομιλία της Ταράλβι ήρθε.

«Το έχεις, Αρχικατάσκοπε;» ρώτησε ο Στιούαρτ από τον επικοινωνιακό δίαυλο.

«Το έχω.» Η Αλντάρνη πάτησε το πλήκτρο της αναπαραγωγής ήχου, και η φωνή της Ταράλβι ακούστηκε, μέσα από μερικά παράσιτα:

—Ναβέρτη;

—Ναι. (Μια αντρική φωνή.)

—Μόλις έμαθα ότι θα στείλουν ένα φορτηγό γεμάτο ενεργειακές φιάλες. Το ετοιμάζουν ήδη. Καλύτερα να βιαστείτε, αν το θέλετε.

—Σ'ευχαριστώ, Ταράλβι.

Η επικοινωνία τερματίστηκε.

Η σκύλα... σκέφτηκε η Αλντάρνη.

«Την άκουσες, έτσι;» Ο Στιούαρτ, μάλλον, την είχε επίσης ακούσει από τον πομπό του.

«Ναι. Βρήκατε πού πήγαινε το σήμα της;»

«Φυσικά, Αρχικατάσκοπε. Μέσα στην πόλη, σ'ένα χτίριο. Είδαμε έναν άντρα να βγαίνει από εκεί, φορώντας κάπα και κουκούλα. Πήγε σ'έναν στάβλο παραδίπλα, πήρε ένα άλογο, το καβάλησε, και έφυγε απ'την Ελρείσθα.»

«Τον ακολουθήσατε;»

«Ασφαλώς. Αλλά δεν έχω άλλα νέα ακόμα.»

Ναι! αναφώνησε η Αλντάρνη εντός της. Επιτέλους! Τους έχω! Βρήκα τον πράκτορα και, σύντομα, θα βρω και πού κρύβονται οι καταραμένοι επαναστάτες! «Σ'ευχαριστώ, Στιούαρτ. Μόλις μάθεις κάτι άλλο—»

«—θα σε ειδοποιήσω, Αρχικατάσκοπε. Εννοείται.»

Η επικοινωνία τους τερματίστηκε.

Ο λεχρίτης το έχει παρακάνει! σκέφτηκε η Αλντάρνη. Τη διέκοπτε κιόλας ενώ μιλούσε!

Τέλος πάντων· τίποτα δε μπορούσε τώρα να χαλάσει τη διάθεσή της. Τίποτα. Είχε βρει τους επαναστάτες! Ή, τουλάχιστον, ήταν πολύ κοντά στο να τους βρει!

Για να δούμε τι θα έχει να πει ο Ευρύμαχος τώρα...

Γέλασε, και πήρε μια συσκευή αποθήκευσης δεδομένων από το συρτάρι του γραφείου της. Τη συνέδεσε με την κεντρική μονάδα του συστήματός της και αποθήκευσε μέσα της τη συνομιλία της Ταράλβι.

«Όχι...» είπε ο Ευρύμαχος, κουνώντας το κεφάλι, καθώς ήταν καθισμένος πίσω απ'το γραφείο του. «Αποκλείεται. Κάποιο λάθος κάνεις.»

«Κανένα λάθος δεν κάνω. Η Ταράλβι είναι ο πράκτορας που έψαχνες.» Η Αλντάρνη ακούμπησε τη συσκευή αποθήκευσης μπροστά του. «Μπορείς να την ακούσεις και μόνος σου, αν θέλεις.»

Ο Ευρύμαχος συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντας πρώτα το μεταλλικό αντικείμενο πάνω στο γραφείο του και ύστερα την Αρχικατάσκοπο.

Η Αλντάρνη σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος, καθώς στεκόταν εμπρός του. «Άκουσέ την· τι περιμένεις;»

Ο Ευρύμαχος πήρε τη συσκευή, τη συνέδεσε με το σύστημά του, πάτησε μερικά πλήκτρα, και η συνομιλία της Ταράλβι με τον άγνωστο άντρα ακούστηκε.

«Πώς στο Μάτι του Σκοτοδαίμονος μπλέχτηκε αυτή με την Επανάσταση;» μουρμούρισε ο Επόπτης, μοιάζοντας σαστισμένος.

«Δεν το γνωρίζω,» είπε η Αλντάρνη, καθίζοντας αντίκρυ του.

«Αντιλαμβάνεσαι πόσο περιπλέκει τα πράγματα ετούτος;»

«Τα περιπλέκει; Τα ξεδιαλύνει, θες να πεις!» Πάλι δεν ήταν ευχαριστημένος; Ανώμαλος ήταν, ο άνθρωπος; απόρησε η Αλντάρνη.

«Η Ταράλβι είναι ανιψιά του Βασιληά!» είπε ο Ευρύμαχος. «Πώς λες εσύ να πάρει ο Ίρσολμπελ ετούτα τα νέα;»

Η Αλντάρνη ανασήκωσε τους ώμους. «Θα εκνευριστεί, υποθέτω. Αλλά δε μας απασχολεί αυτό.»

«Μας απασχολεί. Γιατί δε θέλουμε να δημιουργηθεί ρήξη ανάμεσα σε μας και σ'εκείνον. Είναι ο Βασιληάς της περιοχής και πρέπει να τα έχουμε καλά μαζί του.»

«Η ανιψιά του φταίει, Ευρύμαχε, όχι εμείς,» τόνισε η Αλντάρνη. «Ο Ίρσολμπελ γνωρίζει τι συμβαίνει σε όσους προδίδουν την Παντοκρατορία.»

Ο Ευρύμαχος άνοιξε τον επικοινωνιακό δίαυλο του γραφείου του και πάτησε ένα πλήκτρο, καλώντας κάποιον.

Κανείς δεν απάντησε.

Ο Ευρύμαχος πάτησε ένα άλλο πλήκτρο, και είπε: «Επόπτης Ευρύμαχος.»

«Προστάξτε, Υψηλότητα.»

«Βρείτε τον Πρέσβη Άνσελμο και πείτε του να έρθει στα διαμερίσματά μου. Αμέσως.»

Να μια τελείως αταίριαστη εικόνα, παρατήρησε ο Άνσελμος, μπαίνοντας στο γραφείο των διαμερισμάτων του Παντοκρατορικού Επόπτη. Η όψη της Αλντάρνης φανέρωνε πεντακάθαρα την ικανοποίησή της:

κάτι πίστευε πως είχε καταφέρει· κάτι σημαντικό. Η όψη του Ευρύμαχου φανέρωνε, εξίσου πεντακάθαρα, τον προβληματισμό και την ανησυχία του. Και τι θα μπορούσε να ήταν εκείνο που είχε, συγχρόνως, ευχαριστήσει την Αρχικατάσκοπο και ανησυχήσει τον Επόπτη;

Όλα τούτα πέρασαν στιγμιαία απ'το νου του Άνσελμου, καθώς χαιρετούσε, μπαίνοντας.

Ο Ευρύμαχος τού έκανε νόημα να καθίσει.

Ο Πρέσβης κάθισε. «Ελπίζω να είμαι καλεσμένος εδώ για καλό λόγο.» «Ελάχιστοι καλύτεροι υπάρχουν για έναν άνθρωπο της δουλειάς σου,» αποκρίθηκε ο Ευρύμαχος.

Ο Άνσελμος γέλασε. «Μια πρόκληση! Αυτό μου λένε τα μάτια σου, φίλτατε. Μια πρόκληση, για μένα.» Έπλεξε τα δάχτυλα των χεριών του επάνω στα σταυρωμένα του γόνατα. «Σε ακούω.»

«Η Ταράλβι, η σύζυγος του Πρωτοσπαθάριου Κάραγγελ, η ανιψιά του Βασιλιά Ίρσολμπελ, είναι πράκτορας της Επανάστασης.»

Έτσι εξηγείται, λοιπόν! σκέφτηκε ο Άνσελμος. Έτσι εξηγείται η ικανοποίηση της Αλντάρνης και, φυσικά, η ανησυχία του Ευρύμαχου. «Χμμ... Ευαίσθητη περιοχή, τολμώ να πω.»

«Και τι σκέφτεσαι;» ρώτησε ο Ευρύμαχος.

Ο Άνσελμος χαμογέλασε. «Υπέροχα νέα!»

«Αυτό προσπαθώ να του πω κι εγώ, τόση ώρα!» τόνισε η Αλντάρνη, χαμογελώντας επίσης.

Η όψη του Ευρύμαχου ήταν σχεδόν δολοφονική. «Είστε κι οι δυο σας τρελοί; Ή, μάλλον, όχι, αφήστε το αυτό! Είστε κι οι δυο σας τελείως τρελοί;»

«Ευρύμαχε,» είπε ο Άνσελμος, κάνοντας μπροστά, «αντιλαμβάνεσαι τι... εμμ, μονοπάτια ανοίγονται μπροστά μας με τούτη την αποκάλυψη;»

«Εγώ,» αποκρίθηκε ο Επόπτης, «ξέρω ένα πράγμα: οι αποστάτες έχουν για πράκτορά τους την ανιψιά του Βασιλιά με τον οποίο συνεργαζόμαστε! Πώς νομίζεις ότι θα αντιδράσει ο Ίρσολμπελ, όταν τη συλλάβουμε;»

«Μα, φυσικά, δε χρειάζεται να τη συλλάβουμε, αγαπητέ μου. Αφού γνωρίζουμε τι είναι, μπορούμε τώρα εμείς να κατασκοπεύουμε αυτήν.

Η Αλντάρνη,» στράφηκε, για να κοιτάξει την Αρχικατάσκοπο, «δε νομίζω να έχει πρόβλημα μ'ετούτο...» Ύψωσε ένα του φρύδι. «Έχεις;»

«Όχι.»

«Και προτείνεις, δηλαδή, να μην πούμε τίποτα στο Βασιλιά;» απόρησε ο Ευρύμαχος.

«Φυσικά και θα του το πούμε! Θα φροντίσουμε να καταλάβει την... γενναιοδωρία μας. Θα του εξηγήσουμε ότι θα μπορούσαμε να κάνουμε εκείνο που πρέπει με την... άτακτη ανιψιά του: να τη συλλάβουμε και να τη ρίξουμε σ'ένα βαθύ, σκοτεινό κελί, στην καλύτερη περίπτωση· ή, να την αποκεφαλίσουμε, στη χειρότερη. Εμείς, όμως, δε θα το κάνουμε αυτό, γιατί συμπαθούμε τον Βασιλιά Ίρσολμπελ, και η Παντοκράτειρα αγαπά ιδιαίτέρως τον Θρόνο της Ελρείσβα. Ωστόσο, θα προτείνουμε ο Βασιλιάς να... τιθασεύσει την ανιψιά του αναλόγως.»

«Αν, όμως, ο Βασιλιάς τής πει ότι την καταλάβαμε, δε θα έχει νόημα να την παρακολουθούμε!» είπε η Αλντάρνη. «Δε θα κάνει τίποτα, τότε.»

«Αντιθέτως,» διαφώνησε ο Άνσελμος. «Θα αισθανθεί σαν παγιδευμένο ζώο, και θα έχει την... αμφιβολία αν την παρακολουθούμε ή όχι. Ως εκ τούτου, είναι πιθανό να δράσει σπασμωδικά... και ανόητα.

»Επιπλέον,» πρόσθεσε, «η στρατηγική που προτείνω έχει κι άλλα πλεονεκτήματα: Θα έχουμε τον Βασιλιά στο χέρι· γιατί, σίγουρα, δε θα θέλει τίποτα κακό να συμβεί στην ανιψιά του. Κι επίσης, δε θα θέλει να διαρρεύσει αυτή η... μμμ, άτυπη συμπεριφορά της. Οι Αρβήντλιοι είναι εξαιρετικά μυστικοπαθείς· μην το ξεχνάτε. Μην το ξεχνάτε ποτέ αυτό. Ο Ίρσολμπελ θα ρεζιλευτεί, αν μαθευτεί η αλήθεια για την ανιψιά του. Και είναι ο μονάρχης σε τούτους τους τόπους!» Ο Άνσελμος μειδίασε. «Βλέπεις, λοιπόν, γιατί αυτά τα νέα είναι υπέροχα, Ευρύμαχε;»

Ο Ευρύμαχος είχε το σαγόνι του ακουμπισμένο στα ενωμένα χέρια του, μοιάζοντας ακόμα προβληματισμένος, αν και λιγότερο από πριν. «Θα αναλάβεις εσύ να μιλήσεις με τον Βασιλιά, Άνσελμε;»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Παντοκρατορικός Πρέσβης. «Θα είναι ευχαρίστησή μου. Προσπαθώ πάντοτε να διατηρώ μια... ισορροπία στον Θρόνο της Ελρείσβα. Αυτή, εξάλλου, είναι η αποστολή μου εδώ.»

«Καλώς.» Ο Ευρύμαχος ακούμπησε την πλάτη του στην πολυθρόνα του και άναψε ένα τσιγάρο.

Ο Άνσελμος στράφηκε στην Αλντάρνη. «Πώς κατάλαβες ότι η Ταράλβι είναι πράκτορας;»

«Οι κατάσκοποί μου έπιασαν μια συνομιλία της—»

Ο Ευρύμαχος πάτησε ένα πλήκτρο στην κονσόλα του, και η φωνή της ανιψιάς του Βασιληά ακούστηκε, καθώς επίσης και η φωνή του άγνωστου άντρα.

«Ποιος είναι αυτός ο Ναβέρτης;» ρώτησε ο Άνσελμος.

«Δεν ξέρω,» είπε η Αλντάρνη. «Οι κατάσκοποί μου, όμως, βρήκαν πού πήγαινε το σήμα της Ταράλβι...»

Ο Άνσελμος ύψωσε ένα φρύδι του, ερωτηματικά.

«Σ'ένα σπίτι μέσα στην πόλη. Κι από εκεί βγήκε κάποιος άγνωστος, ο οποίος πήρε άλογο και έφυγε από την Ελρείσβα.»

«Τον ακολούθησαν, ελπίζω...»

«Τον ακολούθησαν.»

«Επομένως,» συμπέρανε ο Άνσελμος, «σύντομα θα μάθουμε κι άλλα.»

Τα μάτια της Αλντάρνης γυάλισαν. «Ναι.»

Ο Παντοκρατορικός Πρέσβης σηκώθηκε απ'την καρέκλα του. «Με την άδειά σου, Ευρύμαχε, θα πηγαίνω...»

Ο Επόπτης ένευσε, καπνίζοντας.

Η Αλντάρνη ακολούθησε τον Άνσελμο προς την έξοδο των διαμερισμάτων του Ευρύμαχου. Και, όταν πλησίαζαν την πόρτα, εκείνος τής είπε αυτό που ήταν στο μυαλό της: «Θα το γιορτάσουμε, το μεσημέρι;» ενώ τύλιγε το χέρι του γύρω απ'τη μέση της.

Η Αλντάρνη αισθάνθηκε ένα ενθουσιώδες ρίγος να διατρέχει όλο της το σώμα, από τις ρίζες των μαλλιών της μέχρι τις πατούσες των ποδιών της. «Ναι,» του απάντησε, σφίγγοντας το πουκάμισό του μέσα στις γροθιές της και κολλώντας τα χείλη της επάνω στα δικά του. «Ναι...»

● 2 ●

«Βασιληά μου, θα ήθελα να σας μιλήσω ιδιαιτέρως.»

«Πρόκειται για κάτι το τόσο σημαντικό, Πρέσβη;»

«Ναι. Κάτι πολύ σημαντικό, και μόνο για τα δικά σας αφτιά.»

Ο Βασιληάς Ίρσολμπελ ακούμπησε τις παλάμες του στους βραχίονες του ξύλινου Θρόνου της Ελρείσβα και στηρίχτηκε εκεί, για να σηκώσει, αργά, βαριεστημένα, το διόλου ευκαταφρόνητου όγκου σώμα του. Κάνοντας νόημα στον Άνσελμο, κατέβηκε τα πέτρινα σκαλοπάτια του υπερυψωμένου επιπέδου όπου βρισκόταν ο Θρόνος και βάδισε προς μια άκρη της αίθουσας.

Ο Παντοκρατορικός Πρέσβης τον ακολούθησε σ'ένα παράπλευρο δωμάτιο, πολύ μικρότερο και σχετικά απλά επιπλωμένο. Δεν υπήρχε κανένα ξύλινο έπιπλο εδώ, και η πόρτα έκλεινε με μια βαριά κουρτίνα από τομάρι λύκου της ερήμου. Στους τοίχους κρέμονταν ταπετσαρίες. Ένα ψηλό και στενό παράθυρο κοίταζε προς τα νότια, προς τις ερήμους του Θυέλλης Τόπου.

«Είστε βέβαιος ότι εδώ κανείς δε μας ακούει, Μεγαλειότατε;» ρώτησε ο Άνσελμος.

«Βεβαιότατος.» Ο Ίρσολμπελ κάθισε σ'ένα πέτρινο κάθισμα σκεπασμένο με πορφυρό μετάξι.

Κακό πράγμα η βεβαιότητα, σκέφτηκε ο Άνσελμος· οδηγεί στην απροσεξία. Κάθισε αντίκρυ στον Βασιληά και είπε: «Το ζήτημα για το οποίο επιθυμώ να σας μιλήσω είναι άκρως σημαντικό. Δεν υπερέβαλα στο ελάχιστο, πριν.»

Οι βαθιές ρυτίδες του Ίρσολμπελ φάνηκαν να βαθαίνουν ακόμα περισσότερο. Τα χέρια του ακούμπησαν πάνω στα γόνατά του. «Σ'ακούω, Πρέσβη. Αφορά την εκστρατεία;» Και ο τρόπος που το ρωτούσε αυτό έδειχνε ότι η εκστρατεία –ή, μάλλον, το γεγονός ότι σπαταλιόταν τόση πολλή ενέργεια για την εκστρατεία– ήταν κάτι που τον ενοχλούσε.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος. «Αφορά την ανιψιά σας, την Ταράλβι.»

Τα πυκνά φρύδια του Ίρσολμπελ υψώθηκαν. Έκπληκτος. Αιφνιδιασμένος. Αναμφίβολα, δεν περίμενε ν'ακούσει αυτό το όνομα.

«Έχουμε πληροφορίες ότι είναι πράκτορας της Επανάστασης, Βασιληά μου,» είπε ο Άνσελμος, βαριά, σα να τον στενοχωρούσε το γεγονός.

Ο Ίρσολμπελ έμεινε ακίνητος για λίγο. «...Της Επανάστασης;» άρθρωσε. «Της... της Επανάστασης που είναι εναντίον σας;»

«Φοβάμαι πως ναι, Μεγαλειότατε.»

«Αδύνατον! Τι – τι πληροφορίες έχετε, Πρέσβη;»

«Μια αποθηκευμένη συνομιλία. Μπορώ να σας τη βάλω να την ακούσετε κιόλας, αν θέλετε. Η ανιψιά σας ενημερώνει τους επαναστάτες για το γεγονός ότι, σύντομα, θα σταλούν ενεργειακές φιάλες στην εκστρατεία.»

«Μα τα δόντια του Μόρμαμ...!» έκανε ο Ίρσολμπελ, κοιτάζοντας το πάτωμα, αναστατωμένος. Ύψωσε το βλέμμα του. «Πρέπει να καταλάβετε ότι εγώ δεν είχα καμία σχέση μ'ετούτο...»

«Το φαντάζομαι, Βασιληά μου. Μου είστε πολύ συμπαθείς, εξάλλου... και σε μένα και στον Επόπτη Ευρύμαχο, ασφαλώς. Και η Παντοκράτειρα θεωρεί τον Θρόνο της Ελρείσβα πολύτιμο, και τις συναναστροφές της μαζί σας, μέχρι στιγμής, άψογες.»

Τα λόγια του φάνηκαν να ηρεμούν, κάπως, τον Ίρσολμπελ.

«Ωστόσο,» τόνισε ο Άνσελμος, «η ανιψιά σας είναι αποστάτρια. Ενεργεί κατά της Παντοκρατορίας, και...» Σταμάτησε, επίτηδες, σα να μην ήθελε να πει άλλα.

«Τι σκοπεύετε να κάνετε μαζί της;» ρώτησε αμέσως ο Ίρσολμπελ.

«Βασιληά μου, σ'αυτές τις περιπτώσεις, ο ένοχος συλλαμβάνεται και φυλακίζεται. Πολλές φορές, μάλιστα, εκτελείται—»

«Θα μου επιτρέψετε να φροντίσω εγώ, προσωπικά, για την Ταράλβι;»

«Τι εννοείτε, Μεγαλειότατε;» είπε ο Άνσελμος, αν και γνώριζε ήδη τι εννοούσε ο Βασιληάς της Ελρείσβα. Άστον να πιστέψει ότι ήταν δική του ιδέα εξαρχής...

«Θα της μιλήσω, και θα βεβαιωθώ ότι θα διακόψει κάθε συναναστροφή με εγκληματίες και παρανόμους!»

Ο Άνσελμος έσμιξε τα χείλη, διστακτικά. «Πιστεύετε ότι θα τα καταφέρετε; Οι αποστάτες είναι, συνήθως, αποφασισμένοι—»

«Η Ταράλβι δεν είναι έτσι, Πρέσβη! Δεν είναι ακριβώς... Δεν είναι, ουσιαστικά, αποστάτρια. Δεν ξέρει τι κάνει! Είμαι βέβαιος. Θα λογικευτεί. Κι επιπλέον... Πρέσβη, πρέπει να καταλάβεις ότι ετούτο είναι ένα πολύ λεπτό ζήτημα...»

Ο Άνσελμος γνώριζε, ασφαλώς, γιατί το ζήτημα ήταν λεπτό, όμως ύψωσε ένα του φρύδι, ερωτηματικά, σα να είχε πλήρη άγνοια.

«Δεν πρέπει να μαθευτεί ότι η ανιψιά μου μπλέχτηκε κάποτε –έστω και λίγο– με παρανόμους. Όπως θα ξέρεις, κάθε μονάρχης έχει και τους εχθρούς του.» Τα μάτια του Ίρσολμπελ στένεψαν. «Δε χρειάζεται να έχουν ένα τέτοιο όπλο για να χρησιμοποιήσουν εναντίον μου.»

«Καταλαβαίνω, Μεγαλειότατε.»

«Όπως είπες κι εσύ, εξάλλου, η συνεργασία μας, μέχρι στιγμής, είναι άψογη. Αν ήταν κάποιος άλλος στον θρόνο, δεν ξέρεις αν θα συνέβαινε το ίδιο, σωστά;»

«Σωστότατα, Βασιλιά μου,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος, αν και, στην πραγματικότητα, δε θεωρούσε τον Ίρσολμπελ τίποτα το ιδιαίτερο. Οποιοσδήποτε άλλος θα ήταν ίδιος μ'εσένα· κι αν ήταν χειρότερος, θα τον... παραμερίζαμε με συνοπτικές διαδικασίες.

Ο Ίρσολμπελ έδειξε να καθυστερείται.

«Θα πρέπει, ωστόσο, να είμαστε σίγουροι ότι θα... συνετίσετε την ανιψιά σας,» του είπε ο Άνσελμος.

«Μη σε νοιάζει καθόλου γι'αυτό, Πρέσβη. Θα πάω τώρα κιόλας να της μιλήσω.»

«Χαίρομαι που είστε πρόθυμος να συνεργαστούμε σ'ετούτο το θέμα,» είπε ο Άνσελμος, καθώς σηκωνόταν από τη θέση του. «Γιατί, για να είμαι ειλικρινής, ούτε εγώ θα ήθελα να αναγκαστούμε να ασκήσουμε βία κατά της ανιψιάς σας.»

Η Ταράλβι καθόταν στο πάτωμα ενός μεγάλου δωματίου των διαμερισμάτων της και έπαιζε με τις δύο μικρές δίδυμες κόρες της, την Κράσνι και την Άρτι. Όταν μια υπηρέτρια την ειδοποίησε ότι ο Βασι-

ληγής ήταν εδώ και ζητούσε να τη δει, εκείνη παραξελεύτηκε. Ο θεός της δε συνήθιζε να κάνει τέτοιες απρόσμενες επισκέψεις. Και ειδικά μια ώρα σαν κι ετούτη. Πλησίαζε μεσημέρι. Τι μπορεί να τον έφερε εδώ; Η Ταράλβι εντόπιζε μια... ταραχή στη φυσιολογική ροή της ζωής του Μεγάρου, κι ετούτο, μάλλον, ήταν κακός οиωνός.

Ωστόσο, κανένας κακός οиωνός δεν την είχε ποτέ πτοήσει. Σηκώθηκε απ'το πάτωμα, παραγγέλλοντας στην υπηρέτρια να πει στον Βασιλιά ότι ερχόταν αμέσως. Η υπηρέτρια αποκρίθηκε: «Μάλιστα, Αρχόντισσά μου,» και έφυγε.

«Τι είναι, μαμά;» ρώτησε η Άρτι, κοιτάζοντας την Ταράλβι με τα μεγάλα, στρογγυλά, γαλανά μάτια της.

«Ο θεός σας είναι εδώ, δεν άκουσες;» απάντησε εκείνη, βάζοντας τα παπούτσια της.

«Να έρτουμε;» είπε η Άρτι.

«Ο θεός είναι κακός!» είπε η Κράσνι.

Η Ταράλβι γέλασε. «Δεν είναι κακός, βρε χαζό. Λιγάκι χοντρός είναι, αλλά μην του το πεις. Εντάξει;»

«Τάξει!»

«Το ορκίζεσαι; Στην Κρωμβέλη;»

Η Κράσνι κούνησε το κεφάλι της καταφατικά, κάνοντας τα ξανθά μαλλιά της, που ήταν δεμένα κοτσίδα στην κορυφή του κεφαλιού της, να κουνιθούν σαν πλάσμα ζωντανό.

«Να έρτουμε, μαμά;» ρώτησε, επίμονα, η Άρτι.

«Νομίζω πως ο θεός σας βιάζεται. Να περιμένετε εδώ, και θα επιστρέψω σε λίγο.»

Η Ταράλβι βγήκε απ'το δωμάτιο όπου έπαιζε με τις κόρες της και πήγε στο δωμάτιο όπου την περίμενε ο Βασιλιάς Ίρσολμπελ, κάνοντας πέρα-δώθε με τα χέρια του σταυρωμένα πίσω απ'την πλάτη. Η όψη του ήταν, φανερά, αγριεμένη. Σαν την όψη ενός τρομαγμένου θηρίου που ψάχνει κάπου να ξεσπάσει... παρατήρησε η Ταράλβι. Δε μ'αρέσει αυτό. Οι Παντοκρατορικοί έχουν βάλει το χέρι τους. Το καταλάβαινε· μπορούσε σχεδόν να διαισθανθεί την αόρατη παρουσία τους γύρω απ'τον θείο της.

Ο Βασιληάς δεν την είδε αμέσως, καθώς, όταν η Ταράλβι μπήκε, εκείνος έτυχε να της έχει γυρισμένη την πλάτη. Η ανιψιά του δε μίλησε, περιμένοντάς τον να την προσέξει, ενώ στεκόταν στο κατώφλι.

Τα μάτια του Ίρσολμπελ δεν άργησαν να πέσουν επάνω της. «Ταράλβι...» είπε, κι έμοιαζε να μην ξέρει πώς να συνεχίσει.

Με κοιτάζει, όμως, λες και φταίω για κάτι... Τι σημαίνει αυτό; «Θείε,» αποκρίθηκε η Ταράλβι. «Τι συμβαίνει;»

«Ρωτάς τι συμβαίνει;» φώναξε ο Ίρσολμπελ. «Ρωτάς τι συμβαίνει!»

«Θα έπρεπε να γνωρίζω;»

«Ταράλβι,» ο Ίρσολμπελ τη ζύγωσε με γρήγορα βήματα, «τι πήγες κι έκανες; Από πότε; Από πότε είσαι μπλεγμένη μ'αυτούς... μ'αυτούς τους επαναστάτες;»

Μα τους θεούς...! Η Ταράλβι αισθάνθηκε το σώμα της να μουδιάζει. Αλλά όχι και το μυαλό της. Ποτέ το μυαλό της. Το μουδιασμένο μυαλό είναι ίσον καταστροφή. Ξεροκατάπие, και είπε: «Τι θες να πεις, θείε;»

«Χρειάζεται να γίνω πιο σαφής; Είσαι ή δεν είσαι μπλεγμένη μ'αυτούς;»

Η Ταράλβι είχε ήδη αρχίσει να ανακτά την αυτοκυριαρχία της. Ανέπνεε σταθερά, ομαλά. «Σου ανέφερε κάποιος ότι έχω σχέση με την Επανάσταση;»

«Ο Επόπτης γνωρίζει, Ταράλβι! Το γνωρίζει! Ήρθε ο Άνσελμος, πριν από λίγο, και μου το είπε. Έχουν αποθηκεύσει μια συνομιλία σου, στην οποία δίνεις πληροφορίες στους εχθρούς τους. Μιλάς για το φορτηγό με τις ενεργειακές φιάλες που ετοιμάζεται για την εκστρατεία!»

Πώς είναι δυνατόν; Η Ταράλβι επικοινωνούσε μέσω μιας συχνότητας που δεν τη χρησιμοποιούσε κανένας άλλος. Πρέπει να κατασκοπεύουν τα διαμερίσματά μου· δεν εξηγείται αλλιώς. Πρέπει να έχουν επικεντρώσει τις προσπάθειές τους εδώ. Αλλά γιατί–

«Μα τους θεούς!» φώναξε ο Ίρσολμπελ. «Γιατί είσαι μπλεγμένη μ'αυτούς; Τι σου έχουν υποσχεθεί; Δεν έχεις εδώ ό,τι θέλεις;»

«Δεν είναι αυτό, θείε!» αντιγύρισε η Ταράλβι. Στράφηκε κι απομακρύνθηκε απ'τον Βασιληά, βαδίζοντας μες στον προθάλαμο των διαμερισμάτων της.

«Τι είναι, τότε;» Η φωνή του Ίρσολμπελ αντήχησε.

Η Ταράλβι είπε, χωρίς να στραφεί να τον κοιτάξει: «Συμφωνείς με την κατάσταση που επικρατεί;»

«Τι θα πει αν συμφωνώ;»

Η Ταράλβι γύρισε. «Συμφωνείς που είμαστε υπόδουλοι αυτών των ξένων;»

«Μια συνεργασία έχουμε κάνει μαζί τους—»

«Κοροϊδεύεις τον εαυτό σου. Δούλοι τους είμαστε!»

«Έχεις τρελαθεί; Τι θα έλεγε ο πατέρας σου, Ταράλβι; Προσπαθείς να καταστρέψεις τον Θρόνο της Ελρείσβα; Εκείνος πέθανε για να τον προστατ—»

«Άσε τον πατέρα μου ήσυχο, θείε,» τον διέκοψε η Ταράλβι, χωρίς να φωνάζει. «Ήταν γενναίος άνθρωπος. Δεν είσαι σαν αυτόν—»

«Μ'αποκαλείς δειλό κι από πάνω;» γκάριξε ο Ίρσολμπελ, σφίγγοντας τις γροθιές του, καθώς τη ζύγωνε πάλι. «Οι ανοησίες σου βάζουν σε κίνδυνο τον Θρόνο και αποκαλείς εμένα δειλό;»

Η Ταράλβι δε μίλησε, ατενίζοντάς τον καταπρόσωπο.

«Οι συναναστροφές σου μ'αυτούς τους κακοποιούς τελειώνουν εδώ, Ταράλβι. Ο Επόπτης, επειδή μας συμπαθεί και μόνο, αποφάσισε να μη σε εκτελέσει αμέσως παρά να βάλει τον Άνσελμο να μιλήσει, πρώτα, σε μένα.»

«Τι καλοί άνθρωποι που είναι κι οι δυο τους, θείε...»

Ένας ξαφνικός κρότος κούφανε το αριστερό της αφτί, καθώς κάτι βαρύ και δυνατό χτύπησε το πλάι του κεφαλιού της. Έχασε την ισορροπία της και σωριάστηκε στο πάτωμα, βλέποντας χρώματα μπροστά στα μάτια της, ενώ συνειδητοποιούσε ότι ο μόνος άλλος άνθρωπος στο δωμάτιο ήταν ο θεός της, κι επομένως μονάχα εκείνος θα μπορούσε να την είχε χτυπήσει.

Ποτέ ξανά δεν το είχε κάνει αυτό.

Τον είδε –μια σκιερή μορφή μέσα από την πολύχρωμη θολούρα που σκέπαζε την όρασή της– ν'απομακρύνεται. Το ένα της αφτί κουδούνιζε, αλλά το άλλο άκουγε κανονικά, και δεν τον άκουσε να βγαίνει απ'το δωμάτιο.

«Σήκω πάνω!» της είπε.

Η Ταράλβι σηκώθηκε, αλλά όχι γρήγορα. Επίτηδες, όχι γρήγορα. Και προσπάθησε να μην κλάψει, σκουπίζοντας με την ανάστροφη του

χεριού μερικά δάκρυα που είχαν συγκεντρωθεί στα μάτια της. Αισθανόταν ολόκληρη την αριστερή μεριά του προσώπου της να φλέγεται.

Χρώματα εξακολουθούσαν να χορεύουν μπροστά στα μάτια της, όμως το ομιχλώδες παραπέτασμα δεν ήταν τόσο πυκνό όσο πριν. Στράφηκε, για να κοιτάξει τον θείο της, που στεκόταν κοντά στην κάβα του δωματίου, γεμίζοντας ένα ποτήρι με ίνφρετ από ένα μπουκάλι.

«Ποιοι άλλοι είναι μπλεγμένοι σ' αυτή την ιστορία;» τη ρώτησε.

Η Ταράλβι ξεροκατάπιε. Δε θα προδώσω κανέναν! «Κανείς άλλος. Μόνο εγώ.»

«Ψεύδεσαι, Ταράλβι!» φώναξε ο Ίρσολμπελ. «Με ποιον μιλούσες όταν σε άκουσαν;»

«Έναν επαναστάτη που ονομάζεται Ναβέρτης. Αλλά δεν ξέρω τίποτ' άλλο γι' αυτόν.»

«Οι συναναστροφές σου με δαύτους τελειώνουν εδώ!» είπε ο Ίρσολμπελ. «Αν σε ξαναπιάνουν να έχεις επαφές με αποστάτες, θα σε σκοτώσουν!»

«Γνωρίζω τι θα κάνουν, θείε.»

«Αναλογίσου το, λοιπόν. Κι αν δε σ' ενδιαφέρει για τον εαυτό σου, σκέψου τον Θρόνο της Ελρείσβα. Και τα παιδιά σου.»

Για τα παιδιά μου είναι που αγωνίζομαι. Θέλω να είναι ελεύθερα, όχι σαν εσένα! Όχι σαν εμάς! Δε μίλησε, όμως.

Ο Ίρσολμπελ έφυγε, αν μη τι άλλο πιο εκνευρισμένος απ' ό,τι όταν είχε έρθει.

Η Ταράλβι κάθισε σ' ένα μαξιλάρι στο πάτωμα, μουδιασμένη και ακουμπώντας το πρόσωπό της στις χούφτες της, προσπαθώντας να βάλει σε μια τάξη το μυαλό της.

Θεοί... σκέφτηκε, βοηθήστε με...

Τι θα έκανε τώρα; Μπορούσε να μαντέψει το σχέδιο των Παντοκρατορικών: θα την παρακολουθούσαν συνεχώς, ελπίζοντας ότι θα τους οδηγούσε σε περισσότερους επαναστάτες. Επομένως, δεν πρέπει να κάνω τίποτα. Απολύτως τίποτα. Την είχαν, λοιπόν, αδρανοποιήσει τελείως, σα να την είχαν σκοτώσει.

Ή, μάλλον, ακόμα χειρότερα. Μπορούσαν κιόλας να τη χρησιμοποιήσουν κατά του Θείου της. Μπορούσαν να τη χρησιμοποιήσουν για να τον εκβιάσουν.

Δεν έχω να προσφέρω τίποτα εδώ. Τίποτα! Κι επιπλέον, είμαι βάρος. Τροχοπέδη. Μια επιθυμία φυγής την έπιασε· ήξερε, όμως, ότι δεν ήταν δυνατόν να φύγει. Πού θ'άφηνε τις μικρές της; Η παραμάνα τους ήταν, σίγουρα, καλή γυναίκα, μα μ'όλα όσα συνέβαιναν τώρα στο Μέγαρο κανέναν δε μπορούσε να εμπιστευτεί.

Κι έπειτα, πού θα πήγαινε; Στους επαναστάτες; Γνώριζε πώς να τους βρει, αν υπήρχε ανάγκη... όμως, αν με παρακολουθούν, τότε θα οδηγήσω τους Παντοκρατορικούς σ'αυτούς.

«Μαμά;...»

Η Ταράλβι αιφνιδιάστηκε. Πήρε το πρόσωπο από τις χούφτες της και κοίταξε την Άρτι, που στεκόταν στο κατώφλι του δωματίου.

«Τι έχεις, μαμά;» Το κοριτσάκι την πλησίασε.

«Τίποτα,» αποκρίθηκε η Ταράλβι, παίρνοντας την Άρτι στην αγκαλιά της. «Ζαλίστηκα λιγάκι, μονάχα.»

Ο Ευρύμαχος έδωσε διαταγή να μην ξεκινήσει το φορτηγό με τις ενεργειακές φιάλες αμέσως μόλις ήταν έτοιμο, παρά να περιμένει· γιατί φοβόταν μην το σαμποτάρουν ξανά οι επαναστάτες. Ασφαλώς, σκόπευε να βάλει δύο αεροσκάφη να το συνοδέψουν, αλλά και πάλι, αν του επιτίθονταν, τα αεροσκάφη δε θα μπορούσαν να προσφέρουν καμία ουσιαστική βοήθεια. Περισσότερο φόβητρο θα ήταν παρά οτιδήποτε άλλο. Το μόνο που θα μπορούσαν να κάνουν ήταν να ανατινάξουν –μέσω των ενεργειακών κανονιών τους– το φορτηγό, αν οι επαναστάτες κατόρθωναν να το κλέψουν. Αλλά, σ'αυτή την περίπτωση, πάλι θα χάνονταν και το όχημα και οι ενεργειακές φιάλες· και οι στρατιώτες, βέβαια.

Επομένως, ο Ευρύμαχος το είχε θεωρήσει συνετότερο να περιμένει νέα των κατασκόπων της Αλντάρνης: να δει πού θα τους οδηγούσε εκείνος ο επαναστάτης που είχαν ακολουθήσει έξω απ'την πόλη.

Έτσι, η Αρχικατάσκοπος βρισκόταν τώρα στα δωμάτιά της, κάνοντας πέρα-δώθε, λιγάκι ανήσυχη μήπως ο τελικός θρίαμβος γλιστρούσε ανάμεσα από τα δάχτυλά της την τελευταία στιγμή. Το ήξερε –το ένιωθε– πως ο άνθρωπος που ακολουθούσαν οι κατάσκοποί της θα τους αποκάλυπτε, χωρίς τη θέλησή του, κάποια σημαντική κρυψώνα των επαναστατών, έξω απ'την Ελρείσβα, στις επικίνδυνες ερήμους του Θυέλλης Τόπου.

Δε μπορεί ν'αργήσουν, σκεφτόταν η Αλντάρνη. Όπου νάναι θα με ειδοποιήσουν... Πόσο μακριά μπορεί να ήταν ο προορισμός του επαναστάτη, αφού ταξίδευε με άλογο και σκόπευε να ειδοποιήσει τους συμμάχους του εγκαίρως, ώστε να επιτεθούν στο φορτηγό με τις ενεργειακές φιάλες; Καθόλου μακριά. Το πολύ δέκα χιλιόμετρα απόσταση από την πόλη.

Εν τω μεταξύ, βέβαια, η Αλντάρνη μπορούσε να προστάξει να γίνει έρευνα σ'εκείνο το σπίτι όπου είχε πάει το σήμα της Ταράλβι. Ναι, αυτό έπρεπε ήδη να το είχε κάνει! Πήγε στον επικοινωνιακό δίαυλο του γραφείου της, τον άνοιξε, και πάτησε ένα πλήκτρο. Όταν ένας απ'τους κατασκόπους της της απάντησε, εκείνη διέταξε να γίνει έρευνα στο σπίτι και να συλληφθούν όσοι βρίσκονταν μέσα.

Για να γίνουν συλλήψεις έπρεπε να υπάρχει άδεια από τον Παντοκρατορικό Επόπτη, της θύμιζε ο κατάσκοπος.

Δε χρειαζόταν ν'ανησυχούν γι'αυτό! αποκρίθηκε η Αλντάρνη... αν και δεν είχε πάρει καμία άδεια από τον Ευρύμαχο, ακόμα. Και δεν είχε σημασία, εξάλλου· θα της έδινε την άδεια όποτε την ήθελε. Το θέμα ήταν σημαντικό· τους αφορούσε όλους. Άμεσα.

Η Αλντάρνη άναψε ένα τσιγάρο, συνεχίζοντας το πέρα-δώθε μέσα στα δωμάτιά της.

Όταν κουράστηκε, κάθισε σε μια πολυθρόνα. Και τότε, ο δίαυλος κουδούνισε. Η Αρχικατάσκοπος πετάχτηκε όρθια και πήγε να τον ανοίξει.

«Αρχικατάσκοπε,» είπε η φωνή του Στιούαρτ, «μόλις μου ανέφεραν ότι ο καθαλάρης μας έφτασε στον προορισμό του.»

«Πού είναι;»

«Νοτιοδυτικά της Ελρείσβα. Δώδεκα χιλιόμετρα περίπου. Υπάρχει ένα πανδοχείο εκεί, χτισμένο κοντά σε μια όαση–»

«Ο Νερόλακκος!» είπε η Αλντάρνη. Το ήξερε το πανδοχείο.

«Ακριβώς. ‘Ο Νερόλακκος,’ ονομάζεται. Ο άνθρωπος που παρακολουθούμε πήγε εκεί και, λίγο μετά την άφιξή του, εννιά καθαλάρηδες βγήκαν από τον στάβλο του μέρους-»

«Ο Νερόλακκος δεν είναι πανδοχείο μόνο· πουλάνε και άλογα εκεί. Είστε σίγουροι ότι δεν πρόκειται για σύμπτωση;»

«Ο κατάσκοπός μας που παρακολουθεί τον επαναστάτη ανέφερε ότι ανάμεσα στους εννέα ήταν κι εκείνος. Άρα, δεν μπορεί να είναι σύμπτωση.»

«Και πού είναι ο κατάσκοπός μας τώρα;»

«Δεν ξέρω· έχει βγει από την εμβέλεια του πομπού.»

Η Αλντάρνη καταράστηκε, και είπε: «Να με κρατάς ενήμερη.»

Τερμάτισε την επικοινωνία της με τον Στιούαρτ και επικοινωνήσε με τον Ευρύμαχο στα διαμερίσματά του.

«Βρήκα πού κρύβονται οι επαναστάτες,» του είπε, «και χρειάζομαι στρατιώτες.»

«Πού κρύβονται;»

«Σ’ένα πανδοχείο που ονομάζεται ‘Ο Νερόλακκος’, δώδεκα χιλιόμετρα νοτιοδυτικά της πόλης. Ο καθαλάρης που ακολουθούσαν οι κατάσκοποί μου πήγε εκεί και, σε λίγο, άλλοι οκτώ καθαλάρηδες έφυγαν μαζί του. Το μέρος έχει μεγάλο στάβλο, καθώς πωλούνται και άλογα.»

«Και πού πήγαν οι καθαλάρηδες;»

«Αυτό δεν το ξέρω ακόμα. Μέσα στην έρημο, υποθέτω, για να στήσουν ενέδρα στο φορτηγό μας.»

«Αποκλείεται να στήσουν ενέδρα με μόνο εννέα πολεμιστές,» είπε η φωνή του Ευρύμαχου από τον δίαυλο. «Κατά πάσα πιθανότητα, θα συγκεντρώσουν κι άλλους από τα τριγυρινά μέρη.»

«Ναι, μάλλον. Τώρα, όμως, χρειάζομαι τους στρατιώτες σου, για να καταλάβω το πανδοχείο.»

Ένα φωτάκι άρχισε ν’αναβοσβήνει επάνω στον επικοινωνιακό της δίαυλο: κάποιος άλλος την καλούσε.

«Πάρε όσους θέλεις. Φρόντισε μόνο να βρεις τους επαναστάτες,» αποκρίθηκε ο Ευρύμαχος. «Το ήξερα ότι, στο τέλος, θα έκανες καλή δουλειά, Αλντάρνη. Όπως πάντα.»

Η Αρχικατάσκοπος τερμάτισε την επικοινωνία της μαζί του. Ναι, καλά... σκέφτηκε. «Το ήξερα ότι θα έκανες καλή δουλειά»... Εμένα μού λες... Όλο μαλακίες είναι αυτός ο άνθρωπος!

Πάτησε το πλήκτρο για την αποδοχή της εισερχόμενης κλήσης που βρισκόταν σε αναμονή.

«Αρχικατάσκοπε;» Μια γυναικεία φωνή που αναγνώριζε.

«Σ'ακούω, Ρίλλα.»

«Ερευνήσαμε το σπίτι, πράγμα όχι και πολύ δύσκολο, αφού οι περισσότεροι Αρβήντλιοι ούτε κανονικές πόρτες δεν έχουν. Δε βρήκαμε τίποτα το ιδιαίτερο, εκτός από κάποια όπλα. Ρωτήσαμε και μάθαμε ότι εδώ μένει ένας Λευκός άντρας ονόματι Ναβέρτης, που ισχυρίζεται πως είναι κυνηγός. Το σπίτι, όμως, δεν του ανήκει· το νοικιάζει.»

«Μιλήσατε με τον σπιτονοικοκύρη;»

«Όχι, Αρχικατάσκοπε. Περιμένουμε διαταγή σας. Να του μιλήσουμε;»

«Προσπαθήστε, καλύτερα, να μάθετε όσο πιο πολλά μπορείτε γ'αυτόν. Θέλω να ξέρω αν είναι με την Επανάσταση ή όχι.»

Η Αλντάρνη έβγαλε το φόρεμα και τα παπούτσια της και ντύθηκε με μια λευκή στολή και μαύρες μπότες που έφταναν ως το γόνατο. Στους ώμους της έριξε μια μελανή κάπα, και από τη ζώνη της κρέμασε ένα θηκαρωμένο σπαθί. Κατέβηκε στον Παντοκρατορικό στρατώνα του Μεγάρου και μίλησε μ'έναν λοχαγό, προστάζοντάς τον να φέρει στρατιώτες του για μια αποστολή. Ο άντρας ήταν ερυθρόδερμος και μαυρομάλλης. Ονομαζόταν Κήμδροκ και καταγόταν από τη Φεηνάρκια. Ρώτησε την Αρχικατάσκοπο για τι είδους αποστολή ήθελε τους στρατιώτες του, κι εκείνη τού εξήγησε. Ο λοχαγός τής είπε να τον συναντήσει σε μια από τις αυλές του Μεγάρου, κοντά στα οχήματα 25 και 26. Η Αλντάρνη ένευσε και πήγε στην αυλή.

Τα οχήματα ήταν τετράτροχα και είχαν μεγάλες ρόδες, ικανές να διασχίζουν με άνεση τις ερήμους της Αρβήντλια. Ο Λοχαγός Κήμδροκ και είκοσι από τους στρατιώτες του ήρθαν μετά από λίγο, και όλοι μαζί επιβίβαστηκαν στα οχήματα.

Ο ίδιος ο λοχαγός κάθισε στο τιμόνι του 25, και η Αλντάρνη πήρε θέση πλάι του. «Γνωρίζεις πού πηγαίνουμε;» τον ρώτησε. «Γνωρίζεις πού είναι ο Νερόλακκος;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, πράγμα που δεν την παραξένεψε. Ήταν, εξάλλου, ένα αρκετά γνωστό μέρος, καθώς εκεί πήγαιναν πολλοί ταξιδιώτες που είτε ήθελαν να ξεκουραστούν είτε να αγοράσουν άλογα.

Τα δύο Παντοκρατορικά οχήματα βγήκαν από το Μέγαρο του Θρόνου της Ελρείσβα, διέσχισαν τους λιθόστρωτους δρόμους της πόλης, και πέρασαν κάτω από τη νότια πύλη της.

Καθώς κατευθύνονταν νοτιοδυτικά, μέσα στην έρημο, η Αλντάρνη μπορούσε να δει, μακριά, στο βάθος του ορίζοντα, μια από τις αμμοθύελλες για τις οποίες ήταν περιώνυμος ο Θυέλλης Τόπος. Γνώριζε, όμως, ότι εκείνη και οι στρατιώτες της δεν κινδύνευαν: οι θύελλες δεν έρχονταν σε τούτα τα μέρη, κοντά στην Ελρείσβα. Οι Λευκοί ήξεραν πού είχαν οικοδομήσει τις πόλεις και τα χωριά τους. Υπήρχε τάξη στο θυελλώδες χάος των ερήμων.

Σε δέκα λεπτά, τα Παντοκρατορικά οχήματα έφτασαν στον Νερόλακκο και σταμάτησαν απέξω, αφήνοντας το σύννεφο σκόνης που σήκωναν γύρω τους να καταλαγιάσει. Το πανδοχείο ήταν διώροφο και χτισμένο –όπως όλα τα οικοδομήματα της Αρβήντλια– από πέτρα. Πλάι του βρισκόταν ένας μεγάλος στάβλος, επίσης πετρόχτιστος. Γύρω του, υπήρχαν κάποια λιγοστά δέντρα. Και πίσω του, η Αλντάρνη γνώριζε ότι ήταν ένας νερόλακκος: μια βαθιά τρύπα στην ξερή γη της ερήμου, απ'την οποία μπορούσες να βγάλεις νερό, κι απ'την οποία είχε πάρει το όνομά του το πανδοχείο.

Οι στρατιώτες βγήκαν απ'τα οχήματα και περικύκλωσαν το μέρος, κρατώντας οπλισμένες βαλλίστρες και γυμνολέπιδα ξίφη, που γυάλιζαν στις αχτίνες του μεσημεριανού ήλιου.

Η Αλντάρνη βάδισε προς την είσοδο του πανδοχείου, με τον Λοχαγό Κήμδροκ στο πλευρό της. Εκείνη δεν είχε τραβήξει το σπαθί της, αλλά ο ερυθρόδερμος πολεμιστής είχε τραβήξει το δικό του σπαθί κι έμοιαζε έτοιμος να δώσει μάχη, αν χρειαζόταν.

Η Αρχικατάσκοπος παρατήρησε ότι η πόρτα ήταν ξύλινη. Αυτό σημαίνει ότι όχι μόνο ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου είχε χρήματα, αλλά και ότι ήθελε να το δείχνει. Να δείχνει ότι ο Νερόλακκος ήταν ένα καλό

πανδοχείο, όπου άξιζε να σταματήσει κανείς, για να ξεκουραστεί και να χορτάσει.

Η Αλντάρνη έσπρωξε την πόρτα, ανοίγοντάς την και μπαίνοντας στην τραπεζαρία. Ο Κήμδροκ και κάμποσοι στρατιώτες την ακολούθησαν. Οι άνθρωποι που κάθονταν στα λίθινα τραπέζια στράφηκαν να κοιτάξουν τους Παντοκρατορικούς με έκπληξη, ενδιαφέρον, ή φόβο στα μάτια. Ο άντρας που στεκόταν πίσω απ'το μπαρ ακούμπησε τα μεγάλα χέρια του επάνω στον πέτρινο πάγκο και αγριοκοίταξε την Αλντάρνη και τους στρατιώτες. Ήταν Λευκός και είχε μακριά, μαύρα μαλλιά και μούσια· στο κέντρο του κεφαλιού του, όμως, γυάλιζε μια στρογγυλή καράφλα. Το σώμα του ήταν μυώδες, και μια τριμμένη τουνίκα τον έντυνε, της οποίας τα μανίκια ήταν κομμένα τελείως, και όχι με κομψό τρόπο, καθώς είχαν αφήσει πολλά ξέφτια.

«Τι σημαίνει αυτό;» φώναξε ο άντρας. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

«Είσαι ο πανδοχέας;» τον ρώτησε η Αλντάρνη.

«Ναι, ο πανδοχέας είμαι. Ονομάζομαι Τάλφρης. Και ρωτάω: υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

Το πανδοχείο σου μοιάζει πλούσιο, σκέφτηκε η Αλντάρνη, αλλά εσύ μοιάζεις φτωχός και αυθάδης. «Συλλαμβάνεσαι, πανδοχέα, καθώς και όλοι όσοι βρίσκονται τώρα εδώ μέσα.»

Αναστάτωση από τα τραπέζια. Πολλοί σηκώθηκαν όρθιοι, για να φύγουν, και οι στρατιώτες τούς σημάδεψαν με βαλλίστρες, ή στάθηκαν στο δρόμο τους, προστάζοντάς τους να καθίσουν κάτω, τώρα!

«Συλλαμβάνομαι;» φώναξε ο Τάλφρης. «Για ποιο λόγο;»

«Επειδή παράνομοι και αποστάτες χρησιμοποιούν το πανδοχείο σου ως μέρος για τις συγκεντρώσεις τους–»

«ΨΕΜΑΤΑ!» βρυχήθηκε ο Τάλφρης, κοπανώντας τη γροθιά του πάνω στον πέτρινο πάγκο εμπρός του.

Η Αλντάρνη στράφηκε στον Λοχαγό Κήμδροκ και τους στρατιώτες. «Συλλάβετέ τους όλους. Και ψάξτε το πανδοχείο από πάνω ως κάτω· δε θέλω κανέναν να ξεφύγει.»

Ένας από τους πελάτες –ένας Λευκός, που έμοιαζε πολεμιστής της ερήμου– τράβηξε το σπαθί του, πήδησε πάνω από ένα τραπέζι, και χίμησε προς έναν Παντοκρατορικό στρατιώτη. Εκείνος απέκρουσε τη λεπίδα του Λευκού με τη δική του· κι άλλοι δύο ήρθαν πάραυτα, από

δεξιά κι αριστερά του ταραχοποιού, χτυπώντας τον με γροθιές και κλοτσιές, και με το πλατύ μέρος των σπαθιών τους. Τον σώριασαν στο πάτωμα της τραπεζαρίας, ζαλισμένο και με το πρόσωπό του να αιμορραγεί.

Οι υπόλοιποι πελάτες δεν κουνήθηκαν. Ο αέρας έμοιαζε φορτισμένος.

«Αυτό,» είπε η Αλντάρνη, δυνατά, ώστε να την ακούσουν όλοι, «ήταν πολύ ανόητο! Κανείς δε θα σας πειράξει, αν φερθείτε σωστά! Ούτε θα σας φυλακίσουμε. Θα σας κάνουμε μόνο κάποιες ερωτήσεις, όταν σας πάμε στην Ελρείσβα.»

«Δε μπορείτε να κλείσετε έτσι το πανδοχείο μου!» φώναξε ο Τάλφρης. «Ακόμα κι αν συγκεντρώνονται εδώ παράνομοι όπως λες, εγώ δεν ξέρω τίποτα!»

«Ή έτσι ισχυρίζεσαι, πανδοχέα,» είπε η Αλντάρνη, ενώ οι στρατιώτες του Λοχαγού Κήμδροκ ανέβαιναν τις σκάλες που οδηγούσαν στα επάνω πατώματα του πανδοχείου και κατέβαιναν τις σκάλες που οδηγούσαν στο κελάρι. «Γιατί να σε πιστέψω;»

Η όψη του Τάλφρη σκοτείνιασε, καθώς κάρφωνε την Αρχικατάσκοπο με το μαύρο βλέμμα του. «Γιατί όχι;»

Τι νομίζει ότι κάνει; Νομίζει ότι μπορεί έτσι να με τρομάξει; Ο ηλίθιος! «Το πανδοχείο σου είναι επικίνδυνο—»

«Επικίνδυνο! Το πανδοχείο μου δεν είναι επικίνδυνο!»

Η Αλντάρνη τράβηξε το σπαθί της και τινάχτηκε μπροστά, πιέζοντας με την αιχμή του το πλατύ στέρνο του Τάλφρη. «Δε θα με διακόπτεις όταν σου μιλάω, πανδοχέα! Το μέρος αυτό, λέω, είναι επικίνδυνο για τους νομοταγείς πολίτες του Θρόνου της Ελρείσβα· και, ως εκ τούτου, θα κλείσει, μέχρι ο Παντοκρατορικός Επόπτης να κρίνει ότι μπορεί και πάλι να χρησιμοποιηθεί.»

Ο Τάλφρης δε μίλησε, αλλά τα μάτια του έλεγαν ότι ήθελε να τη δολοφονήσει.

Η Αλντάρνη μειδίασε, αχνά. Δε φοβόταν ανθρώπους σαν κι αυτόν. Δεν είχαν καμία δύναμη επάνω της. Κι επιπλέον, κατά πάσα πιθανότητα, ο Τάλφρης ήταν αποστάτης, συνασπισμένος με τα υπόλοιπα σκουλήκια της Επανάστασης που τριγύριζαν σε τούτους τους τόπους. Δεν το παραδέχεται τώρα, αλλά θα τον κάνουμε να το παραδεχτεί. Θα

μας πει όλα όσα ξέρει. Τα πάντα. Στην Ελρείσβα, οι Παντοκρατορικοί είχαν μερικούς από τους καλύτερους βασανιστές που υπήρχαν εδώ, καθώς και μάγους του τάγματος των Διαλογιστών, που μπορούσαν να μπερδέψουν το μυαλό και να κάνουν τη γλώσσα πιο... ευκίνητη.

Η Αρχικατάσκοπος κατέβασε το σπαθί της από το στήθος του Τάλφρη και πρόσταξε τους στρατιώτες να τον συλλάβουν. «Και να δέσετε τα χέρια του,» πρόσθεσε. «Μου φαίνεται ότι ίσως να επιχειρήσει κάτι που δε συμφέρει ούτε τον ίδιο.»

Η Αλντάρνη επέστρεψε στην Ελρείσβα μέσα στο όχημα 25, όταν ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της κουδούνισε. Τον τράβηξε από τη ζώνη της και είδε ότι επρόκειτο για εκτροπή τηλεπικοινωνιακού σήματος: κάποιος την καλούσε στα δωμάτιά της στο Μέγαρο. Ανοίγοντας τον πομπό, τον έφερε στ'αφτί της.

«Αρχικατάσκοπε, έχω άσχημα νέα,» της είπε η φωνή του Στιούαρτ.

Τα φρύδια της έσμιξαν. «Τι άσχημα νέα;»

«Ο κατάσκοπός μας –αυτός που παρακολουθούσε τους έφιππους επαναστάτες που πήγαν μέσα στις ερήμους– δεν έχει επιστρέψει ακόμα. Ούτε έχει δώσει κανένα σημάδι ζωής.»

«Πιστεύεις ότι είναι νεκρός;»

«Εσύ τι νομίζεις, Αρχικατάσκοπε;»

Νομίζω ότι είσαι απαράδεκτα αυθάδης! «Δεν ξέρω. Θα δούμε,» του είπε, και τερμάτισε την επικοινωνία.

Τα δύο στρατιωτικά οχήματα, εκτός από τους Παντοκρατορικούς στρατιώτες (ορισμένοι απ'τους οποίους είχαν μείνει πίσω, για να ερευνήσουν διεξοδικά το άδειο πλέον πανδοχείο), μετέφεραν και όσους πελάτες είχαν βρει στον Νερόλακκο, καθώς και όλο το προσωπικό. Επίσης, οι στρατιώτες είχαν πάρει όλα τα άλογα από τον στάβλο και, δένοντάς τα σε σειρές, το ένα πίσω απ'το άλλο, τα οδηγούσαν τώρα προς την Ελρείσβα, ακολουθώντας τα οχήματα. Πέντε στρατιώτες είχαν αναλάβει αυτή τη δουλειά.

Για να μην αφήσουν τα ζώα πίσω τους, τα δύο ενεργειακά τροχοφόρο κινούνταν με μειωμένη ταχύτητα· έτσι, αντί να φτάσουν στην πό-

λη σε δέκα λεπτά, όπως άνετα μπορούσαν, έφτασαν σε μιάμιση ώρα, κατά την οποία η Αλντάρνη κάπνισε δύο τσιγάρα, καθώς σκεφτόταν τα λόγια του Στιούαρτ. Νεκρός... Αν ο κατάσκοπος είναι νεκρός, σημαίνει πως οι καταραμένοι επαναστάτες τον σκότωσαν! Και σημαίνει, επίσης, ότι δε θα μάθουμε πού πηγαίνουν: πού σκοπεύουν να στήσουν ενέδρα στο φορτηγό–

Σαν οι σκέψεις της να τον είχαν επικαλεστεί, ο Ευρύμαχος την κάλεσε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της.

«Τι νέα έχουμε;» τη ρώτησε. «Μπορεί να ξεκινήσει το φορτηγό; Έχει ήδη καθυστερήσει πολύ. Θα νομίσουν στην εκστρατεία ότι κάτι συνέβη.»

Η Αλντάρνη τού είπε ότι είχε συλλάβει τους πάντες στον Νερόλακκο και ότι, τώρα που μιλούσαν, στρατιώτες ερευνούσαν το πανδοχείο. Επίσης, του είπε για τον χαμένο κατάσκοπο...

Ο Ευρύμαχος καταράστηκε. «Αν δεν τους βρούμε, δεν μπορούμε να ξέρουμε πού σκοπεύουν να επιτεθούν. Δεν μπορούμε να τους επιτεθούμε πριν μας επι–»

«Σίγουρα, όμως, δε θα είναι μακριά,» του είπε η Αλντάρνη. «Στείλε μερικά άλλα οχήματα μαζί με το φορτηγό, για να το προστατέψουν μέχρι να φτάσει στα πενήντα χιλιόμετρα απόσταση από την Ελρείσβα. Μακρύτερα αποκλείεται να του έχουν στήσει ενέδρα.»

«Ξέρω τι να κάνω, Αλντάρνη,» αποκρίθηκε ο Ευρύμαχος, απότομα.

Εντάξει, σκέφτηκε εκείνη, δε σε βρίσαμε κιόλας. Τον χαιρέτησε, τυπικά, και η επικοινωνία τους τερματίστηκε.

Τότε ήταν που άναψε το δεύτερό της τσιγάρο στη διαδρομή της μιάμισης ώρας.

• 3 •

Όταν τα δύο στρατιωτικά οχήματα έφτασαν στην Ελρείσβα, ο πανδοχέας Τάλφρης, το προσωπικό του Νερόλακκου, και όσοι πελάτες είχε τύχει να βρίσκονται εκεί –είτε περαστικοί, είτε άνθρωποι που είχαν κλείσει δωμάτια– οδηγήθηκαν σε κελιά, στον Παντοκρατορικό

Στρατώννα, έξω απ'το Μέγαρο, παρά τις διαμαρτυρίες τους. Τα άλογα οι στρατιώτες τα άφησαν στον στάβλο του Στρατώννα, δένοντας χρωματιστές κορδέλες γύρω απ'το λαιμό τους για να τα ξεχωρίζουν από τα υπόλοιπα.

Η Αλντάρνη, ο Λοχαγός Κήμδροκ, και μερικοί πολεμιστές πήγαν, κατευθείαν, στο Μέγαρο του Θρόνου της Ελρείσβα, χωρίς να ασχοληθούν με το πού ακριβώς θα κλείνονταν οι κρατούμενοι. Η Αρχικατάσκοπος, όμως, τόνισε ότι ανάμεσά τους πιθανώς να υπήρχαν και επικίνδυνοι επαναστάτες· επομένως, όφειλαν να τους προσέχουν. Η ανάκρισή τους θα άρχιζε το απόγευμα, γιατί τώρα ήταν μεσημέρι, και το μεσημέρι τα πάντα στην Αρβήντλια παρέλυαν. Δεν υπήρχε κανένας που να θέλει να δουλεύει μες στην αφόρητη ζέστη, συμπεριλαμβανομένων των ανακριτών και των βασανιστών.

Η Αλντάρνη κάλεσε τον Ευρύμαχο με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της, ρωτώντας τον αν ήθελε να του δώσει αυτοπροσώπως αναφορά. Εκείνος τής απάντησε πως, όχι, αυτό δε χρειαζόταν, εκτός αν πριν είχε παραλείψει να του αναφέρει κάτι. Η Αλντάρνη δεν είχε παραλείψει να του αναφέρει τίποτα, έτσι, μετά χαράς, απέφυγε τη συνάντηση με τον Επόπτη.

Και πήγε στα δωμάτιά της, όπου ο Άνσελμος είχε υποσχεθεί πως θα τη συναντούσε, για να γιορτάσουν. Έβγαλε τη μελανή κάπα, τις ψηλές μπότες, τη λευκή στολή, και τα εσώρουχά της και πλύθηκε κι αρωματίστηκε. Συγχρόνως, πρόσταξε τους υπηρέτες του Μεγάρου να της φέρουν φαγητό για δύο. Φόρεσε ένα προκλητικό φόρεμα με βαθύ ντεκολτέ και διχτυωτή φούστα, και πήρε μισοξαπλωτή θέση στον σοφά του καθιστικού της, περιμένοντας.

Το φαγητό ήταν ήδη στο τραπέζι, αχνίζοντας.

Ο Άνσελμος θα ερχόταν όπου νάταν· η Αλντάρνη ήταν σίγουρη. Δε θα ξεχνούσε την υπόσχεσή του. Εξάλλου, εκείνος ήταν που είχε προτείνει να γιορτάσουν, παρότι η σκέψη είχε περάσει πρώτα απ'το δικό της μυαλό –ή, τουλάχιστον, έτσι νόμιζε.

Μετά από λίγο, κοίταξε το ρολόι στον τοίχο. Γιατί αργεί, τότε;

Σκέφτηκε να σηκωθεί απ'τον σοφά και να πάει στον επικοινωνιακό της δίαυλο, για να τον– Όχι· δε χρειαζόταν να το κάνει αυτό. Δεν υπήρχε περίπτωση ο Άνσελμος να το ξεχάσει!

Η Αλντάρνη άλλαξε θέση επάνω στον σοφά. Πήρε μια θέση που νόμιζε ότι την κολάκευε περισσότερο...

Η ώρα περνούσε.

Καταραμένο ρολόι! Η Αλντάρνη απέστρεψε τη ματιά της από πάνω του.

Γιατί, όμως, δεν έρχεται;

Ίσως κάτι να του έτυχε. Ίσως θα ήταν καλύτερα να του το θυμίσω– Όχι! Θα έρθει. Δε μπορεί να το ξέχασε τόσο εύκολα. Δε μπορεί να με ξέχασε τόσο εύκολα!

Αισθανόταν τα φρύδια της να έχουν σουφρώσει, και τα νεύρα της να έχουν τσιτωθεί.

Ίσως να νομίζει ότι είμαι ακόμα έξω απ'την πόλη, συλλογίστηκε.

Και τότε, η εξώθυρα των δωματίων της χτύπησε, και δεν πέρασε ούτε για μια στιγμή απ'το μυαλό της ότι μπορεί να ήταν εκείνος. Δεν ήξερε γιατί, απλά δεν πέρασε.

Ποιος ηλίθιος είναι τώρα;

«Ποιος είναι;» φώναξε, καθώς σηκωνόταν απ'τον σοφά, κάνοντας πίσω τα μακριά, ξανθά μαλλιά της, που τα είχε λυτά.

«Εγώ.» Η φωνή του Άνσελμου.

Και ήταν ανάγκη να χτυπήσεις; Η Αλντάρνη μισοξάπλωσε πάλι, παίρνοντας την προηγούμενή της πόζα. «Μπες! Δεν είναι κλειδωμένα!»

Ο Άνσελμος άνοιξε και μπήκε στο καθιστικό. Την είδε στον σοφό και μειδίασε. «Προσπαθείς να στολίσεις ετούτη την ανιαρή, ζεστή ημέρα με όμορφα και δροσερά θεάματα;»

Η Αλντάρνη γέλασε, ενώ, συγχρόνως, αισθανόταν τα μάγουλά της να κοκκινίζουν. Δεν είμαι κανένα κοριτσάκι, όμως! Τι ανοησίες είν'αυτές; «Οι κολακείες σου δε θα πιάσουν τόσο εύκολα, κύριε.»

Ο Άνσελμος κάθισε πλάι της στον σοφά. «Σοβαρά; Νιώθω τόσο... απογοητευμένος.» Εξακολουθούσε να χαμογελά. «Διότι έλεγα μόνο την αλήθεια.» Έσκυψε και τη φίλησε.

Η Αλντάρνη έσφιξε τα μαλλιά του μέσα στα δάχτυλά της. «Εντάξει,» είπε, «σε πιστεύω.»

«Γιατί;»

«Οι πράξεις μιλούν καλύτερα απ'τα λόγια.»

«Θες να δεις κι άλλες πράξεις;»

«Ω, ναι...»

Μετά από κάμποσες πράξεις επάνω στον σοφά, σηκώθηκαν να φάνε το μεσημεριανό, που είχε πάψει πλέον να αχνίζει. Ο Άνσελμος κάθισε σε μία απ' τις καρέκλες, φορώντας μόνο την περισκελίδα του, και η Αλντάρνη κάθισε στα γόνατά του, χωρίς να φορά τίποτα. Καθώς έτρωγαν, ταΐζοντας ο ένας τον άλλο, ο Άνσελμος ρώτησε: «Τι έγινε με τους κατασκόπους σου; Βρήκαν τίποτα;»

«Βρήκαν.»

«Το είχα καταλάβει.»

«Πώς;»

«Έχεις υπέροχη διάθεση.»

«Θες να πεις ότι, τις άλλες φορές, δεν έχω;»

«Τώρα, έχεις ακόμα πιο υπέροχη.» Ο Άνσελμος έσκυψε, για να φιλήσει το αριστερό της στήθος. «Τι έγινε με τους κατασκόπους σου, λοιπόν;» τη ρώτησε, συναντώντας πάλι τα μάτια της.

Η Αλντάρνη τού είπε για τον Νερόλακκο, για το σπίτι του Λευκού κυνηγού μέσα στην Ελρείσβα, και για τον εξαφανισμένο κατάσκοπό της.

«Για τον σπιτονοικοκύρη, τι έμαθαν;» ρώτησε ο Άνσελμος.

«Δεν έχουν επικοινωνήσει μαζί μου ακόμα,» απάντησε η Αλντάρνη. «Και τώρα, τυχαίνει ο επικοινωνιακός μου δίαυλος να είναι χαλασμένος.»

Ο Άνσελμος συνοφρυώθηκε.

Η Αλντάρνη γέλασε. «Θα φτιάξει πάλι, σύντομα.»

Ο Άνσελμος κούνησε το κεφάλι, και τη φίλησε.

Αργότερα, η Αλντάρνη παραπονέθηκε ότι την παρατάιζε και κόντευε να σκάσει. «Καλύτερα,» του είπε, «να ξαπλώσουμε...» Τα δόντια της δάγκωσαν το αφτί του.

«Για να κοιμηθούμε, υποθέτω, έτσι;»

«Ο ύπνος δεν είναι απαραίτητος.»

Ο Άνσελμος τη σήκωσε στα χέρια και την πήγε μέχρι την κρεβατοκάμαρα, όπου και την απόθεσε, κάπως απότομα, στο κρεβάτι. «Αα-αχ,» είπε. «Πρέπει, πράγματι, να σε τάισα πολύ.»

«Αν είναι έτσι,» αποκρίθηκε η Αλντάρνη, κάνοντάς του με τον δείκτη του δεξιού της χεριού νόημα να πλησιάσει, «χρειάζεται να κάψω μερικές θερμίδες, για να αισθανθώ πάλι ελαφριά.»

Ο Άνσελμος ανέβηκε στο κρεβάτι, βγάζοντας το γυαλί απ'το αριστερό του μάτι κι αφήνοντάς το παραδίπλα, στο κοινοδίνο.

Η Αλντάρνη τράβηξε την περισκελίδα του, σκίζοντάς την.

Το ρολόι έδειχνε ότι ήταν τέσσερις παρά.

Ο Άνσελμος το έβλεπε μισοκοιμισμένος, με τους πήχεις του σταυρωμένους πίσω απ'το κεφάλι. Η Αλντάρνη κοιμόταν επάνω του, έχοντας το κεφάλι της ακουμπισμένο στο στήθος του και το δεξί της χέρι στα ανδρικά του όργανα.

Απόμακρα, ο Παντοκρατορικός Πρέσβης άκουσε έναν χτύπο.

Η πόρτα;

Ο χτύπος επαναλήφθηκε, δυνατότερο. Κι ακόμα μια φορά.

«Αρχικατάσκοπε!» Μια αντρική φωνή. «Αρχικατάσκοπε! Είστε μέσα;» Κάποιος στρατιώτης, μάλλον, υπέθεσε ο Άνσελμος. Η φωνή έμοιαζε να ανήκει σε κάποιον στρατιώτη.

«Αλντάρνη,» είπε, χαϊδεύοντας την πλάτη της. «Σε ζητάνε.»

Εκείνη μουρμούρισε κάτι ακατανόητο.

Η φωνή του στρατιώτη ακούστηκε πάλι, καθώς επίσης κι ένας δυνατός χτυπάς στην πόρτα. «Αρχικατάσκοπε! Είστε μέσα; Σας ζητά ο Επόπτης!»

Ο Άνσελμος ταρακούνησε τον ώμο της Αλντάρνης.

«Τι είναι;» παραπονέθηκε εκείνη, καθώς ανασηκωνόταν.

«Χτυπάνε την πόρτα σου.»

«Άστους.»

«Λένε ότι σε ζητά ο Ευρύμαχος.»

Η Αλντάρνη αναποδογύρισε τα μάτια και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού.

Ο Άνσελμος συνοφρυώθηκε. «Τα χτυπήματα έχουν σταματήσει...»

«Λες να έφυγε;»

«Πήγαινε να δεις.»

Η Αλντάρνη πήρε μια ρόμπα και την έδεσε γύρω της. «Επίτηδες είχα κλείσει τον δίαυλο, αλλά δεν έπιασε τελικά...»

Βγήκε απ'την κρεβατοκάμαρα και, μπαίνοντας στο καθιστικό, είδε την εξώπορτα των δωματίων της ν'ανοίγει κι έναν στρατιώτη να μπαίνει.

«Τι νομίζεις ότι κάνεις εκεί;» του φώναξε.

«Με συγχωρείτε, Αρχικατάσκοπε!» είπε αμέσως εκείνος, μοιάζοντας έκπληκτος που την έβρισκε μέσα. «Επικοινωνήσα με τον Επόπτη» – σήκωσε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό που κρατούσε– «και μου είπε να μπω, να δω αν σας είχε συμβεί κάτι.»

«Καλά είμαι. Τι θέλει ο Επόπτης;»

«Να τον επισκεφτείτε στα διαμερίσματά του, για κάτι πολύ σημαντικό. Ο δίαυλός σας πρέπει να είναι χαλασμέ–»

«Το ξέρω· δε θ'αργήσω να τον επισκευάσω. Μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο στρατιώτης χαιρέτισε και έφυγε, κλείνοντας πίσω του.

Ο Άνσελμος βγήκε απ'το υπνοδωμάτιο, φορώντας το παντελόνι του και το πουκάμισό του, το τελευταίο ξεκούμπωτο. Το προστατευτικό του γυαλί γυάλιζε μπροστά απ'το αριστερό του μάτι. «Μάλλον,» είπε, «θα έχουν πάει να ειδοποιήσουν κι εμένα.»

Η Αλντάρνη τον κοίταξε, συνοφρυωμένη.

Ο Άνσελμος ανασήκωσε τους ώμους. «Ο στρατιώτης είπε ότι είναι κάτι σημαντικό. Κι εξάλλου, για να σε ανησυχεί ο Ευρύμαχος τέτοια ώρα, δεν μπορεί να υπάρχει άλλος λόγος.»

Πράγματι... σκέφτηκε η Αλντάρνη. Αλλά αναρωτιέμαι τι να είναι.

Πήγε στην κρεβατοκάμαρα και ντύθηκε, ενώ ο Άνσελμος έκανε το ίδιο. Όταν ήταν έτοιμοι, βγήκαν απ'τα δωμάτια της Αρχικατασκόπου και κατευθύνθηκαν προς τα διαμερίσματα του Ευρύμαχου. Καθοδόν, συνάντησαν έναν στρατιώτη που είπε στον Άνσελμο ότι ο Επόπτης τον αναζητούσε· εκείνος ένευσε μονάχα, λέγοντας πως δε θα χρειαζόταν να τον αναζητά για πολύ.

Βρήκαν τον Ευρύμαχο να κάνει πέρα-δώθε μέσα στο γραφείο του, αναστατωμένος, εξαγριωμένος. «Άνσελμε!» είπε. «Πού στο Μάτι του Σκοτοδαίμονος ήσουν; Κι εσύ,» στράφηκε στην Αλντάρνη, «δεν το ξέρεις πώς ο δίαυλός σου είναι χαλασμένος;»

«Δεν είναι χαλασμένος,» απάντησε εκείνη. «Τον είχα αποσυνδέσει για λίγο.»

«Και τον τηλεπικοινωνιακό πομπό επίσης!»

«Ναι—»

«Είσαι η Αρχικατάσκοπός μου και έχεις όλες τις τηλεπικοινωνίες σου αποσυνδεδεμένες;» γρύλισε ο Ευρύμαχος. «Είσαι σοβαρή;»

Η Αλντάρνη τον αγριοκοίταξε. «Τι θες να πεις;»

Ο Άνσελμος μπήκε, κυριολεκτικά, ανάμεσά τους. «Ευρύμαχε,» είπε, «κάτι άσχημο έχει συμβεί και είσαι εκνευρισμένος. Καλύτερα θα ήταν να μας—»

«Δύο!» Ο Ευρύμαχος ύψωσε δυο του δάχτυλα εμπρός του. «Δύο κανόνια της εκστρατείας αχρηστεύτηκαν. Ήρθαν πριν από λίγο, μαζί με τα οχήματα που τα μεταφέρουν. Και όχι μόνο αυτό: ο Αλκίνοος Λιτόγελος είναι νεκρός!»

«Νεκρός;» έκανε ο Άνσελμος. «Τι—;»

«Οι καταραμένοι επαναστάτες!» φώναξε ο Ευρύμαχος, και πήγε να καθίσει πίσω απ'το γραφείο. «Οι καταραμένοι επαναστάτες! Τους επιτέθηκαν μες στη νύχτα, ενώ ήταν στρατοπεδευμένοι εδώ.» Έδειξε τον χάρτη που φαινόταν στην οθόνη του μηχανικού του συστήματος· επάνω του υπήρχε μια έντονη κόκκινη κουκίδα, στη νοτιοδυτική μεριά του Φαραγγιού του Πεπρωμένου. «Δύο κανόνια, τα αχρήστεψαν. Τον Λιτόγελο τον έσφαξαν σαν ζώο. Και έκλεψαν κι ένα φορητό του Θρόνου της Ελρείσβα, γεμάτο φιάλες! Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα ζητά να το αντικαταστήσουμε, για να μπορεί να μεταφέρει τους πολεμιστές της.» Ο Ευρύμαχος κοπάνησε το χέρι του πάνω στο ξύλο του γραφείου· η κονσόλα του συστήματός του αναπήδησε. «Εκτός απ'αυτά, βέβαια, έσπασαν κι ένα σωρό ενεργειακές φιάλες που βρίσκονταν μέσα σε διάφορα οχήματα. Και έβαλαν φωτιές στις σκηνές του στρατοπέδου. Και σκότωσαν και κάμποσους στρατιώτες.»

«Κανένas τους δεν πιάστηκε;» ρώτησε ο Άνσελμος.

«Μια γυναίκα σκοτώθηκε μόνο. Η Πριγκίπισσα τη σκότωσε. Ήταν Λευκή. Η μοναδική πληροφορία που έχουμε είναι ότι οι επαναστάτες έφυγαν προς τα βορειοανατολικά. Τουλάχιστον, προς τα εκεί είδαν οι πολεμιστές μας να κατευθύνεται το φορητό που έκλεψαν. Επομένως, είναι πιθανό να βρίσκονται κάπου εδώ πέρα.» Έδειξε με το δάχτυλό του πάνω στον χάρτη στην οθόνη. «Που είναι, βέβαια, μια αρκετά μεγάλη περιοχή.»

Ο Ευρύμαχος επικέντρωσε το βλέμμα του στον Άνσελμο. «Αυτή η εκστρατεία έχει αρχίσει να μας κοστίζει. Πολύ.»

Ο Πρέσβης σκέφτηκε: Και προσπαθείς να μου θυμίσεις ότι εγώ πρότεινα να ξεκινήσει. «Το κόστος ήταν αναμενόμενο—»

«Όχι έτσι.»

«Πιθανώς. Όμως σκέψου ότι τα βασικά μας προβλήματα τα προκάλεσαν οι επαναστάτες και σκέψου, επίσης, ότι για να βρούμε τη βάση τους γίνεται η εκστρατεία.»

«Ναι,» είπε ο Ευρύμαχος, «αλλά, συνεχίζοντας έτσι, στο τέλος θα ξοδέψουμε όλη την ενέργεια των ορυχ—»

«Ίσως,» τον διέκοψε ο Άνσελμος, «θα ήταν καιρός να χρησιμοποιήσεις τα αεροπλάνα.»

Ο Επόπτης στένεψε τα μάτια. «Πιστεύεις, δηλαδή, ότι πλησιάζουμε στο τελευταίο σκέλος του σχεδίου μας...»

Ο Άνσελμος ένευσε. «Μερικές αεροπορικές επιθέσεις στο Φαράγγι του Πεπρωμένου, και μετά θα επικοινωνήσουμε με τους Μελανούς του Κοράκου Τόπου. Νομίζω ότι θα τους βρούμε... συνεργάσιμους.»

Ο Ευρύμαχος άναψε τσιγάρο. «Ναι...» είπε, σκεπτικά. «Ναι... Θα πρέπει, βέβαια,» πρόσθεσε, «να επισκευάσουμε τα κανόνια και να τα ξαναστεύουμε στο στράτευμα. Δε μπορούμε να τους αφήσουμε χωρίς αυτά... Και ο Λιτόγελος... Μεγάλη απώλεια κι ετούτη. Ήταν καλός στη δουλειά του. Θα πρέπει ν'αναθέσω τη διοίκηση σε κάποιον άλλο τώρα...»

«Προφανώς,» είπε η Αλντάρνη. «Αλλά δεν καταλαβαίνω γιατί ανησύχησης εμάς μες στο μεσημέρι. Είναι κάτι που θέλεις να κάνουμε γι'αυτή την κατάσταση; Είναι κάτι που μπορούμε να κάνουμε;» Την είχαν εκνευρίσει τα προηγούμενα λόγια του και ήθελε να του ανταποδώσει. Πώς τολμούσε να της μιλά έτσι; Ήταν η Αρχικατάσκοπος της Ελρείσβα, όχι καμια τυχαία λοχαγός! Κι επιπλέον, σήμερα είχε κατορθώσει τόσα πολλά! Ο άνθρωπος ήταν απαράδεκτος! Α-πα-ρά-δε-κτος!

Ο Ευρύμαχος συνοφρυώθηκε, στρέφοντας το αγριεμένο βλέμμα του επάνω της. «Θεωρείς ότι δεν έπρεπε να μάθετε τι συμβαίνει; Θεωρείς ότι αυτό που συνέβη δεν ήταν αρκετά σημαντικό;»

«Δεν είπα αυτό. Είπα ότι δεν ήταν ανάγκη να μας ανησυχήσεις μες στο μεσημέρι!»

«Με συγχωρείς πολύ που σε ‘ανησύχησα μες στο μεσημέρι’,» αποκρίθηκε ο Ευρύμαχος, ειρωνικά. «Θα προσπαθήσω να μην το ξανακάνω.»

Η Αλντάρνη έφυγε, χτυπώντας την πόρτα του γραφείου πίσω της.

• 4 •

Το πρωί, ενώ η Ελρείσβα ήταν ντυμένη τα χρώματα της αυγής, ο Παντοκρατορικός Επόπτης Ευρύμαχος πρόσταξε τα δώδεκα μαχητικά αεροπλάνα να ξεκινήσουν την επίθεση στο Φαράγγι του Πεπρωμένου. Συγχρόνως, έδωσε διαταγή να φύγει ένα Παντοκρατορικό φορτηγό γεμάτο ενεργειακές φιάλες, μαζί μ’ένα άλλο φορτηγό που ανήκε στον Θρόνο της Ελρείσβα, το οποίο επίσης περιείχε αρκετές φιάλες. Ο Ευρύμαχος είχε μιλήσει στον Βασιλιά Ίρσολμπελ για την απαίτηση της κόρης του, κι εκείνος είχε αμέσως συμφωνήσει να της στείλει ένα από τα δικά τους οχήματα, ενώ στο πρόσωπό του υπήρχε μια ανήσυχη όψη, γιατί μάλλον, αρχικά, δεν πίστευε ότι η Πριγκίπισσα Θυάλκνα μπορούσε να κινδυνέψει σε τούτη την εκστρατεία. Επίσης, όμως, η όψη του φανέρωνε ότι εμπιστευόταν την κόρη του απόλυτα στα θέματα του πολέμου.

Τα μαχητικά αεροσκάφη έτρεξαν επάνω στον αεροδιάδρομο του πρόσφατα κατασκευασμένου αεροδρομίου και, το ένα μετά το άλλο, απογειώθηκαν στον πρωινό ουρανό, με τον Φωτεινό Ήλιο να φεγγοβολά πίσω τους, ξεπροβάλλοντας από τα βουνά και τις ανατολικές ερήμους. Το περίβλημα των αεροπλάνων γυάλιζε, καθώς οι προωθητήρες τους τα οδηγούσαν προς τα νοτιοδυτικά, εξαπολύοντας φωτιά πίσω τους. Στο εσωτερικό κάθε αεροσκάφους βρισκόταν ένας πιλότος, για να το οδηγεί και να χειρίζεται το ενεργειακό κανόνι του, και ένας μάγος, για να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή του περίπλοκου μη-

χανισμού του κανονιού, το οποίο ήταν συνδεδεμένο με το κεντρικό σύστημα του αεροπλάνου.

Δώδεκα γιγαντιαία μεταλλικά πουλιά πέρασαν πάνω απ'τις ερήμους του Θυέλλης Τόπου, τραβώντας τα βλέμματα των Λευκών νομάδων και χωρικών... και μη διαφεύγοντας την προσοχή των επαναστατών που περιφέρονταν σ'αυτές τις περιοχές, οι οποίοι ήξεραν αμέσως ότι κάτι άσχημο επρόκειτο να συμβεί.

Σε λιγότερο από μια ώρα, τα αεροπλάνα έφτασαν στον Κοράκου Τόπο και στα κεντρικά μέρη του Φαραγγιού του Πεπρωμένου. Χωρίς να το γνωρίζουν, πέρασαν πάνω απ'το χωριό των Ερνεόωμ, το πρώτο χωριό Μελανών που καταστράφηκε από την εκστρατεία του Πρωτοσπαθάρου Κάραγγελ. Εκεί, τα αεροπλάνα χωρίστηκαν: τα μισά πήγαν προς την ανατολική μεριά του φαραγγιού και τα υπόλοιπα προς τη δυτική.

Και τα ενεργειακά κανόνια τους άρχισαν να βάλουν, στοχεύοντας τα βάθη του, καθώς και όποια χωριά έβλεπαν να στέκονται ακόμα όρθια στο χείλος του. Δέσμες φωτεινής ενέργειας εξαπολύονταν από τις μεταλλικές κάννες, έσχιζαν τον αέρα, συρίζοντας, και προκαλούσαν εκρήξεις και φωτιές εκεί όπου χτυπούσαν. Πέτρες ανατινάζονταν. Δέντρα και βλάστηση καίγονταν. Τα ζώα του φαραγγιού έτρεχαν να κρυφτούν σε τρύπες και σπηλιές. Οι Μελανοί που κατοικούσαν εδώ έτρεχαν, επίσης, να κρυφτούν σε τρύπες και σπηλιές, καθώς φωτιά έπεφτε από τους ουρανούς. Τα σπίτια τους κομματιάζονταν, τα υπάρχοντά τους γίνονταν στάχτη. Ουρλιαχτά και οίμωγές αντηχούσαν. Ποτέ ξανά τόσες θρηνητικές φωνές δεν είχαν αντηχήσει μέσα στο Φαράγγι του Πεπρωμένου. Οι σαμάνοι έψαχναν για σημάδια στις Γραφές των Βράχων, μα δεν έβρισκαν κανένα· μονάχα καταστροφή, Διάβαζαν παντού: καταστροφή και θάνατος και φωτιά και μεταλλικά πουλιά της οργής.

Στο χωριό των Δέριβακ, η Νατλάο, που βάδιζε έξω απ'τη σκηνή των Λευκών επαναστατών, κοντά στο χείλος του φαραγγιού, ήταν από τους πρώτους που είδαν τα αεροπλάνα και το καταστροφικό φως που εξαπέλυαν, ανατινάζοντας ό,τι βρισκόταν από κάτω τους.

«Θεοί!...» αναφώνησε η Νατλάο. «Θεοί!...» Και έτρεμε, άθελά της, καθώς ατένιζε το αποτρόπαιο θέαμα. Πώς είναι ποτέ δυνατόν να εναντιωθούμε σε κάτι τέτοιο; αναρωτήθηκε, ακούσια. Πώς; Πώς; Πώς;

Βράχια διαλύονταν και τα θραύσματά τους τινάζονταν ψηλά στον αέρα. Δέντρα εξαϋλώνονταν· το χορτάρι κοντά τους άρπαζε φωτιά. Κραυγές, ανθρώπων και ζώων, αντηχούσαν.

«Νατλάο!» Άκουσε τη φωνή της Ταμλάκο, κι αισθάνθηκε το χέρι της επαναστάτριας στο μπράτσο της.

Στράφηκε να την αντικρίσει. Είδε τον δικό της τρόπο ν'αντανakλάται στο πρόσωπο της άλλης Μελανής.

«Πρέπει να φύγουμε!» είπε η Ταμλάκο.

«Να φύγουμε;»

«Ναι. Ανατινάζουν και τα χωριά που βρίσκονται στο χείλος του φαργγιού· αποτελούμε στόχο εδώ!»

Θεοί!

Η Νατλάο την ακολούθησε, βλέποντας ότι όλοι οι Μελανοί που είχαν συγκεντρωθεί στο χωριό των Δέριβακ τώρα μάζευαν τις σκηνές τους κι ετοιμάζονταν γι'αναχώρηση. Ορισμένοι είχαν ήδη αρχίσει να φεύγουν· είχαν τραπεί σε φυγή, καβαλώντας τ'άλογά τους ή τρέχοντας πεζοί.

Ο Νίρχαλμον είχε ανάψει τη μηχανή του οχήματός του, και οι υπόλοιποι Λευκοί επαναστάτες μάζευαν τη σκηνή τους και επιβιβάζονταν. Η Νίκη καθόταν πλάι στον οδηγό, αλλά το βλέμμα της ήταν εστιασμένο στο φαράγγι, κι έμοιαζε τόσο ήρεμο, τόσο ψυχρό, που τρόμαζε τη Νατλάο.

«Πού είν'ο Ίσναχ;» ρώτησε η Νατλάο την Ταμλάκο, καθώς οι δυο τους πλησίαζαν το δίκυκλο.

«Εκεί.» Η Ταμλάκο έδειξε το Ελρείσβιο φορτηγό που η Νατλάο και ο Λόαχραμ'νιρ είχαν πάρει από τον καταυλισμό των Παντοκρατορικών. Γύρω του, ένα σωρό Μελανοί ήταν συγκεντρωμένοι, κι έμοιαζαν να κινδυνεύουν ο ένας να πατήσει τον άλλο, καθώς προσπαθούσαν να μπουν στο εσωτερικό του.

«Πάμε,» είπε η Ταμλάκο, καβαλώντας το δίκυκλό της και ενεργοποιώντας τη μηχανή. Το βουητό της χάθηκε μέσα στις εκρήξεις που αντηχούσαν από το Φαράγγι του Πεπρωμένου.

Η Νατλάο ανέβηκε πίσω από τη συντρόφισσά της, και οι τροχοί του οχήματος περιστράφηκαν, ξεκινώντας και πηγαίνοντάς τες, γρήγορα, προς τα νότια, μακριά απ'το χείλος του φαραγγιού.

Το όχημα του Νίρχαλμον ακολούθησε, και μετά το φορτηγό του Ίσναχ.

Τα μαχητικά αεροσκάφη σάρωσαν το Φαράγγι του Πεπρωμένου απ'άκρη σ'άκρη, εξαπολύοντας καταστροφική ενέργεια, κι ύστερα πήραν βορειοανατολική κατεύθυνση και πέταξαν προς την Ελρείσβα, γιατί η αποστολή τους είχε τελειώσει. Οι ζημιές που είχαν προκαλέσει ήταν τουλάχιστον ισάξιες με τις ζημιές που είχε προκαλέσει η εκστρατεία του Πρωτοσπαθάρου Κάραγγελ μέχρι στιγμής.

Επέστρεψαν στο αεροδρόμιο –που βρισκόταν ανατολικά της πόλης, κοντά στα ορυχεία ενέργειας και στις υπώρειες των βουνών– και προσγειώθηκαν.

Ο Επόπτης Ευρύμαχος έμαθε πως όλα είχαν πάει σύμφωνα με το σχέδιο, και τώρα πρόσταξε δύο αεροπλάνα να ερευνήσουν την περιοχή βορειοανατολικά της παρούσας θέσης του στρατού του, ώστε να εντοπίσουν τους επαναστάτες που, πιθανώς, βρίσκονταν εκεί. Δεν ήλπιζε, βέβαια, πως κι αυτή η αποστολή θα ήταν επιτυχής, αλλά δεν έβλαπτε να κάνει μια μικρή προσπάθεια. Ποτέ δεν ξέρεις.

Η Αρχικατάσκοπος Αλντάρνη έμαθε, επίσης, για την επιτυχία της επίθεσης των αεροσκαφών, από τους κατασκόπους της. Και δεν την εξέπληξε, ασφαλώς. Δεν ήταν δύσκολο για δώδεκα μαχητικά αεροπλάνα να βομβαρδίσουν μια περιοχή που δεν είχε καμία απολύτως αντιαεροπορική άμυνα. Η όλη επίθεση ήταν ένα μεγάλο αστείο. Αλλά, βέβαια, στην Αρβήντλια βρισκόμαστε... Κάτι τέτοιο δε θα έπιανε σε άλλες διαστάσεις, όπου ο αντίπαλος, πιθανώς, θα είχε ισχυρότερα όπλα στη διάθεσή του.

Τέλος πάντων· ας επικεντρωνόταν στις δικές της δουλειές.

Άνοιξε τον επικοινωνιακό της δίαυλο και κάλεσε τον Στιούαρτ.

«Έχουμε κανένα νέο για τον εξαφανισμένο κατάσκοπο;» τον ρώτησε.

«Πραγματικά, Αρχικατάσκοπε, πίστευες ότι θα είχαμε; Έχει χαθεί από χτες το πρωί!»

«Όταν κάνω μια ερώτηση, θέλω απάντηση, κατάσκοπε!» αποκρίθηκε, ενοχλημένη, η Αλντάρνη. «Και να προσέχεις τα λόγια σου, όταν μου απευθύνεσαι! Έχουμε κανένα νέο για τον εξαφανισμένο κατάσκοπο, ή όχι;»

«Όχι, Αρχικατάσκοπε.»

«Να ψάξατε, τότε, και να μάθετε τι του συνέβη.»

«Μάλιστα, Αρχικατάσκοπε.»

Η Αλντάρνη τερμάτισε την επικοινωνία, στέλνοντας νοερά τον Στιούαρτ στο Μάτι του Σκοτοδαίμονος.

Έχουμε πέσει πάλι σε στασιμότητα... σκέφτηκε, σταυρώνοντας τα χέρια της εμπρός της. Ο κατάσκοπος που είχε ακολουθήσει τους επαναστάτες είχε χαθεί· οι κατάσκοποι που είχαν ερευνήσει τον σπιτονοικοκύρη του Ναβέρτη δεν είχαν βρει τίποτα ύποπτο γι'αυτόν· η έρευνα στον Νερόλακκο, επίσης, δεν είχε αποκαλύψει τίποτα συγκεκριμένο· και η Αλντάρνη δεν είχε ακόμα νέα από την ανάκριση του πανδοχέα Τάλφρη, του προσωπικού του πανδοχείου, και των πελατών που βρίσκονταν εκεί όταν εκείνη και ο Λοχαγός Κήμδροκ εισέβαλαν.

Φορώντας ένα ζευγάρι μπότες και δένοντας γύρω απ'τη μέση της μια ζώνη απ'την οποία κρεμόταν ένα ξιφίδιο με λαξευτό μανίκι, βγήκε απ'τα δωμάτιά της κι από το Μέγαρο του Θρόνου της Ελρείσβα και βάδισε προς τον Παντοκρατορικό Στρατώνα έξω απ'αυτό. Φτάνοντας εκεί, κατευθύνθηκε στο ανακριτήριο και ζήτησε να δει τους ανακριτές που είχαν αναλάβει να αποσπάσουν πληροφορίες από τους κρατούμενους του Νερόλακκου.

Δύο άντρες τη συνάντησαν. Ο ένας ήταν ψηλός, λιγνός, και μελαχρινός με κοντοκουρεμένα μαλλιά, λευκό-ροζ δέρμα, και ξυρισμένο πρόσωπο. Το όνομά του ήταν Εδουάρδος, και καταγόταν από τη διάσταση Χάρνταβελ. Είχε το βαθμό του υπολοχαγού μέσα στον Παντοκρατορικό Στρατό. Ο άλλος ήταν ένας μάγος του τάγματος των Διαλογιστών, χρυσόδερμος, με μαύρα, μακριά μαλλιά και μάτια που έμοιαζαν να θέλουν να σου καταβροχθίσουν την ψυχή. Ονομαζόταν Νάσφελμ'χοκ, και κρατούσε ένα ραβδί με κρυστάλλους, μικροσκοπι-

κά κάτοπτρα, και κυκλώματα. Η Αλντάρνη νόμιζε πως όσοι Διαλογιστές είχε δει κουβαλούσαν κι ένα παρόμοιο ραβδί, μεγαλύτερου ή μικρότερου μήκους. Πρέπει, κάπως, να τους διευκόλυνε στις μαγείες τους.

«Τι νέα έχουμε, κύριοι;» ρώτησε, καθίζοντας σε μια καρέκλα του λιτά επιπλωμένου δωματίου και σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο.

«Οι κρατούμενοι διαμαρτύρονται, Αρχικατάσκοπε,» είπε ο Εδουάρδος, που καθόταν αντίκρυ της. Ανάμεσά τους ήταν ένα απλό, ξύλινο τραπέζι (που, αναμφίβολα, θα θεωρείτο άσκοπη σπατάλη ξύλου από τους Αρβήντλιους).

«Αναμενόμενο δεν ήταν αυτό;»

«Βεβαίως. Όμως είστε σίγουρη πως θέλετε να συνεχίσουμε να κρατούμε τους πελάτες που συλλάβατε;»

«Ας το αφήσουμε αυτό, για τώρα,» είπε η Αλντάρνη. «Πες μου τι έχετε ανακαλύψει.»

«Μέχρι στιγμής, τίποτα,» αποκρίθηκε ο Εδουάρδος, ανοίγοντας τα χέρια του επάνω στο τραπέζι. Είχε μεγάλες παλάμες και μακριά δάχτυλα. «Κανείς τους δεν έχει παραδεχτεί την παραμικρή εμπλοκή με την Επανάσταση. Ούτε έχει παραδεχτεί πως έχει ακούσει ή γνωρίζει κάτι για κάποιον άλλο.»

«Έχουν βασανιστεί;»

«Όχι ακόμα.»

Η Αλντάρνη έστρεψε το βλέμμα της στον Νάσφελμ'χοκ. Η ερώτηση ήταν, πίστευε, ευδιάκριτη στην όψη της: *Τα δικά σου συμπεράσματα, μάγε;*

«Επιχείρησα να παρέμβω στη σκέψη του πανδοχέα, Αρχικατάσκοπε,» αποκρίθηκε εκείνος με βαριά, αργή φωνή, που έμοιαζε να του είναι φυσική. «Να φέρω λίγη περισσότερη απόγνωση στο νου του, ώστε να αισθανθεί πιο... παρακινημένος να μας μιλήσει. Ωστόσο, δεν κατόρθωσα κάτι. Αυτό, όμως, δε σημαίνει πως είναι αθώος. Προσωπικά, πιστεύω ότι ψεύδεται, και ότι γνωρίζει πως κάποιος προσπάθησε να παρέμβει στο μυαλό του. Πράγμα που δε με εκπλήσσει: Αν είναι με τους επαναστάτες, θα ξέρει αρκετές από τις μεθόδους που χρησιμοποιούμε για να πάρουμε πληροφορίες.»

«Με το προσωπικό του πανδοχείου έχεις κάνει καμια προσπάθεια;»

«Όχι ακόμα. Σήμερα το σκοπεύω, όμως. Αν κάποιος απ'αυτούς γνωρίζει και μιλήσει, τότε ίσως να είναι αρκετό.»

Η Αλντάρνη στράφηκε πάλι στον Εδουάρδο. «Εσύ τι σκοπεύεις να κάνεις;»

«Κατ'αρχήν, Αρχικατάσκοπε, θα πρότεινα ν'αφήσουμε ελεύθερους τους πελάτες του πανδοχείου. Είναι περισσότεροι απ'ό,τι μπορούμε να ανακρίνουμε, ή να βασανίσουμε, εύκολα· κι επιπλέον, δε νομίζω ότι οι πιθανότητες είναι μεγάλες κάποιος επαναστάτης να βρίσκεται ανάμεσά τους. Πιθανότερο, κατά την εκτίμησή μου, είναι να βρούμε επαναστάτες ανάμεσα στο προσωπικό. Και, φυσικά, ο πανδοχέας είναι αναμφίβολα ύποπτος.»

«Από τους πελάτες, κανένας δε σου έχει φανεί ύποπτος;»

«Κανένας.»

«Καλώς,» είπε η Αλντάρνη. «Άφησέ τους να φύγουν. Κράτησε μόνο το προσωπικό.»

Ο Εδουάρδος ένευσε. «Μάλιστα.»

«Σκοπεύεις να χρησιμοποιήσεις βία;»

«Δε νομίζω πως γίνεται αλλιώς. Θα προσπαθήσω να βρω τον πιο αδύναμο κρίκο και να τον σπάσω. Κι έτσι, ελπίζω, θα οδηγηθώ στην αλήθεια. Επιπλέον,» πρόσθεσε, «έχω τη βοήθεια του Νάσφελμ, ο οποίος ξέρω πως είναι καλός στη δουλειά του.»

«Ευρύμαχε,» είπε ο Άνσελμος, μπαίνοντας στο γραφείο του Παντοκρατορικού Επόπτη. «Σε βλέπω... καλύτερα σήμερα.» Χαμογέλασε.

«Χαίρομαι που ανταποκρίνομαι στις προσδοκίες σου, αγαπητέ,» αποκρίθηκε ο Ευρύμαχος, καθισμένος στην πολυθρόνα του με μια κούπα τσάι στα χέρια.

Ο Άνσελμος γέλασε, και κάθισε αντίκρυ του.

«Η αεροπορική επίθεσή μας πραγματοποιήθηκε ακριβώς όπως την είχαμε σχεδιάσει,» του είπε ο Ευρύμαχος.

«Ευχάριστα νέα αυτά.»

«Το Φαράγγι του Πεπρωμένου έχει δεχτεί μέτριο βομβαρδισμό από το ανατολικότερο ως το δυτικότερό του σημείο. Κι ετούτο σημαίνει ότι είμαστε έτοιμοι να κινηθούμε.»

«Να έρθουμε σε επαφή με τους Μελανούς του Κοράκου Τόπου, εννοείς...»

Ο Ευρύμαχος κατένευσε, πίνοντας μια γουλιά τσάι.

«Θα το αναλάβω, ασφαλώς,» δήλωσε ο Άνσελμος, σταυρώνοντας τα χέρια του στο στήθος. «Με τους επαναστάτες, όμως, τι έγινε; Βρήκες τίποτα στην περιοχή βορειοανατολικά του καταυλισμού μας;»

«Πριν από λίγο έστειλα δύο αεροσκάφη προς τα εκεί· δεν έχω ακόμα νέα. Ούτε και πολλές ελπίδες έχω. Τι να εντοπίσουν, εξάλλου; Οι επαναστάτες μπορεί να είναι κρυμμένοι οπουδήποτε· και δεν πρόκειται να έχουν κοντά τους καμία σημαία που να γράφει ‘Επανάσταση’ ή ‘Ζήτω ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος και Παρόμοιοι Εγκληματίες!’»

Ο Άνσελμος μειδίασε. «Ναι, υποθέτω πως όχι. Ωστόσο, ίσως τα αεροσκάφη να εντοπίσουν το κλεμμένο Ελρείσβιο φορτηγό.»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Ευρύμαχος, «αυτό ίσως να το εντοπίσουν, αν κανένας δεν το έχει κρύψει.» Άφησε την κούπα του επάνω στο γραφείο και άναψε τσιγάρο. «Αισθάνεσαι, λοιπόν, έτοιμος για την αποστολή σου;»

«Δε νομίζω ότι θα μπορούσα ποτέ να είμαι πιο έτοιμος, Ευρύμαχε.»

Οι κατάσκοποι της Αλντάρνης την πληροφόρησαν, κατά το απόγευμα, ότι ο Παντοκρατορικός Πρέσβης Άνσελμος θα έφευγε από την Ελρείσβα, έχοντας μια διπλωματική αποστολή στον Κοράκου Τόπο. Θα πετούσε με ελικόπτερο και με τη συνοδεία μερικών μαχητικών αεροπλάνων.

Και σ’εμένα δεν έχει πει ακόμα τίποτα! σκέφτηκε η Αλντάρνη, λιγάκι ενοχλημένη. Γιατί;

Ωστόσο, αποφάσισε να μην πάει να τον επισκεφτεί. Θα έρθει εκείνος σ’εμένα, αργότερα· είμαι βέβαιη. Δε μπορεί να φύγει χωρίς να μ’αποχαιρετήσει!

Μέχρι το βραδύ, όμως, ο Άνσελμος δεν είχε παρουσιαστεί, ούτε είχε με κανέναν άλλο τρόπο επικοινωνήσει μαζί της. Ποιο ήταν το πρόβλημα; Είχε τόσες πολλές δουλειές να διεκπεραιώσει προτού φύγει; Τι προετοιμασίες μπορεί πια να είχε να κάνει;

Όσες προετοιμασίες κι αν είχε, πώς ήταν δυνατόν να την είχε ξεχάσει!

Και τότε, ενώ επέστρεφε στο Μέγαρο από μια επείγουσα δουλειά που της είχε τύχει, ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της δονήθηκε επάνω στο περικάρπιο του αριστερού της χεριού. Η Αλντάρνη τον τράβηξε από τη θήκη του και μίλησε μ'έναν απ'τους κατασκόπους της, ο οποίος της ανέφερε ότι ο Παντοκρατορικός Πρέσβης είχε πάει πάλι στο Ναό της Κρωμβέλης.

Στο Ναό της Κρωμβέλης! συλλογίστηκε η Αλντάρνη, μπαίνοντας στο Μέγαρο. Σ'αυτές τις καταραμένες ιέριες ξανά! Απορώ τι έχει να κάνει μαζί τους! Η Αρχικατάσκοπος δεν είχε, ακόμα, καταφέρει να βάλει κάποιον άνθρωπό της μέσα στο Ναό· και, με τα τελευταία γεγονότα, είχε λησμονήσει το θέμα τελείως. Σημαντικότερα πράγματα είχαν τραβήξει την προσοχή της.

Τι σχέση, όμως, μπορεί να έχει ο Άνσελμος μ'αυτές τις ιέριες; Γιατί τις θεωρεί τόσο σπουδαίες; Είναι αναγκαίο να πάει να τις δει προτού φύγει;

Είναι πιο αναγκαίο να δει εκείνες απ'ό,τι εμένα; Το ερώτημα αυτό την ενοχλούσε.

Κάτι μου κρύβει. Κάτι δε μου λέει για τη σχέση του μαζί τους. Αποκλείεται να τα κάνει όλα τούτα μόνο και μόνο επειδή πιστεύει πως έχουν κάποια επιρροή επάνω στους Λευκούς της Ελρείσβα. Πρέπει να θέλει κάτι περισσότερο απ'αυτές...

Η Αλντάρνη μπήκε στον ανεγκυστήρα και ανέβηκε στον όροφο όπου βρίσκονταν τα δωμάτιά της. Βάδισε προς τα εκεί, ακούγοντας ταμποτοφορεμένα πόδια της να ηχούν επάνω στις πλάκες του διαδρόμου. Ησυχία επικρατούσε παντού γύρω· το Μέγαρο ήταν σιωπηλό τα βράδια.

Δε θα φύγει χωρίς να έρθει σ'εμένα. Αποκλείεται.

Η Αλντάρνη άνοιξε την εξώθυρα των δωματίων της και μπήκε στο καθιστικό, κλείνοντας πίσω της.

Έκανε μερικά βήματα και—

–σταμάτησε ξαφνιασμένη.

Κάποιος στεκόταν μπροστά στο παράθυρό της (!), έχοντάς την πλάτη του γυρισμένη σ'εκείνη.

Ο Άνσελμος;

Όχι, δεν ήταν ο Άνσελμος–

Ο άντρας γύρισε, αντικρίζοντάς την. Το δέρμα του ήταν κάτασπρο, μα δεν ήταν από τη φυλή των Λευκών. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα και κοντά. Γένια δεν είχε. Τα μάτια του ήταν σκοτεινά και στενά, η μύτη του γαμψή.

«Ποιος είσαι;» Η Αλντάρνη τράβηξε το ξιφίδιο απ'τη ζώνη της. «Πώς μπήκες εδώ;»

«Έχω διάφορες προσβάσεις, Αρχικατάσκοπε,» αποκρίθηκε ο άντρας, ήρεμα. Πίσω, όμως, απ'τον ήρεμο τόνο της φωνής του έμοιαζε να υπάρχει κάτι το άγριο... το πρωτόγονο άγριο, ίσως.

«Ποιος είσαι;» απαίτησε η Αλντάρνη, παρατηρώντας τον. Μέχρι στιγμής, ο άγνωστος στεκόταν ακίνητος· δεν είχε επιχειρήσει να την πλησιάσει, ενώ εκείνη κρατούσε τη λαβή του ξιφιδίου της σφιγμένη στη γροθιά της.

«Δε χρειάζεσαι το όπλο σου, Αρχικατάσκοπε,» είπε ο άντρας. «Το όνομά μου είναι Νάλριεκ, και υπηρετώ την Παντοκράτειρα. Είμαι ένας ειδικός πράκτοράς της.»

«Ειδικός πράκτοράς της;» απόρησε η Αλντάρνη. Δε θηκάρωσε το ξιφίδιό της, παρά την προτροπή του. Δεν τον εμπιστευόταν στο ελάχιστο· μπορεί, κάλλιστα, να της έλεγε ψέματα. Και πώς είχε μπει στα δωμάτιά της; Τι εννοούσε ότι είχε διάφορες προσβάσεις;

«Ναι.» Ο Νάλριεκ έβγαλε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί μέσα απ'τη μαύρη κάπα του. «Εδώ είναι και τ'αποδεικτικά μου στοιχεία, αν θέλεις να τα κοιτάξεις... που, υποθέτω, θα θέλεις. Εγώ δε θα με εμπιστευόμουν, αν ήμουν στη θέση σου.»

«Είναι, λοιπόν, τα πράγματα τόσο άσχημα;» Η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης ακούμπησε το ποτήρι της, που ήταν γεμάτο ίνφετ, στην πέτρινη κουपाστή του μπαλκονιού των προσωπικών διαμερισμάτων της. Ο

βραδινός αέρας έκανε τα μακριά, μαύρα μαλλιά της να κυματίζουν πάνω απ'τους ώμους της.

«Δυστυχώς,» είπε ο Άνσελμος, πίνοντας μια γουλιά ίνφρετ απ'το δικό του ποτήρι. «Ετούτη τη φορά, όμως, δεν έχω έρθει για να σου φέρω μόνο δυσάρεστα νέα, αγαπητή Βενάρδα.»

Η Αρχιέρεια συνοφρυώθηκε. Το ενδιαφέρον ήταν πρόδηλο στο πρόσωπό της.

«Θα προσπαθήσω να τερματίσω τούτο τον άσκοπο πόλεμο. Η ευκαιρία που περίμενα μού παρουσιάστηκε.»

«Μιλάς σοβαρά;»

«Ασφαλώς. Πάντοτε μιλάω σοβαρά μαζί σου, Βενάρδα.»

Η Αρχιέρεια πήρε το ποτήρι της απ'την κουπαστή και ήπιε, παρατηρώντας τον, και περιμένοντάς τον να συνεχίσει. Εκείνος, όμως, δε συνέχισε, καθώς περίμενε τη δική της αντίδραση πρώτα. Η Βενάρδα τον πλησίασε περισσότερο, και, καθώς ήδη στέκονταν ο ένας κοντά στον άλλο, τώρα βρέθηκαν σε απόσταση που τα σώματά τους άγγιζαν ελαφρά. Η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης ήταν πολύ ψηλή, και ο Άνσελμος μπορούσε να νιώσει το αριστερό της στήθος να τρίβεται πάνω στο στέρνο του.

«Τι είναι, λοιπόν, η ευκαιρία που περίμενες;» τον ρώτησε.

«Πρόκειται για μια... συμφωνία,» εξήγησε ο Άνσελμος, «την οποία ο Ευρύμαχος επιθυμεί πολύ.»

Τα φρύδια της Αρχιέρειας έσμιξαν. «Τι σχέση έχει ο Επόπτης;»

«Ο Επόπτης είναι που θ'αποφασίσει να ανακαλέσει τους στρατιώτες μας από τον Κοράκου Τόπο.»

«Μα,» είπε η Βενάρδα, «ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ τα ξεκίνησε όλα...»

«Και ο Ευρύμαχος θέλησε να τον βοηθήσει. Τώρα, όμως, θα του δώσω κάτι που επιθυμεί περισσότερο. Και, ως... αντάλλαγμα, θα σταματήσει την εκστρατεία.»

«Θα διαπραγματευτείς με τον Παντοκρατορικό Επόπτη; Θα... παζαρέψεις μαζί του;» Η Αρχιέρεια έμοιαζε έκπληκτη, και η έκφρασή της του έλεγε κάτι πολύ σημαντικό: Με θεωρεί γενναίο γι'αυτή μου την απόφαση. Ωραία. Ωραία...

Ο Άνσελμος γέλασε. «Όχι ακριβώς. Δεν είμαι κανένας ήρωας που αντιτίθεται στους ανώτερους του, Βενάρδα. Είμαι μονάχα ένας απλός διπλωμάτης...»

«Κι όμως,» είπε εκείνη, «δεν περίμενα ότι... Τέλος πάντων.»

«Τον τελευταίο καιρό, είχα καταφέρει να κάνω τον Ευρύμαχο να δει το λάθος του. Δεν το είχε παραδεχτεί, βέβαια· όχι απόλυτα. Ποτέ δεν παραδέχεται τα λάθη του, ακόμα κι όταν τα αναγνωρίζει ως τέτοια. Ωστόσο, είμαι βέβαιος πως είναι πρόθυμος να σταματήσει ετούτη την... ασύμφορη για όλους μας σφαγή που υποβοήθησε να ξεκινήσει.»

«Και γιατί χρειάζεται, τότε, να διαπραγματευτείς μαζί του; Γιατί χρειάζεται να του δώσεις κάτι που θέλει;»

«Επειδή πρέπει κάπως να δικαιολογήσει –έστω και στον ίδιο του τον εαυτό– τις ενέργειές του.»

«Δεν καταλαβαίνω. Τι ακριβώς θα του προσφέρεις;» ρώτησε η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης.

Ο Άνσελμος ήπια μια γουλιά ίνφρετ, παρατηρώντας το πρόσωπό της. Την έχω τώρα, σκέφτηκε. Είναι δική μου. Όχι μόνο είμαι καλοπροαίρετος και γενναίος στα μάτια της, αλλά και έξυπνος. Σκοπεύω να ξεγελάσω τον Επόπτη της Ελρείσβα, προκειμένου να ανατρέψω μια κατάσταση προς το καλύτερο.

«Δε μπορώ να σ'το αποκαλύψω αυτό, γιατί είναι, προς το παρόν, απόρρητο,» της απάντησε. Για να δούμε πώς θα το πάρει τούτο... Στο βλέμμα της δεν είδε ν'αλλάζει κάτι· δεν είχε δυσαρεστηθεί. Με εμπιστεύεται. «Ωστόσο, μπορώ να σου πω ότι, για να φέρω σε πέρας την αποστολή μου, θα πρέπει να φύγω απ'την Ελρείσβα για κάποιες μέρες.»

«Πού θα πας;» (Αληθινό ενδιαφέρον, παρατήρησε ο Άνσελμος.)

«Στον Κοράκου Τόπο.»

«Εκεί όπου γίνεται ο πόλεμος;» Το χέρι της άγγιξε τον αγκώνα του, που ήταν ακουμπισμένος στην πέτρινη κουπαστή του μπαλκονιού. «Δεν είναι επικίνδυνος;»

«Κάποιος κίνδυνος θα υφίσταται,» παραδέχτηκε ο Άνσελμος. «Αλλά αξίζει να το ριψοκινδυνέψω, για να φέρω σταθερότητα στην ευρύτερη περιοχή.»

«Να προσέχεις,» του είπε η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης. «Να ξαναγυρίσεις.» Το πρόσωπό της βρισκόταν κοντά στο δικό του.

«Το υπόσχομαι, γλυκιά Βενάρδα.» Τα δάχτυλά του παραμέρισαν μια τούφα μαύρων μαλλιών απ'το μάγουλό της.

Η αναπνοή της μύριζε ίνφετ, και ήταν γρήγορη. Ο Άνσελμος μπορούσε να αισθανθεί τον γοργό χτύπο της καρδιάς της, καθώς το στήθος της ακουμπούσε επάνω του. Ναι, σκέφτηκε, είναι δική μου. Αλλά δε θα δείξω ότι πιέζω καταστάσεις. Είναι η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης, εξάλλου· πρέπει να φανεί ότι το υπολογίζω αυτό. Ένωθε ξαναμμένος, ωστόσο· ο ανδρισμός του είχε σκληρύνει μέσα στο παντελόνι του, και ήταν βέβαιος πως η Βενάρδα μπορούσε να το αντιληφτεί. Όμως δε θα δείξω, επίσης, ότι δεν επιθυμώ κάτι περισσότερο μαζί της. Γιατί μπορούσε τώρα, κάλλιστα, να κάνει ένα βήμα όπισθεν, για να σπάσει την υπερβολική οικειότητα.

Ο Άνσελμος παρέμεινε στη θέση του, κοιτάζοντας τα μάτια της, που, όφειλε να παραδεχτεί, το μυστήριό τους ήταν γοητευτικό. Τέτοια μάτια δεν είχε ξαναδεί σε καμία γυναίκα που είχε γνωρίσει...

Τα χείλη τους συναντήθηκαν, σχεδόν ακούσια. Δοκιμαστικά πρώτα, απαλά... κι έπειτα, το φιλί τους βάθυνε. Οι γλώσσες τους μπλέχτηκαν. Τα χέρια του ενός τυλίχτηκαν γύρω απ'το σώμα του άλλου.

Το σώμα της... σκέφτηκε ο Άνσελμος, διατρέχοντας την παλάμη του επάνω στις καμπύλες της, είναι τόσο καλοσχηματισμένο...

Η Βενάρδα τον οδήγησε στο εσωτερικό των διαμερισμάτων της, στη μεγάλη κρεβατοκάμαρά της, ενώ, συγχρόνως, φιλιόνταν και ξεκούμπωναν ή έλυναν τις ενδυμασίες τους. Η Αρχιέρεια, εκτός απ'το πέπλο της, δε φορούσε και πολλά άλλα· όταν αυτό γλίστρησε στο πάτωμα, ο Άνσελμος είδε τα περίτεχνα κεντημένα εσώρουχά της... τα οποία, παρατήρησε, παραήταν ερωτικά για μια ιέρεια της Κρωμβέλης.

Γυμνοί κι οι δύο, ξάπλωσαν στο μεγάλο κρεβάτι που ήταν καμωμένο από ξύλο –ακόμα ένα σημάδι πολυτέλειας στον Ναό. Η Βενάρδα σύρθηκε στα τέσσερα επάνω στο στρώμα, έσκυψε το κεφάλι της, και το στόμα της τύλιξε το ορθωμένο όργανο του Άνσελμου. Ω θεοί!... τα χείλη της ήταν τόσο μαλακά και η γλώσσα της τόσο παιχνιδιάρικη. Ο Άνσελμος βόγκησε. Κι ύστερα, η γλώσσα της σύρθηκε προς τα πάνω, στην κοιλιά του, στο στήθος του, κι έφτασε στα χείλη του· και, καθώς

το φιλί τους δυνάμωνε, η Βενάρδα τον καβάλησε, και το σώμα του Άνσελμου λύγισε προς τα πάνω, ενστικτωδώς. Τα χέρια του έσφιξαν τα στητά της στήθη.

«...Βενάρδα...!» έκανε, ξέπνοα.

Το φιλί τους επαναλήφθηκε–

Ένας αναπάντεχος ήχος τούς αναστάτωσε και τους δύο. Κάτι που έσπασε. Κι αμέσως μετά, ένας άλλος ήχος... σαν... σαν φλόγες! κατάφερε να σκεφτεί ο Άνσελμος.

Η Αρχιέρεια σηκώθηκε από πάνω του. «Μα τη θεά!» Κατέβηκε απ'το κρεβάτι, γρήγορα, ταραγμένη.

Ο Άνσελμος ανασηκώθηκε στους αγκώνες του και κοίταξε προς τα εκεί όπου κοίταζε κι εκείνη. Προς μια πόρτα, στο βάθος του δωματίου. Καπνός ήταν αυτός που μπορούσε να διακρίνει;

Η Αρχιέρεια άρπαξε μια ρόμπα και την τύλιξε γύρω της, τρέχοντας στην πόρτα.

«Βενάρδα!» φώναξε ο Άνσελμος, και την ακολούθησε, χωρίς να σταματήσει για να φορέσει κάτι. Τι είχε γίνει, μα τους θεούς; Τι είχε γίνει;

Πέρασαν την τοξωτή, πέτρινη θύρα (που ήταν ανοιχτή· δεν έκλεινε με ξύλο, παρά είχε μονάχα μια κουρτίνα που, επί του παρόντος, ήταν τραβηγμένη) και βρέθηκαν μπροστά σ'ένα φλεγόμενο δωμάτιο. Επάνω στο περίτεχνο χαλί του φωτιά χόρευε, καθώς επίσης και στη μοναδική ταπετσαρία του και σ'ένα ξύλινο τραπεζάκι που ήταν καθαρά διακοσμητικό.

Πίσω απ'τις φλόγες και τον καπνό, στεκόταν μια νεαρή κοπέλα. Λευκή, με γαλανό χιτώνιο κι ένα ξίφος περασμένο στην πλάτη.

Ο Άνσελμος την είχε ξαναδεί.

Η κόρη της...

Η Αλντάρνη, χωρίς να θηκαρώσει το ξιφίδιό της, πλησίασε επιφυλακτικά τον άγνωστο, έχοντας το ελεύθερό της χέρι προτεταμένο. Εκείνος, με μια άνετη κίνηση, της έδωσε το τυλιγμένο χαρτί. Το πρόσωπό του ήταν ανέκφραστο· δεν έδειχνε ν'ανησυχεί για τίποτα.

Η Αλντάρνη στάθηκε σε κάποια απόσταση από τον Νάλριεκ και ξετύλιξε το χαρτί, για να διαβάσει στο εσωτερικό του όσα τής είχε πει κι ο ίδιος. Ετούτο το έγγραφο, πράγματι, δήλωνε ότι ο φέρων ονομαζόταν Νάλριεκ Κάρνιβ (Παράξενο όνομα, πάντως. Από ποια διάσταση είναι;) και ήταν Ειδικός Πράκτορας της Παντοκράτειρας, πράγμα που τον καθιστούσε ανώτερο από κάθε άλλο πράκτορά της, στρατιωτικό, ή επόπτη. Επίσης, υπήρχε η φωτογραφία του επάνω στο έγγραφο, και η Αλντάρνη δεν μπορούσε να αμφισβητήσει εκείνο που έβλεπαν τα μάτια της.

«Πρόκειται για ευαίσθητο χαρτί, Αρχικατάσκοπε,» της είπε ο Νάλριεκ. «Πίεσε, τρεις συνεχόμενες φορές, την κάτω δεξιά γωνία του και θα λάβεις επιβεβαίωση ότι είναι αυθεντικό.»

Ευαίσθητο χαρτί. Η Αλντάρνη γνώριζε τι ήταν το ευαίσθητο χαρτί, και γνώριζε επίσης ότι χρησιμοποιείτο, συνήθως, σε μυστικές αποστολές και σε περιπτώσεις που χρειαζόταν πλήρη επιβεβαίωση για ένα θέμα. Το χρησιμοποιούσαν και οι επαναστάτες πολύ συχνά.

Η Αρχικατάσκοπος άττησε τρεις συνεχόμενες φορές την κάτω δεξιά γωνία του εγγράφου, και—

—χαστούκισε τον Ευρύμαχο καταπρόσωπο, κάνοντας το κεφάλι του να γυρίσει στο πλάι. Το πόδι της σηκώθηκε απότομα, συνθλίβοντας τους όρχεις του. Ο Επόπτης διπλώθηκε, βογκώντας, και δύο στρατιώτες τον πήραν απ'το δωμάτιο, τραβώντας τον, γιατί η Αλντάρνη είχε, πριν από λίγο, αποδείξει την ενοχή του. Τώρα, εκείνη ήταν Επόπτρια της Ελρείσθα. Και, κάνοντας μερικά βήματα, στάθηκε πλάι στον Άνσελμο, τυλίγοντας το χέρι της γύρω απ'τη μέση του και κρατώντας τον κοντά της—

Το όραμα διαλύθηκε, και η Αλντάρνη βλεφάρισε.

Το ευαίσθητο χαρτί, όταν ήταν φτιαγμένο σωστά, είχε την ιδιότητα να προκαλεί αυτό που ονόμαζαν «επιβεβαιωτικά οράματα». Κανείς δε μπορούσε να γνωρίζει τις φαντασιώσεις της, αλλά ένα ευαίσθητο χαρτί που ήταν αυθεντικό μπορούσε να τις ενεργοποιήσει μ'έναν συγκεκριμένο τρόπο μέσα στο μυαλό της. Και το όραμα που είχε τώρα δει της επιβεβαίωνε πως, ναι, το έγγραφο όντως ερχόταν από την Παντοκράτειρα.

«Είσαι, λοιπόν, αυτός που λες,» είπε στον Νάλριεκ, τυλίγοντας το χαρτί και επιστρέφοντάς το σ'εκείνον. «Τι θέλεις, όμως, εδώ;» Θηκάρωσε το ξιφίδιο στη ζώνη της.

«Έχω αναλάβει μια άκρως σημαντική αποστολή,» εξήγησε ο ειδικός πράκτορας, κρύβοντας το έγγραφο μέσα στην κάπα του. «Και θα με βοηθήσεις να τη φέρω σε πέρας.»

«Δεν παίρνω διαταγές—»

«Από εμένα παίρνεις διαταγές, Αρχικατάσκοπε.» Ο Νάλριεκ δεν ύψωσε τη φωνή του.

Πήγαινε χάσου στην Κοιλιά του Σκοτοδαίμονος! σκέφτηκε η Αλντάρνη, νιώθοντας το σαγόνι της να σφίγγεται. «Και τι είναι ακριβώς η αποστολή σου;»

«Απόρρητη.»

«Αυτό σημαίνει ότι δεν μπορείς να μου την αποκαλύψεις;»

«Προφανώς.»

Τι σκατά λέει ο άνθρωπος; Είναι τρελός; «Πώς θα σε βοηθήσω, τότε;» Ας φανούμε ευγενικοί μ'αυτόν τον ανισόρροπο...

«Θ'ακολουθείς τις εντολές μου, Αρχικατάσκοπε. Το μόνο που μπορώ να σου πω είναι ότι κυνηγάω κάποιους άκρως επικίνδυνους εγκληματίες, που έχω πληροφορηθεί ότι κατευθύνονται προς τον Κοράκου Τόπο. Ίσως, μάλιστα, να βρίσκονται ήδη εκεί. Ίσως να βρίσκονται ακόμα κι εδώ, στην Ελρείσβα. Όπου κι αν είναι, πρέπει να τους εντοπίσω και να τους εξοντώσω.»

«Και γιατί τέτοια μυστικότητα;» απόρησε η Αλντάρνη. «Τι έχουν κάνει;»

«Τίποτα, ακόμα. Πρέπει να τους σταματήσω πριν κάνουν.»

Η Αλντάρνη συνοφρυώθηκε. «Μπορεί να αποτελέσουν κίνδυνο για την Ελρείσβα;»

«Αρχικατάσκοπε, μην είσαι αφελής. Είναι επικίνδυνοι για την ίδια την Παντοκρατορία· και, ως εκ τούτου, για ολόκληρο το Γνωστό Σύμπαν.»

Η κοπέλα μπήκε σε μια σκοτεινή είσοδο κι εξαφανίστηκε απ'τα μάτια τους.

«Σινάρδα!» φώναξε η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης. «Σινάρδα!»

«Τι συμβαίνει, Βενάρδα;» ρώτησε ο Άνσελμος. «Τι συμβαίνει μ'αυτή την κοπέλα;» Η ίδια η Αρχιέρεια δεν του είχε πει ποτέ ότι ήταν κόρη της· εκείνος, όμως, το υποπτευόταν· ήταν σχεδόν βέβαιος. Και αν, όντως, ήταν κόρη της, τότε είχε κάθε λόγο να το κρύβει. Οι ιέρειες της Κρωμβέλης απαγορευόταν να κάνουν παιδιά. Δε μπορούσε κάτι τέτοιο να μαθευτεί.

«Αυτό το κορίτσι έχει τρελαθεί!» σχεδόν τσύριξε η Αρχιέρεια. «Άνσελμε, βοήθησέ με,» είπε, κι έτρεξε στην κρεβατοκάμαρά της.

Εκείνος την ακολούθησε, και την είδε ν'ανοίγει μια μεγάλη, ξύλινη ντουλάπα και να βγάζει από μέσα τομάρια ζώων κι άλλα βαριά ρούχα. Σήκωσε μερικά κι έκανε νόημα στον Άνσελμο να σηκώσει κι αυτός. Ο Άνσελμος υπάκουσε, και έτρεξαν πάλι στο φλεγόμενο δωμάτιο, όπου η Αρχιέρεια άρχισε να πετά τα τομάρια επάνω στις φωτιές και να τις χτυπά μ'αυτά, για να σβήσουν. Εξαιρώντας κάποια έπιπλα, χαλιά, και ταπετσαρίες, που ήταν εύφλεκτα, ο Ναός ήταν καμωμένος αποκλειστικά από πέτρα (όπως κι όλα τα οικοδομήματα στην Αρβήντλια), έτσι δεν υπήρχε μεγάλος κίνδυνος να εξαπλωθεί η φωτιά· αργά ή γρήγορα θα έσβηνε κι από μόνη της· όμως η Βενάρδα φαινόταν αποφασισμένη να τη σταματήσει όσο το δυνατόν ταχύτερα και με όσο το δυνατόν λιγότερες καταστροφές. Ο Άνσελμος τη βοήθησε, χωρίς να κάνει άλλες ερωτήσεις.

Όταν τελείωσαν τη δουλειά τους, το κατάλευκο δέρμα τους ήταν μαυρισμένο από τους καπνούς.

Λαχανιασμένη, η Αρχιέρεια είπε: «Σ'ευχαριστώ, Άνσελμε. Δεν ήθελα... δεν ήθελα αυτό να μαθευτεί παραέξω. Καλύτερα να μη μάθει κανείς για τούτη τη φωτιά.»

Ο Άνσελμος ένευσε. «Μην ανησυχείς· εγώ, τουλάχιστον, δεν πρόκειται να πω τίποτα. Τι είναι, όμως, αυτή η κοπέλα, Βενάρδα; Και την άλλη φορά μάς κοίταζε περίεργα... Είναι, πράγματι, τρελή;»

Η Αρχιέρεια κούνησε το κεφάλι. «Όχι... δεν είναι τρελή...» Άνοιξε δύο παράθυρα, για να φύγει ο καπνός και η μυρωδιά του καψίματος, και μπήκε στην κρεβατοκάμαρά της.

Ο Άνσελμος την ακολούθησε.

Η Βενάρδα κάθισε σ'ένα μεγάλο μαξιλάρι στο πάτωμα. Τον κοίταξε διστακτικά, δυσανασχετώντας. «Τι νομίζεις εσύ ότι είναι;»

Ο Άνσελμος φόρεσε το παντελόνι του και κάθισε σ'ένα άλλο μαξιλάρι, αντίκρυ της. «Δε μπορώ να φανταστώ...»

«Μην κάνεις τον χαζό από ευγένεια. Σίγουρα, θα έχεις υποψιαστεί κάτι. Δεν πρέπει, όμως, να πεις πουθενά αυτό που έχεις υποψιαστεί. Μου το υπόσχεσαι;»

Ο Άνσελμος ξεροκατάπιε· ο καπνός είχε ξεράνει το λαιμό του. «Εί-ναι... κόρη σου;» ρώτησε, βραχνά.

Η Βενάρδα ένενυσε. «Ναι,» μουρμούρισε. Και σηκώθηκε απ'το μαξιλάρι. Γέμισε δύο ποτήρια με νερό από μια κρυστάλλινη καράφα και πρόσφερε το ένα στον Πρέσβη, ο οποίος ήπие διασπασμένα. «Μου το υπόσχεσαι να μην πεις τίποτα σε κανέναν;»

«Ασφαλώς, Βενάρδα. Σ'το υπόσχομαι.»

«Καταλαβαίνεις ότι είναι πολύ σημαντικό, έτσι;» Η Αρχιέρεια κάθισε πάλι στο μαξιλάρι. «Πολλές ιέρειες του Ναού το ξέρουν, φυσικά, αλλά παραέξω δεν είναι γνωστό. Απαγορεύεται οι ιέρειες της Κρωμβέλης να παντρεύονται· και μόνο μια παντρεμένη γυναίκα επιτρέπεται να έχει παιδιά στην Αρβήντλια.»

«Γνωρίζω τα έθιμά σας,» τη διαβεβαίωσε ο Άνσελμος. «Γιατί, όμως, η κόρ- η Σινάρδα έβαλε φωτιά μέσα στα διαμερίσματά σου; Ποιος ο λόγος;»

«Όπως μου είπες κι εσύ τις προάλλες, δε σε συμπαθεί.»

«Γιατί; Δεν την έχω πειράξει.»

«Δεν είν'αυτό,» εξήγησε η Αρχιέρεια. «Δεν είναι προσωπικό... Η Σινάρδα δεν θέλει να σχετίζομαι με κανέναν άντρα. Φοβάται για μένα. Ειρωνικό, βέβαια, αν σκεφτεί κανείς τον τρόπο με τον οποίο γεννήθηκε.» Μειδίασε. «Παρ'όλ'αυτά, έτσι είναι... περίεργη. Και δε φαίνεται να μπορώ να της βάλω μυαλό.»

«Ο πατέρας της γνωρίζει την ύπαρξή της;»

Η Βενάρδα κούνησε το κεφάλι. «Φυσικά και όχι!»

«Η Σινάρδα τον ξέρει;»

«Όχι. Γιατί, αν τον ήξερε, είμαι βέβαιη πως θα έκανε τα πράγματα πιο δύσκολα.»

Επομένως, καλύτερα κι εγώ να μη ρωτήσω ποιος είναι, σκέφτηκε ο Άνσελμος, τελειώνοντας το νερό του, αν και η συγκεκριμένη πληροφορία ίσως κάποτε να αποδεικνυόταν χρήσιμη...

Η Αρχιέρεια σηκώθηκε όρθια. «Θα κάνω ένα μπάνιο, να φύγει όλη αυτή η μαυρίλα από πάνω μου. Σε λίγο, θ' αρχίσω να μοιάζω με Μελανή –πράγμα που θα ήταν επικίνδυνο εδώ. Θέλεις κι εσύ να πλυθείς;»

Ο Άνσελμος σηκώθηκε εμπρός της. «Ναι.»

«Υπάρχει ένα πρόβλημα, όμως.»

«Τι πρόβλημα;»

«Έχω μόνο ένα λουτρό εδώ,» είπε η Βενάρδα, μειδιώντας πονηρά, «άρα θα πρέπει ή να το μοιραστείς μαζί μου ή να γυρίσεις στο Μέγαρο.»

Ο Άνσελμος τής επέστρεψε το μειδίαμα. «Δε μου αφήνεις καμία απολύτως επιλογή, γλυκιά Βενάρδα.»

Σύντομα, διαπίστωσε ότι το λουτρό των διαμερισμάτων της μπορεί να ήταν ένα αλλά ήταν τεράστιο: μια μεγάλη, λίθινη λεκάνη στο κέντρο ενός μεγάλου, στρογγυλού δωματίου με λευκούς κίονες γύρω-γύρω. Παρ'όλ'αυτά, ο Παντοκρατορικός Πρέσβης και η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης κατέληξαν να έχουν την ελάχιστη δυνατή απόσταση ανάμεσά τους...

Η Αλντάρνη ρώτησε τον ειδικό πράκτορα αν είχε μιλήσει στον Παντοκρατορικό Επόπτη.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ήρθα κατευθείαν σ'εσένα, γιατί μαζί θα συνεργαστούμε κυρίως.»

«Θα πρέπει, όμως, να ειδοποιήσουμε και τον Ευρύμαχο για την άφιξή σου...»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» συμφώνησε ο Νάλριεκ.

«Μια ερώτηση,» είπε η Αλντάρνη: «Πώς μπήκες στα δωμάτιά μου;»

«Σου απάντησα ήδη, Αρχικατάσκοπε: έχω διάφορες προσβάσεις.»

«Και τι σημαίνει αυτό;»

«Φοβάμαι πως είναι απόρρητο.»

Η Αλντάρνη τον καταράστηκε, εσωτερικά.

Πήγε στον επικοινωνιακό δίαυλο του γραφείου της και κάλεσε τον Ευρύμαχο. Εκείνος δεν απάντησε αμέσως και, όταν απάντησε, η φωνή του φανέρωνε ότι είχε μόλις ξυπνήσει.

«... Ποιος είναι;» ρώτησε.

«Η Αλντάρνη.»

«Τι συμβαίνει, Αλντάρνη;»

«Έχει έρθει ένας κύριος εδώ. Νάλριεκ Κάρνιβ, ονομάζεται. Τον έχεις ξανακούσει;»

«Όχι, θα έπρεπε;»

«Ισχυρίζεται πως είναι ειδικός πράκτορας και—» Η Αλντάρνη τού είπε όσα ήξερε γι' αυτόν, ενώ, συγχρόνως, κρυφοκοίταζε έξω απ' το γραφείο της, για να δει αν κι ο Νάλριεκ κρυφοκοίταζε επίσης (και, ενδεχομένως, κρυφάκουγε). Διαπίστωσε, όμως, πως ο πράκτορας δεν είχε πλησιάσει καθόλου. Στεκόταν μπροστά στο παράθυρο του καθιστικού, και είχε πάλι την πλάτη του γυρισμένη προς το εσωτερικό του δωματίου. Δεν έμοιαζε να τον απασχολεί απολύτως τίποτα.

«Μάλιστα...» είπε ο Ευρύμαχος. «Όλα τούτα μου ακούγονται παράξενα, βέβαια... όμως αφού λες ότι σου έδωσε και ευαίσθητο χαρτί... Αλντάρνη, μπορείς να μου το φέρεις κι εμένα;»

«Μπορώ να σου φέρω τον ίδιο τον Νάλριεκ.»

«Όχι, δε μ' ενδιαφέρει ο ίδιος. Θα μου φέρεις μόνο το χαρτί;»

Η Αλντάρνη λοξοκοίταξε τον πράκτορα. «Δε νομίζω να τον πειράζει... Θα σ' το φέρω τώρα.»

«Σε περιμένω.»

Η Αρχικατάσκοπος έκλεισε τον δίαυλο και πλησίασε τον πράκτορα. «Νάλριεκ,» είπε, «μίλησα στον Επόπτη για σένα. Θέλει να δει το έγγραφο που μου έδειξες.»

Ο Νάλριεκ στράφηκε, τράβηξε το χαρτί μέσα από την κάπα του, και της το έδωσε.

«Θα περιμένεις εδώ;» τον ρώτησε η Αλντάρνη.

«Θα διανυκτερεύσω εδώ, αν δε σε πειράζει, Αρχικατάσκοπε.»

Η Αλντάρνη συνοφρυώθηκε. «Εμμ... Ήρθες λίγο ξαφνικά μεν, αλλά είμαι σίγουρη πως κάποιο δωμάτιο θα μπορέσουμε να σου βρούμε στο Μέγαρο...»

«Μην ανησυχείς,» είπε ο Νάλριεκ, ανέκφραστα. «Κοιμάμαι παντού, και δε χρειάζομαι ιδιαίτερες ανέσεις. Το πάτωμα είναι εντάξει.»

«Καλά, δεν είναι ανάγκη να κοιμηθείς και στο πάτωμα,» αποκρίθηκε η Αλντάρνη, χαμογελώντας ακούσια. Τι ήταν ο τύπος; Χειρότερος από τις Μαύρες Δράκαινες που κάποτε είχε η Παντοκράτειρα στις υπηρεσίες της; «Μπορείς να κοιμηθείς εδώ.» Έδειξε τον σοφά με μια κοφτή κίνηση του κεφαλιού της.

«Καλώς, τότε,» αποκρίθηκε ο Νάλριεκ, χωρίς να της επιστρέψει το χαμόγελο.

Τι κρίνος άνθρωπος...

Η Αλντάρνη έφυγε από τα δωμάτιά της, κατευθυνόμενη προς τα διμερίσματα του Ευρύμαχου.

Ο Άνσελμος ακόμα στο Ναό είναι, άραγε; αναρωτήθηκε, φευγαλέα.

Οι δρόμοι της Ελρείσβα ήταν σκοτεινοί, καθώς ο Άνσελμος έφευγε απ'τον Ναό της Κρωμβέλης, ικανοποιημένος αλλά και προβληματισμένος.

Δε θα έπρεπε, όμως, να είμαι προβληματισμένος, σκέφτηκε. Τα πάντα πηγαίνουν υπέροχα. Η Αρχιέρεια τον είχε συμπαθήσει, κι επομένως εκείνος είχε αποκτήσει πρόσβαση στο Ναό, ακριβώς όπως επιθυμούσε (χωρίς να υπολογίζει το ότι η Βενάρδα ήταν, επιπλέον, πολύ καλή ερωμένη –που δεν ήταν μικρό πράγμα)· και οι διαπραγματεύσεις με τους Μελανούς του Κοράκου Τόπου, σύντομα, θα άρχιζαν, που σήμαινε ότι, επίσης σύντομα, ο Άνσελμος θα έφτανε στην κρυφή βάση της Επανάστασης. Μετά από τόσες καταστροφές και θανάτους, οι φυλές της ερήμου το μόνο που θα θέλουν θα είναι η εκστρατεία να σταματήσει. Και θα κάνουν τα πάντα για να το κερδίσουν αυτό. Το να μας οδηγήσουν στη βάση των επαναστατών δε θα τους φανεί τίποτα το σπουδαίο. Θα είναι πολύ συνεργάσιμοι. Ω ναι, είμαι βέβαιος...

–Από τις σκιές ενός σοκακιού, μια άλλη σκιά πετάχτηκε!

Ο Άνσελμος έκανε πίσω, ξαφνιασμένος, ενώ το χέρι του πήγαινε στο ξιφίδιο στη ζώνη του.

Στο χέρι της σκιάς, όμως, βρισκόταν ήδη ένα σπαθί, γυαλίζοντας στο ασθενικό φως της μοναδικής λάμπας λαδιού που υπήρχε εδώ.

Η πλάτη του Άνσελμου κοπάνησε, επώδυνα, σ'έναν τοίχο. Η αιχμή του σπαθιού σταμάτησε μπροστά στο λαιμό του.

Η σκιά φωτιζόταν τώρα· το πρόσωπό της ήταν φανερό.

Η κόρη της!

«Αυτή,» είπε η κοπέλα, «ήταν η τελευταία σου επίσκεψη στο Ναό.»

Ο Άνσελμος έμεινε σιωπηλός. Το χέρι του εξακολουθούσε να σφίγγει τη λαβή του ξιφιδίου του, αλλά δεν είχε ξεθηκαρώσει το όπλο. Όταν είδε ότι η νεαρή Λευκή περίμενε μια απάντηση από εκείνον, της είπε: «Αλλιώς τι;»

«Θα σε σκοτώσω.»

Το σπαθί έφυγε απ'το λαιμό του. Η σκιά της κοπέλας χάθηκε μέσα στις υπόλοιπες σκιές του σοκακιού απ'το οποίο είχε παρουσιαστεί.

Ο Άνσελμος συνέχισε την πορεία του προς το Μέγαρο.

«Οι δρόμοι της Ελρείσβα έχουν αρχίσει να γίνονται επικίνδυνοι...» μουρμούρισε κάτω απ'την ανάσα του.

Ο Ευρύμαχος, ντυμένος με μια ρόμπα, κάθισε στον καναπέ και πίεσε, τρεις συνεχόμενες φορές, την κάτω δεξιά γωνία του εγγράφου με τον αντίχειρά του.

Η Αλντάρνη είδε το βλέμμα του να γίνεται απλανές για λίγο, σα να ήταν χαμένος μέσα σε κάποιο όνειρο. Το όραμα ήταν διαφορετικό για τον καθένα, όμως όλους τούς επιβεβαίωνε την αυθεντικότητα του εγγράφου με κάποιον τρόπο.

Ο Ευρύμαχος βλεφάρισε και άφησε το χαρτί επάνω στο τραπεζάκι μπροστά του. «Εξακολουθεί να μου φαίνεται περίεργη η εμφάνισή του, πάντως...»

«Κι εμένα,» είπε η Αλντάρνη, που στεκόταν όρθια με τα χέρια της σταυρωμένα στο στήθος.

Ο Ευρύμαχος γέλασε κοφτά. «Στην αρχή, νόμιζα ότι ήθελες να μου κάνεις φάρσα.»

«Φάρσα;»

Ο Ευρύμαχος ανασήκωσε τον δεξή ώμο. «Είχες θυμώσει μαζί μου χτες, και σκέφτηκα ότι ίσως να το έκανες επίτηδες για να με ανησυχήσεις μες στη νύχτα.»

Η Αλντάρνη δε μπόρεσε παρά να γελάσει. «Τέτοια γυναίκα νομίζεις πως είμαι;» Θα προτιμούσα να σου κάνω χειρότερα! Ένα χαστούκι στη μούρη, μια κλοτσιά στα μπαλάκια.

«Είπα: είχες θυμώσει...» αποκρίθηκε ο Ευρύμαχος.

Η Αλντάρνη πήρε το έγγραφο από το τραπεζάκι και το τύλιξε. «Τέλος πάντων. Καληνύχτα.»

«Περίμενε.»

«Τι;»

«Κάθισε λίγο.»

«Όπως είπες, έχω θυμώσει.»

«Έλα τώρα, Αλντάρνη—»

«Επιπλέον, είμαι πραγματικά κουρασμένη. Εξοντωμένη—»

«Απλά κάθισε,» τόνισε ο Ευρύμαχος. «Να μιλήσουμε.»

«Τι έχουμε να πούμε;»

«Αυτά που έγιναν χτες ήταν επειδή μιλούσαμε ως Επόπτης και Αρχικατάσκοπος. Και ήμουν εκνευρισμένος. Κάθισε, να μιλήσουμε απλά, χωρίς να είμαι εγώ Επόπτης κι εσύ Αρχικατάσκοπος.»

«Ακούγεσαι κουρασμένος,» παρατήρησε η Αλντάρνη.

«Και είμαι. Ορισμένες φορές, νομίζω ότι τάχω βαρεθεί όλα... Κάθισε.»

Η Αλντάρνη σκέφτηκε: Και ο Άνσελμος; Μπορεί τώρα να έρχεται να με βρει... Τόσες ώρες, όμως, την είχε ξεχάσει! Και μετά, το είχε θεωρήσει σκόπιμο να επισκεφτεί το Ναό της Κρωμβέλης, όχι εκείνη! Θα καθίσω.

Και κάθισε.

Ο Ευρύμαχος τής πρόσφερε ένα τσιγάρο. Η Αλντάρνη το πήρε και το άναψε. Εκείνος άναψε ένα άλλο για τον εαυτό του.

Κανένας δε μιλούσε.

Ο Άνσελμος επέστρεψε στα δωμάτια του στο Μέγαρο, λιγάκι ταραγμένος από την επίθεση της Σινάρδα. Δεν πίστευε, πραγματικά, ότι η

κοπέλα θα τον σκότωνε, βέβαια· κάτι στο βλέμμα της του έλεγε πως δεν ήταν φρόνισσα. Ωστόσο, κάτι άλλο στο βλέμμα της του έλεγε, επίσης, ότι δεν τον συμπαθούσε και ότι ήταν αποφασισμένη να τον κρατήσει μακριά απ'τη μητέρα της.

Κι ετούτο ίσως να σήμαινε ότι, την επόμενη φορά, μπορεί –μπορεί– να εκπλήρωνε την υπόσχεσή της.

Εκτός αν δεν ξαναπάω στο Ναό της Κρωμβέλης...

Αλλά δε μπορούσε να το κάνει αυτό. Κατά πρώτον, δε θα δεχόταν τον εκβιασμό ενός μικρού κοριτσιού· και, κατά δεύτερον, πίστευε πως, μακροπρόθεσμα, εκτός από ικανοποιητικό έρωτα, είχε πολλά να κερδίσει από τις συναναστροφές του με την Αρχιέρεια.

Η κοπέλα θα λογικευτεί, σκέφτηκε. Τώρα πρέπει να επικεντρωθώ στην αποστολή μου.

Πλησίασε τα πράγματα που είχε ετοιμάσει για το αυριανό του ταξίδι, για να βεβαιωθεί ότι δεν είχε ξεχάσει τίποτα.

Και τότε θυμήθηκε την Αλντάρνη. Δεν της είχε μιλήσει καθόλου, και σίγουρα εκείνη θα το ήθελε. Ο Άνσελμος είχε, επίσης, πολλά να κερδίσει από τις συναναστροφές του με την Αρχικατάσκοπο της Ελρείσβα: η πληροφορία ήταν ένα από τα σημαντικότερα αγαθά.

Κοίταξε το ρολόι και είδε ότι ήταν αργά. Θα τη συναντήσω αύριο, σκέφτηκε, προτού φύγω. Μάλλον, τώρα θα κοιμάται.

Μετά από τη σιωπή, ο Ευρύμαχος άρχισε να της μιλά. Για διάφορα πράγματα. Για τη ζωή του, κυρίως. Οι σκέψεις του έμοιαζαν να είναι σκόρπιες· πεταγόταν απ'το ένα θέμα στο άλλο. Μιλούσε για όλα και για τίποτα.

Η Αλντάρνη παραξενεύτηκε. Ποτέ ξανά δεν είχε δει αυτή του την όψη. Οι άντρες είναι παράξενα πλάσματα, συλλογίστηκε, πίνοντας μια γουλιά ίνφετ, που η ίδια είχε βάλει στο ποτήρι της.

«Δεν το ήξερα ότι ήσουν παντρεμένος,» του είπε. «Πότε σε χώρισε η γυναίκα σου;» Σχετικά γρήγορα, υποθέτω.

«Δε με χώρισε· τη σκότωσαν...»

Η Αλντάρνη αισθάνθηκε μια μικρή, μόλις και μετά βίας αισθητή ενοχή εντός της. «... Λυπάμαι.»

«Μια βόμβα εξερράγη. Βρήκα μαυρισμένο και εκτοξευμένο πενήντα μέτρα απόσταση το...» Ξεροκατάπие. «Τέλος πάντων. Σκοτώθηκε.»

Η Αλντάρνη σηκώθηκε απ'τον καναπέ. Γέμισε ένα ποτήρι με ίνφρετ και του το έδωσε.

Ο Ευρύμαχος ήπие. Και συνέχισε να μιλά.

Σε κάποια στιγμή, σταμάτησε και τη ρώτησε: «Εσύ ήσουν παντρεμένη ποτέ, Αλντάρνη;»

«Όχι.» Το ποτό της είχε τελειώσει, και είχε αφήσει το ποτήρι πάνω στο τραπέζακι.

Ο Ευρύμαχος άναψε τσιγάρο. «Δεν έχεις τίποτα να πεις, λοιπόν;»

Η Αλντάρνη ακούμπησε το κεφάλι της στο χέρι της, που ο αγκώνας του στηριζόταν στην πλάτη του καναπέ. «Είσαι πραγματικά φαφλατάς, το ξέρεις; Δεν το περίμενα αυτό.»

Ο Ευρύμαχος γέλασε, και έβηξε καπνό. «Δεν είμαι πάντα έτσι.»

«Όντως,» συμφώνησε η Αλντάρνη, «δεν είσαι πάντα έτσι. Βασικά, δεν είσαι ποτέ έτσι. Για να είμαι ειλικρινής, δε μπορώ να καταλάβω τι σ'έπιασε... Έπαθες κάτι;»

«Απλώς, σκεφτόμουν κάποια πράγματα, προτού με πάρει ο ύπνος και με ξυπνήσεις με την κλήση σου.»

«Δηλαδή, τις άλλες φορές δε σκέφτεσαι;...»

«Αυτό ήταν κακεντρεχές!»

Η Αλντάρνη χαμογέλασε.

«Κι εσύ είσαι παράξενη κάπου-κάπου, ξέρεις,» της είπε ο Ευρύμαχος.

Η Αλντάρνη ύψωσε το φρύδι της, ερωτηματικά.

«Εμμ... σίγουρα, θυμάσαι εκείνη τη φορά που...» Μόρφασε, χαρακτηριστικά και υπερβολικά. «Μετά, αναρωτιόμουν αν είχες φάει τίποτα μυστήριο. Κανένα βοτάνι από τη Σάρντλι, ή κάτι τέτοιο.»

«Όχι,» του απάντησε, μειδώντας, «δεν είχα φάει τίποτα 'μυστήριο'.»

«Τι ήταν, λοιπόν, που ξύπνησε εκείνο το πλάσμα μέσα σου;»

Επίτηδες το έκανα, ρε ανόητε! «Δεν ξέρω.»

«Βλέπεις; Ούτε κι εγώ ξέρω τι μ'έπιασε απόψε.»

Η Αλντάρνη συνοφρυώθηκε. Προσπαθεί να μου παίξει κάποιο παιχνίδι, μήπως; Δεν το νόμιζε... Αναστέναξε. «Τέλος πάντων· πάω να κοι-

μηθώ. Δε σου είπα ψέματα όταν σου είπα ότι είμαι κουρασμένη.» Σηκώθηκε απ'τον καναπέ.

«Κοιμήσου εδώ.»

Η Αλντάρνη τον λοξοκοίταξε.

«Κοιμήσου, είπα· δεν υπονοώ τίποτ'άλλο, μα τους θεούς!»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Αλντάρνη, «προτιμώ το κρεβάτι μου.» Και βάδισε προς την εξώπορτα.

«Όνειρα γλυκά,» είπε ο Ευρύμαχος.

«Καληνύχτα, Ευρύμαχε.»

Καθώς επέστρεφε στα δωμάτιά της, η Αλντάρνη συνειδητοποίησε ότι, ξαφνικά, δεν τον μισούσε τόσο όσο πριν. Λες, λοιπόν, ο Ευρύμαχος επίτηδες να τα είχε κάνει όλα τούτα; Για να την τουμπάρει;

Θα το ανακαλύψω, αργά ή γρήγορα.

• 5 •

Επιστρέφοντας στα δωμάτιά της, η Αλντάρνη διαπίστωσε ότι ο Νάλριεκ έλειπε. Βρήκε, όμως, ένα σημείωμα στο καθιστικό της, επάνω στο τραπέζι. Το σήκωσε και το διάβασε.

Έχω πάει να κάνω κάποιες δουλειές. Μη με περιμένεις. Το πρωί θα είμαι εκεί. —Ν.Κ.

«Μάλιστα...» μουρμούρισε η Αλντάρνη, αφήνοντας το χαρτί πάνω στο τραπέζι. «Έχει κάποιες δουλειές... Κι εγώ πάω για ύπνο. Αρκετά για σήμερα.»

Κι ο Άνσελμος ούτε φωνή. Το καθίχι.

Μπήκε στο υπνοδωμάτιό της, γδύθηκε, και ξάπλωσε στο κρεβάτι. Ο ύπνος δεν άργησε να την πάρει.

Οι κακοποιοί ταξίδευαν μέσα σ'ένα караβάνι, το οποίο ανήκε σε κάποιον ονόματι Κέλκιλ: έναν έμπορο από τη Σάρντλι. Σύμφωνα με τις πληροφορίες του Νάλριεκ, το караβάνι είχε φύγει από τη Σάηρλεσκ κατευθυνόμενο προς τον Κοράκου Τόπο και, από εκεί, προς την Ελρείσβα, αναμφίβολα.

Μέσα στο μυαλό του είχε υπολογίσει τον χρόνο, και πίστευε ότι το караβάνι πρέπει τώρα να βρισκόταν εδώ. Εκτός αν είχε ήδη αναχωρήσει, μπαρκάροντας σε κάποιο πλοίο που ταξίδευε στον Υδάτων Τόπο.

Πήγε στην αγορά της Ελρείσβα μες στη βαθιά νύχτα, και αναζήτησε τον έμπορο. Τα περισσότερα καταστήματα ήταν, φυσικά, κλειστά τέτοια ώρα· όχι, όμως, και οι ταβέρνες και τα πανδοχεία. Κέλκιλ, είπε ο Νάλριεκ. Τον έχετε ακουστά; Είναι ένας έμπορος από τη Σάρντλι. Θέλω να μάθω αν έχει έρθει στην πόλη. Σε διάφορους έκανε τούτη την ερώτηση, και δε δυσκολεύτηκε να πάρει απάντηση. Ναι, ο Κέλκιλ βρισκόταν εδώ, στην Ελρείσβα, αλλά έψαχνε πλοίο για να φύγει. Κάποιος είχε ακούσει πως αύριο, μάλιστα, ίσως να έφευγε: ίσως ένα πλοίο να ερχόταν, στο οποίο ο έμπορος θα μπορούσε να φορτώσει τα οχήματά του караβανιού του και να διασχίσει τον Υδάτων Τόπο, πλέοντας προς τη Νιργκέλβα.

Φαίνεται, σκέφτηκε ο Νάλριεκ, πως ήρθα πάνω στην ώρα...

Βρήκε το μέρος όπου ήταν σταθμευμένα τα οχήματα του караβανιού, καθώς και το μέρος όπου είχαν κλείσει δωμάτια ο έμπορος και οι περισσότεροι μισθοφόροι του. Ήταν ένα μεγάλο πανδοχείο που ονομαζόταν «Το Δόντι των Φεγγαριών». Ο Νάλριεκ μπήκε και είδε ότι η τραπεζαρία του ήταν γεμάτη κόσμο, παρά το προχωρημένο της ώρας. Πολλοί απ'τους πελάτες ήταν μεθυσμένοι, κι ο χώρος είχε πλημμυρίσει απ'τις φωνές τους.

Κάνοντας μερικές ερωτήσεις σε μια σερβιτόρα, έμαθε ό,τι ήθελε για τον Κέλκιλ και τους μισθοφόρους του, και έδωσε στην κοπέλα μερικά νομίσματα. Πλησίασε ένα τραπέζι όπου κάθονταν τρεις απ'αυτούς, παίζοντας ζάρια. Τους ρώτησε αν μπορούσε να παίξει κι εκείνος μαζί τους.

«Λυπάμαι, φιλαράκο, είναι κλειστό παιχνίδι.»

«Κρίμα,» είπε ο Νάλριεκ. «Θα πρέπει να σας δώσω τα λεφτά τελείως δωρεάν, τότε.» Πήρε μια καρτέλα και την τράβηξε κοντά τους, καθίζοντας.

Ο άντρας που του είχε μιλήσει –ένας γαλανόδερμος τύπος με σχεδόν τετράγωνο πρόσωπο– συνοφρυώθηκε, ατενίζοντάς τον. «Τι στο καλό θέλεις;»

Ο Νάλριεκ άφησε μερικά νομίσματα πάνω στο τραπέζι τους. «Μοιραστείτε τα όπως θέλετε,» τους είπε. «Ελπίζω να βοηθήσουν στο παιχνίδι σας.» Και τους ρώτησε για τους ανθρώπους που έψαχνε. Έξι στο σύνολο: τέσσερις μαύροι –αλλά όχι Μελανοί– και δύο άσπροι –αλλά όχι Λευκοί. Ανάμεσά τους ήταν δύο γυναίκες: η μία μαύρη, η άλλη άσπρη. Είχε ακούσει πως ταξίδευαν μαζί με το καραβάνι του κυρίου Κέλκιλ· ήταν αλήθεια;

«Δεν είν’αλήθεια, φίλε μου,» είπε ένας άντρας με δέρμα λευκό-ροζ και σκισμένο αριστερό φρύδι. «Έχουνε φύγει. Δεν είναι πια μαζί μας.»

«Σοβαρά; Πότε έφυγαν;»

«Είχαμε σταματήσει στο Τάσλαμ Τέ’έμ όταν εξαφανιστήκανε.»

«Στη Διχάλα.»

«Ναι.» Ο άντρας ήπια μια μεγάλη γουλιά απ’τη μπίρα του.

«Δεν ξέρετε πού πήγαν;»

«Στα βουνά, ακούσαμε,» απάντησε ο γαλανόδερμος. Έριξε τα ζάρια· τα είδε να κυλάνε, να σταματούν... και καταράστηκε. «Κουράδες σκύλου! Με μισούν, τα δαιμονισμένα!»

Ο τρίτος άντρας της παρέας –ένας χρυσόδερμος με μακριά, λεπτή, κόκκινη γενειάδα– γέλασε δυνατά, και μάζεψε μερικά νομίσματα απ’το τραπέζι.

«Γιατί έφυγαν;» ρώτησε ο Νάλριεκ.

«Ποιος ξέρει;» είπε ο άντρας με το σκισμένο φρύδι. «Κοίτα να δεις, φίλε, εμείς δεν είχαμε και πολλά-πολλά μαζί τους. Ήτανε περίεργοι, πάντως. Ο Λεονάρδος κι η κομπανία του ήτανε στο ίδιο αμάξι με δαύτους.»

«Πού μπορώ να βρω αυτόν τον Λεονάρδο;»

«Στα δωμάτιά τους πρέπει νάναι τώρα.» Κοίταξε τον χρυσόδερμο με τη μακριά, κόκκινη γενειάδα. «Ε; Εκεί δεν είναι; Δεν είν’ακόμα εδώ πέρα;»

Ο χρυσόδερμος ένευσε σιωπηλά, έχοντας ένα πλατύ χαμόγελο στα χείλη του. Άπλωσε το χέρι του και πήρε τα ζάρια απ'το τραπέζι.

«Πού είναι τα δωμάτιά τους;» ρώτησε ο Νάλριεκ.

Ο μισθοφόρος με το σκισμένο φρύδι ανασήκωσε τους ώμους. «Ξέρω γω, ρε φίλε; Δε μένουν εδώ, πάντως.»

«Δεν είναι σε τούτο το πανδοχείο;»

«Όχι.»

Ο Νάλριεκ τούς κοίταξε έναν-έναν. «Ξέρει κανένας σας πού βρίσκονται;»

Οι τρεις μισθοφόροι έγνεψαν αρνητικά.

Ο χρυσόδερμος έριξε τα ζάρια. Αυτά κύλησαν και χτύπησαν πάνω στην κούπα του γαλανόδερμου, όπου και σταμάτησαν.

Οι τρεις μισθοφόροι κοίταξαν το αποτέλεσμα.

«Ε, άε στα Δόντια της Έχιδνας, ρε καριόλη!» φώναξε ο γαλανόδερμος, καθώς πεταγόταν όρθιος.

Ο χρυσόδερμος εξακολουθούσε να χαμογελά.

Ο Νάλριεκ τούς άφησε και πήγε αλλού, ρωτώντας να μάθει αν κάποιος ήξερε πού έμεναν ο Λεονάρδος κι οι σύντροφοί του. Σύντομα, πληροφορήθηκε τα ονόματα όλων τους, καθώς και ότι είχαν κλείσει δωμάτια σ'ένα πανδοχείο που είχε το περίεργο όνομα «Χαμηλόφωνες Βαβούρες».

Έφυγε απ'το Δόντι των Φεγγαριών και κατευθύνθηκε προς τα εκεί. Όταν έφτασε, είδε ότι οι Χαμηλόφωνες Βαβούρες ήταν ένα πολύ μικρότερο πανδοχείο από το προηγούμενο που είχε επισκεφτεί, και στην τραπεζαρία βρίσκονταν λιγότεροι άνθρωποι. Μίλησε με τον άντρα στο μπαρ, που έμοιαζε έτοιμος να τον πάρει ο ύπνος, και, προσφέροντάς του μερικά νομίσματα, ζήτησε να μάθει πού έμεναν ο Λεονάρδος κι οι σύντροφοί του. Εκείνος τού απάντησε.

Ο Νάλριεκ ανέβηκε τη σκάλα του πανδοχείου και πήγε στο δωμάτιο που μοιράζονταν ο Λεονάρδος και ο Κάβμικ. Χτύπησε την πόρτα, ευγενικά, και περίμενε.

«Ποιος;» ακούστηκε μια φωνή από μέσα.

«Δε με γνωρίζετε, αλλά εγώ σας γνωρίζω. Θέλω να σας κάνω μερικές ερωτήσεις.»

Η πόρτα μισάνοιξε κι ένα μάτι τον κοίταξε απ'τη χαραμάδα. «Ποιος σκατάς είσαι συ;»

«Το όνομά μου δεν έχει σημασία. Ψάχνω για κάτι φίλους μου, και θέλω να μάθω αν τους ξέρετε.»

«Πώς τους λένε;»

«Τα ονόματά τους, επίσης, δεν έχουν σημασία. Μπορώ, όμως, να σ'τους περιγράψω.»

«Τα ονόματά τους δεν έχουν σημασία'... Κατάλαβα. Μόνο 'φίλοι σου' δεν είναι.»

«Να περάσω;»

Η πόρτα άνοιξε, αποκαλύπτοντας έναν άντρα με λευκό-ροζ δέρμα, αραιά, γκρίζα μαλλιά, και άγριο μούσι. Το αριστερό του αφτί ήταν κομμένο. «Πέρνα, να σε δούμε κι εσένα.»

Ο Νάλριεκ μπήκε, για να διαπιστώσει ότι (αναμενόμενα) άλλος ένας άντρας βρισκόταν στο δωμάτιο. Κι αυτός λευκό-ροζ δέρμα είχε, αλλά τα μαλλιά του ήταν ξανθά. Τα στενά μάτια του ατένιζαν τον Νάλριεκ όλο καχυποψία. Το σκληρό του πρόσωπο έλεγε πως, άνετα, θα τον δολοφονούσε, αν τον έκρινε επικίνδυνο. Καθόταν στην άκρη του στρώματός του, και το δεξί του χέρι ήταν ακουμπισμένο στη λαβή του θηκαρωμένου σπαθιού που βρισκόταν ανάμεσα στα γόνατά του.

«Ο Κάβμικ, υποθέτω,» είπε ο Νάλριεκ, κοιτάζοντάς τον. «Κι εσύ πρέπει νάσαι ο Λεονάρδος,» πρόσθεσε, στρέφοντας το βλέμμα του στον άλλο άντρα.

«Μας έπιασες πάνω στο έγκλημα,» απάντησε ο Λεονάρδος. «Τι θες τώρα; Θα πάμε σε καμια στενή; Γιατί, έτσι όπως σε βλέπω, γι'ασφαλίτη σε κόβω.»

«Σου εξήγησα,» αποκρίθηκε ο Νάλριεκ, χωρίς να χαμογελάσει, «ψάχνω κάτι ανθρώπους.»

«Για πες...» Ο Λεονάρδος ακούμπησε την πλάτη του στον τοίχο, σταυρώνοντας τα χέρια του εμπρός του. Ήταν ντυμένος πρόχειρα, μ'ένα παντελόνι κι ένα ξεκούμπωτο πέτσινo γιλέκο. Απ'το λαιμό του κρέμονταν ένα σωρό περίεργα μπιχλιμπίδια.

Ο Νάλριεκ περιέγραψε τους ανθρώπους που έψαχνε. «Τους ξέρετε;» ρώτησε.

«Γιατί να σου πούμε;»

«Γνωρίζω ήδη ότι ήταν στο ίδιο όχημα μαζί σας, μέσα στο караβάνι του κυρίου Κέλκιλ.»

«Μπράβο σου,» είπε ο Λεονάρδος.

«Γνωρίζω, επίσης, ότι έφυγαν από το караβάνι όταν ήσασταν στο Τάσλαμ Τε'έμ.»

«Αφού φαίνεται νάσαι τόσο πολυξέρης, εμάς τι μας θες;»

«Θέλω να μάθω τι άλλο γνωρίζετε γι'αυτούς τους έξι,» είπε ο Νάλριεκ.

«Βασικά, τίποτα. Ήταν όλοι τους παράξενοι. Πιο παράξενοι από σένα, ίσως.»

«Όταν έφυγαν απ'το караβάνι, ξέρω πως πήγαν στα βουνά. Ποιος ήταν ο προορισμός τους, όμως;»

«Δεν έχω ιδέα,» είπε ο Λεονάρδος.

Ο Νάλριεκ στράφηκε στον Κάβμικ.

«Παρομοίως,» είπε εκείνος. «Και δεν ξέρω γιατί θάπρεπε να σου μιλήσουμε, έτσι κι αλλιώς. Τι έχουμε να κερδίσουμε;»

«Θέλετε λεφτά;»

«Ο κύριος Κέλκιλ μάς πληρώνει αρκετά,» παρενέβη ο Λεονάρδος. «Κι όταν λέμε ότι δεν ξέρουμε τίποτ'άλλο για τους φίλους μας, δεν ξέρουμε τίποτ'άλλο, αδελφέ.»

«Ούτε τα ονόματά τους;»

Ο Λεονάρδος τού τα είπε. «Ελπίζω να σε βοηθήσουν...»

«Κι εγώ,» αποκρίθηκε ο Νάλριεκ. «Καλή σας νύχτα, κύριοι.» Άνοιξε την πόρτα και έφυγε.

Πήγε στο άλλο δωμάτιο: αυτό που η μισθοφόρος Σάθρα μοιραζόταν με τον μισθοφόρο Ναβόνρι. Μια ολόμαυρη γυναίκα με επίσης μαύρα μαλλιά, και ένας ερυθρόδερμος άντρας, μελαχρινός κι αυτός· ο Νάλριεκ είχε πληροφορηθεί την εμφάνισή τους.

Στάθηκε μπροστά στην είσοδο και χτύπησε.

«Ποιος είναι;» άκουσε μια γυναικεία φωνή, μετά από μερικούς ψιθύρους.

«Δε με γνωρίζετε, αλλά θα ήθελα να σας κάνω μερικές ερωτήσεις. Αναζητώ κάποιους γνωστούς μου.»

Η πόρτα άνοιξε, διστακτικά, φανερώνοντας τον ερυθρόδερμο άντρα, ο οποίος είχε το ένα του χέρι πίσω απ'την πλάτη, σίγουρα κρύ-

βοντας κάποιο μικρό όπλο –ξιφίδιο, μάλλον. Η μαυρόδερμη γυναίκα φαινόταν απ’το εσωτερικό του δωματίου, καθισμένη σ’ένα στρώμα. Κοντά στα πόδια της ήταν ένας σάκος, κι επάνω στο σάκο μια βαλλίστρα, που –«όλως τυχαίως», φυσικά– έμοιαζε νάναι οπλισμένη.

«Με συγχωρείτε για την ενόχληση,» είπε ο Νάλριεκ. «Θα μπορούσα να περάσω, Ναβόνρι;» Έστρεψε το βλέμμα του στη γυναίκα. «Σάθρα;»

«Γνωρίζεις τα ονόματά μας;» απόρησε εκείνη. «Πώς;»

Ο Νάλριεκ ανασήκωσε τους ώμους. «Ρωτώντας, πας στην πόλη. Να περάσω;»

Ο Ναβόνρι τού έκανε νόημα να μπει, κι εκείνος μπήκε. Η πόρτα έκλεισε πίσω του.

«Όπως σας είπα, αναζητώ κάποιους γνωστούς μου.» Και είπε τα ονόματα που του είχε δώσει ο Λεονάρδος. «Τους ξέρετε;»

«Δεν είναι πλέον στο караβάνι,» του είπε η Σάθρα. «Έφυγαν, όταν ήμασταν στη Διχάλα. Και είσαι πολύ μακριά από κει.»

«Ταξίδευαν μαζί σας, σωστά; Στο ίδιο όχημα.»

«Ναι.»

«Μισθοφόροι ήταν;»

«Ναι.» Υπήρχε, όμως, κάποιος δισταγμός στη φωνή της.

«Είχατε παρατηρήσει τίποτα παράξενο μ’αυτούς;»

Ο Ναβόνρι και η Σάθρα αλληλοκοιτάχτηκαν.

Ενδιαφέρον...

«Ποιος είσαι συ;» ρώτησε ο Ναβόνρι, την ίδια στιγμή που η Σάθρα έλεγε: «Ναι.»

«Ναι; Τι παρατηρήσατε, δηλαδή;»

«Ήταν παράξενοι. Γενικά,» είπε ο Ναβόνρι με τελεσίδικο τόνο στη φωνή του.

Ο Νάλριεκ έβαλε το δεξί του χέρι μέσα στην κάπα του. Τράβηξε ένα βαλάντιο και το πέταξε στα πόδια τους, κάνοντάς το να κουδουνίσει.

«Τι είν’αυτός;» ρώτησε η Σάθρα.

«Βόμβα,» είπε ο Νάλριεκ, χωρίς να χαμογελάσει στο ελάχιστο.

Ο Ναβόνρι σήκωσε το βαλάντιο από κάτω και το άδειασε πάνω στο στρώμα της Σάθρα. Νομίσματα έπεσαν, κουδουνίζοντας.

Ο Νάλριεκ σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του.

«Η γενναιοδωρία σου είναι αξιοσημείωτη...» του είπε ο Ναβόνρι.

«Ελπίζω,» αποκρίθηκε εκείνος, «το ίδιο να είναι κι αυτό που έχετε να μου πείτε.»

Η Σάθρα τού μίλησε για το περιστατικό στην Ούσλετ. Του είπε ότι εκείνη κι ο Ναβόνρι είχαν παρακολουθήσει τους ανθρώπους που αναζητούσε και ότι τους είχαν δει να συγκρούονται με κάποιους άλλους, άγνωστους. «Μας ζήτησαν να μην πούμε τίποτα απ'όσα είδαμε, όταν μας έπιασαν.»

«Μάλιστα,» είπε ο Νάλριεκ. «Τίποτ'άλλο;»

«Τι εννοείς;»

«Γνωρίζετε τίποτ'άλλο γι'αυτούς;»

Η Σάθρα κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Είστε απολύτως σίγουροι;»

«Ναι,» είπε η μαυρόδερμη μισθοφόρος. «Μετά, απλά τους αποφεύγαμε κυρίως.»

«Σας ευχαριστώ, τότε,» αποκρίθηκε ο Νάλριεκ. «Καλή σας νύχτα, και...» κοίταξε τα νομίσματα που ήταν απλωμένα πάνω στο στρώμα, «σε καλή μεριά.»

Έφυγε απ'το δωμάτιό τους και κατέβηκε την πέτρινη σκάλα του πανδοχείου. Η πρώτη του έρευνα δεν είχε πάει καθόλου άσχημα.

Επιστροφή στο Μέγαρο του Θρόνου της Ελρείσβα τώρα.

• 6 •

Η πόρτα του υπνοδωματίου της χτύπησε.

«Αρχικατάσκοπε! Κάποιος σε καλεί.»

Η φωνή την ξύπνησε. Η φωνή του Νάλριεκ.

Η Αλντάρνη γύρισε ανάσκελα πάνω στο κρεβάτι και ανασηκώθηκε, βλεφαρίζοντας. Κάποιος με καλεί;

Το κουδούνισμα του επικοινωνιακού δίαυλου αντηχούσε μες στα δωμάτιά της.

«Αρχικατάσκοπε!» Η φωνή του Νάλριεκ, πίσω απ'την πόρτα.

«Έρχομαι!» Η Αλντάρνη σηκώθηκε, τυλίγοντας μια ρόμπα γύρω της και κάνοντας πίσω τα μακριά, ξανθά μαλλιά της. Άνοιξε την πόρτα, πέρασε δίπλα απ'τον Νάλριεκ, και πήγε, βιαστικά, στο γραφείο της, όπου και σήκωσε το ακουστικό του δίαυλου.

«Ποιος είναι;»

«Καλημέρα, Αλντάρνη. Ελπίζω να μη σε ξύπνησα.» Ο Άνσελμος.

Τι ώρα είναι; «Με ξύπνησες, αλλά δεν πειράζει.» Και πού ήσουν χτες;

«Με συγχωρείς. Όμως δεν πρόλαβα να έρθω καθόλου χτες, και ήθελα να σε δω προτού φύγω. Να περάσω από κει;»

Πες του πως δεν μπορείς! την προέτρεψε μια φωνή μέσα της. Πες του πως είσαι απασχολημένη τώρα! πως δεν είναι η κατάλληλη ώρα! Ας το θυμόταν χτες– «Ναι, έλα. Θα περιμένω.»

Η επικοινωνία τους τερματίστηκε.

Είσαι ανόητη!

Σκασμός! Ίσως χτες, όντως, να μην προλάβαινε.

Σιγά που δεν προλάβαινε!...

Δεν έχει σημασία!

Η Αλντάρνη βγήκε απ'το γραφείο, διέσχισε το καθιστικό, περνώντας πάλι δίπλα απ'τον Νάλριεκ χωρίς να του μιλήσει, και πήγε στο υπνοδωμάτιό της, όπου και άρχισε να ντύνεται. Το ρολόι της της έλεγε ότι ήταν χαράματα, και το φως που ερχόταν από το παράθυρο το επιβεβαίωνε.

Όταν η εξώπορτα των δωματίων της χτύπησε, δεν είχε ολοκληρώσει το ντύσιμό της. Καταράστηκε και έκανε να βγει–

Άκουσε την εξώπορτα ν'ανοίγει.

Ο Νάλριεκ!

«Καλημέρα...» ακούστηκε η φωνή του Άνσελμου, λιγάκι παραξενεμένη.

«Καλημέρα,» αποκρίθηκε ο Νάλριεκ.

Η Αλντάρνη πλησίασε, βιαστικά. «Άνσελμε. Έλα, πέρασε. Από εδώ, ο Νάλριεκ Κάρνιβ. Είναι ειδικός πράκτορας, σταλμένος από την Παντοκράτειρα. Τον φιλοξένησα εδώ απόψε γιατί ήρθε ξαφνικά χτες, μες στη νύχτα.»

Ο Άνσελμος μπήκε, κλείνοντας πίσω του. «Χαίρω πολύ,» είπε, κοιτάζοντας τον Νάλριεκ.

Η Αλντάρνη αισθάνθηκε ανακουφισμένη. Δε μοιάζει να τον υποπτεύεται για τίποτε άλλο, σκέφτηκε. Φυσικά, ο Άνσελμος γνώριζε ότι η Αλντάρνη κοιμόταν κάπου-κάπου με τον Ευρύμαχο, μα αυτό δεν ήταν το ίδιο. Σίγουρα, καταλάβαινε γιατί κοιμόταν με τον Ευρύμαχο, και ποτέ δεν της είχε πει τίποτα· ούτε ένα παράπονο δεν της είχε κάνει. Αν, όμως, την έβρισκε μαζί μ'έναν άλλο, άγνωστο άντρα μες στα δωμάτιά της, δεν μπορεί να το έβλεπε με καλό μάτι... έτσι;

«Παρομοίως, Παντοκρατορική Πρέσβη,» αποκρίθηκε ο Νάλριεκ.

«Με γνωρίζεις, λοιπόν...»

«Ασφαλώς.»

«Για ποιο λόγο βρίσκεσαι εδώ, αν επιτρέπεται;»

«Έχω αναλάβει μια πολύ ιδιαίτερη αποστολή, Πρέσβη, και η Αρχικατάσκοπος θα με βοηθήσει να τη φέρω εις πέρας.»

Ο Άνσελμος κοίταξε την Αλντάρνη, συνοφρυωμένος. Η παρουσία αυτού του Νάλριεκ τον είχε πιάσει απροετοίμαστο –και το να τον πιάνουν απροετοίμαστο ήταν κάτι που δεν του άρεσε καθόλου. Ο ειδικός πράκτορας έμοιαζε να είχε εμφανιστεί απ'το πουθενά. Ούτε ο Ευρύμαχος είχε κάνει λόγο γι'αυτόν, ούτε η Αλντάρνη. Ένας καινούργιος παράγοντας, σκέφτηκε ο Άνσελμος, σα να μην είχαμε ήδη αρκετά πράγματα να κάνουμε...

«Δεν ξέρω τι ακριβώς συμβαίνει,» είπε η Αλντάρνη. «Η αποστολή του Νάλριεκ είναι–»

«–απόρρητη, Πρέσβη,» τη διέκοψε ο πράκτορας. «Η αποστολή μου είναι απόρρητη. Κυνηγάω κάποιους άκρως επικίνδυνους κακοποιούς, η παρουσία των οποίων στην Αρβήντλια βάζει σε κίνδυνο ολόκληρη την Παντοκρατορία.»

Ο Άνσελμος παραξενεύτηκε. Πολύ. Τι λέει ο τύπος; Θα μας τρελάνει; «Με τι τρόπο τη βάζει σε κίνδυνο;»

«Δεν μπορώ να αποκαλύψω περισσότερα.»

Ο Άνσελμος αισθάνθηκε την περιέργειά του να φουντώνει σχετικά με τούτη την αλλόκοτη υπόθεση. Ήξερε, όμως, πως δεν μπορούσε με τίποτα ν'αναβάλει το ταξίδι του στον Κοράκου Τόπο. Στράφηκε στην Αλντάρνη. «Πρέπει να πηγαίνω,» της είπε, πλησιάζοντάς την.

Εκείνη ένευσε κι άγγιξε το χέρι του. «Να προσέχεις, εντάξει;»

«Ναι. Κι εσύ,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος.

Η Αλντάρνη σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών της και φίλησε τα χείλη του. Όχι, όμως, όπως θα ήθελε· η παρουσία του Νάλριεκ την έκανε να αισθάνεται άβολα.

«Θα ταξιδέψεις, Πρέσβη;» ρώτησε ο ειδικός πράκτορας.

Ο Άνσελμος τον ατένισε. «Ναι, γιατί;»

«Πού θα πας;»

«Έχω αναλάβει κάποιες διπλωματικές διαπραγματεύσεις στον Κοράκου Τόπο.»

«Για ποιο θέμα;»

Ο Άνσελμος δίστασε ν'απαντήσει. Υπήρχε κάτι σ'αυτό τον άνθρωπο... κάτι... κάτι το σχεδόν αφύσικο, που τον έκανε να τον φοβάται.

«Θα πρέπει να σου πω, Πρέσβη, ότι αυτή τη στιγμή είμαι η ανώτατη εξουσία στην Ελρείσβα. Όταν σε ρωτάω, θέλω να μου απαντάς.»

Εκτός των άλλων, είναι και ξεπαρμένος! παρατήρησε ο Άνσελμος. «Θα προσπαθήσω να μάθω τη θέση μιας βάσης των επαναστατών, στα βουνά δυτικά του Κοράκου Τόπου.»

«Ενδιαφέρον...» αποκρίθηκε ο Νάλριεκ. «Οι άνθρωποι τους οποίους αναζητώ πρέπει, επίσης, να βρίσκονται σ'εκείνη την περιοχή.»

«Μα,» είπε η Αλντάρνη, «χτες δε μου είπες ότι δεν ξέρεις-;»

«Τα πράγματα άλλαξαν, Αρχικατάσκοπε. Έχω νέα στοιχεία τώρα.»

«Πού τα βρήκες; Μεσ στη νύχτα;»

«Δεν έχει σημασία.» Και προς τον Άνσελμο: «Πού ακριβώς θα πας, Πρέσβη;»

«Σ'ένα χωριό Μελανών που ονομάζεται Κίσρωθ. Νοτιοδυτικά του Φαραγγιού του Πεπρωμένου. Εκατόν-εξήντα χιλιόμετρα, περίπου.»

«Υπέροχα,» είπε ο Νάλριεκ. «Θα έρθω μαζί σου.»

«Μαζί μου;»

«Ναι. Υπάρχει πρόβλημα μ'αυτό, Πρέσβη;»

Κάτι συμβαίνει. Κάτι... κάτι δεν πάει καθόλου καλά μ'ετούτο τον άνθρωπο. Ο Άνσελμος αισθανόταν αποπροσανατολισμένος. «Εεε, όχι. Υποθέτω πως όχι. Αλλά... θα πάω για διαπραγματεύσεις. Πρέπει να το έχεις υπόψη σου αυτό.»

«Μη σ'ανησυχεί η παρουσία μου,» είπε ο Νάλριεκ. «Δε θα σε δυσκολέψω στο ελάχιστο.

»Αρχικατάσκοπε, θα έρθεις κι εσύ μαζί μας.»

Τι! σκέφτηκε η Αλντάρνη. «Μα, εδώ, στην Ελρείσβα, έχω κάποιες δου-»

Ο Νάλριεκ είπε στον Άνσελμο: «Πώς θα πας στον προορισμό σου, Πρέσβη;»

«Με ελικόπτερο και τη συνοδεία δύο αεροπλάνων.»

«Οχήματα;»

«Δεν είναι απαραίτητα.»

«Τώρα είναι.»

«Το ελικόπτερο δεν είναι αρκετά μεγάλο για να μεταφέρει οχήματα!» είπε ο Άνσελμος. «Ούτε τ'αεροπλάνα, ασφαλώς.»

«Θα πάρουμε, τότε, περισσότερα αεροπλάνα ή ελικόπτερα μαζί μας, Πρέσβη. Ένα όχημα πρέπει να το μεταφέρουμε οπωσδήποτε, για έρευνα στη γύρω περιοχή. Γιατί δυσκολεύεις τα πράγματα;»

Εγώ δυσκολεύω τα πράγματα; απόρησε ο Άνσελμος.

Τα πάντα έγιναν, φυσικά, όπως τα ήθελε ο Πράκτορας Νάλριεκ. Θα έπαιρναν μαζί τους τέσσερα αεροπλάνα που θα μετέφεραν, με αλυσίδες, ένα τετράτροχο όχημα ειδικά κατασκευασμένο για τα δύσβατα εδάφη της ερήμου. Επίσης, εκτός από τους στρατιώτες που θα τους συνόδευαν, θα έρχονταν και ορισμένοι κατάσκοποι της Αλντάρνης (η οποία ήταν θυμωμένη που ο Νάλριεκ την αγνόησε όσες φορές προσπάθησε να του εξηγήσει ότι έπρεπε να μείνει στην Ελρείσβα επειδή είχε σημαντικές δουλειές).

Ο Ευρύμαχος ήταν σαστισμένος από τις απαιτήσεις του ειδικού πράκτορα, αλλά δεν έφερε αντίρρηση, καθώς εκείνος τού τόνισε πως οι κακοποιοί που κυνηγούσε ήταν πολύ επικίνδυνοι και πιθανώς να προκαλούσαν την αποσταθεροποίηση ολόκληρης της Παντοκρατορίας.

«Την αποσταθεροποίηση ολόκληρης της Παντοκρατορίας;» είπε ο Ευρύμαχος, παραξενεμένος. «Από την Αρβήντλια;»

«Από την Αρβήντλια,» επιβεβαίωσε ο Νάλριεκ.

«Μα, πώς είναι δυνατόν;»

«Δεν μπορώ να σου δώσω άλλες πληροφορίες, Επόπτη. Κάνε τη δουλειά σου όπως πρέπει και, ελπίζω, όλα θα πάνε καλά.»

Το ελικόπτερο είχε δύο έλικες και ήταν αρκετά ευρύχωρο, αν και, με τόσους ανθρώπους τώρα μέσα του, ο χώρος έμοιαζε στενός. Ο Άνσελμος κάθισε πλάι στον πιλότο, και η Αλντάρνη κι ο Νάλριεκ στις αμέσως επόμενες θέσεις. Το αεροσκάφος βρισκόταν σ'ένα ελικοδρόμιο του Μεγάρου του Θρόνου της Ελρείσβα, επάνω σε μια από τις οροφές των πύργων του. Οι έλικές του περιστράφηκαν και υψώθηκε στον αέρα.

Τα τέσσερα αεροπλάνα ήρθαν από το αεροδρόμιο ανατολικά της πόλης. Ο Άνσελμος και η Αλντάρνη τα είδαν να χάνουν ύψος και να αφήνουν τις αλυσίδες τους να πέσουν, καθώς πλησίαζαν το όχημα που ήταν σταματημένο εκατό μέτρα απόσταση από τη νότια πύλη της Ελρείσβα. Η ταχύτητά τους ήταν πολύ, πολύ μειωμένη. Μερικοί στρατιώτες, που βρίσκονταν κοντά στο όχημα, έπιασαν τις αλυσίδες και πέρασαν γρήγορα τους γάντζους τους στις ειδικές προεξοχές του οχήματος. Ύστερα απομακρύνθηκαν, καθώς το τροχοφόρο υψωνόταν στον ουρανό, κάτω από τα τέσσερα αεροπλάνα, τα οποία ακολούθησαν το ελικόπτερο προς τα νοτιοδυτικά.

«Εξηγήστε μου πώς ακριβώς έχουν τα πράγματα μ'αυτή την εκστρατεία στον Κοράκου Τόπο,» ζήτησε ο Νάλριεκ. «Θέλω να ξέρω τι συμβαίνει.»

Ενόσω ταξίδευαν, ο Άνσελμος τού μίλησε για την κατάσταση, καθώς και για την ευκαιρία που παρουσίαζε, ώστε να μάθουν τη θέση της κρυφής βάσης της Επανάστασης.

Η Αλντάρνη έμεινε σιωπηλή, ακόμα πιστεύοντας ότι αυτός ο ηλίθιος πράκτορας άδικα την τραβούσε μες στις ερήμους, ενώ είχε τόσα να κάνει στην Ελρείσβα! Δε μ'αφήνει να κάνω τη δουλειά μου, το καθίκι! Το πώς θα βρει τους κακοποιούς του είναι δική του δουλειά, όχι δική μου!

«Η εκστρατεία αυτή, ομολογουμένως, παρουσιάζει ενδιαφέρον,» είπε ο Νάλριεκ. «Αλλά δε νομίζω ότι μπορεί να με διευκολύνει με κανέναν τρόπο. Το αντίθετο, ίσως...»

Μετά από περίπου δύο ώρες, έφτασαν στην περιοχή του Φαραγγιού του Πεπρωμένου, πετώντας όχι με τον ταχύ ρυθμό των αεροπλάνων

αλλά με τον πολύ αργότερο του ελικοπτέρου. Από κάτω τους, φαίνονταν κατεστραμμένα χωριά και ανατιναγμένα βράχια. Προσπέρασαν την περιοχή χωρίς να καθυστερήσουν και συνέχισαν νοτιοδυτικά για παραπάνω από μία ώρα, πετώντας πάνω από ατελείωτες ερήμους. Ο Φωτεινός Ήλιος βρισκόταν τώρα ψηλά στον ουρανό και τους έλουζε με το φως και τη θερμότητά του.

Μια μεγάλη όαση και ένα χωριό φάνηκαν από κάτω τους, και ο Άνσελμος πρόσταξε τον πιλότο να προσγειωθεί.

Το ελικόπτερο έχασε ύψος και κατέβηκε στη γη, σηκώνοντας σύννεφα άμμου γύρω του. Τα αεροπλάνα έχασαν, επίσης, ύψος και άφησαν το όχημα που μετέφεραν να πέσει, αποσυνδέοντας τις αλυσίδες από πάνω τους. Μετά, δεν έφυγαν αμέσως· έμειναν στην περιοχή, κάνοντας κύκλους στον ουρανό.

Το σύννεφο άμμου καταλάγιασε, καθώς οι έλικες έπαψαν να περιστρέφονται, και ο Άνσελμος, η Αλντάρνη, ο Νάλριεκ, οι στρατιώτες, και οι κατάσκοποι βγήκαν απ'το εσωτερικό του ελικοπτέρου.

Οι Μελανοί κάτοικοι του χωριού τούς είχαν, ασφαλώς, προσέξει, και φαίνονταν να βρίσκονται ήδη σε κίνηση.

Ετοιμάζονται για μάχη... παρατήρησε η Αλντάρνη, φορώντας ένα ζευγάρι σκούρα γυαλιά, για να προστατέψει τα μάτια της απ'το δυνατό φως. Βγάζουν όπλα.

«Μην ανησυχείτε,» είπε ο Άνσελμος, αρκετά δυνατά ώστε να τον ακούσουν όλοι οι στρατιώτες. «Και μην κάνετε τίποτα σπασμωδικό. Δε θα μας επιτεθούν.»

Το χωριό βρισκόταν χτισμένο μέσα σε μια από τις μεγαλύτερες οάσεις του Κοράκου Τόπου: την Όαση των Επτά Κοκάλων, όπως την έλεγαν οι γηγενείς. Τα μικρά, πέτρινα σπίτια του ήταν μισοκρυμμένα στη βλάστηση. Οι Κίσρωθ ήταν πολύ περήφανοι που διαφέντευαν έναν τέτοιο τόπο. Άλλες φυλές τούς ζήλευαν.

Ο Άνσελμος είχε και παλιότερα διαπραγματευτεί μαζί τους με ελάχιστη επιτυχία. Ωστόσο, γνώριζε τα έθιμά τους και πώς συμπεριφέρονταν. Και τώρα, έχω το πάνω χέρι. Οι καταστροφές στα βορειοανατολικά τους δεν μπορεί να μην τους έχουν ταραξει. Όσο περήφανοι κι αν είναι, θάχουν αρχίσει να τρέμουν. Θα φοβούνται ότι και η δική τους όαση

–η περιώνυμη Όαση των Επτά Κοκάλων– θα γίνει στάχτη, όπως και τόσες άλλες, και τα νερά της θα μολυνθούν για πάντα...

Οι Κίσρωθ φάνηκαν να συγκεντρώνονται έξω απ'το χωριό τους, κρατώντας όπλα. Ήταν σε απόσταση πενήντα μέτρων από τους Παντοκρατορικούς.

Ο Άνσελμος φώναξε: «Ερχόμαστε ειρηνικά! Ζητώ να μιλήσω με τον Φύλαρχο Νταρσάνη! Με γνωρίζει από παλιά! Το όνομά μου είναι Άνσελμος, και έρχομαι από την Ελρείσβα, σταλμένος από τον Παντοκρατορικό Επόπτη!»

Οι Κίσρωθ αντάλλαξαν μερικές κουβέντες αναμεταξύ τους· και μετά, ένας τους φώναξε, μιλώντας στην Κοινή Γλώσσα της Αρβήντλια, όπως είχε κάνει κι ο Άνσελμος: «Ο Φύλαρχος Νταρσάνης είναι νεκρός! Εγώ είμαι Φύλαρχος των Κίσρωθ τώρα, ο γιος του, Βάνασρελ!»

«Θα ήθελα, τότε, να μιλήσω μαζί σου, Φύλαρχε Βάνασρελ!»

«Τι ζητάς εδώ;»

«Να διαπραγματευτούμε.» Ο Άνσελμος άρχισε να βαδίζει προς τους Κίσρωθ, κάνοντας νόημα στους υπόλοιπους Παντοκρατορικούς να μείνουν πίσω.

Ο Βάνασρελ τον ζύγωσε, κάνοντας κι εκείνος νόημα στους δικούς του να μείνουν πίσω. Ήταν ένας ψηλός, λιγνός Μελανός, ντυμένος με μαύρο χιτώνα. Τα μάτια του γυάλιζαν σαν σμαράγδια, και τα μαλλιά του ήταν πορφυρά και μακριά. Το σπαθί του το θηκάρωσε στην πλάτη του, καθώς πλησίαζε τον Παντοκρατορικό Πρέσβη.

Ο Άνσελμος τού έδωσε το χέρι του.

Ο Βάνασρελ δεν του έδωσε το δικό του. «Ρώτησα τι ζητάς εδώ.»

Ο Άνσελμος κατέβασε το χέρι του, λέγοντας: «Όπως σου είπα, θέλω να διαπραγματευτούμε. Σίγουρα, θα έχεις ακούσει για τις... καταστροφές που έχουν συμβεί γύρω απ'το Φαράγγι του Πεπρωμένου. Ή κάνω λάθος;»

Η όψη του Βάνασρελ αγρίεψε. «Δεν κάνεις λάθος, ξένε. Οι δικοί σου άνθρωποι είναι, όμως, που έχουν προκαλέσει τις καταστροφές, και οι καταραμένοι από τους θεούς Λευκοί!»

«Βρίσκομαι εδώ για να φέρω την ειρήνη, Φύλαρχε, προτού ο πόλεμος φτάσει και σ'εσάς.»

«Βρίσκεσαι στην Όαση των Επτά Κοκάλων για να σώσεις μόνο εμάς;»

«Για να σώσω όλους τους Μελανούς του Κοράκου Τόπου.»

Τα μάτια του Βάνασρελ στένεψαν. «Παράξενες συνήθειες έχετε, οι ξένοι... Πρώτα, μας χτυπάτε, βοηθώντας τους προαιώνιους εχθρούς μας, και τώρα...»

«Τώρα,» είπε ο Άνσελμος, «τα πράγματα μπορούν να... αλλάξουν, Φύλαρχε, πολύ εύκολα. Φτάνει να φτάσουμε σε μια κάποια συνεννόηση.»

«Τι είδους συνεννόηση;»

«Αναζητούμε ένα μέρος, και θα θέλαμε να μας βοηθήσετε να το βρούμε. Αυτό είναι όλο. Αν συμφωνήσετε, οι καταστροφές θα πάνε ψουν.»

«Τι μέρος;»

«Μια βάση κάποιων εχθρών μας, η οποία βρίσκεται στα βουνά δυτικά του Κοράκου Τόπου. Μια βάση που ανήκει σε αποστάτες και εγκληματίες, που θέτουν σε κίνδυνο την Παντοκρατορία και όλους τους νομιμόφρονες ανθρώπους.»

Τα μάτια του Βάνασρελ γυάλισαν.

Μάλιστα, σκέφτηκε ο Άνσελμος. Δεν είναι, λοιπόν, η πρώτη φορά που ακούει για τη βάση. Ο πατέρας του πρέπει να του είχε πει αυτά που είχαμε συζητήσει την προηγούμενη φορά.

«Βρισκόμαστε μακριά απ'τα βουνά,» είπε ο Βάνασρελ.

Οι αποστάσεις είναι υποκειμενικές... Εκατό χιλιόμετρα, μάλλον, ήταν μακριά για κάποιους που ταξίδευαν με τα πόδια ή, στην καλύτερη περίπτωση, με άλογα της ερήμου. «Δε ζητώ μόνο τη δική σας βοήθεια,» εξήγησε ο Άνσελμος. «Ζητώ τη βοήθεια όλων των Μελανών του Κοράκου Τόπου. Αφού θα τους σώσουμε, πρέπει κάπως να μας... ξεχρεώσουν, Φύλαρχε, δε νομίζεις;»

«Θα τους σώσετε από τους εαυτούς σας;» μούγκρισε ο Βάνασρελ.

«Τα πράγματα είναι πιο περίπλοκα απ'ό,τι ίσως να πιστεύεις. Θα χρειαστούν κάποιοι... χειρισμοί, προκειμένου να διακοπεί η εκστρατεία που έχει αρχίσει. Και, για να γίνουν αυτοί οι χειρισμοί, πρέπει να μας δώσετε έναν καλό λόγο: τη βάση των επαναστατών στα βουνά.»

«Δε μπορώ ν'απαντήσω για όλους τους Μελανούς του Κοράκου Τόπου,» είπε ο Φύλαρχος των Κίσρωθ.

«Το γνωρίζω.»

«Ζητάς, λοιπόν, να γίνει η Σύγκληση των Φυλών...»

«Προφανώς,» είπε ο Άνσελμος.

«Θα δυσκολευτούν να συγκεντρωθούν εδώ, ενώ οι άνθρωποί σου και οι Λευκοί τούς σκοτώνουν.»

«Μη σ'ανησυχεί αυτό,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος. «Η εκστρατεία μπορεί να... καθυστερήσει μερικές ημέρες. Για διάφορους λόγους.»

«Υπάρχουν φυλές πολύ μακριά από δω...»

«Δε χρειάζεται να έρθουν όλες οι φυλές του Κοράκου Τόπου. Μου αρκούν αυτές που βρίσκονται κοντά στα βουνά και μπορούν να με βοηθήσουν να εντοπίσω τη βάση των εχθρών μας.»

Ο Βάνασρελ φάνηκε σκεπτικός. «Θα το συζητήσω με τους ανθρώπους μου,» είπε, «και θα ξαναμιλήσουμε.»

Ο Άνσελμος ένευσε. «Όπως επιθυμείς. Έχουμε την άδειά σου να κατασκηνώσουμε στην όαση;»

«Την έχετε.»

Κεφάλαιο 11^ο

Ο Ερχομός του Πρίγκιπα

• 1 •

Οι Κίσρωθ επέστρεψαν στο χωριό τους και πολλοί απ'αυτούς φάνηκαν να συγκεντρώνονται γύρω από ένα απ'τα πέτρινα σπίτια, το οποίο, μάλλον, ήταν το οίκημα του Φύλαρχου Βάνασρελ. Τουλάχιστον, εκεί είχε μπει ο πορφυρομάλλης Μελανός με τον οποίο είχε μιλήσει ο Άνσελμος, και το σπίτι έμοιαζε νάναι μεγαλύτερο απ'τα άλλα, αν και ήταν μισοκρυμμένο πίσω απ'την αξιοσημείωτα πυκνή βλάστηση της όασης. Τόσο πολύ πράσινο μες στις ερήμους του Κοράκου Τόπου ήταν παραφωνία και ευλογία, συγχρόνως.

Η Αλντάρνη σκέφτηκε ότι καλά θα ήταν να καθίσουν κάτω απ'τις δροσερές σκιές, κοντά στο νερό. Τότε, όμως, ο Νάλριεκ τής είπε: «Πρέπει να πηγαίνουμε, Αρχικατάσκοπε. Δε νομίζω ότι υπάρχει τίποτα για εμάς εδώ.»

«Να πηγαίνουμε; Πού;»

«Γι'αρχή, στο Τάσλαμ Τε'έμ,» αποκρίθηκε ο Νάλριεκ, βαδίζοντας προς το τετράτροχο όχημα που είχαν μεταφέρει τα αεροπλάνα.

Η Αλντάρνη τον ακολούθησε, κάνοντας νόημα στους κατασκόπους της –τρεις άντρες και τρεις γυναίκες– ν'ακολουθήσουν εκείνη. «Είναι πολύ μακριά από δω!» είπε στον πράκτορα.

Το όχημα ήταν καμωμένο από καφετί μέταλλο, που το καμουφλάριζε ελαφρά στις ερήμους. Ολόκληρη η οροφή του ήταν ένα γυάλινο σκέπαστρο, καλυμμένο κατά το ήμισυ από μια δερμάτινη κουκούλα. Η κουκούλα φαινόταν να μπορεί να ξεδιπλωθεί, για να προσφέρει

σκιά, ή να διπλωθεί, για να δώσει μεγαλύτερη ορατότητα στους επιβαίνοντες.

Ο Νάλριεκ άνοιξε το σκέπαστρο. «Δεν είπα ποτέ ότι θα μείνουμε σε τούτο το μέρος. Η δουλειά μας απλά αρχίζει από εδώ επειδή μας βολεύει.» Μπήκε στο όχημα, καθίζοντας στη θέση του οδηγού. Παρότι έλεγε στους άλλους τι να κάνουν, δεν έμοιαζε να τον πειράζει να οδηγήσει ο ίδιος.

Η δουλειά μας... σκέφτηκε η Αλντάρνη. Η δική σου δουλειά, θες να πεις!

Τι κάνω εγώ εδώ;...

Ωστόσο, μπήκε στο όχημα από την άλλη μεριά, καθίζοντας δίπλα στον Νάλριεκ. Οι έξι κατάσκοποί της κάθισαν πίσω, φέρνοντας μαζί τους κάποια πράγματα.

«Ενεργειακές φιάλες έχουμε;» τους ρώτησε ο Νάλριεκ, κοιτάζοντάς τους πάνω απ'τον ώμο του.

Δύο απ'αυτούς αμέσως τεντώθηκαν και κοίταξαν στον αποθηκευτικό χώρο του οχήματος. (Για δεξ προθυμία! παρατήρησε η Αλντάρνη. Εμένα ποτέ δεν είναι τόσο πρόθυμοι να με υπηρετήσουν!) Ο ένας είπε στον πράκτορα: «Έχουμε πέντε φιάλες, κύριε Νάλριεκ, χωρίς να υπολογίζω αυτήν που είναι ήδη συνδεδεμένη με το σύστημα του οχήματος.»

«Εντάξει, λοιπόν,» είπε εκείνος. «Δε θάχουμε πρόβλημα καυσίμων.»

Δεν είχε κλείσει ακόμα το σκέπαστρο, και, γυρίζοντας το κεφάλι, φώναξε στον Άνσελμο: «Πρέσβη! Φεύγουμε.»

Οι στρατιώτες έβγαζαν διπλωμένες σκηνές από το εσωτερικό του ελικοπτέρου, με σκοπό να τις πάνε στην όαση. Ο Άνσελμος στεκόταν παραδίπλα με τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος και σκεπτικός. Στράφηκε και κοίταξε τον Νάλριεκ. «Καλώς,» είπε. «Θα πάτε μακριά;» Πλησίασε.

«Μέχρι τη Διχάλα. Ύστερα, ίσως να επιστρέψουμε εδώ. Ανάλογα.»

Ο Άνσελμος ένευσε. «Καλή τύχη.»

Ο Νάλριεκ έκλεισε το σκέπαστρο του οχήματος και ενεργοποίησε τις μηχανές του.

Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα βάδιζε στην περιφέρεια του στρατοπέδου, ντυμένη με την πανοπλία της από φολίδες λεοντόσαυρου. Το σπαθί της ήταν θηκαρωμένο στην πλάτη της. Τα μακριά, καστανόξανθα μαλλιά της ήταν δεμένα αλογοουρά πίσω της. Το δυνατό φως του ήλιου αντανakλάτο επάνω τους. Ήταν μεσημέρι και η ζέστη δυνατή.

Το ελαφρύ τραύμα από το ξιφίδιο της νεκρής επαναστάτριας δεν την ενοχλούσε πλέον· ούτε που το αισθανόταν κάτω απ'την πανοπλία της. Η οργή του Πρωτοσπαθάρη την ενοχλούσε πολύ περισσότερο. Ο Κάραγγελ απαιτούσε να συνεχίσουν την εκστρατεία τους αμέσως, και απορούσε γιατί καθυστερούσαν. Το γεγονός ότι τα δύο κανόνια δεν είχαν επισκευαστεί ακόμα και επιστραφεί στο στράτευμα δεν έμοιαζε να το υπολογίζει.

Χτες, περίπου την ίδια ώρα που τώρα η Πριγκίπισσα βάδιζε, είχε έρθει ένα Παντοκρατορικό φορτηγό με ενεργειακές φιάλες, καθώς κι ένα φορτηγό του Θρόνου της Ελρείσβα. Το δεύτερο θα έμενε με το στρατό, για να αντικαταστήσει εκείνο που είχε κλαπεί από τους επαναστάτες· το πρώτο, αφού ξεφόρτωνε, θα έφευγε πάλι. Ο Κάραγγελ είχε απαιτήσει να μάθει, από τον οδηγό του Παντοκρατορικού οχήματος, γιατί ο Επόπτης είχε αργήσει τόσο να στείλει τις φιάλες. Σίγουρα, θα μπορούσε να τις είχε στείλει γρηγορότερα! Ο οδηγός αποκρίθηκε πως μόνο ο ίδιος ο Επόπτης θα μπορούσε να σας το απαντήσει αυτό, Υψηλότητα.

Και ο Λευκός οδηγός του φορτηγού του Θρόνου της Ελρείσβα έμοιαζε να έχει, επίσης, πλήρη άγνοια.

Τα κανόνια πότε θα έρχονταν; ρώτησε ο Κάραγγελ. Αλλά ούτε αυτό το ήξεραν.

Ο Στρατηγός Ίδας Οξύβιος είχε άλλα πράγματα στο μυαλό του, όπως φάνηκε. Ρώτησε τον οδηγό του Παντοκρατορικού οχήματος τι είχε πει ο Επόπτης σχετικά με την αρχηγεία της εκστρατείας. Ποιος ήταν τώρα επικεφαλής; Ο οδηγός, όμως, πάλι δήλωσε άγνοια.

Η Θυάλκνα το έκρινε αυτό λιγάκι ανησυχητικό. Γιατί ο Επόπτης δεν είχε ορίσει κάποιον καινούργιο αρχηγό; Τι πρόβλημα μπορεί να υπήρχε; Περίμενε κάτι;

Το πρωί της ίδιας ημέρας, προτού έρθουν τα δύο φορτηγά οχήματα με τις φιάλες, η Πριγκίπισσα –και όλο το στρατόπεδο, ασφαλώς– είχε δει γιγαντιαία μεταλλικά πουλιά να πετούν στον ουρανό πάνω απ’το Φαράγγι του Πεπρωμένου και να εξαπολύουν ενεργειακές δέσμες, προκαλώντας πανίσχυρους κρότους και ανείπωτη καταστροφή. Καταστροφή που η Θυάλκνα έβλεπε μονάχα ένα μικρό μέρος της· γιατί, αναμφίβολα, τα αεροπλάνα δεν μπορεί να είχαν σταλεί μονάχα εδώ. Ο Επόπτης πρέπει να τα είχε στείλει να χτυπήσουν ολόκληρο το φαράγγι, απ’άκρη σ’άκρη.

Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ είχε βγει απ’τη σκηνή του και είχε πλησιάσει την Πριγκίπισσα, βαδίζοντας αργά, εξαιτίας του τραύματός του, και τρίζοντας τα δόντια. Το χέρι του ήταν επάνω στα αριστερά πλευρά του, σα να αισθανόταν τα κόκαλα του έτοιμα να διαλυθούν και τα σωθικά του να χυθούν έξω.

«Τι είν’αυτός;» μούγκρισε ο Κάραγγελ. «Τι συμβαίνει;»

Η Θυάλκνα τού έδειξε τα μεταλλικά πουλιά στον ουρανό.

«Ναι,» γρύλισε εκείνος, «τα βλέπω! Δεν είμαι τυφλός, Πριγκίπισσα! Γιατί, όμως, τα έστειλε; Δεν το ζητήσαμε!»

«Μάλλον, θεώρησε ότι τα πράγματα έγιναν άσχημα για εμάς–»

«Ο Μόρμαμ να ροκανίσει τα κόκαλα αυτών των καταραμένων ξένων! Δεν ξέρουν τι σημαίνει πόλεμος! Τι νόημα έχει τούτη η επίθεση; Δεν εκδικούμαι το λαό μου έτσι!»

Τι να του έλεγε τώρα η Θυάλκνα; Είχε δίκιο, ασφαλώς. Είχε απόλυτο δίκιο. Αλλά δεν μπορώ να κάνω κάτι για να σταματήσω την επίθεση των αεροπλάνων... Την προβληματίζε, όμως, η απόφαση του Επόπτη να τα στείλει. Βιαζόταν να τελειώσει την εκστρατεία; Και πίστευε ότι αυτή η ενέργεια θα ικανοποιούσε τον Πρωτοσπαθάριο;

Οι Παντοκρατορικοί μού φαίνεται πως δεν ήξεραν ακριβώς τι ξεκίνησαν, και τώρα δεν τους αρέσει...

Ο Κάραγγελ επέστρεψε στη σκηνή του, και έμεινε εκεί το μεγαλύτερο μέρος της υπόλοιπης ημέρας. Το βράδυ, μίλησε στην Πριγκίπισσα για τα παράξενα όνειρά του, τα οποία πάντοτε άφηναν τη Θυάλκνα σαστισμένη. Δεν είχε ιδέα τι μπορούσε να ήθελε να του πει το Ιερό Δέντρο των Τουρβάλκλι... αν, όντως, ήθελε να του πει κάτι. Έναν σαμάνο, σκέφτηκε. Χρειαζόμαστε έναν σαμάνο. Ο Κάραγγελ, όμως, επέ-

μενε πως μονάχα ένας Τουρβάλκλι σαμάνος θα μπορούσε να εξηγήσει τα όνειρά του... και όλοι οι Τουρβάλκλι ήταν τώρα νεκροί.

Αδιέξοδο.

Και, μάλιστα, ένα αδιέξοδο που η Θυάλκνα διέκρινε ότι τον βασάνιζε. Δε μπορώ να σε βοηθήσω. Θα ήθελα, αλλά δε μπορώ, Πρωτοσπαθάριε... Ήταν τραγικό αυτό που σου συνέβη· στον καθένα μας θα στοίχιζε...

Σήμερα, η Πριγκίπισσα του Θρόνου της Ελρείσβα φοβόταν –ναι, φοβόταν– ότι ίσως ο Επόπτης να έστελνε ξανά τα αεροπλάνα του για να χτυπήσουν το φαράγγι. Όμως ούτε ένα μεταλλικό πτηνό δε φάνηκε να гуαλίζει στον πρωινό ουρανό.

Μάλλον, οι Παντοκρατορικοί πίστευαν ότι είχαν σκοτώσει τους πάντες εκεί κάτω– Όχι· ακόμα κι αυτοί δεν μπορεί να ήταν τόσο ηλίθιοι! Σίγουρα, θα καταλάβαιναν ότι πολλοί από τους Μελανούς θα είχαν λουφάξει σε τρύπες μέσα στη γη και σε λαγούμια. Επιπλέον, η Θυάλκνα είχε ακούσει ένα σωρό ιστορίες για τα βάθη του Φαραγγιού του Πεπρωμένου. Ένα σωρό εφιαλτικές ιστορίες. Ορισμένοι έλεγαν ότι οι Μελανοί που κατοικούσαν εκεί κάτω δεν ήταν φυσιολογικοί, αλλά εν μέρει δαίμονες που είχαν ξετρυνώσει από τα έγκατα της γης.

Καλός Μελανός δεν υπάρχει. Έχουν όλοι το κακό κρυμμένο στην ψυχή τους, κάποιοι λιγότερο κάποιοι περισσότερο. Και δεν την παραξένευε που αυτοί που έμεναν στα βάθη του Φαραγγιού του Πεπρωμένου ήταν πιο διεστραμμένοι από τους άλλους. Ήταν γνωστό πως επάνω στις πέτρες του φαραγγιού αλλόκοτες γραφές παρουσιάζονταν από μόνες τους, και ότι οι Μελανοί αυτού του μέρους μπορούσαν να τις διαβάσουν και να προφητέψουν τα μελλούμενα –ή, τουλάχιστον, έτσι νόμιζαν. Επομένως, η περιοχή ήταν καταραμένη. Και οι κάτοικοί της τρελοί.

Η Θυάλκνα στάθηκε, για μια στιγμή, σε μια άκρη του στρατοπέδου και έστρεψε το βλέμμα της προς το χείλος του φαραγγιού. Καλύτερα να μη χρειαζόταν ποτέ να πάνε εκεί κάτω, αλλά πολύ φοβόταν ότι ο Κάραγγελ ίσως να επέμενε...

Πού θα καταλήξει αυτή η εκστρατεία; Θα αφανίσουμε τους Μελανούς από τον Κοράκου Τόπο; Είναι δυνατόν;

Παλιότερα, οι Παντοκρατορικοί δε θα συμφωνούσαν με κάτι τέτοιο... Τι τους είχε κάνει τώρα να συμφωνήσουν; Δεν είναι κάπως περίεργος;

Η Θυάλκνα δεν είχε ποτέ καθίσει να το σκεφτεί έτσι—

Ένας ήχος τράβηξε την προσοχή της. Έστρεψε το βλέμμα της προς την αντίθετη κατεύθυνση, προς τα ανατολικά.

Ναι, είχε δίκιο. Μηχανές. Δύο οχήματα έρχονταν, γυαλίζοντας στο μεσημεριανό φως. Κι επάνω τους... η Πριγκίπισσα στένεψε τα μάτια της, σκιάζοντάς τα με το ένα χέρι... επάνω τους ήταν τα κανόνια.

Τα επισκέυασαν...

Τα οπλοφόρα οχήματα ήρθαν στον καταυλισμό και σταμάτησαν ανάμεσα στις σκηνές, στον χώρο που ήταν διαμορφωμένος γι'αυτά. Η Θυάλκνα τα πλησίασε, όπως επίσης κι ο Στρατηγός Ίδας. Στρατιώτες βγήκαν απ'το εσωτερικό τους, κι ένας απ'αυτούς χαιρέτισε τον Στρατηγό και του έδωσε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί.

Εκείνος το ξετύλιξε, το διάβασε, και είπε, κουνώντας το κεφάλι: «Δεν είναι δυνατόν...! Δεν...»

«Τι συμβαίνει, Στρατηγέ;» ρώτησε η Θυάλκνα.

«Ο Επόπτης ορίζει εμένα επικεφαλής της εκστρατείας, Υψηλοτάτη. Αλλά εγώ δεν ήρθα εδώ γι'αυτό! Δεν... δεν ξέρω τίποτα για τούτα τα μέρη. Δεν ξέρω τι πρέπει να κάνω! Ήρθα απλώς για να προσφέρω κάποιες ενισχύσεις.»

«Δεν το γνωρίζει αυτό ο Επόπτης;»

«Ασφαλώς και το γνωρίζει! Και μου προτείνει να ζητήσω καθοδήγηση από εσάς και τον Πρωτοσπαθάριο. Κατά τα άλλα, λέει, η αποστολή μου είναι απλή... Η ευθύνη, όμως, είναι μεγάλη για μένα, Υψηλοτάτη!» είπε ο Ίδας, μοιάζοντας αναστατωμένος. «Όλοι αυτοί οι στρατιώτες» —ύψωσε το χέρι του, κάνοντας μια ημικυκλική κίνηση, σα να ήθελε να συμπεριλάβει ολόκληρο τον καταυλισμό— «είναι τώρα υπό τις διαταγές μου.»

«Μην ανησυχείς, Στρατηγέ,» του είπε η Θυάλκνα. «Ο Επόπτης έχει, εν μέρει, δίκιο: η αποστολή σου είναι, όντως, απλή, και θα σε καθοδηγήσουμε.»

«Δε γνωρίζω πολλά για τον πόλεμο στις ερήμους... Δηλαδή, γνωρίζω κάποια βασικά πράγματα, αλλά όχι αρκετά για να οδηγήσω μια ολόκληρη εκστρατεία.»

«Η έρημος είναι το σπίτι μας, Στρατηγέ. Σου είπα: μην ανησυχείς.»

Τάσλαμ Τε'έμ. Η Καρδιά της Διχάλας.

Ο Νάλριεκ σταμάτησε το όχημά τους αρκετές δεκάδες μέτρα έξω απ'το χωριό. Γύρω τους ορθώνονταν τα ψηλά, ξερά βουνά. Ο ήλιος τούς σφυροκοπούσε με δυνατό φως και αφόρητη θερμότητα, καθώς ήταν προχωρημένο μεσημέρι.

Φαγητό είχαν φάει καθοδόν, πρόχειρα, και είχαν πiei μπόλικο νερό. Η Αλντάρνη, όμως, είχε παρατηρήσει ότι ο Νάλριεκ ούτε είχε φάει ούτε είχε πiei. Από τι είναι φτιαγμένος ο άνθρωπος; Δεν πεινάει; Δεν διψάει; Τον είχε απορροφήσει τόσο πολύ η αποστολή του, που η πείνα και η δίψα είχαν γίνει ασήμαντες γι'αυτόν;

Ο Νάλριεκ πάτησε ένα πλήκτρο επάνω στην κονσόλα του οχήματος και το σκέπαστρο άνοιξε, αφήνοντάς τον να βγει. Η θερμότητα φάνηκε στην Αλντάρνη ότι, ξαφνικά, πολλαπλασιάστηκε.

Βγήκε κι εκείνη απ'το τροχοφόρο, ατενίζοντας το χωριό των Μελανών που βρισκόταν αντίκρυ τους.

«Δε χρειάζεται να πλησιάσουμε,» είπε στον πράκτορα· «ίσως να το θεωρήσουν εχθρική κίνηση. Θα έρθουν εκείνοι σ'εμάς. Το Τάσλαμ Τε'έμ είναι περαστικό μέρος, και οι κάτοικοί του το καταλαβαίνουν αυτό· θα νομίσουν ότι, πιθανώς, είμαστε έμποροι.» Άνοιξε το παγούρι της και ήπιε μια γουλιά νερό. Ύστερα, το πρότεινε στον Νάλριεκ. «Θέλεις;»

Εκείνος το πήρε και ήπιε, αμίλητα, μηχανικά, προτού της το επιστρέψει.

Μερικοί Μελανοί φάνηκαν να βγαίνουν απ'το χωριό και να τους πλησιάζουν. Οι περισσότεροι έμοιαζαν να είναι άντρες, αλλά είχαν και μια γυναίκα ανάμεσά τους, η οποία ήταν έφιππη και στην πλάτη της ήταν περασμένα ένα τόξο και μια φαρέτρα. Κοίταξαν τον Νάλριεκ με

κάποια αντιπάθεια, γιατί, παρότι σίγουρα διέκριναν ότι δεν ήταν Λευκός, μπορούσαν να δουν ότι το δέρμα του ήταν κατάσπρω.

«Καλωσήρθατε στο Τάσλαμ Τε'έμ,» είπε ένας από τους πεζούς, μιλώντας στη Συμπαντική Γλώσσα· είχε συμπεράνει –πολύ σωστά– πως ήταν εξωδιαστασιακοί, όχι Αρβήντλιοι. «Τι επιθυμείτε στα μέρη μας;»

Η Αλντάρνη ήταν έτοιμη να απαντήσει, αλλά ο Νάλριεκ την πρόλαβε: «Αναζητούμε κάποιους ανθρώπους,» δήλωσε. «Και ξέρουμε ότι έχουν περάσει από εδώ. Θα θέλαμε να μάθουμε περισσότερα γι'αυτούς· και έχουμε να πληρώσουμε αν χρειαστεί.»

Οι Μελανοί δεν αποκρίθηκαν· τον παρατηρούσαν μονάχα.

Ο Νάλριεκ συνέχισε: «Τέσσερις μαυρόδερμοι και δύο λευκόδερμοι, όχι Μελανοί, όμως, ούτε Λευκοί. Εξωδιαστασιακοί όλοι τους. Οι δύο ανάμεσά τους είναι γυναίκες, η μία μαύρη, η άλλη άσπρη.» Και τους είπε και τα ονόματα εκείνων που έψαχνε.

«Δυστυχώς, δεν τους γνωρίζουμε,» αποκρίθηκε ο άντρας που είχε μιλήσει και πριν.

«Δεν τους είδατε, δηλαδή, να περνούν από εδώ;»

«Πολύς κόσμος περνά από τα μέρη μας, ταξιδιώτη.»

«Η συγκεκριμένη ομάδα ήταν μαζί μ'ένα караβάνι. Το караβάνι του Κέλκιλ, ενός ανθρώπου από τη διάσταση Σάρντλι.»

Ο Μελανός ένευσε. «Το θυμόμαστε το караβάνι. Αλλά ήταν πάρα πολλοί άνθρωποι μέσα του.»

«Οι έξι που αναζητώ εγώ εγκατέλειψαν το караβάνι εδώ και μπήκαν στα βουνά. Θέλω να μάθω τι μονοπάτι ακολούθησαν.»

«Αυτό,» είπε ο Μελανός, «δεν είναι εύκολο, ξένε.»

«Τι εννοείς;»

«Δεν είναι εύκολο να βρεις κάποιους στα βουνά. Δε μένουν πολλά ίχνη επάνω στις ξερές πέτρες, όπως δε μένουν ίχνη κι επάνω στην άμμο.»

«Τα μονοπάτια, όμως,» επέμεινε ο Νάλριεκ, «πρέπει να είναι συγκεκριμένα...»

Ο Μελανός κούνησε το κεφάλι. «Δεν είναι. Υπάρχουν πολλοί δρόμοι που μπορεί να πάρει κανείς.»

«Είσαι βέβαιος ότι κανένας απ'το χωριό σου δεν είδε τους έξι που αναζητώ;»

«Θα ρωτήσω,» απάντησε ο Μελανός. «Αλλά δε νομίζω ότι κανείς θα τους έδωσε σημασία, μέσα στη γενικότερη αναστάτωση της άφιξης του караβανιού.» Και, μ'ετούτα τα λόγια, αυτός κι οι υπόλοιποι Μελανοί απομακρύνθηκαν απ'τον Νάλριεκ και την Αλντάρνη.

Μετά από κάποια ώρα, ο άντρας επέστρεψε, μαζί μ'άλλους δύο μόνο, και είπε: «Κανείς δε γνωρίζει γι'αυτούς που αναζητάς, ταξιδιώτη. Σου ευχόμαστε, όμως, ο Σάρκλιφ να φτερουγίζει από πάνω σου στην αναζήτησή σου.»

«Σας ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε η Αλντάρνη, παρατηρώντας ότι ο Νάλριεκ δε θα μιλούσε. Ήταν καλό να τα έχεις καλά με τους ανθρώπους της ερήμου. Και δεν ήταν και τόσο δύσκολο, εξάλλου.

Ο Μελανός έκλινε το κεφάλι, σε χαιρετισμό, και εκείνος κι οι σύντροφοί του έφυγαν, επιστρέφοντας στο χωριό τους.

Η Αλντάρνη στράφηκε, για να κοιτάξει το προφίλ του πράκτορα. «Πού πηγαίνουμε τώρα, λοιπόν;»

«Δεν ξέρω, Αρχικατάσκοπε. Έχεις εσύ καμια ιδέα;» Ο Νάλριεκ γύρισε το πρόσωπό του, αντικρίζοντάς την.

«Όχι. Και το γεγονός ότι, ουσιαστικά, δεν ξέρω τίποτα για τους ανθρώπους που ψάχνεις δε με βοηθά. Αν μου έλεγες, τουλάχιστον, το σκοπό τους...»

«Αναζητούν τα ίχνη ενός νεκρού,» είπε ο Νάλριεκ. «Σε βοηθά αυτό;»

Η Αλντάρνη βλεφάρισε, παραξενεμένη. «Με συγχωρείς;»

«Δεν καταλαβαίνεις τη Συμπαντική, Αρχικατάσκοπε;»

«Κατάλαβα τι είπες. Αλλά... Αναζητούν τα ίχνη ενός νεκρού; Και γι'αυτό είναι επικίνδυνοι;»

«Ναι.»

Η Αλντάρνη μόρφασε, σμίγοντας τα χείλη. «Δυστυχώς, δε με βοηθάει. Πού είχε πάει αυτός ο νεκρός;... προτού γίνει νεκρός, εννοώ.»

«Στην Ελρείσβα.»

«Γιατί, τότε, είμαστε εδώ, μες στις ερήμους;»

«Γιατί, προτού φτάσει στην Ελρείσβα, πέρασε από πολλά μέρη. Και κάποιο απ'αυτά τα μέρη είναι που ενδιαφέρει τους κακοποιούς που αναζητώ.»

Η Αλντάρνη ύψωσε ένα φρύδι της. «Ποιο μέρος;»

«Αν το γνώριζα αυτό, Αρχικατάσκοπε, θα τους περίμενα εκεί. Δε θα έψαχνα να βρω τα ίχνη τους.»

Η Νατλάο βγήκε απ'τη σπηλιά, κοιτάζοντας τα δύο πράσινα φεγγάρια στον ανέφελο νυχτερινό ουρανό. Είχε κουραστεί να βρίσκεται εκεί μέσα· ήθελε να πάρει λίγο καθαρό αέρα. Κι επιπλέον, οι συζητήσεις των επαναστατών με τους φύλαρχους της ερήμου την είχαν ζαλίσει. Ο Ίσναχ έμοιαζε να καταβάλλει έντονη προσπάθεια, για να πείσει τους πάντες ότι είχαν ελπίδες κατά των Παντοκρατορικών, φτάνει να έμεναν σταθεροί και να αγωνίζονταν. Η Νατλάο, όμως, αναρωτιόταν αν κι ο ίδιος πίστευε όσα έλεγε. Η επίθεση των γιγάντιων μεταλλικών πουλιών στο φαράγγι τούς είχε τραντάξει όλους. Είχε τραντάξει την αυτοπεποίθησή τους· γιατί έβλεπαν πως τίποτα –τίποτα– δεν υπήρχε με το οποίο να μπορούν να πολεμήσουν ιπτάμενες μηχανές που εξαπέλυαν φωτιά απ'τα ουράνια.

Κι έτσι είναι, σκεφτόταν τώρα η Νατλάο, με τα ξυπόλυτα πόδια της να γλιστρούν επάνω στη δροσερή νυχτερινή άμμο. Πώς μπορούμε να σκοτώσουμε τα μεταλλικά πουλιά; Δεν μπορούμε! Είναι αδύνατον. Ο Σέ-λεντουρ ετοιμάζει χώρο για όλους μας στον Τόπο του Θανάτου...

Το βλέμμα της στράφηκε στο χωριό των Σατ'σάκομ, που δεν ήταν πολύ μακριά απ'τις σπηλιές όπου βρίσκονταν κρυμμένοι οι επαναστάτες και οι συγκεντρωμένες φυλές της ερήμου. Τα σπίτια του πρασίניζαν στο φεγγαρόφωτο. Κι έμοιαζαν τόσο μικρά από εδώ. Έτοιμα να συνθλιθούν κάτω απ'τους τροχούς των μηχανών των ξένων... Κι αυτό θα συνέβαινε. Δεν το ήξερε μόνο η Νατλάο· οι πάντες το ήξεραν. Οι επαναστάτες απλώς δεν ήταν ακόμα βέβαιοι αν έπρεπε να επιτεθούν στο στρατό των ξένων όταν θα έφτανε στο χωριό των Νίλτ'μοθ ή όταν θα έφτανε στο χωριό των Σατ'σάκομ. Και στις δύο περιπτώσεις, το δεύτερο χωριό είχε ελάχιστες πιθανότητες να γλιτώσει. Μηδαμινές.

Οι επαναστάτες και οι φύλαρχοι, μέσα στις σπηλιές, συζητούσαν τώρα τη στρατηγική τους, η οποία όφειλε ν'αλλάξει, αφού είχαν υποχωρήσει από τις περιοχές των Δέριβακ. Το χωριό των Νίλτ'μοθ πρό-

σφερε τα ίδια πλεονεκτήματα, περίπου, που πρόσφερε και το χωριό των Δέριβακ. Ήταν κι αυτό στο χείλος του Φαραγγιού του Πεπρωμένου· οι επαναστάτες θα μπορούσαν εκεί να στριμώξουν τους ξένους. Ωστόσο, σήμερα το πρωί είχαν έρθει νέα ότι το Νίλτ'μοθ είχε καταστραφεί από τα μεταλλικά πουλιά. Όχι ολοσχερώς, όμως· μερικά σπίτια του παρέμεναν ακόμα όρθια. Και το ερώτημα ήταν: η εκστρατεία θα πήγαινε εκεί, ή θα το απέφευγε;

Το ερώτημα... ανάμεσα σε άλλα ερωτήματα, όπως πού πρόσφερε το έδαφος μεγαλύτερο πλεονέκτημα στους Μελανούς.

Η Νατλάο δεν ήξερε πολλά από στρατηγική, ούτε γνώριζε καλά ετούτα τα εδάφη που βρίσκονταν τόσο μακριά από τους Ερνεό'ωμ, έτσι είχε προτιμήσει ν'απομακρυνθεί από την ακατανόητη γι'αυτήν κουβέντα. Νόμιζε, όμως, πως εκείνο που προβλημάτιζε περισσότερο τους επαναστάτες και τους φύλαρχους δεν είχε να κάνει ακριβώς με τη στρατηγική. Νόμιζε πως εκείνο που τους προβλημάτιζε ήταν ο φόβος. Ναι, ο φόβος, ότι δεν μπορούσαν, ουσιαστικά, να κάνουν καμία μεγάλη ζημιά στους ξένους, ότι δεν μπορούσαν να τους καθυστερήσουν πολύ· και ούτε κουβέντα για να τους καταστρέψουν τελείως. Εξαρχής, οι επαναστάτες δεν πίστευαν ότι θα τους κατέστρεφαν τελείως· ήθελαν μονάχα να κερδίσουν χρόνο, ώστε να έρθει εκείνο το ενεργειακό κανόνι, που ετοιμαζόταν στη βάση της Επανάστασης, στα βουνά δυτικά του Κοράκου Τόπου.

Η Νατλάο πήρε μια βαθιά ανάσα απ'τον νυχτερινό αέρα.

Επάνω που τα πράγματα έμοιαζαν να πηγαίνουν καλά, ύστερα από τη νυχτερινή εισβολή στο Παντοκρατορικό στρατόπεδο, είχαν πάλι περιπλακεί.

Ο Πρωτοσπαθάριος, άραγε, είναι ζωντανός; αναρωτήθηκε. Είχε επιβιώσει αφότου τον χτύπησε με τη βαλλίστρα της; Για κάποιο λόγο, η Νατλάο πίστευε πως ναι. Νόμιζε ότι μπορούσε να αισθανθεί την απειλητική παρουσία του, παρότι δεκάδες χιλιόμετρα ερήμου τούς χώριζαν.

Το βλέμμα της στράφηκε στους αμμόλοφους, στα νότια... και προσπάθησε να διακρίνει μες στη νύχτα.

Χαμογέλασε. *Τίποτα δε φαίνεται. Ο Ίσναχ είχε δίκιο.*

Είχαν κρύψει το όχημα του Θρόνου της Ελρείσβα κάτω από την άμμο, για να το προφυλάξουν από τυχόν ανιχνευτικές ομάδες ή ανιχνευτικές αποστολές των αεροπλάνων. Και είχαν πράξει συνετά, όπως αποδείχτηκε. Διότι δύο μεταλλικά πουλιά είχαν, πράγματι, πετάξει πάνω από τούτα τα μέρη, χωρίς να εξαπολύσουν φωτιά.

«Κατοπτεύουν τις ερήμους,» είχε πει ο Ίσναχ. «Οι Παντοκρατορικοί θέλουν να βρουν πού κρυβόμαστε, επειδή, σίγουρα, μας είδαν να υποχωρούμε προς τα βορειοανατολικά, ύστερα από την εισβολή στον καταυλισμό τους.»

Η Νατλάο κάθισε στην άμμο, μαζεύοντας τα γόνατά της και τυλίγοντας τα χέρια της γύρω τους.

Αύριο, ήξερε, οι ξένοι και ο Πρωτοσπαθάριος μπορεί να προχωρούσαν πάλι. Η Ταμλάκο, που κατόπτευε τις περιοχές νότια από δω, είχε πει πως είδε τα δύο κανόνια που είχε χαλάσει η Νίκη να επιστρέφουν το μεσημέρι. Κι αυτό σήμαινε ότι οι Παντοκρατορικοί είχαν πάλι την παλιά τους «δύναμη πυρός», όπως την είχε αποκαλέσει η Μαύρη Δράκαινα. Δεν υπήρχε λόγος να παραμένουν κατασκηνωμένοι στη θέση τους· λογικά, θα συνέχιζαν την εκστρατεία.

Επομένως, σκέφτηκε η Νατλάο, πόσες μέρες τούς καθυστέρησε η νυχτερινή εισβολή μας; Τρεις.

Τίποτα το σπουδαίο...

Μέσα σ'αυτές τις τρεις μέρες, όμως, οι ξένοι θα είχαν προκαλέσει τόσες καταστροφές, θύμισε στον εαυτό της. Θα είχαν καταστρέψει τουλάχιστον καμια δεκάδα χωριά.

Ρίγησε. Θεοί... Πώς είναι δυνατόν κάποιοι άνθρωποι να έχουν τέτοια δύναμη; Ακόμα και τώρα, ύστερα από τόσα που είχε δει, της ήταν δύσκολο να το πιστέψει.

Έβγαλε ένα σιγάρο μέσα απ'τα ρούχα της (που της το είχε δώσει η Ταμλάκο, η οποία είχε αγοράσει μερικά πακέτα από κάτι εμπόρους). Χρησιμοποιώντας έναν ενεργειακό αναπτήρα, το άναψε και κάπνισε με μοναδική συντροφιά τα φεγγάρια και την έρημο.

Ο Φωτεινός Ήλιος ξεμύτιζε από την Ανατολή. Οι αχτίνες του γλιστρούσαν ανάμεσα στα βουνά, γεμίζοντάς τα με έντονο φως και πυκνή σκιά...

...και συναντώντας το βαμμένο καφέ, μεταλλικό περίβλημα ενός οχήματος, κάνουντάς το να γυαλίζει. Το όχημα είχε τέσσερις μεγάλους τροχούς, φτιαγμένους για δύσβατα εδάφη, όπως ετούτα τα βουνά και η άμμος των ατελειώτων ερήμων της Αρβήντλια· και είχε μόλις βγει από μια σπηλιά. Από την έξοδο της βάση της Επανάστασης.

Στο εσωτερικό του βρίσκονταν έξι άνθρωποι, που η Παντοκράτειρα θα ήταν πρόθυμη να γυρίσει το Γνωστό Σύμπαν ανάποδα για να συλλάβει τους περισσότερους απ'αυτούς.

Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος –ο Πρίγκιπας της Επανάστασης, όπως ήταν επίσης γνωστός– καθόταν στο τιμόνι του Αμμοπόντικα, οδηγώντας. Δίπλα του ήταν καθισμένος ο κατάλευκος Ράθνης, που ήταν Αρβήντλιος και γνώριζε ετούτα τα εδάφη όπως δεν τα γνώριζε κανένας από τους συντρόφους του. Πίσω τους, κάθονταν η Ιωάννα, η Άνμα'ταρ, και ο Δάρυλμος. Στο ενεργειακό κέντρο του οχήματος ήταν ο Σέλιρ'χοκ, χρησιμοποιώντας τη Μαγγανεία Κινήσεως και ρυθμίζοντας την ενεργειακή ροή ετούτου του μηχανήματος που έμοιαζε απλό αλλά ήταν, στην πραγματικότητα, περίπλοκο.

Ο Ανδρόνικος αμφέβαλλε, αρχικά, ότι θα μπορούσαν να διασχίσουν τα βουνά με το όχημα: τόσο κακοτράχαλα και δύσβατα τού φαίνονταν· αλλά ο Ράθνης δεν έδειχνε ν'ανησυχεί. Και, όπως τώρα αποδεικνυόταν, είχε δίκιο. Καθοδηγούσε τον Πρίγκιπα σε μονοπάτια και πλαγιές που ο Αμμοπόντικας δεν είχε πρόβλημα να περάσει, αν και πήγαινε πιο αργά απ'ό,τι κανονικά θα μπορούσε.

Ύστερα από τέσσερις ώρες μέσα στις ξερές, τραχιές ορεινές περιοχές, και καθώς ο Φωτεινός Ήλιος είχε υψωθεί στο κέντρο του ουρανού, είδαν εμπρός τους τα βουνά ν'ανοίγουν, για ν'αποκαλύψουν ατέρμονες αμμώδεις εκτάσεις.

Ο Ανδρόνικος σταμάτησε το όχημά τους. «Σέλιρ!» είπε, κοιτάζοντας τον μάγο πάνω απ'τον ώμο του. «Μπορείτε ν'αλλάξετε βάρδια.»

Ο Σέλιρ'χοκ έπαψε να χρησιμοποιεί τη Μαγγανεία Κινήσεως, βγαίνοντας από το ενεργειακό κέντρο του οχήματος. Η Άνμα'ταρ σηκώθηκε και πήγε να πάρει τη θέση του στην καρέκλα που ήταν ντυμένη με

κυκλώματα και καλώδια, και που εμπρός της υπήρχε ένα μικρό κοίλωμα, επίσης πλημμυρισμένο στα κυκλώματα και στα καλώδια, απ'το οποίο εκπεμπόταν μια πράσινη ακτινοβολία μέσα από φακούς και μικροσκοπικά κάτοπτρα.

«Και καλύτερα ν'αλλάξουμε και ενεργειακή φιάλη,» είπε ο Ανδρόνικος.

«Αυτή που χρησιμοποιούμε δεν έχει τελειώσει ακόμα, Πρίγκιπά μου,» παρατήρησε ο Ράθνης. «Δεν είναι φρόνιμο να σπαταλούμε ενέργεια.»

Η ένδειξη ΠΟΣΟΤΗΤΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ έδειχνε 1,38%. Αλλά, βέβαια, ο Ράθνης ήταν Αρβήντλιος, και στην Αρβήντλια η ενέργεια καταναλωνόταν με ταχείς ρυθμούς, επομένως οι γηγενείς της είχαν μάθει να τη φυλάνε μέχρι το τέλος.

Ο Ανδρόνικος δεν το είχε συνηθίσει αυτό. Ωστόσο, είπε: «Ναι, έχεις δίκιο. Ας δούμε ως πού μπορούμε να φτάσουμε μ'όση έχουμε ακόμα.» Αμφέβαλλε, όμως, ότι θα έκαναν παραπάνω από τρία χιλιόμετρα με το 1,38% που τους απέμενε. «Το χωριό των Νίσρακ πού είναι ακριβώς;»

Ο Ράθνης πάτησε μερικά πλήκτρα κοντά στην οθόνη του οχήματος, και ο χάρτης που φαινόταν εκεί παρουσίασε μια κουκίδα. Το σύστημα μέτρησε, αυτόματα, την απόσταση ως αυτήν, και έγραψε: 273 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ.

«Μάλιστα,» είπε ο Ανδρόνικος. «Πάμε να βρούμε αυτή την Ταμλάκο, λοιπόν...»

Ο Αμμοπόντικας μπήκε στον Κοράκου Τόπο, σηκώνοντας σύννεφα άμμου γύρω απ'τους μεγάλους τροχούς του.

● 2 ●

Ο Άνσελμος είχε ξυπνήσει με την αυγή, ακόμα περιμένοντας την απάντηση του Φύλαρχου Βάνασρελ των Κίsworth. Χτες, όλη την ημέρα, κα-

νένας Κίσρωθ δεν είχε πλησιάσει τους Παντοκρατορικούς· κρατούσαν τις αποστάσεις τους, μοιάζοντας προσεχτικοί απέναντί τους.

Ο μόνος άλλος άνθρωπος, εκτός από τον Άνσελμο και τους φρουρούς, που ήταν ξύπνιος αυτή την ώρα ήταν ο Νάλριεκ. Ο Πρέσβης, καθώς έβγαине απ'τη σκηνή του, τον είδε να στέκεται στην άκρη της όασης και ν'ατενίζει τις ερήμους. Με άγαλμα μοιάζει, σκέφτηκε. Ήταν ακίνητος και παρατηρητικός, σα να έψαχνε για κάτι. Σα να έδινε όλη του την προσοχή σ'αυτό.

Είναι περίεργος... Περίεργος μ'έναν τρόπο που δεν μπορώ ακόμα να προσδιορίσω.

Χτες, ο Νάλριεκ και η Αλντάρνη είχαν επιστρέψει στην Όαση των Επτά Κοκάλων όταν ο Φωτεινός Ήλιος βυθιζόταν στη Δύση. Είχαν επιστρέψει από το Τάσλαμ Τέ'έμ, την Καρδιά της Διχάλας. Με άδεια χέρια. Δεν είχαν καταφέρει να βρουν κανένα στοιχείο που να μπορούν ν'ακολουθήσουν. Οι έξι κακοποιοί που αναζητούσε ο ειδικός πράκτορας είχαν εξαφανιστεί στα βουνά...

Στη βάση, σκέφτηκε ο Άνσελμος. Ίσως να πήγαν στην επαναστατική βάση. Επομένως, όταν τη βρούμε, ίσως να βρούμε κι αυτούς. Κι αν η ίδια η Παντοκράτειρα τούς ήθελε, τότε αυτό πιθανώς να σήμαινε ότι θα αντάμειβε τον Άνσελμο με ιδιαίτερο τρόπο. Εξάλλου, εκείνος θα είχε βρει αυτό που ο ειδικός πράκτοράς της δεν κατόρθωσε να βρει. Ή, τουλάχιστον, θα τον είχε βοηθήσει αξιοσημείωτα.

Θα πρέπει πρώτα, όμως, να συμφωνήσουν οι Μελανοί να βοηθήσουν εμένα. Και ο καινούργιος Φύλαρχος των Κίσρωθ δεν είχε εμφανιστεί ακόμα. Δεν είχε έρθει να του μιλήσει, να του πει ναι ή όχι.

Το σκέφτεται... Αλλά για πόσο; Μια ολόκληρη μέρα έχει περάσει. Τούτη η αναμονή δεν είναι ωφέλιμη. Καθόλου ωφέλιμη. Ο Άνσελμος ήξερε ότι υπήρχαν επαναστάτες που κινούνταν στον Κοράκου Τόπο, κι αυτοί οι επαναστάτες, αργά ή γρήγορα, θα μάθαιναν τι γινόταν εδώ, και ίσως να προσπαθούσαν να εμποδίσουν τη συνεννόηση που επιθυμούσε εκείνος να κατορθώσει. Επομένως, ό,τι ήταν να γίνει καλύτερα να γινόταν το συντομότερο δυνατό, προτού προλάβουν να οργανωθούν εναντίον του.

Ο Άνσελμος βάδισε προς την άκρη της όασης: προς τον Νάλριεκ.

Ο πράκτορας δε γύρισε να τον κοιτάξει, αλλά εκείνος είχε την αίσθηση ότι αντιλήφτηκε την παρουσία του. Έχει κάτι το... ζώωδες επάνω του. Ναι... είναι σα να βρίσκεσαι κοντά σ'ένα επικίνδυνο θηρίο, που δε σε κοιτά αλλά το ξέρεις ότι σε βλέπει. Το παράξενο, όμως, ήταν πως η όλη εμφάνιση του Νάλριεκ δεν πρόδιδε τίποτα το θηριώδες. Δεν είχε εκείνο που ο Άνσελμος θα αποκαλούσε βαρβαρική όψη. Γιατί, λοιπόν, του έδινε αυτή την αίσθηση;

«Πού θα κατευθυνθείς σήμερα;» τον ρώτησε.

«Δεν ξέρω, Πρέσβη. Ίσως πουθενά. Τα στοιχεία μου είναι ελλιπή.»

«Μπορεί να έχουν πάει στην επαναστατική βάση που αναζητώ,» του είπε ο Άνσελμος.

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Νάλριεκ, «μπορεί να πέρασαν από εκεί. Αλλά δε νομίζω να έμειναν. Σου είπε η Αρχικατάσκοπος αυτό που της είπα;»

Ναι. Ψάχνουν τα ίχνη ενός νεκρού. «Όχι. Τι της είπες;»

«Δεν έχει σημασία. Εκείνο που αναζητούν δε θα το βρουν στη βάση των επαναστατών. Αν ήταν εκεί, θα το ήξεραν ήδη.»

«Τι ακριβώς αναζητούν, Νάλριεκ;»

«Αυτό είναι απόρρητο, Πρέσβη. Σ'το εξήγησα.»

Κάποιες κινήσεις τράβηξαν, τότε, την προσοχή του Άνσελμου. Κινήσεις που είδε με την άκρια του ματιού του. Έστρεψε το βλέμμα του και παρατήρησε. Ο Φύλαρχος Βάνασρελ είχε έρθει στον Παντοκρατορικό καταυλισμό και μιλούσε με τους φρουρούς, μάλλον για να τον αφήσουν να περάσει.

Ένας στρατιώτης ζύγωσε τον Άνσελμο. «Εξοχότατε,» είπε, «ο Φύλαρχος των Κίσρωθ επιθυμεί να σας δει.»

«Ας πλησιάσει.»

Οι φρουροί άφησαν τον Βάνασρελ να περάσει. Ο Άνσελμος παρατήρησε την όψη του, καθώς ο Μελανός ερχόταν κοντά. Ήταν αποφασισμένη, αλλά όχι εχθρική. Δεν προετοιμαζόταν για σύγκρουση. Κι αυτό, μάλλον, σήμαινε ότι είχε συμφωνήσει να καλέσει τις φυλές.

«Καλημέρα, Φύλαρχε.»

«Καλημέρα, Πρέσβη.»

«Σε περίμενα πολλές ώρες,» είπε ο Άνσελμος. «Είχα αρχίσει να πιστεύω ότι με είχες ξεχάσει.»

«Αυτό δε θα ήταν εύκολο,» αποκρίθηκε ο Βάνασρελ.

«Έφτασες σε απόφαση, λοιπόν...» Δεν ήταν ερώτηση.

Ο Φύλαρχος ένευσε. «Η Σύγκληση των Φυλών θα γίνει.»

«Καλώς,» είπε ο Άνσελμος.

«Οι καταστροφές, όμως, πρέπει να σταματήσουν.»

«Μη σ' ανησυχεί αυτό. Θα στείλω μήνυμα στην Ελρείσβα, σήμερα κιόλας.»

Ο Βάνασρελ ένευσε πάλι, και μετά απομακρύνθηκε, πηγαίνοντας προς την οικία του μέσα στο χωριό των Κίsworth.

«Φαίνεται,» είπε ο Νάλρικ, «πως τα κατάφερες καλά, Πρέσβη. Μέχρι στιγμής.»

Ο Άνσελμος έφυγε απ' το πλευρό του πράκτορα και ζύγωσε το ελικόπτερο, που ήταν προσγειωμένο κάποιες δεκάδες μέτρα απόσταση από την Όαση των Επτά Κοκάλων.

Οι φρουροί που ήταν εκεί τον χαιρέτησαν.

Ο Άνσελμος απευθύνθηκε στον πιλότο, ο οποίος καθόταν σε μια πέτρα και έπινε τον καφέ του. «Όταν περάσουν τα αεροπλάνα από πάνω μας, θέλω να τους μεταφέρεις ένα μήνυμα με τον πομπό σου.»

«Μάλιστα, Εξοχότατε. Τι μήνυμα;»

«Πες τους να πουν στον Παντοκρατορικό Επόπτη της Ελρείσβα ότι η εκστρατεία μπορεί να σταματήσει προς το παρόν, καθώς οι συνεννοήσεις μου βρίσκονται εν εξελίξει και φαίνεται να βαίνουν προς θετικό αποτέλεσμα.»

Τα κανόνια είχαν επισκευαστεί· η εκστρατεία είχε πάλι τέσσερα στη διάθεσή της. Ενεργειακές φιάλες υπήρχαν αρκετές για να κινηθούν άνετα τα οχήματα και τα όπλα να μπορούν να βάλουν. Και ένας καινούργιος Τεχνομαθής μάγος είχε έρθει, για να αντικαταστήσει εκείνον που σκοτώθηκε όταν έγινε η νυχτερινή εισβολή των επαναστατών· επειδή, χωρίς μάγο, ένα από τα κανόνια θα ήταν άχρηστο. Αν δεν ελεγχόταν η ενεργειακή ροή, η ενέργεια των φιαλών θα καταναλωνόταν από την πρώτη βολή, κι επιπλέον θα υπήρχε κίνδυνος μεγάλης

βλάβης του μηχανισμού, αν όχι κίνδυνος έκρηξης που θα σκότωνε στρατιώτες και θα διέλυε το όχημα που μετέφερε το κανόνι.

Το στράτευμα, όμως, τώρα δε χρειαζόταν ν' ανησυχεί για κάτι τέτοιο. Τα πάντα ήταν έτοιμα. Έτοιμα για τη συνέχιση της εκστρατείας.

Ο Στρατηγός Ίδας δεν έβλεπε λόγο να περιμένουν άλλο, αλλά, βέβαια, ρώτησε και τη γνώμη της Πριγκίπισσας Θυάλκνα. Εκείνη συμφώνησε μαζί του, και ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ δε χρειαζόταν καν να ερωτηθεί: αυτός ήθελε να ξεκινήσουν προτού να έρθουν τα δύο επισκευασμένα κανόνια.

Έτσι, η εκστρατεία συνεχίστηκε, έχοντας χάσει ελάχιστα πράγματα από τη νυχτερινή εισβολή των επαναστατών. Η μεγαλύτερη απώλεια ήταν, ουσιαστικά, ο Στρατηγός Αλκίνοος· και, φυσικά, αξιοσημείωτη ήταν και η απώλεια του χρόνου, γιατί σήμαινε πως οι Μελανοί –και οι επαναστάτες που τους συνέτρεχαν– θα είχαν περισσότερο καιρό να προετοιμαστούν.

Ο επόμενος στόχος ήταν ένα χωριό στο χείλος του Φαραγγιού του Πεπρωμένου, το οποίο ονομαζόταν Νίλτ'μοθ και δε βρισκόταν μακριά από την τωρινή τους θέση. Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ –καθώς καθόταν, μαζί με την Πριγκίπισσα Θυάλκνα, μέσα στο ένα απ'τα δύο οχήματα του Θρόνου της Ελρείσβα– υποπτευόταν ότι θα έβρισκαν το χωριό άδειο, όπως και τόσα άλλα έπειτα από τη Φωλιά του Αετού. Οι Μελανοί έχουν αρχίσει να οργανώνονται. Θα μας χτυπήσουν μαζικά, αργά ή γρήγορα. Και δεν έχουμε ιδέα πού ακριβώς. Δεν ξέρουμε τα μέρη τους τόσο καλά όσο εκείνοι. Μερικούς χάρτες κοιτάμε μόνο, και οι χάρτες δεν είναι πραγματικά καλοί οδηγοί. Η έρημος μιλά άλλη γλώσσα από το χαρτί, και σε οδηγεί πολύ πιο σωστά.

Ο Κάραγγελ καταράστηκε, νοερά, το τραύμα στα πλευρά του, επειδή ήξερε πως δε θα τον άφηνε να βγει και να πολεμήσει, σε περίπτωση μαζικής επίθεσης των Μελανών. Ποιος ήταν ο δειλός που τον είχε τοξέψει εκείνο το βράδυ; Ο Πρωτοσπαθάριος θα του ξερίζωνε την καρδιά με τα ίδια του τα χέρια, αν ποτέ τον έβρισκε!

Λιγότερο από μισή ώρα πέρασε και έφτασαν στο χωριό των Νίλτ'μοθ, το οποίο ήταν ήδη μισοκατεστραμμένο. Τα περισσότερα σπίτια του γκρεμισμένα, σωροί πέτρας.

Τα αεροπλάνα! σκέφτηκε, οργισμένα, ο Κάραγγελ. Τα αεροπλάνα του Επόπτη! Αυτά την έκαναν ετούτη τη ζημιά! Οι καταραμένοι... δεν τους έφτανε να χτυπήσουν μόνο τους στόχους μέσα στο φαράγγι; Έπρεπε να χτυπήσουν κι αυτούς γύρω του;

Του έκλεβαν την εκδίκησή του. Όση από αυτή τού είχε απομείνει. Γιατί δεν ήταν αληθινή εκδίκηση ετούτη. Οι επιθέσεις των ενεργειακών κανονιών ήταν κοροϊδία. Ήταν σαν οι θεοί να έπαιζαν κάποιο αστείο εις βάρος του Κάραγγελ: σα να του έδιναν εκείνο που ήθελε – το αίμα των Μελανών για το αίμα των Τουρβάλκλι– αλλά όχι όπως ήταν σωστό –όχι με δίκαια μάχη, όπου ο νικητής είναι πραγματικά νικητής και κανείς δεν μπορεί να τον αμφισβητήσει.

Το χωριό ήταν, αναμενόμενα, άδειο.

Τα οχήματα σταμάτησαν αντίκρυ του.

Τα ενεργειακά κανόνια σημάδεψαν ό,τι υπήρχε ακόμα από αυτό...

Οι φυλές των Μελανών και οι επαναστάτες είχαν κινηθεί μέσα στη βαθιά νύχτα. Είχαν φύγει από το χωριό των Σατ'σάκομ και είχαν πάει στις περιοχές των Νίλτ'μοθ. Το κλεμμένο Ελρείσβιο φορτηγό είχε βοηθήσει πολύ στη μετακίνησή τους.

Και τώρα, ενώ ο Φωτεινός Ήλιος είχε ήδη ξεπροβάλει από την ανατολική έρημο, βρίσκονταν κρυμμένοι γύρω απ'το χωριό των Νίλτ'μοθ και παρακολουθούσαν τα Παντοκρατορικά οχήματα να πλησιάζουν, σηκώνοντας άμμο γύρω τους. Συνολικά, δεκατέσσερα και δύο του Θρόνου της Ελρείσβα. Μόνο τέσσερα, όμως, έφεραν κανόνια· κι ως εκ τούτου, αυτά ήταν τα πιο επικίνδυνα.

Η Νίκη είχε πει πως, αν ήταν δυνατόν, αυτά έπρεπε να καταστρέψουν ή να κλέψουν. Οι Παντοκρατορικοί έπρεπε να χάσουν τη δύναμη πυρός τους, η οποία τους πρόσφερε το μεγαλύτερό τους πλεονέκτημα.

Επί του παρόντος, τα οχήματα της εκστρατείας σταμάτησαν αντίκρυ του μισοκατεστραμμένου χωριού των Νίλτ'μοθ. Τα κανόνια σημάδεψαν...

Οι συμμαχημένες φυλές των Μελανών βρίσκονταν κρυμμένες ανάμεσα στους αμμόλοφους, κυρίως στα βορειοανατολικά του χωριού, αλλά και ορισμένες στα νοτιοανατολικά. Ο λόγος γι' αυτό ήταν το γεγονός ότι η βορειοανατολική περιοχή πρόσφερε αρτιότερη κάλυψη, αλλιώς θα ήταν, ασφαλώς, προτιμότερο να έχουν περισσότερες δυνάμεις και στα νοτιοανατολικά, ώστε να κυκλώσουν καλύτερα τους εχθρούς τους και να τους σπρώξουν προς το φαράγγι.

Η έλλειψη καλής κάλυψης ήταν μία από τις βασικές αιτίες που πολλοί φύλαρχοι δεν ήθελαν η επίθεση να γίνει εδώ, στο Νίλτ'μοθ, αλλά στο Σατ'σάκομ. Ωστόσο, η αντίθετη γνώμη είχε επικρατήσει, οι υποστηρικτές της οποίας έλεγαν ότι, και μόνο που το Νίλτ'μοθ βρισκόταν στο χείλος του φαραγγιού, αυτό ήταν αρκετό πλεονέκτημα· κι επιπλέον, δεν ήταν βέβαιο ότι οι ξένοι, μετά από το Νίλτ'μοθ, θα κατευθύνονταν στο Σατ'σάκομ: μπορεί να κινούνταν βόρεια, χωρίς να κάνουν αυτή τη μικρή ανατολική παράκαμψη.

Τα ενεργειακά κανόνια των Παντοκρατορικών έβαλαν, εξαπολύοντας καταστροφικές δέσμες φωτός από τις κάννες τους. Ανατινάζοντας τα λιγοστά σπίτια του χωριού. Στέλνοντας τις πέτρες τους στον αέρα, για να πέσουν ύστερα στη γη και να σχηματίσουν σωρούς. Η άμμος μαύρισε.

Κι ετούτο ήταν το σύνθημα που είχε πει ο Ίσναχ στους Μελανούς να περιμένουν.

Μόλις τα ενεργειακά όπλα των ξένων βάλουν, θα ορμήσουμε καταπάνω τους.

Το σχέδιο ήταν ότι, ενώ τα κανόνια θα έριχναν στο χωριό, δε θα είχαν τον ίδιο χρόνο για να στραφούν και να ρίξουν στους εφορμούντες Μελανούς.

Έτσι τώρα, καθώς καταστροφικό φως εξαπολυόταν από τις μεταλλικές κάννες, οι συμμαχημένες φυλές της ερήμου ξεπρόβαλαν από την κάλυψη των αμμόλοφων και, βγάζοντας πολεμικές κραυγές και αλαλαγμούς, έκαναν έφοδο κατά των ξένων και των Λευκών της Ελρείσβα. Ορισμένοι έτρεχαν, πεζοί· άλλοι κάλπαζαν, έφιπποι· και το κλεμμένο φορτηγό κυλούσε ανάμεσά τους, τώρα που τα κανόνια δε θα προλάβαιναν ακόμα να γυρίσουν και να το διαλύσουν. Στόχος του

ήταν ένα από τα Παντοκρατορικά οχήματα που έμοιαζε άσχημα χτυπημένο, μάλλον από την επίθεση στη Φωλιά του Αετού.

Το σχέδιο των επαναστατών έπιασε. Τα κανόνια, πράγματι, δεν είχαν χρόνο να στραφούν και να βάλουν κατά των ερχόμενων Μελανών. Έτσι, εκείνοι χίμησαν στα σταματημένα οχήματα, χτυπώντας τα τζάμια των παραθύρων και τους μεγάλους τροχούς, και πηδώντας επάνω τους. Προσπαθώντας να εισβάλουν και να προκαλέσουν μόνιμες καταστροφές.

Το κλεμμένο Ελρείσβιο φορτηγό έπεσε πάνω στον στόχο του με μεγάλη ταχύτητα, και το χτυπημένο Παντοκρατορικό όχημα ανατράπηκε. Γύρισε στο πλάι, και οι δύο από τους τέσσερις τροχούς του βρέθηκαν στον αέρα. Ένα μεγάλο σύννεφο άμμου σηκώθηκε γύρω του. Οι Παντοκρατορικοί στρατιώτες άνοιξαν τις πόρτες, για να βγουν απ'το εσωτερικό του.

Και το ίδιο έκαναν κι όλοι οι συμπολεμιστές τους, καθώς έβλεπαν ότι ήταν αδύνατον να πολεμήσουν τους Μελανούς κλεισμένοι μέσα στα οχήματά τους, ενώ αυτοί κάλπαζαν και έτρεχαν γύρω τους, πηδώντας και σκαρφαλώνοντας πάνω στα τροχοφόρα.

Τα κανόνια δεν είχαν χρόνο να γυρίσουν καθώς οι Μελανοί εφορμούσαν· και τώρα, που γύρισαν, είχαν ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα: δεν μπορούσαν να χτυπήσουν τους εχθρούς τους χωρίς να χτυπήσουν και τους δικούς τους πολεμιστές.

Ωστόσο, ένας ξεκάθαρος στόχος υπήρχε: το κλεμμένο φορτηγό του Ορόνου της Ελρείσβα.

Στο εσωτερικό του βρίσκονταν ο Ίσναχ, ο Ράλναχ, και η Νίκη, οι οποίοι ήξεραν ότι, μόλις τα κανόνια μπορούσαν, σ'εκείνους θα έριχναν· έτσι, ύστερα από τη σύγκρουσή τους με το Παντοκρατορικό όχημα που ανατράπηκε, πήδησαν έξω απ'το Ελρείσβιο φορτηγό–

–κι αυτό διαλύθηκε, καθώς οι ενεργειακές βολές δύο κανονιών το χτύπησαν συγχρόνως. Τα μέταλλά του έλιωσαν, τα τζάμια του θρυμματίστηκαν, οι τροχοί του τινάχτηκαν δεξιά κι αριστερά. Η ενεργεια-

κή φιάλη που το κινούσε έσπασε και το περιεχόμενό της προκάλεσε έκρηξη.

Η Νίκη, ο Ίσναχ, και ο Ράλναχ έτρεξαν, πήδησαν, και κύλησαν πάνω στην άμμο της ερήμου.

Εκτινασσόμενα κομμάτια του οχήματός τους χτύπησαν το αναποδογυρισμένο Παντοκρατορικό όχημα, τσακίζοντας τα μέταλλά του και διαλύοντας κρύσταλλα και δερμάτινες καρέκλες. Κάποιες γλώσσες φωτιάς, ή σπίθες, πρέπει να ήρθαν σε επαφή με το περιεχόμενο των ενεργειακών φιαλών που κουβαλούσε, γιατί η έκρηξη που ακολούθησε ήταν τερατώδης.

Πολεμιστές –Μελανοί και Παντοκρατορικοί– ακούστηκαν να ουρλιάζουν, καθώς η φωτιά τούς καταβρόχθιζε.

Η Νατλάο στεκόταν πάνω σ'έναν αμμόλοφο και κοίταζε κάτω, τη μάχη, οι λεπτομέρειες της οποίας είχαν χαθεί μέσα στο πυκνό σύννεφο άμμου που είχε σηκωθεί.

Πίσω της άκουσε τη μηχανή ενός οχήματος να πλησιάζει: και η Ταμλάκο, βαλτώντας το δίκυκλο της, ανέβηκε στην κορυφή του αμμόλοφου.

Η Νατλάο τής είχε ζητήσει να πάει μαζί της, αλλά εκείνη είχε αρνηθεί. Είναι πολύ επικίνδυνο, της είχε αποκριθεί. Το ίδιο ακριβώς που της είχε τονίσει κι ο Ίσναχ, όταν η τελευταία των Ερνεό'ωμ είχε προθυμοποιηθεί να ορμήσει μαζί με τους υπόλοιπους Μελανούς.

Μην ανησυχείς, της είχε πει ο Νίρχαλμον, θάχεις κι άλλες ευκαιρίες να τους πολεμήσεις. Μη νομίζεις ότι θα κρατήσει για πολύ τούτη η επίθεση.

«Πού θα πας;» ρώτησε η Νατλάο την Ταμλάκο. «Τι θα πας να κάνεις;»

«Θα τραβήξω την προσοχή των κανονιών τους,» αποκρίθηκε εκείνη, και ξεκίνησε, σηκώνοντας κι άλλη άμμο στον αέρα.

Η Νατλάο είδε ότι η Ταμλάκο είχε δίκιο. Μόλις το δίκυκλό της άρχισε να κατεβαίνει τη μεγάλη πλαγιά του αμμόλοφου, ριπές καταστροφικού φωτός ήρθαν καταπάνω του, εκτοξευόμενες μέσα απ'τη θολούρα. Η Μελανή επαναστάτρια, όμως, οδηγούσε έτσι που έδειχνε να τις αποφεύγει με ευκολία. Το ευέλικτο όχημά της στριφογύριζε επάνω

στις άμμους, διαγράφοντας μεγάλα S και 8. Γύρω του, εκρήξεις τράνταζαν τη γη.

«... Ζηλεύω,» είπε ο Νίρχαλμον, που στεκόταν πλάι στη Νατλάο.

Εκείνη τον κοίταξε, συνοφρυωμένη.

«Δε μπορείς να τα κάνεις αυτά τα πράματα πάνω σε τέσσερις τροχούς,» εξήγησε ο Λευκός επαναστάτης.

Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα βγήκε απ'το όχημά της, μαζί με τους Λευκούς πολεμιστές της Ελρείσβα, ενώ ελάχιστοι έμειναν μέσα, για να προστατέψουν το φορτηγό από τυχόν εισβολή. Ανάμεσά τους ήταν και ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ, ο οποίος, εξαιτίας του τραύματός του, δεν μπορούσε να βγει στη μάχη. Ωστόσο, είχε τραβήξει το ξίφος του και σπάθιζε όποιους Μελανούς τύχαινε να ζυγώσουν αρκετά ώστε να τους φτάνει η μακριά του λεπίδα. Τα περισσότερα χτυπήματά του αποκρούονταν ή αποφεύγονταν, όμως κατάφερε να πληγώσει και κάποιον στον ώμο, κι αν έκρινε απ'τον τρόπο που αυτός σωριάστηκε, το χτύπημα πρέπει να ήταν άσχημο.

Οι Μελανοί προσπαθούσαν λυσσασμένα να μπουν στο φορτηγό και να το καταλάβουν, αλλά οι Ελρείσβιοι πολεμιστές δεν τους άφηναν. Είχαν σχηματίσει ευρύ κλοιό γύρω του, και όσους κατάφερναν να διαπεράσουν αυτόν τον κλοιό τούς αναλάμβαναν ο Πρωτοσπαθάριος κι εκείνοι που είχαν μείνει μαζί του.

Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα βρισκόταν σ'ένα απ'τα εξωτερικά άκρα του κλοιού, με το σπαθί της να είναι ένας στρόβιλος γύρω της, ενώ ταμποτοφορεμένα πόδια της κινούνταν γρήγορα, κλοτσώντας τους αντιπάλους της όπου έβρισκαν άνοιγμα στην άμυνά τους. Κουφάρια συγκεντρώνονταν μπροστά της, το ένα πάνω στο άλλο, με σχισμένους λαιμούς, ανοιγμένες κοιλιές, τρυπημένα στήθια, και διαλυμένα πρόσωπα.

Η Πριγκίπισσα του Θρόνου της Ελρείσβα δεν κραύγαζε, όπως οι αντίπαλοί της, καθώς σκότωνε· ήταν σιωπηλή, σαν τον θάνατο. Σιωπηλή και συγκροτημένη. Τα μάτια της γυάλιζαν, και τα καστανόξανθα μαλλιά της, που ήταν δεμένα σε μια απίστευτα μακριά αλογοουρά

πίσω της, τινάζονταν όπως η ουρά κάποιου άγριου, επικίνδυνου θηρίου.

Οι Μελανοί πολεμιστές που συναντούσε δεν ήταν αντάξιοί της. Μονάχα ένας, μέχρι στιγμής, της είχε φέρει μια κάποια αξιόλογη αντίσταση. Οι άλλοι έπεφταν σαν κούκλες.

Κι ύστερα, αντίκρισε μια γυναίκα που δεν ήταν Μελανή, αλλά εξωδιασσιακή μάλλον. Το δέρμα της ήταν άσπρο με απόχρωση του ροζ, και τα μαλλιά της καστανά. Φορούσε μια μαύρη δερμάτινη στολή, και στο ένα χέρι βαστούσε σπαθί, ενώ στο άλλο ξιφίδιο, και τα δύο αιματοβαμμένα.

Η Θυάλκνα είδε ότι η γυναίκα την είχε ξεχωρίσει και ερχόταν καταπάνω της. Υπήρχε κάτι στις κινήσεις της που τη διέκρινε από τους υπόλοιπους: κάτι το αναμφισβήτητα θανατηφόρο.

Η Πριγκίπισσα του Θρόνου της Ελρείσβα έπιασε το μανίκι του ξίφους της με τα δύο χέρια, κι ετοιμάστηκε γι' αυτήν.

Η Νίκη τής επιτέθηκε, και οι λεπίδες τους άρχισαν να συγκρούονται...

«Πάτησέ τους!» πρόσταξε ο Στρατηγός Ίδας τον οδηγό του οχήματός του. «Πάτησέ τους!»

Και, καθώς ένα πλήθος Μελανών είχε συγκεντρωθεί γύρω από το φορτηγό, οι μεγάλοι τροχοί περιστράφηκαν. Κινήθηκαν, με ταχύτητα. Κραυγές αντήχησαν, καθώς κορμιά, κόκαλα, και κεφάλια συνθλίβονταν.

Συγχρόνως, ο Ίδας μπορούσε ν' ακούσει ότι κάποια συμπλοκή είχε ξεσπάσει στην οροφή του οχήματος. Οι πολεμιστές του συγκρούονταν με τους Μελανούς.

Καταράστηκε κάτω απ' την ανάσα του. Μόλις είχε αναλάβει την αρχηγία ετούτης της δαιμονισμένης εκστρατείας και τα πάντα έμοιαζαν να πηγαίνουν απ' το κακό στο χειρότερο!

Ανοίγοντας τον τηλεπικοινωνιακό του πομπό, πρόσταξε και τ' άλλα οχήματα να κάνουν ό,τι έκανε το δικό του:

«Πατήστε τους! Μην τους αφήσετε να σας εγκλωβίσουν! Πατήστε τους!»

Ο Ίσναχ ίσα που κατάφερε ν'αποφύγει τους μεγάλους τροχούς ενός Παντοκρατορικού οχήματος. Ένας άλλος Μελανός, όμως, δεν αποδείχτηκε τόσο γρήγορος, και ο Ίσναχ είδε έναν από τους βαρείς, μεταλλικούς τροχούς του φορτηγού να του κόβει τα πόδια. Αίμα τινάχτηκε παντού γύρω, και συνέχισε να τινάζεται από κομμένες αρτηρίες, ενώ οι κραυγές του άντρα ήταν σπαραχτικές.

Ω Θεοί... Ω Θεοί...! Αυτά τα ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ!

Ο Ίσναχ έτρεξε, νιώθοντας μια δυνατή οργή εντός του, και, πηδώντας, πιάστηκε απ'το πλάι του οχήματος, όπως και κάποιοι άλλοι Μελανοί συμπολεμιστές του.

Ο Ράλναχ είχε καταφέρει να μπει σ'ένα απ'τα Παντοκρατορικά οχήματα, μαζί με κάμποσους Μελανούς. Πρώτα, είχε εισβάλει ένας πολεμιστής από ένα παράθυρο και, κάπως, είχε κατορθώσει ν'ανοίξει μια πόρτα· τότε, αυτοί που έτρεχαν γύρω απ'το όχημα είχαν πηδήσει μέσα, και το μακέλεμα των ξένων είχε αρχινήσει.

Κουφάρια και αίμα.

Το εσωτερικό του οχήματος ήταν τώρα γεμάτο κουφάρια και αίμα. Και ενεργειακές φιάλες. Επίσης, απ'ό,τι είδε ο Ράλναχ, σ'ετούτο το φορτηγό πρέπει να είχαν οι Παντοκρατορικοί και κάποια απ'τα άλογα των ιππέων τους. Τώρα, βέβαια, δεν ήταν κανένα μέσα· είχαν όλα τους βγει, μαζί με τους καβαλάρηδες τους, για ν'αντιμετωπίσουν την επίθεση· μα ο χώρος που ήταν διαμορφωμένος γι'αυτά ήταν φανερός.

Ο Ράλναχ τέντωσε το τόξο του και έβαλε κατά του οδηγού του οχήματος, που, καθώς ήταν ο τελευταίος επιζών, είχε σηκωθεί για να πολεμήσει τους εχθρούς του, αφήνοντας το τιμόνι απ'τα χέρια του και πιάνοντας ένα ξίφος.

Το βέλος τον κάρφωσε στο μέτωπο, σπρώχνοντάς τον πάνω στο μπροστινό τζάμι.

Και ο Ράλναχ έτρεξε, για να πιάσει το τιμόνι.

Πρόλαβε το όχημα λίγο προτού βουτήξει στο φαράγγι και, καθίζοντας στη θέση του οδηγού, πάτησε το φρένο.

Το σταμάτημα ήταν απότομο και ξαφνικό, κάνοντας τους περισσότερους Μελανούς που στέκονταν όρθιοι να χάσουν την ισορροπία τους και να σωριαστούν.

«Ετοιμαστείτε για κάτι ακόμα χειρότερο!» τους φώναξε ο Ράλναχ, και έστριψε το μεγάλο όχημα, οδηγώντας το προς ένα άλλο Παντοκρατορικό φορτηγό.

Ορισμένοι Μελανοί τού φώναξαν να σταματήσει.

Εκείνος τούς αγνόησε.

«Είσαι τρελός;» ούρλιαξε μια πολεμίστρια.

Η σύγκρουση ήταν δυνατή και θορυβώδης.

Το όχημα των Παντοκρατορικών γύρισε ανάποδα με τις ρόδες στον αέρα. Και το όχημα του Ράλναχ βρέθηκε πάνω του, πεσμένο στο πλάι.

Ενεργειακές φιάλες ακούστηκαν να θρυμματίζονται. Ευτυχώς, δεν υπήρχε φωτιά για να προκληθεί έκρηξη.

Ο Ράλναχ βγήκε από ένα σπασμένο τζάμι, κρατώντας το τόξο του στο δεξί χέρι και περνώντας ήδη ένα βέλος. Επάνω στο μέτωπό του λίγο αίμα κυλούσε.

Οι Μελανοί συμπολεμιστές του τον ακολούθησαν έξω απ'το όχημα, ενώ τον καταριόνταν ότι είχε πάει να τους σκοτώσει όλους.

Αμέσως μετά, όμως, δεν είχαν πια χρόνο να καταριούνται, καθώς διαπίστωσαν ότι εχθροί τούς είχαν κυκλώσει, οι οποίοι επίσης ήθελαν να τους σκοτώσουν όλους.

Η Νίκη απέφυγε μια κλοτσιά που πήγαινε για το λαιμό της, και σπάθισε κατά της αντιπάλου της. Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα απέκρουσε και πετάχτηκε πίσω. Ύψωσε και κατέβασε το ξίφος της, κάθετα, προς τη Μαύρη Δράκαινα. Εκείνης τα όπλα διασταυρώθηκαν, σταματώντας το λεπίδι μερικά εκατοστά μπροστά απ'το πρόσωπό της.

Η Πριγκίπισσα την κλότσησε στην κοιλιά και η Νίκη διπλώθηκε. Έκανε να κυλήσει στην άμμο, και η επόμενη κλοτσιά της Πριγκίπισσας τη βρήκε στα πλευρά. Το σπαθί κατέβηκε, για να τη λιανίσει. Η Μαύρη Δράκαινα το απέκρουσε με το ξιφίδιό της, και το ξίφος της έσχισε τον μηρό της Θυάλκνα, κάνοντάς τη να παραπατήσει.

Η Νίκη κύλησε πάλι, για ν'απομακρυνθεί, και τινάχτηκε στα πόδια της. Ποια είν'αυτή η γυναίκα; σκέφτηκε. Πολεμάει σχεδόν σαν Μαύρη Δράκαινα. Ή, μάλλον, όχι, δεν πολεμούσε σαν Μαύρη Δράκαινα· πολεμούσε τελείως διαφορετικά, αλλά εξίσου αποτελεσματικά.

Η Πριγκίπισσα δεν πτοήθηκε από την πληγή της· χίμησε καταπάνω στην αντίμαχό της, διαγράφοντας ένα λοξό ημικύκλιο με το σπαθί της. Η Νίκη το απέκρουσε με το δικό της σπαθί, και το ξιφίδιό της πήγε για τα πλευρά της Θυάλκνα. Εκείνη τ'απέφυγε, κινώντας ευέλικτα τη μέση της. Το γόνατο της Μαύρης Δράκαινας σηκώθηκε, για να καρφωθεί ανάμεσα στους μηρούς της, αλλά η Πριγκίπισσα, επιδεικνύοντας ξανά εκπληκτική ταχύτητα, λύγισε προς τα πίσω, και το γόνατο της Νίκης συνάντησε την πανοπλία της από φολίδες λεοντόσαυρου. Η σύγκρουση τράνταξε τη Μαύρη Δράκαινα· τη μούδιασε για λίγο. Και το πόδι της Θυάλκνα χτύπησε το άλλο της γόνατο. Γρυλίζοντας απ'τον οξύ πόνο, η Νίκη έπεσε στην άμμο.

Η Πριγκίπισσα επιχείρησε να τσακίσει το λαιμό της αντιπάλου της με τη δεξιά της φτέρνα.

Λάθος! σκέφτηκε η Νίκη, υψώνοντας πάραυτα το ξιφίδιό της και τρυπώντας τη μπότα και το πέλμα της Πριγκίπισσας.

«Ααααα!» ούρλιαξε η Θυάλκνα, πέφτοντας παραδίπλα. Ήταν η πρώτη κραυγή που είχε βγάλει από τότε που ξεκίνησε η μάχη με τους Μελανούς.

Η Νίκη προσπάθησε να σηκωθεί, και σωριάστηκε. Τα γόνατά της δεν την κρατούσαν, όσο κι αν προσπαθούσε ν'απομονώσει τον πόνο απ'το μυαλό της. Έλα! σκέφτηκε, οργισμένα. Σήκω! ΣΗΚΩ, άχρηστη σαύρα!

Δυο πήχες απόσταση από τη Μαύρη Δράκαινα, η Πριγκίπισσα του Θρόνου της Ελρείσβα προσπαθούσε επίσης να σηκωθεί. Και το έβρισκε δύσκολο, καθώς το ένα της πόδι ήταν τραυματισμένο στον μηρό και το άλλο στο πέλμα. Ωστόσο, κατάφερε να σταθεί πιο γρήγορα

απ'τη Νίκη, και, τρίζοντας τα δόντια, ύψωσε το σπαθί της, ζυγώνοντάς την.

Δεν ξέρω ποια είσαι, σκέφτηκε, αλλά πρέπει να είσαι μ'αυτούς τους επαναστάτες που μας έχουν προκαλέσει τόσα προβλήματα. Κρίμα που δεν έμαθα τ'όνομά σου, γιατί πολέμησες καλά...

Η Νίκη, βλέποντας την αντίμαχό της να έρχεται, καταλάβαινε ότι έπρεπε να κινηθεί γρήγορα. Και τα πόδια της απλά δεν ήθελαν να την υπακούσουν! Το μυαλό μιας Μαύρης Δράκαινας, όμως, μπορεί να ήταν επίμονο, αλλά δεν ήταν μονολιθικό. Αν δεν μπορείς να χρησιμοποιήσεις τα πόδια σου, χρησιμοποίησε τα χέρια σου! την πρόσταξε μια φωνή εντός της.

Η Νίκη, καρφώνοντας το σπαθί της στη γη, ανασηκώθηκε· και, αφήνοντας το ξιφίδιό της από το άλλο χέρι, έπιασε μια χούφτα άμμο...

... και την τίναξε στο πρόσωπο της Πριγκίπισσας.

Η Θυάλκνα αισθάνθηκε τους λεπτούς κόκκους να πηγαίνουν στα μάτια της, και, ξαφνιασμένη, παραπάτησε. Το πόδι της που η πατούσα του ήταν τραυματισμένη την εγκατέλειψε. Το σπαθί της κινήθηκε προς λάθος μεριά και μπήχτηκε στην άμμο. Η Θυάλκνα βρέθηκε γονατισμένη στο ένα γόνατο.

Η Νίκη άρπαξε πάλι το ξιφίδιό της και σπάθισε, στοχεύοντας το λαιμό της Πριγκίπισσας αλλά αστοχώντας και βρίσκοντάς τη στο σαγόνι. Η Θυάλκνα κραύγασε και έπεσε στο πλάι, χάνοντας το μανίκι του όπλου της.

Η Νίκη, τότε, είδε δύο πολεμιστές να πλησιάζουν, και δεν ήταν σύμμαχοί της: ήταν Λευκοί, του Θρόνου της Ελρείσβα. Αλλά, συγχρόνως, είδε κι ένα σύννεφο άμμου να πλησιάζει γρήγορα.

Η Ταμλάκο.

Το δίκυκλο σταμάτησε πλάι της, και η Μελανή επαναστάτρια τής έδωσε το χέρι της. «Ανέβα!»

Η Νίκη πιάστηκε πάνω στην Ταμλάκο και σκαρφάλωσε στη σέλα του οχήματος, το οποίο αμέσως ξεκίνησε, παίρνοντας τις δύο γυναίκες μακριά από τους Λευκούς πολεμιστές που συγκεντρώνονταν.

«Είσαι καλά;» ρώτησε η Ταμλάκο.

«Ναι· απλώς, λιγάκι ζαλισμένη.»

Καθώς απομακρύνονταν, αντιλήφθηκαν ότι κάτι τις κυνηγούσε. Ένα από τα ψηλά οχήματα των Παντοκρατορικών. Ευτυχώς, δεν είχε κανόνι επάνω του, αλλά έμοιαζε να έχει πεταχτεί ακριβώς πίσω τους μέσα από τη θολούρα, και να έχει σκοπό να τις συνθλίψει κάτω από τους τροχούς του.

Η Ταμλάκο επιτάχυνε, ενώ καταριόταν μέσα απ'τα δόντια της.

«Η Ταμλάκο!» είπε η Νατλάο, έχοντας ένα ζευγάρι κιάλια στα μάτια της. «Και η Νίκη. Τις κυνηγά ένα από τα οχήματα των ξένων!»

«Δε χρειάζεσαι κιάλια για να το δεις αυτό,» της είπε ο Νίρχαλμον.

Η Νατλάο κατέβασε τα κιάλια. «Η Νίκη δε φαίνεται έτσι,» παρατήρησε. «Θα μπορούσε νάναι οποιαδήποτε.» Κι ύστερα, πρόσθεσε: «Πρέπει να τις βοηθήσουμε.»

«Μπορούν να τα καταφέρουν και μόνες τους.»

«Μα, δεξ!» επέμεινε η Νατλάο, «το όχημα συνεχίζει να τις κυνηγά. Δεν επιστρέφει—»

«Πρέπει να μείνουμε εδώ, για να δώσουμε το σήμα της υποχώρησης,» της θύμισε ο Νίρχαλμον.

«Αυτό μπορεί να το κάνει κι ο Ίσμαρ!» Η Νατλάο στράφηκε να κοιτάξει τον Λευκό, που ήταν τραυματισμένος στον ώμο και δεν είχε εμπλακεί στη μάχη.

Ο Λόαχραμ'νιρ είπε: «Η Νατλάο έχει δίκιο, Νίρχαλμον. Το φορτηγό δε φαίνεται να σκοπεύει να σταματήσει την καταδίωξή του, και η Ταμλάκο τώρα κάνει κύκλο προς τα εδώ. Έρχεται κοντά μας, επομένως ίσως να—»

«Εντάξει, πάμε!» μούγκρισε ο Νίρχαλμον, κατεβαίνοντας τον αμμόλοφο από την πίσω μεριά.

Η Νατλάο, ο Λόαχραμ'νιρ, και ο Ίσμαρ τον ακολούθησαν. Πήδησαν μέσα στο τετράτροχο όχημά του κι εκείνος έβαλε μπροστά, ξεκινώντας και επιταχύνοντας γρήγορα. Ο αέρας έπαιρνε τα μαλλιά και τις κάπες τους, κι έκανε τ'αφτιά τους να βουίζουν.

Η Νατλάο έβγαλε τη βαλλίστρα της, οπλισμένη και έτοιμη.

«Τι σκοπεύεις να κάνεις μ'αυτό το παιχνιδάκι, Μελανή;» τη ρώτησε ο Ίσμαρ. «Να σκοτώσεις το μηχανήμα;»

Η Νατλάο δεν του απάντησε· τον αγριοκοίταξε μόνο.

Εκείνος ρουθούνισε αποδοκιμαστικά.

«Ησυχία, παιδάκια,» είπε ο Νίρχαλμον. «Αρχίζει να μου αρέσει η υπόθεση.»

Το όχημά του, περιστοιχισμένο από ένα πυκνό σύννεφο άμμου, ζύγωνε το φορτηγό, τρέχοντας σα να το κυνηγούσε ο ίδιος ο Άρσαγκαρ. Οι μηχανές του βρυχιούνταν.

«Μπορείτε κάπως να σπάσετε τους τροχούς του;» ρώτησε η Νατλάο.

«Καλό κι αυτό!» είπε ο Νίρχαλμον. «Οι τροχοί του μπορούν, σίγουρα, να σπάσουν εμάς· εμείς αποκλείεται να μπορούμε να σπάσουμε τους τροχούς του. Πρέπει να πιαστείτε επάνω και να μπειτε μέσα.»

«Υπέροχη ιδέα, στην κατάστασή μου...» μούγκρισε ο Ίσμαρ, αγγίζοντας τον δεμένο ώμο του.

«Μην πας εσύ,» του είπε ο Νίρχαλμον, καθώς έφταναν δίπλα στο Παντοκρατορικό όχημα κι έμοιαζαν με νάνο πλάι σε γίγαντα.

«Και ποιοι θα πάνε; Ο μάγος, που δεν μπορούμε να τον χάσουμε; ή η μαύρη, που είτε πάει είτε δεν πάει το ίδιο είναι;»

«Δεν ξέρουμε, όμως, πόσοι είναι μέσα· και υποθέτω πως θάναι λίγοι. Τώρα, κάντε κάτι!»

Η Νατλάο, περνώντας τη βαλλίστρα της στην πλάτη, πήδησε απ'το όχημά τους και πιάστηκε στα πλευρά του φορτηγού. Τα χέρια της γαντζώθηκαν με δύναμη επάνω στις εσοχές που βρήκαν, ενώ τα πόδια της προσπαθούσαν απελπισμένα να μη γλιστρήσουν.

Θεοί, τι σκατά κάνω; σκέφτηκε, τρομοκρατημένη για μια στιγμή. Έπειτα, όμως, παραμέρισε το φόβο της. Αν πεθάνω, θα συναντήσω τον Λάρμελ και τα παιδιά μου...

Κινήθηκε προς τα εκεί όπου έβλεπε ένα παράθυρο του ψηλού οχήματος. Το τζάμι ήταν σπασμένο.

Κρυφοκοίταξε μέσα.

Είδε έναν γαλανόδερμο πολεμιστή με τόξο στο χέρι. Πρέπει να τόξευε Μελανούς απ'αυτό το παράθυρο, πριν. Και η Νατλάο ήξερε πως θα τόξευε κι εκείνη, αν την έβλεπε να προσπαθεί να μπει.

Εκτός αν εγώ, κάπως, τον σκοτώσω πρώτη... Αυτό, όμως, ήταν αδύνατον· δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει τη βαλλίστρα της, έτσι πιασμένη όπως ήταν στα πλευρά του οχήματος.

«Νατλάο...» Η φωνή του Λόαχραμ, από δίπλα της. Δεν είχε αντιληφτεί τον μάγο ν'ανεβαίνει· η προσοχή της ήταν εστιασμένη αλλού. «Τι βλέπεις μέσα;»

«Έναν τοξότη. Μπορείς να τον κοιμήσεις;»

«Δεν το νομίζω.»

«Αυτός πρέπει νάναι τελείως τρελός!» γρύλισε η Ταμλάκο. «Είμαστε ήδη πολύ μακριά από τη μάχη κι είν'ακόμα πίσω μας!...»

«Πόσες ενεργειακές φιάλες έχεις μαζί σου;» τη ρώτησε η Νίκη.

«Μία, την οποία χρησιμοποιούμε.»

«Κακό αυτό.»

«Το ξέρω. Αλλά, ακόμα κι αν είχα άλλη, δε θα μπορούσαμε να σταματήσουμε ώστε να τη βάλω στη θέση της. Και είναι αδύνατο ν'αλλάξεις φιάλη σε τούτο το όχημα ενώ κινείται.»

«Πήγαινε προς την πόρτα,» της είπε ο Λόαχραμ'νιρ, «και πρόσεξε να μη φανείς απ'το παράθυρο.»

Την πόρτα; Η Νατλάο είδε ότι, όντως, υπήρχε μια πλευρική πόρτα στ'αριστερά της. Κρατώντας το κεφάλι της κάτω απ'το παράθυρο, πήγε προς τα εκεί, προσέχοντας μη γλιστρήσει και εκτοξευτεί μόνο οι θεοί ήξεραν πού.

Ο Λόαχραμ την ακολούθησε.

Η Νατλάο έπιασε το χερούλι της πόρτας, προσπαθώντας να την ανοίξει.

«Μην κάνεις τον κόπο· θα την έχουν κλειδωμένη,» της είπε ο Λόαχραμ. «Θα την ανοίξω εγώ.» Κρατήθηκε με το ένα χέρι από μια προεξοχή του οχήματος, και ακούμπησε το άλλο πάνω στην πόρτα, αρθρώνοντας λόγια που η Νατλάο δεν μπορούσε να καταλάβει, αλλά

αισθανόταν πως υπήρχε κάτι σ'αυτά που μιλούσε βαθιά μέσα της. Παράξενο...

«Τώρα είναι ξεκλείδωτη,» είπε ο Λόαχραμ.

«Σε τι γλώσσα μιλάς;» τον ρώτησε η Νατλάο.

«Τι πράγμα;»

«Όταν κάνεις τα μάγια σου, σε τι γλώσσα μιλάς;»

Η έκφραση με την οποία την κοίταξε έλεγε ξεκάθαρα: Βρίσκεις κάτι απίστευτες στιγμές να κάνεις ερωτήσεις! Αλλά της αποκρίθηκε, καθώς ο αέρας του οχήματος που έτρεχε ούρλιαζε γύρω τους: «Σε μια γλώσσα που το Σύμπαν καταλαβαίνει και ανταποκρίνεται.

»Τώρα... είσαι έτοιμη;»

Η Νατλάο κατένευσε.

Ο Λόαχραμ γύρισε το χερούλι, ανοίγοντας την πόρτα.

Η Νατλάο πήδησε μέσα, τραβώντας το ξιφίδιό της και χιμώντας καταπάνω στον γαλανόδερμο πολεμιστή. Εκείνος, αιφνιδιασμένος, προσπάθησε να σηκώσει το τόξο του, για ν'αμυνθεί. Αλλά η λεπίδα της τον κάρφωσε στην κοιλιά, και ο Παντοκρατορικός διπλώθηκε.

Πίσω απ'τη Νατλάο, μπήκε ο Λόαχραμ, ξεθηκαρώνοντας το σπαθί απ'την πλάτη του. Και όπως οι δυο τους αμέσως διαπίστωσαν, δεν ήταν μόνο ο γαλανόδερμος τοξότης στο εσωτερικό του οχήματος.

Οι Παντοκρατορικοί ύψωσαν τα όπλα τους.

Η Νατλάο έβγαλε τη βαλλίστρα της και έριξε σε μια πολεμίστρια, καρφώνοντάς τη στο αριστερό μάτι. Ο Λόαχραμ απέκρουσε το ξίφος ενός στρατιώτη και τον έσπρωξε όπισθεν· ύστερα, έχοντάς τον στριμωγμένο, του τρύπησε τα πλευρά.

Η Νατλάο πήγε πλάι στον μάγο, έχοντας πετάξει τη βαλλίστρα της και κρατώντας ένα ξιφίδιο σε κάθε χέρι.

Δύο Παντοκρατορικοί απέμεναν μέσα στο όχημα –χωρίς να υπολογίζει κανείς τον οδηγό, ασφαλώς– και τώρα στέκονταν αντίκρυ τους, φέροντας ξίφη.

Η Νατλάο δεν ήταν σίγουρη ότι μπορούσε να τους αντιμετωπίσει ανοιχτά, πρόσωπο με πρόσωπο. Ήλπιζε ο Λόαχραμ να ήταν πολύ καλύτερος από εκείνη στη μάχη.

Ένας θόρυβος ακούστηκε, αναπάντεχα, πίσω τους. Σαν κάποιος να είχε πηδήσει μέσα στο φορτηγό. Η Νατλάο, κοιτάζοντας πάνω απ'τον

ώμο της, είδε τον Ίσμαρ να ζυγώνει, κρατώντας ένα μικρό τσεκούρι στο δεξί του χέρι. «Σκέφτηκα ότι θα χρειαζόσασταν λίγη βοήθεια,» είπε, καθώς οι Παντοκρατορικοί τούς ορμούσαν.

Ο Λόαχραμ απέκρουσε το ξίφος του ενός, ενώ ο Ίσμαρ μπήκε μπροστά απ'τη Νατλάο για ν'αντιμετωπίσει τον άλλο.

Ο μάγος, είδε η Νατλάο, ήταν πράγματι καλύτερος από εκείνη στο σπαθί, αλλά όχι και πάρα πολύ καλύτερος. Αν ήμασταν οι δυο μας, ίσως και να μας νικούσαν.

Ο Ίσμαρ, όμως, ήταν απείρως καλύτερος από εκείνη, ακόμα και με τον αριστερό του ώμο τραυματισμένο. Απέκρουσε μία φορά το σπαθί του αντιπάλου του, κι ύστερα το απέφυγε, σκύβοντας κάτω απ'τη λεπίδα· συγχρόνως, το τσεκούρι του κινήθηκε θανατηφόρα εμπρός του, σχίζοντας την κοιλιά του Παντοκρατορικού και σωριάζοντάς τον αιμόφυρτο στο πάτωμα του οχήματος.

Η Νατλάο πήγε να βοηθήσει τον Λόαχραμ. Αλλά είδε πως ο μάγος δε χρειαζόταν καμία πραγματική βοήθεια· παρότι δεν ήταν τόσο ικανός στη μάχη όσο ο Ίσμαρ, οι σπαθιές του έκαναν τον Παντοκρατορικό αντίμαχό του να υποχωρεί σταδιακά· και, καθώς η Νατλάο έφτανε κοντά, το ξίφος του Λόαχραμ·νir κατέληξε στον λαιμό του στρατιώτη.

Η τελευταία των Ερνεόωμ πέρασε δίπλα απ'τον νεκρό και πήγε προς το μπροστινό μέρος του μεγάλου οχήματος, όπου είδε κάποιον να κάθεται σε μια δερμάτινη καρέκλα μπροστά στο τιμόνι. Κοντά του υπήρχε ένας καθρέφτης, έτσι πρέπει κι εκείνος να είδε τη Μελανή να τον ζυγώνει.

Ο οδηγός σηκώθηκε, πάραυτα, απ'τη θέση του, αρπάζοντας μια μικρή βαλλίστρα από δίπλα. Μια οπλισμένη βαλλίστρα.

Και η Νατλάο βρέθηκε αντίκρυ μιας γυναίκας, που ήταν ντυμένη με τη λευκή στολή των Παντοκρατορικών. Το δέρμα της ήταν άσπρο με απόχρωση του ροζ, όπως της Νίκης, και τα μαλλιά της κοντά και μαύρα.

Κάτι σφύριξε δίπλα απ'το κεφάλι της Νατλάο.

Η Παντοκρατορική πολεμίστρια σωριάστηκε μ'ένα μικρό τσεκούρι μπηγμένο βαθιά στο κρανίο της.

«Γιατί βιάζεσαι, ανόητη Μελανή;» μούγκρισε ο Ίσμαρ, περνώντας πλάι απ'τη Νατλάο και καθίζοντας στη θέση του οδηγού, για να σταματήσει το ψηλό όχημα.

«Ταμλάκοοοοο! Ε, ΤΑΜΛΑΚΟ!»

Η Ταμλάκο, που έβλεπε τον μετρητή ενέργειας μπροστά της να πέφτει ολοένα και περισσότερο, σταμάτησε το δίκυκλο και κοίταξε πίσω της.

Το φορτηγό είχε επίσης σταματήσει, παρατήρησε. Κι από ένα παράθυρό του... ο Ίσμαρ!

Έστριψε και τον πλησίασε.

Ο Λευκός άνοιξε μια πόρτα του ψηλού οχήματος και πήδησε έξω. Μετά απ'αυτόν, βγήκαν η Νατλάο κι ο Λόαχραμ'νιρ.

«Πού βρεθήκατε εσείς εδώ;» απόρησε η Ταμλάκο. «Όχι πως παραπονιέμαι, βέβαια...»

«Ο Νίρχαλμον μάς έφερε,» είπε ο Ίσμαρ. «Είδαμε ότι είχατε μπλέξει.»

«Ο Νίρχαλμον;...» Η Ταμλάκο κοίταξε τριγύρω, για να εντοπίσει το όχημά του, μα δεν ήταν πουθενά.

Οι υπόλοιποι ακολούθησαν το βλέμμα της.

«Πού πήγε τώρα, ο θεότρελος άνθρωπος;» μούγκρισε ο Ίσμαρ.

Ο Νίρχαλμον ανέβασε το όχημά του στον αμμόλοφο και το σταμάτησε, τόσο απότομα που παραλίγο να πεταχτεί έξω.

Μα τους θεούς, κάποιος έπρεπε να δώσει το σήμα για την υποχώρηση! Και είχαν απομακρυνθεί πολύ, κυνηγώντας το φορτηγό που κυνηγούσε την Ταμλάκο.

Ο Νίρχαλμον, σκουπίζοντας ιδρώτα απ'το μέτωπό του, ατένισε το πεδίο της μάχης.

Είναι ώρα;

Ή δεν είναι ώρα;

Έφερε ένα ζευγάρι κιάλια στα μάτια του, προσπαθώντας να διακρίνει, μέσα απ'τη θολούρα, τι είχε γίνει με τα Παντοκρατορικά οχήματα. Είχαν προκληθεί οι απαιτούμενες ζημιές; Γιατί, αν υποχωρούσαν χωρίς να έχουν πετύχει εκείνο που ήθελαν, τότε όλη η επίθεση θα είχε γίνει άδικα. Τόσες ζωές θα είχαν χαθεί άδικα. Αν και ήταν ζωές ύπουλων Μελανών, στη συγκεκριμένη περίπτωση μετρούσαν, ο Λόγκροθ να μασούσε τα κόκαλα όλων τους!

Ναι, πρέπει να είναι ώρα.

Ο Νίρχαλμον κατέβασε τα κιάλια απ'τα μάτια του και έβγαλε μια συσκευή από μια θυρίδα του οχήματός του. Τη σήκωσε και την ενεργοποίησε, κάνοντας έναν λεπτό, αλλά έντονο και διαπεραστικό, ήχο να πλημμυρίσει το πεδίο της μάχης.

• 3 •

Η μάχη μαινόταν παντού γύρω, τυλιγμένη σε πυκνά σύννεφα σκόνης. Σκοτεινές φιγούρες φαίνονταν να συγκρούονται. Κραυγές αντηχούσαν, και η κλαγγή των όπλων.

Ο Ίσαχ και μερικοί συμπολεμιστές του είχαν καταλάβει ένα ακόμα από τα φορτηγά οχήματα των Παντοκρατορικών. Ήταν το δεύτερο στο οποίο είχαν καταφέρει να εισβάλουν· το πρώτο το είχαν ρίξει επάνω σ'ένα άλλο, κάνοντας τα μέταλλα των δύο τροχοφόρων να λυγίσουν και βάζοντας σε αρκετό κίνδυνο και τους εαυτούς τους από τη σύγκρουση. Ένας τους είχε πεταχτεί με τόση δύναμη πάνω σ'ένα από τα εσωτερικά τοιχώματα του οχήματος, που το κεφάλι του είχε σπάσει και είχε χάσει τις αισθήσεις του.

Το παρόν όχημα το οδηγούσε ο Ίσαχ, και το έστριψε καταπάνω σε μια ομάδα Παντοκρατορικών που είχαν μόλις σκοτώσει μερικούς Μελανούς συμπολεμιστές του. Οι στρατιώτες έτρεξαν να φύγουν, να απομακρυνθούν, αλλά οι μεγάλοι τροχοί πάτησαν τρεις από αυτούς.

Και τότε, ο ήχος ακούστηκε.

Αντήχησε παντού στο πεδίο της μάχης. Επίμονος και διαπεραστικός.
Ένα σύριγμα που νόμιζες ότι σου τρυπούσε το κρανίο.

Το σύνθημα για την υποχώρηση.

Ο Ίσναχ έστριψε το όχημά του προς τα βόρεια, για να το βγάλει από τη μάχη...

...και είδε ένα από τα ενεργειακά κανόνια να γυρίζει προς το μέρος του.

Όχι!

Ο Ίσναχ επιτάχυνε, προσπαθώντας ν'αποφύγει τη βολή που θα ερχόταν.

Με την άκρια του ματιού του, είδε ακατέργαστη ενέργεια να εξαπολύεται από την κάννη.

Ένας θόρυβος σαν από ξαφνική αμμοθύελλα πλημμύρισε τον κόσμο του.

Και μετά... τίποτα.

Οι συμμαχημένες φυλές των Μελανών υποχώρησαν, εγκαταλείποντας το πεδίο της μάχης, σκορπίζοντας προς διάφορες κατευθύνσεις ώστε οι εχθροί τους να μη μπορούν εύκολα να τους ακολουθήσουν. Μαζί τους κατάφεραν να πάρουν ένα από τα φορτηγά των Παντοκρατορικών, όπου επιβίβαστηκαν κάμποσοι από τους Μελανούς για να απομακρυνθούν γρηγορότερα.

Ο Στρατηγός Ίδας Οξύβιος πρόσεξε το όχημα να φεύγει και πρόσταξε, μέσω του επικοινωνιακού πομπού του, να καταστραφεί. Ένα από τα ενεργειακά κανόνια το σημάδεψε και έβαλε εναντίον του, πετυχαίνοντάς το στην πίσω μεριά, λιώνοντας μέταλλα και διαλύοντας τροχούς και μηχανές. Το όχημα κόπηκε στη μέση και ανατράπηκε. Καμένα κουφάρια και στάχτες πετάχτηκαν από μέσα του.

Ο Νίρχαλμον, που κοίταζε την υποχώρηση από τον αμμόλοφο, έστριψε το δικό του όχημα και πήγε ολοταχώς προς τα εκεί όπου είχε αφήσει τη Νατλάο, τον Λόαχραμ'νιρ, και τον Ίσμαρ, ευχόμενος να είχαν καταφέρει να καταλάβουν το φορτηγό επάνω στο οποίο είχαν πηδήσει και να ήταν όλοι τους καλά.

Σύντομα, τους συνάντησε και διαπίστωσε ότι, πράγματι, είχαν καταφέρει να πάρουν το ψηλό όχημα και βρίσκονταν μέσα του. Ο Λόαχραμ'νιρ ήταν στο τιμόνι. Και πλάι από το φορτηγό ερχόταν η Ταμλάκο, επάνω στο δίκυκλό της. Πίσω της καθόταν η Νίκη.

«Πού πήγες;» φώναξε ο Ίσμαρ στον Νίρχαλμον, από ένα παράθυρο του ψηλού οχήματος.

«Να δώσω το σύνθημα της υποχώρησης,» απάντησε εκείνος. «Τώρα πρέπει να φύγουμε! Απομακρυνθείτε από το πεδίο της μάχης, γρήγορα! Οι ξένοι ανατινάζουν τα φορτηγά που βλέπουν να φεύγουν!»

Ο Λόαχραμ'νιρ δε χρειαζόταν άλλη παρότρυνση· έστριψε το όχημά του προς τα ανατολικά, επιταχύνοντας. Η Ταμλάκο και ο Νίρχαλμον τον ακολούθησαν.

Έφτασαν πρώτοι στο χωριό των Σατ'σάκομ, το οποίο ήταν εγκαταλειμμένο. Σταμάτησαν τα οχήματά τους και βγήκαν. Η Νίκη δε φαινόταν να είναι σε καλή κατάσταση· το αριστερό της πόδι δεν μπορούσε να το πατήσει. Το γόνατό της ήταν χτυπημένο.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε η Νατλάο, καθώς η Ταμλάκο βοηθούσε τη Μαύρη Δράκαινα να σταθεί.

«Δε νομίζω νάναι τίποτα σοβαρό,» αποκρίθηκε εκείνη. Στο πρόσωπό της δε φαινόταν ότι ανησυχούσε· αλλά η Νατλάο δεν ήταν βέβαιη πως αυτό, όντως, σήμαινε ότι το χτύπημά της δεν ήταν σοβαρό. Η Νίκη ήταν παράξενος άνθρωπος.

«Ποια ήταν αυτή η γυναίκα;» ρώτησε η Μαύρη Δράκαινα την Ταμλάκο. «Την ξέρεις;»

«Ποια γυναίκα;»

«Αυτή με την οποία πολέμησα. Ήταν πολύ καλή στη μάχη.»

Η Ταμλάκο κούνησε το κεφάλι. «Δεν την είδα καλά. Λευκή ήταν, όμως, έτσι;»

«Ναι,» είπε η Νίκη, «και φορούσε πανοπλία από φολίδες λεοντόσαυρου.»

«Φολίδες λεοντόσαυρου; Είσαι σίγουρη;»

«Ναι. Σου λέει κάτι αυτό;»

«Όχι,» είπε η Ταμλάκο. «Όμως, για να έχει μια τέτοια πανοπλία, δεν πρέπει να ήταν οποιαδήποτε.»

«Δεν το αμφέβαλλα,» αποκρίθηκε η Νίκη. «Αν ήταν οποιαδήποτε, θα την είχα σκοτώσει. Η εκπαίδευσή της ήταν... άψογη. Είχε σκοτώσει πολλούς Μελανούς, προτού τη συναντήσω εγώ.»

«Τέλος πάντων,» είπε η Ταμλάκο. «Καλύτερα να ρίξω μια ματιά στο γόνατό σου.»

Και την οδήγησε μέσα στο χωριό, για να καθίσουν σε μια πέτρινη πεζούλα μπροστά από ένα σπίτι. Η Νατλάο τις ακολούθησε.

«Το φορτηγό,» άκουσε τον Ίσμαρ να λέει στον Νίρχαλμον, «είναι γεμάτο φιάλες. Θάχουμε να κινούμε τα οχήματά μας για πολύ καιρό.»

Ο Νίρχαλμον απάντησε κάτι που η Νατλάο δε μπόρεσε ν'ακούσει, και μετά το γέλιο του αντήχησε.

Ο Λόαχραμ'νιρ πλησίασε τη Νίκη και την Ταμλάκο. «Θα κοιτάξω εγώ το χτύπημά της,» είπε, ακουμπώντας το χέρι του στον ώμο της δεύτερης.

Η Μελανή ένευσε κι απομακρύνθηκε μερικά βήματα.

Ο Λόαχραμ γονάτισε στο ένα γόνατο μπροστά στη Νίκη. Έβγαλε τη μπότα της και σήκωσε το μπατζάκι του παντελονιού της. Ύψωσε το χέρι του πάνω από το πρησμένο γόνατό της και υποτονθόρυσε τα λόγια για κάποιο ξόρκι, μιλώντας στη γλώσσα που είχε πει στη Νατλάο ότι το Σύμπαν καταλάβαινε και ανταποκρινόταν.

«Το κόκαλο δεν έχει σπάσει,» είπε, μετά από λίγο, ο Λόαχραμ'νιρ, «αλλά έχουν σπάσει πολλά αιμοφόρα αγγεία. Επίσης, υπάρχει ζημιά στον τένοντα και ελαφριά ζημιά στους μύες.»

Η Νίκη απλά τον άκουγε, χωρίς το πρόσωπό της να φανερώνει δυσaréσκεια ή ανακούφιση. «Σε πόσο καιρό θα είμαι εντάξει;» τον ρώτησε.

«Θα πρέπει να το ξεκουράσεις,» της απάντησε ο Λόαχραμ' και, στρεφόμενος στην Ταμλάκο, της ζήτησε να του φέρει κάποια ιατρικά σύνεργα που είχε στο όχημα του Νίρχαλμον.

Η Μελανή επαναστάτρια πήγε, βαδίζοντας γρήγορα.

Μετά από τα οχήματα, έφτασαν στο χωριό των Σατ'σάκομ οι Μελανοί ιππείς, πολλοί απ'αυτούς τραυματισμένοι. Και σίγουρα, παρατήρησε η Νατλάο, είναι πολύ λιγότεροι από όσοι ξεκίνησαν. Μα τους θεούς, μακάρι νάναι μόνο τ'άλογά τους που χάθηκαν και οι υπόλοιποι να έρθουν σε λίγο πεζοί...

Ανάμεσά τους έψαξε για τον Ίσναχ, μα δεν τον βρήκε. Ούτε αυτόν ούτε τον Ράλναχ. Επέστρεψε κοντά στην Ταμλάκο και στη Νίκη και τους το είπε.

«Θα έρθουν,» της αποκρίθηκε η πρώτη. «Δεν είναι εδώ όλοι ακόμα.»

«Το ξέρω ότι δεν είναι εδώ όλοι.»

«Γιατί ανησυχείς, τότε;»

«Εσύ δεν ανησυχείς;» απόρησε η Νατλάο.

Η Ταμλάκο προσπάθησε (φανερά) να δείξει ότι δεν ανησυχούσε. «Όχι. Είμαι σίγουρη πως, σύντομα, θα εμφανιστούν.»

Η Νίκη κάπνιζε ένα τσιγάρο, αμίλητα. Εξακολουθούσε να κάθεται στο πέτρινο πεζούλι, και είχε κατεβάσει το μπατζάκι του αριστερού της ποδιού, αφότου ο Λόαχραμ'νιρ είχε τυλίξει το γόνατό της μ'έναν επίδεσμο και κάτι βοτάνια.

Η Νατλάο έστρεψε το βλέμμα της στις δυτικές ερήμους, περιμένοντας να δει Μελανούς να έρχονται.

Και, μετά από δύο περίπου ώρες, τους είδε. Ομάδες ζύγωναν το χωριό, η μία κατόπιν της άλλης, από διαφορετικές μεριές. Η Νατλάο κρατούσε τώρα ένα ζευγάρι κιάλια μπροστά στα μάτια της και αναζητούσε τον Ίσναχ.

Πρώτα βρήκε τον Ράλναχ, όμως. Πλησίαζε, μαζί με άλλους είκοσι περίπου πολεμιστές, κρατώντας το τόξο του στο δεξί χέρι. Στον ώμο του, η φαρέτρα είχε αδειάσει. Στο μέτωπό του, υπήρχε ξεραμένο αίμα.

Πού είναι ο Ίσναχ; Τη Νατλάο δεν την ενδιέφερε και τόσο για τον Ράλναχ. Ήταν της φυλής των Ενκούτεν. Ήταν απ'αυτούς που είχαν ξεκινήσει ετούτες τις καταστροφές. Ετούτους τους παράλογους θανάτους. Η Νατλάο δε θα τον λυπόταν, ό,τι κι αν του συνέβαινε.

Για τον Ίσναχ, όμως, ανησυχούσε... και δεν τον έβλεπε πουθενά.

«Πού είναι;» σύριξε κάτω απ'την ανάσα της. «Γιατί δεν έρχεται;»

Πλησίασε τον Ράλναχ, καθώς εκείνος έμπαινε στο χωριό κι έπαιρνε ένα φλασκί γεμάτο νερό, πίνοντας διψασμένα. «Πού είναι ο Ίσναχ;» τον ρώτησε. «Πού είναι ο Ίσναχ;»

Ο Ράλναχ συνοφρυώθηκε. «Δεν ξέρω... Δεν είν'εδώ;»

«Όχι,» είπε η Νατλάο. «Δεν ήσασταν μαζί στη μάχη;»

«Στην αρχή, ναι· μετά, χωρίσαμε. Και η Μαύρη Δράκαινα ήταν στην αρχή μαζί μας, αλλά μετά την έχασα—»

«Η Νίκη εδώ είναι, αν και έχει τραυματιστεί—»

«Τραυματίστηκε;»

«Ναι. Όχι σοβαρά. Το γόνατό της χτύπησε. Αλλά τον Ίσναχ δεν τον έχω δει καθόλου!»

Ο Ράλναχ είπε: «Πάω να κοιτάξω.» Και βγήκε απ'το χωριό, τρέχοντας.

«Περίμενε!» Η Νατλάο τον ακολούθησε, τρέχοντας επίσης.

Διέσχισαν μια αμμόδη έκταση και ανέβηκαν σε κάτι αμμόλοφους, κοιτάζοντας προς τα δυτικά, ψάχνοντας να δουν πόσοι ακόμα έρχονταν. Η Νατλάο ύψωσε τα κιάλια της στα μάτια. Έψαξε. Μα κανένας δεν ερχόταν. Όσοι ήταν να έρθουν είχαν έρθει. Οι άλλοι, μάλλον, δε θα επέστρεφαν ποτέ.

Όχι... σκέφτηκε. Δε μπορεί να είναι νεκρός!... «Δε μπορεί νάναι νεκρός!» είπε, απελπισμένα.

Ο Ράλναχ ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της. Η Νατλάο το παραμέρισε κι έφυγε, πηγαίνοντας προς το χωριό.

Γιατί; συλλογίστηκε, οργισμένα. Γιατί πρέπει τόσοι να πεθάνουν;

Και τότε, καθώς αρκετές δεκάδες μέτρα τη χώριζαν ακόμα από το χωριό, παρατήρησε πόσο πιο λίγοι έμοιαζαν οι συγκεντρωμένοι Μελανοί. Προτού επιτεθούμε στους ξένους, ήταν τόσο πολύ περισσότεροι...

Γιατί έπρεπε τόσοι να πεθάνουν;

Και τι καταφέραμε, τελικά;

Μετά την υποχώρηση των Μελανών, ο Στρατηγός Ίδας Οξύβιος πρόσταξε τους στρατιώτες του και τους Λευκούς του Θρόνου της Ελρεί-

σβα να στήσουν στρατόπεδο και να καταμετρηθούν οι απώλειες και οι ζημιές της μάχης.

Μετά από κάποια ώρα, και ενώ βρισκόταν στη σκηνή του, του ανέφεραν ότι οκτώ από τα δεκατέσσερα Παντοκρατορικά φορτηγά οχήματα είχαν χτυπηθεί άσχημα. Τρία μόνο από αυτά μπορούσαν να επιδιορθωθούν εδώ· τα υπόλοιπα, μάλλον, είχαν καταστραφεί τελείως, ή οι επισκευές που χρειαζόνταν ήταν τόσο μεγάλες που, ουσιαστικά, θα ήταν σα να φτιάχνει κανείς καινούργια οχήματα. Τις λεπτομέρειες αυτές τις έδωσε στον Ίδα ένας από τους Τεχνομαθείς μάγους, οπότε ο Στρατηγός ήταν βέβαιος πως ήταν ακριβείς. Επίσης, ο μάγος τού είπε ότι τα δύο από τα κατεστραμμένα οχήματα έφεραν ενεργειακά κανόνια, τα οποία είχαν καταστραφεί όπως και τα τροχοφόρα. Στο ένα από αυτά, δε, είχε σκοτωθεί και η μάγισσα που ρύθμιζε την ενεργειακή ροή του κανονιού. Στο άλλο, ο μάγος είχε τραυματιστεί άσχημα, αλλά θα ζούσε.

«Τα κανόνια δε γίνεται να επισκευαστούν;» ρώτησε ο Ίδας.

«Δυστυχώς όχι, Στρατηγέ.»

Ο Ίδας καταράστηκε εσωτερικά. Πραγματικά, μόλις είχε αναλάβει την αρχηγεία ετούτης της δαιμονισμένης εκστρατείας, τα πάντα πήγαιναν απ'το κακό στο χειρότερο! «Ούτε αν τα στείλουμε στην Ελρείσβα;»

Ο μάγος κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Έχουν διαλυθεί τελείως· δεν ήταν ένα απλό σαμποτάζ, όπως την προηγούμενη φορά.»

Οι απώλειες ανάμεσα στους στρατιώτες δεν ήταν πιο ενθαρρυντικές. Ο Ίδας πληροφορήθηκε από τους αξιωματικούς του στρατού ότι, από τους χίλιους-διακόσιους μαχητές που διέθεταν (μαζί με τους δικούς του στρατιώτες που είχαν έρθει από τη Σεργήλη), είχαν απομείνει οχτακόσιοι. Και από τα διακόσια άλογα που είχαν, τώρα απέμεναν εκατόν-πενήντα.

Οι πολεμιστές του Θρόνου της Ελρείσβα πώς τα είχαν πάει; ρώτησε ο Ίδας.

Οι αξιωματικοί του ήξεραν ότι οι Λευκοί δεν είχαν χάσει κανένα απ'τα δύο φορτηγά τους, αλλά δε γνώριζαν τις απώλειες ανάμεσα στους Ελρείσβιους πολεμιστές. Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα, όμως, ήταν τραυματισμένη.

«Τραυματισμένη;» έκανε ο Ίδας. «Άσχημα;»

«Απόσο γνωρίζουμε, όχι, Στρατηγέ.»

Ο Ίδας έστειλε να τη ρωτήσουν αν μπορούσε να της μιλήσει. Η απάντηση της Πριγκίπισσας ήταν θετική, έτσι εκείνος έφυγε απ'τη σκηνή του και πήγε στη δική της.

Η Θυάλκνα ήταν ξαπλωμένη ανάμεσα σε μεγάλα μαξιλάρια, ντυμένη με μια ρόμπα. Το πέλμα του δεξιού της ποδιού ήταν δεμένο με επιδέσμους. Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ καθόταν κοντά της, επάνω σ'ένα άλλο μεγάλο μαξιλάρι.

Ο Ίδας έκανε μια σύντομη υπόκλιση. «Πριγκίπισσα...»

«Στρατηγέ.»

«Χαίρομαι που είστε καλά.»

«Θα μπορούσα εύκολα να ήμουν νεκρή, Στρατηγέ,» είπε η Θυάλκνα. «Η γυναίκα που αντιμετώπισα... Κάποια επαναστάτρια πρέπει να ήταν, σίγουρα. Εξωδιαστασιακή. Πολεμούσε, όμως, πολύ, πολύ καλά.»

Ο Ίδας νόμιζε πως διέκρινε μια ερώτηση στον τόνο της φωνής της, αλλά δεν ήταν βέβαιος για τη φύση της ερώτησης αυτής· έτσι, έμεινε σιωπηλός.

«Το δέρμα της ήταν άσπρο με απόχρωση του ροζ,» συνέχισε η Θυάλκνα. «Είχε καστανά μαλλιά, δεμένα κότσο, και φορούσε μαύρη δερμάτινη στολή. Κρατούσε ένα σπαθί κι ένα ξιφίδιο, κι έμοιαζε να ξέρει να τα χειρίζεται με τρομερή δεξιότητα.»

Ο Ίδας νόμιζε πως κατάλαβε την ερώτηση. «Κι αναρωτιέστε αν τη γνωρίζω, Υψηλοτάτη;»

«Ναι. Αν είναι τόσο καλή, δε μπορεί να είναι άγνωστη σ'εσάς.»

«Υπάρχουν πολλοί επαναστάτες· δεν τους γνωρίζουμε όλους. Η συγκεκριμένη, όμως... όπως μου την περιγράφετε... και ειδικά λόγω της μαύρης δερμάτινης στολής, αλλά και λόγω των ιδιαίτερων ικανοτήτων της... ίσως –ίσως– να είναι μία απ'τις Μαύρες Δράκαινες.»

Η Θυάλκνα συνοφρυώθηκε. «Μαύρες Δράκαινες; Τι σημαίνει αυτό;»

«Οι Μαύρες Δράκαινες ήταν ένα τάγμα θηλέων που είχε εκπαιδεύσει η Παντοκράτειρα για ειδικές αποστολές, Υψηλοτάτη,» εξήγησε ο Ίδας. «Την πρόδωσαν, όμως, συμμαχώντας με τον Αρχιπροδότη, τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο της Απολλώνιας. Είναι πολύ επικίνδυνες.» Και δε θα

ήθελα να έχω να τις αντιμετωπίσω εδώ, πρόσθεσε νοερά. Δεν έπρεπε ποτέ να είχα έρθει σε τούτη την καταραμένη διάσταση!

«Ενδιαφέρον...» είπε η Θυάλκνα, σκεπτικά. «Θα επιθυμούσα να την ξανασυναντήσω. Η αναμέτρησή μας δεν έχει τελειώσει.»

Οι Αρβήντλιοι είναι τρελοί! συλλογίστηκε ο Ίδας. Μου το είχαν πει, προτού έρθω εδώ. «Δε μπορώ να το εγγυηθώ αυτό, Πριγκίπισσά μου.»

«Το καταλαβαίνω, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε η Θυάλκνα, σα ν'απορούσε πώς ήταν δυνατόν να είχε περάσει κάτι τέτοιο απ'το μυαλό του. Τον ρώτησε: «Τι απώλειες είχατε;»

Ο Ίδας τής είπε, και μετά τη ρώτησε κι εκείνος τι απώλειες είχε ο Θρόνος της Ελρείσβα.

«Τα οχήματά μας είναι άθικτα, όπως σίγουρα θα είδες,» απάντησε η Θυάλκνα. «Τριάντα πολεμιστές μας σκοτώθηκαν, όπως και δέκα άλογα.»

«Θεωρείτε ότι πρέπει να συνεχιστεί αυτή η εκστρατεία, Υψηλοτάτη;» έθεσε το ερώτημα ο Ίδας.

«Τι εννοείς, Στρατηγέ;» παρενέβη ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ. «Βρισκόμαστε σε πόλεμο!»

Ο ένας Αρβήντλιος είναι πιο τρελός από τον άλλο! «Ασφαλώς. Αλλά οι απώλειές μας είναι μεγάλες. Τα οχήματα που μας απομένουν μετά βίας μπορούν να χωρέσουν τους επιζήσαντες στρατιώτες μας. Κι επίσης, έχουμε κι αρκετούς τραυματίες—»

«Γιατί σε έστειλαν εδώ, Στρατηγέ;»

«Γνωρίζετε γιατί με έστειλαν εδώ, Πρωτοσπαθάριε: αρχικά, για να βοηθήσω τον Στρατηγό Λιτόγελο· αλλά τώρα μου έχει ανατεθεί και η αρχηγεία της εκστρατείας, πράγμα το οποίο σας διαβεβαιώνω πως δεν ζήτησα.»

«Η εκστρατεία πρέπει να συνεχιστεί για να έχεις την αρχηγεία της,» είπε ο Κάραγγελ. «Επιπλέον, δεν είδες πώς οι Μελανοί έφυγαν σα δαρμένα σκυλιά; Ετούτη η επίθεσή τους ήταν μια πράξη απόγνωσης! Εμείς έχουμε το πάνω χέρι! Τους κατατροπώσαμε πρόσωπο με πρόσωπο —όπως έπρεπε να είχε γίνει εξ αρχής!»

Μια φωνή ακούστηκε απ'την είσοδο της σκηνής: «Με συγχωρείτε, Πριγκίπισσά μου.» Ήταν ένας από τους φρουρούς της Θυάλκνα. «Ένα μήνυμα έχει έρθει. Για τον Στρατηγό Οξύβιο.»

Ο Ίδας στράφηκε. «Μήνυμα; Από πού;»

«Ένα αεροπλάνο πέρασε από πάνω μας και το έριξε, μέσα σ'έναν μεταλλικό κύλινδρο, Στρατηγέ.»

«Θα επιστρέψω,» είπε ο Ίδας στην Πριγκίπισσα και στον Πρωτοσπαθάριο, και έφυγε από τη σκηνή.

Ένας Παντοκρατορικός στρατιώτης τού έδωσε τον μεταλλικό κύλινδρο, κι εκείνος τον άνοιξε. Έβγαλε από μέσα μια τυλιγμένη επιστολή, την ξετύλιξε, και τη διάβασε. Ήταν σταλμένη από τον Παντοκρατορικό Επόπτη της Ελρείσβα, και...

Για φαντάσου... σκέφτηκε ο Ίδας. Τυλίγοντας πάλι το μήνυμα, το πέρασε στη ζώνη του και επέστρεψε στη σκηνή της Πριγκίπισσας.

«Ο Επόπτης προστάζει η εκστρατεία να διακοπεί προς το παρόν,» είπε.

«Να διακοπεί;» έκανε ο Κάραγγελ.

«Η απόφαση δεν ήταν δική μου, Πρωτοσπαθάριε· σας διαβεβαιώνω.» Τράβηξε την επιστολή από τη ζώνη του. «Είναι όλα γραμμένα εδώ.»

Η Θυάλκνα είχε συνοφρυωθεί. «Για ποιο λόγο πρέπει να διακοπεί η εκστρατεία, Στρατηγέ; Δεν μπορεί ο Επόπτης να πληροφορήθηκε τόσο γρήγορα ό,τι συνέβη εδώ.»

«Δεν δίνει δικαιολογία, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε ο Ίδας. «Λέει μόνο ότι η εκστρατεία πρέπει, προς το παρόν, να σταματήσει, για πολιτικούς λόγους.»

«Δεν καταλαβαίνω!» γρύλισε ο Κάραγγελ.

«Ούτε κι εγώ, Πρωτοσπαθάριε. Διαταγές υπακούω.» Και δε μπορώ να πω πως, ετούτη τη φορά, έχω παράπονο από τις διαταγές μου. Καιρός ήταν ο Επόπτης να λογικευτεί! Αυτός ο πόλεμος τού έμοιαζε τελείως ανούσιος. Ήταν δυνατόν ποτέ να στηθεί ολόκληρη εκστρατεία μόνο και μόνο για την εκδίκηση ενός ανθρώπου; Εξάλλου, ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ δεν ήταν και κανένα τόσο σημαντικό πρόσωπο! Ή, τουλάχιστον, αν ήταν, ο Ίδας δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί!

«Απαράδεκτο!» φώναξε ο Κάραγγελ. Και στράφηκε στη Θυάλκνα. «Γιατί το κάνει αυτό;»

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα,» αποκρίθηκε η Πριγκίπισσα. «Όμως μονάχα έναν λόγο μπορώ να φανταστώ: Πιστεύει ότι έχουν χρησιμο-

ποιηθεί περισσότερες στρατιωτικές δυνάμεις και ενέργεια απ'ό,τι ήταν, στην αρχή, πρόθυμος να χρησιμοποιήσει.»

«Μα,» είπε ο Κάραγγελ, «δεν έχει ούτε καν μάθει για ετούτη την επίθεση των Μελανών!»

«Ναι...» Η όψη της Θυάλκνα ήταν προβληματισμένη. «Ναι... έτσι είναι, πράγματι.» Η Πριγκίπισσα του Θρόνου της Ελρείσβα αισθανόταν μπερδεμένη από τούτη την τροπή των πραγμάτων. Ο Κάραγγελ είχε δίκιο σ'εκείνο που της έλεγε: ο Επόπτης δεν είχε καν μάθει για την τωρινή επίθεση των Μελανών. Και, πρόσφατα, μας είχε στείλει φιάλες, καθώς και τα επισκευασμένα κανόνια. Τι μπορεί να άλλαξε, τόσο ξαφνικά; Ό,τι κι αν είχε αλλάξει, πάντως, ήταν κρυμμένο, για την ώρα, απ'τα δικά της μάτια –κι απ'τα μάτια όλων όσων βρίσκονταν στην εκστρατεία.

Κοίταξε τον Ίδα, που στεκόταν αντίκρυ της, παρατηρώντας εκείνη και τον Πρωτοσπαθάριο. Ούτε αυτός δεν ξέρει...

Ο Κάραγγελ, όμως, δε φαινόταν να πιστεύει ότι ο Ίδας δεν ήξερε. Στράφηκε να τον ατενίσει, λέγοντας: «Μας κρύβεις πράγματα, Στρατηγέ! Τι συμβαίνει στ'αλήθεια;»

«Δε σας κρύβω τίποτα,» απάντησε εκείνος. Πρότεινε το μήνυμα του Επόπτη προς τον Πρωτοσπαθάριο. «Μπορείτε να διαβάσετε και μόνος σας την επιστολή.»

«Δε μ'ενδιαφέρει η επιστολή! Ποιος είναι ο λόγος για τούτη την αλλαγή, Στρατηγέ;»

«Πρωτοσπαθάριε, ό,τι γνωρίζετε γνωρίζω. Πώς να ξέρω περισσότερα, άλλωστε; Ήμουν εδώ, μαζί σας, συνεχώς· δεν έφυγα.»

Ο Κάραγγελ δε μπορούσε να διαφωνήσει μ'αυτό. Εκτός αν οι Παντοκρατορικοί είχαν κάποιον τρόπο για να επικοινωνούν στιγμιαία από τόσο μεγάλες αποστάσεις, ο Ίδας ήταν αδύνατον να γνωρίζει.

«Μπορούμε να στείλουμε κι εμείς ένα μήνυμα στον Επόπτη, Στρατηγέ;» ρώτησε η Θυάλκνα.

Ο Ίδας ανασήκωσε τους ώμους του. «Μέσα σ'ένα φορτηγό. Αλλά, κατ'αρχήν, θα πρέπει να ζητήσουμε ενισχύσεις... που δεν είμαι βέβαιος ότι θα έρθουν αμέσως–»

«Οι ενισχύσεις δεν είναι απαραίτητες, Στρατηγέ,» είπε ο Κάραγγελ. «Ποιος Μελανός νομίζεις ότι έχει μείνει σε τούτα τα μέρη για να προ-

στατέψει τα χωριά τους; Εκείνο που θέλουμε να μάθουμε τώρα είναι γιατί ο Επόπτης προστάζει να σταματήσει η εκστρατεία.»

«Προσωρινά, γράφει. Προστάζει να σταματήσουμε προσωρινά, όχι να επιστρέψουμε στην Ελρείσβα.»

«Ακόμα κι έτσι,» είπε η Θυάλκνα. «Πρέπει να μάθουμε.»

• 4 •

Ο Αμμοπόντικας διέσχιζε τις ερήμους του Κοράκου Τόπου. Από τα δυτικά προς τα νοτιοανατολικά. Από τα βουνά προς την περιοχή του Φαραγγιού του Πεπρωμένου. Γύρω του σήκωνε, θέλοντας και μη, ένα πυκνό σύννεφο άμμου.

Η Ιωάννα οδηγούσε τώρα, γιατί ο Ανδρόνικος είχε ήδη οδηγήσει τέσσερις ώρες μέχρι να βγουν από τα βουνά. Ο Σέλιρ'χοκ έτρωγε κάτι και ξεκουραζόταν, ενώ η Άνμα'ταρ βρισκόταν στο ενεργειακό κέντρο του οχήματος, χρησιμοποιώντας τη Μαγγανεία Κινήσεως. Οι υπόλοιποι δεν άργησαν να μιμηθούν το παράδειγμα του μαυρόδερμου μάγου και να βγάλουν κι αυτοί κάτι να φάνε, καθώς είχε έρθει το μεσημέρι. Δε σταμάτησαν, όμως, το όχημά τους· συνέχισαν το ταξίδι, γιατί δεν είχαν χρόνο για χάσιμο.

«Πλησιάζουμε το χωριό των Νίσρακ,» είπε ο Ράθνης, όταν το ρολόι της κονσόλας του Αμμοπόντικα έδειχνε 3.10. Στον χάρτη της μικρής οθόνης φαινόταν ότι βρίσκονταν κοντά στον προορισμό τους, και όχι πολύ μακριά από το Φαράγγι του Πεπρωμένου.

Σύντομα, ατένισαν μια όαση, αρκετές εκατοντάδες μέτρα απόσταση από εκείνους.

«Εδώ είναι,» είπε ο Ράθνης. «Το Νίσρακ.»

«Μέσα στην όαση;» Η Ιωάννα μπορούσε να δει μόνο την πρασινάδα που έσπαγε την καφεκίτρινη απεραντοσύνη της ερήμου. Υπέθετε ότι θα χρειαζόταν κιάλια για να διακρίνει, από αυτή την απόσταση, περισσότερες λεπτομέρειες –όπως σπίτια.

«Ναι. Και καλύτερα να σταματήσουμε εδώ.»

Η Ιωάννα σταμάτησε το όχημα.

Ο Ράθνης στράφηκε για να κοιτάξει τον Ανδρόνικο, που ήταν στο πίσω κάθισμα. «Δε νομίζω πως θα ήταν συνετό να πάμε στο χωριό με το όχημά μας, Πρίγκιπά μου. Ούτε όλοι μαζί. Οι Νίσρακ είναι Μελανοί, και δεν ξέρω πόσο φιλικά θα μας φερθούν.»

«Ποιος θα πρότεινες να πάει να βρει την Ταμλάκο;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Η απάντηση, νομίζω, είναι προφανής.» Το βλέμμα του Ράθνη εστιάστηκε στον Σέλιρ'χοκ, που ήταν ο μόνος μαυρόδερμος ανάμεσά τους.

«Ο Σέλιρ μπορεί να έχει μαύρο δέρμα, αλλά δεν είναι Μελανός,» τόνισε η Άνμα'ταρ, από το ενεργειακό κέντρο του οχήματος. Είχε πάψει να χρησιμοποιεί τη Μαγγανεία Κινήσεως, αφού είχαν σταματήσει.

«Οι πιθανότητες να του φερθούν φιλικά είναι μεγαλύτερες,» της είπε ο Ράθνης. «Σίγουρα, το καταλαβαίνεις αυτό.»

«Καλό θα ήταν, όμως, άλλος ένας να πάει μαζί του,» επέμεινε η Άνμα.

«Δεν υπάρχει λόγος,» είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Θα πάω, θα βρω την Ταμλάκο, και θα της μιλήσω. Αυτό είναι όλο. Δε νομίζω να δυσκολευτώ να βρω το σπίτι της. Στη νότια άκρη του χωριού, δε μας είπες ότι μένει, Ράθνη;»

Ο Ράθνης ένευσε. «Και, κατά πάσα πιθανότητα, θα έχει σταθμευμένο κοντά το όχημά της. Ένα δίκυκλο. Το μοναδικό όχημα στο χωριό. Οι φυλές της ερήμου δεν έχουν ενεργειακά οχήματα.»

«Εντάξει,» είπε ο Σέλιρ. «Δε θα υπάρξει πρόβλημα.»

«Οι κάτοικοι του χωριού, όμως, ίσως να σε σταματήσουν καθώς θα πλησιάζεις,» τον προειδοποίησε η Άνμα.

«Θα δουν ότι δεν είμαι εχθρός τους.» Ο Σέλιρ άνοιξε μια πόρτα του οχήματος και βγήκε, παίρνοντας μαζί το ραβδί του, που ήταν κατά το ένα τρίτο καλυμμένο με μικροσκοπικά κάτοπτρα, κρυστάλλους, και κυκλώματα.

«Σε περίπτωση που μας χρειαστείς, κάλεσέ μας,» του είπε ο Ανδρόνικος, «με τον πομπό σου.»

Ο μάγος ένευσε, και ξεκίνησε να βαδίζει, αφήνοντας τους συντρόφους του πίσω του, μέσα στον Αμμοπόντικα.

Η μεσημεριανή ακτινοβολία της ερήμου τον χτυπούσε αδίστακτα, καθώς πλησίαζε την όαση, και αναγκάστηκε να σηκώσει την κουκού-

λα του στο κεφάλι, ενώ ιδρώτας κυλούσε στο μέτωπό του. Αισθανόταν πως τα πάντα έκαιγαν γύρω του, σα να βρισκόταν μέσα σε καμίνι για το λιώσιμο μετάλλων.

Ζυγώνοντας την όαση, άρχισε να διακρίνει τα πέτρινα σπίτια του χωριού των Νίσρακ. Κι επίσης, κατάλαβε ότι τον είχαν προσέξει, γιατί είδε κάποιους να τον δείχνουν. Δεν υπήρχαν και πολλά σημεία για να κρυφτεί κανείς σε τούτη την αμμώδη απεραντοσύνη.

Φτάνοντας στη σκιά της βλάστησης, αισθάνθηκε ότι μπορούσε ν'αναπνεύσει ευκολότερα· και, κάνοντας κύκλο, πήγε προς το νότιο άκρο του χωριού. Ο Αμμοπόντικας ήταν σταματημένος κάπου στα βορειοδυτικά, έτσι ο μάγος δεν μπορούσε εξαρχής να είχε πάει κατευθείαν στον προορισμό του. Επομένως, έπρεπε να επιλέξει ή να κάνει κύκλο κοντά στην όαση ή μέσα στην καυτή έρημο. Και είχε προτιμήσει την πρώτη λύση από τη δεύτερη.

Καθώς βάδιζε, οι γηγενείς δεν άργησαν να τον σταματήσουν. Πράγμα όχι παράξενο, άλλωστε· περνούσε από την περιοχή τους.

Ο Σέλιρ είδε μια γυναίκα να τον πλησιάζει, μαζί με τρεις άντρες. Όλοι τους έφεραν όπλα, αλλά δεν τα είχαν στα χέρια ακόμα. Δεν ήταν εχθρικοί χωρίς λόγο.

«Καλωσόρισες, ταξιδιώτη,» είπε η γυναίκα, παρατηρώντας το πρόσωπό του μέσα απ'την κουκούλα του. Ήταν ψηλή και μεγαλόσωμη, με μακριά, μαύρα μαλλιά που έμοιαζαν να εξαφανίζονται επάνω στο επίσης μαύρο δέρμα της. Η γλώσσα στην οποία είχε μιλήσει ήταν η Γλώσσα των Μελανών, που ο Σέλιρ'χοκ δε γνώριζε καλά. Μονάχα μερικές βασικές λέξεις.

Χρησιμοποιώντας κι εκείνος τη Γλώσσα των Μελανών, χαιρέτησε τη γυναίκα και τους άντρες· και μετά, μίλησε στην Κοινή Γλώσσα της Αρβήντλια, την οποία γνώριζε καλύτερα, αν και δε μπορούσε να τη μιλήσει όπως οι γηγενείς. Τώρα, όμως, ήθελε να τους δείξει τις φιλικές του διαθέσεις, έτσι προτίμησε αυτή τη γλώσσα παρά τη Συμπαντική, η οποία, μάλλον, θα τους έμοιαζε απρόσωπη και ψυχρή.

«Αναζητώ την Ταμλάκο,» τους είπε. «Δε θα σας ενοχλήσω.»

«Η Ταμλάκο δεν είναι εδώ,» αποκρίθηκε η γυναίκα. «Έχει φύγει.»

«Προσωρινά, έτσι;»

«Γιατί θες να μάθεις;» ρώτησε ένας από τους άντρες. «Είσαι κι εσύ μ'αυτή την Επανάσταση;»

Δεν είναι, λοιπόν, άγνωστο στους συντοπίτες της ότι είναι επαναστάτρια, συμπέρανε ο Σέλιρ. «Έχει σημασία; Ακόμα κι αν σας πω πως είμαι, μπορεί, στην πραγματικότητα, να μην είμαι.»

Οι Μελανοί τον αγριοκοίταξαν.

Ο Σέλιρ μειδίασε μέσα απ'τη σκιά της κουκούλας του. «Δεν έχει νόημα να ρωτάς έναν επαναστάτη αν είναι επαναστάτης· πρέπει να μπορείς να μιλήσεις τη γλώσσα του.» Και τους είπε: «Τα φεγγάρια κοιτάζουν χαμηλά απόψε...»

Εκείνοι συνοφρυώθηκαν. Κανείς δεν απάντησε.

«Τώρα,» τους πληροφόρησε ο Σέλιρ, «εγώ γνωρίζω πως κανέναν από εσάς δεν είναι επαναστάτης. Αυτό, ωστόσο, δε σημαίνει τίποτα ιδιαίτερο για μένα. Γνωρίζετε πότε θα επιστρέψει η Ταμλάκο;»

«Κανέναν δεν το γνωρίζει αυτό,» του είπε η Μελανή. «Πηγαίνει κι έρχεται, συνεχώς.»

«Γνωρίζετε, τουλάχιστον, πού μπορεί να έχει πάει;»

Οι Μελανοί αλληλοκοιτάχτηκαν. «Δεν έχεις ακούσει για τον πόλεμο;» τον ρώτησε ένας τους. «Δεν έχεις ακούσει για τα όπλα του καταστροφικού φωτός που έχουνε φέρει οι ξένοι και οι τρισκατάρτοι Λευκοί του Θρόνου της Ελρείσβα;»

«Τα έχω ακούσει όλ'αυτά, ναι,» αποκρίθηκε, ήρεμα, ο Σέλιρ.

«Η Ταμλάκο, μάλλον, κάπου στον πόλεμο είναι μπλεγμένη. Δεν ξέρουμε, όμως, περισσότερα.»

Στον Ανδρόνικο δε θ'αρέσει τούτο... «Δεν ξέρετε ούτε προς τα πού πήγε, την τελευταία φορά που έφυγε από δω;»

«Κάποιοι επαναστάτες ήρθαν,» του είπε η Μελανή. «Λευκοί,» διευκρίνισε, στραβώνοντας τα χείλη. «Η Ταμλάκο πήγε μαζί τους.»

«Λευκοί επαναστάτες;»

«Ναι, και είχαν κι ένα όχημα.»

«Τι είδους όχημα;»

«Με τέσσερις τροχούς. Φτιαγμένο από μέταλλο.»

«Προς ποια κατεύθυνση πήγαν, φεύγοντας;» ρώτησε ο Σέλιρ.

Ένας από τους άντρες τού απάντησε: «Βορειοδυτικά τούς είδανε να ταξιδεύουν. Ίσως νάχουν πάει κοντά στο Φαράγγι του Πεπρωμένου· εκεί, εξάλλου, γίνεται ο πόλεμος.»

Ο Σέλιρ'χοκ τούς ευχαρίστησε στη Γλώσσα των Μελανών, και έφυγε απ'το χωριό τους.

Διασχίζοντας τη φλογερή έκταση που τον χώριζε από τους συντρόφους του, επέστρεψε στον Αμμοπόντικα.

«Δεν τη βρήκες;» τον ρώτησε ο Ανδρόνικος, κοιτάζοντας από το παράθυρο.

Ο Σέλιρ'χοκ μπήκε στο όχημα και τους είπε όσα τού είχαν πει οι Μελανοί του χωριού.

«Το είχα σκεφτεί ότι ίσως να συνέβαινε αυτό,» παραδέχτηκε ο Ρά-θνης. «Αφού γίνεται πόλεμος στον Κοράκου Τόπο, η Ταμλάκο σίγουρα θα έχει αναμιχθεί. Μάλλον, θα μεταφέρει μηνύματα. Συνήθως αυτό κάνει, επειδή είναι από τους λίγους που έχουν ενεργειακό όχημα σε τούτους τους τόπους.»

«Πώς θα τη βρούμε εμείς, όμως;» έθεσε το ερώτημα ο Ανδρόνικος. «Και,» πρόσθεσε, «είσαι βέβαιος ότι θα μπορεί να μας βοηθήσει για να αποκωδικοποιήσουμε τα γραφόμενα του Αρίσταρχου;»

«Αυτό, Πρίγκιπά μου, δε μένει παρά να το δούμε,» αποκρίθηκε ο Ρά-θνης. «Όσο για το πώς θα τη βρούμε, προτείνω να πάμε στο Φαράγγι του Πεπρωμένου.»

«Δε φαίνεται να υπάρχει άλλη επιλογή...» συμπέρανε ο Ανδρόνικος, στρέφοντας το βλέμμα του στις αχανείς ερήμους. Κάθε φορά που παρουσιαζόταν ένα εμπόδιο στην αναζήτησή του για τα ίχνη του Αρίσταρχου, κάτι σκοτεινό μέσα στο μυαλό του επέμενε ότι είχε έρθει το τέλος: ότι εδώ ήταν αδιέξοδο: ότι εδώ έπρεπε να παραδεχτεί την ήττα του και να επιστρέψει στην Απολλώνια.

Ο Αρίσταρχος, όμως, ήταν, όταν ζούσε, ένας από τους καλύτερους πράκτορες της Επανάστασης, και ο Ανδρόνικος δεν πίστευε ότι είχε πεθάνει άσκοπα, ούτε ότι είχε προσπαθήσει να κρύψει τόσο καλά το μήνυμά του χωρίς λόγο. Επομένως, όφειλε να συνεχίσει, ό,τι εμπόδιο κι αν παρουσιαζόταν, όσο σκοτεινό κι αν του έμοιαζε το τοπίο.

Επειδή ήταν βέβαιος πως είχε στα χέρια του κάτι που θα άλλαζε τον αγώνα της Επανάστασης για πάντα.

Ταξιδεύοντας βόρεια, συνάντησαν ένα κατεστραμμένο χωριό. Σταμάτησαν τον Αμμοπόντικα κοντά του και κοίταξαν τα απομεινάρια. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι η καταστροφή είχε προκληθεί από ενεργειακά κανόνια· τα σημάδια ήταν φανερά.

Ο Δάρυλμος οδηγούσε τώρα το όχημα, και η Άνμα'ταρ συνέχιζε να κάθετα στο ενεργειακό κέντρο. Ο Ράθνης ήταν στη θέση του συνοδηγού, για να δίνει άμεσες οδηγίες, καθώς γνώριζε καλύτερα απ'όλους τους την Αρβήντλια –ακόμα και τον Κοράκου Τόπο, παρότι δεν ήταν Μελανός.

Μετά από εκείνο το πρώτο ερειπωμένο χωριό, συνάντησαν κι άλλα, κι αντιλήφτηκαν πλήρως το μέγεθος της καταστροφής που είχαν προκαλέσει οι Παντοκρατορικοί σε τούτα τα μέρη. Ασφαλώς, όλοι τους είχαν ξαναδεί παρόμοιες καταστροφές, αλλά ήταν πασιφανές ότι ετούτες οι φυλές της ερήμου δεν είχαν την παραμικρή ελπίδα εναντίον των ενεργειακών όπλων.

Ο Ανδρόνικος αναρωτιόταν, όπως και στην επαναστατική βάση στα βουνά, ποιος μπορεί να ήταν ο πραγματικός λόγος που οι Παντοκρατορικοί έκαναν ό,τι έκαναν. Τι είχαν να κερδίσουν;

Το παράξενο ήταν πως στα κατεστραμμένα χωριά –με την εξαίρεση του πρώτου που συνάντησαν– δεν είδαν κανέναν νεκρό, μόνο διαλυμένα σπίτια και καμένες οάσεις. Οι Μελανοί πρέπει να είχαν μάθει για τον ερχομό των εχθρών τους και να είχαν φύγει. Τουλάχιστον, δεν είχαν χαθεί ζωές, σκέφτηκε ο Ανδρόνικος.

Ο Ράθνης είπε: «Η Ταμλάκο πρέπει να τους ειδοποίησε, πηγαίνοντας απ'το ένα χωριό στο άλλο με το δίκυκλό της. Αλλά... αναρωτιέμαι πού να πήγαν όλες αυτές οι φυλές.»

Ο Αμμοπόντικας ταξίδευε τώρα κατά μήκος του χείλους του Φαραγιού του Πεπρωμένου, κατευθυνόμενος δυτικά, αφού οι Νίσρακ είχαν πει πως, τελευταία φορά, είδαν την Ταμλάκο και τους Λευκούς επαναστάτες να πηγαίνουν βορειοδυτικά. Το στοιχείο αυτό, βέβαια, ήταν πολύ γενικό, μα ο Ανδρόνικος και οι σύντροφοί του δεν είχαν και κανένα πιο ειδικό στοιχείο ν'ακολουθήσουν.

Βόρειά τους ανοιγόταν το Φαράγγι του Πεπρωμένου, σαν μια τεράστια πληγή στο έδαφος της Αρβήντλια· σαν κάποια γιγάντια λεπίδα να είχε πέσει από τους ουρανούς για να χωρίσει τη γη στα δύο. Το βάθος του ήταν εκπληκτικό, όπως επίσης και το φάρδος του. Ένας ολόκληρος κόσμος βρισκόταν εκεί κάτω.

Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό που παρατήρησαν οι επαναστάτες. Παρατήρησαν, επίσης, ότι ετούτος ο βαθύς κόσμος ήταν... βομβαρδισμένος.

«Αυτά τα πράγματα δε μπορεί νάναι φυσιολογικά,» είπε ο Ανδρόνικος, βλέποντας διαλυμένους βράχους και καμένη βλάστηση στα βάθη του φαραγγιού.

Η Ιωάννα ύψωσε ένα ζευγάρι κιάλια στα μάτια της. «Ενεργειακά όπλα. Χωρίς αμφιβολία. Και νομίζω πως οι ριπές πρέπει να ήρθαν απ'τον ουρανό... Ναι, σίγουρα ήρθαν απ'τον ουρανό. Τα τοιχώματα του φαραγγιού έχουν χτυπηθεί σε πολύ ψηλά σημεία, αλλά και σε χαμηλά επίσης.»

«Τ'αεροπλάνα...» είπε ο Ανδρόνικος. «Ο Επόπτης της Ελρείσβα τα χρησιμοποίησε, τελικά.»

«Δεν πρέπει νάναι πολύς καιρός, όμως,» υπέθεσε ο Ράθνης· «γιατί, αλλιώς, ο Πρόμαχος Γεθβάρης θα γνώριζε για τούτη την επίθεση.»

Ο Ανδρόνικος κατένευσε, συμφωνώντας. «Μα τους θεούς...» είπε. «Τι θέλουν; Τι μπορεί να θέλουν από τούτο το μέρος; Χτυπούν μια περιοχή που, ουσιαστικά, δεν έχει τίποτα να τους προσφέρει και δεν μπορεί με κανέναν τρόπο να τους απειλήσει. Δε βγάζει νόημα...»

Ακολουθώντας το χείλος του φαραγγιού προς τα βορειοδυτικά, έφτασαν τελικά σ'ένα χωριό που δε φαινόταν κατεστραμμένο. Ήταν απόγευμα πλέον. Ο Δάρυλμος σταμάτησε το όχημά τους. Ο Σέλιρ'χοκ –που τώρα καθόταν στο ενεργειακό κέντρο– έπαψε να χρησιμοποιεί τη Μαγγανεία Κινήσεως.

«Οι φίλοι μας,» είπε ο Δάρυλμος, «μάλλον δεν έχουν περάσει ακόμα από δω, Πρίγκιπά μου.»

«Παράξενο,» παρατήρησε ο Ανδρόνικος. «Το προηγούμενο χωριό που συναντήσαμε ήταν κατεστραμμένο· επομένως, εκεί πρέπει να άλλαξαν κατεύθυνση. Αλλά γιατί;»

Ο Ράθνης είπε: «Υποθέτω ότι ήθελαν να χτυπήσουν κάποια άλλα χωριά σε τούτη την περιοχή.» Πατώντας μερικά πλήκτρα, εστίασε τον χάρτη της οθόνης στα μέρη δυτικά τους.

«Να στρίψουμε κι εμείς, λοιπόν;» έθεσε το ερώτημα ο Δάρυλμος.

«Δεν ξέρω...» είπε ο Ανδρόνικος. «Ίσως θα ήταν συνετό να ρωτήσουμε τους κατοίκους αυτού εδώ του χωριού. Μπορεί να έχουν δει κάτι, και μπορεί να μας καθοδηγήσουν. Γιατί, στην πραγματικότητα, δεν έχουμε ιδέα πού πηγαίνουμε.»

«Δεν υπάρχουν κάτοικοι σ'αυτό το χωριό,» τον πληροφόρησε η Ιωάννα.

Ο Ανδρόνικος στράφηκε, για να τη δει να έχει υψωμένα τα κιάλια της και να κοιτά έξω απ'το μπροστινό τζάμι του Αμμοπόντικα.

«Είσαι σίγουρη;»

«Σχεδόν. Εκτός αν κρύβονται κάπου.» Και ρώτησε την Άνμα: «Μπορείς να μου ενισχύσεις τα κιάλια;»

Η μάγισσα ύφανε το Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως επάνω στους φακούς, και η Ιωάννα κοίταξε πάλι το χωριό. «Ναι...» είπε, «κανείς δεν είναι εδώ. Ούτε στις σκιές κρύβεται κάποιος. Ούτε, φυσικά, πίσω απ'τα δύο δέντρα.» Υπήρχαν δύο ψηλά δέντρα κοντά στο χωριό, κι ανάμεσά τους η Ιωάννα μπορούσε να δει έναν νερόλακκο, τώρα που η Άνμα τής είχε ενισχύσει τα κιάλια με τη μαγεία της. «Επομένως, εκτός αν κρύβονται μες στα σπίτια, το χωριό είναι εγκαταλειμμένο.»

«Όπως και τα υπόλοιπα που συναντήσαμε,» είπε ο Ράθνης. «Μονάχα σε ένα υπήρχαν νεκροί· στ'άλλα βρήκαμε μόνο ερειπωμένα σπίτια. Οι Μελανοί έχουν εγκαταλείψει τα χωριά τους, Πρίγκιπά μου, για να συγκεντρωθούν σε κάποιο μέρος και να πολεμήσουν τους ξένους. Και υποπτεύομαι πως όπου είναι αυτοί θα είναι και η Ταμλάκο. Κατά πάσα πιθανότητα, εκείνη θα τους συγκέντρωσε και άλλοι Μελανοί επαναστάτες.»

«Ωραία όλ'αυτά,» είπε ο Δάρυλμος. «Αλλά εμείς πώς θα τους βρούμε, αγαπητέ;»

«Στην έρημο,» αποκρίθηκε ο Ράθνης, «δεν υπάρχουν ίχνη για ν'ακολουθήσει κανείς.»

«Υπάρχουν ίχνη,» τόνισε η Ιωάννα. «Τα κατεστραμμένα χωριά. Αν τ'ακολουθήσουμε, θα—»

«–βρούμε τους Παντοκρατορικούς, Μαύρη Δράκαινα,» τη διέκοψε ο Δάρυλμος.

«Και πόσο μακριά θα είναι οι Μελανοί από αυτούς;» είπε η Ιωάννα. «Όχι πολύ, υποθέτω.»

«Δε νομίζω ότι έχουμε κανένα καλύτερο σχέδιο,» είπε ο Ανδρόνικος. «Ας ακολουθήσουμε τα κατεστραμμένα χωριά.»

«Το τελευταίο κατεστραμμένο χωριό είναι πίσω μας.» Ο Δάρυλμος έδειξε με τον αντίχειρά του.

«Πάμε σ’αυτό, τότε· κι όταν φτάσουμε, θα στρίψουμε δυτικά. Είμαι βέβαιος πως προς τα κει θα βρούμε το επόμενο.»

Ο Αμμοπόντικας έκανε στροφή και ακολούθησε το χείλος του φαραγγιού. Σε λιγότερο από ένα τέταρτο της ώρας, συνάντησαν το προηγούμενο κατεστραμμένο χωριό και πήραν δυτική κατεύθυνση, παρατηρώντας τις ερήμους γύρω τους.

Το επόμενο χωριό που βρήκαν ήταν, πράγματι, ερειπωμένο. Διαλυμένα σπίτια, και καθόλου νεκροί.

«Συνεχίζουμε δυτικά από δω;» ρώτησε ο Ανδρόνικος τον Ράθνη.

«Ας πάμε να ρίξουμε μια ματιά σ’ετούτο το παρακλάδι.» Ο Λευκός έδειξε, επάνω στον χάρτη τους, το νότιο από τα δύο δυτικά παρακλάδια του φαραγγιού.

Ο Ανδρόνικος δε διαφώνησε, έτσι ο Δάρυλμος οδήγησε τον Αμμοπόντικα προς τα εκεί.

Φτάνοντας στο χείλος του φαραγγιού, συνάντησαν ακόμα ένα κατεστραμμένο χωριό. Η Ιωάννα ερευνούσε τη γύρω περιοχή με τα κιάλια της, ψάχνοντας για σημάδια των Παντοκρατορικών, αλλά δεν έβρισκε κανένα.

Ο Φωτεινός Ήλιος είχε αρχίσει να γέρνει προς τη Δύση. Η νύχτα πρέπει να απείχε καμια-δυο ώρες.

«Προς τα πού τώρα;» ρώτησε ο Δάρυλμος.

Ο Ράθνης έδειξε, επάνω στον χάρτη της οθόνης, το τόξο που διέγραφε το νότιο παρακλάδι του φαραγγιού. «Έτσι πρέπει να έχουν κινηθεί οι Παντοκρατορικοί.»

«Βόρεια, λοιπόν,» είπε ο Ανδρόνικος. Και, αφότου άλλαξαν ενεργειακή φιάλη, συνέχισαν.

Ήταν η τέταρτη φορά που άλλαζαν φιάλη από το πρωί. Ο Πρίγκιπας είχε αρχίσει να φοβάται ότι τα αποθέματα που τους είχε δώσει ο Γεθ-βάρης δε θα τους έφταναν, αν δεν έβρισκαν τους επαναστάτες της περιοχής κάποια στιγμή σύντομα. Υπήρχε κίνδυνος να ξεμείνουν στις ερήμους και να μη μπορούν να φτάσουν στην Ελρείσβα, απ'την οποία σίγουρα είχε περάσει ο Αρίσταρχος, προτού πάει στη Διάσταση του Φωτός.

Ο Αμμοπόντικας κινήθηκε βόρεια, κατά μήκος του χείλους του φα-ραγγιού, και η Ιωάννα, μετά από ένα τέταρτο, είπε στους συντρόφους της να σταματήσουν.

Ο Δάρυλμος πάτησε το φρένο.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Ανδρόνικος τη Μαύρη Δράκαινα.

«Οι Παντοκρατορικοί,» είπε εκείνη. «Είναι καταυλισμένοι εκεί.» Έδει-ξε βόρεια, κι έδωσε τα κιάλια στον Πρίγκιπα.

Ο Ανδρόνικος κοίταξε και, πράγματι, διέκρινε κάποιες απόμακρες μορφές. Σκηνές, νόμιζε. Πολλές σκηνές. Έμοιαζε με μεγάλο καταυλι-σμό.

«Είναι πολύ μακριά, όμως.»

«Θα ήθελες να τους πλησιάσουμε περισσότερο;» είπε η Ιωάννα, με τρόπο που υποδήλωνε ότι δε θα το θεωρούσε συνετό.

Ο Ανδρόνικος κατέβασε τα κιάλια απ'τα μάτια του. «Δεν το ξέρουμε ότι είναι όντως οι Παντοκρατορικοί. Ίσως νάναι οι Μελανοί που έχουν συγκεντρωθεί για να τους αντιμετωπίσουν.»

«Δε νομίζω αυτοί να κατασκήνωναν στο επόμενο χωριό που φαίνε-ται να αποτελεί φυσικό στόχο, Ανδρόνικε. Επιπλέον, αν βλέπουμε τώρα τους Μελανούς, τότε πού είναι οι Παντοκρατορικοί; Έχουν ητ-τηθεί; Δεν το πιστεύω.»

«Μάλλον, έχεις δίκιο. Αλλά, και πάλι, πρέπει να το ελέγξουμε.»

«Και υποπτεύομαι πως αυτή είναι μια δουλειά για μένα...» είπε η Ι-ωάννα.

«Μαζί με τον Ράθνη,» τόνισε ο Ανδρόνικος. Γιατί μπορεί να εμπι-στευόταν απόλυτα τις ικανότητες της Ιωάννας, αλλά ο Λευκός Αρβή-ντλιος, αναμφίβολα, γνώριζε καλύτερα τις ερήμους.

Περίμεναν, μέχρι το σκοτάδι να πυκνώσει και ο Φωτεινός Ήλιος να βυθιστεί πίσω από τα τοιχώματα του φαραγγιού, στα δυτικά· κι ύστερα, απομακρύνθηκαν από το σταματημένο όχημα, γλιστρώντας μέσα στη νύχτα, σα φαντάσματα.

Η Ιωάννα και ο Ράθνης μπορούσαν τώρα να δουν ακόμα πιο καθαρά το στρατόπεδο, καθώς οι στρατοπεδευμένοι είχαν ανάψει φωτιές, για φωτισμό και ζεστασιά. Ο Λευκός πολεμιστής οδηγούσε και η Μαύρη Δράκαινα ακολουθούσε, παρατηρώντας τον τρόπο κίνησής του επάνω στην αμμώδη έκταση και στους αμμόλοφους. Χρησιμοποιεί τα σκαμπανεβάσματα του εδάφους, συμπεράνε, για να μας δώσει τη μέγιστη δυνατή κάλυψη που μπορεί να μας προσφέρει ετούτος ο τόπος. Όχι, βέβαια, πως οι Παντοκρατορικοί – η Ιωάννα ήταν βέβαιη πως επρόκειτο για Παντοκρατορικούς, όχι για Μελανούς – είχαν και πολλές πιθανότητες να τους προσέξουν, μέσα στο πυκνό σκοτάδι. Εκείνοι βρίσκονται κοντά στο φως, εμείς μακριά από το φως· είμαστε, ουσιαστικά, αόρατοι για τα μάτια τους.

Πλησίασαν το στρατόπεδο και είδαν ότι, όπως είχε αρχικά υποθέσει η Ιωάννα, ανήκε όντως στους Παντοκρατορικούς. Οι φρουροί φορούσαν τις συνηθισμένες λευκές στολές του Στρατού της Παντοκράτειρας, και τα φορτηγά οχήματα που φαίνονταν ανάμεσα από τις σκηνές είχαν επάνω τους το σύμβολό της.

Ωστόσο, η Μαύρη Δράκαινα πρόσεξε και κάποια πράγματα που δεν περίμενε: Λίγη απόσταση από το στρατόπεδο υπήρχε ένα μέρος γεμάτο στάχτες και κόκαλα: καμένοι νεκροί και παραδίπλα βρίσκονταν συμπαραλιασμένα οχήματα, που τα μέταλλά τους είχαν λυγίσει ή λιώσει, και οι τροχοί τους είχαν διαλυθεί, όπως επίσης και τα τζάμια τους. Ήταν σε τέτοια κατάσταση που αποκλείεται να μπορούσαν να επισκευαστούν, γι' αυτό κιόλας οι Παντοκρατορικοί τα είχαν αφήσει εδώ.

«Πρέπει να έγινε μάχη σε τούτο μέρος,» ψιθύρισε η Ιωάννα στον Ράθνη, ο οποίος κατένευσε σιωπηλά.

«Οι Μελανοί;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Μάλλον.»

Δεν τα πήγαν κι άσχημα, παρατήρησε η Μαύρη Δράκαινα. Πού είναι τώρα, όμως; Οι Παντοκρατορικοί βρίσκονται ακόμα εδώ – ούτε έχουν

υποχωρήσει ούτε έχουν καταστραφεί ολοσχερώς-, αλλά οι Μελανοί είναι εξαφανισμένοι. Αυτό μπορούσε να σημαίνει είτε ότι είχαν ηττηθεί παταγωδώς είτε ότι είχαν υποχωρήσει βάσει στρατηγικής, για να ξαναεπιτεθούν αργότερα, αφότου ανασυγκροτηθούν.

Η Ιωάννα έκανε νόημα στον Ράθνη να επιστρέψουν στον Ανδρόνικο, κι εκείνος δεν έφερε αντίρρηση.

Διέσχισαν τα ίδια αμμώδη εδάφη που είχαν διασχίσει για να φτάσουν κοντά στο στρατόπεδο και βρέθηκαν δίπλα στον Αμμοπόντικα, όπου κανένα φως δεν ήταν αναμμένο, ώστε το όχημα να είναι αόρατο μες στη νύχτα.

Ο Ανδρόνικος φάνηκε προβληματισμένος, όταν του είπαν για τη μάχη που πρέπει, σίγουρα, να είχε προηγηθεί. «Δηλαδή, οι Μελανοί νικήθηκαν;» ρώτησε, κάνοντας την ίδια δυσάρεστη σκέψη που είχε κάνει και η Ιωάννα.

«Δε μπορούμε να γνωρίζουμε, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Ράθνης.

«Αν δεν έχουν ηττηθεί,» ρώτησε η Ιωάννα, «αλλά υποχώρησαν βάσει στρατηγικής, πού μπορεί να έχουν πάει;»

«Οπουδήποτε. Η έρημος είναι αχανής. Όμως...» Ο Ράθνης πάτησε μερικά πλήκτρα επάνω στην κονσόλα του οχήματος, κάνοντας τον χάρτη στη μικρή οθόνη να εστιαστεί. «Εφόσον βρισκόμαστε σε τούτη την περιοχή, ανάμεσα στο νοτιοδυτικό παρακλάδι του φαραγγιού και στο κεντρικό του στέλεχος, και εφόσον περνώντας από αυτό το ακόμα άθικτο χωριό δεν τους απαντήσαμε, πιθανώς να κρύβονται κάπου εδώ.» Το δάχτυλό του διέγραψε έναν νοητό κύκλο στα κεντρικότερα σημεία της περιοχής.

«Κι επίσης,» πρόσθεσε η Άνμα'ταρ, «από εκεί όπου δείχνεις δεν έχουμε περάσει.»

Ο Ράθνης ένευσε.

«Ας πάμε να δούμε, λοιπόν,» είπε ο Ανδρόνικος, που τώρα εκείνος καθόταν στο τιμόνι και ο Δάρυλμος ήταν πίσω. Κοίταξε τον Σέλιρ'χοκ πάνω απ'τον ώμο του. «Θα συνεχίσεις εσύ τη Μαγγανεία Κινήσεως;»

Ο μάγος ήταν φανερά κουρασμένος, αλλά αποκρίθηκε: «Ναι.»

Ο Ανδρόνικος ενεργοποίησε τις μηχανές του Αμμοπόντικα, ενώ ο Σέλιρ'χοκ ρύθμιζε την ενεργειακή ροή του μεταλλασσόμενου οχήματος.

Οι τροχοί περιστράφηκαν, και ο Ανδρόνικος έστριψε το τιμόνι προς τ'ανατολικά.

«Υποθέτω,» είπε, «ότι οι Μελανοί δε θα έχουν φωτιές, όπου κι αν είναι συγκεντρωμένοι.»

«Γιατί;» ρώτησε ο Ράθνης.

«Από φόβο μην τους χτυπήσουν τ'αεροπλάνα του Επόπτη της Ελρείσβα.»

«Μέχρι στιγμής, πάντως, δεν έχουμε δει αεροπλάνα να πετάνε από πάνω μας,» είπε η Ιωάννα. «Ούτε έχουμε δει κανένα σημάδι ότι χτύπησαν στόχους εκτός του Φαραγγιού του Πεπρωμένου.»

«Αυτό που λες είναι αλήθεια,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Αν ήσουν, όμως, στη θέση των Μελανών, δε θα έπαιρνες τα μέτρα σου;»

Η Ιωάννα δε μπορούσε να διαφωνήσει.

Μετά από λίγη ώρα, έφτασαν σ'ένα εγκαταλειμμένο χωριό, το οποίο δεν έμοιαζε κατεστραμμένο. Τα σπίτια του ήταν όρθια, αλλά κανένας άνθρωπος δε φαινόταν να βρίσκεται εδώ.

«Βλέπεις πού είμαστε, Πρίγκιπά μου;» είπε ο Ράθνης, δείχνοντας τον χάρτη στην οθόνη. «Ανάμεσα στο στρατόπεδο των Παντοκρατορικών και στο προηγούμενο άθικτο χωριό που συναντήσαμε.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε. «Κανονικά, κάπου εδώ θα έπρεπε να είναι συγκεντρωμένοι οι Μελανοί, σύμφωνα με τις υποθέσεις σου, έτσι δεν είναι;»

Ο Ράθνης ένευσε σιωπηλά.

«Δεν τους βλέπω πουθενά, όμως... Βλέπεις εσύ τίποτα, Ιωάννα;»

Η Μαύρη Δράκαινα είχε τα κιάλια της στα μάτια, και η Άνμα'ταρ είχε υφάνει ένα Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως επάνω τους. «Όχι. Τίποτα ακόμα. Αλλά ας ερευνήσουμε λιγάκι την περιοχή, Ανδρόνικε. Όπως είπες κι εσύ πριν, αν ήμουν εγώ στη θέση τους, θα ήμουν προσεχτική: κι αυτό σημαίνει πως δε θα είχα κατασκηνώσει σ'ένα χωριό που, αναμφίβολα, αποτελεί στόχο των εχθρών μου.»

Ο Ανδρόνικος μειδίασε αχνά μέσα απ'τα ξανθά μούσια του. «Εντάξει,» είπε. «Ας δούμε τι θα έκανε μια Μαύρη Δράκαινα.»

Και άρχισε να διαγράφει ολοένα και μεγαλύτερους κύκλους επάνω στις αμμώδεις εκτάσεις, ενώ η Ιωάννα κοίταζε με τα μαγικά ενισχυμένα κιάλια της...

... και, σε κάποια στιγμή, είπε: «Ανδρόνικε, εκεί!» Ύψωσε το χέρι της, δείχνοντας έναν αμμόλοφο, όπου εκ πρώτης όψεως δεν υπήρχε τίποτα το ασυνήθιστο.

Ταυτόχρονα, όμως, ο Ανδρόνικος είχε δει κάτι που ήταν πραγματικά ανησυχητικό. «Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ!» καταράστηκε, «πού κοιτάς; Δες αριστερά!»

Η Ιωάννα κοίταξε, και είδε ότι ένα όχημα τούς πλησίαζε, γυαλίζοντας στο πράσινο φως των φεγγαριών. Οι δύο πισινοί του τροχοί ήταν μεγαλύτεροι από τους δύο μπροστινούς, και δεν είχε οροφή.

«Πρίγκιπά μου!» Η Άνμα έδειξε από την άλλη.

Ο Ανδρόνικος έστρεψε το βλέμμα του, και από εκεί είδε να έρχεται ένα άλλο όχημα, δίκυκλο, και μαζί του μερικοί καβαλάρηδες. «Δε μπορεί αυτοί νάναι Παντοκρατορικοί...» είπε.

«Ναι,» συμφώνησε ο Ράθνης· «μάλλον, βρήκαμε τους Μελανούς.»

«Θα ήθελα, όμως, να είμαι προετοιμασμένος για οτιδήποτε. –Σέλιρ! άλλαξε τη μορφή του ποντικιού μας,» πρόσταξε ο Πρίγκιπας της Επανάστασης, ενώ συνέχιζε να οδηγεί το όχημα, προσπαθώντας να αποφύγει τους διώκτες του.

Ο Σέλιρ'χοκ ύφανε το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας, και ο Αμμοπόντικας άλλαξε. Πόδια ξεπρόβαλαν από το μπροστινό και το πισινό του μέρος, ενώ οι τροχοί του εξαφανίστηκαν. Η πρόσθια όψη του μάκρυνε, σαν μουσούδα, κι από πίσω του βγήκε μια ουρά. Τα παράθυρά του έκλεισαν με μεταλλικά κομμάτια· μετατράπηκαν σε μικρά φινιστρίνια.

Το τιμόνι του οχήματος μεταβλήθηκε: χωρίστηκε και πήρε τη μορφή μοχλών, με τους οποίους ο Ανδρόνικος μπορούσε να κάνει τον Αμμοπόντικα να σκάψει.

«Τώρα,» είπε, έχοντας σταματήσει το όχημα, «είμαστε έτοιμοι να τους συναντήσουμε, όποιοι κι αν είναι.»

• 5 •

«Τι σκατά είν'αυτό το πράγμα;» απόρησε ο Ίσμαρ, βλέποντας το τροχοφόρο ν'αλλάζει μορφή.

«Αυτό,» είπε ο Νίρχαλμον, «είναι ένα μεταβαλλόμενο όχημα. Πάντα ήθελα ένα, και σε λίγο ίσως νάναι δικό μου, ω ναι!» Μειδίασε λυκίσια, δείχνοντας τα δόντια του, καθώς οδηγούσε.

«Μη χαίρεσαι από τώρα,» του είπε η Νίκη, που καθόταν πίσω, μαζί με τον Λόαχραμ'νιρ· «δεν το ξέρουμε ότι είναι Παντοκρατορικοί.»

«Θα το μάθουμε, όμως, σύντομα! ε;»

Ο Νίρχαλμον σταμάτησε το όχημά του σε απόσταση ασφαλείας από το άγνωστο μεταβαλλόμενο όχημα, το οποίο είχε μεταμορφωθεί σε κάτι που έμοιαζε με... με μεγάλο ποντίκι μοιάζει, μα του Μόρμαμ την ουρά! παρατήρησε ο Νίρχαλμον.

Από την άλλη μεριά έρχονταν η Νατλάο και κάμποσοι καβαλάρηδες, ανάμεσα στους οποίους και ο Ράλναχ, έχοντας το τόξο του στα χέρια και οδηγώντας το άτι του με την πίεση των γονατών του.

Το μεταβαλλόμενο όχημα δεν κινιόταν πλέον· είχε σταματήσει, гуαλίζοντας ελαφρά στο πράσινο φως των φεγγαριών. Η παρουσία του έμοιαζε, κατά κάποιο τρόπο, απειλητική, χωρίς κανέναν συγκεκριμένο λόγο: πράγμα που, μάλλον, οφειλόταν στο ότι το σχήμα του ήταν περίεργο. Θύμιζε μεγάλο, μεταλλικό τέρας από κάποιο παραμύθι.

«Ποιοι είστε;» φώναξε ο Ίσμαρ, μιλώντας στη Συμπαντική Γλώσσα.

Οι προβολείς του μεταβαλλόμενου οχήματος άναψαν, φωτίζοντας γύρω-γύρω.

«Ποιοι είστε;» επέμεινε ο Ίσμαρ, πιο έντονα από πριν.

Μια θύρα του οχήματος άνοιξε κι ένας άντρας βγήκε. Ήταν Λευκός, με γκριζα μαλλιά και γένια. «Τα φεγγάρια κοιτάζουν χαμηλά απόψε,» είπε.

Ο Νίρχαλμον σηκώθηκε όρθιος, όπως και ο Ίσμαρ κι ο Λόαχραμ'νιρ. Η Νίκη παρέμεινε καθισμένη εξαιτίας του χτυπημένου γονάτου της.

«Δεν είμαστε όλοι επαναστάτες εδώ, Ράθνη,» αποκρίθηκε ο Νίρχαλμον, πράγμα που σήμαινε ότι δεν ήθελε να δώσει απάντηση και να

μαθευτεί παραέξω ένας από τους κωδικούς αναγνώρισης των επαναστατών.

«Βρίσκεστε μακριά από τα μέρη σας, παρατηρώ,» είπε ο Ράθνης.

«Πηγαίνουμε όπου μας χρειάζονται. Εσένα, όμως, δε σε περιμέναμε εδώ. Δεν ξέραμε ότι είχες επιστρέψει στην Αρβήντλια.»

«Έψαχνα την Ταμλάκο,» είπε ο Ράθνης· «κι απ'ό,τι φαίνεται, τη βρήκα.» Έστρεψε το βλέμμα του στη Μελανή επάνω στο δίκυκλο.

«Δεν είσαι εδώ για τον πόλεμο;» τον ρώτησε εκείνη.

«Όχι ακριβώς,» αποκρίθηκε ο Ράθνης, ενώ κι άλλοι έβγαιναν από το εσωτερικό του μεταβαλλόμενου οχήματος.

«Μα τους θεούς!» έκανε ο Νίρχαλμον, κοιτάζοντας ανάμεσά τους έναν ξανθό άντρα με λευκό-ροζ δέρμα. «Αν είσαι αυτός που φαίνεται ότι είσαι...»

«Αυτός είμαι,» αποκρίθηκε ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος, ατενίζοντας τους τρεις Λευκούς επαναστάτες που στέκονταν επάνω στο ανοιχτό τετράτροχο όχημα. Ανάμεσά τους βρισκόταν και μια άλλη φιγούρα, η οποία ήταν καθισμένη, αλλά τώρα σηκώθηκε, στηριζόμενη σ'ένα μπαστούνι, γιατί έμοιαζε νάναι τραυματισμένη στο πόδι. Και ο Ανδρόνικος την αναγνώρισε. *Η Νίκη!*

Η Ιωάννα την αναγνώρισε επίσης. «Νίκη!» είπε, χαμογελώντας.

«Γεια σου, Ιωάννα,» αποκρίθηκε η άλλη Μαύρη Δράκαινα, ενώ τους πλησίαζε, κουτσαίνοντας.

«Ελπίζω αυτό που σου συμβαίνει να είναι κάτι περαστικό,» είπε η Ιωάννα.

«Είναι.»

Αντάλλαξαν μια χειραψία, σφίγγοντας η μία τον πήχη της άλλης.

«Προσπαθήσαμε να βρούμε τους Μελανούς που έχουν συγκεντρωθεί για ν'αντιμετωπίσουν τους Παντοκρατορικούς,» είπε ο Ανδρόνικος στους Λευκούς επαναστάτες.

«Εδώ είναι, Υψηλότατε,» του απάντησε ο Νίρχαλμον. «Είμαστε κρυμμένοι στις σπηλιές, για προφανείς λόγους. Τα οχήματά μας τα κρύβουμε μες στους αμμόλοφους, για επίσης προφανείς λόγους. Όπως ίσως να έχετε μάθει, περνάνε αεροπλάνα και επιτίθενται με ενεργειακά όπλα.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε. «Είδα τις καταστροφές στο εσωτερικό του φαραγγιού. Ποιος ο λόγος γι'αυτές τις επιθέσεις;»

«Θα σας εξηγήσουμε,» είπε ο Νίρχαλμον. «Πρώτα, θα πρέπει να κρύψετε το όχημά σας σ'έναν απ'τους αμμόλοφους, όμως.»

«Δε χρειάζεται αμμόλοφο για να κρυφτεί ο ποντικός μας,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Μπορεί να σκάψει.»

Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος είναι εδώ!

Ο Πρίγκιπας της Επανάστασης!

Έρθε να μας βοηθήσει!

Μας φέρνει πανίσχυρα όπλα κι ένα μεταλλικό τέρας!

Τώρα, οι ξένοι είναι καταδικασμένοι!

Τα ενθουσιώδη λόγια των Μελανών μεταφέρονταν σαν άνεμος μες στις σπηλιές. Η Νατλάο τα άκουσε πολύ προτού αντικρίσει τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο και τους συντρόφους του. Τώρα, στεκόταν στην είσοδο μιας σπηλιάς και τους κοίταζε, καθώς ήταν συγκεντρωμένοι εκεί, υπό το φως των λαμπών, μαζί με τη Νίκη, την Ταμλάκο, τον Λόαχραμ'νιρ, τον Νίρχαλμον, τον Ράλναχ, και τον Ίσμαρ.

Ποιος είναι ο Πρίγκιπας; αναρωτήθηκε η Νατλάο. Είδε έναν Λευκό άντρα με γκριζα μούσια και μαλλιά· δε μπορεί να ήταν αυτός: ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος δεν ήταν Αρβήντλιος. Είδε έναν άλλο άντρα με μαύρο δέρμα και πράσινα μαλλιά, αλλά όχι Μελανό, ο οποίος βαστούσε κοντά του ένα μακρύ ραβδί με διάφορα μπιχλιμπίδια που γυάλιζαν· ούτε αυτός πρέπει να ήταν ο Πρίγκιπας. Επίσης, ούτε ο πρασινόδερμος άντρας με το μικρό, στρογγυλό πρόσωπο και τα μαύρα, κοντά μαλλιά τής έμοιαζε για Πρίγκιπας της Επανάστασης. Επομένως, πρέπει να ήταν ο ξανθός άντρας με τα μούσια και το λευκό-ροζ δέρμα. Η εμφάνισή του, εξάλλου, είχε όντως κάτι το πριγκηπικό. Δε θα μπορούσες να τον περάσεις για κάποιον ασήμαντο. Αυτός είναι ο φύλαρχός μου τώρα, σκέφτηκε η Νατλάο, αφού είμαι επαναστάτρια. Δίσταζε, όμως, να μπει στη σπηλιά και να τον αντικρίσει.

Ανάμεσα στους συντρόφους του, είδε πως ήταν και δύο γυναίκες: η μία με χρυσό δέρμα και κοντά, μαύρα μαλλιά· η άλλη με δέρμα λευκόροζ και μαλλιά ξανθά και μακριά, δεμένα αλογοουρά.

Η Νατλάο τούς παρατηρούσε για λίγο, καθώς μερικοί Μελανοί τούς έφερναν φαγητό και ποτό.

Η Ταμλάκο την είδε που κρυβόταν στις σκιές της εισόδου της σπηλιάς, και της έκανε νόημα να πλησιάσει.

Η Νατλάο, διστακτικά, πλησίασε και κάθισε κοντά στην άλλη Μελανή.

Η Ταμλάκο τη σύστησε στον Ανδρόνικο και τους συντρόφους του, λέγοντας πως ήταν η τελευταία των Ερνεό'ωμ, μιας φυλής Φαραγγοφυλάκων. Της πρώτης φυλής που κατέστρεψαν οι Παντοκρατορικοί.

«Γιατί κάνουν αυτόν τον παράλογο πόλεμο;» ρώτησε ο Ανδρόνικος, πίνοντας μια γουλιά από το ίνφρετ που του είχαν φέρει. «Τι έχουν να κερδίσουν;»

«Δεν τον ξεκίνησαν αυτοί, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε η Ταμλάκο. «Ένας Λευκός τον ξεκίνησε—»

«Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ, του Θρόνου της Ελρείσβα. Το γνωρίζω· μου το είπε ο Πρόμαχος Γεθβάρης. Δε μπορεί, όμως, αυτός να είναι ο πραγματικός λόγος που οι Παντοκρατορικοί βρίσκονται εδώ, και μάλιστα με τέτοιες δυνάμεις.»

«Το ίδιο πιστεύω κι εγώ,» είπε η Νίκη. «Αλλά κανείς μας δεν ξέρει τον πραγματικό τους λόγο, Πρίγκιπά μου.»

Ο Ράλναχ ρώτησε: «Έχετε έρθει για να μας βοηθήσετε;»

«Για να είμαι ειλικρινής, όχι,» απάντησε ο Ανδρόνικος, «δεν ήρθα γι'αυτό στην Αρβήντλια. Πρόσφατα έμαθα για την εκστρατεία των Παντοκρατορικών στον Κοράκου Τόπο. Ωστόσο, θα προσφέρω ό,τι βοήθεια μπορώ. Το υπόσχομαι.»

«Γιατί είστε εδώ, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε η Ταμλάκο, παρατηρώντας τον.

«Αναζητώ τα ίχνη ενός πράκτορά μου. Τον έλεγαν Αρίσταρχο, και είναι νεκρός· αλλά με ενδιαφέρει να μάθω από πού πέρασε, γιατί έχω ένα κωδικοποιημένο μήνυμά του. Και πιστεύω ότι το κωδικοποίησε εδώ, στην Αρβήντλια, προτού περάσει στη Διάσταση του Φωτός. Τον

είχε, μήπως, συναντήσει κανείς σας;» Ο Ανδρόνικος τούς κοίταξε όλους, έναν προς έναν.

«Το όνομά του ήταν Αρίσταρχος, είπατε, Υψηλότατε;» ρώτησε ο Νίρχαλμον.

Ο Ανδρόνικος ένευσε. «Ναι.»

«Δε μου θυμίζει κάτι...»

«Ούτε εμένα,» είπε η Ταμλάκο. «Πριν από πόσο καιρό πέρασε απ'τα μέρη μας;»

«Πριν από κανένα χρόνο περίπου. Αλλά δε νομίζω πως θα ήθελε να έρθει σε επαφή με άλλους επαναστάτες. Τον κυνηγούσαν.»

«Οι Παντοκρατορικοί;» ρώτησε η Ταμλάκο.

«Ίσως...» αποκρίθηκε, αινιγματικά, ο Ανδρόνικος. Και έβγαλε ένα τυλιγμένο χαρτί απ'τον σάκο του. Το ξετύλιξε και είπε: «Αυτό είναι το κωδικοποιημένο μήνυμα. Θέλετε να το δείτε;»

Η Ταμλάκο τέντωσε το χέρι της. Ο Ανδρόνικος τής έδωσε το χαρτί κι εκείνη το κοίταξε. «Δεν έχω ξανασυναντήσει αυτό τον κώδικα...» αναγκάστηκε να παραδεχτεί.

Και έδωσε το χαρτί στον Λόαχραμ'νιρ. «Ούτε εγώ τον έχω ξανασυναντήσει,» είπε ο μάγος. «Γιατί είναι τόσο σημαντικό τούτο το μήνυμα, Πρίγκιπά μου;»

«Επειδή ο Αρίσταρχος το θεωρούσε σημαντικό και πέθανε προσπαθώντας να μου το φέρει.»

«Ποιος τον σκότωσε;»

«Δε γνωρίζουμε. Η Ιωάννα τον βρήκε στη Διάσταση του Φωτός· κάποιος είχε σαμποτάρει το όχημά του, αφήνοντας τη θανατηφόρα ακτινοβολία να μπει.»

«Από πού προμηθεύτηκε το όχημα;» ρώτησε ο Νίρχαλμον. «Από τη βάση μας, στα βουνά;»

«Όχι,» είπε ο Ανδρόνικος. «Δεν ήθελε να οδηγήσει στη βάση αυτούς που τον ακολουθούσαν. Από την Ελρείσβα υποθέτουμε ότι το πήρε.»

Ο Λόαχραμ'νιρ έδωσε το μήνυμα στον Νίρχαλμον, αλλά ούτε αυτός γνώριζε τον κώδικα. «Υπάρχουν τόσοι πολλοί μυστικοί κώδικες στην Αρβήντλια, Πρίγκιπά μου, που θα δυσκολευτείτε πάρα πολύ να βρείτε τον σωστό,» είπε.

Το μήνυμα πήρε ο Ράλναχ, και τα φρύδια του έσμιξαν, σα να είχε αναγνωρίσει κάτι.

«Τι είναι;» τον ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Μου θυμίζουν τη Γραφή του φαραγγιού τούτα τα σκαλίσματα,» είπε ο Μελανός επαναστάτης.

«Τη Γραφή του φαραγγιού;»

Ο Ράλναχ ύψωσε το βλέμμα του για να τον κοιτάξει. «Στις πέτρες του Φαραγγιού του Πεπρωμένου εμφανίζονται κι εξαφανίζονται κάποια μυστηριώδη σκαλίσματα. Κανείς δεν ξέρει γιατί συμβαίνει αυτό· απλά, συμβαίνει. Οι σαμάνοι μας, όμως, μπορούν και διαβάζουν τη Γραφή, κι ορισμένες φορές προβλέπουν σημαντικά πράγματα για το μέλλον.»

«Ή προκαλούν καταστροφές,» παρενέβη η Νατλάο.

Ο Ράλναχ την κοίταξε ενοχλημένος.

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Ανδρόνικος τη Νατλάο.

«Θα πρέπει να φύγουν οι Λευκοί, για να σας πούμε, Πρίγκιπά μου,» τόνισε η Ταμλάκο.

Ο Ανδρόνικος κοίταξε τον Ράθνη και τους υπόλοιπους Λευκούς γύρω του. «Θα ήθελα να μάθω...» τους είπε.

Ο Ράθνης σηκώθηκε κι απομακρύνθηκε μες στις σκιές της σπηλιάς. Οι ομοειδείς του τον ακολούθησαν. Ο Ίσμαρ μουρμούριζε: «Καταραμένοι μαύροι...»

«Επίσης,» είπε η Ταμλάκο, «καλό θα ήταν να μην είναι παρά Μελανοί κοντά μας, όταν θα σας το πούμε αυτό.»

«Εγώ δεν είμαι Μελανός,» της θύμισε ο Ανδρόνικος. «Και οι σύντροφοί μου είναι άνθρωποι που εμπιστεύομαι· δε θα τ'αφήσουν να διαρρεύσει. Είναι κάτι που πρέπει να μείνει κρυφό;»

«Είναι κάτι που δε χρειάζεται να ξέρουν οι Λευκοί,» εξήγησε η Ταμλάκο. «Δεν είναι απαραίτητο.»

«Δε θα το μάθει κανένας Λευκός,» υποσχέθηκε ο Ανδρόνικος. «Ούτε καν ο Ράθνης.» Και κοίταξε την Ιωάννα, τον Σέλιρ'χοκ, την Άνμα'ταρ, και τον Δάρυλμος.

«Ναι, εντάξει,» είπε ο πρασινόδερμος μασκοποιός, που μέχρι στιγμής έτρωγε χωρίς να μιλά. «Μπορούμε τώρα να συνεχίσουμε;»

Η Ταμλάκο και ο Ράλναχ τον αγριοκοίταξαν.

«Μην τον παρεξηγείτε τον Δάρυλμος,» είπε ο Ανδρόνικος. «Απλώς αστειεύεται. Είναι έμπιστος άνθρωπος.»

«Δεν έχετε καθόλου πλάκα σε τούτα τα μέρη, πάντως,» πληροφόρησε ο Δάρυλμος τους Μελανούς. «Το φαγητό σας, όμως, είναι παραδόξως καλό.» Μειδίασε.

Η Ταμλάκο κι ο Ράλναχ δεν του ανταπέδωσαν το μειδίαμα, και η πρώτη μίλησε στον Ανδρόνικο για τις φυλές που είχαν συμμαχήσει κατά των Λευκών Τουρβάλκλι, επειδή οι σαμάνοι των Ζιντ'κέιλ είχαν Διαβάσει ότι οι Τουρβάλκλι θα προκαλούσαν μεγάλη καταστροφή.

«Θα τραυμάτιζαν την ίδια την Αρβήντλια, είπαν,» διευκρίνισε η Νατλάο, «και ένα ακατονόμαστο θηρίο θα ξαμολιόταν ανάμεσά μας.» Ακόμα θυμόταν τα λόγια τους. Ακόμα αντηχούσαν μέσα στο κεφάλι της.

«Θα τραυμάτιζαν την Αρβήντλια;» απόρησε ο Ανδρόνικος.

Η Νατλάο κατένευσε. «Ναι, Πρίγκιπά μου, έτσι είπαν. Αλλά, με τις ενέργειές τους, οι Ζιντ'κέιλ κι όσοι συμμαχισαν μαζί τους έκαναν τα πράγματα χειρότερα.»

«Δεν το γνωρίζεις αυτό, Νατλάο—» άρχισε ο Ράλναχ.

«Η φυλή μου καταστράφηκε!» του είπε εκείνη. «Αν δεν είχατε επιτεθεί στους Τουρβάλκλι, αυτό δε θα είχε συμβεί!»

Ο Ανδρόνικος ρώτησε τον Ράλναχ: «Ήσουν κι εσύ ανάμεσα σ'αυτούς που έκαναν την επίθεση;»

Ο Μελανός επαναστάτης κατένευσε. «Ναι. Και υπήρχε καλός λόγος για ό,τι έγινε. Τουλάχιστον, όλοι οι σαμάνοι συμφωνούσαν—»

«Και συμφωνούν ακόμα;» παρενέβη η Νατλάο. «Αφού είδαν όλα τούτα; Συμφωνούν ακόμα;»

«... Δεν ξέρω, Νατλάο.» Η φωνή του Ράλναχ ήταν χαμηλή.

«Πρίγκιπά μου,» είπε η Ταμλάκο, «νομίζω πως οι σαμάνοι είχαν προδεί ότι οι Τουρβάλκλι θα άνοιγαν κάποια δίοδο, από τη διάστασή μας προς άλλη διάσταση. Αυτό πρέπει να σημαίνει ότι θα 'τραυμάτιζαν' την Αρβήντλια.»

Ο Ανδρόνικος στράφηκε στον Σέλιρ'χοκ, ατενίζοντάς τον ερωτηματικά.

«Δεν είμαι του τάγματος των Ερευνητών, Πρίγκιπά μου,» είπε εκείνος. «Ένας Ερευνητής, αναμφίβολα, θα μπορούσε να δώσει μια πιο

εμπεριστατωμένη άποψη πάνω σ’ αυτό το θέμα. Όμως πιστεύω πως η Ταμλάκο ίσως να έχει δίκιο, αν όντως αυτή η... προφητεία αληθεύει. Από την άλλη, βέβαια, αναρωτιέμαι πώς σκόπευαν ν’ ανοίξουν αυτή τη δίοδο. Κι επιπλέον, η προφητεία μιλά και για ένα θηρίο, έτσι δεν είπε η Νατλάο;»

«Ναι,» επιβεβαίωσε η τελευταία των Ερνεόωμ· «αυτό μού είπαν οι Ζιντ’ κέιλ, όταν πήγα να τους βρω.»

«Το θηρίο,» υπέθεσε ο Σέλιρ’ χοκ, «ίσως να είναι κάτι σαν φύλακας της διαστασιακής διόδου.»

«Επιτεθήκαμε στους Τουρβάλκλι όταν έκαναν μια γιορτή τους,» εξήγησε ο Ράλναχ. «Την Εορτή της Εμφανίσεως. Αυτή η γιορτή πρέπει να είχε κάποια σχέση με τη δίοδο, αν όντως πρόκειται για κάτι τέτοιο.»

«Θα μπορούσαν, άραγε, οι Παντοκρατορικοί να ενδιαφέρονται για τη δίοδο;» Η Ιωάννα κοιτούσε τον Ανδρόνικο.

«Γιατί όχι;» αποκρίθηκε εκείνος, ανασηκώνοντας τους ώμους. «Για όλες τις διόδους δεν ενδιαφέρονται; Δε νομίζω, όμως, ότι αυτή μπορεί να ήταν η αιτία για να ξεκινήσουν ετούτο τον πόλεμο. Απλά, θα πήγαιναν και θα άνοιγαν τη δίοδο με κάποιο τρόπο. Ποιος θα τους εμπόδιζε; Σίγουρα, όχι μερικές φυλές Μελανών...»

«Ναι,» είπε η Νίκη, που καθόταν αντίκρυ από εκείνον και την Ιωάννα, «το ίδιο πιστεύω κι εγώ. Αποκλείεται αυτό να έχει σχέση με την εκστρατεία των Παντοκρατορικών. Κάτι άλλο θέλουν.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Ανδρόνικος· «έχουμε ξεφύγει από εκείνο που συζητούσαμε.» Και προς τον Ράλναχ: «Πού ακριβώς στο φαράγγι έχεις δει τον κώδικα του Αρίσταρχου;»

«Δεν τον έχω δει σε κάποιο συγκεκριμένο σημείο,» απάντησε ο Μελανός. «Η γραφή εδώ πάνω, όμως,» έδειξε το χαρτί που είχε στα χέρια του, «μου θυμίζει τη Γραφή του Πεπρωμένου. Δεν ξέρω γιατί... Τα σχήματα, ίσως... Τα σχήματα είναι αυτού... αυτού του τύπου.»

«Δηλαδή,» είπε η Ιωάννα, απορημένη, «ο Αρίσταρχος κατέβηκε στο φαράγγι για να κωδικοποιήσει το μήνυμά του;»

«Ποιος μπορεί να αποκωδικοποιήσει αυτό το μήνυμα, Ράλναχ;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Κάποιος σαμάνος, ίσως. Σαμάνος του φαραγγιού.»

«Μπορείς να μας οδηγήσεις σε έναν;»

«Το φαράγγι είναι επικίνδυνο τώρα, Υψηλότητα. Αφού το χτύπησαν τα αεροπλάνα των Παντοκρατορικών μία φορά, ίσως να το ξαναχτυπήσουν.» Επέστρεψε στον Ανδρόνικο το μήνυμα του Αρίσταρχου, το οποίο εκείνος τύλιξε και έβαλε πάλι στο σάκο του.

«Δεν υπάρχει κανένας σαμάνος που να έχει βγει από το φαράγγι και να έχει έρθει εδώ;»

«Απ’όσο γνωρίζω, όχι. Στην αρχή, μάλιστα, οι Μελανοί προσπαθούσαν να κατεβούν στα βάθη του φαραγγιού, γιατί εκεί πίστευαν ότι θα ήταν ασφαλείς από τους ξένους. Τα οχήματα των Παντοκρατορικών δε μπορούν να πάνε στο φαράγγι· τα μονοπάτια είναι πάρα πολύ στενά για το μέγεθός τους.»

«Και τώρα;» είπε ο Ανδρόνικος. «Τώρα όσοι πήγαν στο φαράγγι είναι νεκροί;»

Ο Ράλναχ κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Θα έχουν κρυφτεί στις σπηλιές. Αλλά θα φοβούνται να βγουν. Και πολλά, πάρα πολλά χωριά, θα έχουν σίγουρα γίνει σωροί πέτρας...»

Ο Ανδρόνικος ρώτησε, δείχνοντας με το βλέμμα του τους Λευκούς επαναστάτες που είχαν απομακρυνθεί: «Να τους φωνάξουμε τώρα να έρθουν πάλι κοντά μας;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ταμλάκο.

Ο Ανδρόνικος έκανε νόημα στον Ράθνη, και οι Λευκοί επέστρεψαν και κάθισαν, δίχως κανένα σχόλιο προς τους Μελανούς. Εξάλλου, τα μυστικά δεν ήταν κάτι σπάνιο στην Αρβήντλια, αλλά κάτι πολύ, πολύ κοινό.

Ο Πρίγκιπας της Επανάστασης ζήτησε να του πουν όλα τα τελευταία δρώμενα με την εκστρατεία των Παντοκρατορικών, και οι επαναστάτες της Αρβήντλια άρχισαν να του μιλάνε...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η Ανταρσία

Κεφάλαιο 12^ο

Η Σύγκληση των Φυλών

• 1 •

Το πρωί, η Ταμλάκο πήρε το δίκυκλο όχημά της και έφυγε, πηγαίνοντας, ως συνήθως, για κατόπτευση των εδαφών της ευρύτερης περιοχής, και θέλοντας επίσης να μεταφέρει, σε όσο το δυνατόν περισσότερους Μελανούς, τα νέα για όσα είχαν συμβεί χτες: δηλαδή, τη μεγάλη πανωλεθρία που είχαν πάθει οι ξένοι και οι Λευκοί του Θρόνου της Ελρείσβα από την επίθεση των συμμαχημένων φυλών. Ασφαλώς, και οι συμμαχημένες φυλές είχαν πολλές απώλειες (και το γεγονός ότι ο Ίσναχ είχε σκοτωθεί ήταν τραγικό και λυπηρό), ενώ οι Παντοκρατορικοί δεν είχαν ηττηθεί πλήρως και, αναμφίβολα, θα συνέχιζαν την εκστρατεία τους. Ωστόσο, αυτά δεν ήταν ανάγκη η Ταμλάκο να τα τονίσει. Έπρεπε να εμψυχώσει τους λαούς του Κοράκου Τόπου, όχι να τους κάνει να αμφιβάλλουν. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα νικήσουμε! Θα τους έλεγε. Δεν υπάρχει αμφιβολία! Και σύντομα, μάλιστα, θα είχαν το ενεργειακό κανόνι του Πρόμαχου Γεθβάρη, ώστε να χτυπήσουν τους ξένους με ό,τι τους χτυπούσαν κι εκείνοι. Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος είχε πει ότι, όταν πέρασε από τη βάση, ο Πρόμαχος τού είχε εξηγήσει πως απέμεναν καμια-δυο μέρες μέχρι να το έχει έτοιμο. Πράγμα το οποίο σήμαινε ότι το κανόνι μπορεί να ήταν έτοιμο ακόμα και σήμερα!

Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος είχε ζητήσει από την Ταμλάκο να κρατήσει τη δική του άφιξη κρυφή. Μα γιατί, Πρίγκιπά μου; τον είχε ρωτήσει

εκείνη. Το γεγονός ότι είστε εδώ και ότι μας βοηθάτε θα εμψυχώσει πολύ τους λαούς του Κοράκου Τόπου.

Προτιμώ, για την ώρα, να μην εξαπλωθούν φήμες για μένα, Ταμλάκο, της είχε αποκριθεί ο Πρίγκιπας της Επανάστασης. Μην ξεχνάς πως η παρουσία μου ίσως να αφιονίσει τους Παντοκρατορικούς περισσότερο. Κι επίσης, έχε υπόψη σου ότι οι μυστηριώδεις πράκτορες που κυνηγούσαν τον Αρίσταρχο ίσως να κυνηγούν τώρα εμένα και τους συντρόφους μου, χωρίς να το γνωρίζουμε. Καθώς πηγαίναμε στη βάση στα βουνά, δύο άνθρωποι μάς παρακολουθούσαν, όπως σας εξηγήσαμε.

Και η Ταμλάκο όφειλε να παραδεχτεί ότι τα λόγια του Πρίγκιπα ήταν συνετά. Αν εξαπλωνόταν η φήμη για την παρουσία του, αυτό ίσως – ίσως– να έκανε τα πράγματα χειρότερα. Οι Παντοκρατορικοί, πράγματι, μπορεί να ενίσχυναν τις προσπάθειές τους κατά των λαών του Κοράκου Τόπου, όχι μόνο για να επιτύχουν όποιο σκοπό κι αν είχαν εδώ, αλλά τώρα και για να συλλάβουν τον «Αρχιπροδότη».

Έτσι, η Ταμλάκο θα επικεντρωνόταν στο να μιλήσει για την τρομερή νίκη των συμμαχημένων φυλών κατά των ξένων και των Λευκών του Θρόνου της Ελρείσβα.

Το δίκυκλό της τίναζε σύννεφα άμμου πίσω του, καθώς διέσχιζε τις ερήμους, απομακρυνόμενο από τις περιοχές κοντά στο Φαράγγι του Πεπρωμένου.

Εν τω μεταξύ, ο Ανδρόνικος, η Άνμα'ταρ, και η Ιωάννα πήγαν να κατασκοπεύσουν τους Παντοκρατορικούς που ήταν κατασκηνωμένοι κοντά στο χείλος του φαραγγιού. Ο Σέλιρ'χοκ, ο Ράθνης, και ο Δάρυλμος έμειναν πίσω, στις σπηλιές δίπλα στο χωριό των Σατ'σάκομ. Σε περίπτωση που συνέβαινε κάτι για το οποίο έπρεπε να ειδοποιήσουν τον Ανδρόνικο, θα έπαιρναν το όχημα του Νίρχαλμον, θα ταξίδευαν ώσπου να φτάσουν εντός της εμβέλειας των πομπών τους, και θα μιλούσαν στον Πρίγκιπα της Επανάστασης.

Ο Αμμοπόντικας προσέγγισε την περιοχή του κατεστραμμένου χωριού των Νίλτ'μοθ και, χρησιμοποιώντας ένα Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας, η Άνμα'ταρ τον έκανε ν'αλλάξει μορφή. Οι τροχοί του

οχήματος εξαφανίστηκαν και πόδια φύτεψαν, τα οποία έσκαψαν μέσα στη μαλακή άμμο, και συνέχισαν να σκάβουν.

Τώρα, πλησίαζαν το Παντοκρατορικό στρατόπεδο υπογείως...

...ώπου: «Εδώ,» είπε ο Ανδρόνικος, κοιτάζοντας τον χάρτη στην οθόνη, «καλά φαίνεται να είμαστε.» Και, αφού ανέβασε τον Αμμοπό-ντικα κοντά στην επιφάνεια της άμμου, σταμάτησε τις μηχανές.

Η Ιωάννα έβγαλε τα κιάλια της από τη θήκη τους και είπε στην Άνμα να τα ενισχύσει. Εκείνη, έχοντας πάψει να χρησιμοποιεί τη Μαγγανεία Κινήσεως, άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως και οι φακοί γυάλισαν στιγμιαία.

«Εντάξει,» είπε η Ιωάννα, και στάθηκε όρθια μέσα στο όχημα. Άνοιξε την καταπακτή στην οροφή του και, τινάζοντας άμμο, βγήκε κατά το ήμισυ. Έφερε τα κιάλια στα μάτια της και ατένισε την κατασκήνωση, η οποία απείχε κάπου ένα χιλιόμετρο.

«Τι βλέπεις;» τη ρώτησε, από κάτω, ο Ανδρόνικος.

«Τίποτα ιδιαίτερο. Δε φαίνεται να ετοιμάζονται για αναχώρηση. Μάλλον, περιμένουν ενισχύσεις, ύστερα από τις χτεσινές τους απώ-λειες.»

Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα καθόταν έξω απ'τη σκηνή της, καθώς πλησί-αζε το μεσημέρι και ο Φωτεινός κι ο Σκοτεινός Ήλιος κυνηγιούνταν στο κέντρο του ασυννέφιαστου ουρανού. Δεν φορούσε την πανοπλία της από φολίδες λεοντόσαυρου, όπως συνήθως, γιατί αμφέβαλλε ότι σήμερα η εκστρατεία θα συνεχιζόταν ή ότι οι Μελανοί θα τους ξανα-επιτίθονταν τόσο σύντομα. Ήταν ντυμένη μ'έναν απλό χιτώνα και καθισμένη σ'ένα μαλακό μαξιλάρι. Το σπαθί της, ωστόσο, το είχε κον-τά της, θηκαρωμένο.

Ο Κάραγγελ ήταν επίσης κοντά της, και, καθώς η ώρα περνούσε, η όψη του έμοιαζε να σκοτεινιάζει ολοένα και περισσότερο, παρά το δυνατό φως του μεσημεριού.

«Δεν έχουμε λάβει απάντηση ακόμα, Πριγκίπισσα...» είπε, δηλώνο-ντας το προφανές.

Το φορτηγό με το μήνυμά τους προς τον Επόπτη Ευρύμαχο το είχαν στείλει χτες, περίπου αυτή την ώρα· και το αεροπλάνο που είχε περάσει σήμερα από πάνω τους δεν είχε ρίξει τίποτα: κανένα μήνυμα μέσα σε μεταλλικό κύλινδρο. Ο Στρατηγός Ίδας, ωστόσο, είχε κάνει νόημα στο αεροσκάφος, για να έρθουν ενισχύσεις, σα να ήθελε να υπενθυμίσει στον Επόπτη ότι τις είχαν ανάγκη. Γιατί, εκτός από το μήνυμα της Θυάλκνα και του Κάραγγελ, το όχημα που είχε πάει στην Ελρείσβα μετέφερε και τα νέα για την επίθεση των Μελανών, τονίζοντας τις ζημιές που είχαν προκληθεί στο Παντοκρατορικό στράτευμα.

Δεν είχε έρθει τίποτα ακόμα: ούτε ενισχύσεις, ούτε απάντηση για την Πριγκίπισσα και τον Πρωτοσπαθάριο. Ούτε καν το απεσταλμένο φορτηγό δεν είχε επιστρέψει.

Ο Ίδας, πριν από λίγο, περνώντας κοντά από τη σκηνή της Θυάλκνα, είχε πει ότι ανησυχούσε μήπως οι επαναστάτες είχαν επιτεθεί στο όχημα.

Ο Κάραγγελ, όμως, φοβόταν πως δεν ήταν αυτό. Φοβόταν ότι ο Επόπτης είχε πάρει το μήνυμά τους και τους είχε αγνοήσει.

«Τι συμβαίνει, Πριγκίπισσα;» ρώτησε τώρα τη Θυάλκνα. «Γιατί έχω την αίσθηση ότι μας πρόδωσαν;»

«Δε νομίζω ότι μας ‘πρόδωσαν’ ακριβώς—»

«Δεν το νομίζεις; Τότε, γιατί ο Επόπτης πρόσταξε να σταματήσει η εκστρατεία; Μπορείς να καταλάβεις; Δε θέλει ούτε να επιστρέψουμε στην Ελρείσβα ούτε να συνεχίσουμε! Τι θέλει, λοιπόν; Να καθόμαστε εδώ και να αποτελούμε στόχο για τους Μελανούς;»

«Αν σκέφτεσαι ότι πήγε με το μέρος των Μελανών και σχεδιάζει να μας σκοτώσει, αυτό αποκλείεται να ισχύει, Κάραγγελ,» του είπε η Θυάλκνα. «Κερδίζει πολλά από τον Θρόνο της Ελρείσβα· δεν έχει λόγο να κάνει κάτι τέτοιο. Τι μπορεί να του πρόσφεραν οι Μελανοί; Εμείς προσφέρουμε τόσα ενεργειακά αποθέματα στην Παντοκράτειρα.»

«Δε σε παραξενεύει, όμως, που μας έχει προστάξει να καθόμαστε εδώ;»

«Με παραξενεύει,» παραδέχτηκε εκείνη. «Και, για να είμαι ειλικρινής, από την αρχή ετούτης της εκστρατείας κάτι με παραξένευε...»

Ο Κάραγγελ συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς;»

«Ο Επόπτης αποφάσισε πολύ εύκολα να μας βοηθήσει σ'αυτή την επίθεση κατά των Μελανών–»

«Η επίθεση θα γινόταν, Πριγκίπισσα! Έπρεπε να δώσω απάντηση στη γενοκτονία των Τουρβάκκλι! Το ξέρεις αυτό!»

«Καταλαβαίνω τα δικά σου κίνητρα, Κάραγγελ,» αποκρίθηκε η Θυάλκνα. «Μα, δεν καταλαβαίνω τα κίνητρα του Επόπτη. Ναι μεν έκανε εκείνη τη συμφωνία με τον πατέρα μου, για φθηνότερη ενέργεια, αλλά... σκέψου μόνο πόση ενέργεια έχουν ήδη καταναλώσει οι Παντοκρατορικοί σε τούτη την εκστρατεία! Η σπάταλη είναι, τουλάχιστον, τερατώδης, Κάραγγελ. Σίγουρα το βλέπεις αυτό, όπως και κάθε Αρβήντλιος. Κανένας από εμάς δε θα σπαταλούσε τόση πολλή ενέργεια.»

«Και τι σημαίνει αυτό; Ο Επόπτης ήθελε να βοηθήσει τον Βασιλιά να βοηθήσει εμένα στην εκδίκησή μου.»

«Ο Επόπτης δεν είναι τόσο καλός άνθρωπος,» τόνισε η Θυάλκνα.

«Δεν έχει να κάνει με την καλοσύνη του. Μας χρειάζεται. Κι επομένως, πρέπει να μας κρατά ευχαριστημένους. Ο Θρόνος της Ελρείσβα – κι εσύ το είπες– του είναι πολύ πιο σημαντικός από τους Μελανούς του Κοράκου Τόπου.»

«Ακόμα κι έτσι, η σπατάλη είναι τρελή... Πιστεύεις ότι, οποιαδήποτε άλλη στιγμή, οι Παντοκρατορικοί θα συμφωνούσαν σε μια τόσο εκτεταμένη επίθεση κατά των Μελανών; Αυτοί ουδέποτε μπλέκονταν στις διαμάχες των Λευκών με τους Μελανούς. Τους ενδιαφέρει να ελέγχουν ολόκληρη την Αρβήντλια, και το ξέρεις.»

«Πού θες να καταλήξεις, λοιπόν, Πριγκίπισσα; Ότι ο Επόπτης μάς χρησιμοποιεί για να πετύχει κάποιο προσωπικό του σχέδιο;»

«Στην αρχή, είχα τις αμφιβολίες μου...» είπε η Θυάλκνα, «αλλά τώρα; Τώρα, ύστερα απ'αυτή την εντολή του, να σταματήσουμε να κινούμαστε και απλά να περιμένουμε... ναι, έτσι νομίζω, ότι μας χρησιμοποιεί για κάποιο σκοπό που εμείς δεν μπορούμε να δούμε.»

«Πριγκίπισσα,» δήλωσε ο Κάραγγελ, «αν δεν λάβουμε απάντηση μέσα στην ημέρα, θα πάω προσωπικά στην Ελρείσβα, απαιτώντας να μάθω τι συμβαίνει. Μπορεί ο Επόπτης να έχει την εξουσία να προστάζει τους στρατιώτες του να περιμένουν εδώ, μες στις ερήμους, αλλά δεν έχει την εξουσία να προστάζει εμένα να κάνω το ίδιο.»

Η Θυάλκνα κατένευσε. «Ο Σάρκλιφ έφερε τις σκέψεις μου στο μυαλό σου, Πρωτοσπαθάριε.»

Η Ταμλάκο επέστρεψε ολοταχώς στην περιοχή των Σατ'σάκομ. Τα νέα που είχε μάθει ήταν βέβαιη πως ήταν σημαντικά, και πως έπρεπε να τα μεταφέρει αμέσως στον Πρίγκιπα Ανδρόνικο και τους επαναστάτες. Δυστυχώς, βρισκόταν πολύ μακριά από το Φαράγγι του Πεπρωμένου όταν ήρθαν στ'αφτιά της, έτσι ήταν μεσημέρι καθώς σταματούσε το δίκυκλό της κοντά στις σπηλιές. Κατέβηκε απ'τη σέλα και έτρεξε μέσα.

«Τι συμβαίνει, Ταμλάκο;» τη ρώτησε ο Ράθνης.

«Πρέπει να ειδοποιήσουμε τον Πρίγκιπα,» είπε εκείνη.

«Γιατί;»

«Μια μεγάλη συγκέντρωση γίνεται στο χωριό των Κίσρωθ. Μια Σύγκληση Φυλών, την οποία δεν αρχίσαμε εμείς για να συγκεντρώσουμε τους Μελανούς ώστε να πολεμήσουν τους ξένους–»

«Ποιος την άρχισε;»

«Οι Παντοκρατορικοί.»

Τώρα, είχε την προσοχή όλων μέσα στη σπηλιά όπου βρισκόταν.

«Τι σχέση έχουν οι Παντοκρατορικοί με τους Κίσρωθ;» απόρησε ο Ράλναχ.

«Δε γνωρίζω,» είπε η Ταμλάκο. «Είδα, όμως, το ελικόπτερο· έτυχε να το δω να πετά στον ουρανό. Και μου το είπαν κιόλας: Ένα ελικόπτερο πήγε χτες σε πολλά χωριά, λέγοντας πως γινόταν Σύγκληση Φυλών στην Όαση των Επτά Κοκάλων και πως οι φύλαρχοι όφειλαν να παρευρεθούν. Την επομένη –δηλαδή, σήμερα– το ελικόπτερο θα ξαναερχόταν, για να πάρει τους φύλαρχους και να τους πάει στους Κίσρωθ.»

«Θες να πεις ότι οι φύλαρχοι έχουν ήδη συγκεντρωθεί εκεί;» ρώτησε ο Ράθνης.

«Κι αν όχι όλοι, σίγουρα οι περισσότεροι απ'αυτούς.»

«Είσαι βέβαιη πως το ελικόπτερο ήταν Παντοκρατορικό;» ρώτησε ο Δάρυλμος.

«Φυσικά και είμαι. Επιπλέον, ποιος θα είχε ελικόπτερο σε τούτα τα μέρη χωρίς να το γνωρίζουμε; Δεν είναι, όμως, μονάχα αυτό: το είδαν κι άλλοι, από πιο κοντά.»

«Τι άλλοι;»

Η Ταμλάκο κοίταξε τον Δάρυλμος ενοχλημένα. «Σύνδεσμοί μας, φυσικά.»

«Και δεν ξέρουν το λόγο για τούτη τη συγκέντρωση;» ρώτησε ο Ράλναχ.

Η Ταμλάκο κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Η παρουσία των Παντοκρατορικών υποδηλώνει, ξεκάθαρα, ότι κάτι άσχημο συμβαίνει,» είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Ο Πρίγκιπας πρέπει να ειδοποιηθεί, αμέσως.»

Ο Ράθνης ένευσε. «Πού είναι ο Νίρχαλμος;» ρώτησε. «Χρειαζόμαστε το όχημά του.»

«Τι να το κάνουμε;» είπε η Ταμλάκο. «Έχουμε το δικό μου. Έλα μαζί μου, να σε πάω πιο κοντά στον Πρίγκιπα, για να επικοινωνήσετε.»

Ο Ράθνης την κοίταξε με ανάμικτο δισταγμό και υποβόσκουσα εχθρότητα.

Η Ταμλάκο σταύρωσε τα χέρια της εμπρός της. «Ποιο είναι το πρόβλημά σου; Δεν εμπιστεύεσαι την οδήγησή μου, ή δε σ'αρέσει το δέρμα μου;»

Η απάντηση, βέβαια, ήταν προφανώς η δεύτερη, και το ήξεραν κι οι δυο τους.

«Θα πάω εγώ,» προθυμοποιήθηκε ο Δάρυλμος, «αν—»

«Όχι,» τον διέκοψε ο Ράθνης. «Πάμε, Ταμλάκο.»

Ένας Λευκός και μια Μελανή βγήκαν απ'τις σπηλιές και ζύγωσαν το δίκυκλο όχημα που γυάλιζε στις ακτίνες του μεσημεριανού ήλιου. Η Μελανή άλλαξε τη σχεδόν ξοδεμένη ενεργειακή φιάλη και ανέβηκε στη σέλα. Ο Λευκός κάθισε πίσω της, και το όχημα ξεκίνησε, τινάζοντας σύννεφα άμμου.

Το τοπίο ήταν ασπρόμαυρο, αλλά παράξενα ταιριαστό.

Ο Ανδρόνικος, που είχε πάρει πριν από κάποια ώρα τη θέση της Ιωάννας, κατέβασε ολόκληρο το σώμα του στο εσωτερικό του βυθισμένου στην άμμο οχήματος, και είπε: «Ακόμα δεν έχουν κινηθεί, και είναι μεσημέρι. Ούτε κανένα όχημα έχει έρθει για να τους φέρει ενισχύσεις ή ανεφοδιασμό.»

«Δεν είν'αυτό λιγάκι παράξενο;» είπε η Άνμα, που καθόταν στην ειδική θέση του ενεργειακού κέντρου του Αμμοπόντικα, χωρίς να χρησιμοποιεί τη Μαγγανεία Κινήσεως. Τα πόδια της ήταν σταυρωμένα στο γόνατο, και έμοιαζε χαλαρή. Το συνοφρύωμα στο πρόσωπό της οφειλόταν σ'αυτό που είχε μόλις πει ο Πρίγκιπας.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, «είναι όντως παράξενο. Ειδικά αν λάβουμε υπόψη μας τα όσα μάς είπαν οι Μελανοί, χτες. Μέχρι στιγμή, οι Παντοκρατορικοί διέλυαν, ασταμάτητα, το ένα χωριό μετά το άλλο. Πιστεύετε ότι η επίθεση των συμμαχημένων φυλών μπορεί να τους τρόμαξε τόσο πολύ ώστε ν'άλλαξαν την τακτική τους;» Η ερώτηση απευθυνόταν και στις δύο γυναίκες, καθώς το βλέμμα του Ανδρόνικου πήγε απ'την Άνμα στην Ιωάννα.

«Το αποκλείω,» είπε η τελευταία. «Ή, τουλάχιστον, το θεωρώ σχεδόν απίθανο.»

«Κι εγώ,» συμφώνησε η Άνμα.

«Κάτι άλλο μοιάζει να συμβαίνει,» συνέχισε η Ιωάννα. «Κάτι πρέπει να περιμένουν... και δε νομίζω ότι είναι ενισχύσεις, ούτε ανεφοδιασμός.»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Ανδρόνικου κουδούνισε. Εκείνος τον άνοιξε, έτσι ώστε να μπορούν ν'ακούσουν και οι δύο συντρόφισσές του.

«Πρίγκιπά μου;» Η φωνή του Ράθνη.

«Ναι, Ράθνη. Συμβαίνει κάτι;»

«Η Ταμλάχο επέστρεψε, Πρίγκιπά μου, κι έχει φέρει κάποια ανησυχητικά νέα. Μπορείτε να επιστρέψετε;»

«Ναι,» απάντησε ο Ανδρόνικος. «Θα επιστρέψουμε αμέσως.»

Η επικοινωνία τερματίστηκε.

Το συνοφρύωμα της Άνμα βάθυνε. «Ανησυχητικά νέα;... Δε μ'άρεσε όπως ακούστηκε αυτό.»

«Ούτε εμένα,» είπε ο Ανδρόνικος, καθίζοντας στη θέση του οδηγού. «Ξεκινάμε, μάγισσα.»

Η Άνμα'ταρ πήρε μια βαθιά ανάσα και ύφανε τη Μαγγανεία Κινήσεως.

«Εντάξει...» μουρμούρισε ο Ανδρόνικος, βλέποντας μια ένδειξη ν'ανάβει στην κονσόλα του Αμμοπόντικα. Ενεργοποίησε τις μηχανές κι έβαλε το όχημα ν'αρχίσει να σκάβει, κάνοντας στροφή προς το χωριό των Σατ'σάκομ.

Όταν είδε ότι είχαν απομακρυνθεί αρκετά από το Παντοκρατορικό στρατόπεδο, οδήγησε τον Αμμοπόντικα στην επιφάνεια του αμμώδους εδάφους, και είπε στην Άνμα να του αλλάξει μορφή. Τα πόδια του οχήματος αντικαταστάθηκαν από τροχούς, και τα φινιστρίνια του μετατράπηκαν σε κανονικά παράθυρα.

Ο Ανδρόνικος οδήγησε προς τους Σατ'σάκομ· και, φτάνοντας εκεί, είπε πάλι στη μάγισσα να μεταμορφώσει τον Αμμοπόντικα. Όταν το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας ολοκληρώθηκε, ο Πρίγκιπας της Επανάστασης έβαλε το όχημα να σκάψει στην άμμο, αλλά όχι πολύ κάτω από την επιφάνειά της. Απενεργοποίησε τις μηχανές και τα συστήματά του και εκείνος κι οι δύο γυναίκες βγήκαν από την καταπακτή.

Μπήκαν στις σπηλιές και συνάντησαν τους υπόλοιπους επαναστάτες, ανάμεσα στους οποίους ήταν κι ο Ράθνης, που είχε ειδοποιήσει τον Πρίγκιπα.

Η Ταμλάκο μίλησε για το Παντοκρατορικό ελικόπτερο και για τους φύλαρχους που θα συγκεντρώνονταν –ή ίσως να είχαν ήδη συγκεντρωθεί– στην Όαση των Επτά Κοκάλων και στους Κίσρωθ.

«Το δεύτερο παράξενο πράγμα, σήμερα...» είπε ο Ανδρόνικος στην Ιωάννα και στην Άνμα'ταρ.

«Ποιο ήταν το πρώτο, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ.

«Οι Παντοκρατορικοί παραμένουν ακίνητοι στη θέση τους.»

«Θα περιμένουν ανεφοδιασμό,» είπε ο Ράλναχ.

«Κανένα φορτηγό δεν έχει έρθει,» τον πληροφόρησε η Ιωάννα, «ούτε για ανεφοδιασμό ούτε για να φέρει ενισχύσεις.»

«Θα έχει αργήσει, τότε.»

Η Ιωάννα κούνησε το κεφάλι. «Ο Στρατός της Παντοκράτειρας δεν είναι από τους στρατούς που αργούν. Το ξέρω, από πρώτο χέρι.»

Ο Ανδρόνικος άλλαξε θέμα, ρωτώντας την Ταμλάκο: «Αυτή η Όαση των Επτά Κοκάλων είναι μακριά από δω;»

Η Μελανή επαναστάτρια άνοιξε έναν χάρτη, απλώνοντάς τον μπροστά του. «Εδώ είναι, Πρίγκιπά μου,» είπε, δείχνοντας· «κι εδώ είμαστε εμείς. Απόσταση, εκατόν-εξήντα-κάτι χιλιόμετρα προς τα νοτιοδυτικά.»

«Μπορούμε, επομένως, να είμαστε κι εμείς σ'αυτή τη συγκέντρωση,» είπε ο Ανδρόνικος. «Απόθεμα ενεργειακών φιαλών έχετε;»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε η Ταμλάκο. «Πήραμε πολλές από τους Παντοκρατορικούς με τα φορτηγά που τους κλέψαμε.»

• 2 •

Η Αρχικατάσκοπος Αλντάρνη εξακολουθούσε να πιστεύει ότι δεν είχε καμία απολύτως δουλειά σε τούτο το μέρος. Όταν είχαν πρωτοέρθει στις ερήμους, ο Νάλριεκ τής είχε πει να πάνε στο Τάσλαμ Τέ'έμ, στη Διχάλα, για να ερευνήσει γι'αυτούς που έψαχνε. Μη βρίσκοντας τίποτα εκεί, είχαν επιστρέψει στην Όαση των Επτά Κοκάλων, και είχαν διανυκτερεύσει. Την επόμενη ημέρα, ο Φύλαρχος Βάνασρελ των Κίσρωθ είχε απαντήσει πως δεχόταν να γίνει η Σύγκληση των Φυλών, πράγμα το οποίο ήταν θετική εξέλιξη για τις δουλειές του Άνσελμου, αλλά δεν είχε καμία σχέση με τις δουλειές της Αλντάρνης. Ο φύλαρχος και μερικοί άλλοι της φυλής του είχαν πετάξει μαζί με το Παντοκρατορικό ελικόπτερο, ώστε να ειδοποιήσουν τους υπόλοιπους φύλαρχους των Μελανών της περιοχής. Το ελικόπτερο δεν στάλθηκε μόνο του, γιατί ίσως τότε οι Μελανοί φύλαρχοι να πίστευαν ότι επρόκειτο για κάποιου είδους απάτη· βλέποντας, όμως, τον Βάνασρελ και τους δικούς του ανθρώπους μαζί με τους Παντοκρατορικούς, δε μπορούσαν να το νομίσουν αυτό.

Εκείνη την ημέρα, η Αλντάρνη είχε ρωτήσει τον Νάλριεκ τι θα έκαναν. Θα έφευγαν από την όαση; Θα πήγαιναν κάπου; Αυτός είχε αποκριθεί πως δεν είχαν κανένα συγκεκριμένο στοιχείο ετούτη τη στιγμή.

«Τι θα κάνουμε, λοιπόν;» απαίτησε η Αλντάρνη. «Θα καθόμαστε και θα περιμένουμε, χωρίς λόγο; Οι άνθρωποι που κυνηγάς ίσως ήδη να βρίσκονται στην Ελρείσβα, όσο εμείς χασομεράμε εδώ!»

«Οι κατάσκοποί σου στην Ελρείσβα έχουν την περιγραφή τους, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, την έχουν, αλλά και πάλι δε θα ήταν καλύτερα να είσαι κι εσύ εκεί; Και εγώ, επίσης;»

«Θα περιμένουμε λίγο ακόμα,» είχε πει ο Νάλριεκ, «ώσπου να συγκεντρωθούν οι φύλαρχοι. Ίσως καταφέρουμε να πάρουμε κάποια πληροφορία απ'αυτούς. Αν οι κακοποιοί πέρασαν από τον Κοράκου Τόπο, όπως και υποπτεύομαι, τότε πιθανώς να συνάντησαν ορισμένες από τις φυλές.»

Έτσι, είχαν παραμείνει ολόκληρη την ημέρα στην Όαση των Επτά Κοκάλων.

Και σήμερα η Αλντάρνη ξύπνησε νωρίς μέσα στη σκηνή της, χωρίς να ξέρει τι ήταν ακριβώς εκείνο που την είχε ξυπνήσει. Ανασηκώθηκε επάνω στο στρώμα της και αφουγκράστηκε· εκτός, όμως, από το κρώξιμο κάποιου κορακιού (μαζεύονταν πολλά κοράκια στην Όαση των Επτά Κοκάλων, όπως είχε διαπιστώσει), δεν άκουσε τίποτε άλλο. Και υπέθεσε ότι, μάλλον, τα νεύρα της ήταν που την είχαν ξυπνήσει.

Δε θα έπρεπε να βρίσκομαι εδώ! Δεν έχω καμία δουλειά εδώ!

Αναστέναξε, και σηκώθηκε. Έπιασε τα ρούχα της από δίπλα και τα φόρεσε. Θέλω ένα μπάνιο, σκέφτηκε. Δύο ολόκληρες ημέρες μέσα στις ερήμους είχαν κάνει το σώμα της να κολλάει από τον ιδρώτα. Έβαλε τις μπότες της και βγήκε απ'τη σκηνή, για να διαπιστώσει ότι η ώρα ήταν λίγο πριν την αυγή. Ο Φωτεινός Ήλιος δεν είχε ακόμα ξεπροβάλει από τον ανατολικό ορίζοντα, αν και η άμμος χρύσιζε από εκείνη την κατεύθυνση. Οι Παντοκρατορικοί στρατιώτες φυλούσαν σκοπιά γύρω απ'το ελικόπτερο και το τετράτροχο όχημα. Οι πολεμιστές των Κίσρωθ φρουρούσαν τα σύνορα της περιοχής του χωριού τους: ακίνητες μαυροντυμένες φιγούρες, με τόξα και φαρέτρες στην πλάτη και δόρατα στα χέρια.

Η Αλντάρνη παραμέρισε τα μαλλιά απ'το μέτωπό της. Σήμερα θα έρθουν οι φύλαρχοι, σκέφτηκε. Το ελικόπτερο θα πήγαινε να τους μαζέψει και να τους φέρει εδώ, στους Κίσρωθ. Άντε να δούμε τι θα μάθουμε κι απ'αυτούς... Προσωπικά, η Αλντάρνη δεν πίστευε ότι θα μάθαιναν τίποτα το σημαντικό. Ακόμα κι αν οι άνθρωποι που κυνηγούσε ο Νάλριεκ είχαν περάσει από κάποιο χωριό, σε τι θα τον ωφελούσε αυτό για να τους εντοπίσει και να τους εξολοθρεύσει;

Ανοησίες κάνει! Στην Ελρείσθα έχει πολύ καλύτερες πιθανότητες να τους βρει. Μόλις μπουν στην πόλη, οι κατάσκοποί μου θα τους εντοπίσουν.

Τι ακριβώς ζητούσε ο Νάλριεκ; Πού νόμιζε ότι θα πήγαιναν οι κακοποιοί;

Θυμήθηκε μια σύντομη κουβέντα που είχαν κάνει οι δυο τους, έξω απ'το Τάσλαμ Τε'έμ...

«Αναζητούν τα ίχνη ενός νεκρού...»

«Πού είχε πάει αυτός ο νεκρός;... προτού γίνει νεκρός, εννοώ.»

«Στην Ελρείσθα.»

«Γιατί, τότε, είμαστε εδώ, μες στις ερήμους;»

«Γιατί, προτού φτάσει στην Ελρείσθα, πέρασε από πολλά μέρη. Και κάποιο απ'αυτά τα μέρη είναι που ενδιαφέρει τους κακοποιούς που αναζητώ.»

«Ποιο μέρος;»

«Αν το γνώριζα αυτό, Αρχικατάσκοπε, θα τους περίμενα εκεί. Δε θα έψαχνα να βρω τα ίχνη τους.»

Τι παράξενη υπόθεση...

Τι σημασία μπορεί να είχαν τα μέρη απ'τα οποία είχε περάσει αυτός ο νεκρός; Είχε βρει κάτι εκεί; Κάτι που, αν το έβρισκαν και οι κακοποιοί, μπορεί να αποδεικνυόταν επικίνδυνο;

Ο Νάλριεκ είχε πει ότι υπήρχε κίνδυνος για ολόκληρη τη Συμπαντική Παντοκρατορία...

Η Αλντάρνη βημάτισε ανάμεσα στις σκηνές, πηγαίνοντας προς τα πράσινα βάθη της όασης. Χρειαζόταν πραγματικά ένα μπάνιο, και δε μπορούσε να περιμένει άλλο. Κι απ'ό,τι ήξερε, η Όαση των Επτά Κοκάλων δεν ήταν ούτε μολυσμένη ούτε επικίνδυνη.

Άφησε πίσω της τις σκηνές των Παντοκρατορικών και χώθηκε στη βλάστηση. Κοράκια φτερούγισαν μπροστά της, σκορπίζοντας και αιφνιδιάζοντάς την, καθώς δεν τα είχε δει μέσα στις πυκνές σκιές. Το μέρος ήταν σκοτεινό εδώ· ελάχιστο από το ηλιακό φως του χαράματος περνούσε.

Η Αλντάρνη έφτασε κοντά στη λίμνη, και είδε ότι ήταν μόνη. Έβγαλε τα ρούχα της (αλλά όχι και τα εσώρουχά της) και βούτηξε. Ετούτη την ώρα το νερό ήταν κρύο, διατηρώντας ακόμα το νυχτερινό ψύχος της ερήμου, αλλά δεν την πείραζε αυτό. Αισθάνθηκε το σώμα της να αναζωογονείται.

Δεν έμεινε για πολύ μέσα. Βγήκε πάλι και πλησίασε τα ρούχα της. Είδε ότι ένα κοράκι είχε προσγειωθεί επάνω τους, και το έδιωξε με το πόδι της. Ντύθηκε και πήρε τις μπότες της στο χέρι.

Επιστρέφοντας στον καταυλισμό, είδε τον Νάλριεκ να περιφέρεται στις άκριές του. Δεν κοιμάται ποτέ αυτός ο άνθρωπος; Όσες μέρες τον γνώριζε (που, ομολογουμένως, δεν ήταν πολλές), μια τέτοια εντύπωση τής είχε δώσει: ότι δεν κοιμόταν. Τουλάχιστον, δεν τον είχε ποτέ δει να κοιμάται.

Αφήνοντας τις μπότες της μέσα στη σκηνή της, τον πλησίασε.

«Πρωινό μπάνιο;» τη ρώτησε ο Νάλριεκ.

«Το νερό είναι καλό,» αποκρίθηκε η Αλντάρνη.

Ο Νάλριεκ δε μίλησε, ατενίζοντας τις ερήμους, καθώς ο Φωτεινός Ήλιος ξεμύτιζε από τους ανατολικούς αμμόλοφους.

«Έχεις κάποιο σχέδιο;» τον ρώτησε η Αλντάρνη.

«Για τι;»

«Για τη Σύγκληση των Φυλών. Πώς θα πάρουμε πληροφορίες απ'τους Μελανούς; Σίγουρα, ξέρεις πόσο μυστικοπαθείς είναι όλοι οι Αρβήντλιοι.»

«Νόμιζα, Αρχικατάσκοπε, πως οι κατάσκοποί σου θα μπορούσαν να το αναλάβουν αυτό.»

Πλάκα μου κάνει; «Οι κατάσκοποί μου δεν έχουν περισσότερες γνώσεις απ'ό,τι εγώ κι εσύ,» του θύμισε.

«Θα πρέπει, τότε, να συνδυάσουμε καταστάσεις.»

Η Αλντάρνη συνοφρυώθηκε. «Να... συνδυάσουμε καταστάσεις;»

«Θα πρέπει να δώσουμε στους Μελανούς την εντύπωση πως οι πληροφορίες που ζητάμε αποτελούν μέρος της 'πληρωμής' για να σταματήσει η εκστρατεία εναντίον των φυλών του Κοράκου Τόπου.»

Η Αλντάρνη το σκέφτηκε. Δεν ήταν άσχημη ιδέα, όφειλε να παραδεχτεί. Ωστόσο, φοβόταν μήπως είχε τα αντίστροφα αποτελέσματα απ'ό,τι επιθυμούσαν: μήπως, δηλαδή, εξαγριώνει τους Μελανούς. Αλλά, απ'την άλλη, αφού η εκστρατεία και η απαίτηση του Άνσελμου δεν τους έχουν ήδη εξαγριώσει αρκετά, οι πιθανότητες είναι μικρές να τους εξαγριώσει το δικό μας αίτημα.

«Συμφωνείς, Αρχικατάσκοπε;»

«Ναι,» είπε η Αλντάρνη.

«Ωραία.»

Έμειναν για λίγο σιωπηλοί, καθώς ο Φωτεινός Ήλιος υψωνόταν ολοένα και περισσότερο από τον ανατολικό ορίζοντα.

Μετά, η Αλντάρνη ρώτησε: «Από πού είσαι;»

«Τι σημαίνει αυτό;»

Χαζός είναι; «Από πού είναι η καταγωγή σου; Σε ποια διάσταση γεννήθηκες;»

«Φοβάμαι πως αυτό είναι απόρρητο, Αρχικατάσκοπε.»

Δεν είναι χαζός· τρελός είναι! «Υπόσχομαι να μην το πω πουθενά.»

Ο Νάλριεκ έμεινε σιωπηλός, χωρίς να την κοιτάζει.

Το ελικόπτερο απογειώθηκε, πηγαίνοντας να φέρει τους φύλαρχους και τους κοντινούς τους ανθρώπους. Θα προσπαθούσε να παίρνει όσο το δυνατόν περισσότερους επιβάτες με κάθε πτήση, μα, αναμφίβολα, θα έπρεπε να κάνει κάμποσα ταξίδια από και προς την Όαση των Επτά Κοκάλων.

«Πότε θα έχουν συγκεντρωθεί;» ρώτησε η Αλντάρνη τον Άνσελμο, έξω απ'τη σκηνή του.

«Μετά το μεσημέρι, υπολογίζω. Το ελικόπτερο θα φέρει ανθρώπους από όλα τα χωριά που βρίσκονται κοντά στα δυτικά βουνά· και η περιοχή αυτή δεν είναι μικρή. Ωστόσο, δε νομίζω τότε να μπορέσω να τους μιλήσω.»

«Τι εννοείς;»

«Το μεσημέρι έχει πολλή ζεστή, Αλντάρνη, και είμαστε μες στην έρημο. Εσύ τι λες, οι φύλαρχοι θα θέλουν να συγκεντρωθούν για συμβούλιο εκείνη την ώρα;»

«Δηλαδή, το συμβούλιο θα γίνει το απόγευμα;»

«Κατά πάσα πιθανότητα.»

Η Αλντάρνη αναστέναξε και άναψε τσιγάρο.

«Το... αφεντικό τι λέει;» ρώτησε ο Άνσελμος, ρίχνοντας μια ματιά στον Νάλριεκ, η φιγούρα του οποίου διακρινόταν ανάμεσα από τις σκηνές.

«Για να είμαστε ακόμα εδώ, πιστεύει ότι υπάρχει κάτι να βρούμε.»

«Κάνετε κάποια έρευνα, δηλαδή;»

«Μαλακίες,» είπε η Αλντάρνη. «Ελπίζουμε ότι ίσως να πάρουμε πληροφορίες από τις φυλές που θα συγκεντρωθούν εδώ.»

Τα μάτια του Άνσελμου στένεψαν. «Μην τολμήσετε να μου χαλάσετε τις διαπραγματεύσεις,» την προειδοποίησε.

«Μη φοβάσαι γι' αυτό.»

«Και πώς ακριβώς σκοπεύετε να πάρετε πληροφορίες από τους Μελανούς;»

«Θα βρούμε έναν τρόπο.»

«Κάτι δε μου λες, Αλντάρνη.»

Η Αλντάρνη τον καταράστηκε εσωτερικά. Πώς ήταν δυνατόν να την ξέρει τόσο καλά; Μες στο κεφάλι μου είναι; Πήρε μια μεγάλη τζούρα απ' το τσιγάρο της, για να κερδίσει χρόνο.

«Σκοπεύετε να χρησιμοποιήσετε το φόβητρο της εκστρατείας, έτσι δεν είναι;» είπε ο Άνσελμος.

Ο Σκοτοδαίμων να σε πάρει! «Έχει σημασία;»

«Φυσικά και έχει! Προσπαθώ να βρω τη βάση της Επανάστασης στα βουνά, και θα έρθετε να περιπλέξετε τα πράγματα!»

«Δεν καταλαβαίνω πώς θα τα 'περιπλέξουμε'...»

«Δε θέλω να πιέσω τους Μελανούς περισσότερο απ' ό,τι χρειάζεται. Οι ισορροπίες είναι... λεπτές, και μια επιπλέον πίεση ίσως να ανατρέψει την κατάσταση.»

«Υπερβάλλεις,» είπε η Αλντάρνη. «Και μην τα λες αυτά σε μένα· το σχέδιο δεν ήταν δικό μου.»

Ο Άνσελμος στράφηκε να κοιτάξει τον Νάλρικ, αλλά είδε ότι ο ειδικός πράκτορας δε στεκόταν πλέον εκεί όπου στεκόταν πριν.

«Πιστεύεις ότι μπορείς να τον μεταπείσεις;» ρώτησε η Αλντάρνη.

«Οι πάντες μπορούν να μεταπειστούν.»

Η Αλντάρνη γέλασε και έριξε το τσιγάρο της στην άμμο, πατώντας το για να σβήσει. «Καλή τύχη...»

Ο Άνσελμος έφυγε, πηγαίνοντας να βρει τον Νάλρικ.

Η Αλντάρνη έμεινε έξω απ'τη σκηνή του, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός της, περιμένοντας. Όταν, όμως, ο ήλιος άρχισε να την ενοχλεί, μπήκε στο εσωτερικό της σκηνής και κάθισε πάνω στο στρώμα του Άνσελμου.

Εκείνος επέστρεψε μετά από λίγο, και η όψη στο πρόσωπό του της έλεγε ότι δεν ήταν ευχαριστημένος.

«Ο άνθρωπος είναι τρελός,» δήλωσε, ήρεμα, γεμίζοντας ένα ποτήρι με νερό και πίνοντας.

«Δεν είσαι ο μόνος που το νομίζει αυτό,» τον διαβεβαίωσε η Αλντάρνη.

«Υπάρχει κάτι το περίεργο επάνω του, πάντως...» είπε ο Άνσελμος, σκεπτικά.

Η Αλντάρνη σηκώθηκε από το στρώμα. «Του αρέσει να το παίζει πιο μυστηριώδης απ'ό,τι χρειάζεται.»

Ο Άνσελμος την κοίταξε συνοφρυωμένος.

Η Αλντάρνη συνέχισε: «Πιο πριν, σήμερα, τον ρώτησα από πού κατάγεται, και μου απάντησε πως είναι απόρρητο.»

«Σου έκανε πλάκα, υποθέτω...»

«Δε νομίζω. Επιπλέον, ποτέ δεν τον έχω δει να-»

«-χαμογελά.»

Αλληλοκοιτάχτηκαν, βλεφαρίζοντας, καθώς έμοιαζε να έχουν σκεφτεί ακριβώς το ίδιο πράγμα ακριβώς την ίδια στιγμή.

Μετά, η Αλντάρνη συνοφρυώθηκε. «Πράγματι... Δεν το είχα συνειδητοποιήσει ως τώρα.»

«Ούτε εγώ,» παραδέχτηκε ο Άνσελμος. «Αν και εξαρχής είχα παρατηρήσει πως είναι περίεργος.»

«Τέλος πάντων... Είναι ειδικός πράκτορας της Παντοκράτειρας.»

«Και νομίζεις ότι αυτό εξηγεί τη συμπεριφορά του;»

«Δεν ξέρω. Εκείνο, όμως, που ξέρω είναι ότι η Παντοκράτειρα έχει κάτι πολύ παράξενους ανθρώπους στις υπηρεσίες της.»

«Όπως εσένα;»

«Πήγαινε χάσου στο Στόμα του Σκοτοδαίμονος!»

Ο Άνσελμος μειδίασε.

«Πλησιάζουμε τους Κίσρωθ,» είπε ο Ράθνης.

Ο Φωτεινός και ο Σκοτεινός Ήλιος είχαν, προ πολλού, περάσει από το κέντρο του ουρανού, και τώρα ήταν βαθύ μεσημέρι. Η δυνατή Αρβήντλια ζέστη έκανε τα πάντα στις ερήμους να ψήνονται. Το εσωτερικό του Αμμοπόντικα ήταν πυρακτωμένο.

Ο χάρτης στην οθόνη έδειχνε ότι βρίσκονταν κοντά στην Όαση των Επτά Κοκάλων.

Ο Ανδρόνικος σταμάτησε το όχημα, και, ανοίγοντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, μίλησε στον Νίρχαλμον, που βρισκόταν στο δικό του όχημα, μαζί με τον Ίσμαρ, τον Ράλναχ, τον Λόαχραμ'νιρ, τη Νατλάο, και την Ταμλάκο: «Είμαστε κοντά. Βρες μέρος να κρύψετε το τροχοφόρο και πλησιάστε προσεχτικά.»

«Έγινε, αρχηγέ!» ακούστηκε η φωνή του Νίρχαλμον μέσα απ'το μεγάφωνο.

«Σέλιρ,» είπε ο Ανδρόνικος. «Αλλάζουμε.»

Ο μάγος, που καθόταν στο ενεργειακό κέντρο του Αμμοπόντικα, ύφανε το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας.

Το τιμόνι μετατράπηκε σε μοχλούς μπροστά στον Ανδρόνικο, και ο Πρίγκιπας οδήγησε το όχημα κάτω από την άμμο της ερήμου, συνεχίζοντας την πορεία προς το χωριό των Κίσρωθ.

Ο χάρτης στην οθόνη έδειχνε ότι πλησίαζαν ολοένα και περισσότεροι. Ο Ράθνης τον εστίασε γύρω από την Όαση των Επτά Κοκάλων, για να έχουν αναλυτικότερη απεικόνιση της περιοχής.

«Δάρυλμος,» ρώτησε ο Ανδρόνικος, καθώς οδηγούσε, «μπορείς να κάνεις κάποιον να μοιάζει με Μελανό;»

«Τι ερωτήσεις είν'αυτές, Πρίγκιπά μου;» αποκρίθηκε ο πρασινόδερμος μασκοποιός.

«Δεν εννοώ απλά να του δώσεις μαύρο δέρμα· εννοώ να τον κάνεις να μοιάζει με Μελανό. Καταλαβαίνεις;»

«Καταλαβαίνω, Πρίγκιπά μου· και, ναι, μπορώ να το κάνω. Απορώ πώς είναι δυνατόν να αμφιβάλλεις. Τα χαρακτηριστικά τους δεν είναι και τόσο δύσκολο να τα αντιγράψει κανείς... ειδικά ένα άτομο των δικών μου ικανοτήτων.»

«Ένα άτομο των δικών σου ικανοτήτων,» του είπε η Άνμα·ταρ, «καλό θα ήταν, πάντως, να κρατά τις ικανότητές του περιορισμένες στη μασκοποιία και όχι να τις επεκτείνει στα ζάρια!»

«Μα τι εννοείς, Άνμα;»

«Μη μου κάνεις εμένα τον χαζό! Θυμάσαι την προηγούμενη φορά, που παίζαμε ζάρια;»

«Ναι—»

«Τα ζάρια που μου έδωσες ήταν—»

«Νομίζω πως πλησιάζουμε στον προορισμό μας,» τη διέκοψε ο Δάρυλμος· «ας συζητήσουμε αυτό το δευτερεύον θέμα μια άλλη φορά!»

Η Άνμα τον αγριοκοίταξε, αλλά δε μίλησε, καθώς όλοι τους μπορούσαν να αισθανθούν ότι ο Αμμοπόντικας έσκαβε τώρα προς τα πάνω.

Ο Ανδρόνικος σταμάτησε το όχημα κοντά στην επιφάνεια του αμώδους εδάφους. «Μπορείς να διακόψεις, Σέλιρ,» είπε, απενεργοποιώντας τις μηχανές.

Ο μάγος έπαψε να χρησιμοποιεί τη Μαγγανεία Κινήσεως, και χαλάρωσε πάνω στη θέση του ενεργειακού κέντρου.

«Ιωάννα,» είπε ο Ανδρόνικος, «θα ελέγξεις τι γίνεται πάνω;»

Η Μαύρη Δράκαινα ένευσε, και σηκώθηκε όρθια μέσα στο όχημα. Τεντώθηκε και άνοιξε την καταπακτή... λίγο... ίσα-ίσα για να μπορεί να κοιτάξει. Μια χαραμάδα δημιουργήθηκε, μέσα απ'την οποία, αν κάποιος ήταν πολύ, πολύ κοντά, θα μπορούσε να διακρίνει μόνο ένα ζευγάρι μάτια.

Η Ιωάννα ερεύνησε την περιοχή. Όπως τους είχαν πει οι Μελανοί, το χωριό των Κίsworth βρισκόταν οικοδομημένο μέσα σε μια μεγάλη όαση· τα πέτρινα σπίτια του ήταν μισοκρυμμένα από τη βλάστηση. Εκτός από το χωριό, μέσα στην όαση βρισκόταν τώρα και ένας μικρός καταυλισμός, όπου στρατιώτες φαίνονταν, φορώντας τις λευκές στολές του Στρατού της Παντοκράτειρας. Σε κάποια απόσταση από

τις σκηνές, ήταν προσγειωμένο ένα ελικόπτερο, και γύρω του στέκονταν φρουροί. Πιο κοντά στον καταυλισμό βρισκόταν ένα τετράτροχο όχημα, ειδικά κατασκευασμένο για ερήμους· το σκέπαστρό του ήταν γυάλινο, και άστραφτε στο δυνατό μεσημεριανό φως.

Η κατασκήνωση των Παντοκρατορικών ήταν στ'αριστερά του χωριού των Κίσρωθ, και στα δεξιά του ήταν άλλος ένας καταυλισμός. Οι άνθρωποι που βρίσκονταν εδώ φαίνονταν νάναι Μελανοί. Οι φύλαρχοι και οι πολεμιστές τους, συμπέρανε η Ιωάννα. Κι αφού το ελικόπτερο είναι προσγειωμένο, σημαίνει πως έχουν συγκεντρωθεί όλοι όσοι αναμενόταν να συγκεντρωθούν. Ήρθαμε πάνω στην ώρα.

Κλείνοντας την καταπακτή, κάθισε πάλι στο εσωτερικό του Αμμοπότικα, και είπε στους συντρόφους της αυτά που είχε δει.

«Δεν πρόσεξες πουθενά να γίνεται κάποια μεγάλη συγκέντρωση;» τη ρώτησε ο Ράθνης.

«Όχι· θα έπρεπε;»

«Το συμβούλιο, επομένως, θ'αρχίσει το απόγευμα.»

«Είναι βέβαιο πως θα γίνει συμβούλιο;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Η Σύγκληση των Φυλών αυτό το νόημα έχει, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε ο Ράθνης. «Συγκεντρώνονται πολλές φυλές –οι φύλαρχοί τους, ουσιαστικά– και κάνουν συμβούλιο για κάποιο θέμα.»

«Και, στην περίπτωση μας, δεν το γνωρίζουμε το θέμα...» είπε ο Ανδρόνικος, σχεδόν σα να μονολογούσε.

«Η Ταμλάκο είπε ότι έχουμε έναν σύνδεσμο στην Όαση των Επτά Κοκάλων,» τόνισε η Ιωάννα. «Αν μπορέσουμε να του μιλήσουμε, αυτός θα ξέρει.»

«Για να του μιλήσουμε, πρέπει κάποιος από εμάς να μπει στην όαση,» είπε ο Ανδρόνικος.

«Θα μπορούσε να μπει η Ταμλάκο,» είπε ο Ράθνης. «Είναι Μελανή, άρα δε θα–»

«Οι Παντοκρατορικοί, όμως, ίσως να την υποψιαστούν, βλέποντάς τη να πλησιάζει μόνη,» τον διέκοψε η Ιωάννα. «Θα πάω εγώ.»

«Εσύ δεν είσαι καν Μελανή.»

Η Ιωάννα λοξοκοίταξε τον Δάρυλμος. «Γιατί τον έχουμε τον καλλιτέχνη;»

Ο Δάρυλμος μειδίασε. «Χα-χα-χα! Επιτέλους, μια γυναίκα που με καταλαβαίνει!»

Η Ιωάννα τού επέστρεψε το μειδίαμα. «Μην το παίρνεις επάνω σου.»

«Εγώ; Ποτέ δεν το κάνω αυτό, καλή μου Μαύρη Δράκαινα!»

«Και η Ιωάννα πώς θα πλησιάσει την όαση;» έθεσε το ερώτημα ο Ρά-θνης. «Δεν υπάρχει μέρος για να κρυφτεί, μέρα-μεσημέρι. Η έρημος είναι ανοιχτός τόπος.»

«Θα σκάψουμε κάτω απ'το χωριό των Κίσρωθ με τον Αμμοπόντικα,» είπε η Μαύρη Δράκαινα.

«Αυτό, όμως, θα ήταν λιγάκι ριψοκίνδυνο,» παρατήρησε ο Ανδρόνικος.

«Δε θα είναι η πρώτη φορά που κάνουμε κάτι ριψοκίνδυνο,» του είπε η Ιωάννα. «Και δε βλέπω να υπάρχει άλλος τρόπος για να μιλήσουμε στο σύνδεσμό μας.»

• 3 •

Η Ιωάννα έκανε το κεφάλι της πίσω, καθώς ήταν καθισμένη σ'ένα απ'τα καθίσματα του Αμμοπόντικα. Τα μακριά, ξανθά της μαλλιά κρέμονταν πίσω απ'το κάθισμα, λυτά.

«Ναι,» είπε ο Δάρυλμος, «ακριβώς έτσι...» Είχε βγάλει τα σύνεργά του από τον σάκο του και είχε ετοιμάσει τις αλοιφές και τις βαφές του όπως όφειλε. Πήρε ένα εκμαγείο και το ύψωσε μπροστά στην Ιωάννα. «Σου μοιάζει, δε σου μοιάζει;»

«Αν δεν είχα μάτια και μαλλιά, και το δέρμα μου ήταν γκριζο, τότε θα ήμουν ίδια εγώ.»

Ο Δάρυλμος πήρε το εκμαγείο από μπροστά της και το γέμισε με κάποιου είδους πολτό. Ύστερα, είπε στην Ιωάννα: «Μην αναπνέεις τώρα,» και προσάρμοσε το εκμαγείο επάνω στο πρόσωπό της.

Η Ιωάννα κράτησε την αναπνοή της, νιώθοντας τη γλοιώδη ουσία να κολλά επάνω στο δέρμα της, να το ποτίζει.

Ο Δάρυλμος μέτρησε ως το είκοσι και μετά απομάκρυνε το εκμαγείο, αφήνοντάς το απρόσεκτα παραδίπλα. Πήρε ένα εργαλείο από τον σάκο του, το οποίο έμοιαζε με γραφίδα, και, σκύβοντας πάνω από την Ιωάννα, άρχισε να σκαλίζει το πρόσωπό της. Εκείνη αισθάνθηκε ένα ελαφρύ γδάρσιμο σε ορισμένα σημεία, αλλά δε νόμιζε ότι το δέρμα της είχε σκιστεί πουθενά.

«Ράθνη,» είπε ο Δάρυλμος μετά από λίγο. «Πώς τη βλέπεις; Μοιάζει με Μελανή;»

Η Ιωάννα είδε το πρόσωπο του λευκόδερμου Αρβήντλιου από πάνω της. «Σχετικά... εκτός αν κάποιος την παρατηρήσει με περισσότερη προσοχή.»

«Σοβαρολογείς; Και τι θα δει, τότε;»

Ο Ράθνης τού έδειξε κάποια σημεία πάνω στο πρόσωπο της Ιωάννας, χωρίς να την ακουμπήσει. «Εδώ, εδώ, κι εδώ θα έπρεπε να υπάρχουν λακκάκια.»

«Λίγη σκιά, τότε!» Ο Δάρυλμος πήρε ένα πινέλο, το βούτηξε σ'ένα λιγνό δοχείο με μπογιά, και έτριψε, με τις μακριές, απαλές τρίχες του, το πρόσωπο της Ιωάννας. «Καλύτερα τώρα;»

Ο Ράθνης την κοίταξε, συνοφρυωμένος. «Έτσι φαίνεται. Είναι σκιά, όμως, όπως είπες κι εσύ· δεν είναι—»

«Δεν έχω χρόνο για να φτιάξω καλύτερη μάσκα,» είπε ο Δάρυλμος. «Αυτό θα πρέπει να αποδειχτεί εντάξει.»

«Και νομίζω πως έτσι θ'αποδειχτεί,» ένευσε ο Ράθνης, «εκτός αν την ερευνήσουν από πολύ κοντά και έχοντας υπόψη τους ότι κάποια απάτη συμβαίνει.»

«Ναι, καλά,» είπε ο Δάρυλμος. «Αν γίνει αυτό, την έχουμε άσχημα, ούτως ή άλλως.» Είχε ήδη αρχίσει ν'ανακατεύει κάτι υλικά μέσα σ'ένα δοχείο. Και ρώτησε την Άνμα'ταρ: «Μπορείς να το κρατήσεις;»

Η μάγισσα ύψωσε τα χέρια της και ο Δάρυλμος τής το έδωσε. «Εδώ,» της είπε. «Ακριβώς πίσω της,» δείχνοντας την πλάτη του καθίσματος της Ιωάννας, ενώ, συγχρόνως, μάζευε τα μαλλιά της.

Η Άνμα κράτησε το δοχείο εκεί όπου έπρεπε, και ο Δάρυλμος βούτηξε τα μαλλιά της Ιωάννας μέσα του. Φόρεσε ένα ζευγάρι λεπτά γάντια και, παίρνοντας λίγο από το υγρό στις χούφτες του, το πέρασε πάνω στα μαλλιά που ήταν κοντά στο μέτωπο της Μαύρης Δράκαινας και

δεν μπορούσαν να βυθιστούν στο δοχείο. Κατόπιν, πήρε λίγο ακόμα απ'το υγρό στα δάχτυλά του και πότισε τα φρύδια της.

Έβγαλε τα γάντια του και άλειψε τα χέρια της Ιωάννας με μια μαύρη αλοιφή, ενώ, συγχρόνως, έκανε νόημα στην Άνμα να συνεχίσει να κρατά το δοχείο όπως πριν. Ύστερα, γονάτισε μπροστά στην Ιωάννα, έβγαλε τις μπότες της, και έβαψε τα πόδια της με την ίδια αλοιφή. Σηκώθηκε πάλι, ξεκούμπωσε τα μπροστινά κουμπιά της στολής της, και άλειψε το λαιμό και τους ώμους της, μαυρίζοντάς τα.

Τελειώνοντας μ'αυτό, έπλυνε τα χέρια του, τα αποστείρωσε μ'ένα υγρό, τα έπλυνε ξανά, και πήρε ένα ζευγάρι φακούς επαφής. Παλιότερα, είχε ρωτήσει την Ιωάννα αν ήθελε να τους βάλει η ίδια στα μάτια της ή αν μπορούσε να της τους βάλει εκείνος· η Μαύρη Δράκαινα τού είχε απαντήσει ότι μπορούσε να της τους βάλει εκείνος, έτσι τώρα δεν την ξαναρώτησε. Κρατώντας το αριστερό της μάτι ανοιχτό με τα δάχτυλα του αριστερού του χεριού, προσάρμοσε τον έναν φακό στον κερατοειδή χιτώνα. Επανέλαβε την ίδια διαδικασία για το δεξί μάτι.

Η Ιωάννα βλεφάρισε μερικές φορές.

«Εντάξει;» τη ρώτησε ο Δάρυλμος.

«Αργούμε ακόμα;»

«Άλλες γυναίκες τούς αρέσει να τις περιποιούνται.»

«Εγώ βαριέμαι.»

«Τελειώνουμε, ούτως ή άλλως. Άσε με μόνο να φτιάξω μερικές λεπτομέρειες, μέχρι να ποτιστούν καλά-καλά τα μαλλιά σου.» Πήρε πάλι εκείνη τη γραφίδα και άρχισε να σκαλίζει τη μάσκα στο πρόσωπό της. «Έχει γίνει σχεδόν τόσο σκληρή ήδη, που δεν μπορώ να τη λαξέψω...» μουρμούρισε, σα να μιλούσε περισσότερο στον εαυτό του παρά στη Μαύρη Δράκαινα.

Μετά από λίγη ώρα, έκανε νόημα στην Άνμα·ταρ ν'απομακρύνει το δοχείο από τα μαλλιά της Ιωάννας, και πήρε μια πετσέτα και τα σκούπισε, διεξοδικά.

«Είσαι ένα έργο τέχνης τώρα!» της είπε.

«Αισθάνομαι περήφανη.»

«Θα πρέπει να προσέχεις το νερό, όμως, καθώς επίσης και οποιοδήποτε άλλο υγρό,» την προειδοποίησε ο Δάρυλμος.

«Το ξέρω.» Η Ιωάννα σήκωσε το κεφάλι της, καθίζοντας ίσια, καθώς ο μασκοποιός άφηνε τα μαλλιά της.

Ο Δάρυλμος κράτησε έναν καθρέφτη μπροστά της.

Το δέρμα της ήταν τώρα κατάμαυρο και τα χαρακτηριστικά της θύμιζαν γυναίκα Μελανή. Τα μαλλιά της ήταν πράσινα, όπως επίσης και τα φρύδια της. Τα μάτια της ήταν μαύρα.

«Τι νομίζεις, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε ο Δάρυλμος, παίρνοντας τον καθρέφτη μπροστά απ'την Ιωάννα.

«Αν την έβλεπα έτσι τη νύχτα, θα με τρόμαζε,» παραδέχτηκε ο Ανδρόνικος.

«Σοβαρά;» είπε η Ιωάννα, υπομειδώντας.

«Περίπου,» απάντησε ο Ανδρόνικος. Και τη ρώτησε: «Είσαι έτοιμη να ξεκινήσεις τώρα;»

«Ναι.»

Ο Αμμοπόντικας άρχισε να σκάβει, βαθιά κάτω απ'την άμμο της ερήμου, ζυγώνοντας την Όαση των Επτά Κοκάλων.

Η Όαση των Επτά Κοκάλων ήταν από τις μεγαλύτερες στον Κοράκου Τόπο, και δεν υπήρχαν σπίτια των Κίsworth χτισμένα σε όλα της τα σημεία. Πολλά μέρη της όασης, πλούσια σε βλάστηση, ήταν ακατοίκητα, σκοτεινά και αθέατα. Τα περισσότερα από αυτά βρίσκονταν στα βορειοδυτικά της, όπως είχε πει η Ταμλάκο στον Ανδρόνικο και τους συντρόφους του, προτού ξεκινήσουν.

Και τώρα, ο Αμμοπόντικας είχε φτάσει ακριβώς εκεί, κι άρχισε ν'ανεβαίνει, σκάβοντας. Τα πόδια του, σύντομα, συνάντησαν ρίζες και, υποχρεωτικά, τις έσπασαν, για να μπορέσει να συνεχίσει. Ο Ανδρόνικος τον έφερε σε σημείο παράλληλο με το έδαφος και είπε στην Ιωάννα ότι μπορούσε να βγει.

Η Μαύρη Δράκαινα άνοιξε, προσεχτικά, την καταπακτή από πάνω τους και κοίταξε έξω. Είδε σκιές και βλάστηση, και κοράκια πιασμένα στα κλαδιά. Το μέρος έμοιαζε ήρεμο. Ανάμεσα από μερικά δέντρα, σε κάμποση απόσταση, μπορούσε να διακρίνει το γυάλισμα του νερού: η λίμνη, στο κέντρο της όασης.

Η Ιωάννα βγήκε από τον Αμμοπόντικα, πατώντας επάνω σε χορτάρι, πεσμένα φύλλα, και καρπούς.

Ήταν ντυμένη όπως μια συνηθισμένη Μελανή των φυλών της ερήμου. Φορούσε ένα μακρύ, μαύρο φόρεμα, χωρίς κανένα ιδιαίτερο στολίδι, και, από τη δερμάτινη ζώνη της, κρεμόταν ένα απλό ξιφίδιο, θηκαρωμένο σε πέτσινο θηκάρι. Στα πόδια της δενόταν ένα ζευγάρι σανδάλια. Τα μαλλιά της έπεφταν λυτά στους ώμους της. Στο εσωτερικό του φορέματός της είχε κι άλλα όπλα, μήπως τις χρειαστούν – αν και δεν πίστευε πως θα υπήρχε ανάγκη να πολεμήσει. Στο αριστερό της χέρι ήταν δεμένο ένα απλό, πέτσινο βραχιόλι, που από κάτω του κρυβόταν ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της.

Η Ιωάννα άρχισε να βαδίζει, προσεχτικά, μέσα στην Όαση των Επτά Κοκάλων. Κοράκια φτερούγισαν γύρω της.

«Ο σύνδεσμός μας ονομάζεται Νάρχωλ,» είχε πει η Ταμλάκο. «Το σπίτι του είναι το έκτο στα δεξιά, μετρώντας από τη δυτική άκρη του χωριού. Είναι γέρος, με μακριά μούσια και μαλλιά που έχουν ξεθωριασμένο γαλανό χρώμα. Μένει μόνος· η γυναίκα του έχει πεθάνει από καιρό, και τα παιδιά του είναι όλα παντρεμένα. Παλιά, ήταν κυνηγός· τώρα, είναι παραμυθάς. Δεν ξέρω γιατί είναι με την Επανάσταση· ίσως να τη θεωρεί άλλο ένα παραμύθι.»

Ελπίζω, σκέφτηκε η Ιωάννα, γλιστρώντας μέσα στη βλάστηση και στις σκιές, να του αρέσει η απρόσμενη εμφάνισή μου στο παραμύθι του...

Το χωριό των Κίσρωθ, ασφαλώς, δεν ήταν μακριά· διανύοντας μια μικρή απόσταση, η Μαύρη Δράκαινα έφτασε στις δυτικές παρυφές του, που ήταν χτισμένες μες στην όαση. Ορισμένα από τα φυτά σκαρφάλωναν πάνω στους τοίχους και στις οροφές των πέτρινων σπιτιών: κι αυτό ήταν ένα θέαμα που, κανονικά, δε θα έπρεπε να βλέπει κανείς στην Αρβήντλια.

Η Ιωάννα πλησίασε, αποφεύγοντας τα μάτια κάποιων Μελανών που βρίσκονταν εκεί κοντά. Μπήκε στο χωριό των Κίσρωθ χωρίς κανείς να την προσέξει, και μετά κινήθηκε ανάμεσά τους σα να ήταν μία από αυτούς, σα να ήξερε ακριβώς πού πήγαινε. Δεν κοιτούσε γύρω-γύρω, ψάχνοντας· είχε το βλέμμα της ή εστιασμένο μπροστά της ή στο έδαφος.

Το έκτο σπίτι από δεξιά...

Ένα... δύο... τρίτα, τέσσερα.

Πέντε... έξι.

Η Ιωάννα παραμέρισε τη δερμάτινη κουρτίνα και μπήκε.

Στο εσωτερικό ήταν καθισμένος οκλαδόν ένας γέρος, επάνω σ'ένα χαλί. Στα χέρια του κρατούσε ένα πήλινο μπολ και έτρωγε. Πλάι του ήταν ένα κρυστάλλινο ποτήρι με νερό. Η περιγραφή του ταίριαζε σ'αυτή που είχε δώσει η Ταμλάκο.

Τριγύρω, στους τοίχους, κρέμονταν τομάρια ζώων, καθώς και όπλα (τόξα, δόρατα, βέλη), πρόλαβε να προσέξει η Ιωάννα, προτού ο γέροντας υψώσει το βλέμμα του επάνω της, στενέψει τα μάτια (σαν κυνηγός πράγματι, πρέπει να ήταν κυνηγός), και πει, μασουλώντας: «Δε σε ξέρω, αλλά κόπιασε. Έχει αρκετό φαγητό εδώ.»

Φαίνεται φιλικός, σκέφτηκε η Ιωάννα. Βάδισε μέσα στο σπίτι και κάθισε αντίκρυ του, οκλαδόν κι εκείνη. «Τα ερπετά κρύβονται στην άμμο.»

«Γιατί είναι υπομονετικά και σοφά,» αποκρίθηκε ο γέροντας. Και είπε: «Το μυρίστηκα ότι δεν είσαι απ'τα μέρη μας εσύ...»

«Είσαι ο Νάρχωλ, σωστά;»

«Σωστά. Θέλεις κάτι να φας;»

«Δυστυχώς, βιάζομαι· αλλά ευχαριστώ.»

Ο Νάρχωλ ήπια μια γουλιά απ'το νερό του, παρατηρώντας την. «Γιατί είσαι εδώ;»

«Θέλω να μάθω γιατί γίνεται η Σύγκληση των Φυλών.»

«Οι ξένοι το ζήτησαν,» είπε ο Νάρχωλ. «Λένε πως, αν τους οδηγήσουμε στη βάση της Επανάστασης στα δυτικά βουνά, θα σταματήσουν οι καταστροφές στον Κοράκου Τόπο.»

Η Ιωάννα συνοφρυώθηκε. «Γνωρίζετε πού είναι η βάση; Οι φύλαρχοί σας το ξέρουν;»

«Ελάχιστοι το ξέρουν. Αλλά αυτό δεν έχει σημασία. Οι ξένοι θέλουν να τους βοηθήσουμε να ψάξουν για τη βάση. Γνωρίζουν ότι όσοι από εμάς ζούμε κοντά στα βουνά ξέρουμε τα μονοπάτια εκεί.»

«Εσύ τα ξέρεις;» τον ρώτησε η Ιωάννα.

«Όταν κυνηγούσα, ήξερα πολλά μονοπάτια,» αποκρίθηκε ο Νάρχωλ.

«Οι φύλαρχοι θα συμφωνήσουν; Θα συμφωνήσουν να βοηθήσουν τους ξένους;»

«Δεν έχει γίνει ακόμα το συμβούλιο, μα φοβάμαι πως ναι. Δεν έχεις ακούσει για τις καταστροφές κοντά στο Φαράγγι του Πεπρωμένου; Αυτές οι καταστροφές τούς έχουν γεμίσει φόβο όλους. Λένε πως μέχρι και μεταλλικά πουλιά πέταξαν πάνω απ'το φαράγγι, φτύνοντας γλώσσες φωτιάς.»

Η Ιωάννα ένευσε. «Ναι, τα ξέρω όλ'αυτά. Σ'ευχαριστώ, Νάρχωλ,» είπε, και σηκώθηκε όρθια.

«Φεύγεις κιόλας;»

«Σου είπα, βιάζομαι. Ίσως να ξανασυναντηθούμε.»

«Στο καλό, και με την εύνοια του Σάρκλιφ.»

Η Ιωάννα βγήκε απ'το σπίτι του γέρο-κυνηγού και βάδισε προς τα βάθη της όασης.

Όταν επέστρεψε στους συντρόφους της και τους μετέφερε όσα τής είχε πει ο Νάρχωλ, ο Ανδρόνικος αναφώνησε: «Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ! Αυτό είναι!... Αυτό ζητούσαν εξ αρχής οι Παντοκρατορικοί. Ήθελαν να τρομοκρατήσουν τους Μελανούς του Κοράκου Τόπου, ώστε να τους αναγκάσουν να προδώσουν την επαναστατική βάση στα βουνά.»

«Και φαίνεται πως το έχουν καταφέρει...» σχολίασε ο Δάρυλμος.

«Όχι ακόμα!» τόνισε ο Ανδρόνικος. «Όχι ακόμα. Εκείνο που έχουν καταφέρει είναι το ένα μέρος του σχεδίου τους: να τρομοκρατήσουν τις φυλές της ερήμου.»

«Σκέφτεσαι να παρέμβουμε στο συμβούλιο, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε η Άνμα'ταρ.

Ο Ανδρόνικος κοίταξε τον Ράθνη. «Πώς θα το έβλεπαν αυτό οι Μελανοί;»

«Δεν είμαι Μελανός, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε εκείνος με όψη που έμοιαζε λιγάκι προσβεβλημένη, «αλλά υποθέτω πως εξαρτάται από τα έθιμα της κάθε φυλής, καθώς και από το σκοπό για τον οποίο θα παρέμβουμε, και από τα αποτελέσματα της παρέμβασής μας. Δε νομίζω να τους αρέσει, αν δεχτούν αντίποινα απ'τους Παντοκρατορικούς.»

«Μα τους θεούς!» έκανε ο Ανδρόνικος. «Θα έπρεπε να σκέφτονται πώς να αντιμετωπίσουν τους Παντοκρατορικούς!»

«Πρίγκιπά μου,» είπε ο Ράθνης, «δεν έχουν τα μέσα.»

«Ο Γεθβάρης ετοιμάζει ένα ενεργειακό κανόνι,» του θύμισε ο Ανδρόνικος. «Ίσως ήδη να το έχει έτοιμο.»

«Ένα ενεργειακό κανόνι δε θα σώσει τους πάντες.»

«Δεν μπορούμε, όμως, ν'αφήσουμε τους Παντοκρατορικούς να βρουν τη βάση, Ράθνη. Αν συμβεί αυτό, πάει η Επανάσταση στην Αρβήντλια· θα διαλυθεί, και το ξέρεις. Η βάση του Γεθβάρη είναι το ισχυρότερό μας όπλο εδώ.»

«Αυτό είν'αλήθεια, Πρίγκιπά μου...»

Σιγή απλώθηκε, για λίγο, μέσα στον Αμμοπόντικα.

Ύστερα, ο Σέλιρ'χοκ, που ήταν σιωπηλός για πολλή ώρα, είπε: «Πρίγκιπά μου, πρέπει να σταματήσουμε αυτό το συμβούλιο. Δε γίνεται αλλιώς. Και με τις συνέπειες θα ασχοληθούμε μετά.»

• 4 •

Ο Άνσελμος πέρασε το μεσημέρι στη σκηνή του, περιμένοντας τους φύλαρχους των Μελανών ν'αποφασίσουν πότε θα γινόταν το συμβούλιο. Ωστόσο, έστειλε έναν απ'τους στρατιώτες του να ρωτήσει τον Φύλαρχο Βάνασρελ των Κίσρωθ τι ώρα σκεφτόταν να συγκεντρώσει τους ομόθρονούς του για να μιλήσουν. Η απάντηση που έλαβε ήταν – όπως περίμενε– πως η συγκέντρωση θα γινόταν το απόγευμα. Ασφαλώς· ο Βάνασρελ, που δεν είχε ως τώρα αναφέρει στους άλλους φύλαρχους τίποτα συγκεκριμένο για το λόγο της Σύγκλησης των Φυλών (τουλάχιστον, απ'όσο γνώριζε ο Άνσελμος), δε θα ήθελε να τους κρατά εδώ χωρίς να τους πει γιατί τους είχε συγκαλέσει. Θα προτιμούσε να ξεκαθαρίσει τα πράγματα το συντομότερο δυνατό.

Κι αυτό δεν ήταν αντίθετο με τις επιθυμίες του Άνσελμου. Ούτε εκείνος ήθελε να καθυστερήσει το συμβούλιο. Όσο πιο γρήγορα οι Μελανοί συμφωνούσαν να τον βοηθήσουν να εντοπίσει τη βάση των επα-

ναστατών τόσο το καλύτερο. Και δε νόμιζε ότι θα διαφωνούσαν. Δεν τους συνέφερε.

Η Αλντάρνη ήρθε στη σκηνή του όταν ο Άνσελμος είχε τελειώσει το μεσημεριανό του φαγητό και αισθανόταν μια ελαφριά υπνηλία να τον έχει καταλάβει. Πλησίασε και κάθισε δίπλα του, και ήταν φανερό πως ήθελε ερωτικά παιχνίδια. Εκείνος, όμως, δεν είχε διάθεση, και της το είπε. Είχε στο μυαλό του το συμβούλιο των φύλαρχων, και δεν ήθελε ν'αποσπάσει τις σκέψεις του από αυτό· θα ήταν καλύτερα να είναι προετοιμασμένος και νηφάλιος για ό,τι ακολουθούσε. Μπορεί να πίστευε ότι οι Μελανοί θα συμφωνούσαν, κατά πάσα πιθανότητα, με το αίτημά του, μα δεν έπρεπε να είναι και υπερβολικά βέβαιος. Σε μια διπλωματική ενέργεια ήξερε, από εμπειρία, ότι τα πάντα μπορούσαν να συμβούν. Η διπλωματία ήταν το ίδιο επικίνδυνη με τον πόλεμο.

Η Αλντάρνη φάνηκε να δυσαρεστείται από την απροθυμία του να γδυθεί και να κυλιστεί μέσα στη σκηνή μαζί της. Ο Άνσελμος, τότε, άλλαξε θέμα, ρωτώντας την για τον Νάλριεκ.

«Πότε σκοπεύει να μιλήσει στους Μελανούς;» τη ρώτησε. «Τώρα, ή μετά το συμβούλιο;»

Η δυσαρεστημένη όψη έφυγε από το πρόσωπό της (όπως ο Άνσελμος περίμενε)· αντικαταστάθηκε από μια ενοχλημένη όψη (η οποία ο Άνσελμος ήξερε πως δεν οφειλόταν σ'εκείνον, αλλά στη σκέψη του ειδικού πράκτορα). «Μετά το συμβούλιο, νομίζω.»

«Μάλιστα...» Ήπια μια γουλιά απ'το ίνφρετ του, αργά.

Η Αλντάρνη συνοφρυώθηκε. «Τι σημαίνει αυτό;»

«Θέλει να γνωρίζει αν έχω καταφέρει να πείσω τους φύλαρχους,» είπε ο Άνσελμος. «Θέλει να γνωρίζει αν η απειλή της εκστρατείας τούς έχει επηρεάσει αρκετά ώστε να ανταποκρίνονται σε απαιτήσεις. Το ίδιο θα έκανα κι εγώ στη θέση του.»

Η Αλντάρνη πήρε το ποτήρι του Άνσελμου και ήπια, τελειώνοντας το ίνφρετ. «Ο άνθρωπος είναι ανυπόφορος,» είπε. «Κανονικά, εγώ δε θάπρεπε να είμαι εδώ· το καταλαβαίνεις, έτσι;»

Όταν οι ήλιοι άρχισαν να γέρνουν προς τη Δύση και η ζέστη να ελαττώνεται, οι φύλαρχοι συγκεντρώθηκαν στις ανοιχτές άμμους, μπροστά απ'το χωριό των Κίσρωθ, σχηματίζοντας έναν μεγάλο κύκλο. Δεν ήταν, όμως, μόνοι· κοντά στον καθένα βρίσκονταν κι άλλοι Μελανοί, παρατήρησε ο Άνσελμος, κοιτάζοντάς τους καθώς στεκόταν μπροστά στην είσοδο της σκηνής του. Ορισμένοι απ'αυτούς τους άλλους πρέπει να ήταν σαμάνοι, αν έκρινε σωστά από την εμφάνισή τους – και δε νόμιζε πως έκανε λάθος. Κάποιοι ίσως να ήταν παιδιά των φύλαρχων, ενώ πλάι σε μερικούς στέκονταν οι γυναίκες τους, καθώς και κάποιες γριές. Οι Γερόντισσες. Ο Άνσελμος ήξερε ότι όλα τα χωριά στον Κοράκου Τόπο είχαν και μία Γερόντισσα, ή, τουλάχιστον, τα περισσότερα από αυτά. Οι Γερόντισσες ήταν κάτι σαν σαμάνοι, θεραπευτές, και βοτανολόγοι. Επίσης, έπαιζαν το ρόλο ιστορικών κι έλεγαν και ιστορίες, παραμύθια, μύθους, και θρύλους. Συνήθως, ήταν παράξενες και αινιγματικές –μέρος της όλης εμφάνισης που ήθελαν να διατηρούν, πίστευε ο Άνσελμος.

Πρέπει να έχουν συγκεντρωθεί όλοι, σκέφτηκε, παρατηρώντας τους Μελανούς μπροστά απ'το χωριό των Κίσρωθ. Ανάμεσά τους ήταν κι ο Βάνασρελ, καθώς και η γυναίκα του, ένας σαμάνος, η Γερόντισσα των Κίσρωθ, και μια ιέρεια της Κρωμβέλης. Ήρθε η ώρα να πλησιάσω. Εμένα περιμένουν τώρα.

Ο Άνσελμος στράφηκε να κοιτάξει την Αλντάρνη, που στεκόταν πίσω του. «Να είσαι κοντά στον Νάλριεκ,» της είπε. «Αυτή η στιγμή είναι πολύ σημαντική· δε θέλω να κάνει καμία ανοησία και να μου τη χαλάσει.»

Η Αλντάρνη ένευσε, αλλά, αν έκρινε ο Άνσελμος από την όψη της, δεν έδειχνε και πολύ βέβαιη ότι θα μπορούσε να σταματήσει τον πράκτορα, αν εκείνος σκόπευε να κάνει κάτι.

Τέλος πάντων.

Ο Άνσελμος βγήκε απ'την κατασκήνωση των Παντοκρατορικών, πλησιάζοντας τους συγκεντρωμένους Μελανούς, ο κύκλος των οποίων άνοιξε για να τον υποδεχτεί. Ένας ζεστός αγέρας φυσούσε πάνω από τις ερήμους, κάνοντας την άμμο να σηκώνεται και να στροβιλιζεται γύρω από τα γόνατά τους.

«Το όνομά μου είναι Άνσελμος,» τους είπε ο Άνσελμος, με δυνατή και καθαρή φωνή ώστε να τον ακούσουν όλοι, «και βρίσκομαι εδώ εκ μέρους του Παντοκρατορικού Επόπτη της Ελρείσβα. Σας ευχαριστώ όλους που ανταποκριθήκατε στο κάλεσμά μου, γιατί έχουμε να συζητήσουμε κάτι που συμφέρει όλους μας. Ο Φύλαρχος Βάνασρελ, ασφαλώς, γνωρίζει ήδη τον λόγο ετούτης της συγκέντρωσης, μα, επειδή του το ζήτησα εγώ, δεν έχει αποκαλύψει ακόμα τίποτα σ'εσάς. Θεώρησα ότι έπρεπε να το μάθετε όλοι μαζί, συγχρόνως, για να μην αρχίσουν να εξαπλώνονται φήμες που θα διαστρεβλώσουν το θέμα μας. Ελπίζω να συμφωνείτε.»

«Ο Παντοκρατορικός Επόπτης της Ελρείσβα βοηθά τους Λευκούς να μας καταστρέψουν!» φώναξε ένας φύλαρχος. «Τι μπορεί να έχουμε να συζητήσουμε, μα τα δόντια του Άρσαγκα;» Ορισμένοι συμφώνησαν μαζί του με φωνές ή νεύματα. Κι αυτοί που ούτε μίλησαν ούτε κινήθηκαν δε σήμαινε, ασφαλώς, πως διαφωνούσαν.

«Μα ακριβώς αυτό θα συζητήσουμε,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος. «Πώς να σταματήσουν οι καταστροφές στον Κοράκου Τόπο.»

Η κατασκήνωση δίπλα στο χωριό των Κίσρωθ, η κατασκήνωση που φιλοξενούσε τους φύλαρχους των άλλων φυλών της ερήμου, ήταν τώρα σχεδόν άδεια.

Και κάποιος τη διέσχιζε, περνώντας ανάμεσα από τις σκηνές της.

Ο άντρας φορούσε μια ταξιδιωτική κάπα και είχε την κουκούλα σηκωμένη στο κεφάλι, κρύβοντας το πρόσωπό του στη σκιά της.

Κανείς δεν υπήρχε για να σταθεί στο διάβα του, καθώς ζύγωνε τη συγκέντρωση των φυλάρχων.

Αυτό είχε κάνει τους Μελανούς να σωπάσουν και να εστιάσουν όλη τους την προσοχή στον Άνσελμο· γιατί, αναμφίβολα, άπαντες φοβόταν ότι, αργά ή γρήγορα, η εκστρατεία θα έφτανε και σ'εκείνους, και ήθελαν να τη σταματήσουν προτού συμβεί αυτό.

«Η συμφωνία που σας προτείνω είναι απλή, όπως θα διαπιστώσετε. Γνωρίζουμε ότι υπάρχει μια βάση στα βουνά δυτικά σας. Μια βάση η οποία χρησιμοποιείται από κακοποιούς που εναντιώνονται στην Παντοκράτειρα για τους δικούς τους σκοπούς και που ονομάζουν τους εαυτούς τους ‘επαναστάτες’. Θέλουμε να μας βοηθήσετε να βρούμε αυτή τη βάση. Θέλουμε να εντοπίσετε τη θέση της μέσα στα βουνά, ώστε να προβούμε στις... κατάλληλες ενέργειες. Αν συμφωνήσετε μ’αυτό, οι καταστροφές θα σταματήσουν. Για την ακρίβεια, η εκστρατεία έχει ήδη σταματήσει, προσωρινά, μετά από προσωπικό μου αίτημα.» Ο Άνσελμος σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του, ατενίζοντάς τους, τον έναν κατόπιν του άλλου. «Ποια είναι η απάντησή σας;» Μπορούσε να δει στα πρόσωπά τους ανάμικτα συναισθήματα: μπορούσε να διακρίνει ότι ήταν μπερδεμένοι, αλλά και ότι υπήρχε ελπίδα τώρα στις καρδιές τους: ελπίδα ότι θα γλίτωναν τα χωριά τους από την καταστροφική εκστρατεία.

«Η απάντησή σας,» αντήχησε μια φωνή, «πρέπει να είναι όχι!» Και ένας άγνωστος παρουσιάστηκε, περνώντας ανάμεσα από δύο Μελανούς και μπαίνοντας στον κύκλο, για να σταθεί αντίκρυ στον Άνσελμο. Το πρόσωπό του ήταν κρυμμένο από την κουκούλα της κάπας του. «Η απάντησή σας πρέπει να είναι όχι! Γιατί οι Παντοκρατορικοί είναι οι άνθρωποι που άρχισαν την εκστρατεία εναντίον σας! Γιατί οι Παντοκρατορικοί είναι οι άνθρωποι που σκότωσαν εκατοντάδες Μελανούς του Κοράκου Τόπου! Γιατί οι Παντοκρατορικοί είναι οι άνθρωποι που έχουν καταστρέψει δεκάδες από τα χωριά σας, και είναι οι άνθρωποι που θέλουν να σας κρατούν όλους υπόδουλους! Και έρχονται τώρα, γιατί; Για να σας ζητήσουν να στραφείτε εναντίον των μοναδικών ανθρώπων που μάχονται για την ελευθερία της Αρβήντλια!» Και έβγαλε την κουκούλα του, φανερώνοντας ένα αριστοκρατικό πρόσωπο με ξανθά μαλλιά, μούσια, και γυαλιστερά, γαλανά μάτια.

Οι περισσότεροι Μελανοί που ήταν συγκεντρωμένοι εδώ ίσως να μην τον αναγνώριζαν· ίσως, μάλιστα, όλοι τους να μην τον αναγνώριζαν· ο Άνσελμος, όμως, τον ήξερε: είχε δει την όψη του πολλές φορές.

Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος. Ο Αρχιπροδότης.

Πώς ήταν δυνατόν αυτός να βρίσκεται εδώ;

Ωστόσο, ο Άνσελμος δεν έχασε την ψυχραιμία του. Είχε έρθει σε τούτο το μέρος για να φέρει σε πέρας μια διπλωματική αποστολή, και πάντοτε, σε μια διπλωματική αποστολή, το βασικότερο ήταν να μη χάνει κανείς την ψυχραιμία του.

«Και ποιος είσαι εσύ, ξένε, που έρχεσαι εδώ για να υποδείξεις σ’αυτούς τους ανθρώπους πώς να διαχειριστούν τις ζωές τους, τις ζωές των παιδιών τους, και τη γαλήνη του τόπου τους;» απαίτησε.

«Μην παίζεις παιχνίδια μαζί μου, Παντοκρατορική,» αποκρίθηκε ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος. «Γνωρίζεις ποιος είμαι, και γνωρίζεις γιατί είμαι εδώ.»

Ο άνεμος της ερήμου δυνάμωσε, τσιμπώντας με κόκκους άμμου τα πρόσωπά τους.

Η Αλντάρνη ύψωσε ένα ζευγάρι κιάλια στα μάτια της και κοίταξε. «Αδύνατον!» έκανε. «Πώς...;» Κατέβασε τα κιάλια και στράφηκε στον άντρα πλάι της. «Αυτός εκεί είναι ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος, της Απολλώνιας!»

Ο Νάλριεκ ένευσε. «Ναι,» είπε, χωρίς να φανεί η παραμικρή ανησυχία στο πρόσωπό του. «Πρόσταξε να τον συλλάβουν, Αρχικατάσκοπε.»

«Μα,» αποκρίθηκε η Αλντάρνη, «τώρα; Ενώ γίνεται το συμβούλιο;» Δεν ήξερε αν αυτό θα άρεσε στον Άνσελμο. Ίσως να διέλυε τα πάντα.

«Πρόσταξε να τον συλλάβουν, Αρχικατάσκοπε,» επανέλαβε ο Νάλριεκ, και τράβηξε το σπαθί από τη ζώνη του, έχοντας τα μάτια του καρφωμένα στον Αρχιπροδότη ανάμεσα στους συναγμένους Μελανούς.

Εκείνη στιγμή, και προτού η Αλντάρνη προλάβει να απαντήσει, δυνατός θόρυβος ακούστηκε πίσω τους. Ένας γδούπος, κι ένα βούισμα.

Στράφηκε, ξαφνιασμένη, και είδε ότι μια σκηνή είχε σωριαστεί, κι από μέσα της είχε βγει ένα μεταλλικό όχημα με μακριά μουσούδα και τέσσερα πόδια. Οι στρατιώτες ολόγυρα φώναζαν και τραβούσαν τα όπλα τους, αιφνιδιασμένοι.

Το όχημα άρχισε να μεταβάλλεται: τα πόδια του εξαφανίζονταν και τροχοί έπαιρναν τη θέση τους· η μουσούδα του συρρικνωνόταν.

Επαναστάτες!

Άλλος ένας θόρυβος μηχανής, από την αντίθετη κατεύθυνση. Η Αλντάρνη κοίταξε, βλέποντας ακόμα ένα όχημα να έρχεται, κατεβαίνοντας τους αμμόλοφους. Είχε τέσσερις τροχούς, με τους δύο πισινούς να είναι μεγαλύτεροι, και ήταν ξεσκέπαστο. Στο εσωτερικό του βρίσκονταν τουλάχιστον πέντε άνθρωποι.

Κι άλλοι επαναστάτες!

Ο Άνσελμος στράφηκε, κοιτάζοντας πίσω του, καθώς φωνές και θόρυβοι αντηχούσαν πάνω από τον άνεμο της ερήμου.

Κάποιοι επιτίθονταν στον καταυλισμό των Παντοκρατορικών! Ένα όχημα, με κάποιο τρόπο, βρισκόταν ήδη ανάμεσα στις σκηνές, διαλύοντάς τες κάτω απ'τους τροχούς του και χτυπώντας τους στρατιώτες. Ένα άλλο όχημα πλησίαζε από τ'ανατολικά, σηκώνοντας σύννεφα άμμου γύρω του.

Φυσικά· ο Αρχιπροδότης δε θα ερχόταν μόνος του.

«Βλέπετε τι είναι αυτοί οι άνθρωποι;» φώναξε ο Άνσελμος στους συγκεντρωμένους φύλαρχους. «Ήρθαν εδώ για να προκαλέσουν καταστροφές και να σας στερήσουν τη μοναδική ευκαιρία για ειρήνη σε τούτο τον τόπο!» Υψώνοντας το χέρι του, έδειξε τον Πρίγκιπα της Απολλώνιας. «Είναι εχθρός σας! Συλλάβετέ τον, και οι ανταμοιβές σας από τον Επόπτη της Ελρείσβα θα είναι αμέτρητες!»

Ορισμένοι από τους Μελανούς κοίταζαν τώρα τον Ανδρόνικο σα να είχαν δελεαστεί από τα λόγια του Άνσελμου.

Και ο Ανδρόνικος δεν παρέλειψε να το παρατηρήσει αυτό. «Οι Παντοκρατορικοί σάς προσφέρουν ειρήνη,» είπε, «αλλά οι ίδιοι είναι που άρχισαν αυτό τον πόλεμο! Έναν πόλεμο που, το ξέρετε, το βλέπετε, δεν είναι πόλεμος! Είναι ΣΦΑΓΗ! Δε μπορείτε να αντιμετωπίσετε τα όπλα τους–!»

«Συλλάβετέ τον!» ούρλιαξε ο Άνσελμος. «Δεν ακούτε ότι προσπαθεί να σας παραπλανήσει;»

«Θέλησαν να σας τρομοκρατήσουν με τα όπλα τους,» συνέχισε ο Ανδρόνικος, «ώστε να τους οδηγήσετε, αδιαμαρτύρητα, εκεί όπου επι-

θυμούν –στη βάση της Επανάστασης, στα δυτικά βουνά! Και ξέρετε γιατί; Επειδή γνωρίζουν ότι η Επανάσταση είναι το μοναδικό πράγμα που στέκεται ανάμεσα σ’αυτούς και στην ολική κατάκτηση της Αρβήντλια!»

«Σας λέει ψέματα! Είναι καταζητούμενος εγκληματίας σε δεκάδες διαστάσεις! Θέλει το κακό σας, ανόητοι!» φώναξε ο Άνσελμος.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε ο Βάνασρελ τον Ανδρόνικο. «Μπορεί αυτός,» έδειξε τον Πρέσβη, «να σε ξέρει, αλλά εμείς δε σε ξέρουμε. Και όποιον δεν ξέρουμε δεν τον εμπιστευόμαστε.»

«Και πολύ καλά κάνετε!» τόνισε ο Άνσελμος. «Δεν είναι άνθρωπος εμπιστοσύνης, Φύλαρχε! Προσπαθεί να–!»

«Σιωπή!» φώναξε ο Βάνασρελ. Και προς τον Ανδρόνικο: «Πες μας ποιος είσαι, τώρα!»

«Ονομάζομαι Ανδρόνικος. Πρίγκιπας Ανδρόνικος, της Απολλώνιας. Είμαι μέλος της Επανάστασης. Και, όπως όλοι οι επαναστάτες, ο σκοπός μου είναι ένας και μόνο: η απελευθέρωση του Γνωστού Σύμπαντος από τα δεσμά της Παντοκρατορίας.»

«Είναι επίβουλος προδοτής!» ούρλιαξε ο Άνσελμος, «και προσπαθεί να σας χρησιμοποιήσει για τους καταχθόνιους σκοπούς του!»

Οι φρουροί που στέκονταν γύρω απ’το Παντοκρατορικό ελικόπτερο πήδησαν στο εσωτερικό του κι άρχισαν να ρίχνουν βέλη στο τετράτροχο όχημα που είχε έρθει από τους αμμόλοφους.

Ο Νίρχαλμον γέλασε, σκύβοντας, καθώς οδηγούσε. «Θα χρειαστείτε κάτι καλύτερο για να τα βάλετε μαζί μου, τσαρλατάνοι!» φώναξε στον αέρα.

Η Νατλάο, ο Ράλναχ, και η Ταμλάκο ανταπέδωσαν τις βολές, η πρώτη χρησιμοποιώντας τη βαλλίστρα της κι οι άλλοι δύο τα τόξα τους.

«Να τους πατήσω, μάγε;» φώναξε ο Νίρχαλμον. «Να ισοπεδώσω το καταραμένο ελικόπτερο;»

«Όχι!» του είπε ο Λόαχραμ’νιρ, που καθόταν πλάι του. «Παραφρονείς όταν είσαι στο τιμόνι, Νίρχαλμον;» μούγκρισε, καθώς ένα βέλος σφύ-

ριζε από πάνω τους. «Αν χτυπήσεις το ελικόπτερο αλλά δεν ανατραπεί μόνο αυτό παρά κι εμείς μαζί του—»

«Ναι, το ξέρω,» αποκρίθηκε ο οδηγός. «Σε δοκίμαζα, μάγε· σε δοκίμαζα, χα-χα-χα!» Και, στρίβοντας απότομα, απέφυγε το αεροσκάφος, ενώ βέλη συνέχιζαν να εξαπολύονται.

Το όχημα όρμησε καταπάνω στον καταυλισμό των Παντοκρατορικών, όπου ήδη χάος επικρατούσε.

Οι στρατιώτες προσπαθούσαν να σταματήσουν τον Αμμοπόντικα, πηδώντας επάνω του ή στοχεύοντας τους τροχούς του. Αλλά, αιφνιδιασμένοι καθώς ήταν, δεν είχαν επιτυχία στις ενέργειές τους. Το όχημα τούς απωθούσε, κάνοντας στροφές ή πέφτοντας πάνω σε σκηνές που ακόμα στέκονταν όρθιες. Και μερικούς απ'αυτούς τούς πατούσε —όσους, τουλάχιστον, δεν προλάβαιναν να πεταχτούν παραδίπλα και ν'απομακρυνθούν.

Η Ιωάννα παρατήρησε, μέσα από ένα απ'τα παράθυρα του Αμμοπόντικα, ότι ένας Παντοκρατορικός έτρεχε προς τους συγκεντρωμένους Μελανούς φύλαρχους και τον Ανδρόνικο. Και στο χέρι του βαστούσε σπαθί, που η λεπίδα του γυάλιζε στο φως του απογευματινού ήλιου.

«Πρέπει να βγω,» είπε η Ιωάννα στον Δάρυλμος, που οδηγούσε. «Κόψε ταχύτητα.»

«Γιατί; Πού θα πας;»

«Ο Ανδρόνικος χρειάζεται βοήθεια.» Η Ιωάννα έδειξε τον σπαθοφόρο που κατευθυνόταν προς τη συνάθροιση.

«Και δεν τον κάνουμε ένα με την άμμο;» πρότεινε ο Δάρυλμος.

«Αν πάρεις τον Αμμοπόντικα από δω, θα πάψεις ν'απασχολείς τους στρατιώτες —και πρέπει να συνεχίσεις να τους απασχολείς. Τώρα, κόψε ταχύτητα!»

Ο Δάρυλμος υπάκουσε, και η Ιωάννα, ανοίγοντας την καταπακτή του Αμμοπόντικα, πιάστηκε από τις άκριές της κι ανέβηκε στην οροφή. Ύστερα, πήδησε κάτω, τραβώντας το σπαθί της, και προσγειώθηκε στα μποτοφορεμένα πόδια της, χωρίς να παραπατήσει.

Ένας Παντοκρατορικός πολεμιστής τής επιτέθηκε, αλλά εκείνη απέφυγε τη σπαθιά του και του έσχισε την κοιλιά, προσπερνώντας τον και τρέχοντας προς τη συνάθροιση των Μελανών.

Ο Νάλριεκ ήταν τρελός, αλλά η Αλντάρνη δεν ήταν. Και δεν είχε καμία, μα καμία, δουλειά σε τούτο το καταραμένο μέρος! Έπρεπε να φύγει από δω!

Απομακρύνθηκε από το μεταβαλλόμενο όχημα των επαναστατών και, κάνοντας κύκλο, έτρεξε προς το ελικόπτερο–

Σταμάτησε, καθώς είδε το άλλο όχημα –αυτό που είχε έρθει από τους αμμόλοφους– να πλησιάζει. Ορισμένοι από τους επιβάτες του έριχναν βέλη σε όποιον στόχο έβλεπαν.

Η Αλντάρνη κύλησε στην άμμο, ώστε εκείνη να μην αποτελεί στόχο.

Συγχρόνως, με την άκρια του ματιού της, έβλεπε έναν στρατιώτη να πέφτει μ'ένα βέλος καρφωμένο στο στήθος.

«Δείτε!» ούρλιαξε ο Άνσελμος, δείχνοντας τον χαλασμό στον Παντοκρατορικό καταυλισμό. «Δείτε την καταστροφή που κάνουν οι σύντροφοί αυτού του εγκληματία που σας μιλά!»

«Εγκληματίες,» αντιγύρισε ο Ανδρόνικος, «είναι όποιοι σκοτώνουν εκατοντάδες αθώους, προκειμένου να–!»

«Προσπαθώ να κάνω μια συμφωνία με τους φύλαρχους, για να σταματήσουν οι σκοτωμοί!» τόνισε ο Άνσελμος. «Κι εσύ έρχεσαι–»

«–για να δώσω τέλος στην απάτη σου, Παντοκρατορική! Εσείς αρχίσατε τους φόνους! Και τώρα, χρησιμοποιώντας τον τρόπο που έχετε προκαλέσει στις φυλές της ερήμου–!»

Ο Ανδρόνικος σταμάτησε να μιλά, καθώς είδε κάτι απρόσμενο.

Ένας λευκόδερμος –αλλά όχι Λευκός– άντρας έπιασε τον Παντοκρατορικό διπλωμάτη απ'τον ώμο και τον έσπρωξε παραδίπλα, απότομα. Στο άλλο του χέρι βαστούσε ένα γυμνολέπιδο ξίφος.

Κι έρχεται για μένα, παρατήρησε ο Ανδρόνικος, καθώς ο άγνωστος δεν διέκοψε καθόλου τον γρήγορο βηματισμό του.

«Πρίγκιπα Ανδρόνικε!» φώναξε, ζυγώνοντας. «Η εμφάνισή σου ήταν ανέλπιστη... αλλά ευχάριστη για μένα!»

Ο Ανδρόνικος τράβηξε το σπαθί του, για ν'αποκρούσει την επίθεση του αγνώστου. «Το περίμενα ότι οι Παντοκρατορικοί δε θα συζητούσατε για πολύ ακόμα,» είπε.

«Το θέμα, Αρχιπροδότη, δεν είναι υπό συζήτηση. Πρέπει να πεθάνεις!» Και έσπρωξε τον Πρίγκιπα όπισθεν, καθώς οι λεπίδες τους ήταν διασταυρωμένες.

Ο Ανδρόνικος παραπάτησε, αλλά δεν έπεσε. Η δύναμη του αντίμαχού του ήταν πολύ μεγάλη! Σίγουρα, πολύ μεγαλύτερη απ'ό,τι υποδήλωνε η σωματική του διάπλαση.

Και τότε, η Ιωάννα παρουσιάστηκε, κραδαίνοντας το σπαθί της και χτυπώντας τον άγνωστο στα πλευρά. Η λεπίδα της έσχισε το σώμα του από την πλάτη προς την κοιλιά και ξαναβγήκε.

Αλλά αίμα δεν πετάχτηκε.

Μέσα απ'τα σχισμένα ρούχα του, μια ασημόχρωμη γυαλάδα φάνηκε. Και μια αλλόκοτη ρευστή ύλη.

Δημιούργημα! σκέφτηκε ο Ανδρόνικος. Δημιούργημα! Δεν είχε άνθρωπο αντίκρυ του, αλλά ένα πλάσμα με ανθρώπινη μορφή. Ένα πλάσμα που ο Ανδρόνικος δεν ήταν βέβαιος αν ήταν ακριβώς ζωντανό.

Το Δημιούργημα στράφηκε στην Ιωάννα, σπαθίζοντας. Εκείνη πετάχτηκε πίσω, αποφεύγοντας το επικίνδυνο ημικύκλιο που θα είχε σχίσει το λαιμό της.

«Μαύρη Δράκαινα...» είπε το Δημιούργημα, και τα χαρακτηριστικά του αλλοιώθηκαν: το πρόσωπό του τραβήχτηκε, αφύσικα, σαν κάποιος να είχε αρπάξει το δέρμα του με αγκίστρια· τα μάτια του μετατράπηκαν σε γυαλιστερές σχισμές· τα χείλη του σηκώθηκαν, αποκαλύπτοντας κυνόδοντες. Το σώμα του λύγισε, σχηματίζοντας μια οξεία γωνία που δε θα μπορούσε ποτέ να σχηματίσει ένα ανθρώπινο σώμα –όχι χωρίς να σπάσει η σπονδυλική του στήλη. «Ακόμα μια ευχάριστη έκπληξη!»

Το Δημιούργημα τής επιτέθηκε, και η Ιωάννα, αυτή τη φορά, απέφυγε μετά βίας τη σπαθιά του. Είναι πολύ καλός, παρατήρησε. Δεν είναι σαν άλλα Δημιουργήματα.

Προσπάθησε να το χτυπήσει, κι εκείνο απέκρουσε το ξίφος της.

Ο Ανδρόνικος όρμησε στο τερατούργημα από την άλλη μεριά, ενώ οι Μελανοί διέλυαν τον κύκλο τους, μιλώντας και φωνάζοντας αναμεταξύ τους.

Το Δημιούργημα άφησε το ξίφος του Πρίγκιπα να το χτυπήσει στο στήθος: άφησε τη λεπίδα να μπηχτεί μέσα του· και, χωρίς καθυστέρηση, άπλωσε το ελεύθερό του χέρι, τεντώθηκε απότομα, και άρπαξε τον Ανδρόνικο απ'το λαιμό. Το σπαθί του υψώθηκε, για να χωρίσει το κεφάλι του Πρίγκιπα στα δύο.

Η Ιωάννα το σταμάτησε με το δικό της σπαθί, καθώς κατέβαινε· και, τραβώντας ένα ξιφίδιο, το έμπηξε στο αριστερό μάτι του Δημιουργήματος, κάνοντάς το να τιναχτεί πίσω. Ο Ανδρόνικος κατάφερε, τότε, ν'αποτραβηχτεί, βήχοντας. Το ξίφος του, όμως, αναγκάστηκε να το αφήσει μέσα στο τερατούργημα.

«Φύγε, Ανδρόνικε!» φώναξε η Ιωάννα. «Φύγε!»

Το Δημιούργημα τράβηξε το σπαθί έξω απ'το σώμα του και το κράτησε με το αριστερό χέρι. Το χτυπημένο μάτι του είχε μετατραπεί σε μια ρευστή, ασημόχρωμη μάζα, και τώρα αναπλαθόταν. Ο βολβός του ξαναγινόταν. Με τον ίδιο παράδοξο τρόπο, θεραπευόταν και το τραύμα στο στήθος του.

Το Δημιούργημα δεν καθυστέρησε· όρμησε στη Μαύρη Δράκαινα, κραδαίνοντας και τα δύο σπαθιά. Η Ιωάννα απέφυγε το ένα για μερικά εκατοστά, κι απέκρουσε το άλλο. Το πόδι του αντιπάλου της την κλότσησε στο διάφραγμα, κάνοντάς τη να σωριαστεί στην άμμο. Εκείνη κύλησε, καθώς λεπίδες έσχιζαν τον αέρα πίσω της. Σηκώθηκε στο ένα γόνατο.

Το Δημιούργημα ζύγωνε. Το μάτι του είχε τώρα ξαναγίνει ολόκληρο.

Μα τους θεούς! σκέφτηκε ο Άνσελμος, οπισθοχωρώντας. Ο Νάλριεκ!... Είναι Δημιούργημα! Δημιούργημα!

Συνήθως, όμως, τα Δημιουργήματα φτιάχνονταν για να αντικαταστήσουν κάποιους πραγματικούς ανθρώπους σε σημεία-κλειδιά. Και η δική τους βούληση ήταν περιορισμένη. Ή, τουλάχιστον, έτσι ήξερε ο Άνσελμος. Ήξερε ότι τα Δημιουργήματα ελέγχονταν από κάποιον πράκτορα της Παντοκράτειρας που βρισκόταν στην περιοχή.

Ο Νάλριεκ, όμως, ήταν ο ίδιος πράκτορας της Παντοκράτειρας. Και δε νομίζω ότι η δική του βούληση είναι περιορισμένη.

Ο Άνσελμος απομακρύνθηκε, βιαστικά, απ'τους συγκεντρωμένους Μελανούς. Οι διαπραγματεύσεις είχαν πάει άσχημα, και δεν πίστευε ότι τώρα μπορούσε να κάνει κάτι για να επαναφέρει την κατάσταση εκεί όπου την ήθελε.

Πώς είχε εμφανιστεί εδώ ο καταραμένος Πρίγκιπας Ανδρόνικος;

Η Αλντάρνη είδε το όχημα να μπαίνει στον καταυλισμό, χτυπώντας τους Παντοκρατορικούς στρατιώτες με τους τροχούς του, ενώ, συγχρόνως, οι επιβάτες του τόξευαν δεξιά κι αριστερά.

Η Αρχικατάσκοπος σηκώθηκε απ'την άμμο κι έτρεξε προς το ελικόπτερο, παρατηρώντας ότι κι άλλοι έκαναν το ίδιο: πολεμιστές και κατ'άσκοποί της. Το έφτασε και πήδησε επάνω, φωνάζοντας: «Ξεκινήστε τις μηχανές! Ξεκινήστε!»

«Αρχικατάσκοπε,» είπε ο οδηγός, «θ'αφήσουμε τους στρατιώτες εδώ; Και τον Πρέσβη;»

Η Αλντάρνη καταράστηκε στο όνομα του Σκοτοδαίμονος, σφίγγοντας τις γροθιές της. «Άνοιξε το μεγάφωνο!»

Ο οδηγός το άνοιξε, και η Αλντάρνη το χρησιμοποίησε, για να κάνει τη φωνή της ν'αντηχήσει στον καταυλισμό: «ΑΡΧΙΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΑΛΝΤΑΡΝΗ ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ: ΕΠΙΣΤΡΕΨΤΕ ΣΤΟ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ! ΕΠΙΣΤΡΕΨΤΕ ΣΤΟ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ! ΤΩΡΑ!»

«Σ'το έλεγα, μάγε,» είπε ο Νίρχαλμον. «Έπρεπε να τόχαμε ισοπεδώσει το καταραμένο το ελικόπτερο!»

«Εσύ δεν είπες ότι αστειευόσουν;»

«Σ’το είπα αυτό για να χαλαρώσεις, γαμώ την ουρά του Μόρμαμ, γαμώ.» Και έστριψε το όχημά του, σηκώνοντας σύννεφα άμμου και πατώντας μια σκηνή η οποία ήταν ήδη πεσμένη από τον Αμμοπόντικα.

«Τι κάνουμε τώρα, αγαπητοί μου σύντροφοι;» ρώτησε ο Δάρυλμος, που καθόταν στο τιμόνι του Αμμοπόντικα και, όπως όλοι, είχε ακούσει τη διαταγή της Αρχικατασκόπου Αλντάρνης προς τους Παντοκρατορικούς στρατιώτες. «Τους κυνηγάμε σα δαρμένα σκυλιά, ή τους αφήνουμε να τη σκαπουλάρουν;»

«Τους αφήνουμε,» είπε ο Σέλιρ’χοκ, ο οποίος καθόταν δίπλα του (η Άνμα’ταρ ήταν τώρα στο ενεργειακό κέντρο του οχήματος). «Γιατί νομίζω πως υπάρχουν σοβαρότερα πράγματα με τα οποία πρέπει ν’ασχοληθούμε.» Και, υψώνοντας το χέρι του, έδειξε.

Οι σύντροφοί του είδαν την Ιωάννα να μάχεται με τον άντρα που είχε ακολουθήσει, ενώ ο Ανδρόνικος έμοιαζε να βήχει, διπλωμένος και παραπατώντας.

«Μα τον Άρσαγκαρ!» μούγκρισε ο Ράθνης. «Ο Πρίγκιπας μας και η Μαύρη Δράκαινα μαζί θα έπρεπε, κανονικά, να τον έχουν αφανίσει αυτόν, όποιος κι αν είναι.»

«Τι περιμένεις;» είπε ο Σέλιρ’χοκ στον Δάρυλμο.

Ο πρασινόδερμος μασκοποιός έστριψε το όχημά τους προς τον Ανδρόνικο και την Ιωάννα. «Καλά ντε, μη φωνάζεις,» αποκρίθηκε, αν και ο μάγος ούτε ήταν από τους ανθρώπους που γενικά φώναζαν ούτε τώρα, συγκεκριμένα, είχε φωνάξει.

«Τι κάνει αυτός ο τρελός;» είπε η Αλντάρνη, βλέποντας, από το παράθυρο του ελικοπτέρου, το όχημα να έρχεται ολοταχώς καταπάνω τους. «Απογείωσέ το! Απογείωσέ το, τώρα!»

Οι δύο μεγάλοι έλικες άρχισαν να περιστρέφονται. Πυκνά σύννεφα άμμου σηκώθηκαν γύρω απ’το αεροσκάφος.

«Απογείωσέ το!» φώναξε η Αλντάρνη.

Το όχημα είχε μόλις πατήσει τρεις στρατιώτες που έτρεχαν, και βρισκόταν σχεδόν–

Το ελικόπτερο υψώθηκε από τη γη–

Ένας δυνατός κρότος ακούστηκε, τα πάντα τραντάχτηκαν.

Η Αλντάρνη, καθώς στεκόταν όρθια, έχασε την ισορροπία της και έπεσε, ενώ γύρω της άκουγε φωνές πανικού. Το ελικόπτερο ταλαντευόταν.

«Τι σκατά συμβαίνει;» ούρλιαξε. «Τι σκατά κάνεις, πιλότε;»

Το ελικόπτερο τραντάχτηκε, δυνατότερα από πριν, κι έπαψε να κινείται.

Μόλις ο Νίρχαλμον είδε τους έλικες ν'αρχίζουν να περιστρέφονται, επιτάχυνε. Η μηχανή του οχήματός του ακουγόταν τόσο έντονα που θα νόμιζε κανείς ότι ήταν έτοιμη να εκραγεί. Οι τροχοί βούιζαν δαιμονισμένα.

«Νίρχαλμον!» φώναξε η Ταμλάκο, καθώς κρατιόταν για να μην πεταχτεί έξω. «Τι κάνεις; Θα μας σκοτώσεις, ηλίθιε Λευκέ!»

Η Νατλάο είχε σκύψει πάνω στο κάθισμά της και είχε κλείσει τα μάτια, ενώ είχε σταυρώσει τους πήχεις της στο κεφάλι.

Ο Ίσμαρ εξαπέλυε μια σειρά από βρισιές που αφορούσαν τον Νίρχαλμον.

Ο Λόαχραμ'νιρ ήξερε ότι δεν είναι κανείς να παίζει με τους τρελούς, έτσι ήταν σιωπηλός, και κρατιόταν γερά στη θέση του.

Ο Ράλναχ ήταν επίσης αμίλητος, και κρατιόταν το ίδιο γερά. Τα μάτια του είχαν στενέψει και γυάλιζαν με μια θηριώδη γυαλάδα. Δεν πρέπει να θεωρούσε την έφοδο του οδηγού τους παράλογη. Ή, ακόμα κι αν τη θεωρούσε, μάλλον πίστευε ότι έτσι έπρεπε να γίνει.

Ο Νίρχαλμον φώναξε, καθώς βέλη, προερχόμενα από τους στρατιώτες του ελικοπτέρου, περνούσαν από πάνω τους ή χτυπούσαν στα μέταλλα του οχήματος: «Κρατηθείτεεεεε!»

Και έπεσε πάνω στο αεροσκάφος που είχε μόλις υψωθεί μισό μέτρο από το έδαφος.

Δεν ήταν, όμως, τελείως αυτοκτονικός. Χτύπησε το ελικόπτερο στην άκρη της οπίσθιας μεριάς. Στα πίσω φτερά του. Δεν κοπάνησε πάνω στο κυρίως σώμα του.

Το όχημα του Νίρχαλμον βγήκε απ'την πορεία του και έκανε ζικ-ζακ στην άμμο, καθώς ο οδηγός είχε σχεδόν χάσει τον έλεγχο των τροχών.

Το ελικόπτερο τραντάχτηκε στον αέρα, πήρε λάθος κλίση, και σωριάστηκε πάλι στη γη.

Ο Νίρχαλμον πάτησε το φρένο.

Ο Ράλναχ –που πρέπει να κρατιόταν λιγότερο καλά από τους υπόλοιπους– τινάχτηκε έξω απ'το όχημα, κουτρουβαλώντας.

Η Νατλάο ύψωσε το κεφάλι της, ενώ ιδρώτας γυάλιζε στο μέτωπό της. «Είμαστε ζωντανοί;»

Η Ιωάννα απέφυγε κι απέκρουσε τις λεπίδες του Δημιουργήματος, και το σπάθισε στο γόνατο, γνωρίζοντας πως τα χτυπήματά της ήταν άσκοπα. Τελείως ανούσια. Δεν μπορούσες να σκοτώσεις ένα Δημιούργημα, ούτε να το μισερώσεις. Μόνο η φωτιά και τα οξέα κατέστρεφαν τα Δημιουργήματα, όπως επίσης και όποια άλλη ουσία διέλυε πλήρως την ύλη· η λάβα, για παράδειγμα. Αλλά οι επαναστάτες, κυρίως, φωτιά και οξέα χρησιμοποιούσαν για να τα αντιμετωπίζουν· ήταν οι ευκολότεροι τρόποι.

Το πρόβλημα ήταν ότι τώρα η Ιωάννα ούτε με οξέα μπορούσε να λούσει ετούτο το τέρας ούτε με φωτιά μπορούσε να το χτυπήσει. Τα φλογοβόλα δεν λειτουργούσαν στην Αρβήντλια. Μονάχα με ενεργειακό κανόνι μπορούμε να τον σκοτώσουμε, σκέφτηκε, καθώς απέφευγε τις λεπίδες του και ζύγωνε τον Ανδρόνικο.

Ο Πρίγκιπας είχε τώρα τραβήξει ένα ξιφίδιο κι έμοιαζε έτοιμος για τη συνέχεια της μάχης.

«Δεν έχει νόημα...» είπε η Ιωάννα, ξέπνοα. «Πρέπει να φύγουμε...»

Τότε, ο Αμμοπόντικας φάνηκε να έρχεται ολοταχώς, κατευθυνόμενος προς το Δημιούργημα. Και το χτύπησε, εκτοξεύοντάς το καμια δεκαριά μέτρα παραπέρα. Ένα χτύπημα που, σίγουρα, θα είχε σπάσει

τη ράχη ενός κανονικού ανθρώπου· το τερατούργημα, όμως, σηκώθηκε από την άμμο σχεδόν την ίδια στιγμή που είχε πέσει.

Καθώς ο Αμμοπόντικας σταματούσε, ο Ράθνης άνοιξε μια θύρα του οχήματος και πήδησε έξω, με το σπαθί του ξεθηκαρωμένο. Ο Σέλρι'χοκ τον ακολούθησε, βαστώντας το μπαστούνι του με τους κρυστάλλους, τα μικροσκοπικά κάτοπτρα, και τα κυκλώματα.

«Δημιούργημα...» είπε ο μάγος, παρατηρώντας τον εχθρό τους.

«Δε μπορεί να μας νικήσει όλους,» είπε ο Ράθνης, βαστώντας το σπαθί του με τα δύο χέρια.

Ο Δάρυλμος και η Άνμα'ταρ βγήκαν επίσης από το όχημα, κρατώντας κι εκείνοι όπλα.

Ο Άνσελμος είδε το όχημα να χτυπά το ελικόπτερο που πήγαινε να υψωθεί, και είδε το ελικόπτερο να τραντάζεται, να γέρνει, και να σωριάζεται στις άμμους.

Όχι! σκέφτηκε, πανικόβλητα. Δεν πρέπει να ξεμείνουμε εδώ! Και έτρεξε προς το όχημα που είχε φέρει ο Νάλριεκ, το οποίο οι επαναστάτες δεν έμοιαζε να έχουν πειράξει. Και φαίνεται να τόχουν ξεχάσει κι οι δικοί μας, μες στη θιάση τους να φύγουν με το ελικόπτερο. Τώρα, όμως, ορισμένοι απ'αυτούς, όπως κι ο Άνσελμος, έστρεφαν την προσοχή τους στο τροχοφόρο.

Ο Παντοκρατορικός Πρέσβης, τρέχοντας, έφτασε πρώτος κοντά του, μαζί μ'άλλους τρεις στρατιώτες.

«Εξοχότατε,» είπε ένας απ'αυτούς, λαχανιασμένα, «καταστροφή! Από πού ήρθαν; Δεν τους είδαμε!»

«Βγήκαν απ'τη γη, ανόητε!» του είπε ένας άλλος. «Σκάβοντας! Βγήκαν απ'τη γη! Από την άμμο!»

Ο Άνσελμος, αγνοώντας τους, άνοιξε το γυάλινο σκέπαστρο του οχήματος και κάθισε στη θέση του οδηγού· οι στρατιώτες τον ακολούθησαν μέσα. Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος... Πώς έμαθε για τη συμφωνία που ήθελα να συνάψω; Οι επαναστάτες πρέπει να είναι πολύ πιο καλά δικτυωμένοι στην Αρβήντλια απ'ό,τι νομίζαμε. Πολύ, πολύ πιο καλά δικτυωμένοι.

Έκλεισε το σκέπαστρο και ξεκίνησε το όχημα.

Πού είναι η Αλντάρνη; Δεν έβλεπε την Αρχικατάσκοπο πουθενά.

Και μετά, συνειδητοποίησε: Στο ελικόπτερο, φυσικά. Και το ελικόπτερο τώρα ήταν τυλιγμένο σ'ένα πυκνό σύννεφο άμμου. Τίποτα δε φαινόταν.

Το ελικόπτερο πρέπει να ήταν πεσμένο στο πλάι, συνειδητοποίησε η Αλντάρνη, καθώς προσπαθούσε να σηκωθεί. Είχε χτυπήσει τον δεξί της ώμο από τα τραντάγματα, και αισθανόταν όλο το χέρι της μουςδιασμένο.

«Απογείωσέ το!» πρόσταξε τον πιλότο. «Απογείωσέ το!»

«Δε μπορώ,» αποκρίθηκε εκείνος «Όχι έτσι όπως είμαστε. Πρέπει το αεροσκάφος νάναι όρθιο, Αρχικατάσκοπε!»

Η Αλντάρνη είδε ότι κάποιοι στρατιώτες είχαν ήδη ανοίξει μια πόρτα και έβγαιναν. Ό,τι θέλει κάνει ο καθένας!

«Πρέπει να βγούμε κι εμείς,» της είπε ο πιλότος.

«Και πώς θα φύγουμε από δω;»

«Δεν ξέρω, Αρχικατάσκοπε.» Ο πιλότος άνοιξε την πόρτα πλάι του και βγήκε.

Η Αλντάρνη τον ακολούθησε έξω και πήδησε στη γη. Η άμμος που είχε σηκωθεί πήγε στα ρουθούνια της, και η Αρχικατάσκοπος έβηξε, φέρνοντας το ένα χέρι μπροστά στο πρόσωπό της. Τι σκατά θέλω εγώ εδώ; Τι σκατά θέλω εγώ εδώ;

Ο Άνσελμος οδήγησε το όχημά του προς το Δημιούργημα και το σταμάτησε πίσω του. «Νάλριεκ!» φώναξε, ανοίγοντας το σκέπαστρο. «Έλα!»

Ο Ανδρόνικος και οι σύντροφοί του, που στέκονταν αντίκρυ, δεν κινήθηκαν, παρατηρώντας τους Παντοκρατορικούς.

Ο Νάλριεκ κοίταξε, για μια στιγμή, τον Άνσελμο (Μα τους θεούς, σκέφτηκε εκείνος, πώς έχει γίνει έτσι το πρόσωπό του!) κι ύστερα στράφηκε πάλι στους επαναστάτες.

«Θα σε σκοτώσουν!» τον προειδοποίησε ο Άνσελμος, αν και πολύ φοβόταν ότι, ουσιαστικά, μιλούσε σ'ένα μηχανήμα με το οποίο ήταν αδύνατον να συνεννοηθεί. «Ή θα φύγουν. Και δε μπορούμε να τους κυνηγήσουμε τώρα.»

Ο Νάλριεκ γύρισε, ξαφνικά, προς τον Παντοκρατορικό Πρέσβη, και η εμφάνισή του είχε αλλάξει. Είχε γίνει πιο... ανθρώπινη. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του δεν ήταν σιτωμένα, ούτε διέθετε κυνόδοντες. Το σώμα του, επίσης, δεν ήταν λυγισμένο με αφύσικο τρόπο. Πλησιάζοντας το όχημα, πήδησε μέσα κι έκλεισε το σκέπαστρο.

Ο Άνσελμος οδήγησε μακριά απ'τους επαναστάτες, κάνοντας κύκλο προς το ελικόπτερο. Δε μπορώ ν'αφήσω την Αλντάρνη εδώ...

«Δεν πρέπει να ήμασταν εμείς ο στόχος του,» είπε ο Ανδρόνικος, βλέποντας το Δημιούργημα –που ο άλλος Παντοκρατορικός είχε αποκαλέσει Νάλριεκ– να μπαίνει στο όχημα και να φεύγει. «Δε μπορεί να γνώριζε ότι είχαμε έρθει στην Αρβήντλια.»

«Γιατί σου επιτέθηκε, τότε;» ρώτησε η Ιωάννα. «Τα Δημιουργήματα δεν παίρνουν τέτοιες πρωτοβουλίες, Ανδρόνικε. Ακολουθούν συγκεκριμένες διαταγές, και προσποιούνται πως είναι συγκεκριμένα άτομα, για να επιτύχουν συγκεκριμένους σκοπούς. Το ξέρεις αυτό, όπως κι εγώ. Όπως και όλοι μας.

»Επιπλέον, ετούτο το Δημιούργημα ήταν... Δυσκολευόμουν πολύ να το αντιμετωπίσω. Ξιφομαχούσε σχεδόν σαν τον Ράθνη. Σαν εσένα. Αν συνεχίζαμε να μονομαχούμε, στο τέλος θα με σκότωνε, αφού εγώ δε θα μπορούσα με τίποτα να το σκοτώσω.»

«Τι θες να πεις; Ότι ήταν κάτι παραπάνω από τα άλλα Δημιουργήματα της Παντοκράτειρας;»

«Είσαι καλά, Ράλναχ;» ρώτησε η Ταμλάκο, πηδώντας έξω απ'το όχημα του Νίρχαλμον και ζυγώνοντας τον Μελανό επαναστάτη.

Εκείνος σηκώθηκε στα γόνατα, μουγκρίζοντας. «Θα τον τσακίσω, τον Θεοπάλαβο Λευκό!...» Δεν έμοιαζε να είχε σπάσει τίποτα.

Η Ταμλάκο τού έδωσε το χέρι της. Εκείνος το αγνόησε και ορθώθηκε μόνος του.

Εν τω μεταξύ, ο Νίρχαλμον είδε ένα όχημα να έρχεται. Το γυάλινο σκέπαστρό του γυάλιζε στον απογευματινό ήλιο. «Από πού πετάχτηκε πάλι τούτο;» είπε, δείχνοντάς το.

«Των Παντοκρατορικών είναι,» του απάντησε ο Λόαχραμ'νιρ· «δεν το είδες στον καταυλισμό τους;»

«Πλησιάζει το ελικόπτερο,» είπε ο Νίρχαλμον, και έβαλε μπροστά, ξεκινώντας κι εκείνος για το πεσμένο αεροσκάφος.

Η Ταμλάκο και ο Ράλναχ, που δεν είχαν ακόμα επιβιβαστεί, στράφηκαν ξαφνιασμένοι. «Πού πηγαίνεις, ρε ξεμωραμένε, πανηλίθιε Λευκέ;» φώναξε ο δεύτερος, υψώνοντας τη γροθιά του. Ύστερα, είπε στην Ταμλάκο, αναστενάζοντας: «Θα τον κρεμάσω απ'τ'άντερά του, να τον φάνε τα κοράκια!...»

Το όχημα σταμάτησε και το σκέπαστρό του άνοιξε.

«Αλντάρνη!» φώναξε ο Άνσελμος, διακρίνοντάς την μέσα απ'τη θολούρα. «Έλα!»

Η Αρχικατάσκοπος έτρεξε προς το μέρος του, και κάμποσοι άλλοι την ακολούθησαν. Πήδησε μέσα στο όχημα, στην πίσω θέση.

«Δεν υπάρχει χώρος για άλλους!» είπε ο Άνσελμος στους στρατιώτες που είχαν πλησιάσει.

«Μα, Πρέσβη, δε μπορούμε να φύγουμε! Το ελικόπτερο έχει χτυπηθεί!»

«Επιδιορθώστε το,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος, κλείνοντας το σκέπαστρο του οχήματος και ξεκινώντας.

Οι στρατιώτες φώναζαν πίσω του. Μερικοί τον κυνήγησαν, μα δεν μπορούσαν να τον φτάσουν.

Ένα άλλο όχημα φάνηκε να ζυγώνει το όχημα του Άνσελμου.

«Αυτοί οι τρελοί!» γρύλισε η Αλντάρνη. «Αυτοί που χτύπησαν το ελικόπτερο!»

Ο Άνσελμος επιτάχυνε, προσπαθώντας να τους ξεφύγει ανάμεσα στους αμμόλοφους.

Οι Μελανοί φύλαρχοι και αρκετοί από τους πολεμιστές τους συγκεντρώθηκαν γύρω απ’τον Ανδρόνικο και τους συντρόφους του. Όλοι τους είχαν όπλα στα χέρια. Ορισμένοι, μάλιστα, σημάδευαν τους επαναστάτες με τεντωμένα τόξα.

«Είπες πως είσαι ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος; Αυτός που ονομάζουν ‘Πρίγκιπα της Επανάστασης’;» ρώτησε ο Φύλαρχος Βάνασρελ.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος.

«Όποιος κι αν είσαι,» είπε ένας άλλος, «έχεις πολλά να μας εξηγήσεις.»

«Νίρχαλμον,» είπε ο Λόαχραμ’νιρ, «άστους να φύγουν.»

«Γιατί;»

«Γιατί σπαταλάμε άδικα φιάλες, ανεμοκέφαλε!» γρύλισε ο Ίσμαρ. «Και δε νομίζω ότι θα τους φτάσουμε, έτσι κι αλλιώς!»

«Με προκαλείς, δηλαδή;»

«Για όνομα των θεών!» παρενέβη ο Λόαχραμ. «Απλά, γύρισε πίσω. Ίσως ο Πρίγκιπας να μας χρειάζεται. Ένα σωρό Παντοκρατορικοί πολεμιστές έχουν μείνει στους Κίσρωθ.»

«Σωστά,» είπε ο Νίρχαλμον· και, κάνοντας μια απότομη στροφή που τους τράνταξε όλους, κατευθύνθηκε ολοταχώς προς την Όαση των Επτά Κοκάλων.

«Νίρχαλμον;...» είπε η Νατλάο.

«Τι;»

«Την άλλη φορά, θα πάω με το δίκυκλο της Ταμλάκο.»

• 5 •

Οι Παντοκρατορικοί στρατιώτες ήταν αποπροσανατολισμένοι και τρομαγμένοι γύρω απ'το πεσμένο ελικόπτερο. Ο ένας από τους έλικες του αεροσκάφους ήταν, φανερά, κατεστραμμένος, ενώ ο άλλος δεν ήταν βέβαιο ότι ήταν ανέπαφος. Και ο Πρέσβης κι η Αρχικατάσκοπος είχαν φύγει, εγκαταλείποντας τους στρατιώτες σε τούτες τις αφιλόξενες ερήμους! Με τόσους εχθρούς κοντά τους!

Οι Παντοκρατορικοί δεν ήταν λίγοι στο σύνολό τους, αλλά δεν ήταν και πολλοί. Δεν αισθάνονταν σίγουροι ότι μπορούσαν να αντιμετωπίσουν και να νικήσουν τους επαναστάτες που τους είχαν επιτεθεί. Επιπλέον, αρκετοί είχαν σκοτωθεί ή τραυματιστεί άσχημα απ'την αρχική επίθεση των εχθρών τους.

Ήθελαν, όμως, να επιβιώσουν. Ήθελαν, απεγνωσμένα, να επιβιώσουν και να βρουν έναν τρόπο για να φύγουν –να ΦΥΓΟΥΝ!– από τούτο το επικίνδυνο μέρος. Και, όπως ένα ζώο που είναι τραυματισμένο και στριμωγμένο, έτσι τώρα οι πολεμιστές της Παντοκράτειρας είχαν γίνει πολύ, πολύ επικίνδυνοι και άγριοι, δίχως να το αντιλαμβάνονται συνειδητά.

Βλέποντας, επομένως, το όχημα του Νίρχαλμον να επιστρέφει από τους αμμόλοφους, ένα πράγμα πέρασε απ'το μυαλό τους: Πρέπει να το πάρουμε! Κι ένας ανάμεσά τους φώναξε: «Το όχημα! Πρέπει να γίνει δικό μας!»

«Ναι!» συμφώνησε μια πολεμίστρια, τραβώντας το σπαθί της. «Επάνω του! Επάνω του!»

Ο Νίρχαλμον, χωρίς να γνωρίζει την απόφαση των Παντοκρατορικών, πλησίασε το πεσμένο ελικόπτερο περισσότερο απ'όσο έπρεπε, προσπαθώντας να κάνει κύκλο γύρω του και να πλησιάσει τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο και τους άλλους, που φαινόταν τώρα περικυκλωμένοι από οπλοφόρους Μελανούς.

Οι πολεμιστές της Παντοκράτειρας έτρεξαν καταπάνω στο όχημα, βγάζοντας πολεμικές κραυγές. Ορισμένοι έβαλαν εναντίον των επα-

ναστατών με βαλλίστρες· ορισμένοι άλλοι, πλησιάζοντας, επιχείρησαν να πηδήσουν πάνω στο όχημα –με επιτυχία!

Ένας πολεμιστής βρέθηκε όρθιος στο πίσω κάθισμα, πλάι στη Νατλάο, η οποία φάνηκε να πανικοβάλλεται, καθώς προσπαθούσε να τραβήξει το ξιφίδιο απ'την κνήμη της. Ο Ίσμαρ, όμως, είχε ήδη τραβήξει ένα μικρό τσεκούρι, και χτύπησε τον Παντοκρατορικό στα πλευρά, πετώντας τον στις άμμους.

Μια πολεμίστρια που είχε πιαστεί από την άκρη του οχήματος σπάθισε τον Ίσμαρ πισώπλατα· η Νατλάο, όμως, παραμέρισε τη μακριά λεπίδα με το ξιφίδιό της. Και ο Λόαχραμ'νιρ χτύπησε την Παντοκρατορική στο κεφάλι με το σπαθί του. Η γυναίκα εκτοξεύτηκε μακριά απ'το όχημα.

Ο Νίρχαλμον, βλέποντας ότι οι στρατιώτες προσπαθούσαν να τον περικυκλώσουν, οδήγησε το όχημά του καταπάνω σ'έναν απ'αυτούς, πατώντας τον. Ο Παντοκρατορικός ούρλιαξε, σπαρακτικά, νιώθοντας τους τροχούς να συνθλίβουν το σώμα του.

Ένας βαλλιστροφόρος σημάδεψε· ένα βέλος εκτοξεύτηκε–

«Ααααααρχ!» μούγκρισε ο Νίρχαλμον, καθώς το βλήμα καρφώθηκε στο αριστερό του μπράτσο. «Μπάσταρδοι!...» γρύλισε, τρίζοντας τα δόντια.

«Θεοί!» φώναξε η Νατλάο. «Νίρχαλμον, είσαι καλά;»

Ο έλεγχος του οχήματος είχε, προς στιγμή, χαθεί και το τροχοφόρο έκανε άσκοπους κύκλους πάνω στην άμμο.

Ο Ίσμαρ απέκρουσε το σπαθί ενός Παντοκρατορικού που είχε πηδήσει μέσα και τον έσπρωξε κάτω. «Νατλάο –βοήθησέ με! Άσε τον Νίρχαλμον!» Απέφυγε το ξίφος ενός άλλου πολεμιστή και τον χτύπησε στο γόνατο, στέλνοντάς τον κι αυτόν στην άμμο. «Χρησιμοποίησε τη βαλλίστρα σου!»

«Τον οδηγό!» φώναξε ένας Παντοκρατορικός. «Σκοτώστε τον οδηγό!»

«Νίρχαλμον, άσε εμένα να οδηγήσω,» είπε ο Λόαχραμ'νιρ.

Ο Νίρχαλμον είχε πιάσει το βέλος με το δεξί του χέρι και προσπαθούσε να το τραβήξει έξω, γρυλίζοντας και τρίζοντας τα δόντια.

«Μην το τραβήξεις!» του είπε ο Λόαχραμ. «Άσε εμένα να οδηγήσω!»

Άλλο ένα βέλος ήρθε και πέρασε ανάμεσά τους, αστοχώντας το πρόσωπο του μάγου για μερικά εκατοστά.

Η Νατλάο είχε τώρα υψώσει τη βαλλίστρα της και, σημαδεύοντας, έβαλε κατά του Παντοκρατορικού τοξότη, φυτεύοντας ένα βέλος στον ώμο του. Δε θα μπορούσε να ξανατεντώσει το τόξο του –όχι, τουλάχιστον, σε τούτη τη συμπλοκή.

Και ξαφνικά, βοήθεια ήρθε.

Δύο Παντοκρατορικοί σωριάστηκαν με βέλη καρφωμένα στην πλάτη. Ο Ράλναχ πλησίαζε, τοξεύοντας.

Και η Ταμλάκο δεν ήταν μακριά. Στο χέρι της βρισκόταν το ξίφος της, και εφορμούσε στους εχθρούς.

Ο Ίσμαρ κατέβασε το τσεκούρι του πάνω στο κρανοφόρο κεφάλι ενός πολεμιστή που είχε μόλις πιαστεί στο όχημα και ανέβαινε. Ένας άλλος, όμως, που είχε ήδη ανεβεί από τη διπλανή μεριά, τον κλότσησε καταπρόσωπο, κάνοντάς τον να γυρίσει απότομα και αίμα να πεταχτεί απ'τη μύτη του. Ο Λευκός επαναστάτης έχασε την ισορροπία του και έπεσε στο πάτωμα του οχήματος. Το τσεκούρι έφυγε απ'το χέρι του.

Η Νατλάο, που ήταν κοντά του –και κοντά στον εχθρό–, δεν είχε χρόνο να ξαναοπλίσει τη βαλλίστρα της. Άρπαξε το τσεκούρι και επιτέθηκε. Ο Παντοκρατορικός απέκρουσε και έσπρωξε τη Μελανή όπισθεν. Η πλάτη της συνάντησε ένα από τα μπροστινά καθίσματα.

Άλλος ένας Παντοκρατορικός πήδησε πάνω στο όχημα–
–η ταχύτητα του οποίου, απρόσμενα, αυξήθηκε.

Ο Νίρχαλμον, πεισματάρης όπως πάντα, είχε βγάλει το βέλος απ'το μπράτσο του και οδηγούσε ξανά, με τα μάτια του να γυαλίζουν σαν τα μάτια μανιακού.

Ο Παντοκρατορικός που είχε μόλις τώρα πηδήσει πάνω στο όχημα έχασε την ισορροπία του και έπεσε, ουρλιάζοντας. Δεν έπεσε, όμως, έξω από το όχημα· έπεσε μέσα σ'αυτό.

Ο άλλος, που δεν είχε κινδυνέψει απ'την ξαφνική επιτάχυνση του Νίρχαλμον, γρονθοκόπησε τη Νατλάο στην κοιλιά, καθώς το σπαθί του ήταν μπλεγμένο με το τσεκούρι της. Η Μελανή αισθάνθηκε την αναπνοή της να κόβεται και το σώμα της να μουδιάζει.

Ο Ίσμαρ, όμως, τώρα σηκωνόταν, και χίμησε στον Παντοκρατορικό, αρπάζοντας τους καρπούς του και παλεύοντας μαζί του.

Ο άλλος Παντοκρατορικός –αυτός που είχε πέσει μέσα στο όχημα– επιτέθηκε στη Νατλάο, κρατώντας ένα ξιφίδιο–

–και τινάχτηκε όπισθεν, καθώς ένα εχθρικό ξιφίδιο βρέθηκε καρφωμένο στον ώμο του.

Η Μελανή κοίταξε πίσω της. Ο Λόαχραμ!

Η Νατλάο τράβηξε το δικό της ξιφίδιο και χίμησε στον Παντοκρατορικό, τρυπώντας τον στα πλευρά και πιέζοντας τη λεπίδα της μέσα του. Ο άντρας τη γρονθοκόπησε κατακέφαλα, αλλά απρόσεκτα: η γροθιά του δεν τη χτύπησε παρά ξώφαρσα. Η Νατλάο παραπάτησε, αφήνοντας τη λαβή του όπλου της, το οποίο εξακολουθούσε να είναι καρφωμένο στο σώμα του. Ο πολεμιστής κατέρρευσε.

Ο Ίσμαρ ακόμα πάλευε με τον άλλο· και τώρα ο Λόαχραμ σπάθισε τον Παντοκρατορικό στην πλάτη, σκοτώνοντάς τον.

Η Νατλάο κοίταξε γύρω. Οι Παντοκρατορικοί πολεμιστές που είχαν απομείνει είχαν τραπεί σε άτακτη φυγή, προς διάφορες κατευθύνσεις.

Η έρημος θα τους αποτελείωνε.

Η Νατλάο καταράστηκε τις ψυχές τους να καταλήξουν στα δόντια όποιου δαιμονικού θεού πίστευαν.

«Βρίσκομαι εδώ για να σας βοηθήσω,» είπε ο Ανδρόνικος στους Μελανούς που είχαν συγκεντρωθεί γύρω από εκείνον και τους συντρόφους του.

«Η 'βοήθειά' σου θα καταστρέψει τη φυλή μου, Πρίγκιπα Ανδρόνικε!» αντιγύρισε ο πορφυρομάλλης Μελανός που είχε μιλήσει και πριν.

«Οι Παντοκρατορικοί δε βρίσκονταν εδώ για το καλό σας, Φύλαρχε,» του είπε ο Ανδρόνικος, καταλαβαίνοντας ότι αυτός πρέπει, μάλλον, να ήταν ο Φύλαρχος των Κίσρωθ. «Το είχαν σχεδιάσει τούτο εξ αρχής. Δεν ήθελαν να σας σώσουν επειδή σας συμπαθούν. Ξεκίνησαν την εκστρατεία επίτηδες, προκειμένου να μπορούν να σας εκβιάσουν, για να βρουν τη βάση–»

«Η εκστρατεία ξεκίνησε απ'τον Πρωτοσπαθάριο Κάραγγελ του Θρόνου της Ελρείσβα, έναν Λευκό!» φώναξε ένας άλλος φύλαρχος.

«Οι Παντοκρατορικοί δε θα βοηθούσαν τον Θρόνο της Ελρείσβα, αν δεν είχαν οι ίδιοι κάτι να κερδίσουν,» τόνισε ο Ανδρόνικος. «Πραγματικά, πιστεύετε ότι, στην Αρβήντλια, θα ξόδευαν τόση ενέργεια μόνο και μόνο για να ικανοποιήσουν την εκδικητική μανία αυτού του Πρωτοσπαθαρίου;»

«Ακόμα κι έτσι,» του είπε ο Φύλαρχος των Κίσρωθ, «καταδίκασες εμάς για να σώσεις τους δικούς σου ανθρώπους σ'αυτή τη βάση! Γιατί να πιστέψουμε ότι είσαι καλύτερος από τους άλλους ξένους, Πρίγκιπα Ανδρόνικε;»

Ο Ανδρόνικος περίμενε ετούτη την αντίδραση· και, μάλιστα, τη δικαιολογούσε. Επιπλέον, δεν ήταν η πρώτη φορά που, αρχικά, λάμβανε εχθρική συμπεριφορά από ανθρώπους τους οποίους επιθυμούσε να βοηθήσει κατά της Παντοκράτειρας. Καταλάβαινε ότι οι περισσότεροι λαοί φοβόνταν τις δυνάμεις της.

«Μπορεί να νομίζετε ότι είναι έτσι,» αποκρίθηκε στον Φύλαρχο των Κίσρωθ, «αλλά δεν είναι. Οι 'δικοί μου άνθρωποι', όπως τους αποκάλεσες, μπορούν οποιαδήποτε στιγμή να φύγουν από τη βάση. Μπορούν, οποιαδήποτε στιγμή, να φύγουν από την ίδια την Αρβήντλια, Φύλαρχε! Δεν είναι υποχρεωμένοι να κάθονται εδώ και να αντιμάχονται τις δυνάμεις της Παντοκράτειρας! Το κάνουν, όμως, επειδή πιστεύουν ότι πρέπει ν'αγωνιστούν ενάντια σ'αυτούς που θέλουν να κρατούν ολόκληρο το Σύμπαν υπό τον έλεγχό τους. Και οι περισσότεροι που βρίσκονται στη βάση είναι Αρβήντλιοι, Φύλαρχε! Και Μελανοί και Λευκοί. Μάχονται μαζί, γιατί θέλουν να δουν τη διάστασή τους ελεύθερη! Μάχονται για σένα. Μάχονται για όλους εσάς!» Ο Ανδρόνικος έριξε ένα βλέμμα στους Μελανούς που είχαν περικυκλώσει εκείνον και τους συντρόφους του. «Τόσο λίγο σάς ενδιαφέρει αυτό;»

«Εμείς,» είπε ένας φύλαρχος, «δεν είμαστε υπό τον έλεγχο κανενός!»

«Έτσι νομίζεις;» του απάντησε ο Ανδρόνικος. «Αν δεν ήσασταν υπό τον έλεγχο κανενός, δε θα φοβόσασταν τώρα μην έρθουν οι ξένοι και κάψουν τα χωριά σας! Δε θα φοβόσασταν ότι μεταλλικά πουλιά θα εμφανιστούν στους ουρανούς, φτύνοντας φωτιά!

»Ο φόβος είναι έλεγχος, Φύλαρχε!

»Χρησιμοποιούν τον φόβο σας, για να σας κάνουν πiónια τους! Είναι αυτό κάτι που θέλετε; Είναι αυτό κάτι που θέλουν οι Μελανοί πολεμιστές της Αρβήντλια;»

Οι συναθροισμένοι Μελανοί άρχισαν να μурμουρίζουν αναμεταξύ τους.

Και μετά από μερικές στιγμές βαβούρας, ο ψιλόλιγνος άντρας με τα πορφυρά μαλλιά είπε: «Το όνομά μου είναι Βάνασρελ, Πρίγκιπα Ανδρόνικε, και είμαι ο Φύλαρχος των Κίσρωθ.»

Ο Ανδρόνικος έκλινε το κεφάλι. «Χαίρομαι που σε γνωρίζω, Φύλαρχε των Κίσρωθ.»

«Αυτά που λες είναι σωστά,» είπε ο Βάνασρελ. «Αλλά δεν είναι συνετά. Γιατί, απάντησέ μου σε τούτο: Τι θα σταματήσει τώρα τους ξένους απ'το να μας καταστρέψουν όλους;»

«Εγώ,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος.

«Τολμηρή η απάντηση που δίνεις. Αλλά είναι οι πράξεις σου τόσο καλές όσο τα λόγια σου; αναρωτιέμαι.»

«Ο λαός μου, στην Απολλώνια, που έχει απελευθερωθεί από τους Παντοκρατορικούς, έτσι φαίνεται να πιστεύει, Φύλαρχε.»

Η Ταμλάκο και ο Ράλναχ ανέβηκαν στο όχημα του Νίρχαλμον, κι εκείνος το οδήγησε προς τους συγκεντρωμένους Μελανούς, σταματώντας το κοντά τους. Ορισμένοι απ'αυτούς στράφηκαν, δείχνοντάς τον και υψώνοντας τα όπλα τους.

«Λευκοί!» φώναξαν. «Λευκοί!»

Και ο κύκλος γύρω απ'τον Ανδρόνικο και τους συντρόφους του άνοιξε.

«Δεν είναι εχθροί σας αυτοί οι Λευκοί!» είπε, δυνατά, ο Πρίγκιπας της Απολλώνιας. «Δεν είναι εχθροί σας!»

«Όλοι οι Λευκοί είναι εχθροί μας!» αντιγύρισε κάποιος.

«Όχι αυτοί οι Λευκοί,» είπε η Ταμλάκο, πηδώντας έξω απ'το όχημα του Νίρχαλμον. «Είναι επαναστάτες, και ήρθαν εδώ από τον Θυέλλης Τόπο για να μας βοηθήσουν εναντίον των ξένων.»

«Η Όαση των Επτά Κοκάλων δεν μπορεί να φιλοξενήσει Λευκούς, όμως,» τόνισε ο Βάνασρελ.

«Το γνωρίζουν αυτό. Και δε θα μείνουν για πολύ εδώ.»

«Εσύ, ωστόσο, είσαι ευπρόσδεκτη,» της είπε ο Βάνασρελ, «καθώς και οι άλλοι δύο Μελανοί σύντροφοί σου.»

Η Ταμλάκο έκανε μια χειρονομία που σήμαινε ευχαριστώ, ή ευχαριστούμε, ανάμεσα στις φυλές των Μελανών της ερήμου.

Ο Βάνασρελ στράφηκε στον Ανδρόνικο: «Θα ήθελα να μάθω πώς σκοπεύεις να σταματήσεις τους ξένους απ'το να έρθουν εδώ και να καταστρέψουν την όασή μας.»

Ο Ανδρόνικος κοίταξε τους Μελανούς γύρω του, αναρωτούμενος αν κάποιος απ'αυτούς μπορούσε να είναι κατάσκοπος των Παντοκρατορικών. Θα ήταν υπερβολικό, όμως· τι μπορεί να είχε να κερδίσει;

Την ασφάλεια του χωριού του, ίσως;

Τίποτα δεν είναι υπερβολικό, θύμισε στον εαυτό του ο Ανδρόνικος. Και είπε στον Βάνασρελ: «Θα προτιμούσα να μην το συζητήσω αυτό ανοιχτά, Φύλαρχε. Αν, όμως, δεχτείς να μας φιλοξενήσεις στην Όαση των Επτά Κοκάλων, ευχαρίστως θα το κουβεντιάσω μαζί σου.»

Ο Βάνασρελ κοίταξε τους συντρόφους του Πρίγκιπα. «Ο Λευκός δεν μπορεί να έρθει,» είπε, ατενίζοντας τον Ράθνη.

Ο Ανδρόνικος κοίταξε τον λευκόδερμο επαναστάτη.

«Μην ανησυχείς, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε εκείνος· «θα πάω με τον Νίρχαλμον.» Μιλούσε ήρεμα, αλλά ο Ανδρόνικος μπορούσε να διακρίνει μια συγκαλυμμένη οργή στη φωνή του. Αναμφίβολα, καταριόταν τους Μελανούς από μέσα του. Τους καταριόταν, γιατί είχε έρθει να τους βοηθήσει κι εκείνοι αποδεικνύονταν αχάριστοι. Τους καταριόταν, παρότι γνώριζε πως και οι Λευκοί το ίδιο θα έκαναν σ'έναν Μελανό επαναστάτη.

Ο Ανδρόνικος ένευσε. «Σ'ευχαριστώ, φίλε μου.»

• 6 •

Η συνείδησή του ήταν απλωμένη παντού. Ήταν κι εκείνος ένα μέρος του Συνόλου. Δεν υπήρχε ως ξεχωριστή οντότητα. Το εγώ διαμορφώνεται μόνο ύστερα από την αποκοπή από το Σύνολο –πράγμα που, τότε, δεν γνώριζε, όπως το χέρι δεν γνωρίζει ότι μπορεί να είναι ποτέ ξεχωριστό από το σώμα.

Η συνείδησή του εκτεινόταν από τη μια άκρη του Συνόλου ως την άλλη· και το Σύνολο διαπερνούσε κάθε μόριο της συνείδησής του. Πράγματι, θα μπορούσε κανείς να πει ότι εκείνος και το Σύνολο ήταν ένα και το αυτό· αλλά δεν ήταν έτσι. Το Σύνολο ήταν, συγχρόνως, κάτι πολύ περισσότερο –κάτι πολύ ευρύτερο– από εκείνον. Ένα σύμπαν. Άθικτο. Πλήρες.

Κι ύστερα, η συνείδησή του αισθάνθηκε το Κάλεσμα. Ή ίσως τότε να διαμορφώθηκε η συνείδησή του για πρώτη φορά· δεν μπορούσε να είναι βέβαιος.

Όπως δεν μπορούσε και να μην υπακούσει στο Κάλεσμα. Διαχωρίστηκε από το Σύνολο, γεμάτος τρόμο, και βρέθηκε μπροστά στον Κύριό του.

Και ο Κύριός του του είπε: Το όνομά σου θα είναι Νάλριεκ Κάρνιβ.

Δύο ονόματα; Γιατί;

Γιατί οι άνθρωποι το συνηθίζουν σε πολλές διαστάσεις.

Ένα περίβλημα είχε τώρα σχηματιστεί γύρω από τη συνείδησή του, και μια πραγματικότητα γύρω από το περίβλημα.

Έβλεπε έναν χώρο, και στο κέντρο του χώρου βρισκόταν ο Κύριός του σε τέσσερα μέρη. Πανύψηλος φαινόταν και τρομαχτικός. Και παλλόταν με χρώματα: μαύρο, αργυρές αντανakλάσεις, πορφυρές αντανakλάσεις.

Χρώμα; Πώς γνώριζε τι σημαίνει χρώμα;

Γνώση είχε αρχίσει να τον πλημμυρίζει. Έρρεε μέσα του, ποτίζοντας την ύπαρξή του. Γνώση του Σύμπαντος και των διαστάσεών του.

Υπηρετούσε την Παντοκράτειρα. Ήταν ειδικός πράκτοράς της. Πριν απ'αυτήν, όμως, υπηρετούσε τον Κύριό του, που οι περισσότεροι τον

ήξεραν ως «οι Υπερασπιστές της Παντοκράτειρας». Είχε μια αποστολή: μια πολύ σημαντική αποστολή. Υπήρχε κίνδυνος για την Παντοκρατορία! Κίνδυνος για τον Κύριό του!

Το σώμα του Νάλριεκ βρισκόταν μέσα σ'έναν γυάλινο σωλήνα, που ένωνε κάθετα το ταβάνι και το πάτωμα του δωματίου. Κάποιου είδους ενέργεια γέμιζε τον σωλήνα, κάνοντας τον Νάλριεκ να αιωρείται εντός του.

Ένας από τους Υπερασπιστές κινήθηκε. Το χέρι του –που έμοιαζε νάναι καλυμμένο από πανοπλία, όπως κι ολόκληρο το σώμα του– έπιασε έναν μοχλό στον τοίχο, και τον κατέβασε.

Ο σωλήνας άνοιξε, και ο Νάλριεκ πήδησε έξω, γυμνός μέσα στο δωμάτιο.

«Γνωρίζεις τι πρέπει να κάνεις,» του είπε ο Κύριός του· η φωνή του αντηχούσε περίεργα σε τούτη την πραγματικότητα.

«Ναι, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Νάλριεκ.

Ο Κύριός του, όμως, δεν τον είχε προειδοποιήσει ότι ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος θα βρισκόταν στην Αρβήντλια και, μάλιστα, στην περιοχή που τον ενδιέφερε.

Ο Νάλριεκ ήξερε ότι ο Κύριός του ήθελε τον Πρίγκιπα νεκρό, αλλά, επίσης, ήξερε ότι οι έξι παράξενοι ερευνητές ανησυχούσαν τον Κύριό του ακόμα περισσότερο. Ο Νάλριεκ δεν μπορούσε να ριψοκινδυνέψει την ύπαρξή του, προκειμένου να εξολοθρεύσει τον Πρίγκιπα· γι'αυτό, όταν ο Πρέσβης είχε έρθει κοντά του μέσα στο όχημα, εκείνος τον είχε ακολουθήσει.

Και τώρα έτρεχαν μες στις ερήμους, ανεβαίνοντας και κατεβαίνοντας αμμόλοφους και κάνοντας ζικ-ζακ ανάμεσά τους.

Η Αρχικατάσκοπος Αλντάρνη κοίταξε πίσω τους, από το οπίσθιο παράθυρο του οχήματος. «Δε μας ακολουθούν πια,» είπε. «Τα παράτησαν.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος· «το φανταζόμουν ότι δε θα μας κυνηγούσαν για πολύ. Δε θα ήθελαν ν'αφήσουν τον Πρίγκιπά τους απροστάτευτο.» Μείωσε την ταχύτητα του οχήματος, γιατί έτρεχε σαν παλαβός.

«Τι ζητούσε ο Αρχιπροδότης εκεί;» είπε η Αλντάρνη. «Πώς βρέθηκε στους Κίσρωθ; Και πώς ήξερε ότι ήμασταν κι εμείς εκεί και ότι–;»

«Αυτές τις πληροφορίες εσύ θα έπρεπε, μάλλον, να τις έχεις,» τη διέκοψε ο Άνσελμος.

«Είσαι σοβαρός;» σύριξε εκείνη. «Οι κατάσκοποί μου είναι στην Ελρείσβα, όχι σ'ολόκληρη την καταραμένη Αρβήντλια!»

Και στράφηκε στον Νάλριεκ. «Εσύ γνώριζες για τον Πρίγκιπα, έτσι δεν είναι; Γνώριζες!»

«Δεν ήξερα τίποτα,» απάντησε ο πράκτορας.

«Μη μου λες αυτές τις βλακείες! Δε φάνηκε να ταραχτήκες καθόλου!»

«Δεν ήξερα τίποτα, Αρχικατάσκοπε,» επανέλαβε, ήρεμα, ο Νάλριεκ.

Ο Άνσελμος είπε: «Ο Νάλριεκ δεν είναι άνθρωπος, Αλντάρνη.»

«Τι πράγμα;»

Ο Άνσελμος κοίταξε τον ειδικό πράκτορα πλάι του· εκείνος δεν του έκανε κανένα νόημα να μη συνέχισε, έτσι ο Πρέσβης εξήγησε στην Αρχικατάσκοπο: «Είναι Δημιούργημα.»

Τα μάτια της Αλντάρνης γούρλωσαν, προς στιγμή, και εστίαστηκαν στον Νάλριεκ. «Δημιούργημα;...» έκανε, στραβώνοντας τα χείλη της. «Είσαι Δημιούργημα;»

«Ναι,» απάντησε εκείνος. «Είμαι αυτό που αποκαλείτε 'Δημιούργημα'.»

«Και ποιος...;» τραύλισε η Αλντάρνη. «Ποιος... ποιος σ'έστειλε εδώ;»

«Σου έχω πει, Αρχικατάσκοπε: είμαι ειδικός πράκτορας της Παντοκράτειρας. Σου έχω δείξει και το σχετικό έγγραφο, δε σ'το έχω δείξω;»

«Ναι,» είπε η Αλντάρνη, «μου το έχεις δείξει, μα... μα δεν είναι δυνατόν! Αν, όντως, είσαι Δημιούργημα, δε μπορεί εσύ να δίνεις διαταγές σ'εμάς! Δε μπορεί να είσαι 'ειδικός πράκτορας'! Κάποιον υπακούς μέσα στην Ελρείσβα. Ποιον;»

«Κανέναν δεν υπακούω μέσα στην Ελρείσβα, Αρχικατάσκοπε. Υπηρετώ την Παντοκράτειρα.»

«Δεν είναι δυνατόν...» είπε η Αλντάρνη. «Δεν είναι δυνατόν...» Και σκέφτηκε: Ο Ευρύμαχος... Τον Ευρύμαχο πρέπει να υπακούει, απλά έχει διαταγές να το κρύβει! Ουμότην πως, όταν είχε επισκεφτεί τον Επόπτη, το βράδυ της άφιξης του Νάλριεκ, εκείνος δεν είχε φανεί και τόσο πολύ ταραγμένος από την εμφάνιση του ειδικού πράκτορα. Θα

μπορούσε να γνωρίζει ακριβώς ποιος ήταν, και τι ήταν, δε θα μπορούσε; Και μου το έκρυψε!

«Νομίζω,» είπε ο Άνσελμος, «πως είναι δυνατόν, Αλντάρνη.»

«Μη λες ανοησίες! Ή, μήπως, δεν ξέρεις τι είναι τα Δημιουργήματα; Δεν είναι άνθρωπος αυτό... αυτό το πράγμα!»

«Ξέρω πολύ καλά τι είναι τα Δημιουργήματα,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος, οδηγώντας. «Τούτο, όμως, δε σημαίνει τίποτα.»

«Δεν είναι δυνατόν να μας προστάζει ένα Δημιούργημα!» επέμεινε η Αλντάρνη. «Κάποιο λάθος έχει γίνει!»

«Κανένα λάθος δεν έχει γίνει, Αρχικατάσκοπε,» τη διαβεβαίωσε ο Νάλριεκ, γυρίζοντας το κεφάλι του για να την ατενίσει, καθώς εκείνη ήταν καθισμένη πίσω, μαζί με όσους στρατιώτες είχαν προλάβει να μπουν στο όχημα.

«Τότε,» είπε η Αλντάρνη, «δε μπορεί να είσαι Δημιούργημα...»

«Χτύπα με στο λαιμό,» την παρότρυνε ο Νάλριεκ. «Με το ξιφίδιό σου.»

Η Αλντάρνη δίστασε για λίγο. Αλλά, ύστερα, ξεθηκάρωσε το ξιφίδιό της και το έμπηξε στο λαιμό του.

Η όψη του Νάλριεκ δε φανέρωσε πόνο.

Η Αλντάρνη τράβηξε πίσω το όπλο της. Δεν υπήρχε αίμα επάνω στη λεπίδα. Κι εκεί όπου, κανονικά, θα έπρεπε να είναι το τραύμα του πράκτορα υπήρχε μόνο ρευστό ασήμι, το οποίο ανάπλαθε το δέρμα του με ταχύ ρυθμό.

Σύντομα, ο Νάλριεκ μπορούσε πάλι να μιλήσει, και είπε: «Βλέπεις;»

Η Αλντάρνη θηκάρωσε το ξιφίδιό της, μουδιασμένα. Γαμώ τη Γενιά του Σκοτοδαίμονος, είναι όντως αυτό που λέει...

Ρώτησε τον Άνσελμο: «Πού μας πηγαίνεις τώρα; Πίσω στην Ελρείσβα;»

«Πού αλλού;»

«Θα μας φτάσει η ενέργεια για να πάμε ως εκεί;»

«Δεν έχω ιδέα,» είπε ο Άνσελμος. «Πόσες ενεργειακές φιάλες υπάρχουν στον αποθηκευτικό χώρο του οχήματος;»

«Δε νομίζω ότι υπάρχουν και πολλές, ύστερα από το τελευταίο μας ταξίδι.» Κοίταξε τον Νάλριεκ, ερωτηματικά.

«Δεν είναι αρκετές για να πάμε στην Ελρείσβα, Αρχικατάσκοπε,» είπε εκείνος. «Όμως είναι αρκετές για να φτάσουμε κοντά.»

«Είσαι σίγουρος;» τον ρώτησε ο Άνσελμος.

«Ναι.»

«Αυτό δεν είναι πολύ καλό,» είπε η Αλντάρνη. «Σημαίνει ότι, αργά ή γρήγορα, θα ξεμείνουμε μες στις ερήμους!»

«Προφανώς, Αρχικατάσκοπε,» αποκρίθηκε ο Νάλριεκ.

Σκατά!... σκέφτηκε η Αλντάρνη. Το ήξερα ότι ποτέ δεν έπρεπε να είχα έρθει εδώ! Και το γεγονός ότι ήρθα οφείλεται στις διαταγές ενός καταραμένου Δημιουργήματος! Παραλίγο να πεθάνω εκεί πέρα, στους Κίσρωθ, και δεν έχουμε τελειώσει ακόμη!

Κεφάλαιο 13^ο

Το Σχέδιο του Πρίγκιπα

• 1 •

Ο Φύλαρχος Βάνασρελ τούς άφησε να κατασκηνώσουν στην Όαση των Επτά Κοκάλων. Εκτός από τους Λευκούς ανάμεσά τους, φυσικά, οι οποίοι ανέβηκαν στο όχημα του Νίρχαλμον και απομακρύνθηκαν από τους Κίσρωθ, για να φτιάξουν τη δική τους μικρή κατασκήνωση στους αμμόλοφους.

Όταν είχαν στήσει τις σκηνές τους μέσα στη βλάστηση, ο Ανδρόνικος έστρεψε το βλέμμα του στα πέτρινα σπίτια του χωριού των Μελανών.

Η Ιωάννα ήρθε και στάθηκε πλάι του. «Του είπες ότι έχεις κάποιο σχέδιο για να σταματήσεις τους Παντοκρατορικούς. Είναι αλήθεια;»

«Δεν του είπα ότι έχω κάποιο σχέδιο,» διευκρίνισε ο Ανδρόνικος, δίχως να στραφεί να την κοιτάξει.

«Του είπες, όμως, ότι θα τους σταματήσεις, που είναι το ίδιο πράγμα... Έχεις κάτι συγκεκριμένο στο μυαλό σου, ή όχι;»

«Περίπου. Πρέπει κάπως να βοηθήσουμε, δεν πρέπει;» Τώρα γύρισε για ν'ατενίσει το πρόσωπό της –ή, μάλλον, τη μαύρη μάσκα με την οποία το είχε καλύψει ο Δάρυλμος.

«Δε μπορείς να σώσεις τους πάντες, Ανδρόνικε,» του είπε η Ιωάννα. «Το ξέρεις αυτό. Ήρθαμε εδώ για να βρούμε τα ίχνη του Αρίσταρχου.»

«Και δε θα βγούμε από το δρόμο μας,» αποκρίθηκε ο Πρίγκιπας. Έριξε μια ματιά στους υπόλοιπους που βρίσκονταν στον πρόχειρο καταυλισμό. Ο Σέλιρ'χοκ και η Άνμα'ταρ κάθονταν κοντά στη σκηνή

τους, μοιάζοντας κουρασμένοι ύστερα από τόσες ώρες που χρησιμοποιούσαν τη Μαγγανεία Κινήσεως, σήμερα και χτες. Ο Δάρυλμος κοίταζε τους καρπούς ενός από τα δέντρα της όασης. Η Νατλάο και η Ταμλάκο άναβαν μια φωτιά κι έβαζαν μια κατσαρόλα πάνω από τις φλόγες. Ο Ράλναχ έφτιαχνε τη χορδή του τόξου του, καθισμένος σε μια πέτρα.

«Πηγαίνω,» είπε ο Ανδρόνικος στην Ιωάννα, «κι ελπίζω να μην αργήσω.»

Απομακρύνθηκε από τους συντρόφους του, μπαίνοντας στο χωριό των Κίσρωθ και ζητώντας από τους πολεμιστές εκεί να τον οδηγήσουν στον φύλαρχό τους.

Το σπίτι του Βάνασερλ δεν ήταν πολύ μεγαλύτερο από τα σπίτια των υπολοίπων, και φυσικά ήταν χτισμένο από πέτρα. Παρότι στην Όαση των Επτά Κοκάλων πρέπει, ομολογουμένως, να υπήρχε αρκετό ξύλο, οι Αρβήντλιοι δεν παρέκκλιναν από τις συνήθειές τους· στα οικοδομήματά τους χρησιμοποιούσαν αποκλειστικά την πέτρα.

Ο Βάνασερλ έμοιαζε να περιμένει τον Ανδρόνικο, καθώς στεκόταν έξω απ'το σπίτι του με τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του. Μόλις τον είδε, του έκανε νόημα να περάσει και παραμέρισε τη δερμάτινη κουρτίνα από την είσοδο. Ο Πρίγκιπας μπήκε, για να διαπιστώσει ότι εκείνος κι ο Φύλαρχος των Κίσρωθ δε θα ήταν μόνοι τους εδώ. Στο πάτωμα, επάνω σε μαξιλάρια, κάθονταν τρεις Μελανές γυναίκες, οι οποίες, αντικρίζοντάς τον, ορθώθηκαν. Η μία ήταν προχωρημένης ηλικίας, με μακριά, αραιά μαλλιά που είχαν ξεθωριασμένο πράσινο χρώμα· το σώμα της ήταν καμπουριασμένο, και το πρόσωπό της έμοιαζε πολύ μικρό, αλλά τα μάτια της πολύ μεγάλα. Η Γερόντισσα των Κίσρωθ, υπέθεσε ο Ανδρόνικος. Η δεύτερη γυναίκα ήταν μετρίου αναστήματος με κατάμαυρα, γυαλιστερά μαλλιά, δεμένα περίτεχνες πλεξίδες. Φορούσε ένα καφετί, αμάνικο φόρεμα και σανδάλια. Στη μέση της ήταν θηκαρωμένο ένα ξιφίδιο με κοκάλινη λαβή. Η τρίτη γυναίκα ήταν ντυμένη με τον ιερατικό χιτώνα των ιερειών της Κρωμβέλης, και τα μακριά, γαλανά μαλλιά της χύνονταν λυτά στην πλάτη της κι έφταναν ως τη μέση της. Ήταν πιο ψηλή από την προηγούμενη γυναίκα, και στον δεξή της ώμο καθόταν μια σαύρα, που τα μεγάλα, στρογγυλά μάτια της βλεφάριζαν νευρικά.

«Πρίγκιπα Ανδρόνικε,» είπε ο Βάνασρελ, ακολουθώντας τον στο εσωτερικό του πέτρινου σπιτιού, «να σου συστήσω τη Χάσμα, ιέρεια της Κρωμβέλης· τη Νιρμόνο, τη Γερόντισσα των Κίσρωθ· και την Κάμρι, τη σύζυγό μου.»

Ο Ανδρόνικος ήταν βέβαιος ότι δεν τις είχε συστήσει με τυχαία σειρά: οι ιέρειες της Κρωμβέλης πάντοτε προηγούνταν στην Αρβήντλια, αφού η θεά τους ήταν θεά του νερού, και το νερό ήταν τόσο σπάνιο εδώ· και οι Γερόντισσες είχαν, αναμφίβολα, ξεχωριστή θέση ανάμεσα στους λαούς της ερήμου.

«Η παρουσία σας είναι τιμή μας, Πρίγκιπά μου,» είπε η Κάμρι.

«Η τιμή είναι δική μου, που με δέχεστε στην Όαση των Επτά Κοκάλων, παρότι, ομολογώ, προκάλεσα κάποια αναστάτωση εδώ,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος.

Ο Βάνασρελ τού ζήτησε να καθίσει, δείχνοντας μια θέση που είχε ήδη ετοιμαστεί γι'αυτόν: ένα μεγάλο, περίτεχνα κεντημένο μαξιλάρι, δίπλα στο οποίο υπήρχε ένα κρυστάλλινο ποτήρι και μια πήλινη καράφα με νερό.

Ο Ανδρόνικος κάθισε, και οι υπόλοιποι κάθισαν γύρω του: ο Βάνασρελ αντίκρυ του, η Κάμρι αριστερά του συζύγου της, η ιέρεια της Κρωμβέλης δεξιά του φύλαρχου, και η Γερόντισσα δεξιά της ιέρειας.

Ο Ανδρόνικος γέμισε το ποτήρι του με νερό και ήπιε, αναλογιζόμενος για μια στιγμή τα λόγια του.

«Πρίγκιπα Ανδρόνικε,» του είπε ο Βάνασρελ, «ισχυρίστηκες ότι μπορείς να μας βοηθήσεις εναντίον των ξένων. Είναι αλήθεια;»

«Είναι,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Δεν ήρθα γι'αυτό το λόγο στην Αρβήντλια, για να είμαι ειλικρινής, αλλά, εφόσον είμαι εδώ, θα κάνω ό,τι μπορώ για να σας βοηθήσω.»

«Μπορείς να σταματήσεις τις καταστροφές στον Κοράκου Τόπο;»

«Πιστεύω,» είπε ο Ανδρόνικος, «ότι οι καταστροφές θα ελαττωθούν, προς το παρόν, αφού οι Παντοκρατορικοί δεν πέτυχαν τον σκοπό τους, που ήταν η εύρεση της βάσης της Επανάστασης. Ωστόσο, φοβάμαι πως δε θ'αργήσουν να ανασυγκροτηθούν. Επομένως, πρέπει να λύσουμε το πρόβλημα από εκεί όπου έχει αρχίσει: από την Ελρείσβα.»

«Στην Ελρείσβα,» είπε ο Βάνασρελ, «κατοικούν Λευκοί, που επιθυμούν το κακό μας!»

«Δυστυχώς, όμως, οι Λευκοί είναι που θα πρέπει τώρα να σας βοηθήσουν—»

«Όχι!» φώναξε ο Φύλαρχος των Κίσρωθ, σφίγγοντας τη γροθιά του. «Δε χρειαζόμαστε τη βοήθειά τους!»

«Δεν εννοώ ότι θα έρθουν εδώ, για να πολεμήσουν τους Παντοκρατορικούς στο πλευρό σας,» εξήγησε ο Ανδρόνικος, ήρεμα αλλά σταθερά. «Εννοώ ότι θα πρέπει να τους κάνω να δουν την πραγματικότητα και να στραφούν κατά των Παντοκρατορικών.»

«Μα,» είπε η Κάμρι, «ένας Λευκός είναι που ξεκίνησε την εκστρατεία, Πρίγκιπά μου! Τον λένε Κάραγγελ, και είναι Πρωτοσπαθάριος του Θρόνου της Ελρείσβα.»

«Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ απλά έδωσε την αφορμή στον Παντοκρατορικό Επόπτη· η αιτία υπήρχε ήδη –και ήταν η βάση της Επανάστασης στα βουνά. Επιπλέον, γνωρίζετε γιατί ο Κάραγγελ επιθυμούσε εκδίκηση; Επειδή κάποιες φυλές Μελανών συμμαχήσαν ώστε να σκοτώσουν τους πάντες στη δική του φυλή—»

«Παίρνεις, λοιπόν, το μέρος των Λευκών, Πρίγκιπα Ανδρόνικε;» τον διέκοψε απότομα ο Βάναςρελ.

«Δεν παίρνω το μέρος κανενός. Οι αντιδικίες που έχουν οι Αρβήντλιοι αναμεταξύ τους είναι δική τους υπόθεση. Δεν θέλω –και δε νομίζω ότι μπορώ– να παρέμβω στον αιώνιο πόλεμό σας. Ωστόσο, μ’ενδιαφέρει να διώξω τους Παντοκρατορικούς από εδώ, και πιστεύω ότι αυτό το επιθυμούν, επίσης, όλοι οι Αρβήντλιοι, Μελανοί και Λευκοί.»

«Πρίγκιπά μου,» είπε η Κάμρι, «αν οι Λευκοί το επιθυμούσαν, δε θα είχαν συμμαχήσει με τους ξένους.»

«Ορισμένοι Αρβήντλιοι ίσως να έχουν συμφέροντα,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος· «το παραδέχομαι. Ή ίσως να νομίζουν ότι η υποταγή στους Παντοκρατορικούς είναι η μόνη λύση. Αναρωτιέμαι, όμως, τι θα πουν οι άνθρωποι της Ελρείσβα όταν μάθουν ότι ο Επόπτης, ουσιαστικά, τους χρησιμοποιεί. Δεν τον ενδιαφέρει αληθινά η εκδίκηση του Πρωτοσπαθαρίου, και ήταν έτοιμος να σταματήσει την εκστρατεία μόλις ο διπλωμάτης που έστειλε εδώ έκλεινε τη συμφωνία που ήθελε μαζί σας. Αν ήσασταν εσείς στη θέση των Λευκών της Ελρείσβα, πώς θα βλέπατε αυτή την ενέργεια των ‘συμμαχων’ σας;»

Ο Βάνασρελ ένευσε. «Καταλαβαίνω τι εννοείς, Πρίγκιπα Ανδρόνικε. Θα προσπαθήσεις να στρέψεις τους Λευκούς εναντίον των ξένων.»

«Απλώς θα τους δείξω την αλήθεια.»

«Και τι ευελπιστείς να συμβεί μ' αυτό; Να διώξουν τους ξένους από την Ελρείσβα;»

«Ναι,» είπε ο Ανδρόνικος. «Αλλά δε θα είναι, βέβαια, εύκολο. Θα χρειαστεί έντονη προσπάθεια και συγχρονισμός από τους επαναστάτες που βρίσκονται σ' εκείνα τα μέρη.»

«Πιστεύεις ότι θα προλάβεις να τα πραγματοποιήσεις αυτά προτού η εκστρατεία συνεχιστεί;»

«Το ελπίζω, αλλά δεν μπορώ να το εγγυηθώ. Εκείνο, όμως, που μπορώ να σας εγγυηθώ είναι ότι ο Πρόμαχος Γεθβάρης, που βρίσκεται στη βάση μας στα βουνά, ετοιμάζει ένα ενεργειακό κανόνι. Ίσως, μάλιστα, να το έχει ήδη έτοιμο. Πράγμα που σημαίνει ότι τώρα θα διαθέτετε κι εσείς ένα όπλο για να χτυπήσετε τους εχθρούς σας. Οι επαναστάτες του Κοράκου Τόπου θα σας βοηθήσουν, και όχι μόνο αυτοί. Όπως είδες κι ο ίδιος, Φύλαρχε, έχουν έρθει επαναστάτες κι από τον Θυέλλης Τόπο, παρότι είναι Λευκοί· γιατί πιστεύουν ότι ο αγώνας εναντίον των Παντοκρατορικών ενώνει όλους τους Αρβήντλιους.»

«Εμείς, οι Κίσρωθ, τι νομίζεις ότι πρέπει να κάνουμε;» ρώτησε ο Βάνασρελ.

«Το γεγονός ότι οι φύλαρχοι πολλών από τις φυλές του Κοράκου Τόπου είναι τώρα συγκεντρωμένοι εδώ θεωρώ πως είναι θετικό. Μπορείτε να συμπράξετε, ώστε να οργανώσετε κάποια άμυνα εναντίον των εχθρών σας. Περισσότερα δεν μπορώ να πω, γιατί είμαι βέβαιος πως γνωρίζετε τα εδάφη σας πολύ καλύτερα από εμένα.»

«Οι φύλαρχοι που είναι εδώ, Πρίγκιπά μου, δεν είναι από πολλές φυλές,» διευκρίνισε ο Βάνασρελ. «Είναι μονάχα από κάποιες από τις φυλές που βρίσκονται κοντά στα βουνά: τις φυλές που ενδιαφέρονταν τον Πρέσβη Άνσελμο, καθώς πίστευε ότι μπορούσαν να τον οδηγήσουν στη βάση σας.»

«Δεν έχει σημασία,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Ακόμα και τόσοι που είστε συγκεντρωμένοι, είναι μια αρχή· και μπορείτε πάντα να συγκεντρώσετε και περισσότερους. Ενωμένοι είστε δυνατότεροι· δε θα

σας βρίσκουν απομονωμένους, για να σας εξολοθρεύουν με την οπλική υπεροχή τους.»

«Πρίγκιπα Ανδρόνικε,» είπε ο Βάνασρελ, «δεν ξέρω αν πρέπει ακόμα να σε ευχαριστήσω. Αυτό θα εξαρτηθεί απ'όσα θα μας δείξει το μέλλον. Μόνο τότε θα φανεί αν η απρόσμενη εμφάνισή σου έφερε καλό ή κακό για τις φυλές του Κοράκου Τόπου.»

Ο Σέλιρ'χοκ και η Άνμα'ταρ έφαγαν κάτι πρόχειρο και αποσύρθηκαν στη σκηνή τους, για να ξεκουραστούν και να είναι φρέσκοι όταν ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος θα ξαναχρηιαζόταν τις υπηρεσίες τους. Η Ιωάννα τούς ευχήθηκε όνειρα γλύκα, και ρώτησε τον Δάρυλμος, ο οποίος καθόταν παραδίπλα: «Η μάσκα σου μου είπες ότι βγαίνει με το νερό, σωστά;»

Εκείνος κατένευσε.

«Ωραία,» είπε η Ιωάννα, και έφυγε από τον καταυλισμό τους, βαδίζοντας μέσα στη βλάστηση της Όασης των Επτά Κοκάλων. Γύρω της, κοράκια την ατένιζαν, πιασμένα σε κλαδιά.

Έφτασε στη λίμνη της όασης, και είδε ότι μερικοί Μελανοί είχαν φέρει εδώ τα ζώα τους, για να τα ποτίσουν, προτού τα οδηγήσουν στο μαντρί για το βράδυ. Στράφηκαν και κοίταξαν τη Μαύρη Δράκαινα. Ο ένας απ'αυτούς τη χαιρέτησε και της είπε κάτι στη Γλώσσα των Μελανών, που η Ιωάννα δεν κατάλαβε. Νομίζουν ότι είμαι δική τους, σκέφτηκε. Μελανή. Τι να πει κανείς; Ο Δάρυλμος ήταν άψογος στις μεταμφιέσεις του... πράγμα το οποίο κι ο ίδιος πάντοτε επιβεβαίωνε, ενθουσιωδώς. Η Ιωάννα τον θεωρούσε λιγάκι τρελό· αλλά δεν είχε σημασία: όλοι που ήταν μπλεγμένοι με την Επανάσταση ήταν λιγάκι τρελοί με τον έναν ή τον άλλο τρόπο.

Απομακρύνθηκε από τους βοσκούς και πήγε σ'ένα απομονωμένο σημείο της λίμνης, όπου η βλάστηση και το αυξανόμενο σκοτάδι την κάλυπταν. Δεν απέμενε πλέον πολύ ηλιακό φως στην Αρβήντλια.

Το χορτάρι έτριζε κάτω απ'τα πόδια της Ιωάννας, κι αυτό ήταν παράξενο σε τούτες τις ερήμους· της έδινε την αίσθηση ότι βρισκόταν σε άλλη διάσταση. Πλησίασε την άκρη της λίμνης και, γονατίζοντας, έ-

βαλε το χέρι της στο νερό. Η Ταμλάκο δεν είχε πει ότι το μέρος ήταν επικίνδυνο, αλλά μια Μαύρη Δράκαινα ήταν πάντοτε προσεκτική· και, στη συγκεκριμένη περίπτωση, η Ιωάννα ήθελε να διαπιστώσει αν υπήρχαν υδρόβια πλάσματα πρόθυμα να τη δαγκώσουν μόλις βουτήξει.

Μάλλον, όχι.

Πήρε το χέρι της από το νερό και έβγαλε τις μπότες και τη μαύρη, δερμάτινη στολή της. Βούτηξε στη λίμνη και κολύμπησε, για λίγο, υποβρυχίως. Η γενέτειρά της ήταν η διάσταση Υπερυδάτια, και είχε μάθει να κολυμπά άψογα στις ατελείωτες θάλασσές της. Ορισμένες φορές, μάλιστα, αισθανόταν πως της χρειαζόταν να πέσει στο νερό και να κολυμπήσει. Κι εδώ, στην Αρβήντλια, δεν υπήρχε και πολύ νερό, παρά μονάχα σε συγκεκριμένα μέρη. Δεν ήταν παράξενο, λοιπόν, που οι γηγενείς θεωρούσαν την Κρωμβέλη τόσο σημαντική, καθώς και τις ιερείς της.

Η Ιωάννα έβγαλε το κεφάλι της στην επιφάνεια, χωρίς πολύ φασαρία. Κοίταξε γύρω και διαπίστωσε ότι βρισκόταν σ'ένα τυχαίο σημείο στο κέντρο της λίμνης. Ωστόσο, δεν έχασε ούτε στιγμή τον προσανατολισμό της· ήξερε αμέσως προς τα πού είχε αφήσει τα ρούχα της, μέσα στις σκιές. Από την άλλη μεριά, μπορούσε να δει, απόμακρα, τις φιγούρες των βοσκών, καθώς έπαιρναν τα ζώα τους και έφευγαν, χωρίς να βιάζονται. Η ζωή ήταν νωχελική στις ερήμους.

Άκουσε μερικά κοράκια να φτερουγίζουν, και αφουγκράστηκε. Μειδίασε, λεπτά, και βυθίστηκε πάλι κάτω απ'το νερό. Κολύμπησε με αργές κινήσεις, πλησιάζοντας την όχθη...

...όπου μια σκιερή μορφή είχε μόλις παρουσιαστεί.

Η Ιωάννα έβγαλε το κεφάλι της από το νερό.

Ο Ανδρόνικος την κοίταξε, ξαφνιασμένος.

«Τι βλέπω εδώ;» είπε η Μαύρη Δράκαινα.

«Δεν ξέρω τι βλέπεις εσύ εδώ,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, λυγίζοντας τα γόνατά του και κοντοκαθίζοντας αντίκρυ της, «αλλά ξέρω τι βλέπω εγώ.»

«Και τι βλέπεις;»

«Ένα παράξενο, απειλητικό, αν και όμορφο, πλάσμα να αναδύεται, αργά, από το νερό.»

Η Ιωάννα μειδίασε. «Όχι και τόσο απειλητικό.» Και ρώτησε: «Τελείωσες με τον φύλαρχο;»

«Ναι.»

Η Ιωάννα συνοφρυώθηκε. «Μου φαίνεσαι προβληματισμένος. Δεν εξελίχτηκαν τα πράγματα όπως ήλπιζες;»

«Καλά εξελίχτηκαν,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος.

«Τι σε απασχολεί, τότε;» Η Ιωάννα βγήκε στην όχθη. Ήταν ντυμένη με μια περισκελίδα κι έναν στηθόδεσμο, και το νερό κυλούσε επάνω στο σφριγηλό σώμα της, σχηματίζοντας μυριάδες ποτάμια και ρυάκια. Η μεταμφίηση του Δάρυλμος είχε διαλυθεί· το δέρμα της δεν ήταν πια μαύρο σε κανένα σημείο, και τα μαλλιά της είχαν ξαναπάρει το ξανθό τους χρώμα.

Ο Ανδρόνικος σηκώθηκε όρθιος. «Τα πάντα,» αποκρίθηκε. «Η όλη κατάσταση.»

«Τι ακριβώς τού είπες, τελικά;» ρώτησε η Ιωάννα. «Ποιο είναι το σχέδιό σου;»

Ο Ανδρόνικος τής εξήγησε ότι σκεφτόταν να διώξει τους Παντοκρατορικούς από την Ελρείσβα, αποκαλύπτοντας στους Λευκούς ότι τους χρησιμοποιούσαν για να επιτύχουν τους δικούς τους σκοπούς.

«Το ήξερα ότι ήσουν τρελός, αλλά όχι τόσο πολύ,» του είπε η Ιωάννα. «Δε θα είναι εύκολο να τους αποτινάξεις από την Ελρείσβα. Τα ορυχεία ενέργειας που βρίσκονται σ'αυτά τα μέρη είναι σημαντικά για τους Παντοκρατορικούς.»

«Παρ'όλ'αυτά, θα προσπαθήσω. Ο μόνος τρόπος για να βεβαιωθούμε ότι οι Παντοκρατορικοί δε θα ξανακάνουν τα ίδια είναι να τους διώξουμε από την Ελρείσβα, Ιωάννα.»

«Ο μόνος τρόπος για να βεβαιωθούμε ότι οι Παντοκρατορικοί δε θα ξανακάνουν τα ίδια, πουθενά στο Σύμπαν, είναι να εκθρονίσουμε την Παντοκράτειρα. Αλλά ούτ'αυτό είναι τόσο εύκολο.»

Ο Ανδρόνικος σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του. «Υποθέτω πως δεν συμφωνείς με το σχέδιό μου...»

«Δεν ξέρω κατά πόσο είναι ρεαλιστικό.»

«Όπως μου έχουν ξαναπεί, δεν είμαι ρεαλιστής.»

«Ορισμένες φορές, όμως, το παρακάνεις,» είπε η Ιωάννα. «Καταλαβαίνεις, βέβαια, ότι δεν μπορείς να εμφανιστείς έτσι απλά στην Ελρεί-

σβα και να πεις στον Βασιληά εκεί αυτά που είπες εδώ στους Μελανούς... Οι Παντοκρατορικοί θα σε σκοτώσουν, ώσπου να βγάλεις την πρώτη λέξη απ'το στόμα σου.»

Ο Ανδρόνικος την αγριοκοίταξε. «Δεν είμαι χαζός, Μαύρη Δράκαινα.»

Η Ιωάννα μόρφασε, υψώνοντας τα χέρια της. «Τι άλλο να πούμε, τότε;» Βάδισε προς τα ρούχα της.

Ο Ανδρόνικος την ακολούθησε, συλλογισμένα.

«Η εμφάνιση εκείνου του Δημιουργήματος, πάντως, ήταν πολύ παράξενη,» άλλαξε θέμα η Ιωάννα, καθίζοντας σε μια πέτρα. Άπλωσε το χέρι της και πήρε ένα τσιγάρο κι έναν ενεργειακό αναπτήρα απ'τη στολή της. Το άναψε, ρουφώντας καπνό και βγάζοντάς τον απ'τα ρουθούνια.

Ο Ανδρόνικος κάθισε αντίκρυ της. «Τι μπορεί να ήθελε εδώ;»

Η Ιωάννα ανασήκωσε τους ώμους. «Πού να ξέρω; Και ούτε είναι δυνατόν να κάνω καμια υπόθεση. Ένα Δημιούργημα, μες στις ερήμους της Αρβήντλια... Μοιάζει παράλογο... Και ήταν και πολύ καλό στην ξιφομαχία. Ανδρόνικε, ήταν τόσο καλό όσο εσύ.» Και ο Πρίγκιπας ήταν εξαίρετος ξιφομάχος. Οι περισσότεροι Απολλώνιοι ευγενείς είχαν μανία με την ξιφομαχία. «Τόσο καλό όσο ο Ράθνης.» Ο Λευκός είχε γεννηθεί για να γίνει ξιφομάχος, σύμφωνα με τα έθιμα των Αρβήντλιων.

Ο Ανδρόνικος ένευσε. «Ναι, πράγματι ήταν... Και η εμφάνισή του δε μπορεί να ήταν τυχαία, Ιωάννα. Σίγουρα, υπήρχε καλός λόγος που βρισκόταν εδώ.»

«Πιστεύεις ότι αυτός ο λόγος μπορεί να ήταν η συμφωνία με τις φυλές της ερήμου, για την εύρεση της βάσης μας;»

«Το αποκλείω,» είπε ο Ανδρόνικος.

«Κι εγώ.»

«Μου δίνεις ένα τσιγάρο;»

«Θα καπνίσεις;»

«Ναι, γιατί;»

«Ήλπιζα ότι θα βουτούσες πρώτα.» Η Ιωάννα έδειξε τη λίμνη με μια κοφτή κίνηση του σαγονιού της.

«Γιατί;»

«Για να κάθομαι να σε κοιτάζω.»

Ο Ανδρόνικος μειδίασε. «Χρειάζομαι ένα μπάνιο, έτσι κι αλλιώς,» είπε, και σηκώθηκε απ'το μέρος όπου καθόταν. Γδύθηκε και βούτηξε στη λίμνη.

Το νερό ήταν δροσερό, και οι σκιές είχαν πυκνώσει μέσα στην Όαση των Επτά Κοκάλων. Νύχτωνε.

Ο Ανδρόνικος, νιώθοντας αναζωογονημένος από το μπάνιο του, βγήκε στην όχθη, στάζοντας. Οι σκέψεις του δεν ήταν τώρα τόσο μπερδεμένες όσο πριν, όφειλε να παραδεχτεί· αλλά αυτό δε σήμαινε ότι τα προβλήματά του είχαν, ξαφνικά, απλουστευτεί, ούτε λυθεί.

Κάθισε κοντά στην Ιωάννα, κι εκείνη τού έδωσε ένα τσιγάρο και πάτησε τον αναπτήρα της, για να του το ανάψει.

«Κάποια στιγμή,» του είπε, «θα πρέπει να κατεβούμε και στο Φαράγγι του Πεπρωμένου, για να ερευνήσουμε αυτό που μας είπε ο Ράλναχ. Σκέφτεσαι πρώτα να πάμε στην Ελρείσβα και μετά στο φαράγγι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Εξάλλου, το φαράγγι είναι επικίνδυνο, σε περίπτωση που γίνει πάλι αεροπορική επίθεση.»

«Έτσι, όμως, καθυστερούμε.»

«Έχουμε ήδη καθυστερήσει πολύ να αποκωδικοποιήσουμε το μήνυμα του Αρίσταρχου. Και δεν είμαστε βέβαιοι ότι στο φαράγγι θα σπάσουμε τον κώδικα.»

«Για να θυμίζει, όμως, η γραφή κάτι στον Ράλναχ, αυτό σημαίνει πως εκεί, αν μη τι άλλο, θα βρούμε κάποιο στοιχείο.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε. «Ναι, κι εγώ το εύχομαι.»

Η Μαύρη Δράκαινα σηκώθηκε απ'τη θέση της, για να μαζέψει ξύλα και ν'ανάψει μια μικρή φωτιά, γιατί ο ερχομός της νύχτας είχε φέρει μια έντονη ψύχρα.

Όταν οι φλόγες φούντωσαν, ο Ανδρόνικος και η Ιωάννα ξάπλωσαν κοντά στο νερό της λίμνης και έκαναν έρωτα μέσα στη νυχτερινή σιγαλιά της όασης.

Η Νατλάο πρόσφερε σε όλους φαγητό μέσα σε πήλινα μπολ, αλλά η ίδια δεν πήρε για τον εαυτό της. Κάθισε παράμερα, μαζεύοντας τα γόνάτά της και τυλίγοντας τα χέρια της γύρω τους. Το βλέμμα της πή-

γε προς τ'ανατολικά, στις αχανείς ερήμους. Μέσα στο φως του δειλινού μπορούσε να δει τη φωτιά που είχαν, πριν από λίγο, ανάψει οι Κίσρωθ, για να κάψουν τους νεκρούς Παντοκρατορικούς πολεμιστές. Κι ακόμα πιο μακριά, φαινόταν μια άλλη φωτιά, και η γυαλάδα των τελευταίων ηλιακών αχτίνων επάνω στο μέταλλο: ο Νίρχαλμον, ο Ράθνης, ο Ίσμαρ, και ο Λόαχραμ'νιρ, που δεν μπορούσαν να κατασκηνώσουν εδώ, στην Όαση των Επτά Κοκάλων, γιατί ήταν όλοι τους Λευκοί. Παλιότερα, η Νατλάο θα το θεωρούσε τούτο απόλυτα φυσικό, αλλά τώρα... τώρα κάτι νόμιζε πως είχε αλλάξει μέσα της. Είχε πολεμήσει μ'αυτούς τους ανθρώπους τόσες φορές που δεν έμοιαζε πλέον να την πολυενδιαφέρει αν ήταν Λευκοί ή Μελανοί. Ήταν συμπολεμιστές της.

Ήταν επαναστάτες. Όπως εκείνη.

Η ζωή μου έχει αλλάξει τελείως. Δεν ξέρω πλέον ποια είμαι... Σίγουρα, δεν είμαι Ερνεό'ωμ. Οι Ερνεό'ωμ δεν υπάρχουν τώρα· είναι άλλο ένα καταγεγραμμένο όνομα στη Βίβλο του Σέλεντουρ...

Έκλεισε τα μάτια της, αναστενάζοντας. Δεν είχε παρά να αποδεχτεί τη νέα της ζωή, ετούτο το καινούργιο μονοπάτι που είχε παρουσιάσει εμπρός της, και να βαδίζει επάνω του, όπου κι αν την οδηγούσε.

Τουλάχιστον, ως επαναστάτρια θα μαχόταν ενάντια στους ανθρώπους που είχαν αφανίσει τη φυλή της–

Ακούγοντας πόδια να την πλησιάζουν, βήματα επάνω στη χαμηλή βλάστηση των παρυφών της όασης, άνοιξε τα μάτια και είδε την Ταμλάκο να έρχεται, για να καθίσει πλάι της.

«Τι είναι;» ρώτησε τη Νατλάο, προσφέροντάς της ένα πήλινο μπολ με χυλό.

Εκείνη πήρε το ζεστό φαγητό στις χούφτες της, αλλά δεν άρχισε να τρώει. «Τίποτα...» μουρμούρισε. «Τίποτα...»

«Είναι κάτι που μπορώ να βοηθήσω;»

Η Νατλάο στράφηκε, για να κοιτάξει την όψη της άλλης Μελανής. Υπήρχε, νόμιζε, πραγματικό ενδιαφέρον στα μάτια της. «Όχι, Ταμλάκο,» είπε, χαμηλόφωνα, «δεν υπάρχει κάτι που μπορείς να κάνεις.»

«Καταλαβαίνω πώς πρέπει να αισθάνεσαι... σχεδόν.» Η Ταμλάκο αγκάλιασε τους ώμους της Νατλάο με το ένα χέρι. «Έχω κι εγώ χάσει ένα αγαπημένο μου πρόσωπο. Όχι όλη μου τη φυλή –οι θεοί δε θέλη-

σαν να με δοκιμάσουν με τόσο σκληρό τρόπο–, αλλά και πάλι δεν ήταν εύκολο για μένα...»

«Ο άντρας σου...» ψιθύρισε η Νατλάο.

Η Ταμλάκο συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη. «Το ξέρεις; Πώς;»

«Ο Σέφσαλ, ο Φύλαρχος των Νίσρακ, μου το είπε, όταν σε αναζητούσα στο χωριό σου.»

«Ο Σέφσαλ δεν ξέρει τίποτα,» είπε η Ταμλάκο, σκυθρωπά. Απέφυγε το βλέμμα της Νατλάο. «Νομίζει πως ο Κάφμιλ εξαφανίστηκε... Δεν είναι έτσι, Νατλάο. Τον σκότωσαν. Ένας πράκτορας της Παντοκρατειρας τον σκότωσε... Ο Κάφμιλ ήταν έμπορος· διάνυε μεγάλες αποστάσεις μέσα στην Αρβήντλια, και δούλευε και για την Επανάσταση: μετέφερε μηνύματα. Μου έλεγε πως δεν ήθελε να είμαστε υπόδουλοι κανενός. Δε θα δεχόμασταν ποτέ, εμείς οι Μελανοί, να έχουμε από πάνω μας τους Λευκούς, θα δεχόμασταν; Φυσικά και όχι. Γιατί, λοιπόν, να δεχτούμε να έχουμε από πάνω μας αυτούς τους ξένους; Έτσι μου έλεγε...» Η Ταμλάκο ξεροκατάπιε. Καθάρισε το λαιμό της, ατενίζοντας τη μικρή φωτιά του καταυλισμού τους.

«Λυπάμαι,» είπε η Νατλάο.

«Είσαι τόσο πολύ πιο δυνατή από εμένα, Νατλάο.» Η Ταμλάκο γύρισε πάλι και την κοίταξε καταπρόσωπο. «Αν μου είχε συμβεί αυτό που συνέβη σ'εσένα... δε θα το είχα αντέξει... ειδικά τότε, που ήμουν ακόμα τόσο αδοκίμαστη...

»Ο θάνατός του μ'έκανε να μπω στην Επανάσταση. Πρώτα, δεν ήμουν μαζί με τους επαναστάτες. Και ούτε ο Κάφμιλ θα ήθελε να μ'αφήσει να μπλεχτώ περισσότερο. Παρότι ο ίδιος το έκανε, πίστευε ότι ήταν επικίνδυνο...» Η Ταμλάκο χαμογέλασε, πικρά. «Είχε δίκιο.» Κατέβασε το βλέμμα της.

«Έχω μια ιδέα!»

Η φωνή του Δάρυλμος διέκοψε την κουβέντα τους. Οι δύο Μελανές γύρισαν και είδαν ότι ο πρασινόδερμος άντρας στεκόταν όρθιος, κοντά στη φωτιά τους.

«Κανείς δε μιλά;» ρώτησε, κοιτάζοντας πρώτα τον Ράλναχ κι ύστερα αυτές. «Κανείς δεν ενδιαφέρεται για την ιδέα μου;»

«Τι ιδέα έχεις, πρασινομούρη;» του είπε ο Ράλναχ.

«Ε!» έκανε ο Δάρυλμος, «αυτό δεν ήταν και πολύ ευγενικό, αγαπητέ μου φίλε. Εγώ δε σε λέω ‘μαυρόφατσα’, έτσι δεν είναι;»

Ο Ράλναχ μειδίασε, κάνοντας τα δόντια του να γυαλίσουν στις φλόγες της φωτιάς. «Εντάξει,» αποκρίθηκε· «ας πούμε ότι μιλάς σωστά. Τι ιδέα έχεις;»

«Αυτό εκεί το αεροσκάφος.» Ο Δάρυλμος έδειξε το πεσμένο ελικόπτερο των Παντοκρατορικών, που κανείς δεν το είχε πειράξει μέχρι στιγμής, ούτε το είχε πλησιάσει. «Κρίμα δεν είναι να το παρατήσουμε στις άμμους; Μπορούμε να δούμε αν λειτουργεί, και να το χρησιμοποιήσουμε!»

«Ξέρεις να πιλοτάρεις;» τον ρώτησε η Ταμλάκο.

«Όχι. Ξέρεις εσύ;»

«Όχι. Αλλά εσύ μίλησες για το αεροσκάφος.»

«Μπορεί να μην ξέρω να το πιλοτάρω εγώ,» είπε ο Δάρυλμος, «αλλά ο Πρίγκιπας μας σίγουρα ξέρει, και το ίδιο κι η Μαύρη Δράκαινα. Και η μάγισσα,» έδειξε με τον αντίχειρά του τη σκηνή όπου βρισκόταν η Άνμα’ταρ μαζί με τον Σέλιρ’χοκ, «πρέπει να ξέρει επίσης. Η Άνμα είναι από το τάγμα των Δρακαινών: μάγισσες προσαρτημένες στις Μαύρες Δράκαινες, για να τις υποστηρίζουν με τα μαγικά τους. Τέλος πάντων. Και ο Σέλιρ’χοκ δεν αποκλείεται να ξέρει να πιλοτάρει, αλλά δε θα έβαζα και στοίχημα.»

«Υπάρχει άλλο ένα πρόβλημα, εκτός απ’το ποιος θα πιλοτάρει το μεταλλικό πουλί,» του είπε ο Ράλναχ. «Μου φαίνεται ψόφιο. Ύστερ’από το χτύπημα που τούδωσε ο Νίρχαλμον, δε νομίζω να μπορεί να ξανασηκωθεί στον αέρα.»

«Εγώ,» αποκρίθηκε ο Δάρυλμος, σταυρώνοντας τα χέρια του εμπρός του, «δε θα ήμουν και τόσο σίγουρος. Πρέπει να το ελέγξουμε. Και ένας μάγος μπορεί να το ελέγξει. Έχουν ένα ξόρκι που... πώς το λένε;... Χμμμ...» Έτριψε τον αυχένα του. «Δεν έχει σημασία. Είναι ένα ξόρκι που ο μάγος μπορεί να καταλάβει αν ένα μηχάνημα λειτουργεί κανονικά ή αν έχει βλάβες. Τους έχω δει να το κάνουν –και δε χρειάζεται καν να είναι Τεχνομαθείς.» Ο Δάρυλμος πλησίασε τη σκηνή του Σέλιρ’χοκ και της Άνμα’ταρ. «Μισό λεπτό, να τους φωνάξω.»

«Νομίζω ότι κοιμούνται,» του είπε η Ταμλάκο.

«Δεν πειράζει. Αυτό είναι πολύ σημαντικό! Αν το αεροσκάφος είναι σε καλή κατάσταση, θα μας φανεί χρήσιμο εδώ πέρα, σε τούτη την άθλια διάσταση που μόνο ερήμους έχει –με το συμπάθιο κιόλας· η πατρίδα σας είναι πανέμορφη κατά τα άλλα.»

Ο Ράλναχ τον αγριοκοίταξε, σαν θυμωμένος λύκος της ερήμου, αλλά ο Δάρυλμος τον αγνόησε.

Πήγε κοντά στη σκηνή των μάγων και παραμέρισε την κουρτίνα, κοιτάζοντας μέσα.

Ο Σέλιρ'χοκ και η Άνμα'ταρ, πράγματι, κοιμόνταν. Εκείνος ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα κι εκείνη είχε κουρνιαώσει δίπλα του. Το ένα του χέρι ήταν ακουμπισμένο στο στήθος του, το άλλο γύρω από τη μέση της Άνμα. Ο Δάρυλμος ίσα που τους διέκρινε στο ασθενικό φως του δειλινού, που ολοένα μειωνόταν, και στο φως της φωτιάς του καταυλισμού. Στο εσωτερικό της σκηνής τους δεν ήταν αναμμένη καμία λάμπα ή κεριό.

«Με συγχωρείτε,» είπε. «Κάτι προέκυψε.»

Δεν πρέπει να τον άκουσαν, γιατί ούτε που σάλεψαν. Μάλλον, ήταν κουρασμένοι από τη χρήση της Μαγγανείας Κινήσεως.

«Με συγχωρείτε!» είπε ο Δάρυλμος, πιο δυνατά. «Κάτι προέκυψε!»

Τα μάτια τους άνοιξαν.

Η Άνμα ανασηκώθηκε, βλεφαρίζοντας. Ήταν ντυμένη ελαφρά. «Τι θες εδώ;» απαίτησε, ενοχλημένα.

«Είπα: κάτι προέκυψε.»

«Κάποιο πρόβλημα;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ.

«Περίπου. Ελάτε, βγείτε,» είπε ο Δάρυλμος, κι άφησε την κουρτίνα της σκηνής να πέσει πίσω του, καθώς απομακρυνόταν μερικά βήματα.

Οι δύο μάγοι δεν άργησαν να παρουσιαστούν, ντυμένοι με φαρδιές, μαύρες ρόμπες. Ο Σέλιρ'χοκ, όπως συνήθως, βαστούσε το ραβδί του. Η Άνμα'ταρ είχε δύο ξιφίδια περασμένα στη ζώνη της.

«Δε βλέπω να συμβαίνει τίποτα,» παρατήρησε.

«Δεν είπα ότι συμβαίνει κάτι,» διευκρίνισε ο Δάρυλμος.

«Γιατί μας σήκωσες, τότε;» Η μάγισσα φαινόταν έτοιμη να τον πλακώσει στις κλοτσιές. Τον είχε άχτι, από τότε που την κορόιδεψε στα ζάρια.

«Γι' αυτό.» Ο Δάρυλμος έδειξε προς τ' ανατολικά, μέσα στην έρημο.
«Για το ελικόπτερο.»

«Τι έχει το ελικόπτερο, Δάρυλμος;» ρώτησε, στωικά, ο Σέλιρ'χοκ.

«Θέλω να δείτε αν λειτουργεί. Γιατί, αν λειτουργεί, θα μας φανεί χρήσιμο, υποθέτω.»

Η Άνμα'ταρ κοίταζε τριγύρω. «Πού είναι ο Πρίγκιπας μας;»

«Πήγε στην όαση,» απάντησε ο Δάρυλμος. «Κι η Μαύρη Δράκαινα επίσης. Μάλλον κάνουν μπάνιο, ή οτιδήποτε άλλο. Ας μην είμαστε αδιάκριτοι.» Έκλεισε το μάτι.

«Ναι,» μούγκρισε η Άνμα, «το να μην είσαι αδιάκριτος είναι, σίγουρα, κάτι που σε... διακρίνει.»

«Τι θες να πεις, μάγισσα;»

«Θέλω να πω ότι-!»

Ο Σέλιρ ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της. «Σου ζήτησε ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος να μας πεις να ελέγχουμε το ελικόπτερο;» ρώτησε τον Δάρυλμο.

«Όχι,» παραδέχτηκε εκείνος· «ήταν δική μου ιδέα. Και δε νομίζω ότι είναι τόσο δύσκολο. Έχετε ένα ξόρκι που βλέπει αν λειτουργούν κανονικά οι μηχανές, έτσι δεν είναι; Πώς το λέτε;»

«Ξόρκι Μηχανικής Ανταποκρίσεως,» του είπε ο Σέλιρ'χοκ.

«Ναι, σωστά! Ξόρκι Μηχανικής Ανταποκρίσεως. Νομίζω, αξίζει να ελέγξετε αν το πετούμενο λειτουργεί. Θα μας χρειαστεί σε τούτα τα μέρη. Κι αν δε χρειαστεί σε μας, θα χρειαστεί στους άλλους επαναστάτες. Δε μπορεί, ο Πρόμαχος Γεθβάρης σίγουρα θα βρει κάποια χρήση γι' αυτό.»

«Η συλλογιστική σου βγάζει νόημα,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ, «αλλά δεν ήταν ανάγκη να μας σηκώσεις άρον-άρον.»

«Γιατί να χάνουμε χρόνο;» Ο Δάρυλμος ανασήκωσε τους ώμους.

Η Άνμα'ταρ αναποδογύρισε τα μάτια, μορφάζοντας.

«Θα πάμε, λοιπόν, να το ελέγχουμε;» είπε ο Δάρυλμος.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ. «Πάμε. Να μην πούμε ότι σηκωθήκαμε άδικα.»

Η Άνμα'ταρ αναποδογύρισε τα μάτια ξανά.

Ο Δάρυλμος βάδισε πρώτος επάνω στις άμμους, με τους δύο μάγους πίσω του. Ο Ράλναχ, η Ταμλάκο, και η Νατλάο ακολούθησαν από περιέργεια.

Η τελευταία άναψε τον φακό της, όταν έφτασαν κοντά στο πεσμένο αεροσκάφος, και, χωρίς να μπει, φώτισε στο εσωτερικό του.

«Τι ψάχνεις;» τη ρώτησε ο Δάρυλμος.

«Μήπως είναι κανένας μέσα.»

«Μέσα στο ελικόπτερο; Τι να κάνει εκεί;»

«Η Νατλάο δεν έχει άδικο,» είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Ίσως κάποιοι Παντοκρατορικοί να κρύφτηκαν εδώ αντί να φύγουν μες στην έρημο. Ας βεβαιωθούμε.» Και ύφανε ένα Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας. Οι κρύσταλλοι επάνω στο ραβδί του φάνηκαν να γυαλίζουν αχνά. «Δεν το πιστεύω...» μουρμούρισε.

«Τι είναι, μάγε;» τον ρώτησε ο Δάρυλμος.

«Κάποιος είναι μέσα στο ελικόπτερο.»

Η Ταμλάκο και ο Ράλναχ τράβηξαν τα σπαθιά τους. Η Άνμα'ταρ τράβηξε και τα δύο ξιφίδια απ'τη ζώνη της.

«Βγες έξω!» φώναξε ο Ράλναχ, στη Συμπαντική Γλώσσα. «Αλλιώς θα πεθάνεις!»

Μια σκιά κινήθηκε μέσα στο πεσμένο αεροσκάφος, κι ένας γαλανό-δερμος άντρας βγήκε, διστακτικά, από μια ανοιχτή θύρα. Στα χέρια του δεν κρατούσε όπλα, όμως ένα σπαθί κρεμόταν απ'τη ζώνη του. Φορούσε δερμάτινη πανοπλία πάνω απ'τη λευκή στολή των στρατιωτών της Παντοκράτειρας. Ήταν φανερά φοβισμένος, το βλέμμα του ασταθές.

«Σας παρακαλώ...» ψέλλισε. «Δε σχεδιάζα κανένα κακό. Περίμενα να πέσ' η νύχτα, για να φύγω.»

«Η νύχτα έχει πέσει,» του είπε ο Ράλναχ.

«Υπάρχει φως ακόμα... Δε σας λέω ψέματα... Η μάχη έχει τελειώσει. Σας παρακαλώ...» Είχε τα χέρια του υψωμένα.

«Εγώ λέω να τον σκοτώσουμε,» είπε ο Ράλναχ στους συντρόφους του.

«Όχι,» διαφώνησε ο Σέλιρ'χοκ. «Θ'αφήσουμε τον Πρίγκιπα ν'αποφασίσει.»

«Και τι θα τον κάνουμε τώρα, που ο Πρίγκιπας δεν είν'εδώ;» απαίτησε ο Ράλναχ.

«Θα τον πάρουμε αιχμάλωτο,» του είπε ο Δάρυλμος. «Στις πολιτισμένες διαστάσεις, το έχουμε αυτό το έθιμο—»

Ο Ράλναχ τον αγριοκοίταξε πάλι, και ο πρασινόδερμος μασκοποιός χαμογέλασε.

«Πώς σε λένε, φίλε μου;» ρώτησε ο Δάρυλμος τον στρατιώτη.

Προτού, όμως, εκείνος απαντήσει, ο Ράλναχ πρόσταξε τον Παντοκρατορικό: «Λύσε τη ζώνη σου, και πέτα κάτω ό,τι άλλα όπλα έχεις επάνω σου.»

Ο γαλανόδερμος άντρας υπάκουσε. Έλυσε τη ζώνη του και την άφησε να πέσει στην άμμο. Τράβηξε ένα ξιφίδιο απ'τη μπότα του και το έριξε κι αυτό δίπλα της. «Το όνομά μου είναι Ευθύπορος,» είπε. «Είμαι απ'τη Σεργήλη.»

Ο Δάρυλμος ένευσε προς το μέρος του. «Εντάξει. Αν δεν προκαλέσεις προβλήματα, δε θα σε πειράζουμε.»

«Δε θα σας προκαλέσω κανένα πρόβλημα,» υποσχέθηκε ο Ευθύπορος.

Ο Δάρυλμος είπε στον Σέλιρ'χοκ: «Θα δούμε τώρα τι παίζει με το σκάφος;»

«Καλύτερα,» αποκρίθηκε ο μάγος, «να το σηκώσουμε όρθιο, πρώτα.»

«Θα μας βοηθήσεις,» είπε ο Δάρυλμος στον Ευθύπορο.

Εκείνος κατένευσε, χωρίς δισταγμό.

Συνολικά ήταν εφτά, μαζί με τον Παντοκρατορικό, αλλά και πάλι δυσκολεύτηκαν να σηκώσουν το ελικόπτερο από την πλάγια θέση που είχε πάρει πέφτοντας. Όταν το κατάφεραν, όλοι τους βαριανάσαιναν.

Και τότε, ο Ράλναχ πρόσεξε ότι κάποιοι τούς πλησίαζαν. «Έχουμε παρέα,» είπε, δείχνοντας.

Δεν ήταν, όμως, εχθροί, ούτε άγνωστοι. Ήταν ο Ράθνης κι ο Λόαχραμ'νιρ.

«Τι κάνετε εδώ;» ρώτησε ο Βιοσκόπος, όταν έφτασαν κοντά.

«Ήρθαμε να δούμε αν το ελικόπτερο λειτουργεί,» εξήγησε ο Δάρυλμος. «Δική μου ιδέα.»

Ο Λόαχραμ'νιρ κοίταξε τον Ράθνη, κι εκείνος ένευσε, υπομειδιώντας. Ο Δάρυλμος συνοφρυώθηκε. «Τι σημαίνει αυτό; Ξέρετε κάτι που δεν ξέρω;»

«Ο Νίρχαλμον,» του είπε ο Ράθνης, «είχε την ίδια ιδέα μ'εσένα, πριν από λίγο.»

«Και λοιπόν; Τέλος πάντων. Σέλιρ, θα κάνουμε τη δουλειά μας;»

Ο μαυρόδερμος Διαλογιστής μπήκε στο ελικόπτερο, και η Άνμα'ταρ τον ακολούθησε.

«Ποιος είν'αυτός;» ρώτησε ο Ράθνης, κοιτάζοντας τον Ευθύπορο.

«Κρυβόταν μες στο ελικόπτερο,» του είπε ο Δάρυλμος, ενώ ο Σέλιρ'χοκ και η Άνμα'ταρ χρησιμοποιούσαν Ξόρκια Μηχανικής Ανταποκρίσεως, για να ελέγξουν αν επικοινωνούσαν σωστά αναμεταξύ τους τα μηχανικά συστήματα του αεροσκάφους. «Είναι αιχμάλωτός μας τώρα.»

«Ο Πρίγκιπας μας πού είναι;» ρώτησε ο Ράθνης.

«Στην όαση, μαζί με τη Μαύρη Δράκαινα.»

Ο Σέλιρ'χοκ και η Άνμα'ταρ βγήκαν απ'το ελικόπτερο. «Τα συστήματά του φαίνεται να λειτουργούν όλα κανονικά,» είπε ο πρώτος. «Τουλάχιστον, εγώ δεν εντόπισα καμία έλλειψη επικοινωνίας ανάμεσά τους.»

«Ούτε εγώ,» είπε η Άνμα.

«Ο ένας έλικας, όμως, δε φαίνεται νάναι σε καλή κατάσταση.» Ο Λόαχραμ'νιρ ύψωσε το χέρι του, δείχνοντας. «Αν δεν τον φτιάξουμε, αποκλείεται ποτέ αυτό το πράγμα να πετάξει.»

Ο Σέλιρ'χοκ ένευσε. «Πράγματι.»

«Ξέρεις να πιλοτάρεις;» τον ρώτησε ο Δάρυλμος.

«Όχι.»

«Εσύ;» ρώτησε την Άνμα.

«Ξέρω. Και η Ιωάννα ξέρει. Κι ο Ανδρόνικος.»

«Για να φτιαχτεί ο έλικας, πόσο θα πάρει;» θέλησε να μάθει η Ταμλάκο.

«Αναλόγως τη ζημιά,» της είπε ο Σέλιρ'χοκ, κοιτάζοντας ψηλά, το χτυπημένο εξάρτημα. «Έτσι όπως τον βλέπω αυτόν, ή θα μπορούμε να τον επιδιορθώσουμε σχετικά εύκολα ή δε θα μπορούμε να τον επιδιορθώσουμε καθόλου.» Ο έλικας είχε λυγίσει από την πτώση.

Ο Δάρυλμος ρώτησε: «Υπάρχει κάποιος ανάμεσά μας που ξέρει πώς ακριβώς να κάνει αυτή τη δουλειά;»

Κανένας δε μίλησε.

«Κατάλαβα,» σχολίασε ο Δάρυλμος, «σκούρα τα πράγματα...»

«Υποθέτω,» είπε ο Ράλναχ, «ότι όποιος ασχολείται με τα σίδερα θα μπορεί να ισιώσει κι αυτόν τον έλικα. Ένας σιδεράς των Κίσρωθ, για παράδειγμα.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Σέλιρ'χοκ, «ένας σιδεράς, μάλλον, είναι ο πιο εξειδικευμένος άνθρωπος που θα μπορέσουμε να βρούμε εδώ για τούτη τη δουλειά.»

Ο Φωτεινός Ήλιος είχε χαθεί, και τα δύο πράσινα φεγγάρια της Αρβήντλια φαίνονταν καθαρά στον σκοτεινό ουρανό, όταν ο Νάλριεκ είπε να σταματήσουν.

«Γιατί;» ρώτησε ο Άνσελμος. Οδηγούσε επί τρεις ώρες, αλλά δε νόμιζε ότι αυτός ήταν ο λόγος που ο πράκτορας τού ζητούσε να σταματήσει.

«Σταμάτα,» επανέλαβε ο Νάλριεκ, χωρίς να εξηγήσει.

Ο Άνσελμος πάτησε το φρένο, και το όχημά τους σταμάτησε μέσα στις ερήμους. Βρίσκονταν, σύμφωνα με τον χάρτη στην οθόνη της κονσόλα, μερικές δεκάδες χιλιόμετρα νότια του Φαραγγιού του Πεπρωμένου.

Ο Νάλριεκ άνοιξε το γυάλινο σκέπαστρο. «Βγείτε,» πρόσταξε. «Όλοι σας.» Και βγήκε πρώτος.

Η Αλντάρνη συνοφρυώθηκε, γιατί δεν της άρεσε να παίρνει διαταγές από ένα Δημιούργημα –ένα πλάσμα που δεν ήταν καν άνθρωπος! Ποιο το νόημα ετούτης της στάσης; απόρησε, καθώς εκείνη κι οι υπόλοιποι έβγαιναν από το όχημα. Είδε κάτι που θέλει να ερευνήσει; Πάλι μες στις ερήμους θα τρέχουμε;

Ο Νάλριεκ τράβηξε το σπαθί του· και, με την ίδια κίνηση που ξεθιγάρωσε το όπλο, έσχισε το λαιμό ενός στρατιώτη. Ο άντρας κατέρρευσε με μια έκφραση καθαρής απορίας στο πρόσωπό του.

Και το λεπίδι του Δημιουργήματος δε σταμάτησε σ'αυτόν· αμέσως, μπήχτηκε στο διάφραγμα ενός δεύτερου στρατιώτη. Μπήκε και βγήκε σαν γλώσσα θανατηφόρου φιδιού.

Ο επόμενος πολεμιστής έπιασε τη λαβή του δικού του σπαθιού και το τράβηξε, βλέποντας πως ο Νάλριεκ πήγαινε για εκείνον. Προσπάθησε ν'αποκρούσει το όπλο του πράκτορα, αλλά, καθώς οι λεπίδες συναντήθηκαν, αυτή του Δημιουργήματος συνέχισε την πορεία της, γλιστρώντας πάνω στη λεπίδα του στρατιώτη και καταλήγοντας στην καρδιά του.

Μια πολεμίστρια –η τελευταία που απέμενε από τους στρατιώτες– είχε ήδη στραφεί και έτρεχε. Ο Νάλριεκ την κυνήγησε μπροστά στα έκπληκτα μάτια της Αλντάρνης και του Άνσελμου, με την ταχύτητα αιλουροειδούς και την άκαμπτη αποφασιστικότητα μηχανής. Το σπαθί του τη χτύπησε στη μέση και η γυναίκα σωριάστηκε, ουρλιάζοντας. Ο Νάλριεκ στάθηκε από πάνω της και την κάρφωσε στην πλάτη, αποτελειώνοντάς την.

«Πάμε!» είπε η Αλντάρνη στον Άνσελμο, πανικόβλητα, αρπάζοντάς τον απ'το μανίκι και τραβώντας τον προς το όχημα.

«Δεν κινδυνεύετε από μένα, Αρχικατάσκοπε!» τους φώναξε ο Νάλριεκ, πλησιάζοντας χωρίς να τρέχει. «Σε διαφορετική περίπτωση, θα σας είχα σκοτώσει πρώτους.»

Η Αλντάρνη είχε πηδήσει στη θέση του οδηγού καθώς εκείνος μιλούσε. «Γιατί να σε πιστέψουμε;»

Ο Άνσελμος δεν είχε ακόμα μπει στο όχημα, αλλά ήταν κι αυτός έτοιμος να μπει. Αισθανόταν μουνδιασμένος από ό,τι είχε μόλις αντικρίσει. Γιατί; σκεφτόταν. Γιατί το έκανε τούτο;

«Δεν έχω λόγο να σας πω ψέματα,» αποκρίθηκε ο Νάλριεκ.

«Γιατί τους σκότωσες;» ρώτησε ο Άνσελμος, νιώθοντας το στόμα του ξερό.

«Γνώριζαν ότι είμαι Δημιούργημα, πράγμα που θα προτιμούσα να μη διαδοθεί.» Σκούπισε το αίμα απ'το σπαθί του μέσα μαντήλι και το θηκάρωσε. Τώρα, δεν απείχε παρά πέντε μέτρα από το όχημα.

Η Αλντάρνη αισθανόταν μια παρόρμηση να πατήσει το πετάλι κάτω απ'το μποτοφορεμένο πόδι της και να ξεκινήσει τους τροχούς. Τι κα-

θόταν ο Άνσελμος; Τι περίμενε; Αυτό το πράγμα είναι τρελό· θα μας σκοτώσει κι εμάς! Συγκράτησε, όμως, τον εαυτό της.

«Μπορούσαμε να τους είχαμε προστάξει να μην πουν τίποτα για σένα,» είπε ο Άνσελμος.

(Μα τους θεούς, σκέφτηκε η Αλντάρνη, πιάνει κουβέντα μαζί του!)

«Δεν είναι παρά άνθρωποι, Πρέσβη, κι επομένως αναξιόπιστοι,» αποκρίθηκε ο Νάλριεκ. Τώρα, ήταν πολύ κοντά στο όχημα.

Η Αλντάρνη έنيωθε τα χέρια της να τρέμουν. «Κι εμείς άνθρωποι είμαστε!» σύριξε. «Θα μας σκοτώσεις κι εμάς;»

«Σου είπα, Αρχικατάσκοπε: δεν κινδυνεύετε από εμένα. Επειδή πιστεύω πως κι οι δύο μπορείτε να κρατήσετε το μυστικό μου· κάνω λάθος;»

«Ασφαλώς και μπορούμε,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος, ήρεμα.

«Η συνεργασία μας, μέχρι στιγμής, είναι άψογη,» είπε ο Νάλριεκ. Και πρόσθεσε: «Θα οδηγήσω εγώ ώσπου να φτάσουμε στην Ελρείσβα. Δεν κουράζομαι από την οδήγηση.»

«Εντάξει,» είπε η Αλντάρνη. Σηκώθηκε από τη θέση του οδηγού και πήγε πίσω.

Ο Άνσελμος κάθισε δίπλα της. Εκείνη έσφιξε το χέρι του· το δικό της χέρι ήταν παγωμένο.

Ο Νάλριεκ κάθισε μπροστά στο τιμόνι και έκλεισε το σκέπαστρο.

Το όχημα συνέχισε το ταξίδι του μέσα στις ερήμους, αφήνοντας πίσω του τέσσερα κουφάρια, πάνω στα οποία, γρήγορα, κοράκια συγκεντρώθηκαν.

• 2 •

Μέσα στη βαθιά νύχτα, μία ώρα μετά τα μεσάνυχτα, οι ενεργειακές φιάλες τους τελείωσαν. Ο χάρτης στη μικρή οθόνη της κονσόλας έσβησε, καθώς η ένδειξη ΠΟΣΟΤΗΤΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ έπεσε στο 0%. Οι μηχανές του οχήματος έπαψαν να λειτουργούν, και η ταχύτητά του μειώθηκε, ώσπου σταμάτησε, αφήνοντάς τους μέσα στις ερήμους.

Η Αλντάρνη καταράστηκε. «Πού σκατά είμαστε τώρα;» είπε. Παντού γύρω μπορούσε να δει μόνο σκοτάδι και την αχνή πράσινη ακτινοβολία των φεγγαριών ν'αντανακλάται πάνω στις ατελείωτες αμμώδεις εκτάσεις. Απόμακρα, επίσης, φαινόταν μια θολούρα: ένα κατάμαυρο, στροβιλιζόμενο πέπλο, που έκρυβε ένα μικρό μέρος του νυχτερινού ουρανού. Αμμοθύελλα.

«Εξήντα χιλιόμετρα νότια της Ελρείσβα,» απάντησε ο Νάλριεκ, ανοίγοντας το σκέπαστρο του οχήματος. «Μέσα στον Θυέλλης Τόπο. Είμαστε τυχεροί που δεν έχουμε πέσει πάνω σε καμια θύελλα.»

«Και τι είν'αυτό, τότε;» Η Αλντάρνη έδειξε το στροβιλιζόμενο σύννεφο που πλησίαζε.

«Θύελλα είναι, Αρχικατάσκοπε,» αποκρίθηκε ο Νάλριεκ, βγαίνοντας από το όχημα, «αλλά δεν έχουμε πέσει επάνω της. Όχι ακόμα, τουλάχιστον.»

«Υπέροχα...» μουρμούρισε η Αλντάρνη.

Ο Άνσελμος μάζεψε και έβαλε σ'έναν σάκο ό,τι πράγματα υπήρχαν μέσα στο όχημα και μπορούσαν να τους φανούν χρήσιμα. «Εξήντα χιλιόμετρα δεν είναι μικρή απόσταση για να τη διανύσουμε οδοιπορώντας. Θα χρειαστούμε, το λιγότερο, δύο μέρες. Και δεν ξέρω αν υπάρχει αρκετό φαγητό και νερό εδώ μέσα για δύο μέρες. Νερό, κυρίως.»

«Ο Νάλριεκ δε χρειάζεται ούτε νερό ούτε φαγητό,» του θύμισε η Αλντάρνη.

«Για εμάς μιλούσα,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος, παίρνοντας τον σάκο στον ώμο του και βγαίνοντας απ'το όχημα.

Η Αλντάρνη τον ακολούθησε.

Ο Νάλριεκ τούς κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του. «Είστε έτοιμοι;» ρώτησε.

Ο Άνσελμος ένευσε.

«Πρέπει να βρούμε μέρος για να καλυφτούμε από την αμμοθύελλα,» είπε η Αλντάρνη. «Κάποια σπηλιά. Κάτι!»

Άρχισαν να βαδίζουν, γρήγορα, ενώ έβλεπαν τη στροβιλιζόμενη σκοτεινιά να τους ζυγώνει ολοένα και περισσότερο, ερχόμενη από τα νοτιοανατολικά.

Η Αλντάρνη αισθανόταν την καρδιά της να σφυροκοπά το στήθος της. Θεοί! Βοηθήστε μας! Πρέπει να υπάρχει κάποιο μέρος για να καλυφτούμε, κάπου εδώ... Πρέπει να υπάρχει!

Ο Άνσελμος έφερνε, κάπου-κάπου, ένα ζευγάρι κιάλια στα μάτια του, ψάχνοντας προς όλες τις κατευθύνσεις. Αναζητώντας κάποιο βραχώδες σημείο, όπου θα μπορούσαν να βρουν καμια σπηλιά. Στην αρχή, δεν έβλεπε τίποτα που να τον ενδιαφέρει: μονάχα ατελείωτες αμμώδεις εκτάσεις· μετά, όμως, είδε το φεγγαρόφωτο ν'αντανakλάται πάνω σε πέτρες.

«Εκεί!» είπε, δείχνοντας. «Εκεί!»

«Τι είναι εκεί;» ρώτησε η Αλντάρνη.

Ο Άνσελμος τής έδωσε τα κιάλια, κι εκείνη κοίταξε. «Ναι!» είπε. «Εκεί ίσως να υπάρχει σπηλιά.»

«Ακριβώς. Και καλύτερα να τρέξουμε,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος, ρίχνοντας μια ματιά στην ερχόμενη αμμοθύελλα, που έμοιαζε νάχει καλύψει μεγαλύτερο μέρος του ουρανού απ'ό,τι πριν· αλλά αυτό δεν ήταν παρά ψευδαίσθηση: η αλήθεια ήταν ότι η θύελλα απλώς είχε πλησιάσει.

Άρχισαν να τρέχουν προς τη βραχώδη περιοχή. Ακόμα κι ο Νάλριεκ, αλλά χωρίς να λαχανιάζει όπως οι άλλοι δύο.

Αναρωτιέμαι, σκέφτηκε η Αλντάρνη, τι θα γίνει αν το Δημιούργημα πέσει μέσα στη θύελλα. Μπορεί να τον σκοτώσει; Απ'όσο γνώριζε, τα Δημιουργήματα καταστρέφονταν μόνο από ό,τι διέλυε πλήρως τη σύστασή τους, όπως η φωτιά και τα οξέα. Ο δυνατός άνεμος και η στροβιλιζόμενη άμμος μπορούσαν, άραγε, να συμπεριληφθούν σ'αυτή τη λίστα;

Ο Άνσελμος είχε αρχίσει να πηγαίνει πιο αργά, καθώς τα πράγματα στον σάκο του τον βάραιναν.

«Δώσε μου τα μισά!» του είπε η Αλντάρνη.

«... Δεν έχεις σάκο...» αποκρίθηκε εκείνος, ασθμαίνοντας.

«Θα τα πάρω στα χέρια, όσα μπορώ. Κράτα μόνο τα μικρά.»

Χωρίς να σταματήσουν να τρέχουν, ο Άνσελμος άνοιξε τον σάκο και της έδωσε μια κουβέρτα και μια κάπα, τις οποίες η Αλντάρνη κράτησε κατά το ήμισυ μέσα στην αγκαλιά της και κατά το ήμισυ ριγμένες στον ώμο της.

Η αμμοθύελλα τούς ζύγωνε.

Αλλά κι εκείνοι, επίσης, ζύγωναν τη βραχώδη περιοχή.

Θα υπάρχει κάποια σπηλιά εδώ! σκέφτηκε η Αλντάρνη. Σίγουρα, θα υπάρχει!

Ανεβαίνοντας μια μικρή, αμμώδη πλαγιά, που έμοιαζε να θέλει να τους πετάξει από πάνω της, έφτασαν ανάμεσα στα βράχια.

«Φακός!» είπε η Αλντάρνη. «Έχεις φακό;» ρώτησε τον Άνσελμο.

«... Ναι.» Έψαξε μέσα στον σάκο του. «Ναι...!» Έβγαλε έναν φακό.

Η Αλντάρνη τον πήρε απ'το χέρι του και τον άναψε, φωτίζοντας τριγύρω. «Σκατά!» φώναξε. «Δεν υπάρχει σπηλιά! Δεν υπάρχει σπηλιά πουθενά!» Βρισκόταν στα πρόθυρα πανικού.

Ο Άνσελμος ξεροκατάπιε, προσπαθώντας να σταθεροποιήσει την αναπνοή του. «Πού είναι ο Νάλριεκ;» Ο πράκτορας της Παντοκράτειρας είχε εξαφανιστεί ανάμεσα στις σκιές των ψηλών βράχων.

«Τι σκατά με νοιάζει πού είν'ο Νάλριεκ;» φώναξε η Αλντάρνη, φωτίζοντας από δω κι από κει. «Δεν υπάρχει σπηλιά!»

Ο Άνσελμος πήρε ένα φακό απ'τον σάκο του –τον τελευταίο· δεν υπήρχε άλλος– κι άρχισε να ψάχνει κι εκείνος. Συγχρόνως, φώναξε: «Νάλριεκ! Πού είσαι, Νάλριεκ;»

Τίποτα, σκέφτηκε, κοιτάζοντας τα σημεία όπου το φως του έδιωχνε το σκοτάδι. Δεν υπάρχει σπηλιά· η Αλντάρνη έχει δίκιο. Δεν υπάρχει σπηλιά εδώ. Και η προστασία των βράχων θα αποδειχτεί αρκετή για να μη σκοτωθούμε από τη θύελλα, ή θα ψοφήσουμε σαν ποντίκια;

Δεν είναι δυνατόν να πεθάνουμε έτσι!

Προσπάθησε να καλμάρει τον πανικό του. Πρέπει να σκέφτομαι καθαρά!

«Εδώ είμαι!» ακούστηκε, αναπάντεχα, η φωνή του Νάλριεκ.

Ο Άνσελμος και η Αλντάρνη ύψωσαν το βλέμμα τους, για να δουν το Δημιούργημα να στέκεται πάνω σ'έναν απ'τους ψηλούς βράχους.

«Τι κάνεις εκεί;» απόρησε η Αρχικατάσκοπος. «Έλα να μας βοηθήσεις!»

«Βρήκα μια σπηλιά. Ή, τουλάχιστον, ένα άνοιγμα. Αλλά θα πρέπει να σκαρφαλώσετε. Και θα πρότεινα να βιαστείτε.»

Ο Άνσελμος κι η Αλντάρνη έσβησαν τους φακούς τους, φορτώθηκαν τα πράγματα που είχαν πάρει από το όχημα, κι άρχισαν να σκαρφα-

λώνουν τον βράχο, ο οποίος ήταν απότομος και τους δυσκόλευε. Η τραχιά πέτρα έγδερνε τις παλάμες τους και τα δάχτυλά τους, κάνοντας αίμα να τρέχει. Δεν είχαν, όμως, χρόνο να νοιαστούν γι'αυτό· η ζωή τους κινδύνευε, και ήταν κι οι δυο τους άνθρωποι που είχαν μάθει να επιβιώνουν, πάση θυσία.

Σύντομα, βρίσκονταν στην κορυφή του βράχου, γονατισμένοι. Πλάι τους στεκόταν ο Νάλριεκ, ο οποίος είπε: «Δε βρισκόμαστε ακριβώς επάνω στην πορεία της αμμοθύελλας. Ωστόσο, θα αισθανθούμε μεγάλο μέρος της δύναμής της.»

Κοιτάζοντας προς τα νοτιοανατολικά, ο Άνσελμος και η Αλντάρνη μπορούσαν να δουν σχεδόν ολόκληρο τον ουρανό να έχει καλυφτεί από τη στροβιλιζόμενη σκοτεινιά, ενώ στ'αφτιά τους έφτανε το πανίσχυρο βουητό της.

«Πού είναι η σπηλιά;» ρώτησε η Αλντάρνη.

Ο Νάλριεκ έδειξε παραδίπλα, μια τρύπα επάνω στον βράχο.

«Αυτή δεν είναι σπηλιά!»

«Είναι το καλύτερο μέρος που μπόρεσα να βρω, Αρχικατάσκοπε. Μπείτε, χωρίς καθυστέρηση.»

Η Αλντάρνη πλησίασε την τρύπα, ανάβοντας τον φακό της. Θα χωρέσουμε εκεί μέσα; αναρωτήθηκε. Το μέρος τής έμοιαζε πολύ στενό. Δεν υπήρχε, όμως, χρόνος για χάσιμο. Έβαλε τα πόδια της μέσα στο άνοιγμα κι άφησε το υπόλοιπο σώμα της να γλιστρήσει.

Βρέθηκε σ'έναν χώρο όπου έπρεπε να έχει λυγισμένα τα γόνατά της για να χωρά –και δεν της άρεσαν τα στενά μέρη.

Ο Άνσελμος τής είπε, από πάνω: «Θα σου ρίξω τα πράγματά μας.»

«Όχι! Δε χωράνε!»

«Το φαγητό και το νερό, τουλάχιστον! Δε μπορούμε να τ'αφήσουμε εδώ! Θα τα πάρει η θύελλα.»

«Εντάξει,» είπε η Αλντάρνη, και ο Άνσελμος τής έριξε τα παγούρια με το νερό και τα πακέτα με το φαγητό.

Ύστερα, έχωσε μέσα στα ρούχα του όσα περισσότερα από τα άλλα μικροπράγματα μπορούσε.

«Γρήγορα!» του φώναξε η Αλντάρνη.

Ο Άνσελμος μπήκε στο άνοιγμα, γλίστρησε στις πέτρες, και βρέθηκε πάνω της, πλακώνοντάς την.

Η Αλντάρνη μούγκρισε. «Όσου...! Ο ώμος μου, ανόητε!»

Ο Νάλριεκ μπήκε τελευταίος, κι ευτυχώς δεν γλίστρησε, όπως ο Άνσελμος, και δεν έπεσε πάνω τους.

«Μπορείς να φέρεις μέσα κάποια απ'τα πράγματα που έχω αφήσει έξω απ'το άνοιγμα;» τον ρώτησε ο Πρέσβης.

Ο Νάλριεκ άπλωσε το χέρι του και τράβηξε την κουβέρτα κοντά του.

Ο θόρυβος της αμμοθύελλας είχε τώρα δυναμώσει, και ο πράκτορας χρησιμοποίησε την κουβέρτα για να φράξει το άνοιγμα από πάνω τους.

«Σβήσε το φακό,» είπε ο Άνσελμος στην Αλντάρνη. «Να μη χαλάμε ενέργεια.»

Εκείνη υπάκουσε, αφήνοντας το σκοτάδι να τους τυλίξει.

Η βουή δυνάμωσε ακόμα περισσότερο. Αισθάνθηκαν να τραντάζονται, κι άκουσαν τον βράχο, μέσα στον οποίο βρίσκονταν, να τρίζει. Έμοιαζε έτοιμος να σπάσει σε μυριάδες κομμάτια και να τους εκτοξεύσει στο έλεος του λυσσαλέου ανέμου και της στροβιλιζόμενης άμμου.

Η Αλντάρνη έκλεισε τ'αφτιά της και τα μάτια της, αν και, ούτως ή άλλως, δεν μπορούσε να δει τίποτα.

Άμμος κατάφερνε, κάπως, να μπαίνει μέσα στην τρύπα, παρότι ο Νάλριεκ κρατούσε την κουβέρτα σφηνωμένη στο άνοιγμα. Ο Άνσελμος έβηξε, νιώθοντας τους λεπτούς κόκκους να πηγαίνουν στα ρουθούνια του. Αν ήμασταν έξω, θα είχαμε πνιγεί, σκέφτηκε, πολύ προτού κομματιαστούμε από τον άνεμο.

Και μετά, το πανίσχυρο βουητό, σταδιακά, ελαττώθηκε· ο βράχος γύρω τους έπαψε να τρίζει· η αμμοθύελλα τούς είχε προσπεράσει, συνεχίζοντας την απειλητική πορεία της.

Το βήξιμο του Άνσελμου αντήχησε δυνατό τώρα, ενώ πριν ούτε που ακουγόταν.

«Είσαι καλά;» του ψιθύρισε η Αλντάρνη.

«...Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, καθαρίζοντας το λαιμό του.

«Μπορούμε να βγούμε;» ρώτησε η Αλντάρνη, δυνατότερα, ώστε να την ακούσει ο Νάλριεκ.

«Ναι,» είπε ο πράκτορας της Παντοκράτειρας, κι έσπρωξε την κουβέρτα τους έξω απ'το άνοιγμα, τινάζοντας στρώματα άμμου από πάνω της.

Πιάστηκε από τις άκριες του ανοίγματος και ανέβηκε.

Ο Άνσελμος τον ακολούθησε, κι ύστερα η Αλντάρνη.

Η αμμοθύελλα, πράγματι, τους είχε προσπεράσει· την έβλεπαν τώρα προς τα δυτικά, να μικραίνει ολοένα και περισσότερο.

«Αν χρειάζεστε ύπνο,» είπε ο Νάλριεκ, «μπορείτε να κοιμηθείτε εδώ. Εγώ, όμως, θα συνεχίσω.»

«Τι εννοείς, 'θα συνεχίσεις';» απόρησε η Αλντάρνη.

«Δε χρειάζομαι ύπνο, Αρχικατάσκοπε—»

«Το ξέρω αυτό. Δε μπορείς, όμως, να μας εγκαταλείψεις εδώ, μες στη μέση του πουθενά!»

«Η αποστολή μου προέχει,» είπε ο Νάλριεκ. «Πρέπει να φτάσω στην Ελρείσβα το συντομότερο δυνατό. Οι κακοποιοί που αναζητώ ίσως νάναι ήδη εκεί.»

«Είσαι τρελός;» φώναξε η Αλντάρνη. «Θα μας αφήσεις μες στις ερήμους;»

«Λυπάμαι, Αρχικατάσκοπε. Δε μπορώ να σας κάνω να ταξιδέψετε πιο γρήγορα.» Ο Νάλριεκ πήδησε απ'τον ψηλό βράχο και προσγειώθηκε με λυγισμένα γόνατα. «Θα σας συναντήσω στην Ελρείσβα, ελπίζω,» είπε, σηκώνοντας το κεφάλι του, για να τους κοιτάξει.

«Μα, ίσως να χρειαστούμε τη βοήθειά σου!» του φώναξε η Αλντάρνη. «Ίσως κάτι να μας επιτεθεί εδώ πέρα! Ίσως... ίσως να—!»

Ο Νάλριεκ είχε, όμως, ήδη στραφεί απ'την άλλη και έφευγε.

Η Αλντάρνη τον καταράστηκε, σφίγγοντας τις γροθιές της.

«Ηρέμησε,» της είπε ο Άνσελμος· «Δημιούργημα είναι. Κι εμείς είμαστε ακόμα ζωντανοί.»

«Αναρωτιέμαι για πόσο.»

Ο Άνσελμος τύλιξε το χέρι του γύρω απ'τη μέση της, σφίγγοντάς την κοντά του. «Έλα,» είπε, «ας βρούμε ένα μέρος να ξεκουραστούμε.»

Η Αλντάρνη, όμως, αποκρίθηκε: «Όχι· καλύτερα να βαδίσουμε. Πιο καλά τη νύχτα, παρά την ημέρα.»

«Χρειαζόμαστε ύπνο, Αλντάρνη. Δεν κοιμόμασταν την ημέρα, για να ταξιδέψουμε τη νύχτα. Θα καταρρεύσουμε.»

Η Αρχικατάσκοπος αναστέναξε, κοιτάζοντας τη σκοτεινή μορφή του Νάλριεκ, που απομακρυνόταν μέσα στην έρημο, τρέχοντας με σταθερό ρυθμό.

«Τι συμβαίνει εδώ;» απαίτησε ο Στρατηγός Ίδας Οξύβιος.

Οι Λευκοί πολεμιστές του Θρόνου της Ελρείσβα είχαν αρχίσει να μαζεύουν τις σκηνές τους και να επιβιβάζονται στα δύο μεγάλα φορτηγά οχήματα, που τα μέταλλά τους γυάλιζαν στο πρωινό φως του Φωτεινού Ήλιου της Αρβήντλια.

«Φεύγουμε, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε η Πριγκίπισσα Θυάλκνα. Ήταν ντυμένη με την πανοπλία της από φολίδες λεοντόσαυρου, και το σπαθί της κρεμόταν από την πλάτη της. Τα μακριά της μαλλιά ήταν δεμένα αλογοουρά πίσω της. Φορούσε μπότες και στα δύο πόδια, αλλά, ουσιαστικά, δεν πολυπατούσε με το δεξί· και, όταν βάδιζε, χρησιμοποιούσε μόνο τα δάχτυλα αυτού του ποδιού, γιατί το πέλμα ήταν τραυματισμένο. Το αριστερό πόδι ήταν επίσης τραυματισμένο, αλλά στον μηρό και όχι βαθιά, έτσι μπορούσε να το χρησιμοποιεί νιώθοντας ελάχιστο πόνο. Φυσικά, δε θα ήταν ποτέ δυνατόν να πολεμήσει σ'ετούτη την κατάσταση, και το ήξερε.

«Φεύγετε;» έκανε ο Ίδας, έκπληκτος. «Μα... δεν μπορείτε να φύγετε! Ο Παντοκρατορικός Επόπτης δεν είπε να φύγουμε!»

«Οι διαταγές του Επόπτη είναι για σένα, Στρατηγέ. Όχι για εμάς. Εμείς επιστρέφουμε στην Ελρείσβα.»

«Κι εγώ τι θα κάνω με τους στρατιώτες μου; Θα τους έχω να περιμένουν εδώ, μες στην έρημο;» φώναξε ο Ίδας, που, τώρα που η πρώτη έκπληξη είχε περάσει, οργή καθρεπτιζόταν στα μάτια του.

«Αυτές δεν είναι οι διαταγές σου;»

«Ναι, αλλά, αν φύγετε εσείς, τότε γιατί γίνεται τούτη η εκστρατεία;»

«Αυτό,» είπε η Θυάλκνα, «θα ήθελα να το μάθω κι εγώ, Στρατηγέ.» Και βάδισε προς το ένα από τα δύο φορτηγά του Θρόνου της Ελρείσβα, μέσα στο οποίο βρισκόταν ήδη ο Κάραγγελ.

Ο Ίδας την ακολούθησε. «Πριγκίπισσα, γιατί δεν περιμένετε;»

«Γιατί,» αποκρίθηκε η Θυάλκνα, σταματώντας μπροστά από μια ανοιχτή μπροστινή θύρα του ψηλού οχήματος, «ο Επόπτης έχω την αίσθηση ότι δεν ξέρει τι κάνει.»

«Σίγουρα, υπάρχει κάποιος λόγος που ζήτησε η εκστρατεία να σταματήσει προσωρινά!»

«Αν υπάρχει λόγος, τότε δε φαίνεται να θέλει να μας τον αποκαλύψει.» Η Θυάλκνα πιάστηκε από μια χειρολαβή κι ανέβηκε στο όχημα, κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

Ο Ίδας στράφηκε, φεύγοντας.

«Τι ήθελε αυτός;» ρώτησε ο Κάραγγελ την Πρίγκιπισσα.

«Εσύ τι νομίζεις ότι ήθελε;»

«Ήθελε να μάθει γιατί φεύγουμε;»

«Προφανώς,» είπε η Θυάλκνα, βγάζοντας το σπαθί της από την πλάτη και καθίζοντας πλάι του.

«Και τι του απάντησες;»

«Ότι εμείς δεν παίρνουμε διαταγές από τον Επόπτη του.»

Ο Κάραγγελ ένευσε. «Ναι,» είπε, «σωστή απάντηση.»

Όταν οι σκηνές είχαν μαζευτεί και οι πολεμιστές είχαν επιβιβαστεί, τα δύο φορτηγά του Θρόνου της Ελρείσβα εγκατέλειψαν τον Παντοκρατορικό καταυλισμό, ξεκινώντας το ταξίδι τους μέσα στις ερήμους.

Η Ταμλάκο επέστρεψε στον καταυλισμό των επαναστατών, ύστερα από τη σύντομη επίσκεψή της στο χωριό των Κίσρωθ.

Ο Ανδρόνικος κι οι άλλοι ήταν συγκεντρωμένοι ανάμεσα στις σκηνές τους και έτρωγαν πρωινό.

«Τι σου είπε ο σιδεράς;» ρώτησε ο Πρίγκιπας την Ταμλάκο.

Εκείνη κάθισε κοντά τους, και πήρε την κούπα που της πρόσφερε η Νατλάο. «Δεν έχει ξαναφτιάξει έλικα, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε, πίνοντας μια μικρή γουλιά από τον καφέ. «Θα προσπαθήσει, όμως. Αν το μόνο που χρειάζεται είναι να τον ισιώσει, δεν πρέπει να είναι πολύ δύσκολο, είπε.»

«Μάλιστα,» είπε ο Ανδρόνικος. «Σύντομα, επομένως, θα έχετε ένα ελικόπτερο στην κατοχή σας. Εμείς, όμως, δεν μπορούμε να περιμέ-

νουμε εδώ μέχρι να είναι έτοιμος ο έλικας· πρέπει να πάμε στην Ελρείσβα με τον Αμμοπόντικα.»

«Δεν έχουμε κανέναν άνθρωπο που να ξέρει να πιλοτάρει, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Ράλναχ. «Οι μόνοι που ξέρουν να πιλοτάρουν είστε εσείς, η Μαύρη Δράκαινα, και η Άνμα'ταρ.»

Ο Ανδρόνικος το σκέφτηκε για λίγο, μασουλώντας ένα παξιμάδι και πίνοντας μια γουλιά από τον καφέ του. «Η Άνμα μπορεί να μείνει, προς το παρόν, μαζί σας.»

Η μάγισσα τον κοίταξε έκπληκτη.

«Θα μας συναντήσεις αργότερα,» της είπε ο Ανδρόνικος. «Θέλω απλά να δοκιμάσεις το ελικόπτερο, να δεις αν λειτουργεί.»

«Πού θα σας συναντήσω;»

«Έξω απ'την Ελρείσβα. Μπορεί, μάλιστα, να φτάσουμε περίπου την ίδια ώρα εκεί.» Και προς την Ταμλάκο: «Δεν πιστεύω ο σιδεράς να χρειαστεί πολύ χρόνο για να ισιώσει τον έλικα.»

«Ούτε κι εγώ το πιστεύω, Πρίγκιπά μου.»

«Θα έρθω, δηλαδή, με το ελικόπτερο για να σας συναντήσω;» τον ρώτησε η Άνμα'ταρ.

«Προφανώς,» είπε ο Ανδρόνικος. «Κι εν τω μεταξύ,» στράφηκε πάλι στην Ταμλάκο, «θέλω εσύ να επισκεφτείς κάποιον σύνδεσμό μας που έχει επαφή με τη βάση στα βουνά, και να μάθεις αν το κανόνι του Γεθβάρη είναι έτοιμο.»

«Δεν έχω το όχημά μου εδώ,» αποκρίθηκε η Ταμλάκο· «το έχω αφήσει πίσω, στους Σατ'σάκομ.»

«Θα πας μαζί με τον Νίρχαλμον. Κι αν μάθεις ότι το κανόνι είναι έτοιμο, θα το φέρετε εδώ και θα το φορτώσετε στο ελικόπτερο.»

Ο Ράλναχ μειδίασε λυκίσια. «Θα δώσουμε στους ξένους να καταλάβουν πώς είναι να σε χτυπούν από τον ουρανό, Πρίγκιπά μου;»

«Αν χρειαστεί, ναι,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Δε θα κάνουμε απερίσκεπτη χρήση, όμως· γιατί μην ξεχνάτε πως εμείς θα έχουμε ένα κανόνι, ενώ αυτοί... δεν ξέρω πόσα κανόνια ακριβώς έχουν.»

«Κατανοητό,» ένευσε ο Ράλναχ.

«Τώρα,» είπε ο Ανδρόνικος. «Θα τελειώσουμε το πρωινό μας και ξεκινάμε. Έχουμε πολλή δουλειά μπροστά μας.»

• 3 •

«Αν δεν ήμασταν μέσα σε όχημα, τώρα θα ήμασταν νεκροί,» είπε ο Ίσμαρ, καθώς περνούσαν κοντά από ένα χωριό Μελανών. «Εκτός από εσένα,» πρόσθεσε, κοιτάζοντας την Ταμλάκο, που ήταν η μόνη Μελανή ανάμεσά τους· οι υπόλοιποι –ο Νίρχαλμον, ο Ίσμαρ, και ο Λόα-χραμ'νιρ– ήταν όλοι Λευκοί.

Η Ταμλάκο δεν αποκρίθηκε, έχοντας το βλέμμα της στραμμένο στα βουνά.

«Ελπίζω να πηγαίνουμε προς τη σωστή κατεύθυνση,» είπε, μετά από κάποια ώρα, ο Νίρχαλμον, που, παρά τον τραυματισμένο βραχίονά του, καθόταν στο τιμόνι· δε θάφηνε κανέναν άλλο να οδηγήσει το όχημά του.

«Καλά πηγαίνουμε,» απάντησε η Ταμλάκο. Είχε ήδη κυλήσει μιάμιση ώρα, και είχαν περάσει κοντά από δεκάδες σημεία που αναγνώριζε. Δεν ήταν η πρώτη φορά που ερχόταν εδώ· μεταφέροντας μηνύματα για την Επανάσταση, είχε διασχίσει ετούτα τα μέρη πιο πολλές φορές απ'ό,τι μπορούσε να θυμηθεί.

Μετά από κανένα εικοσάλεπτο ακόμα, είδαν ένα χωριό στους πρόποδες των βουνών, και η Ταμλάκο είπε: «Εδώ είμαστε. Μπορείς να σταματήσεις, Νίρχαλμον.»

Ο Νίρχαλμον πλησίασε λίγο περισσότερο και σταμάτησε το όχημά του.

«Υποθέτω,» είπε ο Ίσμαρ στην Ταμλάκο, «δε θα ήθελες νάρθουμε μαζί.»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη, πηδώντας έξω απ'το όχημα. «Κάνω λιγότερες φασαρίες μόνη μου.»

Βάδισε προς το χωριό των Τουν'μάι, που ήταν οικοδομημένο μέσα στους βράχους της πλαγιάς ενός ψηλού βουνού. Καθώς πλησίαζε, ορισμένοι κάτοικοι στράφηκαν να την κοιτάξουν, σταματώντας τις δουλειές τους· δεν ήταν και τόσοι πολλοί οι ταξιδιώτες που περνούσαν από τούτα τα μέρη. Η Ταμλάκο νόμιζε ότι κάμποσοι ντόπιοι την αναγνώριζαν· την είχαν ξαναδεί να έρχεται, παλιότερα.

Διασχίζοντας τους στενούς, ανηφορικούς δρόμους που ανοίγονταν ανάμεσα από τα σπίτια, έφτασε στην οικία του συνδέσμου της Επανάστασης. Ο άντρας ήταν βυρσοδέψης, κι έξω απ'το σπίτι του, όπου σχηματιζόταν μια μικρή αυλή, υπήρχαν δέρματα κρεμασμένα επάνω σε ξύλινα πλαίσια. Το όνομά του ήταν Νίρνιλ, και, επί του παρόντος, καθόταν σ'ένα πέτρινο κάθισμα και έγδερνε έναν σκοτωμένο λύκο των βουνών.

Βλέποντας την Ταμλάκο να ζυγώνει, ύψωσε το βλέμμα του. «Καλώς την,» είπε. Ήταν εύσωμος άντρας, με χοντρό λαιμό, φαρδείς ώμους, και σγουρά, πράσινα μαλλιά και μούσια.

«Τι κάνεις, Νίρνιλ;» ρώτησε η Ταμλάκο, μπαίνοντας στην αυλή του και πλησιάζοντάς τον.

«Ο παλιός λύκος πάντα τα ίδια κάνει,» αποκρίθηκε ο βυρσοδέψης, «μέχρι που να τον» –κοίταξε το ζώο που έγδερνε– «γδάρουν για το πετσί του.»

Η Ταμλάκο μειδίασε. «Δεν ήρθα να σε γδάρω για το πετσί σου.»

«Δεν πρέπει ν'αξίζει και πολλά, τότε.» Ο Νίρνιλ συνέχιζε τη δουλειά του καθώς μιλούσε.

«Είχες καμια επικοινωνία από τη βάση;» τον ρώτησε η Ταμλάκο.

Ο Νίρνιλ ύψωσε πάλι το βλέμμα του για να την κοιτάξει. «Ενδιαφέρεσαι για κάτι συγκεκριμένο;»

«Για ένα... κανόνι;»

Ο Νίρνιλ συνοφρυώθηκε. «Νόμιζα ότι θα το ήξερες αυτό.»

«Από πού να το ξέρω; Και τι να ξέρω ακριβώς;»

«Ο Λάμρωθ πήγαινε να σε βρει, την τελευταία φορά που τον είδα.»

Ο Λάμρωθ ήταν ένας Μελανός επαναστάτης που, όπως η Ταμλάκο, είχε ένα δίκυκλο όχημα και μετέφερε μηνύματα, όχι όμως μόνο μέσα στον Κοράκου Τόπο σαν εκείνη.

«Στους Νίσρακ;» ρώτησε η Ταμλάκο. «Στους Νίσρακ πήγαινε;»

«Ναι. Αλλά, υποθέτω, δε θα σε βρήκε εκεί.»

Η Ταμλάκο κούνησε το κεφάλι. «Δεν ήμουν εκεί.»

«Μάλλον θα σε περιμένει, τότε· δε νομίζω ναφυγε αμέσως.»

«Ούτε κι εγώ το νομίζω. Σου είπε, όμως, τίποτα για το κανόνι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Νίρνιλ, πιάνοντας πάλι το γδάρσιμο του λύκου. «Το έχουν έτοιμο. Θέλουν να κανονίσετε να πάει κάποιος να το πάρει.»

«Αυτά είναι καλά νέα, Νίρνιλ.»

«Το ελπίζω.»

«Σ'ευχαριστώ,» είπε η Ταμλάκο, βγαίνοντας απ'την αυλή του.

«Ο Σάρκλιφ να είναι μαζί σου.»

Η Ταμλάκο έφυγε απ'το χωριό των Τουν'μάι κι επέστρεψε στο όχημα του Νίρχαλμον.

«Το κανόνι είναι έτοιμο,» είπε στους συντρόφους της. «Το έχουν στη βάση και περιμένουν να πάμε να το πάρουμε.»

«Γιατί δεν έστειλαν κάποιον να μας ενημερώσει;» απόρησε ο Ίσμαρ.

«Έστειλαν, αλλά δε με βρήκε στους Νίσρακ, γιατί δεν ήμουν εκεί.»

«Μάλιστα,» είπε ο Νίρχαλμον. «Και τι πρέπει να κάνουμε τώρα; Να πάμε στη βάση;»

Η Ταμλάκο ένευσε. «Ναι.»

Ο Νίρχαλμον στράφηκε να την κοιτάξει, καθώς εκείνη καθόταν δίπλα του. «Δεν έχω ξαναταξιδέψει εκεί, Ταμλάκο. Ελπίζω να ξέρεις καλά το δρόμο, γιατί θα περάσουμε μέσα από βουνά.»

Η Μελανή έβγαλε έναν χάρτη απ'τον σάκο της και τον ξεδίπλωσε.

«Ναι,» είπε ο Νίρχαλμον, «γνωρίζω πού είναι η βάση επάνω στον χάρτη. Στην πραγματική Αρβήντλια, όμως, τα πράγματα πάντοτε είναι λιγάκι διαφορετικά, ειδικά στις λεπτομέρειες.»

«Μην ανησυχείς,» αποκρίθηκε η Ταμλάκο· «δε θα χαθούμε.»

«Επίσης,» είπε ο Νίρχαλμον, «υπάρχει άλλο ένα πρόβλημα.»

«Τι πρόβλημα;»

«Πόσο μακριά είναι η βάση από εδώ;»

Η Ταμλάκο κοίταξε τον χάρτη της, προσπαθώντας να υπολογίσει την απόσταση με το άνοιγμα των δαχτύλων. «Εκατόν-πενήντα χιλιόμετρα. Κάτι παραπάνω από εκατόν-πενήντα χιλιόμετρα.»

«Αποκλείεται να μπορούμε να επιστρέψουμε,» συμπέρανε ο Νίρχαλμον.

«Εννοείς ότι δεν έχουμε αρκετές ενεργειακές φιάλες μαζί μας;»

«Ναι.»

«Στη βάση θα έχουν να μας δώσουν, υποθέτω. Σίγουρα θα έχουν.»

Ο Ίσμαρ είπε: «Έπρεπε να είχαμε πάρει κι άλλες φιάλες απ'το ελικόπτερο των Παντοκρατορικών.»

«Ό,τι έγινε, έγινε,» είπε ο Λόαχραμ'νιρ. «Ας συνεχίσουμε.»

Ο Νίρχαλμον έβαλε μπροστά, ακολουθώντας τις οδηγίες της Ταμλάκο, ώστε να φτάσουν σ'ένα μονοπάτι των βουνών που το όχημά τους θα μπορούσε να διασχίσει.

Ελρείσβα.

Λίγο πριν από το μεσημέρι.

Οι φρουροί στις επάλξεις της νότιας πύλης είδαν έναν άντρα να ζυγώνει, ερχόμενος από τις ερήμους. Το δέρμα του ήταν άσπρο, αλλά, απ'αυτή την απόσταση, δε φαινόταν αν ήταν Λευκός ή μη. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα και κοντά, και ήταν ντυμένος με απλά ρούχα, χωρίς να φορά πανοπλία ή κάπα. Απ'τη ζώνη του, κρεμόταν ένα σπαθί.

Δεν έμοιαζε απειλητικός, γι'αυτό κιόλας οι φρουροί της πύλης – πολεμιστές του Θρόνου της Ελρείσβα, αλλά και Παντοκρατορικοί στρατιώτες– δεν το έκριναν σκόπιμο να τον σταματήσουν για έλεγχο.

Όχι πως, αν τον είχαν σταματήσει, θα έβρισκαν κάτι το ιδιαίτερο επάνω του. Βασικά, δε θα έβρισκαν τίποτα απολύτως που να είναι ενδιαφέρον.

Ο Νάλριεκ μπήκε στην πόλη της Ελρείσβα και βάδισε στους λιθόστρωτους δρόμους της, πηγαίνοντας να συναντήσει τους συνδέσμους του, καθώς και κάποιους από τους κατασκόπους της Αρχικατασκόπου Αλντάρνης, για να μάθει αν είχαν έρθει οι έξι άνθρωποι που αναζητούσε.

Σύντομα, θα απογοητευόταν... αν τα Δημιουργήματα μπορούσαν να απογοητευτούν.

Η Αλντάρνη και ο Άνσελμος είχαν κοιμηθεί τυλιγμένοι στη μοναδική κουβέρτα που διέθεταν, και το πρωί είχαν ξυπνήσει πιασμένοι και κρυώνοντας. Το κρύο, όμως, δεν άργησε να εγκαταλείψει το σώμα

και τις αναμνήσεις τους, καθώς άρχισαν να οδοιπορούν μέσα στις ερήμους του Θυέλλης Τόπου, κατευθυνόμενοι βόρεια, προς την Ελρείσβα.

Ο Άνσελμος, ευτυχώς, είχε καταφέρει να διασώσει μια ενεργειακή πυξίδα από τα πράγματά τους, έτσι γνώριζαν πως όντως κατευθύνονταν βόρεια· γιατί, διαφορετικά, ήταν πολύ εύκολο να χάσει κανείς τον προσανατολισμό του σε τούτη την αχανή, αμμώδη και πετρώδη απεραντοσύνη.

Στην αρχή, ο Φωτεινός Ήλιος ήταν σχετικά ήπιος, καθώς ξεπρόβαλλε από την Ανατολή. Σταδιακά, όμως, το φως του γινόταν ολοένα και πιο δυνατό, ολοένα και πιο άγριο. Και οι δύο ταξιδιώτες δεν είχαν ούτε μια κάπα για να φορέσουν και να σηκώσουν την κουκούλα της, ώστε να προστατέψουν τα κεφάλια τους. Ένιωθαν ότι ένα πυρακτωμένο σφυρί τούς κοπανούσε κατακέφαλα.

Σε κάποια στιγμή, η Αλντάρνη νόμισε πως είδε έναν καβαλάρη να τους κοιτάζει από απόσταση, βρισκόμενος πάνω σ'έναν λόφο. Μετά, όμως, ο ιππέας, όποιος κι αν ήταν, σ'όποια φυλή κι αν ανήκε, εξαφανίστηκε.

Η Αλντάρνη ρώτησε τον Άνσελμο αν τον είχε δει κι αυτός, αλλά εκείνος αποκρίθηκε πως, όχι, δεν τον είχε δει. Πράγμα που την έκανε ν'αναρωτηθεί μήπως ο καβαλάρης ήταν παραίσθηση. Γνώριζε ότι οι άνθρωποι που διέσχιζαν τις ερήμους έβλεπαν, πολλές φορές, αντικατοπτρισμούς, όπως καβαλάρηδες που έρχονταν να τους σώσουν, ή οάσεις, γεμάτες βλάστηση και δροσερό νερό.

Νερό... ναι, αυτό ήταν κάτι ακόμα που τους έλειπε. Δεν υπήρχε αρκετό στα παγούρια τους, και η δυνατή ζέστη έκανε το σώμα τους να ζητά, συνεχώς, υγρασία.

«Πρέπει να το καταναλώνουμε φειδωλά,» είπε ο Άνσελμος, «αν είναι να επιβιώσουμε. Μπορεί και να μας φτάσει ώσπου να βρεθούμε στην Ελρείσβα.» Κι έγλειψε τα ξεραμένα χείλη του, καθώς ο μεσημεριανός ήλιος φεγγοβολούσε πάνω απ'τα κεφάλια τους.

Στον ανατολικό ορίζοντα φαινόταν, απόμακρα, μια αμμοθύελλα, και κάθε φορά που η Αλντάρνη την κοίταζε αισθανόταν ένα τρέμουλο να τη διαπερνά, γιατί φοβόταν ότι ίσως να ερχόταν προς τα εδώ –να ερ-

χόταν καταπάνω τους. Ο μανιασμένος στρόβιλος, όμως, δεν έδειχνε να τους πλησιάζει, και γι'αυτό ευχαριστούσαν κι οι δύο τους θεούς.

Τα πόδια τους πονούσαν μέσα στις μπότες τους, καθώς κανένας τους δεν ήταν συνηθισμένος στην οδοιοπορία. Το ηλιακό φως έκαίγε τα πρόσωπά τους. Ο ιδρώτας έκανε τα ρούχα να κολλάνε επάνω τους. Το στόμα τους ήταν ξερό σαν περγαμηνή.

Η Αλντάρνη πρότεινε να σταματήσουν.

«Να σταματήσουμε;» έκρωξε ο Άνσελμος. «Πού;» Γύρω τους δεν υπήρχε σκιά πουθενά.

«Εσύ νομίζεις ότι μπορείς να συνεχίσεις να βαδίζεις;»

«Πρέπει. Λίγο ακόμα... μήπως βρούμε κάποιο μέρος...»

Προχώρησαν μερικές εκατοντάδες μέτρα επάνω σ'ένα πετρώδες τοπίο, όπου δεν υπήρχαν μεγάλοι βράχοι που να σχηματίζουν σπηλιές ή να προσφέρουν σκιά: μονάχα χαλίκια και πετραδάκια, που, πολλές φορές, τα αισθάνονταν να τους πιέζουν επώδυνα κάτω απ'τις μπότες τους. Το έδαφος ήταν ξερό με ελάχιστη άμμο να απλώνεται επάνω του, σα να την είχε σκορπίσει πρόχειρα κάποιος αρχαίος θεός όταν έφτιαχνε την Αρβήντλια.

Ο Άνσελμος και η Αλντάρνη δεν άντεχαν να βαδίζουν άλλο· σχεδόν συγχρόνως, κατέρρευσαν, καθώς εκείνος είχε το χέρι του ακουμπισμένο στους ώμους της κι εκείνη είχε το δικό της χέρι περασμένο γύρω απ'τη μέση του, κρατώντας τη ζώνη του μέσα στη γροθιά της. Γονάτισαν, και σωριάστηκαν στη γη, βαριανασαίνοντας.

«...Θα ξεκουραστούμε,» έκρωξε ο Άνσελμος, νιώθοντας τον λαιμό του να πονά, «και θα συνεχίσουμε...» Έβγαλε ένα παγούρι και ήπιε μια συγκρατημένη γουλιά νερό.

Το έδωσε στην Αλντάρνη και ήπιε κι εκείνη. Ύστερα, η Αρχικατάσκοπος το σφράγισε πάλι, γιατί έκανε τόση ζέστη, που ήταν να φοβάται κανείς ότι το νερό μπορεί και να εξατμιζόταν.

Η γη από κάτω τους ήταν καυτή· την αισθάνονταν μέσα απ'τα ρούχα τους, την αισθάνονταν να προσπαθεί να ψήσει το δέρμα τους· αλλά δεν είχαν κουράγιο να σηκωθούν. Δεν είχαν άλλη δύναμη. Έπρεπε, οπωσδήποτε, να ξεκουράσουν τα πόδια τους, αλλιώς θα πέθαιναν.

Μετά από κάποια ώρα –δεν ήξεραν πόση ακριβώς, γιατί τους είχε μισοπάρει ο ύπνος, ή ίσως να βρίσκονταν στα πρόθυρα της λιποθυμίας–, άκουσαν βουητό από τα νότια.

«...θεοί...!» έκρωξε, αδύναμα, η Αλντάρνη, φοβούμενη ότι μια από τις θανατηφόρες αμμοθύελλες τούς πλησίαζε.

Κοιτάζοντας, όμως, προς τη μεριά του θορύβου, δεν είδαν κανέναν από τους στροβίλους που αλώνιζαν τον Θυέλλης Τόπο. Είδαν κάτι να гуαλίζει. Σαν μέταλλο.

Μέταλλο; σκέφτηκε ο Άνσελμος. «Οχήματα!» είπε, γονατίζοντας και παλεύοντας να σηκωθεί στα πόδια του. «Οχήματα, Αλντάρνη...» Ορθώθηκε.

Η Αλντάρνη σηκώθηκε δίπλα του, νιώθοντας τα γόνατά της να τρέμουν. Έφερε τα κιάλια της στα μάτια και κοίταξε. «Του Θρόνου της Ελρείσβα... Είναι του Θρόνου της Ελρείσβα... Δύο.» Κατέβασε τα κιάλια, στενεύοντας τα μάτια της και βλεφαρίζοντας· την πονούσαν από το δυνατό ηλιακό φως.

Δύο; σκέφτηκε ο Άνσελμος. Ακριβώς όσα είχαν πάει στην εκστρατεία... «Ας τους κάνουμε νόημα.»

Η Αλντάρνη κατένευσε. Οι θεοί φαινόταν να τους έχουν λυπηθεί.

Ύψωσαν τα χέρια τους κι άρχισαν να τα κουνάνε στον αέρα, ενώ, συγχρόνως, φώναζαν να τους βοηθήσουν.

Τα ψηλά φορτηγά οχήματα ήρθαν και σταμάτησαν κοντά τους, κάνοντάς τους να βήξουν από τη σκόνη που σήκωναν γύρω τους. Ένα παράθυρο άνοιξε, και το πρόσωπο του Πρωτοσπαθάριου Κάραγγελ φάνηκε.

«Πρέσβη. Αρχικατάσκοπε,» είπε, παραξενεμένος. «Τι κάνετε εδώ;»

«Βρισκόμασταν σε μια... ειδική αποστολή,» έκρωξε ο Άνσελμος.

«Μάλλον, δεν πήγε καλά.»

«Αυτό πιστεύω κι εγώ, Πρωτοσπαθάριε... Ν'ανεβούμε;»

Ο Κάραγγελ άνοιξε μια μπροστινή πόρτα του φορτηγού, αφήνοντάς τους να μπουν.

Στο εσωτερικό, ήταν και η Πριγκίπισσα Θυάλκνα, παρατήρησαν.

«Ευχαριστούμε,» είπε ο Άνσελμος. Άνοιξε το παγούρι του και ήπие, καθώς τα οχήματα ξεκινούσαν πάλι. Η Αλντάρνη έπινε, επίσης, από ένα άλλο παγούρι.

Μετά, ο Παντοκρατορικός Πρέσβης ρώτησε: «Προς τα πού πηγαίνετε;»

«Στην Ελρείσβα,» είπε η Θυάλκνα, που κοίταζε καλά-καλά αυτόν και την Αλντάρνη απ'τη στιγμή που ανέβηκαν στο όχημα.

Ο Άνσελμος συνοφρυώθηκε. «Και η εκστρατεία;»

«Υποθέτω, Πρέσβη, πως εσύ γνωρίζεις πολύ περισσότερα πράγματα για την εκστρατεία απ'ό,τι γνωρίζουμε εμείς,» του είπε η Θυάλκνα.

«Πραγματικά, δε σας καταλαβαίνω, Πριγκίπισσα...» Μα τους θεούς, σκέφτηκε ο Άνσελμος, έχουν αρχίσει να υποπτεύονται! Αλλά δε μπορεί να ξέρουν τι ακριβώς συμβαίνει.

«Δε νομίζω ότι μου λες την αλήθεια,» του απάντησε, ευθέως, η Θυάλκνα. «Όμως δεν έχει σημασία, για τώρα. Θα συζητήσουμε περισσότερο όταν κι ο Επόπτης είναι κοντά.»

«Υπάρχει, δηλαδή, κάποιος... εμμ... συγκεκριμένος λόγος για την επιστροφή σας;» ρώτησε ο Άνσελμος. «Συμβαίνει κάτι που δεν γνωρίζω;» Ήπια ακόμα μια γουλιά νερό απ'το παγούρι του.

Ο Κάραγγελ είπε: «Ο Επόπτης μάς πρόσταξε να περιμένουμε μέσα στην έρημο, χωρίς να κινούμαστε, χωρίς να κάνουμε απολύτως τίποτα. Και δεν μας εξήγησε αυτή του την απόφαση, ακόμα κι όταν του το ζητήσαμε.»

«Αναμφίβολα, θα υπάρχει κάποιος πολύ καλός λόγος,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος. «Ίσως... ίσως τα ενεργειακά αποθέματα να μην είναι αρκετά... ίσως να υπάρχουν προβλήματα—»

«Αναρωτιέμαι,» είπε η Θυάλκνα, «τι έχετε εσείς να κερδίσετε απ'αυτή την εκστρατεία, Πρέσβη.»

«Τι εννοείτε, Υψηλοτάτη;»

«Γιατί να σπαταλήσετε τόση ενέργεια; Μόνο και μόνο για να βοηθήσετε τον Πρωτοσπαθάριο;»

«Ο Επόπτης μας,» εξήγησε ο Άνσελμος, «θέλησε να φανεί... συμπονετικός προς τον Βασιλιά του Θρόνου της Ελ—»

«Μη μου λες αυτές τις ανοησίες, Πρέσβη!» τον διέκοψε η Θυάλκνα.

«Λυπάμαι αν το βλέπετε έτσι, Πριγκίπισσα,» είπε ο Άνσελμος. «Ίσως, πράγματι, θα ήταν καλύτερα να μιλήσετε με τον Επόπτη, αν πιστεύετε ότι σας κρύβει κάτι.»

«Αυτό σκοπεύω να κάνω.»

Τα βουνά αποδείχτηκαν τραχιά, απότομα, και δύσβατα. Ο Νίρχαλμον φοβήθηκε, ορισμένες στιγμές, ότι το όχημά του θα διαλυόταν. «Ταμλάκο,» είπε, «τις ζημιές περιμένω να μου τις φτιάξεις εσύ!»

«Σε πηγαίνω απ'τον καλύτερο δρόμο που ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Αναρωτιέμαι ποιος νάναι ο χειρότερος, γαμώ τα Φτερά του Σάρκλιφ!»

«Μη βλασφημείς τα θεία,» του είπε ο Λόαχραμ'νιρ.

«Ναι, συγγνώμη, μάγε· δε θα το ξανακάνω...» μούγκρισε ο Νίρχαλμον, μ'ένα ίχνος ειρωνείας να διαφαίνεται στη φωνή του.

Το μεσημέρι, η Ταμλάκο είπε να σταματήσουν, και κοίταξε γύρω-γύρω, το ορεινό τοπίο, που οι πέτρες του ψήνονταν από τον ήλιο. Η ώρα ήταν δυόμισι, και οι επαναστάτες δεν είχαν φάει τίποτα· λιμοκτονούσαν.

«Τι ψάχνεις;» ρώτησε ο Νίρχαλμον.

«Από κει.» Η Ταμλάκο έδειξε. «Πήγαινε από κει.»

Ο Νίρχαλμον οδήγησε το όχημά του προς εκείνη τη μεριά, κάνοντάς το να αναπηδήσει πάνω στους τραχείς, άτσαλους βράχους. «Γαμώ τα μονοπάτια σας, γαμώ!...» μούγκρισε. Ο τραυματισμένος βραχιονάς του τον πονούσε με κάθε τράνταγμα, κι αυτό τον έκανε ακόμα πιο κακοδιάθετο.

«Εκεί.» Η Ταμλάκο έδειξε πάλι. «Σ'εκείνη τη σπηλιά.»

«Να μπω μέσα, εννοείς;»

«Ναι.»

Ο Νίρχαλμον έβαλε το όχημά του στη σκιά της, ομολογουμένως, ευρύχωρης σπηλιάς. «Και τώρα, τι;»

Η Ταμλάκο βγήκε και άναψε τον φακό της, βαδίζοντας προς το βάθος και αριστερά. Καθώς φώτισε ψηλά, οι άλλοι είδαν κάτι να γυαλίζει. Το μάτι ενός τηλεοπτικού πομπού.

Η Ταμλάκο κράτησε τον φακό της με τα δόντια και έκανε χειρονομίες, χρησιμοποιώντας κωδικούς της Επανάστασης.

Ένα τρίξιμο ακούστηκε, καθώς και μηχανές να δουλεύουν· και, στο βάθος της σπηλιάς, το πάτωμα φάνηκε να πέφτει. Μια καταπακτή

άνοιγε, δημιουργώντας κεκλιμένο επίπεδο. Το άνοιγμα ήταν αρκετά μεγάλο για να χωρέσει το όχημα του Νίρχαλμον.

Η Ταμλάκο επέστρεψε στους συντρόφους της και κάθισε δίπλα στον Λευκό οδηγό.

«Κατεβαίνουμε;» ρώτησε εκείνος.

«Ναι.»

Ο Νίρχαλμον οδήγησε το όχημά του επάνω στο κεκλιμένο επίπεδο, φτάνοντας σ'έναν μεγάλο θάλαμο, που σε μια γωνία του υπήρχαν μηχανικά συστήματα και οθόνες. Επίσης, τέσσερις φρουροί ήταν εδώ: οι δύο Λευκοί, ο άλλος με δέρμα λευκό-ροζ, και η τελευταία Μελανή.

«Ταμλάκο!» είπε η Μελανή, μειδιώντας. «Καλωσήρθες.»

«Καλώς σας βρίσκω, Ρείσκα,» αποκρίθηκε η Ταμλάκο, βγαίνοντας απ'το όχημα, όπως επίσης κι οι σύντροφοί της.

«Και, επιτέλους,» είπε ένας απ'τους Λευκούς φρουρούς, «είσαι με καλή παρέα.»

Η Ταμλάκο μειδίασε. «Το όχημά τους είναι που μ'αρέσει,» αστειεύτηκε. Και προς τους συντρόφους της: «Να σας γνωρίσω τον Τάλλαχ και τη Ρείσκα. Κι από δω,» είπε στους φρουρούς της βάσης, «είναι ο Νίρχαλμον, ο Ίσμαρ, και ο Λόαχραμ'νιρ.»

«Βιοσκόπος;» ρώτησε ο Τάλλαχ.

Ο Λόαχραμ έκλινε το κεφάλι σε χαιρετισμό. «Όπως ακουσες.» Το 'νιρ στο τέλος του ονόματός του φανέρωνε το τάγμα του.

«Με πληροφόρησαν,» είπε η Ταμλάκο, «ότι ο Πρόμαχος έχει ένα κανόνι έτοιμο για εμάς.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Τάλλαχ. «Παρεμπιπτόντως, συνάντησες τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο;»

«Τον συνάντησα, και έχω και νέα να φέρω στον Πρόμαχο. Κάποια αρκετά σημαντικά γεγονότα συνέβησαν στον Κοράκου Τόπο, πρόσφατα.»

«Ακολούθησέ με,» της είπε η Ρείσκα. «Θα σε οδηγήσω σ'αυτόν, και στο κανόνι.»

• 4 •

Τα φορτηγά πέρασαν τη νότια πύλη της Ελρείσβα και μπήκαν στην πόλη, κατευθυνόμενα προς το Μέγαρο.

Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα ήταν σιωπηλή, ύστερα από την εντεταμένη συζήτησή της με τον Παντοκρατορικό Πρέσβη. Δεν πίστευε ότι είχε νόημα να συνεχίσει να μιλά μαζί του· ο Επόπτης ήταν που έδινε τις διαταγές για τη συνέχιση ή μη της εκστρατείας, και μ'εκείνον ήταν που είχε νόημα να μιλήσει –να απαιτήσει να μάθει τι πραγματικά συνέβαινε.

Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ ήταν επίσης σιωπηλός, για παρόμοιους λόγους. Το θεωρούσε ανούσιο να πιάσει κουβέντα με τον Πρέσβη και την Αρχικατάσκοπο. Αποκλείεται αυτοί να έλυναν τις απορίες του. Τις διαταγές τους τις έπαιρναν από τον Επόπτη. Ένα πράγμα, όμως, είχε παραξενέψει τον Κάραγγελ: Τι έκαναν αυτοί οι δύο μες στις ερήμους του Θυέλλης Τόπου; Τους βρήκαμε ετοιμοθάνατους. Πού είχαν πάει; Και για ποιο λόγο; Ήταν προφανές, όμως, πως ούτε αυτό ήταν πρόθυμοι να το αποκαλύψουν.

Ο Άνσελμος και η Αλντάρνη κάθονταν στα καθίσματα πίσω απ'τον Πρωτοσπαθάριο και την Πριγκίπισσα, κι αισθάνονταν κι οι δυο τους χάλια, ύστερα από τόσες ώρες που τους χτυπούσε το ηλιακό φως της ερήμου, χωρίς να έχουν τρόπο να προστατευτούν. Ζαλίζονταν κι ένιωθαν τα πρόσωπά τους να καίνε. Ο Άνσελμος κοιμήθηκε, για κανένα μισάωρο, μέχρι να φτάσουν στην Ελρείσβα· η Αλντάρνη, όμως, δεν κοιμήθηκε ούτε στιγμή. Δεν εμπιστευόταν την Πριγκίπισσα και τον Πρωτοσπαθάριο, και ήθελε να τους προσέχει. Μας κοιτάζουν περίεργα. Και το γεγονός ότι αποφάσισαν να επιστρέψουν είναι από μόνο του περίεργο. Θα μπορούσε η Επανάσταση να έχει να κάνει μ'αυτό; Η Αλντάρνη, βέβαια, δε νόμιζε ότι οι Λευκοί θα τολμούσαν να βλάψουν εκείνη και τον Άνσελμο, ή να τους αιχμαλωτίσουν· ωστόσο, πίστευε πως όφειλε να είναι επιφυλακτική.

Επί του παρόντος, τα δύο φορτηγά μπήκαν σε μια αυλή του Μεγάλου και σταμάτησαν. Οι πόρτες τους άνοιξαν και οι πολεμιστές του

Θρόνου της Ελρείσβα άρχισαν να κατεβαίνουν, βγάζοντας και τ'άλογά τους.

Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα είπε στον Κάραγγελ ότι θα πήγαινε να μιλήσει στον πατέρα της. Εκείνος τής αποκρίθηκε πως θα πήγαινε στη σύζυγό του, αλλά της ζήτησε να τον καλέσει μόλις ήταν ώρα να αντικρίσουν τον Επόπτη.

«Μην του μιλήσεις χωρίς να είμαι κι εγώ παρών, Πριγκίπισσα!» της είπε. «Θέλω να βλέπω το πρόσωπό του, όταν μας απαντά.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Θυάλκνα, και, φεύγοντας από την αυλή, μπήκε στους διαδρόμους και στις αίθουσες του Μεγάρου, βαδίζοντας προσεχτικά με το τραυματισμένο δεξί πόδι της.

Η Αλντάρνη κι ο Άνσελμος είχαν ήδη εγκαταλείψει την αυλή και βρίσκονταν μέσα στον μοναδικό ανελκυστήρα του Μεγάρου, ανεβαίνοντας προς τον όροφο όπου ήταν τα δωμάτιά τους.

«Θα πας να μιλήσεις στον Ευρύμαχο;» ρώτησε η Αλντάρνη.

«Μετά,» είπε ο Άνσελμος.

Η Αλντάρνη ένευσε.

Ο ανελκυστήρας σταμάτησε και βγήκαν, βαδίζοντας μέσα στους πέτρινους διαδρόμους. Σύντομα, χωρίστηκαν και η Αρχικατάσκοπος πήγε στα δωμάτιά της. Άνοιξε την εξώπορτα και μπήκε.

Το βλέμμα της στάθηκε στον Νάλριεκ, ο οποίος παρουσιάστηκε από την πόρτα του γραφείου της.

«Αρχικατάσκοπε,» είπε. «Επέστρεψες γρηγορότερα απ'ό,τι περίμενα.»

«Μας άφησες εκεί πέρα να πεθάνουμε!» φώναξε η Αλντάρνη, νιώθοντας μια ξαφνική οργή να υπερνικά την κόπωσή της.

«Δε σας άφησα για να πεθάνετε,» αποκρίθηκε ο Νάλριεκ. «Σας άφησα για να επιβιώσετε.»

«Ναι, πολύ έξυπνο,» είπε η Αλντάρνη, βαδίζοντας προς το υπνοδωμάτιό της. «Ένα Δημιούργημα με χιούμορ!» Κι επιπλέον, τι ξέρει ένα Δημιούργημα από επιβίωση; Δεν είναι καν ζωντανό!

Ήταν έτοιμη να κλείσει την πόρτα πίσω της, αλλά σταμάτησε τον εαυτό της. «Κάνε κάτι χρήσιμο,» είπε στον Νάλριεκ. «Ζήτα να μου φέρουν φαγητό όσο ετοιμάζομαι.» Έκλεισε την πόρτα, μην περιμένοντας την απάντησή του.

Έβγαλε τα ρούχα της, φόρεσε μια ρόμπα, και ξαναβγήκε απ'το υπνοδωμάτιο.

«Το φαγητό σου θα είναι σε λίγο εδώ, Αρχικατάσκοπε,» της είπε ο Νάλριεκ, στεκόμενος μέσα στο καθιστικό. «Επίσης, ίσως θα σε ενδιέφερε να μάθεις πως ήμουν έτοιμος να στείλω ένα όχημα για να ψάξει για εσένα και τον Πρέσβη· αλλά, μετά, ήρθες. Ελπίζω κι ο Πρέσβης να είναι εδώ...;»

«Εδώ είναι,» αποκρίθηκε η Αλντάρνη. «Και δε σε πιστεύω.»

«Δεν πιστεύεις τι; Ότι ήμουν έτοιμος να στείλω όχημα να σας βρει; Μα, δεν έχω λόγο να πω ψέματα, Αρχικατάσκοπε.»

«Τέλος πάντων.» Η Αλντάρνη έπιασε το πόμολο της πόρτας του μπάνιου. Δεν την άνοιξε, όμως. Κοίταξε τον Νάλριεκ πάνω απ'τον ώμο της. «Τι είπες στον Ευρύμαχο;» ρώτησε το Δημιούργημα.

«Στον Επόπτη; Τίποτα. Δεν τον έχω δει ακόμα.»

«Καλό αυτό. Θα του μιλήσω εγώ.»

«Όπως επιθυμείς. Ο σκοπός για τον οποίο βρίσκομαι εδώ είναι άλλος, όπως γνωρίζεις.»

«Βρήκες τους ανθρώπους που ψάχνεις;» τον ρώτησε η Αλντάρνη. «Πέρασαν από την Ελρείσβα;»

«Αν πέρασαν, τότε οι κατάσκοποί σου δεν τους εντόπισαν.»

Εν ολίγοις, μας άφησες να ψοφήσουμε μες στην έρημο για νάρθεις εδώ χωρίς να υπάρχει κανένας απολύτως λόγος! Η Αλντάρνη άνοιξε την πόρτα του μπάνιου και μπήκε, κλείνοντας πίσω της.

«Κάραγγελ!» έκανε, έκπληκτη, η Ταράλβι, καθώς ανασηκωνόταν επάνω στο μεγάλο κρεβάτι τους, βλέποντας τον σύζυγό της στο κατώφλι της πόρτας. Πετάχτηκε όρθια κι έτρεξε κοντά του, για να τον αγκαλιάσει.

Ο Κάραγγελ χαμογέλασε, σφίγγοντάς την επάνω του, παρότι τα τραυματισμένα του πλευρά τον πονούσαν. Το λείο, μαλακό δέρμα της τον έκανε πάντα να αισθάνεται τόσο καλά, όταν βρισκόταν κάτω από τα χέρια του. Του έφερνε, συγχρόνως, ψυχική ευφορία, έκσταση, και ηρεμία, που δεν μπορούσε να βρει πουθενά αλλού.

«Είσαι χτυπημένος...» είπε η Ταράλβι, αφήνοντάς τον από την αγκαλιά της.

«Πώς το κατάλαβες;» Το τραύμα του δε φαινόταν· οι επίδεσμοι βρίσκονταν κάτω απ'τα ρούχα του.

«Πιστεύεις ότι δεν ξέρω πώς είναι το σώμα του άντρα μου;» Η Ταράλβι άγγιξε τα αριστερά του πλευρά, εκεί όπου τον είχε χτυπήσει το βέλος. «Μα τους θεούς, Κάραγγελ, τι έγινε; Έχω ακούσει ότι η εκστρατεία αντιμετωπίζει προβλήματα...»

Ο Κάραγγελ κράτησε το πρόσωπό της ανάμεσα στα χέρια του και φίλησε τα χείλη της. «Το πρόβλημα που αντιμετωπίζει η εκστρατεία είναι ο Επόπτης,» είπε, μετά.

Η Ταράλβι συνοφρυώθηκε. «Ο Επόπτης;»

«Μας πρόσταξε να σταματήσουμε. Μέσα στις ερήμους! Να μείνουμε ακίνητοι στη θέση μας! Και δε δέχτηκε ούτε καν να μας εξηγήσει γιατί. Μας άφησε λεία στους Μελανούς!»

«Γι'αυτό επέστρεψες;»

«Ναι, και εγώ και η Πριγκίπισσα και όλοι μας οι πολεμιστές. Οι Παντοκρατορικοί έμειναν πίσω, υπακούοντας τις διαταγές του Επόπτη.»

Η Ταράλβι βημάτισε μέσα στο δωμάτιο, σκεπτική, και κάθισε πάνω στο κρεβάτι, διπλώνοντας το ένα της πόδι από κάτω της.

«Τι είναι;» τη ρώτησε ο Κάραγγελ, ζυγώνοντας. «Ξέρεις κάτι; Σας είπε κάτι ο Επόπτης;»

Η Ταράλβι κούνησε το κεφάλι, κάνοντας τα μακριά, σγουρά, ξανθά μαλλιά της να τρανταχτούν. «Όχι... όχι. Τουλάχιστον, εγώ δεν ξέρω τίποτα.»

«Σ'ανησυχεί κάτι, όμως, έτσι δεν είναι;» Ο Κάραγγελ κάθισε δίπλα της, αγγίζοντας τον μηρό της.

Η Ταράλβι έσμιξε τα χείλη. «Θυμάσαι τι σου είχα πει, πριν φύγεις για να πάρεις την εκδίκησή σου;»

«Τι μου είχες πει;»

«Σου είχα πει ότι με παραξένευε αυτή η ξαφνική... γενναιοδωρία του Επόπτη. Σίγουρα, κάτι προσπαθεί να επιτύχει με την εκστρατεία, Κάραγγελ. Σίγουρα. Έναν δικό του σκοπό.»

«Το ίδιο πιστεύει κι η Θυάλκνα.»

«Εσύ τι νομίζεις;» ρώτησε η Ταράλβι. «Δε σε παραξενεύει το γεγονός ότι σε βοήθησε εξαρχής; Τι λόγο μπορεί να είχε; Μέχρι στιγμής, οι ξένοι δεν έχουν δείξει να ενδιαφέρονται για τις διαμάχες των Λευκών με τους Μελανούς, εκτός αν υπάρχει κάποιο συμφέρον για τους ίδιους.»

«Ναι,» είπε ο Κάραγγελ, «αλλά εδώ ποιο θα μπορούσε να είναι το όφελος του Επόπτη; Τι θέλει να κερδίσει;»

«Δεν ξέρω, όμως τους φοβάμαι, αγάπη μου... Και,» πρόσθεσε με δυσκολία, «και είναι και κάτι που πρέπει να σου πω... Καλύτερα να τ'ακούσεις από εμένα. Σε παρακαλώ, μη βιαστείς να με κρίνεις.»

«Ποτέ δε θα το έκανα αυτό, Ταράλβι· το ξέρεις.» Την αγκάλιασε με το ένα χέρι, σφίγγοντάς την επάνω του.

Η Ταράλβι χαμογέλασε, αν και φαινόταν να υπάρχει κάποια δυσκολία στο χαμόγελό της. «Είναι σοβαρό αυτό που θα σου πω... Αφορά εμένα, και τους Παντοκρατορικούς, και τον θείο μου...»

Ο Κάραγγελ κοίταξε το πρόσωπό της, απορημένος. Μα τους θεούς, τι έγινε όσο έλειπα;

«Είναι κάτι,» συνέχισε η Ταράλβι, «που δε σ'το έχω πει... από παλιά. Ίσως θα έπρεπε να σ'το είχα πει, αλλά δεν ήξερα αν θα καταλάβεις. Ίσως να έκανα λάθος...»

«Τι είναι, Ταράλβι;» ρώτησε ο Κάραγγελ, αρχίζοντας να χάνει την υπομονή του. «Πες μου.»

«Δε μ'αρέσει η όλη κατάσταση με τους ξένους, αγάπη μου. Θα ήθελα να μην ήταν εδώ, στην Αρβήντλια.»

«Δεν είσαι η μόνη.»

«Δεν εννοώ, όμως, ότι απλά το εύχομαι αυτό. Έχω κάνει και κάποια πράγματα... Έχω συμμαχήσει με ανθρώπους που είναι επίσης εναγνίον τους.»

Ο Κάραγγελ νόμιζε πως καταλάβαινε. «Μ'αυτούς τους... επαναστάτες; Έχεις συμμαχήσει με τους επαναστάτες;»

«Ναι.»

«Μα τους θεούς, Ταράλβι! Από πότε;»

«Από πολύ παλιά.»

«Προτού παντρευτούμε;»

«Ναι.»

Ο Κάραγγελ σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο. «Και ΤΩΡΑ μου το λες;» φώναξε, νιώθοντας το τραύμα στα πλευρά του να πάλλεται. «Τώρα;»

«Δε γινόταν αλλιώς, αγάπη μου. Η Επανάσταση βασίζεται στη μυστικότητα—»

«Φοβόσουν ότι θα σε προδώσω;»

«Δεν είναι αυτό. Δεν το φοβόμουν αυτό. Δεν ήξερα, όμως, αν ήθελα να σε μπλέξω...»

«Και τι σ'έκανε ν'αλλάξεις γνώμη τώρα;» ρώτησε ο Κάραγγελ. Μα τους θεούς! πώς ήταν δυνατόν να του έκρυβε τέτοιο πράγμα τόσο καιρός; Πώς ήταν δυνατόν; Η γυναίκα του ήταν συμμαχημένη με τους ορκισμένους εχθρούς των Παντοκρατορικών, κι εκείνος δε γνώριζε τίποτα! Τίποτα!

Η Ταράλβι πήρε μια βαθιά ανάσα· ο Κάραγγελ δε νόμιζε ότι ποτέ στη ζωή του την είχε δει τόσο ταραγμένη: ανέκαθεν, η σύζυγός του ήταν υπόδειγμα ηρεμίας και αυτοσυγκράτησης. «Με ανακάλυψαν,» του είπε. «Οι Παντοκρατορικοί έμαθαν για εμένα και τους επαναστάτες. Κατέγραψαν μια συνομιλία μου, την οποία δε θα έπρεπε κανονικά να μπορούν να εντοπίσουν· μιλούσα σε μια συχνότητα που—»

«Και τι θα γίνει τώρα; Ο Βασιληάς το ξέρει αυτό;»

«Φυσικά και το ξέρει. Εκείνος ήρθε και μου το είπε. Ήταν έξαλλος.»

«Δε με εκπλήσσει.»

«Είναι ανόητος!» είπε, έντονα, η Ταράλβι. «Δέχεται τους εκβιασμούς των ξένων!»

«Τους εκβιασμούς τους; Ταράλβι, δεν τον εκβιάζουν. Οι ξένοι έχουν, πράγματι, κάποιες δυνάμεις, κάποιες μεγάλες δυνάμεις, αλλά ουσιαστικά συνεργαζόμαστε—»

«Μη μου λες κι εσύ τα ίδια!» Η Ταράλβι σηκώθηκε απ'το κρεβάτι. «Δεν είναι συνεργασία. Βρισκόμαστε υπό κατοχή, αγάπη μου. Αλλιώς, γιατί να έχουν Επόπτη εδώ; Θα είχαν μόνο έναν Πρέσβη και μερικούς πολεμιστές τους. Τα ορυχεία μας, στην πραγματικότητα, αυτοί τα ελέγχουν—»

«Μας πληρώνουν, όμως, για την ενέργεια!»

«Με εξευτελιστικές τιμές. Είναι ντροπή! Και δες τι έκαναν τώρα με την εκστρατεία σου. Δε μας υπολογίζουν, αγάπη μου· δε μας υπολογίζουν καθόλου. Το βλέπεις, απλά δε θες να το παραδεχτείς.»

Ο Κάραγγελ αναστέναξε. Κάθισε, οκλαδόν, σ'ένα μεγάλο μαξιλάρι στο πάτωμα. Η Ταράλβι δεν έλεγε ανοησίες· το ήξερε αυτό. Η Ταράλβι ποτέ δεν έλεγε ανοησίες. Ίσως τα πράγματα να ήταν έτσι όπως ισχυριζόταν. Ίσως, όντως, οι ξένοι να τους εκμεταλλεύονταν –ώς έναν βαθμό. Τι μπορούσε, όμως, να γίνει γι'αυτό; Αν αρνούνταν να συνεργαστούν μαζί τους, οι Παντοκρατορικοί θα τους κατέστρεφαν. Ο Κάραγγελ είχε δει από πρώτο χέρι τι μπορούσαν να κάνουν τα ενεργειακά κανόνια τους. Και δεν ήταν μόνο αυτά· είχαν κι ένα σωρό μάγους, αεροσκάφη, οχήματα, μηχανήματα, και στρατιώτες. Δεν μπορούσε κανείς να παίζει μαζί τους. Ούτε η Ελρείσβα ήταν η μοναδική πόλη στην Αρβήντλια που είχε Παντοκρατορικό Επόπτη...

Η Ταράλβι γονάτισε μπροστά του. «Κάραγγελ, με συγχωρείς που δε σ'το είχα πει παλιότερα...»

«Θα σου κάνουν κακό;» τη ρώτησε εκείνος. «Αφότου έμαθαν ότι είσαι με την Επανάσταση, σκοπεύουν να σου κάνουν κακό; Να σε φυλακίσουν;»

«Όχι. Προτιμούν να με χρησιμοποιούν για να εκβιάζουν τον θείο μου. Και, φυσικά, με παρακολουθούν· είμαι βέβαιη.»

Ο Κάραγγελ καταράστηκε.

«Μην κάνεις τίποτα ασύνετο;» του είπε η Ταράλβι. «Σε παρακαλώ.»

«Εγώ να μην κάνω τίποτα ασύνετο; Ή, μήπως, εσύ; Συνεχίζεις να έχεις επαφές τώρα με τους επαναστάτες;» τη ρώτησε.

Η Ταράλβι κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Είναι πολύ επικίνδυνο.»

«Δε μου λες ψέματα πάλι;...»

«Δε σου λέω ψέματα, αγάπη μου.» Η Ταράλβι τον αγκάλιασε, φιλώντας το αξύριστο μάγουλό του.

Ο Άνσελμος πλύθηκε και κάθισε να φάει ένα χορταστικό, αλλά όχι βαρύ, γεύμα. Τρώγοντας, σκεφτόταν ότι τα πάντα είχαν πάει στραβά. Η συνεννόηση με τους Μελανούς, για την εύρεση της επαναστατικής

βάσης, είχε χαλάσει. Ο ίδιος ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος είχε εμφανιστεί, μα τα Μυαλά του Σκοτοδαίμονος! Και ο Πρωτοσπαθάριος Καραγγελκι η Πριγκίπισσα Θυάλκνα είχαν αρχίσει να υποψιάζονται τον Ευρύμαχο–

Μα τι ηλίθιος που ήταν αυτός ο Ευρύμαχος, ώρες-ώρες! Δεν ήξερε να τους δώσει μια δικαιολογία; Δεν ήξερε να τους πει κάτι, για να διασκεδάσει τις υπόνοιές τους; Τι βλάκας! Αν ήμουν εγώ εδώ, αυτό ποτέ δε θα είχε συμβεί.

Ο Άνσελμος άνοιξε τον επικοινωνιακό του δίαυλο και κάλεσε τον Επόπτη, στα διαμερίσματά του.

«... Ναι;» ακούστηκε η φωνή του Ευρύμαχου. Πρέπει να κοιμόταν.

«Ο Άνσελμος είμαι.»

«Ο Άνσελμος; Πού βρίσκεσαι;»

«Στο Μέγαρο.»

«Τι;»

«Πρέπει να μιλήσουμε. Τώρα. Να έρθω;»

«Έλα.»

Ο Άνσελμος άφησε το φαγητό του μισοτελειωμένο και πήγε να ντυθεί. Έπειτα, βγήκε απ'τα δωμάτιά του και βάδισε προς τα διαμερίσματα του Ευρύμαχου με γρήγορα βήματα, παρότι ακόμα αισθανόταν κουρασμένος από την οδοιπορία του μέσα στην έρημο. Αν δεν κοιμόταν κάμποσες ώρες, δε νόμιζε πως θα περνούσε αυτή η έντονη κόπωση.

Χτύπησε την εξώθυρα του Ευρύμαχου. Εκείνος τού φώναξε να περάσει, και τον συνάντησε στο καθιστικό του, ντυμένος με μια ρόμπα.

«Γιατί ήρθες έτσι απρόσμενα, Άνσελμε;» ρώτησε. Η όψη του φάνερωνε πως ανησυχούσε, πως υποπτευόταν ότι κάτι είχε πάει πολύ, πολύ άσχημα.

Και οι υποψίες του είναι απολύτως σωστές. «Διότι συνέβησαν διάφορα... μη αναμενόμενα και ατυχή περιστατικά.» Ο Άνσελμος κάθισε σε μια πολυθρόνα, γιατί δεν άντεχε να στέκεται.

Ο Ευρύμαχος, που ήταν όρθιος με τα χέρια του πιασμένα πίσω απ'την πλάτη, συνοφρυώθηκε. «Μοιάζεις ταλαιπωρημένος.»

«Καλύτερα να καθίσεις κι εσύ,» του πρότεινε ο Άνσελμος.

Ο Ευρύμαχος κάθισε αντίκρυ του, και ο Πρέσβης τού διηγήθηκε όλα όσα είχαν συμβεί, παραλείποντας να πει ότι ο Νάλριεκ ήταν Δημιούργημα και ότι τους είχε εγκαταλείψει μέσα στις ερήμους του Θυέλλης Τόπου. Δεν ήταν κανείς να παίζει με τον ειδικό πράκτορα, γιατί, σίγουρα, δεν το είχε πολύ να σκοτώσει τον Άνσελμο, αν μάθαινε ότι είχε προδώσει το μυστικό του.

Ο Ευρύμαχος, καθώς άκουγε τα γεγονότα, φαινόταν να εξοργίζεται ολοένα και περισσότερο. «Μα τους θεούς!» φώναξε, στο τέλος, έχοντας τις γροθιές του σφιγμένες επάνω στους βραχίονες της πολυθρόνας του. «Εξαιτίας σου έγιναν όλα τούτα, Άνσελμε!» Υψώνοντας το δεξί χέρι, έδειξε τον Πρέσβη. «Εξαιτίας σου!»

«Μην παραλογίζεσαι. Πώς ήταν δυνατόν να γνωρίζω για την παρουσία του Πρίγκιπα Ανδρόνικου;»

«Εσύ, όμως, μου πρότεινες να ξεκινήσω την καταραμένη εκστρατεία!» Ο Ευρύμαχος σηκώθηκε όρθιος. «Εσύ είπες ότι, έτσι, θα ασκούσαμε πιέσεις στους Μελανούς και θα τους βάζαμε να μας βρουν τη βάση!»

«Και το σχέδιό μου θα πετύχαινε—»

«Δεν πέτυχε, όμως!» γκάριξε ο Ευρύμαχος.

«Σου είπα, Ευρύμαχε: δεν ήταν δυνατόν να γνωρίζω για την παρουσία του Πρίγκιπα Ανδρόνικου! Δουλειά των κατασκόπων μας ήταν να το ξέρουν αυτό!»

«Οι κατάσκοποί μας επικεντρώνονται, κυρίως, γύρω απ'την Ελρεϊσβα—»

«Δεν εννοώ μονάχα τους δικούς μας κατασκόπους. Εννοώ τους κατασκόπους της Παντοκράτειρας, παντού στην Αρβήντλια.»

«Σε τελική ανάλυση, ξέρεις, όμως, τι έγινε; Χάσαμε στρατό, χάσαμε οχήματα, χάσαμε αδικαιολόγητα τεράστια ποσότητα ενέργειας, και δεν καταφέραμε τίποτα! Κι επιπλέον, παραλίγο εσύ κι η Αλντάρνη να σκοτωθείτε! Και η Πριγκίπισσα Θυάλκνα τώρα με υποπτεύεται!

»Θα ήθελα να μάθω πώς προτείνεις να ξεμπλέξουμε από τούτη την ιστορία!»

«Αυτή τη στιγμή, είμαι εξουθενωμένος, Ευρύμαχε· δεν έχω τίποτα να προτείνω,» παραδέχτηκε ο Άνσελμος.

Ο Ευρύμαχος γέμισε ένα κρυστάλλινο ποτήρι με Σεργήλιο οίνο και ήπιε μια γουλιά. Κάθισε στην πολυθρόνα του και ρώτησε τον Άνσελμο: «Νομίζεις ότι ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος ήρθε εδώ προκειμένου να χαλάσει τη δική σου συνεννόηση με τους Μελανούς φυλάρχους;»

Ο Πρέσβης έσμιξε τα χείλη, προβληματισμένος. «Δε μπορώ να είμαι βέβαιος... Κοίτα, για να είμαι ειλικρινής, δε νομίζω ότι ο ανώτατος αρχηγός των αποστατών θα ερχόταν εδώ για ένα τέτοιο ζήτημα... αλλά, από την άλλη, ο Ανδρόνικος έχει ακουστεί να κάνει και πιο τρελά πράγματα. Είναι... απρόβλεπτος, Ευρύμαχε· γι' αυτό είναι κι επικίνδυνος.»

Ο Επόπτης συνοφρυώθηκε. «Δηλαδή, η εκτίμησή σου ποια είναι; Ήρθε στην Αρβήντλια για να σαμποτάρει τις διπλωματικές σου ενέργειες, ή μπορεί να έχει άλλο σκοπό;»

«Εσύ τον γνωρίζεις καλύτερα από μένα, Ευρύμαχε. Εσύ πες μου.»

Ήταν αλήθεια· ο τωρινός Επόπτης της Ελρείσβα, όντως, γνώριζε τον Ανδρόνικο καλύτερα απ' ό,τι τον γνώριζε ο Άνσελμος. Πολύ καλύτερα. Γιατί, προτού ο Ευρύμαχος διοριστεί Επόπτης σε τούτα τα μέρη, βρισκόταν στη Ρελκάμνια, τη διάσταση-έδρα της Παντοκρατορίας, και στο Παντοτινό Ανάκτορο. Ο Ανδρόνικος, τότε, ήταν ένας από τους συζύγους της Παντοκράτειρας, και οι δυο τους γνώριζαν. Δεν ήταν φίλοι, αλλά είχαν συζητήσει πολλές φορές για διάφορα θέματα, κυρίως πολιτικά, κοινωνικά, και στρατιωτικά. Από τότε ο Ευρύμαχος θεωρούσε τον Ανδρόνικο επικίνδυνος· στις ιδέες, τουλάχιστον, γιατί δεν πίστευε ότι ο Απολλώνιος Πρίγκιπας θα έφτανε εκεί όπου έφτασε – να γίνει αποστάτης, να γίνει ο Αρχιπροδότης.

Ο Ευρύμαχος έμεινε σιωπηλός για κάποια ώρα, πίνοντας μια γουλιά απ' το κρασί του. «Ο Ανδρόνικος είναι απρόβλεπτος, όπως είπες κι εσύ. Οι καταστροφές που υπέστη η εκστρατεία μας, όμως...» Μόρφασε. «Δεχτήκαμε πολλές επιθέσεις από επαναστάτες. Ίσως ο Ανδρόνικος να κρυβόταν πίσω απ' όλα αυτά. Ίσως να έχει κάποιο σχέδιο για την ευρύτερη περιοχή.»

«Τι σχέδιο;»

«Τι θα μπορούσε να θέλει ο Ανδρόνικος, Άνσελμε; Μονάχα ένα πράγμα.»

«Να μας διώξει απ'την Αρβήντλια.» Ο Άνσελμος γέλασε, άθελά του. «Δεν είναι δυνατόν να πιστεύεις ότι μπορεί να τα καταφέρει! Έχουμε ολική υπεροπλία εδώ. Ποιους θα οργανώσει εναντίον μας; Τις φυλές της ερήμου;»

«Μην τον υποτιμάς. Είδες τι καταστροφή προκάλεσε στις διαπραγματεύσεις σου.»

«Επειδή παρουσιάστηκε απρόσμενα!» είπε ο Άνσελμος.

«Ο Ανδρόνικος το κάνει αυτό, όπως κι όλοι οι επαναστάτες. Θα πρέπει να είμαστε έτοιμοι γι'αυτόν· γιατί το γεγονός ότι δεν ξέρουμε τον λόγο για τον οποίο βρίσκεται εδώ δε μου αρέσει καθόλου...»

»Ο Νάλριεκ τι λέει για το θέμα;» Ο Ευρύμαχος άναψε ένα τσιγάρο.

«Ούτε αυτός ξέρει τίποτα.»

«Με τη δική του αποστολή τι γίνεται; Βρήκε εκείνους που ψάχνει; Βρήκε τα ίχνη τους;»

«Όχι.»

«Πιστεύει, όμως, ότι είναι επικίνδυνοι, σωστά;»

«Ναι. Λέει πως αναζητούν τα ίχνη ενός νεκρού, γιατί αυτός ο άνθρωπος, προτού πεθάνει, πέρασε από κάποιο μέρος όπου θέλουν να φτάσουν. Κι αν φτάσουν εκεί, θα υπάρξουν προβλήματα.»

«Και, υποθέτω, δε σου διευκρίνισε τι είδους προβλήματα...»

Ο Άνσελμος κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Αναρωτιέμαι αν η εμφάνιση του Ανδρόνικου μπορεί να έχει σχέση μ'αυτή την υπόθεση,» είπε ο Ευρύμαχος.

«Με την υπόθεση του Νάλριεκ;»

«Ναι.»

«Γιατί να συμβαίνει αυτό;»

«Επειδή η εμφάνιση του Νάλριεκ ήταν παράξενη, και η εμφάνιση του Ανδρόνικου ήταν εξίσου παράξενη. Οι δυο τους είναι δύο φιγούρες που φαίνεται ότι, κανονικά, δε θα έπρεπε να βρίσκονται εδώ.»

• 5 •

«Προτού πάμε στην Ελρείσβα,» είπε ο Ανδρόνικος, οδηγώντας τον Αμμοπόντικα επάνω στις άμμους του Κοράκου Τόπου, «θέλω να επισκεφτώ τον Πρόμαχο Ώλριχ.»

Κοίταξε τον Ράθνη, ο οποίος καθόταν πλάι του, στη θέση του συνοδηγού. Ο Λευκός επαναστάτης ένενυσε, και πάτησε μερικά πλήκτρα κάτω απ'την οθόνη της κονσόλας, για να κάνει ένα σημείο να κοκκινίσει επάνω στον χάρτη.

«Αυτό,» είπε, «είναι το χωριό των Αλβάλκλι. Εκεί θα βρούμε τον Πρόμαχο.»

Ο Ανδρόνικος έριξε μια ματιά στον χάρτη. Η τοποθεσία ήταν στα νοτιοδυτικά της Ελρείσβα, αρκετά μακριά. Πόσα χιλιόμετρα, όμως; Ρώτησε τον Ράθνη.

Εκείνος πάτησε πάλι μερικά πλήκτρα στην κονσόλα, και το σύστημα του οχήματος, σχηματίζοντας μια κόκκινη γραμμή από το χωριό των Αλβάλκλι μέχρι την Ελρείσβα, έγραψε την απάντηση που ο Πρίγκιπας επιθυμούσε: 123 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ.

Και το μέρος όπου θα μας συναντήσει η Άνμα με το ελικόπτερο είναι περίπου τριάντα χιλιόμετρα νοτιοδυτικά της Ελρείσβα... σκέφτηκε ο Ανδρόνικος. «Ιωάννα,» είπε, «θα αφήσουμε πρώτα εσένα και τον Δάρυλμος στο σημείο συνάντησης και μετά θα πάμε στους Αλβάλκλι, γιατί δεν ξέρω πόση ώρα ίσως να καθίσουμε στο χωριό τους. Ίσως ο Ώλριχ να μην είναι εκεί, όταν θα πάμε, και να πρέπει να τον περιμένουμε.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Μαύρη Δράκαινα. «Αλλά ο Ευθύπορος θα έρθει μαζί μας, όχι μαζί σας.»

Μέσα στο όχημα, εκτός από τον Ανδρόνικο, την Ιωάννα, τον Ράθνη, τον Δάρυλμος, και τον Σέλιρ'χοκ, ήταν και ο γαλανόδερμος Παντοκρατορικός στρατιώτης που είχαν βρει να κρύβεται στο εσωτερικό του πεσμένου ελικοπτήρου. Χτες βράδυ, ο Πρίγκιπας τον είχε ρωτήσει αν βρισκόταν καιρό στην Ελρείσβα, κι εκείνος είχε απαντήσει θετικά. Μετά, τον είχε ρωτήσει αν γνώριζε το εσωτερικό του Μεγάλου του

Θρόνου της Ελρείσβα· ο Ευθύπορος, όμως, σ'αυτή την ερώτηση είχε απαντήσει αρνητικά. Βρισκόμουν, κυρίως, στον Στρατώννα της πόλης, είχε πει. Δεν ήμουν απ'αυτούς που άφηναν να μπαίνουν στο Μέγαρο. Ο Ανδρόνικος τον είχε πιστέψει, γιατί ο στρατιώτης τού έμοιαζε πολύ φοβισμένος για να πει ψέματα. Επομένως, του είχε κάνει και μια τρίτη ερώτηση: Ήταν πρόθυμος να βοηθήσει τους επαναστάτες, δίνοντάς τους πληροφορίες για τα κατατόπια της Ελρείσβα και για το πού βρίσκονταν φρουροί και τα λοιπά; Ο Ευθύπορος είχε πει: Θα με σκοτώσουν, αν μάθουν ότι τους πρόδωσα. Ο Ανδρόνικος τού είχε απαντήσει: Θα σε σκοτώσουμε εμείς τώρα, αν μας είσαι τελείως άχρηστος. Αν, όμως, αποδειχτείς χρήσιμος σε μας, τότε ίσως να σεβάλουμε να δουλέψεις για την Επανάσταση και στο μέλλον. Ο Ευθύπορος συμφώνησε, κι έτσι τώρα ήταν μαζί τους.

Η Ιωάννα, ωστόσο, δεν τον εμπιστευόταν. Εξάλλου, δεν είχε κάνει ακόμα τίποτα για να αποδείξει ότι ήταν έμπιστος. Οποιοσδήποτε θα έδινε θετική απάντηση στον Ανδρόνικο, για να γλιτώσει τη ζωή του, σκεφτόταν η Μαύρη Δράκαινα. Γι'αυτό κιόλας ήθελε να έχει τον Ευθύπορο από κοντά. Ποτέ δεν ξέρεις τι προδοσία μπορεί να σχεδίαζε – κι αν, όντως, σχεδίαζε κάτι τέτοιο, η Ιωάννα θα φρόντιζε να ήταν το τελευταίο πράγμα που θα έκανε στη ζωή του.

Ο Ανδρόνικος απάντησε τώρα στη Μαύρη Δράκαινα: «Εντάξει, ο Ευθύπορος θα μείνει μαζί σας στο σημείο συνάντησης.»

Ο γαλανόδερμος πολεμιστής δεν έφερε καμία αντίρρηση. Ωστόσο, έριξε ένα λοξό βλέμμα στην Ιωάννα. Παρότι κανένας δεν του είχε πει ότι ήταν Μαύρη Δράκαινα, ίσως να το υποψιαζόταν, από το ντύσιμό της και από την όλη της συμπεριφορά. Όπως και νάχε, δεν έμοιαζε να την πολυσυμπαθεί. Πράγμα το οποίο άφηνε την ίδια την Ιωάννα παντελώς αδιάφορη.

Το ταξίδι τους κράτησε εξήμισι ώρες, και δεν οδηγούσε συνεχώς ο Ανδρόνικος καθ'όλη τη διάρκειά του· στα μέσα της διαδρομής, ο Δάρυλμος πήρε το τιμόνι.

Στις τρεις το μεσημέρι, βρίσκονταν στο σημείο συνάντησης: ένα πετρώδες μέρος όπου, συγχρόνως, υπήρχε και αρκετή άμμος, όχι όμως τόσο πολλή ώστε να σχηματίζει ψηλούς αμμόλοφους. Ορισμένοι από τους βράχους, εν αντιθέσει, ήταν πελώριοι.

Ο Δάρυλμος, η Ιωάννα, και ο Ευθύπορος βγήκαν απ'τον Αμμοπόντικα.

«Η Άνμα δεν έχει έρθει ακόμα,» παρατήρησε η Μαύρη Δράκαινα.

«Δε θ'αργήσει, υποθέτω,» της είπε ο Ανδρόνικος, καθίζοντας στη θέση του οδηγού. Και, στρεφόμενος να κοιτάξει τον Σέλιρ'χοκ στο ενεργειακό κέντρο του οχήματος: «Πώς τα πας, μάγε;»

«Χρειάζομαι ξεκούραση,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αλλά μπορώ ν'αντέξω λίγο ακόμα. Ελπίζω το χωριό όπου κατευθυνόμαστε να μην είναι πολύ μακριά.»

«Ενενήντα χιλιόμετρα,» του είπε ο Ανδρόνικος. «Σε μια ώρα και κάτι πρέπει νάμαστε εκεί.»

«Σ'αυτή την περίπτωση, καλύτερα να ξεκουραστώ λίγο, πρώτα.»

Ο Ανδρόνικος συμφώνησε· δεν ήθελε να εξουθενώσει τον Σέλιρ'χοκ και να τους αφήσει μες στη μέση της ερήμου.

Ο μάγος, που είχε ήδη πάψει να χρησιμοποιεί τη Μαγγανεία Κινήσεως, σηκώθηκε από την ειδική θέση του ενεργειακού κέντρου και κάθισε σ'ένα άλλο κάθισμα του οχήματος.

«Δεν ξέρω αν εσείς πεινάτε,» είπε, βγάζοντας φαγητό απ'τον σάκο του, «αλλά εγώ πεινάω.»

«Λίγο φαγητό δε θα μας έκανε κακό,» παραδέχτηκε ο Ανδρόνικος. Κι έγνεψε, από το παράθυρο, στην Ιωάννα, τον Δάρυλμο, και τον Ευθύπορο να πλησιάσουν, γιατί είχαν απομακρυνθεί από τον Αμμοπόντικα.

«Τι είναι;» ρώτησε η Μαύρη Δράκαινα, καθώς ήρθαν κοντά. «Συμβαίνει κάτι;»

«Θα ξεκουραστούμε για λίγο. Αν θέλετε, ελάτε μέσα, να μη σας πιάνει ο ήλιος.»

Οι τρεις τους μπήκαν πάλι στο όχημα.

Μετά από μισή ώρα, βγήκαν, καθώς ο Σέλιρ'χοκ δήλωσε ότι ήταν έτοιμος να συνεχίσει. Ο Αμμοπόντικας έφυγε από το σημείο συνάντησης με το ελικόπτερο και κατευθύνθηκε νοτιοδυτικά, προς το χωριό των Αλβάκλι.

«Το χωριό που φαίνεται παραδίπλα σε ποια φυλή ανήκει;» ρώτησε ο Ανδρόνικος. Τα γράμματα επάνω στον χάρτη της οθόνης ήταν πολύ

μικρά για να τα διακρίνει καθώς οδηγούσε· έπρεπε να εστιάσει τον χάρτη στην περιοχή και να τα μεγεθύνει.

Ο Ράθνης, όμως, γνώριζε· δε χρειαζόταν να πατήσει κανένα πλήκτρο στην κονσόλα για να μάθει. «Το χωριό των Τουρβάλκλι,» απάντησε.

«Της φυλής του Πρωτοσπαθάρου Κάραγγελ;»

«Ναι.»

«Ελπίζω,» είπε ο Ανδρόνικος, «να μη βρούμε και τους Αλβάλκλι αφανισμένους, όπως του Τουρβάλκλι.»

Ο Ράθνης τού έριξε ένα σκοτεινό βλέμμα.

«Αστειεύονται,» διευκρίνισε ο Ανδρόνικος.

Όταν έφτασαν στο χωριό των Αλβάλκλι, είδαν ότι, όπως όλα τα χωριά των φυλών της ερήμου, δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μια συγκέντρωση αρκετών πέτρινων, ισόγειων σπιτιών. Ούτε κάποια όαση δε φαινόταν να υπάρχει κοντά.

Πολλοί από τους κατοίκους είχαν βγει και ατένιζαν τον σταματημένο Αμμοπόντικα, κρατώντας όπλα στα χέρια.

«Μην ανησυχείς, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Ράθνης· «δε θα μας επιτεθούν.» Άνοιξε μια πόρτα του οχήματος και βγήκε, κάνοντας χειρονομίες προς τους Αλβάλκλι.

Ο Σέλιρ'χοκ είπε, από το ενεργειακό κέντρο: «Ελπίζω νάχει δίκιο, γιατί, αν μας επιτεθούν, το σίγουρο είναι ότι δε θα μπορέσω να μας πάρω από εδώ.»

Και, χωρίς κάποιον να κάνει τη Μαγγανεία Κινήσεως, ένα πολύπλοκο όχημα όπως ο Αμμοπόντικας θα κατανάλωνε στιγμιαία όλη του την ενέργεια, ειδικά εδώ στην Αρβήντλια· εκτός απ'το ότι μπορεί να πάθαινε ένα σωρό ζημιές.

Ο Ανδρόνικος, όμως, εμπιστευόταν τον Ράθνη. Αφού έλεγε πως δεν υπήρχε κίνδυνος, δεν υπήρχε κίνδυνος.

Ο Λευκός επαναστάτης απομακρύνθηκε κάμποσα βήματα από τον Αμμοπόντικα και συναντήθηκε με τρεις πολεμιστές των Αλβάλκλι. Μίλησε μαζί τους για λίγο κι ύστερα επέστρεψε στο όχημα, καθίζοντας δίπλα στον Ανδρόνικο.

«Ο Ώλριχ δε βρίσκεται εδώ,» είπε. «Υποθέτουν πως θα έχει έρθει ώσπου να βασιλέψουν οι ήλιοι. Η γυναίκα του, η Ατάλι, ωστόσο, είναι στο χωριό.»

«Επαναστάτρια;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Ναι.»

«Τη γνωρίζεις;»

«Ναι.»

«Πιστεύεις ότι θα έπρεπε να της μιλήσουμε;»

«Νομίζω πως θα ήταν καλύτερα να περιμένουμε τον Πρόμαχο.»

«Δεν την εμπιστεύεσαι;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Την εμπιστεύομαι· αλλά, ακόμα κι αν της μιλήσουμε τώρα, πάλι δε θα θέλεις να περιμένουμε νάρθει ο Πρόμαχος, Πρίγκιπά μου;»

«Σωστά,» είπε ο Ανδρόνικος. «Ας απομακρυνθούμε λίγο, λοιπόν, για να κρυφτούμε κάτω από την άμμο. Δε χρειάζεται να δίνουμε στόχο σε τυχόν Παντοκρατορικούς κατασκόπους που μπορεί να περνάνε από εδώ.»

Ο Ράθνης κατένευσε, προφανώς συμφωνώντας.

«Σέλιρ,» είπε ο Ανδρόνικος, «θα σε ταλαιπωρήσουμε λίγο ακόμα.»

Ο μάγος ύφανε τη Μαγγανεία Κινήσεως, και ο Πρίγκιπας έστριψε τον Αμμοπόντικα και τον απομάκρυνε από το χωριό των Αλβάλκλι. Ωστόσο, δεν τον πήγε τόσο μακριά ώστε τα πέτρινα σπίτια να χαθούν από το πεδίο της όρασής του.

«Από πού βρίσκουν το νερό τους, Ράθνη;» ρώτησε, σταματώντας το όχημα. «Δε φαίνεται να υπάρχει καμια όαση εδώ.»

«Υπάρχουν νερόλακκοι, όμως,» αποκρίθηκε ο Λευκός.

«Σέλιρ,» είπε ο Ανδρόνικος, δυναμώνοντας τη φωνή του, «αλλάζουμε μορφή.»

Ο Σέλιρ'χοκ ύφανε το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας, και ο Αμμοπόντικας έκρυψε τους τροχούς του και έβγαλε τα νυχάτα πόδια του. Ο Ανδρόνικος τον έβαλε να σκάψει στην άμμο, και, μόλις το όχημα βρισκόταν κάτω από την επιφάνεια, το σταμάτησε. Σηκώθηκε απ'τη θέση του οδηγού και άνοιξε την καταπακτή από πάνω τους. Βγαίνοντας μέχρι τη μέση, μπορούσε να ατενίσει το χωριό των Αλβάλκλι. Έφερε τα κιάλια του στα μάτια και το είδε κι από πιο κοντά. Ωστόσο, δε μπορούσε να διακρίνει τις λεπτομέρειες που θα διέκρινε αν η Άνμα'ταρ ήταν εδώ για να υφάνει το Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως.

Ο Ανδρόνικος επέστρεψε στο εσωτερικό του οχήματος, κλείνοντας την καταπακτή από πάνω του.

«Πιστεύω,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, «ότι τώρα θα μπορούσα να κοιμηθώ, Πρίγκιπά μου.»

«Με την ησυχία σου,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Κι εμένα μου χρειάζεται λίγος ύπνος, εξάλλου. Οδηγώ, περίπου, πέντε ώρες σήμερα.

»Θα φυλάς σκοπιά, Ράθνη;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Λευκός. «Και μόλις βραδιάσει θα σας ξυπνήσω.»

Η Ιωάννα κάπνιζε, σκαρφαλωμένη και καθισμένη στην κορυφή ενός ψηλού βράχου. Οι ήλιοι της Αρβήντλια είχαν αρχίσει να βυθίζονται στη Δύση. Και το ελικόπτερο δεν είχε ακόμα φανεί. Ούτε ο Ανδρόνικος είχε επιστρέψει. Κοιτάζοντας στον ορίζοντα, η Ιωάννα είχε δει μόνο κάτι καβαλάρηδες και οδοιπόρους: γηγενείς, αναμφίβολα, από τις Λευκές φυλές του Θυέλλης Τόπου. Επίσης, είχε ατενίσει και δύο αμμοθύελλες, οι οποίες, όμως, δεν έρχονταν προς εκείνη και τους συντρόφους της. Προτού φύγουν από τους Κίσρωθ για να ταξιδέψουν σε τούτο το μέρος, ο Ράθνης τούς είχε διαβεβαιώσει ότι από εδώ δεν περνούσαν θύελλες: ήταν ένα από τα ασφαλή σημεία του Θυέλλης Τόπου.

Η Ιωάννα αναρωτιόταν αν είχε συμβεί κάτι απρόοπτο στην Άνμα και τους άλλους. Ποιος ο λόγος να έχουν αργήσει τόσο; Είχε, τελικά, καταστραφεί ο έλικας, όταν ο σιδεράς έπιασε να τον φτιάξει; Ή, μήπως...; Ναι, ίσως να ήταν αυτό. Η Ταμλάκο και ο Νίρχαλμον θα πήγαιναν να μάθουν τι γινόταν με το κανόνι που ετοίμαζε ο Πρόμαχος Γεθβάρης· κι αν το κανόνι ήταν έτοιμο, ίσως να είχαν αποφασίσει να ταξιδέψουν στη βάση, για να το φέρουν οι ίδιοι, σκεφτόταν η Ιωάννα. Σε περίπτωση, δηλαδή, που ο Πρόμαχος δεν είχε στείλει δικούς του ανθρώπους να το μεταφέρουν επάνω σε κάποιο όχημα.

Η Μαύρη Δράκαινα δεν μπορούσε να είναι σίγουρη· μονάχα υποθέσεις μπορούσε να κάνει.

Έσβησε το τσιγάρο της και άναψε άλλο.

Δεν της άρεσε να περιμένει, αν και ήταν εκπαιδευμένη γι'αυτό. Η υπομονή της ήταν αλύγιστη, όταν χρειαζόταν.

Ασκώντας πίεση με τα πόδια της, πήδησε από τον βράχο και προσγειώθηκε ανάλαφρα στην άμμο.

«Είδες κάτι;» τη ρώτησε ο Δάρυλμος, που καθόταν παραδίπλα, μαζί με τον Ευθύπορο.

«Όχι.»

«Γιατί αργούν;»

«Νομίζεις ότι έχω τρόπο να ξέρω;»

«Καλά,» είπε ο Δάρυλμος, «εντάξει... Έχεις αρχίσει να γίνεσαι σαν τους Αρβήντλιους.»

Η Άνμα'ταρ, η Νατλάο, και ο Ράλναχ, μαζί με τη βοήθεια ορισμένων Κίσρωθ, είχαν βγάλει τον χτυπημένο έλικα του ελικοπτέρου και τον είχαν δώσει στον σιδερά, για να τον ισιώσει. Εκείνος είχε ξεκινήσει τη δουλειά του αμέσως, και δεν είχε αργήσει να την ολοκληρώσει. Το εξάρτημα δεν έσπασε κατά τη διαδικασία, και φαινόταν καλό στην Άνμα'ταρ. «Πρέπει να λειτουργεί κανονικά,» είπε στους συντρόφους της. Επομένως, βοηθούμενοι πάλι από μερικούς Κίσρωθ, είχαν τοποθετήσει τον έλικα επάνω στο ελικόπτερο.

Κι από τότε, περίμεναν την επιστροφή της Ταμλάκο, του Νίρχαλμον, του Ίσμαρ, και του Λόαχραμ'νιρ, καθισμένοι στον μικρό καταυλισμό τους.

«Δεν αργούν πολύ;» ρώτησε η Νατλάο, όταν είχε έρθει το μεσημέρι.

«Κανονικά, θα έπρεπε τώρα να ήταν εδώ,» της είπε ο Ράλναχ. «Το χωριό των Τουν'μάι, αν και είναι πολύ μακριά για να πας οδοιπορώντας, δεν είναι και τόσο μακριά για να πας με κάποιο ενεργειακό όχημα.»

«Θες να πεις ότι κάτι τούς συνέβη;»

«Δεν ξέρω. Θα δούμε.» Ο Ράλναχ σηκώθηκε και βημάτισε γύρω απ'τον καταυλισμό τους.

Η Νατλάο συνέχισε να ετοιμάζει το μεσημεριανό πάνω απ'τη φωτιά.

Η Άνμα'ταρ καθόταν παραδίπλα, οκλαδόν, αμίλητη.

«Δε δοκίμασες αν το ελικόπτερο πετά...» της είπε η Νατλάο.

«Θα το δοκιμάσω όταν έρθουν κι οι άλλοι,» απάντησε η μάγισσα. «Αλλά δε νομίζω να μη λειτουργεί.»

Μετά από λίγο, η Νατλάο τη ρώτησε: «Η μαγεία σου είναι όπως του Λόαχραμ'νι;»

Η Άνμα'ταρ την κοίταξε παραξενεμένη. «Ο Λόαχραμ'νιρ είναι Βιοσκόπος. Όχι, η μαγεία μου δεν είναι όπως η δική του.»

«Δηλαδή, εσύ δεν μιλάς σε μια γλώσσα που την καταλαβαίνει το Σύμπαν και ανταποκρίνεται;» Η μάγισσα κινούσε την περιέργεια στη Νατλάο. Ίσως να έφταιγε κάτι στο ύφος της, ή στον τρόπο που βάδιζε και κινιόταν. Μέχρι ενός σημείου έμοιαζε με τη Νίκη, αλλά όχι ακριβώς. Η Ιωάννα έμοιαζε στη Νίκη περισσότερο.

Η Άνμα'ταρ χαμογέλασε αχνά. «Αυτό σου έχει πει ο Λόαχραμ; Ότι μιλά σε μια γλώσσα που το Σύμπαν καταλαβαίνει;»

«Ναι· δεν είν'αλήθεια;»

«Αλήθεια είναι.»

«Το κάνεις κι εσύ, λοιπόν;» τη ρώτησε η Νατλάο, παίρνοντας το φαγητό από τη φωτιά.

«Το κάνω. Όλοι οι μάγοι το κάνουν. Αυτό δε σημαίνει ότι η μαγεία μας μοιάζει. Υπάρχουν πολλά τάγματα μάγων, Νατλάο.»

«Θα μπορούσα κι εγώ να κάνω μαγεία, αν μάθαινα τη γλώσσα που ξέρετε;»

«Δεν είναι μόνο η γλώσσα που σε κάνει μάγισσα,» εξήγησε η Άνμα. «Πρέπει να έχεις και το χάρισμα. Το Σύμπαν υπακούει όσους έχουν το χάρισμα και ξέρουν να μιλήσουν στη γλώσσα του.»

Η Νατλάο την κοίταξε, συνοφρυωμένη. «Μπορείς να δεις αν έχω το χάρισμα;»

«Έχεις αισθανθεί ποτέ σου τίποτα το ασυνήθιστο;»

«Τι ασυνήθιστο;»

«Οτιδήποτε. Κάτι που να σε έκανε να πιστέψεις ότι δε θα μπορούσε κανονικά να συμβαίνει.»

Το συνοφρύωμα της Νατλάο βάθυνε. «Δε νομίζω... Θέλω να πω εκτός από...» Εκτός από την καταστροφή της φυλής μου. Αλλά, μάλλον, δεν εννοούσε αυτό η μάγισσα.

«Εκτός από τι;» ρώτησε η Άνμα.

Η Νατλάο κούνησε το κεφάλι. «Τίποτα. Όχι, δεν έχω αισθανθεί κάτι το ασυνήθιστο, Άνμα’ταρ.»

«Μην ανησυχείς,» είπε η Άνμα. «Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν είναι μάγοι. Και το να είσαι μάγος δεν είναι πάντοτε καλό.»

Η Νατλάο έβαλε φαγητό σε τρία πήλινα μπολ, και έδωσε τα δύο στη μάγισσα και στον Ράλναχ.

Όταν έφαγαν, η Ταμλάο και οι άλλοι δεν είχαν επιστρέψει ακόμα.

«Το πράγμα αρχίζει να μ’ανησυχεί,» είπε ο Ράλναχ, αφότου κοίταξε στον ορίζοντα με τα κιάλια του. «Να πάμε να ψάξουμε γι’αυτούς;» ρώτησε την Άνμα’ταρ. «Με το ελικόπτερο, εννοώ.»

Η μάγισσα σηκώθηκε απ’τη θέση της. «Ο Πρίγκιπας θέλει να τον συναντήσουμε στην Ελρείσβα,» είπε. «Και, σίγουρα, θα είναι εκεί ως τώρα...»

«Δε μπορούμε, όμως, ν’αφήσουμε την Ταμλάο. Ίσως κάτι να της συνέβη!»

«Καλώς,» είπε η Άνμα. «Πάμε να δούμε.

»Νατλάο, θα έρθεις μαζί μας;»

Η καινούργια επαναστάτρια ένευσε. «Ναι.»

Διέλυσαν τον καταυλισμό τους, πήραν τα πράγματά τους μαζί τους, και μπήκαν στο ελικόπτερο. Η Άνμα’ταρ κάθισε στη θέση του πιλότου και πάτησε το πλήκτρο που ενεργοποιούσε τα συστήματα του σκάφους. Οι ενδείξεις στην κονσόλα μπροστά της έλεγαν στη λογική της ότι όλα ήταν εντάξει, όπως της είχε πει και το Ξόρκι Μηχανικής Ανταποκρίσεως, όταν το χρησιμοποίησε χτες βράδυ. Για να δούμε, όμως, τι γίνεται και στην πράξη, σκέφτηκε.

«Κρατηθείτε!» είπε στη Νατλάο και στον Ράλναχ, κι έβαλε τους δύο έλικες ν’αρχίσουν να περιστρέφονται.

Σύννεφα άμμου σηκώθηκαν γύρω απ’το αεροσκάφος, κι ύστερα το ελικόπτερο απογειώθηκε.

«Πετάμε!» φώναξε η Νατλάο. Ακουγόταν ενθουσιασμένη.

Ο Ράλναχ γέλασε.

Τους φαίνεται σπουδαίο... σκέφτηκε η Άνμα, διασκεδασμένη από την αντίδρασή της. Και πού να πήγαιναν στη Ρελκάμνια, όπου τα αεροσκάφη είναι τόσο κοινά όσο εδώ είναι τα άλογα. Η Ρελκάμνια, η έδρα της Παντοκρατορίας, ήταν η πατρίδα της Άνμα’ταρ.

«Ράλναχ!» φώναξε. «Έλα κοντά μου. Μπορεί εγώ να ξέρω να πιλοτάρω, αλλά εσύ ξέρεις την Αρβήντλια.»

Ο Μελανός πλησίασε, μαζί με τη Νατλάο, ενώ η Άνμα πετούσε το ελικόπτερο προς τα βορειοδυτικά.

«Καλά πηγαίνεις,» της είπε ο Ράλναχ.

«Το ξέρω ότι πηγαίνω καλά. Θέλω, όμως, να συνεχίσω να πηγαίνω καλά.» Πατώντας ένα πλήκτρο στην κονσόλα της, έκανε τον χάρτη της Αρβήντλια να ενεργοποιηθεί σε μια οθόνη.

Από κάτω τους περνούσαν ατελείωτες αμμώδεις εκτάσεις, καθώς και χωριά.

«Θα μου πεις όταν είμαστε πάνω απ'το χωριό αυτών των Τουν'μάι, εντάξει;» είπε η Άνμα.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Ράλναχ. «Είμαστε μακριά ακόμα. Είναι κοντά στα βουνά.»

Μετά από μισή ώρα, ο Μελανός έδειξε έξω απ'το παράθυρο. «Εκεί! Αυτό είναι το χωριό των Τουν'μάι.»

«Να προσγειωθώ;»

«Προσγειώσου. Δεν έχουμε πουθενά αλλού να πάμε.» Ερχόμενοι προς τα εδώ, δεν είχαν δει κανένα σημάδι της Ταμλάκο και των άλλων: και το όχημα του Νίρχαλμον δε θα μπορούσε να κρυφτεί εύκολα μες στις ερήμους. Εκτός αν ο Λευκός το είχε θάψει. Αλλά γιατί να το κάνει αυτό;

Η Άνμα'ταρ προσγείωσε το ελικόπτερο.

Ο Ράλναχ είπε: «Πηγαίνω στους Τουν'μάι κι επιστρέφω.» Βγήκε απ'το αεροσκάφος, τρέχοντας.

Ορισμένοι απ'τους κατοίκους του χωριού –το οποίο ήταν χτισμένο στην πλαγιά ενός βουνού– ήταν έξω απ'τα σπίτια τους και κοίταζαν. Πολλοί κρατούσαν όπλα, εκηβόλα και αγχέμαχα.

Η Άνμα σηκώθηκε απ'τη θέση του πιλότου.

«Είναι δύσκολο;» τη ρώτησε η Νατλάο.

«Ποιο πράγμα;»

«Να τ'οδηγείς.»

«Όχι πολύ –αν ξέρεις τι κάνεις.»

Η Νατλάο την κοίταξε σαν η μάγισσα να την είχε κατσαδιάσει.

Η Άνμα μειδίασε. «Συγγνώμη. Απλά, ήθελα να καταλάβεις ότι δεν είναι να το δοκιμάσεις ποτέ για πλάκα. Μπορεί να σκοτωθείς· δεν είναι όπως τα οχήματα ξηράς.»

Ο Ράλναχ δεν άργησε να επιστρέψει από το χωριό, τρέχοντας όπως πριν.

«Ο σύνδεσμός μας μου είπε ότι η Ταμλάκο πέρασε από δω, ρωτώντας για το κανόνι,» είπε, ανεβαίνοντας στο ελικόπτερο. «Εκείνος τής απάντησε ότι το κανόνι είναι έτοιμο, και ότι ο Πρόμαχος θέλει κάποιος να πάει να το παραλάβει από τη βάση. Επομένως, υποθέτω πως μετά ο Νίρχαλμον κατευθύνθηκε προς τα εκεί, μέσα στα βουνά.»

«Τι κάνουμε, λοιπόν;» ρώτησε η Άνμα. «Να πάμε κι εμείς στη βάση; Υπάρχει χώρος για να προσγειωθεί το ελικόπτερο;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Ράλναχ. «Εσύ δεν ήσουν πρόσφατα εκεί;»

«Ήμουν, και δε θυμάμαι να υπάρχει τέτοιος χώρος. Αλλά, επίσης, δε γνωρίζω πώς ακριβώς είναι η βάση.»

«Ούτ'εγώ. Δεν έχω πάει εκεί ποτέ μου.»

Η Νατλάο πρότεινε: «Γιατί δεν τους περιμένουμε εδώ, στους Τουν'μάι; Θα περάσουν από το χωριό επιστρέφοντας, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, μάλλον,» αποκρίθηκε ο Ράλναχ.

«Ας τους περιμένουμε,» είπε η Άνμα. «Καλύτερα εδώ παρά στους Κίσρωθ· κερδίζουμε χρόνο.»

Όταν ο Φωτεινός Ήλιος γλιστρούσε πίσω από τα ψηλά βουνά στα δυτικά τους, είδαν ένα γνώριμο όχημα να έρχεται από τα βόρεια.

Ο Ράλναχ έφερε τα κιάλια του στα μάτια. «Αυτοί είναι. Και έχουν κάτι μαζί τους! Κάτι καλυμμένο με δέρματα!»

«Για φαντάσου...» είπε η Άνμα'ταρ.

«Πάω να τους κάνω νόημα!» προθυμοποιήθηκε η Νατλάο.

«Θα μας έχουν δει, κατά πάσα πιθανότητα,» της είπε η μάγισσα, «αλλ'αν θες, πήγαινε.»

Η Νατλάο πήδησε έξω απ'το ελικόπτερο κι έτρεξε, κουνώντας τα χέρια της μέσα στο δειλινό, για να την προσέξουν.

Το όχημα του Νίρχαλμον σταμάτησε κοντά της.

«Ανησυχήσατε, ε;» της είπε η Ταμλάκο.

«Ναι,» απάντησε η Νατλάο. «Αλλά το ελικόπτερο είναι έτοιμο· μπορούμε να πετάξουμε!»

«Το όχημά μου δεν μπορεί να πετάξει, όμως,» τόνισε ο Νίρχαλμον.

«Θα βάλουμε το κανόνι στο ελικόπτερο,» είπε η Ταμλάκο· «θα πάμε στους Σατ'σάκομ, για να πάρουμε τη Νίκη και τις ενεργειακές φιάλες που έχουμε εκεί· και μετά, θα ταξιδέψουμε στο σημείο συνάντησης με τον Πρίγκιπα.»

«Πολύ έξυπνα όλ'αυτά,» είπε ο Νίρχαλμον, «αλλά με τ'όχημά μου τι θα γίνει; –Και μη σκέφτεσαι ότι θα το αφήσω εδώ, ανάμεσα σε τόσους Μελανούς.»

«Δε θα πρότεινα αυτό. Θα πρότεινα να επιστρέψεις στον Θυέλλης Τόπο, Νίρχαλμον.»

«Ναι,» είπε ο Λόαχραμ'νιρ, «αυτό είναι το καλύτερο, νομίζω. Εμείς θα επιστρέψουμε στον Θυέλλης Τόπο κι εσείς θα πάτε να βρείτε τον Πρίγκιπα με το ελικόπτερο. Θα σας συναντήσουμε αργότερα, σίγουρα.»

Η Ταμλάκο ένευσε. «Θέλω, όμως, να μου κάνετε μια χάρη, επιστρέφοντας στα μέρη σας. Να περάσετε από τους Νίσρακ, για να δείτε αν ο Λάμρωθ είναι εκεί. Είχε πάει να με βρει, για να μου πει για το κανόνι, και ίσως να είναι ακόμα στο χωριό, περιμένοντάς με.»

«Μάλλον, θάχει φύγει ως τώρα,» αποκρίθηκε ο Νίρχαλμον. «Αλλά θα ρίξουμε μια ματιά. Δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε.»

«Ευχαριστώ,» είπε η Ταμλάκο. «Ανέβα, Νατλάο, να πλησιάσουμε το ελικόπτερο.»

Η Νατλάο ανέβηκε στο όχημα, και ο Νίρχαλμον το οδήγησε πλάι στο ελικόπτερο, προσεχτικά.

Η Ταμλάκο μπήκε στο αεροσκάφος και είπε στην Άνμα'ταρ και στον Ράλναχ το σχέδιό της. Η μάγισσα κι ο Μελανός συμφώνησαν. Ύστερα, έπιασαν όλοι μαζί το κανόνι, που ήταν τυλιγμένο με δέρματα, και το ανέβασαν στο ελικόπτερο.

«Βράχος είναι!» μούγκρισε ο Ράλναχ.

«Και άχρηστος, μάλιστα,» είπε η Άνμα.

«Τι εννοείς, μάγισσα;»

«Χρειαζόμαστε έναν Τεχνομαθή, για να ρυθμίζει την ενεργειακή του ροή, και δεν έχουμε κανέναν μαζί μας.»

«Τεχνομαθή;» είπε η Νατλάο. «Μάγο, δηλαδή;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Άνμα'ταρ.

«Μην ανησυχείς,» της είπε η Ταμλάκο. «Ο Πρόμαχος Γεθβάρης μάς είπε ότι οι Λευκοί στον Θυέλλης Τόπο έχουν έναν Τεχνομαθή που μπορεί να κάνει αυτή τη δουλειά.»

Η Άνμα'ταρ κοίταξε τους Λευκούς επαναστάτες στο όχημα. «Θα έρθει κανένας από εσάς μαζί μας;»

Εκείνοι κούνησαν αρνητικά τα κεφάλια τους.

«Εις το επανιδείν, λοιπόν,» είπε η μάγισσα.

«Ο Σάρκλιφ κι ο Άρσαγκαρ να είναι στο πλευρό σας,» τους ευχήθηκε ο Λόαχραμ'νιρ.

Η Νατλάο έκλεισε την πόρτα του ελικοπτέρου, και η Άνμα'ταρ κάθισε στη θέση του πιλότου. Οι έλικες του αεροσκάφους άρχισαν να περιστρέφονται, και ο Νίρχαλμον απομάκρυνε το όχημά του, τρέχοντας επάνω στις άμμους, κατευθυνόμενος νοτιοανατολικά.

Το ελικόπτερο υψώθηκε, και η Άνμα το έστρεψε προς τα ανατολικά. Πέταξαν πάνω απ'τις ερήμους του Κοράκου Τόπου, προσπέρασαν το νοτιότερο από τα δύο δυτικά παρακλάδια του Φαραγγιού του Πεπρωμένου, και έφτασαν στην περιοχή του χωριού των Σατ'σάκομ. Πράγμα το οποίο συμπέραναν από τον χάρτη στην οθόνη τους (όπου το χωριό δεν ήταν σημειωμένο, αλλά εκείνοι ήξεραν το σημείο όπου κανονικά θα έπρεπε να είναι), γιατί, από κάτω, δε φαινόταν τίποτα μες στο σκοτάδι. Ο Φωτεινός Ήλιος είχε πλέον δύσει, και ο φωτισμός των φεγγαριών ήταν ασθενικός. Αν το χωριό είχε φώτα, θα το έβλεπαν, βέβαια· τώρα, όμως, κανένας δεν έμενε εκεί: ήταν όλοι στις σπηλιές, παραδίπλα.

Η Άνμα άναψε έναν προβολέα, για να βλέπει το μέρος όπου θα προσγειώνονταν και να μην πέσουν επάνω σε κανέναν βράχο. Κατέβασε το ελικόπτερο, ομαλά, στην άμμο και σταμάτησε τους έλικές του.

Η Ταμλάκο άνοιξε την πόρτα και πήδησε έξω. Στρεφόμενη προς τις σπηλιές, έκανε χειρονομίες, γιατί ήξερε πως υπήρχαν Μελανοί φρουροί που παρακολουθούσαν, αόρατοι μέσα στο σκοτάδι.

«Πηγαίνω να ειδοποιήσω τη Νίκη,» είπε στους συντρόφους της, και έφυγε, βαδίζοντας γρήγορα.

Μετά από λίγη ώρα, επέστρεψε μαζί με τη Μαύρη Δράκαινα, η οποία κρατούσε μια πατερίτσα για να βαδίζει, ύστερα από το χτύπημα στο αριστερό της γόνατο.

«Μας φέρνουν και τις φιάλες,» είπε η Ταμλάκο στην Άνμα'ταρ, τη Νατλάο, και τον Ράλναχ, που είχαν βγει απ'το ελικόπτερο.

Μελανοί πολεμιστές ξεπρόβαλαν από τις σπηλιές, σχηματίζοντας αλυσίδα από εκεί ως το αεροσκάφος, και αρχίζοντας να μεταφέρουν τις φιάλες από τα χέρια του ενός στα χέρια του άλλου.

Η Ταμλάκο απομακρύνθηκε, χωρίς να δώσει εξηγήσεις για το πού πήγαινε.

«Τι έγινε στους Κίσρωθ;» θέλησε να μάθει η Νίκη.

«Δε σου είπε η Ταμλάκο;» τη ρώτησε η Νατλάο.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Μου είπε μόνο να έρθω, για να με πάρετε μαζί σας στο ελικόπτερο, ώστε να συναντήσουμε κάπου τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο.»

Η Νατλάο άρχισε να της εξιστορεί τα γεγονότα στην Όαση των Επτά Κοκάλων, όταν θόρυβος από μηχανή ακούστηκε και ένα όχημα φάνηκε να έρχεται με τον προβολέα του αναμμένο.

Η Ταμλάκο, επάνω στο δίκυκλό της.

Τους πλησίασε και σταμάτησε, κόβοντας την παροχή της ενέργειας στη μηχανή. «Δε θα έφευγα χωρίς το μεταλλικό μου άλογο,» είπε.

«Θέλεις να το βάλουμε στο ελικόπτερο;» ρώτησε η Άνμα.

«Νομίζω υπάρχει χώρος.»

«Υπάρχει. Αλλά φρόντισε να το δέσεις καλά. Και το ίδιο ισχύει και για τις φιάλες, παρεμπιπτόντως: Ασφαλίστε τις, γιατί μπορεί να χτυπηθούν και να σπάσουν, ή να φύγουν απ'τη θέση τους και να κατακυλήσουν, καθώς θα πετάμε.»

«Μην ανησυχείς,» της είπε ο Ράλναχ, «θα το φροντίσουμε.» Κι έκανε νόημα στη Νατλάο να έρθει μαζί του, για να τον βοηθήσει.

Όταν τα πάντα ήταν έτοιμα, η Ταμλάκο ευχαρίστησε τους Μελανούς πολεμιστές για τη φόρτωση των ενεργειακών φιαλών και έκλεισε την πόρτα του ελικοπτέρα.

Η Άνμα'ταρ, καθισμένη στη θέση του πιλότου, έβαλε μπροστά τις μηχανές, και το αεροσκάφος υψώθηκε από το έδαφος, σηκώνοντας

σύννεφα άμμου γύρω του. «Το βαρύναμε μέχρι αηδίας...» μουρμούρισε η μάγισσα.

«Και τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Ράλναχ. «Υπάρχει κίνδυνος;»

«Φυσικά και υπάρχει. Αλλά το κυριότερο είναι ότι πηγαίνουμε με μειωμένη ταχύτητα –και έχουμε ήδη αργήσει στο ραντεβού μας με τον Πρίγκιπα.

»Ταμλάκο, πραγματικά, δεν ήταν ανάγκη να πάρεις και το δίκυκλό σου.»

Η Ταμλάκο προτίμησε να μείνει σιωπηλή.

Η Νατλάο κοίταζε με θαυμασμό το τοπίο από κάτω τους, καθώς πετούσαν πάνω απ'το Φαράγγι του Πεπρωμένου και, μετά, πάνω από τις ερήμους. Ήταν σκοτεινά, και το έδαφος φωτιζόταν μόνο από την αχνή, πράσινη ακτινοβολία των φεγγαριών, αλλά η τελευταία των Ερνεό'ωμ δεν είχε ποτέ ξανά στη ζωή της βρεθεί μέσα σε αεροσκάφος.

Η Νίκη ζήτησε πάλι να της πουν τι είχε συμβεί στους Κίσρωθ, γιατί, πριν, η Νατλάο δεν είχε προλάβει να της εξιστορήσει τα γεγονότα. Η Ταμλάκο τής διηγήθηκε τα πάντα από την αρχή.

Εν τω μεταξύ, η Άνμα'ταρ κοίταζε τον χάρτη στην οθόνη της κονσόλας, προσέχοντας να μη χάσει την πορεία της.

«Και τι σκοπεύετε να κάνετε στην Ελρείσβα;» ρώτησε η Νίκη, όταν άκουσε όλα όσα είχε να της πει η Ταμλάκο.

«Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος λέει πως σκοπεύει να διώξει τους Παντοκρατορικούς από εκεί.»

«Δε νομίζω ότι αυτό θάναι εύκολο!»

«Θα προσπαθήσει να κάνει τους Λευκούς να καταλάβουν ότι οι Παντοκρατορικοί τούς χρησιμοποιούν.»

«Δε μπορεί νάναι τόσο ηλίθιοι ώστε να πιστεύουν ότι οι Παντοκρατορικοί τούς αγαπάνε...»

«Ναι,» είπε η Ταμλάκο, «αλλά ολόκληρη η εκστρατεία έγινε προκειμένου οι ξένοι να συνάψουν συμφωνία με τους Μελανούς. Εξαρχής σκόπευαν να τη διακόψουν—»

«Έχω καταλάβει το σχέδιό τους. Ακόμα κι έτσι, όμως, μου φαίνεται σχεδόν απίθανο να κατορθώσουμε να τους διώξουμε από την Ελρείσβα.»

Η Άνμα είπε: «Προσπάθησε, όμως, να πείσεις τον Ανδρόνικο ότι είναι απίθανο. Έχω την εντύπωση ότι ο άνθρωπος δεν καταλαβαίνει, ώρες-ώρες, τι σημαίνει ‘απίθανο’. Ούτε καν τι σημαίνει αδύνατο. Από την άλλη, βέβαια, αν το καταλάβαινε, μάλλον δε θα ήμασταν εδώ τώρα...»

Η Νίκη δε συνέχισε την κουβέντα.

Το ελικόπτερο πετούσε προς τα βορειοανατολικά, και, όταν είχαν περάσει περίπου δύο ώρες και το ρολόι της κονσόλας πλησίαζε να δείξει έντεκα, η Άνμα’ταρ είπε: «Είμαστε κοντά στον προορισμό μας. Βοηθήστε με, γιατί δε θέλω ν’ανάψω τον προβολέα.»

Οι σύντροφοί της άρχισαν να κοιτάζουν κάτω, ψάχνοντας να βρουν αυτούς που τους περίμεναν στο σημείο συνάντησης. Η Νίκη και ο Ράλναχ είχαν υψώσει τα κιάλια τους στα μάτια.

Η Άνμα μείωσε την ταχύτητα του αεροσκάφους, για να μην προσπεράσουν κατά λάθος το μέρος όπου έπρεπε να προσγειωθούν.

«Μέσα στη νύχτα, δε φαίνεται τίποτα,» είπε η Νίκη. «Ίσως θα ήταν καλύτερα αν ενίσχυες τα κιάλια μας, Άνμα.»

«Δε μπορώ να κάνω ξόρκια όσο πιλοτάρω.»

«Θα πιλοτάρω εγώ,» προθυμοποιήθηκε η Μαύρη Δράκαινα.

«Εντάξει.»

Η Άνμα’ταρ σηκώθηκε απ’τη θέση του πιλότου και κάθισε η Νίκη, χωρίς το ελικόπτερο να χάσει την πορεία του στο ελάχιστο, ούτε να τρανταχτεί. Η μάγισσα ύφανε ένα Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως επάνω στα κιάλια που της έδωσε η Μαύρη Δράκαινα κι άλλο ένα Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως επάνω στα κιάλια του Ράλναχ.

Ο Μελανός επαναστάτης τα έφερε στα μάτια του και μειδίασε. «Αυτό είναι! Βλέπω σα λύκος τώρα!»

Η Άνμα, χρησιμοποιώντας τα δικά της κιάλια, κοίταξε κάτω.

Και είδε μια φιγούρα να κινείται.

Η Ιωάννα!

Στεκόταν επάνω σ’έναν ψηλό βράχο και κουνούσε το χέρι της.

«Νομίζω ότι—» άρχισε ο Ράλναχ.

«—τους βρήκαμε,» τελείωσε η Άνμα’ταρ. «Προσγειωνόμαστε, Νίκη.»

Το ελικόπτερο άρχισε να χάνει ύψος, κάνοντας κύκλους στον αέρα.

• 6 •

Το απόγευμα, έγινε μια μεγάλη συγκέντρωση στην Αίθουσα του Θρόνου της Ελρείσβα.

Ο Βασιληάς Ίρσολμπελ καθόταν επάνω στον πανάκριβο Θρόνο από γυαλιστερό ξύλο, ντυμένος πλούσια, με τα μακριά, ξανθά μαλλιά του και τα γένια του καλοχτενισμένα. Το πρόσωπό του φανέρωνε ανησυχία, καθώς τα λόγια της κόρης του, της Πριγκίπισσας Θυάλκνα, ακόμα αντηχούσαν στο μυαλό του, από τότε που τον είχε βρει και του είχε μιλήσει, το μεσημέρι.

Σ'ένα απ'τα πέτρινα καθίσματα μπροστά απ'τον Θρόνο καθόταν η ίδια η Πριγκίπισσα Θυάλκνα, ντυμένη με την πανοπλία της από φολίδες λεοντόσαυρου. Τα μακριά, καστανόξανθα μαλλιά της, που ξεπερνούσαν τη μέση της σε μήκος, ήταν λυτά.

Παραδίπλα, στεκόταν η μητέρα της και σύζυγος του Βασιληά Ίρσολμπελ, η Βασίλισσα Σάρκμι, φορώντας ένα μακρύ, σκούρο-μπλε φόρεμα, που ερχόταν σε έντονη αντίθεση με το κατάλευκο δέρμα της. Τα σγουρά, μαύρα μαλλιά της χύνονταν στους ώμους και στην πλάτη της, ενώ γύρω απ'το κεφάλι της ήταν περασμένο ένα αργυρό, αλυσιδωτό διάδημα με πολύτιμους και ημιπολύτιμους λίθους. Δεν έμοιαζε στη Θυάλκνα, ούτε στην εμφάνιση ούτε στις πολεμικές ικανότητες. Ο σύζυγός της ήταν γεννημένος και εκπαιδευμένος για πολεμιστής· εκείνη ήταν γεννημένη και εκπαιδευμένη για βοτανολόγος.

Κοντά της βρισκόταν ο Πρίγκιπας-Διάδοχος Κάναβριλ, το πρώτο της παιδί με τον Βασιληά Ίρσολμπελ. Στεκόταν ευθυτενής και ντυμένος πλούσια, με δερμάτινο παντελόνι, λευκή, αμάνικη τουνίκα, και ψηλές, μαύρες μπότες. Από τη ζώνη του κρεμόταν το ξίφος του. Τα μάτια του ήταν μαύρα και αστραφτερά· τα μαλλιά του, κοντά και σγουρά· στο πρόσωπό του φύτρωνε ένα μουστάκι. Έμοιαζε στη Βασίλισσα Σάρκμι πολύ περισσότερο απ'ό,τι η Θυάλκνα. Στην εμφάνιση, τουλάχιστον· γιατί κι εκείνος ήταν εκπαιδευμένος ως πολεμιστής, όχι ως βοτανολόγος.

Ο Άλφερκεμ, ο Στρατάρχης του Θρόνου της Ελρείσβα, που ήταν επίσης γνωστός και ως Λύκος της Ερήμου, καθόταν σ'ένα απ'τα πέτρινα καθίσματα, στα δεξιά του Βασιλιά. Η όψη του φανέρωνε καχυποψία· δε γνώριζε ακόμα για ποιο λόγο τον είχαν καλέσει εδώ.

Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ καθόταν κοντά στην Πριγκίπισσα Θυάλκνα, σιωπηλά. Τα μάτια του ήταν εστιασμένα στους Παντοκρατορικούς, που στέκονταν αντίκρυ του κι αντίκρυ του Βασιλιά.

Ο Επόπτης Ευρύμαχος είχε μόλις μπει στην αίθουσα, φορώντας την επίσημη ενδυμασία του –τον άλικο μανδύα με το χρυσό σιρίτι και τον λευκό χιτώνα με το έμβλημα της Παντοκράτειρας και του Θρόνου της Ελρείσβα– και κρατώντας το μακρύ, μαύρο ραβδί του, που ήταν διακοσμημένο με χρυσάφι, άργυρο, και πολύτιμους λίθους. Δε φαινόταν έκπληκτος που ο Βασιλιάς τον είχε καλέσει στην Αίθουσα του Θρόνου.

Πρέπει να τον προειδοποίησαν... σκέφτηκε ο Κάραγγελ, κοιτάζοντας τον Παντοκρατορικό Πρέσβη Άνσελμο και, μετά, την Αρχικατάσκοπο Αλντάρνη. Ο πρώτος στεκόταν κοντά στον Επόπτη, ντυμένος κομψά κι έχοντας έναν ελαφρύ, αργυροκέντητο μανδύα ριγμένο στους ώμους του. Στο αριστερό του μάτι, η παράξενη καλύπτρα που αποτελείτο από γυαλί και κυκλώματα γυάλιζε απόκοσμα στο απογευματινό φως που γλιστρούσε απ'τα παράθυρα της αίθουσας. Η Αρχικατάσκοπος στεκόταν παράμερα, μισοκρυμμένη στις σκιές, ακουμπώντας τον ώμο της σ'έναν απ'τους κίονες που διέγραφαν την περιφέρεια του μεγάλου δωματίου κι έχοντας τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της.

«Βασιλιά μου,» είπε ο Ευρύμαχος, σταματώντας τον ελεγχόμενο βηματισμό του κι ακουμπώντας την κάτω άκρη του μακρύ ραβδιού του στο πάτωμα. «Ελπίζω να υπάρξει καλός λόγος για ετούτη τη συγκέντρωση.»

«Καλησπέρα, Υψηλότητα,» αποκρίθηκε ο Ίρσολμπελ. «Δε θα σας καλούσα, αν δεν υπήρχε καλός λόγος. Η κόρη μου, όπως βλέπετε, έχει επιστρέψει, καθώς και ο Πρωτοσπαθάριός μου...»

Ο Ευρύμαχος έστρεψε το βλέμμα του, για λίγο, στην Θυάλκνα και στον Κάραγγελ· ύστερα, ατένισε πάλι τον Βασιλιά. «Συνέβη κάτι άσχημο στην εκστρατεία;»

«Η εκστρατεία διακόπηκε απότομα, χωρίς καμία αιτιολόγηση!» Ο Κάραγγελ ήταν που μίλησε, καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Με δική σας διαταγή, Επόπτη!»

«Η εκστρατεία δεν ‘διακόπηκε’, Πρωτοσπαθάριε. Πρόσταξα οι πολεμιστές μου να μην κινηθούν προσωρινά.»

«Μας αγνοήσατε, όμως, όταν ζητήσαμε να μάθουμε το γιατί!» τόνισε η Θυάλκνα, παραμένοντας καθισμένη· με τα τραυματισμένα της πόδια, προτιμούσε να μη στέκεται όρθια παρά μόνο όταν ήταν απαραίτητο. «Κι επίσης, δε μας στείλατε ενισχύσεις. Η τελευταία επίθεση των Μελανών μάς προκάλεσε τόσες ζημιές! Ζημιές, κυρίως, στους δικούς σας στρατιώτες, όχι στους πολεμιστές του Θρόνου της Ελρείσβα. Άνθρωποι σκοτώθηκαν, οχήματα καταστράφηκαν—»

«Γνωρίζω τι συνέβη, Υψηλοτάτη,» τη διέκοψε ο Ευρύμαχος.

«Γιατί, τότε, δε στείλατε ενισχύσεις;» απαίτησε η Θυάλκνα.

«Διότι φοβάμαι πως αυτή η εκστρατεία έχει... κρατήσει περισσότερο απ’ό,τι υπολόγιζα.»

«Τι σημαίνει αυτό;» είπε ο Κάραγγελ. «Σκοπεύατε να μας αφήσετε μες στην έρημο, χωρίς ενισχύσεις;»

«Θα σας πρόσταζα να υποχωρήσετε, ασφαλώς—»

«Να υποχωρήσουμε;»

«Υψηλότατε,» είπε η Θυάλκνα στον Επόπτη, «αν σκοπεύατε να μας προστάξετε να υποχωρήσουμε, γιατί μας είπατε να περιμένουμε;» Κάτι δεν της άρεσε στις απαντήσεις του Ευρύμαχου· κάτι της έκρυβε. Δε μιλούσε καθαρά.

«Επειδή δεν ήμουν βέβαιος ακόμα.»

Δεν ήταν βέβαιος ακόμα; απόρησε η Θυάλκνα. Και τώρα βεβαιώθηκε; Τι παιχνίδι παίζεις, Επόπτη; Και, μα τον Μόρμαμ, γιατί το παίζεις μαζί μας;

«Δε μας είχατε πει ότι η εκστρατεία θα κρατούσε μόνο ένα ορισμένο χρονικό διάστημα!» διαμαρτυρήθηκε ο Κάραγγελ.

«Θα μπορούσαμε να υποψιαστούμε, Υψηλότατε,» είπε η Θυάλκνα, «ότι θέλατε να μας αφήσετε στην έρημο για να μας σκοτώσουν οι Μελανοί.»

«Αυτό, Πριγκίπισσά μου, είναι ανόητο να το νομίζετε!» αντιγύρισε αμέσως ο Ευρύμαχος. «Γιατί να το κάνω; Έχω κάτι να κερδίσω από

τον θάνατό σας; Ή, μήπως, ξεχνάτε πως και τόσοι δικοί μου στρατιώτες ήταν μαζί σας; Η απόφασή σας να έρθετε εδώ, στην Ελρείσβα, και να διαμαρτυρηθείτε για ένα τέτοιο ζήτημα ήταν, κατ'εμέ, απαράδεκτα παρορμητική.»

Ο Κάραγγελ έτριξε τα δόντια. Ποιος νομίζει πως είναι, που θα μας πει τι έπρεπε να κάνουμε και τι όχι; γρύλισε εσωτερικά.

Η Θυάλκνα αισθάνθηκε επίσης να θυμώνει απ'τα λόγια του Ευρύμαχου· όμως, κρατώντας την ψυχραιμία της, ρώτησε: «Γιατί μας προστάξατε να σταματήσουμε μες στην έρημο, Επόπτη; Μπορείτε να μας δώσετε μια απλή απάντηση; Υπήρχε κάτι που περιμένατε; Γιατί, αν δεν περιμένατε τίποτα, τότε πραγματικά αδυνατώ να καταλάβω το σκεπτικό σας!»

«Παρουσιάστηκαν κάποια προβλήματα,» αποκρίθηκε ο Ευρύμαχος, «και δεν ήμουν βέβαιος αν μπορούσε η Παντοκρατορία πλέον να διαθέτει τόσο στρατό, οχήματα, κανόνια, μάγους, και ενέργεια σ'αυτή την εκστρατεία.»

«Τι προβλήματα;» ρώτησε η Θυάλκνα.

«Δεν μπορώ να πω περισσότερα, Πριγκίπισσά μου. Κάποια πράγματα είναι απόρρητα.»

Απόρρητα... σκέφτηκε η Θυάλκνα. Μια εύκολη δικαιολογία, Επόπτη. Μια πολύ εύκολη δικαιολογία! «Είπατε ότι δεν ήσασταν βέβαιος αν μπορούσατε να συνεχίσετε την εκστρατεία. Τώρα βεβαιωθήκατε ότι δεν μπορείτε να τη συνεχίσετε;»

«Βεβαιώθηκα.»

«Τόσο γρήγορα;»

«Περίμενα ένα μήνυμα, Πριγκίπισσά μου. Δεν καταλαβαίνω γιατί θα έπρεπε να λογοδοτήσω σ'εσάς. Νομίζω ότι ξεχνάτε τη θέση σας.»

Ο Κάραγγελ φώναξε: «Μας είπες ψέματα, Επόπτη! Ψέματα! Υποσχέθηκες να μας βοηθήσεις στην εκστρατεία μας κατά των Μελανών!»

«Υποσχέθηκα να σας βοηθήσω ως εκεί που μπορώ! Και ήδη έχουν γίνει τρομερές καταστροφές στον Κοράκου Τόπο. Μη μου πείτε ότι θα το καταφέρνατε αυτό μόνοι σας, Πρωτοσπαθάριε!»

«Ο πόλεμός σας δεν είναι πόλεμος, ούτως ή άλλως! Είναι σφαγή! Πόλεμος δειλών, από μακριά!»

Η Θυάλκνα έπιασε τον Κάραγγελ από τον πήχη, αλλά ήταν πια αργά· τα λόγια είχαν βγει απ'τα χείλη του, σαν ιπτάμενες λεπίδες.

«Η αχαριστία σου με εκπλήσσει, Πρωτοσπαθάριε!» φώναξε ο Ευρύμαχος. «Προθυμοποιήθη–»

«Δεν υπάρχει λόγος γι'αυτό!» αντήχησε η φωνή του Άνσελμου. «Δεν υπάρχει λόγος γι'αυτό, Υψηλότατε,» είπε, επίσημα, στον Ευρύμαχο, αν και, από μέσα του, αναρωτιόταν: Πόσο ανόητος μπορεί να είσαι; Είναι διαπραγματεύσεις αυτές; Τι θες; να τους στρέψεις εναντίον μας; Γύρισε, ατενίζοντας τον Κάραγγελ. «Πρωτοσπαθάριε, ο θυμός σου είναι κατανοητός, αλλά μην ξεχνάς ότι ο Επόπτης σε βοήθησε σε μια στιγμή που ακόμα κι ο ίδιος ο Βασιληάς σου δυσκολευόταν να το κάνει. Δεν υφίσταται πραγματική αιτία για τούτη τη διαμάχη.»

«Φυσικά και υφίσταται αιτία!» αποκρίθηκε ο Κάραγγελ. «Οι Μελανοί θα το δουν αυτό ως νίκη. Θα θεωρήσουν ότι υποχωρήσαμε!»

«Αν δεν κάνω λάθος, έχουν υποστεί τρομερές ζημιές στον Κοράκου Τόπο,» είπε ο Άνσελμος. «Θα είναι... εμμ... παράφρονες για να θεωρήσουν πως έχουν νικήσει. Θα έλεγα, Πρωτοσπαθάριε, ότι η εκδίκησή σου έχει ολοκληρωθεί.»

«Δεν ξέρεις τίποτα για την εκδίκησή μου! Δεν είσαι καν Αρβήντλιος.»

«Μπορώ, ωστόσο, να καταλάβω τη δίκαιη οργή σου για τη γενοκτονία της φυλής σου από τους Μελανούς. Και μπορώ, επίσης, να καταλάβω ότι ο Επόπτης σε βοήθησε να... κατορθώσεις πολύ περισσότερα απ'ό,τι πιθανώς θα κατόρθωνες μόνος σου. Σφάλω;»

Ο Κάραγγελ δεν απάντησε. Τι νόημα έχει τούτη η κουβέντα; Μέσα του, δεν αισθανόταν καμία ικανοποίηση από την εκστρατεία. Παρότι χιλιάδες Μελανοί είχαν πεθάνει, παρότι δεκάδες χωριά τους είχαν καταστραφεί, δεν αισθανόταν ότι είχε πάρει εκδίκηση. Ο πόλεμος των ξένων δεν ήταν πόλεμος. Απ'την αρχή το ήξερε· απ'την αρχή το έβλεπε...

«Σίγουρα,» είπε ο Άνσελμος, κοιτάζοντας μια τον Πρωτοσπαθάριο μια την Πριγκίπισσα, «δε μπορεί να πιστεύετε ότι μόνοι σας θα φτάνετε τόσο γρήγορα εκεί όπου φτάσατε με την αρωγή του Επόπτη...»

«Δεν είναι αυτό το ζητούμενο,» είπε η Θυάλκνα.

«Και ποιο είναι, Πριγκίπισσά μου;»

«Η απρόσμενη στάση της εκστρατείας μέσα στις ερήμους· και τώρα, όπως φαίνεται, ο τελικός τερματισμός της.»

«Σας εξήγησα,» είπε ο Ευρύμαχος. «Οι απώλειες, σε ενέργεια και σε στρατό, ήταν πιο μεγάλες απ'ό,τι υπολόγιζα· και, εξαιτίας κάποιων πρόσφατων προβλημάτων, αδυνατώ να συνεχίσω την εκστρατεία. Με συγχωρείτε που δεν απάντησα στην επιστολή σας, Πριγκίπισσά μου, αλλά δεν υπήρχε χρόνος. Θα μπορούσαμε τώρα να θεωρήσουμε αυτό το ζήτημα λήξαν;»

Η Θυάλκνα δε νόμιζε ότι θα κατάφερνε να μάθει τίποτα περισσότερο από τον Επόπτη. Δε νόμιζε ότι θα της έλεγε την αλήθεια. «Δε φαίνεται να έχουμε και καμια άλλη επιλογή,» του είπε.

Ο Κάραγγελ έριξε ένα βλέμμα στην Πριγκίπισσα, κι ύστερα κοίταξε τους Παντοκρατορικούς. Ναι, σκέφτηκε, καμιά επιλογή... Και τα λόγια της Ταράλβι αντήχησαν μέσα στο μυαλό του: «Σου είχα πει ότι με παραξένευε αυτή η ξαφνική... γενναιοδωρία του Επόπτη. Σίγουρα, κάτι προσπαθεί να επιτύχει με την εκστρατεία, Κάραγγελ. Σίγουρα. Έναν δικό του σκοπό.»

Και τώρα, συλλογίστηκε ο Πρωτοσπαθάριος, μάλλον ο σκοπός του Επόπτη είχε επιτευχθεί, και δε χρειαζόταν πλέον την εκστρατεία. Αποτελούσε σπατάλη ενέργειας, μηχανών, και πολεμιστών γι'αυτόν.

Ο Ευρύμαχος ατένισε τον Ίρσολμπελ, που καθόταν στον Θρόνο της Ελρείσβα, αμίλητος, έχοντας τα δάχτυλά του πλεγμένα επάνω στη χοντρή κοιλιά του. «Βασιλιά μου, ελπίζω να λύθηκε αυτή η παρεξήγηση...»

Τα μάτια του Ίρσολμπελ πήγαν, προς στιγμή, στη Θυάλκνα, νευρικά. Ύστερα, είπε: «Ασφαλώς, Υψηλότετε. Εξάλλου, δεν σας κατηγόρησε κανείς για τίποτα· η κόρη μου απλώς ήθελε να μάθει τον λόγο για τον τερματισμό της εκστρατείας. Η γενναιοδωρία σας είναι αξιοσημείωτη.»

Ο Άνσελμος σκέφτηκε, παρατηρώντας τον: Το γεγονός ότι οι παράνομες δραστηριότητες της ανιψιάς του ανακαλύφθηκαν φαίνεται να τον έχει κάνει ακόμα πιο συνεργάσιμο απ'ό,τι ήταν. Καλό αυτό. Ο Βασιλιάς Ίρσολμπελ, σίγουρα, γνωρίζει τη θέση του, σε αντίθεση με άλλα μέλη της οικογένειάς του...

«Σας ευχαριστώ, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο Ευρύμαχος. «Το μόνο που θέλησα ήταν να σας διευκολύνω σε μια δύσκολη στιγμή.»

Ο Βασιληάς Ίρσολμπελ δήλωσε ότι η συγκέντρωση μπορούσε να διαλυθεί, και οι παρευρισκόμενοι στην Αίθουσα του Θρόνου της Ελρείσβα άρχισαν να αποχωρούν.

• 7 •

Ο Ράθνης ξύπνησε τον Ανδρόνικο και τον Σέλιρ'χοκ.

«Έχει βραδιάσει, Πρίγκιπά μου,» είπε. «Και νομίζω πως ο Πρόμαχος Ώλριχ έχει έρθει.»

«Τον είδες;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Είδα κάποιους καβαλάρηδες να πλησιάζουν το χωριό, μέσα στο δειλινό.»

«Ας πάμε, λοιπόν, να κάνουμε μια επίσκεψη στους Αλβάκλι.

»Σέλιρ, είσαι εντάξει;»

«Ναι, Πρίγκιπά μου.»

Βγήκαν απ'τον Αμμοπόντικα, που ήταν θαμμένος κάτω απ'την άμμο, και έκλεισαν την καταπακτή του. Φορούσαν κι οι τρεις τους κάπες· ο Ανδρόνικος και ο Σέλιρ'χοκ είχαν τις κουκούλες τους σηκωμένες, ο Ράθνης όχι, γιατί ήθελε οι Αλβάκλι να μπορούν να τον αναγνωρίσουν. Γνώριζε αρκετούς απ'αυτούς.

Βάδισαν προς το χωριό, ενώ, απόμακρα, μπορούσαν ν'ακούσουν τα ουρλιαχτά τσακαλιών μέσα στην έρημο. Στα βόρεια φαινόταν ένα σκοτάδι που, σίγουρα, δεν ήταν του νυχτερινού ουρανού: ήταν πολύ πιο πυκνό και... στροβιλιζόμενο.

«Αμμοθύελλα...» είπε ο Ανδρόνικος, κοιτάζοντας τον Ράθνη ερωτηματικά.

«Ναι, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε εκείνος, ήρεμα.

«Δεν υπάρχει κίνδυνος για το χωριό;»

Ο Ράθνης κούνησε το κεφάλι. «Οι Λευκοί του Θυέλλης Τόπου ξέρουν πού χτίζουν. Γνωρίζουν από πού περνούν οι θύελλες κι από πού όχι.

Γνωρίζουν ακριβώς τις πορείες τους. Ορισμένες φορές, βέβαια, οι πορείες αλλάζουν, αλλά αυτό δε συμβαίνει συχνά.»

«Κι όταν συμβεί;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Όταν συμβεί, ολόκληρα χωριά καταστρέφονται. Οι αμμοθύελλες εδώ είναι πολύ επικίνδυνες· δεν είναι όπως σ'άλλες ερήμους της Αρβήντλια. Γκρεμίζουν σπίτια και ξεριζώνουν δέντρα στις οάσεις.»

Ο Ανδρόνικος αναρωτήθηκε, για λίγο, πώς μπορούσαν οι Λευκοί να μένουν σε τούτο τον τόπο, έχοντας συνεχώς αυτό τον κίνδυνο να κρέμεται σαν θανατηφόρο σπαθί πάνω απ'τα κεφάλια τους. Μετά, όμως, σκέφτηκε ότι τα πάντα ήταν θέμα συνήθειας. Πού δεν υπήρχαν κίνδυνοι; Ποιος ήταν σίγουρος για τη ζωή ή το θάνατό του; Κανένας. Σημασία έχει πώς ζεις, όχι πώς πεθαίνεις.

Όταν έφτασαν κοντά στο χωριό, μερικοί Λευκοί πολεμιστές τούς σταμάτησαν, ζητώντας να μάθουν τι ήθελαν εδώ. Ο Ράθνης τούς είπε ότι είχαν έρθει και πιο πριν. Ζητούσαν να μιλήσουν στον Ώλριχ.

«Με λένε Ράθνη,» συστήθηκε, «και είμαι από τον Ανέμου Τόπο. Αρκετοί από εσάς με ξέρουν. Το ίδιο κι ο Ώλριχ.»

Μια σκιερή φιγούρα ζύγωσε, τότε, πίσω απ'τους φρουρούς, και είπε: «Πέρασε, Ράθνη. Ο Ώλριχ σε περιμένει, εσένα και τους συντρόφους σου.»

Οι πολεμιστές των Αλβάκλι παραμέρισαν, και ο Ράθνης, ο Ανδρόνικος, κι ο Σέλιρ'χοκ προχώρησαν, για να ν'αντικρίσουν έναν Λευκό άντρα.

«Του μίλησες για μένα,» είπε ο Ράθνης. Δεν ήταν ερώτηση. Και, προφανώς, γνώριζε τον Λευκό.

«Ναι. Ελπίζω να μας φέρνεις καλά νέα.»

«Κι εγώ.»

Ο Ράθνης βάδισε ανάμεσα στα πέτρινα σπίτια του χωριού, και ο Ανδρόνικος κι ο Σέλιρ'χοκ τον ακολούθησαν. Ο Πρίγκιπας ρώτησε τον λευκόδερμο σύντροφό του: «Επαναστάτης ήταν αυτός;»

Ο Ράθνης κατένευσε, σιωπηλά.

Σύντομα, έφτασαν μπροστά σ'ένα σπίτι, και απέξω βρήκαν ένα αγόρι κι ένα κορίτσι να κάθονται, παίζοντας με κρυστάλλινους βόλους. Και τα δύο παιδιά ήταν Λευκά, φυσικά, και κανένα τους δεν πρέπει να ήταν πάνω από δεκαπέντε χρονών. Βλέποντας τους ξένους να ζυγώ-

νουν, στράφηκαν για να τους κοιτάξουν, αφήνοντας το παιχνίδι τους. Το χέρι του αγοριού πήγε σ'ένα ξιφίδιο στη ζώνη του, αλλά δεν το τράβηξε· ακράγγιξε μόνο τη λαβή.

Ο Ράθνης μειδίασε αχνά, παρατήρησε ο Ανδρόνικος, και ρώτησε: «Πού είναι ο πατέρας σας;»

«Τι τον θέλεις;» αποκρίθηκε το αγόρι.

Η δερμάτινη κουρτίνα στην είσοδο του σπιτιού παραμερίστηκε απότομα, κι ένας Λευκός άντρας παρουσιάστηκε. Είχε μαύρα, πλούσια μαλλιά, μακρόστενο πρόσωπο, και γυαλιστερά μάτια. «Από τότε που τον είδες για τελευταία φορά, έχει αγριέψει ο γιος μου, Ράθνη!» είπε.

Ο Ράθνης γέλασε. «Καλώς σε βρίσκω, Ώλριχ. Εσένα και την οικογένειά σου.» Το χαμόγελό του έμοιαζε έτοιμο να σχίσει το πρόσωπό του –και ο Ράθνης δεν ήταν απ'τους ανθρώπους που ο Ανδρόνικος ήξερε ότι χαμογελούσαν συχνά.

«Ελάτε μέσα,» τους προσκάλεσε ο Πρόμαχος, παραμερίζοντας από την είσοδο. «Η Ατάλι έχει έτοιμο το δείπνο.»

Ο Ράθνης μπήκε, ακολουθούμενος από τον Ανδρόνικο και τον Σέλιρ'χοκ. Πέρασαν από έναν μικρό προθάλαμο και βρέθηκαν σ'ένα μεγαλύτερο δωμάτιο, όπου υπήρχαν μαξιλάρια στο πάτωμα και πιατέλες και καράφες ανάμεσά τους. Η μυρωδιά του καρυκευμένου φαγητού άνοιξε αμέσως την όρεξη του Απολλώνιου Πρίγκιπα.

Μια γυναίκα στεκόταν μέσα στο δωμάτιο. Το δέρμα της ήταν ολόλευκο και τα μαλλιά της ασημόχρωμα και μακριά. Ο Ανδρόνικος δεν είχε ξαναδεί Λευκό με ασημόχρωμα μαλλιά· πρέπει να ήταν σπάνια, σκέφτηκε.

«Καλωσήρθατε,» είπε η γυναίκα, που, αναμφίβολα, ήταν η Ατάλι, η σύζυγος του Ώλριχ.

Ο Ανδρόνικος και ο Σέλιρ'χοκ έβγαλαν τις κουκούλες τους, κι άκουσαν τον Πρόμαχο να λέει: «Μα τους θεούς!... Δεν είσαι σωσίας, έτσι;» Κοίταζε τον Πρίγκιπα.

Εκείνος χαμογέλασε. «Όχι,» αποκρίθηκε, «δεν είμαι σωσίας. Και χαίρομαι πολύ για τη γνωριμία, Πρόμαχε Ώλριχ.» Έδωσε το χέρι του στον Λευκό κι εκείνος το έσφιξε, δυνατά.

«Η παρουσία σου εδώ με τιμά, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Ώλριχ, ενώ η Ατάλι έκανε μια υπόκλιση, αν και ήταν φανερό πως δεν είχε συνηθίσει σε υποκλίσεις.

«Καθίστε,» τους προέτρεψε όλους ο Ώλριχ. «Καθίστε.»

Ο Ανδρόνικος, ο Ράθνης, και ο Σέλιρ'χοκ κάθισαν στα μαξιλάρια με τον Πρόμαχο αντίκρυ τους. Η Ατάλι τούς πρόσφερε φαγητό μέσα σε πήλινα σκεύη. Επίσης, τους έδωσε κρυστάλλινες κούπες, και τους είπε ότι μπορούσαν να βάλουν ό,τι ποτό ήθελαν: η μία καράφα περιείχε νερό, η δεύτερη ίνφρετ, και η τρίτη κρασί φερμένο από άλλες διαστάσεις. Και οι πιατέλες, πρόσθεσε, περιείχαν ορεκτικά και σαλατικά.

Ο Ανδρόνικος την ευχαρίστησε, και αποκρίθηκε ότι δεν έπρεπε να είχαν κάνει τόσο κόπο.

«Πρίγκιπά μου,» είπε ο Ώλριχ, «αν γνωρίζαμε πως θα ερχόσουν εσύ, θα είχαμε ετοιμάσει περισσότερα. Αυτά είναι μόνο για τον Ράθνη, επειδή ξέρουμε ότι τρώει πολύ και φοβόμαστε την πείνα του!»

Ο Ράθνης τού έριξε ένα προσποιητά άγριο βλέμμα.

Ο Ώλριχ γέλασε, και ήπιε μια γουλιά ίνφρετ από την κρυστάλλινη κούπα του.

Η Ατάλι κάθισε πλάι του, γεμίζοντας τη δική της κούπα με κρασί.

Ο Ανδρόνικος πρόσεξε με την άκρια του ματιού του ότι τα δύο παιδιά τους κρυφοκοίταζαν από την είσοδο του σπιτιού, αλλά δεν έρχονταν μέσα. Οι γονείς τους πρέπει, μάλλον, να τους είχαν πει να μείνουν έξω όσο θα μιλούσαν με τους επισκέπτες τους.

«Πρόμαχε,» ρώτησε ο Ανδρόνικος, «είσαι ο Φύλαρχος των Αλβάλ-κλι;»

«Όχι, Πρίγκιπά μου.»

«Ο φύλαρχος είναι επαναστάτης;»

«Δεν είναι, αλλά έχουμε μια πολύ καλή συνεννόηση οι δυο μας. Δεν γνωρίζει, ωστόσο, ότι είμαι Πρόμαχος της Επανάστασης· είμαστε πιο ασφαλείς έτσι, και εκείνος και εγώ και η οικογένειά μου.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε, καθώς έτρωγε, συμφωνώντας με τη λογική του Ώλριχ.

«Ποιος ο λόγος της επίσκεψής σας, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε ο Ώλριχ. «Αν και είμαι βέβαιος πως θα έχει να κάνει με τις κινήσεις των Παντοκρατορικών στον Κοράκου Τόπο.»

«Δεν έχεις άδικο, Πρόμαχε,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. Ήπια μια γουλιά απ'το νερό του. «Ουσιαστικά, είμαστε εδώ γιατί, σίγουρα, θα χρειαστούμε τη βοήθειά σου.»

«Και θα την έχετε.»

«Περίμενε πρώτα ν'ακούσεις τι θέλουμε,» του είπε ο Ανδρόνικος.

«Ό,τι κι αν είναι, αν έχει να κάνει με την Επανάσταση, δε θα διστάσω να σας βοηθήσω,» αποκρίθηκε ο Ώλριχ. Και τούτα δεν έμοιαζαν να είναι κενά λόγια.

«Σχεδιάζουμε να διώξουμε τους Παντοκρατορικούς από την Ελρείσβα,» τον πληροφόρησε ο Ανδρόνικος.

Ο Ώλριχ βλεφάρισε, σα να μην είχε καταλάβει· έπειτα, είπε: «Μα, Πρίγκιπά μου, κι εμείς το θέλουμε αυτό... εδώ και χρόνια ολόκληρα.»

«Ήρθε, λοιπόν, η ώρα να το κατορθώσετε,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Πρώτα, όμως, πρέπει ν'ακούσεις πώς έχει η κατάσταση στον Κοράκου Τόπο.» Και του διηγήθηκε όλα όσα είχαν συμβεί σ'εκείνα τα μέρη, που κατοικούνταν από τις φυλές των Μελανών.

«Μάλιστα...» είπε ο Ώλριχ. «Τώρα, όλα βγάζουν νόημα. Εξαρχής αναρωτιόμουν πώς ήταν δυνατόν ο Παντοκρατορικός Επόπτης της Ελρείσβα να έχει αποφασίσει να βοηθήσει τον Πρωτοσπαθάριο Κάραγγελ.»

Από τον τρόπο με τον οποίο μίλησε ο Ώλριχ για τον Πρωτοσπαθάριο, ο Ανδρόνικος υποπτεύτηκε ότι τον γνώριζε από κοντά. Ρώτησε τον Πρόμαχο αν ήταν όντως έτσι.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ώλριχ, «τον γνωρίζω. Το χωριό των Αλβάλκλι δεν είναι μακριά απ'το χωριό των Τουρβάλκλι, Πρίγκιπά μου. Και η αλήθεια είναι πως καταλαβαίνω την οργή του Κάραγγελ. Θα τον βοηθούσα εγώ ο ίδιος στην εκδίκησή του, αν δεν τον είχαν βοηθήσει οι Παντοκρατορικοί· και είμαι βέβαιος πως και πολλοί άλλοι Λευκοί θα τον βοηθούσαν. Ασφαλώς, δε θα μπορούσαμε ποτέ να προκαλέσουμε τις καταστροφές που προκάλεσαν οι ξένοι, μα... είναι πόλεμος αυτός, Πρίγκιπά μου; Τα όπλα τους είναι τόσο ισχυρά, που οι Μελανοί δεν έχουν την παραμικρή ελπίδα εναντίον τους. Η εκδίκηση έχει νόημα μόνο στη δίκαιη μάχη. Απορώ που ο Κάραγγελ συμφώνησε μ'αυτή την εκστρατεία.» Κούνησε το κεφάλι του, θλιμμένα. «Η οργή του πρέπει να τον τύφλωσε...»

«Αν μάθει ότι οι Παντοκρατορικοί τον χρησιμοποίησαν, ποια πιστεύεις ότι θα είναι η αντίδρασή του;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Σίγουρα, όχι καλή... Σκέφτεσαι να τον στρέψεις εναντίον τους, Πρίγκιπά μου;»

«Αυτόν και όλους τους Λευκούς της Ελρείσβα. Αλλά από κάπου πρέπει ν'αρχίσω.»

«Οι κατάσκοποί μας εκεί αντιμετωπίζουν προβλήματα τελευταία,» του είπε ο Όλριχ. «Τους κυνηγούν οι κατάσκοποι της Παντοκρατορικής Αρχικατασκόπου. Ένας άνθρωπός μας αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την Ελρείσβα για πάντα, και ο σύνδεσμός μας στο πανδοχείο Ό Νερόλακκος' έχει συλληφθεί. Όλο το προσωπικό του πανδοχείου έχει συλληφθεί, για την ακρίβεια.»

«Στην Ελρείσβα είναι αυτός ο Νερόλακκος;»

«Δώδεκα χιλιόμετρα νοτιοδυτικά της. Γενικώς, πάντως, τα πράγματα δεν είναι καλά. Και, απ'όσο ξέρω, έχουμε χάσει και κάθε επαφή με την πράκτορά μας μέσα στο Μέγαρο.»

«Έχουμε πράκτορα μέσα στο Μέγαρο της Ελρείσβα;»

«Φυσικά και έχουμε, Πρίγκιπά μου. Μια ανιψιά του Βασιλιά Ίρσολμπελ, μάλιστα. Το όνομά της είναι Ταράλβι, και είναι σύζυγος του Πρωτοσπαθάριου Κάραγγελ.»

Ο Ανδρόνικος συνοφρυώθηκε. «Ο Πρωτοσπαθάριος δεν ξέρει ότι είναι επαναστάτρια, να υποθέσω;»

«Ακριβώς,» είπε ο Όλριχ.

«Γιατί δεν προσπαθήσατε να τον φέρετε κι αυτόν με το μέρος μας;»

Ο Όλριχ έσμιξε τα χείλη, σκεπτικά. «Παρότι θεωρώ τον Κάραγγελ πολύ άξιο πολεμιστή, δεν ήμουν βέβαιος ότι μπορούσα να τον εμπιστευτώ απόλυτα. Και δεν εννοώ πως πίστευα ότι θα μας πρόδιδε· εννοώ ότι, συνήθως, είναι παρορμητικός και οι διαθέσεις του είναι σαν τον άνεμο. Σαν την αμμοθύελλα, ίσως.»

Ο Ράθνης ρώτησε: «Αυτό σημαίνει ότι δε θα έπρεπε να επιχειρήσουμε να του μιλήσουμε;»

«Στη συγκεκριμένη περίπτωση, νομίζω πως, όχι, καλά θα κάνετε να επικοινωνήσετε μαζί του. Ή, μάλλον, να επικοινωνήσουμε μαζί του. Δε θα μπορέσουμε να πάρουμε την Ελρείσβα από τους Παντοκρατορι-

κούς αν δεν έχουμε το στρατό των Λευκών με το μέρος μας. Και θα πρέπει να έχουμε και τον Βασιλιά στο πλευρό μας...»

«Δε μου ακούγεται και πολύ σίγουρος για τον Βασιλιά, Πρόμαχε,» παρατήρησε ο Ανδρόνικος.

«Ο Ίρσολμπελ είναι... βολεμένος με την τωρινή κατάσταση, Πρίγκιπά μου. Προμηθεύει τους Παντοκρατορικούς με ενέργεια και εκείνοι φροντίζουν όλα να πηγαίνουν καλά στην πόλη του.»

«Δεν επιθυμεί, όμως, την ελευθερία του Θρόνου της Ελρείσβα;»

«Ίσως και να την επιθυμεί. Μα δε νομίζω ότι είναι η πρώτη του προτεραιότητα.»

Ο Ανδρόνικος έμεινε σιωπηλός, αναλογιζόμενος την κατάσταση όπως φαινόταν να έχει διαμορφωθεί. Τα πράγματα δεν έμοιαζαν εύκολα. Καθόλου εύκολα. Αλλά αυτό και η Ιωάννα το είχε προβλέψει. Κι εγώ το είχα προβλέψει...

«Πρίγκιπά μου,» ρώτησε ο Ώλριχ, «όταν ήσασταν με τους Μελανούς, μιλήσατε μαζί τους για την επίθεση κατά των Τουρβάλκλι;»

Ο Ανδρόνικος ένευσε. «Μίλησα... αλλά, δυστυχώς, δεν μπορώ να σου πω τίποτα συγκεκριμένο, Πρόμαχε. Τους το έχω υποσχεθεί.»

Το βλέμμα του Ώλριχ σκοτείνιασε.

«Αν οι Λευκοί μου είχαν ζητήσει να κρατήσω κάτι κρυφό από τους Μελανούς, το ίδιο ακριβώς θα έκανα,» τον διαβεβαίωσε ο Ανδρόνικος. «Δεν ήρθα εδώ για να μπλεχτώ στις ενδοδιαστασιακές σας διαμάχες. Ήρθα για να πολεμήσω τους κοινούς μας εχθρούς, τους ανθρώπους της Παντοκράτειρας.»

Ο Ώλριχ είπε: «Ναι, Πρίγκιπά μου, καταλαβαίνω.» Το βλέμμα του είχε τώρα μαλαώσει.

«Μπορώ, ωστόσο, να σου πω ότι η επίθεση δεν έγινε από μίσος.»

«Από τι μπορεί να έγινε, τότε;» ρώτησε απότομα ο Ώλριχ.

Ο Ανδρόνικος αναστέναξε. «Λυπάμαι, δεν είναι δυνατόν να πω περισσότερα. Ούτε στον Ράθνη δεν έχω πει.»

Ο Ράθνης ένευσε, καθώς έτρωγε.

«Θέλω, όμως, να σε ρωτήσω κάτι,» είπε ο Ανδρόνικος στον Ώλριχ: «Τι ακριβώς ήταν η Εορτή της Εμφανίσεως των Τουρβάλκλι;»

«Μια απλή γιορτή που γινόταν μια φορά το χρόνο.»

«Τι γιόρταζαν;»

«Το Ιερό Δέντρο τους.»

Ο Ανδρόνικος συνοφρυώθηκε. «Το Ιερό Δέντρο;»

«Είναι ένα δέντρο που φύτρωσε μέσα στην έρημο, χωρίς να υπάρχει άλλη βλάστηση κοντά του. Οι Τουρβάλκλι το θεωρούσαν ιερό.»

«Και οι Μελανοί το έκαψαν;»

Ο Ώλριχ κούνησε το κεφάλι, πίνοντας μια γουλιά ίνφετ. «Όχι. Σκότωσαν τους πάντες, αλλά το Δέντρο το άφησαν εκεί όπου ήταν.»

Ο Ανδρόνικος κοίταξε τον Σέλιρ'χοκ. «Τι νομίζεις, μάγε;»

«Δεν ξέρω, Πρίγκιπά μου. Σου είπα και την άλλη φορά: ένας Ερευνητής μόνο θα μπορούσε να μας δώσει ξεκάθαρες απαντήσεις.»

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Ώλριχ.

Ο Ανδρόνικος κοίταξε τον Πρόμαχο. «Το έχεις δει το Δέντρο;»

«Ναι, πολλές φορές.»

«Έχει κάτι το περίεργο επάνω του;»

«Δε νομίζω... Είναι πολύ μεγάλο, βέβαια. Πολύ ψηλό. Κάτι που, όντως, είναι περίεργο στις ερήμους. Τέτοια δέντρα βρίσκεις μόνο στον Λεοντόσαυρων Τόπο, μακριά, στη Δύση. Κανονικά, ένα τόσο μεγάλο δέντρο δε θα έπρεπε να μπορεί να φυτρώσει εδώ, και σίγουρα όχι μες στη μέση της ερήμου.»

Ο Ανδρόνικος είπε στον Σέλιρ'χοκ: «Πιστεύω, θα άξιζε να ρίξουμε μια ματιά...» Υπήρχε ένας ερωτηματικός τόνος στη φωνή του.

«Δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα,» αποκρίθηκε ο μαυρόδερμος μάγος, που έμοιαζε με παραφωνία εδώ μέσα, όπου οι πάντες είχαν κατ'άλευκο δέρμα, εκτός από τον Ανδρόνικο, ο οποίος είχε δέρμα άσπρο με απόχρωση του ροζ.

«Το χωριό των Τουρβάλκλι πόσο μακριά είναι;» ρώτησε ο Πρίγκιπας τον Πρόμαχο.

«Μιας μέρας οδοιπορία. Μισής μέρας δρόμος με το άλογο.»

«Με τον Αμμοπόντικα, δηλαδή, θα φτάσουμε εκεί σε λιγότερο από μια ώρα,» είπε ο Ανδρόνικος. «Θα σε πείραζε να πάμε στους Τουρβάλκλι, Ώλριχ, και μετά να επιστρέψουμε πάλι εδώ;»

«Καθόλου,» αποκρίθηκε ο Πρόμαχος. «Το σπίτι μου είναι δικό σας. Μπορείτε να μείνετε για τη νύχτα.»

«Δε θα χρειαστεί να διανυκτερεύσουμε εδώ· πρέπει να συναντήσουμε κάποιους συντρόφους μας, μέσα στην έρημο. Ωστόσο, θα ήθελα

να πάρουμε μερικές τελευταίες αποφάσεις, σχετικά με το πώς θα κινηθούμε στην Ελρείσβα.»

Ο Ώλριχ συμφώνησε. Και μετά, τελείωσαν το γευστικό φαγητό τους, προτού εγκαταλείψουν προσωρινά το χωριό των Αλβάλκλι.

Ο Σέλιρ'χοκ κάθισε στην ειδική θέση του ενεργειακού κέντρου του Αμμοπόντικα. Το κεφάλι και τα χέρια του ακούμπησαν επάνω σε μεταλλικούς αισθητήρες, οι οποίοι, καθώς έρχονταν σε επαφή με το μαύρο δέρμα του μάγου, έρχονταν και σ'επαφή με το νευρικό του σύστημα.

Ο Σέλιρ'χοκ έκλεισε τα μάτια και άρθρωσε τα λόγια για τη Μαγγανεία Κινήσεως. Μέσω των αισθητήρων του καθίσματός του, ένιωσε την ενέργεια που, ξεκινώντας από τις φιάλες, πότιζε το σύστημα του οχήματος· ένιωσε τη ροή της ενέργειας, την άγρια ορμή της. Και συνέχισε να μουρμουρίζει τα λόγια της Μαγγανείας Κινήσεως, ενώ, συγχρόνως, προσπαθούσε να χαλιναγωγήσει αυτή τη ροή, να τη θέσει υπό την κυριαρχία του.

Το όχημα ξεκίνησε· άρχισε να σκάβει. Ο Σέλιρ'χοκ μπορούσε να το αισθανθεί σαν κάτι ζωντανό το οποίο βρισκόταν κοντά του, δίπλα του, σε επαφή με το σώμα του. Η ενεργειακή ροή τιθασευόταν ολοένα και περισσότερο από τη βούληση του μάγου, και τα λόγια της μαγγανείας δεν έβγαιναν πλέον από τα χείλη του: αντηχούσαν μέσα στο μυαλό του· και μετά, κυλούσαν σαν υγρό στο υποσυνείδητό του. Είχαν γίνει ένα με την ενεργειακή ροή, και η ενεργειακή ροή είχε γίνει ένα με τα λόγια.

Ο Σέλιρ'χοκ άνοιξε τα βλέφαρά του, ακούγοντας τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο να φωνάζει το όνομά του και να του ζητά ν'αλλάξει μορφή στο όχημα. Ο μάγος, εξακολουθώντας να ελέγχει τη ροή της ενέργειας, υποτονθόρυσε τα λόγια για το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας, προστάζοντας τον Αμμοπόντικα να μεταμορφωθεί· και ένιωσε το όχημα να διπλώνεται και ξεδιπλώνεται, λες και ήταν κάποιο ζώο που κουλουριαζόταν και ξεκουλουριαζόταν πλάι του.

Η μεταμόρφωση ολοκληρώθηκε, και ο Σέλιρ δε χρειαζόταν πλέον το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας· μπορούσε να συνεχίζει, απερίσπαστα, να ελέγχει την ενεργειακή ροή, καθώς το όχημα ταξίδευε.

Ο Πρίγκιπας είχε πει ότι το ταξίδι δε θα ήταν μακρινό· γύρω στο μισάωρο, το υπολόγιζε. Και ο Σέλιρ δεν μπορούσε παρά να είναι ευγνώμων για τούτο, επειδή σήμερα είχε κουραστεί πολύ, καθώς η Άνμα έλειπε και έπρεπε εκείνος να κινεί συνεχώς τον Αμμοπόντικα. Είχε, βέβαια, κοιμηθεί κάποιες ώρες, όταν έφτασαν στις περιοχές των Αλβάλκλι και προτού πάνε να συναντήσουν τον Πρόμαχο Ώλριχ, αλλά και πάλι η κούραση της ημέρας δεν είχε εγκαταλείψει πλήρως το σώμα του και το νου του.

Ο υπολογισμός του Πρίγκιπα Ανδρόνικου αποδείχτηκε σωστός. Ο Σέλιρ'χοκ, παρότι έλεγχε την ενεργειακή ροή του οχήματος, δεν είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου· ήταν Διαλογιστής, και οι Διαλογιστές ήταν εκπαιδευμένοι να έχουν απόλυτη αυτοκυριαρχία και συναίσθηση. Ο Αμμοπόντικας είχε ταξιδέψει περίπου μισή ώρα, προτού ο μάγος τον αισθανθεί να σταματά να κινείται. Τα μάτια του ήταν ανοιχτά, αλλά ο Σέλιρ πρώτα ένιωσε το όχημα να σταματά και μετά το είδε. Δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς· η σύνδεσή του με τον Αμμοπόντικα ήταν μεγάλη, όσο καθόταν στο ενεργειακό του κέντρο.

«Εδώ πρέπει να είμαστε...» άκουσε τον Ανδρόνικο να λέει.

Ο Σέλιρ'χοκ διέκοψε τη Μαγγανεία Κινήσεως και σηκώθηκε από την ειδική θέση, παίρνοντας το ραβδί του και βγαίνοντας από το όχημα, μαζί με τον Πρίγκιπα και τον Ράθνη.

Αντίκρυ τους, μέσα στη νύχτα, βρισκόταν ένα λόφος. Κι επάνω στο λόφο, ένα μεγάλο, ψηλό δέντρο, που δε θα περίμενε κανείς να δει εδώ, στην Αρβήντλια.

Σε απόσταση μισού χιλιομέτρου, φαίνονταν τα σπίτια ενός χωριού, χωρίς κανένα φως. Το χωριό των Τουρβάλκλι, εγκαταλειμμένο τώρα, έρημο. Ένα μέρος για να ρημάξει ο άνεμος και να καταπιεί η άμμος. Ένα μέρος για φαντάσματα.

Ο Ανδρόνικος κοίταξε τον Σέλιρ'χοκ. «Αυτό πρέπει νάναι το Ιερό Δέντρο,» είπε.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο μάγος. «Ας πλησιάσουμε.»

Ο Ράθνης τράβηξε το σπαθί του, αν και δεν υπήρχε ψυχή κοντά τους.

Άρχισαν ν'ανεβαίνουν τον λόφο, και, όσο ανέβαιναν, το Δέντρο των Τουρβάλκλι έμοιαζε ολοένα και πιο επιβλητικό στον Σέλιρ'χοκ, ολοένα και πιο απόκοσμο. Δεν έχει θέση εδώ... σκέφτηκε. Είναι σαν κάτι από αλλού... Οι Μελανοί σαμάνοι φοβόνταν ότι οι Τουρβάλκλι θα «τραυμάτιζαν» την Αρβήντλια, και ότι ένα επικίνδυνο θηρίο θα ξαμολιόταν. Μια δίοδος προς άλλη διάσταση... Θα μπορούσε η δίοδος να είναι το Δέντρο;

Ο Σέλιρ'χοκ, φτάνοντας στην κορυφή του λόφου, στάθηκε μπροστά στον αρχαίο, χοντρό κορμό, που ήταν γεμάτος μπλεγμένες γραμμές και βαθιές ρυτίδες. Ο Ανδρόνικος βρισκόταν δεξιά του μάγου, κι ο Ρά-θνης αριστερά του.

Ο Σέλιρ'χοκ σκέφτηκε πως, αν ήταν Ερευνητής, σίγουρα θα είχε κάποιο ξόρκι με το οποίο θα μπορούσε να δει αν υπήρχε η δυνατότητα ν'ανοίξει κανείς διαστασιακή δίοδο μέσω αυτού του παράξενου δέντρου, ή κάποιο ξόρκι με το οποίο θα μπορούσε να ανακαλύψει σε ποια διάσταση οδηγούσε το δέντρο. Αλλά τώρα δεν είχε κανένα τέτοιο ξόρκι.

Τι αλλόκοτη που ήταν η ίδια η ύπαρξη ετούτου του δέντρου, όμως... Αν όντως ερχόταν από άλλη διάσταση, πού ήταν το άνοιγμα απ'όπου έβγαινε; Ή, μήπως, συνυπήρχε στην Αρβήντλια και σ'αυτή την άλλη διάσταση, συγχρόνως;

Ο Σέλιρ άπλωσε το ελεύθερό του χέρι και το άγγιξε. Ο κορμός ήταν τραχύς κάτω απ'την παλάμη του. Τα δάχτυλα του μάγου ακολούθησαν τα αυλάκια και τις ρυτίδες. Ακόμα κι αυτά περίεργα είναι... Μοιάζουν να φτιάχνουν σχήματα που δεν έχω ξαναδεί.

Ο Σέλιρ νόμισε πως άκουσε έναν ψίθυρο... Έναν ψίθυρο στο μυαλό του.

Έκλεισε τα μάτια και υποχώρησε βαθιά μέσα στον εαυτό του, βαθιά μέσα στον ωκεανό της συνείδησής του. Ήταν κάτι που ένας Διαλογιστής μπορούσε να κατορθώσει εύκολα και γρήγορα· είχε εκπαιδευτεί γ'αυτό. Το μυαλό δεν ήταν παρά άλλος ένας μυς για τους Διαλογιστές.

Ο Σέλιρ έπαψε να αντιλαμβάνεται το περιβάλλον. Έπαψε να νιώθει το σώμα του. Τίποτα δεν υπήρχε τώρα γ'αυτόν, παρά μόνο η συνείδησή του σε μια ατέρμονη απεραντοσύνη.

.....
 ... Δεν είναι, όμως, μόνος εδώ. Ο ψίθυρος εξακολουθεί ν'αντηχεί.

Ο Σέλιρ βουτά προς το μέρος του. Τον αναζητά.

—Πού είσαι;

Μια απόμακρη κραυγή έρχεται ως απάντηση.

Ο Σέλιρ πλησιάζει ένα άνοιγμα στα τοιχώματα της συνείδησής του—

—και βουλιάζει σε μια θάλασσα. Κολυμπά, χωρίς να μπορεί ν'αναπνεύσει. Πανικοβάλλεται για λίγο, αλλά αμέσως ανακτά την αυτοκυριαρχία του. Είναι Διαλογιστής, και ξέρει ότι ακόμα βρίσκεται στο προσωπικό του σύμπαν. Η οντότητα —ό,τι κι αν είναι— είναι ο παρείσακτος εδώ.

Ωστόσο, παντού υπάρχει νερό. Ο Σέλιρ κολυμπά, νιώθοντας να ασφυκτιά. Η οντότητα είναι παρείσακτη, μα δεν είναι ανίσχυρη.

Ο μάγος βρίσκεται κοντά σε πέτρινα τοιχώματα, κι επάνω τους βλέπει χαράγματα που, διαρκώς, επαναλαμβάνουν ένα σύμβολο: τρεις σπείρες, οι οποίες σχηματίζουν τρίγωνο, κι απ'τις οποίες ξεπροβάλλουν ουρές. Τι μπορεί να σημαίνει αυτό; Τρεις δίνες; Τρεις δίοδοι;

Χοντρές ρίζες (ρίζες; οι ρίζες του Δέντρου;) αναρριχώνται στα πέτρινα τοιχώματα. Ο Σέλιρ πιάνεται επάνω τους και σκαρφαλώνει, γρήγορα· η δύναμη και η ταχύτητά του είναι μεγάλες εδώ: αυτός είναι ο κόσμος του μυαλού του.

Βγαίνει απ'το νερό, και δεν είναι λαχανιασμένος· τα πνευμόνια του είναι σα να μη σταμάτησαν ποτέ να αναπνέουν. Γύρω του, καθώς κρέμεται από τις χοντρές ρίζες, βλέπει πως απλώνεται ένα πελώριο σπήλαιο, αχανές και σκοτεινό. Μα εκείνος μπορεί να διακρίνει μέσα απ'το σκοτάδι· δεν αποτελεί εμπόδιο για τα μάτια του.

Και ο Σέλιρ ατενίζει μια γιγάντια μορφή, κι ακούει το κροτάλισμα αλυσίδων που δεν είναι αλυσίδες: είναι δέσμες από ενέργεια που σχηματίζουν ένα δίχτυ.

ΜΕ ΑΚΟΥΣΕΣ! Η φωνή φανερώνει έκπληξη.

—Γιατί να μη σ'ακούσω;

ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΕΝΑΣ ΑΠ'ΑΥΤΟΥΣ.

—Ποιους;

ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΜΟΥ ΜΙΛΑΝΕ. ΕΙΣΑΙ... ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΣ. ΓΙΑΤΙ ΕΙΣΑΙ ΕΔΩ; ΕΙΣΑΙ ΕΔΩ ΓΙΑ ΝΑ Μ'ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙΣ;

—Γιατί να θέλω να σ'ελευθερώσω; Ποιος είσαι;

ΕΙΜΑΙ ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΕΙΜΑΙ. ΕΙΜΑΙ ΕΔΩ ΓΙΑ ΝΑ ΦΡΟΥΡΩ΄ ΑΛΛΑ Ο ΚΑΙΡΟΣ ΜΟΥ ΕΧΕΙ ΠΑΡΕΛΘΕΙ.

—Τι μέρος είναι τούτο; Σε ποια διάσταση βρίσκεται;

Η οντότητα αρθρώνει ένα όνομα που ο νους του Σέλιρ'χοκ αδυνατεί να κατανοήσει. Και δεν φταίει το ότι η λέξη είναι δυσπρόφερτη ή ότι είναι σε κάποια άγνωστη γλώσσα· φταίει το ότι η νοημοσύνη του μάγου και η νοημοσύνη της οντότητας δεν έχουν κανένα κοινό έδαφος για να επικοινωνήσουν σχετικά μ'αυτό το θέμα. Δεν υπάρχει γέφυρα ανάμεσά τους.

—Πώς μπορώ να σε ελευθερώσω;

ΛΥΣΕ ΤΟ ΤΡΙΠΛΟ ΝΗΜΑ!

—Το Τριπλό Νήμα;

Ο Σέλιρ αναρωτιέται αν αυτό το «Τριπλό Νήμα» μπορεί να είναι το παράξενο σύμβολο που είδε: οι τρεις σπείρες.

Ναι.

—Πώς μπορώ να το λύσω;

ΔΕΝ ΞΕΡΩ· ΕΣΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΙΣ!

Οι Τουρβάλλκι, μάλλον, είχαν βρει τρόπο να λύσουν το Τριπλό Νήμα, συνειδητοποιεί ο Σέλιρ. Είχαν βρει τρόπο να ανοίξουν τη δίοδο και, συγχρόνως, να ελευθερώσουν ετούτη την οντότητα. Το άνοιγμα της διόδου και η απελευθέρωση της οντότητας πρέπει να είναι ένα και το αυτό.

Πού οδηγεί η δίοδος, όμως; Ποια διάσταση είναι τούτη;

Η σπηλιά... και το νερό... Θυμίζουν στον Σέλιρ'χοκ τη διάσταση που ονομάζεται Σύμπλεγμα, η οποία αποτελείται από ατέρμονες πλημμυρισμένες σπηλιές, και στην οποία δεν κατοικούν άνθρωποι. Θεωρείται μία από τις «ενδιάμεσες διαστάσεις» –γέφυρες που συνδέουν άλλες διαστάσεις.

Μπορεί, όμως, να είναι βέβαιος ότι αυτό που βλέπει είναι το Σύμπλεγμα; Όχι.

Ο Σέλιρ βουτά στο νερό, προσπαθώντας να φύγει, προσπαθώντας να βρει εκείνο το άνοιγμα στη συνείδησή του που θα του επιτρέψει να επιτρέψει στο σώμα του.

Πίσω του, ακούει τους ψιθύρους της οντότητας, μα δεν καταλαβαίνει τα λόγια· και δεν έχουν σημασία πλέον.

Ο Σέλιρ γλιστρά στον γνώριμο ωκεανό της συνείδησής του.
...και τα μάτια του άνοιξαν.

Ο υλικός κόσμος τον χτύπησε απότομα, όπως πάντα όταν έβγαινε από μια κατάσταση διαλογισμού· αισθάνθηκε σαν ένα ξαφνικό βάρος να έπεσε πάνω του. Μετά, όμως, το βάρος έφυγε. Και ο Σέλιρ'χοκ πήρε το χέρι του από τον κορμό του Ιερού Δέντρου των Τουρβάλκλι.

«Νομίζω ότι κατάλαβα κάποια πράγματα, Πρίγκιπά μου,» είπε.

Κεφάλαιο 14^ο

Κινήσεις Μέσα στις Σκιές

• 1 •

Η Αλντάρνη δυσκολεύτηκε να σηκωθεί από το κρεβάτι. Ήταν εξουθενωμένη, ύστερα από τη χτεσινή της ταλαιπωρία στις ερήμους του Θυέλλης Τόπου. Έπρεπε, όμως, να σηκωθεί, γιατί είχε δουλειές να κάνει, τις οποίες είχε παραμελήσει χτες. Στη σύσκεψη του Βασιλιά Ίρ-σολμπελ –η οποία είχε πραγματοποιηθεί κατόπιν αιτήματος της Πριγκίπισσας Θυάλκνα για να μιλήσει με τον Παντοκρατορικό Επόπτη– με το ζόρι είχε καταφέρει να πάει. Το κεφάλι της την πονούσε και το πρόσωπό της την έκαιγε. Τα πόδια της ήταν κουρασμένα και οι πατούσες της είχαν πετάξει φούσκες.

Σήμερα, σηκώθηκε από το κρεβάτι και κοίταξε τον εαυτό της στον καθρέφτη. Ω θεοί! σκέφτηκε, βλέποντας πως το πρόσωπό της ήταν κατακόκκινο. Έπιασε ένα βαζάκι με μαλακτική κρέμα και το άλειψε, ελπίζοντας ότι αυτό θα το έκανε να καλυτερέψει.

Μετά από μισή ώρα, έφυγε απ'τα δωμάτιά της, έχοντας πλύνει την κρέμα από το πρόσωπό της και έχοντας δει μικρή βελτίωση στο δέρμα της. Δεν μπορούσε, ωστόσο, να καθυστερήσει άλλο τις δουλειές της· ήθελε να μάθει τι είχε γίνει με τις προσπάθειες του Υπολοχαγού Εδουάρδου και του Νάσφελμ'χοκ να πάρουν πληροφορίες από το προσωπικό του Νερόλακκου.

Βγήκε απ'το Μέγαρο του Θρόνου της Ελρείσβα και πήγε στον Παντοκρατορικό Στρατώνα, που δεν ήταν μακριά. Οι φρουροί, αναγνωρίζοντάς την, την άφησαν να περάσει, και η Αλντάρνη ζήτησε να δει

τον Εδουάρδο και τον μάγο. Εκείνοι, σύντομα, τη συνάντησαν στο λιτό δωμάτιο που την είχαν συναντήσει και την προηγούμενη φορά.

«Τι νέα έχουμε, κύριοι;» τους ρώτησε η Αλντάρνη, καθίζοντας σε μια καρέκλα, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο, και ανάβοντας ένα τσιγάρο. «Υπήρξε κάποια πρόοδος με τους κρατούμενούς μας;»

Οι δύο άντρες κάθισαν αντίκρυ της, μ'ένα τραπέζι ανάμεσα σ'αυτούς και σ'εκείνη.

Ο Εδουάρδος αποκρίθηκε: «Μετά από κάποια βασανιστήρια, που αποδείχτηκαν αναπόφευκτα, μια κοπέλα που εργαζόταν στο πανδοχείο μίλησε, και μας είπε ότι το αφεντικό της, ο άντρας που ονομάζεται Τάλφρης, είναι όντως με την Επανάσταση. Λειτουργούσε ως σύνδεσμος για τους επαναστάτες που περνούσαν από εκείνα τα μέρη. Η ίδια ισχυρίστηκε πως δεν ήταν μπλεγμένη μ'αυτούς.

»Στη συνέχεια, επομένως, στρέψαμε τις προσπάθειές μας στον Τάλφρη. Αρχικά, αρνιόταν να παραδεχτεί ότι ήταν με την Επανάσταση· αφότου, όμως, τον βασανίσαμε και του είπαμε επίσης ότι η κοπέλα τον είχε προδώσει, αποκρίθηκε πως, ναι, είχε πράγματι κάποια σχέση με την Επανάσταση: είχε μεταφέρει μερικά μηνύματα, από στόμα σε στόμα, για τους επαναστάτες· τίποτα περισσότερο.»

«Τον πιστεύεις, Υπολοχαγέ;» ρώτησε η Αλντάρνη.

«Όχι. Είμαι βέβαιος πως ψεύδεται. Γι'αυτό κιόλας έχω συνεχίσει τα βασανιστήρια επάνω του, και ο Νάσφελμ εξακολουθεί να τον χτυπά με ξόρκια που προσπαθούν να προκαλέσουν απόγνωση και τρόμο στην ψυχή του κι επομένως να τον κάνουν να μιλήσει γρηγορότερα. Πιστεύω ότι έχει πολύ περισσότερες πληροφορίες για να μας δώσει. Σίγουρα, μπορεί να μας πει ονόματα συγκεκριμένων ανθρώπων, καθώς και τοποθεσίες –κρυψώνες επαναστατών.»

«Μέχρι στιγμής, γιατί έχετε αποτύχει να τον κάνετε να μιλήσει;» ρώτησε η Αλντάρνη, κοιτάζοντας και τον υπολοχαγό και τον μάγο.

«Χρειαζόμαστε χρόνο,» αποκρίθηκε ο Εδουάρδος· «αυτό είναι όλο. Ο Τάλφρης πρέπει να γνωρίζει τις μεθόδους μας, και έχει επιδείξει μεγάλη δύναμη. Όμως δε μπορεί να αντιστέκεται για πάντα. Στο τέλος, θα τον σπάσουμε.»

Η Αλντάρνη ένευσε. «Εντάξει,» είπε. «Και, συγχρόνως, συνεχίστε και τις προσπάθειές σας με το υπόλοιπο προσωπικό του Νερόλακκου.

Ίσως κι αυτοί να ξέρουν κάτι που μπορείτε να αποκαλύψετε· και ίσως νάναι ευκολότερο να τους... πείσετε απ'ό,τι το αφεντικό τους.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Εδουάρδος, «θα το φροντίσουμε, Αρχικατάσκοπε.»

Επιστρέφοντας στα δωμάτιά της στο Μέγαρο, συνάντησε τον Νάλριεκ. Όταν είχε φύγει, ο ειδικός πράκτορας έλειπε, έτσι δεν τον είχε δει καθόλου σήμερα –όχι πως είχε καμία επιθυμία να βλέπει τη φάτσα αυτού του πράγματος, βέβαια...

«Πώς πηγαίνει η έρευνά σου;» τον ρώτησε.

«Εξακολουθώ να μην έχω κανένα στοιχείο στα χέρια μου, Αρχικατάσκοπε,» είπε εκείνος, βηματίζοντας μηχανικά μέσα στο καθιστικό. «Ωστόσο, έχω στήσει μια παγίδα για τους ανθρώπους που αναζητώ, σε περίπτωση που περάσουν από ένα συγκεκριμένο μέρος...»

Η Αλντάρνη συνοφρυώθηκε. «Τι μέρος;» Κάθισε στον σοφά και άρχισε να βγάζει τις μπότες της. Τα πόδια της την πέθαιναν, παρότι το βάδισμα που είχε κάνει ήταν ελάχιστο.

«Μια βιομηχανία.»

Η Αλντάρνη, έχοντας βγάλει τη μία μπότα, στράφηκε να τον κοιτάξει. «Βιομηχανία; Ποια βιομηχανία;» Δεν υπήρχε βιομηχανία στην Ελρείσβα την οποία να μη γνώριζε και να μην είχε κατασκόπους της εντός ή κοντά της.

«Οι Τροχοί της Θύελλας.»

Μια βιομηχανία που πουλούσε οχήματα, ενεργοβόρα αλλά και απλές άμαξες. Συνεργαζόταν κυρίως με εμπόρους. Η Αλντάρνη την ήξερε, ασφαλώς. Ήταν η μοναδική βιομηχανία οχημάτων στην Ελρείσβα – εξαιρώντας πάντα κάποιους μικροεπιτηδευματίες που έφτιαχναν άμαξες και κάρα σε μικρές ποσότητες.

«Τι... τι σχέση μπορεί να έχουν οι Τροχοί με τους ανθρώπους που ψάχνεις, Νάλριεκ;» απόρησε η Αλντάρνη.

«Σου έχω ήδη πει, Αρχικατάσκοπε, πως αναζητούν τα ίχνη ενός νεκρού, δε σ'το έχω πει;»

«Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω.» Η Αλντάρνη έβγαλε και την άλλη μπότα.

«Ο νεκρός αυτός, όσο ακόμα ζούσε, πέρασε από την έδρα των Τροχών της Θύελλας, γιατί χρειαζόταν ένα όχημα για τη Διάσταση του Φωτός. Το οποίο και βρήκε... και το οποίο τον σκότωσε.»

Η Αλντάρνη συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντας πάλι τον Νάλριεκ. «Τον σκότωσε;»

«Φροντίσαμε να τον σκοτώσει. Η μονωτική του ιδιότητα δεν ήταν καλή.»

«Εσύ το έκανες, δηλαδή;»

«Όχι, δεν ήμουν εγώ.»

«Σε ποιους αναφέρεσαι, τότε; Σε άλλους πράκτορες της Παντοκράτειρας;»

«Ναι.»

Η Αλντάρνη ρίγησε, παρά το ζεστό κλίμα της Αρβήντλια. Το κατασκοπευτικό της δίκτυο, όπως αποδεικνυόταν, δεν ήταν το μοναδικό ισχυρό δίκτυο κατασκόπων εδώ πέρα. Υπήρχε και κάποιο άλλο δίκτυο... Ένα δίκτυο μέσα στο δίκτυο... Ο Νάλριεκ, όταν είχε πρωτοεμφανιστεί, της είχε πει ότι είχε «διάφορες προσβάσεις» έτσι κιόλας μπορούσε να μπαίνει και να βγαίνει ελεύθερα στο Μέγαρο.

Η σκέψη ήταν τρομαχτική. Ένα Δημιούργημα, ουσιαστικά, τους έλεγε όλους. Ακόμα και τον Ευρύμαχο –σε περίπτωση που εκείνος έλεγε αλήθεια και δε γνώριζε τίποτα για τον Νάλριεκ. Από τα αρχεία, πάντως, που είχε κλέψει η Αλντάρνη από τα διαμερίσματά του, δεν μπορούσε να συμπεράνει ότι ο Επόπτης ήξερε κάτι. Μάλλον, κι εκείνος είχε την ίδια ακριβώς άγνοια με την Αρχικατάσκοπο.

Η Αλντάρνη προτίμησε να το παραμερίσει τούτο απ'το μυαλό της. Εξάλλου, δε χρειαζόταν να φοβάται· πάντοτε υπηρετούσε πιστά την Παντοκράτειρα.

«Τι συμβαίνει, Αρχικατάσκοπε;» τη ρώτησε ο Νάλριεκ. «Μοιάζεις... προβληματισμένη.»

Η Αλντάρνη ξεροκατάπие. «Τίποτα. Δεν έχω τίποτα.» Σηκώθηκε απ'τον σοφά, βαδίζοντας ξυπόλυτη μέσα στο καθιστικό και πηγαίνοντας προς το γραφείο της.

Ο Ευθύπορος τούς είπε ότι ο ίδιος δεν είχε άδεια να μπαίνει στο Μέγαρο του Θρόνου της Ελρείσβα, αλλά ήξερε πως οι στρατιώτες που έμπαιναν εκεί έπρεπε να λένε κάποιο σύνθημα στους φρουρούς. Δε γνώριζε ποιο ήταν αυτό το σύνθημα· όμως, ακόμα κι αν το γνώριζε, είχε ακούσει πως κάθε τόσο άλλαζε, για λόγους ασφαλείας.

«Επομένως,» είχε πει η Ιωάννα, «πρέπει να μάθουμε το παρόν σύνθημα.» Ήταν πρωί, κι όλοι τους βρίσκονταν στο σημείο συνάντησης, με το ελικόπτερο προσγειωμένο εκεί κοντά και τον Αμμοπόντικα σταματημένο. Ο Ώλριχ και η Ατάλι ήταν επίσης μαζί τους. «Κι ο καλύτερος τρόπος για να το κάνουμε αυτό είναι ν'απαγάγουμε έναν στρατιώτη του Μεγάρου και να τον κάνουμε να μας μιλήσει.»

Ο Ευθύπορος είχε συμφωνήσει ότι τούτο ακουγόταν λογικό, και είχε πει ότι η ώρα που τους συνέφερε περισσότερο να απαγάγουν κάποιον ήταν η αρχή του μεσημεριού, όταν ο Φωτεινός Ήλιος βρισκόταν στο κέντρο του ουρανού· γιατί, τότε, πολλές βάρδιες άλλαζαν και πολλοί φρουροί έφευγαν απ'το Μέγαρο για να πάνε σε πανδοχεία κι άλλα μέρη της πόλης. Επίσης, η κυκλοφορία στους δρόμους ήταν αυξημένη, και οι δικές τους κινήσεις θα περνούσαν πιο εύκολα απαρατήρητες. Αργότερα, μέσα στο βαθύ μεσημέρι, δε συνέφερε να κάνουν την απαγωγή, επειδή ο κόσμος στους δρόμους λιγόστευε, και οι πιθανότητες να τους παρατηρήσουν οι τοπικοί φρουροί και κατάσκοποι ήταν μεγαλύτερες. Το ίδιο ίσχυε και για τη βαθιά νύχτα· κι επιπλέον, εκείνη την ώρα ελάχιστοι στρατιώτες έβγαιναν. «Στην Αρβήντλια, τα πράγματα δεν είναι όπως σ'άλλες, πιο πολιτισμένες διαστάσεις, που ο κόσμος βγαίνει το βράδυ για να διασκεδάσει.»

«Το ξέρουμε,» του είπε ο Ανδρόνικος.

Και τώρα, βρίσκονταν μέσα στην Ελρείσβα, καθώς το μεσημέρι πλησίαζε και η ζέστη ολοένα κι αυξανόταν. Δεν είχαν πάει όλοι τους στην πόλη των Λευκών, αλλά οι περισσότεροι: ο Ανδρόνικος, η Ιωάννα, η Άνμα'ταρ, ο Ράθνης, ο Δάρυλμος, ο Ευθύπορος, και ο Ώλριχ. Οι υπόλοιποι είχαν μείνει έξω από την πόλη, κρυμμένοι στις ερήμους, και είχαν αναλάβει να ειδοποιήσουν τους επαναστάτες του Θυέλλης Τό-

που, χρησιμοποιώντας τον Αμμοπόντικα, το ελικόπτερο, και το δίκυκλο της Ταμλάκο.

Ο Δάρυλμος είχε μεταμφιέσει, πρόχειρα, αυτούς που είχαν μπει στην Ελρείσβα (συμπεριλαμβανομένου του εαυτού του): τους είχε κάνει όλους Λευκούς, εκτός από τον Ράθνη και τον Ώλριχ, που ήταν ήδη. Αυτούς τούς είχε απλά κάνει να μοιάζουν με άλλους ανθρώπους, αλλοιώνοντας, διακριτικά, τα χαρακτηριστικά του προσώπου τους κι αλλάζοντας χρώμα στα μαλλιά τους. Μετά, ο μασκοποιός είχε παραπονεί ότι τα υλικά του του τελείωναν. Ο Ώλριχ, όμως, του είχε πει: «Μην ανησυχείς· στην Ελρείσβα θα βρεις ό,τι χρειαζόσαι, είμαι βέβαιος.»

Έτσι τώρα ο Δάρυλμος είχε πάει στην αγορά για να ψωνίσει, και ο Ώλριχ τον είχε συνοδέψει.

Ο Ανδρόνικος καθόταν στην τραπεζαρία του πανδοχείου «Χαμηλόφωνες Βαβούρες», το οποίο ήταν λίγο παραπέρα από την αγορά. Μαζί με τον Πρίγκιπα βρισκόταν η Άνμα'ταρ, γιατί κανένας από τους επαναστάτες δεν ήθελε να τον αφήσει μόνο του μέσα σε μια πόλη τόσο πολύ ελεγχόμενη από τους Παντοκρατορικούς. Επίσης, όταν ο Ανδρόνικος είχε πει ότι θα βοηθούσε ο ίδιος στην επιχείρηση που σχεδίαζαν, άπαντες τού το είχαν απαγορεύσει. Η βοήθειά του δεν ήταν απαραίτητη, του είχαν τονίσει· εκείνος μπορούσε να καθίσει στο πανδοχείο και να τους περιμένει. Ο Πρίγκιπας είχε διαμαρτυρηθεί, αλλά οι σύντροφοί του ήταν ανένδοτοι· είχαν, μάλιστα, απειλήσει να τον δέσουν, αν χρειαζόταν.

Η Ιωάννα, ο Ράθνης, και ο Ευθύπορος είχαν πάει να κατασκοπεύσουν την κύρια είσοδο του Μεγάρου του Θρόνου της Ελρείσβα, για να εντοπίσουν τον στρατιώτη που θα απήγαγαν. Στέκονταν στη σκιά μιας καμάρας και παρακολουθούσαν.

Η Μαύρη Δράκαινα εξακολουθούσε να μην εμπιστεύεται απόλυτα τον Ευθύπορο, έτσι συνεχώς τον λοξοκοίταζε, γιατί φοβόταν ότι ίσως ο Παντοκρατορικός (δε μπορούσε ακόμα να τον θεωρεί «επαναστάτη»· όχι προτού αποδείκνυε περισσότερο τον εαυτό του) να τους πρόδιδε, ειδοποιώντας τον στρατιώτη που θα προσπαθούσαν να απαγάγουν.

Η Ιωάννα θα τον σκότωνε τον Ευθύπορο, αν επιχειρούσε κάτι τέτοιο. Δεν της ήταν δύσκολο. Ούτε πρώτη φορά είχε αντιμετωπίσει προδότες. Το ξιφίδιο θα έβγαине στιγμιαία απ'το θηκάρι στη ζώνη της και θα μηγόταν κάτω απ'το σαγόνι του Παντοκρατορικού.

Για την ώρα, όμως, ο Ευθύπορος μπορούσε να παραμείνει ζωντανός. Και η Ιωάννα τού είπε: «Μπορούμε να απαγάγουμε είτε έναν Παντοκρατορικό στρατιώτη είτε έναν από τους πολεμιστές του Θρόνου της Ελρείσβα. Τι προτείνεις;»

Προτού απαντήσει ο Ευθύπορος, ο Ράθνης είπε: «Του Θρόνου της Ελρείσβα.»

Η Ιωάννα τον κοίταξε ερωτηματικά.

«Αφού θέλουμε να μιλήσουμε στην Ταράλβι, είναι προτιμότερο να ντυθούμε σαν πολεμιστές του Θρόνου της Ελρείσβα για να πλησιάσουμε τα δωμάτιά της. Αλλά, για να ντυθούμε σαν τέτοιους, καλό θα ήταν ο Δάρυλμος να έχει ένα δείγμα της φορεσιάς τους, ώστε να μπορέσει να την αντιγράψει αποτελεσματικά, έτσι δεν είναι;»

Η Ιωάννα καταλάβαινε τη λογική του Ράθνης, και κατένευσε.

Συνέχισαν να περιμένουν, παρατηρώντας τη μεγάλη πύλη του Μεγάρου.

«Αυτός εκεί,» είπε η Ιωάννα μετά από κάποια ώρα, βλέποντας έναν λευκόδερμο άντρα να βγαίνει, ντυμένος όπως οι πολεμιστές του Θρόνου της Ελρείσβα. «Ας τον ακολουθήσουμε.»

Γλίστρησαν έξω απ'τη σκιά της καμάρας και χώθηκαν μέσα στο πλήθος: τους ανθρώπους που έκαναν τις τελευταίες πρωινές τους δουλειές στην Ελρείσβα, προτού πάνε κάπου για να περάσουν την κάψα του μεσημεριού και να ξεκουραστούν.

Η Ιωάννα, ο Ράθνης, και ο Ευθύπορος πλησίασαν τον στόχο τους από τρεις διαφορετικές μεριές, βαδίζοντας γρηγορότερα απ'αυτόν, ώστε να τον κυκλώσουν. Γύρω τους η κοσμοπλημμύρα μετακινιόταν σαν φυσική δύναμη, παρακωλύοντας τις ατομικές κινήσεις και προκαλώντας μια συνεχόμενη βαβούρα που ζάλιζε το κεφάλι.

Η Ιωάννα βρέθηκε μπροστά στον στόχο της. «Πρέπει να έρθεις μαζί μας,» του είπε, μέσα απ'τη σκιά της κουκούλας της.

Ο Λευκός άντρας συνοφρυώθηκε. «Ποια είσαι;» ρώτησε, σπαστά, χρησιμοποιώντας τη Συμπαντική Γλώσσα, όπως είχε κάνει κι εκείνη.

Το ξιφίδιο της Ιωάννας βρέθηκε κοντά στο υπογάστριό του. Ο πολεμιστής αμέσως το πρόσεξε και έκανε να πεταχτεί πίσω, μα βρήκε αντίσταση: ο Ράθνης στεκόταν εκεί, και του είπε, στη Γλώσσα των Λευκών: «Θα έρθεις μαζί μας.»

Ο Ευθύπορος ήταν στα δεξιά του στόχου, με το χέρι του στο μανίκι του ξιφιδίου που κρεμόταν από τη ζώνη του. Ωστόσο, δεν είχε τραβήξει το όπλο, παρατήρησε η Ιωάννα· ούτε είχε κάνει καμια ύποπτη κίνηση.

Ο πολεμιστής του Θρόνου της Ελρείσβα ένευσε. «Εντάξει,» είπε, αν και τα μάτια του φανέρωναν οργή.

Η Ιωάννα, χωρίς να θηκαρώσει το ξιφίδιό της, αλλά κρύβοντας τη λεπίδα του πίσω απ'τον πήχη της, βάδισε πρώτη. Ο Λευκός πολεμιστής την ακολούθησε, και ο Ράθνης ακολούθησε εκείνον. Ο Ευθύπορος συνέχισε να βρίσκεται στα δεξιά του στόχου, έχοντας το χέρι του στο μανίκι του όπλου του.

Βγήκαν απ'την κοσμοπλημμύρα, μπήκαν σε μερικά σοκάκια, τα οποία ήταν κάθε άλλο παρά άδεια από ανθρώπους, συνέχισαν να προχωρούν, και, μετά από λίγη ώρα (κατά την οποία η Ιωάννα πρόσεχε και τον στόχο τους και τον Ευθύπορο), έφτασαν στα σκαλοπάτια ενός υπογείου. Ο Ράθνης τα κατέβηκε και χτύπησε την πόρτα, συνθηματικά. Ένα παραθυράκι άνοιξε, και ο Λευκός επαναστάτης μίλησε σε κάποιον άλλο μέσα. Η πόρτα άνοιξε, και μπήκαν στο υπόγειο, το οποίο τους είχε προτείνει ο Όλριχ ως μέρος ασφαλές για επαναστάτες.

Ο χώρος ήταν μεγάλος και τυλιγμένος στο σκοτάδι, καθώς φωτιζόταν μόνο από δύο λάμπες λαδιού. Αυτός που τους είχε ανοίξει ήταν μια Λευκή γυναίκα με χαρακτηριστικά κρυμμένα στις σκιές.

«Τι μέρος είναι τούτο;» είπε ο πολεμιστής που είχαν απαγάγει. «Γιατί με φέρατε εδώ;» Έκανε να τραβήξει το σπαθί του, κι αμέσως η Ιωάννα έφερε το ξιφίδιό της στο λαιμό του, ενώ ο Ευθύπορος ξεθηκάρωσε το δικό του ξιφίδιο και ο Ράθνης το ξίφος του. Η Λευκή επαναστάτρια δε φαινόταν καθαρα τι έκανε μέσα στις σκιές· η πόρτα του υπογείου, όμως, έκλεισε.

Ο πολεμιστής του Θρόνου της Ελρείσβα άφησε τη λαβή του όπλου του. Και η Ιωάννα έκανε νόημα στον Ευθύπορο να του πάρει το σπαθί. Εκείνος υπάκουσε.

«Γιατί δε μου λέτε γιατί με φέρατε εδώ;» απαίτησε ο πολεμιστής του Μεγάρου. «Ποιοι είστε;»

«Θέλουμε ένα πράγμα από σένα,» του είπε η Ιωάννα, εξακολουθώντας να έχει την αιχμή του ξιφιδίου της στο λαιμό του. «Μια πληροφορία.»

«Είμαι βέβαιος πως, ό,τι κι αν θέλετε, δεν το έχω. Δεν κατέχω καμία σπουδαία θέση στο Μέγαρο. Δεν είμαι διοικητής, ούτε—»

«Δεν έχει σημασία. Αυτό που θα σε ρωτήσω το ξέρεις.» Η Ιωάννα πήρε το ξιφιδίο της απ'το λαιμό του, αλλά δεν το θηκάρωσε.

Τα μάτια του πολεμιστή στένεψαν. «Τι είναι;»

«Το σύνθημα που χρησιμοποιούν οι στρατιώτες του Μεγάρου για να μπαίνουν.»

«Δε μπορώ να σ'το δώσω αυτό.»

«Θα μου το δώσεις,» είπε η Ιωάννα. «Το αν θα πονέσεις ή όχι, είναι δική σου επιλογή.»

«Γιατί θέλετε το σύνθημα;» τη ρώτησε ο Λευκός. «Τι είστε; δολοφόνοι;»

«Δεν είμαστε δολοφόνοι. Θέλουμε μόνο να μπούμε στο Μέγαρο, να μιλήσουμε σε κάποιον, και να ξαναβρούμε. Είμαστε με την Επανάσταση.»

«Την Επανάσταση; Τους εχθρούς των ανθρώπων που υπηρετούν την Παντοκράτειρα;»

«Ναι. Προσπαθούμε να ελευθερώσουμε την Αρβήντλια.»

Ο πολεμιστής την κοίταξε ερευνητικά. «Μοιάζεις με Λευκή...» είπε, «αλλά δε μιλάς σα Λευκή. Μιλάς στη Συμπαντική, και όχι με την προφορά των Λευκών.»

Είναι σκληρός, παρατήρησε η Ιωάννα. Παρότι τον έχουμε απαγάγει και τον έχουμε φέρει σ'ένα σκοτεινό υπόγειο, απειλώντας τη ζωή του, δεν έχει χάσει την ψυχραιμία του. Μπορεί και προσέχει μικροπράγματα.

«Δεν έχει σημασία τι είμαι,» αποκρίθηκε η Μαύρη Δράκαινα. «Σου εξήγησα γιατί χρειαζόμαστε το σύνθημα. Και τώρα, περιμένω να μου το πεις.»

«Δε μπορώ να σ'το πω. Έχω ορκιστεί στον Βασιληά.»

Το γόνατό της υψώθηκε, χτυπώντας τον ανάμεσα στους μηρούς. Ο Λευκός διπλώθηκε, ξαφνιασμένος. Το ξιφίδιο της Ιωάννας γυάλισε,

σπαθίζοντάς τον στο πρόσωπο και διαγράφοντας εκεί μια μεγάλη, αιματηρή χαρακιά. Ο άντρας είχε πέσει στο ένα γόνατο, γρυλίζοντας και τρίζοντας τα δόντια. Προσπάθησε ν'απλώσει τα χέρια του και να τραβήξει την Ιωάννα κάτω. Εκείνη τον κλότσησε στο κεφάλι, σωριάζοντάς τον στο πέτρινο πάτωμα.

«Το σύνθημα...» του είπε. «Ποιο είναι το σύνθημα;»

Ο άντρας γρύλισε κάτι στη Γλώσσα των Λευκών: μάλλον, κάποια βρισιά.

Η Ιωάννα κοίταξε τον Ράθνη.

«Δεν είναι το σύνθημα,» της είπε εκείνος.

«Το κατάλαβα αυτό. Τι προτείνεις να κάνουμε μαζί του;»

«Δεν έχω προτάσεις για σένα. Εσύ ξέρεις καλύτερα.»

Το φοβόμουν πως θα το έλεγες αυτό, σκέφτηκε η Ιωάννα. Ασφαλώς, ήταν εκπαιδευμένη στα βασανιστήρια, ως Μαύρη Δράκαινα, μα δεν της άρεσε να χρησιμοποιεί τέτοιες μεθόδους παρά μόνο αν δεν υπήρχε άλλη επιλογή.

Στράφηκε στον πολεμιστή, που ήταν διπλωμένος στο πάτωμα. Στάθηκε από πάνω του, και είπε: «Το μόνο που σου ζητάω είναι να μας πεις το σύνθημα για να μπούμε στο Μέγαρο. Το θέλουμε για να μιλήσουμε σε κάποιον· αυτό είναι όλο. Κανένας δεν πρόκειται να πεθάνει. Και ούτε εσύ χρειάζεται να πονέσεις. Θα σ'αφήσουμε να φύγεις, σα να μη σε ξέραμε ποτέ.»

«... Όχι!» Η φωνή του Λευκού αντήχησε μες στο σκοτεινό υπόγειο. «Δε θα σας πω τίποτα!»

Η Ιωάννα αναστέναξε. Γιατί, πανάθεμά σε; Ύψωσε το ξιφίδιό της, η λεπίδα του οποίου ήταν πιτσιλισμένη με αίμα. «Βγάλτε του την πανοπλία του,» είπε στους συντρόφους της.

● 2 ●

Ο Ανδρόνικος κοίταζε την παράσταση κάποιων πλανόδιων ηθοποιών, που είχαν μπει στην τραπεζαρία του πανδοχείου «Χαμηλόφω-

νες Βαβούρες» και, αφού είχαν ζητήσει την άδεια του πανδοχέα, είχαν αρχίσει τα νούμερά τους. Διέθεταν ανθρώπους που έπαιζαν μια απαλή, μακρόσυρτη μουσική με αυλούς, και άντρες και γυναίκες που χόρευαν, ή έκαναν γκριμάτσες, ή έπαιρναν διάφορες πόζες. Κανένας δε μιλούσε: τα τραγούδια τους δεν είχαν λόγια, το θέατρο τους ήταν βωβό. Ήταν όλοι τους Λευκοί, εκτός από έναν ο οποίος ήταν γαλανό-δερμος· αλλά, αν ήξερε καλά ο Ανδρόνικος τούς Αρβήντλιους, κι αυτόν «Λευκό» πρέπει να τον θεωρούσαν για να τον έχουν μαζί τους. Κατά πάσα πιθανότητα, ήταν σύζυγος κάποιας από τις γυναίκες του θιάσου.

Η εξώπορτα της τραπεζαρίας άνοιξε, και ο Ανδρόνικος είδε την Ιωάννα να μπαίνει, ακολουθούμενη από τον Ευθύπορο και τον Ράθνη. Όλοι τους ήταν μεταμφιεσμένοι, ασφαλώς, από τον Δάρυλμος, ο οποίος τώρα καθόταν στο ίδιο τραπέζι με τον Πρίγκιπα, έχοντας επιστρέψει από τις αγορές του μαζί με τον Ώλριχ.

«Αργήσατε,» παρατήρησε ο Ανδρόνικος, καθώς η Ιωάννα και οι άλλοι δύο έρχονταν κοντά, για να καθίσουν. «Πήρατε αυτό που θέλαμε;»

Η Μαύρη Δράκαινα ένευσε κοφτά. «Το πήραμε. Κι επίσης,» πρόσθεσε, κοιτάζοντας τον Δάρυλμος, «έχουμε μια στολή που θέλουμε ν'αντιγράψεις.»

«Τι στολή;»

«Των πολεμιστών του Θρόνου της Ελρείσβα.»

«Εντάξει,» είπε ο Δάρυλμος. «Δε θάναι δύσκολο.»

Η Ιωάννα στράφηκε πάλι στον Ανδρόνικο. «Και κάτι ακόμα: Καθώς ερχόμουν εδώ, νομίζω πως είδα εκείνο το σύμβολο που είχα δει κι επάνω στο όχημα του Αρίσταρχου, όταν το βρήκα στη Διάσταση του Φωτός.»

Το ενδιαφέρον του Πρίγκιπα αμέσως κεντρίστηκε. «Πού το είδες;»

«Σ'ένα όχημα, στην αγορά. Ένα φορτηγό.»

«Σε ποιον φαινόταν να ανήκει;»

«Σε κάποιον έμπορο. Δεν το ερεύνησα περισσότερο.»

«Πρέπει, τότε, να πάμε να το κοιτάξουμε,» είπε ο Ανδρόνικος.

«Θα πάω εγώ.»

«Όχι, εγώ θα πάω.» Το βλέμμα του έλεγε, ξεκάθαρα, ότι δεν υπήρχε περίπτωση ν'αλλάξει γνώμη αυτή τη φορά. Πίνοντας μια τελευταία γουλιά απ'το νερό του, σηκώθηκε απ'το πέτρινο κάθισμά του.

Η Ιωάννα σηκώθηκε επίσης. «Τότε, θα έρθω μαζί σου, για να σου δείξω πού είναι.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε.

«Να έρθουμε κι εμείς;» ρώτησε ο Δάρυλμος.

«Εσύ δε χρειάζεται να έρθεις,» του είπε ο Ανδρόνικος. «Εσύ, Ράθνη, θα έρθεις. Κι εσύ,» πρόσθεσε, κοιτάζοντας τον Ευθύπορο. Ο πρώην Παντοκρατορικός στρατιώτης μπορεί να γνώριζε τι ήταν αυτό το σύμβολο, αφού βρισκόταν καιρό στην Ελρείσβα.

«Οι υπόλοιποι να περιμένουμε εδώ;» ρώτησε η Άνμα'ταρ.

«Ναι,» της είπε ο Ανδρόνικος· και εκείνος, η Ιωάννα, ο Ράθνης, κι ο Ευθύπορος βγήκαν απ'τις Χαμηλόφωνες Βαθούρες, περνώντας δίπλα από δύο θεατρίνους που είχαν μπλέξει τα μέλη τους με τέτοιο τρόπο ώστε να είναι δύσκολο να ξεχωρίσεις πού τελειώνει ο ένας και πού ξεκινούσε ο άλλος.

Διασχίζοντας μερικούς στενούς δρόμους μέσα στην ανελέητη ζέστη του Αρβήντλιου μεσημεριού, έφτασαν στην αγορά της Ελρείσβα, όπου οι περισσότεροι έμποροι είχαν ήδη μαζέψει τις σκηνές τους ή κλείσει τα καταστήματά τους, και οι πελάτες είχαν φύγει προς αναζήτηση σκιάς, φαγητού, δροσιστικού ποτού, και μεσημεριανής ανάπαυσης.

Η Ιωάννα οδήγησε τον Ανδρόνικο στο φορτηγό που του είχε πει. Το όχημα –που δεν ήταν τόσο μεγάλο όσο τα φορτηγά της εκστρατείας των Παντοκρατορικών, αλλά ήταν αρκετά μεγάλο για να μεταφέρει εμπορεύματα– βρισκόταν σταθμευμένο δίπλα από μερικές κλειστές σκηνές. Στο εσωτερικό του φαινόταν ένας Λευκός άντρας να κοιμάται κοντά στο τιμόνι, με τα ξυπόλυτα πόδια του ανεβασμένα πάνω στην κονσόλα του οχήματος· οι πατούσες του ήταν κατάμαυρες, σαν σόλες μποτών.

«Αυτό είναι,» είπε η Ιωάννα, κοιτάζοντας το σύμβολο στα πλευρά φορτηγού.

«Πράγματι,» συμφώνησε ο Ανδρόνικος· «είναι ολόιδιο μ'αυτό που μας είχες σχεδιάσει.»

Το σήμα δεν πρέπει να ήταν μεγαλύτερο από δέκα επί δέκα εκατοστά του μέτρου. Επρόκειτο για έναν κύκλο, γύρω απ'τον οποίο υπήρχε κάτι σαν σύννεφο, ή αέρας, ή φωτιά. Στο πλάι του κύκλου, ακολουθώντας την πορεία της περιφέρειάς του, υπήρχαν κάποια γράμματα, που ήταν μικρά για να τα διακρίνει κανείς από απόσταση. Ο Ανδρόνικος ζύγωσε και είδε ότι έγραφαν ΟΙ ΤΡΟΧΟΙ ΤΗΣ ΘΥΕΛΛΑΣ.

Σχεδόν συγχρόνως, ο Ευθύπορος είπε: «Αυτό δεν είναι άγνωστο σήμα. Είναι το λογότυπο μιας τοπικής βιομηχανίας. Οι Τροχοί της Θύελλας, τη λένε. Φτιάχνει οχήματα. Πρέπει νάναι η μοναδική στην Ελρείσβα που φτιάχνει ενεργειακά οχήματα.»

Ο Ράθνης ένευσε. «Ναι... Τώρα που το λες, θυμάμαι πως την έχω ακούσει κι εγώ. Θα έπρεπε να ήξερα και το σύμβολο. Αλλά, αν ποτέ έτυχε να το δω, θα το είδα φευγαλέα και δε θα το συγκράτησα.»

«Από ποιο μέρος είναι η καταγωγή σου;» τον ρώτησε ο Ευθύπορος.

«Από τον Ανέμου Τόπο, βορειοδυτικά από δω, πέρα απ'τον Υδάτων Τόπο. Αλλά έχω ταξιδέψει σ'όλη την Αρβήντλια.»

Ο Ανδρόνικος έστρεψε την πλάτη του στο φορτηγό και την όψη του στους συντρόφους του. «Νομίζω,» είπε, «πως βρήκαμε τη βιομηχανία απ'όπου ο Αρίσταρχος πήρε το όχημά του... Πού είναι η έδρα της, Ράθνη; Μπορείς να μας οδηγήσεις εκεί;»

«Δεν ξέρω πού ακριβώς είναι η έδρα της,» αποκρίθηκε εκείνος, «αλλά είμαι σίγουρος ότι ο Ευθύπορος θα ξέρει.»

Ο πρώην Παντοκρατορικός στρατιώτης κατένευσε. «Ξέρω.»

«Ωραία,» είπε ο Ανδρόνικος. «Θα μας πας εκεί. Τώρα.»

«Να μην ειδοποιήσουμε την Άνμα, πρώτα;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Μια ματιά θα ρίξουμε μόνο, προς το παρόν,» εξήγησε ο Ανδρόνικος. «Τίποτα περισσότερο.»

Το οικοδόμημα βρισκόταν στην ανατολική μεριά της Ελρείσβα, και ήταν ισόγειο αλλά μεγάλο. Είχε τρεις φανερές εισόδους, που όλες έκλειναν με σιδερένιες πόρτες. Η μία ήταν ψηλή και δίφυλλη. Οι άλλες δύο ήταν μικρότερες, και η μία έμοιαζε να είναι για τους υπαλλήλους,

ενώ η άλλη πρέπει να ήταν η κεντρική είσοδος της βιομηχανίας για τους πελάτες. Τώρα, καθότι μεσημέρι, όλες οι πόρτες ήταν κλειστές.

Το οικοδόμημα ήταν χτισμένο από πέτρα και σίδηρο, και είχε ψηλές καπνοδόχους, για να βγαίνει ο καπνός από το λιώσιμο και την κατεργασία των μετάλλων. Αυτή τη στιγμή καμία δεν κάπνιζε, γιατί κανένας δεν πρέπει να εργαζόταν· οι εργάτες είχαν πάει να ξεκουραστούν για το μεσημέρι.

«Δε φαίνεται και πολύ εντυπωσιακό...» σχολίασε ο Ανδρόνικος.

«Για την Αρβήντλια,» του είπε ο Ράθνης, «είναι.»

«Ναι, μάλλον,» παραδέχτηκε ο Ανδρόνικος. «Απ'ό,τι φαίνεται, όμως, θα πρέπει να επιστρέψουμε το απόγευμα,» πρόσθεσε, καθώς περνούσαν κοντά από τη βιομηχανία και έφευγαν.

«Σκοπεύεις να πας εκεί μέσα;» τον ρώτησε η Ιωάννα.

«Ναι.»

«Γιατί;»

«Επειδή θέλω να μάθω ποιος σαμπόταρε το όχημα του Αρίσταρχου,» εξήγησε ο Ανδρόνικος στην Ιωάννα και τους υπόλοιπους, όταν βρίσκονταν μέσα σ'ένα απ'τα δωμάτια που είχαν κλείσει στο πανδοχείο «Χαμηλόφωνες Βαβούρες». Μονάχα ο Ευθύπορος έλειπε, γιατί δεν τον εμπιστεύονταν αρκετά, και ο Όλριχ, για να φυλά τον Ευθύπορο.

«Σε τι θα μας βοηθήσει αυτό για ν'αποκωδικοποιήσουμε το μήνυμα, όμως;» έθεσε το ερώτημα η Άνμα'ταρ, ακουμπώντας την πλάτη της σ'έναν τοίχο του δωματίου κι έχοντας τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της.

«Δεν ξέρω,» παραδέχτηκε ο Ανδρόνικος. «Αλλά, εξαρχής, είχα αποφασίσει ν'ακολουθήσω τα ίχνη του Αρίσταρχου όσο πιο πιστά μπορώ.»

«Ο Ράλναχ, όμως, είπε ότι η γραφή στο μήνυμα μοιάζει με τα λαξέυματα στο Φαράγγι του Πεπρωμένου,» του θύμισε η Ιωάννα, καθισμένη οκλαδόν επάνω στο ένα από τα δύο στρώματα που ήταν απλωμένα στο πέτρινο πάτωμα του δωματίου.

«Δεν έχω ξεχάσει τι είπε ο Ράλναχ, και σκοπεύω να το ερευνήσω. Ωστόσο, ίσως και σ'αυτούς τους Τροχούς της Θύελλας να μάθουμε κάτι σημαντικό. Γιατί να το προσπεράσουμε χωρίς λόγο;»

«Οι Παντοκρατορικοί θα έχουν κατασκόπους τους μέσα στη βιομηχανία,» τον προειδοποίησε η Ιωάννα. «Ειδικά αφού είναι η μοναδική βιομηχανία ενεργειακών οχημάτων εδώ πέρα, αποκλείεται να μην την ελέγχουν στενά.»

«Το αντιλαμβάνομαι. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, δε θα μπορέσουν να μας βρουν. Μεταμφιεσμένοι θα πάμε και, μετά, ο Δάρυλμος θα μας αλλάξει πάλι τις μεταμφιέσεις μας.» Ο Ανδρόνικος κοίταξε τον πρασινό-δερμο μασκοποιό, ο οποίος ένενυσε, καθώς ήταν καθισμένος στο περβάζι του ανοιχτού παραθύρου, καπνίζοντας ένα τσιγάρο.

«Τι ακριβώς σκοπεύεις να κάνεις, όταν μπεις στη βιομηχανία;» ρώτησε τον Πρίγκιπα η Ιωάννα. «Θα τους ρωτήσεις... τι; Αν θυμούνται τον Αρίσταρχο; Δεν ξέρεις καν αν τους έχει πει το πραγματικό του όνομα, ή αν ήταν μεταμφιεσμένος κι εκείνος ή όχι. Επιπλέον, έχει περάσει κανένας χρόνος από τότε που ήρθε εδώ· γιατί να τον θυμούνται;»

«Αυτό, πράγματι, είναι ένα πρόβλημα,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, και κάθισε σ'ένα μαξιλάρι. «Πρέπει κάπως να μάθουμε, όμως...»

«Νομίζω,» είπε η Ιωάννα, «ότι τώρα έχουμε σημαντικότερα πράγματα να κάνουμε. Όπως να έρθουμε σε επαφή με την Ταράλβι. Αν καθίσουμε ν'ασχοληθούμε με τη βιομηχανία, θα χρειαστεί να το αναβάλουμε αυτό. Και θες πραγματικά να το αναβάλεις;»

Ο Ανδρόνικος έμοιαζε προβληματισμένος. «Από καθαρά λογικής άποψης, έχεις δίκιο...» της είπε.

«Με τη βιομηχανία μπορούμε ν'ασχοληθούμε κι αργότερα,» τόνισε η Άνμα'ταρ, «όταν θα έχουμε διώξει τους Παντοκρατορικούς από εδώ. Πράγμα το οποίο είναι δύσκολο από μόνο του· γιατί να περιπλέξουμε την κατάσταση;»

Ναι, σκέφτηκε ο Ανδρόνικος, κι αυτό λογικό ακούγεται. Αν προσπαθήσουμε τώρα να μάθουμε τι συνέβη με τον Αρίσταρχο στη βιομηχανία, θα μας πάρει χρόνο, και πιθανώς να μας βάλει και σε κάποιο κίνδυνο από τους κατασκόπους των Παντοκρατορικών. Μετά, όμως, όταν τους έχουμε διώξει από την Ελρείσβα, τα πράγματα θα είναι ευκολότερα για

μας. Δε θα χρειάζεται να φοβόμαστε κατασκόπους, ούτε θα μας κυνηγά ο χρόνος.

Μια άλλη φωνή, όμως, μια φωνή αμφιβολίας, είπε μέσα του: Είσαι τόσο σίγουρος ότι θα τα καταφέρετε να διώξετε τους Παντοκρατορικούς;

Δεν είχε σημασία! Σημασία είχε τι προσπαθούσαν να κάνουν τώρα. Δε θ'άφηνε τις αμφιβολίες να τον κατακλύσουν. Ποτέ δεν είχε αφήσει τις αμφιβολίες να τον κατακλύσουν. Γιατί, αν το έκανε, δε θα έπρεπε ουδέποτε να είχε ξεκινήσει την Επανάσταση· δε θα έπρεπε ουδέποτε να είχε στραφεί κατά της Παντοκράτειρας. Κανένας άνθρωπος με αμφιβολίες δε θα το επιχειρούσε· και οι περισσότεροι, έτσι κι αλλιώς, θα υποστήριζαν ότι ήταν αυτοκτονία. Ακόμα και σήμερα, που η Επανάσταση είχε φουντώσει σ'ένα σωρό διαστάσεις, πολλοί εξακολουθούσαν να το ισχυρίζονται αυτό. Πίστευαν ότι η τελική ήττα ήταν αναπόφευκτη για τον Ανδρόνικο.

Αυτοί, όμως, δεν ήταν ιδεαλιστές, όπως εκείνον.

Η Ιωάννα, βλέποντας τον Πρίγκιπα σιωπηλό, είπε: «Τι σκέφτεσαι;»

Ο Ανδρόνικος πήρε το βλέμμα του από το πάτωμα. «Θα συνεχίσουμε σύμφωνα με το σχέδιο. Κι αργότερα, βλέπουμε τι θα κάνουμε με τη βιομηχανία.» Στράφηκε στον Δάρυλμος. «Άρχισε να πιάνεις δουλειά με τις στολές.»

«Ό,τι πεις, αρχηγέ,» αποκρίθηκε εκείνος, πετώντας το τελειωμένο τσιγάρο του έξω απ'το παράθυρο προτού σηκωθεί απ'το περβάζι.

• 3 •

Ο Φωτεινός Ήλιος έγερνε προς τη Δύση, χρωματίζοντας τα πέτρινα οικοδομήματα και τους δρόμους της Ελρείσβα με χρώματα μαβιά και βαθυκόκκινα. Ο κόσμος δεν είχε ακόμα μαζευτεί στα σπίτια του για τη νύχτα, και η κίνηση ήταν αρκετή.

Δύο Λευκοί πολεμιστές του Θρόνου της Ελρείσβα –ένας άντρας και μια γυναίκα– ζύγωσαν την κεντρική πύλη του Μεγάρου και, μπαίνο-

ντας, έδωσαν το κατάλληλο σύνθημα στους φρουρούς, το οποίο τους επέτρεψε να περάσουν και να προχωρήσουν πιο μέσα, σε μια αυλή και, κατόπιν, στους πέτρινους διαδρόμους του μεγάλου οικοδομήματος.

Ο άντρας ήταν και στην πραγματικότητα Λευκός, αλλά τα χαρακτηριστικά του τώρα ήταν αλλαγμένα, το ίδιο και το χρώμα των μαλλιών του. Η γυναίκα, στην πραγματικότητα, δεν ήταν Λευκή, αλλά τώρα ήταν κι αυτή μεταμφιεσμένη ανάλογα.

Η Ιωάννα και ο Ράθνης προχώρησαν μέσα στους διαδρόμους του Μεγάρου ακολουθώντας τις οδηγίες που τους είχε δώσει ο Πρόμαχος Ώλριχ, τις οποίες εκείνος είχε πάρει, με τη σειρά του, από την Αρχόντισσα Ταράλβι, παλιότερα. Η ανιψιά του Βασιλιά Ίρσολμπελ τού είχε δώσει έναν βασικό χάρτη του εσωτερικού του Μεγάρου, έτσι ο Ώλριχ γνώριζε όλες τις κύριες περιοχές του.

Αυτό, βέβαια, δε σήμαινε ότι οι δύο επαναστάτες έπρεπε να είναι απρόσεχτοι και εφησυχασμένοι. Κάθε άλλο· όφειλαν να βρίσκονται σε εγρήγορση για πιθανές παγίδες των Παντοκρατορικών. Το Μέγαρο ετούτο δεν ανήκε μονάχα στους Ελρείσβιους.

Τα βήματά τους τους οδήγησαν σε μια πέτρινη σκάλα, κι άρχισαν να την ανεβαίνουν, κατευθυνόμενοι προς τον προορισμό τους και δείχνοντας πως ήξεραν ακριβώς πού πήγαιναν, πως είχαν ξαναπεράσει από τούτους τους διαδρόμους χιλιάδες φορές, πως το εσωτερικό του Μεγάρου τούς ήταν γνώριμο, οικείο. Έτσι, δε θα κινούσαν την περιέργεια των φρουρών –Παντοκρατορικών αλλά και Ελρείσβιων– δίπλα απ'τους οποίους τύχαινε να περάσουν.

Ενώσω η Ιωάννα και ο Ράθνης ανέβαιναν, μεταμφιεσμένοι, την πέτρινη σκάλα, στα διαμερίσματα του Πρωτοσπαθάριου του Θρόνου της Ελρείσβα η ατμόσφαιρα ήταν ήσυχη, χωρίς κανείς να έχει την παραμικρή υποψία ότι συνέβαινε κάτι το ασυνήθιστο. Ο Κάραγγελ καθόταν σε μια ξύλινη, κουνιστή πολυθρόνα (πολύ ακριβό και πολυτελές κάθισμα για τα δεδομένα της Αρβήντλια) και κάπνιζε την πίπα του, κοιτάζοντας την Ελρείσβα έξω από ένα μεγάλο ανοιχτό παράθυρο. Ο αρωματικός καπνός του διέγραφε φιδογυριστά σχήματα στον αέρα. Οι δίδυμες κόρες του Πρωτοσπαθάριου, η Κράσνι και η Άρτι, βρίσκονταν στο δωμάτιο των παιχνιδιών τους, φωνάζοντας και γε-

λώντας ευτυχισμένα. Ήταν πολύ μικρές για να ενοχλούνται από τα όσα συνέβαιναν στον κόσμο.

Η Ταράλβι βρισκόταν στο γραφείο της, καθισμένη σε μια καρέκλα με ψηλή πλάτη και διαβάζοντας μια περγαμηνή, η οποία στηριζόταν σ'ένα ειδικό αναλόγιο μπροστά της. Η ανιψιά του Βασιληά Ίρσολμπελ προσπαθούσε να καθαρίσει το νου της από όλα όσα είχαν συμβεί τελευταία και να ηρεμήσει κάπως. Δε γνώριζε, όμως, ότι κι άλλες σκοτούρες έρχονταν να τη βρουν... πλησίαζαν την πόρτα των διαμερισμάτων της, δίχως να κάνουν θόρυβο... και μετά, ένας ρυθμικός ήχος αντήχησε. Ένας ήχος τον οποίο η Ταράλβι αναγνώριζε.

Κάποιος χτυπούσε την ξύλινη εξώθυρα. Με συγκεκριμένο τρόπο.

Τρόπο που δήλωνε ότι ο επισκέπτης ήταν από την Επανάσταση.

Η Ταράλβι, νιώθοντας την καρδιά της να αναπηδά ταραγμένα, ορθώθηκε και βάδισε προς τον προθάλαμο των διαμερισμάτων της, ευχόμενη να μην είχε ακούσει κι ο Κάραγγελ τον χτύπο. Ευχόμενη, ακόμα κι αν τον είχε ακούσει, να τον αγνοούσε. Ή να μην προλάβαινε να πάει στην εξώθυρα πριν από εκείνη.

Η Ταράλβι έφτασε στον προθάλαμο, κοιτάζοντας προς τη μισάνοιχτη πόρτα απ'την οποία θα έπρεπε να εμφανιστεί ο σύζυγός της, αν είχε ακούσει τον χτύπο. Ο Κάραγγελ, όμως, δεν ήταν σ'εκείνο το κατώφλι.

Η Ταράλβι, ευχαριστώντας σιωπηλά τους θεούς, ζύγωσε την εξώθυρα και την άνοιξε. Για να δει δύο πολεμιστές του Θρόνου της Ελρείσβα, έναν άντρα και μια γυναίκα.

«Αρχόντισσά μου,» είπε ο άντρας, σιγανά, «θα μπορούσαμε να μπούμε;»

Η Ταράλβι παραμέρισε, αμίλητα, από το κατώφλι. Είναι επαναστάτες. Αλλά πώς κατάφεραν να έρθουν εδώ; Υπάρχουν επαναστάτες ανάμεσα στους πολεμιστές που φρουρούν το Μέγαρο; αναρωτήθηκε, νιώθοντας τις σκέψεις της να στροβιλίζονται, σα να είχαν πέσει μέσα σε αμμοθύελλα.

Ο Ράθνης και η Ιωάννα μπήκαν στα διαμερίσματα, και ο πρώτος έκλεισε την πόρτα πίσω τους, ενώ, συγχρόνως, έκανε δύο νοήματα στην Ταράλβι, χρησιμοποιώντας τον κώδικα χειρών των Λευκών φυλών της ερήμου. Φίλος, της είπε. Και: Περίμενε λίγο.

Η Ιωάννα είχε ενεργοποιημένο έναν ανιχνευτή στο ρολόι που φορούσε στο χέρι της, και τον αισθάνθηκε να δονείται. Το δωμάτιο παρακολουθείται! σκέφτηκε, υψώνοντας το ρολόι, για να δει προς τα πού βρισκόταν η συσκευή παρακολούθησης. Το βελάκι στην οθόνη της έδειχνε την κατεύθυνση. Η Ιωάννα στράφηκε προς τα εκεί, και με δυο γρήγορα βήματα έφτασε κοντά στο χαμηλό, ξύλινο τραπεζάκι. Έσκυψε και ξεκάρφωσε από κάτω του τον κοριό. Κρατώντας τον πιεσμένο ανάμεσα στις παλάμες της, ώστε να μην περνά ήχος, πλησίασε πάλι την Ταράλβι και είπε, στη Συμπαντική: «Αρχόντισσά μου, αυτός είναι κοριός. Το δωμάτιο παρακολουθείται· το γνωρίζατε;»

«Το... υποπτευόμουν,» αποκρίθηκε, μουδιασμένα, η Ταράλβι. «Τι θέλετε;» τους ρώτησε, ψιθυριστά. «Κανονικά, δε θάπρεπε νάστε εδώ – είναι επικίνδυνο!»

«Δεν έχουμε πολύ χρόνο,» της είπε ο Ράθνης, εξίσου ψιθυριστά, στη Γλώσσα των Λευκών. «Ακούστε με. Η Επανάσταση θέλει να μιλήσει στον Πρωτοσπαθάριο Κάραγγελ. Πρέπει να του ζητήσετε να μας συναντήσει στη Σκάλα του Μόρμαμ. Αύριο το απόγευμα, λίγο προτού δύσουν οι ήλιοι. Κανένας δεν πρέπει να τον παρακολουθεί.»

«Γιατί; Τι θέλετε να του πείτε; Ο Κάραγγελ δεν είναι με–»

«Γνωρίζουμε ότι δεν είναι με την Επανάσταση. Πρέπει, όμως, να μας συναντήσει. Είναι αναγκαίο. Ο Πρόμαχος Ωλριχ επιμένει. Καταλαβαίνετε;»

Η Ταράλβι πήρε μια βαθιά ανάσα. «Εντάξει, θα του το πω.»

«Η σύντροφός μου τώρα θα βάλει τον κοριό εκεί όπου ήταν, για να μην κινήσουμε τις υποψίες των ξένων.»

Η Ταράλβι ένευσε.

Η Ιωάννα κάρφωσε πάλι τον κοριό κάτω απ'το τραπεζάκι.

Ο Ράθνης είπε με καθαρή φωνή: «Μάλιστα, Αρχόντισσά μου. Καλή σας νύχτα.»

«Καληνύχτα,» αποκρίθηκε η Ταράλβι.

Οι δύο επαναστάτες βγήκαν απ'τα διαμερίσματά της και βάδισαν κατά μήκος του πέτρινου διαδρόμου, για να φύγουν ακολουθώντας διαφορετική πορεία απ'αυτή που είχαν έρθει. Στον διάδρομο, προηγούμενως, η Ιωάννα είχε εντοπίσει με τη συσκευή της έναν τηλεοπτικό πομπό, ο οποίος, αναμφίβολα, βρισκόταν εδώ για να παρακολου-

Θεί τις κινήσεις της ανιψιάς του Βασιληά, καθώς επίσης και ποιος έμπαινε κι έβγαине απ'τα διαμερίσματά της. Η Ιωάννα, όμως, δεν είχε κάνει την παραμικρή κίνηση για να αχρηστέψει τον πομπό ή να τον βγάλει από τη θέση του, επειδή αυτό οι Παντοκρατορικοί θα το αντιλαμβάνονταν αμέσως και τα πράγματα θα δυσκόλευαν για όλους.

Η Ταράλβι, κλείνοντας την εξώθυρα πίσω από τους δύο μυστηριώδεις επαναστάτες, έστρεψε το βλέμμα της στη μισάνοιχτη πόρτα που είχε κοιτάξει και πριν.

Ευτυχώς που γνωρίζει ήδη κάποια πράγματα, σκέφτηκε. Αν δεν τα γνώριζε ούτε αυτά, θα ήταν τώρα διπλά δύσκολο για εμένα να του πω ό,τι μου ζητά ο Πρόμαχος να του πω.

Και τότε, αναρωτήθηκε αν θα έπρεπε να του αποκαλύψει ότι ο Όλριχ ήταν με την Επανάσταση. Εξάλλου, ο Κάραγγελ γνώριζε τον Όλριχ· οι Τουρβάλκλι είχαν καλές σχέσεις με τους Αλβάλκλι. Ο Πρόμαχος, όμως, θα το ήθελε αυτό; Ή θα ήθελε, καλύτερα, να το αποκαλύψει ο ίδιος στον Κάραγγελ όταν ήταν καιρός;

Μάλλον, το δεύτερο.

Στη Σκάλα του Μόρμαμ, είπαν... Το μέρος, φυσικά, δεν ονομαζόταν επίσημα έτσι. Μονάχα οι επαναστάτες το έλεγαν έτσι. Επομένως, ακόμα κι αν οι ξένοι την άκουγαν να το αναφέρει– Όχι! Δεν πρέπει να μ'ακούσουν. Έπρεπε να πάει τον σύζυγό της σ'ένα δωμάτιο που ήταν βέβαιη πως δεν το παρακολουθούσαν. Ποιο δωμάτιο, όμως, μπορεί να ήταν αυτό;

Ποιος είχε βάλει τον κοριό στον προθάλαμο; Κάποιος πληρωμένος υπηρέτης; Οι υπηρέτες δεν έμπαιναν μόνο εδώ. Ουσιαστικά, οποιοδήποτε δωμάτιο των διαμερισμάτων της θα μπορούσε να παρακολουθείται. Επομένως, καλύτερα να μιλούσε στον Κάραγγελ στον προθάλαμο. Θα έβγαζε τον κοριό, όπως τον είχε βγάλει η επαναστάτρια, και θα τον μετέφερε, προσωρινά, αλλού.

Η Ταράλβι ζύγωσε το τραπεζάκι, ξεκάρφωσε από κάτω του τη μικροσκοπική συσκευή παρακολούθησης, και την κράτησε πιεσμένη ανάμεσα στις παλάμες της. Μπήκε στο γραφείο της και την άφησε εκεί.

Ύστερα, πήγε να βρει τον σύζυγό της.

Το πρωί, η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης επισκέφτηκε το Μέγαρο του Θρόνου της Ελρείσβα, ντυμένη με τον ιερατικό της χιτώνα. Είχε μάθει ότι, χτες το απόγευμα, ο στρατός των Παντοκρατορικών είχε επιστρέψει στην πόλη. Ολόκληρη η Ελρείσβα το είχε μάθει· δεν ήταν κάτι που κρυβόταν εύκολα. Αλλά η Αρχιέρεια ήθελε, επίσης, να μάθει αν κι ο Άνσελμος είχε επιστρέψει. Γιατί, αφού η εκστρατεία είχε τερματιστεί, αυτό σήμαινε πως πρέπει να είχε επιτύχει στην αποστολή του.

Η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης βάδισε ανενόχλητη μέσα στο Μέγαρο. Κανένας φρουρός δεν έμπαινε στο δρόμο της, ούτε του Θρόνου ούτε των Παντοκρατορικών· ήταν ένα από τα ιερότερα πρόσωπα στην Ελρείσβα. Καθώς διέσχιζε τους διαδρόμους, είδε μονάχα μερικούς Λευκούς πολεμιστές να κλίνουν το κεφάλι ευλαβικά προς το μέρος της.

Συνάντησε τον Άνσελμο σ'ένα απ'τα δωμάτια κοντά στην κυκλική Αίθουσα του Θρόνου. Ο Παντοκρατορικός Πρέσβης μιλούσε με τον Πρίγκιπα-Διάδοχο Κάναβριλ, το πρώτο από τα παιδιά του Βασιληά Ίρσολμπελ. Οι δύο άντρες στέκονταν ο ένας αντίκρυ του άλλου, και ο Πρίγκιπας είχε ένα στραβό μειδίαμα στα χείλη του.

Αντιλαμβανόμενοι την παρουσία της Αρχιέρειας, στράφηκαν στο μέρος της και έκλιναν τα κεφάλια τους.

«Ιερότατη,» είπε ο Πρίγκιπας Κάναβριλ.

«Ιερότατη,» είπε, επίσημα, κι ο Άνσελμος. Το πρόσωπό του ήταν κοκκινισμένο, παρατήρησε η Αρχιέρεια, όπως κοκκίνιζαν τα πρόσωπα των λευκόδερμων εξωδιαστασιακών που τύχαινε να βρεθούν για πολλές ώρες εκτεθειμένοι στον Φωτεινό Ήλιο. Οι Λευκοί ποτέ δε γίνονταν έτσι· ήταν μαθημένοι στην ακτινοβολία της διάστασής τους.

«Καλημέρα, Πρίγκιπά μου. Εξοχότατε,» αποκρίθηκε η Αρχιέρεια. «Σας διακόπτω;»

«Όχι,» είπε ο Κάναβριλ. «Καθόλου.»

«Έμαθα ότι η εκστρατεία τερματίστηκε...»

«Είναι αλήθεια,» της είπε ο Πρίγκιπας, σα να χρειαζόταν επιβεβαίωση.

«Ελπίζω,» συνέχισε η Αρχιέρεια, «αυτό να μην προκάλεσε άλλες... παράπλευρες ταραχές.»

«Κι εγώ το ίδιο εύχομαι, Ιερότατη. Η απαίτηση του Πρωτοσπαθάριου ήταν εξ αρχής κάπως υπερβολική, οφείλω να ομολογήσω, παρότι αντισταυμάζομαι το λόγο της οργής του. Θέλω να πιστεύω ότι τώρα το μένος του θα καταλαγιάσει... αν και ο Πρέσβης διατηρεί τις αμφιβολίες του.»

«Η συμπεριφορά του Πρωτοσπαθάριου δε μπορεί να με οδηγήσει σε άλλο συμπέρασμα,» εξήγησε ο Άνσελμος.

«Αν θέλει να συνεχίσει την εκστρατεία του,» είπε ο Κάναβριλ, «θα πρέπει να το κάνει μόνος του. Ο Θρόνος δεν είναι δυνατόν να τον υποστηρίξει άλλο. Ήδη η κατανάλωση ενέργειας ήταν τερατώδης. Σίγουρα, θα συμφωνείτε, Πρέσβη...»

«Ασφαλώς και συμφωνώ, Πρίγκιπά μου. Ασφαλώς και συμφωνώ.»

«Ο Κάραγγελ θα πρέπει να αρκεστεί με ό,τι έχει γίνει ως τώρα,» είπε ο Κάναβριλ. «Δε μπορεί ν'απαιτήσει να αφανίσουμε κάθε φυλή Μελανών στον Κοράκου Τόπο! Κάτι τέτοιο θα στρέψει την οργή όλων των Μελανών εναντίον της Ελρείσβα. Από κάθε άκρη της Αρβήντλια θα έρθουν να μας χτυπήσουν!»

«Ακριβώς αυτό που φοβάμαι κι εγώ, Υψηλότατε,» είπε η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης.

«Δε θα τ'αφήσω να συμβεί,» ορκίστηκε ο Πρίγκιπας Κάναβριλ, «ακόμα κι αν χρειαστεί να σκοτώσω τον Πρωτοσπαθάριο με το ίδιο μου το ξίφος.» Και, με τούτα τα λόγια, χαιρέτησε την Αρχιέρεια και τον Πρέσβη κι έφυγε από κοντά τους. Τα βήματα των μποτοφορεμένων του ποδιών χάθηκαν μέσα στους πέτρινους διαδρόμους του Μεγάρου.

«Φαίνεσαι ταλαιπωρημένος, Άνσελμε,» είπε η Αρχιέρεια, στεκόμενη μπροστά του, πιο κοντά απ'ό,τι ήταν απαραίτητο.

«Παραλίγο να σκοτωθώ στις ερήμους,» αποκρίθηκε ο Πρέσβης.

Εκείνη συνοφρυώθηκε. «Εξαιτίας της αποστολής σου;»

Ο Άνσελμος ένευσε. «Δεν πειράζει, όμως. Άξιζε τον κόπο. Η εκστρατεία σταμάτησε.»

«Όπως μου είχες υποσχεθεί.»

«Ναι,» είπε ο Άνσελμος. «Δεν άντεχα να βλέπω άλλο αυτή την... άσκοπη καταστροφή να συμβαίνει στην περιοχή όπου έχω αναλάβει να λειτουργώ ως Πρέσβης.»

«Σ'ευχαριστώ,» ψιθύρισε η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης. «Μας γλίτωσες όλους από πολλά προβλήματα.»

Ο Άνσελμος σκέφτηκε: Μπορεί να απέτυχα να βρω τη βάση των επαναστατών, αλλά, τουλάχιστον, πέτυχα να αποκτήσω πρόσβαση στο Ναό της Κρωμβέλης. Πρόσβαση και επιρροή. Δύο πράγματα που, αναμφίβολα, θα του φαίνονταν χρήσιμα στο μέλλον.

Η εύρεση της βάσης, αργά ή γρήγορα, θα γινόταν πραγματικότητα. Οι επαναστάτες θα αφανίζονταν από τούτα τα μέρη.

«Υπάρχει καλός λόγος που με κάλεσες εδώ, Υπολοχαγέ;» ρώτησε η Αλντάρνη, μπαίνοντας στο ανακριτήριο και βλέποντας τον Εδουάρδο να στέκεται αντίκρυ της, πλάι στον μάγο Νάσφελμ'χοκ.

«Ο Τάλφρης, Αρχικατάσκοπε, μίλησε. Όπως σας είχα πει, δεν ήταν παρά θέμα χρόνου.»

«Και τι σας αποκάλυψε; Σας φανέρωσε ονόματα επαναστατών; Σας φανέρωσε πού κρύβονται;» Ετούτη ήταν, αναμφίβολα, μια μεγάλη επιτυχία! Ακόμα μια μεγάλη επιτυχία, ύστερα από το ξεσκέπασμα της Ταράλβι, της ίδιας της ανιψιάς του Βασιληά Ίρσολμπελ!

«Δε μας τα έχει πει όλα,» αποκρίθηκε ο Εδουάρδος. «Είμαι σίγουρος πως μπορούμε να του πάρουμε κι άλλες πληροφορίες, τώρα που η ψυχική του άμυνα είναι τόσο σπασμένη—»

«Πες μου τι σας αποκάλυψε, Υπολοχαγέ!» τον παρότρυνε η Αλντάρνη, ανυπόμονα.

«Μας φανέρωσε ποιος είναι ο Πρόμαχος της Επανάστασης στον Θυέλλης Τόπο. Πρόκειται για έναν άντρα που ονομάζεται Όλριχ και ανήκει στη φυλή των Αλβάλκλι.»

Αλβάλκλι; σκέφτηκε η Αλντάρνη. Αυτή δεν είναι η φυλή που βρίσκεται ανατολικά των Τουρβάλκλι; Απ'ό,τι θυμόταν από τους χάρτες, ναι, αυτή ήταν. «Μάλιστα,» είπε. «Και πού έχουν κρύψει το φορτηγό που μας έκλεψαν; Σας το αποκάλυψε αυτό;»

«Μας είπε ότι δεν ξέρει, Αρχικατάσκοπε—»

«Ψέματα, όμως. Έτσι;»

Ο Εδουάρδος κούνησε το κεφάλι του. «Δε νομίζω, Αρχικατάσκοπε. Γιατί έκανε μια εικασία. Μας είπε ότι πιθανώς οι επαναστάτες να το έκρυψαν σε κάτι σπηλιές μέσα στον Θυέλλης Τόπο, τις οποίες χρησιμοποιούν γενικά για να κρύβουν οχήματα.»

«Και πού είναι αυτές οι σπηλιές;»

«Δε γνωρίζει την ακριβή τους θέση. Πάντως, είναι νότια. Πιο νότια απ'το χωριό των Αλβάλκλι.»

«Τον πιστεύεις;»

«Εννοείτε, αν πιστεύω πως δεν ξέρει την ακριβή τους θέση; Ναι, το πιστεύω. Είναι σε άθλια κατάσταση. Αν ήξερε, θα το αποκάλυπτε για να γλιτώσει από τα βασανιστήρια,» είπε ο Εδουάρδος.

Και η Αλντάρνη μπορεί να μην εμπιστευόταν τα λόγια κανενός επαναστάτη, μα εμπιστευόταν τα λόγια του υπολοχαγού, γιατί ήταν έμπειρος στην τέχνη του βασανιστή, καθώς και έμπειρος στο να διακρίνει αν τα θύματά του του έκρυβαν πληροφορίες ή όχι.

«Σου είπε άλλα ονόματα, εκτός από το όνομα του Πρόμαχου;» ρώτησε η Παντοκρατορική Αρχικατάσκοπος της Ελρείσβα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Εδουάρδος, και άρχισε να της τα λέει.

Το πρόβλημα που, βέβαια, παρατήρησε η Αλντάρνη ήταν ότι επρόκειτο μονάχα για ονόματα και για μερικές γενικές περιγραφές που θα μπορούσαν να ταιριάζουν σε πολλούς Λευκούς της Αρβήντλια. Ο Τάλφρης δε φαινόταν να ξέρει πού μπορούσε να βρεθεί ο καθένας απ'αυτούς τους επαναστάτες· και τούτο δεν ήταν παράλογο, καθώς ο πανδοχέας ενεργούσε, κυρίως, ως ενδιαμέσος: τα μέλη της Επανάστασης περνούσαν από το πανδοχείο του είτε για να πάρουν πληροφορίες, είτε για να δώσουν μηνύματα, είτε για να ανεφοδιαστούν, είτε για να κρυφτούν.

Παρά ταύτα, τα ονόματα και οι σύντομες περιγραφές θα της φαινόταν χρήσιμα, πίστευε η Αλντάρνη.

Ναι, σκέφτηκε, υπομειδιώντας, τα πράγματα έχουν αρχίσει να πηγαίνουν καλά σε τούτη την πόλη...

• 4 •

Τίποτα δεν ήταν σίγουρο.

Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ μπορεί να μην ερχόταν καθόλου. Ή μπορεί να τον ακολουθούσαν καθώς πλησίαζε. Ή μπορεί να πρόδιδε τη θέση τους στους Παντοκρατορικούς.

Όφειλαν, λοιπόν, να πάρουν τα μέτρα τους. Η Ιωάννα και η Άνμα΄ταρ φυλούσαν τσίλιες, κρυμμένες στις βαθιές σκιές του απογεύματος, ενώ ο Ανδρόνικος και ο Ωλριχ περίμεναν μέσα στο ερείπιο που οι Λευκοί επαναστάτες ονόμαζαν «η Σκάλα του Μόρμαμ». Ένα όνομα που του είχε δοθεί επειδή το μοναδικό πράγμα που παρέμενε άθικτο από αυτό το οικοδόμημα ήταν μια πέτρινη, στριφτή σκάλα η οποία ερχόταν από το υπόγειό του. Το μεγαλύτερο μέρος της οροφής του είχε πέσει, και το ίδιο και το μεγαλύτερο μέρος των τοίχων του.

Ο Δάρυλμος, ο Ράθνης, και ο Ευθύπορος ήταν κρυμμένοι σ'ένα αντικρινό σοκάκι, σε διαφορετικό σημείο ο καθένας, ώστε να ενεργήσουν άμεσα, αποτελεσματικά, και συγχρονισμένα σε περίπτωση που παρουσιαζόταν κίνδυνος.

Η γειτονιά γύρω απ'τη Σκάλα του Μόρμαμ ήταν γενικά ήσυχη, καθώς οι οικίες εδώ ήταν ελάχιστες και οι αποθήκες πολλές, έχοντας ή βαριές σιδερένιες πόρτες ή παχιές ξύλινες. Επίσης, στην περιοχή τα ερειπωμένα και τα εγκαταλειμμένα οικοδομήματα δεν ήταν λίγα· η Σκάλα του Μόρμαμ δεν αποτελούσε εξαίρεση.

Καθώς οι ήλιοι κρύβονταν πίσω απ'τα δυτικά χτίρια της Ελρείσβα και οι σκιές στους στενούς δρόμους πύκνωναν ακόμα περισσότερο, λαίμαργες να κλέψουν τη θερμότητα του πρωινού φωτός, μια μοναχική φιγούρα φάνηκε να ζυγώνει το στενορύμι στο πέρας του οποίου βρισκόταν η Σκάλα του Μόρμαμ.

Φορούσε κάπα και είχε την κουκούλα σηκωμένη, κρύβοντας το πρόσωπό του στο σκοτάδι· αλλά, από το ύψος του και από το βάδισμά του, πρέπει να ήταν άντρας. Από το εσωτερικό της κάπας του μπορούσε να διακριθεί, μετά δυσκολίας, ένα μακρύ, θηκαρωμένο ξίφος να κρέμεται από τη ζώνη του. Τα βήματα των μποτοφορεμένων του

ποδιών ήταν βαριά επάνω στο ραγισμένο πλακόστρωτο: ο βηματισμός ενός στρατιώτη.

Η Ιωάννα και η Άνμα'ταρ δεν έβλεπαν κανέναν να τον παρακολουθεί. Πράγμα που ήταν καλό σημάδι.

Ένας σκελετωμένος σκύλος απομακρύνθηκε, τρέχοντας, από το διάβα του· τα μάτια του ζώου γυάλιζαν μέσα στο αυξανόμενο σκοτάδι και στο λιγοστό φως του δειλινού.

Ο κουκουλοφόρος προσπέρασε την Ιωάννα και την Άνμα'ταρ, χωρίς να τις προσέξει, και η πρώτη έκανε νόημα στη δεύτερη να προχωρήσουν λίγο πιο πέρα, για να δουν μήπως εκεί ήταν κάποιος που παρακολουθούσε τον άντρα, έχοντας αποφασίσει να μην πλησιάσει περισσότερο. Η Άνμα κατένευσε, κι έτσι οι δυο τους έφυγαν από τις θέσεις τους, γλιστρώντας αθόρυβα μέσα στις σκιές.

Ο κουκουλοφόρος, διασχίζοντας το στενωρύμι με σταθερά βήματα, έφτασε στο ερείπιο που μια στριφτή, πέτρινη σκάλα φαινόταν να ξεπροβάλλει από τα βάθη του υπογείου του. Στάθηκε μπροστά του και έσπρωξε πίσω την κουκούλα του, αφήνοντάς τη να πέσει στους ώμους του.

Το λευκό πρόσωπο του Πρωτοσπαθάριου Κάραγγελ φανερώθηκε, πλαισιωμένο από μακριά, καστανά μαλλιά. Τα μάτια του ήταν στενεμένα, καθώς ερευνούσαν τις σκιές. Και το δεξί του χέρι ήταν ακουμπισμένο στο μανίκι του σπαθιού που κρεμόταν απ'τη ζώνη του.

«Είναι κανείς εδώ;» ρώτησε, με δυνατή αλλά όχι πολύ δυνατή φωνή.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, βγαίνοντας πίσω από έναν μισογκρεμισμένο τοίχο. «Καλωσόρισες, Πρωτοσπαθάριε Κάραγγελ. Σε περιμέναμε.»

Το βλέμμα του Λευκού πολεμιστή καρφώθηκε πάνω στον μεταμφιεσμένο Απολλώνιο Πρίγκιπα. «Δε σε γνωρίζω,» είπε, «αλλά εσύ φαίνεται πως με γνωρίζεις.»

«Εμένα, όμως, σίγουρα με ξέρεις, Κάραγγελ.» Ο Όλριχ ανέβηκε από τα σκοτεινά βάθη του υπογείου, βαδίζοντας πάνω στη σκάλα. Ο Δάρυλμος είχε διαλύσει τη μεταμφίεσή του, γιατί ο Πρόμαχος ήθελε να είναι αναγνωρίσιμος τώρα.

«Μα τους θεούς! Ώλριχ!» έκανε ο Κάραγγελ, ξαφνιασμένος. Ύστερα, τα μάτια του γυάλισαν. «Αν πρόκειται για κάποια ύπουλη απάτη...!» Το χέρι του μισοτράβηξε το σπαθί του απ'το θηκάρι.

«Δεν είναι απάτη, φίλε μου,» τον διαβεβαίωσε ο Ώλριχ, ζυγώνοντάς τον. «Εγώ είμαι.»

«Πώς είναι δυνατόν;» είπε ο Κάραγγελ, ακόμα καχύποπτος και χωρίς να ξανασπρώξει τη λεπίδα του ξίφους του μέσα στο θηκάρι. «Ήρθα εδώ επειδή με κάλεσαν οι επαναστάτες.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ώλριχ, «επειδή σε κάλεσαν οι επαναστάτες...»

«Εσύ; Επαναστάτης;»

«Από καιρό.»

Ο Κάραγγελ συνοφρυώθηκε, ελευθερώνοντας το μανίκι του ξίφους του κι αφήνοντας τη λεπίδα να γλιστρήσει μέσα στο θηκάρι. «Γιατί;»

«Γιατί;» είπε ο Ώλριχ. «Επειδή θα ήθελα να μην είμαστε υπόδουλοι των ξένων.»

«Μου λες κι εσύ τις ίδιες ανοησίες που μου είπε και η Ταράλβι!...»

«Δεν είναι ανοησίες· είναι η αλήθεια. Η Επανάσταση αγωνίζεται για να είμαστε ελεύθεροι στην Αρβήντλια, Κάραγγελ. Για να μη μας χρησιμοποιεί κανένας για τους δικούς του σκοπούς. Για να μη συμβαίνουν πράγματα όπως αυτή η εκστρατεία του Παντοκρατορικού Επόπτη—»

«Η εκστρατεία ήταν δική μου υπόθεση!» γρύλισε ο Κάραγγελ. «Πώς τολμάς να λες ότι—;»

«Περίμενε, Κάραγγελ. Περίμενε να μάθεις την αλήθεια, πρώτα, και μετά κρίνε.»

«Ποια αλήθεια; Η αλήθεια είναι ότι οι τρισκατάρατοι Μελανοί φονιάδες αφάνισαν τη φυλή μου! Μονάχα ένα αγόρι κι ένα κοριτσάκι απέμειναν ζωντανοί! Αυτοί, κι εγώ!»

«Ναι,» είπε ο Ώλριχ, «και η εκδίκηση επιβαλλόταν· το ξέρω—»

«Τότε, για τι πράγμα μιλάς;» απαίτησε ο Κάραγγελ.

«Μιλώ για τα σχέδια του Παντοκρατορικού Επόπτη, τα οποία, πιστεύω με, δεν είχαν καμία σχέση με την εκδίκησή σου.»

Το περίμενα! σκέφτηκε η Ιωάννα, βλέποντας τη σκιερή φιγούρα που ζύγωνε, επιφυλακτικά, το στενωρύμι το οποίο οδηγούσε στη Σκάλα του Μόρμαμ. Ακολουθούσε τον Πρωτοσπαθάριο από απόσταση ασφαλείας. Συνηθισμένη τακτική των Παντοκρατορικών κατασκόπων.

Η Άνμα, αναμφίβολα, θα είχε επίσης δει τον κατάσκοπο· η Ιωάννα δε χρειαζόταν να της γνώψει. Καλύτερα να ήταν όσο πιο προσεχτική μπορούσε· καλύτερα να μην έδινε στον Παντοκρατορικό καμία ευκαιρία να καταλάβει ότι κάποιοι τον είχαν αντιληφτεί.

Η Μαύρη Δράκαινα ύψωσε τη μικρή βαλλίστρα χειρός που είχε δεμένη στον καρπό της. Την απασφάλισε. Σημάδεψε, και έβαλε.

«Ναααρχχ...!» μούγκρισε ο στόχος της, καθώς χτυπήθηκε κάπου στα πλευρά· κι απ'τη φωνή του, η Ιωάννα κατάλαβε ότι επρόκειτο για γυναίκα.

Η Άνμα πετάχτηκε απ'τις σκιές, βασιτώντας ένα ξιφίδιο σε κάθε χέρι. Η κατάσκοπος ίσα που πρόλαβε να στραφεί στο μέρος της μάγισσας, κι ύστερα οι λεπίδες τίναξαν αίμα στο ραγισμένο πλακόστρωτο.

Ένα κουφάρι σωριάστηκε.

Η Ιωάννα και η Άνμα'ταρ, γρήγορα, εξαφάνισαν τη νεκρή κατάσκοπο.

«Τι προσπαθούσε ο Επόπτης να επιτύχει;» ρώτησε ο Κάραγγελ.

«Η εκστρατεία δεν ήταν γι'αυτόν παρά ένα μέσο να εκφοβίσει τους Μελανούς, ώστε να τον οδηγήσουν σε μια βάση μας στα δυτικά βουνά. Μια βάση της Επανάστασης,» εξήγησε ο Ώλριχ. «Δεν τον ενδιέφερε ποτέ η εκδίκησή σου, ούτε ήθελε να σε βοηθήσει επειδή είμαι με το μέρος των Λευκών. Η εκστρατεία θα τερματιζόταν μόλις είχε κατορθώσει τον στόχο του: δηλαδή, να τρομάξει αρκετά τους Μελανούς του Κοράκου Τόπου ώστε να δεχτούν να τον οδηγήσουν στη βάση μας.»

«Γι'αυτό, λοιπόν, πρόσταξε να μείνουμε ακίνητοι μες στις ερήμους;»

«Ναι. Ο Πρέσβης του είχε πάει στους Μελανούς και διαπραγματευόταν μαζί τους, έτσι ο Επόπτης δεν ήθελε τότε να συμβαίνουν κατα-

στροφές. Υποσχέθηκαν στους Μελανούς πως, αν συνεργάζονταν, δε θα κινδύνευαν άλλο τα χωριά τους.»

Ο Κάραγγελ καταράστηκε στο όνομα του Μόρμαμ, αποκαλώντας τον Παντοκρατορικό Επόπτη διπρόσωπο σκουλήκι και ποντικό της ερήμου. Και μετά, είπε: «Αυτοί οι δαιμονισμένοι Μελανοί! Πάντα έτοιμοι να ξεπουληθούν στον οποιονδήποτε αντί να πολεμήσουν σαν μαχητές των θεών!»

«Στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν ξεπουλήθηκαν,» του είπε ο Ώλριχ. «Οι διαπραγματεύσεις του Πρέσβη απέτυχαν, γι' αυτό και η εκστρατεία τερματίστηκε· ο Επόπτης δεν είχε πλέον λόγο να σπαταλά ενέργεια και στρατό.»

«Γιατί μου τα λες τώρα όλα τούτα, Ώλριχ; Γιατί δε μου τα είπες νωρίτερα;»

«Γιατί δεν τα ήξερα νωρίτερα, φίλε μου,» αποκρίθηκε ο Πρόμαχος. «Πρόσφατα τα έμαθα κι εγώ, από το δίκτυο της Επανάστασης. Ο λόγος, όμως, που αποφάσισα να σου μιλήσω δεν είναι μονάχα για να σε πληροφορήσω για τη διπροσωπία του Επόπτη της Ελρείσβα...»

«Τι άλλος λόγος υπάρχει;»

«Χρειάζομαι τη βοήθειά σου, για να διώξουμε τους ξένους από τούτη την πόλη.»

«Τι!» έκανε ο Κάραγγελ. «Δεν ξέρεις τι λες, Ώλριχ!»

«Η Επανάσταση έχει αποφασίσει να τους πολεμήσει. Αλλά δεν μπορεί να το κάνει χωρίς την υποστήριξη των πολεμιστών της Ελρείσβα. Χρειαζόμαστε τη βοήθειά σου, Κάραγγελ, και των μαχητών σου. Δε θέλεις οι Λευκοί να είναι ελεύθεροι σε τούτα τα μέρη;»

Ο Πρωτοσπαθάριος μόρφασε, διστακτικά, δυσανασχετώντας. Ύστερα, είπε: «Φυσικά και το θέλω. Αλλά... τι προτείνεις; Να κάνω ανταρσία κατά του Βασιλιά μου; Ο Ίρσολμπελ δε νομίζω να συμφωνήσει με τα σχέδιά σου, Ώλριχ. Και την Ταράλβι οι Παντοκρατορικοί την κατάλαβαν, το ξέρεις αυτό; Έμαθαν ότι είναι με την Επανάσταση.»

Η όψη του Πρόμαχου σκοτείνιασε. «Δεν το ήξερα, αλλά το υποπτευόμουν από τότε που έπαψε να έρχεται σε επαφή με το δίκτυό μας.»

«Τη χρησιμοποίησαν για να εκφοβίσουν τον Βασιληά,» συνέχισε ο Κάραγγελ. «Αυτός είναι κι ο μόνος λόγος που δεν την έχουν σκοτώσει ή φυλακίσει.»

«Να τον εκφοβίσουν;» είπε ο Ανδρόνικος. «Να τον εκφοβίσουν για να τον βάλουν να κάνει τι;»

«Τίποτα συγκεκριμένο, απ'όσο γνωρίζω. Ο Ίρσολμπελ, όμως, δε θέλει να μαθευτεί ότι η ανιψιά του είναι μπλεγμένη με παρανόμους, γιατί έχει πολιτικούς αντιπάλους που θα στραφούν εναντίον του, χρησιμοποιώντας το αυτό ως αφορμή. Θα τον κατηγορήσουν με κάθε δυνατό τρόπο. Και ο Ίρσολμπελ γνωρίζει πως δεν είναι πραγματικά σημαντικός για τους ξένους· μπορούν οποιαδήποτε στιγμή να τον αντικαταστήσουν.»

«Μάλιστα...» είπε ο Ανδρόνικος, σταυρώνοντας τα χέρια του στο στήθος. «Επομένως, το αποκλείεις να έχουμε την υποστήριξή του, Πρωτοσπαθάριε;»

«Κατ'αρχήν, ποιος είσαι εσύ;» απαίτησε ο Κάραγγελ. «Τον Ώλριχ τον ξέρω, αλλά για σένα δεν ξέρω τίποτα. Δε σ'έχω ξαναδεί ποτέ μου. Και θέλω να γνωρίζω με ποιους μιλάω, είτε είναι επαναστάτες είτε οτιδήποτε άλλο, μα τον Άρσαγκαρ!»

Ο Ώλριχ έκανε δυο βήματα, για να σταθεί πλάι στον Ανδρόνικο. «Αυτός, φίλε μου, είναι ένα πολύ σημαντικό πρόσωπο μέσα στην Επανάσταση. Δεν είναι Αρβήντλιος –παρότι είναι μεταμφιεσμένος σαν Λευκός–, αλλά ενδιαφέρεται για εμάς· σε διαβεβαιώνω.» Και κοίταξε τον Πρίγκιπα, ερωτηματικά. Να του πω για σένα, Πρίγκιπά μου; έμοιαζε να λέει το βλέμμα του.

Ο Ανδρόνικος έγνεψε αρνητικά με το κεφάλι. Όχι ακόμα. Δεν εμπιστευόταν απόλυτα αυτόν τον Πρωτοσπαθάριο του Θρόνου της Ελρείσβα. Όπως είχε πει κι ο Ώλριχ, φαινόταν πολύ παρορμητικός.

«Δεν έχεις όνομα;» ρώτησε ο Κάραγγελ τον Ανδρόνικο, ατενίζοντάς τον καχύποπτα.

«Μπορείς, προς το παρόν, να με ονομάζεις “Έκνομο,” του είπε ο Απολλώνιος Πρίγκιπας. «Μέχρι να γνωριστούμε καλύτερα.»

«Δε μ'εμπιστεύεσαι...» μούγκρισε ο Κάραγγελ.

«Σε παραξενεύει; Δεν ξέρω ακόμα αν θα μας βοηθήσεις. Το ίδιο δε θα έκανες κι εσύ στη θέση μου;»

«Μιλάς και πράττεις συνετά,» παραδέχτηκε ο Κάραγγελ, νεύοντας. «Πού είχαμε, λοιπόν, μένει... Έκνομε;»

«Σε ρώτησα αν το θεωρείς απίθανο να έχουμε την υποστήριξη του Βασιληά στην επιχείρησή μας κατά των Παντοκρατορικών.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κάραγγελ, «το θεωρώ απίθανο. Ακόμα κι αν του πείτε ότι η εκστρατεία έγινε γι'αυτή τη σκοπιμότητα του Επόπτη που αναφέρατε, δε νομίζω ότι θα σας υποστηρίξει.»

«Κι εσύ;» τον ρώτησε ο Ώλριχ. «Θα έχουμε τη δική σου υποστήριξη, Κάραγγελ;»

«Μου ζητάς να στραφώ κατά του Βασιληά μου,» τόνισε ο Πρωτοσπαθάριος. «Να προδώσω τον Θρόνο της Ελρείσβα.»

«Τον Θρόνο της Ελρείσβα, όχι τον Ίρσολμπελ, ίσως. Αλλά πες μου: η Πριγκίπισσα Θυάλκνα τι γνώμη νομίζεις ότι θα έχει; Εκείνη θα μας υποστηρίξει;»

«Δε θα στραφεί εναντίον του πατέρα της. Κανένα από τα τρία παιδιά του Ίρσολμπελ δε θα στραφεί εναντίον του, Ώλριχ!»

«Δε ζητάμε να στραφούν εναντίον του πατέρα τους· ζητάμε να στραφούν εναντίον των ξένων.»

«Ο Βασιληάς, όμως, δεν είναι κατά των ξένων. Παρότι δεν τους εμπιστεύεται, δείχνει να πιστεύει ότι ο Θρόνος της Ελρείσβα έχει να κερδίσει πράγματα απ'αυτούς.»

«Κάνει λάθος, όμως!» είπε ο Ώλριχ. «Ο Θρόνος της Ελρείσβα είναι υπόδουλος. Υποτελής στους ανθρώπους της Παντοκράτειρας!»

Ο Ανδρόνικος είπε στον Πρωτοσπαθάριο: «Θα μπορούσες να του μιλήσεις εσύ, αν όντως συμφωνείς μαζί μας. Θα μπορούσατε να τον κάνετε να δει την αλήθεια, εσύ και η σύζυγός σου.»

Ο Κάραγγελ γέλασε. «Είσαι τρελός, Έκνομε! Ο Ίρσολμπελ έγινε έξαλλος όταν έμαθε ότι η Ταράλβι είναι με την Επανάσταση. Έξαλλος. Δε νομίζω να στραφεί ποτέ εναντίον του Επόπτη.»

«Θα πρέπει, λοιπόν, να κινηθούμε χωρίς τη βοήθειά του,» είπε ο Ανδρόνικος. «Φτάνει να έχουμε τη δική σου υποστήριξη, και κάποιων ανθρώπων που μπορείς να επηρεάσεις μέσα στο Στρατό της Ελρείσβα.»

Το πρόσωπο του Κάραγγελ συσπάστηκε. Δεν ήταν εύκολο αυτό που του ζητούσαν, δεν ήταν καθόλου εύκολο! Τα κίνητρά τους, όμως, είναι

σωστά, σκέφτηκε ο Πρωτοσπαθάριος. Οι Λευκοί πρέπει να είναι ελεύθεροι!

Και ο Ώλριχ... Ο Ώλριχ είναι με την Επανάσταση... όπως και η Ταράλβι. Τόσα χρόνια οι δυο τους ήταν επαναστάτες, κι εκείνος δεν το ήξερε, δεν το είχε ποτέ υποψιαστεί. Προσπαθούσαν να διώξουν τους ξένους από την Ελρεϊσβα, από την πόλη που, δικαιοματικά, ανήκε στους Λευκούς· και τώρα ζητούσαν τη βοήθειά του... Μπορώ να τους την αρνηθώ;

«Δε θα είναι εύκολα τα πράγματα,» είπε. «Δεν ξέρω αν όλοι οι διοικητές του Στρατού θα συμφωνήσουν. Μπορώ, όμως, να σας εγγυηθώ τη βοήθεια των μαχητών που βρίσκονται υπό τις διαταγές μου.»

«Δεν είναι αρκετοί αυτοί από μόνοι τους,» αποκρίθηκε ο Ώλριχ. «Χρειαζόμαστε όσο το δυνατόν περισσότερους. Οι Λευκοί οφείλουν να πολεμήσουν για την πατρίδα τους!»

«Πρέπει, όμως, να τους πείσεις πρώτα.»

«Είσαι βέβαιος ότι η Πριγκίπισσα Θυάλκνα δε θα μας βοηθήσει; Ήταν μαζί σου στην εκστρατεία. Είδε πώς σας χρησιμοποίησε ο Επόπτης.»

«Ναι...» έκανε ο Κάραγγελ, σκεπτικά, «και η αλήθεια είναι ότι, εξαρχής, πίστευε πως ο Επόπτης είχε κάποιον άλλο, κρυφό σκοπό... Ακόμα το πιστεύει, Ώλριχ, παρότι ο ίδιος, όταν τον ρωτήσαμε, μας είπε ότι αυτό δε συμβαίνει.»

«Ασφαλώς· τι θα σας έλεγε;...»

«Θα της μιλήσω,» υποσχέθηκε ο Κάραγγελ. «Ακόμα και να μη συμφωνήσει με το σχέδιό σας, δε νομίζω να σας προδώσει. Κι επιπλέον, τι να προδώσει; Δεν ξέρω και πολλά για σας.»

Ο Ώλριχ ένευσε. «Ούτε εγώ πιστεύω να μας προδώσει. Για τ'άλλα δύο παιδιά του Ίρσολμπελ, όμως, τι νομίζεις;»

«Ο Κάναβριλ είναι φιλόδοξος, αλλά πιστεύω πως έχει συνδέσει τις φιλοδοξίες του με τους Παντοκρατορικούς. Θέλει να επωφεληθεί απ'αυτούς για ν'αυξήσει την επιρροή του. Ο Ζάτριχ είναι τοξικομανής, Ώλριχ· δεν πολυενδιαφέρεται για τίποτα το πολιτικό, και δε θα τον εμπιστευόμουν σε καμία περίπτωση.»

«Ο Στρατάρχης Άλφερκεμ;»

«Βρίσκεται χρόνια στο πλευρό του Ίρσολμπελ· δε θα τον προδώσει.»

«Σου ξαναλέω, Κάραγγελ: δε χρειάζεται ο Βασιληάς να πάθει κακό· μονάχα τους ξένους πρέπει να διώξουμε. Δε θα προσπαθήσει κανένας να του κλέψει τον Θρόνο της Ελρείσβα.»

«Ναι, το καταλαβαίνω...» αποκρίθηκε ο Κάραγγελ. «Αλλά και πάλι... Τέλος πάντων, ίσως να επιχειρήσω να του μιλήσω. Ή ίσως να πω στην Πριγκίπισσα να του μιλήσει, αν καταφέρω να τη φέρω με το μέρος μας. Η Θυάλκνα τον ξέρει καλύτερα από μένα.»

Ο Ώλριχ κοίταξε τον Ανδρόνικο.

Ο Πρίγκιπας της Επανάστασης είπε: «Ας αρχίσουμε να κινούμαστε, λοιπόν. Αλλά με προσοχή.» Και ρώτησε τον Κάραγγελ: «Πρωτοσπαθάριε, μπορούμε από δω και στο εξής να βασιζόμαστε σ'εσένα και τους πολεμιστές σου;»

«Ναι, Έκνομε,» απάντησε εκείνος, «μπορείτε.»

«Καλώς,» είπε ο Ανδρόνικος. «Γιατί, σύντομα, θα τους χρειαστούμε, για να πάρουμε από τους Παντοκρατορικούς εκείνο που τους ενδιαφέρει περισσότερο σε τούτα τα μέρη.»

• 5 •

Το επόμενο πρωί, δύο Λευκοί μπήκαν στην πόλη της Ελρείσβα. Κι οι δυο τους ήταν επαναστάτες, αλλά δεν κουβαλούσαν επάνω τους τίποτα ασυνήθιστα για την Αρβήντλια όπλα, πανοπλίες, ή εξαρτήματα που να κινήσουν την περιέργεια των φρουρών στη νότια ύλη. Έτσι, πέρασαν ανενόχλητοι και πήγαν σ'έναν δρόμο κοντά στην αγορά, όπου βρισκόταν το πανδοχείο «Χαμηλόφωνες Βαβούρες».

Ο Λόαχραμ'νιρ έσπρωξε την πόρτα και μπήκε, ακολουθούμενος από τον Κάφλαχ. Στην τραπεζαρία, εντόπισαν τον μεταμφιεσμένο Ώλριχ, απ'το αναγνωριστικό σημάδι που τους είχε πει η Ατάλι ότι θα είχε επάνω του. Ο Πρόμαχος δεν καθόταν μόνος στο πέτρινο τραπέζι· μαζί του ήταν και δύο άλλοι Λευκοί, που οι επαναστάτες, όμως, δεν μπορούσαν να είναι βέβαιοι πως ήταν όντως Λευκοί· ίσως να ήταν μεταμφιεσμένοι ως τέτοιοι.

Ο Κάφλαχ και ο Λόαχραμ'νιρ πλησίασαν και κάθισαν. «Πρόμαχε...» ψιθύρισε ο πρώτος.

Ο Ώλριχ τούς κοίταξε συνοφρυωμένος. «Σας ειδοποίησε η Ατάλι, έτσι; Ή η Ταμλάκο, ή ο Σέλιρ'χοκ...»

Ο Κάφλαχ ένευσε, διστακτικά. «Ναι.»

«Γιατί είστε εδώ, τότε; Έπρεπε να περιμένετε το σύνθημά μας.»

«Το ξέρουμε, Πρόμαχε. Συνέβη, όμως, κάτι πολύ... πολύ άσχημο. Κι έπρεπε να το μάθεις, νομίζω.»

Ο Ώλριχ φάνηκε παραξενεμένος.

Μια σερβιτόρα ζύγωσε το τραπέζι τους, ρωτώντας αν θα ήθελαν κάτι οι κύριοι. Ο Λόαχραμ'νιρ παράγγειλε νερό, ο Κάφλαχ μια μπίρα. Δεν ήταν εύκολο να βρει κανείς μπίρα μες στις ερήμους· στην Ελρείσβα, όμως, έφερναν ποτά από πολλές διαστάσεις.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Ώλριχ, όταν η σερβιτόρα απομακρύνθηκε.

«Μισό λεπτό,» του είπε ο Λόαχραμ'νιρ. «Περίμενε να επιστρέψει η κοπέλα.»

Ο Ώλριχ φάνηκε ακόμα πιο παραξενεμένος από πριν.

Για να σπάσει την ανήσυχη σιωπή, ο Λόαχραμ ρώτησε: «Ποιοι είναι αυτοί οι δύο;» κοιτάζοντας τους συντρόφους του Πρόμαχου.

«Ο Ράθνης είμαι,» είπε ο ένας.

Ο Λόαχραμ χαμογέλασε.

«Καιρό είχαμε να τα πούμε, ρε ξεφτιλισμένε γυρολόγε,» είπε ο Κάφλαχ, που γνώριζε τον Ράθνη από παλιά.

«Δε μου έχει, όμως, λείψει η γλώσσα σου,» του απάντησε ο Ράθνης.

Ο Κάφλαχ γέλασε.

Ο Ράθνης είπε, λοξοκοιτάζοντας τον άντρα πλάι του: «Κι αυτός είναι ο Ευθύπορος.»

Ο Λόαχραμ ένευσε.

Ο Κάφλαχ ρώτησε: «Ποιος σκατά είν'ο Ευθύπορος; Δεν είναι γνωστός, ούτε Αρβήντλιο όνομα έχει.»

«Δε σου είπα ότι βρήκαμε έναν Παντοκρατορικό στρατιώτη μέσα στο ελικόπτερο;» του είπε ο Λόαχραμ.

Ο Κάφλαχ κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Θα το ξέχασα, τότε.»

«Και θες τώρα να πεις ότι αυτός είναι;» Ο Κάφλαχ έδειξε τον Ευθύπορο, τεντώνοντας τον δείκτη του αριστερού του χεριού, αλλά όχι και τον αγκώνα.

Εκείνη τη στιγμή η σερβιτόρα επέστρεψε, φέρνοντας τα ποτά τους και μετά φεύγοντας.

«Μπορούμε να μπούμε στο θέμα τώρα,» είπε ο Λόαχραμ. «Το οποίο φοβάμαι πως δεν είναι ευχάριστο, Πρόμαχε... Οι ξένοι βρίσκονται στο χωριό σου, στους Αλβάλκλι. Έχουν καταλάβει το μέρος–»

«Τι!» Οι αγκώνες του Ώλριχ πιέστηκαν πάνω στις άκριες του πέτρινου τραπεζιού. «Γιατί;»

«Σε ψάχνουν,» εξήγησε ο Κάφλαχ, «τα ποντικογεννήματα του Μόρμαμ... Έμαθαν για σένα. Έμαθαν ότι είσαι Αλβάλκλι.»

«Έχουν πειράξει κανέναν στο χωριό;» ρώτησε ο Ώλριχ. «Έχουν πειράξει τα παιδιά μου;»

«Απ'όσο γνωρίζουμε, όχι,» του είπε ο Λόαχραμ'νιρ. «Οι άνθρωποι της φυλής σου τους είπαν ότι είσαι ανιχνευτής και ότι λείπεις, μαζί με τη σύζυγό σου. Επομένως, σε περιμένουν.»

«Πόσοι είναι;»

«Αρκετοί για νάσαι επικίνδυνοι, και έχουν κι ένα ενεργειακό κανόνι μαζί τους.»

Ο Ώλριχ καταράστηκε.

Ο Ανδρόνικος τού ζήτησε να περιμένει, για να δουν πρώτα τι θα τους απαντούσε ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ. «Αν κινηθούμε βιαστικά, θα χάσουμε το παιχνίδι,» του είπε. «Αφού οι Παντοκρατορικοί το μόνο που κάνουν είναι να σε περιμένουν στο χωριό σου, ας το χρησιμοποιήσουμε αυτό προς όφελός μας.»

«Μπορεί, όμως, ν'αποφασίσουν να βλάψουν τη φυλή μου!» τόνισε ο Ώλριχ.

Οι δυο τους βρίσκονταν στο δωμάτιο του Πρίγκιπα μέσα στις Χαμηλόφωνες Βαθούρες· ο μόνος άλλος άνθρωπος μαζί τους ήταν η Ιωάννα, η οποία καθόταν οκλαδόν επάνω στο στρώμα της, καπνίζοντας σιωπηλά.

«Δε νομίζω να το κάνουν αυτό,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος· «τι έχουν να κερδίσουν;»

«Είναι διεστραμμένοι, Πρίγκιπά μου· το ξέρεις αυτό!»

«Δεν είναι ανόητοι, όμως. Μπορούν να χρησιμοποιήσουν τα παιδιά σου για να σε εκβιάσουν, όπως επίσης και τους ανθρώπους της φυλής σου.»

Η έκφραση του Ώλριχ πρόδιδε οργή· τα δόντια του έτριζαν, τα μάτια του είχαν στενέψει και γυάλιζαν, σαν λυσσασμένου λύκου της ερήμου, καθώς βηματίζε ανήσυχα μέσα στο δωμάτιο.

Ο Ανδρόνικος ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Πρόμαχου. «Μη σε νοιάζει, θα τους διώξουμε από το χωριό σου,» του είπε. «Κανένας δε θα πάθει κακό. Θα το προσπαθήσουμε, τουλάχιστον.»

«Απορώ, όμως, πώς έμαθαν για μένα, οι τρισκατάρatoi!»

Η Ιωάννα μίλησε, για πρώτη φορά από τότε που είχε μπει ο Ώλριχ στο δωμάτιο: «Εσύ δε μας είχες πει ότι οι Παντοκρατορικοί συνέλαβαν το προσωπικό εκείνου του πανδοχείου που ονομάζεται Νερόλακκος;»

Η όψη του Ώλριχ άλλαξε. Ναι, έλεγε τώρα, πώς δεν το είχα σκεφτεί αυτό; «Φυσικά...» μουρμούρισε. «Ο Τάλφρης... αυτός με πρόδωσε. Πρέπει να τον βασάνισαν. Δε θα με πρόδιδε διαφορετικά· δεν το πιστεύω ότι θα με πρόδιδε.»

«Τι άλλο μπορεί να έχει προδώσει αυτός ο Τάλφρης;» ρώτησε ο Ανδρόνικος. «Μπορεί το γεγονός ότι μίλησε να μας προκαλέσει προβλήματα;»

«Δε γνωρίζει πολλά,» αποκρίθηκε ο Ώλριχ. «Γνωρίζει ότι εγώ είμαι ο Πρόμαχος της Επανάστασης στον Θυέλλης Τόπο. Γνωρίζει και τα ονόματα μερικά επαναστατών. Αλλά δεν ξέρει πού βρίσκονται οι κρυψώνες μας. Για παράδειγμα, έχει ακούσει για τη Σκάλα του Μόρμαμ, αλλά δεν ξέρει πού ακριβώς είναι μέσα στην Ελρείσβα. Τον χρησιμοποιούσαμε για να μεταφέρουμε μηνύματα και πληροφορίες. Τον είχαμε σα συνδετικό κρίκο.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε. «Καταλαβαίνω,» είπε· και σκέφτηκε: Μικρό το κακό, λοιπόν. Αλλά γιατί αισθάνομαι ότι, ξαφνικά, υπάρχει γύρω μας ένας ατσάλινος δακτύλιος που αρχίζει να κλείνει;

Πρέπει να κινηθούμε. Σύντομα.

Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ πήγε στη Σκάλα του Μόρμαμ μες στο μεσημέρι, όταν η κίνηση στους δρόμους της Ελρείσβα ήταν πολλή και μπορούσε εύκολα να χαθεί ανάμεσα στα πλήθη. Η Ιωάννα και η Άνμα'ταρ, όμως, ήταν έτοιμες να εξολοθρεύσουν πάλι όποιον κι αν τον ακολουθούσε. Παραδόξως, δεν βρήκαν κανέναν στο κατόπι του· κι αυτό τις έκανε να απορήσουν. Δεν είχαν οι Παντοκρατορικοί αντιληφτεί ακόμα την απουσία της κατασκόπου που είχε δολοφονηθεί χτες βράδυ; Δεν είχαν αναρωτηθεί ποιος την είχε σκοτώσει ενώ παρακολουθούσε τον Πρωτοσπαθάριο; Ή, μήπως, ο καινούργιος κατάσκοπος που τον παρακολουθούσε τον είχε χάσει μες στα πλήθη;

Ο Κάραγγελ πλησίασε το ερείπιο που οι επαναστάτες ονόμαζαν Σκάλα του Μόρμαμ και έβγαλε την κουκούλα της κάπας του, περιμένοντας.

Ο Ανδρόνικος –ο άνθρωπος που ο Κάραγγελ γνώριζε ως Έκνομο– παρουσιάστηκε μέσα απ'το ερειπωμένο οικοδόμημα, όπως επίσης κι ο Ώλριχ.

«Τι νέα μάς φέρνεις, Πρωτοσπαθάριε;» ρώτησε ο Πρίγκιπας της Επανάστασης.

«Η Πριγκίπισσα συμφώνησε, Έκνομε,» αποκρίθηκε ο Κάραγγελ. «Θα μας βοηθήσει, φτάνει να μην πάθει κακό ο πατέρας της.»

«Το είπαμε ήδη αυτό,» τόνισε ο Ώλριχ. «Δεν έχουμε τίποτα εναντίον του Ίρσολμπελ· μόνο οι ξένοι μάς ενδιαφέρουν.»

Ο Κάραγγελ ένευσε. «Η Θυάλκνα μίλησε και στον Στρατάρχη Άλφερκεμ...»

«Και ποια ήταν η απάντησή του;» ρώτησε ο Ώλριχ.

«Συμφώνησε κι αυτός, όταν η Πριγκίπισσα τού εξήγησε ότι υπηρετούμε τον Θρόνο της Ελρείσβα διώχνοντας τους ξένους από τα μέρη μας.»

«Κι αυτή είναι η αλήθεια,» είπε ο Ανδρόνικος.

«Για σένα είναι εύκολο να το λες, Έκνομε,» αποκρίθηκε ο Κάραγγελ. «Εμείς, όμως, θα υποστούμε τις συνέπειες, αν τούτη η επαναστατική επιχείρησή σας αποτύχει.»

«Δεν είμαστε ξεχωριστοί από τους επαναστάτες, Κάραγγελ,» του είπε ο Ώλριχ. «Κι εγώ Λευκός είμαι, όπως επίσης και πολλοί άλλοι που είναι με την Επανάσταση.»

«Μπορείτε, όμως, να εγγυηθείτε ότι η επιχείρησή σας θα επιτύχει;»

«Κανένας δεν μπορεί να εγγυηθεί τίποτα στον πόλεμο,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Αλλά εκείνο που μπορούμε να εγγυηθούμε είναι ότι, τώρα που έχουμε την υποστήριξή σας, θα πολεμήσουμε σα να πολεμούσαμε για την ίδια μας την πατρίδα. Κι αυτό το λέω για όσους από εμάς δεν είναι Λευκοί. Γιατί όσοι είστε Λευκοί πολεμάτε για την πατρίδα σας, ούτως ή άλλως.»

«Καλώς,» είπε ο Κάραγγελ. «Ας δούμε, λοιπόν, τα λόγια να γίνονται πράξη, Έκνομε. Πότε ξεκινάμε;»

«Το δειλινό,» απάντησε ο Ανδρόνικος. «Να έχεις τους πολεμιστές σου έτοιμους, Πρωτοσπαθάριε. Θα χτυπήσουμε το πρόχειρο αεροδρόμιο στ' ανατολικά, καθώς και τα ορυχεία ενέργειας, όπως συμφωνήσαμε.»

Κεφάλαιο 15^ο

Πόλεμος Γύρω από τον Θρόνο

• 1 •

Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ δεν έκανε καμία ιδιαίτερη προετοιμασία, γιατί δεν ήθελε να τραβήξει την προσοχή των Παντοκρατορικών. Περίμενε ώσπου το φως στην Αρβήντλια ν'αρχίσει να μειώνεται και οι ήλιοι ν'αρχίσουν να βουλιάζουν στον δυτικό ορίζοντα, και τότε φίλησε την Ταράλβι και βγήκε απ'τα διαμερίσματά του. Ειδοποίησε έναν απ'τους διοικητές των πολεμιστών του, τον οποίο είχε πείσει να βοηθήσει στην ανταρσία κατά των ξένων, και του είπε να φέρει τους ανθρώπους του, οπλισμένους και έτοιμους για μάχη, σε μια από τις αυλές του Μεγάρου, αμέσως.

Μετά, ο Κάραγγελ πήγε πρώτος στην αυλή και πρόσταξε έναν απ'τους φρουρούς εκεί να βγάλει ένα από τα φορτηγά οχήματα του Θρόνου της Ελρείσβα, φορτώνοντάς το μερικές ενεργειακές φιάλες. Ο άντρας υπάκουσε: μπήκε στον σκεπαστό χώρο στάθμευσης των οχημάτων, ο οποίος συνδεόταν με την αυλή μέσω μιας τοξωτής, πέτρινης πύλης, και σε λίγο βγήκε, καθισμένος στη θέση του οδηγού ενός απ'τα ψηλά φορτηγά που είχαν χρησιμοποιηθεί και στην εκστρατεία κατά των Μελανών του Κοράκου Τόπου.

Ο Κάραγγελ τού έκανε νόημα να κατεβεί, και ο φρουρός κατέβηκε, επιστρέφοντας στο πόστο του.

Ο Πρωτοσπαθάριος ανέβηκε στο όχημα, έλεγξε αν όλα ήταν όπως έπρεπε, και διαπίστωσε πως, ναι, δεν έλειπε τίποτα. Το μόνο πράγμα που τον προβλημάτιζε τώρα ήταν το γεγονός ότι το τραύμα στα

πλευρά του, από το βέλος εκείνου του καταραμένου ύπουλου Μελανού, ακόμα δεν είχε θεραπευτεί πλήρως. Είχαν περάσει σχεδόν δέκα μέρες από τότε, αλλά εξακολουθούσε να τον ενοχλεί, και δε θα μπορούσε να πολεμήσει όπως ήθελε, αν χρειαζόταν. Από την άλλη, βέβαια, αυτοί οι ξένοι ήταν μαλθακοί· μπορούσε κανείς να τους αντιμετωπίσει και με το ένα του χέρι δεμένο πίσω απ'την πλάτη!

Ο Άρσαγκαρ θα ευχαριστιόταν απόψε!

Οι πολεμιστές του Πρωτοσπαθάρου δεν άργησαν να έρθουν στην αυλή, και ο Κάραγγελ τούς πρόσταξε ν'ανεβούν στο φορτηγό, ενώ εκείνος καθόταν στο τιμόνι και πατούσε το πλήκτρο που ενεργοποιούσε τις μηχανές. Το βουητό τους γέμισε τον αέρα.

Οι Παντοκρατορικοί, αναμφίβολα, θα μάθαιναν ότι ο Πρωτοσπαθάριος είχε φύγει μ'ένα φορτηγό και με τόσους πολεμιστές ώστε να μπορεί να κάνει μάχη, μα, ως τότε, ο Κάραγγελ πίστευε ότι θα ήταν πια πολύ αργά γι'αυτούς.

Οι πολεμιστές του, έχοντας επιβιβαστεί, έκλεισαν τις πόρτες του ψηλού οχήματος. «Πού πηγαίνουμε, Υψηλότητε;» ρώτησε ένας. «Τι πάμε να κάνουμε;»

Ο Κάραγγελ, πατώντας το πετάλι, οδήγησε το φορτηγό προς την έξοδο της αυλής και προς την πύλη του Μεγάρου. «Να ελευθερώσουμε τους τόπους μας από τους ξένους,» αποκρίθηκε.

Φτάνοντας στην πύλη, έκανε νόημα στους φρουρούς εκεί να του ανοίξουν, κι εκείνοι υπάκουσαν. Το φορτηγό βγήκε στους δρόμους της Ελρείσβα, κάνοντας το πλακόστρωτο να τρίζει κάτω απ'τους μεγάλους τροχούς του.

«Θα πολεμήσουμε τους Παντοκρατορικούς, δηλαδή;» είπε, έκπληκτος, ένας απ'τους πολεμιστές του Πρωτοσπαθάρου.

«Ναι,» απάντησε η Κάραγγελ. «Πηγαίνουμε στο αεροδρόμιό τους. Έχετε τα όπλα σας έτοιμα.»

Το φορτηγό κατευθύνθηκε προς την ανατολική πύλη της Ελρείσβα· και, καθώς έφτανε εκεί, μια φιγούρα η οποία στεκόταν σ'έναν εξώστη του Μεγάρου το ατένιζε από απόσταση.

Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα. Ντυμένη με την πανοπλία της από φολίδες λεοντόσαυρου, έχοντας τα μακριά της μαλλιά δεμένα σε μια αλογο-

ουρά που ξεπερνούσε τη μέση της, και με το σπαθί της να κρέμεται, θηκαρωμένο, στην πλάτη της.

Η αναχώρηση του Κάραγγελ από την πόλη ήταν το σημάδι που περίμενε.

Τώρα, μπορούσε να ξεκινήσει.

Το πρόχειρο αεροδρόμιο των Παντοκρατορικών –όπου βρίσκονταν τα δώδεκα μαχητικά αεροπλάνα που είχαν χρησιμοποιηθεί για να χτυπήσουν το Φαράγγι του Πεπρωμένου– ήταν είκοσι-πέντε χιλιόμετρα μακριά από την Ελρείσβα, προς τα ανατολικά. Ένας χωματόδρομος ξεκινούσε από την ανατολική πύλη της πόλης και έφτανε ως εδώ. Δεν είχε, όμως, φτιαχτεί προκειμένου να βοηθούνται τα οχήματα να πηγαίνουν στο αεροδρόμιο· είχε φτιαχτεί πολύ παλιότερα, γιατί προς αυτή την κατεύθυνση βρίσκονταν και τα ορυχεία ενέργειας του Θρόνου της Ελρείσβα. Ο δρόμος περνούσε δίπλα απ'το πρόσφατα στημένο αεροδρόμιο και συνέχιζε για κάπου έξι χιλιόμετρα ακόμα, ανεβαίνοντας στα ξερά βουνά και φτάνοντας στα ορυχεία.

Η Ιωάννα βρισκόταν κοντά στο αεροδρόμιο, εδώ και ώρα, κρυμμένη πίσω από τους βράχους στα νότιά του. Μαζί της ήταν ο Ευθύπορος, γιατί η Μαύρη Δράκαινα ακόμα δεν τον εμπιστευόταν αρκετά ώστε να τον αφήσει να είναι με κανέναν από τους άλλους.

Καθώς τώρα οι ήλιοι της Αρβήντλια έδυαν, η Ιωάννα περίμενε, από στιγμή σε στιγμή, να δει το φορτηγό του Πρωτοσπαθάρου να έρχεται. Το βλέμμα της ήταν εστιασμένο στον χωματόδρομο, προς τα δυτικά. Ωστόσο, ο νους της δεν είχε ξεχάσει την παρουσία του Ευθύπορου· τ'αφτιά της θα έπιαναν οποιαδήποτε ύποπτη κίνηση απ'το μέρος του.

Στ'ανατολικά του αεροδρομίου, ήταν κρυμμένες η Ταμλάκο και η Νατλάο· και στα βόρεια, πέρα απ'τον χωματόδρομο, η Άνμα'ταρ και ο Δάρυλμος. Και η Ιωάννα ήξερε ότι κι αυτοί περίμεναν να δουν το ίδιο σημάδι μ'εκείνη για να κινηθούν.

Στις τέσσερις γωνίες του αεροδρομίου υπήρχε από ένα ξύλινο φυλάκιο μ'έναν Παντοκρατορικό στρατιώτη μέσα. Επίσης, τέσσερις σκοποί

ήταν επάνω στο οικοδόμημα του μικρού στρατώνα, το οποίο ήταν καμωμένο από ξύλο και χοντρά δέρματα. Ο πύργος ελέγχου, που βρισκόταν στη νότια μεριά και πιο κοντά στην Ιωάννα και τον Ευθύπορο, ήταν φτιαγμένος με παρόμοιο τρόπο και αποτελούσε τον κύριο στόχο της Μαύρης Δράκαινας.

Το αεροδρόμιο έμοιαζε να μη βρίσκεται στην Αρβήντλια με τόσες ξύλινες κατασκευές εντός του· αλλά οι Παντοκρατορικοί, μάλλον, είχαν φέρει το ξύλο από άλλες διαστάσεις, όπου ήταν πιο άφθονο κι επομένως φθηνότερο.

Η Ιωάννα είχε τώρα τα κιάλια της υψωμένα στα μάτια, καθώς το φως ολοένα και μειωνόταν και οι σκιές ολοένα και πύκνωναν. Περίμενε να δει τον Πρωτοσπαθάριο να έρχεται... και, ναι, αυτός πρέπει να ήταν. Διέκρινε ένα σύννεφο σκόνης στον δυτικό ορίζοντα, επάνω στον χωματόδρομο· και, μέσα απ'το σύννεφο σκόνης, κάτι γυάλιζε στις τελευταίες ακτίνες του Φωτεινού Ήλιου. Κάτι μεγάλο, ψηλό, και μεταλλικό, με τροχούς.

Το φορτηγό που περίμεναν.

Το σημάδι.

Η Ιωάννα κατέβασε τα κιάλια και στράφηκε στον Ευθύπορο. «Ήρθε η ώρα να κινηθούμε. Εσύ θα πας στο φυλάκιο,» του έδειξε, «εγώ στον πύργο ελέγχου.»

Ο γαλανόδερμος πολεμιστής ένευσε, απασφαλίζοντας τη βαλλίστρα του.

Η Μαύρη Δράκαινα πήρε τη δική της βαλλίστρα από κάτω, και χώρισαν, βγαίνοντας απ'την κρυψώνα των βράχων, κινούμενοι μέσα στο σκοτάδι.

Με την άκρια του δεξιού της ματιού, η Ιωάννα μπορούσε να διακρίνει τη μορφή του Ευθύπορου, καθώς, σκυμμένος, ζύγωνε το φυλάκιο, είκοσι μέτρα ανατολικά του πύργου ελέγχου. Από την άλλη μεριά, αριστερά της Μαύρης Δράκαινας και κάπου δέκα μέτρα δυτικά του πύργου ελέγχου, βρισκόταν ένα οικοδόμημα από ξύλο και δέρμα, που ήταν αποθήκη καυσίμων και ανταλλακτικών για τα αεροπλάνα. Το επόμενο φυλάκιο βρισκόταν σαράντα μέτρα απόσταση από εκεί, προς τα δυτικά.

Η Ιωάννα ζύγωσε τον πύργο ελέγχου και χώθηκε στη σκιά ανάμεσα σ'αυτόν και στην αποθήκη. Την ίδια στιγμή, άκουσε μια φωνή απ'τα δεξιά της–

Ο Ευθύπορος!

Η Μαύρη Δράκαινα κοίταξε προς το φυλάκιο, και είδε τον σύντροφό της να ρίχνει τη βαλλίστρα του στο έδαφος και, τραβώντας το ξίφος του, να ορμά μέσα στο μικρό χτίσμα. Προφανώς, το βέλος του δεν είχε αποτελειώσει τον φρουρό, κι αυτός πρέπει να ήταν που είχε φωνάζει. Ή ίσως ο φρουρός να είδε τον Ευθύπορο καθώς εκείνος πλησίαζε και να καλύφτηκε προτού εκτοξευτεί το βλήμα.

Δεν είχε σημασία. Η Ιωάννα ήξερε τώρα ότι όφειλε να κινηθεί γρήγορα.

Έκανε τον γύρο του πύργου ελέγχου κι έφτασε στην είσοδό του, όπου η δερμάτινη κουρτίνα ήταν μισοτραβηγμένη. Η Μαύρη Δράκαινα γλίστρησε μέσα από τη σχισμάδα, και, πριν από οτιδήποτε άλλο, το μυαλό της είδε στόχους.

Πάτησε τη σκανδάλη της βαλλίστρας της και ο ένας στόχος σωριάστηκε μ'ένα βέλος καρφωμένο στο στήθος.

Ο άλλος –ο τελευταίος– πετάχτηκε όρθιος από την καρέκλα του, απλώνοντας το χέρι του, για να πιάσει ένα κοντόσπαθο το οποίο βρισκόταν πάνω στο μικρό τραπέζι– Το ξιφίδιο που εκτόξευσε η Ιωάννα τον βρήκε στο μάτι, κάνοντάς τον να πέσει στο έδαφος μ'ένα βογκητό.

«Τι γίνεται εκεί κάτω;» Η φωνή ήρθε από πάνω, από την ανοιχτή καταπακτή.

Η Ιωάννα πιάστηκε από τη σκάλα, που ήταν καμωμένη από σχοινί και ξύλο, κι άρχισε ν'ανεβαίνει, γρήγορα. Στα δόντια της κρατούσε ένα ξιφίδιο.

Ευτυχώς, η οροφή δεν απείχε πολύ: μόλις τρία μέτρα.

Ένα αντρικό πρόσωπο φάνηκε από πάνω της. Δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ. Στολή άσπρη, όπως όλων των στρατιωτών της Παντοκράτειρας. Το χέρι του άντρα πήγε στο μανίκι του σπαθιού στη ζώνη του.

Η Ιωάννα, καθώς έφτανε στην κορυφή της σκάλας, πήρε το ξιφίδιο απ'τα δόντια της και το έμπηξε στο σημείο που η κνήμη του στρατιώ-

τη συναντούσε το πόδι του, μέσα στην κλείδωση. Ο άντρας ούρλιαξε, καθώς πεταγόταν πίσω. Το ουρλιαχτό του, αναμφίβολα, θ'αντήχησε σ'όλο το αεροδρόμιο, αλλά δεν είχε σημασία πλέον: η Άνμα'ταρ κι ο Δάρυλμος, και η Ταμλάκο κι η Νατλάο, ήδη θα επιτίθονταν στα φυλάκια· κι ο Πρωτοσπαθάριος θα ήταν κοντά, ίσως μάλιστα το φορτηγό του να είχε ήδη φτάσει και οι πολεμιστές του να έβγαιναν, ξεσπάθωτοι και επιτιθέμενοι στους αιφνιδιασμένους Παντοκρατορικούς.

Η Ιωάννα ανέβηκε στο ανώτατο πάτωμα του (ομολογουμένως όχι και τόσο ψηλού) πύργου ελέγχου και χίμησε στον τραυματισμένο στρατιώτη, ο οποίος είχε σωριαστεί, μαζεύοντας το γόνατό του και κρατώντας το πόδι του, εκεί όπου τον είχε καρφώσει το ξιφίδιό της. Το σπαθί του το είχε μισοτραβήξει απ'το θηκάρι του, αλλά ήταν προφανές πως δε μπορούσε να πολεμήσει.

Η Μαύρη Δράκαινα δεν το έβρισκε αναγκαίο να τον σκοτώσει· τον κλότσησε, δυνατά, στο κεφάλι, αναισθητοποιώντας τον.

Γύρω της, υπήρχαν κάποια απλά μηχανικά συστήματα για τον έλεγχο του αεροδρομίου, καθώς και μερικά παράθυρα. Στράφηκε σ'ένα απ'τα τελευταία, κοιτάζοντας έξω, προς τα δυτικά...

Ο Ανδρόνικος βγήκε, κατά το ήμισυ, από την καταπακτή του θαμμένου Αμμοπόντικα και, φέρνοντας τα κιάλια στα μάτια του, κοίταξε τις εγκαταστάσεις των ορυχείων στην πλαγιά του βουνού. Όπως του είχε πει ο Ώλριχ, είδε ένα πέτρινο οικοδόμημα που έμοιαζε με μικρό φρούριο και ήταν ο στρατώνας του μέρους, όπου, εκτός από τους στρατιώτες, διέμεναν και οι Γαιοδίφες μάγοι που έκαναν την εμφάνιση της ενέργειας. Πίσω από τον στρατώνα ήταν μια μεγάλη αποθήκη, όπου φυλάσσονταν οι ενεργειακές φιάλες, προτού μεταφερθούν σε πιο ασφαλές μέρος μέσα στην Ελρείσβα. Αντίκρυ του στρατώνα και της αποθήκης, στα βόρεια των εγκαταστάσεων, ήταν ένας ανοιχτό χώρος με μερικά πάνινα υπόστεγα· εδώ βρίσκονταν σταματημένα ορισμένα φορτηγά, όχι τόσο μεγάλα όσο αυτά που είχαν πάρει οι Παντοκρατορικοί στην εκστρατεία κατά των Μελανών του Κοράκου Τόπου, αλλά αρκετά μεγάλα ώστε να μεταφέρουν τόνους από

ενεργειακές φιάλες. Κοντά στον χώρο στάθμευσης των φορτηγών υπήρχε ένα ελικοδρόμιο, όπου ήταν προσγειωμένο ένα μικρό ελικόπτερο, για περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης, προφανώς.

Στην πλαγιά του βουνού, όπως επίσης είχε πει ο Ώλριχ στον Ανδρόνικο, υπήρχαν δύο μεγάλα ανοίγματα. Δύο είσοδοι που οδηγούσαν στο εσωτερικό των ορυχείων. Από καθεμία έβγαιναν σιδερένιες ράγες, οι οποίες συναντιόνταν κάπου δέκα μέτρα μπροστά από την αποθήκη και ενώνονταν, οδηγώντας τελικά στην ψηλή, διπλή πόρτα της. Επίσης, υπήρχε ένα τμήμα τους που πήγαινε προς τον χώρο στάθμευσης των οχημάτων. Αναμφίβολα, οι ράγες χρησιμοποιούνταν για να κινούνται επάνω τους βαγόνια που μετέφεραν φιάλες.

Ο Φωτεινός Ήλιος βούλιαζε τώρα στη Δύση και οι εργάτες του ορυχείου τελείωναν τις τελευταίες τους δουλειές και ανέβαιναν στις καρότσες φορτηγών που θα τους πήγαιναν στην Ελρείσβα. Ορισμένοι στρατιώτες –Παντοκρατορικοί και του Θρόνου της Ελρείσβα– άλλαζαν σκοπιές.

Ο Ανδρόνικος περίμενε, παρακολουθώντας με τα κιάλια του, μέχρι που τα φορτηγά με τους εργάτες έφυγαν, ακολουθώντας τον χωματόδρομο που οδηγούσε στην πόλη, τριάντα χιλιόμετρα προς τα δυτικά.

Ο Πρίγκιπας μπήκε ολόκληρος μέσα στον Αμμοπόντικα, κλείνοντας την καταπακτή από πάνω του. Μαζί του ήταν ο Σέλιρ'χοκ, για να κάθεται στο ενεργειακό κέντρο του οχήματος, και ο Ώλριχ κι η Ατάλι.

«Ήρθε η ώρα, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε ο Πρόμαχος.

«Ναι,» απάντησε ο Ανδρόνικος, και άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό. «Νίκη, μ'ακούς;» ρώτησε.

«Μάλιστα, Πρίγκιπά μου,» ήρθε η φωνή της Μαύρης Δράκαινας μέσα απ'το megάφωνο.

«Μπορείς να πετάξεις.»

«Μετά χαράς.»

Ο Ανδρόνικος άλλαξε συχνότητα. «Νίρχαλμον;»

«Έτοιμος για δράση, αρχηγέ,» αποκρίθηκε ο Λευκός. «Να βάλουμε τους τροχούς σε κίνηση;»

«Ναι.»

Ο Ανδρόνικος άλλαξε πάλι συχνότητα. «Κάφλαχ;»

«Ναι, Πρίγκιπά μου.»

«Ξεκινάμε την επίθεση.»

«Η ώρα των ποντικογεννημάτων ήρθε να επισκεφτούν τον Σέλεντουρ!» γρύλισε ο Κάφλαχ.

Ο Ανδρόνικος έκλεισε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό. «Σέλιρ!» είπε. «Μας αλλάζεις μορφή μόλις βγούμε απ'το χώμα.» Και, πιάνοντας τους μοχλούς μπροστά του, ενεργοποίησε τις μηχανές του Αμμοπόντικα, βάζοντάς τον να σκάψει και να ξεπροβάλει στην επιφάνεια του εδάφους, μπήγοντας τα κοφτερά νύχια των ποδιών του στη γη. Δυστυχώς, ο Ανδρόνικος δεν μπορούσε να πλησιάσει περισσότερο τις εγκαταστάσεις των ορυχείων ενώ το όχημά του βρισκόταν κάτω απ'το έδαφος, γιατί τα πετρώματα της πλαγιάς ήταν πολύ σκληρά και αδυνατούσε να τα σκάψει. Αν το προσπαθούσε, απλά θα προκαλούσε ζημιές στον Αμμοπόντικα, κι αυτό δεν το ήθελε.

Ο Σέλιρ'χοκ άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας, και το όχημα μεταμορφώθηκε.

Ο Ανδρόνικος άφησε τους μοχλούς εμπρός του, καθώς αυτοί ενώνονταν και γίνονταν τιμόνι. Συγχρόνως, τα φινιστρίνια του οχήματος διευρύνονταν, γίνονταν παράθυρα· τα πόδια του εξαφανίζονταν και τροχοί έπαιρναν τη θέση τους· η μουσούδα και η ουρά του μαζεύονταν.

Ο Πρίγκιπας έπιασε το τιμόνι και πάτησε το πετάλι, κατευθυνόμενος προς το μικρό ελικοδρόμιο, πλάι στον χώρο στάθμευσης των οχημάτων.

Η Νίκη καθόταν στη θέση του πιλότου, μέσα στο ελικόπτερο που οι επαναστάτες είχαν πάρει από τους Παντοκρατορικούς στην Όαση των Επτά Κοκάλων. Μαζί της στο σκάφος ήταν ο Ράλναχ, ο Ράθνης, και ο Ιωάννης'μορ: ένας Τεχνομαθής μάγος των επαναστατών του Θυέλλης Τόπου, ο οποίος είχε δέρμα άσπρο με απόχρωση του ροζ και δεν καταγόταν από την Αρβήντλια, αλλά θεωρείτο Λευκός εξ αγχιστείας.

Ο Ιωάννης'μορ βρισκόταν εδώ για να ελέγχει την ενεργειακή ροή του κανονιού που είχαν προσαρτήσει στο ελικόπτερο, ενώ ο Ράθνης θα χειριζόταν το καταστροφικό όπλο, σηματοδοτώντας στόχους στο έδαφος. Ο ρόλος του Ράλναχ ήταν καθαρά βοηθητικός, κυρίως για να αλλάζει τις ενεργειακές φιάλες. Ωστόσο, ο Μελανός είχε το τόξο του στο χέρι, έτοιμος να βάλει κατά των εχθρών, όταν αυτοί βρίσκονταν εντός της εμβέλειάς του.

Μόλις η Νίκη πήρε διαταγή από τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο, ενεργοποίησε τους δύο έλικες του ελικοπτέρου και το ύψωσε στον αέρα, στρέφοντάς το προς την κατεύθυνση των ορυχείων στα βουνά. Από κάτω της, μπορούσε να δει να περνά το όχημα του Νίρχαλμον, μέσα στο οποίο βρίσκονταν ο ίδιος ο Νίρχαλμον, ο Ίσμαρ, και ο Λόαχραμ'νir. Λίγο πιο πίσω απ'αυτούς, φαινόταν να έρχεται ένα τσούρμο από δυο ντουζίνες Λευκούς καβαλάρηδες της ερήμου, ανάμεσα στους οποίους ήταν ο επαναστάτης που ονομαζόταν Κάφλαχ, ως επικεφαλής τους. Ήταν όλοι τους ντυμένοι με δερμάτινες αρματωσιές και κάπες, έχοντας τις κουκούλες σηκωμένες στα κεφάλια και φορώντας μαντήλια στο πρόσωπό τους. Κρατούσαν δόρυ, σπαθί, ή πέλεκυ στο ένα χέρι, και είχαν μέτρια, στρογγυλή σιδερένια ασπίδα δεμένη στο άλλο.

Η έφοδός μας μοιάζει προδικασμένη να επιτύχει, σκέφτηκε η Νίκη, πιλοτάροντας το ελικόπτερό της προς τις εγκαταστάσεις των ορυχείων. Αλλά τα φαινόμενα μπορεί και ν'απατούν. Οι Παντοκρατορικοί δε θα παραδώσουν εύκολα τούτο το μέρος.

«Ετοιμάσου, Ράθνη!» φώναξε.

«Έτοιμος είμαι, Μαύρη Δράκαινα,» αποκρίθηκε ο Λευκός επαναστάτης. Η πόρτα εμπρός του ήταν ανοιχτή, και έστρεψε την κάννη του ενεργειακού κανονιού προς τις εγκαταστάσεις των ορυχείων. «Πρέπει, όμως, να πλησιάσεις κι άλλο!»

Το ξέρω. Η Νίκη, πιλοτάροντας το ελικόπτερο, πλησίασε το μικρό, πέτρινο φρούριο που αποτελούσε στρατώνα του μέρους. Και στις επάλξεις είδε φρουρούς να δείχνουν το σκάφος της και, αναμφίβολα, να σημαίνουν τον συναγερμό. Από την άλλη μεριά, από τα δυτικά, έβλεπε τον Αμμοπόντικα να πηγαίνει, ολοταχώς, προς το μικρό ελικοδόμιο.

Και τότε, ο Ράθνης έβαλε.

Ο ήχος της εκτινασσόμενης ενέργειας γέμισε τ'αφτιά τους, και η οσμή της τα ρουθούνια τους. Μια μακριά, φωτεινή γραμμή έφυγε από την κάννη του κανονιού και χτύπησε τις πέτρες του φρουρίου.

Η έκρηξη ήταν εκτυφλωτική και εκκωφαντική.

Κομμάτια τινάχτηκαν προς όλες τις κατευθύνσεις.

Η Νίκη συνέχισε, ατάραχα, να πιλοτάρει το ελικόπτερο, βάζοντάς το να κάνει κύκλο γύρω από το φρούριο.

Ο Ράθνης έβαλε ξανά.

Κι άλλη έκρηξη αντήχησε, φωτίζοντας το δειλινό.

«ΣΤΑΜΑΤΑ!» ούρλιαξε η Λευκή φρουρός του φυλακίου, αλλά ο Ανδρόνικος, φυσικά, την αγνόησε.

Το βέλος που χτύπησε το μεταλλικό περίβλημα του Αμμοπόντικα εξοστρακίστηκε, και το όχημα συνέχισε την πορεία του, περνώντας δίπλα από τον χώρο στάθμευσης και φτάνοντας στο ελικοδρόμιο.

Ο Ανδρόνικος σταμάτησε απότομα τον Αμμοπόντικα, κάνοντας τους τροχούς του να τρίζουν. «Το σκάφος είναι δικό σου, Πρόμαχε!» είπε.

Ο Ώλριχ άνοιξε μια πόρτα του οχήματος και, μαζί με την Ατάλι, βγήκαν, έχοντας ήδη ξεθηκαρώσει τα σπαθιά τους.

Οι δύο Παντοκρατορικοί στρατιώτες που φυλούσαν το ελικοδρόμιο σηκώθηκαν από τις θέσεις τους, υψώνοντας βαλλίστρες.

Η Ατάλι, στεκόμενη μπροστά από τον Ώλριχ, σήκωσε την ασπίδα που είχε μαζί της. Τα βέλη καρφώθηκαν επάνω της. Ο Πρόμαχος καταράστηκε, θηκαρώνοντας το σπαθί του και βγάζοντας το τόξο από την πλάτη του. Τράβηξε ένα βέλος απ'τη φαρέτρα του και το πέρασε στη χορδή, τεντώνοντάς τη.

«Πρόσεχε πίσω σου!» του φώναξε ο Ανδρόνικος, καθώς ξεκινούσε πάλι τον Αμμοπόντικα, βάζοντάς τον να κάνει κύκλο γύρω απ'το μικρό ελικόπτερο, κατευθυνόμενος προς τους Παντοκρατορικούς φρουρούς με τις βαλλίστρες, που, ασφαλώς, δεν είχαν χρόνο να τις ξαναοπλίσουν.

Οι δύο άντρες έτρεξαν στον χώρο στάθμευσης των οχημάτων, παραδίπλα, για να μη χτυπηθούν από τους τροχούς του Πρίγκιπα.

Ο Ανδρόνικος σταμάτησε τον Αμμοπόντικα απότομα, ώστε να αποφύγει τη σύγκρουση με τα σταθμευμένα φορτηγά. Στράφηκε να κοιτάξει τον Ώλριχ, και είδε ότι ο Πρόμαχος εκτόξευε βέλη κατά των δύο φρουρών του φυλακίου που είχαν, πριν από λίγο, προσπεράσει. Η Λευκή πολεμίστρια ήταν ήδη σωριασμένη στο χώμα, κρατώντας το πόδι της και ουρλιάζοντας. Ο Παντοκρατορικός σύντροφός της, όμως, είχε υψώσει την ασπίδα του, αποκρούοντας τα βέλη.

Συγχρόνως, ο Ανδρόνικος είδε μια δυνατή λάμψη κι άκουσε έναν βρόντο, σαν αστροπελέκι να είχε πέσει απ'τους ουρανούς. Ο Ράθνης. Ξεκίνησαν να χτυπούν τον στρατώνα.

Ο Ανδρόνικος έστριψε τον Αμμοπόντικα και τον οδήγησε καταπάνω στον Παντοκρατορικό με την ασπίδα, ο οποίος απέκρουε τα βέλη του Ώλριχ. Ο άντρας έτρεξε, πανικόβλητος, αλλά, γρήγορα, βρέθηκε κάτω απ'τους τροχούς του οχήματος, ουρλιάζοντας καθώς το σώμα του τσακιζόταν.

Ο Πρόμαχος και η σύζυγός του ζύγωσαν το μικρό ελικόπτερο. Ο Ώλριχ είχε ισχυριστεί πως ήξερε κάποια βασικά πράγματα για το πώς να πιλοτάρει· ο Ανδρόνικος ευχόταν να ήταν αλήθεια–

Αναπάντεχα, είδε ένα φορτηγό να ξεκινά.

Οι φρουροί που είχαν τρέξει μέσα στον χώρο στάθμευσης! Αυτοί πρέπει να το είχαν ενεργοποιήσει.

Ο Ανδρόνικος καταράστηκε.

Μετά, όμως, άκουσε τις κραυγές των Λευκών καβαλάρηδων, καθώς και τον καλπασμό των αλόγων τους και τον ήχο από τους τροχούς και τις μηχανές του οχήματος του Νίρχαλμον.

Ο Κάραγγελ σταμάτησε το όχημά του στη δυτική άκρη του αεροδρομίου και, προτού η σκόνη που είχαν σηκώσει οι μεγάλοι τροχοί του καταλαγιάσει, πρόσταξε τους πολεμιστές του: «Επίθεση! Καταλάβετε τούτο το μέρος, και σκοτώστε όσους δεν παραδοθούν!»

Οι πόρτες του ψηλού οχήματος άνοιξαν, και οι Λευκοί μαχητές του Θρόνου της Ελρείσβα όρμησαν, πάνοπλοι, μέσα στο αεροδρόμιο.

Ο Παντοκρατορικός φρουρός στο φυλάκιο βόρειά τους ήταν νεκρός· η Άνμα'ταρ και ο Δάρυλμος τον είχαν μόλις σκοτώσει. Ο φρουρός, όμως, στο φυλάκιο νότιά τους ήταν ζωντανός, και πάτησε το κουμπί του συναγερμού, βλέποντας ότι οι Λευκοί που έβγαιναν απ'το φορτηγό είχαν εχθρικές διαθέσεις, παρότι έμοιαζαν νάναι του Θρόνου της Ελρείσβα.

Η συσκευή του φρουρού εξέπεμψε ένα τηλεπικοινωνιακό σήμα προς μια άλλη συσκευή, στον στρατώνα· και μια δυνατή σειρήνα άρχισε ν'αντηχεί. Συγχρόνως, και οι φρουροί που βρίσκονταν στους εξώστες του στρατώνα φώναζαν και ύψωναν τις βαλλίστρες τους.

Ο φρουρός στο βορειοανατολικό φυλάκιο ήταν νεκρός· η Ταμλάκο και η Νατλάο τον είχαν σκοτώσει.

Ο φρουρός στο νοτιοανατολικό φυλάκιο ήταν, επίσης, νεκρός, από το ξίφος του Ευθύπορου.

Η Ιωάννα, βρισκόμενη στο ανώτατο επίπεδο του πύργου ελέγχου, έβλεπε Παντοκρατορικούς στρατιώτες να βγαίνουν από τον στρατώνα, αιφνιδιασμένοι και πρόχειρα οπλισμένοι, για ν'αντιμετωπίσουν τους Λευκούς μαχητές του Θρόνου της Ελρείσβα, οι οποίοι έμοιαζαν μπροστά τους με πανίσχυρα θηρία του πολέμου και της ερήμου.

Η Ιωάννα, ωστόσο, ήξερε ότι δεν ήταν κανείς να υποτιμά τους πολεμιστές της Παντοκράτειρας, έτσι κατέβηκε, γρήγορα, από τον επάνω όροφο του πύργου ελέγχου και βγήκε στο αεροδρόμιο, με το σπαθί της στο ένα χέρι και το ξιφίδιό της στο άλλο.

Καθώς οι Παντοκρατορικοί συγκρούονταν με τους μαχητές του Πρωτοσπαθάριου Κάραγγελ, η Μαύρη Δράκαινα έτρεξε προς έναν άντρα ο οποίος φαινόταν να πλησίαζε τη μία από τις δύο αντικριστές σειρές αεροπλάνων. Πρέπει να ήταν πιλότος και πρέπει να σκεφτόταν να μπει σ'ένα από τα αεροσκάφη και να το ξεκινήσει.

Η Ιωάννα απέφυγε το ξίφος μιας πολεμίστριας που πετάχτηκε στο δρόμο της, και τη σπάθισε στα πλευρά, σωριάζοντάς την. Ύστερα, συνέχισε να τρέχει, κι έφτασε μπροστά στο αεροπλάνο σχεδόν συγχρόνως με τον πιλότο. Εκείνος, βλέποντάς την, τινάχτηκε όπισθεν, ξαφνιασμένος, και τράβηξε το σπαθί του.

Η Ιωάννα τού επιτέθηκε με το δικό της σπαθί. Ο άντρας απέκρουσε το χτύπημα, και η Μαύρη Δράκαινα, χρησιμοποιώντας το ξιφίδιό της,

τον κάρφωσε στο διάφραγμα. Ο Παντοκρατορικός διπλώθηκε, βογκώντας, αιμορραγώντας, πεθαίνοντας.

Η Ιωάννα στράφηκε απότομα, ακούγοντας κάποιον να την πλησιάζει απ'τα νώτα. Είδε, όμως, πως ήταν η Άνμα'ταρ και ο Δάρυλμος.

«Εσείς...» είπε.

«Ναι, εμείς,» αποκρίθηκε ο πρασινόδερμος μασκοποιός. «Δυστυχώς.»

«Πού είν'ο Ευθύπορος;» ρώτησε η Άνμα.

«Στο νοτιοανατολικό φυλάκιο,» απάντησε η Ιωάννα. «Εκεί, τουλάχιστον, επιτέθηκε, ενώ εγώ έμπαينا στον πύργο ελέγχου.» Δεν έπρεπε, όμως, να είχα φύγει και να τον είχα αφήσει! σκέφτηκε, και στράφηκε να κοιτάξει τον πύργο ελέγχου και το φυλάκιο, πίσω απ'τους μαχόμενους πολεμιστές της Παντοκράτειρας και του Πρωτοσπαθάρου.

Οι Παντοκρατορικοί στρατιώτες έβγαιναν, πανικόβλητοι, από τον στρατώνα, που ανατιναζόταν από τις ριπές του ενεργειακού κανονιού του ελικοπτέρου των επαναστατών· και, καθώς ήταν έξω, δέχτηκαν την έφοδο των ερχόμενων Λευκών καβαλάρηδων και του οχήματος του Νίρχαλμον. Τα ουρλιαχτά τους γέμισαν τη νύχτα· γιατί, παρότι αριθμητικά υπερτερούσαν των αντιπάλων τους, τώρα ήταν αιφνιδιασμένοι και αποδιοργανωμένοι. Κανένας τους δε φανταζόταν ότι ο στρατώνας θα δεχόταν ποτέ εναέρια επίθεση με ενεργειακά όπλα.

Η Νίκη, που συνέχιζε να πιλοτάρει το ελικόπτερο, βάζοντάς το να κάνει κύκλους γύρω απ'το μικρό φρούριο, άκουσε τη φωνή του Ανδρόνικου να έρχεται απ'τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της: «Ένα φορητό κινείται, Νίκη! Καταστρέψτε το, τώρα!»

Η Μαύρη Δράκαινα έστρεψε το βλέμμα της, για να δει ότι ένα από τα φορτηγά στον χώρο στάθμευσης, όντως, κινιόταν –πηγαίνοντας καταπάνω στο μικρό ελικόπτερο του ελικοδρομίου, που ο έλικάς του φαινόταν πως είχε μόλις αρχίσει να περιστρέφεται.

«Ράθνη!» φώναξε, οδηγώντας το δικό της ελικόπτερό προς τα βόρεια. «Ρίξε στο φορητό που κινείται!»

Μια φωτεινή δέσμη ενέργειας έσχισε τον αέρα, πετυχαίνοντας το όχημα και κόβοντάς το στα δύο. Τα μέταλλά του έλιωσαν και κομματιάστηκαν. Δεν υπήρχε περίπτωση αυτοί στο εσωτερικό του να έζησαν.

Η Νίκη έστρεψε πάλι το ελικόπτερό της προς τον στρατώνα. «Συνέχισε όπως πριν, Ράθνη!» φώναξε.

Το κανόνι έβαλε.

Πέτρες ανατινάχτηκαν, εκκωφαντικά.

«Αυτό το πράμα ρουφά τις φιάλες όπως το διψασμένο άλογο το νερό!» μούγκρισε ο Ράλναχ, αναφερόμενος, προφανώς, στο κανόνι.

«Θα πυροβολούμε όσο μπορούμε!» φώναξε η Νίκη, για ν'ακουστεί πάνω από τον σαματά των εκρήξεων, των μηχανών, των ποδοβολητών, και της περιστροφής των ελίκων. «Αυτές είναι οι διαταγές μας.»

Ο Ανδρόνικος είδε το φορτηγό να κομματιάζεται από την ενεργειακή δέσμη που ήρθε από τον ουρανό, και σκέφτηκε: Παρά τρίχα... Την ίδια στιγμή, το μικρό ελικόπτερο απογειωνόταν από το ελικοδρόμιο.

Ανοίγοντας τον πομπό του, ο Ανδρόνικος μίλησε στον Ώλριχ: «Πρόμαχε; Όλα εντάξει;»

«Ναι, Πρίγκιπά μου. Δεν υπάρχει πρόβλημα.»

Ωστόσο, ο Ανδρόνικος νόμιζε πως έβλεπε το ελικόπτερο να κάνει κάτι περίεργες κινήσεις στον αέρα. Τέλος πάντων· δεν είχε χρόνο τώρα να προσέχει τον Ώλριχ: ήταν αρκετά μεγάλος ώστε να μπορεί να προσέχει τον εαυτό του!

Και έχουμε ένα σωρό εχθρούς ν'αντιμετωπίσουμε... σκέφτηκε, παρατηρώντας τους Παντοκρατορικούς που είχαν βγει, και ακόμα έβγαιναν, απ'τον στρατώνα. Στην αρχή, οι επαναστάτες τούς είχαν αιφνιδιάσει, αλλά τώρα οι μαχητές της Παντοκράτειρας άρχιζαν να ανασυγκροτούνται, και η σύγκρουση θα αγρίευε. Πρέπει να χρησιμοποιήσουμε τα οχήματά μας όσο καλύτερα μπορούμε· είναι το μοναδικό ουσιαστικό πλεονέκτημα που έχουμε εναντίον τους.

Ο Ανδρόνικος πάτησε το πετάλι και γύρισε το τιμόνι, κάνοντας τον κύκλο του χώρου στάθμευσης, ώστε να ρίξει τον Αμμοπόντικα στη μάχη.

Στο αεροδρόμιο, οι Παντοκρατορικοί στρατιώτες δεν ήταν πολλοί. Κανένας δεν περίμενε επίθεση εδώ, και σίγουρα όχι από τόσους καλά εξοπλισμένους μαχητές του Θρόνου της Ελρείσβα. Οι πολεμιστές του Πρωτοσπαθάριου υπεραριθμούσαν αυτών του Επόπτη, κι έτσι οι δεύτεροι, σύντομα, υποχώρησαν στο εσωτερικό του στρατώνα, αφήνοντας τα κουφάρια των άτυχων συμπολεμιστών τους επάνω στον αεροδιάδρομο.

Η Ιωάννα είδε ότι ο Ευθύπορος δεν είχε φύγει· μαζί με τη Νατλάο και την Ταμλάκο, ήρθαν προς τη Μαύρη Δράκαινα, την Άνμα'ταρ, και τον Δάρυλμος.

«Νομίζω,» είπε η Ταμλάκο, «πως τα πράγματα εδώ είναι υπό έλεγχο.»

Οι πολεμιστές του Θρόνου της Ελρείσβα περικύκλωσαν τον μικρό στρατώνα με τις ασπίδες τους υψωμένες, μην τυχόν οι Παντοκρατορικοί τούς χτυπήσουν με βέλη.

Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ, στεκόμενος πίσω από τους ασπιδοφόρους, φώναξε: «Βγείτε από το οικοδόμημα και παραδοθείτε! Όσοι παραδοθούν θα ζήσουν! Όσοι συνεχίσουν να αντιστέκονται θα πεθάνουν!»

Μετά από τούτα τα λόγια, σιγή απλώθηκε για λίγο στο πρόχειρο αεροδρόμιο των Παντοκρατορικών.

Ο Αμμοπόντικας και το όχημα του Νίρχαλμον χτυπούσαν με τους τροχούς τους τους Παντοκρατορικούς στρατιώτες, προσφέροντας έτσι μεγάλη βοήθεια στους Λευκούς καβαλάρηδες, αφού δεν άφηναν τους αντιπάλους τους να σταθούν και να τους χτυπήσουν.

Ορισμένοι πολεμιστές της Παντοκράτειρας, όμως, δεν άργησαν να τρέξουν προς τα σταθμευμένα φορτηγά, τα οποία ήταν δύο στο σύνολό τους, ύστερα από την καταστροφή του προηγούμενου. Ο Ανδρόνικος τούς είδε εγκαίρως, και πρόσταξε τη Νίκη να καταστρέψει όλα τα οχήματα στον χώρο στάθμευσης.

Ο Ράθνης έστρεψε το ενεργειακό κανόνι και σημάδεψε. Η φωτεινή δέσμη που εκτοξεύτηκε απ'την κάννη του έσχισε τον νυχτερινό ουρανό και χτύπησε το ένα φορτηγό, κάνοντάς το να ανατραπεί, με τη δεξιά του πλευρά εντελώς κατεστραμμένη και τους δύο από τους τέσσερις τροχούς του να έχουν φύγει και να κυλούν επάνω στην πλαγιά του βουνού. Οι στρατιώτες που έτρεχαν προς αυτό το όχημα έπεσαν κάτω, για να καλυφθούν.

Ο Ράθνης έστρεψε το κανόνι του προς το άλλο φορτηγό, και έβαλε. Η ενέργεια έλιωσε τα μέταλλα του οχήματος, διαλύοντας τις μηχανές του.

Οι Παντοκρατορικοί έτρεχαν, πανικόβλητοι.

Το μικρό ελικόπτερο του Ώλριχ πέταξε από πάνω τους, και η Ατάλι άρχισε να τους τοξεύει.

«Νομίζω πως έχουμε ένα πρόβλημα,» είπε ο Ράλναχ στη Νίκη.

«Τι πρόβλημα;»

«Δε μένουν πολλές ενεργειακές φιάλες. Σύντομα, δε θάχουμε αρκετές ούτε για να πετάξει το ελικόπτερο.»

«Ας ανεφοδιαστούμε, λοιπόν,» είπε η Μαύρη Δράκαινα, πλησιάζοντας την αποθήκη, δίπλα στον στρατώνα, κι αρχίζοντας να κατεβάζει το ελικόπτερο.

«Τι κάνεις;» της φώναξε ο Ράθνης.

«Πρέπει να πάρουμε φιάλες! Προφυλάξτε το ελικόπτερο, όσο θα είναι προσγειωμένο!»

«Αυτή είναι η τελευταία μου προειδοποίηση!» φώναξε ο Κάραγγελ.
«Παραδοθείτε, αλλιώς θα επιτεθούμε!»

Οι Παντοκρατορικοί άρχισαν να βγαίνουν από τον στρατώνα, χωρίς τα όπλα τους και έχοντας τα χέρια τους υψωμένα.

«Πρωτοσπαθάριε,» είπε η Ιωάννα, πλησιάζοντας τον Κάραγγελ, «άφησε κάποιους μαχητές σου να αναλάβουν τους αιχμαλώτους και πάμε να βοηθήσουμε τους συντρόφους μας στα ορυχεία.»

Ο Κάραγγελ ένευσε, και αποκρίθηκε: «Πρέπει, όμως, να βεβαιωθούμε πρώτα ότι, όντως, έχουν βγει όλοι.» Έκανε νόημα σε μερικούς πολεμιστές του να μουν στον στρατώνα για να ελέγξουν.

Ο Ιωάννης'μορ και ο Ράθνης έτρεξαν μέσα στην αποθήκη, για να φέρουν φιάλες, ενώ ο Ράλναχ και η Νίκη στάθηκαν στην ανοιχτή θύρα του ελικοπτέρου, βαστώντας τόξα και τοξεύοντας όποιον Παντοκρατορικό πλησίαζε.

Οι αντίμαχοί τους, όμως, δεν άργησαν να πληθύνουν. Να πληθύνουν πολύ. Όσο γρήγορα κι αν τους έριχναν βέλη, δεν μπορούσαν να τους απωθήσουν· κι επιπλέον, είχαν αρχίσει να τους τοξεύουν κι αυτοί. Η Μαύρη Δράκαινα και ο Μελανός επαναστάτης γονάτισαν στο ένα γόνατο και μισοκρύφτηκαν στις πλευρές της θύρας του αεροσκάφους, για να δίνουν μικρότερο στόχο.

Ένα όχημα ήρθε καταπάνω στους Παντοκρατορικούς, χτυπώντας τους με τους τροχούς του, και η κραυγή του Νίρχαλμον αντήχησε στο πεδίο της μάχης. Ο Ίσμαρ και ο Λόαχραμ'νιρ ήταν σηκωμένοι όρθιοι και τόξευαν.

Τη χρειαζόμασταν αυτή τη βοήθεια, σκέφτηκε η Νίκη, και το βλέμμα της στράφηκε στην ψηλή, διπλή πόρτα της αποθήκης, απ'όπου ο Ράθνης και ο Ιωάννης'μορ έφερναν, βιαστικά, ενεργειακές φιάλες, φορτώνοντάς τες στο ελικόπτερο από μια άλλη θύρα, πίσω απ'τη Μαύρη Δράκαινα και τον Ράλναχ, ώστε να μην κινδυνεύουν από τις βολές των Παντοκρατορικών.

Ο Ανδρόνικος άκουσε κάτι να πέφτει πάνω στην οροφή του Αμμοπό-ντικα και, αμέσως μετά, είδε έναν Παντοκρατορικό να πηδά και να γαντζώνεται στη μπροστινή μεριά του οχήματος.

Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ! σκέφτηκε ο Ανδρόνικος, στρίβοντας απότομα, για να πετάξει τον εχθρό που του σκέπαζε το μισό παράθυρο. Ο Παντοκρατορικός, όμως, είχε πιαστεί γερά· και τώρα ύψωσε έναν μικρό πέλεκυ με το ένα χέρι και τον κατέβασε πάνω στο τζάμι–

Το κρύσταλλο θρυμματίστηκε–

Ο Ανδρόνικος έφερε τον αριστερό του πήχη μπροστά στο πρόσωπό του, για να προστατευτεί από τα θραύσματα, ενώ έχανε τον έλεγχο του οχήματος.

«Πρίγκιπά μου!» άκουσε τον Σέλιρ'χοκ να του φωνάζει από πίσω, από το ενεργειακό κέντρο.

Ο Ανδρόνικος έβγαλε τον πήχη από μπροστά του, και είδε ότι ο Παντοκρατορικός ίσα που κατάφερνε τώρα να κρατιέται πάνω στον Αμμοπόντικα. Ο πέλεκυς, όμως, δεν είχε φύγει απ'το χέρι του· και προσπάθησε να περάσει το ένα του πόδι μέσα απ'το σπασμένο τζάμι και, συγχρόνως, να χτυπήσει τον Πρίγκιπα με το μικρό του όπλο. Αλλά η ισορροπία του δεν ήταν καθόλου καλή, και ο Ανδρόνικος κατάφερε σχετικά εύκολα (για την περίπτωση) ν'αποφύγει το χτύπημα, κάνοντας το κεφάλι στο πλάι. Ο πέλεκυς καρφώθηκε στο κάθισμά του. Και ο Ανδρόνικος, τραβώντας το ξιφίδιο απ'τη μπότα του, το έμπηξε στα πλευρά του Παντοκρατορικού. Εκείνος ούρλιαξε, πέφτοντας απ'το όχημα, το οποίο είχε σταματήσει καθώς ο Πρίγκιπας –για λόγους ασφάλειας– δεν πατούσε πλέον το πετάλι.

Τότε, απρόσμενα, μια πολεμίστρια βρέθηκε μπροστά στον Ανδρόνικο, έξω απ'το σπασμένο τζάμι. Στο ένα της χέρι βαστούσε ένα κοντό σπαθο με λάμα σαφώς μακρύτερο από του ξιφιδίου του Πρίγκιπα.

Σκατά! σκέφτηκε εκείνος.

Πάτησε το πετάλι, ελπίζοντας η ξαφνική επιτάχυνση να πετάξει την Παντοκρατορική. Εκείνη, όμως, κρατήθηκε. Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ! Το σπαθί της κινήθηκε, αλλά αστόχησε το κεφάλι του Ανδρόνικου.

«Σέλιρ –άλλαξέ το!»

Ο μάγος ύφανε, γρήγορα, το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας, και ο Αμμοπόντικας άρχισε να μεταμορφώνεται.

Η πολεμίστρια προσπάθησε, απεγνωσμένα, να κρατηθεί επάνω του, μα δεν τα κατάφερε· ουρλιάζοντας κατάρες, έπεσε.

Ο Ανδρόνικος έπιασε τους μοχλούς στους οποίους είχε μεταμορφωθεί το τιμόνι του, και τα νυχάτα πόδια του Αμμοπόντικα στράφηκαν εναντίον της Παντοκρατορικής, ξεσκίζοντας το σώμα της και σκοτώνοντάς την, καθώς εκείνη προσπαθούσε να σηκωθεί.

«Να το αλλάξω πάλι, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ, από πίσω.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, οδηγώντας τον Αμμοπόντικα καταπάνω σε μερικούς πολεμιστές, που ήταν ανάμικτοι Παντοκρατορικοί και του Θρόνου της Ελρείσβα.

Το μεταλλικό τέρας τούς έκανε να σκορπιστούν, και οι Λευκοί καβαλάρηδες της Επανάστασης έπεσαν πάνω τους, βγάζοντας πολεμικές κραυγές και αποτελειώνοντάς τους.

Ο Ράθνης και ο Ιωάννης'μορ είχαν πλέον φέρει κάμποσες ενεργειακές φιάλες, και η Νίκη κάθισε στη θέση του πιλότου και ενεργοποίησε τις μηχανές του ελικοπτέρου. Οι έλικες περιστράφηκαν, και το σκάφος απογειώθηκε.

Το βλέμμα της Μαύρης Δράκαινας τράβηξε αμέσως ένα σύννεφο από τα δυτικά. Ένα σύννεφο σκόνης, γύρω από ένα μεγάλο, ψηλό όχημα, σαν αυτά της εκστρατείας στον Κοράκου Τόπο.

Ο Πρωτοσπαθάριος! σκέφτηκε, και αναρωτήθηκε αν είχε νόημα τώρα να συνεχίσουν να πυροβολούν.

Προτού προλάβει να πει τίποτα, όμως, ο Ράθνης χρησιμοποίησε το ενεργειακό κανόνι, χτυπώντας, γι'ακόμα μια φορά, το μικρό φρούριο.

«Σταμάτα!» του φώναξε η Νίκη. «Ράθνη, σταμάτα! Είναι ο Πρωτοσπαθάριος εδώ.»

Και όχι μόνο αυτός... Δίπλα απ'το φορτηγό πρόσεξε ότι ερχόταν κι ένα άλλο, πολύ μικρότερο όχημα. Ένα δίκυκλο.

Η Νατλάο...

Φτάνοντας στις εγκαταστάσεις των ορυχείων, το φορτηγό σταμάτησε και οι πόρτες του άνοιξαν, αφήνοντας τους πολεμιστές του Θρόνου της Ελρείσβα να βγουν.

«ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΤΕ!» πρόσταξε ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ, με τη φωνή του να εκπέμπεται μεγεθυσμένη από ένα megafono στο όχημά

του. «ΠΕΤΑΞΕΤΕ ΤΑ ΟΠΛΑ ΣΑΣ ΚΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΣΑΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙ. ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ ΚΑΙ ΘΑ ΣΑΣ ΣΚΟΤΩΣΟΥΜΕ ΟΛΟΥΣ!

»ΕΣΕΙΣ ΠΟΥ ΥΠΗΡΕΤΕΙΤΕ ΤΟΝ ΘΡΟΝΟ ΤΗΣ ΕΛΠΕΙΣΒΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ ΟΤΙ ΔΕΝ ΠΡΟΔΙΔΕΤΕ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΗΑ ΣΑΣ Ή ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΣΑΣ· ΕΙΣΤΕ ΑΔΕΛΦΙΑ ΜΑΣ.»

Αυτό, και η ίδια η παρουσία του Πρωτοσπαθάριου και των πολεμιστών του, ήταν αρκετό για να διχάσει τους υπερασπιστές των ορυχείων. Οι Λευκοί ανάμεσά τους δεν είχαν πλέον λόγο να μάχονται· δεν είχαν εχθρό που έπρεπε ν'αντιμετωπίσουν. Ο εχθρός τους ήταν, στην πραγματικότητα, φίλος τους.

Και οι Παντοκρατορικοί, ύστερα από την αναμέτρησή τους με τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο και τους επαναστάτες, δεν ήταν αρκετοί για να κρατήσουν από μόνοι τους ετούτο το μέρος.

Η μάχη είχε λήξει.

• 2 •

Ο Ευρύμαχος είχε καλέσει την Αλντάρνη να δειπνήσει μαζί του, αλλά εκείνη είχε αρνηθεί, απαντώντας ότι ήταν ακόμα εξουθενωμένη από την ταλαιπωρία της στον Θυέλλης Τόπο (παρότι είχαν περάσει τρεις μέρες από τότε!). Ακόμα κι όταν Ευρύμαχος τής είπε ότι ήθελε να γιορτάσουν την επιτυχία της που ανακάλυψε ποιος ήταν ο Πρόμαχος της Επανάστασης σε τούτα τα μέρη, δεν μεταπείστηκε. Η Αλντάρνη τού απάντησε: Δεν τον έχω πιάσει ακόμα. Όταν τον έχω πιάσει, τότε θα το γιορτάσω.

Έτσι τώρα, καθώς βράδιαζε, ο Ευρύμαχος καθόταν στο γραφείο των διαμερισμάτων του και έπινε, αργά, ένα ποτήρι ίνφρετ, νιώθοντας το ποτό να τσιμπά τη γλώσσα του με κάθε γουλιά. Αυτά που έλεγε και έκανε η Αλντάρνη, ορισμένες φορές, δεν έβγαζαν κανένα νόημα! σκεφτόταν. Κανένα νόημα απολύτως!

Και, απόμακρα, νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει φωνές. Γινόταν κάτι στο Μέγαρο; Κάποια συγκέντρωση, ίσως, για την οποία δεν γνώριζε;

Το απομάκρυνε απ'το μυαλό του και ήπια ακόμα μια γουλιά ίνφρετ.

Καθώς το ποτό κατέβαινε στο λαιμό του και αισθανόταν να τον δροσίζει, το κουδούνι της εξώπορτας των διαμερισμάτων του χτύπησε. Μία, δύο, τρεις φορές. Συνεχόμενα. Σαν αυτός που το χτυπούσε να βιαζόταν.

Παράξενο.

Ο Ευρύμαχος σηκώθηκε απ'τη θέση του, αφήνοντας το ίνφет επάνω στο γραφείο, και πήγε στην εξώπορτα. Εν τω μεταξύ, το κουδούνι συνέχιζε να χτυπά, ξανά και ξανά και ξανά.

«Τι συμβαίνει;» φώναξε ο Ευρύμαχος, πιάνοντας το πόμολο της πόρτας.

«Υψηλότατε! Μας επιτίθενται!» ακούστηκε η φωνή ενός άντρα.

Ο Ευρύμαχος κοίταξε απ'το μάτι της πόρτας και είδε έναν στρατιώτη, ντυμένο με τη λευκή στολή των μαχητών της Παντοκράτειρας. Έναν δικό του στρατιώτη.

Άνοιξε την πόρτα για να τον αντικρίσει. «Ποιοι μας επιτίθενται;» Στο μυαλό του είχε αμέσως έρθει ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος και οι επαναστάτες, ύστερα από αυτά που του είχε πει ο Άνσελμος ότι είχαν συμβεί στην Όαση των Επτά Κοκάλων.

Ο στρατιώτης, όμως, απάντησε, κάπως λαχανιασμένα: «Οι Λευκοί, Υψηλότατε. Οι Λευκοί.»

Ο Ευρύμαχος συνοφρυώθηκε. «Ποιοι Λευκοί; Ήρθαν απ'τον Θυέλλης Τόπο και-;»

«Όχι, Υψηλότατε! Όχι απ'τις ερήμους. Απ'το Μέγαρο μέσα! Οι πολεμιστές του Θρόνου! Αυτοί μάς επιτίθενται! Μας πρόδωσαν!»

Η όψη του Ευρύμαχου αγρίεψε. «Τι; Για ποιο λόγο;»

«Δεν ξέρω, Υψηλότατε.»

«Οργανωθείτε,» πρόσταξε ο Ευρύμαχος. «Ειδοποιήστε όλους τους πολεμιστές μας μέσα στην Ελρείσβα. Και όποιος σας επιτίθεται φερθείτε του σα να ήταν εχθρός: επιτεθείτε του κι εσείς!»

Και επέστρεψε στο εσωτερικό των διαμερισμάτων του, για να ετοιμαστεί για πόλεμο. Τι νόμιζε ότι έκανε ο Βασιλιάς Ίρσολμπελ; Νόμιζε, πραγματικά, ότι μπορούσε να διώξει τις δυνάμεις της Παντοκράτειρας από την πόλη του; Θα το πλήρωνε αυτό, πολύ ακριβά!

Οι πολεμιστές της έκαναν τους Παντοκρατορικούς φρουρούς να υποχωρούν μέσα στους πέτρινους διαδρόμους του Μεγάρου· και όσους έμεναν για ν'αντισταθούν τους σκότωναν. Το πάτωμα και οι τοίχοι είχαν βαφτεί απ'το αίμα τους. Οι περισσότεροι, όμως, από αυτούς επέλεξαν τη φυγή, όχι τη μάχη: αναμφίβολα, για να οργανωθούν και να πολεμήσουν αργότερα, γιατί τώρα οι Λευκοί τούς είχαν πιάσει απροετοίμαστους.

Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα ακολουθούσε τους μαχητές της και τους διέταζε, χωρίς η ίδια να εμπλέκεται στη μάχη, παρότι ήταν ντυμένη με την αρματωσιά της από φολίδες λεοντόσαυρου και κρατούσε το σπαθί της γυμνολέπιδο στο χέρι της. Το τραύμα στον μηρό της δεν την ενοχλούσε πλέον, ύστερα από τόσες μέρες που είχαν περάσει· αλλά το τραύμα στο πέλμα της εξακολουθούσε να την παρακωλύει στις κινήσεις της. Θα μπορούσε να πολεμήσει, αν ήταν αναγκασμένη, όμως δε θα το ριψοκινδύνευε αν δεν ήταν.

Ο Στρατάρχης Άλφερκεμ δεν ήταν μαζί της· βρισκόταν έξω από το Μέγαρο, στον Στρατώνα του Θρόνου της Ελρείσβα, ώστε να πάρει τους πολεμιστές του από εκεί και να τους στρέψει εναντίον των στρατιωτών στον Παντοκρατορικό Στρατώνα. Γιατί δεν έφτανε να καταλάβουν το Μέγαρο· έπρεπε να καταλάβουν κι ολόκληρη την πόλη. Οι δυνάμεις των ξένων έπρεπε να καταπολεμηθούν σε κάθε σημείο της Ελρείσβα, αν ήταν το σχέδιό τους να πετύχει.

Η Θυάλκνα αντιλήφτηκε κάποιους να έρχονται από έναν διάδρομο στ'αριστερά της. Γύρισε να κοιτάξει, βαστώντας το σπαθί της με τα δύο χέρια, έτοιμη να το χρησιμοποιήσει αν χρειαζόταν. Οι πολεμιστές γύρω της φάνηκαν επίσης να ετοιμάζονται για οτιδήποτε.

Ο άντρας, όμως, που πλησίαζε ήταν ο αδελφός της, ο Κάναβριλ, περιτοιχισμένος από δικούς του μαχητές, που η Θυάλκνα ήξερε ότι ήταν πιστοί σ'αυτόν.

«Τι συμβαίνει, αδελφή;» απαίτησε. «Ποιους πολεμάμε;» Από τον τρόπο του, όμως, έμοιαζε να γνωρίζει τι γινόταν, ή, τουλάχιστον, να υποπτεύεται. Τα μαύρα μάτια του γυάλιζαν σα να είχαν πάρει φωτιά. Και δεν ήταν ντυμένος πρόχειρα, ούτε βιαστικά. Φορούσε τη δερμάτι-

νη πανοπλία του, και μπότες, και μανδύα. Στο χέρι του ήταν το σπαθί του.

«Τους ξένους,» του απάντησε η Θυάλκνα. «Ήρθε η ώρα να τους διώξουμε από την πόλη μας.»

«Να τους διώξουμε;» έκανε ο Κάναβριλ. «Ποιος το αποφάσισε αυτό; Εσύ;»

«Όχι μόνη μου.»

«Συμφώνησε και ο πατέρας;»

«Όχι. Αλλά εκείνος ποτέ δε θα συμφωνούσε—»

«Επειδή δεν είναι ανόητος!» τη διέκοψε ο Κάναβριλ. «Οι ξένοι έχουν δυνάμεις που τις χρειαζόμαστε, Θυάλκνα!»

«Σ'έχουν κάνει να το πιστεύεις αυτό, ενώ, στην πραγματικότητα, μας χρησιμοποιούν.»

«Νομίζεις ότι θα καθίσουν ήρεμα να τους διώξουμε;» φώναξε ο Κάναβριλ, μοιάζοντας έξαλλος. «Θα μας καταστρέψεις όλους, Θυάλκνα, με τις ανοησίες σου! Θα μας καταστρέψεις όλους!» Την έδειξε με το σπαθί του. «Θα σταματήσεις αυτή την ανοησία,» της είπε. «Τώρα. Το προστάζω, ως Πρίγκιπας-Διάδοχος του Θρόνου της Ελρείσβα.»

«Η αμμοθύελλα που έχει ξεκινήσει δεν σταματά ώσπου να ολοκληρώσει τον κύκλο της,» αποκρίθηκε η Θυάλκνα.

Τα μάτια του Κάναβριλ άστραψαν. «Κι άλλες ανοησίες!» Διέταξε τους πολεμιστές του: «Συλλάβετε την αδελφή μου!»

Εκείνοι βάδισαν προς το μέρος της, αλλά οι μαχητές της Θυάλκνα, πάραυτα, την περικύκλωσαν, υψώνοντας τα όπλα τους, έτοιμοι να χύσουν αίμα.

«Σταματήστε!» φώναξε η Πριγκίπισσα. «Πες τους να σταματήσουν, Κάναβριλ! Δε θες Λευκοί να πολεμήσουν Λευκούς μέσα στην Ελρείσβα!»

«Κάτι συμβαίνει,» είπε ο Άνσελμος, καθώς αφουγκραζόταν. Νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει φασαρία από τους διαδρόμους του Μεγάρου. Κραυγές.

Η Αλντάρνη, που ήταν καθισμένη αντίκρυ του στο τραπέζι, συνοφρυώθηκε. «Πρέπει νάχεις δίκιο...» αποκρίθηκε, παραξενεμένη.

Το φαγητό ανάμεσά τους το ξέχασαν κι οι δύο, καθώς σηκώνονταν από τις καρέκλες τους. Ο Άνσελμος πλησίασε την εξώπορτα των δωματίων του και την άνοιξε, κοιτάζοντας έξω, στον διάδρομο. Είδε τον φρουρό που στεκόταν στη γωνία να μιλά με κάποιον άλλο στρατιώτη και, μετά, να στρέφεται προς το μέρος του.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Πρέσβης.

Ο στρατιώτης που είχε έρθει για να μιλήσει στον φρουρό είπε στον Άνσελμο, με όψη φανερά ταραγμένη: «Οι Λευκοί, Εξοχότατε! Μας επιτίθενται! Προσπαθούν να μας διώξουν από το Μέγαρο!»

«Τι πράγμα;» έκανε ο Άνσελμος. «Δε μπορεί να σοβαρολογείς!»

«Εξοχότατε, σας λέω την αλήθεια! Οι Λευκοί μάς επιτίθενται. Ορισμένοι λένε πως είδαν την Πριγκίπισσα Θυάλκνα να τους οδηγεί.»

Ο Άνσελμος καταράστηκε. «Και ο Πρωτοσπαθάριος;» ρώτησε. «Είδαν και τον Πρωτοσπαθάριο μαζί;»

«Δεν έχω κάποια τέτοια πληροφόρηση, Εξοχότατε.»

Αποκλείεται να μην είναι κι αυτός μαζί τους, σκέφτηκε ο Άνσελμος. Το υποψιαζόμουν ότι ο Πρωτοσπαθάριος κι η Πριγκίπισσα είχαν κάτι κακό στο νου τους! Δε μπορεί τούτη νάναι δουλειά του Ίρσολμπελ. «Ο Επόπτης ειδοποιήθηκε; Ο Βασιλιάς ειδοποιήθηκε;»

«Ο Επόπτης, ναι, έχουν πάει να τον ειδοποιήσουν. Ο Βασιλιάς– δεν ξέρω για το Βασιλιά, Εξοχότατε. Ο Βασιλιάς είναι Λευκός.»

«Ο Ίρσολμπελ δε μπορεί νάχει συμφωνήσει μ'αυτό!» είπε ο Άνσελμος, κι επέστρεψε στα δωμάτιά του, κλείνοντας την πόρτα.

Η Αλντάρνη στεκόταν πίσω απ'το κατώφλι, και παραλίγο να πέσει πάνω της.

«Μα τους θεούς!» είπε η Αρχικατάσκοπος. «Τρελάθηκαν οι καταραμένοι Λευκοί;»

«Ο Πρωτοσπαθάριος... αυτός τα κανόνισε!» Ο Άνσελμος πέρασε από δίπλα της και ζύγωσε τον επικοινωνιακό δίαυλο στο γραφείο του. Πάτησε ένα πλήκτρο, καλώντας τον Ευρύμαχο.

«Ναι;» ακούστηκε η φωνή του Επόπτη απ'το μεγάφωνο.

«Τι στο Μυαλό του Σκοτοδαίμονος συμβαίνει, Ευρύμαχε;» είπε ο Άνσελμος.

«Οι Λευκοί μάς επιτίθενται! Αποφάσισαν να μας προδώσουν. Αλλά μη νομίζεις ότι τούτο θα περάσει έτσι, Άνσελμε! Θα το μετανιώσουν!»

«Δεν πρέπει ο Ίρσολμπελ να φταίει γι' αυτό. Ο Πρωτοσπαθάριος πρέπει να φταίει. Και η Πριγκίπισσα. Ένας στρατιώτης μόλις μου ανέφερε ότι την είδαν να δίνει διαταγές στους Λευκούς πολεμιστές που μας επιτίθενται.»

«Μικρή η διαφορά, όποιος κι αν το άρχισε!»

«Πρόσεχε, Ευρύμαχε!» τον διέκοψε ο Άνσελμος. «Μην κάνεις τίποτα βιαστικό! Αν ο Ίρσολμπελ δεν είναι εναντίον μας, δε χρειάζεται να τον—»

«Είσαι τρελός; Έχουν βάλει σκοπό να μας σκοτώσουν όλους!»

«Επικεντρώσου στους πραγματικούς προδότες, Ευρύμαχε! Όταν ετούτη η ανταρσία έχει τελειώσει, θα πρέπει να μπορούμε να διοικήσουμε την πόλη! Δε θες να κάνεις όλους τους Λευκούς της Ελρείσβα εχθρούς σου!»

«Θα το έχω υπόψη,» αποκρίθηκε ο Επόπτης, τερματίζοντας την επικοινωνία τους.

Ο Άνσελμος καταράστηκε. «Δεν τον εμπιστεύομαι,» είπε στην Αλντάρνη. «Δεν τον εμπιστεύομαι για να κρατήσει την ψυχραιμία του όσο πρέπει. Είναι στρατιωτικός, και οι στρατ—»

«Πιστεύεις ότι είναι καιρός για διπλωματία;» τον διέκοψε η Αλντάρνη. «Πώς συνέβη αυτό, μα τους θεούς;» Και, στενεύοντας τα μάτια: «Λες ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος...; Λες η Επανάσταση νάχει να κάνει μ' αυτό;»

«Δεν ξέρω. Αλλά θα μάθουμε, αργά ή γρήγορα.»

Ο Κάναβριλ πρόσταξε τους πολεμιστές του να περιμένουν. Και είπε στη Θυάλκνα: «Σου δίνω μια τελευταία ευκαιρία να τερματίσεις ετούτη την ανοησία, αδελφή! Σταμάτα την επίθεση κατά των Παντοκρατορικών, τώρα!»

«Αυτό,» απάντησε η Θυάλκνα, «δεν πρόκειται να γίνει. Και το ξέρεις πως, αν οι μαχητές σου επιτεθούν στους δικούς μου, θα ηττηθούν.

Είμαστε περισσότεροι, Κάναβριλ! Αλλά δε χρειάζεται να χυθεί αίμα Λευκών από Λευκούς, μα τα δόντια του Άρσαγκαρ!»

Το βλέμμα του αδελφού της εξακολουθούσε να είναι άγριο. «Δεν πρόκειται να σ'αφήσω να ολοκληρώσεις αυτό που έχεις αρχίσει,» της είπε. Και πρόσταξε τους πολεμιστές του να τον ακολουθήσουν, καθώς έφευγε από τον διάδρομο.

«Να τους αιχμαλωτίσουμε, Υψηλοτάτη;» ρώτησε ένας από τους μαχητές της Θυάλκνα.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αφήστε τους να φύγουν. Έχουμε άλλο αγώνα να δώσουμε. Αγώνα εναντίον των ξένων, όχι εναντίον των δικών μας ανθρώπων.»

Και η Πριγκίπισσα κι οι πολεμιστές της συνέχισαν τον πόλεμό τους μέσα στους πέτρινους διαδρόμους του Μεγάρου, κάνοντας τους Παντοκρατορικούς να υποχωρούν ολοένα και περισσότερο... ώσπου συνάντησαν αντίσταση. Στο μέρος όπου οι σκάλες οδηγούσαν στον επονομαζόμενο «Όροφο των Παντοκρατορικών» –τον όροφο όπου βρίσκονταν τα δωμάτια του Επόπτη, του Πρέσβη, και της Αρχικατασκόπου– οι ξένοι είχαν συγκεντρώσει όλη την αμυντική τους δύναμη, για να σταματήσουν την επιθετική πορεία της Πριγκίπισσας. Όσοι είχαν υποχωρήσει από αλλού είχαν μαζευτεί εδώ, φτιάχνοντας ένα τείχος από ασπίδες και εκτοξεύοντας βέλη από πίσω του.

«Υπάρχει κι άλλη σκάλα που οδηγεί επάνω,» είπε η Θυάλκνα κάτω απ'την ανάσα της, βλέποντας τα εχθρικά βλήματα να χτυπούν τους μαχητές της. Όταν, όμως, ζήτησε να μάθει τι γινόταν σ'αυτή την άλλη σκάλα, ένας πολεμιστής της είπε ότι οι δυνάμεις του Θρόνου είχαν συναντήσει αντίσταση κι εκεί.

«Είναι πολύ δύσκολο να προχωρήσουμε, Υψηλοτάτη. Έχουν ταμπουρωθεί στην κορυφή των σκαλοπατιών και μας χτυπάνε με βέλη, ενώ οι ίδιοι προστατεύονται με ασπίδες.»

Ακριβώς όπως και στη σκάλα που είχε πλησιάσει η Πριγκίπισσα.

«Θα πάμε με τον ανελκυστήρα, λοιπόν,» είπε.

Ο μηχανισμός του ανελκυστήρα ήταν, όμως, μπλοκαρισμένος και, αναμφίβολα, όχι τυχαία.

«Τα καταραμένα ποντικογεννήματα του Μόρμαμ!...» γρύλισε η Θυάλκνα, χτυπώντας την κλειστή σιδερένια πόρτα του ανελκυστήρα με το σπαθί της και κάνοντας σπίθες να τιναχτούν.

Ο Ευρύμαχος, που ήταν τώρα ντυμένος με την επίσημη ενδυμασία του Επόπτη, άκουσε την εξώθυρα των διαμερισμάτων του ν'ανοίγει, και σκέφτηκε: Πώς είναι δυνατόν; Δε μπορούσε κάποιος να μπει εδώ, εκτός αν είχε το κλειδί. Και κλειδί είχε μόνο ο Ευρύμαχος και δύο επιλεγμένοι διοικητές του, για περίπτωση ανάγκης.

Ο Επόπτης, πιάνοντας μια οπλισμένη βαλλίστρα και απασφαλίζοντάς την, βγήκε απ'το γραφείο του και πήγε προς το κεντρικό καθιστικό των διαμερισμάτων του. Φτάνοντας εκεί, βρέθηκε αντίκρυ στον ειδικό πράκτορα Νάλριεκ.

«Εσύ...» είπε, κατεβάζοντας τη βαλλίστρα. «Πώς μπήκες;»

«Έχω προσβάσεις μέσα στο Μέγαρο, Επόπτη. Ξεχνάς ποιος είμαι;»

«Ναι, αλλά—»

«Θες να μου εξηγήσεις τι ακριβώς συμβαίνει, Επόπτη;» απαίτησε ο Νάλριεκ, χωρίς να υψώσει τη φωνή του ή να αλλάξει έκφραση.

«Οι Λευκοί μάς επιτίθενται, δεν το έμαθες;» Γιατί είχε έρθει εδώ; Για να του κάνει έλεγχο; Ναι μεν ήταν ειδικός πράκτορας, αλλά ποιος σκατά νόμιζε ότι ήταν; Ο Ευρύμαχος ήταν τόσα χρόνια Επόπτης στην Ελρείσβα! «Τι άλλη εξήγηση θες;»

«Ποια η αιτία για ετούτη την ασυνήθιστη συμπεριφορά των Λευκών;»

«Δεν ξέρω. Οι στρατιώτες μας, πάντως, έχουν δει την Πριγκίπισσα Θυάλκνα να δίνει διαταγές στους Λευκούς πολεμιστές· ίσως εκείνη νάναι που ξεκίνησε την ανταρσία. Ο Άνσελμος υποπτεύεται και τον Πρωτοσπαθάριο, ασφαλώς –και όχι χωρίς καλό λόγο, νομίζω.»

«Ελπίζω, Επόπτη, να καταφέρεις να θέσεις την κατάσταση υπό έλεγχο...» Υπήρχε μια συγκαλυμμένη απειλή στη φωνή του Νάλριεκ.

Ο καταραμένος μπάσταρδος! Ήρθε εδώ για να απειλήσει εμένα; ΕΜΕΝΑ; Το σαγόνι του Ευρύμαχου είχε σφίχτεί. «Γνωρίζω τη δουλειά μου,»

είπε στον ειδικό πράκτορα. «Εσύ ασχολήσου με τη δική σου. Δεν είσαι εδώ για να διοικείς την πόλη, ή κάνω λάθος;»

«Ο έλεγχος της Ελρείσβα με εξυπηρετεί,» αποκρίθηκε, ανέκφραστα, ο Νάλριεκ. «Όπως και την Παντοκράτειρα.» Και, με τούτα τα λόγια, έφυγε απ'τα διαμερίσματα του Επόπτη.

Ο Ευρύμαχος τον έστειλε, νοερά, στο Στόμα του Σκοτοδαίμονος.

«Τι γίνεται εκεί έξω;» φώναξε ο Ίρσολμπελ, βγαίνοντας απ'τα διαμερίσματά του. «Τι είν'αυτή η φασαρία;» Ήταν ντυμένος με τη ρόμπα του και ξυπόλυτος.

Στον διάδρομο είδε να είναι συγκεντρωμένοι ασυνήθιστα πολλοί φρουροί. «Τι κάνετε όλοι εσείς εδώ;»

«Η κατάσταση είναι υπό έλεγχο, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ένας απ'αυτούς. «Μείνετε στα διαμερίσματά σας, παρακαλώ.»

«Τι πάει να πει τούτο;» φώναξε ο Ίρσολμπελ. «Βρίσκομαι υπό κράτηση; Πώς τολμάς!;»

«Δε βρίσκεστε υπό κράτηση, Μεγαλειότατε. Αυτά τα μέτρα είναι μόνο για την ασφάλειά σας, με διαταγή του Στρατάρχη—»

«Είσαι τρελός!» ούρλιαξε ο Ίρσολμπελ. «Συλλάβετε αυτόν τον άνθρωπο!» πρόσταξε τους άλλους πολεμιστές. «Τώρα!»

Κανένας τους δεν κινήθηκε.

«Δεν ακούσατε τι σας διέταξε ο Βασιλιάς σας;» Τα πλούσια γένια του έτρεμαν από οργή, και τα μεγάλα, πυκνά φρύδια του είχαν σουφρώσει. Οι ρυτίδες στο πρόσωπό του είχαν βαθύνει όσο ποτέ. Απ'το μυαλό του μονάχα μία εξήγηση περνούσε για όλα τούτα: Προδοσία! Τον είχαν προδώσει!

«Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο ίδιος πολεμιστής που είχε μιλήσει και πριν, «έχουμε όλοι τις ίδιες εντολές, από τον Στρατάρχη και από την Πριγκίπισσα Θυάλκνα. Δεν είμαστε εναντίον σας· αυτά τα μέτρα έχουν παρθεί για—»

«Είστε ΠΡΟΔΟΤΕΣ!» γκάριξε ο Ίρσολμπελ. «Θα σας σκοτώσω όλους!» Κι έκανε να μπει στα διαμερίσματά του, για να εξοπλιστεί και να πάρει το σπαθί και την ασπίδα του.

Εκείνη τη στιγμή, όμως, μια κραυγή αντήχησε. Από πολύ κοντά.

Ο Βασιληάς στράφηκε.

Οι πολεμιστές που τον φρουρούσαν είχαν ήδη στραφεί, με τα όπλα τους στα χέρια. Κάποιοι τούς επιτίθονταν.

«Θάνατος στους προδότες!» αντήχησε η φωνή του Κάναβριλ, μέσα στους πέτρινους διαδρόμους. «Θάνατος στους προδότες!»

Ο Ίρσολμπελ σκέφτηκε: Δε μ'έχουν προδώσει όλοι, λοιπόν... Η Θυάλκνα τα έκανε τούτα; Μαζί με τον Άλφερκεμ; Γιατί; Θέλει τον Θρόνο για τον εαυτό της, η αχάριστη; Και ο Άλφερκεμ τι σκοπεύει να κερδίσει; Τι του έχει υποσχεθεί;

Η μάχη αγρίεψε μπροστά στον Βασιληά του Θρόνου της Ελρείσβα, καθώς οι πολεμιστές που βρίσκονταν εδώ για να τον κρατούν φυλακισμένο στα διαμερίσματά του αντιμετώπιζαν τους πολεμιστές του Κάναβριλ.

«Πρίγκιπά μου!» φώναξε κάποιος. «Δεν είμαστε προδότες! Οι ξένοι είναι ο εχθρός μας, όχι εσείς!»

«Πετάξτε τα όπλα σας, τότε! Αμέσως! Πετάξτε τα όπλα σας! Έχετε ήδη παρακούσει τις διαταγές του Βασιληά σας· αυτό είναι αρκετό για να ονομαστείτε προδότες! Πετάξτε τα όπλα σας!»

«Η εντολή μας είναι να μείνουμε εδώ, για να μη συμβεί τίποτα κακό στον Βασιληά—»

«Σκοτώστε τους!» πρόσταξε ο Κάναβριλ. «Σκοτώστε τους!»

Ο Ίρσολμπελ μπήκε στα διαμερίσματά του, τρέχοντας και πηγαίνοντας στο οπλοστάσιό του.

Η σύζυγός του, η Σάρκμι, τον πρόλαβε στην πόρτα. «Γιατί πολεμούν; Ποιος μας πρόδωσε;»

«Η Θυάλκνα και ο Άλφερκεμ!» αποκρίθηκε ο Ίρσολμπελ, ανοίγοντας την ξύλινη θύρα. Το εσωτερικό του οπλοστασίου ήταν σκοτεινό· μονάχα μερικές μεταλλικές γυαλάδες φαίνονταν στο φως που έμπαινε από έξω. Ο Βασιληάς πάτησε έναν διακόπτη, ανάβοντας την ενεργειακή λάμπα που ήταν προσαρμοσμένη στο ταβάνι. Σειρές από πανοπλίες, ασπίδες, και όπλα αποκαλύφθηκαν μπροστά στα μάτια του. Πανοπλίες, ασπίδες, και όπλα που είχε να χρησιμοποιήσει από παλιά, αν και εξακολουθούσαν όλα να είναι καλογυαλισμένα και καλοακονισμένα· οι υπηρέτες φρόντιζαν γι'αυτό.

«Μην πας εκεί έξω!» είπε η Σάρκμι, σφίγγοντας τον ώμο του Ίρσολμπελ.

«Δε θ'αφήσω τον Θρόνο στους προδότες!» αντιγύρισε εκείνος.

«Σε παρακαλώ, μην πας, Ίρσολμπελ. Δε μπορεί η Θυάλκνα και ο Άλφερκεμ να... να...»

«Αυτοί, όμως, το έκαναν! Οι πολεμιστές απέξω μού το είπαν! Οι διαταγές ήταν δικές τους.»

«Ίσως να σου είπαν ψέματα.»

Ο Ίρσολμπελ, όμως, παραμέρισε το χέρι της και μπήκε στο οπλοστάσιο.

«Υψηλοτάτη! ο ανελκυστήρας!»

Η Θυάλκνα στράφηκε, ακούγοντας τη φωνή μιας πολεμίστριας, και είδε ότι, πράγματι, ο ανελκυστήρας φαινόταν να λειτουργεί. Το ένα απ'τα βελάκια δίπλα στην πόρτα του άναβε, δείχνοντας κάτω. Κάποιος κατέβαινε. Προσπαθούσαν οι Παντοκρατορικοί να ξεφύγουν, χρησιμοποιώντας τον ανελκυστήρα; Δε θα τα κατάφερναν· η Θυάλκνα είχε βάλει πολεμιστές της σ'όλες τις θύρες του μηχανισμού. Όπου κι αν έβγαιναν, θα τους περικύκλωναν και θα τους αιχμαλώτιζαν.

Ο ανελκυστήρας, όμως, δεν πήγε μακριά. Η πόρτα του άνοιξε εδώ όπου βρισκόταν η Πριγκίπισσα, και ένας άντρας φάνηκε στο εσωτερικό του. Είχε κατάλευκο δέρμα, μα δεν ήταν Λευκός· τα μαλλιά του ήταν κοντά και μαύρα· τα μάτια του, στενά και σκοτεινά. Από τη ζωή του κρέμονταν δύο σπαθιά, τα οποία ξεθηκάρωσε, βγαίνοντας απ'τον ανελκυστήρα.

«Παραδώσου!» του φώναξε ένας Λευκός πολεμιστής, καθώς δύο τον σημάδευαν με βαλλίστρες.

«Θα σας πρότεινα,» αποκρίθηκε εκείνος, «εσείς να παραδοθείτε, για το δικό σας καλό. Δε γνωρίζω ποιοι σας έβαλαν να ξεκινήσετε ετούτη την ανταρσία, αλλά, σας διαβεβαιώνω, θα αποτύχει. Η Παντοκράτειρα πάντοτε θριαμβεύει.» Τα λόγια του ήταν απλά, επίπεδα· δε φώναζε.

Ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος; αναρωτήθηκε η Θυάλκνα, παρατηρώντας τον. Δε νόμιζε ότι τον είχε ξαναδεί ανάμεσα στους Παντοκρατορικούς. Και δεν πρέπει νάναι ο οποιοσδήποτε. Έτσι όπως μιλάει, μοιάζει να έχει εξουσία. Κι επίσης, παρότι ήταν μόνος, δεν έδειχνε να φοβάται. Παράξενο.

Οι Λευκοί πολεμιστές της Πριγκίπισσας σάστισαν για λίγο· ύστερα, όμως, ένας τους είπε στον άγνωστο: «Πέταξε τα όπλα σου και κράτα τα χέρια σου υψωμένα!»

Ο άντρας τον αγνόησε, πλησιάζοντας έναν βαλλιστροφόρο με φανερή πρόθεση να του επιτεθεί (!). Το ένα ξίφος του ήταν υψωμένο πάνω απ'τον ώμο του, και το άλλο το κρατούσε κατεβασμένο και προς τα πίσω, αλλά έτοιμο να το φέρει μπροστά κι επάνω.

Ο βαλλιστροφόρος πάτησε τη σκανδάλη. Το βέλος καρφώθηκε στο στήθος του Παντοκρατορικού, κάνοντάς τον να παραπατήσει. Αίμα, όμως, δεν πετάχτηκε, παρατήρησε, παραξενεμένη, η Θυάλκνα. Πώς είναι δυνατόν;

Και ο άντρας δεν είχε πέσει! Στεκόταν όρθιος ακόμα· και τώρα ορμούσε πάλι στον βαλλιστροφόρο. Η λεπίδα του έσχισε τον αέρα και πήρε το κεφάλι του Λευκού πολεμιστή από τους ώμους του. Ένας δυνατός πίδακας αίματος πετάχτηκε.

«Σκοτώστε τον!» γκάριξε ένας άλλος πολεμιστής.

Δύο βέλη εκτοξεύτηκαν: το ένα βρήκε τον Παντοκρατορικό στο στήθος, το άλλο στην κοιλιά. Εκείνος παραπάτησε, κοπάνησε στον τοίχο, αλλά αμέσως μετά συνέχισε την επίθεσή του: τινάχτηκε μπροστά και, διαγράφοντας ένα ημικύκλιο με το λεπίδι του, έσχισε την κοιλιά μιας πολεμίστριας και χτύπησε έναν πολεμιστή στο πλάι του λαιμού, κόβοντας την αρτηρία εκεί και κάνοντας το αίμα να πεταχτεί σαν από σιντριβάνι.

«Μα τους θεούς! τι είναι αυτό το τέρας;» ούρλιαξε κάποιος, καθώς Λευκοί μαχητές ορμούσαν καταπάνω στον Παντοκρατορικό.

Πώς είναι δυνατόν να συνεχίζει να μάχεται με τρία βέλη καρφωμένα επάνω του; σκέφτηκε, κατάπληκτη, η Θυάλκνα. Πώς είναι δυνατόν! Και ούτε λίγο αίμα δε φαίνεται νάχει πεταχτεί απ'το σώμα του! Από τι είναι φτιαγμένος;

Η Πριγκίπισσα είδε τους πολεμιστές της να χτυπούν τον άγνωστο, χωρίς να μπορούν να τον σκοτώσουν· και τους είδε να σωριάζονται ο ένας κατόπιν του άλλου, από σπαθιές που τους έσχιζαν το στήθος, τους εκτόξευαν τα σωθικά έξω απ'την κοιλιά τους, και τους έκοβαν το κεφάλι. Ουρλιαχτά και κραυγές αντηχούσαν.

«Δεν πεθαίνει!» είπε ένας πολεμιστής στην Θυάλκνα. «Πριγκίπισσά μου, δεν πεθαίνει!»

Τι είν'αυτό; Κάποιου είδους πολεμική μηχανή των Παντοκρατορικών; «Υποχωρήστε!» πρόσταξε, δυνατά, η Θυάλκνα. «Υποχωρήστε από την είσοδο του ανελκυστήρα! Φτιάξτε ένα τείχος από ασπίδες! Μην τον αφήνετε να περάσει!»

Οι μαχητές της υπάκουσαν, υποχωρώντας πάνω απ'τα κουφάρια των συμπολεμιστών τους και βάζοντας τις ασπίδες τους τη μία πλάι στην άλλη, φράζοντας ένα τμήμα του διαδρόμου.

«Πριγκίπισσα Θυάλκνα!» φώναξε ο άγνωστος, χωρίς η Θυάλκνα να μπορεί πλέον να τον δει εκεί όπου βρισκόταν. «Δε μπορείς να νικήσεις! Παραδώσου, και ο Επόπτης θα δείξει έλεος!»

«Πριγκίπισσά μου,» της είπε μια πολεμίστρια, πλησιάζοντάς την. «Δεν είναι άνθρωπος, Πριγκίπισσά μου...»

«Αυτό το έχω καταλάβει κι εγώ.»

«Δεν εννοώ ότι δεν πεθαίνει. Το πρόσωπό του... έχει αλλάξει. Και το σώμα του.»

Η Θυάλκνα συνοφρυώθηκε. «Τι θα πει 'έχει αλλάξει';»

«Έχει στραβώσει η μέση του μ'έναν φοβερό τρόπο! Και τα δόντια του έχουν μακρύνει. Τα μάτια του έχουν γίνει σαν σχισμάδες. Είναι δαίμονας, Πριγκίπισσά μου! Δαίμονας από τις βαθιές ερήμους!»

«Δεν ξέρω αν είναι δαίμονας,» είπε η Θυάλκνα, «πάντως δε νομίζω ότι είναι από τις βαθιές ερήμους...» Τι θα έκανε τώρα; Πώς θα εξολόθρευε αυτό το τέρας;

«Πριγκίπισσα Θυάλκνα!» αντήχησε η φωνή του αγνώστου. «Θα παραδοθείς;»

«Όχι!» φώναξε η Θυάλκνα, περισσότερο για να εμψυχώσει τους μαχητές της παρά για οποιονδήποτε άλλο λόγο. «Δεν παραδινόμαστε! ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΙΝΟΜΑΣΤΕ!» Και πρόσταξε τους πολεμιστές της: «Σπρώξτε

τον με τις ασπίδες σας! Σπρώξτε τον μέσα στον ανοιχτό ανελκυστήρα –τώρα!»

Εκείνοι υπάκουσαν, ορμώντας καταπάνω στον τερατώδη Παντοκρατορικό με τις ασπίδες τους υψωμένες εμπρός τους και βγάζοντας τις λεπίδες των σπαθιών τους από τις σχισμάδες ανάμεσά τους, για επιπρόσθετη επιθετική δύναμη.

Ο άγνωστος ακούστηκε να κραυγάζει, άναρθρα.

Δε μπορεί, όμως, ν'αντισταθεί σ'όλους αυτούς που τον σπρώχνουν! σκέφτηκε η Θυάλκνα. Δεν είναι δυνατόν!

Και, ναι, είδε τους πολεμιστές της να προχωρούν, να προχωρούν. Να προχωρούν. Πράγμα που σήμαινε ότι ο δαίμονας υποχωρούσε.

«Πριγκίπισσα Θυάλκνα!» τον άκουσε να ουρλιάζει. «Είσαι καταδικασμένη! Δε μπορείς να νικήσεις!»

«ΑΑΑΑΑΑ!» Ένας πολεμιστής πετάχτηκε πίσω, κραυγάζοντας και έχοντας τα χέρια του στο πρόσωπό του, το οποίο αιμορραγούσε. Ο δαίμονας πρέπει, κάπως, να είχε καταφέρει να τον χτυπήσει.

Ωστόσο, οι ασπιδοφόροι συνέχιζαν να σπρώχνουν τον Παντοκρατορικό. Δεν είχε αρκετή δύναμη για να τους απωθήσει.

Άρσαγκαρ, βοήθησέ μας! Πώς σκοτώνεις κάτι που δεν μπορεί να πεθάνει;

«Είναι μες στον ανελκυστήρα! Είναι μέσα, Πριγκίπισσά μου!» αντήχησε η φωνή ενός πολεμιστή.

«Στείλτε τον επάνω!» πρόσταξε η Θυάλκνα. «Στείλτε τον ΕΠΑΝΩ!»

Κάποιος πάτησε ένα κουμπί του ανελκυστήρα, και η σιδερένια πόρτα ακούστηκε να κλείνει.

«Ανεβαίνει! Ανεβαίνει!»

«Μπλοκάρετε τον μηχανισμό!» πρόσταξε η Πριγκίπισσα. «Μπλοκάρετε τον μηχανισμό –κλείστε τον μέσα!»

Αλλά οι πολεμιστές της δεν ήξεραν πώς να το κάνουν αυτό. Και ούτε εκείνη ήξερε.

Γνώριζε, όμως, κάτι άλλο: Δεν τελειώσαμε μαζί του ακόμα...

Ο ανελκυστήρας άνοιξε και ο Νάλριεκ βγήκε, έχοντας πέντε βέλη καρφωμένα στο σώμα του, ενώ τα ρούχα του ήταν κουρελιασμένα, χωρίς όμως να υπάρχει αίμα επάνω στο κατάλευκο δέρμα του.

Οι στρατιώτες τον κοίταζαν κατάπληκτοι. Το ίδιο κι ο Παντοκρατορικός Επόπτης.

Η Αλντάρνη, που στεκόταν στη γωνία του διαδρόμου, σκέφτηκε: Καιρός να μάθεις κι εσύ, Ευρύμαχε, ότι ο ειδικός πράκτορας δεν είναι παρά ένα Δημιούργημα, που, κανονικά, δεν θα έπρεπε να μας προστάζει. Ετούτο το Δημιούργημα, όμως, ίσως τώρα να μπορούσε να τους σώσει. Ίσως να μπορούσε να τους προσφέρει ένα πολύ μεγάλο και σημαντικό πλεονέκτημα κατά των Λευκών...

Ο Άνσελμος στεκόταν πλάι στην Αλντάρνη, σιωπηλός, παρακολουθώντας κι εκείνος.

Ο Νάλριεκ ξεκάρφωσε τα βέλη από πάνω του, το ένα μετά το άλλο, πετώντας τα, αδιάφορα, στο πάτωμα. Αντί για αίμα, μονάχα ένα αργυρόχρωμο υγρό φάνηκε κάτω απ'το δέρμα του, το οποίο τον θεράπευε γρήγορα.

«Μα τους Θεούς!» έκανε ο Ευρύμαχος. «Είσαι... είσαι Δημιούργημα!»

«Προφανώς, Επόπτη,» αποκρίθηκε ο Νάλριεκ.

«Μπλοκάρετε πάλι τον ανελκυστήρα!» πρόσταξε ο Ευρύμαχος τους στρατιώτες.

Το κουτί ελέγχου πλάι στη σιδερένια θύρα ήταν ήδη ανοιγμένο και τα κυκλώματά του φαίνονταν. Ο στρατιώτης που το είχε σκαλίσει πριν το σκάλισε και τώρα, σταματώντας τον μηχανισμό.

«Τι έγινε εκεί κάτω;» ρώτησε ο Ευρύμαχος τον Νάλριεκ.

«Μια μικρή καθυστέρηση μόνο,» αποκρίθηκε το Δημιούργημα. «Η Πριγκίπισσα δεν μπορεί να νικήσει, και το ξέρει.»

«Θυάλκνα!»

Η φωνή του πατέρα της.

Πώς είχε φύγει αυτός από τα διαμερίσματά του; Την είχαν προδώσει οι πολεμιστές της; Υποτίθεται ότι έπρεπε να τον κρατήσουν εκεί, ώσπου όλα τούτα να τελειώσουν!

Η Θυάλκνα στράφηκε, για ν'αντικρίσει τον πατέρα της να έρχεται από το βάθος ενός διαδρόμου. Ήταν ντυμένος με μια πανοπλία από δέρμα και σίδερο, η οποία έμοιαζε μόλις και μετά βίας να χωρά την κοιλιά του. Το σπαθί του ήταν στο χέρι του, μα δε φαινόταν να είναι σε θέση να το χρησιμοποιήσει με την πρέπουσα ταχύτητα· η Θυάλκνα υποψιαζόταν ότι εκείνη θα μπορούσε να δώσει τρεις σπαθιές προτού εκείνος δώσει μία. Και να φανταστεί κανείς ότι ο πατέρας της, κάποτε, ήταν τρομερός πολεμιστής. Τουλάχιστον, η Θυάλκνα έτσι είχε ακούσει, γιατί, καθότι ήταν το μικρότερο από τα παιδιά του, δεν είχε τύχει να τον δει ποτέ να μάχεται.

Στο πλευρό του Βασιληά Ίρσολμπελ, εκτός από κάποιοι πολεμιστές, ήταν κι ο πρώτος του γιος, ο Πρίγκιπας-Διάδοχος Κάναβριλ, μοιάζοντας μακράν πιο επικίνδυνος από τον πατέρα του, από τις κινήσεις του σώματός του και από τον τρόπο που κρατούσε το ξίφος του.

Και η Θυάλκνα, βλέποντάς τον, κατάλαβε πώς ο πατέρας της είχε βγει από τα διαμερίσματά του. Δεν έπρεπε, τελικά, να είχα αφήσει τον αδελφό μου να φύγει. Λάθος στρατηγική από μέρους μου.

«Τολμάς να προδίδεις έτσι τον ίδιο σου τον πατέρα!» φώναξε ο Ίρσολμπελ, ζυγώνοντας, αλλά διατηρώντας την απόστασή του από εκείνη και τους πολεμιστές της.

«Δεν ξέρω τι σου είπε ο Κάναβριλ, πατέρα,» αποκρίθηκε η Θυάλκνα, «αλλά ο μόνος σκοπός μου είναι να διώξω τους ξένους από την πόλη μας.»

«Και νομίζεις ότι αυτή είναι μια απόφαση που μπορείς να πάρεις, έτσι απλά, μόνη σου;» ούρλιαξε ο Ίρσολμπελ, τρέμοντας από οργή.

«Δεν την πήρα μόνη μου. Ο Άλφερκεμ είναι μαζί μου, το ίδιο κι ο Κάραγγελ· επειδή βλέπουν ότι έχουμε μονάχα να χάσουμε από την παρουσία των ξένων στην πόλη μας. Γνωρίζεις γιατί έκαναν την εκστρατ-;»

«Ο Άλφερκεμ και ο Κάραγγελ πρέπει να έχουν τρελαθεί!» γκάριξε ο Ίρσολμπελ, υψώνοντας το σπαθί του και χτυπώντας (κατά λάθος) το πέτρινο ταβάνι με τη λεπίδα. «Δεν ξέρουν τι κάνουν! Αλλά τούτη η τρέλα θα τελειώσει εδώ και τώρα! Το προστάζω!»

«Δε θα παραδοθούμε, πατέρα, μέχρι που οι ξένοι νάχουν διωχτεί από την πόλη!» δήλωσε η Θυάλκνα.

«Ποια νομίζεις ότι–;»

Το ουρλιαχτό του Ίρσολμπελ διακόπηκε από ένα άλλο ουρλιαχτό – ένα ουρλιαχτό πόνου– και από φωνές και κλαγγή όπλων.

«Υψηλοτάτη!» είπε ένας πολεμιστής. «Ο δαίμονας! Ήρθε πάλι! Κατεβαίνει τη σκάλα! Οι ξένοι τον ακολουθούν, ρίχνοντας βέλη!»

«Βλέπεις τι κάνουν, πατέρα;» φώναξε η Θυάλκνα στον Ίρσολμπελ. «Στέλνουν ένα τέρας εναντίον μας –ένα πράγμα που δεν μπορεί να πεθάνει!» Και, στρεφόμενη, πήγε προς τη σκάλα.

«Τι σαχλαμάρες λες;» φώναξε πίσω της ο Βασιλιάς, αλλά εκείνη τον αγνόησε.

Στρίβοντας σε μια γωνία, ακολουθούμενη από τους πολεμιστές της, βρέθηκε αντίκρυ στην πέτρινη σκάλα, και είδε... Είδε το αιματοκύλισμα που επικρατούσε. Ο δαίμονας που είχε εμφανιστεί και πριν ήταν ξανά εδώ· και τώρα η Θυάλκνα μπορούσε να τον διακρίνει ανάμεσα απ'τους μαχητές της. Μπορούσε να διακρίνει την αλλοιωμένη όψη του. Όπως της είχε πει εκείνη η πολεμίστρια, δεν ήταν άνθρωπος. Η ράχη του ήταν λυγισμένη με τέτοιο τρόπο που, αν ήταν άνθρωπος, η σπονδυλική του στήλη θα είχε σπάσει. Το πρόσωπό του ήταν σιτωμένο, φρικωδώς· τα μάτια του είχαν μετατραπεί σε εφιαλτικές σχισμές· τα δόντια του είχαν επιμηκυνθεί και δύο αποτρόπαιοι κυνόδοντες φύτρωναν ανάμεσά τους, σα να ήταν αιμοβόρο τσακάλι της ερήμου. Σε κάθε χέρι βαστούσε ένα ξίφος, που έσπερνε τον θάνατο, διαγράφοντας θανατηφόρες τροχιές εμπρός του.

Οι Παντοκρατορικοί πολεμιστές τον ακολουθούσαν, εξαπολύοντας βέλη από βαλλίστρες ή βαστώντας σπαθιά και ασπίδες. Είχαν όλοι τους πλέον κατεβεί από τη σκάλα και βρίσκονταν στην αρχή του διαδρόμου· οι Λευκοί πολεμιστές δεν μπορούσαν να τους αντιμετωπίσουν. Ή, μάλλον, δεν μπορούσαν να αντιμετωπίσουν τον δαίμονα. Τα ρούχα του ήταν σχισμένα από τα χτυπήματα, βέλη ήταν καρφωμένα επάνω του· αλλά εκείνος δε σταματούσε. Η Θυάλκνα είδε έναν πολεμιστή της να τον σπαθίζει καταπρόσωπο, κάνοντας μια μακριά, διαγώνια χαρακιά στο πρόσωπό του, απ'όπου δεν πετάχτηκε αίμα, μονάχα ένα παράξενο, ασημόχρωμο υγρό φάνηκε, και μετά το τραύμα άρχισε να θεραπεύεται, γρήγορα.

Θεοί! Πώς θα τον σκοτώσουμε;

Τι θα γίνει, άραγε, αν του κόψουμε το κεφάλι;

Η Θυάλκνα κράτησε το σπαθί της με τα δύο χέρια και πλησίασε τον δαίμονα, περνώντας ανάμεσα απ'τους πολεμιστές της. «Απασχολήστε τον,» τους πρόσταξε μέσα στον χαλασμό. Το καταραμένο δεξί της πόδι δεν τη βοηθούσε να βαδίζει όπως ήθελε· κάθε της βήμα έκανε λόγχες έντονου πόνου να διαπερνούν το πέλμα της.

Ο δαίμονας των Παντοκρατορικών βρέθηκε να δέχεται σφοδρή επίθεση από τους Λευκούς πολεμιστές. Τα χτυπήματα από αγχέμαχα όπλα τον έκαναν να παραπατά, ακόμα κι όταν τα απέκρουε· και τα βέλη συνέβαλαν επιπλέον στο να μην έχει καλή ισορροπία. Παρά τη φαινομενικά τρομερή δύναμή του, δεν πρέπει να ήταν δυνατότερος από δυο, τρεις άντρες μαζί, έκρινε η Θυάλκνα.

Και τώρα, είμαστε ίσοι: και εκείνος παραπατά, και εγώ το ίδιο.

Η Πριγκίπισσα όρμησε, ευέλικτα, αγνοώντας τον πόνο στο δεξί της πόδι. Το σπαθί της χόρεψε στα χέρια της, υψώθηκε πάνω απ'το κεφάλι της, στροβιλιζόμενο· η Θυάλκνα έκανε μια απότομη περιστροφή γύρω απ'τον εαυτό της, στηριζόμενη στο αριστερό της πόδι, και το αστραφτερό λεπίδι της κατέβηκε πάνω στον λαιμό του δαίμονα–
–σκίζοντάς τον πέρα για πέρα.

Περνώντας από μέσα του.

Και αφήνοντας το κεφάλι του Παντοκρατορικού στη θέση του.

Μονάχα μια γραμμή από ρευστό ασήμι έμεινε πίσω από το θανατηφόρο πέραςμα του σπαθιού της. Και το δέρμα του τέρατος άρχισε, πάραυτα, να αναπλάθεται.

«Μα τον Άρσαγκαρ!» γρύλισε η Θυάλκνα, πατώντας γερά και στα δύο πόδια της και αγνοώντας τον λογχισμό που ήρθε από το δεξί πέλμα. «Τι είσαι;»

Τα χείλη του τέρατος σχημάτισαν ένα άχαρο, φρικαλέο χαμόγελο. «Σ'το είπα, Πριγκίπισσα: δεν μπορείς να με νικήσεις!» έκρωξε, σαν ο λαιμός του να μην είχε θεραπευτεί πλήρως ακόμα και να δυσκολευόταν στην ομιλία.

Τα σπαθιά του κινήθηκαν εναντίον της. Η Θυάλκνα οπισθοχώρησε, αποκρούοντας τις απανωτές επιθέσεις που απειλούσαν να τη λιανίσουν. Αν το πόδι μου δεν ήταν χτυπημένο...! Αν το πόδι μου δεν ήταν χτυπημένο...! Κινδύνευε να παραπατήσει και να πέσει.

Οι πολεμιστές της, όμως, βρίσκονταν κοντά της και επιτέθηκαν στον δαίμονα από γύρω, χτυπώντας τον με τα σπαθιά τους. Η Θυάλκνα, στηριζόμενη στο αριστερό πόδι, ύψωσε το δεξί και κλότσησε τον Παντοκρατορικό στο σαγόνι με όλη της τη δύναμη. Το κεφάλι του τινάχτηκε απότομα πίσω· αν ήταν άνθρωπος, ο αυχένας του θα είχε σπάσει. Ο δαίμονας, όμως, απλά έκανε ένα ακούσιο βήμα όπισθεν.

Η Θυάλκνα παραπάτησε και ο ώμος της κοπάνησε σ'έναν τοίχο. Ήταν λαχανιασμένη. Ξέπνοη. Αν το πόδι μου δεν ήταν έτσι τραυματισμένο...! Καταραμένη νάναι εκείνη η σκύλα! γρύλισε εσωτερικά, ενθουμούμενη την καστανομάλλα γυναίκα με το λευκό-ροζ δέρμα και τη μαύρη στολή, η οποία της είχε ορμήσει ενόσω γινόταν η επίθεση των Μελανών του Κοράκου Τόπου κατά της εκστρατείας.

Η Θυάλκνα άκουσε βήματα πίσω της. Αντιλήφτηκε την παρουσία κάποιου· μα δεν ανησύχησε. Δε μπορεί να ήταν εχθρός από εκεί-
Λάθος.

Αισθάνθηκε ένα δυνατό χτύπημα στην πίσω μεριά του κεφαλιού, και είδε χρώματα να χορεύουν μπροστά της. Τα γόνατά της λύγισαν και κρατήθηκε με τα χέρια της, για να μην πέσει μπρούμυτα στο πέτρινο πάτωμα.

«Συγγνώμη, αδελφή,» άκουσε από πάνω της. «Δε φαίνεται να υπάρχει άλλος τρόπος για να πάψεις τις ανοησίες σου.»

Ακόμα ένα χτύπημα στο κεφάλι, και η Θυάλκνα έχασε τις αισθήσεις της.

• 3 •

Ο Στρατάρχης Άλφερκεμ –όπως είχε συμφωνήσει με την Πριγκίπισσα Θυάλκνα– είχε πάρει τους ετοιμοπόλεμους μαχητές από τον Στρατώνι της Ελρείσβα και τους είχε οδηγήσει στον Στρατώνι των Παντοκρατορικών μέσα στην πόλη, κάνοντας επίθεση χωρίς καμία προειδοποίηση, ελπίζοντας ότι έτσι θα έπιανε τους ξένους απροετοίμαστους.

Και δεν είχε άδικο: οι ξένοι, όντως, ήταν απροετοίμαστοι για την επίθεσή του. Ωστόσο, δεν ηττήθηκαν. Οργανώθηκαν γρήγορα και πρόβαλαν αντίσταση, παρότι αρχικά είχαν πολλές απώλειες.

Οι Λευκοί πολεμιστές κατάφεραν να μπουν στο εσωτερικό του Στρατώνα, διαλύοντας την πύλη, και οι μάχες γίνονταν τώρα στον μεγάλο του περίβολο και μέσα στα πέτρινα οικοδομήματά του. Οι κραυγές και η κλαγγή των όπλων αντηχούσαν σ'όλες τις τριγυρινές συνοικίες.

Ο Άλφερκεμ όφειλε να ομολογήσει ότι η κατάσταση δεν ήταν εύκολη. Αλλά, βέβαια, δεν περίμενε και να είναι. Αν ίσχυε αυτό, τότε θα μπορούσαν να είχαν διώξει τους ξένους οποιαδήποτε στιγμή. Ωστόσο, η Πριγκίπισσα Θυάλκνα σύντομα θα αποκτούσε τον έλεγχο του Μεγάρου και θα συλλάμβανε τον Παντοκρατορικό Επόπτη, πράγμα το οποίο, αναμφίβολα, θα διέλυε αμέσως κάθε αντίσταση από τους στρατιώτες των ξένων. Επομένως, ο Άλφερκεμ οδηγούσε τους πολεμιστές του βάσει συγκρατημένης στρατηγικής, και όχι παράτολμα· γιατί γνώριζε πως ο χρόνος μετρούσε υπέρ του.

Η ψευδαίσθηση αυτή, όμως, διαλύθηκε όταν ένας καβαλάρης, ντυμένος με τη στολή των Παντοκρατορικών, ήρθε καλπάζοντας κοντά στον Στρατώνα και φώναξε ότι η προδότρια Πριγκίπισσα Θυάλκνα ήταν αιχμάλωτη, και ότι ο Βασιληάς και ο Παντοκρατορικός Επόπτης πρόσταζαν τον Στρατάρχη Άλφερκεμ να σταματήσει αμέσως ετούτη την ανταρσία και να παραδοθεί.

Οι πολεμιστές που βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή γύρω από τον Άλφερκεμ τον κοίταξαν με ανήσυχες όψεις στα πρόσωπά τους. Και με φόβο, επίσης. Φοβόνταν ότι θα τους εκτελούσαν, ως προδότες.

Ο Παντοκρατορικός καβαλάρης ήταν έξω απ'τα τείχη του Στρατώνα, καβάλα στο άτι του, περιμένοντας την απάντηση του Στρατάρχη της Ελρείσβα. Ο Άλφερκεμ, που βρισκόταν στον περίβολο, αισθάνθηκε για μια στιγμή μουνδιασμένος, μην ξέροντας τι να κάνει. Από τη μία, ο Βασιληάς του τον πρόσταζε να παραδοθεί. Από την άλλη, είχε ξεκινήσει κάτι... Είχε κάνει μια κίνηση που... πώς μπορούσε να την ανακαλέσει διατηρώντας την τιμή και το κύρος του;

Λύκο της Ερήμου, τον ονόμαζαν οι πολεμιστές του Θρόνου της Ελρείσβα. Όπως τον Άρσαγκαρ. Απόδειξη του πόσο τον σέβονταν στον πόλεμο. Απόδειξη του πόσο δυνατό τον θεωρούσαν.

Και ο Λύκος της Ερήμου δεν παραδινόταν. Δεν άλλαζε πορεία, όταν είχε πάρει μια απόφαση. Δεν ήταν σαν τον άνεμο που του λείπει η κατεύθυνση. Ο Λύκος της Ερήμου πολεμούσε, και θριάμβευε.

Ο Άλφερκεμ είπε στους πολεμιστές του να μην ανησυχούν. Όλα τούτα ήταν μια τελευταία προσπάθεια των ξένων να παραμείνουν αφέντες στην Ελρείσβα.

Ντυμένος με την πανοπλία του από σκληρό δέρμα και σίδερο, και φορώντας το κράνος του και τον μανδύα του, ανέβηκε μια πέτρινη σκάλα και στάθηκε στις επάλξεις των τειχών του Παντοκρατορικού Στρατώνα, κοιτάζοντας κάτω, τον καβαλάρη που ήταν σταλμένος από το Μέγαρο.

«Να απαντήσεις στον Επόπτη ότι δεν πρόκειται να παραδοθούμε μέχρι που η Ελρείσβα να είναι ελεύθερη από τον ζυγό του!» φώναξε ο Στρατάρχης· κι άκουσε πίσω του τους πολεμιστές του να κραυγάζουν: Άλφερκεμ! Άλφερκεμ! Άλφερκεμ! Κι ορισμένοι αλύχτησαν σαν λύκοι της ερήμου, λες κι αναπάντεχα να είχαν δαιμονιστεί.

Ο Παντοκρατορικός καβαλάρης, δίχως να μιλήσει, μάζεψε τα ηνία του αλόγου του μέσα στις γαντοφορεμένες του γροθιές και το έστρεψε απ'την άλλη, καλπάζοντας επάνω στους πλακόστρωτους δρόμους της Ελρείσβα με τον μανδύα του ν'ανεμίζει πίσω του.

Ένα βέλος εκτοξεύτηκε από ένα απ'τα οικοδομήματα του Στρατώνα, στοχεύοντας τον Άλφερκεμ. Οι θεοί ήταν μαζί με τον Στρατάρχη, όμως, έτσι αστόχησε το κρανοφόρο κεφάλι του για μερικά εκατοστά.

Οι πολεμιστές του, βλέποντάς το αυτό, έβγαλαν δυνατότερες κραυγές από πριν.

Ο Στρατάρχης κατέβηκε από τις επάλξεις των εξωτερικών τειχών του Στρατώνα και πρόσταξε να συνεχίσουν, και να εντείνουν, την επίθεση.

«Αδύνατον...» είπε ο Ίρσολμπελ, καθισμένος στον Θρόνο της Ελρείσβα. «Είναι αδύνατον!... Ο Άλφερκεμ πρέπει νάχει χάσει τα λογικά του...»

Ο αγγελιαφόρος του Ευρύμαχου είχε μόλις επιστρέψει από τον Παντοκρατορικό Στρατώνα και είχε μεταφέρει τα λόγια του Στρατάρχη σε όλους τους παρευρισκόμενους στην αίθουσα.

«Προφανώς, Βασιλιά μου, είχες τόσον καιρό έναν προδότη πλάι σου, δίχως να το γνωρίζεις!» είπε ο Ευρύμαχος, βαστώντας το μακρύ, μαύρο ραβδί του στο ένα χέρι.

«Ο Άλφερκεμ ήταν, πάντοτε, καλός πολεμιστής, και καλός άνθρωπος,» αντιγύρισε ο Ίρσολμπελ. «Ουδέποτε είχα λόγο ν'αμφισβητήσω την αφοσίωσή του σ'εμένα ή στον Θρόνο—»

«Τώρα, όμως, έχεις λόγο. Τον σημαντικότερο λόγο απ'όλους: έκανε ανταρσία εναντίον σου!

»Και πού είναι ο Πρωτοσπαθάριος;» απαίτησε ο Ευρύμαχος. «Κανείς δε φαίνεται να τον έχει δει μέσα στο Μέγαρο!»

«Η σύζυγός του, σίγουρα, θα γνωρίζει πού βρίσκεται,» τόνισε ο Άνσελμος, με τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του και κοιτάζοντας τον Βασιλιά έντονα.

«...Ναι,» παραδέχτηκε εκείνος. «Μάλλον. Αν δεν είναι στα διαμερίσματά του, δηλαδή...»

«Πιστεύετε, Βασιλιά μου, ότι μ'όλο αυτό τον χαλασμό θα παρέμενε στα διαμερίσματά του;» απόρησε ο Ευρύμαχος. «Σίγουρα, μας κοροϊδεύετε!»

Ο Ίρσολμπελ δεν μίλησε, μοιάζοντας χλωμός... αν μπορούσε ένας Λευκός να μοιάζει χλωμός.

Ο Άνσελμος είδε, με την άκρια του ματιού του, μια γυναίκα να πλησιάζει και να ψιθυρίζει κάτι στ'αφτί της Αλντάρνης, η οποία στεκόταν παραδίπλα· και τότε, η Αρχικατάσκοπος είπε, δυνατά, ώστε να την ακούσουν όλοι: «Ο Πρωτοσπαθάριος λείπει. Έχει πάρει κάποιους πολεμιστές μαζί του και ένα φορτηγό, και έχει βγει από την Ελρείσβα.»

«Πού έχει πάει;» απαίτησε ο Ευρύμαχος, στρεφόμενος να την κοιτάξει.

«Προς τ'ανατολικά,» απάντησε η Αλντάρνη.

«Προς τ'ανατολικά;...» Τα μάτια του Ευρύμαχου στένεψαν.

Και ο Άνσελμος ήξερε τι πρέπει να είχε περάσει απ'το μυαλό του. Ο Πρωτοσπαθάριος πηγαίνει στο αεροδρόμιο, ή στα ορυχεία. Ή και στα δύο.

Η Ταμλάκο έτρεχε μέσα στο βράδυ, καβάλα στο δίκυκλο όχημά της. Σύννεφα σκόνης σηκώνονταν πίσω της.

Είχε φύγει απ'την περιοχή των ορυχείων της Ελρείσβα και κατευθυνόταν προς την πόλη, για να συναντήσει έναν σύνδεσμο της Επανάστασης και να μάθει πώς είχαν τα πράγματα εκεί, προτού ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος και οι άλλοι πλησιάσουν.

Καθώς ζύγωνε τον προορισμό της, είδε έναν καβαλάρη να έρχεται, καλπάζοντας σα νάχε τον Λόγκροθ στο κατόπι του. Και δε νόμιζε ότι ήταν άγνωστος.

Η Ταμλάκο σταμάτησε το δίκυκλό της και του φώναξε, κάνοντάς του νοήματα με τον κώδικα χειρών της Επανάστασης. Εκείνος την πλησίασε και τράβηξε τα χαλινάρια του αλόγου του· το ζώο σηκώθηκε στα πισινά του πόδια, κλοτσώντας τον αέρα με τα μπροστινά και χρεμετίζοντας. Ο άντρας ήταν Λευκός, και ιδρώτας γυάλιζε επάνω στο πρόσωπό του.

Η Ταμλάκο τον είχε γνωρίσει πρόσφατα: ονομαζόταν Σάρελαχ και ήταν, ασφαλώς, επαναστάτης. Δε φαινόταν να τη συμπαθεί και τόσο, επειδή ήταν Μελανή, αλλά έδειχνε να καταλαβαίνει πως ο αγώνας κατά των ξένων ήταν σημαντικότερος από τον ενδοδιαστασιακό αιώνιο πόλεμο των Λευκών και των Μελανών.

«Η Πριγκίπισσα!» είπε ο Σάρελαχ. «Την αιχμαλώτισαν μέσα στο Μέγαρο! Και πρόσταξαν τον Στρατάρχη να παραδοθεί, αλλά εκείνος αρνήθηκε.»

«Και πού βρίσκεται τώρα;»

«Στον Παντοκρατορικό Στρατώννα. Συνεχίζει να μάχεται κατά των ξένων.»

«Ανέβα,» του είπε η Ταμλάκο, κάνοντας νόημα με το κεφάλι. «Άσε τ'άλογό σου κι ανέβα.»

Ο Λευκός την κοίταξε διστακτικά.

«Εκτός αν θες να μείνεις εδώ,» συνέχισε η Ταμλάκο.

«Θα μείνω εδώ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Θα μεταφέρεις εσύ τα νέα στον Πρίγκιπα;»

«Ασφαλώς. Γι'αυτό ήρθα.»

Η Ταμλάκο ενεργοποίησε πάλι τις μηχανές του οχήματός της και, στρίβοντάς το προς τ'ανατολικά, έτρεξε πάνω στον χωματόδρομο.

Η Θυάλκνα ξύπνησε, νιώθοντας το κεφάλι της να πονά. Τα μάτια της άνοιξαν, και είδε ότι βρισκόταν σ'ένα μισοσκότεινο μέρος. Το φως ερχόταν από έξω: από το καγκελωτό παράθυρο μιας πόρτας.

Η Πριγκίπισσα ανασηκώθηκε, στηριζόμενη στις παλάμες των χεριών της. Βλεφάρισε, καθαρίζοντας τη θολωμένη της όραση.

Το τελευταίο πράγμα που θυμόταν ήταν ν'ακούει τη φωνή του αδελφού της... Εκείνος με χτύπησε... Το καταραμένο ποντικογέννημα του Μόρμαμ! Εκείνος με χτύπησε! Πισώπλατα.

Θα τον γδάρω ζωντανό! Θα τον διαμελίσω και θα πετάξω τα κομμάτια του στις αμμοθύελλες!

Προσπάθησε να πειθαρχήσει τον εαυτό της.

Έπρεπε να μάθει τι είχε συμβεί. Τι– Ήταν ανόητο ν'αναρωτιέται. Η ανταρσία της κατά των Παντοκρατορικών, σίγουρα, είχε τερματιστεί· αυτό είχε συμβεί. Κι εκείνη τώρα βρισκόταν σ'ένα κελί· τούτο το μέρος δε μπορεί να ήταν τίποτ'άλλο.

Ο πατέρας μου το βρήκε σκόπιμο να με ρίξει σ'ένα κελί... Αναμφίβολα, στα μπουντρούμια κάτω απ'το Μέγαρο.

Η Θυάλκνα έκανε να σηκωθεί όρθια, κι αισθάνθηκε έναν έντονο πόνο να έρχεται απ'το δεξί της πόδι. Μόρφασε, μουγκρίζοντας. Η πληγή πρέπει νάχε ξανανοίξει· πρέπει να αιμορραγούσε. Η Θυάλκνα κάθισε πάλι επάνω στο δερμάτινο στρώμα όπου είχε ξυπνήσει. Δε φορούσε την πανοπλία της πλέον, διαπίστωσε· ούτε, ασφαλώς, είχε το σπαθί της ή κανένα άλλο όπλο.

Αναστενάζοντας, έβγαλε τη δεξιά της μπότα και είδε ότι, όντως, το πέλμα της αιμορραγούσε. Γρυλίζοντας από οργή, πέταξε τη μπότα

πέρα, κάνοντάς τη να κοπανήσει, θορυβωδώς, πάνω στη σιδερένια πόρτα του κελιού.

Έβγαλε και την άλλη μπότα και ορθώθηκε, πατώντας κυρίως με το αριστερό πόδι και μόνο με τα δάχτυλα του δεξιού –και, ακόμα κι έτσι, πονούσε.

Ζύγωσε την πόρτα και πιάστηκε απ'τα κάγκελα του μικρού παραθύρου, κοιτάζοντας τον στενό, πέτρινο διάδρομο απέξω, όπου υπήρχαν αναμμένοι δαυλοί και άλλα κελιά, δεξιά κι αριστερά.

«Φρουρέ!» φώναξε. «Φρουρέ!»

Κανείς δεν ήρθε αμέσως. Απόμακρα, όμως, βήματα άρχισαν ν'ακούγονται.

Και πνίγηκαν από ένα βαθύ, λαρυγγώδες γέλιο: «Χα-χα-χα-χα-χα...! Αα-χα-χα-χαχαχαχαχαχαχα!» το οποίο έμοιαζε να έρχεται από ένα αντικρινό κελί. Κάποιος ακουγόταν να διασκεδάζει πολύ. Κάποιος τρελός, κατά πάσα πιθανότητα. «Χα-χα-χα-χαχαχαχαχα...!»

Η Θυάλκνα τον αγνόησε, βλέποντας τον φρουρό να παρουσιάζεται στο πέρας του διαδρόμου και να ζυγώνει.

«Φρουρέ!» του φώναξε. «Θέλω να μιλήσω στον πατέρα μου, τώρα!»

«Θα τον ειδοποιήσω, Πριγκίπισσά μου—»

«Αμέσως!»

Ο φρουρός έφυγε, βαδίζοντας βιαστικά.

«Αα-χα-χα-χαχαχαχαχαχαχαχαχα...» αντήχησε πάλι το γέλιο του τρελού από το αντικρινό κελί.

«ΣΚΑΣΜΟΣ!» ούρλιαξε η Θυάλκνα, σφίγγοντας τα κάγκελα μέσα στις γροθιές της.

Και τότε, είδε ένα πρόσωπο να παρουσιάζεται μέσα απ'το σκοτάδι του παραθύρου της πόρτας του αντικρινού κελιού. Ένα πρόσωπο που αναγνώριζε.

Ο άντρας, χαμογελώντας ως τ'αφτιά, είπε: «Πριγκίπισσα, ποτέ δεν το φανταζόμουν ότι θα γινόμασταν, τελικά, συγκάτοικοι... Τι παράξενο πράγμα που είν'η Μοίρα, ε; Χα-χα-χα-χα...!»

Παντοκρατορικοί στρατιώτες μπήκαν στα διαμερίσματά της, κλοτσώντας την πόρτα. Την άρπαξαν και, τραβώντας την –αγνοώντας τις διαμαρτυρίες της, αγνοώντας το ότι τους έλεγε να την αφήσουν και θα ερχόταν μόνη της όπου κι αν ήθελαν–, την πήγαν σ’ένα μικρό δωμάτιο, όπου βρίσκονταν ο θεός της, ο Παντοκρατορικός Επόπτης, και ο Παντοκρατορικός Πρέσβης. Εκεί ελευθέρωσαν τα χέρια της, αλλά δεν έφυγαν.

«Αρχόντισσα Ταράλβι...» είπε ο Ευρύμαχος, ατενίζοντάς την με βλέμμα διαπεραστικό. «Ανιψιά του Βασιληά. Σύζυγος του Πρωτοσπαθάριου. Και... προδότρια του Θρόνου και της Παντοκρατορίας. Σύμμαχος με αποστάτες.»

Η Ταράλβι προσπάθησε να διατηρήσει την αυτοκυριαρχία της, όπως πάντα. «Γιατί μ’έφερες εδώ;» απαίτησε.

«Επειδή η ανταρσία που είχατε σχεδιάσει απέτυχε,» είπε ο Ευρύμαχος. «Η Πριγκίπισσα είναι φυλακισμένη, όπως αρμόζει σ’όλους τους παρανόμους· και ο Στρατάρχης, σύντομα, θα ακολουθήσει τη μοίρα της–»

«Μ’έφερες, λοιπόν, εδώ για να μου πεις ότι κι εγώ θα φυλακιστώ;»

«Αυτό,» είπε ο Άνσελμος, προλαβαίνοντας τον Ευρύμαχο, «δε χρειάζεται να αποδειχτεί... απαραίτητο. Εξάλλου, γνωρίζουμε πως έχεις δύο όμορφες κόρες να φροντίσεις, Αρχόντισσά μου...»

Κάθαρμα! γρύλισε η Ταράλβι εντός της. Με απειλές! Απειλές τα παιδιά μου! Αλλά δε μίλησε, περιμένοντας τους δαιμονισμένους Παντοκρατορικούς να συνεχίσουν.

«Το μόνο που επιθυμούμε από εσένα είναι να μας πεις πού βρίσκεται ο σύζυγός σου,» είπε ο Άνσελμος.

«Δεν γνωρίζω.»

«Νομίζω πως ψεύδεσαι, Αρχόντισσά μου,» δήλωσε, ήρεμα, ο Άνσελμος· αλλά η έκφρασή του έλεγε: Το ξέρω πώς ψεύδεσαι.

«Σύμφωνα με τις πληροφορίες μας,» της είπε ο Ευρύμαχος, «ο Πρωτοσπαθάριος έχει φύγει από την πόλη, μαζί μ’ένα φορτηγό και αρκετούς πολεμιστές. Κατευθύνεται ανατολικά.»

«Αφού, λοιπόν, ξέρετε πού πηγαίνει, γιατί ρωτάτε εμένα;» απαίτησε η Ταράλβι. Τι παιχνίδι έπαιζαν;

«Γνωρίζουμε προς τα πού πηγαίνει,» εξήγησε ο Ευρύμαχος, «αλλά δεν γνωρίζουμε τον προορισμό του. Ούτε, ασφαλώς, τα σχέδιά του. Εσύ, όμως, είμαι βέβαιος πως θα μας τα πεις όλα.»

«Κάνεις λάθος,» αποκρίθηκε η Ταράλβι. «Δεν ξέρω τίποτα.» Και, γυρίζοντας απότομα να κοιτάξει τον Βασιληά Ίρσολμπελ: «Πώς τολμάς, θείε, να τους αφήνεις να μας μεταχειρίζονται έτσι; Ετούτο το Μέγαρο είναι δικό σου! Ετούτη η πόλη είναι δι-!»

«Σιωπή!» τη διέκοψε ο Ίρσολμπελ. «Θα έπρεπε να είσαι ευγνώμων, ύστερα από τη συμπεριφορά σου, Ταράλβι! Και καλά θα κάνεις να πεις στον Υψηλότατο όλα όσα ξέρεις για τα σχέδια των παρανόμων με τους οποίους φαίνεται να έχει μπλέξει ο Κάραγγελ –που πλέον δεν είναι Πρωτοσπαθάριός μου! Δε χρειάζομαι προδότες και εγκληματίες στο πλευρό μου!»

«Είσαι ΔΕΙΛΟΣ, θείε!» ούρλιαξε η Ταράλβι· και, δείχνοντας τον Ευρύμαχο και τον Άνσελμο: «Αυτοί είναι οι εγκληματίες! Και τους έχεις-!»

Ο Ίρσολμπελ τη γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, κάνοντάς τη να παραπετήσει, να χτυπήσει, δυνατά, το κεφάλι της στον τοίχο, και να σωριαστεί, νιώθοντας ολόκληρο τον κόσμο να στριφογυρίζει.

Ένα πυκνό πέπλο σκοταδιού τύλιξε την Ταράλβι.

Η Ταμλάκο σταμάτησε το όχημά της στο αεροδρόμιο, κατέβηκε από τη σέλα, και έτρεξε κοντά στον Πρίγκιπα Ανδρόνικο, τους συντρόφους του, και τον Πρωτοσπαθάριο Κάραγγελ, οι οποίοι στέκονταν μες στη μέση του αεροδιάδρομου, μιλώντας αναμεταξύ τους, περιστοιχισμένοι από αναμμένα μαγκάλια, για να φωτίζουν τη νύχτα και να διώχνουν την παγωνιά.

Άπαντες στράφηκαν να κοιτάξουν την Ταμλάκο.

«Δε μας φέρνεις καλά νέα,» παρατήρησε ο Ανδρόνικος. «Το βλέπω στο πρόσωπό σου.»

Η Ταμλάκο κούνησε το κεφάλι. «Όχι, τα νέα δεν είναι καλά, Πρίγκιπά μου. Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα είναι αιχμάλωτη· οι Παντοκρατορικοί τη νίκησαν-»

«Όχι!» γρύλισε ο Κάραγγελ, σφίγγοντας τη γροθιά του και τρίζοντας τα δόντια. «Να σας πάρουν όλοι δαίμονες της ερήμου! Πρίγκιπα Ανδρόνικε, μας οδήγησες στην καταστροφή μας! Η γυναίκα μου είναι μέσα στο Μέγαρο της Ελρείσβα!» Τα μάτια του είχαν εστιαστεί στον Απολλώνιο Πρίγκιπα, με οργή να καθρεπτίζεται εντός τους. Γνώριζε πλέον ποιο ήταν το πραγματικό όνομα του «Έκνομου»· του το είχε αποκαλύψει ο ίδιος.

«Μη βιάζεσαι, Πρωτοσπαθάριε,» του είπε ο Ανδρόνικος, χωρίς να χάνει την ψυχραιμία του. «Τίποτα δεν έχει χαθεί ακόμα—»

«Τίποτα δεν έχει χαθεί ακόμα;» φώναξε ο Κάραγγελ. «Η Πριγκίπισσα απέτυχε! Και είμαστε έξω απ'την πόλη! Τι θα κάνουμε, μα τον Σάρκλιφ; Θα την πολιορκήσουμε;»

«Αν χρειαστεί.»

«Είσαι τρελός!»

«Μην ξεχνάς ότι έχουμε τα αεροπλάνα, Πρωτοσπαθάριε,» τόνισε ο Ανδρόνικος. «Δεν θυμάσαι πόσο καταστροφικά μπορούν να αποδειχτούν τα αεροπλάνα;»

Ο Κάραγγελ συνοφρυώθηκε, ακούγοντάς το αυτό, γιατί, ναι, θυμόταν πόσο καταστροφικά μπορούσαν να αποδειχτούν τα αεροπλάνα.

«Επίσης,» πρόσθεσε ο Ανδρόνικος, βλέποντας ότι είχε κερδίσει την προσοχή του, «τα ορυχεία ενέργειας είναι τώρα υπό τον έλεγχό μας. Αυτό είναι μεγάλο πλεονέκτημα.»

«Και πάλι, όμως...» είπε ο Κάραγγελ με σιγανότερη φωνή από πριν, «πώς περιμένεις να πολιορκήσουμε την Ελρείσβα;»

«Κατ'αρχήν, δε νομίζω ότι η Ταμλάκο τελείωσε όσα είχε να μας αναφέρει,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Δε μας είπε τίποτα για τον Στρατάρχη Άλφερκεμ.» Και στράφηκε στην εν λόγω Μελανή επαναστάτρια, υψώνοντας ένα φρύδι του, ερωτηματικά.

«Ο Στρατάρχης βρίσκεται στον Παντοκρατορικό Στρατώνα,» είπε εκείνη, «και εξακολουθεί να μάχεται κατά των ξένων. Τον πρόσταξαν να παραδοθεί, αλλά αρνήθηκε.»

Ο Κάραγγελ ένευσε, σα να καταλάβαινε απόλυτα την ενέργεια του Άλφερκεμ. «Είναι θέμα τιμής γι'αυτόν. Δε μπορεί να κάνει πίσω τώρα.»

«Επομένως,» είπε ο Ανδρόνικος, «έχουμε τόσους πολεμιστές μέσα στην Ελρείσβα. Πολεμιστές που δεν έχουν παραδοθεί, ούτε έχουν αιχμαλωτιστεί.»

«Μέχρι ποτέ, όμως, θα μπορέσουν να κρατήσουν;» έθεσε το ερώτημα ο Κάραγγελ.

«Δε θα περιμένουμε πολύ, Πρωτοσπαθάριε,» του είπε ο Ανδρόνικος.

Και στράφηκε στον Ράθνη. «Ας δώσουμε ένα μήνυμα στον Παντοκρατορικό Επόπτη, φίλε μου.»

Ένα μικρό ελικόπτερο πλησίασε την Ελρείσβα από τ'ανατολικά. Πέρασε πάνω από τα τείχη της και ζύγωσε το Μέγαρο του Θρόνου, στο κέντρο της.

Η Νίκη, που πιλόταρε το αεροσκάφος, το πήγε κοντά στις επάλξεις όπου στέκονταν μερικοί Παντοκρατορικοί στρατιώτες, οι οποίοι, θορυβημένοι, ύψωσαν αμέσως τις βαλλίστρες τους.

«Φέρνουμε ένα μήνυμα!» τους φώναξε ο Ράθνης, ανοίγοντας μια θύρα του ελικοπτέρου. «Ένα μήνυμα για τον Παντοκρατορικό Επόπτη!»

«Τι μήνυμα; Από ποιον;»

Ο Ράθνης ύψωσε έναν μεταλλικό κύλινδρο με το ένα χέρι, ενώ με το άλλο κρατιόταν από την εσωτερική άκρη της πόρτας. «Από τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο! Αφορά το αεροδρόμιο του Επόπτη, και τα ορυχεία ενέργειας. Σίγουρα, θα τον ενδιαφέρει.» Και πέταξε τον κύλινδρο προς τις επάλξεις, σε αρκετή απόσταση από τους φρουρούς, ώστε να μη φοβηθούν ότι μπορεί να ήταν τίποτα επιβλαβές γι'αυτούς –όπως, για παράδειγμα, κάποιου είδους αέριο, γιατί οι περισσότερες εκρηκτικές ύλες που χρησιμοποιούνταν σε άλλες διαστάσεις δεν λειτουργούσαν στην Αρβήντλια.

Ο Ράθνης έκλεισε την πόρτα του ελικοπτέρου, και η Νίκη πήρε το σκάφος από το Μέγαρο και από την Ελρείσβα, πετώντας προς τ'ανατολικά.

Υπάκουο Σκυλί της Παντοκράτειρας,

Τα ορυχεία ενέργειας της Ελρείσθα είναι δικά μας· οι στρατιώτες σου είναι είτε νεκροί, είτε αιχμάλωτοί μας, είτε πρόθυμοι να πολεμήσουν για εμάς.

Το αεροδρόμιό σου είναι δικό μας. Το ίδιο και τα αεροπλάνα, και οι πιλότοι τους, και οι Τεχνομαθείς μάγοι που ρυθμίζουν την ενεργειακή ροή των κανονιών τους. Καθώς όλοι οι υποτακτικοί της Παντοκράτειρας πάντοτε υπολογίζουν τα τομάρια τους περισσότερο από τ'αφεντικά τους, μην αμφιβάλλεις ότι θα σε προδώσουν και θα δουλέψουν για εμάς.

Οι όροι που θέτουμε είναι απλοί: Εσύ, ο στρατός, και οι κατάσκοποί σου να φύγετε, μέχρι την αυγή, από την Ελρείσθα, ταξιδεύοντας επάνω σε πλοία προς τη Νιργκέλθα.

Σε περίπτωση που αρνηθείς να συμμορφωθείς με τους όρους μας, θα χτυπήσουμε εσένα και τους υποτακτικούς σου με τα αεροπλάνα, καθώς και με ό,τι άλλο έχουμε στη διάθεσή μας, μέσα και έξω από την Ελρείσθα. Θα το μετανιώσεις που δεν συμμορφώθηκες εξαρχής με τους όρους μας· γιατί, στο τέλος, θα φύγεις από την πόλη, είτε έτσι είτε αλλιώς!

Πρίγκιπας Ανδρόνικος,
Αρχιπροδότης, Παράνομος, και Εγκληματίας

Με μια κραυγή έξαλλης οργής, ο Ευρύμαχος ανέμισε το μακρύ ραβδί του, διαλύοντας τα αντικείμενα που βρίσκονταν επάνω στο ξύλινο τραπέζι του κεντρικού καθιστικού των διαμερισμάτων του.

Η Αλντάρνη τινάχτηκε πίσω μ'έναν ξαφνιασμένο λαρυγγισμό.

Ο Άνσελμος ύψωσε το χέρι του, για να μη χτυπηθεί από τα γυάλινα θραύσματα.

«Το γαμημένο καθίκι της Μάνας του Σκοτοδαίμονος!» βρυχήθηκε ο Ευρύμαχος, κλοτσώντας μια καρέκλα και στέλνοντάς την πάνω στον σοφά.

«Τι γράφεις;» ρώτησε ο Άνσελμος. «Τι γράφεις;»

Ο Ευρύμαχος πέταξε το μήνυμα, οργισμένα, πάνω στο τραπέζι. Ο Πρέσβης το σήκωσε και το διάβασε, ενώ η Αλντάρνη κοιτούσε πάνω απ'τον ώμο του με τα μάτια της διασταλμένα.

«Η υπεροψία του μπάσταρδου έχει ξεπεράσει κάθε λογική και όριο!» ούρλιαξε ο Ευρύμαχος, κοπανώντας την κάτω άκρη του ραβδιού του στο πέτρινο πάτωμα. «Θα κρεμάσω το κεφάλι του από την πύλη της πόλης!»

«Ποια από τις τρεις;» ρώτησε ο Άνσελμος.

«Με κοροϊδεύεις;»

«Δεν καταλαβαίνεις γιατί έστειλε αυτό το μήνυμα; Για να σε κάνει απρόσεχτο. Είσαι τόσο ανόητος;»

Ο Ευρύμαχος στένεψε τα μάτια. «Γνωρίζω πολύ καλά τι κάνω, Άνσελμε. Μη νομίζεις ότι είσαι εδώ για να με δασκαλεύεις! Είδαμε πώς κατέληξε η καταραμένη εκστρατεία σου, δεν είδαμε;»

«Όπως νομίζεις,» αποκρίθηκε ο Πρέσβης, ξερά.

«Οι επαναστάτες έχουν τα αεροπλάνα...» είπε η Αλντάρνη, σα να μιλούσε στον εαυτό της.

«Χρειάζεται να είσαι Αρχικατάσκοπος για να το καταλάβεις αυτό;» Ο Ευρύμαχος άφησε το ραβδί του πάνω στο τραπέζι και της χτύπησε παλαμάκια.

Τα μάτια της Αλντάρνης γυάλισαν. «Ο Άνσελμος έχει δίκιο!» φώναξε. «Είσαι ηλίθιος!»

«Αφού είμαι τόσο ηλίθιος,» αποκρίθηκε ο Ευρύμαχος, «περιμένω εσείς να μου πείτε πώς θα κινηθούμε τώρα! Ο Ανδρόνικος κρατά τα ορυχεία, και –κυρίως– κρατά το αεροδρόμιο, κι επομένως, τα αεροπλάνα. Μπορεί, πράγματι, να μας χτυπήσει μ'αυτά!»

«Η ανικανότητα και των τριών σας είναι απερίγραπτη,» είπε ο Νάλρικ, που στεκόταν σε κάποια απόσταση από αυτούς, κοντά σε μια απ'τις γωνίες του δωματίου, με τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του. Δεν είχε αλλάξει ρούχα, κι επάνω του κρέμονταν τα κουρέλια από την αναμέτρησή του με τους πολεμιστές της Πριγκίπισσας Θυάλκνα.

«Γιατί δεν πας εσύ να σκοτώσεις τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο και να τελειώνουμε;» του είπε η Αλντάρνη.

«Δεν είναι αυτή η αποστολή μου, Αρχικατάσκοπε. Αλλά ευχαρίστως θα σκότωνα τον Αρχιπροδότη, αν ήταν εύκολο. Δυστυχώς, δεν είναι· και, παρότι ίσως να μην το αντιλαμβάνεσαι, υπάρχει κίνδυνος για εμένα, αν τον πλησιάσω. Τώρα, εκείνος κι οι σύντροφοί του γνωρίζουν τι είμαι, και θα είναι έτοιμοι. Δεν είμαι αθάνατος, Αρχικατάσκοπε. Και δεν επιθυμώ να πεθάνω άσκοπα· όχι, τουλάχιστον, προτού φέρω σε πέρας την αποστολή μου.»

«Τότε,» γρύλισε ο Ευρύμαχος, «βούλωστο και άσε μας να φέρουμε σε πέρας τη δική μας δουλειά!»

«Επόπτη,» αποκρίθηκε ο Νάλριεκ, «περιμένω να σας δω να αρχίσετε να κάνετε τη δουλειά σας.»

• 4 •

«Δεν ακούω κανέναν να έρχεται,» είπε το χαμογελαστό πρόσωπο από το αντικρινό κελί.

«Δε σε ρώτησα τι ακούς,» αποκρίθηκε η Πριγκίπισσα Θυάλκνα, από το δικό της κελί.

Το πρόσωπο του άντρα αντίκρου της ήταν άσπρο, με τα χαρακτηριστικά των Λευκών. Μια πλούσια, μαύρη γενειάδα φύτρωνε επάνω του, και ανακατεμένα μαύρα μαλλιά το πλαισίωναν, άλουστα εδώ και καιρό. Δεν ήταν μεγάλος, αν και η όψη του έμοιαζε πολύ πιο γερασμένη από τότε που η Θυάλκνα τον είχε ξαναδεί. Το όνομά του ήταν Λόρραχ, και ανήκε σε έναν ευγενικό οίκο της Ελρεϊσβα, όπως κι εκείνη. Ο οίκος του, όμως, ήταν αντίπαλος μ'αυτόν της Πριγκίπισσας από πολύ παλιά· και οι δύο ήθελαν τον Θρόνο, και κάμποσες φορές μέσα στη ροή των ιστορικών γεγονότων ο Θρόνος είχε αλλάξει χέρια, πηγαίνοντας απ'τον έναν οίκο στον άλλο. Ο οίκος της Θυάλκνα ονομαζόταν Οίκος της Σαύρας· ο οίκος του Λόρραχ ονομαζόταν Οίκος της Θύελλας.

Ο ευγενής αντίκρου της, όμως, δε βρισκόταν στο κελί του μόνο επειδή ήταν αντίπαλος του Οίκου της Σαύρας· βρισκόταν εκεί επειδή, πρό-

σφατα, είχε προσπαθήσει να καθαρχήσει τον Θρόνο για τον εαυτό του. Ωστόσο, ήταν αμφίβολο ότι θα μπορούσε να το κατορθώσει αυτό δίχως τη βοήθεια των Παντοκρατορικών, και, μάλιστα, ο ίδιος, όταν αιχμαλωτίστηκε, δήλωσε πως οι ξένοι, όντως, του είχαν υποσχεθεί την υποστήριξή τους –ο Πρέσβης Φάσνεϊθ τού είχε υποσχεθεί την υποστήριξή τους. Ο Επόπτης Ευρύμαχος, βέβαια, αμέσως αρνήθηκε τα πάντα. Οι Παντοκρατορικοί, είπε, δε θα υποστήριζαν ποτέ μια ενέργεια σαν αυτή του Λόρραχ. Και, για να διασκεδάσει κάθε υποψία, ζήτησε από τον Πρέσβη Φάσνεϊθ να αποχωρήσει. Τη θέση του πήρε ο Άνσελμος.

Ο Λόρραχ είχε φυλακιστεί στα μουντρούμια του Μεγάρου, παρά το αίτημα του οίκου του να απελευθερωθεί με την προσφορά λύτρων. Ο Ίρσολμπελ είχε επιμείνει, τουλάχιστον, στη φυλάκιση ορισμένων χρόνων. Για να μάθουν ότι δεν είναι να παίζουν με τον Οίκο της Σαύρας! τον θυμόταν η Θυάλκνα να είχε φωνάξει μέσα στην Αίθουσα του Θρόνου.

«Τι του έκανες;» ρώτησε ο Λόρραχ, επί του παρόντος, κοιτάζοντας την Πριγκίπισσα με περιέργεια, τώρα που η ευθυμία φαινόταν να έχει αρχίσει να του περνά.

Η Θυάλκνα δεν απάντησε. Γιατί αργούσε τόσο ο πατέρας της να τη συναντήσει; Του είχε συμβεί κάτι; Δεν τον άφηναν οι Παντοκρατορικοί; Ή το έκανε επίτηδες, επειδή ήθελε να την τιμωρήσει;

«Δε μου μιλάς, ε;» Η φωνή του Λόρραχ, πάλι.

Η Θυάλκνα έστρεψε τα μάτια της επάνω του. «Γιατί να σου μιλάω; Είσαι εχθρός της οικογένειάς μου, και δικός μου εχθρός.»

«Απ’ό,τι φαίνεται, Πριγκίπισσα, η οικογένειά σου είναι επίσης εχθρός σου. Επομένως...» μόρφασε, «πώς έχει η κατάσταση;... Εγώ είμαι εχθρός της οικογένειάς σου. Η οικογένειά σου είναι εχθρός σου και, άρα, εσύ είσαι εχθρός της οικογένειάς σου. Εσύ είσαι, επίσης, δικός μου εχθρός—»

«Σχασμός!» γρύλισε η Θυάλκνα. «Δε μ’ενδιαφέρουν οι ανοησίες σου! Προσπάθησες να πάρεις τον Θρόνο από τον πατέρα μου, ελεεινό ποινικογέννημα του Μόρμαμ!»

«Κι εσύ τι προσπάθησες να κάνεις; Το ίδιο;»

«Πώς τολμάς!»

«Για να είσαι εδώ, κάτι πρέπει να του έκανες, δε μπορεί...»

«Στον πατέρα μου δεν έκανα τίποτα. Εκείνος δεν έχει ξεκαθαρίσει κάποια πράγματα μες στο μυαλό του.»

Ο Λόρραχ γέλασε.

«Σταμάτα να γελάς!»

«Οι περισσότεροι έτσι σκέφτονται, ξέρεις,» της είπε ο Λόρραχ. «Πιστεύουν ότι ο εχθρός τους δεν έχει... ξεκαθαρίσει κάποια πράγ-»

«Ο πατέρας μου δεν είναι εχθρός μου! Οι ξένοι είναι!»

Ο Λόρραχ ύψωσε ένα φρύδι. «Οι ξένοι; Οι Παντοκρατορικοί; Αυτοί σ'έστειλαν εδώ; Παράξενο· συνήθως, τους αιχμαλώτους τούς πάνε στον Στρατώνι τους, έξω απ'το Μέγαρο. Τόσο πολύ έχουν αλλάξει τα πράγματα από τότε που ήμουν στον επάνω κόσμο;»

«Προσπάθησα να διώξω τους Παντοκρατορικούς από την Ελρείσβα,» του είπε η Θυάλκνα.

Τα μάτια του Λόρραχ γούρλωσαν. «Εσύ; Να διώξεις τους Παντοκρατορικούς από την Ελρείσβα; Α-χα-χα-χα-χαχαχαχα!» Ξέσπασε πάλι σε γέλια, ρίχνοντας το κεφάλι του πίσω· τα μαύρα μούσια του τραντάζονταν.

Η Θυάλκνα, μα τους θεούς, θα τον σκότωνε, αν μπορούσε να τον φτάσει!

«Η λογικότερη κίνηση,» είπε ο Ευρύμαχος, καθισμένος πίσω απ'το γραφείο του, «φαίνεται να είναι να στρέψουμε τον στρατό μας εναντίον του Πρίγκιπα Ανδρόνικου. Να ανακτήσουμε το αεροδρόμιο και τα ορυχεία, το συντομότερο δυνατό.»

«Δε γνωρίζουμε, όμως, πόσους μαχητές έχει ο Πρίγκιπας εκεί έξω, στις ερήμους,» τόνισε ο Άνσελμος, που καθόταν αντίκρυ του Επόπτη, όπως επίσης και η Αλντάρνη. Ο Νάλριεκ στεκόταν όρθιος, πίσω τους, παρακολουθώντας σιωπηλά. «Κι επιπλέον, όταν δει να πλησιάζουμε, θα βάλει τα αεροπλάνα να μας χτυπήσουν.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ευρύμαχος, «θα μπορούσε να το κάνει αυτό. Αλλά δε νομίζω ότι θα έχει τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσει όλα τα αεροπλάνα.»

«Γιατί;»

«Σκέψου, Άνσελμε: Αν ήσουν εσύ στη θέση του, θα εμπιστευόσουν να βάλεις και έναν Παντοκρατορικό μάγο και έναν Παντοκρατορικό πιλότο μέσα σ'ένα αεροπλάνο; Ποιος θα σου εγγυόταν ότι, τότε, αυτό το δίδυμο δε θα στρεφόταν εναντίον σου; Λογικά, θα έβαζες έναν δικό σου πιλότο μέσα στο αεροπλάνο και έναν Παντοκρατορικό μάγο· έτσι, αν ο μάγος αποφάσιζε να σε προδώσει, το μόνο που θα κατάφερνε θα ήταν να διακόψει την ενεργειακή ροή του κανονιού και, εν συνεχεία, να χάσει τη ζωή του.»

«Ποιος, όμως, λέει ότι ο Ανδρόνικος δεν έχει δικούς του πιλότους για να οδηγήσουν τα αεροσκάφη;»

«Πιστεύεις ότι εδώ, στην Αρβήντλια, μπορεί να βρει δώδεκα πιλότους μαχητικών αεροπλάνων;»

«Ίσως να τους έχει φέρει από άλλες διαστάσεις,» υπέθεσε ο Άνσελμος.

«Για να το κάνει αυτό, θα έπρεπε να γνωρίζει ήδη πόσα αεροσκάφη έχουμε εδώ. Και δεν το θεωρώ αυτό πιθανό. Δε νομίζω ότι έχει περάσει αρκετός χρόνος ώστε να έχει πληροφορηθεί και ετοιμαστεί επαρκώς.»

«Ο χρόνος δεν κυλά με τον ίδιο τρόπο σ'όλες τις διαστάσεις,» του θύμισε ο Άνσελμος.

«Το αντιλαμβάνομαι. Αλλά, και πάλι, σκέψου: Έχουν περάσει... πόσες;... δεκαπέντε ημέρες από τότε που έχουν έρθει τα αεροπλάνα; Κάπου εκεί. Πιστεύεις ότι, μέσα σ'αυτό το χρονικό διάστημα, ο Ανδρόνικος θα πρόλαβε και να μάθει γι'αυτά και να οργανωθεί τόσο καλά εναντίον μας;»

«Μια στιγμή,» είπε η Αλντάρνη. «Αν ο Ανδρόνικος δεν ήρθε εδώ προκειμένου να πολεμήσει εμάς, προκειμένου να μας διώξει από την Ελρείσβα, τότε για ποιο λόγο ήρθε;»

«Αυτό,» τόνισε ο Άνσελμος, «είναι ένα πολύ καλό ερώτημα. Γιατί, για να είμαι ειλικρινής, και η εμφάνισή του στην Όαση των Επτά Κοκάλων ήταν... εξαιρετικά παράξενη. Πώς θα μπορούσε να έχει τόσο καλή πληροφόρηση για το τι σχεδιάζα;»

«Ναι...» μурμουρίσε ο Ευρύμαχος, «πραγματικά παράξενο...» Και το βλέμμα του πήγε στον Νάλριεκ· εκείνος εξακολούθησε να είναι σιωπηλός. «Ποια είναι η δική σου γνώμη;» τον ρώτησε ο Επόπτης.

«Αναρωτιέμαι αν η εμφάνιση του Πρίγκιπα θα μπορούσε να έχει κάποια σχέση με τους ανθρώπους που κυνηγάω,» αποκρίθηκε το Δημιούργημα.

«Νομίζω,» είπε η Αλντάρνη, «ότι έχουμε άλλα προβλήματα τώρα.»

Ο Άνσελμος είπε στον Ευρύμαχο: «Υποθέτεις, λοιπόν, ότι ο Ανδρόνικος δε θα έχει αρκετούς πιλότους για τα αεροπλάνα: κι επομένως, συμφέρει να του επιτεθούμε. Το ερώτημα είναι το εξής: Τι γίνεται αν, τελικά, έχει αρκετούς πιλότους; Μπορούμε να το... διακινδυνέψουμε; Είναι συνετό;»

«Δεν υπάρχει άλλη λύση,» απάντησε ο Ευρύμαχος. «Αν δεν του επιτεθούμε εμείς, θα μας επιτεθεί αυτός. Πρέπει να αποτινάξουμε τους επαναστάτες από το αεροδρόμιο και τα ορυχεία. Είναι και τα δύο πολύ σημαντικά για εμάς. Σε τελική ανάλυση, αν χρειαστούμε επιπλέον στρατιωτική βοήθεια, θα τη ζητήσουμε από τη Νιργκέλβα.» Ωστόσο, αυτή η ιδέα δεν του πολυάρεσε. Ήθελε να είναι όσο το δυνατόν λιγότερο υποχρεωμένος σ'εκείνη τη στριμμένη σκύλα, την Επόπτρια Χάννρα της Νιργκέλβα.

«Εντάξει,» είπε ο Άνσελμος. «Υποθέτω ότι εσύ είσαι πιο... έμπειρος από εμένα στον πόλεμο, Ευρύμαχε.»

«Δε χρειάζεται να το υποθέτεις,» αντιγύρισε εκείνος. Και πρόσθεσε: «Μεγαλύτερο πρόβλημα από τον Ανδρόνικο, ετούτη τη στιγμή, ξέρεις ποιο είναι;»

Ο Άνσελμος ύψωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά.

«Ο δαιμονισμένος Στρατάρχης Άλφερκεμ, που έχει εισβάλλει στον Στρατώνα μας μ'όλους τους μαχητές του Στρατώνα του Θρόνου. Θα πρέπει να τον νικήσουμε, προτού προχωρήσουμε στο αεροδρόμιο· αλλιώς, πώς θα μετακινήσουμε τον στρατό μας, όταν συγκρούεται με τους πολεμιστές του Στρατάρχη; Για να μην αναφέρω καν ότι, αν πάρουμε τους στρατιώτες μας από την Ελρείσβα και ο Στρατάρχης δεν έχει ηττηθεί, θα κάνει, αναμφίβολα, κατάληψη της πόλης και θα χάσουμε τούτο τον πόλεμο εκ των έσω!»

«Μάλιστα...» είπε ο Άνσελμος. «Και ποιο είναι το σχέδιό σου για να κατατροπώσουμε τον Στρατάρχη;»

«Δεν έχω σχέδιο. Οι πολεμιστές που βρίσκονται εδώ, στο Μέγαρο, δε νομίζω ότι είναι αρκετοί για να προσφέρουν καμία αξιοσημείωτη βοήθεια σ'αυτούς μέσα στον Στρατώνα. Ωστόσο, στο Μέγαρο έχουμε τα ενεργειακά κανόνια...»

Ο Άνσελμος συνοφρυώθηκε. «Και τι θα κάνεις; Θ'ανατινάξεις τον Στρατώνα;»

«Ελπίζω να μη χρειαστεί-»

«Οι στρατιώτες μας είναι ακόμα μέσα στον Στρατώνα!» του είπε η Αλντάρνη.

Ο Ευρύμαχος ήταν έτοιμος να κάνει κάποιο οξύ σχόλιο, αλλά κρατήθηκε. «Το ξέρω ότι είναι μέσα. Αν, όμως, ο Στρατάρχης τούς αιχμαλωτίσει και καταλάβει τον Στρατώνα, τότε τελειώσαμε. Σκοπεύω να κυκλώσω το μέρος με ενεργειακά κανόνια, ώστε να τον απειλήσω. Αν δε βγει, όπως θα τον προστάξω, θα τον κάνω κομμάτια.»

«Και τους δικούς μας ανθρώπους μαζί του!» είπε η Αλντάρνη.

«Μην είσαι ανόητη!» μούγκρισε ο Ευρύμαχος. «Δε θα δώσω διαταγή στα κανόνια να ρίξουν, αν δεν κρίνω πως οι στρατιώτες μέσα στον Στρατώνα έχουν ηττηθεί πλήρως.» Σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του κι ακούμπησε την πλάτη του στην πολυθρόνα. «Υπάρχει κάτι που έχετε να προτείνετε, ή να σχολιάσετε;» Τους κοίταξε όλους, και τον Πρέσβη και την Αρχικατάσκοπο και τον ειδικό πράκτορα Νάλριεκ.

Κανείς δε μίλησε.

«Θα προχωρήσουμε έτσι, λοιπόν,» είπε ο Ευρύμαχος, και άνοιξε τον επικοινωνιακό δίαυλο του γραφείου του, για να δώσει διαταγές.

Η Αλντάρνη ακολούθησε τον Άνσελμο στα δωμάτιά του, όταν είχαν φύγει απ'τα διαμερίσματα του Επόπτη.

«Ο Ευρύμαχος έχει χάσει τον έλεγχο,» του είπε. «Δεν ξέρει τι κάνει.»

«Δεν είμαι τόσο βέβαιος γι'αυτό,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος, καθίζοντας σε μια πολυθρόνα κι ανάβοντας ένα τσιγάρο. Ήταν κουρασμένος· το κεφάλι του πονούσε. Τα πάντα είχαν συμβεί πολύ γρήγορα,

όπως γίνεται συνήθως σ'αυτού του είδους τις καταστάσεις. Το θέμα είναι να τις προλαβαίνει κανείς προτού συμβούν. Να καταπνίγει τον εχθρό προτού του επιτεθεί.

«Τι δεν είσαι βέβαιος;» είπε η Αλντάρνη, βηματίζοντας μέσα στο καθιστικό. «Δε βλέπεις τι χαλασμός γίνεται; Είναι προφανές ότι δεν μπορεί να ελέγξει την Ελρείσβα!»

Τα λόγια της ετούτα δεν ήταν τυχαία. Δεν επρόκειτο για κουβέντα περί ανέμων και υδάτων. «Πού το πηγαίνεις, Αλντάρνη;» ρώτησε ο Άνσελμος.

«Δε νομίζω ότι ο Ευρύμαχος μπορεί να κάνει τη δουλειά του καλά. Δε νομίζω ότι μπορεί να προασπιστεί αποτελεσματικά τα συμφέροντα της Παντοκρατορίας στην Ελρείσβα.» Η Αλντάρνη έπαψε να βαδίζει και τον αντίκρισε, προσεχτικά.

«Η κατάσταση είναι... εμμ... έκρυθμη.»

«Αυτή δεν είναι παρά μια δικαιολογία!» τόνισε η Αλντάρνη, πλησιάζοντάς τον. «Τα πράγματα δε θα έπρεπε ποτέ να είχαν φτάσει ως εδώ. Και δε θα είχαν φτάσει αν ο Ευρύμαχος προστάτευε καλύτερα την πόλη—»

«—ή αν η Αρχικατάσκοπος μάθαινε γρηγορότερα τις κινήσεις των εχθρών μας—»

«Κατηγορείς εμένα τώρα;» έκανε η Αλντάρνη. «Σου λέω: ο Ευρύμαχος δεν μπορεί να προασπιστεί καλά τα συμφέροντα της Παντοκράτειρας στην Ελρείσβα. Το πιστεύω αυτό.» Κάθισε στον ένα βραχίονα της πολυθρόνας του Άνσελμου.

«Και τι έχεις να προτείνεις; Να απομακρυνθεί ο Ευρύμαχος από την εξουσία;»

«Ναι, αυτή θα ήταν μια λογική λύση, αφού έχει, ουσιαστικά, αποτύχει να—»

«Και ποιος θα πάρει τη θέση του; Εσύ;»

Όπως πάντα, σκέφτηκε η Αλντάρνη. Όπως πάντα, ξέρεις τι είναι στο μυαλό μου. «Ναι, γιατί όχι; Πιστεύεις ότι δε θα μπορούσα να κρατήσω την Ελρείσβα υπό τον έλεγχό μου;»

«Ο συγχρονισμός σου είναι χάλια, Αλντάρνη.»

Τα μάτια της στένεψαν. *Κι εσύ εναντίον μου; Γιατί; Τι σου χρειάζεται ο Ευρύμαχος;*

Ο Άνσελμος είπε: «Αν αρχίσουμε τώρα τις προσωπικές διαμάχες, ο Ανδρόνικος θα νικήσει.»

«Μα,» διαφώνησε η Αλντάρνη, «τώρα είναι που μπορούμε να δείξουμε την πλήρη ανικανότητα του Ευρύμαχου!»

«Για να γίνει αυτό, θα πρέπει να ενημερωθεί το Παντοτινό Ανάκτορο, στη Ρελκάμνια. Και, μέχρι να ενημερωθεί, οι επαναστάτες θα έχουν καταλάβει την Ελρείσβα! Κι αν έχουν καταλάβει την Ελρείσβα, τότε δε θα έχει πλέον μεγάλη σημασία αν ο Ευρύμαχος μπορούσε να την κρατήσει ή όχι. Ούτε εκείνος θα έχει τη δυνατότητα να είναι Επόπτης σε τούτα τα μέρη, ούτε εσύ Επόπτρια. Το πρόβλημά μας είναι ο Ανδρόνικος –και μόνο.

»Μην επιχειρήσεις καμια ανοησία που θα–»

«Δε θα μου πεις εσύ τι να κάνω, Άνσελμε!»

Η Αλντάρνη έκανε να σηκωθεί απ’τον βραχίονα της πολυθρόνας, αλλά εκείνος τύλιξε το χέρι του γύρω απ’τη μέση της, κρατώντας την εκεί. «Άκουσέ με,» της είπε. «Κινδυνεύουμε όλοι τώρα. Μην είσαι παρορμητική. Θα έχεις κι άλλες, καλύτερες ευκαιρίες να διώξεις τον Ευρύμαχο.»

Η Αλντάρνη ατένισε το πρόσωπό του, για λίγο. Τα μάτια του –το ένα απ’τα οποία ήταν σκεπασμένο με το ειδικό γυαλί που το προστάτευε– κοίταζαν βαθιά μέσα στα δικά της, και, γι’ακόμα μια φορά, εκείνη μπορούσε να αισθανθεί ότι ο Άνσελμος τη γνώριζε· κι αυτό το συναίσθημα την εξόργιζε και την ξετρέλαινε, συγχρόνως. Ύψωσε το αριστερό της χέρι, και τα δάχτυλά της άγγιξαν τα χείλη του.

«Θα με βοηθήσεις να το πετύχω;» ψιθύρισε.

«Ναι, αλλά όχι τώρα.»

«Μου το υπόσχεσαι;»

«Σ’το υπόσχομαι.»

Η Αλντάρνη λύγισε και φίλησε τα χείλη του.

Η μικρή, μεταλλική ασπίδα του Άλφερκεμ απέκρουσε το σπαθί του Παντοκρατορικού αντίμαχού του, και το δικό του σπαθί τού τρύπησε τα σωθικά. Ο άντρας κατέρρευσε, αιμόφυρτος. Και ο Στρατάρχης είδε

ότι ήταν ο τελευταίος που εκείνος κι οι πολεμιστές του αντιμετώπιζαν σε τούτο τον διάδρομο. Το πάτωμα ήταν γεμάτο κουφάρια. Στους τοίχους γύρω δαυλοί έκαιγαν· ακόμα κι οι Παντοκρατορικοί δε σπαταλούσαν ασυλλόγιστα την ενέργεια: όχι παντού, τουλάχιστον.

Στο πέρας του διαδρόμου, ο Άλφερκεμ μπορούσε να δει μια πέτρινη σκάλα να κατεβαίνει. Προς τα εκεί πρέπει να βρίσκονταν τα μπουντρούμια, σκέφτηκε, αρχίζοντας να βαδίζει πάλι, προσεχτικά.

«Το νου σας,» είπε στους πολεμιστές του. «Ίσως να μας περιμένουνε κάτω.»

Κανείς, όμως, δεν τους περίμενε. Οι Παντοκρατορικοί φαίνεται πως το θεωρούσαν σημαντικότερο να αντιμετωπίσουν τους εισβολείς παρά να φυλάνε τους κρατούμενούς τους, που, έτσι κι αλλιώς, ήταν κλειδαμπαρωμένοι. Στρατηγικώς ορθή κίνηση, έκρινε ο Άλφερκεμ. Ή, μήπως, δεν υπάρχουν καθόλου κρατούμενοι εδώ; Δεν μπόρεσε παρά να αναρωτηθεί, κοιτάζοντας τις κλειστές σιδερένιες πόρτες δεξιά κι αριστερά.

Από ένα κελί άκουσε κάποιον να βήχει. Πλησίασε και, από το στενό παραθυράκι, είδε έναν άντρα να είναι ξαπλωμένος στο πέτρινο πάτωμα. Δεν φαινόταν να υπάρχει στρώμα στον περιορισμένο χώρο, και ο κρατούμενος έμοιαζε τραυματισμένος.

Ο Άλφερκεμ στράφηκε στους πολεμιστές του. «Κλειδιά έχουμε;» ρώτησε.

Ένας απ'αυτούς τού έδωσε μια αρμαθιά κλειδιά, την οποία είχαν πάρει απ'τον προθάλαμο στο τέλος της σκάλας.

Ο Άλφερκεμ άρχισε να τα δοκιμάζει, το ένα κατόπιν του άλλου, ώσπου να βρει αυτό που ταίριαζε στην κλειδαριά της πόρτας του κελιού. Βρίσκοντας το, την άνοιξε και, παίρνοντας έναν δαυλό από τον τοίχο, μπήκε στο στενό δωμάτιο.

Μέσα, ο κρατούμενος είχε ανασηκωθεί. Ήταν Λευκός και σωματώδης με μαύρα μούσια και μακριά μαλλιά, τα οποία άνοιγαν στην κορυφή του κεφαλιού του, σχηματίζοντας μια καράφλα. Το πρόσωπό του ήταν ματωμένο, τα χείλη του πρησμένα, το ίδιο και το δεξί του μάτι. Ο αντίχειρας του αριστερού του χεριού ήταν κομμένος, παρατήρησε ο Άλφερκεμ· και, μάλιστα, κάποιος πρέπει να τον είχε κόψει πρόσφατα: δεν επρόκειτο για αναπηρία από παλιό τραύμα.

Η όψη του κάτι θύμιζε στον Στρατάρχη. «Κάπου σ'έχω ξαναδεί... Ποιος είσαι;»

Το αριστερό μάτι του φυλακισμένου στένεψε. «Στρατάρχης Άλφερκεμ;...» έκρωξε. «Ο Στρατάρχης Άλφερκεμ;»

«Ναι, άνθρωπέ μου. Αλλά ποιος είσαι εσύ;»

Ο άντρας έγλειψε τα πρησμένα χείλη του. «Με ονομάζουν Τάλφρη, Άρχοντά μου,» είπε με δυσκολία, σα να τον πονούσε ο λαιμός του. «Ήμουν...» έβηξε, «πανδοχέας... του Νερόλακκου.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άλφερκεμ· «γι'αυτό κάτι μού θύμιζες. Είχα περάσει από κει, κάμποσες φορές. Οι Παντοκρατορικοί έκλεισαν το πανδοχείο σου, άκουσα...»

«... Ναι.»

«Μην ανησυχείς. Ήρθα για να σ'ελευθερώσω.»

Το αριστερό μάτι του Τάλφρη γυάλισε, σα να μην ήθελε να το πιστέψει.

«Έχουμε κάνει ανταρσία εναντίον τους,» εξήγησε ο Άλφερκεμ. «Στηρίζου επάνω μου, για να σηκωθείς.» Του έδωσε τον ώμο του, σκύβοντας.

Ο Τάλφρης πιάστηκε και, μαζί, ορθώθηκαν. «Η... Επανάσταση;...» ρώτησε.

«Ναι,» απάντησε ο Στρατάρχης. «Αλλά δεν πήγαν όλα όπως τα περιμέναμε.»

Τέσσερα ενεργειακά κανόνια τοποθετήθηκαν σε στρατηγικά σημεία γύρω από τον Παντοκρατορικό Στρατώνα, επάνω στις οροφές ισόγειων και μονώροφων οικοδομημάτων, εκτός από ένα, που τοποθετήθηκε μέσα σε μια πολυκατοικία. Οι κάτοικοι της περιοχής διώχθηκαν από τα σπίτια τους, μέσα στη νύχτα, για την ασφάλειά τους – όσοι, δηλαδή, δεν είχαν ήδη φύγει από εκεί, βλέποντας τις αιματηρές συγκρούσεις στον Στρατώνα.

Ένας Παντοκρατορικός διοικητής ενεργοποίησε ένα megάφωνο και, στεκόμενος πλάι σ'ένα από τα κανόνια, επάνω σ'ένα μονώροφο σπίτι, πρόσταξε τον Στρατάρχη Άλφερκεμ να παραδοθεί αμέσως. Αν δεν

παραδινόταν, οι συνέπειες θα ήταν καταστροφικές για τον ίδιο και για τους πολεμιστές του. Οι δυνάμεις της Παντοκράτειρας θα χρησιμοποιούσαν ενεργειακά κανόνια για να τους χτυπήσουν. Δεν μπορούσαν να αντισταθούν!

Μονάχα το σκοτάδι της νύχτας απάντησε στον Παντοκρατορικό διοικητή. Ο Στρατάρχης Άλφερκεμ δεν βγήκε στις επάλξεις των τειχών, για να του δώσει απάντηση.

Ούτε οι συγκρούσεις στο εσωτερικό του Στρατώνα έπαψαν.

• 5 •

Μέσα στη βαθιά νύχτα, ένα μικρό ελικόπτερο, που είχε κάνει κύκλο πάνω από τον Υδάτων Τόπο, προσγειώθηκε σ'ένα βραχώδες μέρος δυτικά της Ελρείσβα. Η περιοχή εδώ ήταν δύσβατη· με το ζόρι τα μεταλλικά του πόδια μπόρεσαν να πατήσουν. Και το εγχείρημα γινόταν ακόμα δυσκολότερο από το γεγονός ότι το αεροσκάφος δεν είχε αναμμένο κανέναν προβολέα, κανένα φως: γιατί οι επιβάτες του ήθελαν, πάση θυσία, να αποφύγουν τον εντοπισμό από τυχόν Παντοκρατορικούς ανιχνευτές ή κατασκόπους.

Ο Ανδρόνικος καθόταν στη θέση του πιλότου· ο Πρόμαχος Ώλριχ ήταν πλάι του, για να τον καθοδηγεί· και οι Μαύρες Δράκαινες, Ιωάννα και Νίκη, βρίσκονταν πίσω τους.

«Οι θεοί μαζί σας,» τους είπε ο Ώλριχ, καθώς η δεύτερη άνοιγε μια πόρτα του ελικοπτέρου και έβγαιναν στο πετρώδες έδαφος. Προτού οι δυο τους φύγουν, τις ρώτησε: «Θέλετε καμια άλλη διευκρίνιση;»

Η Ιωάννα και η Νίκη κούνησαν το κεφάλι· ο Πρόμαχος τούς είχε ήδη δώσει όλες τις πληροφορίες που χρειάζονταν: δεν υπήρχε κρυψώνα των επαναστατών μέσα στην Ελρείσβα που να μην τη γνώριζαν. Και, φυσικά, τον χάρτη της πόλης, καθώς και τον κρυφό χάρτη της (όπως ονόμαζαν οι επαναστάτες τον χάρτη που χρησιμοποιούσαν για να πλοηγούνται μες στην Ελρείσβα), τους είχαν απομνημονεύσει με κάθε λεπτομέρεια.

Οι δύο Μαύρες Δράκαινες απομακρύνθηκαν από το ελικόπτερο, βαδίζοντας επάνω κι ανάμεσα στα άτσαλα βράχια, πηγαίνοντας προς την ακτή του Υδάτων Τόπου, τα νερά του οποίου γυάλιζαν πρασινωπά στο φως των δύο πράσινων φεγγαριών της Αρβήντλια. Όταν έφτασαν κοντά στη μοναδική θάλασσα ετούτης της διάστασης, έβγαλαν από τους ώμους τους τους σάκους που κουβαλούσαν και τους απόθεσαν κάτω, πλάι στα πόδια τους. Και οι δύο ήταν φτιαγμένοι από αδιάβροχο δέρμα, ποτισμένο με λίπος που σφράγιζε κάθε ανοιχτό πόρο.

Η Ιωάννα και η Νίκη έβγαλαν τις μπότες τους και τις μαύρες στολές τους. Από μέσα φορούσαν ένα μαύρο, λεπτό, υφασμάτινο ένδυμα που κάλυπτε τον κορμό τους, τα χέρια τους μέχρι τον αγκώνα, και τα πόδια τους μέχρι το γόνατο. Από το σάκο της η καθεμία πήρε μια ζώνη και την έδεσε γύρω απ'τη μέση της· από τη ζώνη κρεμόταν ένα ξιφίδιο και μια μικρή, αδιάβροχη θήκη, που περιείχε κάποια εργαλεία τα οποία θα της φαίνονταν χρήσιμα. Τις στολές και τις μπότες τους τις έβαλαν στους σάκους και τους έκλεισαν, γερά, αφού πήραν από μέσα ένα θηκαρωμένο ξιφίδιο η καθεμία. Επάνω στο θηκάρι υπήρχε ένα λουρί, το οποίο έδεσαν στη δεξιά τους κνήμη.

«Πώς είναι το γόνατό σου;» ρώτησε η Ιωάννα τη Νίκη.

«Δε μ'ενοχλεί πια,» αποκρίθηκε εκείνη, αν και το αριστερό πόδι της φαινόταν ακόμα μελανιασμένο σ'εκείνο το σημείο.

Οι Μαύρες Δράκαινες έδεσαν, σφιχτά, τα μαλλιά τους κότσο, πήραν τους σάκους τους στην πλάτη, και έβγαλαν ένα σωληνάκι από τη θήκη στη ζώνη τους, καθώς και ένα ζευγάρι γυαλιά κατάδυσης, τα οποία και φόρεσαν. Έπειτα, βούτηξαν στο νερό. Κολυμπώντας υποβρυχίως, έβαλαν τη μια άκρη του σωληνακίου στο στόμα τους, ενώ η άλλη άκρη έβγαине στην επιφάνεια, ώστε να παίρνουν αέρα.

Η Ιωάννα, που γενέτειρά της ήταν η Υπερυδάτια και ήξερε από θάλασσες και ωκεανούς, έβρισκε ετούτη την Αρβήντλια θάλασσα τουλάχιστον παράξενη. Το νερό ήταν πολύ αλμυρό, και –για λίγο, η Μαύρη Δράκαινα κολύμπησε προς τα κάτω, κάτω, κάτω– ο πυθμένας πολύ κοντά στην επιφάνεια. Η Ιωάννα επέστρεψε επάνω, πλάι στη Νίκη.

Η τελευταία τη ρώτησε με τα χέρια της: *Τι συμβαίνει;*

Η Ιωάννα τής απάντησε, επίσης με τα χέρια: *Τίποτα.*

Οι κινήσεις των δαχτύλων τους μόλις που φαίνονταν στο φως των φεγγαριών που αντανakλάτο κάτω απ'την επιφάνεια του Υδάτων Τόπου.

Η Ιωάννα συνέχισε να παρατηρεί το περιβάλλον, όσο εκείνη και η Νίκη κολυμπούσαν προς την Ελρείσβα. Το πλαγκτόν ήταν τελείως διαφορετικό από αυτό των θαλασσών οποιασδήποτε άλλης διάστασης είχε γνωρίσει. Τα φύκια δεν ήταν πολλά, και τα υποβρύχια φυτά που φύτεωναν στους βράχους έμοιαζαν σκληρά και γεμάτα αγκάθια μέσα στο ασθενικό ημίφως· η Ιωάννα προσπαθούσε να τα αποφεύγει, κι έγνεψε στη Νίκη να κάνει το ίδιο. Τα υδρόβια πλάσματα που συναντούσαν ήταν, κυρίως, κάποια μικρά ψάρια με σκληρά, αγκαθωτά κελύφη. Η Ιωάννα αμφέβαλλε αν θα είχε νόημα να τα ψαρέψει κανείς για φαγητό· πόσο κρέας να είχαν; Μαλάκια δεν είδε, αλλά αυτό δε σήμαινε πως δεν υπήρχαν, φυσικά. Μες στο μισοσκοτάδο, ό,τι παρατηρήσεις κι αν έκανε για ετούτο τον αλλόκοτο υδρόβιο κόσμο θα ήταν λανθασμένες, γνώριζε πολύ καλά η Ιωάννα.

Όταν έφτασαν κοντά στο λιμάνι της Ελρείσβα, έβγαλαν το σωληνάκι απ'το στόμα τους και κολύπησαν πιο βαθιά κάτω απ'την επιφάνεια του νερού, για να είναι βέβαιες ότι κανένας δε θα τις πρόσεχε.

Σκαρφαλώνοντας σε κάτι βράχους, και γλιστρώντας μέσα στη σκιά τους, βγήκαν απ'την αλμυρή θάλασσα και πήραν μερικές βαθιές αναπνοές. Από πάνω τους, μπορούσαν να δουν ένα ψηλό οικοδόμημα με κιονοστοιχία.

Ο Ναός της Κρωμβέλης, σκέφτηκε η Ιωάννα. Βρισκόμαστε στο σωστό μέρος.

Έβγαλαν τα γυαλιά κατάδυσης και, μαζί με τα σωληνάκια, τα επέστρεψαν στη θήκη της ζώνης τους. Βάδισαν επάνω στις άτσαλες πέτρες, σκαρφαλώνοντας προς τον Ναό, ώσπου έφτασαν σε μια ρηχή σπηλιά. Εκεί σταμάτησαν, και, ανάβοντας τον φακό της, η Ιωάννα έψαξε για την οπή που της είχε πει ο Όλριχ. Δε δυσκολεύτηκε να τη βρει.

«Ελπίζω,» είπε η Νίκη, «να μην έρθουν καμια ντουζίνα φρουροί να μας κυνηγήσουν, ύστερ'αυτό.»

«Δεν υπάρχουν Παντοκρατορικοί σε τούτο το μέρος· ο Όλριχ μάς το είπε.» Ο Ναός της Κρωμβέλης ήταν ιερός τόπος: κι αυτό ακόμα κι οι

άνθρωποι της Παντοκράτειρας όφειλαν να το σέβονται, όσο ήθελαν να είναι στην Αρβήντλια. Αν συμπεριφέρονταν μ'άλλο τρόπο, θα είχαν να κάνουν με την οργή των πάντων, Λευκών και Μελανών, ανεξαιρέτως.

Η Ιωάννα άνοιξε τον αδιάβροχο σάκο της κι έβγαλε από μέσα ένα ελικοειδές όστρακο, το οποίο πρέπει να ήταν κάτι που μπορούσε κανείς να βρει μόνο εδώ, στον Υδάτων Τόπο· γιατί η Μαύρη Δράκαινα δεν είχε πουθενά ξαναδεί όμοιό του, και σίγουρα όχι στην πατρίδα της, την Υπερυδάτια.

Θα βγάλει έναν χαρακτηριστικό ήχο που η σύνδεσμός μας θα αναγνωρίσει αμέσως, είχε πει ο Ώλριχ.

Η Ιωάννα προσάρμοσε τη μία άκρη του οστράκου στην οπή στο τοίχωμα της ρηχής σπηλιάς. Πήρε μια βαθιά ανάσα και φύσηξε μέσα στην άλλη άκρη του οστράκου.

ΒββγουουουουΟΥΟΥΟΥΟΥΟΥΟΥΟΥΟΥΟΥουουουουουμμμμ.

Ο μακρόσυρτος ήχος ακούστηκε να γεμίζει τη νύχτα. Ακούστηκε να προέρχεται μέσα απ'τα ίδια τα βράχια της ακτής, κι απ'το ίδιο το νερό της θάλασσας.

Η Νίκη κοίταξε την Ιωάννα με κάποια ανησυχία στο βλέμμα της.

Η Ιωάννα πήρε το όστρακο από την οπή του τοιχώματος και το έκρυψε πάλι στο σάκο της. Ύστερα, βγήκε απ'τη σπηλιά και γονάτισε, στο ένα γόνατο, ανάμεσα στις σκιές. Το χέρι της το είχε στην κνήμη της, εκεί όπου ήταν δεμένο το ξιφίδιό της, έτοιμη να το τραβήξει σε περίπτωση κινδύνου.

Μέσα στη νύχτα, όμως, δεν είδε τίποτα που θα μπορούσε να χαρακτηρίσει κίνδυνο.

Μετά από λίγο, μια σκιερή μορφή φάνηκε να πλησιάζει, ερχόμενη από τη μεριά του Ναού· και η Ιωάννα ήταν βέβαιη πως κι η Νίκη την έβλεπε, κρυφοκοιτάζοντας έξω απ'το άνοιγμα της σπηλιάς. Καμία απ'τις Μαύρες Δράκαινες δεν είχε φως αναμμένο· ούτε η ερχόμενη μορφή είχε.

Όταν πλησίασε κι άλλο, όμως, η Ιωάννα μπόρεσε να διακρίνει κάποια πράγματα γι'αυτήν στο πράσινο φως των φεγγαριών. Ήταν γυναίκα, αναμφίβολα, και μάλιστα νεαρή· είχε κοντά, μαύρα μαλλιά, και το δέρμα της ήταν κάτασπρο. Λευκή. Φορούσε ένα μαύρο χιτώνιο με

εφαρμοστά, μακριά μανίκια, το οποίο έπεφτε ως τα γόνατά της. Στα πόδια της σανδάλια δένονταν. Στην πλάτη της ήταν περασμένο ένα ξίφος.

Η Ιωάννα αναρωτήθηκε ποια μπορεί να ήταν η κοπέλα. Δεν έμοιαζε νάναι φρουρός του Ναού, αλλά ούτε και ιέρεια μπορεί να ήταν. Κατ'αρχήν, δε φορούσε τον ιερατικό χιτώνα που φορούσαν, συνήθως, οι ιέρειες της Κρωμβέλης· και, κατά δεύτερον, η Ιωάννα δεν είχε ξαναδεί ιέρεια της Κρωμβέλης να κουβαλά ξίφος στην πλάτη!

Η κοπέλα στάθηκε αντίκρυ στη Μαύρη Δράκαινα, και είπε: «Ένας σκοτεινός ήλιος έχει υψωθεί πάνω από τα όρη...»

«... για να βυθιστεί και πάλι μέσα στο νερό...» αποκρίθηκε η Ιωάννα.

«... που μας δίνει ζωή,» είπε η κοπέλα· και συστήθηκε: «Τ'όνομά μου είναι Σινάρδα.»

«Ιωάννα. Κι από δω είναι η Νίκη.»

«Είστε εξωδιασσιακές...» παρατήρησε η κοπέλα.

«Ναι, αλλά, όπως άκουσες, είμαστε στην ίδια παράταξη μ'εσένα. Πώς είναι τα πράγματα μέσα στην Ελρείσβα;»

«Άσχημα,» είπε η Σινάρδα. «Έχουν κλείσει όλες τις πύλες· κανένας δε μπορεί να μπει ή να βγει.»

«Το γνωρίζουμε αυτό. Με τον Στρατάρχη Άλφερκεμ ξέρεις τι συμβαίνει;»

«Οι ξένοι έχουν φέρει ενεργειακά κανόνια γύρω απ'τον Παντοκρατορικό Στρατώνα, και λένε πως σύντομα θα χτυπήσουν.»

«Τελικά,» είπε η Νίκη, «ο Πρίγκιπας μας είχε δίκιο, ότι ίσως να χρειαζόμαστε τη βοήθειά μας εδώ μέσα.»

Η Ιωάννα ένευσε.

«Είναι αλήθεια, λοιπόν;» είπε η Σινάρδα. «Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος είναι εδώ; Στην Αρβήντλια; Κοντά στην Ελρείσβα;» Έμοιαζε ενθουσιασμένη.

«Ναι,» της είπε η Ιωάννα.

«Τον γνωρίζεις;»

Η Νίκη μειδίασε λοξά, κοιτάζοντας την Ιωάννα· ένα μειδίαμα που έλεγε: Δεν τον γνωρίζει μόνο· κοιμάται και μαζί του.

Η Ιωάννα, χωρίς να χαμογελάσει όπως η άλλη Μαύρη Δράκαινα, είπε στην κοπέλα: «Ναι. Αλλά μην πεις τίποτα για την παρουσία του εδώ. Με καταλαβαίνεις;»

Η Σινάρδα ένευσε.

«Θα μας οδηγήσεις τώρα έξω απ'τον Ναό;» της είπε η Ιωάννα.

«Ναι. Ακολουθήστε με.»

«Μισό λεπτό, να ντυθούμε.»

Οι Μαύρες Δράκαινες έβγαλαν το λεπτό ένδυμα που φορούσαν, σκουπίστηκαν γρήγορα, και έριξαν επάνω τους Αρβήντλιους χιτώνες. Στα πόδια τους φόρεσαν τις μπότες που φορούσαν και πριν. Κάτω απ'τους χιτώνες έκρυψαν όπλα, δεμένα με λουριά στη μέση τους, στους πήχεις, και στις κνήμες.

Τελειώνοντας, ακολούθησαν τη Σινάρδα ανάμεσα στα ψηλά βράχια, και η κοπέλα τις πήγε από ένα μονοπάτι που περνούσε γύρω απ'τον Ναό και έφτανε κοντά σε μια καγκελωτή πύλη όπου στέκονταν δύο Λευκοί, οπλισμένοι φρουροί. Η Ιωάννα και η Νίκη φόρεσαν τις κουκούλες τους. «Είσαι σίγουρη ότι είναι ασφαλές να περάσουμε από εδώ;» ρώτησε η δεύτερη τη Σινάρδα.

«Ναι,» απάντησε εκείνη, και ζύγωσε τους φρουρούς, κάνοντας νόημα στις δύο Μαύρες Δράκαινες να περιμένουν.

Η Ιωάννα την είδε να μιλά στους Λευκούς πολεμιστές, κι εκείνους να της αποκρίνονται. Μετά, η Σινάρδα έγενεψε στις Μαύρες Δράκαινες να έρθουν, καθώς οι φρουροί άνοιγαν την πύλη.

Η Ιωάννα και η Νίκη πλησίασαν και βγήκαν από την περιοχή του Ναού, μπαίνοντας σ'έναν στριφτό δρόμο της Ελρείσβα.

Η Σινάρδα τις ακολούθησε.

«Μπορείς να επιστρέψεις τώρα,» της είπε η Ιωάννα· «δεν είναι ανάγκη να μας συνοδεύεις άλλο.»

«Δεν πειράζει,» αποκρίθηκε εκείνη· «θα έρθω μαζί σας.»

Η Ιωάννα δεν το θεωρούσε και τόσο καλό αυτό, γιατί διαισθανόταν ότι οφειλόταν στον ενθουσιασμό της κοπέλας· ωστόσο, αποφάσισε να μην πει τίποτα, εκτός από: «Αφού θες νάρθεις μαζί μας, θα κάνεις ό,τι σου λέω –και μόνο. Σύμφωνοι;»

Αυτό δε φάνηκε ν'άρεσε και πολύ στη Σινάρδα –μάλλον, δεν ήταν απ'τους ανθρώπους που αντιδρούσαν θετικά στις διαταγές των άλλων–, αλλά απάντησε: «Εντάξει,» αν και λιγάκι μουτρωμένα.

Οι συγκρούσεις στο εσωτερικό του Παντοκρατορικού Στρατώνα πρέπει να είχαν σταματήσει, ή ελαττωθεί αξιοσημείωτα, γιατί οι ήχοι που έρχονταν από εκεί δεν ήταν τόσο δυνατοί όσο πριν, ούτε τόσο συχνοί. Οι πολεμιστές του Στρατάρχη Άλφερκεμ, μάλλον, είχαν αποφασίσει ότι είχε έρθει η ώρα να ξεκουραστούν, και το ίδιο κι οι Παντοκρατορικοί στρατιώτες. Οι μάχες μέσα στα πέτρινα οικοδομήματα, στους εξώστες, στις αυλές, και στα υπόγεια πρέπει να τους είχαν κουράσει όλους.

Ο Στρατάρχης, ωστόσο, δε φαινόταν πρόθυμος να παραδοθεί. Δεν είχε βγει στις επάλξεις, για να δώσει απάντηση στους Παντοκρατορικούς έξω απ'τον Στρατώνα, ούτε είχε προστάξει τους μαχητές του να εγκαταλείψουν τον αγώνα και να παραδοθούν. Ο Επόπτης Ευρύμαχος, επομένως, διέταξε τους χειριστές των κανονιών να ρίξουν δύο προειδοποιητικές ριπές σε σημεία που πίστευαν ότι υπήρχαν περισσότερες πιθανότητες να χτυπήσουν τους Λευκούς του Άλφερκεμ, όχι τους πολεμιστές της Παντοκράτειρας.

Το κανόνι που βρισκόταν μέσα στην πολυκατοικία, και ένα άλλο κανόνι, που ήταν στην οροφή ενός μονώροφου οικοδομήματος, ενεργοποιήθηκαν. Οι κάννες τους σημάδεψαν, και εκτόξευσαν μακριές δέσμες ενέργειας, που φώτισαν τη νύχτα. Ένα μέρος των πέτρινων τειχών του Στρατώνα διαλύθηκε· η έκρηξη αντήχησε μέσα στην Ελρείσβα. Ένας από τους κάτω τοίχους ενός οικοδομήματος του Στρατώνα, επίσης, ανατινάχτηκε, και κραυγές αντήχησαν. Αναμφίβολα, άνθρωποι είχαν σκοτωθεί.

Ο Παντοκρατορικός διοικητής που είχε μιλήσει και την προηγούμενη φορά χρησιμοποίησε πάλι το megafωνό του, προστάζοντας τον Στρατάρχη Άλφερκεμ να παραδοθεί, αν δεν ήθελε κανένας να πάθει κακό.

Η Ιωάννα τον περίμενε να τελειώσει τον σύντομο λόγο του, και μετά, ξεπροβάλλοντας από τις σκιές, τον σκότωσε, σκίζοντάς του τον λαιμό.

Η Νίκη, εκτοξεύοντας ένα ξιφίδιό της, σκότωσε τον χειριστή του κανονιού.

Ο Τεχνομαθής μάγος –που καθόταν ανάμεσα στους δέκτες του κανονιού, χρησιμοποιώντας τη Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως– συνειδητοποίησε τι γινόταν κι έκανε να φωνάξει. Δεν πρόλαβε, όμως, καθώς το λεπίδι της Ιωάννας καρφώθηκε κάτω απ’το σαγόνι του.

Οι δύο φρουροί που βρίσκονταν πίσω απ’το κανόνι, τον διοικητή, τον χειριστή του κανονιού, και τον μάγο ήταν ήδη νεκροί από τα όπλα των Μαύρων Δρακαινών. Οι μόνοι ζωντανοί άνθρωποι επάνω στην οροφή του οικοδομήματος ήταν τώρα η Ιωάννα και η Νίκη.

Και κατέβηκαν, γρήγορα, για να ξαναχαθούν μες στη νύχτα.

Στην είσοδο μιας πολυκατοικίας, οι τέσσερις Παντοκρατορικοί στρατιώτες που φρουρούσαν σκοτώθηκαν προτού καλά-καλά καταλάβουν τι συνέβαινε.

Η Ιωάννα σκούπισε τη λεπίδα του ξιφιδίου της και, κοιτάζοντας τη Σινάρδα, η οποία θηκάρωνε το σπαθί της, σκέφτηκε: *Η μικρή δεν είναι κακή.* Της έκανε, όμως, νόημα να μείνει έξω απ’την πολυκατοικία, καθώς εκείνη κι η Νίκη έμπαιναν.

Η Σινάρδα τις ακολούθησε.

«Δε με κατάλαβες;» της είπε, απότομα, η Ιωάννα.

«Μπορεί να χρειαστείτε τη βοήθειά μου.»

Θα την καθαρίσω...!

Στο εσωτερικό της πολυκατοικίας, άρχισαν ν’ανεβαίνουν τις σκάλες, γρήγορα αλλά, συγχρόνως, προσεχτικά. Οι Μαύρες Δράκαινες είχαν, προ πολλού, βγάλει τους Αρβήντλιους χιτώνες τους και φορούσαν πάλι τις μαύρες δερμάτινες στολές τους, που τις διευκόλυναν στις κινήσεις.

Το ενεργειακό κανόνι βρισκόταν στον τέταρτο όροφο της πενταόροφης πολυκατοικίας, και δεν άργησαν να φτάσουν κοντά του. Πλησιάζοντας αθόρυβα, η Ιωάννα σκότωσε τον φρουρό στην είσοδο του διαμερίσματος. Η Νίκη μπήκε και, εκτοξεύοντας το ξιφίδιό της, το κάρφωσε στο πλάι του λαιμού του χειριστή του κανονιού.

Ο Τεχνομαθής μάγος σάστισε, βγαίνοντας ανάμεσα από τους δέκτες και κάνοντας να τραβήξει το σπαθί του. Η Ιωάννα, όμως, βρισκόταν ήδη πλάι του και, βάζοντας το ξιφίδιό της κάτω απ' το σαγόνι του, του είπε: «Άσε το όπλο.»

Ο μάγος ελευθέρωσε τη λαβή του σπαθιού, και το λεπίδι γλίστρησε πάλι μες στο θηκάρι.

«Θα μας βοηθήσεις, αν θες να ζήσεις,» του είπε η Ιωάννα. «Χρησιμοποίησε τη Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως και ρύθμισε την ενεργειακή ροή του κανονιού. Αν υποψιαστώ ότι πας να κάνεις καμια ανοησία, θα σε σκοτώσω – με οδυνηρό τρόπο.»

Ο μάγος ένευσε, και μπήκε ανάμεσα στους δέκτες, αρθρώνοντας λόγια που η Μαύρη Δράκαινα δεν καταλάβαινε, αλλά νόμιζε πως πρέπει να ήταν τα σωστά λόγια.

Η Νίκη στάθηκε μπροστά στο χειριστήριο του κανονιού και, χρησιμοποιώντας τον μοχλό, σημάδεψε ένα από τα άλλα κανόνια των Παντοκρατορικών. Πάτησε τη σκανδάλη και έβαλε.

Η ενεργειακή δέσμη αντήχησε, καθώς εκτοξευόταν από τη μεταλλική κάνη, και μια μεγάλη έκρηξη έγινε εκεί όπου βρισκόταν ο στόχος της, από τη διάλυση των ενεργειακών φιαλών. Το Παντοκρατορικό κανόνι είχε, σίγουρα, αχρηστευτεί, και οι άνθρωποι κοντά του ήταν, κατά πάσα πιθανότητα, νεκροί, εκτός αν ήταν θεοί της τύχης.

Η Νίκη, δίχως να χάσει χρόνο, έστρεψε την κάννη του όπλου της στον επόμενο στόχο. Και πάτησε τη σκανδάλη.

Ακόμα ένα κανόνι των Παντοκρατορικών εξερράγη.

«Και το τελευταίο,» της είπε η Ιωάννα, αναφερόμενη στο κανόνι που είχαν σκοτώσει τον χειριστή και τον μάγο του.

Η Νίκη σημάδεψε – με την άνεσή της, τώρα που δεν υπήρχε κίνδυνος να της ανταποδώσουν τα πυρά – και κατέστρεψε το επικίνδυνο όπλο.

«Η ενέργειά μας τελείωσε,» είπε στην Ιωάννα. «Μια βολή μάς απομένει ακόμα.»

«Δε θα τη χρειαστούμε, ούτως ή άλλως,» αποκρίθηκε η άλλη Μαύρη Δράκαινα, και χτύπησε με τη λαβή του ξιφιδίου της τον Τεχνομαθή μάγο στο κεφάλι. Εκείνος σωριάστηκε, αναίσθητος.

«Σινάρδα,» είπε η Ιωάννα, «σπάσε όλες τις φιάλες.» Έδειξε με το σαγόνι τις ενεργειακές φιάλες που, μέσω σωλήνων και καλωδίων, ενώνονταν με το σύστημα του κανονιού.

Η κοπέλα τράβηξε το σπαθί της και τις διέλυσε, τη μία μετά την άλλη, ή και πολλές φορές δύο-δύο μαζί. Τα ενεργειακά υγρά που χύθηκαν στο πάτωμα ήταν δυσανάλογα λίγα σε σχέση με τον αριθμό των φιαλών, αφού οι περισσότερες ήταν ήδη εξαντλημένες.

Σε άλλες διαστάσεις, η Ιωάννα ήξερε ότι δε θα απαιτείτο η κατανάλωση τόσων πολλών φιαλών για μόνο τρεις ριπές από ένα ενεργειακό κανόνι.

«Πρέπει να το καταστρέψουμε κι αυτό,» είπε η Νίκη, αγγίζοντας το όπλο που είχε μόλις χρησιμοποιήσει, «δεν πρέπει;»

Η Ιωάννα έκανε νόημα στη Σινάρδα, η οποία άρχισε να χτυπά το χειριστήριό του με το σπαθί της.

Εν τω μεταξύ, η Ιωάννα και η Νίκη έκαναν όσο περισσότερες καταστροφές μπορούσαν στα κυκλώματα επάνω στους δέκτες. Ύστερα, η πρώτη είπε: «Και τώρα, πρέπει να φύγουμε· θα έρθουν Παντοκρατορικοί.»

Η Νίκη ένευσε, και οι τρεις τους βγήκαν απ'το διαμέρισμα και έτρεξαν μες στην πολυκατοικία, κατεβαίνοντας τις σκάλες. (Ανελκυστήρας δεν υπήρχε.)

Από κάτω, άκουσαν θόρυβο. Στρατιώτες έρχονταν, και πρέπει να ήταν πολλοί.

Οι δύο Μαύρες Δράκαινες αμέσως σταμάτησαν, και η Σινάρδα σταμάτησε πίσω τους.

«Ελπίζω,» της είπε η Ιωάννα, «να ξέρεις να σκαρφαλώνεις.»

Η Νίκη άνοιξε ένα παράθυρο που βρισκόταν κοντά τους και, κοιτάζοντας κάτω, για να δει ότι το μέρος ήταν ασφαλές, έριξε ένα σχοινί, το οποίο έδωσε στη σιδερένια χειρολαβή του παραθύρου.

Η Ιωάννα βγήκε πρώτη απ'το παράθυρο, πιάστηκε απ'το σχοινί, και κατέβηκε, ευέλικτα και γρήγορα.

Ύψωσε το βλέμμα της και είδε τη Σινάρδα να κατεβαίνει, με όχι τόσο άνεση όσο εκείνη αλλά ούτε κι αργά. Όταν η κοπέλα πήδησε πλάι στην Ιωάννα, η Μαύρη Δράκαινα παρατήρησε ότι το λευκό της πρό-

σωπο ήταν αναψοκοκκινισμένο: δε φαινόταν, όμως, να ήταν μονάχα ο φόβος που της προκαλούσε ταραχή.

Η Νίκη κατέβηκε τελευταία απ'το παράθυρο, με την ίδια ταχύτητα και ευελιξία που θα είχε μια γάτα αν διέθετε ανθρώπινη μορφή.

• 6 •

Στέλνοντας την Ιωάννα και τη Νίκη στην Ελρείσβα, ο Ανδρόνικος ήξερε ότι, αυτομάτως, έχανε δύο πολύ καλές πιλότους· και οι πιλότοι, παρότι τώρα του χρειάζονταν, δεν ήταν κάτι που διέθετε σε αφθονία. Για την ακρίβεια, υπήρχε έλλειψη. Οι μόνοι άνθρωποι που μπορούσαν να οδηγήσουν μαχητικά αεροπλάνα ήταν η Άνμα'ταρ και ο εαυτός του. Δεν εμπιστευόταν τους Παντοκρατορικούς πιλότους σε καμία περίπτωση, ακόμα κι αν ορκίζονταν σε όλους τους θεούς που γνώριζαν ότι δε θα τον πρόδιδαν. Όταν ένας πιλότος κι ένας Τεχνομαθής μάγος βρίσκονταν μαζί μέσα σ'ένα μαχητικό αεροπλάνο με ενεργειακό κανόνι, μπορούσαν να κάνουν οτιδήποτε. Μπορούσαν να στραφούν και να επιτεθούν στους επαναστάτες, προκαλώντας τεράστιες ζημιές, σκοτώνοντας δεκάδες ανθρώπους.

Επομένως, ο Ανδρόνικος θα πιλόταρε ο ίδιος ένα αεροπλάνο, με τον Ιωάννη'μορ να ελέγχει την ενεργειακή ροή του κανονιού του· η Άνμα'ταρ θα πιλόταρε ένα δεύτερο αεροπλάνο, με έναν Παντοκρατορικό Τεχνομαθή μάγο να ελέγχει την ενεργειακή ροή· και επίσης, μαζί τους θα ερχόταν το ελικόπτερο με τους δύο έλικες, όπου ήταν προσαρτημένο το κανόνι που είχε ετοιμάσει ο Πρόμαχος Γεθβάρης. Πιλότος θα ήταν ο Ράθνης (που γνώριζε πώς να οδηγεί ελικόπτερο, μα όχι και αεροπλάνο), χειριστής του κανονιού θα ήταν ο Πρόμαχος Ώλριχ, και την ενεργειακή ροή θα ρύθμιζε, υποχρεωτικά, ένας από τους Παντοκρατορικούς μάγους. Στο ελικόπτερο, επιπλέον, θα βρίσκονταν η Ατάλι και ο Ράλναχ.

Ο Ανδρόνικος δεν ήξερε πόσο θα αποφάσιζαν η Ιωάννα και η Νίκη να μείνουν στην Ελρείσβα· τις είχε στείλει στην πόλη προκειμένου να

βοηθούσαν όπου έκριναν εκείνες ότι έπρεπε· επομένως, ήταν αδύνατον να γνωρίζει τι ακριβώς θα έκαναν, ή το χρόνο που θα τους χρειαζόταν για να το κάνουν. Με τους τηλεπικοινωνιακούς πομπούς δεν μπορούσε να επικοινωνήσει μαζί τους, γιατί βρισκόταν πολύ μακριά. Καθώς, όμως, το αεροπλάνο του θα περνούσε πάνω από την Ελρεΐσβα, θα προσπαθούσε να έρθει σε επαφή με τις Μαύρες Δράκαινες.

Από τον Πρωτοσπαθάριο Κάραγγελ (που έβλεπε τον Ανδρόνικο με μισό μάτι, μην εμπιστευόμενος απόλυτα τις ενέργειες των επαναστατών και ανησυχώντας –δικαιολογημένα– για τη γυναίκα του και τις κόρες του μέσα στην πόλη) ζήτησε να του πει τα μέρη του Μεγάρου όπου διέμεναν οι Παντοκρατορικοί, ώστε η αεροπορική επίθεση να χτυπήσει αυτά και όχι τα μέρη όπου διέμεναν οι Λευκοί. Ο Κάραγγελ τού απάντησε, χωρίς δισταγμό, δείχνοντάς του τα σημεία επάνω στον χάρτη του Όλριχ (που τον είχε φτιάξει η Ταράλβι). Ο Πρόμαχος ένευσε, λέγοντας: «Αυτά ακριβώς έχει σημειωμένα κι η γυναίκα σου, Πρωτοσπαθάριε.»

«Επομένως, δεν έχει γίνει καμια αλλαγή από τότε,» είπε ο Κάραγγελ. «Έτσι κι αλλιώς, οι Παντοκρατορικοί στην ίδια πτέρυγα μένουν από παλιά.»

»Δε νομίζω, όμως, ότι το σχέδιό σου θα πετύχει, Πρίγκιπα Ανδρόνικε,» πρόσθεσε, στρεφόμενος να κοιτάξει τον Πρίγκιπα της Επανάστασης, καθώς οι τρεις τους βρίσκονταν μέσα σε μια σκηνή, στο αεροδρόμιο. «Θέλοντας και μη, ορισμένοι Λευκοί θα τραυματιστούν από την επίθεσή σου. Ίσως, μάλιστα, και να σκοτωθούν. Δεν είναι δυνατόν να χτυπήσεις με τόσο μεγάλη ακρίβεια –εκτός αν δεν έχω καταλάβει τίποτα για το πώς λειτουργούν αυτά τα καταραμένα κανόνια.»

«Δεν έχεις άδικο, Πρωτοσπαθάριε,» αναγκάστηκε να παραδεχτεί ο Ανδρόνικος. «Πράγματι, ίσως να χτυπηθούν και κάποιοι Λευκοί. Είναι, όμως, ό,τι καλύτερο μπορώ να κάνω. Αν ο Ευρύμαχος δεν έχει εγκαταλείψει την πόλη μέχρι την αυγή, πρέπει να κρατήσω την υπόσχεσή μου, αλλιώς έχουμε χάσει το παιχνίδι.»

Αναστάτωση επικράτησε στο Μέγαρο του Θρόνου της Ελρείσβα, μόλις ο Ευρύμαχος πληροφορήθηκε ότι και τα τέσσερα ενεργειακά κανόνια που είχε τοποθετήσει γύρω απ'τον Στρατώννα είχαν καταστραφεί. Και τα τέσσερα! Μα το Μυαλό του Σκοτοδαίμονος, πώς ήταν δυνατόν να είχαν καταστραφεί και τα τέσσερα! Καταράστηκε τους στρατιώτες του· τους κατηγόρησε ότι ήταν ανίκανοι, άχρηστοι, άθλιοι!

Δεν είχε άλλα κανόνια για να χρησιμοποιήσει. Και ποιος είχε κάνει αυτό το σαμποτάζ; Ποιος ήταν μέσα στην πόλη του και είχε κάνει αυτό το καταραμένο σαμποτάζ!

«Στην Όαση των Επτά Κοκάλων,» του είπε ο Νάλριεκ (που τώρα είχε αλλάξει ρούχα και δε φορούσε πλέον εκείνα τα κουρέλια), «αντιμετώπισα μια γυναίκα που δε μου ήταν άγνωστη. Παλιότερα, ήταν μία από τις Μαύρες Δράκαινες της Παντοκράτειρας· το όνομά της είναι Ιωάννα, και είναι γνωστό πως υπηρετεί τον Αρχιπροδότη. Ίσως αυτή να ευθύνεται για το σαμποτάζ.»

«Μαύρες Δράκαινες μέσα στην πόλη μου...!» γρύλισε ο Ευρύμαχος. «Και πώς προτείνεις να τη βρούμε; Πώς προτείνεις να βρούμε όποιον κι αν έκανε το σαμποτάζ; Κι επιπλέον, πιστεύεις ότι ένας άνθρωπος μόνος του κατέστρεψε και τα τέσσερα κανόνια μου;»

«Δε μπορώ να είμαι βέβαιος γι'αυτό. Ίσως να ήταν περισσότεροι από ένας. Ίσως η Ιωάννα να είχε κι άλλους μαζί της. Ίσως να είναι κι άλλες Μαύρες Δράκαινες εδώ· υπηρετούν όλες τους τον Αρχιπροδότη, όπως ξέρεις, Επόπτη.»

«Και πώς προτείνεις να εντοπίσουμε τους εχθρούς;» επανέλαβε ο Ευρύμαχος.

«Δεν έχεις κάποιον μάγο του τάγματος των Διαλογιστών εδώ; Οι Διαλογιστές μπορούν, βλέποντας μια εικόνα του στόχου τους, να τον εντοπίσουν, αν βρίσκεται εντός μιας λογικής εμβέλειας. Και, υποθέτω, θα υπάρχει μια εικόνα της Ιωάννας αποθηκευμένη στο σύστημά σου, Επόπτη.» Ο Νάλριεκ έδειξε με το σαγόνι του την οθόνη και το πληκτρολόγιο επάνω στο γραφείο του Ευρύμαχου. «Είναι, εξάλλου, μία από τις πιο καταζητούμενες εγκληματίες σ'ολόκληρο το Γνωστό Σύμπαν.»

Ο Ευρύμαχος στράφηκε στην Αλντάρνη, που καθόταν παραδίπλα, κοντά στον Άνσελμο. «Έχεις κάποιον Διαλογιστή ανάμεσα στους κατασκόπους σου;»

«Ανάμεσα στους κατασκόπους μου, όχι. Αλλά νομίζω πως έχουμε δύο Διαλογιστές στον Στρατώνα. Το πρόβλημα είναι ότι τώρα έχει επιτεθεί εκεί ο Στρατάρχης Άλφερκεμ...»

Ο Επόπτης καταράστηκε. «Και τι θα κάνουμε; Τι θα κάνουμε;»

«Μην πανικοβάλλεσαι, Ευρύμαχε,» του είπε ο Άνσελμος.

«Είσαι σοβαρός; Τα πάντα είναι στραμμένα εναντίον μας! Κανόνια δεν έχουμε πλέον· αεροπλάνα δεν έχουμε· τα ενεργειακά ορυχεία βρίσκονται υπό εχθρική κατοχή· και οι πολεμιστές που διαθέτουμε στο Μέγαρο είναι ελάχιστοι! Οι υπόλοιποι πολεμιστές μας –όσοι έχουν απομείνει απ’αυτούς!– βρίσκονται υπό πολιορκία μέσα στον ίδιο τους τον Στρατώνα! Και μου λες να μην πανικοβάλλομαι;» Ο Ευρύμαχος κοπάνησε τη γροθιά του επάνω στο γραφείο, κάνοντας το πληκτρολόγιο του μηχανικού συστήματός του να αναπηδήσει. «Τα τσακάλια της ερήμου να καταβροχθίσουν το άθλιο κουφάρι του Πρίγκιπα Ανδρόνικου!»

Η αυγή ήρθε, και μαζί της ήρθαν τα μαχητικά αεροπλάνα, έχοντας το πρώτο φως του Φωτεινού Ήλιου πίσω τους. Ένα ελικόπτερο με δύο έλικες τα ακολουθούσε.

Περνώντας πάνω απ’τα τείχη της Ελρείσβα, ο Ανδρόνικος, η Άνμα’ταρ, και ο Ράθνης πλησίασαν το Μέγαρο από τη μεριά όπου διέμεναν οι Παντοκρατορικοί· και χρησιμοποίησαν τα κανόνια τους. Οι ενεργειακές δέσμες χτύπησαν τους πέτρινους τοίχους, διαλύοντάς τους με δυνατές εκρήξεις και σηκώνοντας σύννεφα σκόνης, ενώ ορισμένα σημεία φαινόταν ότι είχαν αρπάξει φωτιά, εκεί όπου οι Παντοκρατορικοί είχαν έπιπλα ή χαλιά, πιθανώς.

Ο Ανδρόνικος άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και προσπάθησε να καλέσει την Ιωάννα και τη Νίκη. Η πρώτη, πιάνοντας το σήμα του, απάντησε.

«Είστε καλά;» ρώτησε ο Πρίγκιπας.

«Ναι. Και σας βλέπουμε τώρα να πετάτε πάνω απ'την πόλη και να χτυπάτε το Μέγαρο.»

«Τι νέα έχετε να αναφέρετε;»

«Ο Επόπτης είχε κυκλώσει τον Παντοκρατορικό Στρατώννα με τέσσερα ενεργειακά κανόνια, ζητώντας από τον Στρατάρχη να παραδοθεί. Τα καταστρέψαμε όλα.»

Ο Ανδρόνικος μειδίασε. «Ωραία. Πολύ ωραία!» Πάτησε τη σκανδάλη, χτυπώντας για δεύτερη φορά τα τοιχώματα του Μεγάρου. Η οθόνη του του έλεγε ότι του απέμεναν ακόμα δύο ριπές. Δύο ριπές μόνο, και στο αεροσκάφος ήταν φορτωμένες τόσες φιάλες... Ο ρυθμός ενεργειακής κατανάλωσης στην Αρβήντλια ήταν εξωφρενικός, μα τους Θεούς!

«Τι άλλο θέλεις να κάνουμε;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Να προσέχετε.»

«Μη γίνεσαι μελοδραματικός, Ανδρόνικε. Η δουλειά μας είναι να προσέχουμε.»

Ο Ανδρόνικος μειδίασε πάλι. «Προκαλέστε όσα περισσότερα προβλήματα μπορείτε. Εσείς ξέρετε καλύτερα.»

«Θα ξαναεπιτεθείς στο Μέγαρο;»

«Ναι, αλλά, μάλλον, όχι με κανόνια.»

«Τι εννοείς;»

«Θα προσγειωθούμε επάνω του και θα κάνουμε εισβολή.»

«Με δύο ελικόπτερα μόνο;» απόρησε η Ιωάννα. «Και το ένα απ'αυτά τόσο μικρό;»

«Δεν υπάρχει άλλη λύση,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος· και πρόσθεσε: «Πρέπει να φύγω τώρα.»

Το αεροπλάνο του πέταξε προς τ'ανατολικά, βγαίνοντας από την Ελρείσβα.

Η Ιωάννα και η Νίκη ήταν κρυμμένες στο υπόγειο της Σκάλας του Μόρμαμ. Η Σινάρδα είχε, προ πολλού, επιστρέψει στο Ναό της Κρωμβέλης· είχε πει ότι δε μπορούσε να μείνει άλλο έξω, γιατί η μητέρα της θ'ανησυχούσε. Η Ιωάννα αναρωτήθηκε, προς στιγμή, ποια μπορεί να

ήταν η μητέρα της, μα δεν τη ρώτησε, καθώς η κοπέλα αποχαιρετούσε τις Μαύρες Δράκαινες και έφευγε.

«Έπρεπε να μας πει και πότε σχεδιάζει να εισβάλει στο Μέγαρο,» παρατήρησε η Νίκη, καθισμένη στο κατώτερο σκαλοπάτι της παλιάς, πέτρινης σκάλας.

«Δε νομίζω ότι το έχει αποφασίσει ακόμα,» αποκρίθηκε η Ιωάννα, βηματίζοντας μέσα στο υπόγειο με τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της. Τα μποτοφορεμένα πόδια της έκαναν κριτς κριτς, καθώς πατούσαν σε παλιό χώμα και χαλίκια.

«Είναι δυνατόν;»

«Δεν τον ξέρεις τον Ανδρόνικο;»

«Εσύ τον ξέρεις καλύτερα, υποθέτω.» Η Νίκη τής έκλεισε το μάτι.

«Δεν εννοώ αυτό.»

«Αστειευόμουν,» είπε η Νίκη· και πρόσθεσε: «Ορισμένες φορές, απορώ πώς καταφέρνει και αντιμετωπίζει τους Παντοκρατορικούς. Κανονικά, θα έπρεπε να σχεδιάζει τις κινήσεις του πιο προσεχτικά.»

«Μα, δεν έχεις καταλάβει; Το γεγονός ότι είναι τόσο απρόβλεπτος είναι που σαστίζει τους ανθρώπους της Παντοκράτειρας.»

«Αυτό μπορεί, κάποτε, να στραφεί εναντίον του...»

«Δεν ‘μπορεί’,» είπε η Ιωάννα· «έχει στραφεί εναντίον του, κάμποσες φορές. Αλλά δε βάζει μυαλό. Ακόμα κι αυτή η επίθεση κατά του Επόπτη της Ελρείσβα... νομίζεις ότι, αν δεν ήταν ο Ανδρόνικος έτσι όπως είναι, θα την έκανε;»

«Στην αρχή, η όλη υπόθεση μού έμοιαζε μ’έναν καλό τρόπο ομαδικής αυτοκτονίας,» παραδέχτηκε η Νίκη.

Η Ιωάννα γέλασε. «Ακόμα μπορεί να είναι ένας καλός τρόπος για ομαδική αυτοκτονία.» Και είπε: «Δεν είναι αξιολάτρευτος, ο Ανδρόνικος;»

«Πράγματι. Εμείς, όμως, τι θα κάνουμε τώρα; Να βοηθήσουμε τον Στρατάρχη Άλφερκεμ, ίσως;»

«Νομίζεις ότι χρειάζεται τη βοήθειά μας;»

«Είμαι σίγουρη γι’αυτό.»

Ο Ευρύμαχος το περίμενε ότι ο Ανδρόνικος θα χτυπούσε πρώτα τα μέρη όπου έμεναν οι Παντοκρατορικοί μέσα στο Μέγαρο, και είχε προστάξει να απομακρυνθούν όλοι από εκείνο τον όροφο. Είχε πει πως το καλύτερο ήταν να συγκεντρωθούν στο ισόγειο, κι έτσι είχε γίνει. Επομένως, όταν τα δύο αεροπλάνα και το ελικόπτερο ήρθαν, προκάλεσαν μόνο υλικές ζημιές· κανένας δε σκοτώθηκε. Και ο Ευρύμαχος παραξενεύτηκε με το πόσο γρήγορα έφυγαν. Περίμενε ότι θα τους χτυπούσαν κι άλλο.

Ο Ανδρόνικος θέλει να τα έχει καλά με τους Λευκούς, σκέφτηκε. Δε θέλει να τους εξοργίσει. Δε θέλει να τους στρέψει εναντίον του. Πράγμα λογικό, άλλωστε, αφού ο Πρωτοσπαθάριος είναι με το μέρος του.

Αυτό μπορούμε να το χρησιμοποιήσουμε προς όφελός μας. Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τους Λευκούς σαν ασπίδα μας.

Το βασικότερο, όμως, για την ώρα, είναι να βγάλουμε τον καταραμένο Στρατάρχη απ'τον Στρατώννα. Να τον κάνουμε να παραδοθεί. Τότε, ετούτο το παιχνίδι θα είναι όλο δικό μας! Ο Ανδρόνικος και οι προδότες Λευκοί δε θάχουν ελπίδα εναντίον μας· θα συνθλιβούν!

Και ίσως –ίσως– να καταφέρω να αιχμαλωτίσω τον Πρίγκιπα της Επανάστασης... Φαντάσου τις τιμές που θα μου αποδώσει η Παντοκράτειρα, τότε!

Προς το παρόν, όμως, έπρεπε να κάνει σχέδια, όχι να φαντασιοκοπεί.

«Τελείωσαν...» παρατήρησε ο Άνσελμος, κοιτάζοντας, έξω από ένα παράθυρο, τα αεροσκάφη να φεύγουν. «Κι αυτό νομίζω πως ήταν το δικό μου ελικόπτερο: εκείνο με το οποίο πήγα στην Όαση των Επτά Κοκάλων.»

«Οι επαναστάτες το έκλεψαν, προφανώς,» είπε ο Ευρύμαχος.

«Είχε, όμως, χτυπηθεί,» τόνισε η Αλντάρνη. «Πίστευα ότι δε θα μπορούσε να ξαναχρησιμοποιηθεί.»

«Όπως φαίνεται, μπορεί να ξαναχρησιμοποιηθεί. Αλλά τι σημασία έχει;» αντιγύρισε ο Ευρύμαχος. Και είπε: «Θα χρειαστεί να ζητήσουμε βοήθεια από τη Νιργκέλβα· δεν υπάρχει άλλη λύση.»

Εκείνη τη στιγμή, ο Βασιλιάς Ίρσολμπελ και ο γιος του, ο Πρίγκιπας-Διάδοχος Κάναβριλ, πλησίασαν τους Παντοκρατορικούς από την άλλη άκρη του δωματίου. «Υψηλότετε,» είπε ο Βασιλιάς, μοιάζοντας

πολύ ταραγμένος, «το Μέγαρό μου... Αν ξανάρθουν και μας χτυπήσουν έτσι... τίποτα δε θα μείνει όρθιο!» Τα μάτια του ήταν διασταλμένα.

Τι ηλίθιος! σκέφτηκε ο Ευρύμαχος. Έχουμε να κάνουμε με τον ίδιο τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο, κι αυτός σκέφτεται το καταραμένο Αρβήντλιο αχούρι του! «Μη φοβάσαι, Βασιληά μου,» του είπε· «θα καλέσω ενισχύσεις. Η νίκη θα είναι, σύντομα, δική μας. Το μεγαλύτερό μας πρόβλημα είναι η προδοσία του Στρατάρχη σου.»

«Με συγχωρείτε, Υψηλότητε,» αποκρίθηκε ο Ίρσολμπελ· «δε γνώριζα... δεν είχα ποτέ διανοηθεί ότι ο Άλφερκεμ...» Κούνησε το κεφάλι.

Ο Άνσελμος είπε: «Μου φαίνεται, Μεγαλειότητε, ότι πολλοί προδότες ξεπήδησαν, ξαφνικά, μέσα από τούτο το Μέγαρο. Αναρωτιέμαι πόσοι ακόμα κρύβονται, χωρίς να έχουν... εκδηλωθεί.»

«Κανένας!» έκανε αμέσως ο Ίρσολμπελ. «Σας διαβεβαιώνω!»

«Θα το δούμε αυτό, Βασιληά μου,» είπε ο Άνσελμος. «Θα το δούμε...»

Κεφάλαιο 16^ο

Η Πολιορκία του Μεγάρου

• 1 •

Από πάνω, η Πριγκίπισσα Θυάλκνα άκουσε θορύβους. Δυνατούς κρότους, και φωνές. Εκρήξεις, σκέφτηκε. Δεν υπήρχε τίποτ'άλλο που να το εξηγούσε. Εκρήξεις. Αλλά ποιος...; Οι επαναστάτες. Πρέπει να χτυπούν το Μέγαρο. Δεν ήξερε αν αυτό όφειλε να τη χαροποιήσει ή όχι. Εξάλλου, το Μέγαρο του Θρόνου της Ελρείσβα εξακολουθούσε να ανήκει στην οικογένειά της, παρότι ο πατέρας της–

«Τι γίνεται εκεί έξω;» τη ρώτησε ο Λόρραχ, από το αντικρινό κελί.

Η Θυάλκνα δεν του απάντησε, καθώς ήταν καθισμένη επάνω στο δερμάτινο στρώμα του δικού της κελιού με την πλάτη της ακουμπισμένη στον τοίχο.

«Δε μ'ακούς, Πριγκίπισσα;» της φώναξε ο γείτονάς της. «Λέω: τι γίνεται εκεί έξω; Κοιμάσαι;»

Η Θυάλκνα παρέμεινε σιωπηλή, τυλιγμένη στις σκιές του κελιού της. Αν τον αγνοούσε για κάμποση ώρα, θα έσκαγε, δε μπορεί...

«Γνωρίζω έναν τρόπο για να δραπετεύσουμε,» δήλωσε ο Λόρραχ, καθώς οι εκρήξεις έπαυαν.

Λέει ψέματα, σκέφτηκε η Θυάλκνα, για να με ενοχλήσει.

«Δε σ'ενδιαφέρει να φύγεις από δω;»

«Δε σε πιστεύω!» του φώναξε η Θυάλκνα, δίχως να σηκωθεί. «Αν μπορείς να φύγεις, γιατί έχεις μείνει εδώ τόσο καιρό;»

«Γιατί χρειάζομαι βοήθεια –και, μέχρι στιγμής, ετούτος ο διάδρομος ήταν άδειος. Είμαστε οι μόνοι εδώ πέρα.»

Λες ο ελεεινός ποντικός της άμμου να λέει αλήθεια; Η Θυάλκνα ορθώθηκε, μορφάζοντας, καθώς το τραυματισμένο δεξί πέλμα της πάτησε στις κρύες πέτρες. Πλησίασε το καγκελωτό παραθυράκι και κοίταξε το μουσάτο πρόσωπο του Λόρραχ, αντίκρυ της.

«Η πόρτα μου,» της είπε ο ευγενής του Οίκου της Θύελλας, «δε στέκει καλά. Ο ένας μεντεσές –ο επάνω– έχει σχεδόν βγει απ’τη θέση του. Δε μπορώ, όμως, μόνος μου να ξεχαρβαλώσω και τον άλλο μεντεσέ και να τη ρίξω κάτω.»

«Ούτεγώ μπορώ να σε βοηθήσω,» αποκρίθηκε η Θυάλκνα. «Είμαι κάπως μακριά, δε νομίζεις;»

«Όταν μ’έβαλαν εδώ,» συνέχισε ο Λόρραχ, «βρήκα στο κελί μου μια παλιά αλυσίδα, αλλά ακόμα γερή. Κρεμόταν από τον τοίχο. Έχω καταφέρει να τη βγάλω από κει και να την κρατήσω κρυμμένη κάτω απ’το στρώμα μου. Μπορώ να τη δέσω στα κάγκελα του παραθύρου μου και να σ’τη ρίξω· φτάνει ως απέναντι. Εσύ θα την πιάσεις και θ’αρχίσεις να τραβάς, ενώ εγώ θα σπρώχνω την πόρτα του κελιού μου. Ο δεύτερος μεντεσές θα σπάσει από την προσπάθεια και των δυο μας. Τι λες, Πριγκίπισσα;» Τα κατάμαυρα μάτια του γυάλιζαν στο φως των δαυλών.

«Μ’αυτό τον τρόπο, θα ελευθερωθείς εσύ. Εγώ πώς θα ελευθερωθώ;»

«Θα πάρω τα κλειδιά απ’τον φρουρό, ανόητη!»

Τα χείλη της στράβωσαν. «Γιατί να σ’εμπιστευτώ;»

«Γιατί όχι; Ο πατέρας σου δε μου φαίνεται ότι θάρθει εδώ, για να σε βγάλει. ‘Ο σοφός αετός ξέρει πώς να συμμαχεί και με τα κατώτερα πουλιά, όταν χρειάζεται.’»

Η Θυάλκνα τον κοίταξε διστακτικά για λίγο. Ύστερα, είπε: «Εντάξει. Ρίξε μου την αλυσίδα.»

Ο Λόρραχ γέλασε, κι εξαφανίστηκε στο εσωτερικό του κελιού του. Μετά, εμφανίστηκε πάλι στο παραθυράκι. Έδωσε το ένα άκρο της αλυσίδας σε δύο από τα κάγκελα, και έριξε την υπόλοιπη προς τη Θυάλκνα.

Εκείνη, τεντώνοντας το χέρι της, την άρπαξε. Ήταν, πράγματι, αρκετά μακριά για να φτάνει σχετικά άνετα ως εδώ.

«Θ' αρχίσεις να τραβάς τώρα,» της είπε ο Λόρραχ, «ενώ εγώ θα σπρώχνω.»

Η Θυάλκνα ένευσε, κι έπιασε την αλυσίδα με τα δύο χέρια. Υψώνοντας το αριστερό της πόδι, πάτησε στον τοίχο πλάι στην πόρτα του κελιού της, ενώ στηριζόταν στο έδαφος μόνο με το δεξί κι ένιωθε την πληγή του να τη διαπερνά με πόνο. Έπρεπε, όμως, να επιλέξει: ή θα χρησιμοποιούσε το τραυματισμένο της πέλμα για να πατήσει στον τοίχο ή για να πατήσει στο έδαφος, και το δεύτερο ήταν πολύ πιο ανώδυνο από το πρώτο· γιατί όφειλε να ασκήσει όσο το δυνατόν περισσότερη πίεση στον τοίχο, ώστε να μπορέσει να τραβήξει την αλυσίδα με όλη τη δύναμη του σώματός της.

Αντίκρυ της, είδε τον Λόρραχ να δρα παρόμοια: να πιάνεται, και με τα δύο χέρια, από τον τοίχο και να πιέζει την πόρτα του με τα δύο πόδια. Μάλλον, στο κελί του υπήρχαν κάποιες προεξέχουσες πέτρες που μπορούσε να χρησιμοποιήσει ως χειρολαβές.

Η Θυάλκνα έτριξε τα δόντια, νιώθοντας τους μύες του σώματός της να τεντώνονται, επώδυνα, ενώ συγχρόνως η πληγή στο δεξί της πέλμα τη λόγγιζε δυνατότερα τώρα. Πρέπει πάλι νάχε ανοίξει και να αιμορραγούσε.

Η Πριγκίπισσα αισθανόταν ιδρώτα να κυλά επάνω της.

Τα μάτια της τα είχε κλείσει, επομένως δε μπορούσε πλέον να δει τον Λόρραχ· αλλά μπορούσε να τον ακούσει να μουγκρίζει σα να ξεγεννούσε, ο καταραμένος ελεεινός ποντικός της άμμου.

Κι ύστερα, ένα αδύναμο κρακ! αντήχησε: μέταλλο που σπάζει.

Η Θυάλκνα, αγκομαχώντας, άνοιξε τα μάτια. Η πόρτα του Λόρραχ δεν είχε φύγει απ' τη θέση της: ο πρώτος μεντεσές –εκείνος που ήταν ήδη χαλασμένος– πρέπει νάχε σπάσει.

Σκατά αλόγου! σκέφτηκε η Πριγκίπισσα. Αν ήταν τόσο δύσκολο να σπάσουμε αυτόν τον μεντεσέ, φαντάσου πόσο δύσκολο θάναι να σπάσουμε τον άλλο! Και νόμιζε ότι μπορούσε να δει τα κάγκελα όπου ήταν δεμένη η αλυσίδα της να λυγίζουν...

Έκλεισε πάλι τα μάτια και τράβηξε. Μ' όλη της τη δύναμη. Τρίζοντας τα δόντια, γρυλίζοντας σαν θηρίο. Τ' αφτιά της βούιζαν από το αίμα που σφυροκοπούσε τα μηλίγγια της. Ολόκληρο το σώμα της πονούσε.

Μέταλλα ακούστηκαν να σπάζουν, μ'έναν θόρυβο πολύ δυνατότερο από πριν.

Κι ύστερα, ένας ακόμα δυνατότερος κρότος αντήχησε–

Η Θυάλκνα πετάχτηκε όπισθεν και σωριάστηκε ανάσκελα, με την αλυσίδα να έχει φύγει απ'τα χέρια της. Η πόρτα! σκέφτηκε, ανοίγοντας τα μάτια. Πρέπει να έφυγε! Σηκώθηκε όρθια, βιαστικά. Πήγε στο παραθυράκι και κοίταξε.

Η πόρτα, πράγματι, είχε πέσει. Ο Λόρραχ ήταν έξω απ'το κελί του, και έλυνε την αλυσίδα απ'τα κάγκελα.

«Ο φρουρός,» του είπε η Θυάλκνα, ξέπνοα. «Θα έρθει. Κρύψου!»

«Το ξέρω.» Ο Λόρραχ πήρε την αλυσίδα και κρύφτηκε μέσα στις σκιές ενός ανοιχτού, πλαϊνού κελιού.

Τα βήματα του φρουρού ήδη ακούγονταν να πλησιάζουν, και ο άντρας παρουσιάστηκε στο πέρας του διαδρόμου.

«Τι γίνεται εκεί!» φώναξε, ζυγώνοντας και τραβώντας το σπαθί του. Το βλέμμα του πήγε στη Θυάλκνα, που το πρόσωπό της φαινόταν απ'το παραθυράκι. «Πριγκίπισσά μου, πώς–; Αααρρρρρ...»

Ο Λόρραχ πετάχτηκε πίσω του, τυλίγοντας την αλυσίδα γύρω απ'το λαιμό του και σφίγγοντας με τα δύο χέρια σα μανιασμένος λύκος της ερήμου.

«Εντάξει!» του είπε η Θυάλκνα. «Μην τον σκοτώσεις!»

Εκείνος την αγνόησε, ενώ ο φρουρός, έχοντας πετάξει το σπαθί του, είχε φέρει τα χέρια του στο λαιμό του και προσπαθούσε, μάταια, ν'απομακρύνει την αλυσίδα. Τα πόδια του κλοτσούσαν το πάτωμα. Το κατάλευκο πρόσωπό του είχε αρχίσει να μαυρίζει.

«Μην τον σκοτώσεις!» φώναξε η Θυάλκνα.

Ο Λόρραχ συνέχισε να την αγνοεί, και ο φρουρός πέθανε.

Ο ευγενής του Οίκου της Θυέλλας ξετύλιξε την αλυσίδα απ'το λαιμό του κι άρχισε να τον γδύνει από την πανοπλία και τα όπλα του.

«Το κλειδί!» του είπε η Θυάλκνα.

«Δεν έχει κλειδί επάνω του.»

«Θα είναι στον προθάλαμο, τότε.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Λόρραχ. «Θα το φέρω. Πρέπει, όμως, να εξοπλιστώ πρώτα. Ίσως νάναι και κάποιος άλλος εκεί.»

«Αν ήταν, θα είχε έρθει μαζί του.»

«Δε μπορώ νάμαι σίγουρος,» είπε ο Λόρραχ, αρχίζοντας να φορά τη δερμάτινη πανοπλία και το κράνος του φρουρού.

Μετά από λίγο, έμοιαζε σαν ένας πολεμιστής του Θρόνου της Ελρείσβα.

«Πήγαινε να φέρεις το κλειδί,» του είπε η Θυάλκνα.

Ο Λόρραχ ένευσε και έφυγε, βαδίζοντας γρήγορα.

Η Πριγκίπισσα περίμενε, αλλά εκείνος δεν επέστρεψε. «Λόρραχ!» του φώναξε. Καμία απάντηση. «ΛΟΡΡΑΧ!» Πάλι, καμία απάντηση, εκτός απ'την ηχώ της ίδιας της φωνής της μέσα στα μπουντρούμια.

Είμαι ανόητη... σκέφτηκε. Δεν έπρεπε να τον είχα εμπιστευτεί.

Ο λύκος δεν κάνει συμφωνίες με τον αμμοπόντικα.

Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα ούρλιαξε, χτυπώντας τη σιδερένια πόρτα του κελιού της. Μάταια.

Οι Μαύρες Δράκαινες, φορώντας κάπες και κουκούλες, πλησίασαν τον Παντοκρατορικό Στρατώννα, η πύλη του οποίου ήταν κατεστραμμένη· οι πολεμιστές του Στρατάρχη Άλφεγκεμ την είχαν ρίξει, προκειμένου να εισβάλουν. Από το εσωτερικό ακούγονταν κάποιες ιαχές: μάχες εξακολουθούσαν να διεξάγονται μέσα στα οικοδομήματα και τις αυλές.

Οι φρουροί που στέκονταν πίσω από την κατεστραμμένη πύλη, έχοντας στήσει ένα πρόχειρο τοίχωμα από ξύλο (το οποίο, μάλλον, είχαν βρει εδώ, στον Παντοκρατορικό Στρατώννα, γιατί οι Αρβήντλιοι απέφευγαν τη χρήση του ξύλου όσο μπορούσαν), φώναξαν στις Μαύρες Δράκαινες να σταματήσουν, σημαδεύοντάς τις με βαλλίστρες.

«Δεν ερχόμαστε εχθρικά,» τους είπε η Ιωάννα, υψώνοντας τα χέρια της, για να τους δείξει ότι δεν κρατούσε όπλα. «Θέλουμε να δούμε τον Στρατάρχη.»

Μαζί με τη Νίκη, συνέχισαν να πλησιάζουν, ώσπου βρέθηκαν μπροστά στο ξύλινο τοίχωμα, στο κατώφλι της κατεστραμμένης πύλης. Τα βέλη που τις σημάδευαν τώρα δεν μπορούσαν να αστοχήσουν, αν οι βαλλιστροφόροι αποφάσιζαν να ρίξουν. Ακόμα και για τις Μαύρες

Δράκαινες ήταν αδύνατον ν'αποφύγουν βλήματα από τέτοια απόσταση –σχεδόν εξ επαφής.

«Θέλουμε να δούμε τον Στρατάρχη,» επανέλαβε η Ιωάννα, μιλώντας στη Συμπαντική Γλώσσα, όπως και πριν.

«Βγάλε την κουκούλα σου!» την πρόσταξε ένας Λευκός που έμοιαζε για διοικητής. Κι εκείνος στη Συμπαντική μιλούσε, αλλά σπαστά.

Η Ιωάννα έβγαλε την κουκούλα της.

«Κι εσύ!» πρόσταξε ο διοικητής τη Νίκη.

Η Νίκη υπάκουσε.

«Δεν είστε Αρβήντλιες...» παρατήρησε ο Λευκός. «Καμία απ'τις δυο σας.»

«Είμαστε, όμως, σύμμαχοι του Στρατάρχη. Φέρτε τον εδώ και θα μας αναγνωρίσει,» είπε η Ιωάννα. «Μπορούμε να τον βοηθήσουμε πολύ στη μάχη που δίνει.»

Ο διοικητής έκανε νόημα σ'έναν πολεμιστή, κι εκείνος έτρεξε, διασχίζοντας την αυλή, προς ένα οικοδόμημα. Προτού φτάσει εκεί, ένα βέλος τον χτύπησε στο στήθος, σωριάζοντάς τον.

Ο διοικητής καταράστηκε στη Γλώσσα των Λευκών –η Ιωάννα δεν κατάλαβε τι ακριβώς είπε– και έδωσε μια διαταγή σ'έναν άλλο πολεμιστή. Η Μαύρη Δράκαινα μπόρεσε τώρα να καταλάβει το όνομα Άλφερκεμ, καθώς και τη λέξη προσεχτικά.

Ο Λευκός πολεμιστής έφυγε, έχοντας την ασπίδα του υψωμένη. Το βέλος που ήρθε καταπάνω του καρφώθηκε εκεί· και ο άντρας χάθηκε μέσα σ'ένα πέτρινο οικοδόμημα.

Σύντομα, ο Στρατάρχης Άλφερκεμ ήρθε κοντά στην κατεστραμμένη πύλη, συνοδευόμενος από μισή ντουζίνα πολεμιστές του. Ο διοικητής τού μίλησε, σιγανά· η Ιωάννα δεν μπορούσε καλά-καλά ν'ακούσει τι του έλεγε, όχι να καταλάβει τα λόγια του.

Ο Στρατάρχης έστρεψε το βλέμμα του, για να κοιτάξει τις δύο Μαύρες Δράκαινες. «Δε νομίζω ότι σας ξέρω,» τους είπε, στη Συμπαντική.

Η Ιωάννα αποκρίθηκε: «Στον Σκοτεινό Ήλιο μαχόμαστε, για να φέρουμε και πάλι την ανατολή του Φωτεινού.» Δεν ήταν κάποιο γνωστό συνθηματικό της Επανάστασης, μα ο Ανδρόνικος αυτό είχε δώσει στον Πρωτοσπαθάριο Κάραγγελ, και ο Κάραγγελ το είχε δώσει στην

Πριγκίπισσα Θυάλκνα, και η Πριγκίπισσα το είχε δώσει στον Στρατάρχη.

Ο οποίος τώρα αμέσως κατάλαβε. «Εντάξει,» είπε, γνέφοντας καταφατικά, «περάστε.» Κι έκανε νόημα στους πολεμιστές του να τις αφήσουν να μπουν.

Οι Μαύρες Δράκαινες τον πλησίασαν.

«Τ'όνομά μου είναι Ιωάννα,» είπε η Ιωάννα. «Κι αυτή είναι η Νίκη. Ήρθαμε για να βοηθήσουμε.»

Ο Άλφερκεμ τις κοίταξε από πάνω ως κάτω με βλέμμα κριτικό. «Δύο γυναίκες;... Μόνο αυτό έχει να μου προσφέρει η Επανάσταση;»

«Θα διαπιστώσεις, Στρατάρχη, ότι τα φαινόμενα απατούν μ'εμάς,» αποκρίθηκε η Ιωάννα.

«Το εύχομαι,» είπε ο Άλφερκεμ, «γιατί η νίκη μου εδώ δεν είναι καθόλου βέβαιη. Κι επιπλέον, οι Παντοκρατορικοί έχουν στήσει κανόνια—»

«Δεν υπάρχουν κανόνια πλέον,» τον πληροφόρησε η Νίκη.

Τα φρύδια του Άλφερκεμ έσμιζαν κάτω απ'το γέισο του κράνους του. «Οι εκρήξεις που είδαν οι σκοποί μου, μέσα στη νύχτα... Ήταν, τελικά, τα κανόνια που καταστράφηκαν;»

«Ναι, και εμείς φροντίσαμε γι'αυτό,» εξήγησε η Νίκη.

«Τότε,» είπε ο Άλφερκεμ, «ίσως, όντως, τα φαινόμενα ν'απατούν μ'εσάς.»

Και μετά, τις οδήγησε στο εσωτερικό ενός απ'τα οικοδομήματα του Στρατώνα.

Ο Άνσελμος ανέβηκε σ'έναν εξώστη του Μεγάρου του Θρόνου της Ελρείσβα, όπου βρισκόταν ένα ελικόπτερο, που το μέταλλό του άστραφτε στις πρωινές ακτίνες του Φωτεινού Ήλιου. Ένας μέτριος άνεμος ερχόταν απ'τα νότια, φέρνοντας τη μυρωδιά της ερήμου και κάνοντας την κάπα του Παντοκρατορικού Πρέσβη να κυματίζει γύρω απ'το σώμα του.

Η Αλντάρνη βάδιζε πίσω του και, καθώς εκείνος ζύγωνε το ελικόπτερο, του είπε: «Μην αρχίσουν να σου μπαίνουν ιδέες εκεί, στη Νιργκέλβα...»

Ο Άνσελμος στράφηκε για ν'ατενίσει το πρόσωπό της, και μειδίασε αχνά. Φοβάσαι ότι θα προδώσω εσάς και τον Θρόνο της Ελρείσβα; Ναι, αυτό ακριβώς φοβάσαι. «Υποπτεύεσαι τους πάντες, έτσι, Αλντάρνη;»

«Η κατάσταση είναι δύσκολη...» αποκρίθηκε εκείνη, κομπιάζοντας λίγο. «Ίσως να σκέφτεσαι ότι... ότι θα σε συνέφερε καλύτερα να είσαι αλλού.»

«Δεν αλλάζω παρατάξεις τόσο εύκολα,» της είπε, και, αγγίζοντας το μάγουλό της, φίλησε τα χείλη της. «Να είσαι προσεχτική,» τόνισε. «Δεν εμπιστεύομαι τον Ευρύμαχο στις διαπραγματεύσεις. Μπορεί να προλάβει να κάνει τα πάντα άνω-κάτω, μέχρι να επιστρέψω.»

«Θα τον προσέχω,» υποσχέθηκε η Αλντάρνη.

«Ναι,» είπε ο Άνσελμος, «αυτό το πιστεύω.» Και μπήκε στο ελικόπτερο, όπου, εκτός από εκείνον, βρίσκονταν ο πιλότος και δύο στρατιώτες.

Ο έλικας άρχισε να περιστρέφεται, γρήγορα, καθώς η Αλντάρνη απομακρυνόταν· και το αεροσκάφος υψώθηκε από τον εξώστη του Μεγάρου και ανέβηκε στους ουρανούς της Αρβήντλια, πετώντας βόρεια, πάνω από τον Υδάτων Τόπο και προς τη Νιργκέλβα, απ'όπου ο Παντοκρατορικός Επόπτης Ευρύμαχος έπρεπε να ζητήσει άμεση βοήθεια, αν ήταν να νικήσει τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο και τους επαναστάτες.

«Δεν είναι λογικό αυτό, Πρίγκιπά μου!» φώναξε ο Κάραγγελ. «Θα ηττηθούμε!»

Ο Πρωτοσπαθάριος, ο Ανδρόνικος, ο Πρόμαχος Ώλριχ, η Ατάλι, η Άνμα'ταρ, ο Σέλρι'χοκ, ο Κάφλαχ, ο Λόαχραμ'νιρ, ο Ιωάννης'μορ, και ο Ράθνης βρίσκονταν μέσα σε μια σκηνή, στο αεροδρόμιο ανατολικά της Ελρείσβα. Το μέρος είχε καταντήσει στενόχωρο με τόσους ανθρώπους συγκεντρωμένους. Όλοι τους στέκονταν όρθιοι· κανένας δεν καθόταν στα μαξιλάρια (που ήταν ποδοπατημένα στο πάτωμα).

«Δεν έχουμε άλλη επιλογή, Κάραγγελ!» αντιγύρισε ο Ανδρόνικος. «Πώς θα πάρουμε την πόλη; Βλέπεις εσύ κανέναν καλύτερο τρόπο;» Ο Πρίγκιπας είχε μόλις προτείνει να κάνουν εισβολή στο Μέγαρο, χρησιμοποιώντας τα ελικόπτερα. Και το πρόβλημα ήταν ότι όλοι οι πολεμιστές τους δεν χωρούσαν στα δύο αεροσκάφη, έτσι θα έπρεπε να έρχονται λίγοι-λίγοι, πράγμα που, ασφαλώς, θα έδινε μεγάλο πλεονέκτημα στους Παντοκρατορικούς.

«Από τις πύλες,» είπε ο Κάραγγελ. «Θα χτυπήσουμε τις πύλες με τα ενεργειακά κανόνια και θα εισβάλουμε.»

«Οι Παντοκρατορικοί θα προσπαθήσουν να μας σταματήσουν, μέσα στους δρόμους της πόλης· και μετά, στο Μέγαρο.»

«Θα διαλύσουμε και την πύλη του Μεγάρου, Πρίγκιπα Ανδρόνικε!»

«Και πιστεύεις ότι ο Επόπτης θα μας αφήσει να το κάνουμε αυτό τόσο εύκολα; Μπορεί κι αυτός να έχει ενεργειακά κανόνια· ή, μάλλον, σίγουρα έχει! Δε σας είπα ότι η Ιωάννα και η Νίκη μού ανέφεραν ότι κατέστρεψαν τέσσερα από αυτά, που ήταν στημένα γύρω απ'τον Παντοκρατορικό Στρατώνα για να χτυπήσουν τον Στρατάρχη;»

«Θα διαλύσουμε τα κανόνια του με τα αεροπλάνα μας!» είπε ο Κάραγγελ. «Δε θα οδηγήσω τους πολεμιστές μου στο αδιέξοδο που προτείνεις! Θα μας νικήσουν, καθώς θα ερχόμαστε κομματιαστά. Αν, όμως, επιτεθούμε όλοι μαζί, η νίκη θα είναι δική μας –ειδικά τώρα, που ο Άλφερκεμ έχει το μεγαλύτερο μέρος του στρατού τους παγιδευμένο μέσα στον Στρατώνα!»

«Να προτείνω κάτι;» ρώτησε ο Ώλριχ, προτού ο Ανδρόνικος αποκριθεί στον Πρωτοσπαθάριο. Ο Πρίγκιπας έγνεψε καταφατικά, και ο Πρόμαχος συνέχισε: «Γιατί δεν συνδυάζουμε το σχέδιό σου, Πρίγκιπά μου, με το σχέδιο του Πρωτοσπαθαρίου;»

«Κι άλλες ανοησίες, μα το τομάρι του Άρσαγκαρ!...» μούγκρισε ο Κάραγγελ.

Ο Ώλριχ τον αγνόησε. «Μπορούμε να επιτεθούμε συγχρόνως στις πύλες της πόλης και στο Μέγαρο. Αυτό, αν μη τι άλλο, θα αποδιοργανώσει τους Παντοκρατορικούς και θα δώσει το πλεονέκτημα σ'εμάς. Τα αεροπλάνα θα διαλύσουν τις πύλες με τα ενεργειακά τους κανόνια, ενώ τα ελικόπτερα θα μεταφέρουν ορισμένους από τους πολεμιστές μας στις οροφές και στους εξώστες του Μεγάρου. Την ίδια στιγμή, οι

υπόλοιποι πολεμιστές θα εισβάλλουν από τις κατεστραμμένες πύλες, χρησιμοποιώντας και το φορτηγό που έχει φέρει ο Πρωτοσπαθάρης.»

«Η χρήση του φορτηγού δεν συμφέρει,» του είπε ο Ανδρόνικος. «Μία ριπή από ενεργειακό κανόνι μπορεί να το κάνει κομμάτια –μαζί με τους ανθρώπους μέσα του.»

Ο Ώλριχ ένευσε. «Σωστά. Ας μη χρησιμοποιήσουμε το φορτηγό, τότε. Πώς σου φαίνεται κατά τα άλλα το σχέδιό μου;»

«Μου φαίνεται καλό, Πρόμαχε. Καλό.»

Ο Κάραγγελ έμοιαζε σκεπτικός. «Είναι, σίγουρα, καλύτερο απ'αυτό που πρότεινε ο Πρίγκιπας,» παραδέχτηκε. «Τουλάχιστον, δείχνει να έχει κάποιες πιθανότητες επιτυχίας.»

«Είμαστε σύμφωνοι, λοιπόν;» είπε ο Ανδρόνικος. «Θα το επιχειρήσουμε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κάραγγελ, νεύοντας. «Όσο πιο γρήγορα διώξουμε τους ξένους, τόσο το καλύτερο. Η γυναίκα μου και τα παιδιά μου είναι μέσα στο Μέγαρο, Πρίγκιπα Ανδρόνικε!»

«Σε καταλαβαίνω,» του είπε ο Ανδρόνικος. «Και υπάρχει ακόμα ένας λόγος για να βιαστούμε...»

Ο Κάραγγελ τον κοίταξε ερωτηματικά.

«Η Νιργκέλβα. Αν ο Επόπτης δει ότι χάνει ετούτο τον πόλεμο, είμαι βέβαιος πως θα ζητήσει βοήθεια από την άλλη άκρη του Υδάτων Τόπου· κι αυτό σημαίνει ότι θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε περισσότερους εχθρούς.»

Τα λόγια του τους έκαναν όλους να αντιληφτούν αμέσως την επικινδυνότητα της κατάστασης.

● 2 ●

Οι Μαύρες Δράκαινες δεν είχαν έρθει στον Στρατώνα για να περιμένουν και να παρακολουθούν τους άλλους να μάχονται· είχαν έρθει για να λύσουν ετούτη την πολιορκία όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, ώστε

οι πολεμιστές του Στρατάρχη Άλφερκεμ να μπορέσουν, ύστερα, να βοηθήσουν τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο κατά των Παντοκρατορικών. Επομένως, ζήτησαν να μάθουν από τον Στρατάρχη πώς ακριβώς είχε η κατάσταση: σε ποια σημεία είχαν οχυρωθεί οι εχθροί, πού υπήρχε περισσότερος κίνδυνος, και ποιες περιοχές θεωρούνταν σημαντικότερες. Όπως σύντομα διαπίστωσαν, τα πράγματα ήταν τελείως χαοτικά: οι Παντοκρατορικοί δεν κρατούσαν ένα-δυο μέρη του Στρατώνα· βρίσκονταν από δω κι από κει, διαιρεμένοι σε δωμάτια, ορόφους, αυλές, και υπόγεια, πολλά από τα οποία δεν είχαν επικοινωνία αναμεταξύ τους. Ο Στρατάρχης, όμως, είπε πως ο δεύτερος όροφος σ' αυτό το οικοδόμημα –τους το έδειξε στον χάρτη του, καθώς και στην πραγματικότητα, από ένα μισάνοιχτο παράθυρο– ήταν σχεδόν αδύνατον να καταληφθεί από τους πολεμιστές του· ο εχθρός είχε οχυρωθεί πολύ καλά εκεί. Πιστεύετε ότι μπορείτε να με βοηθήσετε να πάρω αυτό το μέρος; τις ρώτησε· και η Ιωάννα έκρινε, από το βλέμμα του, ότι ήθελε να τις δοκιμάσει, να δει αν ήταν τόσο ικανές όσο ισχυρίζονταν. Τις προκαλούσε να του δώσουν εκείνο που όλοι του οι πολεμιστές δεν είχαν καταφέρει να του δώσουν, και τα μάτια του γυάλιζαν, πονηρά, καθώς το έκανε. Λύκος της Ερήμου, πράγματι... σκέφτηκε η Ιωάννα, διασκεδασμένη. Εντάξει, του αποκρίθηκε, εκπλήσσοντάς τον, θα το αναλάβουμε. Ζήτησε, όμως, να μάθει περισσότερες πληροφορίες για το μέρος· ζήτησε να μάθει τα πάντα: κάθε δυνατή είσοδο και κάθε δυνατή έξοδο, κάθε ισχυρό και κάθε αδύναμο σημείο, και όλα όσα γνώριζε ο Στρατάρχης για τις θέσεις των Παντοκρατορικών μέσα στον όροφο.

Όταν είχαν τις πληροφορίες που επιθυμούσαν, οι δύο Μαύρες Δράκαινες ξεκίνησαν. Κρατώντας ασπίδες, διέσχισαν μια αυλή ανάμεσα στα οικοδομήματα του Στρατώνα (χωρίς, παραδόξως, να δεχτούν κανένα βέλος) και έφτασαν στο οικοδόμημα που οι Παντοκρατορικοί κρατούσαν τον δεύτερο όροφό του. Το χτίριο ήταν τριώροφο. Το ισόγειο και τον πρώτο όροφο τα είχαν οι μαχητές του Άλφερκεμ· ο τρίτος όροφος ήταν πεδίο μάχης ανάμεσα στους Λευκούς πολεμιστές και στους Παντοκρατορικούς: ένας λαβύρινθος αίματος και θανάτου. Η οροφή είχε, προς το παρόν, εγκαταλειφθεί, καθώς κανένας δεν μπορούσε να την κρατήσει· οι μαχητές του Στρατάρχη που ανέβαιναν εκεί

δέχονταν, αμέσως, βλήματα από κάποιους Παντοκρατορικούς που ήταν κλεισμένοι σ'έναν κοντινό πυργίσκο.

Η Ιωάννα και η Νίκη μπήκαν στο ισόγειο του οικοδομήματος από την κεντρική του είσοδο, η οποία έκλεισε πάραυτα πίσω τους. Οι φρουροί της τις κοίταξαν με περιέργεια, αν και ήξεραν ότι οι δύο εξωδιαστασιακές γυναίκες ήταν στο πλευρό τους· η φήμη για τον ερχομό τους είχε απλωθεί παντού ανάμεσα στους μαχητές του Άλφερκεμ.

«Πρέπει να πάμε στον τρίτο όροφο,» είπε η Ιωάννα, στη Συμπαντική. «Σε κάποιο σημείο όπου υπάρχει παράθυρο, για να κατεβούμε στον δεύτερο και να σας ανοίξουμε από μέσα την πόρτα κοντά στη σκάλα.»

Οι φρουροί αλληλοκοιτάχτηκαν.

«Δε με καταλαβαίνετε;» ρώτησε η Ιωάννα, εξακολουθώντας να μιλά στη Συμπαντική.

«Σε καταλαβαίνουμε,» αποκρίθηκε, σπαστά, ο ένας φρουρός. «Πιστεύεις ότι καταφέρετε μας δώσετε δεύτερο όροφο;»

«Ναι.»

«Πολύ δύσκολο, κατεβείτε από παράθυρο και μπειτέ. Φρουροί υπάρχουν. Των ξένων.»

«Το ξέρουμε. Μπορείτε να μας οδηγήσετε εκεί όπου θέλουμε;»

«Πηγαίνεις τρίτο όροφο από σκάλα.» Ο Λευκός έδειξε. «Εκεί, οι άλλοι σάς πουν. Τίποτα σίγουρο εκεί. Άρσαγκαρ μαζί σας.»

«Ευχαριστούμε.»

Η Ιωάννα και η Νίκη έφυγαν από τον προθάλαμο και, διασχίζοντας πέτρινα δωμάτια γεμάτα Λευκούς πολεμιστές του Θρόνου της Ελρείσβα, έφτασαν στις στριφτές σκάλες. Ανέβηκαν στον πρώτο όροφο και συνέχισαν, για να βρεθούν στον δεύτερο και να δουν την σιδερένια πόρτα που είχαν αμπαρώσει οι Παντοκρατορικοί. Από μικρές, στρογγυλές θυρίδες, βέλη ήρθαν καταπάνω τους, αλλά εκείνες τα σταμάτησαν με τις ασπίδες τους και συνέχισαν ν'ανεβαίνουν, γρήγορα, φτάνοντας στον τρίτο όροφο του οικοδομήματος και σ'ένα δωμάτιο όπου πολεμιστές συγκρούονταν.

Οι Μαύρες Δράκαινες τράβηξαν τα σπαθιά τους και όρμησαν στο λουτρό αίματος, επιτιθέμενες στους Παντοκρατορικούς και συντρέχοντας τους πολεμιστές του Στρατάρχη Άλφερκεμ. Η σύγκρουση, ευ-

τυχώς, δεν ήταν πολύ άγρια· και, όταν οι Παντοκρατορικοί είχαν υποχωρήσει, οι Λευκοί αποτραβήχτηκαν επίσης σ'ένα άλλο δωμάτιο, αφήνοντας πίσω τους κουφάρια, καινούργια και παλιότερα. Το δάπεδο ήταν γλιστερό απ'το αίμα.

«Γιατί φεύγετε;» ρώτησε η Νίκη. «Νικήσατε!»

«Από άλλη πόρτα έρθουν και μας ρίζουν βέλη,» της εξήγησε μια πολεμίστρια. «Ήθελαν κατεβούν. Τους σταματήσαμε· είναι αρκετό. Δεν... εεε... πάρουν όπλα και άλλα από κάτω τώρα.»

«Ποιες είστε εσείς;» ρώτησε τις Μαύρες Δράκαινες ένας διοικητής που έμοιαζε να μιλά καλύτερα τη Συμπαντική.

Η Ιωάννα τού είπε τι είχαν έρθει να κάνουν.

«Πρέπει να είστε τελείως παλαβές, μα τ'αφτιά του Άρσαγκαρ!» μούγκρισε ο διοικητής.

Η Ιωάννα μειδίασε. «Τόχω ξανακούσει αυτό... Μην ανησυχείς· πιστεύω ότι θα τα καταφέρουμε. Αρκεί να μπορέσουμε να εισβάλουμε σ'ένα δωμάτιο που να είναι σχετικά κοντά στην αμπαρωμένη πόρτα. Πρέπει να έχουμε το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού για να επιτύχουμε στην αποστολή μας. Αν χρειαστεί ν'αντιμετωπίσουμε πολλούς εχθρούς μέχρι να φτάσουμε στο στόχο μας, τότε θα συγκεντρωθούν, κάποια στιγμή, τόσοι Παντοκρατορικοί γύρω μας, που θα μας σκοτώσουν.»

«Καταλαβαίνω,» είπε ο διοικητής.

Η Νίκη άνοιξε τον χάρτη που τους είχε δώσει ο Στρατάρχης, και του έδειξε τα σημεία που πίστευαν ότι τις συνέφεραν για να εισβάλουν στον δεύτερο όροφο.

Ο διοικητής τις οδήγησε στο παράθυρο ενός διαδρόμου, λέγοντας πως αυτό ήταν το καλύτερο μέρος όπου μπορούσε να τις πάει με ασφάλεια. Οι Μαύρες Δράκαινες θεώρησαν ότι εδώ ήταν εντάξει.

Και ξεκίνησαν.

Η Ιωάννα έδεσε το ένα άκρο ενός λεπτού, αλλά ανθεκτικού, μαύρου σχοινιού στη ζώνη της, ενώ το άλλο άκρο το έδεσε μέσα στον διάδρομο, επάνω στον μεταλλικό βρόχο που ήταν φτιαγμένος για να κρατά δαυλό (αν και τώρα κανένας δαυλός δεν ήταν εκεί). Την ασπίδα της την άφησε στο δάπεδο. Το σπαθί της το θηκάρωσε στην πλάτη της. Πλησιάζοντας το παράθυρο, κοίταξε κάτω, το παράθυρο στον

δεύτερο όροφο, το οποίο ήταν κλειστό· ή, μάλλον, μισόκλειστο: τα παραθυρόφυλλά του ήταν κουφωτά, κι ανάμεσά τους διακρινόταν, στο δυνατό πρωινό φως της Αρβήντλια, η γυαλάδα της αιχμής ενός βέλους. Κάποιος βαλλιστροφόρος ήταν εκεί, περιμένοντας την ευκαιρία να σκοτώσει. Δεν πρέπει, όμως, να κοίταζε επάνω· μόνο κάτω και αντίκρυ. Η Ιωάννα, λοιπόν, όφειλε να είναι γρήγορη και αθόρυβη. Όχι και τόσο δύσκολο για μια Μαύρη Δράκαινα.

Ανέβηκε στο περβάζι του παραθύρου εμπρός της κι άρχισε να κατεβαίνει από την έξω μεριά του χτιρίου, με τα μποτοφορεμένα πόδια της να πατούν στις πέτρες του τοίχου και να περπατούν σα να ήταν δάπεδο. Το σχοινί στη ζώνη της τη συγκρατούσε απ'το να πέσει.

Σύντομα, έφτασε εκεί που ήθελε: κοντά στο κάτω παράθυρο. Τράβηξε το σπαθί της απ'την πλάτη και, βάζοντας τη λεπίδα ανάμεσα στα παραθυρόφυλλα, σήκωσε το μάνταλο. Ο βαλλιστροφόρος ξαφνιάστηκε· έκανε να υψώσει το κεφάλι του, για να δει–

–το μποτοφορεμένο πόδι της Ιωάννας τον χτύπησε καταπρόσωπο, σπάζοντας τα μπροστινά του δόντια και σωριάζοντάς τον πίσω και κάτω, πάνω στο πέτρινο πάτωμα.

Η Μαύρη Δράκαινα πήδησε μέσα στο δωμάτιο, τραβώντας ένα ξιφίδιο για να κόψει το σχοινί απ'τη ζώνη της. Γύρω της, Παντοκρατορικοί στρατιώτες την κοίταζαν σαστισμένοι –κι αμέσως ύψωσαν τα όπλα τους.

Τέσσερις ήταν, στο σύνολό τους: δύο άντρες και δύο γυναίκες (χωρίς να υπολογίζει κανείς τον πεσμένο και διπλωμένο βαλλιστροφόρο). Η Ιωάννα χίμησε σ'αυτήν πιο κοντά της, διαγράφοντας ένα ημικύκλιο με το ξίφος της και σχίζοντάς της το λαιμό. Μετά, τινάχτηκε μπροστά και, παραμερίζοντας με το σπαθί της το λεπίδι ενός άλλου, του κάρφωσε το ξιφίδιό της βαθιά μέσα στο δεξί μάτι. Και στράφηκε για ν'αποκρούσει ένα ξίφος· ελίχθηκε, για ν'αποφύγει ένα δόρυ. Σκύβοντας, πέρασε κάτω απ'την αιχμή του δόρατος και έμπηξε το σπαθί της στο στήθος της πολεμίστριας που το χειριζόταν.

Ο σπαθοφόρος άντρας πλάι στην Ιωάννα σωριάστηκε μ'ένα ξιφίδιο καρφωμένο στο κεφάλι.

Η Νίκη, που είχε μόλις έρθει απ'το παράθυρο, πλησίασε, για να πάρει πίσω το ξιφίδιό της.

Η Ιωάννα αποτελείωσε τον πεσμένο βαλλιστροφόρο με μια σπαθιά στο πλάι του λαιμού. Και, δίχως καθυστέρηση, οι δύο Μαύρες Δράκαινες βγήκαν απ'το δωμάτιο. Γνώριζαν –από τον χάρτη τους– ακριβώς πού βρίσκονταν· και δεν ήταν μακριά απ'την αμπαρωμένη πόρτα. Ένας διάδρομος τις χώριζε απ'αυτήν.

Και τώρα μπήκαν στον διάδρομο, ορμώντας στους φρουρούς εκεί, οι οποίοι φώναζαν, ζητώντας βοήθεια. Η Νίκη κάρφωσε το σπαθί της στο στήθος ενός· η Ιωάννα εκτόξευσε ένα ξιφίδιό της, για να σκοτώσει έναν άλλο που πήγαινε να τις σημαδέψει με τη βαλλίστρα του.

Οι Μαύρες Δράκαινες πήραν ασπίδες από κάτω και έτρεξαν προς την αμπαρωμένη πόρτα, που ήταν κάθε άλλο παρά αφύλαχτη. Τρία βέλη καρφώθηκαν πάνω στις ασπίδες τους, προτού η Ιωάννα και η Νίκη χιμήσουν στους εχθρούς τους, πετώντας τα αμυντικά όπλα στα κεφάλια Παντοκρατορικών και σπαθίζοντάς τους με μακριές και κοντές λεπίδες. Αίμα τινάζόταν στους τοίχους, στο πάτωμα, και στην οροφή, βάφοντας τις πέτρες. Ουρλιαχτά αντηχούσαν.

Ένα σπαθί χτύπησε την Ιωάννα στα πίσω αριστερά πλευρά, καθώς εκείνη προσπαθούσε να το αποφύγει. Το χτύπημα δεν ήταν άσχημο, αλλά έσχισε τη μελανή φορεσιά της και το δέρμα της, κι έκανε αίμα να τρέξει. Η Μαύρη Δράκαινα, τρίζοντας τα δόντια, κατέβασε το ξίφος της στο κεφάλι του στρατιώτη, και το κράνος του φάνηκε να τσακίζεται καθώς εκείνος σωριαζόταν.

Η Νίκη άρχισε να τραβά τις σιδερένιες αμπάρες της πόρτας–

Ένα βέλος την πέτυχε χαμηλά στην πλάτη, κάνοντάς τη να μουγκρίσει από πόνο και να παραπατήσει.

Ένα άλλο βέλος η Ιωάννα κατάφερε να το χτυπήσει στον αέρα με το σπαθί της, προτού καρφώσει τη Νίκη πολύ ψηλότερα, ίσως ακόμα και στο κεφάλι. Ολόκληρο φουσάτο Παντοκρατορικών είχε συγκεντρωθεί αντίκρυ τους –και τώρα πλησίαζε, μοιάζοντας με μια μάζα από υψωμένα όπλα και ασπίδες: μια μηχανή θανάτου.

Η Νίκη κατάφερε να τραβήξει ακόμα μια αμπάρα, και κρατήθηκε απ'τον τοίχο για να μη σωριαστεί. «...Ιωάννα!» βόγκησε.

Η Ιωάννα τράβηξε την τελευταία αμπάρα και άνοιξε την πόρτα.

Οι δύο Μαύρες Δράκαινες πετάχτηκαν έξω, ενώ οι Λευκοί πολεμιστές του Άλφερκεμ εφορμούσαν, εισβάλλοντας με δυνατές πολεμικές κραυγές.

Ένα βέλος πέρασε δίπλα απ'το κεφάλι της Ιωάννας· ένα άλλο καρφώθηκε στην πίσω μεριά της αριστερή κνήμης της. Μπάσταρδο! σκέφτηκε, γρυλίζοντας. Και, συγχρόνως, είδε τη Νίκη να χάνει την ισορροπία της και να πέφτει, να κατακυλιά στις πέτρινες σκάλες· και φώναξε στους Λευκούς: «Προσέχετε! Είναι μαζί σας! Είναι χτυπημένη! Προσέχετε, είναι χτυπημένη!» Παραλίγο κι η ίδια να παραπατήσει και να πέσει.

Ευτυχώς, οι πολεμιστές του Άλφερκεμ κατάλαβαν ότι η Νίκη δεν ήταν Παντοκρατορική και, καθώς έρχονταν, προσπάθησαν να την αποφύγουν· ωστόσο, η Ιωάννα είδε ένα μποτοφορεμένο πόδι να χτυπά, κατά λάθος, τη σύντροφό της στο κεφάλι και να την κάνει να κοπανήσει στον πέτρινο τοίχο με αίματα στο πρόσωπό της.

Η Ιωάννα ούρλιαξε και έτρεξε κοντά της, τρεκλίζοντας, ενώ πίσω της η μάχη μαινόταν, καθώς οι Παντοκρατορικοί συγκρούονταν με τους Λευκούς. Ιαχές αντηχούσαν· κλαγγή όπλων, κραυγές, και ουρλιαχτά.

«...Ιωάννα...» έκανε, αδύναμα, η Νίκη, καθώς η Ιωάννα, γονατίζοντας πλάι της, την έπαιρνε στα χέρια. «Πονάει... το βέλος... στην πλάτη μου...»

«Δε μπορώ να το τραβήξω· είναι επικίνδυνο. Θα σε πάρω από δω, όμως.»

Η Νίκη έπιασε το χέρι της. «Ιωάννα... όχι... Δε θα έρθω άλλο... μαζί σου...» Μιλούσε με δυσκολία. Ξεροκατάπιε. «Να προσέχεις τον Ανδρόνικο... Πες του... ευχαριστώ, από μένα... Είμαστε ελεύθερες... ο αγώνας άξιζε...» Η Νίκη προσπάθησε να χαμογελάσει, ενώ ήταν φανερό ότι πονούσε φριχτά. Ύστερα, τα μάτια της έχασαν τη ζωντάνια τους. Έγιναν δύο κρυστάλλινες χάντρες.

Οι Μαύρες Δράκαινες ήταν εκπαιδευμένες να απομονώνουν τα δυσάρεστα συναισθήματα μέσα στο μυαλό τους· ήταν εκπαιδευμένες να μην κλαίνε· αλλά η Ιωάννα αισθανόταν τώρα νερό να κυλά στα μάγουλά της, και είχε μια αλμυρή γεύση στο στόμα της.

Ντυμένος σαν πολεμιστής του Θρόνου, ανέβηκε από τα μπουντρούμια και βάδισε μέσα στο Μέγαρο, για να διαπιστώσει ότι επικρατούσε μια κάποια αναστάτωση εδώ. Εκείνος, όμως, δε χρειαζόταν να μείνει για πολύ σε τούτο το μέρος· έπρεπε να φύγει.

Το πρωινό φως που ερχόταν απ'τα παράθυρα τον τύφλωνε, ύστερα από τόσο καιρό εκεί κάτω, σ'αυτά τα τρισκατάρατα υπόγεια· αλλά κατάφερε να βρει το δρόμο του προς την έξοδο του Μεγάρου. Και, προσπαθώντας να μην έχει τα μάτια του στενεμένα και να μη βλεφαρίζει (όχι πολύ, τουλάχιστον), βάδισε κατά μήκος του διαδρόμου, όπου υπήρχαν και Λευκοί φρουροί και Παντοκρατορικοί. Κανένας δεν του μίλησε· η μεταμφίεσή του τους παραπλανούσε.

Η πύλη άνοιξε γι'αυτόν, ύστερα από ένα απλό νόημα του χεριού του, και βγήκε στους δρόμους της Ελρείσβα, επιτρέποντας τώρα στα πονεμένα μάτια του να στενέψουν. Ο ήλιος ήταν τόσο δυνατός. Τόσο πολύ δυνατός και λαμπερός.

Αλλά το άγγιγμά του... Αααα, τι όμορφο που ήταν το άγγιγμά του! Τι ζεστό!

Αυτή η καταραμένη κωλόχοντρη σκατόσαυρα, ο Ίρσολμπελ, θα πληρώσει πολύ ακριβά για ό,τι μου έκανε! Θα ΦΤΥΣΕΙ ΑΙΜΑ Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ!

Τώρα, όμως, έπρεπε να φύγει. Προς το παρόν. Μονάχα προς το παρόν.

Δεν μπορούσε να πάει στην οικεία της οικογένειάς του, γιατί, μόλις αντιλαμβάνονταν την απόδρασή του –και δε θ'αργούσαν να την αντιληφτούν, δε θ'αργούσαν καθόλου να την αντιληφτούν–, το πρώτο μέρος που θα τον έψαχναν θα ήταν εκεί.

Επομένως, βάδισε προς τη νότια πύλη της πόλης με γρήγορα βήματα. Τα πόδια του τα αισθανόταν μουδιασμένα· το κελί τα είχε κάνει αδύναμα: έπρεπε να τα εξασκήσει, για να δυναμώσουν και πάλι.

Φτάνοντας στη νότια πύλη, διαπίστωσε ότι ήταν κλειστή. Αμπαρωμένη. Για ποιο λόγο; Ήταν μέρα-μεσημέρι! Φώναξε στους φρουρούς να του ανοίξουν· κι ένας Παντοκρατορικός τού απάντησε: «Η πύλη μένει κλειστή! Διαταγές του Επόπτη.»

Ο Λόρραχ καταράστηκε, κάτω απ'την ανάσα του, κι έφυγε. Πήγε στην ανατολική πύλη, στην άλλη μεριά της πόλης: και τη βρήκε κι αυτή κλειστή.

Δεν έκανε τον κόπο να πάει στη δυτική πύλη. Η Ελρείσβα έμοιαζε να βρίσκεται σε κατάσταση πολιορκίας. Τι είχε συμβεί; Τι είχε ακριβώς συμβεί; Η Πριγκίπισσα τάχε προκαλέσει όλα τούτα;

Και τι θάκανε εκείνος τώρα; Θα κρυβόταν στους δρόμους, ντυμένος σαν πολεμιστής του Θρόνου;

Για την ώρα, δεν είχε καμία καλύτερη ιδέα.

Θα περίμενε, και θα μάθαινε περισσότερα για την κατάσταση. Ίσως, εξάλλου, να μπορούσε να τη χρησιμοποιήσει προς όφελός του...

Το αεροπορικό του ταξίδι πάνω απ'τη μοναδική θάλασσα της Αρβήντλια κράτησε δυόμισι ώρες, και ήταν πριν από το μεσημέρι που έφτασε στις βόρειες ακτές του Υδάτων Τόπου, κάπου τριακόσια-εξήντα χιλιόμετρα μακριά από την Ελρείσβα. Από κάτω του, τώρα μπορούσε να δει τη Νιργκέλβα, μια περιτοιχισμένη, πετρόχτιστη πόλη, κατά τα πρότυπα της Αρβήντλια. Εκεί, όμως, τελείωναν οι ομοιότητές της με την Ελρείσβα. Η τελευταία είχε κυκλική ρυμοτομία: το Μέγαρο βρισκόταν στο κέντρο της και όλη η υπόλοιπη πόλη ήταν χτισμένη γύρω του, διαγράφοντας ομόκεντρους κύκλους. Στη Νιργκέλβα δεν υπήρχε «Μέγαρο»: υπήρχε ένα οίκημα που ονόμαζαν Συγκλητικό Ανάκτορο, και ήταν το μέρος όπου συγκεντρώνονταν οι Τρεις Συγκλητικοί για να πάρουν αποφάσεις. Οι τρεις άρχοντες της Νιργκέλβα. Δεν είχαν μοναρχία εδώ, αλλά μια τριπρόσωπη ολιγαρχία, επειδή, όπως είχε ακούσει ο Άνσελμος, η πόλη φτιάχτηκε από τη συμμαχία τριών φυλών.

Επίσης, στη Νιργκέλβα δεν κατοικούσαν Λευκοί, αλλά Μελανοί. Ετούτα τα μέρη ονομάζονταν Πτερού Τόπος, και δυτικά τους απλώνονταν τα μέρη που ονομάζονταν Ανέμου Τόπος, όπου βρισκόταν η διόδος προς (και μόνο προς) τη Σάρντλι.

Η Επόπτρια Χάνρρα –την οποία ο Ευρύμαχος αντιπαθούσε ιδιαίτερα, και ο Άνσελμος δε θα μπορούσε να πει ότι, σ'αυτή την περίπτωση,

είχε απόλυτα άδικο– διέμενε στο Παντοκρατορικό Οχυρό: ένα οικοδόμημα που είχε χτιστεί πρόσφατα στη δυτική μεριά της πόλης. Το ελικόπτερο του Άνσελμου πήγε προς τα εκεί, και ο πιλότος έδωσε σήμα ότι ζητούσε άδεια να προσγειωθεί. Το σήμα που έλαβε ως απάντηση ήταν θετικό, και το αεροσκάφος κατέβηκε στο ελικοδρόμιο που βρισκόταν στην οροφή ενός πύργου.

Ο Άνσελμος άνοιξε την πόρτα και βγήκε. Δύο φρουροί τον χαιρέτισαν στρατιωτικά.

«Ονομάζομαι Άνσελμος Ενρίχιος, και είμαι Παντοκρατορικός Πρέσβης στον Θρόνο της Ελρείσβα. Βρίσκομαι εδώ κατόπιν εντολής του Παντοκρατορικού Επόπτη Ευρύμαχου Νάλφερ, και θα ήθελα να μιλήσω στην Επόπτρια Χάνρρα. Αμέσως. Πρόκειται για ζήτημα μέγιστης σημασίας.»

Ο ένας απ'τους δύο φρουρούς αποκρίθηκε: «Ελάτε μαζί μου, Εξοχότατε.»

Ο Άνσελμος οδηγήθηκε στο εσωτερικό του Οχυρού και σ'ένα όμορφα στολισμένο καθιστικό. Μια Μελανή υπηρέτρια τού πρόσφερε έναν δίσκο με ίνφет και τοπικά γλυκίσματα, ενώ εκείνος καθόταν σ'έναν χαμηλό σοφά με μεγάλες, μαλακές μαξιλάρες.

«Σ'ευχαριστώ,» της είπε ο Άνσελμος, στη Γλώσσα των Μελανών, κι εκείνη αποχώρησε, κλίνοντας το κεφάλι.

Η Επόπτρια Χάνρρα δεν άργησε να έρθει, ντυμένη μ'ένα μακρύ, μαύρο φόρεμα το οποίο έκανε το έντονο, κόκκινο δέρμα της να μοιάζει με φωτιά που ξεπρόβαλλε μέσα απ'το σκοτάδι. Ήταν ψηλή γυναίκα με φαρδείς ώμους, αλλά όχι χοντρή, ούτε μυώδης απλώς... μεγαλόσωμη. Τα μαλλιά της είχαν ένα σκούρο-μπλε χρώμα, και ήταν πλούσια και μακριά, καθώς χύνονταν στους ώμους και στην πλάτη της. Μια κοκάλινη χτένα κρατούσε τις μπροστινές τούφες τους μακριά απ'το μέτωπο και το πρόσωπό της. Τα χείλη της ήταν βαμμένα μαύρα, όπως και τα μάτια της. Στο Στρατό της Παντοκράτειρας κατείχε τον βαθμό του ταγματάρχη. Η καταγωγή της ήταν από τη Φεηνάρκια.

Ο Άνσελμος σηκώθηκε από τη θέση του, βλέποντάς τη να μπαίνει.

«Πρέσβη,» τον χαιρέτησε εκείνη, δίνοντάς του το χέρι της. «Καλωσόρισες.» Τον γνώριζε, από παλιότερες συναναστροφές τους.

«Επόπτρια,» αποκρίθηκε μόνο ο Άνσελμος, σφίγγοντας το χέρι της, που ήταν μεγάλο και μακρυδάχτυλο.

«Κάθισε,» του είπε η Χάνρρα.

Ο Άνσελμος κάθισε πάλι στον σοφά, κι εκείνη πήρε θέση αντίκρου του, σ'έναν άλλο σοφά. Ανάμεσά τους ήταν ένα κοντό ξύλινο τραπεζάκι, κι επάνω του βρισκόταν ο δίσκος με το ίνφρετ και τα γλυκίσματα, τον οποίο είχε φέρει η Μελανή υπηρέτρια.

«Οι στρατιώτες μου μου είπαν ότι ήρθες να μου μιλήσεις για κάποιο επείγον ζήτημα,» είπε η Χάνρρα· «και υποπτεύομαι ότι ο Ευρύμαχος θέλει, γι'ακόμα μια φορά, να ζητήσει κάτι από εμένα.» Της είχε ζητήσει, πρόσφατα, στρατιωτική αρωγή, προκειμένου να ξεκινήσει την εκστρατεία στον Κοράκου Τόπο, και η Χάνρρα έμοιαζε να νομίζει – τουλάχιστον, αυτό έδειχνε ο τρόπος της– ότι της χρωστούσε μεγάλη χάρη για τούτο, παρότι, στην πραγματικότητα, ήταν υποχρέωσή της να βοηθήσει έναν άλλο Παντοκρατορικό Επόπτη σε περίπτωση πολέμου.

Ο Άνσελμος ήπια μια γουλιιά ίνφρετ και της εξέθεσε την κατάσταση στην Ελρείσβα, αφήνοντας έξω κάποιες λεπτομέρειες (για διπλωματικούς λόγους), αλλά μην παραλείποντας να αναφέρει ότι είχαν για αντίπαλό τους τον ίδιο τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο.

«Δε με παραξενεύει,» είπε η Χάνρρα, τρώγοντας ένα από τα γλυκίσματα, «που ο Ευρύμαχος είναι ανίκανος να αντιμετωπίσει τέτοια γεγονότα. Ακόμα κι ύστερα από τόση βοήθεια που του έστειλα, έχει προβλήματα...»

«Η περίπτωση δεν είναι... εμμ... συνηθισμένη, Επόπτρια,» τόνισε ο Άνσελμος. «Είμαι βέβαιος πως θα το αντιλαμβάνεσαι αυτό.»

Η Χάνρρα, έχοντας φάει το γλυκίσμα, έγλειψε τα δάχτυλα του δεξιού της χεριού. «Για να καταλάβω καλά, δηλαδή... θέλει κι άλλη βοήθεια από εμένα;»

«Νομίζω πως αυτό είναι το λογικό να υποθέσει κανείς.»

Η Χάνρρα γέλασε. «Πάντοτε ετοιμόλογος, Άνσελμε... Αυτό οφείλω να το παραδεχτώ,» είπε, σείοντας το δάχτυλό της προς τη μεριά του. Και, με πιο σοβαρό τόνο: «Πρέπει να το σκεφτώ.»

«Μην κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις,» της είπε ο Άνσελμος. «Δεν υπάρχει χρόνος για σκέψη· κι επιπλέον, δε νομίζω ότι... απαιτείται.»

«Σκέψη;»

«Προφανώς.»

«Για μερικούς ανθρώπους, υποθέτω πως, ναι, δεν απαιτείται σκέψη. Και δεν αναφέρομαι σε σένα, ασφαλώς· οι παρόντες εξαιρούνται. Για τον Ευρύμαχο μιλάω.»

Ο Άνσελμος έβγαλε την ταμπακέρα του και της πρόσφερε ένα τσιγάρο.

«Είσαι πολύ γλυκός,» είπε η Χάνρρα, και πήρε το τσιγάρο. «Ελπίζω να μην είναι δηλητηριασμένο.» Χρησιμοποιώντας τον αναπτήρα της, το άναψε.

Ο Άνσελμος άναψε ένα άλλο τσιγάρο για τον εαυτό του. «Δηλητηριασμένο τσιγάρο;»

«Νομίζεις ότι δεν υπάρχουν;»

«Τέλος πάντων· δεν είναι επί του παρόντος.»

«Πολύ σωστά.» Η Χάνρρα ρούφηξε βαθιά τον καπνό απ'το τσιγάρο της και τον έβγαλε, αργά, απ'το στόμα.

«Χρειαζόμαστε στρατό και ενεργειακά κανόνια—»

«Κι άλλα ενεργειακά κανόνια;» Τους είχε ήδη στείλει δύο· και δεν επρόκειτο για όπλα που έβρισκε κανείς πεταμένα στο δρόμο.

«Σου είπα,» τόνισε ο Άνσελμος: «έχουμε υποστεί... σοβαρές υλικές ζημιές.»

«Δε σας απομένει κανένα κανόνι; Αυτό θες να μου πεις; Ούτε ένα;»

«Οι μαντικές σου ικανότητες είναι αποσβολωτικές.»

Η Χάνρρα μειδίασε: ένα μειδίαμα που έλεγε: Σε μισώ και σε βρίσκω συμπαθητικό, συγχρόνως! «Και τι σε κάνει να νομίζεις ότι εγώ έχω κανόνια διαθέσιμα για να τα στείλω στον Ευρύμαχο;»

«Δεν έχω ακούσει πως γίνεται κάποιος πόλεμος σε τούτα τα μέρη,» είπε ο Άνσελμος.

«Αυτό δε σημαίνει τίποτα.»

«Δηλαδή, αρνείσαι να προσφέρεις τη βοήθεια που σου ζητά ένας άλλος Παντοκρατορικός Επόπτης;» Δεν επιτρεπόταν αυτό· όταν ένας Επόπτης είχε ανάγκη από βοήθεια, οι άλλοι όφειλαν να τον βοηθήσουν.

Η όψη της Χάνρρα αγρίεψε λιγάκι. «Δε θα έκανα κάτι τέτοιο,» είπε, κοφτά. «Φυσικά και θα βοηθήσω. Όσο δύναμαι.»

«Αν δεν μας προσφέρεις μια... αξιόλογη βοήθεια,» τόνισε ο Άνσελμος, «η Ελρείσβα είναι πολύ πιθανό να χαθεί. Και μη νομίζεις ότι γι' αυτό η Παντοκράτειρα θα κατηγορήσει μόνο τον Ευρύμαχο.»

«Με απειλείς;»

«Δεν το νομίζω. Σου λέω μια γενική αλήθεια.»

Η Χάνρρα ρούφηξε καπνό και τον φύσηξε από τα ρουθούνια. «Βοηθώντας τον Ευρύμαχο, τι έχω εγώ να κερδίσω;»

«Συζητάμε, δηλαδή, ότι μπορεί να μην τον βοηθήσεις καθόλου;»

«Φυσικά και όχι,» είπε ξανά η Χάνρρα. «Αλλά από το καθόλου μέχρι το... πώς το είπες;... αξιόλογο, υπάρχουν πολλά σκαλοπάτια πιθανής βοήθειας, έτσι δεν είναι;»

«Ακριβώς έτσι,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος. «Και θέλω να πιστεύω ότι θα κάνεις ό,τι καλύτερο μπορείς για να—»

«Τι έχω να κερδίσω;» επανέλαβε η Χάνρρα, διακόπτοντάς τον.

Ο Άνσελμος αναστέναξε. Ο Ευρύμαχος, σκέφτηκε, έχει δίκιο που την ονομάζει στριφνή και θεότρελη. «Υποθέτω πως το τι μπορείς να κερδίσεις είναι προφανές.»

«Εγώ, όμως, δεν το υποθέτω αυτό. Επομένως: τι έχω να κερδίσω;»

«Ο Ευρύμαχος θα είναι υποχρεωμένος σε σένα—»

«Πιστεύεις ότι θα το θυμάται αυτό μετά από ένα μηνά;» είπε η Χάνρρα, μορφάζοντας και σβήνοντας το τσιγάρο της μέσα στον δίσκο με τα γλυκίσματα, αφού δεν υπήρχε τασάκι κοντά της.

«Το πιστεύω, επειδή δεν έχει ποτέ του ξαναβρεθεί σε τόσο δύσκολη κατάσταση, όλα τα χρόνια που είναι Επόπτης στην Ελρείσβα. Μην ξεχνάς ότι έχουμε να κάνουμε με τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο, Χάνρρα. Τον Αρχιπροδότη.»

«Χμμμ...» Η Επόπτρια της Νιργκέλβα χτύπησε, σκεπτικά, τα χείλη της με το δάχτυλό της.

Ο Άνσελμος έσβησε το τελειωμένο τσιγάρο του πλάι στο δικό της, περιμένοντας την απάντησή της.

Η Χάνρρα, ξαφνικά, χαμογέλασε –και υπήρχε κάτι το ελαφρώς τρομαχτικό στο χαμόγελό της. «Εντάξει,» είπε. «Αλλά, αφότου έχω έρθει στην Ελρείσβα ως σώτειρα της πόλης, θα διαπραγματευτούμε περισσότερο. Σύμφωνα;»

Μπορούμε και να διαφωνήσουμε;

• 3 •

Ο Ανδρόνικος δεν ξεκίνησε την επίθεσή του το μεσημέρι, εξαιτίας της δυνατής Αρβήντλιας ζέστης εκείνη την ώρα της ημέρας. Την ξεκίνησε όταν οι ήλιοι έγερναν προς τη Δύση, αλλά δεν είχε ακόμα σκοτεινιάσει.

Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ συγκέντρωσε τους πολεμιστές του μέσα στο ψηλό όχημα που είχε φέρει μαζί του και κατευθύνθηκε προς την Ελρείσβα, με τους μεγάλους του τροχούς να σηκώνουν σύννεφα σκόνης στο πέρασμά του.

Ο Ράθνης κάθισε στη θέση του πιλότου, μέσα στο ελικόπτερο με τους δύο έλικες, και ενεργοποίησε τις μηχανές. Μαζί του ήρθαν κάμποσοι Λευκοί πολεμιστές από τις ερήμους, ανάμεσα στους οποίους ο Ίσμαρ και ο Κάφλαχ. Επίσης, μαζί με τον Ράθνη ήταν ο Ευθύπορος, ο Δάρυλμος, και ο Σέλιρ'χοκ.

Το άλλο ελικόπτερο, το μικρότερο, πιλόταρε ο Ώλριχ, έχοντας ως επιβάτες την Ατάλι και όσους πολεμιστές μπορούσε να χωρέσει το σκάφος.

Ο Νίρχαλμον πήρε στο όχημα του όσους, επίσης, μπορούσε να χωρέσει (που δεν ήταν πολλοί), καθώς και τον Λόαχραμ'νιρ και τον Ράλναχ.

Αρκετοί από τους πολεμιστές του Κάραγγελ και από τους Λευκούς που είχαν έρθει απ' τις ερήμους έμειναν πίσω, στο αεροδρόμιο, περιμένοντας την επιστροφή των ελικοπτέρων, που θα τους έπαιρναν για να τους πάνε στο Μέγαρο του Θρόνου της Ελρείσβα.

Η Ταμλάκο ανέβηκε στο δίκυκλό της και πίσω της κάθισε η Νατλάο. Ακολούθησαν το φορτηγό του Πρωτοσπαθάριου Κάραγγελ, από απόσταση.

Η Άνμα'ταρ μπήκε σ' ένα από τα μαχητικά αεροπλάνα, ως πιλότος, και πίσω της, για να ρυθμίζει τη ροή του ενεργειακού κανονιού, κάθισε ο Τεχνομαθής μάγος που είχε έρθει και την προηγούμενη φορά: ένας από τους Παντοκρατορικούς αιχμαλώτους.

Ο Ανδρόνικος ανέβηκε σ'ένα άλλο αεροπλάνο, με τον Ιωάννη'μορ να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή του κανονιού.

Αφού τα οχήματα και τα ελικόπτερα είχαν απομακρυνθεί κάμποσο από το αεροδρόμιο, ο Ανδρόνικος και η Άνμα'ταρ έβαλαν τα αεροσκάφη τους να τρέξουν επάνω στον αεροδιάδρομο και να απογειωθούν στον απογευματινό ουρανό της Αρβήντλια. Από κάτω τους, τα πάντα έμοιαζαν τώρα με παιχνιδάκια: με χάρτης που επάνω του είχαν στηθεί αυτοκινούμενα μοντέλα.

Ο Ανδρόνικος έφτασε στην πόλη πριν από το όχημα του Κάραγγελ και τα ελικόπτερα, και σημάδεψε την ανατολική πύλη. Το στόχαστρό του επικεντρώθηκε επάνω της. Ο Πρίγκιπας πάτησε τη σκανδάλη.

Και η πρώτη ενεργειακή ριπή, η ριπή που θα ξεκινούσε την αιματηρή μάχη ετούτου του δειλινού, εξαπολύθηκε.

Σχίζοντας τον αέρα με θόρυβο, χτύπησε τη μεγάλη ανατολική πύλη της Ελρείσβα, ανατινάζοντάς την και κάνοντας τα κομμάτια της να πεταχτούν τριγύρω, χτυπώντας τους κοντινούς φρουρούς και πέφτοντας φλεγόμενα ή σε στάχτες προς όλες τις κατευθύνσεις.

Ο Ανδρόνικος άκουσε άλλη μια ριπή να εξαπολύεται, αμέσως μετά από τη δική του· και, στρέφοντας το βλέμμα του, είδε τη νότια πύλη της πόλης να καταστρέφεται, ενώ το αεροπλάνο της Άνμα'ταρ περνούσε από πάνω της.

«Πρίγκιπά μου,» άκουσε τη φωνή της μάγισσας από το μεγάφωνο του πομπού του, «πηγαίνω για την πύλη του Μεγάλου.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, και ο ίδιος κατευθύνθηκε προς τη δυτική πύλη. Πέρασε πάνω από την πόλη και, μετά, διέγραψε κύκλο στον αέρα, στρίβοντας. Το στόχαστρό του επικεντρώθηκε στην πύλη. Πάτησε τη σκανδάλη και το ενεργειακό του κανόνι έβαλε.

Η πύλη ανατινάχτηκε.

Από κάτω του, μπορούσε να δει στρατιώτες κι απλούς ανθρώπους να τρέχουν σαν παλαβοί μέσα στην πόλη.

Αντίκρυ του, το αεροπλάνο της Άνμα'ταρ είχε ήδη φτάσει στο Μέγαρο, και εξαπέλυε μια ενεργειακή δέσμη.

Τα δύο ελικόπτερα φαινόταν να πλησιάζουν. Το ίδιο και το φορτηγό του Πρωτοσπαθάριου.

Ο Ανδρόνικος πέταξε πάνω απ'το ψηλό όχημα και το είδε να σταματά σε απόσταση ασφαλείας από την ανατολική πύλη, για ν'αφήσει μερικούς απ'τους πολεμιστές του να κατεβούν, αρκετοί από τους οποίους ήταν καβαλάρηδες. Ο Νίρχαλμον σταμάτησε, επίσης, το πολύ μικρότερο όχημά του, για να κατεβούν όλοι όσοι μετέφερε.

Οι πολεμιστές του Πρωτοσπαθάριου εφόρμησαν στην ανατολική πύλη, ενώ το φορτηγό έφευγε, πηγαίνοντας στη νότια πύλη, όπου πάλι άφησε ένα μέρος των μαχητών του. Και μετά, πήγε στην τελευταία πύλη, τη δυτική, όπου βγήκαν όσοι ακόμα απέμεναν στο εσωτερικό του.

Η Ελρείσβα δεχόταν τώρα επίθεση από κάθε πιθανή μεριά, εκτός από τα βόρεια, όπου βρισκόταν το λιμάνι. Δυστυχώς, ο στρατός του Ανδρόνικου δεν είχε πλοία στη διάθεσή του.

Τα ελικόπτερα του Ράθνη και του Ώλριχ πήγαν στις οροφές του Μεγάρου και, ρίχνοντας σχοινιά και ανεμόσκαλες, άρχισαν να κατεβάζουν τους πολεμιστές τους. Οι Παντοκρατορικοί φαίνονταν να προσπαθούν να τους απωθήσουν.

Κανένα ενεργειακό κανόνι, όμως, δεν ενεργοποιήθηκε, παρατήρησε ο Ανδρόνικος. Τι συμβαίνει; σκέφτηκε. Δεν έχει άλλα κανόνια ο Επόπτης; Ή τα φυλάγι'αργότερα; Τους ετοίμαζε, μήπως, κάποια δυσάρεστη έκπληξη; Ο Ανδρόνικος ήξερε ότι δεν ήταν κανείς να υποτιμά τους Παντοκρατορικούς, ακόμα κι όταν έμοιαζαν να ηττούνται. Όπως θα έλεγαν οι Αρβήντλιοι, με τα περιβόητα ρητά τους, ο τραυματισμένος λύκος είναι πιο άγριος, και πιο επικίνδυνος.

Τα ελικόπτερα, έχοντας αφήσει τους πολεμιστές που μετέφεραν στις οροφές του Μεγάρου, άρχισαν να επιστρέφουν προς το αεροδρόμιο, για να πάρουν κι άλλους.

Ο Ανδρόνικος τα ακολούθησε, γιατί ήθελε να είναι κι εκείνος ανάμεσα σ'αυτούς που θα εισέβαλαν στο Μέγαρο.

Ο Κάραγγελ πήδησε έξω απ'το ψηλό φορτηγό και καβάλησε το άλογό του, το οποίο είχε ήδη βγάλει από το όχημα ένας πολεμιστής και το κρατούσε από τα χαλινάρια. Ο Πρωτοσπαθάριος έκανε νόημα στον

άντρα να μην κάθεται άλλο και να ορμήσει στη μάχη· και τράβηξε κι ο ίδιος το σπαθί του και κάλπασε προς τη δυτική πύλη, μαζί με τους υπόλοιπους πολεμιστές. Στο αριστερό του χέρι ήταν δεμένη η ασπίδα του, και στο κεφάλι φορούσε το κράνος του. Ο λευκός του μανδύας ανέμιζε πίσω του.

Μα τους θεούς της ερήμου, σκέφτηκε ο Κάραγγελ, έρχομαι στην Ελρείσβα τώρα ως κατακτητής...! Άρσαγκαρ, δώσε δύναμη στο σπαθί μου!

Υψώνοντας το ξίφος του, κραύγασε: «ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΡΟΝΟ! ΕΞΩ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΡΗ ΜΑΣ! ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΡΟΝΟ!»

Και οι πολεμιστές που κάλπαζαν γύρω του μιμήθηκαν την κραυγή του, καθώς έπεφταν πάνω στους λιγιστούς Παντοκρατορικούς που πάσχιζαν να προστατέψουν την κατεστραμμένη πύλη.

Η σύγκρουση δεν κράτησε πολύ.

Ο Ευρύμαχος κοίταζε, από έναν εξώστη, τους εχθρούς να επιτίθενται στη νότια και στην ανατολική πύλη της Ελρείσβα, και καταράστηκε, γιατί ήξερε, εκ των προτέρων, ότι δεν είχε αρκετούς πολεμιστές εκεί, ώστε να μπορέσει να τους απωθήσει.

Το Μέγαρο, σκέφτηκε, σφίγγοντας το μακρύ ραβδί μέσα στη γροθιά του. Πρέπει, τουλάχιστον, να κρατήσουμε το Μέγαρο, μέχρι να έρθει βοήθεια από τη Νιργκέλβα!

Ακούγοντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του να κουδουνίζει, τον τράβηξε από τη ζώνη του και τον άνοιξε, φέρνοντάς τον στ'αφτί του.

«Ναι,» είπε.

«Υψηλότετε, οι εχθροί έχουν εισβάλλει στο Μέγαρο—»

«Τι!» φώναξε ο Ευρύμαχος. «Πώς;»

«Με ελικόπτερα. Ήρθαν με δύο ελικόπτερα και κατέβασαν πολεμιστές τους—»

«Σκοτώστε τους, τότε! Σκοτώστε τους!»

«Αυτό προσπαθούμε να κάνουμε, Υψηλότετε. Η κατάσταση βρίσκεται, προς το παρόν, υπό έλεγχο. Δεν είναι πολλοί, και δεν έχουν καταφέρει να προχωρήσουν βαθιά μέσα στο Μέγαρο.»

«Τα ελικόπτερα, όμως, ίσως να φέρουν κι άλλους!» τόνισε ο Ευρύμαχος. «Να είστε έτοιμοι γι'αυτούς!»

Η Ιωάννα, στεκόμενη μπροστά σ'ένα παράθυρο, μπορούσε να δει, από τον Στρατώννα, ότι ο Ανδρόνικος είχε ξεκινήσει την επίθεσή του. Και, όπως φαινόταν, δε θα χρησιμοποιούσε μόνο τα ελικόπτερα για να εισβάλει στο Μέγαρο. Στη δυτική πύλη –την οποία η Μαύρη Δράκαινα ατένιζε αρκετά καθαρά ανάμεσα από τα οικοδομήματα της πόλης– μάχη γινόταν... ή, μάλλον, πρέπει να είχε σχεδόν τελειώσει: Λευκοί πολεμιστές περνούσαν, καλπάζοντας μέσα στους δρόμους.

Η Ιωάννα ύψωσε ένα ζευγάρι κιάλια στα μάτια της. Ο Πρωτοσπαθάριος, παρατήρησε, βλέποντας τον καβαλάρη με τον χαρακτηριστικό λευκό μανδύα του αξιώματός του.

Κατεβάζοντας τα κιάλια και στρεφόμενη στο εσωτερικό του δωματίου, είπε: «Στρατάρχη, νομίζω πως, σύντομα, θα έχουμε βοήθεια.»

Ο Σέλιρ'χοκ είχε κατεβεί στο Μέγαρο, μαζί με τους υπόλοιπους πολεμιστές. Ανάμεσά τους ήταν ο μόνος με μαύρο δέρμα, όμως αυτό δεν τον ενοχλούσε καθόλου· και ούτε εκείνους έμοιαζε να τους ενοχλεί, αφού μπορούσαν να δουν ότι δεν ήταν Μελανός, αλλά εξωδιαστασιακός.

Ο μάγος είχε αποφασίσει να τους συντροφεύσει επειδή γνώριζε πως οι Παντοκρατορικοί είχαν ένα Δημιούργημα εδώ: το Δημιούργημα που είχε επιτεθεί στον Πρίγκιπα Ανδρόνικο στην Όαση των Επτά Κοκάλων. Και, από αυτούς που είχαν κατεβεί από τα ελικόπτερα, ο μόνος που είχε ξαναντιμετωπίσει Δημιούργημα ήταν ο Σέλιρ'χοκ. Ο Δάρυλμος είχε έρθει μαζί του, για να τον βοηθήσει, αλλά ο ίδιος είχε πει ότι δεν είχε βρεθεί παλιότερα αντιμέτωπος με τέτοιο έκτρωμα.

«Το μόνο που χρειάζεται,» του αποκρίθηκε ο μάγος, καθώς κατέβαιναν επάνω στην οροφή, «είναι να το κάψουμε.»

Οι Λευκοί πολεμιστές, έχοντας σκοτώσει τους δύο φρουρούς που βρίσκονταν εδώ, κλοτσούσαν τώρα την πόρτα και έμπαιναν στο Μέγαρο με πολεμικές κραυγές.

Ο Σέλιρ'χοκ και ο Δάρυλμος τούς ακολούθησαν, έχοντας κι οι δύο σπαθιά στα χέρια. Ο μάγος είχε κρεμάσει το ραβδί του στην πλάτη.

Στο εσωτερικό του Μεγάρου, τα πράγματα δεν άργησαν να αγριέψουν. Πολύ.

Και οι δυνατές βρισιές του Κάφλαχ αντηχούσαν παντού, καθώς, πολεμώντας τους «ξένους», καταριόταν θεούς, ανθρώπους, μέρη, και δαίμονες.

Η Ταμλάκο είχε σταματήσει το δίκυκλό της σε κάμποση απόσταση από τα τείχη της Ελρείσβα και, καθισμένη στη σέλα, ατένιζε την πόλη.

Η Νατλάο, έχοντας κατεβεί από το όχημα, ρώτησε: «Τι θα κάνουμε τώρα;»

«Για την ώρα, τίποτα,» αποκρίθηκε η Ταμλάκο. «Τι νόημα έχει;» Έστρεψε το βλέμμα της προς τ'ανατολικά. «Και δε νομίζω ότι είμαι η μόνη μ'αυτή την άποψη...»

Η Νατλάο ακολούθησε τη ματιά της, για να δει το σταματημένο όχημα του Νίρχαλμον με τον ίδιο τον Νίρχαλμον να στέκεται απέξω, έχοντας ένα ζευγάρι κιάλια στα μάτια. Πλάι του, βρίσκονταν δύο φιγούρες που μπορούσαν να είναι μονάχα ο Λόαχραμ'νιρ και ο Ράλναχ.

Ο Λόρραχ κρύφτηκε σ'ένα σοκάκι, βλέποντας τους εισβολείς να μπαίνουν στην Ελρείσβα από την ανατολική πύλη. Τι γίνεται εδώ; σκέφτηκε. Αυτοί είναι όλοι ντυμένοι σαν μαχητές του Πρωτοσπαθάριου!

Μα τους θεούς, η Πριγκίπισσα δεν ήταν μόνη, τελικά! Τόχουν βάλει για τα καλά στο μυαλό τους να διώξουν τους ξένους από δω.

Και είχαν και τρομερά όπλα στη διάθεσή τους! Ο Λόρραχ είχε δει το μεταλλικό πουλί να περνά πάνω απ'την πόλη και ν'ανατινάζει την ανατολική πύλη, ρίχνοντας φωτιά απ'τους ουρανούς.

Η ευκαιρία μου είναι κοντά, σκέφτηκε. Όταν φτάσουν στο Μέγαρο, θα είμαι μαζί τους!

Τράβηξε το σπαθί του.

«Ευρύμαχε!» φώναξε η Αλντάρνη, μπαίνοντας στο καινούργιο, προσωρινό γραφείο του Επόπτη, στο ισόγειο του Μεγάρου. Η πόρτα ήταν ανοιχτή, για να μπαينوβγαίνουν στρατιωτικοί διοικητές και να αναφέρουν ή να παίρνουν διαταγές. «Ευρύμαχε! Είναι μέσα στο Μέγαρο!»

«Το ξέρω,» είπε εκείνος, καθισμένος πίσω απ'το ξύλινο γραφείο του.

«Και οι πύλες της πόλης έχουν καταστραφεί! Πρέπει να φύγουμε!»

«Να φύγουμε; Δεν είσαι σοβαρή!»

«Θα μας σκοτώσουν όλους! Πρέπει να πάρουμε κάποιο πλοίο και να φύγουμε!»

«Δεν πρόκειται να πάμε πουθενά!» δήλωσε ο Ευρύμαχος. «Πουθενά! Ο Άνσελμος, σύντομα, θα φέρει βοήθεια. Πρέπει μονάχα να κρατήσουμε το Μέγαρο –και μετά, ο Ανδρόνικος είναι καταδικασμένος!»

»Αλλά πού είναι τώρα ο Νάλριεκ; Πού έχει εξαφανιστεί;»

«Δεν ξέρω—»

«Δεν τον είδες καθόλου;»

«Τον είδα, το πρωί. Αλλά όχι τώρα.»

Ο Ευρύμαχος καταράστηκε. «Η βοήθειά του μας χρειάζεται,» είπε. «Μας χρειάζεται όσο ποτέ.»

«Προσεχτικά!» φώναξε ο Δάρυλμος στους συμπολεμιστές του. «Δεν πρέπει ν'ανοιχτούμε πολύ! Πρέπει να περιμένουμε και τους επόμενους που θάρθουν, για να είμαστε περισσότεροι κι επομένως πιο δυνατοί!»

Μια αιματηρή σύγκρουση με Παντοκρατορικούς φρουρούς και πολεμιστές του Θρόνου είχε μόλις τελειώσει μέσα στους διαδρόμους του Μεγάρου, και οι επαναστάτες δεν είχαν λίγες απώλειες· έτσι, ο Δάρυλμος προσπαθούσε να τους συγκρατήσει απ'το να κινηθούν ασύ-

νετα, πράγμα με το οποίο ο Σέλιρ'χοκ συμφωνούσε πλήρως. Όσο πιο βαθιά πήγαιναν μέσα στο Μέγαρο, τόσο μεγαλύτερη αντίσταση θα συναντούσαν· και έπρεπε να είναι ισχυρότεροι για να την αντιμετωπίσουν.

Ο Κάφλαχ έφτυσε στον τοίχο και στράφηκε να κοιτάξει τον Δάρυλμος. «Εξωδιαστασιακό πρασινόδερμο ποντίκι!» μούγκρισε. «Δεν είμαστε δειλοί όπως εσύ!» Ο αριστερός του ώμος ήταν ελαφριά τραυματισμένος, και η πρόσφατη μάχη φαινόταν να τον έχει αφιονίσει.

«Μην είσαι ανόητος, Κάφλαχ!» του είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Ο Δάρυλμος δεν είναι δειλός· το έχουμε διαπιστώσει αυτό, πολλές φορές. Δεν είναι, όμως, και πρόθυμος να σας αφήσει όλους να πεθάνετε άσκοπα. Το σχέδιο του Πρίγκιπα ήταν, εξ αρχής, να έρθουν κι άλλοι με τα ελικόπτερα, όχι να τα βάλουμε μ'ολόκληρο το Μέγαρο μόνοι μας.»

«Μιλά σωστά,» είπε ο Ίσμαρ στον Κάφλαχ, σκουπίζοντας την κόψη ενός μικρού τσεκουριού του στον μανδύα ενός νεκρού πολεμιστή του Θρόνου.

Ο Κάφλαχ ένευσε, μοιάζοντας να λογικεύεται. «Ακόμα κι ο λεοντόσαυρος ξέρει να υποχωρεί μπροστά σ'έναν ισχυρότερο εχθρό,» είπε.

Και κανένας από τους υπόλοιπους Λευκούς επαναστάτες δε διαφώνησε.

Τα ελικόπτερα χρειάζονταν περίπου δέκα λεπτά μέχρι να φτάσουν στο αεροδρόμιο και να προσγειωθούν. Ο Ανδρόνικος και η Άνμα'ταρ βρίσκονταν ήδη εκεί και τα περίμεναν. Ο Πρίγκιπας αισθανόταν ανυπομονησία· δεν του άρεσε να βρίσκεται έξω από μια μάχη που είχε ο ίδιος ξεκινήσει. Ειδικά μια μάχη σαν ετούτη, από την οποία πολλά έμοιαζαν να εξαρτώνται, και οι ισορροπίες ήταν λεπτές. Επίσης, γνώριζε πως και η μάγισσα πλάι του μπορούσε να βοηθήσει πολύ ανάμεσα στους υπόλοιπους μαχητές του.

Μόλις τα ελικόπτερα προσγειώθηκαν, οι πολεμιστές που περίμεναν στο αεροδρόμιο άρχισαν ν'ανεβαίνουν. Ο Ανδρόνικος, η Άνμα'ταρ, και ο Ιωάννης'μορ ανέβηκαν στο αεροσκάφος με τους δύο έλικες. Ο

τελευταίος ρώτησε τον Πρίγκιπα αν θα ήθελε να ρυθμίσει την ενεργειακή ροή του κανονιού.

«Δεν υπάρχει λόγος, αυτή τη στιγμή,» του αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, και πλησίασε τον Ράθνη, στη θέση του πιλότου. «Πού είναι ο Δάρυλμος;» τον ρώτησε. «Πού είναι ο Σέλιρ'χοκ;»

Το ελικόπτερο με τους δύο έλικες απογειώθηκε, καθώς επίσης και το άλλο, που οδηγούσε ο Ώλριχ.

«Ο Δάρυλμος και ο Σέλιρ'χοκ,» είπε ο Ράθνης, «πήγαν με τους πολεμιστές που άφησα στο Μέγαρο.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε, ικανοποιημένος, γιατί εκείνος είχε πει στον μάγο ότι θα έπρεπε να είναι έτοιμοι για το Δημιούργημα. Ελπίζω, όμως, να μην το έχουν συναντήσει ακόμα. Μα το Φως του Απόλλωνα, εκείνο το πράγμα ήταν τόσο καλό στο ξίφος όσο εγώ! Ίσως ακόμα καλύτερο. Παραλίγο να σκοτώσει την Ιωάννα.

Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ δεν έβαλε τους πολεμιστές του στον Στρατώνα, για να βοηθήσει τον Άλφερκεμ· περνώντας έξω από την πύλη, όμως, φώναξε στον Στρατάρχη ότι θα επέστρεφε μόλις το Μέγαρο είχε πέσει. Μάλλον, σκέφτηκε η Ιωάννα, ανησυχούσε για τη γυναίκα και τις κόρες του, που βρίσκονταν στο εσωτερικό του Μεγάρου.

Και καλύτερα να πάω κι εγώ εκεί. Μπορώ να προσφέρω πολύ περισσότερα εκεί, παρά εδώ.

Και, ύστερα από τούτη τη σκέψη, η Μαύρη Δράκαινα έφυγε απ'τον Στρατώνα, εγκαταλείποντας τους πολεμιστές του Στρατάρχη Άλφερκεμ και κατευθυνόμενη προς την καρδιά της Ελρείσβα.

Στις επάλξεις του Μεγάρου βαλλιστροφόροι φάνηκαν να είναι συγκεντρωμένοι, καθώς τα ελικόπτερα ζύγωναν από τ'ανατολικά.

Ο Ανδρόνικος είπε στον Ιωάννη'μορ: «Τελικά, θα χρειαστούμε αυτό το κανόνι» και, συγχρόνως, οι πολεμιστές που βρίσκονταν μέσα στο

ελικόπτερο ετοίμαζαν τα τόξα τους. Το ίδιο, μπορούσε να δει ο Πρίγκιπας, έκαναν κι εκείνοι (οι πολύ πιο λίγοι) που βρίσκονταν στο ελικόπτερο του Όλριχ.

Ο Ιωάννης'μορ κάθισε ανάμεσα στους δέκτες πίσω απ'το κανόνι και ύφανε τη Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως. Ο Ανδρόνικος πήγε μπροστά στο χειριστήριο του κανονιού, και το έστρεψε προς μια ομάδα βαλλιστροφόρων, καθώς το αεροσκάφος του πλησίαζε το Μέγαρο.

Δεν ήταν όλοι τους Παντοκρατορικοί, παρατήρησε· πολλοί ήταν του Θρόνου της Ελρείσβα. Δε μπορούσε να κάνει επιλογή στόχων, όμως. Θα έπρεπε κι αυτοί να χτυπηθούν.

Σημάδεψε και πάτησε τη σκανδάλη. Η ενεργειακή δέσμη που εξαπολύθηκε διέλυσε πέτρες και ανθρώπους μαζί, καταστρέφοντας εκείνο το σημείο των επάλξεων.

Οι πολεμιστές που βρίσκονταν στα ελικόπτερα ζητωκραύγασαν.

Ο Ανδρόνικος δεν αισθανόταν την παρόρμηση να ζητωκραυγάσει· σπάνια την αισθανόταν όταν σκότωνε ανθρώπους, ακόμα και υπηρέτες της Παντοκράτειρας.

Τα ελικόπτερα ζύγωσαν το Μέγαρο από τη μεριά των κατεστραμμένων επάλξεων και, όταν ήταν πάνω από έναν άδειο εξώστη, έριξαν σχοινιά και ανεμόσκαλες, ώστε οι μαχητές τους να κατεβούν.

Μόλις οι πρώτοι απ'αυτούς είχαν φτάσει κάτω, δέχτηκαν επίθεση από τους Παντοκρατορικούς και τους πολεμιστές του Θρόνου, οι οποίοι τους παραφυλούσαν, κρυμμένοι πίσω από μια μισάνοιχτη πόρτα. Βέλη καρφώθηκαν στα σώματά τους, σκοτώνοντας τους περισσότερους από αυτούς.

«Επίθεση!» φώναξε ο Όλριχ. «Επίθεση!» Και οι επαναστάτες συνέχισαν να κατεβαίνουν από τα ελικόπτερα· μερικοί, μάλιστα, πηδούσαν, χωρίς να κρατιούνται από σχοινί ή ανεμόσκαλα –το ύψος, εξάλλου, δεν ήταν τόσο μεγάλο για τους πιο τολμηρούς ανάμεσά τους.

Σύντομα, βρέθηκαν μπλεγμένοι σε κοντινή μάχη με τους Παντοκρατορικούς και τους πολεμιστές του Θρόνου, προσπαθώντας να τους απωθήσουν απ'τον εξώστη και να εισβάλουν στο Μέγαρο.

Ο Ανδρόνικος, έχοντας κατεβεί μέσω μιας ανεμόσκαλας, επιτέθηκε κραδαίνοντας το σπαθί του στο ένα χέρι και βαστώντας ασπίδα στο άλλο. Μια δερμάτινη πανοπλία με μεταλλικά κομμάτια –

κατασκευασμένη εδώ, στην Αρβήντλια– τον έντυνε, και στο κεφάλι του φορούσε ένα μεταλλικό κράνος που η προσωπίδα του σκέπαζε μόνο τα μάτια, έχοντας δύο οριζόντιες σχισμές για να βλέπει από μέσα ο Πρίγκιπας.

Ο Ευθύπορος ήταν κοντά στον Ανδρόνικο, καθώς μάχονταν τους αντιπάλους τους, κρατώντας κι εκείνος ξίφος και ασπίδα, και παρόμοια ντυμένος. «Είσαι τόσο καλός ξιφομάχος όσο λένε...» παρατήρησε, αφού ο Πρίγκιπας ξεπάστρεψε δύο Παντοκρατορικούς πολεμιστές με σχετική ευκολία. «Θα μπορούσα να ζητήσω μια χάρη;... ξέρεις, για όταν τελειώσουν όλα τούτα. Εξάλλου, είμαι μαζί σας τώρα, και–»

Η Άνμα'ταρ, που δεν ήταν μακριά, παρενέβη: «Δε νομίζω ότι αυτή είναι η κατάλληλη στιγμή, Ευθύπορε!» Δε φορούσε πανοπλία, αλλά κρατούσε ασπίδα και ξίφος, και κινιόταν ευέλικτα και γρήγορα, σχεδόν όπως κι οι Μαύρες Δράκαινες· η εκπαίδευση της μάγισσας δεν υστερούσε και πολύ από τη δική τους.

«Ναι,» είπε ο Ανδρόνικος, υψώνοντας την ασπίδα του για ν'αποκρούσει την αιχμή του δόρατος ενός Λευκού πολεμιστή· «κράτησέ το για μετά, Ευθύπορε.» Το σπαθί του χτύπησε το δόρυ, προσπαθώντας να το σπάσει· αλλά δεν τα κατάφερε, καθώς ήταν από σίδερο.

Ο Ευθύπορος κατόρθωσε να βρεθεί στα δεξιά του δορυφόρου πολεμιστή και να του επιτεθεί, τραυματίζοντάς τον στον ώμο. Εκείνος παραπάτησε, έχασε την ισορροπία του, και ο Ανδρόνικος, περνώντας το λεπίδι του δίπλα απ'την ασπίδα του Λευκού, τον αποτελείωσε, καρφώνοντάς τον στα πλευρά.

«Πρέπει να βρούμε τον Σέλιρ'χοκ και τους άλλους,» είπε στην Άνμα'ταρ, η οποία ένευσε· κι απέφυγε το ξίφος ενός Παντοκρατορικού, που ερχόταν για το κεφάλι της. Το δικό της λεπίδι τον χτύπησε στο γόνατο, σωριάζοντάς τον.

Οι σύντροφοι του Σέλιρ'χοκ και του Δάρυλμος αναγκάστηκαν να φερθούν αμυντικά, όταν Παντοκρατορικοί στρατιώτες και πολεμι-

στές του Θρόνου άρχισαν να έρχονται εναντίον τους από παντού. Βρήκαν ένα μέρος που ήταν καλό για άμυνα και, έχοντας τις ασπίδες τους υψωμένες, απέκρουαν τα βέλη που οι εχθροί εκτόξευαν καταπάνω τους· ενώ, όταν κάποιοι από αυτούς πλησίαζαν, τους χτυπούσαν με σπαθιά και δόρατα, και με δικά τους βέλη.

«Γαμημένος μάγος είσαι, δεν είσαι;» είπε ο Κάφλαχ στον Σέλιρ'χοκ.

«Ναι, μάγος είμαι,» αποκρίθηκε ήρεμα εκείνος.

«Δε μπορείς να κάνεις κάτι για να μας ξεμπλέξεις απ'αυτά τα ποντικόσκατα;»

«Δε νομίζω ότι μπορώ να κάνω θαύματα.»

Ο Κάφλαχ γρύλισε. «Κι ο παλαβός ο Λόαχραμ τα ίδια μού λέει... και μετά, κάνει κάτι άσχετο που σε τρελαίνει. Οι μάγοι είστε τρομερά υπερτιμημένοι, ξέρεις...»

«Ίσως.»

«Πολύ μιλάς εσύ,» είπε ο Δάρυλμος στον Κάφλαχ.

«Ποιος σε ρώτησε σένα, πρασινομούρη;»

Ο Δάρυλμος αναποδογύρισε τα μάτια, στρεφόμενος στον Σέλιρ'χοκ. «Αυτά τα άτομα, συνεχώς, αναφέρονται στο χρώμα του δέρματός μου. Δεν έχουν τίποτ'άλλο να κάνουν;»

Και μετά, δεν είχαν καθόλου χρόνο για να μιλάνε, καθώς τα βέλη των εχθρών τους άρχισαν να πέφτουν βροχή· κι όταν η βροχή από βέλη τελείωσε, ήρθαν πάνοπλοι πολεμιστές για να τους επιτεθούν.

Σύντομα, η κατάσταση είχε γίνει πολύ στενόχωρη. Στο πέτρινο πάτωμα είχαν συγκεντρωθεί τόσα κουφάρια που με δυσκολία μπορούσες να πατήσεις. Ο αέρας βρομούσε από το αίμα, τα ούρα, και άλλα σωματικά υγρά.

Οι περισσότεροι επαναστάτες ήταν τραυματισμένοι, ελαφρύτερα ή βαρύτερα. Μερικοί ήταν νεκροί. Ένας είχε αποκεφαλιστεί από τον πέλεκυ ενός πολεμιστή του Θρόνου, και το κεφάλι του είχε κυλήσει στα πόδια του Σέλιρ'χοκ, ο οποίος παραλίγο να το πατήσει και να πέσει.

Αν δεν ερχόταν βοήθεια, ήταν καταδικασμένοι, και το ήξεραν.

Η βοήθεια, όμως, ήρθε· κι όταν ήρθε, νόμιζαν ότι επιτέλους μπορούσαν ν'αναπνεύσουν, παρά τη βρόμα που απλωνόταν παντού γύρω τους.

Βγάζοντας πολεμικές κραυγές, οι επαναστάτες που είχαν μόλις εμφανιστεί επιτέθηκαν από τα πλάγια στους πολεμιστές του Θρόνου και στους Παντοκρατορικούς, λιανίζοντάς τους με αγχέμαχα όπλα και καρφώνοντάς τους με βέλη. Κι ανάμεσα στους επιτιθέμενους ήταν κι ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος και η Άνμα'ταρ.

Ο Σέλιρ'χοκ και ο Δάρυλμος μειδίασαν, βλέποντάς τους.

«Τα ελικόπτερα θα φέρουν κι άλλους,» είπε ο Ανδρόνικος στον μάγο και στον πρασινόδερμο μασκοποιό, όταν οι εχθροί είχαν υποχωρήσει μέσα στους πέτρινους διαδρόμους του Μεγάρου και φωνές αντηχούσαν από μακριά, μοιάζοντας να έρχονται από τα απύθμενα στόματα οργισμένων στοιχειών και φαντασμάτων.

«Θα τους χρειαστούμε,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ.

Η Άνμα'ταρ ήρθε κοντά του και τον φίλησε, σιωπηλά.

«Μην ξεράσω...» είπε ο Δάρυλμος. «Δε βλέπετε ότι πατάμε σε πτώματα;»

Η Άνμα τον αγριοκοίταξε. «Και λοιπόν;»

Ο Δάρυλμος αναποδογύρισε τα μάτια. «Εκείνο που θέλω να πω είναι ότι—»

«—πρέπει να πηγαίνουμε,» τόνισε ο Ανδρόνικος. «Σωστά;»

«Ακριβώς,» ένευσε ο Δάρυλμος.

Οι πολεμιστές του Πρωτοσπαθάριου Κάραγγελ έφτασαν στην ανατιναγμένη πύλη του Μεγάρου, και συνάντησαν τρομερή αντίσταση από τους Παντοκρατορικούς και τους πολεμιστές του Θρόνου, οι οποίοι είχαν διαταγές από τον Επόπτη και τον Βασιλιά να τους κρατήσουν έξω, πάση θυσία. Είχαν σχηματίσει ένα τείχος από ασπίδες εκεί όπου έπρεπε κανονικά να ήταν η πύλη, κι ανάμεσα από τις ασπίδες ξεπρόβαλλαν δόρατα, απωθώντας τους επιτιθέμενους, ενώ, συγχρόνως, βέλη εκτοξεύονταν από πολεμίστρες, και καυτό λάδι έπεφτε από ανοίγματα στα κεφάλια όσων ζύγωναν, ή μεγάλες, σιδερένιες σφαίρες με καρφιά πετιόνταν για να τσακίσουν τους άτυχους που έβρισκαν στο διάβα τους.

Ο Κάραγγελ έτριζε τα δόντια, εξοργισμένος. «Τι σκατά κάνει ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος;» γρύλισε. «Δεν έχει βάλει ακόμα τους μαχητές του μέσα στο Μέγαρο, μ'αυτά τα καταραμένα ελικάπτερα; Δε μπορεί να μας βοηθήσει;» Και μετά, σκέφτηκε πως περίμενε βοήθεια από αυτούς που είχαν ακολουθήσει ένα σχέδιο με το οποίο εκείνος, αρχικά, διαφωνούσε. Καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα του.

«Μα τον Άρσαγκαρ!» φώναξε στους πολεμιστές του. «Τσακίστε τους ξένους! ΑΝΟΙΞΤΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ! ΣΤΡΩΣΤΕ ΤΟΝ ΜΕ ΤΑ ΚΟΥΦΑΡΙΑ ΤΟΥΣ!»

Η Ιωάννα έβλεπε ότι δεν μπορούσε να μπει από την πύλη του Μεγάλου, παρότι ήταν κατεστραμμένη· οι Παντοκρατορικοί και οι πολεμιστές του Θρόνου προστάτευαν το άνοιγμα σαν από αυτό να εξαρτιόταν η μοίρα ολάκερου του Γνωστού Σύμπαντος.

Όμως ετούτο δεν ήταν το μοναδικό άνοιγμα που μπορούσε να χρησιμοποιήσει η Μαύρη Δράκαινα.

Το βλέμμα της πήγε στον τρίτο όροφο του Μεγάλου, όπου υπήρχαν σπασίματα στους τοίχους. Σπασίματα από την προηγούμενη αεροπορική επίθεση του Ανδρόνικου.

Η Ιωάννα είχε βρει τη δική της είσοδο. Το μόνο πρόβλημα ήταν ότι δεν υπήρχε τόσο σκοτάδι όσο θα ήθελε, καθώς δεν ήταν νύχτα αλλά απόγευμα· και, παρότι οι σκιές δεν ήταν λίγες, δεν ήταν ούτε πολλές, ώστε να την καλύπτουν επαρκώς όσο θα σκαρφάλωνε.

Ωστόσο, η φύλαξη ήταν ελλιπής από ετούτη τη μεριά· οι περισσότεροι πολεμιστές είχαν συγκεντρωθεί από την άλλη, γύρω από την πύλη, για να αποτρέψουν την εισβολή του Πρωτοσπαθάριου. Οι επάλξεις των τειχών που ατένιζε η Ιωάννα ήταν σχεδόν άδειες. Μια Μαύρη Δράκαινα μπορούσε να τα καταφέρει να διεισδύσει στο Μέγαρο από εδώ.

Ζυγώνοντας το εξωτερικό τείχος, στριφογύρισε το σχοινί της και το εκτόξευσε επάνω, αφήνοντας το γάντζο του να πιαστεί. Και ξεκίνησε να σκαρφαλώνει, γρήγορα. Η αριστερή της κνήμη είχε τραυματίσει, πριν από μερικές ώρες, αλλά το τραύμα ήταν μονάχα επιφανειακό· δεν την ενοχλούσε. Το βέλος δεν είχε αγγίξει το κόκαλο, ούτε είχε

μψηχτεί βαθιά· επομένως, όταν η Ιωάννα έβγαλε το βλήμα από μέσα της και έδεσε την πληγή, δεν είχε πλέον πολλά για ν' ανησυχεί. Δυστυχώς, δεν μπορούσε να κάνει το ίδιο και για τη Νίκη· δεν μπορούσε να τη σώσει...

Φτάνοντας στην κορυφή του τείχους, αισθανόταν εσωτερικά εξοργισμένη για το θάνατο της άλλης Μαύρης Δράκαινας· αλλά εξωτερικά ήταν ήρεμη, γιατί μια Μαύρη Δράκαινα που βρισκόταν εν δράσει ήταν πάντοτε εξωτερικά ήρεμη. Έλεγχε απόλυτα το σώμα της. Ήξερε ακριβώς τι να κάνει για να φέρει σε πέρας την αποστολή της.

Είδε τα μάτια ενός Λευκού πολεμιστή να στρέφονται προς το μέρος της. Ο άντρας δεν ήταν πιο μακριά από δέκα μέτρα· η Ιωάννα ύψωσε τη μικρή βαλλίστρα που είχε δεμένη στον πήχη της και, με μια κίνηση του καρπού, εξαπέλυσε το μικρό βέλος–

–το οποίο τον βρήκε στο αριστερό μάτι, και μπήχτηκε βαθιά, φτάνοντας στον εγκέφαλο και σκοτώνοντάς τον.

Η Ιωάννα κοίταξε κάτω, για να δει μια άδεια αυλή. Μάζεψε το σχοινί της και πήδησε. Η πτώση δεν ήταν μικρή, όμως η Μαύρη Δράκαινα προσγειώθηκε ομαλά, με τα γόνατά της λυγισμένα. Η αριστερή της κνήμη τής έριξε έναν έντονο λογχισμό, αλλά εκείνη τον αγνόησε.

Και συνέχισε το δρόμο της, πλησιάζοντας τον τοίχο που είχε τα ανοίγματα από τις ενεργειακές δέσμες των κανονιών. Ο τρίτος όροφος ήταν ψηλά, αλλά η Ιωάννα δεν είχε αμφιβολία ότι θα τον έφτανε.

Ο ανεγκυστήρας ήταν, αναμενόμενα, μπλοκαρισμένος για αμυντικούς λόγους, έτσι ο Ανδρόνικος και οι επαναστάτες έπρεπε να χρησιμοποιήσουν τις σκάλες του Μεγάρου, ώστε να κατεβούν και να βοηθήσουν τον Πρωτοσπαθάριο να εισβάλει, ή, αν είχε ήδη εισβάλει, να συναντηθούν μαζί του.

Οι Παντοκρατορικοί, ασφαλώς, δεν διευκόλυναν τα πράγματα γι' αυτούς. Σε κάθε σημείο τούς είχαν στημένες ενέδρες, περιμένοντάς τους με οπλισμένες βαλλίστρες, ασπίδες, και δόρατα. Οι επαναστάτες δεν ήταν εύκολο να τους αντιμετωπίσουν. Και καθυστέρούσαν, πολύ· γιατί όφειλαν να είναι προσεχτικοί. Αν κινούνταν απερίσκεπτα, οι

Παντοκρατορικοί και οι πολεμιστές του Θρόνου θα τους κύκλωναν και θα τους αποτελείωναν.

Τα ελικόπτερα, σύντομα, θα έφερναν κι άλλους επαναστάτες από το αεροδρόμιο, αλλά οι πολεμιστές που βρίσκονταν εκεί ήταν περιορισμένοι, γνώριζε ο Ανδρόνικος· τους περισσότερους τούς είχε πάρει ο Πρωτοσπαθάριος... και πού ήταν τώρα; Ο Πρίγκιπας δεν τον έβλεπε, ούτε νόμιζε ότι τον άκουγε, να έχει εισβάλλει στο Μέγαρο. Τον είχαν σταματήσει οι Παντοκρατορικοί στους δρόμους της Ελρείσβα; Ή –το πιθανότερο– στην κεντρική πύλη του Μεγάρου;

«Δε μου φαίνεται να κάνουμε καμια γαμημένη πρόοδο, Πρίγκιπά μου...» είπε ο Κάφλαχ. «Βρισκόμαστε στο ίδιο μέρος, εδώ και ώρα.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, «αλλά δεν είμαστε μόνοι. Μην το ξεχνάτε αυτό.»

Η ασπίδα του Κάφλαχ απέκρουσε ένα βέλος από το βάθος του διαδρόμου.

«Εδώ που βρισκόμαστε,» είπε η Άνμα'ταρ, «η αντίσταση των Παντοκρατορικών είναι περισσότερη, πάντως. Και δεν είναι τυχαίο.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε. Κατεβαίνοντας τις σκάλες, είχαν φτάσει στον τρίτο όροφο, ο οποίος ονομαζόταν «Όροφος των Παντοκρατορικών» από τους κατοίκους του Μεγάρου. Σ'ετούτο το μέρος ήταν που έμενε ο Επόπτης και οι άλλοι σημαντικοί Παντοκρατορικοί της Ελρείσβα.

Ο Ευρύμαχος Νάλφερ, σκέφτηκε ο Ανδρόνικος. Πρέπει νάναι κάπου κοντά. Τον είχε συναντήσει και παλιότερα μερικές φορές, στο Παντοτινό Ανάκτορο, προτού επαναστατήσει κατά της Παντοκράτειρας.

Ή, ίσως, όχι, διόρθωσε τον εαυτό του ο Ανδρόνικος. Ο Επόπτης και οι άλλοι σημαντικοί Παντοκρατορικοί δε θα είναι ακόμα σ'ετούτο τον όροφο, αφού τον χτυπήσαμε με τα ενεργειακά κανόνια. Κατά πάσα πιθανότητα, θα βρίσκονται κρυμμένοι σε κάποιο άλλο μέρος του Μεγάρου, για να μας αποπροσανατολίσουν. Ωστόσο, εξακολουθούσαν να έχουν πολλούς από τους μαχητές τους εδώ. Μάλλον, για τον ίδιο λόγο αποπροσανατολισμού.

«Δε νομίζω ότι είναι δυνατόν να καταλάβουμε μόνοι μας ετούτο τον όροφο, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Δάρυλμος.

«Ναι,» δεν μπόρεσε παρά να συμφωνήσει ο Ανδρόνικος. «Το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να τον προσπεράσουμε.» Αλλά, πρόσθεσε νοερά, ακόμα κι αυτό μοιάζει δύσκολο...

Η Ιωάννα, σκαρφαλώνοντας από μπαλκόνι σε μπαλκόνι, από παράθυρο σε παράθυρο, από μπαλκόνι σε παράθυρο, και από παράθυρο σε μπαλκόνι, έφτασε τελικά σ'ένα απ'τα ανοίγματα του τρίτου ορόφου του Μεγάρου· και, πιασμένη από τις προεξοχές των πετρών, κοίταξε μέσα, προσεχτικά.

Το μέρος δεν ήταν αφύλαχτο, διαπίστωσε· υπήρχαν φρουροί. Δύο μόνο.

Η Ιωάννα πήδησε μέσα, εκτοξεύοντας το μικρό βέλος από τη βαλλίστρα στον πήχη της· το βλήμα πέτυχε τον έναν Παντοκρατορικό στον ώμο, ξαφνιάζοντάς τον. Και, εν συνεχεία, η Μαύρη Δράκαινα τράβηξε το σπαθί απ'την πλάτη της, εφορμώντας.

Ο άλλος φρουρός είχε, επίσης, ξεσπαθώσει και προσπάθησε να τη χτυπήσει στο κεφάλι, διαγράφοντας ένα τόξο με τη λεπίδα του. Η Ιωάννα έσκυψε κάτω απ'τη θανατηφόρα τροχιά και κάρφωσε τον άντρα στην κοιλιά, διαπερνώντας τη δερμάτινη πανοπλία του.

Ο πρώτος φρουρός, που είχε συνέλθει απ'το σοκ που του προκάλεσε το βέλος (το δε τραύμα ήταν τόσο ελαφρύ ώστε, μέσα στη μάνητα της μάχης, νάναι αμελητέο), έκανε να χτυπήσει τη Μαύρη Δράκαινα με τη σιδερένια ασπίδα που ήταν δεμένη στο αριστερό του χέρι. Η Ιωάννα κύλησε στο πάτωμα, αποφεύγοντας την· και το πόδι της τον κλότσησε πίσω απ'το γόνατο, αναγκάζοντάς τον να γονατίσει. Το σπαθί της υψώθηκε, καρφώνοντάς τον στο λαιμό, ενώ κι η Ιωάννα σηκωνόταν σε γονατιστή θέση.

Ορθώθηκε, τραβώντας το λεπίδι της έξω απ'το κουφάρι του στρατιώτη και σκουπίζοντάς το επάνω στα ρούχα του.

Το δωμάτιο γύρω της ήταν τελείως ρημαγμένο από την ενεργειακή δέσμη που το είχε χτυπήσει· η Μαύρη Δράκαινα δεν καταλάβαινε τι μπορεί να ήταν παλιότερα. Το υπνοδωμάτιο κάποιου αξιωματικού, ίσως.

Στον αριστερό τοίχο υπήρχε ένα άνοιγμα, πολύ, πολύ μικρότερο από αυτό που είχε χρησιμοποιήσει η Ιωάννα για να μπει εδώ: μια σχισμάδα, ουσιαστικά. Πλησίασε και κοίταξε μέσα, για να δει ένα δωμάτιο με μια πισίνα στη μέση. Τα διαμερίσματα κάποιου σημαντικού προσώπου, σκέφτηκε. Ίσως ακόμα και του Επόπτη.

Προσπάθησε να περάσει από το στενό άνοιγμα, και τα κατάφερε. Η πισίνα ήταν γεμάτη με νερό, είδε. Μια άνεση που δεν είχε ο καθένας, εδώ στην Αρβήντλια· το νερό ήταν πολύτιμο.

Η Ιωάννα άνοιξε την αντικρινή πόρτα και μπήκε σ'έναν διάδρομο. Αφρούρητο. Ωστόσο, βάδισε αθόρυβα, προσεχτικά, γιατί δεν ήξερε πού μπορεί να βρίσκονταν φρουροί. Ίσως, λίγο παρακάτω.

Εδώ, υπήρχαν δύο πόρτες. Η μία, στο βάθος του διαδρόμου, ήταν ανοιχτή, και η Ιωάννα, πλησιάζοντας, κοίταξε από μέσα της, για να δει ένα δωμάτιο που ήταν τελείως κατεστραμμένο από κάποια ενεργειακή δέσμη· ο εξωτερικός του τοίχος είχε γκρεμιστεί. Ένας φρουρός στεκόταν εντός του, μάλλον για τυπικούς λόγους· ο Επόπτης δεν πρέπει να περίμενε πραγματικά ότι κάποιος θα σκαρφάλωνε για να εισβάλει από τ'ανατιναγμένα ανοίγματα.

Η Ιωάννα όπλισε τη μικρή της βαλλίστρα και στόχευσε τον φρουρό· εκτόξευσε το βέλος, πετυχαίνοντάς τον στο λαιμό και σκοτώνοντάς τον. Όπλισε τη βαλλίστρα ξανά, και πήγε στην άλλη πόρτα.

Την άνοιξε, βγαίνοντας σ'έναν δεύτερο διάδρομο, κάθετο ως προς τον προηγούμενο. Στο πέρας του, μια πόρτα ήταν ανοιχτή. Δεξιά κι αριστερά, υπήρχαν άλλες δύο, κλειστές.

Η Ιωάννα βάδισε επιφυλακτικά, με τη βαλλίστρα της υψωμένη και το σπαθί της θηκαρωμένο στην πλάτη.

Είχε μια παράξενη αίσθηση, ότι κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά εδώ. Αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί το αισθανόταν αυτό. Ήταν σαν ένα μυστικοπαθές κομμάτι του εαυτού της να προσπαθούσε, με έμμεσο τρόπο, να την προειδοποιήσει...

Η Ιωάννα πέρασε το κατώφλι στο τέλος του διαδρόμου, και, μέσα σ'ένα καθιστικό, είδε έναν άντρα να στέκεται, βαστώντας σπαθί στο δεξί χέρι.

«Μαύρη Δράκαινα,» είπε το Δημιούργημα, «το περίμενα ότι θα ερχόσουν από εδώ. Η εκπαίδευσή σου σε προδίδει.» Και η μορφή του άλ-

λαξε: τα χαρακτηριστικά του αλλοιώθηκαν, και το σώμα του σχημάτισε οξεία γωνία.

• 4 •

Το ένστικτο της Ιωάννας την έκανε να τσακίσει τον καρπό της και να ρίξει με τη μικρή βαλλίστρα που ήταν δεμένη στον πήχη της, παρότι γνώριζε πως αυτό ήταν ανούσιο εναντίον του αντιπάλου της.

Το βέλος της καρφώθηκε στον λαιμό του Δημιουργήματος, χωρίς, φυσικά, να το βλάψει με κανέναν τρόπο. Το Δημιούργημα το έπιασε με το ελεύθερό του χέρι και το τράβηξε έξω, πετώντας το παραδίπλα. Η σάρκα του, αμέσως, άρχισε να αναπλάθεται, καλύπτοντας το ρευστό ασήμι που είχε αποκαλυφτεί από κάτω.

Η Ιωάννα τράβηξε το σπαθί της, καθώς ο εχθρός πλησίαζε. Με γνωρίζει, σκέφτηκε, καθώς απέκρουε το ξίφος του και πεταγόταν στο πλάι. Γνωρίζει πώς δρουν οι Μαύρες Δράκαινες. Για ποιο λόγο ακριβώς βρίσκεται εδώ, στην Αρβήντλια;

Απέφυγε το λεπίδι του Δημιουργήματος, αφήνοντάς το να χτυπήσει έναν καναπέ του καθιστικού, σπάζοντας το ξύλο στην πλάτη του κι εκτοξεύοντας μικρά θραύσματα τριγύρω.

«Είσαι γρήγορη, Ιωάννα. Αλλά δεν μπορείς να με σκοτώσεις,» είπε το Δημιούργημα, «και το ξέρεις.»

Δεν την εξέπληξε το γεγονός ότι ο αντίμαχός της γνώριζε το όνομά της. Ήταν καταζητούμενη σ'όλο το Γνωστό Σύμπαν. Η Παντοκράτειρα ήθελε το κεφάλι της, όπως και το κεφάλι κάθε άλλης Μαύρης Δράκαινας.

Το Δημιούργημα χίμησε καταπάνω της. Η Ιωάννα πετάχτηκε όπισθεν, αποφεύγοντας την κόψη της λεπίδας του, και το σπάθισε στο πρόσωπο, κάνοντας μια διαγώνια χαρακιά εκεί, κι αποκαλύπτοντας ένα παχύρευστο, ασημόχρωμο υγρό κάτω απ'τη σάρκα του. Το τραύμα άρχισε, πάραυτα, να θεραπεύεται, ενώ το Δημιούργημα δεν έπαψε καθόλου την επίθεσή του. Στα χείλη του ένα αλλόκοτο χαμόγελο έ-

μοιαζε να υπάρχει, καθώς ήταν τραβηγμένα επάνω, φανερώνοντας κυνόδοντες και κοφτερά δόντια. Τα αφύσικα στενεμένα μάτια του γυάλιζαν.

Η Ιωάννα έκανε στο πλάι, και η κόψη του σπαθιού του πέρασε μερικά εκατοστά από τη μέση της –το καταραμένο πράγμα ξιφομαχούσε τόσο καλά όσο ο Ανδρόνικος! Το άλλο χέρι του Δημιουργήματος υψώθηκε, απότομα, και τη χτύπησε στο σαγόνι. Η δύναμή του ήταν μεγάλη, και, χάνοντας την ισορροπία της, η Ιωάννα έπεσε πάνω σε μια πολυθρόνα, ανατρέποντάς την.

Δεν προσπάθησε να σταματήσει τον εαυτό της· συνέχισε να κατρακυλά, γιατί γνώριζε τι θα ακολουθούσε. Το σπαθί του Δημιουργήματος κατέβηκε, αστραπιαία, και χτύπησε μόνο αέρα και την άκρια της πολυθρόνας, κόβοντας το ξύλο.

Η Ιωάννα σηκώθηκε στο ένα γόνατο, δυο μέτρα απόσταση από τον εχθρό της· τράβηξε το ξιφίδιο απ'τη μπότα της και το εκτόξευσε, στροβιλιζόμενο. Τον πέτυχε στο δεξί μάτι, κάνοντάς τον να πεταχτεί πίσω.

Η Μαύρη Δράκαινα έτρεξε προς μια πόρτα και βγήκε σ'έναν προθάλαμο με καθρέφτη στον τοίχο. Αντίκρυ της ήταν μια άλλη πόρτα–

–η οποία τώρα άνοιγε–

–για να παρουσιαστεί μια Παντοκρατορική πολεμίστρια με οπλισμένη βαλλίστρα στα χέρια!

Η Ιωάννα τινάχτηκε στο πλάι, χτυπώντας πάνω στον καθρέφτη, ακούγοντάς τον να θρυμματίζεται–

Το βέλος την αστόχησε για μερικά εκατοστά.

Η Μαύρη Δράκαινα χίμησε, καρφώνοντας την πολεμίστρια στο στήθος με το σπαθί της. Αλλά πίσω απ'τη γυναίκα μπορούσε να δει κι άλλους, καθώς εκείνη έπεφτε.

Σκατά! Είναι παγίδα!

Στράφηκε πίσω, επιστρέφοντας στο καθιστικό.

Το Δημιούργημα είχε βγάλει το ξιφίδιο απ'το μάτι του, και ο κατεστραμμένος οφθαλμός είχε σχεδόν αναδημιουργηθεί. Επιτέθηκε, δίχως καθυστέρηση, στη Μαύρη Δράκαινα.

Κρατούσε το ξιφίδιό της στο αριστερό του χέρι, ενώ με το δεξί εξακολουθούσε να χειρίζεται το σπαθί του. Κι οι δυο λεπίδες ήρθαν κα-

ταπάνω της, για να τη λιανίσουν. Η Ιωάννα απέφυγε το σπαθί, απέκρουσε το ξιφίδιο· πέρασε πίσω απ'την αναποδογυρισμένη πολυθρόνα κι έτρεξε προς μια κλειστή πόρτα.

Την άνοιξε, ελπίζοντας να μην έβρισκε κι άλλους φρουρούς εδώ· μπορούσε ν'ακούσει τους προηγούμενους να έρχονται από τον προθάλαμο.

Περνώντας το κατώφλι, βρέθηκε σ'ένα μεγάλο υπνοδωμάτιο.

Το Δημιούργημα έτρεχε πίσω της, σαν τον Θάνατο που ποτέ δεν τα παραπατά μέχρι νάχει ολοκληρώσει τη δουλειά του.

Το σπαθί του έσχισε τον αέρα, καθώς ένα γρύλισμα έβγαине απ'το τερατώδες στόμα του. Η Ιωάννα στράφηκε, για ν'αποκρούσει· οι λεπίδες τους διασταυρώθηκαν, και η δύναμη του χτυπήματος του Δημιουργήματος την πέταξε πίσω· την έκανε να παραπατήσει και να πέσει πάνω στο μεγάλο κρεβάτι, σχίζοντας τις κουρτίνες του.

Το σπαθί του εχθρού της ήρθε και πάλι, κάθετα–

–και έσχισε το στρώμα, καθώς η Ιωάννα έκανε τούμπα, ανάποδα, για να καταλήξει στην άλλη μεριά του κρεβατιού, όρθια. Πίσω της ήταν μια πόρτα, και τινάχτηκε προς τα κει.

Το Δημιούργημα πήδησε πάνω στο κρεβάτι και, μετά, προς το μέρος της. Εκείνη, όμως, είχε ήδη ανοίξει την ξύλινη θύρα και βρισκόταν σ'ένα δωμάτιο φανερά χτυπημένο από ενεργειακή δέσμη. Ο εξωτερικός του τοίχος ήταν διαλυμένος. Στο πάτωμά του υπήρχε ένας νεκρός φρουρός.

Το είχε ξαναδεί αυτό το δωμάτιο, πιο πριν. Εκείνη είχε σκοτώσει τον φρουρό εξ αποστάσεως, μ'ένα βέλος στο λαιμό. Έκανα κύκλο!

«Δεν έχεις τώρα πουθενά να πας!» γρύλισε το Δημιούργημα, ορμώντας.

Η Ιωάννα απέκρουσε το σπαθί και το ξιφίδιό του. Δέχτηκε μια κλοτσιά στα πλευρά, κι έπεσε. Κύλησε στο πάτωμα, ανάμεσα στα συντρίμια, τις σκόνες, και τις στάχτες. Οι λεπίδες του εχθρού της αντήχησαν πίσω της, προσπαθώντας να τη λιανίσουν.

Η μόνη έξοδος ήταν η πόρτα απ'την οποία η Ιωάννα είχε εκτοξεύσει το βέλος που είχε σκοτώσει τον φρουρό· αλλά δεν μπορούσε τώρα να τη φτάσει, όχι έτσι όπως την πλησίαζε το Δημιούργημα: τα όπλα του θα τη σκότωναν. Και, φυσικά, δεν μπορούσε να επιστρέψει στην

πόρτα που οδηγούσε στο υπνοδωμάτιο: οι στρατιώτες ίσως να την περίμεναν εκεί με βαλλίστρες.

Η Ιωάννα απέφυγε το σπαθί του Δημιουργήματος, κι απέκρουσε το ξιφίδιό του· και, αποκρούοντάς το, κίνησε το δικό της σπαθί μπροστά, καρφώνοντας τον αντίμαχό της βαθιά στα λαγόνια, αναγκάζοντάς τον να παραπατήσει.

Άφησε τη λαβή του όπλου της και, τρέχοντας προς τον διαλυμένο τοίχο, πήδησε έξω απ'το δωμάτιο, στο κενό.

Ο Νάλριεκ τράβηξε το σπαθί της Μαύρης Δράκαινας έξω απ'το σώμα του και το πέταξε στο πάτωμα, ανάμεσα στα συντρίμια του δωματίου. Πλησίασε τον κατεστραμμένο τοίχο και κοίταξε κάτω.

Η Ιωάννα δε φαινόταν πουθενά.

Ενισχύσεις ήρθαν για να συντρέξουν τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο και τους συντρόφους του, όσο εκείνοι βρίσκονταν ακόμα στον τρίτο όροφο του Μεγάρου· έτσι τώρα ο αριθμός τους είχε αυξηθεί. Ένας, όμως, από τους Λευκούς επαναστάτες είπε: «Πρίγκιπά μου, δε θάρθουν άλλοι. Εμείς είμαστε οι τελευταίοι.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε.

«Ο Ράθνης μού ζήτησε να σας πω ότι ήθελε κι εκείνος νάρθει, αλλά κάποιος έπρεπε να πάρει το ελικόπτερο από δω· κι ήταν ο μόνος που μπορούσε να το πιλοτάρει.»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, και είπε στους μαχητές του να κινηθούν.

Τι κάνει ο Πρωτοσπαθάριος τόση ώρα; αναρωτήθηκε. Ακόμα δεν έχει καταφέρει να εισβάλει; Περιμένει από εμάς να τον βοηθήσουμε; Εκείνος έχει όλη τη μαχητική δύναμη του στρατού μας!

Οι επαναστάτες συνάντησαν αντίσταση από τους Παντοκρατορικούς και τους πολεμιστές του Θρόνου, καθώς κατέβαιναν προς τον δεύτερο όροφο· και, όταν κατάφεραν, τελικά, να φτάσουν εκεί και να βρεθούν σε μια από τις αίθουσές του, ο Ανδρόνικος αντίκρισε μια μορφή που αναγνώριζε.

Ο άντρας ξεπρόβαλε ανάμεσα από τους Παντοκρατορικούς μαχητές, και δέχτηκε το βέλος ενός επαναστάτη στο στήθος. Χωρίς να τον βλάψει.

Το Δημιούργημα τράβηξε το βλήμα έξω απ'το σώμα του, και επιτέθηκε.

«Προσοχή!» φώναξε ο Ανδρόνικος στους πολεμιστές του. «Προσέχετε αυτό το πλάσμα!»

Το λεπίδι του Δημιουργήματος σύριξε στον αέρα, κι ένας Λευκός επαναστάτης έχασε το κεφάλι του. «Μην υποχωρείτε!» φώναξε το τερατούργημα στους Παντοκρατορικούς, που έμοιαζαν να είναι στα πρόθυρα να τραπούν σε φύγει πριν από την εμφάνισή του. «Μην υποχωρείτε!» Και η μορφή του άλλαξε: πήρε εκείνη τη μορφή που έπαιρναν, συνήθως, τα Δημιουργήματα όταν πολεμούσαν. Εκείνη την εντελώς απάνθρωπη μορφή με το αφύσικα λυγισμένο σώμα, το αποκρουστικά τραβηγμένο πρόσωπο, και τους εφιαλτικούς κυνόδοντες.

«Σέλιρ'χοκ...» είπε ο Ανδρόνικος, κοιτάζοντας τον μάγο πάνω απ'τον ώμο του.

«Ναι, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Έτοιμος είμαι.» Και άνοιξε τον σάκο που είχε περασμένο στην πλάτη του.

Ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ έβλεπε τη μία επίθεση των μαχητών του μετά την άλλη να τσακίζονται πάνω στην οργανωμένη άμυνα των υπερασπιστών του Μεγάρου. Τα βέλη έπεφταν καταιγιστικά, όπως επίσης και το βραστό λάδι και οι σιδερένιες σφαίρες με τα καρφιά. Η πύλη, παρότι είχε καταστραφεί από ενεργειακό κανόνι, είχε μετατραπεί σε πανίσχυρο εμπόδιο.

Και ο Κάραγγελ πολύ φοβόταν ότι ο Ανδρόνικος και οι μαχητές που είχαν εισβάλει στο Μέγαρο μέσω ελικόπτερων ίσως να είχαν ηττηθεί και γι'αυτό δεν είχαν ακόμα έρθει να βοηθήσουν, χτυπώντας τους υπερασπιστές της πύλης από τα νώτα.

Ο Κάραγγελ άρχισε ν'αναρωτιέται τι εναλλακτικές λύσεις είχε. Μπορούσε να επιτεθεί στο Μέγαρο από κάποια άλλη, καλύτερη μεριά; Ή, μήπως, τον συνέφερε να πάει να συντρέξει τον Στρατάρχη Άλφερκεμ,

στον Παντοκρατορικό Στρατώννα, και μετά να έρθουν εδώ, για να τελειώσουν την πολιορκία μαζί; Αναμφίβολα, έχοντας όλους τους μαχητές του Άλφεγκεμ στο πλευρό του, η νίκη θα ήταν βέβαιη...

Δεν πρόσταξε, όμως, τους πολεμιστές του να κινηθούν ακόμα, γιατί παρατηρούσε πως, αν και οι υπερασπιστές άντεχαν φανερά, η σθεναρότητά τους είχε μειωθεί. Μοιάζουν ν'αναρωτιούνται ως πότε θα μπορούν να κρατήσουν.

Το πρόβλημα, όμως, είναι πως το ίδιο ισχύει και για εμάς. Δε μπορούμε να τους χτυπάμε επ'άπειρον, ενώ βρίσκονται σε μια τόσο καλή αμυντική θέση. Κάτι πρέπει να ανατρέπει την ισορροπία!

Πέφτοντας, η Ιωάννα πιάστηκε απ'το πέτρινο πλαίσιο ενός παραθύρου· και, μ'έναν ευέλικτο ελιγμό του σώματός της, βρέθηκε κάτω από το προεξέχον γείσο κι επάνω στην κάτω μεριά του περβαζιού του παραθύρου. Τα γόνατά της έπρεπε να τα έχει λυγισμένα, για να χωρά εδώ, και τη μέση της επίσης. Τα παραθυρόφυλλα ήταν κλειστά και, μάλλον, αμπαρωμένα από μέσα. Το σημείο τής έμοιαζε αρκετά ασφαλές, για την ώρα.

Περίμενε λίγο, χωρίς να κινείται, γιατί ήταν βέβαιη πως το Δημιούργημα θα κοίταζε κάτω για να τη βρει· δε θα τη θεωρούσε νεκρή με το που πήδησε από το άνοιγμα. Και δε θα δει το πτώμα μου πουθενά, επομένως θα υποθέσει ότι είμαι ζωντανή. Πράγμα το οποίο δεν είχε μεγάλη σημασία, αρκεί, προς το παρόν, να την έχανε.

Δεν έπρεπε να είχα πέσει στην καταραμένη παγίδα του! Δεν μπορούσε, όμως, να την είχε προβλέψει, και ήταν τυχερή που είχε γλιτώσει με τη ζωή της.

Πρέπει ν'αλλάξω τακτική τώρα. Δε μπορώ να επιστρέψω εκεί.

Έβγαλε το λεπτό αλλά ανθεκτικό σχοινί από τον σάκο της και κοίταξε να δει πού μπορούσε να το ρίξει για να πιαστεί. Το Μέγαρο ήταν γεμάτο πυργίσκους, εξώστες, επάλξεις, και περβάζια· δεν υπήρχε έλλειψη σημείων για να σκαρφαλώσει κανείς. Η Ιωάννα στριφογύρισε το σχοινί και το εκτόξευσε, αφήνοντάς το να γαντζωθεί σ'έναν εξώστη. Το τράβηξε, για να το δοκιμάσει, και, όταν βεβαιώθηκε ότι είχε

πιαστεί καλά, πήδησε από το περβάζι του παραθύρου και διέγραψε μια τροχιά στον αέρα, φτάνοντας στην κάτω μεριά του εξώστη. Όπου και γαντζώθηκε, με χέρια και πόδια.

Κοιτάζοντας προς την κεντρική πύλη του Μεγάρου, είδε ότι η μάχη συνεχιζόταν εκεί· ο Πρωτοσπαθάριος δεν είχε καταφέρει να εισβάλει. Χρειαζόταν βοήθεια, επομένως· και η Ιωάννα δεν είχε τίποτα καλύτερα να κάνει. Επιπλέον, το θεωρούσε προτιμότερο να βοηθήσει τους μαχητές του Πρωτοσπαθάριου να εισβάλουν, παρά να πάει να βρει τους επαναστάτες μέσα στο Μέγαρο· η μεγαλύτερη δύναμη του στρατού του Ανδρόνικου ήταν με τον Κάραγγελ: από εκείνον εξαρτιόταν η τελική νίκη.

Η Ιωάννα σκαρφάλωσε πάνω στον εξώστη και πήρε τον γάντζο του σχοινιού της από εκεί όπου είχε πιαστεί. Κανένας φρουρός δε βρισκόταν κοντά· οι περισσότεροι ήταν ή από την άλλη, για να υπερασπίζονται την πύλη, ή στο εσωτερικό του Μεγάρου, για να αντιμετωπίζουν τους επαναστάτες που είχαν εισβάλει.

Η Ιωάννα πέταξε τον γάντζο της στο πλάι ενός πυργίσκου, ο οποίος ήταν φρουρούμενος. Δύο πολεμιστές του Θρόνου βρίσκονταν στην κορυφή του· αλλά η Μαύρη Δράκαινα δεν έβρισκε καλύτερο σημείο για να πάει. Πήδησε απ'τον εξώστη και, μετά από μια στιγμή αιώρησης, τα μποτοφορεμένα πόδια της πάτησαν στις πέτρες του κυλινδρικού τοιχώματος του πυργίσκου, τον οποίο άρχισε να σκαρφαλώνει. Γρήγορα.

Ένας από τους Λευκούς την είδε. Το πρόσωπό του φάνηκε από τις επάλξεις.

Το σπαθί του άστραψε στο μειούμενο ηλιακό φως του απογεύματος, κόβοντας το σχοινί της Μαύρης Δράκαινας.

Η Ιωάννα –εκπαιδευμένη να μη χάνει την ψυχραιμία της σε τέτοιες περιστάσεις, γνωρίζοντας ότι πανικός ίσον θάνατος– πιάστηκε πάλι από ένα παράθυρο. Από την κάτω μεριά του μικρού πλαισίου του.

Το παράθυρο ήταν χαμηλό και στενό, αλλά η Μαύρη Δράκαινα αμέσως τράβηξε το σώμα της επάνω και προσπάθησε να περάσει από μέσα του. Κάποιος επιχείρησε να την απωθήσει μ'ένα δόρυ, όμως εκείνη το παραμέρισε με το χέρι της· η παλάμη και τα δάχτυλά της ίσα που απέφυγαν την επικίνδυνη αιχμή του.

Και μετά, η Ιωάννα ήταν μέσα στον πύργο, κλοτσώντας τον επιτιθέμενο Λευκό καταπρόσωπο και σπάζοντας το σαγόνι του. Όχι, όμως, προτού εκείνος προλάβει να ουρλιάξει κάτι στη γλώσσα του – κάτι που η Μαύρη Δράκαινα κατάλαβε πως πρέπει να ήταν Εισβολέας!

Κανένας άλλος δε βρισκόταν στο στενό δωμάτιο, αλλά, μάλλον, όλοι μέσα στον πύργο γνώριζαν τώρα ότι κάποιος εχθρός είχε μπει· κι επιπλέον, ο πολεμιστής που είχε κόψει το σχοινί της πρέπει, ούτως ή άλλως, να την είχε δει να πιάνεται από το παράθυρο.

Η Ιωάννα τράβηξε ένα ξιφίδιο απ'τη ζώνη της και κάρφωσε στο λαιμό τον Λευκό που ήταν διπλωμένος στο πάτωμα, κρατώντας το πρόσωπό του. Ύστερα, πήρε το σπαθί απ'τη ζώνη του, γιατί το δικό της σπαθί το είχε αφήσει μέσα στο Δημιούργημα.

Μπροστά της ήταν μια στριφτή σκάλα, και από πάνω μπορούσε ν'ακούσει εχθρούς να έρχονται, το ίδιο κι από κάτω.

Θα της χρειαζόταν ώρα μέχρι να φτάσει στη θέση που ήθελε, κοντά στην πύλη, για να βοηθήσει τους πολεμιστές του Πρωτοσπαθάριου να εισβάλουν.

Μια Μαύρη Δράκαινα, όμως, ποτέ δεν παρατούσε την αποστολή της.

«Μακριά του!» φώναξε ο Ανδρόνικος σ'έναν Λευκό επαναστάτη που έκανε να ζυγώσει το Δημιούργημα. «Μακριά του!» Κι εφόρμησε ο ίδιος εναντίον του.

Το αποκρουστικό στόμα του τερατουργήματος φάνηκε να μειδιά. «Πρίγκιπα Ανδρόνικε,» είπε, αποκρούοντας το ξίφος του Ανδρόνικου, «ήρθες εδώ για να πεθάνεις, νομίζω.»

Ο Ανδρόνικος σταμάτησε το σπαθί του Δημιουργήματος με την ασπίδα του. «Κάνεις λάθος.»

«Παρόμοια πράγματα μού έλεγε, αρχικά, και η Πριγκίπισσα Θυάλκνα, που είχε τη σφαλερή εντύπωση ότι μπορούσε να με νικήσει.»

Οι σπαθιές του Δημιουργήματος έρχονταν τώρα η μία κατόπιν της άλλης, χωρίς σταματημό, σχεδόν απρόσεχτα· και ο Ανδρόνικος το μόνο που έκανε ήταν να τις αποκρούει με την ασπίδα του, παρότι μπορούσε άνετα και να επιτεθεί: ο αντίμαχός του δεν επιχειρούσε

καμία ουσιαστική άμυνα, αφού δεν είχε λόγο να αμυνθεί –δεν μπορούσε να πεθάνει· τουλάχιστον, όχι από τη λεπίδα που κράδαινε ο Πρίγκιπας της Επανάστασης.

Ο Ανδρόνικος, όμως, μπορούσε να δει, μέσα από τον χαλασμό της μάχης, τον Σέλιρ'χοκ να ζυγώνει απ'τη μια μεριά και τον Δάρυλμος από την άλλη. Ναι, σκέφτηκε, αποκρούοντας ακόμα μια σπαθιά που παραλίγο να τον κάνει να χάσει την ισορροπία του και να πέσει, θα δούμε τώρα ποιος απ'τους δυο μας έχει δίκιο, τέρας. Και κάρφωσε το Δημιούργημα στο στήθος με δύναμη, κάνοντάς το να παραπατήσει ελαφρώς.

Εκείνη τη στιγμή, ενώ ο Ανδρόνικος είχε ακόμα το λεπίδι του μπηγμένο μέσα στον εχθρό του, ο Σέλιρ'χοκ πέταξε ένα ανοιχτό φλασκί με λάδι. Το δοχείο χτύπησε πάνω στην αριστερή μεριά του Δημιουργήματος· το περιεχόμενό του το πιτσίλισε. Τα μάτια εκείνου γυάλισαν, καθώς φάνηκε να καταλαβαίνει–

Ο Δάρυλμος άναψε έναν ενεργειακό αναπτήρα και τον εκτόξευσε καταπάνω το Δημιούργημα, βάζοντας φωτιά στο λάδι.

Ο Ανδρόνικος κλότσησε τον αντίπαλό του στην κοιλιά, τραβώντας το σπαθί του πίσω.

Το Δημιούργημα τινάχτηκε όπισθεν, ουρλιάζοντας, καθώς έχανε την ισορροπία του και έπεφτε στο πέτρινο πάτωμα. Η αριστερή του μεριά, από τον ώμο μέχρι τη μέση, καθώς και το αριστερό του χέρι, φλέγονταν.

«Σέλιρ –ξανά!» φώναξε ο Ανδρόνικος· αλλά ο μάγος ήδη έβγαζε άλλο ένα φλασκί από τον σάκο του και το άνοιγε.

Το Δημιούργημα πετάχτηκε όρθιο, ορμώντας προς τον Σέλιρ'χοκ με το σπαθί του υψωμένο. Εκείνος τίναξε το λάδι επάνω του, λούζοντάς το. Το λεπίδι κατέβηκε, και ο μάγος σωριάστηκε καθώς αίμα εκτοξευόταν.

«Όχι!» βρυχήθηκε ο Ανδρόνικος, χιμώντας καταπάνω στο Δημιούργημα.

«Πρίγκιπά μου –στην άκρη!» φώναξε ο Δάρυλμος, πίσω του.

Ο Ανδρόνικος κοπάνησε το Δημιούργημα, βίαια, με την ασπίδα του, κι εκείνο έπεσε παραδίπλα, στα πόδια ενός Παντοκρατορικού πολε-

μιστή, ο οποίος έχασε την ισορροπία του και σωριάστηκαν κι οι δύο στο πάτωμα, μπουρδουκλωμένοι.

«Μακριά, Πρίγκιπά μου!» προειδοποίησε ο Δάρυλμος, εκτοξεύοντας έναν αναμμένο ενεργειακό αναπτήρα. Το μικρό, μεταλλικό αντικείμενο διέγραψε μια μεγάλη τροχιά στον αέρα, με τη φλόγα να τρεμοπαίζει επάνω του–

–και κατέληξε πλάι στον Παντοκρατορικό στρατιώτη, με τον οποίο είχε μπουρδουκλωθεί το Δημιούργημα και ο οποίος είχε αρπάξει φωτιά.

«Σκατά!...» άκουσε ο Ανδρόνικος τον Δάρυλμο να γρυλίζει, μέσα απ’τις ιαχές της μάχης.

Το Δημιούργημα σηκώθηκε, τρέχοντας ανάμεσα στους μαχόμενους, χτυπώντας δεξιά κι αριστερά με το σπαθί του, συντρόφους κι εχθρούς αδιακρίτως. Η μια του πλευρά εξακολουθούσε να φλέγεται, και λάδι υπήρχε τώρα και στο υπόλοιπο σώμα του· η φωτιά εξαπλωνόταν γρήγορα, σαν πεινασμένο θηρίο, αποφασισμένο να καταβροχθίσει το Δημιούργημα.

Ο Ανδρόνικος, θηκαρώνοντας το σπαθί του, έπιασε τον ενεργειακό αναπτήρα από κάτω και προσπάθησε να κυνηγήσει τον εχθρό του. Αναγκάστηκε, όμως, να σταματήσει, για ν’αποκρούσει τις τσεκουριές μιας Παντοκρατορικής πολεμίστριας.

Και μετά, είδε το Δημιούργημα να πηδά έξω από ένα παράθυρο, σπάζοντας το τζάμι και τα παραθυρόφυλλα.

Η Ιωάννα είχε, επιτέλους, φτάσει κοντά στην πύλη, αργότερα απ’ό,τι θα ήθελε –και ήξερε ότι ο χρόνος μετρούσε τώρα όσο ποτέ άλλοτε σε τούτη τη μάχη. Είχε καταφέρει να κάνει τους Παντοκρατορικούς πολεμιστές και τους Λευκούς του Θρόνου της Ελρείσβα να τη χάσουν, για λίγο, και ανέβηκε μια μικρή, πέτρινη σκάλα, που την οδήγησε στο εσωτερικό των τειχών, εκεί απ’όπου οι υπερασπιστές της πύλης εξαπέλυαν βέλη από τις βαλλίστρες τους, πετούσαν βραστό λάδι από ειδικά φτιαγμένα ανοίγματα, και εκτόξευαν μεγάλες, μεταλλικές σφαίρες γεμάτες καρφιά, από επίσης ειδικά φτιαγμένους σωλήνες.

Η Μαύρη Δράκαινα, ζυγώνοντας γρήγορα, ανέτρεψε ένα καζάνι με βραστό λάδι, ρίχνοντάς το πάνω στους Λευκούς που βρίσκονταν κοντά του. Τα ουρλιαχτά τους αντήχησαν παντού· όλο το Μέγαρο πρέπει να τα άκουσε. Κι ύστερα, η Ιωάννα, τραβώντας δύο ξιφίδια από τη ζώνη της (το σπαθί δεν τη βόλεψε σε τούτο το στενόχωρο μέρος), άρχισε να σκοτώνει. Οι πολεμιστές που βρίσκονταν εδώ ήταν κυρίως Λευκοί, και δεν περίμεναν να δεχτούν επίθεση, πράγμα το οποίο τους έκανε εύκολη λεία για τις λεπίδες της Μαύρης Δράκαινας.

Σπαρακτικά ουρλιαχτά αντήχησαν από το εσωτερικό της πύλης, και ο Κάραγγελ είδε τους υπερασπιστές της να κινούνται από τις θέσεις τους σαν... σαν κάτι να τους χτυπούσε εκ των έσω!

Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος. Επιτέλους!

Ο Πρωτοσπαθάριος πρόσταξε τους πολεμιστές του να επιτεθούν. «Έχουμε βοήθεια από μέσα!» τους φώναξε, για να τους εμψυχώσει. «Επίθεση! ΕΠΙΘΕΣΗ! Τσακίστε τους τα κεφάλια! Ο Άρσαγκαρ είναι στο πλευρό μας! Το Μέγαρο είναι δικό μας!»

Οι μαχητές του συγκρούστηκαν με τους υπερασπιστές της πύλης· η μάχη φάνηκε να αγριεύει περισσότερο από πριν. Και τώρα οι υπερασπιστές δεν τους έριχναν βέλη, παρατήρησε ο Κάραγγελ, ούτε λάδι ή σιδερένιες σφαίρες με καρφιά. Κάτι τούς εμποδίζει.

Ο Πρωτοσπαθάριος όρμησε στη μάχη, καβάλα στο άτι του, κατεβάζοντας το μεγάλο του ξίφος επάνω στα κεφάλια των εχθρών του, σχίζοντας τους λαιμούς τους, τσακίζοντας τους ώμους τους, καρφώνοντάς τους στο στήθος, κόβοντας τα χέρια τους· ενώ, συγχρόνως, απέκρουε χτυπήματα με την ασπίδα του. Κάποιες λεπίδες κατάφεραν να τον τραυματίσουν, αλλά τα τραύματα δεν ήταν παρά επιδερμικά: δύο στον δεξή μηρό κι ένα στην αριστερή κνήμη, σχίζοντας τη μπότα του Πρωτοσπαθαρίου.

Από έξω, η Ιωάννα μπορούσε ν'ακούσει τους πολεμιστές του Πρωτοσπαθάριου να επιτίθενται. Έχουν καταλάβει ότι κάτι συμβαίνει. Έχουν καταλάβει ότι κάποιος τούς βοηθά.

Ωραία, σκέφτηκε η Ιωάννα, αποφεύγοντας τη γαντοφορεμένη γροθιά ενός Λευκού και μπήγοντας το ξιφίδιό της στο λαιμό του.

Ο στενός διάδρομος στο εσωτερικό του τείχους είχε γεμίσει πτώματα και αίμα. Η αποφορά πλημμύριζε τον αέρα· ευτυχώς, επρόκειτο για μια οσμή που ήταν κάθε άλλο παρά πρωτόγνωρη για την Ιωάννα, αλλιώς μπορούσε κάλλιστα να είχε λιποθυμήσει εδώ μέσα.

Ανεβαίνοντας μια σκάλα, βρέθηκε στις επάλξεις, και κάρφωσε έναν Παντοκρατορικό κάτω απ'το σαγόνι, καθώς εκείνος στρεφόταν για να την αντικρίσει.

Οι πολεμιστές του Πρωτοσπαθάριου έμπαιναν στην αυλή που βρισκόταν αμέσως μετά την πύλη, παρατήρησε η Ιωάννα· η άμυνα των υπερασπιστών είχε σπάσει. Τώρα, ο Κάραγγελ και ο Ανδρόνικος θα συναντιόνταν στο εσωτερικό του Μεγάρου. Ελπίζω μόνο να μην είναι πολύ αργά.

Ο Λόρραχ είχε δει πως ανάμεσα στους πολεμιστές του Πρωτοσπαθάριου υπήρχαν και κάποιοι από τους απλούς μαχητές του Θρόνου, οι οποίοι ήταν ντυμένοι σαν εκείνον. Ήταν, βέβαια, λιγότεροι από τους άλλους, λες και είχαν έρθει κατά τύχη, ή λες και τους είχαν συναντήσει κάπου στο δρόμο και τους είχαν πάρει μαζί τους· αλλά δεν είχε σημασία. Σημασία είχε ότι ο Λόρραχ μπορούσε να αναμιχθεί άνετα με τους πολεμιστές του Πρωτοσπαθάριου, χωρίς να κινήσει υποψίες.

Και το έκανε, ελπίζοντας να μπει στο Μέγαρο και να πάρει την εκδίκηση που είχε στο μυαλό του.

Στην πύλη, ωστόσο, ο Πρωτοσπαθάριος είχε συναντήσει σθεναρή αντίσταση, και ο Λόρραχ (που είχε κρυφτεί στη σκιά ενός σοκακιού, για να μη βρίσκεται σε κίνδυνο) είχε αρχίσει να δυσανασχετεί. Θα αποτύχαινε η εισβολή;

Μετά, όμως, είδε τα πράγματα ν'αλλάζουν. Τώρα, οι πολεμιστές του Πρωτοσπαθάριου φαινόταν να έχουν αποκτήσει κάποιο ξαφνικό

πλεονέκτημα· τα βέλη, το βραστό λάδι, και οι σιδερένιες σφαίρες είχαν πάψει να έρχονται από το εσωτερικό του Μεγάρου: κάποιος πρέπει να επιτιθόταν από μέσα. Η Πριγκίπισσα; δεν μπόρεσε παρά να αναρωτηθεί ο Λόρραχ. Κατάφερε να ξεφύγει απ'το κελί της, να βρει υποστήριξη, και να επιτεθεί;

Δεν είχε σημασία τι ακριβώς συνέβαινε. Καθώς η αντίσταση στην πύλη διαλυόταν, ο Λόρραχ ακολούθησε τους πολεμιστές του Πρωτοσπαθάριου στο εσωτερικό του Μεγάρου, τραβώντας το σπαθί του.

Ο Ανδρόνικος πλησίασε τον Σέλιρ'χοκ, καθώς οι Παντοκρατορικοί και οι πολεμιστές του Θρόνου υποχωρούσαν από την αίθουσα, όχι άτακτα, αλλά πηγαίνοντας όλοι προς την ίδια κατεύθυνση.

Ο μαυρόδερμος μάγος ήταν ξαπλωμένος στο πέτρινο πάτωμα· το αίμα στο κεφάλι του είχε μουλιάσει τα πράσινα μαλλιά του. Από πάνω του στεκόταν η Άνμα'ταρ με το σπαθί της στο ένα χέρι και την ασπίδα της στο άλλο, λουσμένη στο αίμα –που δεν ήταν δικό της. Τριγύρω, υπήρχαν κουφάρια εχθρών. Και τώρα, καθώς ο Ανδρόνικος ζύγωνε, η μάγισσα πετούσε το σπαθί της κάτω και γονάτιζε πλάι στον Σέλιρ'χοκ, για να κοιτάξει το τραύμα του.

«Είναι ζωντανός;» ρώτησε ο Απολλώνιος Πρίγκιπας, γονατίζοντας κι εκείνος, στο ένα γόνατο.

Η Άνμα ένευσε. «Ναι, ζωντανός είναι»· έμοιαζε να υπάρχει ανακούφιση στη φωνή της. Έλυσε την ασπίδα της και, με τα δάχτυλα των δύο χεριών, παραμέρισε τα μαλλιά του για να δει το τραύμα καλύτερα. Τα χείλη της στράβωσαν. Άγγιξε την πληγή, πασπατεύοντάς την. «Δεν είναι πολύ άσχημο,» είπε. «Δεν έχει σπάσει το κρανίο. Είναι επιφανειακό. Αλλά πρέπει να τον πάμε σε ασφαλές μέρος.»

«Δε νομίζω ότι υπάρχει ασφαλές μέρος εδώ, Άνμα. Μπορούμε να τον ξυπνήσουμε; Να περπατήσει, τουλάχιστον; Πρέπει να συνεχίσουμε.»

Η Άνμα πήρε ένα παγούρι με νερό και πιτσίλισε το πρόσωπό του. «Σέλιρ,» είπε. «Σέλιρ...»

Τα βλέφαρά του τρεμόπαιξαν. Άνοιξαν. Τα μάτια του στένεψαν. «Το Δημιούργημα...» έκανε, αδύναμα. «Είναι ο Πρίγκιπας καλά;»

«Εδώ είμαι,» είπε ο Ανδρόνικος. «Έχεις χτυπηθεί στο κεφάλι· νομίζεις ότι μπορείς να σηκωθείς;»

Η Άνμα έβγαζε, εν τω μεταξύ, μερικούς επιδέσμους και ένα μπουκαλάκι με αντισηπτικό απ'τον σάκο του Σέλιρ'χοκ.

«Δεν ξέρω, Πρίγκιπά μου...» είπε ο μάγος στον Ανδρόνικο.

Η Άνμα έβρεξε ένα πανί με το αντισηπτικό και το πίεσε πάνω στο τραύμα του Σέλιρ. Εκείνος μόρφασε, μουγκρίζοντας, και ύψωσε το χέρι του, για να πιάσει τον καρπό της. «Μην κάνεις σαν παιδάκι,» του είπε η μάγισσα, πολύ σοβαρά. «Θα χρειαστείς ράμματα, αλλά όχι τώρα. Είναι αδύνατον.» Τυλίγοντας τους επιδέσμους γύρω απ'το κεφάλι του, έδεσε το τραύμα. Το λευκό ύφασμα αμέσως έγινε κόκκινο απ'το αίμα.

«Είναι νεκρό το Δημιούργημα;» ρώτησε ο Σέλιρ.

«Δεν ξέρω,» απάντησε ο Ανδρόνικος. «Πήδησε έξω από ένα παράθυρο, ενώ φλεγόταν.»

«Τότε,» είπε ο Σέλιρ, «δεν είναι νεκρό.» Και προσπάθησε να σηκωθεί με την Άνμα να τον υποβαστάζει.

Ο Κάφλαχ πλησίασε. «Πρίγκιπά μου, πρέπει να κυνηγήσουμε αυτά τα βρομόσκυλα.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε. «Ναι· να είσαι σίγουρος πως δεν πρόκειται να σταματήσουμε εδώ.»

«Τι ήταν εκείνο το σίχαμα που δεν πέθαινε;» ρώτησε ο Κάφλαχ.

«Το Δημιούργημα της Παντοκράτειρας, για το οποίο σας είχα προειδοποιήσει.»

Η Άνμα'ταρ έδωσε στον Σέλιρ'χοκ το μακρύ ραβδί του, κι εκείνος στηρίχτηκε εκεί. «Μπορώ να βαδίσω,» είπε στον Ανδρόνικο.

«Καλώς,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αλλά θα μείνεις έξω απ'τη μάχη και κοντά στην Άνμα.» Κοίταξε τη μάγισσα, η οποία ένευσε.

«Αν δεν κάνω λάθος,» είπε ο Δάρυλμος, «πρέπει, σύμφωνα με τον χάρτη μας, να βρισκόμαστε κοντά στην Αίθουσα του Θρόνου.»

«Δεν κάνεις λάθος,» τον διαβεβαίωσε ο Ανδρόνικος. Και πολύ φοβάμαι, σκέφτηκε, ότι ο Ευρύμαχος και οι άλλοι Παντοκρατορικοί εκεί γύρω θα είναι συγκεντρωμένοι. Πράγμα το οποίο σήμαινε ότι η αντίσταση δε θα ήταν μικρή.

Τότε, όμως, νόμισε πως άκουσε φωνές. Δυνατές φωνές, από κάτω. Σαν...

Ο Πρωτοσπαθάριος; Ήρθε, επιτέλους;

Ο Ανδρόνικος πλησίασε το σπασμένο παράθυρο απ'το οποίο είχε πηδήσει το Δημιούργημα και, κοιτάζοντας κάτω, είδε τους πολεμιστές του Κάραγγελ να έχουν εισβάλλει σε μια από τις αυλές του Μεγάρου και να έρχονται, τσακίζοντας τη λιγοστή αντίσταση που απέμενε.

• 5 •

«Έπρεπε να είχαμε φύγει!» φώναξε η Αλντάρνη, μοιάζοντας να βρίσκεται στα πρόθυρα πανικού. «Σ'το είχα πει ότι έπρεπε να φύγουμε! Τώρα είμαστε παγιδευμένοι!»

«Σκασμός!» γρύλισε ο Ευρύμαχος.

Και στράφηκε στον διοικητή που είχε έρθει για να του αναφέρει ότι οι εισβολείς που είχαν κατεβεί με τα ελικόπτερα βρίσκονταν στον δεύτερο όροφο, και ότι οι πολεμιστές του Πρωτοσπαθαρίου είχαν καταφέρει να περάσουν την πύλη και να μπουν στο Μέγαρο. «Καθυστερήστε τους,» πρόσταξε ο Ευρύμαχος. «Συγκεντρώστε όλες τις δυνάμεις μας εδώ και καθυστερήστε τους.» Έκανε φανερή προσπάθεια να διατηρήσει την ψυχραιμία του. «Σύντομα, θα έρθει βοήθεια από τη Νιργκέλβα. Το μόνο που πρέπει να κάνουμε είναι να κρατήσουμε. Κάντε το, λοιπόν: κρατήστε τον δεύτερο όροφο.»

«Μάλιστα, Υψηλότητα,» αποκρίθηκε ο διοικητής και, χαιρετώντας στρατιωτικά, έφυγε.

«Κανένας δε θα έρθει...» είπε η Αλντάρνη, χλομή. «Κανένας δε θα έρθει, Ευρύμαχε, το ξέρεις!» Έμοιαζε με παγιδευμένο ζώο, που ήθελε οπωσδήποτε να φύγει από εδώ, αλλά δεν ήξερε προς τα πού να τρέξει.

«Θα έρθουν!» αντιγύρισε ο Επόπτης. «Θα έρθουν!»

«...Θα είναι, όμως, πολύ αργά.» Η Αλντάρνη κάθισε, κουρασμένα, σε μια καρέκλα. Δάκρυα γυάλιζαν στα μάτια της. «Θα μας έχουν σκοτώσει όλους.»

Ο Ευρύμαχος καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα του, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο και γύρω απ'το γραφείο του. Οι ιαχές που αντηχούσαν μες στο Μέγαρο έφταναν πεντακάθαρα ως εδώ· οι συμπλοκές δεν ήταν πλέον μακριά· μπορούσε εύκολα να το καταλάβει. Και από έξω, από τις αυλές του Μεγάρου, έρχονταν άλλες φωνές. Ο Ευρύμαχος κοίταξε από το στενό άνοιγμα των κουφωτών παντζουριών του παραθύρου, για να δει τους πολεμιστές του Πρωτοσπαθάριου Κάραγγελ που εισέβαλλαν. Αυτός ο καταραμένος τα ξεκίνησε όλα! Και την καταραμένη εκστρατεία και τούτα τα αίσχη!

Ο Ευρύμαχος, ακούγοντας τους θρήνους της Αλντάρνης, πήρε το βλέμμα του από το παράθυρο και στράφηκε να την κοιτάξει. Η Αρχικατάσκοπος, καθισμένη στην καρέκλα, είχε το πρόσωπό της ακουμπισμένο στις παλάμες της και τους αγκώνες της στα γόνατά της, κλαίγοντας· η πλάτη της ήταν σκυμμένη.

Πανάθεμά την! σκέφτηκε ο Ευρύμαχος, οργισμένα. Έχει χάσει τελείως το μυαλό της!... Περιστοιχίζομαι από τρελούς και ανισόρροπους! Πώς να κρατήσω αυτή την καταραμένη πόλη;

Τι στο Μυαλό του Σκοτοδαίμονος κάνεις τόσες ώρες, Άνσελμε; Τι σου λέει αυτή η σκρόφα στη Νιργκέλθα; Δε θα μας βοηθήσει, η δαιμονισμένη σκύλα; Θα μας αφήσει όλους να πεθάνουμε σαν ποντίκια εδώ πέρα;

Έκλεισε τα βλέφαρά του, και στο νου του ήρθε η μορφή της συζύγου του... και μετά, το μαυρισμένο της κεφάλι, ύστερα από εκείνη την έκρηξη. Ίσως, σκέφτηκε, να πλησιάζει η ώρα να πάω να τη βρω... Η νοερή εικόνα άλλαξε πάλι: το μαυρισμένο κεφάλι μετατράπηκε σε μια γυναικεία μορφή–

Η φασαρία δυνάμωσε, και τα μάτια του Ευρύμαχου άνοιξαν. Ακόμα κι η Αλντάρνη είχε ορθώσει την πλάτη και είχε πάψει να κλαίει· οι θόρυβοι την είχαν ανησυχήσει. Βρίσκονταν πολύ κοντά.

Ο Ευρύμαχος κοίταξε έξω απ'την πόρτα, και είδε ανθρώπους να μάχονται στο άλλο δωμάτιο: στρατιώτες του και Λευκούς που δεν ήταν ντυμένοι όπως οι πολεμιστές του Θρόνου. Επαναστάτες.

Ο Επόπτης έκλεισε την πόρτα και την αμπάρωσε. «Έλα,» είπε στην Αλντάρνη, πηγαίνοντας προς την άλλη πόρτα του καινούργιου γραφείου του.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε εκείνη. «Είναι κοντά;»

«Έλα!» Ο Ευρύμαχος άνοιξε την πόρτα, για να κοιτάξει, προσεχτικά. Και είδε τη μεγάλη Αίθουσα του Θρόνου, όπου βρίσκονταν συγκεντρωμένοι πολεμιστές του Βασιλιά Ίρσολμπελ, καθώς και Παντοκρατορικοί. Επίσης, ο ίδιος ο Βασιλιάς ήταν εδώ, καθισμένος στον Θρόνο της Ελρείσβα, και μαζί του βρίσκονταν η Βασίλισσα Σάρκμι, ο Πρίγκιπας Κάναβριλ, και ο Πρίγκιπας Ζάτριχ. Ο τελευταίος ήταν καθισμένος σε μια από τις πέτρινες θέσεις γύρω από τον Θρόνο, μοιάζοντας μισοκοιμισμένος. Κατά πάσα πιθανότητα, ήταν μαστουρωμένος με κάτι, όπως συνήθως.

«Είναι κοντά;» επέμεινε η Αλντάρνη, έχοντας σηκωθεί από την καρέκλα της.

«Δεν τους ακούς;» της γρύλισε ο Ευρύμαχος, εξοργισμένος μαζί της.

«Τι σ'έχει πιάσει; Σύνελθε, Αλντάρνη!»

«Ηλίθιε! Θα μας σκοτώσουν όλους!» έκανε εκείνη, υστερικά.

«Δεν κάθομαι άλλο εδώ.» Ο Ευρύμαχος βγήκε απ'το γραφείο, μπαίνοντας στην Αίθουσα του Θρόνου.

Η Αλντάρνη τον ακολούθησε.

Ο Ίρσολμπελ στράφηκε να τους κοιτάξει, καθώς πλησίαζαν. «Επόπτη!» φώναξε. «Τι είν'αυτά; Πώς είναι δυνατόν; Έχουν μπει μέσα στο Μέγαρό μου! Διαλύουν τα πάντα!»

Ακόμα ένας υστερικός, σκέφτηκε ο Ευρύμαχος. Κι αν συνεχίσουμε έτσι, σε λίγο θα τους μοιάσω κι εγώ. Έσφιξε το ραβδί του αξιώματός του μέσα στη γροθιά του· τα δάχτυλά του είχαν ασπρίσει από την πίεση. «Δεν ξέρω 'πώς είναι δυνατόν', Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε στον Ίρσολμπελ. «Ξέρω, όμως, πως ο Πρωτοσπαθάριός σου είναι ανάμεσα στους εχθρούς! Όπως ήταν κι η κόρη σου! Κάποιος, Μεγαλειότατε, θα πληρώσει πολύ ακριβά για όλα τούτα! Η Παντοκράτειρα δε θα τα ανεχτεί!»

«Το φταίξιμο δεν είναι δικό μου!» τσύριξε ο Ίρσολμπελ. «Δε... δεν ήξερα τίποτα γ'αυτούς τους τρελούς προδότες που είχα μέσα στο Μέγαρό μου!»

Ο Ευρύμαχος, αηδιασμένος μ'αυτό τον βλάκα, στράφηκε απ'την άλλη, καθώς ένας διοικητής τον πλησίαζε για να του αναφέρει. Ο άντρας ήταν φανερά αναστατωμένος, κι αιμορραγούσε από ένα ελαφρύ τραύμα στον μηρό. «Υψηλότετε,» είπε, «δε μπορούμε να τους κρατήσουμε. Πλησιάζουν... Έρχονται κι από κάτω τώρα. Οι πολεμιστές του Πρωτοσπαθάριου. Είμαστε αποκλεισμένοι.»

«Σας είπα,» γρύλισε ο Ευρύμαχος: «πρέπει να κρατήσετε τον όροφο! Σύντομα, βοήθεια θα έρθει από τη Νιργκέλβα.»

«Ναι, Υψηλότετε, αλλά είναι αδύνατον...»

ΕΙΣΤΕ ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΧΡΗΣΤΟΙ; ήθελε να ουρλιάξει ο Ευρύμαχος, αλλά πήρε μια βαθιά ανάσα και συγκρατήθηκε. Αισθανόταν ιδρώτα να κυλά στο μέτωπό του. «Συγκεντρωθείτε στην Αίθουσα του Θρόνου. Μην τους αφήσετε να εισβάλουν εδώ, τουλάχιστον. Η βοήθεια θα έρθει.»

«Μάλιστα, Υψηλότετε.»

«Πρίγκιπα Ανδρόνικε!» αντήχησε η δυνατή φωνή. «Πρίγκιπα Ανδρόνικε! Νικήσαμε! Νικήσαμε! ΝΙΚΗΣΑΜΕ! Χα-χα-χα-χα-χα!»

Ο Ανδρόνικος στράφηκε για να δει, από το βάθος ενός διαδρόμου, τον Πρωτοσπαθάριο να πλησιάζει με το σπαθί του αιματοβαμμένο στο χέρι του και με τους πολεμιστές του γύρω του.

«Το Μέγαρο είναι δικό μας!» φώναξε ο Κάραγγελ, ζυγώνοντας τον Πρίγκιπα. Δεν έμοιαζε πλέον να έχει καμία αμφιβολία για την επίθεση εδώ, ή για την πίστη του στον Βασιληά ή στον Θρόνο. Έμοιαζε μονάχα ικανοποιημένος που είχαν εισβάλει και που όλα έδειχναν ότι νικούσαν. Θηκαρώνοντας το σπαθί του, έδωσε το χέρι του στον Ανδρόνικο.

Εκείνος θηκάρωσε το δικό του όπλο και έσφιξε το χέρι του Κάραγγελ, υπομειδιώντας. «Ας μην πανηγυρίζουμε ακόμα, Πρωτοσπαθάριε,» είπε. «Οι Παντοκρατορικοί δεν έχουν ηττηθεί πλήρως, ούτε οι πολεμιστές του Βασιληά τα έχουν παρατήσει.»

«Είναι, όμως, καταδικασμένοι! Ακούω τον Σέλεντουρ να γυρίζει τη Βίβλο του!»

«Εντάξει, τότε,» είπε ο Ανδρόνικος, κρίνοντας πως δεν είχε νόημα να διαφωνήσει με τον Κάραγγελ. (Δεν έχει νόημα να διαφωνείς με τους τρελούς ή τους αφιονισμένους από τον πόλεμο.) «Ας συνεχίσουμε.»

Ο Πρωτοσπαθάριος ένευσε, και τράβηξε το σπαθί απ'την πλάτη του. «Ο Άρσαγκαρ είναι μαζί μας.»

Προχώρησαν, χωρίς να συναντήσουν καμία ιδιαίτερη αντίσταση· μονάχα μερικοί Παντοκρατορικοί και πολεμιστές του Θρόνου εξαπέλυσαν βέλη εναντίον τους, προτού υποχωρήσουν μέσα στις πέτρινες αίθουσες και τους διαδρόμους.

«Συγκεντρώνονται στην Αίθουσα του Θρόνου,» είπε ο Ανδρόνικος. «Πιστεύουν ότι θα καταφέρουν να μας απωθήσουν εκεί.»

Ο Κάραγγελ γέλασε. «Έτσι νομίζουν, Πρίγκιπα Ανδρόνικε! Έτσι νομίζουν!»

Ο Ανδρόνικος είδε μια σκιά να ξεπροβάλλει μέσα από ένα δωμάτιο και να ζυγώνει. Αμέσως στράφηκε, αιφνιδιασμένος. Αλλά η μορφή δεν είχε όπλα τραβηγμένα, και ήταν γνώριμη.

«Ιωάννα...» είπε ο Πρίγκιπας, μειδώντας.

Η Ιωάννα τού επέστρεψε το μειδίαμα και ήρθε κοντά του. Τα χείλη τους συναντήθηκαν, και ο Ανδρόνικος τύλιξε το αριστερό του χέρι, πάνω στο οποίο ήταν δεμένη η ασπίδα, γύρω απ'τη μέση της.

«Είσαι καλά,» παρατήρησε.

«Έτσι φαίνεται,» είπε η Ιωάννα.

«Πού είναι η Νίκη;»

Η Ιωάννα απέφυγε, προς στιγμή, τα μάτια του. «Είναι νεκρή...»

«Μα τους θεούς... Πώς; –Ή, μάλλον, όχι. Όχι τώρα.»

Η Μαύρη Δράκαινα ένευσε, συμφωνώντας.

Η ψηλή, διπλή πόρτα της Αίθουσας του Θρόνου έπεσε, ύστερα από κάμποσα δυνατά χτυπήματα, και οι επαναστάτες εισέβαλαν, μαζί με τους πολεμιστές του Πρωτοσπαθάριου, κραυγάζοντας και επιτιθέμενοι στους μαχητές του Βασιλιά και του Επόπτη.

Ο Λόρραχ αναμίχθηκε στη μάχη, προσπαθώντας να φτάσει στον στόχο του, καθώς η σύγκρουση απλωνόταν, ραγδαία, σε ολόκληρο το

μεγάλο, στρογγυλό δωμάτιο. Δε μοιάζω μόνο με μερικούς από τους συμμάχους του Κάραγγελ, θύμιζε στον εαυτό του· μοιάζω και με έναν οποιονδήποτε πολεμιστή του Θρόνου. Τουλάχιστον, μέχρι να κοιτάξει το πρόσωπό μου κάποιος που με γνωρίζει... Αλλά, τότε, θάναι πολύ αργά.

Ο Λόρραχ κινιόταν στις παρυφές της μάχης, πλησιάζοντας... πλησιάζοντας... πλησιάζοντας.

Με το σπαθί του έτοιμο να πει αίμα.

«ΚΑΡΑΓΓΕΛ!» κραύγασε ο Πρίγκιπας Κάναβριλ, ζυγώνοντας τον Πρωτοσπαθάριο με το σπαθί του γυμνό και την ασπίδα του στο άλλο χέρι. «Καταραμένε προδότη της φάρας του Μόρμαμ! Αντιμετώπισε εμένα, προδότη! Συμμαχείς με δειλούς και δολοφόνους! Αντιμετώπισε εμένα σαν πολεμιστής!»

«Νομίζεις ότι σε φοβάμαι, Κάναβριλ;» αντιγύρισε ο Κάραγγελ, σπρώχνοντας έναν δικό του μαχητή με την ασπίδα του, για να τον παραμερίσει και να πλησιάσει τον Πρίγκιπα-Διάδοχο του Θρόνου της Ελρείσβα. «Εσένα, που οι δικοί σου σύμμαχοι είναι οι πραγματικοί δολοφόνοι; –και είναι και οι αφέντες που δέχεσαι πάνω απ’το κεφάλι σου!»

«Εγώ δεν έχω αφέντες, προδοτικό βρομόσκυλο!» βρυχήθηκε ο Κάναβριλ, ορμώντας καταπάνω στον Κάραγγελ.

Τα σπαθιά τους συγκρούστηκαν μεταξύ τους και με τις ασπίδες τους. Σπίθες πετάγονταν, καθώς το μέταλλο συναντούσε μέταλλο.

«Θα ταΐσω το άχρηστο κουφάρι σου στα κοράκια!» γρύλισε ο Κάναβριλ, με τα μάτια του να γυαλίζουν από λύσσα. «Και ίσως τότε να πας να βρεις τους νεκρούς της καταραμένης φυλής σου! Σε βοηθήσαμε να τους εκδικηθείς, κι αυτή –ΑΥΤΗ– είναι η ευγνωμοσύνη σου; Ποντικό-γέννημα του Μόρμαμ!»

Ο Κάραγγελ, ακούγοντας τον Πρίγκιπα να μιλά για τη φυλή του –να τολμά να μιλά για τους Τουρβάλκλι, που είχαν πεθάνει τόσο άδικα–, οργίστηκε ακόμα περισσότερο από πριν. Τώρα, το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν να δει το κεφάλι του Κάναβριλ να κατρακυλά στο πέτρινο πάτωμα της Αίθουσας του Θρόνου. Το σπαθί του ανεβοκατέβαινε σαν να το οδηγούσε θύελλα, όχι άνθρωπος. Ένα κομμάτι απ’τη

μεταλλική ασπίδα του Πρίγκιπα έσπασε και πετάχτηκε παραπέρα. Και, φυσικά, ο Κάραγγελ δε σταμάτησε εκεί· θα το αποτελείωνε το βλάσφημο τσακάλι. Θα καταβρόχθιζε το κουφάρι του, σαν τον Λύκο της Ερήμου!

Ο Κάναβριλ, όμως, δεν ήταν άπειρος πολεμιστής, ούτε ανεκπαίδευτος στο ξίφος και σε κάθε άλλο Αρβήντλιο όπλο. Απέκρουε κι απέφευγε τις μανιασμένες επιθέσεις του Πρωτοσπαθάριου και σπάθιζε εναντίον του, καταπονώντας την άμυνά του, η οποία είχε γίνει πιο απρόσεχτη από πριν.

Ο Κάραγγελ νόμιζε ότι το τραύμα στα πλευρά του –το τραύμα από το βέλος εκείνου του ύπουλου Μελανού, που ίσως ακόμα να ζούσε, ο τρισκατάρατος δολοφόνος της σκιάς!– είχε ανοίξει πάλι και αιμορραγούσε. Είχε ανοίξει, όχι από κάποιο χτύπημα του Κάναβριλ, αλλά από τις ίδιες τις μανιασμένες κινήσεις του Κάραγγελ. Δεν είχε, όμως, σημασία· το τσακάλι θα πέθαινε απόψε! Θα πέθαινε!

«Κάραγγελ!» ούρλιαξε ο Ίρσολμπελ, προσπαθώντας ν'ακουστεί πάνω από τις ιαχές και τις κραυγές. «Κάραγγελ, σε προστάζω να σταματήσεις! Να σταματήσεις και να υπηρετήσεις τον Βασιλιά σου, όπως έχεις ορκιστεί!» Δεν έβλεπε πού βρισκόταν ο Πρωτοσπαθάριος, μέσα στον χαλασμό, αλλά ήξερε ότι κάπου εκεί ήταν. Και, σίγουρα, μπορούσε να τον ακούσει.

«Κάραγγελ!» φώναξε ο Ίρσολμπελ, κι απομακρύνθηκε από τον ξύλινο Θρόνο της Ελρείσβα, ντυμένος με την πανοπλία του και βαστώντας το σπαθί του. «Κάραγγελ!»

«Βασιλιά μου, όχι!» του φώναξε η Βασίλισσα Σάρκμι, που ήταν κρυμμένη στο πλάι του Θρόνου, γονατισμένη και προσπαθώντας να μη δίνει στόχο. «Μείνε εδώ, σε παρακαλώ! Μείνε εδώ!»

Ο Ίρσολμπελ την αγνόησε, βαδίζοντας ανάμεσα στους μαχόμενους και αναζητώντας με το βλέμμα του τον προδοτικό Πρωτοσπαθαρίο του. «Κάραγγελ! Άκουσέ με, Κάραγγελ! Σε έχουν εξαπατήσει οι εχθροί μου! Πρέπει να προστάξεις τους πολεμιστές σου να σταματήσουν!»

Η Βασίλισσα Σάρκμι είδε έναν Λευκό μαχητή να πλησιάζει ύποπτα τον Βασιλιά της, από τα νώτα, αλλά δεν αντέδρασε αμέσως. Δεν πρόλαβε να αντιδράσει. Ο άντρας ύψωσε το σπαθί του και χτύπησε τον Ίρσολμπελ στην πλάτη.

Εκείνος, κραυγάζοντας, σωριάστηκε στα γόνατα. Κι έστρεψε το βλέμμα του, για να δει ποιος του είχε επιτεθεί.

Ο άντρας έβγαλε το κράνος του, πετώντας το παραδίπλα. Η όψη του αποκαλύφτηκε, γεμάτη μαύρα μούσια και μαλλιά.

«Λόρραχ!...» έκρωξε ο Ίρσολμπελ, προσπαθώντας να υψώσει το ξίφος του, για ν'αποκρούσει το επόμενο χτύπημα που θα ερχόταν.

«Νόμιζες ότι θα με κλείδωνες εκεί μέσα και θα έμενα εκεί!» γρύλισε ο Λόρραχ. «Τώρα ήρθα για σένα, κωλόχοντρη σκατόσαυρα του Μόρμαμ!»

Προτού, όμως, προλάβει να δώσει το τελειωτικό χτύπημα στον Ίρσολμπελ, αντιλήφτηκε κάποιον να τον ζυγώνει.

«Τι νομίζεις ότι κάνεις εκεί;» είπε ο Ευρύμαχος.

«Επόπτη!...» σύριξε ο Λόρραχ, στενεύοντας τα μάτια. «Μου υποσχέθηκες τον Θρόνο! Και μετά, με πρόδωσες!»

«Είσαι τρελός. Δε σου υποσχέθηκα κανέναν θρόνο—»

«Ο Πρέσβης σου μου τον υποσχέθηκε!»

«Ο Φάσνεϊθ δεν είναι πια εδώ—»

«Θα πεθάνεις!» Ο Λόρραχ έστρεψε το σπαθί του προς τον Ευρύμαχο. Εκείνος ύψωσε το διακοσμημένο ραβδί του κι απέκρουσε το χτύπημα. Το ραβδί έσπασε στα δύο.

Ο Λόρραχ ξανασπάθισε.

Ο Ευρύμαχος έκανε στο πλάι, αποφεύγοντας το χτύπημα και τραβώντας το δικό του σπαθί. «Έπρεπε να σε είχα σκοτώσει από τότε! Έπρεπε να σε είχα δηλητηριάσει μες στο κελί σου, καταραμένη εξουσιοφρενή μπάσταρδε!»

Οι λεπίδες τους διασταυρώθηκαν πάνω απ'την πεσμένη μορφή του Βασιλιά Ίρσολμπελ, ο οποίος πάσχιζε να ορθωθεί, μα το τραύμα στην πλάτη του –που δεν ήταν καθόλου επιπόλαιο– δεν τον άφηνε.

Η Αλντάρνη, γονατισμένη και μισοκρυμμένη πίσω από μία απ’τις είκοσι-τέσσερις κολόνες που περιτριγύριζαν την κυκλική Αίθουσα του Θρόνου, ύψωσε τη βαλλίστρα της, προσπαθώντας να σημαδέψει τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο, αλλά βρίσκοντάς το δύσκολο, καθώς εκείνος ήταν αναμιγμένος με τους υπόλοιπους μαχόμενους και κινιόταν συνέχεια.

Έλα... σκέφτηκε η Αλντάρνη. Δώσε μου ένα όμορφο άνοιγμα... Δώσε μου ένα όμορφο άνοιγμα, για να φυτέψω το βέλος μου μέσα στον καταραμένο Πρίγκιπα!...

Η Άνμα’ταρ, που βρισκόταν στις παρυφές της μάχης, μαζί με τον τραυματισμένο Σέλιρ’χοκ, πρόσεξε τη σκιερή μορφή που ήταν κρυμμένη πίσω απ’την κολόνα και που σημάδευε με μια βαλλίστρα, μοιάζοντας να ψάχνει κάποιον συγκεκριμένο στόχο...

Η Άνμα ακολούθησε τη γενική κατεύθυνση που έδειχνε η γυαλιστερή αιχμή του βέλους, και είδε...

Ο Πρίγκιπας!

Χωρίς να πει κουβέντα στον Σέλιρ –αισθανόταν πως δεν υπήρχε χρόνος–, έτρεξε, περνώντας δίπλα από έναν Παντοκρατορικό και σπαθίζοντάς τον, ενώ είχε την ασπίδα της έτοιμη. Έπρεπε να προλάβει!

Ο Κάναβριλ απέφυγε το ξίφος του Κάραγγελ και κοπάνησε την ασπίδα του πάνω στην ασπίδα του Πρωτοσπαθάριου. Εκείνος παραπάτησε, και γρύλισε, καθώς το τραύμα στα πλευρά του τον διαπέρασε με πόνο.

«Αρχίζεις να κουράζεσαι, προδότη;» είπε ο Κάναβριλ, κι επιτέθηκε ξανά με το ξίφος του.

Ο Κάραγγελ απέκρουσε, μία, δύο επιθέσεις, οπισθοχωρώντας. Μετά, πάτησε γερά στο πάτωμα και σπάθισε ευθεία. Η λεπίδα του πήγαινε προς την κοιλιά του Πρίγκιπα, αλλά εκείνος πρόλαβε να ελιχθεί, και

το όπλο του Πρωτοσπαθάριου χτύπησε στα μέταλλα της πανοπλίας του και γλίστρησε πάνω στα πλευρά του.

Το σπαθί του Κάναβριλ βρήκε, τότε, τον Κάραγγελ στο κεφάλι, κουνδονίζοντας πάνω στο κράνος του. Ο Πρωτοσπαθάριος έχασε την ισορροπία του και σωριάστηκε, ζαλισμένος. Δεν ήξερε αν το όπλο είχε καταφέρει να τον τραυματίσει, αλλά αίμα δεν είχε πιτσιλήσει τα μάτια του. Προσπάθησε να σηκωθεί, και ο Κάναβριλ τον κλότσησε πάνω στην ασπίδα του, κάνοντάς τον να πέσει πάλι. Τα πλευρά του Κάραγγελ τον λόγχιζαν με έντονο πόνο.

Το σπαθί του υψώθηκε, καρφώνοντας τον Πρίγκιπα ψηλά στον μηρό. Εκείνος ούρλιαξε, και το δικό του ξίφος κατέβηκε, τρυπώντας την πανοπλία του Πρωτοσπαθάριου και καρφώνοντάς τον στο στήθος.

Ο Κάραγγελ αισθάνθηκε το στόμα και τα ρουθούνια του να πλημμυρίζουν απ'το αίμα.

Σκοτάδι συγκεντρώθηκε γύρω απ'τα μάτια του. Γρήγορα. Ολοένα και περισσότερο.

Πλάι του άκουσε έναν μεταλλικό θόρυβο, σαν κάποιο όπλο να έπεσε στο πέτρινο δάπεδο.

... Ταράλβι... σκέφτηκε.

Το σκοτάδι τον κάλυψε... και πλημμύρισε από χρώματα.

Είδε μπροστά στα μάτια του τρεις σπείρες, απ'τις οποίες ουρές ξεπρόβαλλαν, μοιάζοντας να κυματίζουν, σαν μαλλιά στον άνεμο.

Κι ύστερα, ένας γηραιός άντρας τον πλησίασε, δίνοντάς του το χέρι του, για να σηκωθεί.

Ένας από τους σαμάνους των Τουρβάλκλι.

Θείε;... ψέλλισε ο Κάραγγελ.

Ο θεός του χαμογέλασε, και του έγνεψε να τον ακολουθήσει. Στα μάτια του φαινόταν ότι ήταν περήφανος για εκείνον. Είχε αποδειχτεί ένας από τους αξιότερους πολεμιστές των Τουρβάλκλι.

«Μ'έστειλες στα μπουντρούμια του Μεγάρου, Ευρύμαχε, και τώρα εγώ θα στείλω εσένα στον Τόπο του Θανάτου!» γρύλισε ο Λόρραχ, ανταλλάσσοντας σπαθιές με τον Παντοκρατορικό Επόπτη.

Ο Ευρύμαχος έβλεπε ότι είχε να κάνει μ'έναν μανιακό, και προτίμησε να μείνει σιωπηλός. Εξάλλου, τι νόημα μπορεί να είχε ό,τι κι αν του έλεγε; Μπορεί να τον έφερνε στα συγκαλά του; Αποκλείεται.

Αποκρούοντας και δίνοντας χτυπήματα, κατάφερε να ωθήσει τον Λόρραχ εκεί όπου ήθελε: μπροστά από ένα απ'τα πέτρινα καθίσματα. Μπροστά απ'το πέτρινο κάθισμα όπου καθόταν ο Ζάτριχ, κοιτάζοντας τριγύρω, ακόμα μαστουρωμένος. Δεν μπορεί, όμως· τώρα θα σηκωνόταν για να χτυπήσει τον Λόρραχ. Σίγουρα, τον είχε δει να επιτίθεται πίσωπλάτα στον πατέρα του!

Αλλά ο Ζάτριχ δε σηκώθηκε· κοίταζε μονάχα. Ο καταραμένος βρίσκεται σε χειρότερη κατάσταση απ'ό,τι νόμιζα!

«Ζάτριχ!» φώναξε ο Ευρύμαχος. «Σήκω πάνω! Ο Λόρραχ σκοτώσε τον πατέρα σου! Σήκω!»

Ο Λόρραχ κοίταξε, προς στιγμή, πάνω απ'τον ώμο του, καταλαβαίνοντας ότι ο Πρίγκιπας ήταν πίσω του–

–και το σπαθί του Ευρύμαχου τον χτύπησε στο στήθος, σωριάζοντάς τον πλάι στον Ζάτριχ, αιμόφυρτο αλλά όχι νεκρό.

Ο Πρίγκιπας γύρισε και κοίταξε τον Λόρραχ, συνοφρυωμένος – εξακολουθώντας να μην κάνει τίποτα, ο δαιμονισμένος! παρατήρησε, κατάπληκτος, ο Ευρύμαχος.

Ο Επόπτης προσπάθησε να βάλει το σπαθί του στον λαιμό του Λόρραχ. Εκείνος, όμως, δεν ήταν τόσο βαριά χτυπημένος όσο είχε αρχικά φανεί· απέκρουσε το λεπίδι του Ευρύμαχου με το δικό του και ανασηκώθηκε–

–σπαθίζοντας τον Ζάτριχ στα πλευρά.

Ο Πρίγκιπας βόγκησε, κι έπιασε τη λεπίδα με τα δύο χέρια, καθώς ήταν μπηγμένη μέσα του.

Ο ένας τρελός, ο άλλος μαστουρωμένος! γρύλισε εντός του ο Ευρύμαχος. Αυτοί οι Αρβήντλιοι δεν πάνε καθόλου καλά! Και κατέβασε το σπαθί του πάνω στο πρόσωπο του Λόρραχ, τσακίζοντας το κεφάλι του.

Ναι... τώρα!

Η Αλντάρνη πάτησε τη σκανδάλη.

Και το βέλος ταξίδεψε στον αέρα, περνώντας ανάμεσα από τους μαχόμενους σαν αγγελιαφόρος θανάτου. Έχοντας ως στόχο του τον Πρίγκιπα της Επανάστασης, τον άνθρωπο που οι υποστηρικτές της Παντοκράτειρας αποκαλούσαν Αρχιπροδότη.

Η Άνμα'ταρ, έχοντας δει το δολοφονικό βλήμα να έρχεται, τινάχτηκε για να το σταματήσει με την ασπίδα της. Αλλά εκείνο πέρασε μερικά εκατοστά πάνω απ'την ασπίδα–

–και καρφώθηκε στον δεξή βραχίονα του Πρίγκιπα Ανδρόνικου, ενώ εκείνος σπάθιζε εναντίον ενός Παντοκρατορικού πολεμιστή.

«...Αααααρχχ!» έκρωξε ο Ανδρόνικος, καθώς ολόκληρο το χέρι του τρανταζόταν και παρέλυε, και το όπλο του έπεφτε.

Ο Παντοκρατορικός εμπρός του του επιτέθηκε· ο Πρίγκιπας ύψωσε την ασπίδα του, αποκρούοντας, αλλά έχασε την ισορροπία του και σωριάστηκε.

Η Ιωάννα πετάχτηκε από δίπλα, σχίζοντας το λαιμό του Παντοκρατορικού με το σπαθί της.

Μα τα δόντια της Έχιδνας! σκέφτηκε. «Ανδρόνικε!» Γονάτισε πάνω απ'τον Πρίγκιπα.

«Εντάξει είμαι...!» γρύλισε εκείνος, προσπαθώντας να σηκωθεί. «Πρόσεχε, Ιωάννα· κάποιος μάς σημαδεύει.»

Η Άνμα'ταρ, έχοντας δει ότι ο Πρίγκιπας δεν ήταν νεκρός, έτρεχε τώρα προς την κολόνα όπου κρυβόταν ο σκιερός βαλλιστροφόρος, σκοπεύοντας να τον ξεπαστρέψει γρήγορα.

Η Αλντάρνη την είδε να έρχεται, και την αναγνώρισε. Μια απ'τις μάγισσες των Μαύρων Δρακαινών! Ποιο ήταν το όνομά της; Ναι, Άνμα'ταρ...

Η Αλντάρνη ήξερε ότι δεν προλάβαινε να βάλει άλλο βέλος στη βαλλίστρα της. Στράφηκε και έτρεξε, για να φύγει.

Κάποιος τη χτύπησε στα γόνατα με την ασπίδα του, κι εκείνη έπεσε, ουρλιάζοντας.

Η Άνμα'ταρ ζύγωσε, βλέποντας τον Ευθύπορο να στέκεται πάνω απ'τη γυναίκα που παραλίγο να σκοτώσει τον Ανδρόνικο. Το σπαθί του ήταν μπροστά στο πρόσωπό της.

Η μάγισσα ύψωσε το δικό της ξίφος, για να την αποτελειώσει, αφού ο πρώην Παντοκρατορικός στρατιώτης έμοιαζε να διστάζει.

«Περίμενε!» της είπε ο Ευθύπορος. «Ξέρεις ποια είν’ αυτή;»

«Πρώτη φορά τη βλέπω.»

«Η Παντοκρατορική Αρχικατάσκοπος είναι. Ίσως να φανεί χρήσιμη ως αιχμάλωτος.»

«Δε μπορείτε να με αιχμαλωτίσετε!» σφύριξε η Αλντάρνη, καθώς ήταν ανασηκωμένη στους αγκώνες της, πάνω στο πέτρινο πάτωμα.

«Θα—»

«Προτιμάς να σε σκοτώσουμε επιτόπου;» τη διέκοψε η Άνμα’ταρ. Και την κλότσησε στο κεφάλι, κάνοντάς τη να χάσει τις αισθήσεις της.

«Μπορείς να τη δέσεις;» ρώτησε τον Ευθύπορο.

Εκείνος κατένευσε.

«Εντάξει. Και μην την αφήσεις απ’τα μάτια σου, ακόμα και δεμένη,» του είπε η μάγισσα, φεύγοντας.

Το μεγάλο ελικόπτερο του Ράθνη και το μικρό ελικόπτερο του Ώλριχ προσγειώθηκαν στις ερήμους, έξω απ’την Ελρείσβα και κοντά στο σταματημένο όχημα του Νίρχαλμον. Ο Ράθνης, ο Ιωάννης’μορ, ο Ώλριχ, και η Ατάλι βγήκαν απ’τα αεροσκάφη και ζύγωσαν τον Νίρχαλμον, τον Λόαχραμ’νιρ, και τον Ράλναχ.

«Ο Πρωτοσπαθάριος είναι μέσα στο Μέγαρο,» είπε ο Ράθνης. «Τον είδαμε να μπαίνει, πετώντας από πάνω.»

«Και τι πάει να πει αυτό;» ρώτησε ο Νίρχαλμον. «Δεν το λες για κακό, έτσι;»

«Αυτό πάει να πει ότι ήρθε η ώρα να μπούμε κι εμείς. Με το όχημά σου.»

Ο Νίρχαλμον ένευσε. «Καλώς.» Και πήδησε στη θέση του οδηγού, ενεργοποιώντας τις μηχανές.

Οι υπόλοιποι μπήκαν στο τετράτροχο όχημα, κι αυτό έφυγε, τρέχοντας προς τη νότια πύλη της Ελρείσβα.

Η Ταμλάκο και η Νατλάο, που βρίσκονταν σε κάποια απόσταση από τον Νίρχαλμον και τους συντρόφους του, τους είδαν να ξεκινούν.

«Ο Πρίγκιπας μας πρέπει να νίκησε,» είπε η πρώτη στη δεύτερη, και καβάλησε το δίκυκλό της.

«Θα πάμε μέσα;» ρώτησε η Νατλάο.

«Ναι.»

Η τελευταία των Ερνεόωμ ανέβηκε πίσω απ'την Ταμλάκο, και το δίκυκλο ακολούθησε το όχημα του Νίρχαλμον.

«ΕΥΡΥΜΑΧΕ!» φώναξε ο Ανδρόνικος, καθώς στεκόταν όρθιος, έχοντας ξεκαρφώσει το βέλος απ'τον βραχιόνά του, αλλά μην μπορώντας να βαστήξει ξίφος. Η ασπίδα του, ωστόσο, εξακολουθούσε να είναι δεμένη στο αριστερό του χέρι, για λόγους προστασίας. Και η Ιωάννα στεκόταν πλάι του, με σπαθί στο ένα χέρι και ξιφίδιο στο άλλο. «Παραδώσου, Ευρύμαχε! Τελείωσε! Έχουμε νικήσει! Παραδώσου, για να μην πεθάνουν κι άλλοι!»

Ο Ευρύμαχος, βρισκόμενος όχι πολύ μακριά απ'τον ξύλινο Θρόνο της Ελρείσβα, έβλεπε ότι ο Ανδρόνικος δεν έλεγε ψέματα. Οι πολεμιστές του, πράγματι, φαινόταν να υπερισχύουν των Παντοκρατορικών και των μαχητών του Θρόνου. Ωστόσο, ο Επόπτης δίσταζε να πει ότι παραδινόταν.

Και ο Κάναβριλ μίλησε πριν από αυτόν. «Ο Πρωτοσπαθάριος είναι νεκρός!» φώναξε. «Απ'το σπαθί μου! Και το δρόμο του θ'ακολουθήσουν όλοι οι προδότες! Ποιος δαίμονας της ερήμου είσαι εσύ, που θα μας προστάξεις να παραδοθούμε;» απαίτησε, ατενίζοντας τον Ανδρόνικο. «Δεν είσαι καν Λευκός! Είσαι ξένος! Η αιχμή του ξίφους μου περιμένει να πιει και το δικό σου αίμα, σκύλε!»

Ο πατέρας του Κάναβριλ ήταν ετοιμοθάνατος, μερικά μέτρα παραδίπλα, και η Βασίλισσα Σάρκμι ήταν γονατισμένη από πάνω του· αλλά ο Πρίγκιπας-Διάδοχος δεν έμοιαζε να το προσέχει αυτό ή να δίνει σημασία.

«Ξένος;» φώναξε ο Ανδρόνικος. «Ναι, είμαι ξένος! Αλλά το ίδιο είναι κι εκείνοι που υπηρετείς-!»

«Πώς τολμάς;» βρυχήθηκε ο Κάναβριλ. «Δεν υπηρετώ ΚΑΝΕΝΑΝ! Ποιος είσαι;»

«Το όνομά μου είναι Πρίγκιπας Ανδρόνικος. Αναμφίβολα, θα μ'έχεις ακούσει-»

«Ένας εγκληματίας!»

«Δεν είμαι εγκληματίας· τους εγκληματίες τους έχει μες στο σπίτι σου! –Και ποιος είσαι εσύ;»

Ο Κάναβριλ γέλασε. «Δεν ξέρεις ποιος είμαι εγώ; Εγώ είμαι ο μελλοντικός Βασιλιάς ετούτου του τόπου! Είμαι ο Πρίγκιπας-Διάδοχος του Θρόνου της Ελρείσβα! Και δεν υπόκειμαι στην εξουσία κανενός!»

Ο Κάναβριλ... σκέφτηκε ο Ανδρόνικος. Ναι, ο Κάραγγελ με είχε προειδοποιήσει γι' αυτόν... Και τώρα ο Πρωτοσπαθάριος είναι νεκρός, εξαιτίας του. Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ!...

«Βρίσκεσαι, όμως, υπό την εξουσία των Παντοκρατορικών!» αντιγύρισε ο Ανδρόνικος. «Είσαι πiónι τους!»

«ΑΡΚΕΤΑ!» κραύγασε ο Κάναβριλ. «Σκοτώστε αυτόν τον άνθρωπο!» πρόσταξε τους πολεμιστές του, δείχνοντας τον Ανδρόνικο με το αιματοβαμμένο σπαθί του. «Σκοτώστε τον!»

Και η αιματοχυσία εντάθηκε ξανά.

Ο Ευρύμαχος, όμως, παρατηρούσε ότι ο Πρίγκιπας της Απολλώνιας είχε δίκιο: Δεν μπορούμε να τον νικήσουμε. Όχι τώρα.

Και, εκμεταλλευόμενος τη σύγχυση, έφυγε απ' την Αίθουσα του Θρόνου και έτρεξε μες στους διαδρόμους του Μεγάρου.

Καθώς πλησίαζαν το Μέγαρο, η Ταμλάκο είδε κάτι να πετάγεται από δίπλα, γρήγορα κι απρόσμενα.

Έπεσε πάνω της, κάνοντας το δίκυκλό της να ανατραπεί, ρίχνοντας εκείνη και τη Νατλάο στο λιθόστρωτο του δρόμου.

Η Ταμλάκο ύψωσε το βλέμμα της και είδε κάποιον να ορθώνεται. Έναν λευκόδερμο άντρα, που ολόκληρη η αριστερή του μεριά έμοιαζε... λιωμένη, σαν κερί. Το πρόσωπό του ήταν φριχτό· θύμιζε κάτι που θα μπορούσε να φτιάξει μόνο ένας ευφάνταστος γλύπτης, για να τρομοκρατήσει: η αριστερή του πλευρά έγερνε παράξενα. Η Ταμλάκο αδυνατούσε να φανταστεί τι θα μπορούσε ποτέ να προκαλέσει τέτοιο τραυματισμό.

Και τα ρούχα του άντρα δε βρίσκονταν σε καλύτερη κατάσταση: όλα τους ήταν κουρελιασμένα, μισοκαμένα.

Ο άγνωστος έπιασε το πεσμένο στο πλάι δίκυκλο όχημά της και το σήκωσε, χωρίς να φαίνεται να καταβάλλει ιδιαίτερη προσπάθεια.

Η Ταμλάκο πετάχτηκε πάνω. «Ε! Τι κάνεις;» Τράβηξε το σπαθί της.

Ο άγνωστος καβάλησε το δίκυκλο.

Η Ταμλάκο τού επιτέθηκε, κατεβάζοντας το σπαθί της προς το αποτρόπαιο κεφάλι του. Η λεπίδα τον χτύπησε, καθώς εκείνος δεν έκανε καμία προσπάθεια να την αποφύγει. Αλλά αίμα δεν πετάχτηκε· μονάχα ένα παχύρευστο, ασημόχρωμο υγρό φάνηκε κάτω απ'την κατεστραμμένη σάρκα του, η οποία άρχισε αμέσως να αναπλάθεται.

Η Ταμλάκο τινάχτηκε όπισθεν, με τα μάτια γουρλωμένα. Τι... τι σκοτά...;

Ο άγνωστος ενεργοποίησε το δίκυκλό της κι εξαφανίστηκε μέσα στους δρόμους της Ελρείσβα.

«Το Δημιούργημα!» είπε η Νατλάο, πλησιάζοντας την Ταμλάκο. «Αυτό για το οποίο μας είχε προειδοποιήσει ο Πρίγκιπας...»

Μ Ε Ρ Ο Σ Τ Ρ Ι Τ Ο

Ο Κώδικας

Κεφάλαιο 17^ο

Οι Τροχοί της Θύελλας

• 1 •

Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα άκουσε βήματα να πλησιάζουν το κελί της, για δεύτερη φορά ύστερα από την απόδραση του Λόρραχ. Την πρώτη φορά ήταν ένας φρουρός, ο οποίος είχε έρθει, είχε, έκπληκτος, δει τον νεκρό συνάδελφό του στο πάτωμα και την κατεστραμμένη πόρτα του κελιού του Λόρραχ, είχε ακούσει από την Πριγκίπισσα ότι ο Λόρραχ είχε δραπετεύσει, και είχε φύγει, βιαστικά, προτού εκείνη προλάβει να του πει τίποτε άλλο.

Από τότε, η Θυάλκνα δεν είχε δει κανέναν άνθρωπο σε τούτο το πέτρινο, σκοτεινό μέρος· μονάχα θορύβους είχε ακούσει, οι οποίοι έρχονταν από απόσταση, αλλά της θύμιζαν μάχη. Ναι, μόνο μάχη μπορούσαν να της θυμίζουν. Κραυγές, ουρλιαχτά, και ο χτύπος των μετάλλων επάνω σε μέταλλα.

Η Πριγκίπισσα σηκώθηκε όρθια τώρα, καθώς τα βήματα πλησίαζαν το κελί της. Και δεν ήταν τα βήματα ενός ανθρώπου, αλλά τουλάχιστον τριών.

Κοιτάζοντας από το καγκελωτό παραθυράκι της πόρτας, είδε την ξαδέλφη της, την Ταράλβι, να πλησιάζει, μαζί με τρεις πολεμιστές του Ορόνου.

«Ανοίξτε το κελί της Πριγκίπισσας,» πρόσταξε, και ο ένας απ'αυτούς πλησίασε και ξεκλείδωσε την πόρτα μπροστά από τη Θυάλκνα.

Η Ταράλβι στάθηκε αντίκρυ της. «Είσαι καλά;»

«...Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, έκπληκτη, κοιτάζοντας ερευνητικά το πρόσωπο της ξαδέλφης της, γιατί νόμιζε ότι μπορούσε να δει ανάμικτα συναισθήματα εκεί. «Τι συνέβη; Δεν περίμενα ποτέ ότι εσύ θα ερχόσουν να με βγάλεις από δω...»

«Η Επανάσταση νίκησε· οι Παντοκρατορικοί διώχτηκαν από το Μέγαρο.» Το είπε επίπεδα, χωρίς χαρά.

Η Θυάλκνα συνοφρυώθηκε. «Και δεν είναι καλό αυτό;»

Η Ταράλβι αναστέναξε. «Αυτό, ναι, καλό είναι...»

Η Θυάλκνα άγγιξε τον ώμο της Ταράλβι. «Τι έχεις, ξαδέλφη;»

«Ο Κάραγγελ είναι νεκρός,» ψιθύρισε εκείνη με βαριά φωνή. «Νεκρός. Ο αδελφός σου τον σκότωσε.»

«Ο αδελφός μου; Ο Κάναβριλ;»

Η Ταράλβι ένευσε. «Και δεν είναι ο μόνος νεκρός, Πριγκίπισσα...»

Ω θεοί... «Ποιος άλλος;» ρώτησε, σιγανά, η Θυάλκνα, φοβούμενη ν'ακούσει την απάντηση, γιατί υποψιαζόταν ότι θα ήταν άνθρωπος από την οικογένειά της.

«Ο αδελφός σου, ο Ζάτριχ...»

«Μα,» έκανε η Πριγκίπισσα, «μα αυτός δεν... δεν εμπλέκεται... Είναι...»

«Και ο πατέρας σου.»

«...Όχι. Μα τους θεούς... Ποιος τους σκότωσε; Οι επαναστάτες; Μας είχαν υποσχεθεί ότι-»

Η Ταράλβι κούνησε το κεφάλι. «Δεν ήταν οι επαναστάτες.»

«Ποιος, τότε; Αυτό το κάθαρμα, ο Ευρύμαχος;»

«Ο Λόρραχ. Έτσι μου είπαν.»

«Τι!» φώναξε η Θυάλκνα. «Τι!» Παραπάτησε, και πιάστηκε απ'το πλαίσιο της πόρτας, για να μην πέσει. Κι εγώ είμαι εκείνη που τον ελευθέρωσα... Εγώ είμαι που τον βοήθησα να ελευθερωθεί... «Θα τον σκοτώσω!» ούρλιαξε. «Θα τον γδάρω ζωντανό!»

«Δεν μπορείς,» της είπε η Ταράλβι. «είναι νεκρός. Από το χέρι του Ευρύμαχου.»

Η Θυάλκνα έκλεισε τα μάτια. Θεοί, γιατί; Γιατί το κάνατε αυτό στην οικογένειά μου; Και γιατί εγώ, γιατί εγώ να είμαι που ελευθέρωσα τον Λόρραχ; Αυτό το ελεεινό κάθαρμα!

«Θυάλκνα,» είπε η Ταράλβι. «Πρέπει να έρθεις μαζί μου. Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος θέλει να σου μιλήσει.»

Τα μάτια της Πριγκίπισσας άνοιξαν. «Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος;» είπε. Το αναγνώριζε τούτο το όνομα· κάπου το είχε ξανακούσει. «Ποιος είναι αυτός;»

«Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος είναι ο άνθρωπος που ξεκίνησε επισήμως την Επανάσταση κατά της Συμπαντικής Παντοκρατορίας.»

«Και τι ζητά εδώ;»

«Έρθε να μας βοηθήσει.»

Η Θυάλκνα μόρφασε, στραβώνοντας τα χείλη. «Σπουδαία βοήθεια μάς πρόσφερε!»

«Μην... μην το λες αυτό,» αποκρίθηκε η Ταράλβι, αλλά η φωνή της ήταν βραχνή, και κατέβασε το βλέμμα της, αποφεύγοντας τα μάτια της Πριγκίπισσας.

Ο μόνος που ατενίζει ψυχρά το πέρας ενός πολέμου είναι ο Σέλεντουρ, θυμήθηκε η Θυάλκνα ένα γνωστό απόφθεγμα. Πήρε μια βαθιά ανάσα, και βάδισε στο εσωτερικό του κελιού της, για να πιάσει από κάτω τις μπότες της και να τις φορέσει. Το τραύμα στο δεξί της πέλμα είχε σταματήσει να αιμορραγεί, αλλά την πονούσε τόσο που δεν μπορούσε να πατήσει καθόλου μ'αυτό το πόδι. Στηριζόταν αποκλειστικά στο αριστερό· κι όταν βάδιζε, χρησιμοποιούσε μονάχα τις μύτες των δαχτύλων του δεξιού. Καθώς έβαζε τώρα τη δεξιά της μπότα, την αισθάνθηκε να πιέζει το τραύμα, και έσφιξε τα δόντια. Σκατά αλόγου! σκέφτηκε. Έπρεπε να το ξεκουράζω, όχι να προσπαθώ να ξεχαρβαλώσω σιδερένιες πόρτες –και, μάλιστα, για να ελευθερώσω αυτό το κάθαρμα!

Θεοί, γιατί; Γιατί να είναι νεκρός; Ο θάνατός του όφειλε νάναι δική μου υπόθεση! ΔΙΚΗ ΜΟΥ!

Βγήκε απ'το κελί, κουτσαίνοντας.

«Χρειάζεσαι βοήθεια;» τη ρώτησε η Ταράλβι.

Η Θυάλκνα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Πάμε να δούμε αυτόν τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο. Ή, μάλλον, πρώτα θα πάω στα διαμερίσματά μου· θέλω να πλυθώ, και να περιποιηθώ το τραύμα μου, και να ντυθώ σαν άνθρωπος.»

«Ναι,» είπε η Ταράλβι, νεύοντας. «Δεν τον πειράζει.»

Και να τον πείραζε, δε μ'απασχολεί, συλλογίστηκε η Θυάλκνα, καθώς απομακρύνονταν απ'το κελί της, ακολουθούμενες από τους τρεις πολεμιστές.

Βγήκαν από τα μουντρούμια του Μεγάρου και μπήκαν στον ανελκυστήρα, ενεργοποιώντας τον. Η Θυάλκνα απέφευγε τη χρήση αυτού του μηχανήματος για να μετακινείται μέσα στην οικία της οικογένειάς της, μα τώρα, με το τραυματισμένο πόδι της, έβλεπε τα πράγματα λιγάκι διαφορετικά.

Όταν βγήκαν απ'τον ανελκυστήρα και βάδισαν προς τα διαμερίσματά της, η Πριγκίπισσα είδε ότι όλοι οι διάδρομοι ήταν στρωμένοι με πτώματα, Λευκών και ξένων. Οι πολεμιστές της τα παραμέριζαν, για να περάσει χωρίς να σκοντάψει.

Η Ταράλβι άνοιξε την πόρτα των διαμερισμάτων και η Θυάλκνα πέρασε το κατώφλι, μπαίνοντας στον προθάλαμο.

«Θέλεις να έρθω μαζί σου, για να σε βοηθήσω;» ρώτησε η ξαδέλφη της Πριγκίπισσας.

Η Θυάλκνα ένευσε. «Ναι.»

Ο Ευρύμαχος είχε μπει σε μια ενεργοκίνητη βάρκα και είχε φύγει απ'το λιμάνι της Ελρείσβα, πλέοντας βόρεια. Δεν ήταν βέβαιος αν οι φιάλες που βρίσκονταν μέσα στο σκάφος θα επαρκούσαν για να φτάσει στη Νιργκέλβα, αλλά ήλπιζε ότι, καθοδόν, θα συναντούσε τη βοήθεια που ερχόταν από εκεί. Γιατί δεν μπορεί η Επόπτρια Χάνρρα να του είχε αρνηθεί τη βοήθειά της· απλά, η βοήθεια δεν είχε προλάβει να έρθει στην Ελρείσβα.

Ο Ευρύμαχος καταράστηκε, καθώς στεκόταν μπροστά στο πηδάλιο του μικρού σκάφους και το οδηγούσε πάνω στα αβαθή νερά της μοναδικής θάλασσας της Αρβήντλια. Φεύγω απ'την Ελρείσβα ηττημένος! Κυνηγημένος. Τα Στόματα του Σκοτοδαίμονος να σε καταβροχθίσουν, Πρίγκιπα Ανδρόνικε!

Ο Ευρύμαχος γνώριζε πολύ καλά ότι, κατά πάσα πιθανότητα, θα τον ανακαλούσαν τώρα στη Ρελκάμνια, και όχι για να τον ξαναδιορίσουν Επόπτη. Είχε αποτύχει σ'αυτή τη θέση–

Φώτα.

Μπορούσε να δει φώτα μέσα στο αυξανόμενο σκοτάδι του δειλινού. Και να διακρίνει δύο μεγάλες μορφές. Δύο πλοία, τα οποία έρχονταν προς το μέρος του.

Ο Ευρύμαχος πήρε τα κιάλια του και κοίταξε, για να δει τις σημαίες επάνω τους. Ναι, διαπίστωσε, από τη Νιργκέλθα είναι. Και πρέπει να φέρνουν κάμποσους μαχητές. Αλλά τώρα μου είναι άχρηστοι. Τώρα είναι πολύ αργά.

Πλησιάζοντας τα καράβια, έκανε σινιάλο ότι ήθελε τη βοήθειά τους. Ένας προβολέας στράφηκε καταπάνω του, και ο Ευρύμαχος σήκωσε το αριστερό του χέρι και στένεψε τα μάτια, για να προστατευτεί από τη δυνατή ακτινοβολία. Στο κατάστρωμα του κοντινότερου πλοίου μπορούσε να διακρίνει σκιερές φιγούρες.

«Είμαι ο Ευρύμαχος Νάλφερ!» φώναξε. «Ο Επόπτης της Ελρείσβα!»

Αλυσίδες έπεσαν από το πλάι του караβιού, κρεμασμένες από μακρείς, μεταλλικούς βραχίονες. Στο πέρας τους είχαν γάντζους.

«Υψηλότατε,» ακούστηκε μια αντρική φωνή απ'το κατάστρωμα, «δέστε το σκάφος σας και θα σας τραβήξουμε πάνω.»

Ο Ευρύμαχος πλησίασε τις αλυσίδες και πέρασε τους γάντζους τους στις εγκοπές της βάρκας του. «Μπορείτε να με τραβήξετε!» φώναξε, και τροχαλίες ακούστηκαν να γυρίζουν. Το σκάφος του υψώθηκε πάνω από το νερό· βρέθηκε στο πλάι του καταστρώματος του πλοίου.

Ο Ευρύμαχος βγήκε, για να συναντήσει τον Άνσελμο και την Επόπτρια Χάνρρα.

«Στην αρχή, νόμιζα ότι κάποιος μάς έκανε πλάκα,» είπε η τελευταία. «Αλλά έπρεπε να το περιμένω—»

«Εκείνο που έπρεπε να κάνεις,» αντιγύρισε ο Ευρύμαχος, «ήταν να έρθεις να μας βοηθήσεις νωρίτερα!»

«Έρθα το συντομότερο δυνατό!»

«Τι συνέβη, Ευρύμαχε;» ρώτησε ο Άνσελμος. «Χάσαμε την πόλη;»

«Για να είμαι εδώ, εσύ τι λες να συνέβη;» μούγκρισε εκείνος. «Ο Ανδρόνικος νίκησε. Το Μέγαρο είναι υπό την κυριαρχία του. Και ο Ίρ-σολμπελ ίσως νάναι νεκρός—»

«Νεκρός;»

«Ναι. Αυτό το καθίκι, ο Λόρραχ, ξέφυγε απ'το κελί του και, μέσα στη σύγχυση, χτύπησε τον Βασιληά στην πλάτη. Ήταν ετοιμοθάνατος όταν έφυγα.»

«Υποχώρησες, δηλαδή; εγκαταλείποντας το πόστο σου, Επόπτη;» είπε η Χάνρρα.

«Τολμάς και με κρίνεις;» σύριξε ο Ευρύμαχος, σφίγγοντας τις γροθιές του. «Δεν ήσουν εσύ εκεί! Δεν είχες ν'αντιμετωπίσεις αυτή την παλαβή ανταρσία που συνέβη!»

«Αν ήμουν εγώ εκεί,» αποκρίθηκε απότομα η Χάνρρα, «η ανταρσία ουδέποτε θα είχε συμβεί!»

«Ο καθένας μπορεί να λείει ό,τι θέλει εκ του ασφαλούς!»

Ο Άνσελμος τούς διέκοψε: «Τι θα κάνουμε τώρα; Τι προτείνεις να γίνει, Ευρύμαχε; Πιστεύεις ότι μπορούμε να ξαναπάρουμε την πόλη;»

«Δεν το νομίζω.»

«Η Αλντάρνη πού είναι;»

«Δεν ξέρω την έχασα, μέσα στη μάχη. Οι επαναστάτες εισέβαλαν στην ίδια την Αίθουσα του Θρόνου, όπου είχαμε συγκεντρωθεί όλοι. Κανένας δε μπορούσε να τους σταματήσει.»

«Πάμε μέσα,» είπε ο Άνσελμος. «Πρέπει να σκεφτούμε.»

«Δεν έχουμε να σκεφτούμε τίποτα,» διαφώνησε η Χάνρρα. «Επιστρέφουμε στη Νιργκέλβα. Δεν πρόκειται να πάω σε μια πόλη όπου έχει χαθεί κάθε είδους Παντοκρατορικός έλεγχος και κακοποιοί έχουν τώρα την εξουσία!»

Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα μπήκε στην Αίθουσα του Θρόνου, ντυμένη μ'ένα μακρύ, γκριζο, αμάνικο υφασμάτινο φόρεμα, έναν λευκό μανδύα, και δερμάτινα σανδάλια. Στα χέρια της ένα ζευγάρι χρυσά περικάρπια γυάλιζαν, καθώς κι ένα ζευγάρι αργυρά περιβραχιόνια, στολισμένα με μικρούς λίθους. Στη μέση της δενόταν μια μαύρη, πέτσινη ζώνη με μεγάλη, ασημένια αγκράφα, πάνω στην οποία ήταν λαξεμένο το έμβλημα του Θρόνου της Ελρείσβα. Τα καστανόξανθα μαλλιά της Πριγκίπισσας ήταν καλοχτενισμένα, και έπεφταν, λυτά, ως τη μέση της.

Η Ταράλβι βάδιζε πλάι της.

Οι νικητές είχαν μαζέψει τα πτώματα από την Αίθουσα του Θρόνου, αλλά το αίμα ακόμα φαινόταν στο πάτωμα. Ακόμα υπήρχαν πορφυρές λιμνούλες επάνω στις πέτρες, καθώς και ρυάκια ανάμεσά τους.

Ο Θρόνος της Ελρείσβα ήταν άδειος, όμως γύρω του βρίσκονταν συγκεντρωμένοι ένα σωρό άνθρωποι· κι απ’αυτούς, η Θυάλκνα μόνο τη μητέρα της αναγνώριζε, τη Βασίλισσα Σάρκμι.

Η Ταράλβι τής έδειξε ποιος ήταν ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος, και η Πριγκίπισσα εστίασε το βλέμμα της στον ξανθομάλλη, μουσάτο άντρα με το λευκό-ροζ δέρμα. Ο δεξής βραχίονάς του ήταν δεμένος με επιδέσμους· έμοιαζε να είχε τραυματιστεί εκεί, κατά τη διάρκεια της μάχης.

«Υψηλότατε,» είπε η Ταράλβι, καθώς εκείνη και η ξαδέλφη της τον πλησίαζαν. «Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα.»

Ο Ανδρόνικος σηκώθηκε από την πέτρινη θέση όπου καθόταν και ατένισε τη μοναχοκόρη του Βασιλιά Ίρσολμπελ. «Πριγκίπισσά μου,» είπε, «λυπάμαι για την απώλεια του πατέρα σας και του αδελφού σας. Αν ήταν στο χέρι μου, θα έκανα το παν για να αποτρέψω τους θανάτους τους.»

Εγώ ελευθέρωσα τον Λόρραχ, συλλογίστηκε η Θυάλκνα, μελαγχολικά, όχι εσύ. «Ο Κάναβριλ πού είναι;» ρώτησε.

«Τον έχουμε υπό κράτηση,» απάντησε ο Ανδρόνικος. «Δε μας έδωσε άλλη επιλογή. Είναι εναντίον μας, ακόμα και τώρα.»

«Δε με εκπλήσσει,» είπε η Θυάλκνα, ενθουσιωμένη ότι εκείνος ήταν που την είχε χτυπήσει πισώπλατα, για να την αιχμαλωτίσουν και να τη φυλακίσουν. «Ανέκαθεν ήταν υπέρ των Παντοκρατορικών.»

«Αυτό, όμως, σημαίνει πως, αν, σύμφωνα με τη σειρά διαδοχής, καθίσει εκείνος τώρα στον Θρόνο, οι ξένοι θα επιστρέψουν στην πόλη σας, και όλος ο αγώνας που δώσαμε θα έχει πάει χαμένος...»

«Ναι,» είπε η Θυάλκνα, «δε νομίζω ότι θα μπορέσουμε να τον μεταπείσουμε... Δε θα επιτρέψω, όμως, να πεθάνει,» δήλωσε.

Ο Ανδρόνικος έκλινε το κεφάλι. «Η απόφαση τού τι θα κάνετε μαζί του είναι δική σας, Πριγκίπισσά μου. Για να μπορέσετε, όμως, να πάρετε μια τέτοια απόφαση, θα πρέπει εσείς να κάθεστε στον Θρόνο της Ελρείσβα...»

Η Θυάλκνα έσμιξε τα χείλη. Ναι. Ασφαλώς... Αλλά, αν καθίσω εγώ στο Θρόνο, θα σπάσω τη σειρά της διαδοχής. Θα έχω, ουσιαστικά, σφετεριστεί την εξουσία. Θα έχω γίνει εχθρός του αδελφού μου...

Κοίταξε τη μητέρα της, η οποία στεκόταν παραδίπλα, και η οποία προτίμησε να παραμείνει σιωπηλή. Δεν ξέρει τι να πει, τι να με συμβουλέψει. Δε θέλει να παρέμβει. Και ο θάνατος του πατέρα φαίνεται να την έχει στενοχωρήσει τόσο πολύ... Τα μάγουλά της έμοιαζαν βυθισμένα· το πρόσωπό της ήταν βαθιά ρυτιδωμένο· τα μάτια της περιστοίχιζαν κατάμαυροι κύκλοι, σα να προσπαθούσαν να τα πνίξουν. Τα δάκρυα πρέπει πλέον να της είχαν στερέψει.

Η Θυάλκνα καθάρισε το λαιμό της, γιατί αισθανόταν ότι κάτι τον είχε κλείσει. «Πρίγκιπά μου,» είπε στον Ανδρόνικο, «δε νομίζω ότι γίνεται αλλιώς... Θα πρέπει να καθίσω στον Θρόνο.»

Εκείνη τη στιγμή, βήματα ακούστηκαν να έρχονται, κι ένας πολεμιστής μπήκε στην αίθουσα. Ένας πολεμιστής που δεν ήταν του Θρόνου της Ελρείσβα, αλλά κάποιος από τις φυλές της ερήμου: κάποιος επαναστάτης (αν και πλέον όλοι επαναστάτες είμαστε, σκέφτηκε η Θυάλκνα· όλοι έχουμε εναντιωθεί στους Παντοκρατορικούς).

«Πρίγκιπά μου!» είπε, ενθουσιωδώς. «Οι σκατοπόντικες παραδίνονται! Μόλις μαθεύτηκε ότι ο Επόπτης έγινε καπνός και το Μέγαρο είναι δικό μας, παραδίνονται οι μπάσταρδοι! Ο Στρατάρχης έχει τώρα τον έλεγχο του Παντοκρατορικού Στρατώνα, και παίρνει αιχμαλώτους.»

«Αυτά,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, «είναι ευχάριστα νέα, Κάφλαχ. Αλλά πρόσεχε τη γλώσσα σου· δεν είμαστε στις ερήμους.»

Ο Κάφλαχ μειδίασε, χωρίς ν'απαντήσει.

Ο Ανδρόνικος είπε στη Θυάλκνα: «Δε θα είστε μόνη σας, Πριγκίπισσά μου. Ο Στρατάρχης Άλφερκεμ θα σας υποστηρίξει, αφού πολέμησε τόσο ένθερμα για την Επανάσταση.»

«Ναι,» ένευσε η Θυάλκνα, «είμαι βέβαιη γι'αυτό. Είναι καλός πολεμιστής, εξαίρετος στρατηγός, και αφοσιώνεται στους αγώνες που δίνει.»

● 2 ●

Οι επαναστάτες φιλοξενήθηκαν στο Μέγαρο για τη νύχτα, ακόμα και οι τρεις Μελανοί ανάμεσά τους: ο Ράλναχ, η Νατλάο, και η Ταμλάκο.

Ο Ανδρόνικος και η Ιωάννα πλύθηκαν μέσα σ'ένα πέτρινο λουτρό και, ύστερα, ξάπλωσαν στο δωμάτιο που τους είχε παραχωρηθεί, δίπλα απ'τη φωτιά του τζακιού, επάνω σε δέρματα και υφάσματα. Ο ύπνος δεν άργησε να τους πάρει, έπειτα από την κούραση της μάχης. Ετούτη την ημέρα αγωνίζονταν, κυριολεκτικά, από την ανατολή των ήλιων μέχρι τη δύση. Ήταν κάτι παραπάνω από εξουθενωμένοι· κάτι πολύ παραπάνω. Κι ακόμα και μια Μαύρη Δράκαινα χρειαζόταν ύπνο, όπως επίσης κι ο Πρίγκιπας της Επανάστασης.

Το πρωί, δεν σηκώθηκαν με την αυγή. Ούτε είχαν πει σε κανέναν να έρθει να τους ξυπνήσει (εκτός, φυσικά, αν κάτι σημαντικό συνέβαινε, κάτι που απαιτούσε την παρουσία τους). Έτσι, ξύπνησαν όταν η δυνατή ακτινοβολία του Φωτεινού Ήλιου της Αρβήντλια πλημμύρισε το παράθυρό τους, περνώντας ανάμεσα από τα κουφωτά παντζούρια, καθώς κι από τις λεπτές χαρακιές επάνω στο ξύλο τους.

Η φωτιά στο τζάκι είχε σβήσει· και, ούτως ή άλλως, δε χρειαζόταν πλέον: η ψύχρα της νύχτας είχε περάσει, και την ημέρα, στην Αρβήντλια, δεν έκανε ποτέ κρύο.

«Πώς πέθανε η Νίκη;» ρώτησε ο Ανδρόνικος, ενώ οι δυο τους εξακολουθούσαν να είναι ξαπλωμένοι μέσα στα σκεπάσματα.

Η Ιωάννα τού είπε.

«Δεν έπρεπε να είχατε αναλάβει αυτή την αποστολή, αν τη θεωρούσατε δύσκολη...»

«Αυτή είναι η δουλειά μας, Ανδρόνικε: να αναλαμβάνουμε δύσκολες αποστολές. Η Νίκη το ήξερε ότι κάποτε θα πέθαινε έτσι,» είπε η Ιωάννα, αν και λύπη ακουγόταν στη φωνή της. «Κι εγώ το ξέρω ότι κάποτε θα πεθάνω έτσι,» πρόσθεσε.

«Δε χρειάζεται να πεθάνεις.» Ο Ανδρόνικος τύλιξε το χέρι του γύρω απ'τη μέση της. «Δε θα σ'αφήσω να πεθάνεις.»

Η Ιωάννα χαμογέλασε. Φίλησε τα χείλη του. «Μη λες ανοησίες. Όλοι πεθαίνουν κάποια μέρα. Αλλ'αυτή η μέρα δε θα είναι σήμερα.» Το φιλή τους βάθυνε.

Τα δάχτυλα του Ανδρόνικου μπλέχτηκαν μέσα στα μαλλιά της, κρατώντας το κεφάλι της κοντά του· κι ύστερα, τα χείλη του πήγαν στο αφτί της και κατέβηκαν στο λαιμό της και στα στήθη της. Ο Ανδρόνικος ανασηκώθηκε πάνω στο στρώμα και άρχισε να φιλά όλο το σώμα της, καθώς εκείνη ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα. Παρατήρησε την πληγή στα πλευρά της, η οποία ξεκινούσε από πίσω και η άκρη της μονάχα έφτανε μπροστά. Δεν πρέπει να ήταν σοβαρή: είχε κλείσει από μόνη της· η Ιωάννα δεν την είχε δέσει. Ο Ανδρόνικος φίλησε την περιφέρεια του τραύματος.

Η αριστερή κνήμη της Ιωάννας ήταν επίσης τραυματισμένη και γύρω από αυτό το τραύμα τυλιγόταν ένας επίδεσμος· ο Ανδρόνικος δεν τον πείραξε, καθώς τα χέρια του χάιδευαν τους μηρούς και τα πόδια της και τα χείλη του φιλούσαν τα γόνατά της, μέσα και έξω από την κλείδωση.

Η Ιωάννα γέλασε, και έβαλε το δεξί της πόδι πίσω απ'την πλάτη του. «Αν συνεχίσεις έτσι, νομίζω ότι θα λιώσω...» είπε, με τη φωνή της βραχνή.

Ο Ανδρόνικος μειδίασε μέσα απ'τα ξανθά του μούσια. «Τι είναι;» είπε, φιλώντας το εσωτερικό του δεξιού μηρού της. «Δε μπορεί μια Μαύρη Δράκαινα να λιώσει;» Φίλησε το εσωτερικό του αριστερού μηρού της.

«Θες ν'ανακαλύψεις;»

«Ναι...» Τα δόντια του Ανδρόνικου έκλεισαν επάνω στην άκρη της λεπτής περισκελίδας της –το μοναδικό ρούχο επάνω της–, και την τράβηξε κάτω, περνώντας την από τους μηρούς, τα γόνατα, και τους αστραγάλους της. Την πήρε στο χέρι του και την πέταξε μέσα στο σβηστό τζάκι.

Τα μάτια της Ιωάννας διαστάλθηκαν. «Ελπίζω ο Πρίγκιπας να έχει να μου αγοράσει άλλα ρούχα!»

Ο Ανδρόνικος, γελώντας, έσκυψε για να φιλήσει τον λαιμό και τους ώμους της. «Ρούχα; Τι να τα κάνεις τα ρούχα;»

Τα χείλη τους συναντήθηκαν, και η Ιωάννα πέρασε τα χέρια της πίσω απ'το λαιμό του. «Νομίζω,» του είπε, «ότι χρειάζονται για να τα φοράς.»

«Σοβαρά;»

«Ναι.» Τα πόδια της τον τύλιξαν και σηκώθηκαν ψηλά, για να συρθούν, ύστερα, πάνω στα πλευρά του, να πιάσουν τις άκριες της περισκελίδας του ανάμεσα στα δάχτυλά τους, και να την τραβήξουν κάτω.

Ο Ανδρόνικος μειδίασε, καθώς αισθανόταν τον ορθωμένο του ανδρισμό να γλιστρά βαθιά μέσα στην καυτή, υγρή γυναικεία φύση της Ιωάννας. —Ήταν δύσκολο αυτό; τη ρώτησε, βραχνά. —Ποιο; Τα δόντια της δάγκωσαν το αφτί του. —Αυτό που έκανες με... μμμμχχ... με τα πόδια σου; —Έχω κάνει και χειρότερα πράγματα με τα πόδια μου. Και ο Ανδρόνικος δε μπορούσε να πει ότι αυτό δεν αλήθευε, ούτε είχε διάθεση γ'άλλη κουβέντα, εξάλλου. Σαν φλόγα που έχει πεταχτεί έξω από μια φωτιά, οι δυο τους κυλίστηκαν επάνω στο πέτρινο πάτωμα του δωματίου, παρασέρνοντας το στρώμα και τα σκεπάσματα μαζί τους.

Μετά από μια μικρή αιωνιότητα, βρίσκονταν κοντά σε μια γωνία, ιδρωμένοι και κορεσμένοι.

«...Τι ώρα είναι;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Δεν ξέρω,» μουρμούρισε η Ιωάννα, έχοντας το κεφάλι της ξαπλωμένο στο στήрно του· ο Ανδρόνικος νόμιζε ότι άκουγε τη φωνή της να αντηχεί μέσα του, καθώς μιλούσε με τα χείλη της επάνω στο δέρμα του.

«Δεν έχουν οι Μαύρες Δράκαινες κάποιο μαγικό εσωτερικό ρολόι, ή αίσθηση του-;»

Η Ιωάννα τον τσίμπησε στα πλευρά.

«Άου!» έκανε ο Ανδρόνικος, γελώντας.

«Θέλω τσιγάρο.» Η Ιωάννα σηκώθηκε από πάνω του και, βαδίζοντας γυμνή, πλησίασε τον σάκο της, που ήταν κρεμασμένος στον τοίχο. Από μέσα πήρε μια ταμπακέρα, τράβηξε ένα τσιγάρο, και το άναψε μ'έναν ενεργειακό αναπτήρα. Πήρε μια γερή τζούρα και έβγαλε καπνό απ'το στόμα.

«Αν δε σε σκοτώσουν οι επικίνδυνες αποστολές,» της είπε ο Ανδρόνικος, σοβαρά, «θα σε σκοτώσουν τα τσιγάρα.»

«Τι σημαίνει αυτό; Θες να βάλουμε στοίχημα;» αποκρίθηκε η Ιωάννα, κλείνοντάς του το μάτι και ρουφώντας καπνό.

Ο Ανδρόνικος δεν απάντησε, καθώς έπαιρνε καθιστή θέση μέσα στα σκεπάσματα.

Η Ιωάννα έβγαλε ένα ρολόι από τον σάκο της. «Νομίζω πως είναι ώρα να πάμε να συναντήσουμε τους άλλους, για να δούμε τι θα κάνουμε.»

«Γνωρίζουμε τι θα κάνουμε,» είπε ο Ανδρόνικος. «Θα συνεχίσουμε την αναζήτησή μας για τα ίχνη του Αρίσταρχου.» Σηκώθηκε όρθιος. «Πριν από αυτό, όμως, έχουμε κάποιες τελευταίες δουλειές να ολοκληρώσουμε εδώ, στο Μέγαρο.»

Μετά τη μάχη στην Αίθουσα του Θρόνου, οι επαναστάτες οδήγησαν την Αλντάρνη σ'ένα κελί, στα μπουντρούμια του Μεγάρου. Την έσπρωξαν μέσα και την κλείδωσαν. Εκείνη άρχισε να ουρλιάζει να την αφήσουν να βγει, λέγοντας ότι η Παντοκράτειρα δε θα το ανεχόταν αυτό! ότι ήταν πολύ σημαντικό πρόσωπο και θα έρχονταν εκατομμύρια πολεμιστές για να την πάρουν από εδώ και να ισοπεδώσουν την πόλη! ότι είχε διασυνδέσεις, ανθρώπους που θα την έβγαζαν από τούτο το βρομερό μέρος! ότι η εκδίκησή της θα ήταν τρομερή, αν δεν την άφηναν να βγει αμέσως!

Κανένας, όμως, δεν ήρθε ν'ανοίξει το κελί της. Κανένας δεν ήρθε ούτε καν για να της φέρει φαγητό. Και η Αλντάρνη, εξουθενωμένη απ'τις φωνές της, καθώς κι από τα γεγονότα της ημέρας, κοιμήθηκε, τελικά, πάνω στο δερμάτινο στρώμα.

Εφιαλτικά όνειρα τη στοίχειωναν, και κάποια στιγμή άκουσε τη σιδερένια πόρτα του κελιού της να ξεκλειδώνεται και ν'ανοίγει. Ανασηκώθηκε πάνω στο στρώμα και είδε έναν άντρα να στέκεται στο κατώφλι: έναν άντρα τον οποίο αναγνώριζε.

«Η Αρχικατάσκοπος Αλντάρνη, σωστά;» είπε ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος.

«Απαιτώ να μ'αφήσετε να φύγω!» φώναξε η Αλντάρνη, και πετάχτηκε όρθια.

«Δε νομίζω ότι βρίσκεσαι σε θέση να 'απαιτείς' τίποτα, Αρχικατάσκοπε. Μπορείς, όμως, να μας–»

«Δε θες να εξοργίσεις περισσότερο την Παντοκράτειρα, Πρίγκιπα Ανδρόνικε!» γρύλισε η Αλντάρνη, ζυγώνοντάς τον γρήγορα. «Πίστεψέ με, δε θες να– Ουγκχ!...»

Η Ιωάννα βρέθηκε, ξαφνικά, μπροστά στον Ανδρόνικο, κλοτσώντας την Αρχικατάσκοπο στο στομάχι. Η Αλντάρνη διπλώθηκε, με σάλιο να τρέχει απ'το ανοιχτό στόμα της. Τα πόδια της λύγισαν, κι έπεσε στα γόνατα.

«Μπορείς, όμως, να μας βοηθήσεις σε μερικά πράγματα,» συνέχισε ο Ανδρόνικος από εκεί όπου είχε σταματήσει, «και τότε θα το σκεφτούμε να σε στείλουμε στη Νιργκέλβα, μαζί με τους υπόλοιπους κρατούμενους. Αν δε φανείς συνεργάσιμη, θα σ'αφήσουμε εδώ, για να σε μεταχειριστούν όπως πιστεύουν οι Λευκοί της Ελρείσβα· και δε νομίζω να αποδειχτούν πολύ φιλικοί μαζί σου.»

Η Αλντάρνη προσπαθούσε να πάρει αέρα· το πρόσωπό της είχε γίνει κατακόκκινο. Ο Ανδρόνικος περίμενε, μέχρι που εκείνη να μπορεί να απαντήσει. Η Αρχικατάσκοπος ύψωσε, τελικά, το βλέμμα της και τον κοίταξε, αυτόν και την Ιωάννα, που στεκόταν πλάι του· τα μάτια της γυάλιζαν από οργή ανάμικτη με φόβο.

«Τι θες από μένα;» ρώτησε· γιατί η Αλντάρνη ουδέποτε ήταν από τους ανθρώπους που ριψοκινδύνευαν τη ζωή τους. Κι επιπλέον, αν μπορούσε να κοροϊδέψει κάπως τον Πρίγκιπα, τόσο το καλύτερο, σκεφτόταν. Για να ζητά τη βοήθειά της, σήμαινε ότι τη χρειαζόταν.

«Κάποιες πληροφορίες,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, «σχετικά με τους κατασκόπους σου. Σε ποια μέρη της πόλης βρίσκονται. Τα πάντα. Θέλω να μάθω τα πάντα για το δίκτυό τους.»

«Μόνο αυτό; Και θα μ'αφήσεις να φύγω;»

«Αφού διαπιστώσω ότι μου είπες αλήθεια.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Αλντάρνη, καθώς σηκωνόταν όρθια. Το στομάχι της ακόμα πονούσε, αλλά μπορούσε να χρησιμοποιήσει τα πόδια της. «Θα μου φέρεις λίγο νερό, πρώτα;»

«Θα έρθεις μαζί μου,» της είπε ο Ανδρόνικος.

Ο Πρίγκιπας της Επανάστασης και η Μαύρη Δράκαινα την πήραν απ'τα μπουντρούμια του Μεγάρου και την οδήγησαν σ'ένα μικρό δωμάτιο με πέτρινα καθίσματα και ελάχιστη διακόσμηση. Ένας Λευκός υπηρέτης τής έφερε νερό και φαγητό σ'έναν δίσκο. Η Αλντάρνη συνειδητοποίησε, ξαφνικά, ότι πεινούσε πολύ, και δε δίστασε να φάει. Δε φοβόταν ότι μπορεί να τη δηλητηρίαζαν· αν την ήθελαν νεκρή, θα την είχαν ήδη σκοτώσει.

Καθώς έτρωγε, είδε δύο ακόμα ανθρώπους να έρχονται στο δωμάτιο. Η μία ήταν η Δράκαινα που ονομαζόταν Άνμα'ταρ· ο άλλος ήταν ένας μαυρόδερμος άντρας με πράσινα μαλλιά, ο οποίος βαστούσε ένα μακρύ ραβδί με κρυστάλλους, κυκλώματα, και μικροσκοπικά κάτοπτρα. Μάγος, πρέπει να ήταν, του τάγματος των Διαλογιστών, αλλά η Αλντάρνη δεν τον αναγνώριζε. Γύρω απ'το κεφάλι του ήταν τυλιγμένος ένας επίδεσμος, εξαιτίας κάποιου πρόσφατου τραυματισμού.

«Σ'ακούμε, λοιπόν, Αρχικατάσκοπε,» είπε ο Ανδρόνικος, που είχε καθίσει σ'ένα πέτρινο κάθισμα αντίκρου της, με τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του. Η Ιωάννα στεκόταν κοντά στην Αλντάρνη, σαν για να τη φρουρεί. Πού νομίζουν ότι θα πάω, μα το Μυαλό του Σκοτοδαίμονος;

Η Αλντάρνη στράγγισε την κούπα της και σκούπισε τα χείλη της. «Πολλοί από τους κατασκόπους μου πιθανώς νάχουν φύγει, μετά απ'όσα συνέβησαν,» είπε.

«Το αντιλαμβάνομαι,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος.

«Εντάξει, τότε. Ελπίζω μόνο να μη νομίσεις ότι σου λέω ψέματα εξαιτίας αυτού του γεγονότος.» Και του είπε τις θέσεις πολλών κατασκόπων της, αναφέροντας κυρίως αυτούς που πίστευε ότι αποκλείεται να είχαν μείνει εδώ, ύστερα από τη μάχη. Κάποιους άλλους δεν τους ανέφερε καθόλου, θέλοντας ν'αφήσει ένα μικρό δίκτυο πίσω της, στην Ελρείσβα. Κι αυτό το δίκτυο ίσως, μελλοντικά, να της χρειαζόταν για να κάνει την πόλη δική της...

Ο Ανδρόνικος την άκουσε, και μετά είπε στον μαυρόδερμο μάγο: «Σέλιρ'χοκ, κάνε τη δουλειά σου.»

Εκείνος ένευσε, και ζύγωσε την Αλντάρνη.

«Τι σημαίνει αυτό;» είπε εκείνη, επιχειρώντας να σηκωθεί.

Η Ιωάννα έπιασε τον ώμο της, κρατώντας την κάτω.

«Σας είπα την αλήθεια!» διαμαρτυρήθηκε η Αλντάρνη. «Πρίγκιπα Ανδρόνικε–!»

«Σιωπή!» τη διέκοψε η Ιωάννα.

Ο Σέλιρ'χοκ στάθηκε μπροστά στην Αλντάρνη, κι απλώνοντας το δεξί του χέρι, άγγιξε το κεφάλι της.

«Όχι!» φώναξε εκείνη, κάνοντας πίσω.

Η Ιωάννα την άρπαξε απ'τα μαλλιά. «Θα κάνεις ότι σου πει ο Σέλιρ'χοκ,» της είπε. «Και δε θα προσπαθήσεις να τον διακόψεις. Με καταλαβαίνεις;»

«Μα, σας είπα–!»

«Δε μας ενδιαφέρει αν μας είπες την αλήθεια! Κλείσε το στόμα σου και κάνε ό,τι σου λένε· αλλιώς... Θα με θυμώσεις πολύ.» Η Ιωάννα άφησε, απότομα, τα μαλλιά της Αρχικατασκόπου.

Ο Σέλιρ'χοκ άγγιξε πάλι το κεφάλι της, και της είπε: «Κοίτα τα μάτια μου. Βαθιά μέσα στα μάτια μου...»

Η Αλντάρνη καθόταν αντίκρυ τους στο πέτρινο κάθισμα, με τα δάχτυλα της πλεγμένα επάνω στα γόνατά της. Βλεφάρισε καθώς τους κοιτούσε.

«Αρχικατάσκοπε,» είπε ο Ανδρόνικος, «σ'ακούμε. Πες μας για τους κατασκόπους σου μέσα στην πόλη.»

Θα αναφέρω κυρίως αυτούς που, μάλλον, έχουν φύγει, σκέφτηκε η Αλντάρνη· και κάποιους άλλους δε θα τους αναφέρω καθόλου. Μ'αυτό τον τρόπο, θα κατάφερνε να διατηρήσει ένα μικρό δίκτυο εδώ. Ένα δίκτυο που πιθανώς, στο μέλλον, να τη βοηθούσε να κάνει την πόλη δική της. Δική μου. Όχι του Ευρύμαχου.

Έπιασε την κούπα της, για να πει νερό, και διαπίστωσε ότι ήταν άδεια. Συνοφρυώθηκε. Τόσο γρήγορα την είχε τελειώσει; Τη γέμισε πάλι από τη μικρή, κρυστάλλινη καράφα, και ήπιε.

Μετά, είπε στον Ανδρόνικο για τους κατασκόπους της.

Εκείνος την άκουσε, σιωπηλά, και έκανε νόημα στον μαυρόδερμο μάγο πλάι του, ο οποίος την πλησίασε με σταθερά βήματα.

Η Αλντάρνη συνοφρυώθηκε. «Τι... τι σημαίνει αυτό; Σας είπα την αλήθεια!»

Η Ιωάννα πίεσε τον ώμο της, κρατώντας την καθισμένη. «Θα κάνεις ό,τι σου πει ο Σέλιρ'χοκ.»

«Μα... γιατί;» φώναξε η Αλντάρνη. «Σας είπα την αλήθεια!»

Ο μάγος άγγιξε το κεφάλι της με το δεξί χέρι. «Κοίταξε τα μάτια μου, Αρχικατάσκοπε,» πρόσταξε.

Ο Ανδρόνικος σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του. «Σ'ακούμε, Αλντάρνη. Πες μας για τους κατασκόπους σου.»

Εκείνη πέρασε το χέρι της μέσα στα μαλλιά της. Αισθανόταν, ξαφνικά, το κεφάλι της βαρύ, και την πονούσε κιόλας. Μόρφασε. Βλεφάρισε. «Εντάξει,» είπε. «Αλλά υπόσχεσαι μετά να με στείλεις στη Νιργκέλβα, έτσι, Πρίγκιπα Ανδρόνικε;»

«Ασφαλώς.»

Ωραία. Η Αλντάρνη θα του ανέφερε μόνο μερικούς από τους κατασκόπους της –αυτούς που, κατά πάσα πιθανότητα, θα είχαν φύγει από την πόλη, ύστερα από τη μάχη– και τους άλλους θα τους έκρυβε. Έτσι, θα διατηρούσε μέσα στην Ελρείσβα ένα μικρό δίκτυο, που θα ήταν αποκλειστικά δικό της, και που θα το χρησιμοποιούσε, αργότερα, για να επανακτήσει την πόλη. Και να γίνω Επόπτρια.

Καθαρίζοντας τον λαιμό της, μίλησε στον Ανδρόνικο.

Ο Πρίγκιπας την άκουσε και, μετά, είπε: «Ιωάννα, μπορείς να την πας στο κελί της.»

«Στο κελί μου;» έκανε η Αλντάρνη. «Είπες ότι θα μ'αφήσεις να φύγω!»

«Θα σε στείλω στη Νιργκέλβα, μαζί με τους υπόλοιπους κρατούμενους· αυτό είπα. Αλλά δεν έχει ακόμα έρθει η ώρα για να πας εκεί, Αρχικατάσκοπε.»

Η Ιωάννα την έπιασε από το μπράτσο και την έβγαλε απ'το δωμάτιο, ενώ η Αλντάρνη εξακολουθούσε να αισθάνεται ζαλισμένη.

Ο Ανδρόνικος στράφηκε στην Άνμα'ταρ. «Και τις τρεις φορές ανέφερε διαφορετικά ονόματα.»

«Όχι τελείως διαφορετικά,» είπε η μάγισσα.

«Ναι· έκανε, όμως, κάποιες αλλαγές,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. Και κοίταξε τον Σέλιρ'χοκ, ο οποίος καθόταν σ'ένα απ'τα πέτρινα καθίσματα, παραδίπλα, μοιάζοντας κουρασμένος. «Μία ακόμα Μαγγανεία Μνημονικής Διαγραφής ίσως να μπορούσε να μας αποκαλύψει περισσότερα, μάγε.»

«Ίσως,» είπε εκείνος· «αλλά δεν μπορώ να υφάνω άλλη, Πρίγκιπά μου. Το κεφάλι μου πονά.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε, καταλαβαίνοντας. Το χτύπημα που είχε δώσει το Δημιούργημα στον Σέλιρ'χοκ δεν ήταν μικρό. Αν δεν ήταν Διαλογιστής –που σήμαινε ότι είχε μεγάλη άνεση στη χρήση ξορκιών όπως η Μαγγανεία Μνημονικής Διαγραφής–, ίσως να μη μπορούσε να τους βοηθήσει καθόλου στην ανάκριση της Αρχικατασκόπου.

«Επιπλέον,» συνέχισε ο Σέλιρ'χοκ, «δεν είναι φρόνιμο να σβήνεις ξανά και ξανά τη μνήμη κάποιου. Μπορεί να πάθει βλάβες το μυαλό του.»

Η Άνμα'ταρ είπε: «Δε νομίζω ότι το δικό της μυαλό μπορεί να πάθει τίποτα χειρότερο απ'ό,τι ήδη έχει πάθει.»

«Το Δημιούργημα πιστεύεις πως έχεις αρκετή δύναμη για να το εντοπίσεις;» ρώτησε ο Ανδρόνικος τον Σέλιρ'χοκ.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο μάγος, «αλλά αργότερα.»

• 3 •

«Αυτό το κάθαρμα πήρε το δίκυκλό μου...!» μούγκρισε η Ταμλάκο, γ'ακόμα μια φορά. Ακουμπούσε τα χέρια της στο πέτρινο χείλος του εξώστη και στηριζόταν εκεί, κοιτάζοντας κάτω, την Ελρείσβα να απλώνεται εμπρός της και, μετά, τις ερήμους. Απόμακρα, φαινόταν μια από τις αμμοθύελλες του Θυέλλης Τόπου να στροβιλίζεται στον ορίζοντα.

Ο Φωτεινός Ήλιος είχε ανατείλει εδώ και ώρες, και οι ακτίνες του έλουζαν την πόλη και το Μέγαρο. Ο Σκοτεινός Ήλιος βρισκόταν στο

κατόπι του, απειλώντας να τον καταπιεί· σε πέντε μέρες θα ξεκινούσαν πάλι οι Σκιερές Ημέρες της Αρβήντλια.

Από τον Βορρά, από τον Υδάτων Τόπο, ερχόταν ένα αλμυρό αεράκι, κάνοντας τη Νατλάο, που στεκόταν δίπλα από την Ταμλάκο, να αισθάνεται περίεργα. Ποτέ ξανά στη ζωή της δεν είχε νιώσει έναν τέτοιο άνεμο στο πρόσωπό της, ούτε είχε μυρίσει την παράξενη οσμή του. Για τη μοναδική θάλασσα της Αρβήντλια είχε ακούσει μονάχα ιστορίες ταξιδευτών... και τώρα που την έβλεπε για πρώτη φορά, διαπίστωνε ότι ήταν πολύ διαφορετική απ'ό,τι τη φανταζόταν. Πολύ... πολύ πιο μεγάλη. Ήταν απέραντη! σαν τις ατελείωτες άμμους των ερήμων. Και οι ξένοι έλεγαν πως ο Υδάτων Τόπος δεν ήταν τίποτα μπροστά στις θάλασσες που υπήρχαν σε άλλες διαστάσεις. Μα τους θεούς, πώς μπορεί να ήταν αυτές;

«Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος ίσως να βρει το όχημά σου,» είπε η Νατλάο στην Ταμλάκο.

«Πού να το βρει;» αποκρίθηκε εκείνη. «Αυτός ο τρελός δαίμονας μπορεί να το έχει πάει οπουδήποτε. Και νομίζεις ότι ο Πρίγκιπας δεν έχει τίποτα καλύτερο να κάνει απ'το να ψάχνει για το δικό μου όχημα;» Η Ταμλάκο έσφριξε τη γροθιά της, κοπανώντας την στο πέτρινο χείλος του εξώστη. «Ο Λόγκροθ να φάει τη σάρκα αυτού του Δημιουργήματος!...» καταράστηκε.

Η Νατλάο στράφηκε, ακούγοντας βήματα πίσω της, και είδε τον Ράλναχ να πλησιάζει, φορώντας κουκούλα στο κεφάλι, η οποία μισόκρυβε το πρόσωπό του στη σκιά της. Κουκούλα παρόμοια μ'αυτές που φορούσαν η Νατλάο και η Ταμλάκο. Οι Λευκοί τούς είχαν επιτρέψει να μείνουν, προσωρινά, στο Μέγαρο, αλλά μόνο με την προϋπόθεση ότι θα κάλυπταν τα πρόσωπά τους. Δεν ήθελαν να φαίνεται ότι είχαν Μελανούς ανάμεσά τους. Λες και είμαστε μολυσμένοι! Αυτή η Πριγκίπισσα Θυάλκνα θα έπρεπε να δείχνει μεγαλύτερη ευγνωμοσύνη, που τη βοηθήσαμε να διώξει τους ξένους απ'την πατρίδα της.

«Καλημέρα,» είπε ο Ράλναχ, ζυγώνοντας.

«Τι θέλεις εδώ;» τον ρώτησε η Νατλάο, που δεν τον πολυσυμπαθούσε. Δε μπορούσε να ξεχάσει ότι ο Ράλναχ ήταν της φυλής των Ενκού-τεν: μια από τις φυλές που είχαν συμμαχήσει για να επιτεθούν στους

Τουρβάλλκλι... φέρνοντας ως αποτέλεσμα τον πόλεμο που κατέστρεψε ολοσχερώς τη δική της φυλή, τους Ερνεό'ωμ.

«Τίποτα το συγκεκριμένο,» αποκρίθηκε ο Ράλναχ. «Τρεις Μελανοί είμαστε, όλοι κι όλοι, εδώ πέρα· καλύτερα να μένουμε ενωμένοι.»

Η Ταμλάκο μειδίασε, κοιτάζοντάς τον. «Δεν πρόκειται να μας χιμήσουν.»

«Με τους Λευκούς, ποτέ δε μπορείς να ξέρεις· είναι τελειώς τρελοί. Δε βλέπω την ώρα να φύγω από τούτο το μέρος. Μίλησες με τον Πρίγκιπα;»

«Όχι. Αλλά δε νομίζω ν'αργήσει να ξεκινήσει το ταξίδι του στο Φαράγγι του Πεπρωμένου· κι εκεί θα μας χρειαστεί.» Αναστέναξε, βαριά, σταυρώνοντας τα χέρια της εμπρός της κι ακουμπώντας τη μέση της στο χέιλος του εξώστη.

«Τι έχεις, Ταμλάκο; Εσύ δεν είπες ότι δεν ανησυχείς που βρισκόμαστε περιτριγυρισμένοι από καταραμένους Λευκούς;»

«Οι Λευκοί είναι το λιγότερο που μ'ανησυχεί, Ράλναχ. Εκείνος ο δαίμονας έκλεψε το δίκυκλό μου, το τσακάλι του Λόγκροθ!»

«Θα σου βρει άλλο ο Πρίγκιπας.»

«Μη λες ανοησίες.»

«Γιατί όχι;» είπε ο Ράλναχ. «Δεν έχεις ποτέ απογοητεύσει την Επανάσταση. Χωρίς εσένα, θα υπήρχε πολύ λιγότερη επικοινωνία μεταξύ των επαναστατών που δρουν στον Κοράκου Τόπο, Ταμλάκο.»

«Ίσως... Δεν έπρεπε, πάντως, να τον αφήσω να πάρει το όχημά μου.»

«Δε μπορούσες να κάνεις τίποτα. Αυτός ο δαίμονας δεν πεθαίνει· ο Πρίγκιπας το έχει πει. Και είναι, επιπλέον, πολύ καλός στη μάχη. Πιστεύεις ότι είσαι τόσο καλή όσο αυτός, Ταμλάκο;»

«Δεν το νομίζω. Δεν ειδικεύομαι στα όπλα.»

«Σε κανένα όπλο;»

Η Νατλάο συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας τον Ράλναχ μέσα απ'τη σκιά της κουκούλας της. Ο καταραμένος Ενκούτεν δεν ήταν ποτέ τόσο ομιλητικός. Τι έκανε τώρα; Ήταν δυνατόν να...;

«Ρωτάς αν ειδικεύομαι σε κάποιο όπλο;» είπε η Ταμλάκο. «Σε κανένα δεν ειδικεύομαι.»

«Γνωρίζεις, όμως, τη χρήση του ξίφους που τώρα θα κρεμόταν από τη ζώνη σου, αν οι Λευκοί μάς επέτρεπαν να έχουμε όπλα εδώ μέσα...»

Ήταν δυνατόν ο Ράλναχ να επιθυμούσε να ζευγαρώσει με την Ταμλάκο; απόρησε η Νατλάο. Γιατί τα πάντα στη συμπεριφορά του έδειχναν ακριβώς αυτό! Τη ρωτούσε πράγματα που απαιτούσε το έθιμο, για να τη γνωρίσει καλύτερα και να μάθει τα προτερήματά της.

«Ναι,» είπε η Ταμλάκο, «γνωρίζω τη χρήση του σπαθιού, αλλά δεν ειδικεύομαι σ'αυτό.»

Ο Ράλναχ μειδίασε, άγρια. «Παίζεις με τις λέξεις!»

«Υπάρχει διαφορά!» τόνισε η Ταμλάκο. «Εσύ ειδικεύεσαι στο τόξο, έτσι δεν είναι; Ή έχω κρίνει λάθος;»

Δεν είναι δυνατόν! σκέφτηκε η Νατλάο, στρέφοντας το βλέμμα της στην Ταμλάκο. Δεν είναι δυνατόν κι εσύ ν'αρχίζεις αυτά τώρα! Τι σ'ενδιαφέρει ετούτος ο... ο κάτοικος του φαραγγιού!

«Η κρίση σου είναι σωστή,» αποκρίθηκε ο Ράλναχ. «Πράγματι, το καλύτερό μου όπλο είναι το τόξο μου.»

«Και μπορείς να σημαδέψεις μακριά μ'αυτό; Θα μπορούσες, ας πούμε, να σημαδέψεις εκείνο κει το παράθυρο;» Η Ταμλάκο στράφηκε, για να δείξει ένα μικρό παράθυρο, σε μια από τις λιγοστές πολυκατοικίες της πόλης.

Ταμλάκο, σκέφτηκε η Νατλάο, θυμωμένη, θα πρέπει νάχεις τρελαθεί! Οι Ενκούτεν άκουσαν τις συμβουλές των Ζιντ'κέιλ: αυτό και μόνο σημαίνει ότι τα μυαλά τους είναι μασημένα από τον Λόγκροθ!

Η Πριγκίπισσα Ουάλκνα καθόταν στον ξύλινο Θρόνο της Ελρείσβα, ντυμένη σαν Βασίλισσα, παρότι η τελετή που θα την καθιστούσε Βασίλισσα δεν είχε πραγματοποιηθεί ακόμα.

«Πρίγκιπά μου,» είπε, βλέποντας τον Ανδρόνικο να μπαίνει στην αίθουσα, συνοδευόμενος από την Ιωάννα. «Πρέπει να ζητήσω τη συμβουλή σας επάνω σε κάποια θέματα, γιατί δεν έχω προσωπική πείρα σ'αυτά.»

«Ασφαλώς, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, πλησιάζοντας για να σταθεί μπροστά στον Θρόνο. Η Ιωάννα έμεινε μερικά βήματα πιο πίσω, με τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της.

Στην αίθουσα βρίσκονταν, επίσης, ο Στρατάρχης Άλφερκεμ, η Βασίλισσα Σάρκμι, η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης, και μερικοί σύμβουλοι και αξιωματούχοι.

«Στο αεροδρόμιο των Παντοκρατορικών υπάρχουν δώδεκα μαχητικά αεροπλάνα,» είπε η Θυάλκνα. «Αλλά δεν έχω ούτε έναν άνθρωπο που να μπορεί να τα πιλοτάρει. Τι να κάνω; Να προσπαθήσω να δελεάσω τους αιχμάλωτους Παντοκρατορικούς πιλότους, ώστε να μείνουν εδώ και να με υπηρετήσουν;»

«Δε θα το πρότεινα, Πριγκίπισσά μου,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος· «διότι, δεδομένου ότι δεν υπάρχει ουσιαστικά κανένας αεροπορικός έλεγχος στην Αρβήντλια, οι Παντοκρατορικοί είναι πολύ πιθανό να σας προδώσουν. Κι επιπλέον, μην ξεχνάτε πως, αν θέλετε να θέσετε σε χρήση και τα ενεργειακά κανόνια που είναι προσαρτημένα στα αεροπλάνα, θα πρέπει να χρησιμοποιηθούν Τεχνομαθείς μάγοι.»

«Ναι... και, δυστυχώς, δεν υπάρχουν πολλοί τέτοιοι στην Αρβήντλια,» παραδέχτηκε η Θυάλκνα. «Ή, μάλλον, θα έπρεπε να πω, δεν υπάρχουν πολλοί Αρβήντλιοι που να είναι Τεχνομαθείς μάγοι.

»Τι προτείνετε να κάνω, λοιπόν;»

«Θα πρότεινα οι πιλότοι και οι μάγοι των Παντοκρατορικών να σταλούν στη Νιργκέλβα, μαζί με τους υπόλοιπους στρατιώτες-»

«Με συγχωρείτε, Πρίγκιπά μου. Μπορώ να σας διακόψω;» Ένας συμβουλάτορας είχε μιλήσει.

«Παρακαλώ...» είπε ο Ανδρόνικος, που δεν γνώριζε τον Λευκό άντρα, αλλά, αν έκρινε απ'το ντύσιμό του, μάλλον ήταν ευγενικής καταγωγής.

«Οι μάγοι είναι επικίνδυνοι, αν δε λαθεύω. Δε θα ήταν καλύτερα να τους σκοτώσουμε, αντί να τους επιστρέψουμε στους εχθρούς μας;»

«Αυτή η απόφαση θα πρέπει να παρθεί από την Πριγκίπισσα,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Σύμφωνα, όμως, με τον κώδικα που ακολουθώ εγώ, Άρχοντά μου, δεν σκοτώνουμε τους αιχμαλώτους.»

«Ακριβώς,» είπε η Θυάλκνα, αγριοκοιτάζοντας τον Λευκό ευγενή που είχε μιλήσει. «Δεν σκοτώνουμε τους αιχμαλώτους. Νομίζω ότι είναι προφανές.»

Εκείνος δεν έφερε αντίρρηση, αν και η απόφασή της δεν έμοιαζε να του αρέσει. Ούτε, επίσης, ο τρόπος με τον οποίο η Πριγκίπισσα τού απευθύνθηκε.

Ο Ανδρόνικος σκέφτηκε: Ο δρόμος της στον Θρόνο υποπτεύομαι πως δε θα είναι στρωμένος με ροδοπέταλα, αλλά με πέτρες. Από αυτές τις τραχιές και κοφτερές που βρίσκει κανείς εδώ, στην Αρβήντλια.

Η Θυάλκνα είπε: «Πρίγκιπά μου, δεν είχατε τελειώσει...»

Ο Ανδρόνικος πήρε το βλέμμα του από τον Λευκό ευγενή και το έστρεψε στην Πριγκίπισσα. «Θα πρότεινα οι μάγοι και οι πιλότοι να σταλούν στη Νιργκέλβα,» είπε. «Και η Επανάσταση θα φροντίσει να σας δώσει αρκετούς μάγους και πιλότους ώστε να μπορείτε να χρησιμοποιείτε τα αεροπλάνα. Θα είναι ένα πολύ σημαντικό πλεονέκτημα εναντίον των Παντοκρατορικών, σε περίπτωση που επιχειρήσουν να επανακτήσουν την Ελρείσβα... αν και δε νομίζω να το κάνουν σύντομα, ύστερα από την πανωλεθρία τους εδώ.»

«Θα έρθουν γρήγορα οι πιλότοι και οι μάγοι;» ρώτησε η Θυάλκνα.

«Θα στείλω μήνυμα, σήμερα κιόλας, στον Πρόμαχο Γεθβάρη, και εκείνος θα ειδοποιήσει και επαναστάτες σε άλλες διαστάσεις, μέσω της Διάστασης του Φωτός.»

«Πρόμαχος Γεθβάρης;... Τι σημαίνει 'Πρόμαχος';»

«Πρόμαχος της Επανάστασης,» εξήγησε ο Ανδρόνικος. «Πρόκειται για εκλεκτά μέλη ανάμεσα στους επαναστάτες. Για αρχηγούς, αν θέλετε, Πριγκίπισσά μου. Είναι άνθρωποι που έχουν βοηθήσει περισσότερο από κάθε άλλο στον αγώνα μας, άνθρωποι που έχουν αγωνιστεί σκληρά κατά της Παντοκράτειρας, και συνεχίζουν να αγωνίζονται το ίδιο σκληρά.»

«Καταλαβαίνω,» είπε η Θυάλκνα.

«Θα ήθελα τώρα εγώ να σας ζητήσω μια χάρη, Πριγκίπισσά μου,» είπε ο Ανδρόνικος.

Η Θυάλκνα ένευσε, προτρέποντάς τον να συνεχίσει.

«Δεν ήρθα, εξ αρχής, στην Αρβήντλια για να διώξω τους Παντοκρατορικούς από την Ελρείσβα. Βρίσκομαι στη μέση μιας αναζήτησης.

Ψάχνω τα ίχνη ενός πράκτορά μου· θέλω να μάθω τα μέρη από τα οποία πέρασε. Και πιστεύω ότι ένα από αυτά τα μέρη είναι μια βιομηχανία μέσα στην πόλη σας: οι Τροχοί της Θύελλας.»

Η Θυάλκνα συνοφρυώθηκε. «Η βιομηχανία οχημάτων...»

«Ναι,» είπε ο Ανδρόνικος. «Χρειάζομαι την άδειά σας για να κάνω μια έρευνα εκεί.»

«Τι είδους έρευνα;»

«Θέλω να κάνω κάποιες ερωτήσεις στους ανθρώπους που διευθύνουν το μέρος, αλλά και στους υπαλλήλους. Δεν πιστεύω να προκληθεί κανένα πρόβλημα, αρκεί να μου πουν την αλήθεια για εκείνο που ζητάω να μάθω.»

«Το οποίο είναι;»

«Αν ο άνθρωπος του οποίου τα ίχνη ακολουθώ αγόρασε όχημα από αυτούς, και ποιος μέσα από τη βιομηχανία τους το σαμπόταρε.»

«Το σαμπόταρε;» απόρησε η Θυάλκνα.

«Το όχημα ήταν ειδικά φτιαγμένο για να μπορεί κανείς να διασχίζει τη Διάσταση του Φωτός. Η μονωτική του ιδιότητα, όμως, δεν ήταν τόσο καλή όσο θα έπρεπε, επομένως η ακτινοβολία αυτής της διάστασης πέρασε και σκότωσε τον πράκτορά μου.»

«Είστε βέβαιος ότι δεν πρόκειται για λάθος, Πρίγκιπά μου;»

«Τέτοια λάθη δεν γίνονται, Υψηλοτάτη,» είπε ο Ανδρόνικος. «Κάποιος είχε, επίτηδες, σαμποτάρει τη μονωτική ιδιότητα του οχήματος. Ζητώ, λοιπόν, την άδειά σας να ερευνήσω τους Τροχούς της Θύελλας.»

«Μετά από όλα όσα συνέβησαν εδώ,» αποκρίθηκε η Θυάλκνα, «δεν μπορώ να αρνηθώ να εκπληρώσω τούτο το απλό αίτημα. Και δε νομίζω πως, ούτως ή άλλως, θα αρνιόμουν. Γιατί, αν ισχύουν αυτά που υποπτεύεστε, τότε πρόκειται για φόνο.»

Οι κηδείες θα γίνονταν το μεσημέρι. Η σορός του Βασιληά Ίρσολμπελ θα καιγόταν σ'έναν ψηλό εξώστη του Μεγάρου, απ'όπου όλη η πόλη θα μπορούσε να δει την πυρά. Ο Πρίγκιπας Ζάτριχ και ο Πρωτοσπαθάριος Κάραγγελ θα καίγονταν ύστερα από τον Βασιληά, στο ίδιο μέρος, και θα τους αποδίδονταν παρόμοιες τιμές. Την τελετή θα έκαναν

οι ιερείς του Σέλεντουρ, βγαίνοντας από τους σκοτεινούς ναούς τους και ανεβαίνοντας στα ψηλότερα σημεία του Μεγάρου του Θρόνου της Ελρείσβα.

Οι νεκροί πολεμιστές του Θρόνου θα καίγονταν έξω από την κεντρική πύλη του Μεγάρου, και την τελετή θα έκαναν πάλι οι ιερείς του Σέλεντουρ, ο οποίος ήταν ο θεός της μοίρας και ο φύλακας των νεκρών στην Αρβήντλια.

Τους πεσόντες πολεμιστές της ερήμου, οι οποίοι είχαν αγωνιστεί κατά των ξένων, θα τους έπαιρναν οι σύντροφοί τους, για να τους κηδέψουν εκείνοι, μακριά από την πόλη της Ελρείσβα, στα χωριά τους στον Θυέλλης Τόπο.

Τα πτώματα των Παντοκρατορικών στρατιωτών θα τα συγκέντρωναν στη μεγαλύτερη αυλή του Παντοκρατορικού Στρατώνα και θα τα έκαιγαν εκεί, με την παρουσία ορισμένων από τους αιχμάλωτους αξιωματικούς, στους οποίους θα επιτρεπόταν να πουν ό,τι τελευταία λόγια επιθυμούσαν.

Τη σορό του Λόρραχ θα τη μετέφεραν στον Οίκο της Θύελλας, ώστε να φροντίσουν οι συγγενείς του για την κηδεία του.

Τη Νίκη η Ιωάννα αποφάσισε να την κάψει στην έρημο, έξω απ'την Ελρείσβα. Στην κηδεία της θα συγκεντρώνονταν όλοι οι επαναστάτες που βρίσκονταν εδώ, για να την τιμήσουν.

Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος παρευρέθηκε στην καύση του Βασιλιά Έρσολμπελ, καθώς και του Πρίγκιπα Ζάτριχ και του Πρωτοσπαθάριου Κάραγγελ· και, όταν ήταν ώρα για την πυρά των πολεμιστών του Θρόνου, εκείνος και οι επαναστάτες βγήκαν από την πόλη, για να παρακολουθήσουν την Ιωάννα να καίει, αμίλητα, τη Νίκη επάνω σ'ένα κρεβάτι φτιαγμένο από πέτρες της ερήμου. Ο Ανδρόνικος είδε δάκρυα να γυαλίζουν στα μάτια της Ιωάννας, και γνώριζε πως αυτό φανέρωνε το μέγεθος της στενοχώριας της Μαύρης Δράκαινας για το χαμό της συντρόφισσάς της. Έβαλε το αριστερό του χέρι στους ώμους της, κρατώντας την πλάι του, μέσα στη δυνατή μεσημεριανή ζέστη της Αρβήντλια.

Ο Ράθνης έλειπε όσο γίνονταν οι κηδείες, το ίδιο και ο Δάρυλμος. Είχαν πετάξει νότια και δυτικά, επάνω στο μικρό ελικόπτερο, πηγαίνοντας στο χωριό των Αλβάλλκλι, για να ειδοποιήσουν τους Παντοκρατορικούς πολεμιστές που είχαν καταλάβει το μέρος ότι η εξουσία του Επόπτη στην Ελρείσβα είχε ανατραπεί και ότι όφειλαν να παραδοθούν, αν δεν ήθελαν να ξεμείνουν στις ερήμους χωρίς κανέναν να μπορεί να τους βοηθήσει.

Με λίγη τύχη, ο Ανδρόνικος πίστευε ότι οι πολεμιστές της Παντοκράτειρας θα υποχωρούσαν αναίμακτα, δίχως κανέναν να πάθει κακό.

Ο Ράθνης και ο Δάρυλμος επέστρεψαν στο Μέγαρο όταν η κηδεία των πολεμιστών του Θρόνου είχε τελειώσει· έτσι, ο Ανδρόνικος και οι άλλοι τούς βρήκαν εκεί, καθώς ήρθαν στην πόλη ύστερα από την καύση της Νίκης. Οι δύο επαναστάτες περίμεναν τον Πρίγκιπα στα δωμάτια που του είχε παραχωρήσει η Πριγκίπισσα Θυάλκνα, πίνοντας ίνφет.

«Τι νέα έχουμε;» ρώτησε ο Ανδρόνικος, γεμίζοντας κι εκείνος ένα ποτήρι με ίνφет και ρωτώντας την Ιωάννα αν ήθελε κι αυτή. Η Μαύρη Δράκαινα κατένευσε· έτσι, ο Πρίγκιπας γέμισε δύο ποτήρια και της έδωσε το ένα.

Εν τω μεταξύ, ο Ράθνης μιλούσε: «Τα πράγματα πήγαν όπως τα περιμέναμε. Οι Παντοκρατορικοί είπαν ότι θα στείλουν, με το φορτηγό που έχουν, μερικούς πολεμιστές τους εδώ, ώστε να διαπιστώσουν πως λέμε αλήθεια· κι αν όντως λέμε αλήθεια, θα δεχτούν να πάνε, μαζί με τους υπόλοιπους αιχμαλώτους, στη Νιργκέλβα. Επίσης, θα μας αφήσουν τα όπλα τους, το φορτηγό, και το ενεργειακό κανόνι.»

«Ενεργειακό κανόνι, ε;»

Ο Ράθνης ένευσε.

«Είμαι σίγουρος πως θα φανεί χρήσιμο στην Πριγκίπισσα Θυάλκνα,» σχολίασε ο Ανδρόνικος, πίνοντας μια γουλιά ίνφет και νιώθοντας το ποτό να τον δροσίζει σαν βάλσαμο, ύστερα από τόση ώρα που βρισκόταν κάτω από την έντονη ακτινοβολία του Φωτεινού Ήλιου.

«Η στέψη της πότε θα γίνει;» ρώτησε ο Δάρυλμος.

«Δεν ονομάζεται ‘στέψη’ στην Αρβήντλια. Ονομάζεται Τελετή Διαδοχής, και θα γίνει σήμερα το βράδυ,» του απάντησε ο Ανδρόνικος. Και

πρόσθεσε: «Ελπίζω να μην έχουμε καμία απρόσμενη εμφάνιση του Δημιουργήματος, τότε...»

«Ο Σέλιρ'χοκ θα ψάξει να το βρει,» είπε η Ιωάννα. «Αν είναι κάπου κοντά, θα το εντοπίσει· και θα το αποτελειώσουμε.»

Ο Ανδρόνικος ήπια ακόμα μια γουλιά ίνφρετ. «Ναι...» αποκρίθηκε, σκεπτικά.

• 4 •

Ο Σέλιρ'χοκ στάθηκε στο κέντρο του δωματίου και άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Ανιχνεύσεως. Στο δεξί του χέρι βαστούσε το μακρύ ραβδί του, και οι κρύσταλλοι επάνω στο ραβδί φώτιζαν, ενώ τα λεπτοφτιαγμένα κυκλώματα φάνηκαν να κοκκινίζουν. Στα μικροσκοπικά κάτοπτρα μια πορφυρή κουκίδα παρουσιάστηκε.

Τα μάτια του Σέλιρ'χοκ στένεψαν, εστιαζόμενα σ'ένα απ'αυτά τα κάτοπτρα, τα οποία, παρότι πολλά, ήταν όλα φορείς της ίδιας εικόνας για τον μάγο. «Από εκεί,» είπε, υψώνοντας το αριστερό του χέρι και δείχνοντας προς μια γενική κατεύθυνση.

«Ανατολικά,» συμπέρανε η Ιωάννα. Και άνοιξε μια ενεργειακή πυξίδα. «Δείξε μου ακριβώς, Σέλιρ. Ακριβώς,» είπε, και στάθηκε πλάι του.

Ο μάγος, κοιτάζοντας τους καθρέφτες επάνω στο ραβδί του, έδειξε και πάλι με το αριστερό χέρι.

«Ναι,» μουρμούρισε η Ιωάννα, βλέποντας τις ενδείξεις στην πυξίδα της και σημειώνοντας στο μυαλό της την ακριβή γωνία. «Και πόσο μακριά βρίσκεται;»

«Μη με ρωτάς πράγματα που, εκ των προτέρων, ξέρεις ότι αδυνατώ να σου απαντήσω, Ιωάννα.»

«Δηλαδή, το Δημιούργημα μπορεί νάναι και στ'ανατολικά βουνά;»

«Η εμβέλεια του ξορκιού μου δε φτάνει ως εκεί,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ. «Μέσα στην πόλη είναι, κατά πάσα πιθανότητα.»

Ο Ανδρόνικος ξετύλιξε έναν χάρτη της Ελρείσβα και τον άπλωσε σ'ένα ξύλινο τραπεζάκι, γύρω απ'το οποίο συγκεντρώθηκαν εκείνος,

η Ιωάννα, ο Σέλιρ'χοκ, η Άνμα'ταρ, ο Ράθνης, ο Δάρυλμος, και ο Ευθύπορος.

Η Μαύρη Δράκαινα ακούμπησε την πυξίδα της επάνω στον χάρτη, εκεί όπου ήταν σημειωμένο το Μέγαρο, και τον έστρεψε έτσι ώστε η κατεύθυνση που είχε δείξει ο μαυρόδερμος μάγος να γίνεται αμέσως φανερή.

«Ενδιαφέρον...» είπε ο Ανδρόνικος, σκεπτικά. «Και παράξενο...»

«Ποιο πράγμα;» ρώτησε η Ιωάννα.

Ο Ανδρόνικος ακούμπησε το δάχτυλό του επάνω σ'ένα σημείο του χάρτη. «Εδώ,» είπε, «είναι το οίκημα της βιομηχανίας 'Οι Τροχοί της Θύελλας', όπου σκοπεύουμε να πάμε σε λίγο.» (Ήταν απόγευμα πλέον· ο Φωτεινός και ο Σκοτεινός Ήλιος συνέχιζαν το αδιάκοπο κυνηγητό τους στη δυτική μεριά του ορίζοντα.) «Και η πυξίδα σου δείχνει προς τα εκεί. Το Δημιούργημα είναι κάπου κοντά στη βιομηχανία. Σα να γνωρίζει...»

«Υποθέτεις, δηλαδή, ότι μπορεί να μας περιμένει;» είπε η Ιωάννα.

Ο Πρίγκιπας έστρεψε το βλέμμα του, για να κοιτάξει την απορημένη έκφραση στο πρόσωπό της.

«Ανδρόνικε,» είπε η Ιωάννα, «είναι αδύνατον. Δε μπορεί να γνωρίζει τι σκοπεύουμε να κάνουμε.»

«Εκτός αν υπάρχουν ακόμα κατάσκοποι εδώ μέσα...»

Η Μαύρη Δράκαινα κούνησε το κεφάλι, σμίγοντας τα χείλη αποδοκιμαστικά.

«Ο Αρίσταρχος,» συνέχισε ο Ανδρόνικος, «πίστευε ότι κάποιοι τον κυνηγούσαν. Κάποιοι που δεν ήταν πράκτορες της Παντοκράτειρας. Ή, τουλάχιστον, δεν ήταν όπως οι συνηθισμένοι πράκτορες της Παντοκράτειρας.»

«Και τι πάει να πει αυτό; Θεωρείς ότι μπορεί το Δημιούργημα να έχει κάποια σχέση μαζί τους;»

«Δεν ξέρω. Το αποκλείεις;»

«Ναι,» είπε η Ιωάννα. «Τα Δημιουργήματα δεν δρουν έτσι, συνήθως. Τα βάζουν σε ορισμένες διαστάσεις για να αντικαταστήσουν συγκεκριμένα πρόσωπα—»

«Ακριβώς. Και τούτο το Δημιούργημα ποιο πρόσωπο αντικαθιστά εδώ, στην Αρβήντλια;»

«Σου είπα, εξαρχής: η παρουσία του είναι μυστήρια.»

«Βλέπεις που έρχεσαι στα λόγια μου;»

«Δεν έρχομαι στα λόγια σου,» αποκρίθηκε η Ιωάννα. «Όχι ακριβώς. Επειδή κάτι περιέργο συμβαίνει μ'αυτό το Δημιούργημα, δε σημαίνει ότι έχει σχέση μ'αυτούς τους μυστηριώδεις πράκτορες που ο Αρίσταρχος νόμιζε ότι τον παρακολουθούσαν.»

«Βρίσκεται, όμως, κάπου εδώ!» Ο Ανδρόνικος διέγραψε έναν νοητό κύκλο επάνω στον χάρτη με το δάχτυλό του. «Μοιάζει να μας περιμένει να πλησιάσουμε τη βιομηχανία!»

«Ναι,» είπε η Ιωάννα, «έτσι μοιάζει. Αλλά ό,τι μοιάζει δεν είναι κιόλας.»

«Παρ'όλ'αυτά,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, «θα πρέπει να πάμε στους Τροχούς της Θύελλας κατάλληλα προετοιμασμένοι.»

«Αυτό,» συμφώνησε η Ιωάννα, «εννοείται.»

Ο Σέλιρ'χοκ ισχυρίστηκε ότι ήταν αρκετά καλά για να έρθει μαζί τους· αλλά ο Ανδρόνικος μπορούσε να διακρίνει ότι αυτό δεν ήταν απόλυτα αληθές. Ο μάγος, σίγουρα, είχε την καλή πρόθεση να τους συντροφεύσει και να τους βοηθήσει, αν χρειαζόταν, όμως δεν ήταν πραγματικά σε θέση να εμπλακεί σε καμία κοπιαστική δραστηριότητα. Ακόμα και το Ξόρκι Ανιχνεύσεως που είχε υφάνει έμοιαζε να τον είχε κουράσει. Επομένως, ο Ανδρόνικος τού είπε να μείνει στο Μέγαρο, και μαζί του πήρε τους υπόλοιπους συντρόφους του, οι οποίοι, αν το Δημιούργημα παρουσιαζόταν, ο Πρίγκιπας ήταν βέβαιος πως θα αποδεικνύονταν παραπάνω από ικανοί για να το κατατροπώσουν –μια για πάντα, αυτή τη φορά.

Βγήκαν από το Μέγαρο και διέσχισαν τους πλακόστρωτους δρόμους της Ελρείσβα, έχοντας το νου τους για ύποπτες κινήσεις. Η Ιωάννα και η Άνμα'ταρ δε βάδιζαν κοντά στον Ανδρόνικο, τον Ράθνη, τον Δάρυλμος, και τον Ευθύπορο, αλλά παράλληλα σ'αυτούς, ώστε να προσέχουν για ακροβολισμένους φονιάδες.

Δεν εντόπισαν κανέναν. Ούτε είδαν καμία ύποπτη κίνηση. Και έφτασαν στο οίκημα της βιομηχανίας δίχως το παραμικρό επεισόδιο.

Την προηγούμενη φορά που ο Ανδρόνικος είχε έρθει εδώ, ήταν μεσημέρι και οι καπνοδόχοι δεν κάπνιζαν· τώρα, όμως, έβγαζαν πυκνούς καπνούς, στέλνοντάς τους στον μενεξεδή απογευματινό ουρανό. Η ψηλή, δίφυλλη σιδερένια πόρτα (φτιαγμένη για την είσοδο και την έξοδο οχημάτων) ήταν μισάνοιχτη. Η πολύ μικρότερη πόρτα για τους υπαλλήλους ήταν κλειστή, ενώ αυτή για τους πελάτες ορθάνοιχτη.

Ο Ανδρόνικος και οι σύντροφοί του πλησίασαν την τελευταία και μπήκαν, περνώντας κάτω από το σήμα της βιομηχανίας. Βρέθηκαν σ'έναν προθάλαμο, φωτισμένο από ενεργειακή λάμπα και ευπρεπώς στολισμένο. Πίσω από ένα ξύλινο γραφείο –επάνω στο οποίο υπήρχε επικοινωνιακός δίαυλος, πληκτρολόγιο, και οθόνη με μηχανικό σύστημα αποθήκευσης πληροφοριών– καθόταν μια Λευκή γυναίκα με κατάμαυρα, μακριά μαλλιά.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε, και σηκώθηκε. «Τι θα θέλατε;»

«Κάνουμε μια έρευνα,» εξήγησε ο Ανδρόνικος, πλησιάζοντας το γραφείο και βγάζοντας μέσα από την κάπα του ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί, «εγκεκριμένη από την Πριγκίπισσα Θυάλκνα.» Έδωσε το χαρτί στη γυναίκα.

Εκείνη το κοίταξε. Και συνοφρυώθηκε. «Σας έχει επιτρέψει να ψάξετε τα πάντα μέσα στη βιομηχανία;» απόρησε, μορφάζοντας. Κοίταξε τον Ανδρόνικο σα να υποπτευόταν ότι μπορεί να ήταν πλαστογράφος.

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;» ρώτησε ο Πρίγκιπας.

«Δεν...» Η γυναίκα κόμπιασε. «Δεν ξέρω, κύριε. Ίσως και να υπάρχει. Πρέπει να το δείξω αυτό στον Διευθυντή.»

«Θα ήθελα, ούτως ή άλλως, να μιλήσω με τον Διευθυντή σου,» της είπε ο Ανδρόνικος.

«Πρέπει να περιμένετε λίγο.» Η γυναίκα βγήκε πίσω απ'το γραφείο. «Θα τον ειδοποιήσω.»

«Δε χρησιμοποιείτε τις συσκευές που έχετε;» Ο Ανδρόνικος έδειξε τον επικοινωνιακό δίαυλο.

«Πρέπει να του δείξω αυτό εδώ, κύριε.» Η γυναίκα ύψωσε το χαρτί που της είχε δώσει, και έφυγε απ'το δωμάτιο, κλείνοντας μια κρυστάλλινη, αδιαφανή πόρτα πίσω της.

Ο Ανδρόνικος και οι σύντροφοί του περίμεναν.

Σε κάποια στιγμή, ο επικοινωνιακός δίαυλος κουδούνισε, χωρίς νά-
ναι κανένας πίσω απ'το γραφείο για να τον ανοίξει.

Επιστρέφοντας, η Λευκή γυναίκα είπε: «Ο Διευθυντής θα σας δεχτεί,
κύριε. Ποιο είναι το όνομά σας;»

«Θα του πω το όνομά μου όταν τον συναντήσω,» της απάντησε ο
Ανδρόνικος.

«Πολύ καλά. Ελάτε μαζί μου.» Η γυναίκα τού έκανε νόημα να την α-
κολουθήσει μέσα απ'την ανοιχτή κρυστάλλινη πόρτα.

Ο Ανδρόνικος την ακολούθησε, και οι σύντροφοί του ακολούθησαν
αυτόν.

«Θα έρθετε όλοι;» ρώτησε η γυναίκα.

«Ναι,» της απάντησε η Ιωάννα, προτού μιλήσει ο Ανδρόνικος. «Υπάρ-
χει πρόβλημα μ'αυτό;»

Η γυναίκα ανασήκωσε τους ώμους. «Υποθέτω πως όχι...» μουρμού-
ρισε, και βάδισε πρώτη.

Την ακολούθησαν μέσα σε πέτρινους διαδρόμους, και, από το βάθος,
μπορούσαν ν'ακούσουν τους ήχους σιδηρουργείων, καθώς και τους
ήχους μηχανών: μεγάλες τροχαλίες που περιστρέφονταν, αλυσίδες
που κροτάλιζαν. Στα ρουθούνια τους έρχονταν, απόμακρα, οσμές
από την κατεργασία μετάλλων, από την καύση ενέργειας, από κα-
πνούς. Η βιομηχανία, αναμφίβολα, δεν ήταν από τα πιο υγιεινά μέρη
για να βρίσκεται κανείς.

Η γυναίκα άνοιξε μια αδιαφανή κρυστάλλινη πόρτα, αποκαλύπτο-
ντας ένα δωμάτιο μ'ένα γραφείο, πίσω απ'το οποίο καθόταν ένας
Λευκός άντρας, που τώρα σηκώθηκε. Τα μαλλιά του ήταν κοντά και
καστανά, και στο πρόσωπό του φύτρωνε ένα πλούσιο μούσι. Ήταν
ευτραφής, και ντυμένος με μακρύ, περίτεχνα κεντημένο χιτώνα και
φαρδιά, πέτσινη ζώνη.

«Καλησπέρα σας,» είπε, βλέποντας τον Ανδρόνικο και τους συντρό-
φους του να μπαίνουν.

«Καλησπέρα,» αντιχαιρέτησε ο Πρίγκιπας, καθώς η γραμματέας που
είχε φέρει εκείνον και τους συντρόφους του εδώ έφευγε απ'το δωμά-
τιο, κλείνοντας πίσω της. «Είστε ο Διευθυντής της βιομηχανίας;»

«Μάλιστα, κύριε. Ονομάζομαι Σαρτάλης. Και ποιος είστε εσείς; Το έγγραφο που έχω εδώ,» κοίταξε πάνω στο γραφείο του, «λέει πως η Πριγκίπισσα Θυάλκνα σάς επιτρέπει να κάνετε διεξοδική έρευνα στους Τροχούς της Θύελλας, αλλά δεν αναφέρει το όνομά σας.»

«Πρίγκιπας Ανδρόνικος.»

Τα μάτια του Σαρτάλη στένεψαν, παρατηρώντας τον. Έκανε να πει κάτι, αλλά μάλλον το ξανασκέφτηκε κι έκλεισε το στόμα του.

«Υποθέτω, έχετε ακούσει για μένα...»

«Οι φήμες φαίνεται πως αληθεύουν,» είπε ο Διευθυντής. «Πράγματι, υποκινήσατε την ανταρσία κατά του Επόπτη.»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Ανδρόνικος, «θα μπορούσε κάποιος να το θέσει έτσι.» Και ρώτησε: «Είστε, επίσης, ιδιοκτήτης των Τροχών της Θύελλας;»

«Όχι, Υψηλότατε· τη δουλειά μου κάνω μόνο. Κι αν είστε εδώ για να ερευνήσετε για ανθρώπους που είναι ακόμα πιστοί στον Επόπτη, πρέπει να σας πω ότι η πίστη όλων μας βρίσκεται στον Θρόνο της Ελρείσβα, και σε κανέναν άλλο.»

«Δεν το αμφιβάλλω, κύριε Διευθυντά,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, αν και, στην πραγματικότητα, το αμφέβαλλε· πολύ, μάλιστα. «Η έρευνά μου, ωστόσο, δεν έχει να κάνει μ'αυτό που υποθέτετε.»

Ο Σαρτάλης ύψωσε τα φρύδια του, παραξενεμένος (και λίγο ανήσυχος, ίσως).

«Πριν από ένα χρόνο περίπου, πιστεύω πως πέρασε από εδώ κάποιος γνωστός μου, για να αγοράσει ένα όχημα ειδικό για ταξίδι στη Διάσταση του Φωτός. Θα ήθελα να μάθω ποιος τον προμήθευσε μ'αυτό το όχημα.»

«Πριν από ένα χρόνο;» είπε ο Σαρτάλης. «Δεν είναι εύκολο να...»

«Επιμένω, κύριε Διευθυντά.»

Ο Σαρτάλης αναστέναξε. «Παρακαλώ, Υψηλότατε, καθίστε,» είπε, και κάθισε κι εκείνος πίσω απ'το γραφείο του.

Ο Ανδρόνικος πήρε θέση σε μια καρέκλα, αντίκρυ του. Οι σύντροφοι του Πρίγκιπα έμειναν όρθιοι· ο Διευθυντής τούς έριξε ένα νευρικό βλέμμα, και τον ρώτησε: «Πώς ονομάζεται ο γνωστός σας;»

«Δε νομίζω ότι θα έδωσε το αληθινό του όνομα· είχε λόγους να κινείται με κάποια μυστικότητα. Προτιμότερο θα ήταν να δείτε πόσα οχή-

ματα φτιαγμένα για τη Διάσταση του Φωτός πουλήσατε μέσα στο χρόνο. Αν τα ψάξουμε ένα-ένα, νομίζω ότι θα φτάσουμε σ'εκείνο που αγόρασε ο γνωστός μου.»

«Θα μπορούσα να μάθω για ποιο λόγο γίνεται αυτή η έρευνα;» ρώτησε, νευρικά, ο Σαρτάλης.

«Δεν είναι απαραίτητο να γνωρίζετε, κύριε Διευθυντά,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Κοιτάξτε απλώς τα οχήματα που πουλήσατε μέσα στο χρόνο. Δε μπορεί να έχετε πουλήσει τόσα πολλά ειδικά φτιαγμένα για ταξίδι στη Διάσταση του Φωτός.»

Ο Σαρτάλης αναστέναξε. «Εντάξει,» είπε. «Δε θέλω να φανώ δύσκολος. Απλά, η όλη ιστορία μ'έχει παραξενέψει. Καταλαβαίνετε...»

«Καταλαβαίνω.»

Ο Σαρτάλης άναψε τσιγάρο και πρόσφερε και στον Ανδρόνικο ένα. Ύστερα, τα δάχτυλά του κινήθηκαν επάνω στο πληκτρολόγιο του γραφείου του. Τελειώνοντας, πάτησε ένα κουμπί που έκανε την οθόνη να γυρίσει, έτσι ώστε τα δεδομένα που παρουσίαζε να είναι ορατά και σ'εκείνον και στον Πρίγκιπα.

ΗΜ/ΝΙΑ ΑΓΟΡΑΣ	ΠΕΛΑΤΗΣ	ΠΟΣΟΤΗΤΑ
3567—10—4	ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΣ ΕΠΟΠΤΗΣ ΕΥΡΥΜΑΧΟΣ ΝΑΛΦΕΡ	1
3567—8—5	ΤΑΞΙΔΕΥΤΗΣ	1
3567—1—7	ΚΡΑΣΝΙ—ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΘΥΕΛΛΑΣ	1
3567—9—7	ΛΕΝΡΙΧ—ΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΔΟΡΑΤΟΣ	1
3567—13—8	ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΣ ΕΠΟΠΤΗΣ ΕΥΡΥΜΑΧΟΣ ΝΑΛΦΕΡ	2
3567—5—11	ΚΡΑΣΝΙ—ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΘΥΕΛΛΑΣ	1
3567—23—13	ΝΑΣΡΑΧ—ΕΜΠΟΡΟΣ	1
3568—16—2	ΚΑΣΝΙ—ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΘΥΕΛΛΑΣ	1
3568—18—2	ΤΑΞΙΔΕΥΤΗΣ	1
3568—12—3	ΣΕΦΕΝΤΙΛ—ΕΜΠΟΡΟΣ	1

Ο Ανδρόνικος παρατήρησε δύο πράγματα: αυτή η Κράσνι, του Οίκου της Θύελλας, όποια κι αν ήταν, πρέπει, για κάποιο λόγο, να αισθανό-

ταν την ανάγκη να αγοράζει οχήματα φτιαγμένα για τη Διάσταση του Φωτός πολύ συχνά (!)· και τι μπορεί να σήμαινε το όνομα ταξιδευτής;

Ρώτησε τον Σαρτάλη γι' αυτό το τελευταίο (το τι έκανε η Κράσι του Οίκου της Θύελλας δεν αφορούσε τον Πρίγκιπα) και ο Διευθυντής απάντησε: «Κατά καιρούς, περνάνε διάφοροι οι οποίοι είναι ουσιαστικά... ταξιδευτές, Υψηλότες. Δεν είναι κάποιοι γνωστοί έμποροι, ή ευγενείς, ή στρατιωτικοί, ή κάτοικοι της πόλης. Μπορούν να μας δώσουν ό,τι όνομα θέλουν. Επομένως, έχουμε δύο επιλογές: ή να μη συνεργαζόμαστε καθόλου μαζί τους, ή να τους κατατάσσουμε όλους στην ίδια κατηγορία. Το να μη συνεργαζόμαστε –αν έχουν τα χρήματα να μας πληρώσουν– δε μας συμφέρει, όπως θα καταλαβαίνετε. Συνεπώς...»

«Μάλιστα,» είπε ο Ανδρόνικος· και σκέφτηκε: Κάτι μου λέει, λοιπόν, πως ο Αρίσταρχος είναι αυτός ο πρώτος ταξιδιώτης στην οθόνη σου, Διευθυντή. Αυτός που αγόρασε ένα όχημα την όγδοη ημέρα, του πέμπτου μήνα, του έτους 3567.

Ο Πρίγκιπας ύψωσε το δάχτυλό του, δείχνοντας. «Αυτός πρέπει να είναι ο άνθρωπός μου. Ποιος τον εξυπηρέτησε;»

«Εννοείτε, με ποιον συνεννοήθηκε για την αγορά του οχήματος;»

«Ναι.»

«Δε γνωρίζω, Υψηλότε.»

«Δεν έχετε τηλεοπτικούς πομπούς που καταγράφουν τις δοσοληψίες;»

«Δεν κρατάμε δεδομένα από τόσο παλιά, Υψηλότε.»

«Θα πρέπει, τότε, να πάμε να ρωτήσουμε τους υπαλλήλους.»

«Καλώς,» είπε ο Σαρτάλης, αν και δεν έμοιαζε να το εγκρίνει. «Όπως επιθυμείτε.»

«Και,» πρόσθεσε ο Ανδρόνικος, «θέλω αυτή τη λίστα» –έδειξε την οθόνη– «σε χαρτί.»

«Αποφεύγουμε τη χρήση του χαρτιού, Υψηλότε. Το ξύλο, όπως θα ξέρετε, είναι σπάνιο στην Αρβήντλια.»

Η Ιωάννα έσκυψε, για να ψιθυρίσει στ' αφτί του Ανδρόνικου: «Μην ανησυχείς· τα πάντα σ' αυτή τη λίστα βρίσκονται στη μνήμη μου.»

«Εντάξει,» είπε ο Πρίγκιπας στον Σαρτάλη, καθώς έσβηνε το τσιγάρο του και σηκωνόταν όρθιος. «Πάμε να μιλήσουμε στους υπαλλήλους σας, κύριε Διευθυντά.»

Βγήκαν απ'το γραφείο του Διευθυντή και, διασχίζοντας πάλι πέτρινους διαδρόμους, βρέθηκαν στον προθάλαμο· και μετά, μπήκαν σε μια μεγάλη αίθουσα με πολλές κολόνες και διαφόρων ειδών οχήματα ανάμεσά τους. Κοντά στα οχήματα βρίσκονταν οπλισμένοι φρουροί, καθώς και άνθρωποι που ήταν φανερά πωλητές. Ένας απ'αυτούς μιλούσε τώρα μ'έναν άντρα πλούσια ντυμένο. Ένας άλλος πωλητής, βλέποντας να μπαίνουν ο Ανδρόνικος και οι υπόλοιποι, μαζί με τον Διευθυντή, τους πλησίασε και ρώτησε αν θα μπορούσε να τους εξυπηρετήσει.

«Ναι,» του είπε ο Ανδρόνικος, «μπορείς να μας εξυπηρετήσεις. Θέλω κάποιες πληροφορίες σχετικά με μια δοσοληψία που έγινε πριν από ένα χρόνο περίπου. Για την ακρίβεια, την όγδοη ημέρα του πέμπτου μήνα του έτους 3567. Ένα όχημα, ειδικό για τη Διάσταση του Φωτός, αγοράστηκε από κάποιον που είναι καταχωρημένος στα αρχεία σας ως 'ταξιδευτής'...»

Ο πωλητής κοίταξε τον Διευθυντή, ερωτηματικά· εκείνος ένευσε, σα ν'απαντούσε: Ναι, μπορείς να του μιλήσεις.

Ο πωλητής καθάρισε το λαιμό του. «Τι ακριβώς σας ενδιαφέρει σχετικά μ'αυτή την αγορά, κύριε;»

«Θέλω να μάθω ποιος ήταν ο πωλητής με τον οποίο μίλησε ο 'ταξιδευτής'.»

«Αυτό, κύριε, είναι δύσκολο να βρεθεί, καθώς—»

«Δε μ'ενδιαφέρει αν είναι δύσκολο,» είπε ο Ανδρόνικος. «Θα το βρείτε.»

Ο πωλητής φάνηκε αναστατωμένος, σα να μην πίστευε αυτό που άκουγε. Κοίταξε πάλι τον Διευθυντή.

«Ο κύριος,» είπε ο Σαρτάλης, «έχει ειδική άδεια για έρευνα, από την Πριγκίπισσα Θυάλκνα.»

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο πωλητής, καταλαβαίνοντας. Και στράφηκε πάλι στον Ανδρόνικο. «Θα πρέπει να ρωτήσουμε, κύριε.»

Καθώς ο Πρίγκιπας μιλούσε με τον υπάλληλο, η Ιωάννα πρόσεξε κάτι που της κίνησε αμέσως την περιέργεια. Και όχι μόνο αυτό, αλλά έκανε μέσα της μια φωνή να φωνάζει ΚΙΝΔΥΝΟΣ!

Μια σκιά, πίσω από μια από τις χοντρές κολόνες του δωματίου. Κάποιος στεκόταν εκεί. Κρυμμένος.

Και τώρα, κάτι γυαλιστερό ξεπρόβαλλε από το πλάι του πέτρινου κίονα.

Η αιχμή ενός βέλους!

«Ανδρόνικε!» Η Ιωάννα τινάχτηκε, πάραυτα, σπρώχνοντας τον Πρίγκιπα μ' όλη της τη δύναμη.

Εκείνος παραπάτησε, κι έπεσαν μαζί στο πέτρινο πάτωμα.

Το βέλος έσχισε τον αέρα, πέρασε δίπλα απ' το κεφάλι του Δάρυλμος, και έσπασε το τζάμι ενός οχήματος.

Το Δημιούργημα βγήκε πίσω απ' την κολόνα, πετώντας στο πλάι τη βαλλίστρα του και τραβώντας δύο σπαθιά απ' τη ζώνη του. Ολόκληρη η αριστερή του μεριά ήταν αλλοιωμένη· η όψη του ήταν φριχτή. Κι έγινε ακόμα πιο φριχτή, καθώς μεταλλάχθηκε, αποκαλύπτοντας μυτερά δόντια, σχιστά μάτια, και αφύσικα τραβηγμένο πρόσωπο. Το σώμα του σχημάτισε μια τερατώδη οξεία γωνία.

«Αυτός είναι ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος!» φώναξε το Δημιούργημα, δείχνοντας τον Ανδρόνικο με το ένα σπαθί του. «Όποιος τον σκοτώσει θα ανταμειφθεί πλούσια από την Παντοκράτειρα!» Και όρμησε, τρέχοντας.

Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ! σκέφτηκε ο Ανδρόνικος, καθώς σηκωνόταν. Είναι όλοι τους πράκτορες εδώ πέρα!

Η Άνμα'ταρ, έχοντας τραβήξει δύο ξιφίδια, στάθηκε στο διάβα του Δημιουργήματος, κι απέκρουσε τη μια του λεπίδα ανάμεσα στις δύο δικές της. Η άλλη λεπίδα πήγε για τα πόδια της, αλλά η μάγισσα πήδησε επιτόπου, μαζεύοντας τα γόνατά της, και το όπλο έσχισε τον αέρα από κάτω της.

Ο Ράθνης σπάθισε το Δημιούργημα στο πρόσωπο, καταστρέφοντας το ένα του μάτι – το οποίο άρχισε αμέσως να αναπλάθεται.

«Ελεεινοί ρουφιάνοι!» γρύλισε ο Δάρυλμος, και γρονθοκόπησε τον Σαρτάλη καταπρόσωπο, σωριάζοντάς τον στο πάτωμα μ' αίμα να τρέχει απ' τη μύτη του.

Ο Ανδρόνικος ξεθηκάρωσε το σπαθί του με το αριστερό χέρι, γιατί το δεξί του είχε τραυματιστεί από το βέλος της Αρχικατασκόπου και δε μπορούσε ακόμα να χειριστεί όπλο. Συγχρόνως, έβλεπε ότι ορισμένοι απ'τους φρουρούς της αίθουσας έβγαζαν, επίσης, τα όπλα τους και έρχονταν καταπάνω του.

«Μην ανησυχείς γι'αυτούς,» του είπε η Ιωάννα. «Θα τους αναλάβω εγώ.» Ένα ξίφος ήταν στο δεξί της χέρι, κι ένα ξιφίδιο στο αριστερό.

Οι πωλητές έτρεχαν να φύγουν, πανικόβλητοι, ουρλιάζοντας. Οι φρουροί που δεν είχαν ορμήσει φώναζαν να σταματήσουν όλοι, ΑΜΕΣΩΣ! ΑΜΕΣΩΣ! Κι ασφαλώς, κανένας δεν τους άκουγε.

Ο Ευθύπορος πήγε να βοηθήσει την Ιωάννα, καθώς εκείνη επιτιθόταν στους εχθρικούς φρουρούς, που, σίγουρα, ήταν πληρωμένοι από τους Παντοκρατορικούς.

«Δάρυλμος!» είπε ο Ανδρόνικος. «Το λάδι.» Θηκάρωσε πάλι το ξίφος του –σκεπτόμενος ότι, έτσι κι αλλιώς, δεν είχε νόημα να το κρατά, αφού, αναμφίβολα, δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει το Δημιούργημα με το αριστερό του χέρι– και έβγαλε τον ενεργειακό αναπτήρα απ'τη ζώνη του.

Το ανθρωπόμορφο πλάσμα απέκρουσε μια σπαθιά του Ράθνη –και δέχτηκε το ένα ξιφίδιο της Άνμα'ταρ στα πλευρά, και το άλλο στο στήθος. Μονάχα ρευστό, ασημόχρωμο υγρό φάνηκε μέσα απ'τα σχισμένα ρούχα του και το κατεστραμμένο δέρμα του.

«Πρίγκιπα Ανδρόνικε...!» φώναξε το Δημιούργημα. «Έπρεπε να το είχα καταλάβει εξαρχής ότι η παρουσία σου εδώ δεν ήταν τυχαία!»

Τι πάει να πει αυτό; απόρησε ο Ανδρόνικος. Τι αναζητάς, τέρας; Είσαι ένας απ'αυτούς τους μυστηριώδεις πράκτορες που ανέφερε ο Αρίσταρχος; Αυτούς που τον καταδίωκαν ως το τέλος; Μα τον Απόλλωνα, γιατί να μην είναι δυνατόν να αιχμαλωτίσει κανείς ένα Δημιούργημα και να το ανακρίνει!

Ο Δάρυλμος είχε βρεθεί τώρα πίσω απ'το πλάσμα, καθώς η Άνμα'ταρ και ο Ράθνης απέκρουαν τις σπαθιές του, κι έμοιαζαν να δυσκολεύονται να το συγκρατήσουν απ'το να φτάσει στον Πρίγκιπα.

Ο Ανδρόνικος έκανε νόημα στον Δάρυλμο, κι εκείνος άνοιξε το φλασκί του και πέταξε λάδι πάνω στο Δημιούργημα. Το τέρας στρά-

φηκε, γρυλίζοντας –και χίμησε προς τον πρασινόδερμο μασκοποιό. Εκείνος έτρεξε να φύγει.

Ο Ανδρόνικος άναψε τον ενεργειακό αναπτήρα και τον εκτόξευσε καταπάνω στο Δημιούργημα, πυρπολώντας το. Η κραυγή του τέρατος αντήχησε σ'ολόκληρη την αίθουσα –πιθανώς, σ'ολόκληρο το οικοδόμημα της βιομηχανίας.

Ο Δάρυλμος πήδησε πάνω στην οροφή ενός οχήματος, κουτρουβάλησε εκεί, και βρέθηκε απ'την άλλη μεριά, μακριά απ'το ανθρωπόμορφο πλάσμα που τον κυνηγούσε.

Το Δημιούργημα, ουρλιάζοντας άναρθρα, στράφηκε πάλι προς τον Ανδρόνικο.

Η Άνμα'ταρ, έχοντας ανοίξει το δικό της φλασκί, του πέταξε κι άλλο λάδι. Η φωτιά που το τύλιγε φούντωσε: έγινε μια φλογερή στήλη που εντός της διακρινόταν μια ανθρώπινη μορφή η οποία έλιωνε σα να ήταν κέρινη.

Ωστόσο, το Δημιούργημα συνέχισε την επίθεσή του, πηγαίνοντας προς τον Ανδρόνικο. Ο Ράθνης βρέθηκε στο διάβα του, αποκρουώντας τις μανιασμένες, φλεγόμενες λεπίδες του και οπισθοχωρώντας απ'τη δύναμη και την ορμή του. Ένα ξίφος χτύπησε τον Λευκό επαναστάτη στο στήθος, σωριάζοντάς τον και κάνοντάς τα ρούχα του ν'αρπάξουν φωτιά. Εκείνος κυλίστηκε στο πάτωμα, ενώ η Άνμα'ταρ τώρα επιτιθόταν στο Δημιούργημα, το οποίο έλιωνε.

Ο Ανδρόνικος έβγαλε την κάπα του και χτύπησε μ'αυτήν τον Ράθνη, προσπαθώντας να τον σβήσει. Ευτυχώς, η φωτιά δεν είχε εξαπλωθεί.

Το αριστερό χέρι του Δημιουργήματος φάνηκε να αποκολλάται από το υπόλοιπο σώμα του και να καταβροχθίζεται από τις φλόγες· το ένα σπαθί του τέρατος κουδούνισε στο πάτωμα. Η Άνμα'ταρ απέκρουσε το άλλο σπαθί, διασταυρώνοντας τις λεπίδες των ξιφιδίων της· και κλότσησε, με δύναμη, το αριστερό πόδι του Δημιουργήματος.

Το γόνατό του διαλύθηκε, και το πλάσμα σωριάστηκε.

Το πόδι της Άνμα, όμως, άρπαξε φωτιά, και, κραυγάζοντας, η μάγισσα άρχισε να το χτυπά με την κάπα της, για να το σβήσει.

«Θα πεθάνεις, Πρίγκιπα Ανδρόνικε!» ούρλιαξε το Δημιούργημα, λιώνοντας επάνω στο πάτωμα· τώρα πλέον, έμοιαζε με μια άμορφη μάζα που μόνο με πολλή φαντασία θα μπορούσε κανείς να πει ότι, κάποτε,

είχε ανθρώπινη μορφή. «Ο αφέντης μου δε θα το επιτρέψει αυτό! ΘΑ ΣΕ ΣΚΟΤΩΣΕΙ!» Και μια σπαραχτική κραυγή ακολούθησε, προτού το τέρας λιώσει εντελώς.

Ο Ευθύπορος παρουσιάστηκε, ξαφνικά, τραβώντας ένα παγούρι από τη ζώνη του και πετώντας νερό επάνω στο φλεγόμενο παντελόνι της Άνμα'ταρ, κάνοντας τη φωτιά να σβήσει.

«Θεοί...!» είπε εκείνη, ξέπνοα. «Σ'ευχαριστώ... Σ'ευχαριστώ, Ευθύπορε.»

«Κανένα πρόβλημα, μάγισσα,» αποκρίθηκε ο γαλανόδερμος πολεμιστής.

Ο Ανδρόνικος έψαξε με το βλέμμα του να βρει την Ιωάννα, και την είδε να σωριάζει έναν απ'τους φρουρούς και, κλοτσώντας τον στο κεφάλι, να τον αναισθητοποιεί. Η Μαύρη Δράκαινα δεν έμοιαζε να χρειάζεται βοήθεια· κι επιπλέον, αυτός φαινόταν νάναι ο τελευταίος ο φρουρός με εχθρικές διαθέσεις.

«Είσαι καλά, Ράθνη;» ρώτησε ο Ανδρόνικος τον Λευκό επαναστάτη, που ήταν μισοξαπλωμένος στο πάτωμα εμπρός του.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, κοιτάζοντας το καυτηριασμένο τραύμα στο στήθος του, μέσα απ'τα κουρελιασμένα του ρούχα. «Θ'αφήσει μια πολύ άσχημη ουλή, αλλά, ευτυχώς, δεν είναι βαθύ. Το κάθαρμα δεν προσπαθούσε να με σκοτώσει· ήθελε να φτάσει σ'εσένα.»

Ο Ανδρόνικος τού έδωσε το χέρι του, και ο Ράθνης το έσφιξε και σηκώθηκε.

Ύστερα, ο Πρίγκιπας έψαξε για τον Διευθυντή των Τροχών της Θύελλας, και τον είδε ν'ανοίγει μια κρυστάλλινη πόρτα και να βγαίνει από την αίθουσα.

Ο Ανδρόνικος τον κυνήγησε, τραβώντας το σπαθί του με το αριστερό χέρι. «Σαρτάλη!» φώναξε.

Εκείνος δε σταμάτησε, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Ο Ανδρόνικος την έφτασε, τρέχοντας, και την άνοιξε, περνώντας το κατώφλι, βγαίνοντας στον προθάλαμο (όπου η Λευκή γυναίκα είχε γίνει άφαντη), καταδιώκοντας τον Διευθυντή ως την άλλη μεριά του δωματίου, περνώντας ακόμα μια πόρτα, αρπάζοντάς τον απ'την πλάτη του χιτώνα του και κολλώντας τον στον τοίχο ενός διαδρόμου.

Το σπαθί του Ανδρόνικου βρέθηκε στο λαιμό του έντρομου Λευκού.

«Πρίγκιπά μου, όχι!» έσκουξε εκείνος, ξέπνοα. «Δεν ήξερα τίποτα! Δεν ήξερα! Δεν το είχα σχεδιάσει! Εν αγνοία μου ήταν! Εν αγνοία μου!»

«Μα τον Απόλλωνα,» είπε ο Ανδρόνικος με τα δόντια του γυμνωμένα, σαν λυσσασμένος λύκος, «θα ερευνήσεις κάθε καταραμένη γωνιά αυτής της βιομηχανίας και θα μου βρεις τους πράκτορες της Παντοκράτειρας, Σαρτάλη. Όπως επίσης και ποιος σαμπόταρε το όχημα του ανθρώπου μου. Αλλιώς, το κεφάλι σου θα κυλήσει δίπλα απ'τους τροχούς των οχημάτων που φτιάχνεις!»

• 5 •

Κανένας δεν ήθελε να αναλάβει την ευθύνη. Ο πωλητής που είχε δώσει το όχημα στον Αρίσταρχο, πριν από περίπου ένα χρόνο, βρέθηκε, αλλά είπε ότι εκείνος δε θα μπορούσε ποτέ να το είχε σαμποτάρει απλώς, του το είχε πουλήσει· το τροχοφόρο ήταν ήδη φτιαγμένο, ετοιμοπαράδοτο. Αν θυμόταν καλά, ο άγνωστος βιαζόταν και είχε αγοράσει το μοναδικό που είχε τύχει, τότε, να έχουν έτοιμο. Επομένως, το λάθος πρέπει να είχε γίνει στην παραγωγή.

Στην παραγωγή; Αποκλείεται! Ο Διευθυντής έγινε έξαλλος, ακούγοντάς το· το ίδιο και ο Αρχιμηχανικός. Δε γίνονταν τέτοια λάθη. Αλίμονο! Οι Τροχοί της Θύελλας δεν πουλούσαν οχήματα για τη Διάσταση του Φωτός με χαλασμένη μονωτική ιδιότητα! Ο πωλητής, σίγουρα, έλεγε ψέματα, και θα τον τιμωρούσαν γι'αυτό. Πρέπει να είχε πληρωθεί από τους Παντοκρατορικούς.

Ο Ανδρόνικος θύμισε στον Σαρτάλη ότι και οι ίδιοι οι φρουροί της βιομηχανίας ήταν πληρωμένοι από τους Παντοκρατορικούς· τουλάχιστον, ορισμένοι απ'αυτούς. Ο Διευθυντής αποκρίθηκε ότι, πρωτίτερα, δεν είχε ιδέα για τούτο. Ο Ανδρόνικος είπε ότι αναρωτιόταν ποιοι άλλοι μπορεί να πληρώνονταν από τους Παντοκρατορικούς, υπονοώντας, ασφαλώς, τον ίδιο τον Σαρτάλη, ο οποίος φάνηκε να τρομάζει· πράγμα που δε φανέρωνε, υποχρεωτικά, την ενοχή του. Διαβεβαίωσε τον Ανδρόνικο πως ο πωλητής θα διωχνόταν από τη

βιομηχανία, και πως η βιομηχανία θα ξεπλήρωνε τον Πρίγκιπα με ό,τι τρόπο επιθυμούσε. Επίσης, θα είχαν όλοι το νου τους για οποιαδήποτε τυχόν άλλη υποχθόνια διείσδυση των Παντοκρατορικών. Δε θα επιτρέψουμε να ξανασυμβούν τέτοια περιστατικά, Πρίγκιπά μου, είπε ο Σαρτάλης. Διαβεβαιώστε και την Πριγκίπισσα Θυάλκνα γι' αυτό.

Ο Ανδρόνικος δεν είχε άλλο χρόνο για ν' ασχοληθεί με τους Τροχούς της Θύελλας· ο Φωτεινός Ήλιος έδυε και, σύντομα, θα γινόταν η Τελετή Διαδοχής. Και ο Πρίγκιπας της Επανάστασης κι οι σύντροφοί του έπρεπε, αύριο, να φύγουν από την Ελρείσβα και να ταξιδέψουν στο Φαράγγι του Πεπρωμένου, αφού ο Ράλναχ τούς είχε πει ότι εκεί υπήρχαν σκαλίσματα που έμοιαζαν με τη γραφή που είχε χρησιμοποιήσει ο Αρίσταρχος στο παράξενο μήνυμά του.

Φεύγοντας από τη βιομηχανία, επέστρεψαν στο Μέγαρο του Θρόνου και ειδοποίησαν τον Λόαχραμ'νιρ, να έρθει και να κοιτάξει το τραύμα του Ράθνη και τα εγκαύματα της Άνμα'ταρ. Ο Λευκός Βιοσκόπος μπήκε στα δωμάτια του Πρίγκιπα και πλησίασε τους τραυματίες.

Ο Ανδρόνικος καθόταν παραδίπλα, και είπε στην Ιωάννα, που ήταν κοντά του: «Το Δημιούργημα, καθώς πέθαινε, με απείλησε... στο όνομα του αφέντη του.»

«Δεν είναι η πρώτη φορά που κάποιος σ' έχει απειλήσει, και ποτέ δε σε σταμάτησε από τίποτα.»

«Δεν κατάλαβες; είπα, στο όνομα του αφέντη του.»

Η Ιωάννα συνοφρυώθηκε. «Ποιου αφέντη του;»

«Δεν ξέρω· είπε απλά 'ο αφέντης μου'. Και είμαι βέβαιος πως δεν αναφερόταν στην Παντοκράτειρα. Στη χειρότερη περίπτωση, θα την έλεγε 'αφέντρα', όχι 'αφέντη'· αλλά, κατά πάσα πιθανότητα, θα την ονόμαζε 'Παντοκράτειρα' ή 'Μεγαλειοτάτη'.»

«Ναι,» συμφώνησε η Ιωάννα, «μάλλον... Είναι, όντως, παράξενο... Εκτός αν...»

«Εκτός αν τι;»

«Εκτός αν αναφερόταν στον αφέντη του εδώ, στην Αρβήντλια: στον άνθρωπο που το Δημιούργημα υπάκουγε. Τα Δημιουργήματα, συνήθως, υπακούν κάποιον· δεν είναι αυτοκέφαλα.»

Ο Ανδρόνικος μόρφασε. «Δεν ξέρω, Ιωάννα... Όπως αποδείχτηκε, μας περίμενε, τελικά, στη βιομηχανία. Επομένως, γνώριζε ότι θα πάμε

εκεί. Και, καθώς το αντιμετωπίζαμε, εκτός από αυτό για τον αφέντη του, είτε και κάτι άλλο· είπε...» συνοφρυώθηκε, προσπαθώντας να θυμηθεί, «είπε ότι έπρεπε να το είχε καταλάβει εξαρχής ότι η εμφάνισή μου εδώ δεν ήταν τυχαία. Μου φαίνεται πως το Δημιούργημα έψαχνε για κάποιον, και δεν ήξερε ότι αυτός ο κάποιος ήμουν εγώ. Για ποιο λόγο θα μπορούσε να ψάχνει για κάποιον, Ιωάννα;»

«Νομίζω πως έχεις ήδη απαντήσει μόνος σου σ' αυτό το ερώτημα.»

«Αναζητούσε τους ανθρώπους που αναζητούν τα ίχνη του Αρίσταρχου. Το Δημιούργημα ήταν ένας από αυτούς τους παράξενους πράκτορες που ο Αρίσταρχος έλεγε ότι τον κυνηγούσαν.»

Η Ιωάννα έμοιαζε διστακτική να το παραδεχτεί.

«Τι άλλη εξήγηση μπορεί να υπάρχει;» της είπε ο Ανδρόνικος. «Σκέψου, επίσης, το εξής: Το Δημιούργημα έμεινε εδώ, στην Ελρείσβα, ενώ θα μπορούσε να είχε φύγει. Και, μένοντας εδώ, δεν προσπάθησε να εισβάλει στο Μέγαρο για να με δολοφονήσει· κρύφτηκε στους Τροχούς της Θύελλας, περιμένοντας κάποιον να έρθει εκεί – κάποιον που, τελικά, αποδείχτηκε ότι ήμουν εγώ· και είπε ότι έπρεπε απ' την αρχή να το είχε καταλάβει. Δεν υπάρχει αμφιβολία, Ιωάννα: το Δημιούργημα ήταν ένας από τους μυστηριώδεις πράκτορες που ανέφερε ο Αρίσταρχος.»

«Μου κάνει εντύπωση, όμως,» είπε η Μαύρη Δράκαινα. «Όσο υπηρετούσα την Παντοκράτειρα, δεν είχα ξανακούσει γι' αυτούς.»

«Ο Αρίσταρχος είπε ότι υποψιαζόταν πως δεν είναι πράκτορες της Παντοκράτειρας—»

«Αν δεν είναι δικοί της πράκτορες, τότε πώς είναι δυνατόν να συνεργάζονται με τους πράκτορες και τους πολεμιστές της; Πώς μπορούν και χρησιμοποιούν το δίκτυό της;»

«Το Δημιούργημα είπε 'ο αφέντης μου',» της θύμισε ο Ανδρόνικος.

«Και ποιος είναι αυτός ο αφέντης, μπορείς να μου απαντήσεις;»

«Δε μπορώ ν' απαντήσω σε καμία από τις ερωτήσεις σου. Αλλά είμαι βέβαιος ότι έχουμε βρεθεί μπροστά σε κάτι πολύ μυστηριώδες. Κάτι που ίσως ο Αρίσταρχος να ήξερε, και ίσως να έχει γράψει τις απαντήσεις στο μήνυμά του.»

«Το μήνυμά του υποτίθεται πως περιέχει κάποια πολύ σημαντική πληροφορία για την Επανάσταση...»

«Ναι. Και το αποκλείεις αυτή να είναι η πληροφορία;»

«Δεν ξέρω,» είπε η Ιωάννα. «Νιώθω μπερδεμένη. Και ίσως να φταίει το γεγονός ότι δεν ξέρουμε απολύτως τίποτα για την πραγματική φύση των Δημιουργημάτων.»

Όταν ο Λόαχραμ'νιρ έδεσε το τραύμα του Ράθνη και τα εγκαύματα της Άνμα'ταρ και έφυγε απ'τα δωμάτια του Πρίγκιπα, ο Ευθύπορος πλησίασε τον Ανδρόνικο και είπε: «Πρίγκιπά μου, μπορώ να ζητήσω μια χάρη;»

«Σ'ακούω.»

«Δε γνωρίζω ακόμα πολλά για το πώς λειτουργεί η Επανάσταση... δηλαδή, δε γνωρίζω τα διαδικαστικά του θέματος· ξέρω ποιος είναι ο σκοπός σας. Υποθέτω, όμως, ότι έχετε ανθρώπους σας σε όλες τις διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος, σωστά;»

«Σωστά,» είπε ο Ανδρόνικος, περιμένοντάς τον να συνεχίσει, γιατί ο Ευθύπορος ήταν προφανές ότι έκανε απλώς έναν πρόλογο.

Η Ιωάννα παρατηρούσε τον πρώην Παντοκρατορικό καχύποπτα, και αναρωτιόταν αν προσπαθούσε, κάπως, να αποσπάσει πληροφορίες. Παρότι είχε πολεμήσει μαζί τους, και η Μαύρη Δράκαινα πλέον τον εμπιστευόταν αρκετά, δεν τον εμπιστευόταν όμως απόλυτα.

Ο Ευθύπορος ρώτησε: «Στη Σεργήλη έχετε ανθρώπους σας;»

«Γιατί ρωτάς;» είπε η Ιωάννα, προτού ο Ανδρόνικος μιλήσει.

«Γιατί η Σεργήλη είναι η πατρίδα μου, και, αφού τώρα εργάζομαι για την Επανάσταση, θα ήθελα, αν είναι δυνατόν, να μεταφερθώ εκεί. Στην Αρβήντλια ποτέ δεν ήθελα να έρθω, αλλά εδώ με μετέθεσε ο Στρατός της Παντοκράτειρας, σ'αυτό τον άθλιο ξερότοπο.» Κοίταξε τον Ράθνη. «Με το συμπάθιο, φίλε μου.»

Ο Ράθνης δε μίλησε, καθώς έπινε ίνφρετ από μια κρυστάλλινη κούπα.

«Θα το κανονίσω,» υποσχέθηκε ο Ανδρόνικος στον Ευθύπορο, «όταν φύγουμε από την Αρβήντλια και πάμε στην Απολλώνια.»

Ο γαλανόδερμος πολεμιστής φάνηκε ικανοποιημένος. «Ευχαριστώ, Πρίγκιπά μου,» είπε, κάνοντας μια μικρή υπόκλιση, καθώς στεκόταν όρθιος.

Ο Ανδρόνικος και οι υπόλοιποι επαναστάτες που φιλοξενούνταν στο Μέγαρο του Θρόνου πλύθηκαν και ετοιμάστηκαν για να παρευρεθούν στην Τελετή Διαδοχής της Πριγκίπισσας Θυάλκνα. Εκτός από τη Νατλάο, την Ταμλάκο, και τον Ράλναχ, οι οποίοι ήταν Μελανοί και τους είχε απαγορευθεί να πλησιάσουν –πράγμα που τους έκανε να νιώθουν σαν φυλακισμένοι μέσα σε τούτο το πελώριο πέτρινο οικοδόμημα, αλλά αποφάσισαν να κάνουν υπομονή και όχι φασαρία.

Η Τελετή Διαδοχής θα γινόταν στη βόρεια μεριά της Ελρείσβα, στο λιμάνι, και εκεί συγκεντρώθηκε ο περισσότερος κόσμος που επιθυμούσε να παρακολουθήσει, καθώς επίσης και πολλοί Λευκοί φρουροί, οι οποίοι επέβλεπαν, για να μη γίνουν επεισόδια.

Η Ιωάννα και η Άνμα'ταρ είπαν στον Ανδρόνικο ότι θα κοιτούσαν τριγύρω για ακροβολισμένους δολοφόνους, και χάθηκαν μέσα στο πλήθος. Ο Πρίγκιπας ήταν βέβαιος πως, αν υπήρχε κάποιος που επιθυμούσε τον θάνατο της Θυάλκνα, δε θα κατόρθωνε να ολοκληρώσει το σχέδιό του.

Στα δεξιά του Ανδρόνικου στεκόταν ο Σέλιρ'χοκ, βαστώντας το ραβδί του και φορώντας κουκούλα στο κεφάλι, για να κρύβει το μαυρόδερμο πρόσωπό του· δεν είχε, βέβαια, τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των Μελανών της Αρβήντλια, αλλά καλύτερα ήταν κανείς να μη δίνει δικαιώματα. Ο Ράθνης στεκόταν στ'αριστερά του Πρίγκιπα, ενώ ο Δάρυλμος και ο Ευθύπορος βρίσκονταν πίσω του. Ο Νίρχαλμον, ο Λόαχραμ'νιρ, ο Ίσμαρ, ο Κάφλαχ, και άλλοι Λευκοί επαναστάτες στέκονταν παραδίπλα, μοιάζοντας με ληστές που είχαν έρθει στην πόλη με, παραδόξως, αγαθές προθέσεις. Ο Πρόμαχος Ώλριχ ήταν μπροστά τους, μαζί με τη σύζυγό του, Ατάλι, κι οι δυο τους όμορφα ντυμένοι και στολισμένοι. Δεν έμοιαζαν με ληστές, αλλά μάλλον με ευγενείς (παρότι, ασφαλώς, δεν ήταν).

Η Πριγκίπισσα Θυάλκνα ήρθε με τη συνοδεία της Αρχιέρειας της Κρωμβέλης, της μητέρας της, Σάρκμι, μερικών ευγενών και ιερειών, και αρκετών αστραφτερά ντυμένων φρουρών. Φορούσε έναν μακρύ, πορφυρό χιτώνα που σερνόταν γύρω απ'τα πόδια της, καλύπτοντάς

την τελείως. Τα μακριά, καστανόξανθα μαλλιά της έπεφταν, λυτά, σχεδόν ώς τους μηρούς της, γυαλίζοντας στο φως των φεγγαριών.

Το πλήθος ζητωκραύγασε, βλέποντάς τη να ζυγώνει.

Ο Ανδρόνικος, όμως, αναρωτήθηκε πόσοι ανάμεσα σ'αυτούς τη θεωρούσαν σφετερίστρια και παράνομη, αλλά το έκρυβαν, για να το φανερώσουν μια άλλη, πιο κατάλληλη στιγμή, πιθανώς χύνοντας αίμα. Θα πρέπει να είσαι προσεχτική, Πριγκίπισσα. Πολύ προσεχτική.

Η Θυάλκνα έφτασε στην ακροθαλασσιά του Υδάτων Τόπου, και δύο φρουροί έλυσαν τον χιτώνα της, αφήνοντάς τον να πέσει γύρω απ'τα πόδια της. Από μέσα, φορούσε ένα λεπτό, αργυροκέντητο ένδυμα που τη σκέπαζε από το λαιμό μέχρι τους μηρούς, χωρίς να καλύπτει τα χέρια και την πλάτη της. Το κατάλευκο δέρμα της έμοιαζε ν'αντανακλά το πράσινο φως των φεγγαριών της Αρβήντλια.

Η Θυάλκνα βάδισε προσεχτικά –ήταν φανερό ότι πατούσε μόνο με τα δάχτυλα του δεξιού ποδιού–, μπαίνοντας στο νερό μέχρι τα γόνατα και γυρίζοντας για να κοιτάξει πίσω, το συγκεντρωμένο πλήθος και την Αρχιέρεια της Κρωμβέλης, η οποία την πλησίασε, ντυμένη με τον ιερατικό της χιτώνα και μπαίνοντας κι αυτή στη θάλασσα. Στα χέρια της βαστούσε ένα μεγάλο, χρυσό, άδειο κύπελλο. Το βούτηξε κάτω από την επιφάνεια του νερού και το ξανάβγαλε επάνω, γεμάτο ως το χείλος.

Και φώναξε: «Δίνω σ'ετούτη τη γυναίκα να πει από την ιερή δύναμη της Μεγάλης Ζωοδότειρας Κυράς των Υδάτων, για να την κρατήσει για πάντα εντός της!» Πλησίασε το κύπελλο στο στόμα της Θυάλκνα, κι εκείνη ήπие μια γουλιά από το θαλασσινό νερό του Υδάτων Τόπου, το οποίο ήταν πιο αλμυρό από το νερό θαλασσών σε άλλες διαστάσεις, όπως είχε πει η Ιωάννα στον Ανδρόνικο.

Η Αρχιέρεια έκανε κύκλο γύρω από τη Θυάλκνα και βρέθηκε πίσω της. Βαστώντας το μεγάλο κύπελλο με το ένα χέρι, ακούμπησε το άλλο της χέρι στον ώμο της Πριγκίπισσας. Εκείνη γονάτισε μέσα στη θάλασσα, με αποτέλεσμα το νερό να φτάνει τώρα ως το στήθος της.

«Ευλογώ μια γυναίκα ευγενικής γενιάς,» φώναξε η Αρχιέρεια της Κρωμβέλης, «νόμιμη διάδοχο του Θρόνου!» Και, κρατώντας το χρυσό κύπελλο με τα δύο χέρια, το άδειασε, σαν μικρό καταρράκτη, στο κεφάλι της Θυάλκνα, βρέχοντας τα μαλλιά της και κάνοντάς τα να

κολλήσουν στις πλευρές του προσώπου της. Η Πριγκίπισσα βλεφάρισε, τινάζοντας αλμυρό νερό από τις βλεφαρίδες της.

Η Αρχιέρεια έδωσε το κύπελλο σε μια ιέρεια –η οποία το πήρε και απομακρύνθηκε– και ακούμπησε τα χέρια της στους ώμους της Θυάλκνα. «Και την παραδίδω στη Μεγάλη Ζωοδότειρα Κυρά των Υδάτων!» φώναξε, κάνοντας την Πριγκίπισσα να ξαπλώσει, ανάσκελα, μέσα στη θάλασσα· και κρατώντας την εκεί. «Την παραδίδω στο Ιερό Νερό, για να μου την παραδώσει, μετά, Εκείνο –ως Βασίλισσα!» Και άφησε τους ώμους της Θυάλκνα, η οποία σηκώθηκε όρθια, βγαίνοντας από τη θάλασσα και τινάζοντας νερό γύρω της. Τα χείλη της ήταν μισάνοιχτα, καθώς έπαιρνε βαθιές ανάσες.

Το πλήθος φώναζε, ούρλιαζε: Ζήτω η Βασίλισσα Θυάλκνα! Ζήτω η Βασίλισσα Θυάλκνα! Ζήτω η Βασίλισσα! Βασίλισσα Θυάλκνα! Βασίλισσα Θυάλκνα!

Θυάλκνα!

Θυάλκνα!

Θυάλκνα!

Η Θυάλκνα ύψωσε τα χέρια της στον ουρανό, χαμογελώντας.

Ύστερα, βγήκε απ'το νερό, και ένας φρουρός, που ήδη κρατούσε τον χιτώνα της έτοιμο, τον έβαλε, προσεχτικά, στους ώμους της. Η Θυάλκνα πέρασε τα χέρια της μέσα στα μανίκια, ενώ ο φρουρός έδενε τα λιγοστά κορδόνια του ενδύματος. Μια ιέρεια έβγαλε τα μαλλιά της καινούργιας Βασίλισσας από τη λαιμόκοψη του χιτώνα και τ'άφησε να πέσουν, νωπά και βαριά, στην πλάτη της.

Η Θυάλκνα άρχισε, έπειτα, να βαδίζει, πλαισιωμένη πάλι από τη συνοδεία της, ακολουθώντας τον δρόμο απ'τον οποίο είχε έρθει: τον δρόμο που φρουρείτο από τη μια άκρη ως την άλλη, και που, τελικά, θα την οδηγούσε στην κεντρική πύλη του Μεγάρου.

Καθώς περνούσε δίπλα απ'τον Ανδρόνικο, εκείνος τής είπε: «Συγχαρητήρια, Βασίλισσά μου.»

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε η Θυάλκνα. Και πρόσθεσε: «Κανείς, όμως, δε μου είπε ότι κάνει τόσο κρύο όταν πρωτογίνεσαι Βασίλισσα –και δεν είμαι καν νυχτερινή κολυμβήτρια.»

Ο Ανδρόνικος γέλασε.

«Θα σε δω στη γιορτή, Πρίγκιπα Ανδρόνικε,» είπε η Θυάλκνα, μειδιώντας και προσπερνώντας τον, για να συνεχίσει την πορεία της προς το Μέγαρο.

Το πλήθος άρχισε να διαλύεται, καθώς η νέα Βασίλισσα έφευγε.

Ο Ανδρόνικος και οι επαναστάτες βάδισαν, χωρίς να βιάζονται, και η Ιωάννα κι η Άνμα'ταρ πλησίασαν τον Πρίγκιπα όταν είχαν πλέον φτάσει κοντά στο Μέγαρο.

«Δεν υπήρξε κίνδυνος,» είπε η Μαύρη Δράκαινα.

Ο Ανδρόνικος ακούμπησε το χέρι του στους ώμους της. «Για να είμαι ειλικρινής, δεν το περίμενα.»

«Γιατί;»

«Πιστεύεις ότι αυτοί οι άνθρωποι, εδώ στην Ελρείσβα, θέλουν κι άλλες φασαρίες, ύστερα από τόσα που έγιναν;»

Στο Μέγαρο οι υπηρέτες είχαν ετοιμάσει τα πάντα για τη γιορτή. Ακόμα, όμως, υπήρχαν πέτρες ποτισμένες με αίμα, δεν μπόρεσε παρά να παρατηρήσει ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος, μέσα στην Αίθουσα του Θρόνου. Ωστόσο, οι Λευκοί δεν άφησαν αυτό να τους εμποδίσει απ'το να γιορτάσουν την ενθρόνιση της καινούργιας τους Βασίλισσας. Τα φαγητά που είχαν μαγειρέψει ήταν από κάθε είδος που υπήρχε στην κουζίνα τους· όλα τους μυρωδάτα, πικάντικα, καρυκευμένα, και χορταστικά. Τα ποτά έρρεαν άφθονα, είτε ήταν ενδοδιαστασιακά, όπως το ίνφετ, είτε από άλλες διαστάσεις, όπως ο Σεργήλιος οίνος. Μουσικοί, ηθοποιοί, και διασκεδαστές είχαν συγκεντρωθεί για να κάνουν τα νούμερά τους όλη τη νύχτα και να γεμίσουν με τις μελωδίες τους τις πέτρινες αίθουσες του Μεγάρου.

Ο Πρίγκιπας Κάναβριλ δεν παρευρέθηκε στη γιορτή, ασφαλώς, γιατί ήταν ακόμα φυλακισμένος, ύστερα από τη μάχη με τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο και τους επαναστάτες. Η σύζυγός του και τα παιδιά του δεν βρίσκονταν στα μπουντρούμια του Μεγάρου, αλλά ούτε αυτοί παρευρέθηκαν στη γιορτή, για προφανείς λόγους. Αναμφίβολα, θα ήταν από τους πρώτους που θα στρέφονταν εναντίον της καινούργιας Βασίλισσας.

Στους Μελανούς δεν επιτράπηκε να έρθουν στο γλέντι· έτσι, η Ταμλάκο, η Νατλάο, και ο Ράλναχ έμειναν στα δωμάτια που τους είχαν παραχωρηθεί, και ο Σέλιρ'χοκ πήγε να τους κάνει παρέα, ισχυριζόμενος ότι τον πονούσε το κεφάλι του και δε μπορούσε τη φασαρία. Μετά από κάμποση ώρα, εμφανίστηκε και ο Δάρυλμος, ο οποίος ήταν τελείως μεθυσμένος και δεν ήξερε τι έλεγε.

«Φύγε, πρασινομούρη!» του είπε ο Ράλναχ. «Γίνε κοράκι και πέτα! Είσαι τρελός!» Εκείνος, ο Σέλιρ'χοκ, η Νατλάο, και η Ταμλάκο κάθονταν γύρω από ένα χαμηλό, ξύλινο τραπέζι, παίζοντας ένα παιχνίδι με πέτρες, το οποίο παιζόταν στον Κοράκου Τόπο.

«Τι ρατσιστές που είστε, βρε αδελφέ, εδώ στην Αρβήντλια!» γέλασε ο Δάρυλμος. «Και πώς να γίνω κοράκι, ε; Τα κοράκια σας δεν είναι μαύρα; Ή, μήπως, εδώ τα κοράκια είναι πράσινα, ε; Χα-χα-χα-χα-χα! Πράσινα κοράκια! Έχετε πράσινα κοράκια, ρε; Χα-χα-χα-χα-χα!»

Ο Ράλναχ είπε στον Σέλιρ'χοκ: «Δεν έχεις κάποιο ξόρκι για να κάνεις αυτόν τον βλαμμένο τύπο να πέσει ξερός και να ησυχάσουμε;»

Ο Σέλιρ μειδίασε. «Αν είχα, θα το είχα ξαναχρησιμοποιήσει πολλές φορές σ'όλο μας το ταξίδι.»

«Κακίες, κακίες, κακίες!» είπε ο Δάρυλμος, καθίζοντας οκλαδόν στο πάτωμα και ακουμπώντας την πλάτη του στον τοίχο. «Όλο κακίες είστε!»

Σε λίγο, τελειώνοντας μια κούπα που περιείχε ίνφρετ ανακατεμένο με μπίρα, τον πήρε ο ύπνος.

Κεφάλαιο 18^ο

Το Μονοπάτι του Λεοντόσαυρου

• 1 •

Ο Ανδρόνικος είχε σχεδιάσει να φύγουν για το Φαράγγι του Πεπρωμένου με την αυγή, αλλά, ύστερα από το νυχτερινό γλέντι που ακολούθησε την Τελετή Διαδοχής της Πριγκίπισσας Θυάλκνα, αυτό ήταν αδύνατον. Δεν μπορούσαν να σηκωθούν τόσο νωρίς. Ούτε είχαν ετοιμαστεί για ταξίδι, προτού πέσουν για ύπνο. Ήταν όλοι τους λιωμένοι.

Επομένως, όταν ο Ανδρόνικος ξύπνησε κατά το μεσημέρι, είδε πως δεν είχαν άλλη επιλογή απ'το να ξεκινήσουν το απόγευμα. Πράγμα όχι, απαραίτητα, κακό. Εξάλλου, δεν είχαν κανέναν ιδιαίτερο λόγο για να βιάζονται, τώρα που οι Παντοκρατορικοί είχαν διωχτεί από την Ελρείσβα και που είχε ερευνηθεί και η βιομηχανία «Οι Τροχοί της Θύελλας». Το μοναδικό στοιχείο που είχαν για να συνεχίσουν την αναζήτησή τους ήταν η ομοιότητα της γραφής που είχε χρησιμοποιήσει ο Αρίσταρχος στο μήνυμά του με τη Γραφή του Πεπρωμένου: τα λαξεύματα που εμφανίζονταν, μυστηριωδώς, μέσα στο μεγάλο φαράγγι.

Ο Ανδρόνικος κοίταζε, γι'ακόμα μια φορά, το μήνυμα, καθισμένος πλάι σ'ένα παράθυρο, όταν η εξώπορτα των δωματίων του χτύπησε. Με την άκρια του ματιού του, είδε την Ιωάννα να σηκώνεται και να πηγαίνει ν'ανοίξει.

«Είναι ο Πρίγκιπας εδώ;» ακούστηκε μια φωνή. Η φωνή του Κάφλαχ.

Ο Ανδρόνικος σηκώθηκε από το ξύλινο σκαμνί του και πλησίασε, χαιρετώντας τον Λευκό επαναστάτη και ζητώντας του να περάσει.

Ο Κάφλαχ μπήκε, κλείνοντας την πόρτα πίσω του και κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση. «Πρίγκιπά μου,» είπε, «πόλεμος έχει ξεσπάσει στα νότια.»

Πόλεμος; «Τι πόλεμος;»

«Επιτιθέμεθα στους Μελανούς. Τα νέα μόλις ήρθαν στην Ελρείσβα, αλλά ο πόλεμος δεν έχει ξεκινήσει τώρα, απ'ό,τι καταλαβαίνω.»

«Μιλάς, δηλαδή, για ενδοδιαστασιακό πόλεμο; Ανάμεσα στους Λευκούς και τους Μελανούς;»

«Ναι. Οι φυλές του Θυέλλης Τόπου θεώρησαν ότι ετούτη είναι μια καλή ευκαιρία για να χτυπήσουν τις φυλές του Κοράκου Τόπου –κι έχουν δίκιο!» Ο Κάφλαχ δεν έμοιαζε νάχει αμφιβολίες γι'αυτό τον πόλεμο· τουναντίον, έμοιαζε έτοιμος να εμπλακεί κι ο ίδιος.

«Καλή ευκαιρία;» απόρησε ο Ανδρόνικος.

«Πρίγκιπά μου, πολλά από τα χωριά των Μελανών είναι κατεστραμμένα, ύστερα από την εκστρατεία των ξένων. Οι φυλές του Θυέλλης Τόπου μπορούν τώρα να επεκταθούν, όσο τα μαύρα κοράκια είναι ακόμα συγχυσμένα!» Τα μάτια του Κάφλαχ γυάλισαν. «Θα πέσουμε πάνω τους σαν τον ίδιο τον Άρσαγκαρ!»

Μα τους θεούς, σκέφτηκε ο Ανδρόνικος, θέλετε κι άλλο πόλεμο; Δε σας έφτασε αυτός; Γνώριζε, όμως, πως δε θα ήταν συνετό να προσπαθήσει να τους μεταπείσει. Η έχθρα των Λευκών και των Μελανών ήταν παλιά, πανάρχαια· και δε θα δέχονταν κανέναν ξένο να τους πει να την παραμερίσουν, ούτε οι μεν ούτε οι δε. Ακόμα κι ως επαναστάτες, με το ζόρι συνεργάζονταν μεταξύ τους· εκτός από εξαιρέσεις.

«Υποθέτω, λοιπόν, πως βρίσκεσαι εδώ για να μου πεις ότι θα φύγεις από την Ελρείσβα και θα πας νότια, για να πολεμήσεις,» είπε ο Ανδρόνικος.

Ο Κάφλαχ ένευσε. «Ναι, Πρίγκιπά μου. Και ο Νίρχαλμον, ο Λόαχραμ'νιρ, κι οι άλλοι πολεμιστές των ερήμων θα έρθουν μαζί μου.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, και του έδωσε το χέρι του. «Να προσέχετε. Θέλω να σας ξαναδώ.»

Ο Κάφλαχ έσφιξε το χέρι του Πρίγκιπα. «Θα μας ξαναδείς,» υποσχέθηκε· κι έπειτα, έφυγε.

«Αυτό,» είπε η Ιωάννα, «κι άλλοι το έχουν ισχυριστεί.»

«Δεν είσαι σε καλή διάθεση σήμερα, παρατηρώ,» σχολίασε ο Ανδρόνικος.

Η Ιωάννα βάδισε μέσα στο δωμάτιο. «Μια γενική αλήθεια είπα.» Μπαίνοντας στο υπνοδωμάτιο, ξάπλωσε στο κρεβάτι, μπρούμυτα. «Ελπίζω μόνο ο πόλεμός τους να μην κάνει τα πράγματα δύσκολα για μας στο Φαράγγι του Πεπρωμένου.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Ανδρόνικος, σκεπτόμενος ότι δεν ήθελε κι άλλες δυσκολίες στην αναζήτησή του. Τουλάχιστον, όχι τόσο μεγάλες δυσκολίες. Δε μπορούσε να περιμένει να τελειώσει αυτός ο πόλεμος των Λευκών με τους Μελανούς, για να αποκωδικοποιήσει το μήνυμα του Αρίσταρχου· ή, μάλλον, για να δει αν τελικά θα το αποκωδικοποιούσε στο Φαράγγι του Πεπρωμένου.

Και δε μπορούσε να κάνει τίποτα για να επισπεύσει τη λήξη του πολέμου. Είχε αποδειχτεί εφικτό να βάλει τους Λευκούς να εναντιωθούν στους Παντοκρατορικούς, ώστε να τους διώξουν από τα μέρη τους· αλλά δε νόμιζε ότι θα ήταν εφικτό να βάλει τους Λευκούς να συμφιλιωθούν με τους Μελανούς. Κι αν έπαιρνε το μέρος των μεν ή των δε, αυτό θα έκανε τους άλλους εχθρούς του, πράγμα το οποίο δεν ήθελε, σε καμία περίπτωση.

Μετά από λίγο, η εξώπορτα χτύπησε για δεύτερη φορά. Ο Ανδρόνικος άνοιξε κι αντίκρισε τον Ώλριχ.

«Πρίγκιπά μου,» είπε ο Πρόμαχος, «απ'ό,τι έμαθα, ο Κάφλαχ σε ενημέρωσε για τον πόλεμο στα νότια.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Και υποθέτω πως όλοι οι Λευκοί πρέπει να πάτε.»

Ο Ώλριχ πέρασε το κατώφλι, κλείνοντας την πόρτα πίσω του. «Ναι,» είπε, «πρέπει να πάμε. Η δική μου φυλή δεν έχει, ακόμα, εμπλακεί, απ'όσο ξέρω, αλλά δε θα αργήσει μέχρι να εμπλακεί. Βρισκόμαστε πολύ κοντά στον Κοράκου Τόπο. Όχι τόσο κοντά όσο βρίσκονταν οι Τουρβάλκλι, μα αρκετά κοντά για να έχουμε πολλές πρόσφατες διαφορές να λύσουμε με τους Μελανούς... ακόμα κι αν θέλαμε να ξεχάσουμε τη γενοκτονία που έκαναν. Την οποία, ασφαλώς, και δεν ξεχνάμε.»

«Ναι...» είπε με κάποιο δισταγμό ο Ανδρόνικος. «Δεν έγιναν, όμως, αρκετές αιματοχυσίες, Ώλριχ; Οι Παντοκρατορικοί δεν πιστεύεις ότι

έχυσαν αρκετό αίμα Μελανών στον Κοράκου Τόπο για χρόνια ολόκληρα δικών σας πολέμων;» Το ρώτησε αυτό επειδή μιλούσε σ'έναν Πρόμαχο της Επανάστασης, και για κανέναν άλλο λόγο. Σ'έναν οποιονδήποτε Λευκό δε θα είχε νόημα μια τέτοια ερώτηση. Θα του φαινόταν, μάλιστα, εξωφρενική.

«Ο πόλεμος των ξένων δεν έχει καμία σχέση με τον δικό μας πόλεμο, Πρίγκιπα Ανδρόνικε,» αποκρίθηκε ο Ώλριχ. «Δε μπορείς να ξέρεις τι αθλιότητες έχουν διαπράξει οι Μελανοί, μέσα στους αιώνες. Εμείς, όμως, ξέρουμε! Και τώρα που έχουμε την ευκαιρία, θα τους σπρώξουμε ακόμα πιο δυτικά στον Κοράκου Τόπο. Αυτό είναι το σωστό να κάνουμε· με τα δικά μας όπλα, με τις δικές μας μεθόδους.»

Ο Ανδρόνικος αναστέναξε. «Δε νομίζω ότι μπορώ να σε μεταπείσω, Ώλριχ... Αλλά εγώ σάς βλέπω όλους ως φίλους και συμπολεμιστές μου: και τους Λευκούς και τους Μελανούς.»

«Το λες αυτό επειδή είσαι εξωδιαστασιακός, και δεν μπορείς να καταλάβεις. Μην προσπαθήσεις, όμως, να μπεις στο δρόμο μας, Πρίγκιπά μου· σε προειδοποιώ. Ετούτη δεν είναι δουλειά της Επανάστασης. Οι Παντοκρατορικοί έχουν διωχτεί από τα μέρη μας.»

«Ναι,» ένευσε ο Ανδρόνικος, «το αντιλαμβάνομαι. Και δε σκόπευα να μπω στο δρόμο σας, ούτως ή άλλως, Ώλριχ, παρότι εύχομαι να αποφεύγατε τον πόλεμο, ύστερα απ'όσα συνέβησαν. Καλή τύχη να έχεις,» είπε, δίνοντας το χέρι του στον Πρόμαχο, «και είθε οι θεοί της Αρβήντλια να είναι στο πλευρό σου.»

«Και στο δικό σου πλευρό, Πρίγκιπα Ανδρόνικε,» αποκρίθηκε ο Ώλριχ, καθώς αντάλλασσαν μια δυνατή χειραψία. «Πού σκοπεύεις να ταξιδέψεις τώρα;»

«Στο Φαράγγι του Πεπρωμένου.»

Ο Ώλριχ συνοφρυώθηκε. «Για ποιο λόγο;»

«Έχω να αποκωδικοποιήσω ένα μήνυμα,» εξήγησε ο Ανδρόνικος· «και ο κωδικός στον οποίο είναι γραμμένο μοιάζει με τη Γραφή του Πεπρωμένου που υπάρχει στο φαράγγι. Τουλάχιστον, έτσι μου λέει ο Ράλναχ. Ελπίζω να μη δεχτώ επίθεση από τους Λευκούς, όσο θα βρίσκομαι εκεί.»

«Θα φροντίσω να μη συμβεί κάτι τέτοιο, Πρίγκιπά μου. Θα τους ειδοποιήσω για την παρουσία σου. Θα τους πω ότι μας βοήθησες να απομακρύνουμε τους ξένους.»

«Σ'ευχαριστώ, Πρόμαχε.»

«Να προσέχεις, πάντως, τους Μελανούς, εκεί κάτω, στο Φαράγγι του Πεπρωμένου,» τόνισε ο Ώλριχ. «Είναι ύπουλοι και διπρόσωποι. Μπορεί να έχουν στο μυαλό τους τους δικούς τους σκοπούς, που προσπαθούν να σε τραβήξουν στα μέρη τους.»

«Θα το έχω υπόψη μου,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, αν και δεν πίστευε, πραγματικά, ότι μπορεί να ίσχυε κάτι τέτοιο. Τα ίδια θα έλεγαν και οι Μελανοί για τους Λευκούς, αν οι θέσεις τους ήταν αντεστραμμένες.

Ο Πρόμαχος Ώλριχ τον αποχαιρέτησε και έφυγε.

Ο Ανδρόνικος πλησίασε την Ιωάννα, που ήταν ακόμα ξαπλωμένη. «Δεν πρόκειται ποτέ να καταλάβω τους Αρβήντλιους,» της είπε.

«Δεν είσαι ο μόνος. Κανένας εξωδιαστασιακός δεν τους καταλαβαίνει. Γι'αυτό κιόλας η Παντοκράτειρα έχει τόσο λίγο έλεγχο επάνω σ'ετούτη τη διάσταση. Η μυστικοπάθειά τους και ο παράξενος τρόπος σκέψης τους είναι που την εμποδίζουν περισσότερο απ'οτιδήποτε άλλο.»

Ο Ανδρόνικος κάθισε στο σκαμνί που καθόταν και πριν. «Ειρωνικό είναι, δεν είναι; Τους βοήθησα να διώξουν τους Παντοκρατορικούς από τα μέρη τους, αλλά δεν μπορώ να τους βοηθήσω να μην αλληλοσκοτωθούν...»

«Μα τη γλώσσα της Έχιδνας!» μούγκρισε η Ιωάννα, στηριζόμενη στους αγκώνες της, καθώς ήταν ξαπλωμένη μπρούμυτα. «Τα έχουμε ξαναπεί: δεν μπορείς να σώσεις ολόκληρο το Γνωστό Σύμπαν από τον εαυτό του.»

Ο Ανδρόνικος μειδίασε. «Θα ήθελα, όμως.»

«Επειδή είσαι τρελός,» είπε η Ιωάννα. «Αλλά δεν πειράζει· είσαι συμπαθητικός, έτσι κι αλλιώς,» πρόσθεσε, επιστρέφοντάς του το μειδίαμα.

Η Ταμλάκο κάθισε στο καινούργιο δίκυκλο όχημά της, και έπρεπε να παραδεχτεί ότι δεν ήταν καθόλου άσχημο. Είχε, βέβαια, διαφορές σε σχέση με το προηγούμενο, αλλά αυτές οι διαφορές το έκαναν, αν μη τι άλλο, καλύτερο, όχι χειρότερο.

«Βλέπεις; Σ'το είπα ότι ο Πρίγκιπας θα σου έβρισκε καινούργιο.»

Η Ταμλάκο στράφηκε για ν'αντικρίσει τον Ράλναχ, υπομειδιώντας κάτω απ'την κουκούλα της. Φορούσαν, ασφαλώς, ακόμα κουκούλες, καθώς βρίσκονταν μέσα στο Μέγαρο της Ελρείσβα, στην κεντρική αυλή του, και δεν έπρεπε τα Μελανά πρόσωπά τους να ταραάζουν τη γαλήνη των ασπρουλιάρηδων.

«Ήμουν τυχερή,» είπε η Ταμλάκο. «Αν δεν ήταν αυτή η ιστορία με τους Τροχούς της Θύελλας, δε θα το είχα.» Η βιομηχανία, θέλοντας να αποζημιώσει τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο, του είχε προσφέρει ό,τι επιθυμούσε, κι εκείνος είχε ζητήσει ένα δίκυκλο για την Ταμλάκο, καθώς επίσης και να επιδιορθώσουν το μπροστινό τζάμι του Αμμοπόντικα, το οποίο είχε καταστραφεί στη μάχη για τα ορυχεία ενέργειας.

«Τώρα, όμως, το έχεις,» τόνισε ο Ράλναχ· «και θα μάθω, επιτέλους, αν οι ικανότητες που ισχυρίζεσαι πως έχεις με το δίκυκλο είναι κάτι περισσότερο από κομπασμοί.»

«Κομπασμοί!» έκανε η Ταμλάκο. «Μάλλον, δε με κοίταζες καλά, προτού μου κλέψει το όχημά μου αυτός ο δαίμονας!»

«Θα είμαι, τότε, προσεχτικότερος τώρα,» αποκρίθηκε ο Ράλναχ· ένα χαμόγελο αχνοφαινόταν μέσα απ'τη σκιά της κουκούλας του, η οποία έκανε το μαύρο πρόσωπό του σχεδόν αόρατο. «Ή, μάλλον, θα ήταν καλύτερα να μου δείξεις πώς λειτουργεί αυτό το πράγμα ενώ βρίσκομαι επάνω του.»

«Ανέβα,» του είπε η Ταμλάκο, κι εκείνος κάθισε πίσω της.

Η Νατλάο, που δε στεκόταν μακριά τους, σχολίασε: «Δε νομίζω να μπορείς να πάρεις και δεύτερο επιβάτη...»

Η Ταμλάκο στράφηκε να την κοιτάξει. Γνώριζε ότι η τελευταία των Ερνεό'ωμ δεν έβλεπε τον Ράλναχ με καλό μάτι· κι αυτό οφειλόταν στο γεγονός ότι εκείνος ανήκε στη φυλή των Ενκούτεν, μια από τις φυλές που η Νατλάο κατηγορούσε για την καταστροφή της δικής της φυλής. Δε φταίει, όμως, ο ίδιος ο Ράλναχ για ό,τι συνέβη. Δεν είναι ο φύ-

λαρχος της φυλής του. Ούτε σαμάνος που αφιόνισε τους υπόλοιπους με προβλέψεις καταστροφής.

«Είμαι βέβαιη πως ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος έχει αρκετό χώρο στο όχημά του.» Η Ταμλάκο έδειξε τον Αμμοπόντικα, που βρισκόταν παραδίπλα μέσα στην αυλή του Μεγάρου. Οι επαναστάτες φόρτωναν εκεί τα πράγματά τους και κάμποσες ενεργειακές φιάλες, και επιβιβάζονταν, καθώς οι απογευματινές ηλιακές ακτίνες έκαναν τα βαμμένα καφέ μέταλλα του οχήματος να γυαλίζουν.

«Ναι,» είπε η Νατλάο, «πρέπει να έχει.» Κι απομακρύνθηκε, ζυγώνοντας τον Αμμοπόντικα.

Η Ταμλάκο κοίταξε τον Ράλναχ πάνω απ'τον ώμο της. «Δε σε συμβαθεί.»

«Σώπα...»

«Τέλος πάντων,» είπε η Ταμλάκο. «Ας ξεκινήσουμε.» Και ενεργοποίησε τη μηχανή του δίκυκλού της, κάνοντάς τη να μουγκρίσει. «Μα τους θεούς, είναι θηρίο!» παρατήρησε, μειδώντας άγρια.

Οι τροχοί του περιστράφηκαν, και έφυγε από την ανοιχτή πύλη της αυλής, μπαίνοντας στους πλακόστρωτους δρόμους της Ελρείσβα και περνώντας, με ταχύτητα, δίπλα από περαστικούς και ξύλινες άμαξες που τις τραβούσαν ζώα.

«Αν σκοτώσουμε κανέναν καταραμένο Λευκό,» γρύλισε ο Ράλναχ, «δε νομίζω να μας συγχωρέσουν επειδή φοράμε κουκούλες!»

Η Ταμλάκο γέλασε, και οδήγησε το όχημά της προς τη νότια πύλη της Ελρείσβα, απ'την οποία και βγήκε, σηκώνοντας σύννεφα σκόνης πίσω της.

«Μα τους θεούς, είσαι χειρότερη απ'αυτόν τον ανισόρροπο τύπο, τον Νίρχαλμον!»

«Απλώς δοκιμάζω το εργαλείο επειδή είναι καινούργιο. Δε σου είπα ότι είμαι πολύ προσεκτική στην οδήγηση;»

«Ναι, έτσι είπες...»

«Δε λέω ψέματα.»

«Είν'αυτό άλλο ένα από τα προτερήματά σου;»

«Θα μάθεις, σύντομα,» είπε η Ταμλάκο.

Οδήγησε το δίκυκλό της επάνω σ'έναν μικρό αμμόλοφο, σταματώντας το εκεί, και περιμένοντας να δει τον Αμμοπόντικα να βγαίνει από την Ελρείσβα.

Όταν τα πάντα είχαν φορτωθεί στο όχημα, ο Ανδρόνικος κάθισε στο τιμόνι, και πλάι του πήρε θέση ο Ράθνης, επειδή γνώριζε καλύτερα τη γεωγραφία της Αρβήντλια κι επομένως μπορούσε να καθοδηγεί τον Πρίγκιπα–

Νομίζω, όμως, πως τώρα έχουμε μια καλύτερη οδηγό μαζί μας. «Νατλάο,» ρώτησε ο Ανδρόνικος, κοιτάζοντας στις πίσω θέσεις του Αμμοπόντικα, «ξέρεις καλά τον Κοράκου Τόπο, έτσι δεν είναι;»

«Περίπου, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε εκείνη. «Μέχρι στιγμής, δεν είχα πάει και πολύ μακριά απ'το χωριό μου.»

«Μπορείς, όμως, να μου δώσεις κάποιες απλές κατευθύνσεις κοντά στο φαράγγι, σωστά;»

«Μάλλον.»

Ο Ανδρόνικος κοίταξε τον Ράθνη. «Θα σε αντικαταστήσω για λίγο, φίλε μου.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Λευκός επαναστάτης· «δε θα το πάρω προσωπικά.» Και σηκώθηκε από τη θέση του συνοδηγού, για να καθίσει εκεί η Νατλάο.

Στο ενεργειακό κέντρο του οχήματος ήταν καθισμένη η Άνμα'ταρ· ο Σέλιρ'χοκ, ύστερα από το τραύμα στο κεφάλι του, ήταν αδύνατον να υφάνει τη Μαγγανεία Κινήσεως, για να ελέγξει την ενεργειακή ροή στον Αμμοπόντικα. Επομένως, καθόταν μαζί με τους υπόλοιπους: την Ιωάννα, τον Ευθύπορο, τον Δάρυλμος, και τον Ράθνη. Το όχημα ίσα που τους χωρούσε όλους, καθώς δεν ήταν πολύ μεγάλο.

«Είμαστε έτοιμοι, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε η Άνμα'ταρ.

«Ναι,» απάντησε ο Ανδρόνικος.

Η μάγισσα ύφανε τη Μαγγανεία Κινήσεως, και ο Πρίγκιπας ενεργοποίησε τα συστήματα του Αμμοπόντικα. Έπιασε το τιμόνι και πάτησε το πετάλι, βάζοντας τους τροχούς σε κίνηση.

Το όχημα βγήκε από το Μέγαρο του Θρόνου, διέσχισε τους δρόμους της Ελρείσβα, και συνάντησε το δίκυκλο της Ταμλάκο έξω από την πόλη, στην ανοιχτή έρημο.

● 2 ●

Άκουσε την πόρτα του κελιού της ν'ανοίγει, και ξύπνησε, ταραγμένη.

Ανασηκώθηκε πάνω στο δερμάτινο στρώμα της, για να δει κάποιον να στέκεται αντίκρυ της, βαστώντας μια λάμπα λαδιού. Η μορφή του έμοιαζε σκοτεινή, μα ήταν φανερό πως ήταν άντρας και φρουρός.

«Σήκω,» της είπε, μιλώντας σπαστά τη Συμπαντική.

Η Αλντάρνη είχε κοιμηθεί, και δεν ήξερε τώρα τι ώρα ήταν· είχε χάσει τελείως την αίσθηση του χρόνου, εδώ κάτω, σε τούτο το σκοτεινό, υγρό μέρος.

«Σήκω,» επανέλαβε ο φρουρός.

Η Αλντάρνη σηκώθηκε· δεν είχε βγάλει τις μπότες της όταν είχε ξαπλώσει. «Τι ώρα είναι;» ρώτησε.

«Μετά μεσημέρι.» Ο φρουρός παραμέρισε από την πόρτα. «Βγες.»

Να βγω; Δεν της φαινόταν πως αυτός ο τύπος είχε έρθει για να την ελευθερώσει. Ήταν Λευκός, ντυμένος σαν τους πολεμιστές του Θρόνου. Ωστόσο, η Αλντάρνη δε δίστασε· βγήκε απ'το κελί της. Και διαπίστωσε ότι έξω βρίσκονταν άλλοι δύο φρουροί, επίσης Λευκοί και παρόμοια ντυμένοι.

Την περιτριγύρισαν, ο ένας τους έπιασε το αριστερό της μπράτσο, κι άρχισαν να τη βαδίζουν μέσα στον υπόγειο διάδρομο των μπουντρομιών.

«Πού με πηγαίνετε;» ρώτησε η Αλντάρνη. Φοβόταν ότι ίσως να την πήγαιναν σε κάποιο μέρος για να της κάνουν βασανιστήρια.

«Επάνω.»

Αυτό δε μου λέει και πολλά. Η Αλντάρνη αισθάνθηκε την ανάγκη να προσευχηθεί, αλλά δεν ήξερε σε ποιον θεό να προσευχηθεί. Ποτέ της δεν πολυέδινε σημασία στους θεούς· προτιμούσε απλά να ελέγχει

τους πάντες γύρω της και ν' αφήνει τους θεούς να κάνουν τη δική τους, αόρατη δουλειά –όποια κι αν ήταν αυτή. Τώρα, όμως.... Με πηγαίνουν κάπου για να με βασανίσουν; Δεν πίστεψε ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος αυτά που του είπα; Ή, μήπως, την πήγαιναν κάπου για να την εκτελέσουν; Όχι! Δε μπορούν να το κάνουν αυτό! Δεν τους συμφέρει! Είναι καλύτερα γι' αυτούς να είμαι ζωντανή. Έτσι δεν είναι; Αισθανόταν ιδρώτα να κυλά κάτω απ' τις μασχάλες της κι ανάμεσα από τις ωμοπλάτες της. Η αναπνοή της είχε γίνει γρήγορη.

Οι φρουροί την ανέβασαν στους διαδρόμους του ισογείου του Μεγάλου και την έβγαλαν στη μεγάλη, κεντρική αυλή. Η πύλη ήταν ακόμα κατεστραμμένη, από την ενεργειακή ριπή που την είχε χτυπήσει κατά την επίθεση του Πρίγκιπα Ανδρόνικου. Η Αλντάρνη αναγκάστηκε να μισοκλείσει τα μάτια της, για να τα προστατέψει από τον απογευματινό ήλιο, καθώς, όσο βρισκόταν στο κελί της, είχαν συνηθίσει στο σκοτάδι.

Οι φρουροί την οδήγησαν έξω απ' το Μέγαρο, στους δρόμους της Ελρείσβα και, τελικά, στον Παντοκρατορικό Στρατώνα. Ή, μάλλον, στο μέρος που κάποτε ήταν ο Παντοκρατορικός Στρατώνας· γιατί τώρα περισσότερο με φυλακές έμοιαζε: και, μάλιστα, σε άθλια κατάσταση συντήρησης. Η Αλντάρνη είδε ότι, αναμενόμενα, Λευκοί φρουρούσαν το μέρος, και στην αυλή μεγάλα φορτηγά ήταν σταματημένα, μέσα στα οποία οι πολεμιστές του Θρόνου έβαζαν τους αιχμάλωτους Παντοκρατορικούς στρατιώτες με τα χέρια τους αλυσοδεμένα.

Οι φρουροί της Αλντάρνης πέρασαν χειροπέδες στους καρπούς της και την οδήγησαν κι εκείνη σ' ένα απ' τα φορτηγά, χωρίς να την ακολουθήσουν μέσα. Η πόρτα έκλεισε πίσω της κι ακούστηκε να κλειδώνει.

Στο εσωτερικό, μαζί της, βρίσκονταν κι άλλοι αιχμάλωτοι Παντοκρατορικοί, όλοι τους δεμένοι με αλυσίδες. Ορισμένοι ύψωσαν το βλέμμα τους, για να την κοιτάξουν· και μετά, το έστρεψαν αλλού.

Η Αλντάρνη βάδισε ανάμεσά τους, ψάχνοντας μέρος για να καθίσει, ενώ αισθανόταν, για κάποιο λόγο, τα γόνατά της να τρέμουν. Ο χώρος ήταν αποπνιχτικός από την οσμή του ιδρώτα, καθώς και από την οσμή του αίματος: η Αλντάρνη μπορούσε να δει ότι ορισμένοι από

τους αιχμαλώτους είχαν δεμένες πληγές· μερικοί, μάλιστα, ήταν ακρωτηριασμένοι.

«Αρχικατάσκοπε...»

Στράφηκε, για ν'αντικρίσει έναν ερυθρόδερμο, μαυρομάλλη άντρα που γνώριζε.

Ο Λοχαγός Κήμδροκ τής έκανε χώρο για να καθίσει, καθώς οι μηχανές του μεγάλου φορτηγού ακούγονταν να ενεργοποιούνται, και η Αλντάρνη αισθανόταν το μεταλλικό πάτωμα να τραντάζεται κάτω απ'τα πόδια της.

Κάθισε πλάι στον Κήμδροκ. «Είσαι ζωντανός...» είπε.

«Ήμουν τυχερός, υποθέτω,» αποκρίθηκε εκείνος. Το αριστερό του πόδι ήταν τυλιγμένο με επιδέσμους, και το σαγόνι του ήταν μελανιασμένο.

Η Αλντάρνη άκουσε τους τροχούς του μεγάλου οχήματος ν'αρχίζουν να περιστρέφονται. «Πού μας πηγαίνουν;» ρώτησε.

«Στο λιμάνι, νομίζω. Θα μας μεταφέρουν στη Νιργκέλβα.»

Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος κράτησε την υπόσχεσή του, σκέφτηκε η Αλντάρνη. Θα έχω, λοιπόν, την ευκαιρία να επανακτησω την Ελρείσθα, χρησιμοποιώντας τους κατασκόπους που του έκρυψα. Κι όταν το καταφέρω αυτό, δεν μπορεί, η Παντοκράτειρα σίγουρα θα διορίσει εμένα Επόπτρια σε τούτα τα μέρη.

Τελικά, ίσως τα πράγματα να μην ήταν τόσο άσχημα όσο φαινόταν.

«Ο Επόπτης;» ρώτησε τον Κήμδροκ. «Τον έχουν σ'άλλο φορτηγό;»

«Δεν ξέρω. Δεν τον έχω δει καθόλου.»

Λες να τον σκότωσαν;

Σύντομα, το φορτηγό σταμάτησε, και Λευκοί πολεμιστές άνοιξαν τις πόρτες τους. «Έξω!» φώναξε ένας απ'αυτούς. «Στη σειρά!»

Η Αλντάρνη σηκώθηκε, όπως και οι υπόλοιποι, και, βαδίζοντας πίσω από τον Κήμδροκ, βγήκε από το όχημα.

Βρέθηκε σ'ένα μέρος που ήταν, αναμφίβολα, το αμπάρι ενός πλοίου. Κι άλλοι αιχμάλωτοι ήταν εδώ, όλοι τους αλυσοδεμένοι, ενώ ένα φορτηγό, που είχε αδειάσει, έφευγε από μια πλατιά, ανοιχτή θύρα – το μόνο σημείο απ'όπου ερχόταν ηλιακό φως.

Όταν και τ'άλλα φορτηγά είχαν αδειάσει από αιχμαλώτους και είχαν φύγει, η θύρα έκλεισε, και το μοναδικό φως που υπήρχε τώρα στο

αμπάρι ήταν από λάμπες λαδιού. Οι Λευκοί πολεμιστές έβαλαν τους Παντοκρατορικούς να καθίσουν στο πάτωμα, ενώ εκείνοι εξακολουθούσαν να είναι αλυσοδεμένοι. Η Αλντάρνη κάθισε πάλι κοντά στον Λοχαγό Κήμδροκ.

Και το πλοίο δεν άργησε να ξεκινήσει. Οι μηχανές του ακούστηκαν να βουίζουν, πολύ, πολύ δυνατά. Ολόκληρο το αμπάρι αντηχούσε από τον θόρυβό τους· τα μέταλλά του δονούνταν και έτριζαν. Η Αλντάρνη, μετά από κάποια ώρα, νόμιζε ότι το κεφάλι της πήγαινε να σπάσει. Και ήξερε ότι η Νιργκέλβα δεν ήταν κοντά: βρισκόταν στη βόρεια άκρη του Υδάτων Τόπου, ενώ η Ελρείσβα ήταν στη νότια.

Ακούμπησε την πλάτη της στον τοίχο, νιώθοντάς τον να τραντάζεται από την κίνηση των μηχανών. Και περίμενε.

Η ώρα περνούσε αργά, και οι χειροπέδες ενοχλούσαν τους καρπούς της, ενώ το βουητό του πλοίου τριβέλιζε το κρανίο της. Κάποια στιγμή, αισθάνθηκε την ανάγκη να κατουρήσει, και φώναξε σ'έναν απ'τους φρουρούς, ο οποίος πλησίασε, απρόθυμα. «Θέλω να πάω στην τουαλέτα,» του είπε η Αλντάρνη. «Καταλαβαίνεις τι σου λέω, έτσι; Θέλω να—»

«Καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε ο Λευκός, μιλώντας τη Συμπαντική αρκετά καλά. Την έπιασε από την αλυσίδα που ένωνε τις χειροπέδες της και την τράβηξε, για να σηκωθεί.

«Εε!» διαμαρτυρήθηκε η Αλντάρνη, καθώς ορθωνόταν. «Τι νομίζεις ότι κάνεις; Μπορώ να σηκωθώ και μόνη μου!» Τράβηξε τα χέρια της πίσω, προσπαθώντας να τον κάνει ν'αφήσει την αλυσίδα, αλλά εκείνος δεν την άφησε.

«Έλα,» της είπε, και την οδήγησε μέσα στο αμπάρι, πηγαίνοντάς την σε μια μικρή, μεταλλική, μισάνοιχτη πόρτα, την οποία και άνοιξε με μια απρόσεχτη κλωτσιά. «Εδώ είσαι. Μην αργήσεις.» Άφησε την αλυσίδα της.

«Θα μου λύσεις τα χέρια, πρώτα;»

«Όχι.»

Η Αλντάρνη τον αγριοκοίταξε.

Η έκφραση του φρουρού δεν άλλαξε. «Αυτές είναι οι διαταγές μου,» της είπε.

Η Αλντάρνη μπήκε στο στενόχωρο δωμάτιο και έκλεισε την πόρτα, η οποία δεν είχε ούτε σύρτη, παρατήρησε. Η τουαλέτα δεν ήταν παρά μια τρύπα στο πάτωμα, απ'όπου φαινόταν το νερό της θάλασσας στο ασθενικό φως της λάμπας. Η Αλντάρνη κατέβασε το παντελόνι της και έκανε τη δουλειά της. Χαρτί, σαπούνη, πετσέτες, και άλλες τέτοιες «πολυτέλειες» είδε ότι δεν υπήρχαν εδώ. Βγήκε και συνάντησε τον φρουρό, ο οποίος την περίμενε απέξω.

«Δε χρειάζεται να με τραβάς,» του είπε· «θα επιστρέψω μόνη μου.»

Ο Λευκός, αγνοώντας την, την έπιασε απ'την αλυσίδα της και άρχισε να βαδίζει μέσα στο αμπάρι.

Η Αλντάρνη γρύλισε, οργισμένα, αλλά δεν έφερε αντίρρηση. Αυτό το καταραμένο ταξίδι δε θα κρατούσε για πάντα.

Κάθισε πλάι στον Λοχαγό Κήμδροκ, και περίμενε.

Οι ώρες περνούσαν, και κάποια στιγμή οι Λευκοί τούς έφεραν φαγητό μέσα σε πλήλινα μπολ. Τίποτα περισσότερο από ένας άνοστος χυλός, όπως διαπίστωσε η Αλντάρνη, δοκιμάζοντάς το. Το μόνο πράγμα που την έκανε να τον φάει ήταν η πείνα.

Μετά, κοιμήθηκε. Στα όνειρά της είδε ότι βρισκόταν σε μια σπηλιά, έξω απ'την οποία ο αέρας βούιζε, και το βουητό του ανακατευόταν με τα ουρλιαχτά κάποιου απόμακρου θηρίου.

Όταν ξύπνησε, το μόνο βουητό που μπορούσε ν'ακούσει ήταν το βουητό της μηχανής του πλοίου. Παρατήρησε ότι ο Κήμδροκ ήταν ξύπνιος δίπλα της, και τον ρώτησε: «Είμαστε μακριά ακόμα;»

«Δεν ξέρω· με πήρε ο ύπνος πιο πριν.»

«Κι εμένα.»

«Δεν πρέπει, πάντως, ν'αργούμε πολύ πλέον.»

Αλλά η Αλντάρνη δεν μπορούσε να υπολογίσει τον χρόνο εδώ μέσα, ύστερα από τόση ταλαιπωρία. Δεν ήξερε αν είχε περάσει πολλή ή λίγη ώρα, όταν τελικά άκουσε τις μηχανές να σταματούν να δουλεύουν. Το βέβαιο, όμως, ήταν πως είχαν φτάσει στη Νιργκέλβα· δεν υπήρχε άλλο σημαντικό λιμάνι για να αράξουν.

Οι Λευκοί τούς πρόσταξαν να σηκωθούν και να σταθούν σε σειρές, ο ένας πίσω απ'τον άλλο. Οι αιχμάλωτοι υπάκουσαν, και μαζί τους κι η Αλντάρνη.

Η θύρα του αμπαριού άνοιξε με το δυνατό τρίξιμο μετάλλων και το κροτάλισμα αλυσίδων. Απέξω φάνηκε σκοτάδι. Ήταν νύχτα.

Οι φρουροί πρόσταξαν τους αιχμαλώτους να βγουν, κι εκείνοι πέρασαν τη μικρή, πλατιά γέφυρα που είχε δημιουργήσει η πόρτα ανοίγοντας, και βρέθηκαν στις αποβάθρες της Νιργκέλβα, όπου συγκεντρωμένοι Παντοκρατορικοί στρατιώτες τούς περίμεναν, καθώς επίσης και πολεμιστές της περιοχής, που ήταν όλοι τους Μελανοί, κι έμοιαζαν να μισοεξαφανίζονται μες στις πυκνές σκιές της νύχτας.

Η Αλντάρνη άκουσε τη μεταλλική θύρα του πλοίου να σηκώνεται πίσω της και να κλείνει, ενώ οι μηχανές έμπαιναν πάλι σε λειτουργία.

Με το βλέμμα της, έψαξε ανάμεσα στους Παντοκρατορικούς στρατιώτες, οι οποίοι είχαν ήδη αρχίσει να σπάνε τα δεσμά των αιχμαλώτων, χρησιμοποιώντας τσεκούρια. Έψαξε για τον Άνσελμο, ο οποίος πρέπει να ήταν εδώ όταν έγινε η επίθεση κατά του Μεγάρου στην Ελρείσβα. Δε βρήκε, όμως, αυτόν, αλλά τον Ευρύμαχο.

Ο πρώην Επόπτης της Ελρείσβα την πλησίασε, μαζί με δύο πολεμιστές. «Αλντάρνη...» είπε, κοιτάζοντας την από πάνω ως κάτω. «Είσαι καλά;»

«Καλά;...» αποκρίθηκε εκείνη, σαστισμένη. «Τι κάνεις εσύ εδώ; Δεν... δεν αιχμαλωτίστηκες από τους επαναστάτες;»

«Κατάφερα να διαφύγω και να πάρω μια βάρκα. Καθώς διέσχιζα τον Υδάτων Τόπο, συνάντησα τα πλοία που έρχονταν να μας βοηθήσουν.»

«Μας εγκατέλειψες, δηλαδή, και έφυγες;» σύριξε η Αλντάρνη.

«Τι να έκανα; Τι μπορούσα να κάνω; Και να καθόμουν να αιχμαλωτιστώ, δε θα βοηθούσα έτσι κανέναν,» αποκρίθηκε ο Ευρύμαχος. Κι έγνεψε σ'έναν απ'τους πολεμιστές του, ο οποίος κρατούσε τσεκούρι.

«Τεντώστε τα χέρια σας, Αρχικατάσκοπε,» της είπε εκείνος, υψώνοντας το όπλο του.

Η Αλντάρνη τα τέντωσε, κρατώντας τα το ένα μακριά απ'το άλλο. Το καλοακονισμένο τσεκούρι κατέβηκε με δύναμη, σπάζοντας την αλυσίδα που ένωνε τις χειροπέδες της.

«Πού είναι ο Άνσελμος;» ρώτησε η Αλντάρνη τον Ευρύμαχο.

«Στο Οχυρό,» αποκρίθηκε εκείνος, και της έκανε νόημα να τον ακολουθήσει.

Η Αλντάρνη τον ακολούθησε, και ο Ευρύμαχος την οδήγησε σ'ένα ανοιχτό, τετράτροχο όχημα, που στο τιμόνι του ήταν ένας άντρας με τη στολή των πολεμιστών της Παντοκρατειρας. Ο Ευρύμαχος άνοιξε μια πόρτα, αφήνοντας την Αλντάρνη να μπει πρώτη και να καθίσει στην πίσω μεριά του οχήματος. Ύστερα, κάθισε κοντά της και έκλεισε την πόρτα. Ο ένας από τους δύο στρατιώτες που τον συνόδευαν κάθισε δίπλα στον οδηγό, και ο άλλος πιάστηκε στο πλάι του οχήματος.

Οι τροχοί μπήκαν σε κίνηση.

Διέσχισαν δρόμους που δεν είχαν και τόση μεγάλη διαφορά απ'αυτούς της Ελρείσβα, παρότι η Νιργκέλβα κατοικείτο από Μελανούς.

«Τι συνέβη όσο έλειπα;» ρώτησε ο Ευρύμαχος την Αλντάρνη.

«Τι λες να συνέβη; Πήραν την πόλη.»

«Μόνο αυτό ξέρεις;»

«Με συγχωρείς για την έλλειψη πληροφοριών, αλλά τυχαίνει να ήμουν κλειδαμπαρωμένη σ'ένα υπόγειο κελί!» αντιγύρισε η Αλντάρνη.

Το όχημά τους πήγε στη δυτική μεριά της πόλης και πλησίασε το ψηλό, πέτρινο, επιβλητικό οικοδόμημα εκεί. Το Παντοκρατορικό Οχυρό. Η πύλη του ήταν ανοιχτή, περιμένοντάς τους· την πέρασαν και σταμάτησαν, τελικά, σ'έναν στεγασμένο χώρο στάθμευσης οχημάτων. Ο Ευρύμαχος άνοιξε την πόρτα και βγήκαν.

Πού είναι ο Άνσελμος; αναρωτήθηκε η Αλντάρνη. Δεν τον ενδιαφέρει να δει αν είμαι κι εγώ ανάμεσα στους αιχμαλώτους που έφεραν από την Ελρείσβα; Δεν τον ενδιαφέρει να μάθει αν είμαι ζωντανή ή νεκρή;

Ο Ευρύμαχος την οδήγησε σ'ένα μέρος που έμοιαζε με σιδηρουργείο. «Για να σου βγάλουν τις χειροπέδες,» της είπε.

Ο χώρος ήταν ζεστός, καθώς φωτιές ήταν αναμμένες μέσα σε φούρνους. Μελανοί άντρες βρίσκονταν εδώ, ετοιμάζοντας τα εργαλεία τους, γιατί, αναμφίβολα, θα είχαν πολλή δουλειά απόψε· δεν ήταν μόνο οι χειροπέδες της Αλντάρνης που θα έπρεπε να αφαιρέσουν. Από τη μέση κι επάνω ήταν γυμνοί όλοι τους, φανερώνοντας σώματα μυώδη με φαρδείς ώμους και χοντρά χέρια. Ορισμένοι φορούσαν φαρδιά παντελόνια, κάποιοι άλλοι μονάχα περισκελίδες. Κανένας δε φορούσε υποδήματα.

Ο Ευρύμαχος πρόσταξε έναν να σπάσει τις χειροπέδες της Αλντάρνης. Ο Μελανός έβαλε την Αρχικατάσκοπο να σταθεί μπροστά σ'ένα πέτρινο τραπέζι και της είπε να ακουμπήσει το ένα της χέρι επάνω. Εκείνη το ακούμπησε. Ο σιδεράς έπιασε, σφιχτά, τον πήχη της κι άρχισε να κοπανά τη χειροπέδη μ'ένα σφυρί. Η Αλντάρνη έκλεισε τα μάτια. Με κάθε σφυριά που χτυπούσε τον μεταλλικό κρίκο γύρω απ'τον καρπό της, τραντάζοντάς την ώς το κόκαλο, ένιωθε την τάση να τραβήξει μακριά το χέρι της. Δεν το έκανε, όμως. Κι ακόμα κι αν ήθελε να το κάνει, δε θα μπορούσε· ο σιδεράς την κρατούσε πολύ δυνατά. Επιπλέον, αν κινούσε το χέρι της, ίσως το σφυρί να χτυπούσε εκείνη και όχι τον μεταλλικό κρίκο, με αποτέλεσμα να την τραυματίσει.

Η πρώτη χειροπέδη διαλύθηκε. Και μετά, η διαδικασία επαναλήφθηκε και για τη δεύτερη.

Η Αλντάρνη ήταν λουσμένη στον ιδρώτα, καθώς απομακρυνόταν από το πέτρινο τραπέζι. Οι καρποί της ήταν κοκκινισμένοι· την πονούσαν και την έζυναν. Τους έτριψε.

«Θα σε πάω σ'ένα δωμάτιο, για να ξεκουραστείς,» της είπε ο Ευρύμαχος, περνώντας το χέρι του γύρω απ'τη μέση της.

Η Αλντάρνη ένευσε.

«Τι θα κάνεις τώρα;» τον ρώτησε, καθώς βάδιζαν μέσα στους διαδρόμους του Παντοκρατορικού Οχυρού.

«Δεν ξέρω,» απάντησε ο Ευρύμαχος. «Έχουμε στείλει μήνυμα στη Ρελκάμνια, και περιμένουμε απάντηση.»

«Δε θα προσπαθήσεις να επανακτήσεις την Ελρείσβα;»

«Πιστεύεις ότι είναι εφικτό;»

Έφτασαν μπροστά στη μεταλλική πόρτα ενός ανελκυστήρα, και ο Ευρύμαχος πάτησε το κουμπί που τον καλούσε.

«Ίσως,» αποκρίθηκε η Αλντάρνη, μη θέλοντας ν'αποκαλύψει περισσότερα για τα σχέδιά της.

«Η Χάνρρα δε νομίζω ότι είναι πρόθυμη να στείλει τους πολεμιστές της στην Ελρείσβα. Ένας Επόπτης υποχρεούται να βοηθά τους άλλους Επόπτες, όχι κάποιον που έχει διωχτεί από το πόστο του και, ουσιαστικά, δεν είναι πλέον Επόπτης.» Ο ανελκυστήρας ήρθε· ο Ευρύμαχος άνοιξε την πόρτα και μπήκαν. Πάτησε ένα κουμπί κι άρχισαν ν'ανεβαίνουν. «Για να ανακτηθεί η Ελρείσβα, θα πρέπει να γίνει πόλε-

μος. Θα πρέπει να έχουμε αρκετές δυνάμεις στη διάθεσή μας. Και η Παντοκράτειρα θ'αποφασίσει γι'αυτό.»

Μην είσαι τόσο σίγουρος, συλλογίστηκε η Αλντάρνη. Μπορεί να μη χρειαζόμαστε στρατό για να ξαναπάρουμε την Ελρείσβα. Μπορεί οι κατ'άσκοποί μου να το καταφέρουν αυτό από μόνοι τους, υποκινώντας καταστάσεις, βάζοντας τους Λευκούς να ξεσηκωθούν εναντίον των Λευκών. Αλλά δε μίλησε. Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Έπρεπε να σκεφτεί τα πράγματα με καθαρότερο μυαλό.

Ο ανεγκυστήρας έφτασε στον προορισμό του· ο Ευρύμαχος άνοιξε την πόρτα και βγήκαν. Οδήγησε την Αλντάρνη σ'ένα δωμάτιο και, χρησιμοποιώντας έναν επικοινωνιακό δίαυλο που βρισκόταν εκεί, ζήτησε να έρθουν υπηρέτες για να την εξυπηρετήσουν σε ό,τι μπορεί να επιθυμούσε.

«Θα σε δω αύριο,» της είπε, και έφυγε.

Η Αλντάρνη κοίταξε το ρολόι στον τοίχο, και είδε ότι ήταν τέσσερις μετά τα μεσάνυχτα.

• 3 •

Το χωριό των Νακελμά'ω, στο χείλος του Φαραγγιού του Πεπρωμένου, ήταν τελείως κατεστραμμένο. Τα σπίτια του ήταν σωροί από πέτρες, ανάμεσα στους οποίους υπήρχαν μερικά μαυρισμένα κόκαλα και κρανία από τα σώματα των Μελανών που κάποτε κατοικούσαν εδώ, και που είχαν χτυπηθεί από τα καταστροφικά ενεργειακά κανόνια των Παντοκρατορικών. Κοράκια κάθονταν επάνω στα ερείπια, και τα μάτια τους γυάλιζαν μέσα στη νύχτα, κάνοντάς τα να μοιάζουν σχεδόν με ασώματες οντότητες: φαντάσματα των αδικοχαμένων Νακελμά'ω. Το νερό της μικρής τοπικής όασης ήταν μαυρισμένο, και φαινόταν μολυσμένο· κανένα πτηνό ή ζώο δεν το πλησίαζε.

Ο Αμμοπόντικας σταμάτησε και οι προβολείς του άναψαν, για να φωτίσουν την καταστροφή. Το δίκυκλο της Ταμλάκο ήταν ήδη εδώ,

καθώς προπορευόταν, και η Μελανή οδηγός είχε κατεβεί από τη σέλα, όπως και ο Ράλναχ.

Μερικά κοράκια έκρωξαν, αναστατωμένα από το ξαφνικό φως· ορισμένα φτερούγισαν, φεύγοντας, βουτώντας μέσα στα βάθη του μεγάλου φαραγγιού.

Οι πόρτες του Αμμοπόντικα άνοιξαν, και οι επιβάτες του βγήκαν.

Ο Ράλναχ τούς είπε: «Από δω και πέρα, θα πρέπει να βαδίσουμε. Το όχημά σας είναι αδύνατον να κατεβεί το μονοπάτι.»

«Ελπίζω,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, «να το βρούμε όπως το αφήσαμε, όταν επιστρέψουμε.»

Ο Ράλναχ ανασήκωσε τους ώμους, αμίλητα.

«Μην παρατήσετε, πάντως, τα πράγματά σας μέσα στον Αμμοπόντικα,» συμβούλεψε η Ταμλάκο.

«Δεν το σκοπεύαμε,» απάντησε ο Δάρυλμος.

Ο Ανδρόνικος και οι σύντροφοί του πήραν μαζί τους ό,τι είχαν μέσα στον Αμμοπόντικα, εκτός από τις ενεργειακές φιάλες.

Ο Ράλναχ άναψε έναν δαυλό και βάδισε προς το χείλος του Φαραγγιού του Πεπρωμένου. Η Ταμλάκο προχώρησε δίπλα του, τσουλώντας το δίκυκλό της. Ο Ανδρόνικος και οι άλλοι ακολούθησαν.

Πέρασαν πλάι από τα ερείπια του χωριού των Νακελμά'ω και βρέθηκαν στην αρχή του μονοπατιού για το οποίο τους είχε μιλήσει ο Ράλναχ. Ο Ανδρόνικος είδε ότι, όπως είχε πει ο Μελανός, ήταν πράγματι πολύ στενό για να χωρέσει ο Αμμοπόντικας. Ακόμα και το δίκυκλο της Ταμλάκο με το ζόρι θα χωρούσε· εκείνη, όμως, δε φαινόταν πρόθυμη να το αφήσει πίσω. Πράγμα λογικό, άλλωστε· ήταν πολύ εύκολο κάποιος να το κλέψει. Τουλάχιστον, ευκολότερο απ'ό,τι τον Αμμοπόντικα.

Μέσα στη νύχτα, κατηφόρισαν το μονοπάτι, βλέποντας το Φαράγγι του Πεπρωμένου ν'ανοίγεται από κάτω τους. Ένα θέαμα που προκαλούσε δέος σε όλους. Τα βάθη του, καθώς φωτίζονταν από την ακτινοβολία των δύο πράσινων φεγγαριών της Αρβήντλια, έμοιαζαν σχεδόν με άλλο κόσμο, με άλλη διάσταση. Σε ορισμένα σημεία, τα χτυπήματα από τις ενεργειακές ριπές της αεροπορικής επίθεσης των Παντοκρατορικών ήταν φανερά· τίποτ'άλλο δε θα μπορούσε να διαλύσει τους βράχους με τέτοιο τρόπο.

Το μονοπάτι δεν ήταν δύσβατο, γενικά· αλλά, κάπου-κάπου, γινόταν επικίνδυνο, και εκεί έπρεπε να προσέχουν περισσότερο πού πατούσαν. Ο Ράλναχ, ασφαλώς, τους προειδοποιούσε όλες τις φορές, αν κι ο ίδιος δεν έμοιαζε να έχει καμια δυσκολία.

«Το χωριό των Ενκούτεν,» του είπε ο Ανδρόνικος, όταν, μετά από κάμποση ώρα, πλησίαζαν στον πυθμένα του φαραγγιού, «πόσο μακριά από εδώ είναι;»

«Δε μπορούμε να πάμε εκεί απόψε, Πρίγκιπά μου,» εξήγησε ο Ράλναχ. «Όχι με τα πόδια. Αύριο το βράδυ, όμως, θα έχουμε φτάσει.»

«Με το δίκυκλό μου μπορώ να διανύσω την απόσταση πολύ γρηγορότερα,» είπε η Ταμλάκο. «Και μπορώ να σας μεταφέρω έναν-έναν–»

«Ο πυθμένας του φαραγγιού δεν είναι στρωτός, όπως η ανοιχτή έρημος. Η οδήγηση είναι, υποθέτω, επικίνδυνη εδώ κάτω. Κι επιπλέον, είμαστε εννιά, χωρίς εσένα. Θα πρέπει να κάνεις εννιά φορές πέρα-δώθε, για να μας πας όλους στο χωριό μου.»

Καθώς ο Ράλναχ τελείωνε τα λόγια του, έφτασαν στο πέρας του μονοπατιού που ακολουθούσαν, και βρίσκονταν τώρα σ'ένα μέρος γεμάτο ψηλούς, τραχείς βράχους. Επάνω τους, στο φως του δαυλού, φαίνονταν χαράγματα, που έμοιαζαν με μορφές, ή τυχαία σχήματα, ή γράμματα.

«Η Γραφή του Πεπρωμένου;» ρώτησε ο Ανδρόνικος τον Ράλναχ.

Εκείνος ένευσε. «Ναι, Πρίγκιπά μου. Οι σαμάνοι μπορούν να τη διαβάσουν και να δουν πράγματα που άλλοι δεν τα βλέπουν.»

Ο Ανδρόνικος έριξε μια ματιά στον Σέλιρ'χοκ· το βλέμμα του ρωτούσε τον μάγο αν κι αυτός μπορούσε, κάπως, να διαβάσει τη Γραφή του Πεπρωμένου. Ο Σέλιρ'χοκ, όμως, κούνησε το κεφάλι, αρνητικά.

«Θα συνεχίσουμε, λοιπόν, περπατώντας;» ρώτησε η Ταμλάκο.

«Νομίζω ότι καλύτερα ν'ακολουθήσουμε τη συμβουλή του Ράλναχ, αφού είναι από τούτα τα μέρη,» της είπε ο Ανδρόνικος.

Η Ταμλάκο ένευσε, μοιάζοντας κι η ίδια να συμφωνεί με τον Μελανό της φυλής των Ενκούτεν. Εκείνη δεν ήταν από το Φαράγγι του Πεπρωμένου, και δεν το γνώριζε τόσο καλά.

«Πού θα κατασκηνώσουμε;» ρώτησε η Ιωάννα. «Υπάρχει κάποιο ασφαλές μέρος εδώ;»

«Η περιοχή όπου βρισκόμαστε δεν είναι επικίνδυνη,» αποκρίθηκε ο Ράλναχ, και βάδισε ανάμεσα στους ψηλούς βράχους. «Τα περισσότερα μέρη είναι ασφαλή.»

Σταμάτησαν, τελικά, σ'ένα σημείο όπου υπήρχε αρκετός χώρος για να στήσουν μερικές σκηνές και ν'ανάψουν φωτιά. Ο Σέλιρ'χοκ ύφανε μια Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως, η οποία θα τον προειδοποιούσε αν κάποιος τούς πλησίαζε· αλλά, παρ'όλ'αυτά, ο Ευθύπορος, η Ιωάννα, ο Ράλναχ, και η Άνμα'ταρ φύλαξαν σκοπιές κατά σειρά.

Το πρωί, σηκώθηκαν με την αυγή, και ο Ανδρόνικος παρατήρησε ότι κάποια από τα σχήματα στους βράχους κοντά τους είχαν αλλάξει. Το είπε στον Ράλναχ, παραξενεμένος. Εκείνος, όμως, αποκρίθηκε: «Δεν είναι τίποτα το περίεργο, Πρίγκιπά μου. Συνεχώς αλλάζουν.»

Ο Ανδρόνικος συνοφρυώθηκε. «Πώς εξηγείται αυτό;»

«Δεν εξηγείται. Απλά συμβαίνει. Είναι φυσικό.»

Μάζεψαν την πρόχειρη κατασκήνωσή τους και συνέχισαν το ταξίδι τους μέσα στο φαράγγι, με οδηγό τους τον Ράλναχ.

Διασχίζοντας το τοπίο με τους ψηλούς βράχους, αντίκρισαν μια ομάδα τεσσάρων Μελανών, οι οποίοι φάνηκαν επιφυλακτικοί μαζί τους, διατηρώντας κάμποση απόσταση και έχοντας τα τόξα τους τεντωμένα. Ήταν μισοκρυμμένοι μέσα στις σκιές και δε φαίνονταν πρόθυμοι να ζυγώσουν. Ο Ράλναχ τούς φώναξε στη γλώσσα τους, κι εκείνοι υποχώρησαν· χάθηκαν ανάμεσα στους μεγάλους βράχους.

«Τι τους είπες;» ρώτησε η Άνμα'ταρ.

«Ότι είμαστε φίλοι. Ότι είμαι από τους Ενκούτεν, και ότι πηγαίνω στη φυλή μου, οδηγώντας κάποιους ξένους.»

«Δε φαίνεται, πάντως, να υπάρχει κάποιο χωριό εδώ γύρω...» παρατήρησε η Ιωάννα, κοιτάζοντας δεξιά κι αριστερά, καθώς βάδιζαν.

«Ναι,» είπε η Ταμλάκο. «Οι άνθρωποι που είδαμε πρέπει να είχαν έρθει εδώ για να κρυφτούν, πιστεύοντας ότι τα βράχια τούς προσφέρουν κάλυψη.»

«Να κρυφτούν από ποιους;»

«Μπορεί να φοβούνται ότι τα μεταλλικά πουλιά θα επιστρέψουν.»

«Ή,» πρόσθεσε η Νατλάο, «ίσως να μην είναι κάτοικοι του φαραγγιού, αλλά Μελανοί που ήρθαν από επάνω, για ν'αποφύγουν την εκστρατεία.»

«Σίγουρα,» είπε ο Ανδρόνικος, «όλοι θα έχουν μάθει ως τώρα ότι η εκστρατεία τελείωσε...»

«Δεν έχουν περάσει και τόσες πολλές μέρες,» του θύμισε η Ιωάννα· «και μην ξεχνάς ότι τα νέα εδώ ταξιδεύουν αργά: οι φυλές της ερήμου δεν έχουν ενεργειακά οχήματα, ούτε αεροσκάφη.»

«Αν δεν ξέρουν ότι τελείωσε η εκστρατεία, ίσως θα έπρεπε να τους το πούμε, προτού απομακρυνθούν. Όπως επίσης και ότι δεν πρόκειται να ξανάρθουν ‘μεταλλικά πουλιά’ για να τους χτυπήσουν.»

«Θα το καταλάβουν, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Ράλναχ, «αργά ή γρήγορα.»

Βγήκαν από την περιοχή με τους ψηλούς βράχους και βάδισαν σ’ένα αμμώδες μέρος, που μέσα από την άμμο φύτρωνε μια χαμηλή βλάστηση, την οποία ο Ανδρόνικος και οι άλλοι επαναστάτες δεν είχαν ξανασυναντήσει στην Αρβήντλια. Ούτε, όμως, και η Νατλάο ή η Ταμλάκο την είχαν δει πουθενά αλλού. Ήταν γνωστό πως στο Φαράγγι του Πεπρωμένου υπήρχαν ασυνήθιστα φυτά και ζώα, εκτός από λαξεύματα που εμφανίζονταν και εξαφανίζονταν με μυστηριώδη τρόπο.

«Να προσέχετε εδώ,» τους είπε ο Ράλναχ. «Να μην πατάτε όπου βλέπετε ότι τα χόρτα είναι πολλά και κρύβουν την άμμο, γιατί εκεί φίδια κάνουν τις φωλιές τους, και το δάγκωμά τους είναι δηλητηριώδες. Δεν πεθαίνεις –εκτός αν σε δαγκώσουν κοντά στην καρδιά–, αλλά στο σημείο που θα σε δαγκώσουν το μέλος μουδιάζει, και συνήθως είναι το πόδι, κάτω απ’το γόνατο. Χρειάζεται ώρες ολόκληρες για να ξεμουδιάσει· μερικές φορές, ακόμα και μέρες.»

«Φαίνεται να γνωρίζεις πολλά για τα φίδια...» παρατήρησε η Ταμλάκο, μιλώντας στη Γλώσσα των Μελανών, καθώς τσουλούσε το δίκυκλό της πλάι του.

«Δε γνωρίζω μόνο για τα φίδια.»

«Γνωρίζεις και για άλλα ερπετά;»

«Γνωρίζω πάρα πολλά πράγματα για πάρα πολλά ερπετά, έντομα, και ζώα του φαράγγιού, μεγάλα και μικρά.»

«Όπως;»

Η Νατλάο συνοφρυώθηκε, ενοχλημένα, καθώς ο Ράλναχ απαντούσε με μερικά παραδείγματα. Δεν της άρεσε καθόλου που συνεχιζόταν

αυτού του είδους η συναναστροφή ανάμεσα στην Ταμλάκο και στον Ενκούτεν. Γιατί η Ταμλάκο δεν το σταματούσε; Δεν μπορεί, πραγματικά, να σκεφτόταν να ζευγαρώσει μ'αυτόν τον άθλιο! Τι το καλό μπορεί να είχε επάνω του κάποιος που ανήκε σε μια φυλή η οποία είχε ακολουθήσει τους τρελούς Ζιντ'κέιλ;

Η Άνμα'ταρ, βλέποντας τον Ράλναχ και την Ταμλάκο να συζητούν, και μην καταλαβαίνοντας τίποτα, αφού κι οι δυο τους μιλούσαν στη Γλώσσα των Μελανών, ρώτησε τον Ανδρόνικο: «Τι λένε αυτοί;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Πρίγκιπας, που, επίσης, δεν καταλάβαινε λέξη.

Η Άνμα κοίταξε τη Νατλάο, ερωτηματικά· η Μελανή έκανε πως δεν πρόσεξε, κοιτάζοντας απ'την άλλη.

Ο Ράθνης είπε: «Συζητούν για το ζευγάρωμα.»

«Το ζευγάρωμα;» απόρησε η Άνμα.

Ο Ράθνης ένευσε. «Έτσι είναι το έθιμο στην Αρβήντλια. Και σ'όλους τους εξωδιασασιακούς φαίνεται να μοιάζει παράξενο...»

«Τέλος πάντων,» είπε η Άνμα. «Δε θέλω να μάθω.»

Ο Ανδρόνικος, που ήξερε το συγκεκριμένο έθιμο των Αρβήντλιων, μειδίασε μέσα από τα ξανθά μούσια του. Το ίδιο και ο Ευθύπορος, ο οποίος, τόσο καιρό που βρισκόταν σε τούτη τη διάσταση, είχε επίσης μάθει αρκετά καλά τα έθιμα: όσο μπορούσε να τα μάθει ένας «ξένος», τουλάχιστον.

Ο Φωτεινός Ήλιος βρισκόταν πλέον ψηλά στον ουρανό και τους χτυπούσε όλους βάνουσα με τις ακτίνες του, καθώς εδώ δεν υπήρχε καμία σκιά, κανένα μέρος για να καλυφτούν: μονάχα άμμος και χαμηλή βλάστηση, που δεν ξεπερνούσε πουθενά τα γόνατά τους και, συνήθως, ήταν γύρω από τις κνήμες ή τους αστραγάλους τους.

Η Ιωάννα, μετά από κάποια ώρα, ατένισε ένα χωριό προς τα βόρεια· και το έδειξε στους συντρόφους της. «Πλησιάζει μεσημέρι,» είπε. «Ίσως θα μπορούσαμε να ξεκουραστούμε εκεί, αν μας δεχτούν.»

«Δε θα χρειαστεί,» αποκρίθηκε ο Ράλναχ. «Θα φτάσουμε σε σκιά, σύντομα.»

Και δεν είπε ψέματα: μετά από καμια ώρα, ο αμμότοπος σχημάτισε μια κατηφορική πλαγιά μπροστά τους και, κατεβαίνοντάς την, βρέ-

θηκαν σ'ένα βραχώδες μέρος με βλάστηση πολύ ψηλότερη από πριν. Ακόμα και δέντρα φύτρωναν εδώ. Νερό, όμως, δε φαινόταν πουθενά.

«Δεν υπάρχει καμια λίμνη;» ρώτησε ο Δάρυλμος. «Μια βουτιά δε θα μας έκανε κακό.» Η φωνή του ακουγόταν ξερή από τη ζέστη.

«Το νερό που κυλά εδώ είναι κάτω απ'το έδαφος,» εξήγησε ο Ράλναχ. «Μπορούμε, όμως, να ξεκουραστούμε στη σκιά των δέντρων.»

Έστησαν έναν πρόχειρο καταυλισμό και κάθισαν, για να φάνε και να αναπαυθούν.

«Δεν έχει φίδια εδώ;» ρώτησε ο Δάρυλμος.

«Έχει,» απάντησε ο Ράλναχ, «αλλά δε θα σας πειράξουν, αν δεν τα πειράξετε.»

Η Ιωάννα σκαρφάλωσε στα κλαδιά ενός δέντρου που, κανονικά, δεν θα έπρεπε να υπάρχει στην Αρβήντλια, και πήρε βολική θέση εκεί, ανάμεσα στα φυλλώματα. Έβγαλε ένα τσιγάρο από τη στολή της και το άναψε.

Ο Ανδρόνικος ήπια μια γουλιά απ'το νερό στο παγούρι του, και ύψωσε το κεφάλι του για να την κοιτάξει. «Είναι ωραία εκεί πάνω;» της είπε, υπομειδώντας.

«Καλά είναι,» αποκρίθηκε η Μαύρη Δράκαινα.

Το μεσημέρι πέρασε ήσυχα, και, όταν οι ήλιοι άρχισαν να γέρνουν προς τη Δύση, ο Ράλναχ σηκώθηκε και είπε να συνεχίσουν την πορεία τους.

Η βραχώδης περιοχή με την πλούσια βλάστηση δεν ήταν μεγάλη, όπως αποδείχτηκε. Σύντομα, την άφησαν πίσω τους και μπήκαν σ'ένα μέρος που έμοιαζε με λαβύρινθος από βράχους. Γύρω τους, υπήρχαν παντού παράξενες γραφές και σχήματα. Πολλά απ'αυτά φαίνονταν, για κάποιο λόγο, απειλητικά.

Απόμακρα, ακούγονταν ουρλιαχτά.

«Τι κάνει έτσι, αγαπητοί μου φίλοι;» ρώτησε ο Δάρυλμος· τα μάτια του κοίταζαν δεξιά κι αριστερά, χωρίς να πολυγυρίζει το κεφάλι: η έκφρασή του ήταν σχεδόν κωμική.

«Τσακάλια,» είπε η Νατλάο απλά.

«Χορτάτα, όμως, έτσι; Με γεμάτες κοιλιές...»

«Τα τσακάλια,» εξήγησε η Νατλάο, «σπάνια επιτίθενται στον άνθρωπο όταν είναι ζωντανός. Προτιμούν τα πτώματα.»

«Ναι,» είπε ο Δάρυλμος, «αλλά, αν πεινάνε πολύ, δεν υπάρχει περίπτωση να θελήσουν να μας μετατρέψουν σε πτώματα, ώστε να μπορέσουν να μας φάνε με την ησυχία τους;»

«Περίεργα τα λες,» του είπε η Νατλάο. «Ή ίσως να φταίει το γεγονός ότι δε μιλάω και τόσο καλά τη Συμπαντική...»

Ο Ανδρόνικος γέλασε. «Καλά μιλάς τη Συμπαντική· ο Δάρυλμος τα λέει περίεργα.»

«Εντάξει,» είπε ο Δάρυλμος, «μην τα παραλέμε τώρα. Δε μιλά και τόσο καλά τη Συμπαντική.»

«Για Αρβήντλια των ερήμων,» τόνισε ο Ράθνης, «καλά τη μιλάει.»

«Έρχονταν έμποροι στο χωριό μου,» εξήγησε η Νατλάο. Κι αναστέναξε, καθώς η ανάμνηση της φυλής της πέρασε, γι'ακόμα μια φορά, έντονη από το νου της.

Ο Ανδρόνικος κατάλαβε τη διάθεσή της και θέλησε ν'αλλάξει κουβέντα. «Ράλναχ,» είπε, «είναι επικίνδυνα αυτά τα τσακάλια, ή δεν είναι;»

«Αναλόγως, Πρίγκιπά μου. Αν πεινάνε, ναι, είναι, όπως είπε κι ο πρασινομούρης.»

Ο Δάρυλμος αναποδογύρισε τα μάτια, ακούγοντας το πρασινομούρης. Ύστερα, είπε στην Ιωάννα: «Έχεις ένα τσιγάρο;» Η Μαύρη Δράκαινα τού έδωσε ένα, κι εκείνος το άναψε. «Ευχαριστώ.»

Ο Ράλναχ πρόσθεσε: «Δε νομίζω, όμως, να πέσουμε σ'αυτή την περίπτωση· δε θα είμαστε για πολύ εδώ. Και υπάρχουν χειρότερα πράγματα από τσακάλια στο Φαράγγι του Πεπρωμένου, Πρίγκιπά μου.»

Ο Ανδρόνικος δε ρώτησε σε τι μπορεί να αναφερόταν ο Μελανός επαναστάτης.

Όταν είχε νυχτώσει, έφτασαν κοντά στο χωριό των Ενκούτεν, το οποίο βρισκόταν μέσα σ'ένα κατάφυτο μέρος, εκεί όπου ο λαβυρινθώδης βραχώδης τόπος άνοιγε. Ανάμεσα στα δέντρα και στα φυτά φαινόταν να υπάρχει και μια μικρή λίμνη· το νερό της γυάλιζε στο φως των δαυλών που ήταν αναμμένοι γύρω της, καρφωμένοι στην άμμο.

«Μερικές στιγμές, είχα φοβηθεί...» είπε ο Ράλναχ, ατενίζοντας το χωριό του.

Ο Ανδρόνικος στράφηκε να τον κοιτάξει. «Τι είχες φοβηθεί;»
 «Ότι δε θα το έβρισκα εδώ· ότι τα αεροπλάνα των Παντοκρατορικών θα το είχαν καταστρέψει, Πρίγκιπά μου.»

Προχώρησαν λίγο ακόμα, και Μελανοί πολεμιστές ξεπρόβαλαν μέσα απ'τη νύχτα, για να τους συναντήσουν. Ορισμένοι κρατούσαν τεντωμένα τόξα, άλλοι είχαν στα χέρια τους δόρατα.

Ο Ράλναχ τούς μίλησε στη γλώσσα τους, κι εκείνοι παραμέρισαν, κατεβάζοντας τα όπλα τους και αφήνοντας τους επαναστάτες να περάσουν.

Ο Ράλναχ οδήγησε τους συντρόφους του κοντά στη λίμνη του χωριού, και είπε: «Δεν είναι η Όαση των Επτά Κοκάλων, αλλά είναι ό,τι καλύτερο έχουμε.»

«Θα βολευτούμε, χωρίς κανένα πρόβλημα, Ράλναχ,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, καθώς άφηναν τα πράγματά τους στην άμμο.

«Θα επιστρέψω το πρωί,» τους είπε ο Ράλναχ.

«Πού θα πας τώρα;» τον ρώτησε η Ιωάννα, κάπως απότομα, πάντοτε καχύποπτη για τους πάντες και τα πάντα.

«Στο σπίτι μου, Μαύρη Δράκαινα. Αυτό είναι το χωριό μου.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε προς το μέρος του. «Καλή ξεκούραση.»

Ο Ράλναχ στράφηκε στην Ταμλάκο και της μίλησε στη Γλώσσα των Μελανών. Από τους υπόλοιπους συντρόφους, η μόνη που τον κατάλαβε ήταν η Νατλάο: Ο Ενκούτεν πρότεινε στην Ταμλάκο να έρθει μαζί του. Κι εκείνη δέχτηκε! Δεν ξέρει τι της γίνεται! σκέφτηκε η Νατλάο, κι απομακρύνθηκε απ'τους δυο τους, θυμωμένη, βαδίζοντας πλάι στο νερό της λίμνης κι ανάμεσα στις σκιές που δημιουργούσαν οι καρφωμένοι στην άμμο δαυλοί.

Η Ταμλάκο άφησε το δίκυκλό της κοντά σ'ένα χαμόδεντρο, και πήγε μαζί με τον Ράλναχ· χάθηκαν μέσα στον λαβύρινθο των μικρών πέτρινων σπιτιών του χωριού.

Ο Ανδρόνικος κι οι σύντροφοί του έστησαν τον καταυλισμό τους δίπλα στο νερό και κάθισαν να ξεκουραστούν. Ο Σέλιρ'χοκ δεν ύφανε τη Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως, γιατί δεν είχε νόημα: με τόσους ανθρώπους εδώ κοντά, θα τον ειδοποιούσε συνέχεια. Κι επιπλέον, φαινόταν να βρίσκονται σε ασφαλές μέρος. Η Ιωάννα, όμως, είπε ότι έπρεπε οπωσδήποτε να φυλάξουν σκοπιές, και ο Ράθνης, που είχε το

Λευκό πρόσωπό του κρυμμένο μέσα στην κουκούλα του, συμφώνησε. «Οι Μελανοί είναι Μελανοί: δεν είναι ποτέ να τους εμπιστεύεσαι,» τόνισε. «Κι αυτοί που κατοικούν στο Φαράγγι του Πεπρωμένου είναι πιο παράξενοι απ'τους υπόλοιπους,» πρόσθεσε.

Την πρώτη σκοπιά φύλαξε η Ιωάννα, τη δεύτερη ο Ράθνης, την τρίτη ο Ευθύπορος, και την τελευταία η Άνμα'ταρ.

Καθώς η Μαύρη Δράκαινα έκανε τη βάρδια της, είδε τη Νατλάο να γδύνεται και να βουτά στη μικρή λίμνη. Ύστερα, η Μελανή βγήκε, σκουπίστηκε, ντύθηκε, και έπεσε να κοιμηθεί, σε κάποια απόσταση από τους υπόλοιπους.

Το πρωί, καθώς οι σύντροφοι ξυπνούσαν, ορισμένοι Μελανοί του χωριού ήρθαν για να ποτίσουν τα ζώα τους. Κανένας δεν τους μίλησε, ούτε φάνηκαν παραξενεμένοι ή φοβισμένοι από την παρουσία τους· πρέπει να γνώριζαν ότι οι ξένοι που είχαν κατασκηνώσει εδώ ήταν φιλικοί.

Ο Ράλναχ και η Ταμλάκο ήρθαν μετά από λίγο, και ο πρώτος ρώτησε τον Ανδρόνικο και τους υπόλοιπους πώς είχαν κοιμηθεί. Ο Πρίγκιπας αποκρίθηκε ότι όλα ήταν καλά, και ρώτησε σε ποιον θα έπρεπε τώρα να μιλήσουν ώστε να μάθουν για τη γραφή στο μήνυμα του Αρίσταρχου.

«Στους σαμάνους μας,» αποκρίθηκε ο Ράλναχ. «Τους έχω ήδη καλέσει, και θα έρθουν.»

Κάθισαν κοντά στη λίμνη και έφαγαν πρωινό, περιμένοντας.

Όταν είχαν τελειώσει το φαγητό τους και ο Ανδρόνικος ήταν έτοιμος να ρωτήσει τι θα γινόταν με τους σαμάνους, αυτοί παρουσιάστηκαν. Τρεις Μελανοί άντρες, ο ένας γηραιότερος, οι άλλοι δύο νεότεροι. Φορούσαν φαρδείς χιτώνες και γύρω από το λαιμό τους κρέμονταν περιδέραια με πολλά, μικρά κόκαλα και φτερά.

Ο Ράλναχ σηκώθηκε και τους χαιρέτησε με τρόπο που φαινόταν επισημος, μιλώντας τους στη Γλώσσα των Μελανών. Ο γηραιότερος τού αποκρίθηκε· η φωνή του ήταν σιγανή, σχεδόν σαν ψίθυρος.

Ο Ράλναχ είπε στον Ανδρόνικο: «Ο Έσθετακ θέλει να δει το μήνυμα του Αρίσταρχου, Πρίγκιπά μου.»

Ο Ανδρόνικος θυμόταν ότι ο Αρίσταρχος προόριζε το μήνυμα μόνο για εκείνον, αλλά τώρα δεν είχε άλλη επιλογή. Έπρεπε να το δείξει

στον σαμάνο, αν ήταν να βρει τρόπο να το αποκωδικοποιήσει· κι αν ο σαμάνος μπορούσε να το διαβάσει, ας ήταν... Ο Ανδρόνικος το έβγαλε και το έδωσε στον Ράλναχ.

Ο Ράλναχ το έδωσε στον γηραιότερο από τους τρεις σαμάνους των Ενκούτεν, ο οποίος ονομαζόταν Έσθετακ. Εκείνος το κράτησε ανοιχτό εμπρός του με τα δύο χέρια, και το ατένισε συνοφρυωμένος. Μετά, ύψωσε το βλέμμα του στον Ράλναχ και του μίλησε στη Γλώσσα των Μελανών, επιστρέφοντάς του το χαρτί. Η φωνή του ήταν πάλι σιγανή σαν ψίθυρος.

Ο επαναστάτης άκουσε τον σαμάνο προσεχτικά, κι έπειτα στράφηκε στον Ανδρόνικο. «Πρίγκιπά μου,» είπε, στη Συμπαντική, «ο Έσθετακ λέει ότι, αν δε λαθεύει, αυτός είναι ένας πολύ σπάνιος κώδικας. Νομίζει πως πρόκειται για το Μονοπάτι του Λεοντόσαυρου, κι ο ίδιος δεν μπορεί να το διαβάσει.»

«Τι είναι το Μονοπάτι του Λεοντόσαυρου;»

«‘Μονοπάτι του Λεοντόσαυρου’ είναι το όνομα του κώδικα, Πρίγκιπά μου.»

«Και ποιος μπορεί να αποκωδικοποιήσει το μήνυμα; Σου είπε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ράλναχ. «Με συμβούλεψε να πας να βρεις τους σαμάνους των Νιλμάρεχ. Αυτοί είναι οι μόνοι που ξέρουν να διαβάζουν το Μονοπάτι του Λεοντόσαυρου.»

«Είναι μακριά από εδώ;»

«Αρκετά μακριά, Πρίγκιπά μου. Θα χρειαστούμε πάνω από δύο μέρες οδοιπορίας για να φτάσουμε. Θα σου δείξω στον χάρτη.»

«Ευχαρίστησε τον σαμάνο από εμένα, Ράλναχ,» είπε ο Ανδρόνικος.

Ο Ράλναχ στράφηκε στον Έσθετακ και του μίλησε στη Γλώσσα των Μελανών. Ο σαμάνος κοίταξε τον Ανδρόνικο κι έκλινε το κεφάλι προς το μέρος του. Ο Ανδρόνικος ανταποκρίθηκε με παρόμοιο τρόπο, και οι τρεις σαμάνοι των Ενκούτεν αποχώρησαν.

«Δε μιλούν την Κοινή Γλώσσα της Αρβήντλια;» ρώτησε ο Πρίγκιπας τον Ράλναχ.

«Τη μιλούν, αλλά δεν την προτιμούν κιόλας.»

«Μάλιστα,» είπε ο Ανδρόνικος. Και ρώτησε: «Πού ακριβώς είναι οι Νιλμάρεχ;»

Ο Ράλναχ άνοιξε έναν χάρτη που ήταν φτιαγμένος επάνω σε περγαμνή, και τον άπλωσε στην άμμο. Γονατίζοντας στο ένα γόνατο πλάι του, ακούμπησε το δάχτυλό του σ'ένα από τα βορειότερα σημεία του βορειοδυτικού παρακλαδιού του Φαραγγιού του Πεπρωμένου.

«Εδώ,» είπε ο Μελανός επαναστάτης.

«Καλύτερα να ξεκινήσουμε,» είπε ο Ανδρόνικος.

• 4 •

Φεύγοντας από το χωριό των Ενκούτεν, ταξίδεψαν μέσα στο βορειότερο από τα δύο δυτικά παρακλάδια του φαραγγιού, και διαπίστωσαν ότι τα μέρη δεν ήταν τόσο δύσβατα όσο παράξενα. Το τοπίο άλλαζε με τρόπο απότομο και απρόσμενο: κάτι που δε συναντούσε κανείς αλλού στην Αρβήντλια. Εκεί που ήταν βραχώδες, σκληρό κάτω απ'το πόδι, γινόταν αμμώδες και μαλακό· εκεί όπου δε φύτρωνε το παραμικρό χόρτο, άρχιζαν να φυτρώνουν ολόκληρες σειρές από χαμόδεντρα· εκεί όπου δεν το περίμενες αντίκριζες μια μικρή πηγή να αναβλύζει και ζώα νάσαι συγκεντρωμένα γύρω της. Μεγάλα έντομα, πιασμένα σε πέτρες, ατένιζαν τους ταξιδιώτες, κουνώντας νωχελικά τις κεραίες τους, σα να τους ερευνούσαν. Κοράκια φτερούγιζαν από πάνω τους, κρώζοντας κακόφωνα, δημιουργώντας τη δική τους, προσωπική μουσική. Ερπετά ξεπρόβαλλαν μέσα από σκοτεινές τρύπες, με τα μάτια τους να γυαλίζουν σαν πετράδια.

Οι περιοχές μπορεί, γενικά, να μην ήταν ιδιαίτερως δύσβατες στα περισσότερά τους σημεία, μα ήταν κι αδύνατον να οδηγήσει κανείς μεγάλο όχημα εδώ πέρα. Ακόμα και το δίκυκλο της Ταμλάκο ήταν, ουσιαστικά, δύσχρηστο· έτσι, προτού εγκαταλείψουν το χωριό του, ο Ράλναχ κατάφερε να την πείσει να το αφήσει στους Ενκούτεν. Της υποσχέθηκε ότι κανείς δεν πρόκειται να το πείραζε. Η Νατλάο δεν θα εμπιστευόταν τους Ενκούτεν, σε καμία περίπτωση· η Ταμλάκο, όμως, δε φάνηκε να έχει κανέναν τέτοιο ενδιασμό, σα να μη γνώριζε ότι

αυτοί οι τρελοί είχαν ακολουθήσει τους Ζιντ'κίλ, που ήταν ακόμα πιο τρελοί!

Στους βράχους γύρω από τους ταξιδιώτες, είτε επρόκειτο για γιγαντιαίους ογκόλιθους, είτε για λίθινες στήλες, είτε για μικρές πέτρες, υπήρχε παντού η Γραφή του Πεπρωμένου: τα αλλόκοτα λαξεύματα, που μπορεί να ήταν γράμματα, ή σύμβολα, ή εικόνες, και έμοιαζαν όλα να προσπαθούν να μιλήσουν, να μεταφέρουν κάποιο μήνυμα. Και πολλά απ'αυτά άλλαζαν, με γρηγορότερο ή αργότερο ρυθμό. Ο Ανδρόνικος τα παρακολουθούσε, και είδε ότι, πέφτοντας για ύπνο και ξυπνώντας μετά από ώρες, ορισμένα χαράγματα ήταν τελείως διαφορετικά, ενώ άλλων η μορφή δεν είχε μεταβληθεί στο ελάχιστο.

Κάτι συμβαίνει μ'ετούτο το μέρος που οι Αρβήνγλιοι αποκαλούν Φαράγγι του Πεπρωμένου, σκέφτηκε. Κάτι που οι μάγοι του τάγματος των Ερευνητών, αναμφίβολα, θα ήθελαν να διερευνήσουν. Πρέπει να υπάρχει κάποια... ειδική αστάθεια στην υφή της διάστασης εδώ πέρα.

Ο Σέλιρ'χοκ –που, καθώς ταξίδευαν, το τραύμα στο κεφάλι του ολοένα και καλυτέρευε– έμοιαζε να δείχνει παρόμοιο ενδιαφέρον για τη Γραφή του Πεπρωμένου, κοιτάζοντάς τη πάνω στις πέτρες κι αγγίζοντας τα λαξεύματα. Όταν, όμως, ο Ανδρόνικος τον ρώτησε αν είχε βγάλει κάποιο συμπέρασμα, εκείνος αποκρίθηκε ότι δε μπορούσε να βγάλει κανένα συμπέρασμα απολύτως. Και είπε πως απορούσε, μάλιστα, που οι σαμάνοι του φαραγγιού είχαν τη δυνατότητα να «διαβάζουν» ετούτη την αλλόκοτη γραφή.

Το πρώτο βράδυ αφότου έφυγαν από τους Ενκούτεν, και ενώ η Ιωάννα φυλούσε τη δεύτερη σκοπιά μετά τον Ευθύπορο, είδε τον μαυρόδερμο μάγο να σηκώνεται, ανήσυχος, και να την πλησιάζει. «Κάτι είναι κοντά!» της ψιθύρισε, έντονα. Το είχε καταλάβει από τη Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως που είχε υφάνει γύρω τους, προτού πέσουν για ύπνο.

Η Ιωάννα κοίταξε στα σκοτάδια, μα δεν είδε τίποτα. «Είσαι σίγουρος;»

«Η μαγγανεία δεν κάνει λάθος, Ιωάννα.»

Η Μαύρη Δράκαινα σηκώθηκε απ'τη θέση της και ξύπνησε και τους υπόλοιπους.

Καθώς παραμέριζε την κουβέρτα του, ο Ανδρόνικος είδε κάτι να κινείται. Ύψωσε το χέρι του, δείχνοντας. «Εκεί!»

Η Ιωάννα, αμέσως, στράφηκε–

–προλαβαίνοντας να διακρίνει μια μακριά, κατάμαυρη μορφή, προτού εξαφανιστεί πίσω από ψηλές πέτρες.

«Τσακάλια του Λόγκροθ!» καταράστηκε ο Ράλναχ, που είχε επίσης δει το πλάσμα. «Πρέπει να φύγουμε, τώρα!»

«Γιατί;» ρώτησε ο Ανδρόνικος. «Τι είναι;»

«Και πώς δεν το αντιλήφτηκα εγώ, όταν πλησίαζε;» απόρησε η Ιωάννα, που είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στις εκπαιδευμένες αισθήσεις της, όπως κάθε Μαύρη Δράκαινα.

Ο Ράλναχ είπε, καθώς μάζευε βιαστικά τα πράγματά του: «Φεγγαρογέννημα.»

Οι υπόλοιποι μιμούνταν το παράδειγμά του, μαζεύοντας τα δικά τους πράγματα.

«Φεγγαρογέννημα;» έκανε ο Ευθύπορος. «Τι πάει να πει αυτό;»

«Δαίμονας του φαραγγιού,» εξήγησε ο Ράλναχ. «Οι θρύλοι λένε ότι γεννιούνται από το φως των φεγγαριών, όταν αυτό γλιστρά απ'τον ουρανό και βυθίζεται στις πιο βαθιές τρύπες του εδάφους. Είναι πολύ επικίνδυνοι, και δηλητηριώδεις: το ίδιο το άγγιγμα του σώματός τους είναι δηλητηριώδες. Ούτε οι λεοντόσαυροι δεν είναι τόσο επικίνδυνοι όσο τα Φεγγαρογεννήματα. Μα τους θεούς! πώς ήμασταν τόσο άτυχοι;» Το βλέμμα του πήγαινε από δω κι από κει, μες στα σκοτάδια, καθώς φορτωνόταν τον σάκο του στην πλάτη. Αναζητούσε τον δαίμονα, μα δε φαινόταν να μπορεί να τον βρει πουθενά. «Πάμε! Γρήγορα!»

Ο Ανδρόνικος δε θυμόταν να είχε δει ποτέ ξανά τον Ράλναχ τόσο φοβισμένο.

Η Ιωάννα έπιασε μια κίνηση με την άκρια του ματιού της· στράφηκε και ατένισε κάτι να γυαλίζει ανάμεσα σε δύο λίθινες στήλες–

Δύο μάτια σαν κρυστάλλινες χάντρες;

–Εξαφανίστηκαν αμέσως, κι ένα δυνατό τρίξιμο αντήχησε.

Οι σύντροφοί της, έχοντας μαζέψει τα πράγματά τους, άρχισαν να φεύγουν μετά από έντονες παροτρύνσεις του Ράλναχ. Η Ιωάννα, παίρνοντας από κάτω τον σάκο της, τους ακολούθησε.

Προχώρησαν κάποια απόσταση, μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, και έφτασαν σε αμμώδες έδαφος, που βρισκόταν σε μια γούβα ανάμεσα σε ψηλούς βράχους. Εκεί, ο Ράλναχ τούς έκανε νόημα να σταματήσουν και κοίταξε τριγύρω, ψάχνοντας το Φεγγαρογέννημα.

Η Ιωάννα ζήτησε από την Άνμα'ταρ να υφάνει ένα Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεις επάνω στα κιάλια της, κι αφού η μάγισσα το έκανε, ύψωσε τα κιάλια στα μάτια της και αναζήτησε το παράξενο πλάσμα. Δεν ήταν σίγουρη τι ακριβώς προσπαθούσε να βρει, γιατί δεν είχε ούτε για μια στιγμή διακρίνει ξεκάθαρα τη μορφή του, μα πίστευε πως, όταν το έβλεπε, θα το καταλάβαινε.

Ωστόσο, δε βρήκε τίποτα που να της τραβήξει την προσοχή. Ούτε εκείνη ούτε κανένας άλλος.

«Πρέπει να έφυγε,» είπε ο Ράλναχ. «Μπορούμε να ξεκουραστούμε τώρα. Αλλά να έχετε το νου σας.»

Και ο ίδιος δεν κοιμήθηκε όλη τη νύχτα.

Στο υπόλοιπο ταξίδι τους δε συνάντησαν άλλο Φεγγαρογέννημα, ούτε τίποτα παρόμοια επικίνδυνο. Ο Ανδρόνικος, όμως, έκανε ερωτήσεις στον Ράλναχ σχετικά μ'αυτό το παράξενο πλάσμα. «Δε μπορεί, πραγματικά, να γεννιέται απ'τις αχτίνες των φεγγαριών,» είπε.

«Αυτό μάς λένε οι Θρύλοι, Πρίγκιπά μου. Δεν ξέρω άλλη αλήθεια για τα Φεγγαρογεννήματα. Ούτε έχω δει ποτέ πώς ακριβώς είναι.»

«Δεν τα έχεις ξανασυναντήσει;»

«Μια φορά μόνο, πέρα από τούτη. Αλλά και τότε νύχτα ήταν. Πάντοτε στο σκοτάδι παρουσιάζονται. Ορισμένοι λένε ότι τα σώματά τους είναι από σκιά και φεγγαρόφωτο. Αν σε αγγίξουν, πεθαίνεις με φριχτούς πόνους.»

Ο Δάρυλμος ρώτησε: «Αφού ποτέ σου, ουσιαστικά, δεν έχεις αντικρίσει Φεγγαρογέννημα, πώς ήξερες ότι αυτό το πλάσμα που μας πλησίασε ήταν τέτοιο;»

«Δε μπορεί να ήταν τίποτ'άλλο, πρασινομούρη.»

«Τι ήθελα και ρώτησα...» μούγκρισε ο Δάρυλμος, κάτω απ'την ανάσα του.

«Φαινόταν μεγάλο, πάντως,» είπε η Ιωάννα. «Περίεργο που δεν το είδα να πλησιάζει. Βασικά, περίεργο που μας κρυβόταν, γενικά, έτσι όπως μας κρυβόταν.»

«Ναι,» ένευσε ο Ράλναχ. «Είναι από σκιά και φεγγαρόφωτο. Δεν είναι σαν εμάς.»

Η Ιωάννα δεν έμοιαζε πεπεισμένη πως, όντως, αυτό το πλάσμα ήταν «από σκιά και φεγγαρόφωτο», αλλά δε συνέχισε την κουβέντα, γιατί ήταν προφανές ότι κι ο Ράλναχ δεν ήξερε τίποτα σπουδαίο για τα Φεγγαρογεννήματα, εκτός από μύθους.

Το χωριό των Νιλμάρεχ βρισκόταν σ'έναν τόπο γεμάτο άμμο, μέσα απ'την οποία ξεπρόβαλλαν λίθινες στήλες, σαν ψηλά δέντρα, αλλά και ογκόλιθοι διαφόρων σχημάτων. Επάνω τους υπήρχε παντού η Γραφή του Πεπρωμένου, μοιάζοντας με λέξεις που προμήνυαν τον ερχομό του Ανδρόνικου και των συντρόφων του, ή με μηνύματα που κάποιος είχε χαράξει εκεί για να τους καλωσορίσει. Το «καλωσόρισμα», όμως, δε μπορούσε να θεωρηθεί βέβαιο ότι ήταν φιλικό ή εχθρικό.

Καθώς ζύγωναν το χωριό, με τις μπότες τους να βυθίζονται στη μαλακή άμμο μέχρι τον αστράγαλο, ο Ράλναχ είπε: «Οι Νιλμάρεχ είναι παράξενοι, έχω ακούσει. Να προσέχετε τι λέτε και τι κάνετε.»

«Δε χρειαζόμαστε προειδοποίηση γι'αυτό,» είπε ο Ράθνης.

«Κι εσύ, Λευκέ,» τόνισε ο Ράλναχ, απότομα, «να φοράς συνεχώς την κουκούλα σου!»

«Ούτε αυτό χρειαζόταν να μου το πεις...» μούγκρισε ο Ράθνης, αγριοκοιτάζοντάς τον.

Η Ταμλάκο μειδίασε, καθώς θυμόταν πως, όσο εκείνη, η Νατλάο, και ο Ράλναχ βρίσκονταν στο Μέγαρο της Ελρείσβα, οι Λευκοί τούς ανάγκαζαν να φορούν κουκούλες, για να μην τους προσβάλλουν με τα «μαύρα πρόσωπά τους». Τώρα, φαινόταν πως τα πράγματα είχαν αντιστραφεί: ο Λευκός που ήταν μαζί τους έπρεπε να κρύβει το πρόσωπό του. Θα μπορούσε κανείς να ισχυριστεί ότι αυτό ήταν μια κάποια δικαίωση, ή εκδίκηση...

Πλησιάζοντας περισσότερο το χωριό των Νιλμάρεχ, είδαν, μέσα στις πυκνές σκιές του απογεύματος, ότι πολλά από τα σπίτια στην ανατολική του μεριά ήταν ανοικοδομημένα· πρέπει, πρόσφατα, να είχαν

καταστραφεί και οι κάτοικοι να τα είχαν ξαναφτιάξει. Μπορούσες να το καταλάβεις συγκρίνοντάς τα με τα άλλα σπίτια, που ήταν φραγμένα από τον άνεμο της ερήμου, τον δυνατό ήλιο, και τον χρόνο. Τα «μεταλλικά πουλιά» των Παντοκρατορικών είχαν ρίξει φωτιά από τους ουρανούς, αλλά οι Μελανοί είχαν αναδημιουργήσει ό,τι είχαν χάσει.

Εκτός από τους ανθρώπους που πιθανώς να σκοτώθηκαν, θύμιζε στον εαυτό του ο Ανδρόνικος. Άντρες, γυναίκες, και παιδιά. Όταν χτυπάς από τον αέρα με ενεργειακά κανόνια, είναι αδύνατον να υπολογίσεις ποιος θα ζήσει και ποιος θα πεθάνει. Και δε νόμιζε πως, ούτως ή άλλως, αυτό ενδιέφερε τους Παντοκρατορικούς...

Ο Ράλναχ και η Ταμλάκο βάδιζαν πρώτοι, καθώς η ομάδα ζύγωνε το χωριό· και από εκεί βγήκαν μερικοί πολεμιστές για να τους συναντήσουν. Ένας απ'αυτούς φώναξε κάτι στη Γλώσσα των Μελανών. Ο Ανδρόνικος νόμιζε πως ήταν Ποιος έρχεται; ή κάτι παρόμοιο. Ο Ράλναχ απάντησε, στην ίδια γλώσσα, και εκείνος κι η Ταμλάκο ζύγωσαν τους πολεμιστές, για να μιλήσουν πιο χαμηλόφωνα μαζί τους. Ο Ανδρόνικος και οι υπόλοιποι περίμεναν λίγο παραπέρα.

Οι Μελανοί πολεμιστές επέστρεψαν στο εσωτερικό του χωριού, και ο Ράλναχ πήγε κοντά στον Πρίγκιπα και είπε: «Θα ειδοποιήσουν τους σαμάνους τους. Τους εξήγησα ότι έχουμε ένα μήνυμα γραμμένο με το Μονοπάτι του Λεοντόσαυρου, και θέλουμε να το αποκωδικοποιήσουμε.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε, και, κατασκηνώνοντας έξω απ'το χωριό, κοντά σε μια από τις λίθινες στήλες που φύτεωναν μέσα από την άμμο, περίμεναν τους Νιλμάρεχ να τους απαντήσουν.

Ο Φωτεινός Ήλιος ήταν μισοκρυμμένος από τον Σκοτεινό Ήλιο ολόκληρο το απόγευμα· αύριο, θα ήταν η πρώτη από τις πέντε Σκιερές Ημέρες. Τώρα, κι οι δύο ήλιοι χάθηκαν πίσω απ'το ψηλό δυτικό τοίχωμα του Φαραγγιού του Πεπρωμένου. Σκοτάδι τύλιξε τις ερήμους. Ο Ανδρόνικος κι οι σύντροφοί του είχαν ανάψει μια φωτιά και είχαν καθίσει γύρω της, συνεχίζοντας να περιμένουν.

Μια γυναικεία μορφή βγήκε απ'το χωριό και τους πλησίασε. Η Μελανή ήταν ψηλή και είχε μακριά, καστανά μαλλιά. Επεξεργασμένο δέρμα την έντυνε, κι από την πλάτη της κρεμόταν ένα ξίφος. Στη ζω-

νη της ήταν θηκαρωμένο ένα ξιφίδιο. Οι μπότες της ήταν ψηλές, φτάνοντας πάνω απ'το γόνατο.

Τους μίλησε στην Κοινή Γλώσσα της Αρβήντλια: «Ονομάζομαι Καμθάλε· είμαι η πρώτη κόρη του Φύλαρχου Ζίμρεβελ. Ήρθα να σας πω ότι ο σαμάνος Τουσμάλo σάς περιμένει. Εκεί.» Υψώνοντας το χέρι της, έδειξε ανατολικά του χωριού, κοντά σε μια πέτρινη στήλη. Μια σκοτεινή μορφή στεκόταν πλάι της, μέσα στη νύχτα. «Δε θα σας δεχτεί όλους, όμως. Το πολύ δύο από εσάς.»

«Εντάξει,» είπε ο Ανδρόνικος, καθώς ορθωνόταν. «Θα έρθεις, Ράλναχ;»

Ο Μελανός επαναστάτης σηκώθηκε, περνώντας το τόξο του στην πλάτη.

Η Ιωάννα έριξε ένα βλέμμα στον Ανδρόνικο. Προφανώς, δεν της άρεσε που ο Πρίγκιπας θα πήγαινε εκεί μόνος του, κι επομένως απροστάτευτος· αλλά δεν είπε τίποτα.

Η Καμθάλε άρχισε να βαδίζει προς τον σαμάνο. Ο Ανδρόνικος κι ο Ράλναχ την ακολούθησαν.

Απόμακρα, κάποιος λύκος της ερήμου ακούστηκε ν'αλυχτά.

Ο σαμάνος Τουσμάλo ήταν καμπούρης και μικρόσωμος. Η γαλανή γενειάδα του ήταν τόσο μακριά που έμοιαζε να φτάνει σχεδόν ως τα πόδια του. Στο δεξί του χέρι βαστούσε ένα μακρύ ραβδί, που τον ξεπερνούσε στο ύψος. Τα μάτια του είχαν μια τρομαχτική γυαλάδα, και τα δόντια του φάνηκαν νάναι στραβά, όταν μίλησε στη Γλώσσα των Μελανών.

Ο Ράλναχ τού απάντησε, κι αντάλλαξαν μερικές κουβέντες.

Ο Ανδρόνικος παρατήρησε ότι η Καμθάλε δεν έφυγε· στεκόταν παραδίπλα με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός της, κοιτάζοντάς τους και μοιάζοντας ετοιμοπόλεμη. Δε μας εμπιστεύονται. Φοβούνται ότι ίσως να προσπαθήσουμε να επιτεθούμε στον σαμάνο.

Ο Ράλναχ στράφηκε στον Πρίγκιπα και του ζήτησε το μήνυμα του Αρίσταρχου. Εκείνος το έδωσε στον Ράλναχ, και ο Ράλναχ το έδωσε στον Τουσμάλo. Ο σαμάνος χαμογέλασε (όχι και τόσο ευχάριστο θέαμα, ακόμα και στο ασθενικό φως των φεγγαριών) και κούνησε το κεφάλι καταφατικά.

Στρέφοντας το βλέμμα του στον Ανδρόνικο, είπε στην Κοινή Γλώσσα: «Ναι... το Μονοπάτι του Λεοντόσαυρου, πράγματι.»

«Μπορείς να το αποκωδικοποιήσεις;» τον ρώτησε ο Πρίγκιπας.

Ο σαμάνος γέλασε. «Το Μονοπάτι αλλάζει. Συνεχώς αλλάζει.»

«Τι σημαίνει αυτό; Δε γίνεται να αποκωδικοποιηθεί;» Αποκλείεται ο Αρίσταρχος να έγραψε σ'έναν κώδικα που κανένας δεν μπορεί να σπάσει!

«Γίνεται, μα όχι εδώ.»

Ο Ανδρόνικος συνοφρυώθηκε. «Πού, τότε;»

«Στο Μονοπάτι του Λεοντόσαυρου, βέβαια!»

Αυτή η κουβέντα δε βγάζει κανένα νόημα!

Ο Ράλναχ είπε: «Ο σύντροφός μου δεν καταλαβαίνει, σοφέ γέροντα, και ούτε εγώ, για να είμαι ειλικρινής. Το μήνυμα είναι πολύ σημαντικό για τον σύντροφό μου· μπορεί, κάπως, να το αποκωδικοποιήσει;»

«Στο Μονοπάτι του Λεοντόσαυρου, είπα!» αποκρίθηκε ο Τουσμάλο, κοιτάζοντάς τους σα να ήταν χαζοί. «Θα χαράξετε το μήνυμα πάνω στην πέτρα· ο λεοντόσαυρος θα το δει εκεί και θα διαβάσει τα σύμβολα με τη σωστή σειρά!»

Ο Ράλναχ κι ο Ανδρόνικος αλληλοκοιτάχτηκαν. Ο Πρίγκιπας θυμήθηκε αυτά που του είχε πει ο Τάμπριελ'λι, ο οποίος, με τη μυστηριώδη ματιά του, είχε προβλέψει ότι θα αποκωδικοποιούσε το μήνυμα στην Αρβήντλια: Γύρω σου θρυσκόταν μια έρημος που δε νομίζω ότι υπάρχει αλλού. Επίσης, κοντά σου ήταν ένας λεοντόσαυρος...

«Δηλαδή,» ρώτησε ο Ανδρόνικος τον σαμάνο, «ένας λεοντόσαυρος θα διαβάσει το μήνυμα;»

Ο Τουσμάλο κοπάνησε το ραβδί του στην άμμο, σα να τον είχαν θυμώσει. «Ο λεοντόσαυρος έρχεται κάθε αρχή του κύκλου των φωτεινών ημερών. Προσεύχεται στο φαράγγι και πηγαίνει στο Μονοπάτι με τη Γραφή Που Δεν Αλλάζει. Κοιτάζει τα σύμβολα, το ένα κατόπιν του άλλου... κι όποιος τον παρατηρήσει έχει τη Γνώση του Μονοπατιού.»

«Τι είναι η 'Γνώση του Μονοπατιού';» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Ο κώδικάς σου, ξένε.»

«Δηλαδή, θα πρέπει να... παραλληλίσω τα σύμβολα που θα κοιτάξει ο λεοντόσαυρος με... με τι;»

«Με τη Γλώσσα!»

«Τη ‘Γλώσσα’;»

Η όψη του σαμάνου αγρίεψε.

Ο Ράλναχ είπε στον Ανδρόνικο: «Εννοεί τη Γλώσσα των Μελανών. Τα σύμβολα που θα κοιτάξει ο λεοντόσαυρος παραλληλίζονται με τα σύμβολα της Γλώσσας των Μελανών. Αυτό δεν είναι;» Ατένισε τον Τουσμάλο.

Εκείνος ένευσε. Τα μάτια του γυάλιζαν πράσινα στο φεγγαρόφωτο.

«Επομένως,» είπε ο Ράλναχ, «ο κώδικας κάθε φορά αλλάζει, ανάλογα με το πού θα κοιτάξει ο λεοντόσαυρος.»

«Φυσικά και αλλάζει, νεαρέ!» είπε ο Τουσμάλο. «Ενκούτεν, είπες ότι είσαι, ε; Οι Ενκούτεν δεν είναι και τόσο ξύπνιοι, ε; Χε-χε-χε...» γέλασε, σιγανά, μέσα απ’την πλούσια γενειάδα του.

«Αν ο κώδικας αλλάζει κάθε φορά,» ρώτησε ο Ανδρόνικος, «τότε πώς είναι δυνατόν κάποιος να τον σπάσει;»

«Να τον σπάσει;» έκανε ο σαμάνος.

«Εννοεί, ‘να αποκωδικοποιήσει το μήνυμα’, σοφέ γέροντα,» εξήγησε ο Ράλναχ.

Ο Τουσμάλο είπε: «Δεν το άκουσες πριν, ε; Θα χαράξεις το μήνυμά σου πάνω σε μια πέτρα που θα δει ο λεοντόσαυρος, όταν προσεύχεται στο φαράγγι. Θα το καταλάβει κείνος· είναι πιο ξύπνιος από σας, χε-χε-χε... Και, όταν ο λεοντόσαυρος πάει στο Μονοπάτι, θα κοιτάζει τα σημάδια της Γραφής Που Δεν Αλλάζει με τον σωστό τρόπο. Κι αν τον παρατηρήσετε, θα διαβάσετε το μήνυμά σας.»

«Πού είναι το Μονοπάτι;» ρώτησε ο Ανδρόνικος. «Είναι μακριά από δω;»

«Όχι,» είπε ο σαμάνος. «Κοντά είναι. Προς τα κει.» Έδειξε βορειοανατολικά με το αριστερό χέρι. Τα νύχια του ήταν πολύ μεγάλα, παρατήρησε ο Ανδρόνικος, σχεδόν σαν αρπακτικού πτηνού.

«Και ο λεοντόσαυρος θα εμφανιστεί μετά τις Σκιερές Ημέρες, σωστά;» είπε ο Ράλναχ.

Ο Τουσμάλο κατένευσε, σιωπηλά.

«Είμαστε τυχεροί, φαίνεται,» είπε ο Ράλναχ στον Ανδρόνικο. «Μετά από πέντε μέρες, θα κάνουμε τη δουλειά μας.»

«Θα χρειαστούμε την καθοδήγησή σου, σοφέ γέροντα,» είπε ο Πρίγκιπας στον σαμάνο, «αν επιθυμείς να μας την προσφέρεις.»

«Θα το σκεφτώ...» απάντησε ο Τουσμάλο, χαϊρέκακα.

«Θα μπορούσα να ρωτήσω και κάτι ακόμα;»

Ο σαμάνος έμεινε σιωπηλός, παρατηρώντας τον καλά-καλά. Ο Ανδρόνικος θεώρησε ότι αυτό σήμαινε ναι· επομένως, συνέχισε: «Πριν από κανένα χρόνο περίπου, μήπως ήρθε κάποιος άλλος ξένος εδώ, στο χωριό σας; Κάποιος που ήθελε να χρησιμοποιήσει το Μονοπάτι του Λεοντόσαυρου;»

Τα μεγάλα φρύδια του Τουσμάλο έσμιξαν. «Δε θυμούμαι...»

«Ο άνθρωπος αυτός θα ήθελε να χρησιμοποιήσει το Μονοπάτι για να κωδικοποιήσει ένα μήνυμα. Συγκεκριμένα, το μήνυμα που κρατάς, σοφέ γέροντα. Και, λογικά, κάποιος θα έπρεπε να τον καθοδηγήσει, γιατί δε νομίζω ότι ο ίδιος γνώριζε πώς να το κάνει.»

Ο Τουσμάλο είπε: «Δε θυμούμαι κανέναν να ήρθε.»

«Είσαι βέβαιος;»

«Ναι, σου λέω!» Ο σαμάνος κοπάνησε το ραβδί του, νευρικά, στην άμμο.

Αν ο Αρίσταρχος δε ζήτησε βοήθεια από εδώ, από τους Νιλμάρεχ, τότε από ποιον ζήτησε; αναρωτήθηκε ο Ανδρόνικος. Υπάρχει κάποιος Μελανός επαναστάτης που να είναι σαμάνος και να γνωρίζει για το Μονοπάτι του Λεοντόσαυρου; Ακόμα ένα μυστήριο, που δεν ήταν σίγουρος πως άξιζε τον κόπο να ερευνήσει για να μάθει την αλήθεια –αν η αλήθεια μπορούσε να μαθευτεί.

«Σ'ευχαριστούμε, σοφέ γέροντα,» είπε ο Ανδρόνικος. «Μας βοήθησες πολύ.»

Ο Τουσμάλο τού επέστρεψε το μήνυμα του Αρίσταρχου. «Ο σύντροφός σου είπε στους ανθρώπους της φυλής μου ότι είστε άνθρωποι που βοήθησαν να διωχτούν τα μεταλλικά πουλιά της φωτιάς.»

«Δεν είναι ψέματα, ούτε κομπασμός.»

«Τότε,» είπε ο Τουσμάλο, πολύ σοβαρά, «εγώ πρέπει να σας ευχαριστήσω.»

Ο Ανδρόνικος και ο Ράλναχ απομακρύνθηκαν από τον σαμάνο, επιστρέφοντας εκεί όπου ήταν κατασκηνωμένοι οι σύντροφοί τους.

«Τι έγινε, λοιπόν;» ρώτησε ο Δάρυλμος. «Ξέρουμε τώρα τι λέει το μήνυμα;»

«Όχι ακόμα,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, καθίζοντας πλάι στην Ιωάννα, ενώ ο Ράλναχ έβγαζε το τόξο του απ'την πλάτη και καθόταν κοντά στην Ταμλάκο.

«Δηλαδή, ούτε κι αυτός ο σαμάνος γνώριζε πώς να σπάσει τον κώδικα;» είπε η Άνμα'ταρ.

«Τον κώδικα,» εξήγησε ο Ανδρόνικος, «φαίνεται πως, τελικά, ο μόνος που μπορεί να τον σπάσει είναι ένας λεοντόσαυρος.»

• 5 •

Το επόμενο πρωί, όταν η Αλντάρνη ξύπνησε, ο Άνσελμος ήρθε να την επισκεφτεί στο δωμάτιο που της είχε παραχωρηθεί στο Παντοκρατορικό Οχυρό της Νιργκέλβα. Φοβήθηκα ότι ίσως να ήσουν νεκρή, της είπε. Δεν είχα τρόπο να μάθω νέα για το τι γινόταν στην Ελρείσβα. Η Αλντάρνη αποκρίθηκε ότι, όπως έβλεπε, δεν ήταν νεκρή· οι επαναστάτες, όμως, λίγο έλειψε να τη βασανίσουν για να πάρουν πληροφορίες. Κατάφερα, όμως, και τους κορόιδεψα! τόνισε. Τους έδωσα μόνο τις πληροφορίες που εγώ ήθελα, κι έτσι μπορούμε να ξαναπάρουμε την πόλη. Ο Άνσελμος, παραξενεμένος, τη ρώτησε τι ακριβώς εννοούσε, κι εκείνη τού εξήγησε ότι, ασφαλώς, μιλούσε για τους κατασκόπους της. Είχε κρατήσει αρκετούς μέσα στην Ελρείσβα ώστε να μπορεί να τους χρησιμοποιήσει εναντίον του καινούργιου καθεστώτος. Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος νόμιζε ότι ήμουν πολύ φοβισμένη για να του κρύψω οτιδήποτε, είπε, υπομειδιώντας, καθώς έπινε μια γουλιά από τον καφέ της, καθισμένη στον σοφά, πλάι στον Άνσελμο. Ο Άνσελμος τη ρώτησε αν το είχε πει αυτό στον Ευρύμαχο, κι εκείνη αποκρίθηκε ότι εννοείται πως δεν του το είχε πει. Σκοπεύω εγώ να γίνω Επόπτρια της Ελρείσβα, τόνισε, και δε θ'αρχίσω να μοιράζομαι τις επιτυχίες μου με τον Ευρύμαχο! Θα φρόντιζε, πρώτα, να βάλει το δίκτυό της σε λειτουργία και, ύστερα, θα έλεγε στον Ευρύμαχο ό,τι ήθελε εκείνη να του πει. Πώς ακριβώς

θα έρθεις σε επικοινωνία με τους κατασκόπους σου, όταν ολόκληρος ο Υδάτων Τόπος σε χωρίζει απ'αυτούς; τη ρώτησε ο Άνσελμος· αλλά η Αλντάρνη χαμογέλασε, αινιγματικά, και του είπε: Έχω τους τρόπους μου.

Ύστερα, απαίτησε να μάθει γιατί δεν είχε έρθει να τη δει χτες βράδυ. Και δεν έκρυψε το γεγονός ότι ήταν δυσαρεστημένη απ'αυτό. Είπε πως φοβόσουν ότι μπορεί να ήμουν νεκρή! έκανε, παραπονιάρικα, με τρόπο επιτηδευμένο. Ο Άνσελμος αποκρίθηκε πως, πράγματι, έτσι ήταν: είχε φοβηθεί πολύ για το τι μπορεί να της είχε συμβεί στην Ελρείσβα· και, καθώς μιλούσε, τρία δάχτυλα του αριστερού του χεριού σύρθηκαν πάνω στην εξωτερική μεριά του μηρού της, ανεβαίνοντας στα πλευρά της και κάνοντας μια γαργαλιστική αίσθηση να τη διατρέξει. Όμως, συνέχισε ο Άνσελμος, κανένας δεν τον είχε ξυπνήσει. Δεν το ήξερε ότι οι αιχμάλωτοι είχαν έρθει στη Νιργκέλβα χτες· σήμερα το έμαθε, μόλις σηκώθηκε, και, φυσικά, ρώτησε αμέσως για εκείνη.

Η όψη του ήταν πειστική, όπως συνήθως, ύστερα από χρόνια εκπαίδευσης σε διάφορες διπλωματικές συναναστροφές, που η καθεμία χρειαζόταν τους δικούς της ιδιαίτερους χειρισμούς. Η Αλντάρνη δε θα μπορούσε να μαντέψει ότι της έλεγε ψέματα, και ούτε να το ανακαλύψει, αφού το κατασκοπευτικό της δίκτυο δεν είχε δύναμη εδώ. Στην πραγματικότητα, ο Άνσελμος είχε μάθει για τον ερχομό των αιχμαλώτων τη στιγμή που το καράβι από την Ελρείσβα είχε αράξει στο λιμάνι· γιατί, τότε, βρισκόταν στα διαμερίσματα της Επόπτριας Χάνρρα, και στο ίδιο κρεβάτι μαζί της. Το κουδούνισμα του επικοινωνιακού δίαυλου τούς είχε ξυπνήσει και τους δύο.

Ο Άνσελμος το θεωρούσε καλή ιδέα να έχει κάτι παραπάνω από φιλικές σχέσεις με την Επόπτρια της περιοχής, ύστερα από την απώλεια της Ελρείσβα, καθώς ούτε εκείνος ούτε ο Ευρύμαχος είχαν καμία άλλη ισχυρή έδρα στην Αρβήντλια. Το γεγονός ότι ετούτο τον καιρό ο σύζυγος της Χάνρρα έλειπε, ταξιδεύοντας σε άλλες διαστάσεις, τον είχε εξυπηρετήσει αξιοσημείωτα· όχι, βέβαια, πως πίστευε ότι δε θα τα κατάφερνε ακόμα κι αν αυτός ήταν εδώ. Δε θα μπορούσε, όμως, να περνά κι ολόκληρες νύχτες μαζί με την Επόπτρια.

Ο επικοινωνιακός διάυλος είχε χτυπήσει, και είχαν πληροφορηθεί κι οι δύο ότι οι αιχμάλωτοι είχαν έρθει. Η Χάνρρα έδωσε διαταγή να τους πάρουν απ'το λιμάνι και να τους φέρουν στο Οχυρό. Ο Άνσελμος τής είπε ότι ίσως θα ήταν συνετό να πάει κι εκείνος, για να δει τι γινόταν (γιατί, μέσα του, αναρωτιόταν αν κι η Αλντάρνη ήταν μαζί με τους αιχμαλώτους, ή αν οι επαναστάτες την είχαν κρατήσει στην Ελρείσβα ή την είχαν σκοτώσει), όμως η Χάνρρα τού αποκρίθηκε πως δεν καταλάβαινε για ποιο λόγο ήταν αυτό αναγκαίο. Άφησε τον Ευρύμαχο να το αναλάβει, του είπε· δικοί του είναι οι στρατιώτες, όχι δικοί σου. Και ο Άνσελμος, μη θέλοντας να τη δυσανεστήσει τώρα που είχε αρχίσει να έχει την ευνοιά της, συμφώνησε.

Επί του παρόντος, η Αλντάρνη δε μπορούσε να μαντέψει τι αληθινά είχε συμβεί, ούτε μπορούσε να διακρίνει ότι ο Άνσελμος τής έλεγε ψέματα. Το χέρι του την άγγιζε πάνω απ'τη μεταξένια ρόμπα της, κι εκείνη τεντώθηκε και φίλησε τα χείλη του, αφήνοντας τον καφέ της παραδίπλα. Πραγματικά, ανησυχούσες για μένα; του ψιθύρισε, κι ο Άνσελμος απάντησε: Δε μπορούσα να σκεφτώ τίποτ'άλλο, ενώ τα χέρια του γλιστρούσαν κάτω απ'τη ρόμπα της και έσφιγγαν τα στήθη της. Η Αλντάρνη έλυσε, βιαστικά, τα ρούχα του και έκαναν, ημίγυμνοι, έρωτα πάνω στον σοφά: πράγμα που ο Άνσελμος αισθάνθηκε να τον εξαντλεί λιγάκι, ύστερα από τις νυχτερινές του δραστηριότητες με τη Χάνρρα. Η Επόπτρια της Νιργκέλβα δεν ήταν ήσυχη γυναίκα, σε κανέναν τομέα της ζωής της· και επιβεβαίωνε, σχεδόν γραφικά, το στερεότυπο που ήθελε τις γυναίκες από τη Φεηνάρκια άγριες στα ερωτικά τους παιχνίδια. Η Αλντάρνη ήταν σαν ήρεμη γατούλα σε σύγκριση με τη Χάνρρα· μπορεί να έκανε κάμποσα νάζια, αλλά ο έρωτάς της δεν ήταν πραγματικά άγριος.

Όταν σηκώθηκε από τον σοφά, ήταν ευδιάθετη, και είπε, τυλίγοντας τη ρόμπα γύρω της: Έχω δουλειές σήμερα, και καλύτερα να ξεκινήσω. Έπιασε τον καφέ της από εκεί όπου τον είχε αφήσει και ήπие μια γουλιά. Ύστερα, άρχισε να ντύνεται με τα ρούχα που της είχαν φέρει, χτες, οι υπηρέτες του Οχυρού. Και μόνο από την κοψιά τους, φαινόταν ξεκάθαρα ότι η μόδα στη Νιργκέλβα ήταν τελείως διαφορετική από αυτή στην Ελρείσβα.

Ο Άνσελμος, καθισμένος στον καναπέ με το παντελόνι του κουμπωμένο αλλά το πουκάμισό του ξεκούμπωτο, ρώτησε: «Τι δουλειές;»

«Δε σου είπα; Δε σου είπα τι σχεδιάζω για την Ελρείσβα;» αποκρίθηκε η Αλντάρνη, καθώς ντυνόταν.

«Μα, δεν έχεις τρόπο να επικοινωνήσεις με τους κατασκόπους σου εκεί;» της είπε ο Άνσελμος, όπως και την προηγούμενη φορά, παραξενεμένος σχετικά με το τι μπορεί να είχε στο μυαλό της, κι αναρωτούμενος αν οι ενέργειές της μπορεί να τους έβαζαν όλους σε κίνδυνο.

Η Αλντάρνη γέλασε. «Φυσικά και έχω.» Αλλά δεν εξήγησε τίποτα περσιότερο.

Καλύτερα να την έχω από κοντά, σκέφτηκε ο Άνσελμος. Σηκώθηκε από τον σοφά, πλησίασε το μικρό τραπέζι του δωματίου, και γέμισε μια κούπα καφέ για τον εαυτό του. «Να έρθω μαζί σου;» πρότεινε, αβέβαιος αν η Αλντάρνη θα αποκρινόταν θετικά, αφού δεν είχε προσφερθεί να δώσει εξηγήσεις.

Εκείνη κάθισε στην άκρη του κρεβατιού, για να βάλει τις μπότες της. «Όχι,» είπε· κι αν έκρινε ο Άνσελμος από την όψη της, της άρεσε που το έπαιζε μυστηριώδης.

Στη Νιργκέλβα δεν είχε δικούς της κατασκόπους, αλλά δεν ήταν και τελείως ανίσχυρη. Ο τοπικός Αρχικατάσκοπος, που ονομαζόταν Λυκόστρατος, της χρωστούσε μερικές μικρές χάρες από παλιά, και η Αλντάρνη δε δίστασε να πάει να τον επισκεφτεί, τώρα που, θέλοντας και μη, βρισκόταν σε τούτα τα μέρη.

Ο Λυκόστρατος ήταν ένας άντρας που πρέπει πλέον να πλησίαζε τα εξήντα. Το δέρμα του ήταν κατάμαυρο, σαν μελάνι, και τα μαλλιά και τα μούσια του κάτασπρα, σαν χιόνι που ποτέ δεν έπεφτε εδώ, στην Αρβήντλια. Ήταν παμπόνηρος, πανούργος, και δικτυωμένος καλά, έχοντας περάσει χρόνια και χρόνια στη Νιργκέλβα.

Καπνίζοντας το πούρο του και καθισμένος πίσω από το βαρύ, ξύλινο γραφείο του, ατένισε την Αλντάρνη, η οποία είχε μόλις μπει στο δωμάτιο. Τα μάτια του γυάλισαν, στενεύοντας. «Καλωσήρθες στη Νιρ-

γκέλβα, μικρή,» της είπε, μ'ένα χαμόγελο που έδειχνε ότι τη συμπαθούσε όπως κάποιος συμπαθεί ένα κατοικίδιο που τον διασκεδάζει.

Η Αλντάρνη τού επέστρεψε το χαμόγελο βεβιασμένα, γιατί ο τρόπος του δεν της πολυάρεσε. «Γεια σου, Λυκόστρατε,» είπε.

Ο Λυκόστρατος έδειξε την καρέκλα αντίκρου του. «Κάθισε.»

Η Αλντάρνη πλησίασε και κάθισε. «Θα γνωρίζεις, πιστεύω, ότι ήμουν αιχμάλωτη στην Ελρείσβα...»

«Ασφαλώς και το γνωρίζω,» αποκρίθηκε ο Λυκόστρατος, φυσώντας καπνό ανάμεσά τους. Πήρε ένα πούρο από μια θήκη και το ύψωσε. «Θέλεις, μικρή;»

«Όχι, ευχαριστώ.»

Ο Λυκόστρατος επέστρεψε το πούρο στη θήκη του. «Προτιμάς να φουμάρεις άλλου είδους πούρα, υποθέτω.»

Η Αλντάρνη τον αγριοκοίταξε, γιατί, προς στιγμή, νόμιζε ότι την–

«Τι θέλεις από εμένα, λοιπόν;» τη ρώτησε ο Λυκόστρατος, διακόπτοντας τους συλλογισμούς της προτού ολοκληρωθούν μέσα στο μυαλό της.

«Αποκλείεις να ήρθα απλά για να πω ένα γεια;»

«Ναι.» Ο Λυκόστρατος έβαλε το πούρο του στο στόμα, δαγκώνοντας την άκρη.

Η Αλντάρνη έπλεξε τα δάχτυλα των χεριών επάνω στο γόνατό της. «Χρειάζομαι μια χάρη. Και, πιστεύω, δε θάναι τίποτα το σπουδαίο για σένα.»

«Είμαι όλος αφτιά.»

«Θέλω να έρθω σε επαφή με τους κατασκόπους μου στην Ελρείσβα.»

«Σου έχουν μείνει ακόμα κατάσκοποι εκεί;»

«Ασφαλώς,» είπε η Αλντάρνη. «Η υποχώρηση από την πόλη δεν είναι παρά προσωρινή.»

Ο Λυκόστρατος έβηξε, βγάζοντας το πούρο από το στόμα του. «Προσωρινή; Νόμιζα ότι σας έδωξαν κακήν-κακώς από εκεί!»

«Προφανώς, δεν κατάλαβες καλά.»

«Εντάξει, λοιπόν. Τι ακριβώς χρειάζεσαι, μικρή;»

«Τρεις ανθρώπους σου, κι ένα σκάφος, για να διασχίσουν τον Υδάτων Τόπο και να επικοινωνήσουν με τους κατασκόπους μου στην Ελρείσβα. Μπορείς να το κανονίσεις;»

Ο Λυκόστρατος ένευσε. «Χωρίς κανένα πρόβλημα.»

Η Επόπτρια Χάνρρα προσκάλεσε τους Παντοκρατορικούς της Ελρείσβα να πάρουν μεσημεριανό μαζί της, έτσι ο Ευρύμαχος, η Αλντάρνη, και ο Άνσελμος βρέθηκαν στο ίδιο τραπέζι μ' αυτήν, με πολλά καλομαγειρεμένα φαγητά ανάμεσά τους.

«Πώς είναι, λοιπόν, τα πράγματα στην Ελρείσβα;» ρώτησε η Επόπτρια της Νιργκέλβα την Αλντάρνη, αφού υπηρέτες τούς είχαν σερβίρει και όλοι τους είχαν αρχίσει να τρώνε.

«Δε γνωρίζω πολλά,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ήμουν φυλακισμένη συνεχώς, προτού με φέρουν εδώ—»

«Φυλακισμένη μόνο; Δε σε ανέκριναν για να μάθουν αυτά που ξέρεις;»

«Φυσικά και με ανέκριναν.»

«Περίεργο,» είπε η Χάνρρα, παρατηρώντας την· «δε μου φαίνεσαι και πολύ ταλαιπωρημένη. Ή να υποθέσω πως οι μελανιές είναι σε άλλα σημεία του σώματός σου, πέρα από το πρόσωπο;»

Τι σχύλα! σκέφτηκε η Αλντάρνη. «Σου είπα ότι με ανέκριναν, όχι ότι με βασάνισαν!»

Η Χάνρρα ανασήκωσε τους ώμους, πίνοντας μια γουλιά ίνφετ. «Μερικές μπουνιές είναι μέρος μιας φυσιολογικής ανάκρισης. Επομένως,» πρόσθεσε, σκουπίζοντας τα χείλη της, «για να μη σε χτύπησε κανένας, πρέπει να υποθέσουμε ότι τους είπες, κατευθείαν, τα πάντα για τους πάντες και τα... πάντα. Σωστά;» Ύψωσε το ένα της φρύδι.

Ο Άνσελμος καθάρισε το λαιμό του, προσπαθώντας έτσι να πει στη Χάνρρα ότι είχε ξεπεράσει το όριο.

Η Αλντάρνη είπε, σφίγγοντας μέσα στη γροθιά της το μαχαίρι με το οποίο έκοβε το κρέας: «Με κατηγορείς; Με κατηγορείς ότι έχω προδώσει τα συμφέροντα της Παντοκρατορίας;»

«Δε θα είσαι η πρώτη, ούτε η τελευταία,» αποκρίθηκε με απλό τρόπο η Χάνρρα. «Όταν συνειδητοποιήσες ότι θα σου έβγαζαν τα μάτια, ή ότι θα σου έσπαγαν τα δάχτυλα—»

«Δεν έχω προδώσει κανέναν!»

«Σ'αυτή την περίπτωση,» η Χάνρρα έπιασε ένα λαχανικό από μια πιατέλα και το δάγκωσε, «αδυνατώ να καταλάβω γιατί σε άφησαν να φύγεις τόσο... αρτιμελής. Δε μπορεί να μην τους είπες τίποτα· δε με ξεγελάς–»

Η Αλντάρνη κοπάνησε τη γροθιά της στο τραπέζι, αν και εκείνο που ήθελε πραγματικά να κάνει ήταν να κοπανήσει τη σόλα της μπότας της πάνω στη μούρη αυτής της κοκκινόδερμης σκύλας! «Τους είπα ό,τι έπρεπε να τους πω! Τι στο Μυαλό του Σκοτοδαίμονος να έκανα;» φώναξε.

Ο Άνσελμος ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της. «Αρκετά,» είπε, ήρεμα, στρέφοντας το βλέμμα του στη Χάνρρα. «Ήταν αιχμάλωτη, κι αυτό που κάνεις δεν είναι... απαραίτητο.»

«Δε μου φαίνεται και πολύ ταλαιπωρημένη, για αιχμάλωτη.»

«Μας το είπες ήδη αυτό.»

«Προσπαθείς να το παίξεις κακός, ε;» του είπε η Χάνρρα, γελώντας.

Ο Ευρύμαχος παρακολουθούσε σιωπηλά, σκεπτόμενος ένα ρητό των Αρβήντλιων που έλεγε: Είναι ασύνετο να διακόπτεις τρελούς λύκους που αλληλοδαγκώνονται.

«Κακός; Όχι. Λογικός, μόνο,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος στη Χάνρρα.

«Την εμπιστεύεσαι, δηλαδή;» Η Επόπτρια έδειξε την Αλντάρνη με το πιρούνι της, σα να μπορεί να υπήρχε αμφιβολία σε ποια αναφερόταν. «Πού ξέρεις τι ίσως νάχει τραγουδήσει στ'αφτιά του Αρχιπροδότη; Για να είναι εδώ έτσι αλώβητη όπως είναι, εγώ, τουλάχιστον, υποθέτω πως όσα τού τραγούδησε του άρεσαν.»

«Αυτά που του είπα δε μπορούν να επηρεάσουν τη Νιργκέλβα,» τη διαβεβαίωσε η Αλντάρνη.

«Ποιος σε ρώτησε εσένα;»

Αυτό ήταν! Η Αλντάρνη δεν την άντεχε άλλο. Σήκωσε την κούπα της με τον Σεργήλιο οίνο και την εκτόξευσε καταπάνω στην Επόπτρια.

Η κούπα τη χτύπησε στο μέτωπο, και το κόκκινο κρασί χύθηκε στο πρόσωπο και στα ρούχα της. Η Χάνρρα έμεινε, για μια στιγμή, άφωνη, μην πιστεύοντας αυτό που είχε μόλις συμβεί. Τα μάτια της είχαν γουρλώσει.

Ύστερα, σηκώθηκε απ'την καρέκλα της, γρυλίζοντας «Καταραμένη σκρόφα!...» και πηγαίνοντας προς την Αλντάρνη, κάνοντας το γύρο του τραπεζιού.

Σκατά... σκέφτηκε ο Άνσελμος.

Η Αλντάρνη σηκώθηκε, επίσης, βλέποντας την Επόπτρια να την πλησιάζει. Το χέρι της κρατούσε τη λαβή του μαχαιριού της.

Ο Άνσελμος τής έπιασε τον καρπό, σφιχτά, καθώς κι εκείνος σηκωνόταν. «Χάνρρα, περίμενε!» φώναξε, στεκόμενος μπροστά από την Αλντάρνη.

«Φύγε απ'τη μέση, Άνσελμε!» γρύλισε η Επόπτρια. «Θα τη λιανίσω, την ελεεινή σουρά!»

«Ζύγωσε άμα θες!» σύριξε η Αλντάρνη.

Η Χάνρρα, με την όψη της να έχει αγριέψει, προσπάθησε να βγάλει τον Άνσελμο απ'τη μέση, σπρώχνοντάς τον. Εκείνος τής είπε: «Μην κάνεις ανοησίες! Είναι εκτός εαυτού, δε βλέπεις; Είναι... κουρασμένη ψυχολογικά από την αιχμαλωσία της! Χάνρρα!»

Ο Ευρύμαχος, που δεν είχε σηκωθεί από τη θέση του, είπε: «Εγώ νόμιζα ότι ήρθαμε εδώ για να φάμε. Ας φάμε, λοιπόν, και μετά, αν θέλετε, πλακώνεστε στο ξύλο με την ησυχία σας. Μπορούμε, μάλιστα, να το οργανώσουμε και σαν αρένα, να παρακολουθήσει κάτι ο κόσμος.»

Η Χάνρρα στράφηκε να τον αντικρίσει. «Εσύ, πανάθλιο τσακάλι, θάπρεπε νάσαι ευγνώμων, που φιλοξενώ εδώ εσένα και... και κάτι υποτακτικούς σου σαν αυτή την τσούλα!»

«Φυσικά και είμαι ευγνώμων, Χάνρρα,» αποκρίθηκε ο Ευρύμαχος. «Αλλά δεν ξέρεις την Αλντάρνη όπως εμείς, γι'αυτό θυμώνεις μαζί της. Ανέκαθεν ήταν λίγο παρορμητική.»

«ΤΙ!» φώναξε η Αλντάρνη.

«Μεγάλο μειονέκτημα για Αρχικατάσκοπο, Ευρύμαχε,» είπε η Χάνρρα. «Ίσως θα έπρεπε να επιλέγεις τους ανθρώπους σου πιο προσεχτικά.»

«Ναι, ίσως.»

«ΤΙ!» φώναξε η Αλντάρνη.

Ο Άνσελμος στράφηκε στο μέρος της, ψιθυρίζοντάς της, έντονα: «Σιωπή, πανάθεμά σε!»

Η Αλντάρνη γύρισε και έφυγε απ'το δωμάτιο, κοπανώντας την πόρτα πίσω της.

Ο Ευρύμαχος έπλεξε τα δάχτυλά του πάνω από το πιάτο του. «Βλέπεις τι έκανες τώρα;» είπε στη Χάνρρα.

Εκείνη έπιασε μια κούπα από το τραπέζι και τίναξε το ίνφρετ που περιείχε στο πρόσωπό του.

Ο Άνσελμος φοβήθηκε ότι τα ίδια θα επαναλαμβάνονταν.

Ο Ευρύμαχος, όμως, επιδεικνύοντας αχαρακτήριστη γι'αυτόν ηρεμία, πήρε την πετσέτα του και σκουπίστηκε, μειδώντας. «Νομίζω ότι στην Ελρείσβα φτιάχνουν καλύτερο ίνφρετ,» είπε.

Τις επόμενες ημέρες, η Αλντάρνη προσπαθούσε να αποφεύγει την Επόπτρια Χάνρρα· και ο Άνσελμος ζήτησε από τη Χάνρρα να προσπαθεί ν'αποφεύγει την Αλντάρνη. Κανονικά, του είπε εκείνη, θα έπρεπε να τη διώξω από την πόλη μου, την τρισάθλια αλόγα! Ή να την κρεμάσω για παραδειγματισμό! Για χάρη σου την κρατάω εδώ. Ο Άνσελμος την ευχαρίστησε, και της θύμισε πως, ούτως ή άλλως, δε θα έμεναν για πολύ ακόμα στη Νιργκέλβα: σύντομα, θα ερχόταν μήνυμα από τη Ρελκάμνια, και η εντολή μάλλον θα ήταν να επιστρέψουν στην έδρα της Παντοκράτειρας, στο Παντοτινό Ανάκτορο. Αν και εγώ, προσωπικά, δε θα ήθελα να φύγω από την Αρβήντλια, πρόσθεσε, χωρίς να διατάσει να υπονοήσει ότι, αν η Χάνρρα τον κρατούσε εδώ ως διπλωμάτη της, εκείνος θα έμενε. Έχω αρκετή εμπειρία σε τούτη τη διάσταση. Γνωρίζω τα έθιμα και τις συνήθειες των κατοίκων της. Η Επόπτρια της Νιργκέλβα δεν αποκρίθηκε, αλλά φάνηκε σκεπτική· κι ο Άνσελμος το θεώρησε αυτό καλό σημάδι.

Η Αλντάρνη, εν τω μεταξύ, περίμενε οι κατάσκοποι του Λυκόστρατου να πάνε στην Ελρείσβα και να επιστρέψουν· και ήξερε ότι αυτό δε θα γινόταν αυθημερόν. Όταν επέστρεφαν, όμως, θα είχαν μεταφέρει τις διαταγές που ήθελε στους κατασκόπους της, και η εφαρμογή του σχεδίου της θα ξεκινούσε. Θα μάθαινε πώς ακριβώς είχε η πολιτική κατάσταση στην πόλη, και θα έστρεφε τους δυσारेστημένους εναντίον του καθεστώτος που είχε υποστηρίξει ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος,

υποσχόμενη να τους δώσει, εκτός από τον Θρόνο φυσικά, και πολλά επιπλέον προνόμια, όταν οι Παντοκρατορικοί βρίσκονταν στην Ελρείσβα ξανά (και όταν θα είμαι εγώ Επόπτρια, σκεφτόταν).

Υποπτευόταν ότι ο Ανδρόνικος ή θα είχε κάνει κάποια συμφωνία με τον Βασιλιά Ίρσολμπελ (αν αυτός ακόμα ζούσε) ή θα είχε βάλει την Πριγκίπισσα Θυάλκνα στην εξουσία, καθιστώντας τη Βασίλισσα. Με τον Πρίγκιπα Κάναβριλ δε νόμιζε ότι θα μπορούσε να συνεννοηθεί· ήταν υπέρ των Παντοκρατορικών, και δε θα δεχόταν να συμβιβαστεί με τους επαναστάτες. Επομένως, όπως κι αν είχε το πράγμα, ο Οίκος της Σαύρας θα είχε πάλι τον Θρόνο της Ελρείσβα· αυτό σήμαινε ότι η Αλντάρνη ίσως να μπορούσε να υποκινήσει κάποια κατάσταση με τον Οίκο της Θύελλας: μια ανατροπή του καθεστώτος. Ή, εναλλακτικά, ίσως να βοηθούσε τον Κάναβριλ να εκθρονίσει τη Θυάλκνα και να πάρει εκείνος τον Θρόνο. Αν ήταν, βέβαια, ζωντανός· γιατί δε θα το απέκλειε οι επαναστάτες να τον είχαν σκοτώσει, από φόβο μην τους εναντιωθεί.

Για την ώρα, όμως, η Αλντάρνη έπρεπε να περιμένει, μέχρι να έχει νέα, και τότε θα έβλεπε πώς θα ενεργούσε.

Την πρώτη της ημέρα στη Νιργκέλβα την πέρασε κλεισμένη στο δωμάτιό της, ύστερα από τον καβγά με την Επόπτρια. Δεν είχε όρεξη να πάει πουθενά, και δεν ήθελε να ξανασυναντήσει αυτή την παλαβή σκύλα. Κατά το βράδυ, ο Ευρύμαχος ήρθε να την επισκεφτεί, φέρνοντας της ένα κρύο μπουκάλι ίνφετ, για να πιούν. Νόμιζα ότι δεν τη συμπαθούσες αυτή την ανισόρροπη, του είπε η Αλντάρνη. Πώς είναι δυνατόν να την άφησες να μου μιλήσει έτσι; Λίγο έλειψε να της πεις ότι είχε και δίκιο! Ή, μάλλον, της το είπες! Ουσιαστικά, της το είπες! Είσαι γελοίος! Τελείως γελοίος! Ο Ευρύμαχος τής εξήγησε ότι είπε αυτό που είπε επειδή βρίσκονταν στην πόλη της Χάνρρα. Και επειδή ήταν, όντως, τρελή. Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να κάνει, αν της πάμε κόντρα, Αλντάρνη. Ίσως να μας διώξει, να μας πετάξει μες στις ερήμους. Δεν τόχω απίθανο, για τη Χάνρρα. Κι εγώ, τουλάχιστον, σκοπεύω να μείνω εδώ, μέχρι να έρθει εντολή από τη Ρελκάμνια, όχι να περιφέρομαι στους ξερότοπους. Μετά, άνοιξε το μπουκάλι και γέμισε δύο κρυστάλλινα ποτήρια με ίνφετ.

Όταν είχε νυχτώσει για τα καλά, ήταν κι οι δυο τους ζαλισμένοι από το ποτό, και ο Ευρύμαχος, επάνω στα διάφορα σαχλά που έλεγαν, είτε στην Αλντάρνη πόσο μόνος αισθανόταν ύστερα από τον φριχτό θάνατο της γυναίκας του, και της είπε επίσης ότι θα ήθελε να την κάνει σύζυγό του, αν κι εκείνη το επιθυμούσε· και φίλησε τα δάχτυλά της. Είσαι μεθυσμένος! του είπε η Αλντάρνη, τραβώντας το χέρι της πίσω. Είσαι μεθυσμένος και δεν ξέρεις τι λες! Ο Ευρύμαχος επέμεινε ότι μιλούσε πολύ σοβαρά. Η Αλντάρνη τού ζήτησε να βγει έξω και να ξαναγυρίσει όταν δεν θα ήταν μεθυσμένος. Ο Ευρύμαχος φάνηκε να απογοητεύεται, αλλά έφυγε, χωρίς να κάνει φασαρία.

Η Αλντάρνη, αργότερα, κοιμήθηκε επάνω στον σοφά.

Την επόμενη μέρα, οι κατάσκοποι του Λυκόστρατου δεν επέστρεψαν· αλλά ήρθαν τη μεθεπόμενη, το μεσημέρι, ενώ ο Φωτεινός και ο Σκοτεινός Ήλιος βρίσκονταν στο κέντρο του ουρανού, ο ένας κοντά στον άλλο, καθώς, γι'ακόμα μια φορά, οι Σκιερές Ημέρες πλησίαζαν. Η Αλντάρνη τούς συνάντησε σ'ένα σπίτι έξω απ'το Παντοκρατορικό Οχυρό και κοντά στο λιμάνι, και ζήτησε να μάθει πώς είχαν τα πράγματα στην Ελρείσβα. Αυτοί τής απάντησαν ότι η Πριγκίπισσα Θυάλκνα καθόταν τώρα στον Θρόνο, και ότι ο Βασιλιάς Ίρσολμπελ ήταν νεκρός. Ο αδελφός της Θυάλκνα, ο Πρίγκιπας Κάναβριλ, ήταν, σύμφωνα με τις φήμες, φυλακισμένος στα μπουντρούμια του Μεγάρου. Περισσότερα, όμως, δεν είχαν καταφέρει να μάθουν, γιατί πολλοί από τους συνδέσμους που τους είχε αναφέρει η Αλντάρνη δεν ήταν εκεί—

Τι εννοείτε, «δεν ήταν εκεί»; τους ρώτησε απότομα εκείνη.

Οι κατάσκοποι τής εξήγησαν πως δεν βρίσκονταν στις θέσεις τους· πρέπει να τους είχαν αιχμαλωτίσει, ή να τους είχαν σκοτώσει. Και, μια φορά μάλιστα, κινδύνεψαν κι οι ίδιοι να αιχμαλωτιστούν, καθώς προσπαθούσαν να έρθουν σε επαφή με κάποιον που δεν ήταν πλέον εκεί όπου θα έπρεπε να είναι.

Η Αλντάρνη καταράστηκε από μέσα της. Πώς ήταν δυνατόν να συμβαίνει αυτό; Πώς ήταν δυνατόν ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος να τους είχε ανακαλύψει τόσο γρήγορα; Σίγουρα, οι κατάσκοποί της δεν είχαν κινηθεί, δεν είχαν κάνει καμία ενέργεια, γιατί δεν είχαν λόγο να κάνουν. Επομένως, πώς τους είχαν πιάσει; Ποιος τους είχε προδώσει; Η ίδια

είχε φροντίσει να κρύψει εκείνους που σκεφτόταν ότι, στο μέλλον, θα της χρειάζονταν: εκείνους που βρίσκονταν στις καλύτερες, και στις πιο καλυμμένες, θέσεις. Και τώρα, είχαν έρθει ετούτοι οι πράκτορες του Λυκόστρατου και της έλεγαν ότι οι περισσότεροι κατάσκοποί της δεν ήταν εκεί όπου θα έπρεπε να είναι!

Οι κατάσκοποί σας που απομένουν στην Ελρείσβα, Αρχικατάσκοπε, το μόνο που μας ζήτησαν είναι να σας πούμε ότι θέλουν να φύγουν από την πόλη, γιατί αισθάνονται τελείως αποκομμένοι εκεί, και φοβούνται.

Η Αλντάρνη αντιλαμβανόταν ότι το σχέδιό της για την ανατροπή του καθεστώτος ήταν ανέφικτο. Με τόσους λίγους κατασκόπους, δεν ήταν δυνατόν να υποκινήσει τις καταστάσεις που ήθελε. Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος είχε, κάπως, καταφέρει να την ξεγελάσει· και δεν μπορούσε να καταλάβει πώς! Από πού είχε πάρει τις πληροφορίες του; Και, μάλιστα, τόσο γρήγορα;

Και γιατί η Αλντάρνη είχε την αίσθηση ότι το λάθος ήταν, ουσιαστικά, δικό της; Πώς μπορούσε νάναι δικό της; Ουμóταν ακριβώς τα ονόματα των κατασκόπων που του είχε αναφέρει, και... και... Κάτι... υπήρχε κάτι που δεν... δεν έδενε, καθώς έφερνε στο νου της την ανάκρισή της. Την είχαν πάρει από τα μπουντρούμια και την είχαν ανεβάσει σ'εκείνο το δωμάτιο... Υπήρχε μια... μια θολούρα κάπου: λίγο προτού αρχίσει να μιλά με τον Πρίγκιπα.

Η Αλντάρνη αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει, καθώς το μυαλό της πήγε σ'έναν μαυρόδερμο μάγο που στεκόταν πλάι στον Ανδρόνικο, κρατώντας ένα ραβδί με κρυστάλλους, μικροσκοπικά κάτοπτρα, και κυκλώματα. Ένας Διαλογιστής... Ω Θεοί! Μα το Μυαλό του Σκοτοδαίμονος...!

Η Αλντάρνη επισκέφτηκε τον Λυκόστρατο και του είπε ότι ήθελε να μιλήσει σ'έναν μάγο του τάγματος των Διαλογιστών.

«Θα πρέπει να το ζητήσεις από την Επόπτρια,» της αποκρίθηκε εκείνος, καθισμένος πίσω απ'το γραφείο του.

Η Αλντάρνη κόμπιασε για λίγο. «Δεν τα πηγαίνουμε και πολύ καλά με την Επόπτρια,» εξήγησε.

Ο Αρχικατάσκοπος της Νιργκέλβα μειδίασε μέσα απ'τα λευκά του μούσια. «Ναι, το έχω πληροφορηθεί. Νομίζω, μικρή, ότι θέλει να σε

γδάρει ζωντανή, για να ράψει φόρεμα απ'το τομάρι σου. Τα συνηθίζουν κάτι τέτοια στη Φεηνάρκια!» Γέλασε.

Η Αλντάρνη δεν το έβρισκε τόσο αστείο. «Δε μπορείς να με βοηθήσεις; Πρέπει οπωσδήποτε να μιλήσω σ'έναν Διαλογιστή. Είναι προσωπικό θέμα.»

«Μην κάνεις έτσι,» της είπε ο Λυκόστρατος· «θα το κανονίσω.»

«Σ'ευχαριστώ.»

Και, καθώς η Αλντάρνη πήγαινε να βγει από το γραφείο του, ο Αρχικατάσκοπος τής τόνισε: «Οι χάρες που σου χρωστώ πρέπει νάχουν αρχίσει να ξεπληρώνονται και με το παραπάνω, μικρή.»

Ενώ οι ήλιοι βυθίζονταν πίσω από το Παντοκρατορικό Οχυρό και τα δυτικά οικοδομήματα της Νιργκέλβα, η Αλντάρνη συνάντησε μια μάγισσα του τάγματος των Διαλογιστών. Η γυναίκα ήταν μετρίου αναστήματος, γαλανόδερμη, και ξανθιά. Ονομαζόταν Κέντβια'χοκ. Καθώς οι δυο τους βρίσκονταν μέσα σ'έναν πυργίσκο του Οχυρού, η Αλντάρνη τής εξήγησε ότι φοβόταν πως κάποιος Διαλογιστής είχε αλλοιώσει κάπως τη μνήμη της, ή, τέλος πάντων, είχε κάνει κάτι στο μυαλό της. Η Κέντβια'χοκ τής ζήτησε να καθίσει σε μια καρέκλα και να κοιτάξει τα μάτια της. Η Αλντάρνη υπάκουσε, και η μάγισσα άρθρωσε κάποιο ξόρκι, μετά από την ολοκλήρωση του οποίου της είπε ότι, όντως, η μνήμη της είχε αλλοιωθεί με Ξόρκι Μνημονικής Διαγραφής, και μάλιστα δύο φορές.

Μα τους θεούς! Η Αλντάρνη αισθάνθηκε κρύο ιδρώτα να κυλά κάτω απ'τα ρούχα της. Κάνε με να θυμηθώ! πρόσταξε τη μάγισσα, κι εκείνη έπιασε δουλειά, βάζοντας την Αλντάρνη να ξανακοιτάξει μέσα στα μάτια της.

Η Αρχικατάσκοπος είδε τα σκοτεινά πέπλα να διαλύονται: και άκουσε τον εαυτό της να μιλά στον Πρίγκιπα Ανδρόνικο για τους κατασκόπους της, τρεις φορές! Και δεν είχε αναφέρει και τις τρεις τα ίδια ονόματα. Είχε κάνει αλλαγές, γιατί, προτού του μιλήσει, δεν είχε χρόνο να καθίσει και να σκεφτεί διεξοδικά ποιους θα ανέφερε και ποιους όχι· επομένως, έπαιρνε αποφάσεις επιτόπου. Κι αυτό, τελικά, της είχε κοστίσει.

Καταράστηκε, δυνατά. Σηκώθηκε από την καρέκλα και την κλότσησε, στέλνοντάς την στην άλλη μεριά του στενού δωματίου του πυργίσκου.

Η Κέντβια'χοκ τη ρώτησε αν είχε κάνει κάποιο λάθος.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Αλντάρνη. «Εσύ όλα καλά τα έκανες.»

«Θυμήθηκες κάτι που δε σ'άρεσε, λοιπόν...»

Η Αλντάρνη αναστέναξε. «Είμαι ανόητη!...»

«Μην ανησυχείς,» είπε η Κέντβια, ακουμπώντας το χέρι της στον ώμο της Αρχικατασκόπου. «Συμβαίνει να κάνουμε λάθη και μετά να τα ξεχνάμε. Να σε κεράσω ένα ποτό;»

Η Αλντάρνη ένευσε. «Ναι, νομίζω ότι μου χρειάζεται.»

Την επομένη, ο Άνσελμος συνάντησε το πρωί την Αλντάρνη και τη ρώτησε τι γινόταν με τους κατασκόπους της στην Ελρείσβα.

«Είπες ότι είχες κάποιο σχέδιο,» της θύμισε.

«Ξέχασέ το,» αποκρίθηκε εκείνη, καθώς στεκόταν μπροστά απ'το παράθυρο του δωματίου της και κάπνιζε. «Δεν ισχύει πια.»

«Γιατί;»

Η Αλντάρνη δε γύρισε να τον κοιτάξει. «Επειδή συνέβη κάτι που δεν το περίμενα.» Η φωνή της ήταν βραχνή, δυσαρεστημένη, παρατήρησε ο Άνσελμος.

«Αυτό σημαίνει ότι δε θα επιχειρήσεις να πάρεις την Ελρείσβα από τους επαναστάτες;»

«Τι άλλο μπορεί να σημαίνει, Άνσελμε;» Η Αλντάρνη στράφηκε να τον αντικρίσει. «Τα πάντα έγιναν σκατά!» Πέταξε το τσιγάρο της έξω απ'το παράθυρο. «Σκατά.»

Ο Άνσελμος στάθηκε κοντά της, αγγίζοντας το μπράτσο της. «Θες να μου πεις;»

Η Αλντάρνη αναστέναξε, μοιάζοντας να χαλαρώνει· το άγγιγμά του την ανακούφιζε. Πιάνοντας το πουκάμισό του μέσα στις γροθιές της, πίεσε τα χείλη της επάνω στα δικά του. «Πού ήσουν χτες βράδυ;» τον ρώτησε.

«Κοιμόμουν.»

«Σε κάλεσα με τον δίαυλο. Δεν απάντησες.»

«Πρέπει να ήμουν τόσο κουρασμένος που δεν σε άκουσα,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος (που, φυσικά, δεν ήταν στο δωμάτιό του, αλλά στα διαμερίσματα της Επόπτριας). Τύλιξε τα χέρια του γύρω απ'την Αλντάρνη, κρατώντας την κοντά του, κι εκείνη ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του, αναστενάζοντας πάλι.

Ο Άνσελμος δεν την πίεσε άλλο για να του πει τι είχε συμβεί με τους κατασκόπους της. Εξάλλου, μάλλον, δεν είχε σημασία πλέον. Ο Ανδρόνικος πρέπει να τους είχε εξολοθρεύσει με κάποιο τρόπο, ή να είχε εξολοθρεύσει τον σύνδεσμο της Αλντάρνης με αυτούς, και τώρα εκείνη, βρισκόμενη στη Νιργκέλβα, δε μπορούσε να έρθει σε επαφή μαζί τους.

Αφότου έκαναν έρωτα και ήταν ξαπλωμένοι στο κρεβάτι, καπνίζοντας, η Αλντάρνη είπε: «Έχω κάποιες πληροφορίες, όμως, που ίσως να σ'ενδιαφέρουν.»

«Τι πληροφορίες;» Το χέρι του χάιδεψε το εσωτερικό του μηρού της· τα χείλη του φίλησαν τον ώμο της.

«Ο Βασιληάς Ίρσολμπελ είναι νεκρός· ο Πρίγκιπας Κάναβριλ φυλακισμένος στα μπουντρούμια του Μεγάρου· και η Πριγκίπισσα Θυάλκνα κάθεται στο Θρόνο.»

«Ποιος σ'τα είπε αυτά;»

Η Αλντάρνη τού εξήγησε ότι είχε ζητήσει βοήθεια από τον Αρχικατάσκοπο Λυκόστρατο, ο οποίος της χρωστούσε μερικές απλές χάρες, επειδή τον είχε κι εκείνη βοηθήσει μερικές φορές στο παρελθόν.

«Επομένως,» είπε ο Άνσελμος, «και η Επόπτρια τώρα θα τα ξέρει αυτά.»

«Η Επόπτρια;»

«Ο Αρχικατάσκοπός της, υποθέτω, αναφέρει σ'αυτήν. Έτσι δεν είναι;»

Η Αλντάρνη πήρε μια βαθιά τζούρα και φύσηξε καπνό προς το ταβάνι. «Ναι, λογικά...»

Ο Άνσελμος έμεινε συλλογισμένος, για λίγο. Μετά, είπε: «Δηλαδή, έχεις ακόμα κατασκόπους σου στην Ελρείσβα...»

«Ελάχιστους.» Η Αλντάρνη έσβησε το τσιγάρο της στο τασάκι ανάμεσα σ'εκείνη και τον εραστή της. «Δε μπορώ να κάνω αυτά που ήθελα.»

Ο Άνσελμος έσβησε και το δικό του τσιγάρο. «Επομένως,» είπε, «δεν έχουμε παρά να περιμένουμε διαταγές από την Παντοκράτειρα...»

Οι διαταγές ήρθαν την τέταρτη από τις Σκιερές Ημέρες, και ήταν απλές: ο Ευρύμαχος και οι υπόλοιποι έπρεπε να επιστρέψουν στη Ρελκάμνια, προτού τους ανατεθεί οποιοδήποτε άλλο καθήκον, στην Αρβήντλια ή αλλού.

Ο Άνσελμος, όμως, δε θα έφευγε μαζί με τον Ευρύμαχο, την Αλντάρνη, και τους πολεμιστές από την Ελρείσβα· η Χάνρρα δήλωσε ότι θα τον κρατούσε εδώ, μαζί της, ως προσωπικό διπλωμάτη της, λόγω της εμπειρίας του στην Αρβήντλια. Θα έστελνε επιστολή στη Ρελκάμνια, εξηγώντας τους λόγους για τους οποίους ήθελε να τον κρατήσει και ζητώντας την άδεια να το κάνει. Δεν πίστευε ότι η Παντοκράτειρα θα της το αρνιόταν.

«Θα μείνεις εδώ;» είπε η Αλντάρνη στον Άνσελμο. «Μ'αυτή τη σκύλα; Συμφώνησες, ή σε εξανάγκασε κάπως;»

Δεν ήταν κανένας άλλος κοντά τους· είχε πάει να τον επισκεφτεί στο δωμάτιό του, μόλις είχε μάθει τα νέα για την εντολή της Παντοκράτειρας και για το αίτημα της Επόπτριας της Νιργκέλβα.

«Κανένας δε με... εξανάγκασε, Αλντάρνη,» αποκρίθηκε ο Άνσελμος. «Θα μείνω.»

«Μου κάνεις πλάκα...»

Στέκονταν αντικριστά, στο κέντρο του μεγάλου δωματίου, ενώ από το ανοιχτό παράθυρο ερχόταν το ασθενικό φως της Σκιερής Ημέρας, που έκανε τα πάντα να φαίνονται πιο σκοτεινά, πιο απειλητικά, πιο μυστηριώδη.

«Γιατί να φύγω απ'την Αρβήντλια, αφού μπορώ να μείνω;» είπε ο Άνσελμος. «Έχω δουλέψει τόσο καιρό εδώ. Και νομίζω πως το περιβάλλον, παραδόξως, μου ταιριάζει.»

«Στη Νιργκέλβα; Το δέρμα σου είναι λευκό, Άνσελμε! Εδώ είναι όλοι Μελανοί!»

«Δεν είμαι, όμως, Λευκός· είμαι... ‘ξένος’ γι’ αυτούς.»

Η Αλντάρνη κούνησε το κεφάλι, νιώθοντας προδομένη. «Η Παντοκράτειρα δε θα σ’ αφήσει να μείνεις εδώ· θα το δεις.»

«Πράγματι, θα το δω...» αποκρίθηκε εκείνος.

Γιατί; σκέφτηκε η Αλντάρνη. Γιατί το κάνει αυτό; Αλλά, μετά, μια άλλη σκέψη πέρασε απ’ το νου της: Κι εγώ το ίδιο δε θα έκανα; Αν μπορούσα να μείνω κάπου όπου έχω επιρροή, το ίδιο δε θα έκανα; Όχι ακριβώς· θα προσπαθούσε να κρατήσει και τον Άνσελμο μαζί της, αν ήταν δυνατόν. Εκείνος, όμως, δε φαινόταν να ήθελε να την κρατήσει εδώ.

Κι επιπλέον, πώς ήταν δυνατόν να είχε επιρροή σε τούτο το μέρος; Στην Ελρείσβα, ναι, είχε, αλλά στη Νιργκέλβα;... Γιατί; Και τότε, η Αλντάρνη θυμήθηκε κάτι που είχε παρατηρήσει, μα δεν του είχε δώσει και τόση σημασία: Η Επόπτρια Χάνρρα μιλούσε με κάποια σχετική οικειότητα στον Άνσελμο, δε μιλούσε; Κι εκείνος το ίδιο δεν έκανε;

Ο Άνσελμος είπε: «Καλό ταξίδι, Αλντάρνη. Θα ξανασυναντηθούμε, αργά ή γρήγορα· είμαι σίγουρος.» Και έκανε ν’ αγγίξει το μάγουλό της.

Η Αλντάρνη απομάκρυνε το χέρι του, απότομα, και τον χαστούκισε καταπρόσωπο. Στράφηκε και, με βιαστικά βήματα, έφυγε απ’ το δωμάτιο χωρίς να κοιτάξει πίσω.

Το πρωί της πέμπτης Σκιερής Ημέρας, ο Ευρύμαχος, η Αλντάρνη, και οι στρατιώτες είχαν ετοιμαστεί για αναχώρηση, και μπήκαν σε μεγάλα φορτηγά, με τα οποία θα διέσχιζαν τον Πτερού Τόπο προς τα βορειοδυτικά, θα έμπαιναν στον Ανέμου Τόπο, θα έφταναν στην πόλη που ονομαζόταν Ερνάλβα, και μετά θα κατευθύνονταν προς τη διαστασιακή δίοδο που οδηγούσε στη Σάρντλι. Από τη Σάρντλι, θα συνέχιζαν το ταξίδι τους για τη Ρελκάμνια.

Ο Ευρύμαχος ήταν σιωπηλός, καθώς έβγαιναν από τη Νιργκέλβα, και η Αλντάρνη το ίδιο. Κανένας τους δεν αισθανόταν ευχαριστημένος που είχε καταφέρει να γλιτώσει ζωντανός από τα καταστροφικά

δρώμενα στην Ελρείσβα. Αισθάνονταν πολύ περισσότερο μέσα τους το κενό των όσων είχαν χάσει. Ο Ευρύμαχος ήξερε πως, όπου κι αν τον διόριζαν τώρα, σίγουρα δε θα ήταν Επόπτης· και η Αλντάρνη γνώριζε πως θα έπρεπε να φτιάξει τις διασυνδέσεις της από την αρχή, όπου κι αν την έστελναν. Και θα ήταν εκεί Αρχικατάσκοπος, ή–; Όχι, δε μπορεί να της έπαιρναν το αξίωμά της! Δεν είχε κάνει και κανένα τόσο τραγικό σφάλμα!

Και ο Άνσελμος... Αισθανόταν τόσο προδομένη από αυτόν. Δεν της είχε ούτε καν προτείνει να μείνει εδώ, μαζί του –όχι πως εκείνη, βέβαια, θα το δεχόταν! Και, όπως φαίνεται, κοιμάται και μ'αυτή την τρελή σκύλα! σκέφτηκε η Αλντάρνη, εξοργισμένη.

«Ευρύμαχε...» είπε, καθώς οι δυο τους κάθονταν σ'ένα μικρό δωμάτιο του ψηλού οχήματος, πάνω από τη θέση του οδηγού.

«Τι;»

Μπροστά τους, από το μεγάλο τζάμι, μπορούσαν να δουν χιλιόμετρα και χιλιόμετρα και χιλιόμετρα αχανούς ερήμου να απλώνονται ως εκεί όπου έφτανε η ματιά τους.

«Με συγχωρείς,» είπε η Αλντάρνη.

«Για ποιο πράγμα;»

«Γενικά. Έχουν ειπωθεί διάφορα άσχημα ανάμεσά μας.»

Ο Ευρύμαχος στράφηκε να την κοιτάξει, υπομειδιώντας. «Αυτό σημαίνει ότι ξανασκέφτηκες την πρότασή μου;»

«Είσαι σοβαρός; Μιλούσες σοβαρά όταν μου πρότεινες να σε παντρευτώ;»

«Φυσικά και μιλούσα σοβαρά, ανόητη. Σ'το είπα.»

Η Αλντάρνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι,» είπε, ήπια, «δε θέλω να σε παντρευτώ, Ευρύμαχε. Μη με παρεξηγήσεις.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Ευρύμαχος, «καταλαβαίνω...»

Η Αλντάρνη άπλωσε το χέρι της και άγγιξε το δικό του. «Δε θα έπρεπε να είχα πει κάποια πράγματα. Υπάρχουν χειρότεροι άνθρωποι από σένα στο Γνωστό Σύμπαν.»

«Σοβαρολογείς; Πάντοτε νόμιζα ότι ήμουν ο χειρότερος!»

Γέλασαν.

«Επιπλέον, αυτό που μου λες με βάζει σε πολλές ανησυχίες,» τόνισε ο Ευρύμαχος.

«Για ποιο λόγο;»

«Είναι τρομαχτικό να σκέφτεσαι ότι υπάρχουν χειρότεροι από εσένα εκεί έξω.»

Η Αλντάρνη μειδίασε. «Μέχρι στιγμής, φαίνεται να έχεις επιβιώσει μια χαρά, παρά τη δική τους παρουσία,» του είπε.

• 6 •

Ο Ανδρόνικος περίμενε να περάσουν οι Σκιερές Ημέρες, αλλά δεν περίμενε άπραγος. Είχε βάλει τον Ράλναχ, την Ταμλάκο, και τη Νατλάο να του διδάξουν τη Γλώσσα των Μελανών· τουλάχιστον, τα βασικά· γιατί ήθελε να μπορεί να αποκωδικοποιήσει το μήνυμα του Αρίσταρχου ο ίδιος, όταν η ώρα ερχόταν. Ο Αρίσταρχος υποτίθεται πως το προόριζε μόνο για εκείνον· υποτίθεται πως η πληροφορία που περιείχε ήταν πολύ σημαντική, και δεν έπρεπε να πέσει στα λάθος χέρια. Ο Ανδρόνικος, ασφαλώς, εμπιστευόταν όλους τους συντρόφους του, όλους τους ανθρώπους που τον είχαν βοηθήσει είτε εδώ στην Αρβήντλια, είτε και εδώ και σε άλλες διαστάσεις· όμως ήθελε, πριν από εκείνους, πριν από οποιονδήποτε, να διαβάσει αυτός το μήνυμα του Αρίσταρχου.

Οι Νιλμάρεχ τούς άφησαν να μείνουν κατασκηνωμένοι έξω απ'το χωριό τους, χωρίς να τους προκαλέσουν κανένα πρόβλημα. Μερικές φορές, μάλιστα, τους έφεραν και εξωτικά φαγητά, από τα βάθη του Φαραγγιού του Πεπρωμένου, που δεν τα έβρισκες αλλού στην Αρβήντλια. Ο Ανδρόνικος τούς ευχαρίστησε όλες τις φορές, χρησιμοποιώντας τη Γλώσσα των Μελανών, που είχε αρχίσει να μαθαίνει.

Ο Ράθνης, που ήταν Λευκός, κρατούσε συνεχώς την κουκούλα του σηκωμένη στο κεφάλι και το πρόσωπό του κρυμμένο στη σκιά της, για να μη δίνει δικαιώματα. Καλύτερα οι Νιλμάρεχ να μη γνώριζαν ότι ο Ανδρόνικος είχε έναν Λευκό μέσα στην ομάδα του, γιατί τότε η φιλοξενία τους ίσως να μην ήταν η ίδια. Ίσως να απαιτούσαν από τους συντρόφους να φύγουν, ή μόνο από τον Ράθνη.

Η Ιωάννα ξιφομαχούσε με τον Ευθύπορο, συχνά-πυκνά, προσπαθώντας να του μάθει μερικά κόλπα που δεν τα ήξερε ως απλός στρατιώτης της Παντοκράτειρας. Εκείνος δυσκολευόταν να παρακολουθεί τη Μαύρη Δράκαινα, αλλά έκανε ό,τι καλύτερο μπορούσε.

Ο Σέλιρ'χοκ διαλογιζόταν, σιωπηλά· κι όταν δεν διαλογιζόταν, κοίταζε τα λαξεύματα στις πέτρες του φαραγγιού, τα οποία κάθε τόσο άλλαζαν.

Η Άνμα'ταρ άλλοτε αντάλλαζε αλληλοπροσβολές με τον Δάρυλμος άλλοτε μάθαινε στη Νατλάο πώς να μάχεται: κάποιες βασικές τεχνικές με το σπαθί, το ξιφίδιο, τα χέρια, και τα πόδια. Η Νατλάο δεν ήταν τόσο κακή μαθήτρια, αλλά ούτε και τόσο καλή.

«Δε γεννήθηκα για να είμαι πολεμίστρια,» εξήγησε στην Άνμα. «Δεν το έχω μέσα μου.»

«Τι έχεις μέσα σου;» τη ρώτησε η μάγισσα, που την είχε μόλις πετάξει στην άμμο, πιάνοντας τον αστράγαλο της καθώς η Μελανή είχε επιχειρήσει να την κλοτσήσει.

Η Νατλάο ανασηκώθηκε, στηριζόμενη στους αγκώνες. Από πάνω της, στον ουρανό, μονάχα ένα λαμπερό στέμμα φαινόταν, καθώς ο Σκοτεινός Ήλιος έκρυβε το μεγαλύτερο μέρος του Φωτεινού. «Οι γονείς μου με γέννησαν για να είμαι φροντίστρια.»

«Τι σημαίνει αυτό; Και σήκω πάνω, μην ξαπλώνεις· δεν τελειώσαμε.» Η Άνμα δεν είχε εγκαταλείψει την πολεμική της στάση.

Η Νατλάο σηκώθηκε. «Φροντίστρια σημαίνει να φροντίζεις για το σπίτι σου και για τις αποθήκες της φυλής σου, να βλέπεις ότι όλα είναι όπως πρέπει να είναι, ώστε οι άλλοι να έχουν εύκολα εκείνο που θέλουν.» Προσπάθησε να χτυπήσει την Άνμα με τη γροθιά της. Η μάγισσα απέφυγε το χτύπημα, έπιασε το χέρι της Νατλάο, και της έβαλε τρικλοποδιά, σωριάζοντάς την πάλι.

«Μια χαρά τα πηγαίνεις για 'φροντίστρια,» της είπε. «Σήκω τώρα. Μην ξαπλώνεις! Αργείς πολύ να σηκωθείς!»

Ο Δάρυλμος παρακολουθούσε την Άνμα'ταρ να εκπαιδεύει τη Νατλάο, και την Ιωάννα να εκπαιδεύει τον Ευθύπορο· και πρότεινε στον Ράθνη να βάζουν στοιχήματα. Εκείνος, αρχικά, αρνήθηκε. Μην είσαι έτσι! του είπε ο Δάρυλμος. Τι άλλο έχεις να κάνεις; Και, τελικά, η βαρεμάρα φαίνεται πως ανάγκασε τον Λευκό να συμφωνήσει.

Ο Ράλναχ στόχευε πέτρες με το τόξο του, και μιλούσε με την Ταμλάκο, συνεχίζοντας τις ερωταποκρίσεις που αποτελούσαν έθιμο για τους Αρβήντλιους και που οι εξωδιασασιακοί έβρισκαν παράξενες. Το βράδυ της τρίτης Σκιερής Ημέρας, οι δυο τους απομακρύνθηκαν από τους υπόλοιπους, και η Νατλάο, που δεν είχε κοιμηθεί ακόμα και τους είδε, ήταν βέβαιη πως η απομάκρυνσή τους δεν ήταν τυχαία· και, σίγουρα, τώρα δεν πήγαιναν να συζητήσουν. Αδυνατούσε να καταλάβει την Ταμλάκο, και είχε θυμώσει μαζί της.

Ο Ανδρόνικος το μόνο που έκανε ήταν να μαθαίνει τη Γλώσσα των Μελανών, έχοντας για δάσκαλό του πότε τον Ράλναχ, πότε τη Νατλάο, και ποτέ την Ταμλάκο. Η εκμάθηση δεν ήταν τόσο δύσκολη όσο αρχικά φανταζόταν: η Γλώσσα των Μελανών είχε πολλά στοιχεία από την Κοινή Γλώσσα της Αρβήντλια· ή, μάλλον, ίσως θα ήταν σωστότερο να πει κανείς ότι η Κοινή Γλώσσα είχε πολλά στοιχεία της Γλώσσας των Μελανών.

Το πρωί της πέμπτης Σκιερής Ημέρας, ο σαμάνος Τουσμάλο ήρθε από το χωριό των Νιλμάρεχ και πλησίασε τον Πρίγκιπα της Απολλώνιας. Ο Ανδρόνικος, που καθόταν επάνω σε μια πέτρα εκείνη τη στιγμή, δε σηκώθηκε, γιατί ο καμπούρης σαμάνος ήταν σχεδόν στο ύψος του όσο εκείνος ήταν καθιστός.

«Απόψε,» του είπε ο Τουσμάλο, «θα χαράξεις το μήνυμά σου στο μέρος που ο λεοντόσαυρος θα προσευχηθεί στο φαράγγι. Θα σε οδηγήσω εκεί.»

Ο Ανδρόνικος τον ευχαρίστησε, στη Γλώσσα των Μελανών.

«Ο λεοντόσαυρος θάρθει με την αυγή: με το ξεκίνημα του φωτεινού κύκλου,» είπε ο Τουσμάλο. «Θα τον περιμένεις, κρυμμένος. Δε θα τον ενοχλήσεις, κι εκείνος θα σε πάει στο Μονοπάτι.»

«Θέλεις να έρθω μαζί;» ρώτησε η Ιωάννα τον Ανδρόνικο, καθώς βράδιαζε και οι ήλιοι ήταν μισοκρυμμένοι πίσω από το ψηλό, δυτικό τοίχωμα του φαραγγιού.

Ο Ανδρόνικος κούνησε το κεφάλι, αρνητικά, ενώ έβλεπε την καμπουριαστή φιγούρα του Τουσμάλο να ζυγώνει ξανά, στηριζόμενη στο μακρύ ραβδί που την ξεπερνούσε στο μπόι.

«Ανδρόνικε,» είπε η Ιωάννα, «φοβάσαι μη διαβάσω το μήνυμα του Αρίσταρχου; Δεν ξέρω καν τη Γλώσσα των Μελανών!»

Ο Πρίγκιπας κούνησε πάλι το κεφάλι. «Δεν είν'αυτό. Απλά, νομίζω ότι είναι καλύτερα να πάω μόνος. Επιπλέον, αν υπήρχε κίνδυνος, ο Τουσμάλο θα μου το είχε πει. Γιατί να μου το κρύψει;» Στράφηκε, πέρασε το χέρι του πίσω απ'το λαιμό της, και φίλησε τα χείλη της.

Η ανταπόκρισή της δεν ήταν και τόσο θερμή. «Να προσέχεις,» του είπε.

Ο Ανδρόνικος απομακρύνθηκε, πλησιάζοντας τον Τουσμάλο και συναντώντας τον μερικά μέτρα απόσταση από τους κατασκηνωμένους συντρόφους του.

«Έτοιμος;» ρώτησε ο σαμάνος.

«Ναι,» απάντησε ο Ανδρόνικος, στη Γλώσσα των Μελανών.

Ο Τουσμάλο γέλασε σιγανά, σα να διέκρινε κάτι αστείο στα λόγια του Πρίγκιπα. «Χε-χε-χε-χε...» Μάλλον, του φαινόταν παράξενη η προφορά του: ο τρόπος που ο Πρίγκιπας μιλούσε τη γλώσσα που ήταν μητρική και εύκολη για τον σαμάνο.

Ο Τουσμάλο τού έκανε νόημα να τον ακολουθήσει, και ξεκίνησε να βαδίζει.

Ο Ανδρόνικος βάδισε πίσω του με μικρές δρασκελιές, γιατί αλλιώς θα τον ξεπερνούσε.

Πέρασαν δίπλα απ'το χωριό των Νιλμάρεχ και συνέχισαν βορειοανατολικά, ενώ ο ήλιος χανόταν πίσω από το δυτικό τοίχωμα του Φαραγγιού του Πεπρωμένου και η νύχτα ερχόταν. Τα δύο πράσινα φεγγάρια της Αρβήντλια είχαν ήδη ανατείλει, και ο σαμάνος έμοιαζε στον Ανδρόνικο σαν πλάσμα ξωτικό, βγαλμένο από παραμύθι, μέσα στην αχνή ακτινοβολία τους.

Αφού είχαν βαδίσει κανένα χιλιόμετρο (τόση, περίπου, υπολόγιζε την απόσταση ο Πρίγκιπας· άντε, το πολύ, να ήταν ενάμισι χιλιόμετρο), βρέθηκαν σε μια γούβα της αμμώδους περιοχής, όπου οι βράχοι ήταν πολύ περισσότεροι και, σε ορισμένα σημεία, η άμμος παραμέρι-

ζε, για ν'αποκαλύψει από κάτω της σκληρή πέτρα. Οι σκιές ήταν πυκνές και απειλητικές σ'αυτό το μέρος.

«Εδώ,» είπε ο Τουσμάλο, σταματώντας και στηριζόμενος στο ραβδί του. «Εδώ θάρθει ο λεοντόσαυρος, τούτη τη φορά, για να προσευχηθεί στο φαράγγι.»

Ο Ανδρόνικος συνοφρυώθηκε. «Δεν έρχεται, δηλαδή, πάντα στο ίδιο μέρος;»

Ο σαμάνος τον ατένισε κάτω από πυκνά, γαλανά φρύδια. «Είσαι χαζός;»

Ο Ανδρόνικος δε θέλησε να προσβληθεί. «Πώς ξέρεις ότι θα έρθει εδώ και όχι κάπου αλλού;»

Ο Τουσμάλο χτύπησε το ραβδί του κάτω, νευρικά. «Το φαράγγι μου το είπε! Είσαι χαζός, τελικά.» Πλησίασε έναν ψηλό βράχο που φωτιζόταν καθαρά από το πράσινο φεγγαρόφωτο, και είπε: «Εδώ θα γράψεις, και ο λεοντόσαυρος θα διαβάσει.» Επάνω στον βράχο, παραδόξως, δεν υπήρχε η Γραφή του Πεπρωμένου· ήταν καθαρός, σαν άγραφο φύλλο χαρτί.

«Το φαράγγι σ'το είπε κι αυτό;» ρώτησε ο Ανδρόνικος, προσπαθώντας να μην ακουστεί ειρωνικός, αλλά έχοντας την αίσθηση ότι δεν τα κατάφερε.

«Ποιος άλλος θα μου έλεγε; Εσύ; Χε-χε-χε-χε!» Ο Τουσμάλο στράφηκε κι άρχισε ν'απομακρύνεται.

«Μισό λεπτό!» είπε ο Ανδρόνικος. «Μισό λεπτό!»

Ο Τουσμάλο στράφηκε για να τον κοιτάξει. «Μισό τι;»

«Περίμενε, θέλω να πω. Πρέπει να σε ρωτήσω κι άλλα πράγματα. Πού ακριβώς είναι το Μονοπάτι;»

«Ο λεοντόσαυρος θα σε οδηγήσει στο Μονοπάτι με τη Γραφή Που Δεν Αλλάζει· θα τον ακολουθήσεις –αφού τον αφήσεις να προσευχηθεί, όπως πρέπει!– και θα σε πάει εκεί.»

«Εντάξει,» είπε ο Ανδρόνικος· «και, όταν είμαι στο Μονοπάτι, πώς θα φτιαξω τον κώδικα;»

«Θα δεις τον λεοντόσαυρο να κοιτά τα σύμβολα, γνωρίζοντας ότι τα βλέπει όπως σαν από αντανάκλαση στο νερό.»

«Τι σημαίνει αυτό;»

Ο Τουσμάλο κοπάνησε το ραβδί του στο έδαφος. «Σημαίνει ότι το πρώτο σύμβολο που θα κοιτάξει αντιστοιχεί στο τελευταίο της Γλώσσας· το δεύτερο που θα κοιτάξει αντιστοιχεί στο δεύτερο από το τέλος της Γλώσσας· το τρίτο που θα κοιτάξει αντιστοιχεί στο τρίτο από το τέλος της Γλώσσας. Χρειάζεται να συνεχίσω;»

«Όχι,» είπε ο Ανδρόνικος. «Σ'ευχαριστώ, σοφέ γέροντα.»

Ο Τουσμάλο στράφηκε απ'την άλλη, και είπε: «Να έχεις, επίσης, υπόψη σου ότι μια φιλική παρουσία σε παρακολουθεί. Μια γυναίκα.»

«Τι;» έκανε, ξαφνιασμένος, ο Ανδρόνικος. «Πώς το ξέρεις;»

«Δεν είμαστε όλοι τυφλοί,» αποκρίθηκε ο σαμάνος. Και έδειξε μια πέτρα με λαξεύματα. «Το γράφει εδώ!» Κούνησε το κεφάλι του, και απομακρύνθηκε. Σύντομα, η καμπουριαστή μορφή του χάθηκε μέσα στο σκοτάδι της νύχτας.

Ο Ανδρόνικος πλησίασε την πέτρα που είχε δείξει ο σαμάνος. Την κοίταξε υπό το πράσινο φως των φεγγαριών. Τα λαξεύματα επάνω της, πραγματικά, δεν έβγαζαν κανένα νόημα: δεν του θύμιζαν ούτε στο ελάχιστο τον εαυτό του· ούτε έδειχναν κάποια ανθρώπινη μορφή που μια άλλη ανθρώπινη μορφή την παρακολουθεί, ή κάτι παρόμοιο.

Ωστόσο, ο Ανδρόνικος, ύστερα από τα λόγια του σαμάνου, μπορούσε να καταλάβει ποια ήταν στο κατόπι του.

«Ιωάννα;» φώναξε.

Καμία απάντηση.

«Ιωάννα!» ξαναφώναξε, κάνοντας αργή περιστροφή γύρω απ'τον εαυτό του. «Βγες έξω! Το ξέρω πως είσαι εκεί!»

Μια σκιερή φιγούρα πήδησε από έναν βράχο. Φορούσε κάπα και είχε κουκούλα στο κεφάλι. Πλησίασε με σταθερά βήματα, όχι βιαστικά, και έβγαλε την κουκούλα, αφήνοντάς τη να πέσει στους ώμους της.

Ο Ανδρόνικος σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος, καθώς η Μαύρη Δράκαινα στεκόταν εμπρός του. «Νόμιζα ότι θα έμενες πίσω.»

Η Ιωάννα μειδίασε. «Κι εγώ έτσι νόμιζα. Αρχικά.»

Ο Ανδρόνικος δε μίλησε.

«Μη δείχνεις τόσο δυσανεσθημένος. Ίσως να υπάρχει κάποιος κίνδυνος εδώ, για τον οποίο δε σου έχει πει ο σαμάνος!» τόνισε η Ιωάννα. Και ρώτησε: «Πώς με κατάλαβες;»

«Το φαράγγι μού το είπε.»

Η Ιωάννα τον λοξοκοίταξε. «Σοβαρά.»

Το γεγονός ότι την είχε αντιληφτεί έμοιαζε να την έχει ενοχλήσει. Μια Μαύρη Δράκαινα δεν πρέπει να μπορείς να τη δεις, όταν δε θέλεις να τη δεις –ειδικά σ'ένα σκοτεινό τοπίο σαν ετούτο! Ο Ανδρόνικος αποφάσισε να την ταλαιπωρήσει για λίγο ακόμα. Της έδειξε την πέτρα που του είχε δείξει ο σαμάνος. «Το γράφει εκεί.»

Η Ιωάννα κοίταξε τα λαξεύματα. «Ναι, 'ντάξει.»

Ο Ανδρόνικος στράφηκε, πλησιάζοντας την άλλη πέτρα που του είχε δείξει ο σαμάνος: αυτή που ήταν σαν άγραφο φύλλο χαρτί.

Η Ιωάννα τον ακολούθησε. «Πες μου πώς σκατά με κατάλαβες!»

Ο Ανδρόνικος έβγαλε το μήνυμα του Αρίσταρχου από τα ρούχα του.

Η Ιωάννα περίμενε να της απαντήσει.

Ο Ανδρόνικος πήρε καλέμι και σφυρί από τον σάκο του, και άρχισε να λαξεύει επάνω στον βράχο το πρώτο σύμβολο του μηνύματος. Δεν ήταν και τόσο δύσκολο όσο, αρχικά, είχε φανταστεί.

«Ανδρόνικε!» είπε η Ιωάννα, έντονα.

«Τι;» Πέρασε μια δερμάτινη κορδέλα γύρω απ'το κεφάλι του, προσαρμόζοντας έτσι έναν φακό στο μέτωπό του.

«Πώς με κατάλαβες;»

Ο Ανδρόνικος άναψε τον φακό, λούζοντας με ενεργειακό φως τον βράχο εμπρός του, και συνέχισε να λαξεύει.

«Πώς με κατάλαβες, Ανδρόνικε;» ξαναρώτησε η Ιωάννα· ακουγόταν τσαντισμένη τώρα.

«Σου είπα.»

Την άκουσε να γυρίζει και να φεύγει. Κοιτάζοντάς την πάνω απ'τον ώμο του, την είδε να χάνεται μέσα στα σκοτάδια του φαραγγιού. Α-ναμφίβολα, θα έκανε γύρω-γύρω ολόκληρο τούτο το μέρος, πασχίζοντας να καταλάβει πώς ο Ανδρόνικος την είχε αντιληφτεί.

Ο Πρίγκιπας συνέχισε τη δουλειά του επάνω στον μεγάλο βράχο. Δε γίνονται αδικαιολόγητα κακός, προσπάθησε να πείσει τον εαυτό του. Της αξίζει.

Το λάξευμα του μηνύματος τού είχε φανεί, στην αρχή, εύκολο· καθώς, όμως, η ώρα περνούσε, διαπίστωσε ότι, τελικά, δεν ήταν και τόσο εύκολο. Ούτε ανώδυνο ήταν. Τα χέρια του τον πονούσε από τη χρήση του καλεμιού και του σφυριού, και είχαν πλέον γρατσουνιστεί

και πληγιάσει, όταν πλησίαζε στις τελευταίες γραμμές του μηνύματος. Ιδρώτας κυλούσε στο πρόσωπό του, στο στήθος, και κάτω απ' τις μασχάλες του, κάνοντας τα ρούχα και τα μαλλιά του να κολλάνε επάνω του. Ο νυχτερινός άνεμος τον περόνιαζε, όποτε δυνάμωνε. Και δεν είχε ιδέα πόση ώρα ακριβώς είχε περάσει. Πρέπει, πάντως, να είχαν περάσει πάνω από δύο ώρες, υπέθετε· γιατί είχε ήδη χρειαστεί ν' αλλάξει μία μπαταρία στον φακό του, και η ενέργεια εξαντλείτο στην Αρβήντλια πιο γρήγορα απ' ό,τι σε άλλες διαστάσεις.

Όταν τελείωσε με το λάξευμα του μηνύματος, έβαλε τα σύνεργά του στον σάκο του και πήρε μια βαθιά ανάσα. Έκανε τρία βήματα όπισθεν και κοίταξε τη δουλειά του. Ελπίζω, σκέφτηκε, να μπορεί ο λεοντόσαυρος να διαβάσει τις κακογραφίες μου...

Και στράφηκε απ' την άλλη, για να δει ότι η Ιωάννα είχε ανάψει μια φωτιά και καθόταν κοντά της, καπνίζοντας. Δίπλα από τη δεξιά της μπότα υπήρχαν ήδη πεταμένα τέσσερα αποτσίγαρα.

Ο Ανδρόνικος την πλησίασε και κάθισε αντίκρυ της, ακουμπώντας τους πήχεις του στα γόνατά του. Μα τον Απόλλωνα, τα δάχτυλά του τον πονούσαν! Το ίδιο και οι βραχιόνές του, και η πλάτη, και οι ώμοι του.

«Θα μου πεις, λοιπόν;» απαίτησε η Ιωάννα, φυσώντας καπνό και πετώντας το τσιγάρο της, μισοτελειωμένο, μες στη φωτιά.

«Τι;» είπε ο Ανδρόνικος, κουρασμένα. «Μια Μαύρη Δράκαινα δε μπορεί να-;»

«Όχι, δεν μπορεί!» Ήταν τσαντισμένη. Πολύ.

Ο Ανδρόνικος μειδίασε. «Ο σαμάνος σε κατάλαβε, βασικά.»

«Ο σαμάνος;»

«Ναι. Διάβασε για τον ερχομό σου. Εκεί.» Έδειξε πάλι εκείνη την πέτρα.

«Ανδρόνικε, μα το Φιλί της Έχιδνας, θα σε πλακώσω στο ξύλο!»

Ο Ανδρόνικος ύψωσε τα χέρια του, γελώντας. «Σου λέω την αλήθεια. Αυτό μού είπε. Ήταν έτοιμος να φύγει και μου είπε ότι μια φιλική, γυναικεία παρουσία με παρακολουθεί. Τον ρώτησα πώς το ήξερε και μου απάντησε ότι το διάβασε εκεί πάνω, στην πέτρα.»

«Είσαι κάθαρμο,» είπε η Ιωάννα, σα να δήλωνε μια γενική αλήθεια. Έβγαλε άλλο ένα τσιγάρο και το άναψε. Ρώτησε, καπνίζοντας: «Δηλαδή, ο βράχος δείχνει εμένα να έρχομαι;»

Ο Ανδρόνικος κούνησε το κεφάλι. «Όχι ακριβώς...»

Η Ιωάννα άναψε έναν φακό και πλησίασε τον βράχο, για να κοιτάξει τα λαξεύματα επάνω του. Ύστερα, επέστρεψε κοντά στον Ανδρόνικο. «Και θες να μου πεις ότι από εκεί είδε πως σε παρακολουθούσα;»

Ο Πρίγκιπας ανασήκωσε τους ώμους του. «Ούτε εγώ το καταλαβαίνω, Ιωάννα.»

«Τι θα κάνουμε τώρα, λοιπόν;» ρώτησε η Μαύρη Δράκαινα, μετά από μερικές στιγμές σιγής. «Θα περιμένουμε τον λεοντόσαυρο;»

«Ναι· θα έρθει με την αυγή.»

«Κοιμήσου,» του είπε η Ιωάννα. «Θα φυλάω εγώ σκοπιά.»

«Δεν πρέπει να μείνουμε εδώ,» εξήγησε ο Ανδρόνικος. «Πρέπει ν'απομακρυνθούμε. Είμαστε πολύ κοντά σ'αυτό που λάξεψα.»

«Εντάξει.» Η Ιωάννα έσβησε το τσιγάρο της και σηκώθηκε. Ενώνοντας τις χούφτες της, πήρε άμμο από κάτω και την πέταξε πάνω στη φωτιά τους.

Απομακρύνθηκαν κάμποσο και κάθισαν πίσω από δύο μεγάλους βράχους. Η Ιωάννα άναψε μια καινούργια φωτιά, και ο Ανδρόνικος ξάπλωσε, τυλιγμένος στην κάπα του.

«Τελικά,» είπε, μουγκρίζοντας, «δεν είναι εύκολη δουλειά να λαξεύεις πράγματα στους βράχους.»

Η Ιωάννα δε μίλησε.

«Να με ξυπνήσεις μόλις φανεί το πρώτο φως. Ή, μάλλον, προτού φανεί το πρώτο φως,» της είπε ο Ανδρόνικος.

Η Ιωάννα κατένευσε.

Ο ύπνος πήρε τον Ανδρόνικο γρήγορα, και στα όνειρά του είδε ότι τον είχαν αλυσοδομένο από τους αστραγάλους, μέσα σε μια ατελείωτη έρημο. Ήταν γυμνός, και ο ήλιος έκαιγε, αδίστακτα, το κοκκινισμένο και ξεφλουδισμένο δέρμα του. Μπροστά του ορθωνόταν ένας πανύψηλος βράχος, που έφτανε ως τους ουρανούς, ή ίσως να κατέβαινε από αυτούς. Ο Ανδρόνικος κρατούσε σφυρί και καλέμι, και ήταν υποχρεωμένος να λαξεύει και να λαξεύει και να λαξεύει σχήματα που του έμοιαζαν ακατανόητα. Γύρω του ήξερε –όπως ξέρει κανείς στα

όνειρα– ότι βρίσκονταν Παντοκρατορικοί πολεμιστές και μάγοι, παρακολουθώντας τον. Και η Παντοκράτειρα δεν ήταν μακριά. Καθόταν επάνω σ'έναν ψηλό, μαρμάρينو θρόνο, και ατένιζε τον Ανδρόνικο να λαξεύει. Το δέρμα της ήταν κατάμαυρο, όπως των Μελανών, και τα μαλλιά της καταπράσινα, όπως το φως των δύο φεγγαριών της Αρβήντλια. Το φόρεμα που την έντυνε ήταν λεπτό, κοντό, και έξωμο· τα μακριά πόδια της ήταν σταυρωμένα στο γόνατο, και το σαγόνι της ακουμπισμένο στα δάχτυλά της. Ένα αχνό μειδίαμα υπήρχε στα χείλη της.

Ο Ανδρόνικος αισθανόταν τα χέρια του βαριά, σα νάταν καμωμένα από μολύβι, αλλά ήξερε ότι έπρεπε να συνεχίσει. Έπρεπε... ήταν πολύ σημαντικό... για κάποιο λόγο...

Γιατί πασχίζεις, αγάπη μου; ρώτησε η Παντοκράτειρα. Τι γράφεις εκεί;

Ο Ανδρόνικος συνέχισε να λαξεύει.

Μην είσαι ανόητος. Έλα εδώ. Έλα, κάθισε στα πόδια μου.

Ο Ανδρόνικος συνέχισε να λαξεύει.

Ανδρόνικε! Έλα!

Ο Ανδρόνικος συνέχισε να λαξεύει. (Τα χέρια του πονούσαν.)

Πρίγκιπα Ανδρόνικε! Η φωνή της είχε δυναμώσει παράξενα τώρα.

Ο Ανδρόνικος συνέχισε να λαξεύει. (Τα χέρια του ήταν τόσο βαριά... τόσο βαριά...)

Πρίγκιπα Ανδρόνικε! Η φωνή της ήταν τελείως –τελείως– αλλαγμένη.

Ο Ανδρόνικος αισθάνθηκε έναν δυνατό τρόπο να τον γεμίζει. Συνέχισε να λαξεύει, γρήγορα, πιο γρήγορα. (Πύρινες λόγχες διέτρεχαν ολόκληρο το σώμα του, ξεκινώντας από τα χέρια του και πηγαίνοντας στους ώμους, στην πλάτη, στην κοιλιά...)

ΠΡΙΓΚΙΠΑ ΑΝΔΡΟΝΙΚΕ! ΣΤΑΜΑΤΑ!

Η φωνή! Την ήξερε αυτή τη φωνή!

Και δεν ήταν της Παντοκράτειρας.

Τα χέρια του παρέλυσαν· το καλέμι και το σφυρί τού έπεσαν.

Στράφηκε, κάνοντας τις αλυσίδες του να κροταλίσουν, και είδε την Παντοκράτειρα να έχει σηκωθεί από τον θρόνο της και τα μάτια της ν'αστράφτουν. Φωτιές έκαιγαν μέσα στα μάτια της! Ασημένιες και πορφυρές φωτιές, που τινάζονταν προς τα έξω και εξαπλώνονταν!

Την κάλυψαν ολόκληρη, τυλίγοντάς τη σε μια δίνη που μετατράπηκε σε... πανοπλία. Ή, μάλλον, κάτι που έμοιαζε με πανοπλία—

Ο Ανδρόνικος τινάχτηκε, παραμερίζοντας την κάπα του.

Η Ιωάννα στράφηκε να τον κοιτάξει. «Επάνω που ήμουν έτοιμη να σε ξυπνήσω... Ονειρευόσουν;»

Ο Ανδρόνικος πήρε μια βαθιά ανάσα, κάνοντας πίσω τα ξανθά του μαλλιά απ'το μέτωπό του. «Ναι...» Η Παντοκράτειρα, σκέφτηκε. Μεταμορφώθηκε σ'έναν απ'τους Υπερασπιστές της. Σε μία από τις τέσσερις μυστηριώδεις, πανίσχυρες οντότητες που πάντοτε τη συνόδευαν, και που κανένας, εκτός από εκείνη, δε γνώριζε την προέλευσή τους. Φαίνεται πως, τελικά, φοβάμαι περισσότερο αυτούς παρά την Παντοκράτειρα, συμπέρανε ο Ανδρόνικος, καθώς σηκωνόταν και τεντωνόταν.

Απόλλωνα! η πλάτη του πονούσε.

Κοίταξε προς τον βράχο που είχε λαξέψει. Καμία μορφή δε φαινόταν να πλησιάζει ακόμα.

Ο Ανδρόνικος περίμενε, και η Ιωάννα περίμενε δίπλα του.

Η αυγή δεν άργησε να έρθει. Οι ήλιοι ξεπρόβαλαν από το ανατολικό τοίχωμα του φαραγγιού· ο Σκοτεινός εξακολουθούσε να καλύπτει τον Φωτεινό, αλλά μόνο κατά το ήμισυ: έτσι, η δυνατή ακτινοβολία του δεύτερου απλωνόταν άνετα παντού στην Αρβήντλια.

Και ο λεοντόσαυρος παρουσιάστηκε. Ανάμεσα από τους βράχους, πλησίασε: ένα πλάσμα που είχε χαρακτηριστικά σαύρας πάνω από το σώμα λιονταριού. Τα μάτια του ήταν κατάμαυρα, κι ένα μεγάλο λοφίο από δέρμα και κόκαλο υπήρχε γύρω απ'το κεφάλι του. Αυτό, σκέφτηκε ο Ανδρόνικος, σημαίνει ότι είναι αρσενικός· οι λεοντόσαυρες είχαν πολύ μικρότερο λοφίο. Ο Πρίγκιπας είχε διαβάσει γι'αυτά τα υπέροχα πλάσματα που ήταν γηγενή της Αρβήντλια και που έμοιαζαν μακρινοί –αλλά πολύ μακρινοί– συγγενείς των Σερπετών, τα οποία ζούσαν στη δική του διάσταση, την Απολλώνια.

Ο λεοντόσαυρος πλησίασε τον βράχο που είχε λαξέψει ο Ανδρόνικος, σέρνοντας την ουρά του νωχελικά πίσω από τα τέσσερα νυχάτα πόδια του. Το βλέμμα του στράφηκε σε άλλες πέτρες, και φάνηκε να διαβάξει τη Γραφή εκεί.

Προσεύχεται στο φαράγγι... σκέφτηκε ο Ανδρόνικος, φοβούμενος ότι ίσως το πλάσμα ν'αποφασίζει, τελικά, ν'αγνοήσει τα δικά του λαξεύματα.

Δεν τα αγνόησε, όμως. Άργησε να τα κοιτάξει, αλλά τα κοίταξε. Αφού κάποια ώρα είχε περάσει, εστίασε το βλέμμα του επάνω τους, κι έβγαλε μια έντονη κραυγή, σα να είχε καταλάβει ότι τούτα εδώ δεν ήταν φυσικά γεννήματα του φαραγγιού. Ωστόσο, δεν απομακρύνθηκε από αυτά, παρά μόνο όταν έμοιαζε να τα έχει διαβάσει προσεχτικά.

Μετά, συνέχισε την «προσευχή» του, κοιτάζοντας τη Γραφή.

Ο Ανδρόνικος και η Ιωάννα δεν είχαν άλλη επιλογή απ'το να περιμένουν· και, όταν ο λεοντόσαυρος άρχισε να φεύγει, τον ακολούθησαν, από απόσταση.

Το πλάσμα τούς οδήγησε σ'ένα μέρος όπου δεν υπήρχε άμμος κάτω απ'τα μποτοφορεμένα πόδια τους, παρά μόνο πέτρα, και βράχοι ξεπρόβαλλαν από τη σκληρή γη. Βράχοι που κανένas τους δεν ξεπερνούσε, σε ύψος, τη μέση του Ανδρόνικου, κι επάνω στον καθένα υπήρχε λαξεμένο ένα σύμβολο. Ο Πρίγκιπας αναγνώριζε τα σύμβολα, γιατί ήταν ίδια μ'αυτά που είχε, με κόπο και πόνο, σκαλίζει τη νύχτα.

Ο λεοντόσαυρος βάδισε ανάμεσα στους βράχους, και ο Ανδρόνικος έβγαλε, γρήγορα, από τον σάκο του χαρτί και στιλογράφο. Το πλάσμα κοίταζε τα σύμβολα με τυχαία σειρά, το ένα κατόπιν του άλλου, σα να ήταν υπνωτισμένο, ή σαν κάποια μυστηριώδης, αόρατη δύναμη να το καθοδηγούσε. Ο Πρίγκιπας της Επανάστασης σημείωνε την αντιστοιχία των άγνωστων συμβόλων με τα σύμβολα της Γλώσσας των Μελανών.

Η Ιωάννα παρακολουθούσε, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός της.

Ο Ανδρόνικος ακολούθησε τον λεοντόσαυρο ανάμεσα στους χαμηλούς βράχους, προσέχοντας να συνεχίζει να διατηρεί κάποια απόσταση, για να μην τον ανησυχήσει. Ιδρώτας κυλούσε στο μέτωπό του, καθώς είχε την προσοχή του εστιασμένη στο Αρβήντλιο πλάσμα. Το χέρι του, που κρατούσε τον στιλογράφο, κινιόταν γρήγορα πάνω απ'το χαρτί, μόλις ήταν σίγουρος πως ο λεοντόσαυρος σταματούσε για να κοιτάξει επίμονα ένα από τα σύμβολα. Μα τον Απόλλωνα, ήταν πολύ σημαντικό να μην κάνει κανένα λάθος τώρα!

Ο λεοντόσαυρος, μετά από κάποια ώρα, είχε κοιτάξει όλα τα σύμβολα επάνω στους βράχους, και έστρεψε τη ματιά του στον Ανδρόνικο.

Η Ιωάννα τράβηξε το σπαθί της.

Ο λεοντόσαυρος έδειξε τα δόντια του· τα πόδια του λύγισαν, σαν για να πάρει πολεμική στάση.

«Θηκάρωσέ το,» είπε ο Ανδρόνικος στη Μαύρη Δράκαινα. Κι όταν εκείνη δίστασε: «Θηκάρωσέ το, Ιωάννα!»

Η Ιωάννα το θηκάρωσε· αλλά, αν ο Πρίγκιπας την ήξερε καλά, ήταν έτοιμη να το ξανατραβήξει στο βλεφάρισμα του ματιού.

Ο λεοντόσαυρος βάδισε προς τον Ανδρόνικο και σταμάτησε στο μισό μέτρο απόσταση, ενώ εκείνος ακόμα βαστούσε το χαρτί και τον στιλογράφο. Το πλάσμα ύψωσε το κεφάλι του, σα να ήθελε να καλοκοιτάξει το πρόσωπο του Πρίγκιπα. Αναρωτιέμαι αν αυτό ήταν που είδε ο Τάμπριελ, σκέφτηκε ο Ανδρόνικος. Αναρωτιέμαι αν, μέσα στο μυαλό του, είδε ακριβώς αυτή την εικόνα: εμένα, με χαρτί και στιλογράφο στο χέρι, και τον λεοντόσαυρο να μ'ατενίζει.

Το πλάσμα έβγαλε ένα υπόκωφο γρύλισμα.

«Δε μου μοιάζει και πολύ φιλικό!» ψιθύρισε η Ιωάννα.

«Σσςς,» έκανε μόνο ο Ανδρόνικος. «Δεν έχει λόγο να μας πειράξει.»

Ο λεοντόσαυρος ξάπλωσε στις πέτρες, παρατηρώντας τον Πρίγκιπα.

«Νομίζω,» είπε η Ιωάννα, «ότι θα ήταν καλά να πηγαίνουμε τώρα, Ανδρόνικε. Ίσως να θέλει να κάνει ηλιοθεραπεία.»

Ο Ανδρόνικος στράφηκε να την κοιτάξει, μειδιώντας. «Γιατί να φύγουμε;» είπε. «Εδώ είναι το τέλειο μέρος για να σπάσουμε τον κώδικα.» Και κάθισε σε μια από τις χαμηλές πέτρες, βγάζοντας το μήνυμα του Αρίσταρχου από τον σάκο του κι ακουμπώντας το πάνω στο χαρτί όπου είχε σημειώσει τις αντιστοιχίες των συμβόλων. Ο Τάμπριελ, σκέφτηκε, θα μπορούσε να είχε δει κι αυτή την εικόνα στο μυαλό του.

Τέλος πάντων. Δεν έχει σημασία. Ας ελπίσουμε ότι και αυτός και ο Τουσμάλο είχαν δίκιο, και θα διαβάσω, επιτέλους, τι έγραψε ο Αρίσταρχος.

Δίχως άλλη καθυστέρηση, άρχισε την αποκωδικοποίηση.

Και, συγχρόνως, διάβαζε το μήνυμα, κατάπληκτος και λιγάκι τρομαγμένος.

ΑΡΧΟΝΤΑ ΜΟΥ – ΘΑ ΕΙΜΑΙ ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΟΛΟ ΝΑ ΓΡΑΦΩ ΣΤΟΝ ΚΩΔΙΚΑ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΩ. ΕΛΠΙΖΩ ΟΤΙ ΘΑ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ ΑΠΟ ΚΟΝΤΑ. ΑΝ ΟΜΩΣ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ, ΑΥΤΟ ΚΑΤΑ ΠΑΣΑ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΟΤΙ ΕΙΜΑΙ ΝΕΚΡΟΣ. ΚΑΙ ΘΑ ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΩ ΝΑ ΣΟΥ ΑΝΑΦΕΡΩ ΤΑ ΒΑΣΙΚΟΤΕΡΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΩΝ ΜΟΥ.

Η ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΟΥ ΜΕΤΑΦΕΡΩ ΕΙΝΑΙ, ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ, Η ΕΞΗΣ: ΟΙ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΕΙΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ, ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ, ΜΙΑ ΟΝΤΟΤΗΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΝΙΑΙΟ ΚΟΣΜΟ, ΠΟΥ ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΟΜΟΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ. ΑΥΤΗ Η ΟΝΤΟΤΗΤΑ ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΥΠΑΡΞΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΚΙΝΕΙΤΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΣΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΜΑΣ, ΠΑΡΑ ΜΟΝΟ ΜΕ ΤΗ ΧΡΗΣΗ ΕΝΟΣ «ΠΛΟΗΓΟΥ». Ο ΠΛΟΗΓΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΟΝΤΟΤΗΤΑ ΣΥΜΒΑΤΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΜΑΣ, ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ Η ΜΗ-ΣΥΜΒΑΤΗ ΟΝΤΟΤΗΤΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ ΓΙΑ ΝΑ ΒΑΔΙΖΕΙ ΕΛΕΥΘΕΡΑ. ΣΤΗ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΩΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΩΝ, ΠΛΟΗΓΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΕΙΑ. ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΜΑΣ.

ΤΙΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΕΜΑΘΑ ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΤΑΡΑΣΜΑΛΟΗ. ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΑ ΑΡΧΑΙΑ ΠΟΛΗ ΕΚΕΙ, ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΣΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ: ΜΙΑ ΠΟΛΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΝΙΑΙΟ ΚΟΣΜΟ, ΠΟΥ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΑΡΤΑΛΔΑΦΡΑ. ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΤΗΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΝ ΟΝΤΟΤΗΤΕΣ ΕΠΙΣΗΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΝΙΑΙΟ ΚΟΣΜΟ. ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΛΟ ΝΑ ΣΟΥ ΠΕΡΙΓΡΑΨΩ ΕΝ ΣΥΝΤΟΜΙΑ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΟΝΤΟΤΗΤΕΣ, ΑΡΧΟΝΤΑ ΜΟΥ, ΑΛΛΑ ΑΥΤΕΣ ΗΤΑΝ ΠΟΥ ΜΟΥ ΜΙΛΗΣΑΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΕΣ. ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΩΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΩΝ, ΜΟΥ ΕΙΠΑΝ, ΕΙΝΑΙ ΕΛΚΡΑΣ΄ΝΑΡΧ, ΚΑΙ Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΤΟΥ ΕΛΚΡΑΣ΄ΝΑΡΧ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΑΝΑΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΙ ΤΟΝ ΕΝΙΑΙΟ ΚΟΣΜΟ ΜΕ ΤΕΤΟΙΟ ΤΡΟΠΟ ΩΣΤΕ ΝΑ ΚΥΡΙΑΡΧΗΣΕΙ ΠΑΝΩ ΣΕ ΚΑΘΕ ΑΛΛΗ ΟΝΤΟΤΗΤΑ. ΘΕΛΕΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΕΝΑ, ΚΑΙ ΤΟ ΕΝΑ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΕΝΑ ΜΕ ΕΚΕΙΝΟΝ.

ΝΟΜΙΖΩ ΟΤΙ ΕΧΕΙ ΚΑΠΩΣ ΑΝΤΙΛΗΦΤΕΙ ΟΤΙ ΜΙΛΗΣΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΗΣ ΑΡΤΑΛΔΑΦΡΑ, ΚΑΙ ΕΧΕΙ ΣΤΕΙΛΕΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΣΤΟ ΚΑΤΟΠΙ ΜΟΥ. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΠΩΣ ΤΟΥΣ ΚΑΝΟΝΙΚΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΗΣ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΕΙΑΣ, ΑΡΧΟΝΤΑ ΜΟΥ: ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΠΙΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ, ΚΑΙ ΟΡΙΣΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ, ΕΙΜΑΙ ΒΕΒΑΙΟΣ, ΕΙΝΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑΤΑ! ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΚΡΥΜΜΕΝΟΙ ΜΕΣΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΥΤΙΚΟ ΔΙΚΤΥΟ, ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΓΝΩΣΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ. ΟΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΩ ΤΟΥΣ ΣΥΝΑΝΤΩ ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΟΥ!

ΑΡΧΟΝΤΑ ΜΟΥ, ΑΝ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ, ΜΑΛΛΟΝ ΑΥΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΠΟΥ ΜΕ ΕΧΟΥΝ ΣΚΟΤΩΣΕΙ. ΕΛΠΙΖΩ ΝΑ ΤΟ ΕΚΡΥΨΑ ΑΡΚΕΤΑ ΚΑΛΩ ΩΣΤΕ ΝΑ ΤΟ ΒΡΕΙΣ. ΕΛΠΙΖΩ ΝΑ ΜΗΝ ΑΝΙΧΝΕΥΣΟΥΝ ΤΗ ΜΑΓΓΑΝΕΙΑ ΜΟΡΙΑΚΗΣ ΣΥΜΠΙΕΣΕΩΣ ΜΟΥ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ! – ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ

«Μα τους Θεούς...» έκανε ο Ανδρόνικος, τελειώνοντας με την αποκωδικοποίηση του μηνύματος.

«Μπορώ να το δω;» ρώτησε η Ιωάννα, που στεκόταν παραδίπλα.

Ο λεοντόσαυρος είχε σηκώσει το κεφάλι του και ατένιζε, παρατηρητικά, τον Πρίγκιπα της Επανάστασης, με τα κατάμαυρα μάτια του να γυαλίζουν στη δυνατή ακτινοβολία του Φωτεινού Ήλιου.

Ο Ανδρόνικος αναστέναξε· είπε στην Ιωάννα: «Ναι. Αλλά ξέρεις να διαβάζεις τη Γλώσσα των Μελανών;»

Η Μαύρη Δράκαινα κούνησε το κεφάλι, αρνητικά. «Μόνο κάποιες πολύ βασικές λέξεις.»

«Θα περιμένεις, τότε, να το μεταφράσω,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος.

Το μετέφρασε στη Συμπαντική επάνω σ'ένα άλλο κομμάτι χαρτί και το έδωσε στην Ιωάννα.

«Δεν είναι απόρρητη, λοιπόν, η πληροφορία;» ρώτησε εκείνη, προτού το διαβάσει.

«Δεν είναι απόρρητη για σένα. Περιέχει, όμως, ευαίσθητες πληροφορίες· σίγουρα, δεν είναι για τα μάτια του καθενός.»

Η Ιωάννα κράτησε το χαρτί εμπρός της και, χωρίς να καθίσει, το διάβασε, ενώ συγχρόνως κοίταζε, με τις άκριες των ματιών της, τον λεοντόσαυρο, πάντοτε επιφυλακτική.

Ο Ανδρόνικος δεν ανησυχούσε μήπως το Αρβήντλιο πλάσμα τούς επιτεθεί· έμοιαζε αρκετά ήρεμο, καθώς liaζόταν ικανοποιημένα.

Η Ιωάννα συνοφρυώθηκε, κατεβάζοντας το μεταφρασμένο μήνυμα από μπροστά της. «Ποια είναι αυτή η πόλη, η Αρταλδάφρα; Την έχεις ξανακούσει;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Πάντως, μοιάζει με μέρος επικίνδuno, αν φτάσουν εκεί οι λάθος άνθρωποι.»

Η Ιωάννα ένευσε, σκεπτικά. «Πρέπει να καταστρέψουμε εκείνη την πέτρα όπου λάξεψες το μήνυμα,» είπε.

«Σίγουρα,» συμφώνησε ο Ανδρόνικος. Και ρώτησε: «Καταλαβαίνεις τώρα γιατί το Δημιούργημα, πεθαίνοντας, μίλησε για τον ‘αφέντη του’;»

«Ναι· είχες δίκιο, δεν αναφερόταν στην Παντοκράτειρα... Ποιος θα το φανταζόταν, όμως, Ανδρόνικε;... Οι Υπερασπιστές;»

«Η παρουσία τους ήταν ανέκαθεν μυστηριώδης. Μόνο η Παντοκράτειρα φαινόταν να γνωρίζει γι’αυτούς, και δεν έλεγε τίποτα. Ούτε σ’εμένα δεν είχε πει, που ήμουν σύζυγός της. Ούτε και κανένας άλλος σύζυγός της ήξερε το παραμικρό.»

«Η ίδια ξέρει; Αναρωτιέμαι.»

Τα μάτια του Ανδρόνικου στένεψαν. «Θες να πεις ότι... ότι ίσως...;»

«Ίσως να μην έχει ιδέα ότι είναι ‘πλοηγός’ γι’αυτόν τον... Ελκράς’ναρχ.» Πρόφερε το παράξενο όνομα με κάποια δυσκολία.

Ο Ανδρόνικος φάνηκε προβληματισμένος. «Δεν ξέρω... Δεν το νομίζω. Κάτι πρέπει να γνωρίζει.»

«Το μήνυμα, πάντως, δε μας βοηθά και πολύ. Εκείνο που, ουσιαστικά, μας λέει ο Αρίσταρχος είναι ότι πρέπει να σκοτώσουμε την Παντοκράτειρα, για να ηττηθούν και οι Υπερασπιστές. Και γνωρίζουμε κι οι δυο μας ότι δεν είναι καθόλου εύκολο να πεθάνει η Παντοκράτειρα.»

«Ναι...» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, «αλλά ο Αρίσταρχος είχε κι άλλα να μου πει· αυτά δεν είναι παρά μια περίληψη.»

«Τώρα, όμως, αποκλείεται να σου τα πει.»

«Δυστυχώς.» Ο Ανδρόνικος σηκώθηκε από τον βράχο όπου καθόταν. «Στην Αρταλδάφρα, όμως, ίσως να υπάρχουν απαντήσεις σε πολλά ερωτήματά μας.»

«Μη μου πεις ότι σκοπεύεις να ταξιδέψεις στην Ταρασμάλθη, αναζητώντας μια χαμένη πόλη!»

Η Ταρασμάλθη ήταν μια διάσταση καλυμμένη από πάγους, όπου η πρόσβαση δεν ήταν εύκολη και το ταξίδι εντός της ήταν ακόμα δυσκολότερο. Εξερευνητές πήγαιναν εκεί κατά καιρούς, και πολλές φορές κανένας δεν ξανάκουγε τίποτα γι’αυτούς.

«Θα δούμε,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Τώρα, πρέπει να καταστρέψουμε αυτά που λάξεψα.»

Στράφηκαν, για να επιστρέψουν εκεί απ'όπου είχαν έρθει – και είδαν λεοντόσαυρους: να πλησιάζουν όχι μόνο από αυτή τη μεριά, αλλά και από γύρω.

Η Ιωάννα τράβηξε το σπαθί της, γρυλίζοντας μια κατάρα κάτω απ'την ανάσα της.

Ο λεοντόσαυρος που είχε βαδίσει το Μονοπάτι σηκώθηκε από το έδαφος, ατενίζοντάς την εχθρικά.

«Δε νομίζω αυτοί να είναι πράκτορες των Υπερασπιστών,» είπε ο Ανδρόνικος στη Μαύρη Δράκαινα. «Θηκάρωσε το σπαθί σου, Ιωάννα.»

«Είσαι τρελός,» αποκρίθηκε, ήρεμα, εκείνη. «Δε βλέπεις πόσα από τούτα τα θηρία έχουν μαζευτεί; Σου είχε πει ο σαμάνος ότι θα γινόταν αυτό;»

«Όχι... αλλά δε νομίζω ότι θα ήταν καλό να τα τρομάζουμε,» είπε ο Ανδρόνικος.

«Να τα τρομάζουμε; Αυτά έχουν τρομάξει εμένα!»

Οι λεοντόσαυροι ζύγωναν, και τώρα έμοιαζαν πιο επιφυλακτικοί από πριν· έτοιμοι για μάχη.

«Ιωάννα,» επέμεινε ο Ανδρόνικος, «θηκάρωσε το σπαθί σου, μα τις Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ! Αν μας επιτεθούν όλοι μαζί, θα μας κομματιάσουν, ούτως ή άλλως! Θηκάρωσέ το, και πάμε να φύγουμε, ήσυχα.»

Η Ιωάννα δίστασε για μερικές ανάσες· ύστερα, θηκάρωσε το ξίφος της και περίμενε να δει τι θα γινόταν.

Ο Ανδρόνικος παρατήρησε ότι οι λεοντόσαυροι φάνηκαν να χαλαρώνουν. Εκείνος που είχε βαδίσει το Μονοπάτι, και που βρισκόταν πιο κοντά του, έβγαλε ένα διαπεραστικό γρύλισμα. Δε γρύλιζε, όμως, προς τον Πρίγκιπα ή τη Μαύρη Δράκαινα, αλλά προς τους άλλους λεοντόσαυρους· κι αυτοί ανταποκρίθηκαν με δικά τους γρυλίσματα, καθώς ζύγωναν την περιοχή με τους χαμηλούς βράχους.

«Ας φεύγουμε, σιγά-σιγά,» είπε ο Ανδρόνικος. «Με κάποιου είδους συγκέντρωση μού φαίνεται. Κάτι σαν συμβούλιο αυτών των πλασμάτων.»

Η Ιωάννα ένευσε, αναγκασμένη να συμφωνήσει. «Ναι...» μουρμούρισε.

Περνώντας ανάμεσα από τους λεοντόσαυρους, απομακρύνθηκαν, χωρίς κανένα από τα πλάσματα να τους επιτεθεί, ή έστω να στραφεί να τους κοιτάξει. Γρύλιζαν και σύριζαν αναμεταξύ τους.

«Νομίζω ότι γλεντάνε την επιστροφή του Φωτεινού Ήλιου,» είπε ο Ανδρόνικος.

Η Ιωάννα ανασήκωσε, αδιάφορα, τους ώμους.

Πήγαν στο μέρος που είχαν περάσει τη νύχτα, και στάθηκαν μπροστά στον βράχο όπου ο Ανδρόνικος είχε λαξέψει το μήνυμα του Αρίσταρχου. Τα χέρια του τον πονούσαν από τη χτεσινοβραδινή δουλειά, αλλά είχε άλλο ένα τελευταίο πράγμα να κάνει. Έβγαλε το καλέμι και το σφυρί από τον σάκο του και άρχισε να καταστρέφει τα σύμβολα, μετατρέποντάς τα σε ακατανόητες λακκούβες επάνω στην πέτρα. Πράγμα το οποίο αποδείχτηκε πολύ ευκολότερο από το αρχικό χάραγμα τους.

Η Ιωάννα τον περίμενε να τελειώσει, καπνίζοντας ένα τσιγάρο· και μετά, βάδισαν προς το χωριό των Νιλμάρεχ και την κατασκήνωση των συντρόφων τους.

Επίλογος

Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος και οι σύντροφοί του δεν έμειναν άλλο στους Νιλμάρεχ· έχοντας επιτύχει τον σκοπό για τον οποίο είχαν έρθει, άρχισαν το ταξίδι της επιστροφής μέσα στο Φαράγγι του Πεπρωμένου. Περνώντας από το χωριό των Ενκούτεν, η Ταμλάκο πήρε το δίκυκλό της, το οποίο δεν είχε πάθει καμία βλάβη, όπως ο Ράλναχ τής είχε υποσχεθεί. Συνέχισαν προς τα ανατολικά και έφτασαν στο ψηλό τοίχωμα του φαραγγιού και στο ανηφορικό μονοπάτι που, τελικά, τους οδήγησε στο κατεστραμμένο χωριό των Νακελμά'ω. Εκεί, βρήκαν τον Αμμοπόντικα όπως τον είχαν αφήσει, αν και σκεπασμένο με κάμποση άμμο από τους ανέμους που φυσούσαν στις ερήμους.

Αφού ξεκουράστηκαν για το μεσημέρι, ο Ανδρόνικος κάθισε στο τιμόνι και η Άνμα'ταρ στο ενεργειακό κέντρο του οχήματος, και ξεκίνησαν να ταξιδεύουν προς τα βόρεια, με σκοπό να κάνουν τον κύκλο του Φαραγγιού του Πεπρωμένου και να φτάσουν στη βάση της Επανάστασης στα δυτικά βουνά. Ο Ράλναχ και η Ταμλάκο, όμως, τους είπαν πως δεν θα τους ακολουθούσαν μέχρι εκεί· μόλις περνούσαν από τη βόρεια άκρη του φαραγγιού, εκείνοι θα κατευθύνονταν νότια, προς τα χωριά των Κίσρωθ και των Νίσρακ, προκειμένου να πολεμήσουν μαζί με τους υπόλοιπους Μελανούς του Κοράκου Τόπου, οι οποίοι, αναμφίβολα, θα χρειάζονταν τη βοήθεια ακόμα και του τελευταίου πολεμιστή που διέθεταν.

Ο Ανδρόνικος είχε, για λίγες μέρες, επιτρέψει στον εαυτό του να ξεχάσει τον πόλεμο που είχε ξεσπάσει πρόσφατα ανάμεσα στους Λευκούς του Θυέλλης Τόπου και τους Μελανούς του Κοράκου Τόπου, αλλά ήξερε ότι, αργά ή γρήγορα, θα αναγκαζόταν να τον ξαναθυμηθεί. «Να προσέχετε,» είπε στην Ταμλάκο και στον Ράλναχ, όταν είχαν σταματήσει τα οχήματά τους μες στις ερήμους και ήταν ώρα να χωρίσουν. «Θέλω να σας ξαναδώ.» Το ίδιο είχε πει και στους Λευκούς που είχαν πάει στον πόλεμο. Για εκείνον δεν είχε σημασία το χρώμα τους·

ήταν όλοι σύντροφοι και συμπολεμιστές του κατά της Συμπαντικής Παντοκρατορίας.

Προτού, όμως, η Ταμλάκο και ο Ράλναχ φύγουν, έπρεπε να αποφασίσουν τι θα γινόταν με τη Νατλάο. Η τελευταία των Ερνεό'ωμ δεν μπορούσε να ταξιδέψει μαζί τους, γιατί δε χωρούσαν τρεις επιβάτες επάνω στο δίκυκλο· επομένως, ή έπρεπε ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος να την αφήσει σε κάποιο χωριό Μελανών και η Ταμλάκο να επιστρέψει αργότερα για να την πάρει από εκεί, ή έπρεπε η Νατλάο να πάει στη βάση της Επανάστασης μαζί με τους υπόλοιπους συντρόφους μέσα στον Αμμοπόντικα.

«Η απόφαση είναι δική σου, Νατλάο,» της είπε η Ταμλάκο.

Εκείνη φάνηκε σκεπτική για μερικές στιγμές, καθώς ένας ξερός νότιος άνεμος φυσούσε, παιχνιδίζοντας με τα γαλανά μαλλιά της, και η έρημος ήταν ντυμένη τα χρώματα του απογεύματος. Τελικά, είπε: «Θα πάω στη βάση. Δεν έχω πια φυλή για να υπερασπιστώ, Ταμλάκο· οι δικοί μου είναι νεκροί. Θα πάω στη βάση, προς το παρόν.»

Η Ταμλάκο την αγκάλιασε. «Οι θεοί να είναι μαζί σου, Νατλάο.»

«Και μαζί σου.»

Ο Ράλναχ είπε στη Νατλάο, όταν η Ταμλάκο την άφησε από την αγκαλιά της: «Το ξέρω πως με αντιπαθείς, επειδή η φυλή μου έκανε ό,τι έκανε μαζί με τους Ζιντ'κείλ και τις άλλες φυλές. Αλλά εξακολουθούμε να είμαστε όλοι μας Μελανοί, Νατλάο. Εύχομαι να σε ξαναδώ.»

Η Νατλάο ένευσε, κι έκανε μια χειρονομία εμπρός της, η οποία, στον κώδικα χειρών που είχαν οι Μελανοί, σήμαινε εις το επανιδείν.

Ο Ράλναχ και η Ταμλάκο ανέβηκαν στο δίκυκλο και έτρεξαν μέσα στις ερήμους, κατευθυνόμενοι νότια.

Η Νατλάο επέστρεψε στον Αμμοπόντικα, και ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος ενεργοποίησε ξανά τις μηχανές του οχήματος.

Την επομένη, μετά το μεσημέρι, έφτασαν στη βάση της Επανάστασης, μέσα στα δυτικά βουνά. Συνάντησαν τον Πρόμαχο Γεθβάρη και μίλησαν μαζί του, μεταφέροντάς του τα νέα για όσα είχαν συμβεί στην Ελρείσβα, τα οποία φάνηκε να τον χαροποιούν. Κι επίσης, τον χαροποίησε το γεγονός ότι είχαν φέρει μαζί τους τον Αμμοπόντικα. «Φοβόμουν,» είπε, «ότι ίσως να μην τον ξανάβλεπα. Κι είναι υπέροχο όχημα.»

Ο Ανδρόνικος μειδίασε. «Μας θεωρείς τόσο απρόσεχτους οδηγούς, Πρόμαχε;»

Ο Γεθβάρης γέλασε. Και τους ρώτησε πού θα πήγαιναν τώρα, κι αν χρειάζονταν κάποιο άλλο όχημα. «Για τη Διάσταση του Φωτός, ίσως;»

«Ναι,» είπε ο Ανδρόνικος, καθώς ήταν όλοι τους καθισμένοι στο πάτωμα ενός μεγάλου δωματίου, επάνω σε μαλακά μαξιλάρια, και έτρωγαν από πήλινα πιάτα το φαγητό που τους είχαν προσφέρει οι επαναστάτες της βάσης. «Από εκεί θα φύγουμε.»

Ο Γεθβάρης'μορ τούς πήγε να δουν το όχημα, όταν είχαν φάει και είχαν ξεκουραστεί, και ρώτησε αν θα χρειάζονταν τίποτ'άλλο. Ο Ανδρόνικος αποκρίθηκε πως, εκτός από κάποιες βασικές προμήθειες, είχαν μαζί τους ό,τι ήθελαν.

Αργότερα, όταν ήταν οι δυο τους μόνοι σ'ένα δωμάτιο, του ζήτησε να προσέξει τη Νατλάο, η οποία θα έμενε εδώ, στη βάση. «Το ξέρω πως είναι Μελανή,» του είπε, «και πως εσύ είσαι Λευκός, Γεθβάρη, αλλά πρόσφατα έχασε ολόκληρη τη φυλή της. Οι Παντοκρατορικοί τούς αφάνισαν όλους, εκτός από εκείνη.»

Ο Πρόμαχος ένευσε. «Καταλαβαίνω, Πρίγκιπά μου· και υπόσχομαι να φροντίσω για τη Νατλάο. Το γεγονός ότι είναι Μελανή δεν έχει μεγάλη σημασία για μένα. Όχι πλέον, τουλάχιστον. Έχω ταξιδέψει πολύ έξω απ'την Αρβήντλια. Και μην ξεχνάς πως και η δική μου φυλή, κάποτε, καταστράφηκε ολοσχερώς από τους Παντοκρατορικούς.»

Ναι, σκέφτηκε ο Ανδρόνικος, αυτό ήταν αλήθεια. Δε χρειαζόταν ν'ανησυχεί ότι ο Γεθβάρης'μορ δε θα καταλάβαινε την κατάσταση στην οποία βρισκόταν η τελευταία των Ερνεό'ωμ.

Το πρωί, ο Πρίγκιπας της Επανάστασης και οι σύντροφοί του αποχαιρέτησαν τη Νατλάο και μπήκαν στο όχημα που ήταν ειδικά φτιαγμένο για τη Διάσταση του Φωτός. Ο Ανδρόνικος κάθισε στο τιμόνι και τους οδήγησε έξω από τη βάση και έξω από τα βουνά.

«Από πού προτείνεις να πάμε;» ρώτησε τον Ράθνη. «Βόρεια απ'το φαράγγι, ή νότια απ'το φαράγγι;»

«Βόρεια, θα είμαστε πιο ασφαλείς, αλλά από εκεί η δίοδος είναι πιο μακριά. Νότια είναι ο συντομότερος δρόμος, όμως σίγουρα θα συναντήσουμε Λευκούς που θα πολεμούν Μελανούς, Πρίγκιπά μου.»

«Πιστεύεις ότι θα μας επιτεθούν;»

Ο Ράθνης κούνησε το κεφάλι. «Δεν το νομίζω. Ειδικά αν είμαστε προσεχτικοί και δεν τους πλησιάσουμε. Το όχημά μας είναι γρήγορο και, εκτός αν μας έχουν στήσει ενέδρα, δε θα μπορούν να το προλάβουν για να το χτυπήσουν.»

«Γιατί να μας έχουν στήσει ενέδρα;» απόρησε ο Ευθύπορος.

«Θεωρητικά μιλούσα,» εξήγησε ο Ράθνης.

«Καλώς,» είπε ο Ανδρόνικος. «Θα πάμε νότια του φαραγγιού· δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο.»

Διασχίζοντας τον Κοράκου Τόπο προς τα ανατολικά, αρχικά, δεν συνάντησαν Μελανούς να συγκρούονται με Λευκούς· όταν, όμως, νύχτωνε και είχαν, από μεγάλη απόσταση, προσπεράσει το χωριό των Νίσρακ, είδαν μια μάχη να διεξάγεται στα νότιά τους. Φωτιές από δαυλούς φαίνονταν· λεπίδες και μεταλλικές ασπίδες γυάλιζαν· σκιερές μορφές μάχονταν, και κραυγές αντηχούσαν πάνω από τις ερήμους. Η Ιωάννα, που καθόταν τώρα στο τιμόνι, δε σταμάτησε ούτε για λίγο· οδήγησε τους συντρόφους της μακριά από τη μάχη, και το βράδυ κατασκήνωσαν επάνω σε κάτι ξερούς λόφους, φυλώντας σκοπιές. Από απόσταση, μπορούσαν να ατενίσουν φωτιές μέσα στις ερήμους, καθώς κι άλλες συγκρούσεις.

Με την αυγή, ο Ανδρόνικος πήρε πάλι το τιμόνι και κατευθύνθηκαν ανατολικά. Προσπέρασαν κάμποσες μάχες Λευκών με Μελανούς και μπήκαν στον Θυέλλης Τόπο, όπου έπαψαν να συναντούν αιματηρές συγκρούσεις και άρχισαν να συναντούν στρατεύματα Λευκών που προέλαυναν.

Σε τούτα τα μέρη, έπρεπε να συμβουλευόμαστε έναν χάρτη που κρατούσε ο Ράθνης και που έδειχνε τις κατευθύνσεις που έπαιρναν οι αμμοθύελλες, ώστε να τις αποφεύγουν· γιατί, αν έπεφταν μέσα σ'έναν απ'αυτούς τους επικίνδυνους στροβίλους, το όχημά τους θα γινόταν κομμάτια και, κατά πάσα πιθανότητα, κι οι ίδιοι.

Σε κάποια στιγμή, είδαν ένα άλλο όχημα να τους πλησιάζει από τα βόρεια, και το αναγνώρισαν. Ήταν του Νίρχαλμον. Σταμάτησαν κοντά του και βγήκαν από το όχημά τους, για να συναντήσουν τον Νίρχαλμον, τον Λόαχραμ'νιρ, τον Ίσμαρ, και μια Λευκή, ξανθιά επαναστάτρια που οι άλλοι σύστησαν ως Μιρνάβρα.

«Πού πηγαίνετε;» ρώτησε ο Νίρχαλμον. «Τελειώσατε με τις δουλειές σας στο φαράγγι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Φεύγουμε απ'την Αρβήντλια. Πηγαίνουμε στη Διάσταση του Φωτός, για να φτάσουμε τελικά στην Απολλώνια.»

«Στην Απολλώνια, ε; Να ένα μέρος που μονάχα σε θρύλους έχω ακούσει! Χα-χα!» Έδωσε το χέρι του στον Ανδρόνικο. «Καλό ταξίδι να έχετε, Πρίγκιπά μου.»

Ο Ανδρόνικος έσφιξε το χέρι του Λευκού επαναστάτη, μειδώντας. «Σ'ευχαριστούμε, Νίρχαλμον. Και ίσως κάποια στιγμή να δεις την Απολλώνια· δεν είναι και τόσο μακριά από εδώ. Ολόκληρο το σύμπαν δεν είναι και τόσο μακριά από εδώ, αν το καλοσκεφτείς.»

Ο Νίρχαλμον τού επέστρεψε το μειδίαμα. «Ναι, θα το έχω υπόψη μου, Πρίγκιπά μου.»

Ο Ανδρόνικος, αν και αισθάνθηκε τον πειρασμό να το κάνει, δεν είπε τίποτα για τον πόλεμο των Λευκών με τους Μελανούς. Δεν μπορούσε ν'αλλάξει τους Αρβήντλιους. Δεν μπορούσε να σώσει τους πάντες στο Γνωστό Σύμπαν· η Ιωάννα, πάντοτε πιο ρεαλίστρια από εκείνον, είχε δίκιο.

Αφού και ο Ράθνης αποχαιρέτησε τους Λευκούς επαναστάτες, και τους ευχήθηκε ο Άρσαγκαρ να ήταν μαζί τους και να σκοτώναν πολλούς Μελανούς (πράγμα που έκανε τον Ανδρόνικο να μορφάσει, παρότι παρέμεινε σιωπηλός), ο Πρίγκιπας και οι σύντροφοί του επέστρεψαν στο εσωτερικό του οχήματός τους και έκλεισαν τις πόρτες.

«Δεν είμαστε μακριά από τη δίοδο πλέον,» είπε η Ιωάννα, κοιτάζοντας τον χάρτη στην οθόνη τους.

Ο Ανδρόνικος ένευσε και οδήγησε το όχημά τους προς τα ανατολικά, όπου ψηλά, ξερά βουνά φαίνονταν να ξεπροβάλλουν μέσα από τις ερήμους, σαν δόντια άγριου θηρίου. Από τα βόρεια, μια αμμοθύελλα πλησίαζε, φέρνοντας μαζί της επικίνδυνες πέτρες και άμμο, και στροβιλίζοντας τα πάντα εντός της με θανατηφόρα ταχύτητα. Ο Ράθνης είπε στον Ανδρόνικο να κάνουν κύκλο από τα νότια, πίσω από εκείνους τους λόφους· τους έδειξε, έξω απ'το τζάμι του οχήματος.

Ο Πρίγκιπας της Απολλώνιας δεν έφερε αντίρρηση· αναμφίβολα, ο Λευκός επαναστάτης πρότεινε τον καλύτερο δυνατό δρόμο: από την

άλλη μεριά, ο κίνδυνος ήταν μεγάλος. Έτσι, πλησίασαν τα βουνά και μπήκαν σ'ένα μονοπάτι, όπου το όχημά τους σχεδόν χοροπηδούσε: τόσο κακοτράχαλο ήταν. Από πάνω τους, ο Φωτεινός Ήλιος βρισκόταν ήδη στο κέντρο του ουρανού· η ζέστη ήταν αφόρητη. Μετά από λίγο, ο Ανδρόνικος σταμάτησε το όχημα και πήγαν κάτω από τη σκιά μερικών βράχων για να φάνε και να ξεκουραστούν.

Το απόγευμα, συνέχισαν να ταξιδεύουν μες στα βουνά με την Ιωάννα για οδηγό. Τα μονοπάτια εξακολουθούσαν να είναι απίστευτα κακοτράχαλα, και το όχημά τους χοροπηδούσε σα δαιμονισμένο. Μια φορά, μάλιστα, οι τροχοί του ακούστηκαν να τρίζουν τόσο άγρια που η Ιωάννα αναγκάστηκε να σταματήσει· και η Άνμα'ταρ και ο Ευθύπορος βγήκαν, για να ελέγξουν ότι όλα ήταν εντάξει και ότι τίποτα δεν είχε σπάσει.

Καθώς βράδιαζε, είδαν από τα ανατολικά μια δυνατή ακτινοβολία να έρχεται μέσα από ένα στενό πέρασμα των βουνών. Μια τόσο δυνατή ακτινοβολία όσο το φως του Φωτεινού Ήλιου. Δε μπορούσαν να την κοιτάζουν· έπρεπε να στρέφουν τα μάτια τους αλλού, για να μην τυφλωθούν.

«Φτάσαμε,» είπε η Ιωάννα, σταματώντας το όχημα. «Βάλτε όλοι τις στολές σας.»

Δε μπορούσες να ταξιδέψεις στη Διάσταση του Φωτός χωρίς να φοράς στολή κατασκευασμένη από ειδικό δέρμα, η οποία κάλυπτε ολόκληρο το σώμα σου, περιλαμβάνοντας γάντια, μπότες, και κουκούλα. Επίσης, έπρεπε οπωσδήποτε να φοράς ειδικά γυαλιά, για να μην τυφλωθείς από την έντονη ακτινοβολία. Οι κίνδυνοι ήταν πολύ μεγάλοι.

Ο Δάρυλμος είπε: «Δεν είναι ανάγκη να φορέσουμε στολή, όσο βρισκόμαστε μέσα στο όχημα. Σκοπεύετε να βγούμε;»

Η Ιωάννα και οι υπόλοιποι καταλάβαιναν την αποστροφή του Δάρυλμος προς τη στολή: το ειδικά φτιαγμένο δέρμα της ενοχλούσε το δικό σου δέρμα, όταν τη φορούσες, προκαλώντας κνησμό και κοκκινίλες. Αισθανόσουν, πολλές φορές, έτοιμος να σκάσεις εκεί μέσα.

Ο Ανδρόνικος, όμως, είπε: «Καλύτερα να είμαστε έτοιμοι για όλα. Στον Αρίσταρχο είδες τι συνέβη.»

«Τον Αρίσταρχο τον σαμπόταραν, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε ο Δάρυλμος. «Εμείς πήραμε τούτο το όχημα από τη βάση μας!»

«Ακόμα κι έτσι,» επέμεινε ο Ανδρόνικος. «Θα φορέσετε όλοι τη στολή σας.»

Βγήκαν από το όχημα, για να έχουν περισσότερη άνεση, έβγαλαν τα άλλα τους ρούχα, και ντύθηκαν με τις στολές. Στα μάτια τους φόρεσαν τα σκούρα γυαλιά που τις συνόδευαν.

Ο Δάρυλμος καταράστηκε. «Νιώθω σαν... σαν... σαν ό,τι χειρότερο, τέλος πάντων, μπορεί να υπάρξει σ' αυτό το σύμπαν!»

«Μεγάλες κουβέντες μη λες,» του είπε η Άνμα'ταρ.

Ο Δάρυλμος αναστέναξε.

Επιβιβάστηκαν στο όχημα, και ο Ανδρόνικος κάθισε μπροστά στο τιμόνι. Ενεργοποίησε τις μηχανές και οδήγησε προς τα εκεί όπου φαινόταν η δυνατή ακτινοβολία να σχίζει το σκοτάδι της νύχτας.

Το φως τούς τύλιξε, και άφησαν την Αρβήντλια και τους αέναους πολέμους της πίσω τους.